Ngang Tàng (Tát Dã)

Contents

Ngang Tàng (Tát Dã) **4**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 11
3. Chương 3 . . . 20
4. Chương 4 . . . 31
5. Chương 5 . . . 42
6. Chương 6 . . . 53
7. Chương 7 . . . 64
8. Chương 8 . . . 75
9. Chương 9 . . . 82
10. Chương 10 . . . 90
11. Chương 11 . . . 101
12. Chương 12 . . . 113
13. Chương 13 . . . 126
14. Chương 14 . . . 137
15. Chương 15 . . . 149
16. Chương 16 . . . 160
17. Chương 17 . . . 172
18. Chương 18 . . . 183
19. Chương 19 . . . 193
20. Chương 20 . . . 206
21. Chương 21 . . . 217
22. Chương 22 . . . 225
23. Chương 23 . . . 237
24. Chương 24 . . . 248
25. Chương 25 . . . 259
26. Chương 26 . . . 269
27. Chương 27 . . . 281
28. Chương 28 . . . 293
29. Chương 29 . . . 304
30. Chương 30 . . . 315
31. Chương 31 . . . 325
32. Chương 32 . . . 337
33. Chương 33 . . . 348
34. Chương 34 . . . 361
35. Chương 35 . . . 373
36. Chương 36 . . . 384
37. Chương 37 . . . 397
38. Chương 38 . . . 408
39. Chương 39 . . . 420
40. Chương 40 . . . 433

41. Chương 41 445
42. Chương 42 457
43. Chương 43 468
44. Chương 44 480
45. Chương 45 492
46. Chương 46 504
47. Chương 47 516
48. Chương 48 529
49. Chương 49 541
50. Chương 50 552
51. Chương 51 563
52. Chương 52 575
53. Chương 53 588
54. Chương 54 603
55. Chương 55 617
56. Chương 56 631
57. Chương 57 642
58. Chương 58 656
59. Chương 59 670
60. Chương 60 682
61. Chương 61 695
62. Chương 62 706
63. Chương 63 717
64. Chương 64 729
65. Chương 65 740
66. Chương 66 753
67. Chương 67 764
68. Chương 68 773
69. Chương 69 781
70. Chương 70 791
71. Chương 71 800
72. Chương 72 811
73. Chương 73 821
74. Chương 74 834
75. Chương 75 845
76. Chương 76 858
77. Chương 77 870
78. Chương 78 881
79. Chương 79 892
80. Chương 80 902
81. Chương 81 914
82. Chương 82 925
83. Chương 83 936
84. Chương 84 950
85. Chương 85 961
86. Chương 86 972
87. Chương 87 984
88. Chương 88 998
89. Chương 89 1009
90. Chương 90 1020
91. Chương 91 1032
92. Chương 92 1043
93. Chương 93 1055
94. Chương 94 1068

95. Chương 95 1080
96. Chương 96 1092
97. Chương 97 1104
98. Chương 98 1116
99. Chương 99 1127
100. Chương 100 1139
101. Chương 101 1149
102. Chương 102 1160
103. Chương 103 1171
104. Chương 104 1183
105. Chương 105 1194
106. Chương 106 1205
107. Chương 107 1217
108. Chương 108 1229
109. Chương 109 1241
110. Chương 110 1255
111. Chương 111 1270
112. Chương 112 1282
113. Chương 113 1295
114. Chương 114 1308
115. Chương 115 1321
116. Chương 116 1333
117. Chương 117 1345
118. Chương 118 1359
119. Chương 119 1372
120. Chương 120 1385
121. Chương 121 1396
122. Chương 122 1409
123. Chương 123 1424
124. Chương 124 1438
125. Chương 125 1451
126. Chương 126 1464
127. Chương 127 1477
128. Chương 128 1490
129. Chương 129 1502
130. Chương 130 1517
131. Chương 131 1524
132. Chương 132 1538
133. Chương 133 1545
134. Chương 134 1552
135. Chương 135 1565
136. Chương 136 1579
137. Chương 137 1592
138. Chương 138 1604
139. Chương 139 1617
140. Chương 140 1629
141. Chương 141 1641
142. Chương 142 1657
143. Chương 143 1670
144. Chương 144 1684
145. Chương 145 1696
146. Chương 146: Phiên Ngoại 1: Ba Năm Sau 1704
147. Chương 147: Phiên Ngoại 2: Đây Là Ba Năm Sau 1714
148. Chương 148: Phiên Ngoại 3: Ây Da Vẫn Là Ba Năm Sau 1725

149. Chương 149: Phiên Ngoại 4: Tốt Nghiệp 1737
150. Chương 150: Phiên Ngoại 5: Đi Theo Ánh Sáng (1) 1747
151. Chương 150-2: Phiên Ngoại 5: Đi Theo Ánh Sáng (2) 1761

Ngang Tàng (Tát Dã)

Giới thiệu
Thể loại: Hiện đại, vườn trường. Tình trạng bản gốc: 145 chương + PNNhân vật: Cố Phi x Tưởng ThừaBắt đầu câu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngang-tang-tat-da

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Điện thoại trong túi rung lên hai cái, đây là lần thứ năm trong vòng ba phút, Tưởng Thừa mở mắt ra.

Xe đã khởi hành được ba tiếng đồng hồ, ngoài cửa xe vẫn một khung cảnh âm trầm, cô nàng ngồi bên cạnh còn đang ngủ, một mực tì trán lên vai cậu mà ngủ, thành ra vai cậu đã tê rần.

Cậu hơi bực mình nhún vai phải một cái, cô nàng chỉ nghiêng đầu trượt đi, cậu dùng ngón tay đẩy đầu cô ta ra nhưng chẳng được mấy giây lại trượt xuống vào vai cậu tiếp.

Làm đi làm lại động tác này cũng nhiều lần, cậu cảm thấy cô nàng này không phải ngủ thiếp đi mà là hôn mê luôn mất rồi.

Bực bội.

Cậu không biết còn bao lâu nữa mới đến trạm, hồi lúc mua vé về tay cũng không có thăm dò trước, chỉ biết rằng đây là cuộc hành trình qua đến một thành phố nhỏ mà cậu chưa từng biết đến bao giờ

Cuộc sống này rất là kỳ diệu

Điện thoại vang lên lần thứ sáu, Tưởng Thừa thở dài đưa tay vào túi lấy nó ra.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tại sao cậu chẳng nói câu nào trước khi đi?

Sao lại đi đột ngột thế?

Tại sao không nói với mình?

Sao sao thế thế tại với bị blah blah blah….

Tin nhắn là của Vu Hân gửi đến, hẳn là đang đi học bù nên không được dùng điện thoại, nhìn sang thấy toàn dấu hỏi không.

Vừa lúc cậu định đem điện thoại cất lại vào túi, tin nhắn thứ bảy được gửi đến.

Cậu không trả lời tin nhắn thì xem như chúng ta chia tay.

Rốt cục không phải là hỏi han chi, cậu thở phào nhẹ nhõm, tắt điện thoại, bỏ lại trong túi.

Đối với cậu mà nói thì chia tay hay không cũng chẳng ý nghĩa gì, hai tháng yêu đương học đường thời cấp 3, so với bạn học bình thường thì có hơn một tí, có người mang điểm tâm đến cho mình, lúc đi đánh bóng thì có phe cổ vũ riêng…cũng không đến mức kịp tiến triển cái gì lớn lao cho cam.

Nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe không hề có chút biến đổi nào, loa phát thanh rốt cục đã báo cho Tưởng Thừa biết địa điểm. Đầu cô gái ngồi cạnh bên giật giật, coi bộ là muốn thức dậy, cậu nhanh chóng rút cây bút đánh dấu màu đỏ từ túi đồ ra, kéo nắp bút ra xoay vòng trên tay.

Cô nàng đã thức, ngẩng mặt lên, trán đã mang một dấu lớn, trông như vừa mới luyện thần công.

Đụng phải ánh mắt cậu, cô gái lau khóe miệng, lấy điện thoại di động ra cúi đầu nói một câu. "Không cố ý mà"

Thế mà không nghe nói câu xin lỗi nào luôn? Tưởng Thừa nhìn cô cười đầy ẩn ý, cô gái ngẩn người, tầm mắt nhìn về chiếc bút xoay xoay trên tay cậu.

Tưởng Thừa mạnh tay đóng nắp bút lại, vang lên một tiếng rõ rệt.

Hai giây sau cô nàng lấy tay che mặt, đứng phắt dậy chạy vọt vào phòng rửa mặt.

Tưởng Thừa cũng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, một mạch đường dài đến đây, rốt cục tuyết đã rơi. Cậu lấy một chiếc rương xuống từ kệ hành lý, mặc áo khoác vào đi đến cửa, lấy điện thoại di động ra.

Điện thoại rất yên tĩnh, không vang lên tin nhắn của Vu Hân nữa, cũng không có cuộc gọi nhỡ nào.

Trong suốt những ngày quen Vu Hân, đây là lần duy nhất nhỏ chịu làm cho cậu thấy dễ chịu, thật không dễ gì mà.

Ngoài Vu Hân ra, chẳng còn ai khác liên hệ với cậu

Người cậu nghĩ là sẽ đến nhà ga đón cậu chẳng hạn.

Len qua đám đông người nơi sân ga, Tưởng Thừa kéo áo khoác lên tận đầu, nhìn thành phố ảm đạm bị nhấn chìm trong mùa đông buốt lạnh.

Trạm xe bốn phía hỗn loạn và đổ nát là ấn tượng đầu tiên của cậu về thành phố.

Không, đây xem như là ấn tượng thứ hai rồi, ấn tượng đầu tiên là lúc mẹ bảo, "trở về đi, nơi đó mới là nhà thật sự của con", khi đó trong đầu cậu chỉ là một hình ảnh mờ mịt.

Cậu kéo cái rương đến quảng trường phía nam sân ga, vắng người, bên cạnh có một con hẻm nhỏ, những khách sạn tí tẹo cùng những quán cơm xập xệ với những người sắp hàng dài để chuẩn bị ăn chất độc vào người.

Cậu ngồi lên chiếc rương hành lý, lấy điện thoại nhìn qua một tí, cũng không có ai liên lạc với cậu.

Số điện thoại lẫn địa chỉ đều có cả, nhưng cậu không muốn đụng đến, không muốn nói chuyện cũng không muốn động đậy, cậu lấy điếu thuốc trong túi ra ngậm trên môi, đối với việc mình bất chợt phải đến nơi này, cậu cảm thấy một sự mờ mịt, tức giận, tuyệt vọng sâu hoắm trong lòng, không cách nào giải thích được.

Vừa căm giận nhìn chằm chằm mặt đất đóng băng vừa sờ bật lửa trong túi, cậu co lưng lại vì gió rét, làn khói thuốc mịt mờ tản ra, cậu thở dài.

Không biết chủ nhiệm lớp sẽ nghĩ gì khi thấy cảnh này.

Chẳng qua cũng không việc gì, cậu đã ở nơi này, xa xôi cách trở, đừng nói là chủ nhiệm lớp, cả người từng chung phòng với cậu mười mấy năm đi nữa, không chừng cũng chẳng còn cơ hội gặp mặt.

Cái trường học quèn ở thành phố bé tẹo này, biết đâu là chẳng có ai thèm nhìn ngó cậu xem có phải đang hút thuốc hay không.

Hút thuốc mới được phân nửa mà Tưởng Thừa đã lạnh cóng chịu không thấu, đứng lên định tìm quán cơm ăn cái đã, mới kéo cái rương đi được một bước thì thấy như có gì đó đụng vào mắt cá chân mình, cũng không phải nhẹ nhàng gì, làm cậu đau điếng.

Cậu cau mày quay đầu lại, thấy có tấm ván trượt sau lưng mình.

Sau đó không kịp để cho cậu ngẩng đầu nhìn thử xem tấm ván trượt này từ đâu ra, một người đã té nhào vào chân cậu.

“Sao em…”. Theo phản xạ có điều kiện cậu đưa tay đỡ, nhưng được nửa chừng đã dừng lại.

Tóc xõa bù xù, lại còn như chó gặm chỗ dài chỗ ngắn, quần áo trên người cũng bẩn…Là ăn xin? Trẻ bụi đời? Ăn vạ? Hay ăn trộm?

Người này ngẩng đầu lên rồi cậu mới nhìn rõ là một cô bé chừng lớp 6 tiểu học, mặc dù trên mặt dính đầy bùn đất, vẫn có thể nhìn ra là da trắng lắm, mắt rất to.

Khi cậu vừa định cử động tay đỡ cô bé dậy, đã có năm sáu cô bé khác đuổi theo đến, lôi nhỏ đi, có đứa còn từ phía sau lấy chân đạp lên lưng nhỏ một phát, làm nhỏ lảo đảo xém xíu nữa đã té nhào xuống luôn.

Ngay lập tức Tưởng Thừa biết chuyện gì xảy ra, do dự một chút rồi lại cầm rương hành lý lên lo kéo đi tiếp.

Một trận cười đùa từ sau lưng truyền đến làm cậu dừng bước.

Lúc tâm trạng không được vui cậu chẳng dư hơi xen vào chuyện của người khác, mà run rủi hiện tại tâm trạng cậu cực kỳ ẩm ương, nhưng cô bé với đôi mắt to tròn đen nhánh trong vắt khi nãy đã khiến cậu quay lại.

“Nè”. Cậu kêu một tiếng.

Mấy cô bé cũng ngừng lại, ánh mắt đầy biểu cảm nhìn cậu, “vụ gì?”.

Tưởng Thừa kéo chiếc rương đi tới, nhìn vào cánh tay đang túm áo của cô bé mang đôi mắt to tròn, sau 2 giây bị nhìn chòng chọc, cánh tay của cô nhỏ này buông lỏng ra.

Cậu kéo Mắt To về phía mình, nhìn mấy cô nhỏ kia. “Không có chuyện gì, đi thôi”

“Ông là ai chứ?”. Nhỏ kia hơi ớn, nhưng mà vẫn bất mãn kêu lên một tiếng.

“Tao là đại ca mang đao”. Tưởng Thừa nhìn nhỏ. “Tao chỉ cần 30 giây là cạo đầu mấy đứa bây cho cùng kiểu với nhỏ này luôn”.

“Lát nữa tui kêu anh tui đến cho ông biết tay!”. Nhỏ đầu đàn này không dám nhờn, nghe lời kia là quéo rồi, nhưng ngoài miệng vẫn phải lớn lối.

“Vậy mày kêu nó tới đây nhanh nhanh giùm!”. Tưởng Thừa một tay kéo rương, một tay lôi Mắt To. “Tao hù cho nó dông mất tiêu luôn”.

Mấy cô nhỏ kia đi mất dạng, Mắt To rụt tay khỏi cậu.

“Em có bị sao không?”. Tưởng Thừa hỏi một câu.

Mắt To lắc đầu, quay người lại đi đến tấm ván trượt, một bước phóng lên, nhìn cậu.

“Của em?”. Tưởng Thừa hỏi tiếp.

Mắt To gật đầu, đạp nhẹ dưới chân một tí, tấm ván trượt lướt đến chân cậu, sau đó dừng lại, nhìn cậu tiếp.

“Vậy em…về nhà đi”. Tưởng Thừa cũng gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra để gọi xe.

Đi được một đoạn lại nghe tiếng động ở sau lưng, cậu quay đầu lại, phát hiện ra Mắt To dùng ván trượt đi theo mình.

“Sao vậy?”. Tưởng Thừa nhìn nhỏ.

Mắt To không nói gì cả.

“Sợ mấy đứa kia trở lại à?”. Tương Thừa bất đắc dĩ hỏi tiếp.

Mắt To lắc đầu.

“Không phải em bị câm chứ?”. Tương Thừa bắt đầu cảm thấy bó tay.

Mắt To lại lắc đầu.

“Anh nói với em rồi, anh á”. Tưởng Thừa chỉ vào mình.”Hiện tại tâm tình không có vui, nóng trong mình lắm, anh mà đánh con nít là không nương tay đâu nhé”.

Mắt To không động đậy.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm nhỏ một hồi, thấy có vẻ là nhỏ không định nói năng gì, nén giận kéo rương về phía trước.

Lúc này tín hiệu không tốt, gọi xe kiểu nào cũng không được, cậu ngồi xuống ghế đá cạnh trạm dừng xe buýt, châm một điếu thuốc.

Mắt To đạp lên ván trượt, lướt về chỗ cậu.

"Em còn chuyện gì nữa?". Tưởng Thừa không nhịn được phải hỏi, có hơi hối hận vì đã xen vào chuyện của người khác, tự dưng rước phiền toái không đâu vào mình.

Mắt To còn chưa chịu nói chuyện, chỉ đạp ván trượt đến trạm dừng xe buýt, ngước mắt lên nhìn rất lâu.

Chờ cho đến khi cô bé trượt về bên cạnh cậu, Tưởng Thừa nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ cũng đoán ra được nguyên nhân, thở dài, "em lạc đường rồi phải không? Không biết đường về à?".

Mắt To gật đầu.

"Là người ở đây sao?". Tưởng Thừa hỏi.

Gật đầu.

"Gọi điện thoại kêu người nhà đến đón đi". Tưởng Thừa đưa điện thoại cho nhỏ.

Nhỏ cầm lấy điện thoại, do dự một chút, cúi đầu nhấn mấy cái, sau đó đưa điện thoại trả về.

"Có ý gì?". Tưởng Thừa nhìn vào màn hình điện thoại đã gõ ra một dãy số. "Đây là số của người nhà em à?"

Gật đầu.

"Đệt". Tưởng Thừa nhíu mày nhấn vào nút gọi, nghe tiếng chuông reo, hỏi lại một câu. "Đây là số của ai trong nhà em".

Không kịp đợi Mắt To trả lời, đã có người nghe máy.

Dĩ nhiên đoán được là nhỏ sẽ không trả lời, Tưởng Thừa "a lô" một tiếng.

"Ai đó". Đầu dây bên kia là một giọng nam.

"Người đi đường". Tưởng Thừa cũng không biết nói ra làm sao."Chỗ tôi có một cô nhỏ…"

"Không muốn". Bên kia đáp.

Không đợi Tưởng Thừa định thần, bên kia cúp máy.

"Người kia là ai". Tưởng Thừa phả khói ra, hỏi Mắt To."không nói lời nào thì cút, anh không có kiên nhẫn đâu".

Mắt To ngồi xổm bên chân cậu, lấy một hòn đá, vẽ trên đất một chữ "anh", sau đó ngẩng đầu nhìn cậu.

"Được rồi, đã hiểu". Tưởng Thừa nghĩ cô bé này bị câm thật.

Cậu lại gọi cho số điện thoại mới nãy, tiếng reo rất ngắn bên kia đã nhận. "Ai vậy"

Tưởng Thừa nhìn sang Mắt To."Em gái cậu ở chỗ tôi…"

"Giết con tin đi". Bên kia trả lời xong lại cúp máy.

"Bà cha nó". Tưởng Thừa có xúc động muốn đập điện thoại, chỉ vào mắt to. "Tên em là gì?"

Mắt To cúi đầu xuống đất viết tên mình.

Cố Miểu.

Tưởng Thừa không gọi điện thoại nữa, chỉ gửi tin nhắn đi kèm hình của Mắt To.

Cố Miểu, câm, ván trượt.

30 giây sau bên kia gọi đến.

Tưởng Thừa nhận điện thoại. "Chậm rồi, đã thủ tiêu con tin".

"Ngại quá". Bên kia nói."Có thể cho tôi biết đang ở đâu không, để tôi xem xét rồi đi qua".

"…Cửa đông trạm tàu hỏa, cái chỗ siêu xập xệ". Tưởng Thừa nhíu mày."Nó lạc đường, cậu tới đây nhanh nhanh nhé, tôi còn có việc".

"Cảm ơn, vô cùng cảm ơn".Bên kia trả lời."Đến ngay đây, nếu cậu gấp quá cứ để nó lại, cho nó ở đó chờ tôi là được rồi"

Tưởng Thừa ném nửa điếu thuốc về phía thùng rác, bay nửa đường nó rớt xuống đất, cậu phải nhặt lên bỏ vào thùng rác.

Vốn là cậu định bắt xe về, nhưng cũng chẳng có ai thèm để tâm là cậu có đến hay không, ở lại hay không, có vẻ như không có gì gấp gáp.

Cố Miểu ngồi trên ván trượt một lát rồi lại đứng dậy, đạp lên ván trượt lướt trên phố đi bộ.

Sau mấy lần nhìn thấy Tưởng Thừa có chút giật mình, tưởng là cô nhóc không biết chơi, không nghĩ đến việc nhỏ điều chỉnh lên xuống dốc, qua bậc thang, gia giảm tốc độ lại dễ như bỡn thế kia.

Một cô nhóc bị xén tóc tứa lưa, mặt mày quần áo bẩn thỉu, lại chơi được như vậy.

Chỉ khoảng 10 phút sau, Cố Miểu trượt đến bên cạnh cậu rồi dừng lại, một chân chấm xuống đất, rồi lấy tay cầm ván trượt lên, nhỏ giơ tay chỉ chỉ sau lưng Tưởng Thừa.

"Ngầu lắm". Tưởng Thừa dựng ngón cái với nhỏ, sau đó quay đầu, thấy được một chiếc xe mô tô màu đen đã dừng sau lưng mình.

Người chạy xe mang nón bảo hiểm che lại nên không nhìn rõ mặt, chẳng qua thì bên sườn xe là đôi chân phủ quần bó xám tro mang giày boot trông rất bắt mắt.

Chân dài, lại còn thẳng.

"Anh trai của em à?". Tưởng Thừa hỏi Cố Miểu.

Cố Miểu gật đầu.

"Đầu tóc em bị làm sao thế?". Người kia cởi nón, bước xuống xe, bước đến nhìn chằm chằm tóc tai của Cố Miểu. "Mặt mũi rồi quần áo còn….em bị rớt xuống hố phân à?"

Cố Miểu lắc đầu.

"Bị bạn học bắt nạt ấy mà". Tưởng Thừa nói.

"Cảm ơn". Lúc này người ta mới quay sang nhìn đến mặt Tưởng Thừa, đưa tay ra. "Tôi tên là Cố Phi, anh trai nó".

Tưởng Thừa đứng lên, bắt tay với cậu ta."Đừng khách sáo".

Nhìn qua thì Cố Phi tầm tuổi cậu, nhìn lướt qua ánh mắt thì không giống như anh của Cố Miểu, không có đôi mắt to như Cố Miểu…da thì cũng trắng giống vậy.

Tâm tình hiện giờ của Tưởng Thừa rất giống như một rổ cà chua chín rục, nhưng đầu tóc và chân của Cố Phi quá bắt mắt, nên cậu vẫn trong bộ dạng rổ cà chua chín rục nhìn chằm chằm người ta.

Đầu tóc cắt rất ngắn, hai phần sát mặt đều đẩy tông đơ hết lốc thành hình khung nhạc, một bên là khóa nhạc bass (1), một bên là nốt dừng, nhưng không biết là dừng khoảng bao nhiêu (2).

[(1): Hình dáng nó như thế này, là cữ âm dành cho những giọng hoặc nhạc cụ chơi quãng âm

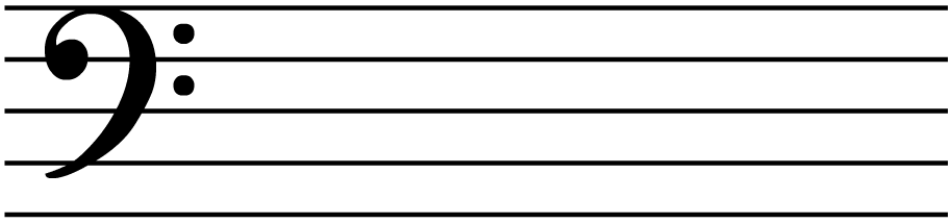

thấp]

[(2): Nốt dừng là để chỉ khoảng cách giữa các nốt nhạc, có hình dấu móc đơn, móc đôi, hoặc móc ba. Tưởng Thừa chưa nhìn rõ có bao nhiêu móc]

"Cậu vừa mới xuống tàu à?". Cố Phi nhìn qua rương hành lý của cậu.

"Ừ". Tưởng Thừa cầm điện thoại lên định tiếp tục mở ứng dụng gọi xe.

"Về chỗ nào, tôi chở cậu". Cố Phi nói.

"Khỏi đi". Tưởng Thừa liếc mắt nhìn xe cậu ấy, xe mô tô đi nữa thì cũng chỉ lớn hơn xe máy bình thường chút xíu.

"Con nhỏ này không chiếm nhiều chỗ đâu". Cố Phi nói thêm.

"Không sao, cảm ơn". Tưởng Thừa đáp.

"Cảm ơn chung với anh nào". Cố Phi chỉ vào cậu, nói với Cố Miểu. "Bung tròn".

Tưởng Thừa quay sang nhìn "bung tròn" là thế nào, hóa ra là Cố Miểu ôm ván trượt cúi đầu 90 độ.

Cố Phi phóng lên xe, đội nón bảo hiểm, Cố Miểu rất nhanh nhẩu phóng lên chỗ đằng sau, ôm eo cậu ấy.

"Cảm ơn nhé". Cố Phi nhìn cậu một cái, khởi động xe quay đầu chạy đi.

Tưởng Thừa ngồi lại bên ghế đá, lúc này lên net lại vù vù, nhưng suốt buổi không có ai nhận chở, xe taxi đi ngang mà ngoắc tay cũng không chịu dừng cho nhờ.

Đây là cái chỗ quỷ ma gì vậy?

Mặc dù tâm tình chó tha, cũng không có thời gian mà cảm nhận cho deep, chỉ là cậu thấy quãng thời gian này cuộc sống của mình thật hỗn độn, những nỗi khiếp sợ cứ mờ mịt vây quanh, ngay cả không khí hít vào cũng nghèn nghẹn, thậm chí còn chẳng nghĩ mình lại chấp thuận mà xuôi theo mọi chuyện, cứ thế mà đi đến nơi này.

Nổi loạn à?

Giống như mẹ đã nói, nhà này chưa từng có ai nổi loạn như con, toàn thân đều đầy gai.

Dĩ nhiên vốn đâu phải người cùng một nhà, huống chi mấy năm nay còn ở chung chỗ với kẻ thù mà, người nào người nấy nhìn nhau cũng tóe lửa.

Tưởng Thừa nhíu mày, mấy thứ này cậu cũng chẳng kịp suy nghĩ.

Cho đến hiện tại, vào giờ phút này.

Ở một nơi xa lạ gió rét tuyết phủ trong thành phố, cậu mới phục hồi tinh thần.

Nỗi tuyệt vọng và thống khổ cùng với việc không biết phải kháng cự với mọi chuyện ra sao làm cho mũi cậu ê ẩm.

Lúc cúi đầu xuống, nước mắt trượt thành một đường dài.

Đến khi điện thoại lại vang lên, Tưởng Thừa không biết mình đang ở góc nào trong quán KFC, cậu liếc nhìn dãy số xa lạ, nhận cuộc gọi. "A lô"

"Là Tưởng Thừa à?". Bên kia vang lên giọng của một người đàn ông trung niên.

Giọng nói khá là to tiếng, Tưởng Thừa đẩy điện thoại cách xa tai một chút. "Đúng vậy".

"Là ba của con đây". Người kia nói.

"…À". Tưởng Thừa đáp một tiếng, kiểu nói chuyện này cũng hài hài, làm cậu hơi không nhịn cười được.

Người đàn ông bên kia cũng cười hai tiếng. "Tên ba là Lý Bảo Quốc, con biết rồi phải không?"

"….Dạ". Tưởng Thừa nhấp một ngụm coca.

"Xe con đi lên tới nơi chưa?". Lý Bảo Quốc hỏi.

"Tới rồi". Tưởng Thừa nhìn qua đồng hồ, đã 2 tiếng rồi.

"Con có địa chỉ nhà ba không? Ba không có xe nên không đón con được, con bắt xe về nha, ba đứng ở đầu đường chờ con". Lý Bảo Quốc nói.

"Dạ". Tưởng Thừa cúp điện thoại.

Lúc này lại số hên, đi ra đã bắt được xe, trên xe còn đủ ấm, làm cơ thể nóng lên rần rần nữa là.

Tài xế còn muốn nói chuyện phiếm chút đỉnh, nhưng Tưởng Thừa cứ một mực tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tài xế muốn gợi chuyện mấy lần nhưng không xong, rốt cục đành chịu thua, mở radio lên.

Tưởng Thừa cố gắng nhìn rõ xem thành phố này cụ thể là kiểu ra sao, chẳng qua là trời đã tối, đèn đường không chiếu nổi, còn có những bông tuyết rơi rơi đầy trời, nhìn thật hoa mắt.

Cậu nhắm hai mắt lại.

Rồi mở mắt ra rất nhanh.

Cũng không biết ra sao, cũng mấy cảnh mẹ con này nọ, nhìn chán chết.

Xe đến chỗ là dừng lại, Tưởng Thừa nhấc rương hành lý xuống xe, đứng ở đầu đường.

Không có ai.

Không có động tĩnh nào của người tên Lý Bảo Quốc xưng là "ba của con" ở nơi đầu đường.

Tưởng Thừa đè nén buồn bực trong lòng kèm cơn đau khi gió thổi cắt vào mặt, lấy điện thoại ra nhấn số của Lý Bảo Quốc.

"Ầy, cái này hôi quá…". Hồi lâu sau Lý Bảo Quốc mới nghe máy."A lô?"

"Con đứng ở đầu đường". Tưởng Thừa vừa nghe động tĩnh này, trong nháy mắt muốn cúp luôn điện thoại, đi tìm quán rượu.

"Hả? Đến nhanh như vậy sao?". Lý Bảo Quốc giật mình cảm thán một tiếng. "Ba ở đây ở đây, ra liền".

Cái "ra liền" này ngốn đến 5 phút, lúc Tưởng Thừa kéo rương hành lý định giơ tay đón xe, một người đàn ông đội mũ Lôi Phong chạy đến, kéo tay cậu lại, rất lớn tiếng mà hô lên."Tưởng Thừa đó hả?".

Tưởng Thừa không lên tiếng, cậu nghe Lý Bảo Quốc bảo đi ra từ một khu dân cư nhà cửa san sát nhau

Đến liền?

Nhìn thấy mấy người ở cửa sổ lầu hai đưa mắt nhìn về phía này, cậu thật tình không muốn mở miệng chi nữa.

"Ở nhà bạn ngồi một tí rồi ra đây đó mà". Lý Bảo Quốc vỗ vỗ vai cậu."về nhà về nhà…con cao hơn so với trong hình hen"

Tưởng Thừa cúi đầu nhìn mặt đường đầy bùn sình, đi theo ổng về phía trước.

"Ai cha". Lý Bảo Quốc vỗ lưng cậu hai cái."Bao nhiêu năm qua rồi ha, phải chừng mười mấy năm ha? Xem như là được thấy con của ba, ba phải nhìn cho thiệt kỹ".

Lý Bảo Quốc đưa đầu ra trước nhìn chằm chằm Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa kéo khóa áo khoác lên che kín luôn cằm.

Đột nhiên cảm thấy cả người trống rỗng, ngay cả bầu không khí cũng ngập đầy mê man.

2. Chương 2

Dựa theo lời giải thích của mẹ…Đột nhiên Tưởng Thừa thấy cách xưng hô này có chút kỳ quái, suy nghĩ cũng bị cắt ngang một cách kỳ quái, trong nháy mắt cũng không nhớ là dạy dỗ ra làm sao.

Trong mười mấy năm cuộc đời cậu, ba mẹ gia đình là duy nhất, dù cho quan hệ có tốt hay xấu, mẹ đơn giản là một người phụ nữ tên là Thẩm Nhất Thanh, bố là người đàn ông mang tên Tưởng Vị, còn có hai đứa em trai sinh đôi….bây giờ lại thêm một đội ngũ nữa, Lý Bảo Quốc với…mấy người nữa cậu đã quên xừ tên.

Thực sự là sức lực mất đi đâu hết

Cậu với người nhà có quan hệ rất căng thẳng, bố mẹ hay em trai cũng vậy, đụng tới là tóe lửa, mà tóe lửa thì bùng nổ luôn, cả năm rồi cũng chẳng nói được lời nào với mấy đứa em, đến cả mẹ vốn luôn bình tĩnh kìm chế cũng đã thành ra hết kham nổi.

Nhưng dù có trong tình trạng như thế suốt năm lớp 10 đến năm 11, dù rằng cậu luôn mang suy nghĩ không muốn về nhà, không muốn gặp lại ba mẹ, càng không muốn nhìn hai đứa nhóc có bản mặt giống nhau y hệt kia…nhưng đến thời khắc mà mọi mong muốn đã thành, toàn thân cậu lại bàng hoàng.

Thật là đờ đẫn

Vô cùng đờ đẫn

Từ khi mẹ nói "có chuyện muốn cho con biết", mấy tháng làm thủ tục đó trong chiến tranh lạnh, cho đến bây giờ tất cả tựa hồ như giấc mộng chưa tỉnh được.

Đa phần thời gian cậu không quá khó chịu, cũng không quá đau khổ.

Chẳng qua chỉ là đờ đẫn.

“Lạnh à?”. Lý Bảo Quốc quay đầu lại hỏi, ho mấy tiếng. “So với chỗ cũ của con thì lạnh hơn nhiều hen?”

“Dạ”. Tưởng Thừa nói qua khẩu trang.

“Về nhà sẽ ấm thôi”. Lý Bảo Quốc nói, ho khan một tí lại nói tiếp, phun đầy nước bọt vào mặt cậu.”Ba đã chuẩn bị sẵn một phòng dành riêng cho con”.

“Cảm ơn”. Tương Thừa trả lời, giơ tay kéo kéo khẩu trang

“Người nhà với nhau mà cảm ơn cái gì”. Lý Bảo Quốc vừa ho khan vừa vỗ vai cậu hai cái. ”Người nhà là không có nói ơn nghĩa”.

Tưởng Thừa không trả lời lại nổi, hai cái vỗ lưng này mạnh ra phết, vốn hít đầy khí lạnh đã muốn ho, nghe Lý Bảo Quốc ho càng muốn ho theo, cậu cúi đầu thẳng về trước mà ho lấy ho để, xém xíu nữa nước mắt cũng đã trào ra theo.

“Sức vóc con như vậy là không được”. Lý Bảo Quốc nhìn cậu. ”con phải rèn luyện đi, hồi ba bằng tuổi con ba mạnh như gấu luôn á”

Tưởng Thừa không lên tiếng, khom người đưa cánh tay lên, giơ ngón cái với ổng.

Lý Bảo Quốc cười khoái trá. ”Rèn luyện đi! Sau này ba còn phải nhờ con nuôi dưỡng đó”

Tưởng Thừa ngồi dậy nhìn ổng một cái.

“Đi thôi”. Lý Bảo Quốc đến vỗ lưng cậu.

“Đừng đụng vào tôi”. Tưởng Thừa cau mày.

“Hả?”. Lý Bảo Quốc sửng sốt, mắt tròn xoe nhìn cậu.”Sao vậy?”

Tưởng Thừa với ổng nhìn nhau một hồi, kéo khẩu trang xuống. “Đừng vỗ lưng tôi”.

Nhà của Lý Bảo Quốc ở bên con phố nhỏ xíu cũ kỹ, hai bên đường ngập những hàng quán tí tẹo nhưng

tràn đầy sức sống, quần áo dụng cụ đều có đủ, bên trên các cửa hàng là những lầu con thấp bé.

Tưởng Thừa ngẩn ngơ nhìn mấy lớp dây điện chằng chịt, những bức tường bên ngoài không còn nhìn ra màu sắc, không biết do đang trời tối hay vốn dĩ đã vậy.

Trong lòng cậu ngập tràn cảm giác không nói rõ nên lời, rẽ theo Lý Bảo Quốc vào một hành lang, đi qua những hàng tạp hóa và rau quả, đến lầu một, mở cửa phòng trước mặt.

"Đảm bảo không bì được với nhà trước đây của con". Lý Bảo Quốc vừa mở cửa vừa nói. "nhưng đồ của ba sẽ là của con hết"

Tưởng Thừa không lên tiếng, nhìn căn phòng đầy mạng nhện bao phủ, cảm giác kiểu này thế nào cũng ho đến suyễn.

"Của ba, cũng là của con". Lý Bảo Quốc mở cửa xong, quay lại vỗ vai cậu hai cái."của con, cũng là của ba. Đây là tình cha con"

"Đã nói đừng đụng vào tôi". Tưởng Thừa có hơi bực bội.

"Ai da".Lý Bảo Quốc vào phòng, mờ đèn."Thiệt là ngỗ nghịch, nói chuyện với người lớn mà vậy đó, ba nói với con rồi, ba cũng không có chiều chuộng gì anh chị con đâu, nếu con lớn lên ở nhà này, ba đã sớm chỉnh con rồi…đến đây, con ngủ ở phòng này…trước đây là phòng của anh con"

Tưởng Thừa không thèm nghe Lý Bảo Quốc nói gì nữa, kéo rương vào phòng, nhà này có hai phòng ngủ, không biết gia đình này sống như thế nào.

Cái loại nhà cửa thế này…chính hiệu dọn dẹp không nổi, không cần nhìn chỉ dùng mũi là thấy, bụi đóng lên dày cộm, bụi dày mà còn ẩm mốc nữa.

Một tủ đựng quần áo cũ, một cái tủ sách, một chiếc giường, trên giường một đống đồ lộn xộn, dưới giường lại đã dọn xong, đệm và chăn là mới được thay.

"Để đồ vậy đi, mai hãy dọn dẹp". Lý Bảo Quốc nói."Ba con mình đi uống chung trước đã".

"Uống gì?".Tưởng Thừa ngẩn người, liếc nhìn đồng hồ, đã qua 10 giờ.

"Rượu". Lý Bảo Quốc nhìn cậu."Mười mấy năm nay không thấy nhau, phải uống chút chớ, ăn mừng mà"

"Không được". Tưởng Thừa thấy hơi bó tay."Con không muốn uống"

“Không muốn uống?”. Mắt Lý Bảo Quốc vòng một đường, trợn to nhìn cậu hai giây mới thu nhỏ lại, mỉm cười.”Con chưa từng uống qua à? Con lên lớp 11 rồi mà…”

“Con không muốn uống”. Tưởng Thừa ngắt lời ổng.”Con muốn ngủ”

“Ngủ?”. Lý Bảo Quốc ngớ người hồi lâu mới vung tay xoay người ra ngoài, rống cổ họng nói.”Được được được, muốn ngủ cứ ngủ”

Tưởng Thừa đóng cửa phòng lại, đứng trong phòng suốt 5 phút mới mở tủ đựng quần áo.

Vừa mở cửa mùi long não nồng nặc đã xộc vào mũi làm cậu sững người, tủ quần áo hai cửa, có một ngăn treo quần áo, bên trong còn chất đầy chăn, đệm, gối bông cũ, còn cả mấy tấm drap giường nhìn te tua, đổ lông gần hết.

Loại cảm giác này rất khó tả, Tưởng Thừa cam đoan mình chưa bắt đầu nhớ nhung theo kiểu xa nhà xa gia đình gì, nhưng thật sự nhớ căn phòng cũ của mình đến điên cuồng.

Cậu lấy đại vài món trong rương ra treo lên tủ quần áo, mấy cái khác cũng nhét ở hộc tủ bên dưới, lấy nước hoa ra xịt chục lần về phía tủ quần áo xong mới đóng cửa tủ lại, ngồi nơi đầu giường.

Điện thoại di động vang lên, lấy ra nhìn, thấy màn hình hiện lên là “mẹ”, cậu nhận cuộc gọi.

“Đến rồi à?”. Giọng nói của mẹ truyền đến.

“Dạ”. Tưởng Thừa đáp.

“Hoàn cảnh bên đó không bằng nhà mình”.Mẹ nói.”Có lẽ cần chút thời gian để thích ứng”.

“Không cần đâu”. Tưởng Thừa nói.

Mẹ ngừng một lúc.”Tiểu Thừa, mẹ vẫn hy vọng là con không cảm thấy…”

“Không cảm thấy gì đâu”. Tưởng Thừa nói.

“Mười mấy năm nay không có ai trong nhà đối xử bạc với con, mẹ với ba cho đến giờ cũng đâu cho con biết rằng con là con nuôi mà”. Giọng của mẹ trở về nghiêm nghị như bình thường.

“Nhưng bây giờ con đã biết”.Tưởng Thừa nói.”với lại cũng bị đuổi ra ngoài rồi”

“Con đừng quên rằng hơn cả năm nay ba bị con chọc giận đến mức vào viện! Tới giờ vẫn chưa ra!”. Mẹ lên giọng.

Tưởng Thừa không nói gì, cậu không hiểu chuyện bố bị viêm phổi có can hệ gì với mình.

Sau đó mẹ còn nói thêm, hay ở chỗ cậu không nghe rõ, đây là kỹ năng của cậu, cái gì mà cậu không muốn nghe là sẽ không nhét vào đầu nổi.

Những lời chỉ trích khắc nghiệt và đầy lỗ hổng của mẹ không có hiệu quả trong việc châm ngòi làm cậu bùng nổ.

Cậu không muốn nghe, không muốn người xa lạ này gây xích mích khiến toàn thân cậu phải khó chịu.

Lúc tắt điện thoại, cậu không nhớ nổi trước đó đã nói cái gì, mẹ nói cái gì, mình nói cái gì, toàn bộ đều chẳng nhớ rõ.

Muốn tắm, Tưởng Thừa đứng dậy mở cửa, ra ngoài phòng khách nhìn, không thấy ai.

Cậu hắng giọng một cái, ho khan mấy cái, không có ai trả lời.

“…có ở đây không”. Cậu đi vào phòng khách, bây giờ vẫn không biết xưng hô thế nào với Lý Bảo Quốc.

Nhà này phòng bé xíu, đứng từ phòng khách có thể thấy tất cả cửa của phòng ngủ, phòng bếp, nhà tắm, Lý Bảo Quốc không ở trong nhà.

Đi đánh bài thì phải, phía ngoài đường lộ hẳn có mấy người chờ gầy sòng xuyên ngày đêm.

“Đến đây ~ đánh bài à ~ dù sao cũng dư nhiều thời gian ~”. Tưởng Thừa hát một câu, đẩy cửa nhà tắm.”đến đây ~ tắm chút xíu ~dù sao…”

Trong nhà tắm không có máy nước nóng.

“Dù sao…”. Cậu tiếp tục hát, quay đầu lại nhìn quanh phòng tắm và phòng bếp cũng không thấy máy nước nóng, trên phía vòi nước thì có ấm đun nước.”Dù sao…”

Hát không nổi nữa, đi loanh quanh hai vòng đã xác định là nhà này không có máy nước nóng, cậu cảm thấy tức đến xanh mặt mày, đập vòi nước một phát. “Đệt”.

Thất thểu cả một ngày ngoài đường, cậu không tắm là không ngủ được.

Rốt cục cậu phải về phòng, mở rương hành lý, lôi ra một chiếc khăn, mặc quần lót cầm khăn, đi vặn xô nước đem vào nhà tắm, bỏ đồ vào giặt sạch.

Lúc đi ra khỏi nhà tắm, một con gián chạy về phía chân cậu, cậu nhảy lên tránh, xém xíu nữa đụng đầu lên cửa.

Trở về phòng, định tắt đèn đi ngủ, Tưởng Thừa mới để ý là phòng này không có rèm cửa, nguyên do cậu không thấy cảnh bên ngoài là bởi cửa kính quá sức bẩn.

Cậu kéo chăn qua đắp lên người, ngần ngừ một chút lại dí mũi ngửi, xác nhận là sạch sẽ mới thở phào nhẹ nhõm, không còn cả tâm tình để than thở.

Nhắm mắt lại cũng được nửa tiếng, mắt mỏi nhừ mà vẫn không thấy buồn ngủ, đang muốn ngồi dậy hút điếu thuốc, điện thoại vang lên một tiếng.

Cậu đến lấy ra nhìn, là tin nhắn của Phan Trí gửi đến.

Bà cha nó, mày đi rồi? Tình cảnh thế nào?

Tưởng Thừa châm một điếu thuốc, nhấn số của Phan Trí, ngậm điếu thuốc bước đến cửa sổ, muốn mở nó ra.

Trên cửa sổ đầy bụi và gỉ sét, cậu giằng co cả buổi, Phan Trí đã nhận cuộc gọi mà cửa sổ vẫn chưa chịu nhúc nhích.

“Thừa?”. Phan Trí đè giọng ra vẻ như ăn trộm không bằng.

“Đệt”. Ngón tay Tưởng Thừa không biết đã bị cái gì đâm trúng, cau mày mắng một câu, bỏ qua ý định muốn mở cửa sổ.

“Mày ra sao rồi”. Phan Trí vẫn đè giọng nói.”Hôm nay tao nghe Vu Hân nói là mày đã đi? Lúc đi mày cũng không cho tao biết, tao còn mua cả đống đồ cho mày nè”.

“Gửi đến đây cho tao đi”. Tưởng Thừa mặc áo khoác vào, ngậm điếu thuốc hướng ra phòng khách, mở cửa muốn ra ngoài, đi một bước mới nhớ mình không có chìa khóa, đành phải lui về, mở cửa sổ phòng khách ra.

Phiền muộn trong lòng như gió lốc, chỉ cần thêm một cái xui đổ vào nữa là có thể hát một bài ca cách mạng hừng hực lửa thù.

“Mày tới chỗ rồi à”.Phan Trí hỏi.

“Ừ”. Tưởng Thừa tựa vào cửa sổ, nhìn đường phố đen đặc bên ngoài.

“Sao rồi? Cái ông bố ruột của mày thế nào?”. Phan Trí hỏi tiếp.

“Mày có chuyện gì khác không”. Tưởng Thừa nói.”Bây giờ tao không muốn nói”.

“Đệt, có phải tao đưa mày qua đó đâu”.Phan Trí tặc lưỡi một tiếng.”Mày bực bội gì với tao chớ, lúc đầu mẹ mày nói ‘cần người được nhận nuôi đồng ý’ mày không hề do dự xíu nào, bây giờ lại khó chịu”.

“Không do dự, không khó chịu, cũng không có gì lăn tăn”. Tưởng Thừa phun ra một làn khói thuốc.

Trên đường không một bóng người bỗng nhiên hiện ra một hình dáng nhỏ gầy, đạp ván trượt, xoẹt qua với tốc độ kinh hồn.

Tưởng Thừa ngẩn người, nhớ lại cô nhỏ tên Cố Miểu mới đây, cái thành phố xập xệ này cũng có nhiều người chơi ván trượt vậy à.

“Tao đi qua nghen”. Phan Trí nói.

“Hả?”. Tưởng Thừa không phản ứng kịp.

“Tao nói tao sẽ qua thăm mày một chút”.Phan Trí bảo.”Mấy ngày nữa mới tựu trường mà, tiện thể tao đem đồ tao mua cho mày qua luôn”.

“Khỏi”. Tưởng Thừa nói.

“Đừng có lăn tăn với tao, chuyện này mày có nói gì với ai đâu, bây giờ tao quan tâm tới mày chút đỉnh”. Phan Trí thở dài.”Để tao an ủi mày”

“An ủi tao thế nào”. Tưởng Thừa nói.”Dùng miệng hả?”

“Đệt, ông nội mày Tưởng Thừa, mày đàng hoàng chút được không?”. Phan Trí ré lên.

“Mày nhiệt tình muốn vượt đường xa vạn dặm thăm viếng tao, tao biết làm sao đây, phải lo phối hợp nhịp nhàng với mày thôi”. Tưởng Thừa cầm điếu thuốc đi lòng vòng 2 bận, tìm được một cái lon cháo bát bửu dính đầy tàn thuốc lá, mở ra, chưa kịp thấy gì đã bị mùi hôi nồng nặc làm xíu nữa nôn ra luôn.

Cậu lấy điếu thuốc tàn ném vào nắp, giờ phút này lại nghĩ cả đời không muốn hút thuốc lá nữa.

Hoàn cảnh xa lạ làm tâm tình hỏng bét, "người nhà" xa lạ làm tâm tình hỏng bét.

Tưởng Thừa vốn nghĩ rằng tình cảnh này sẽ làm mình mất ngủ, nhưng nằm dài trên giường một hồi, cái loại khổ sở thế nào cũng ngủ không được lại biến mất, cậu nhận ra mình có sự mệt mỏi ngoài ý muốn, không chỉ là đờ người, mà là vừa đờ người vừa mệt đừ, giống như cảm giác nửa tháng thức đêm lo học.

Rất bất chợt.

Nhắm mắt lại, sau đó mất ý thức ngủ thiếp đi.

Cả một đêm không chút mộng mị.

Cảm giác đầu tiên sau khi tỉnh dậy là toàn thân đau nhức, lúc xuống giường Tưởng Thừa có ảo giác thân phận thật của mình là công nhân bốc vác ở bến tàu, còn như là làm cả tuần không nghỉ đủ.

Cậu cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ, xem như quá sớm, mới hơn 8 giờ.

Mặc quần áo đi ra khỏi phòng, toàn bộ mọi thứ trong phòng đều duy trì trạng thái hôm qua, phòng ngủ trống bên kia cũng không một bóng người.

Lý Bảo Quốc đi suốt đêm không hề trở lại?

Tương Thừa cau mày, rửa mặt xong rồi lại thấy oải, thái độ của mình hôm qua không được tốt cho lắm, Lý Bảo Quốc muốn lôi cậu đi uống rượu không phải có ý xấu gì, chỉ vì chưa thấy quen, mình lại cự tuyệt thẳng thừng, không phải vì chuyện này mà Lý Bảo Quốc đi suốt đêm không về đó chứ?

Cậu ngập ngừng một chút, lấy điện thoại ra muốn gọi cho Lý Bảo Quốc, buổi tối không đi uống rượu thì sáng ăn một bữa sẽ không thành vấn đề gì.

Đang định nhấn nút gọi, ngoài cửa vang tiếng mở khóa, khóa cửa vang vang tiếng động, chừng hai ba mươi giây cửa mới được mở ra.

Lý Bảo Quốc mang cái thân lạnh toát vào nhà. Mặt mày thâm quầng, dáng vẻ trông rất mệt mỏi.

"Dậy rồi à?". Lý Bảo Quốc thấy cậu thì lên giọng hỏi."Con thức sớm vậy, ngủ được không"

"...Được". Tưởng Thừa đang trả lời, cùng lúc ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên người ổng, còn một đống thứ hỗn tạp không giải thích được, như cái ống khói tàu hỏa vậy.

“Ăn sáng chưa?”. Lý Bảo Quốc cởi áo khoác, run lên, mùi càng nồng, vốn là cái phòng khách nhỏ này đầy những mùi kỳ quái.

“Chưa”. Tưởng Thừa nói. “Không thì mình…”

“Ngoài cửa có bán điểm tâm, nhiều chỗ lắm, con đi ăn đi”. Lý Bảo Quốc nói.”Ba oải quá, ngủ đây, trưa ba cũng không muốn dậy con ăn một mình hen”.

Tưởng Thừa nhìn ổng đi vào phòng ngủ kia, không thèm thay đồ ra gì hết, cứ vậy nhảy lên giường, kéo chăn qua đắp lên người, cảm thấy bó tay phải lên tiếng. ”Hôm qua ra ngoài như thế…làm gì?”

“Đánh bài, tay ba dởm lắm, hôm qua đánh không tệ! Thằng nhỏ mày mang vận hên đến cho ba”. Lý Bảo Quốc khoái trá reo lên, nói xong liền nhắm mắt lại.

Tưởng Thừa cầm lấy chìa khóa ổng để trên bàn, xoay người ra cửa, cảm thấy mình mà áy náy thì quả là khờ mà.

Tuyết ngừng rồi, gió thổi qua không trung, lạnh đến thấu xương.

Phố nhỏ ban ngày náo nhiệt hơn buổi tối, có người có xe, có cả tiếng pháo, nhưng thời khác mọi thứ sáng bừng lên, phần đổ nát chìm trong bóng tối cũng hiện lên rõ rệt.

Tưởng Thừa dạo hai lượt trên đường, cuối cùng vào một tiệm bánh bao, ăn mấy cái bánh bao, một chén đậu hũ nước đường, cảm thấy cơn đau nhức trên người không mất đi, ngược lại càng cảm thấy thức dậy rồi nó càng ê ẩm hơn.

Chắc là sắp bị cảm rồi, cậu ăn sáng xong là sang tiệm thuốc để mua thuốc.

Mua thuốc xong đứng bên đường lại thấy mờ mịt, đi về ư?

Lý Bảo Quốc để nguyên bộ đồ đầy mùi quái dị trùm chăn một cục mà ngủ thế kia làm gây cho cậu một cơn bực bội, cậu không biết mình về xong còn làm được gì.

Ngủ hay là ngồi đờ ra?

Đứng ở cửa tiệm thuốc mấy phút, cậu quyết định đi lòng vòng xem sao, cậu không rõ mất bao lâu mình mới quen được với cái chỗ này.

Đi lang thang vô định dọc con phố nhỏ ra đường lớn, quẹo sang một ngõ, lại rẽ sang một ngõ song song khác, Tưởng Thừa muốn xem là đường này có chỗ nào đi vòng về không.

Ra con phố nhỏ này cậu thấy được cửa tiệm be bé bán nhạc cụ, cùng một tiệm kem đang sửa chữa, chẳng qua thì trừ hai cái tiệm này ra, cả dãy phố chẳng có gì khác biệt nhau.

Đi ngang qua đến cái siêu thị nhỏ, thật ra là cửa tiệm tạp hóa, cậu ngừng lại, đẩy cửa đi vào, định mua bình nước để uống thuốc trước khi ăn.

Mùi chanh thơm, không khí ấm áp trong cửa tiệm cùng lúc đập vào mặt cậu, cậu ngần ngừ dừng ở trước cửa, muốn quay đầu đi về.

Ở quầy tính tiền có dãy ghế cho 4 người, mỗi người một cái ghế, hoặc ngồi hoặc dựa vào.

Cậu vừa đi đến, mấy người đang trò chuyện bỗng dừng lại, đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm cậu.

Tưởng Thừa nhìn 4 người này, từ bộ dạng đến biểu cảm, từ trang phục đến khí chất, làm như trên mặt đều viết luôn 4 chữ.

Không, phải, người, tốt.

Đang do dự không biết quay đi hay đến chỗ kệ đồ để lấy chai nước, Tưởng Thừa nhìn sang thấy hàng ghế còn 3 người chen chúc.

Cậu quay đầu, không nhìn rõ người, thấy một cái đầu tóc bị cạo bóng loáng, tiếp đến là một đôi mắt to.

3. Chương 3

Chiếc đầu bị cạo trọc ở đằng trước là của Cố Miểu, cô bé bị cạo đầu xong là nhìn không giống một cô bé nữa, đồ mặc trên người cũng là chiếc áo khoác màu xanh xám của nam, nếu không nhờ đôi mắt, căn bản là Tưởng Thừa cũng không nhìn ra Cố Miểu.

Sau lưng nhỏ chính là Cố Phi đang cầm tông đơ điện, ngậm thuốc lá, nhìn thấy cậu có vẻ như là ngoài ý muốn, tay giơ tông đơ điện lên sững lại.

Chẳng qua thì hôm nay Cố Phi ăn mặc không giống như hôm qua, quần với áo khoác bông bình thường, thoải mái và thả lỏng.

Trang phục và khí chất của cậu ta hợp lại không cùng một tuýp nhưng 4 người bạn của mình, rất bắt mắt, giữa đám đông người vẫn có thể nhận thấy.

Toàn thân trên dưới đều toát ra hơi thở "tôi là anh đại của đám này".

Tưởng Thừa vẫn cho rằng nhìn qua mình hẳn là không phải người xấu gì cho cam, dù lúc tâm tình bực bội có thể đem cái mặt mình ra dọa người, đại khái là mình đang trong giai đoạn chuyển tiếp của thời kỳ phản nghịch mà chưa qua nổi bị kẹt giữa chừng…nhưng trong tình huống tâm tình bình thường chỉ muốn mua chai nước, nhìn qua trông cậu hết sức là vô hại.

Cho nên trong thời điểm mà đám người đang vờ là mình đang đi bán đồ ở một siêu thị kỳ thực là tiệm tạp hóa đang nhìn chằm chằm vào cậu, một mực giữ im lặng làm kiểu, "mày muốn kiếm chuyện phải không" kia, cậu cảm thấy không giải thích nổi.

Trong quá trình này, điếu thuốc ngậm trong miệng Cố Phi còn rớt một phần tàn thuốc lên đầu Cố Miểu, làm nhỏ cúi đầu vỗ cả buổi.

Tưởng Thừa không để tâm đến ánh mắt của những người này, cậu luôn là một người trai không sợ chuyện lớn, không sợ các thể loại "mày nhìn gì", đặc biệt là khi trong bụng lẫn ngoài thân thể đang khó chịu đều.

Cậu đi đến kệ hàng trước, cầm lấy chai nước suối.

Nhìn thấy Cố Phi đi về kệ hàng, lại tiếp tục cùng cậu im lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, Cố Phi nói một câu. "Xin chào quý khách"

"Tiệm của nhà cậu?". Tưởng Thừa hỏi.

"Ừ". Cố Phi gật đầu.

"Thật là vừa khéo". Tưởng Thừa nói.

Cố Phi không lên tiếng, cậu cũng không định nói gì nữa, do đó ném chai nước, xoay người đi đến quầy tính tiền trước.

"Hai đồng". Một người đến sau quầy tính tiền, tay chống lên bàn, đưa mắt nhìn chằm chằm cậu.

Tưởng Thừa nhìn người nọ một cái, không phải là 4 kẻ trong tổ hợp không-phải-người-tốt kia mà là người vừa mới đứng bên cạnh Cố Phi.

Trong ánh sáng mờ nhìn không rõ, giờ này lại có ánh đèn hắt lên, mới cảm thấy dáng của cậu này thật đẹp, trông cứ như con gái, trừ ánh mắt nhỏ dài ra, so với với Cố Phi càng giống chị của Cố Miễu…anh của cậu ta?

Cậu lấy tờ mười đồng trong túi ra, người này cầm lấy tiền, cúi người, nghiêng đầu qua lại ở quầy tính tiền, xong lại nhìn cậu. "Bạn của Đại Phi à? Chưa từng nhìn thấy cậu"

“Không phải”. Tưởng Thừa lột hai viên thuốc bỏ vào miệng, mở nắp chai uống mấy hớp.

“Không phải à?”. Ánh mắt của người này lướt qua đầu vai cậu, rút lại rồi đặt tiền thừa lên bàn.

Uống thuốc xong, Tưởng Thừa ném chai nước uống được phân nửa vào thùng rác cạnh cửa, vén màn cửa đi ra ngoài.

“Nè, cậu mua bình nước kiểu vậy sao”. Giọng người kia từ sau lưng truyền đến. “Phí quá”

“…Bỏ qua đi”. Tưởng Thừa nói.

Cũng đúng, sao không mua bình nhỏ, giờ lại uống không hết.

Hẳn là vì cảm giác đau nhức trên người lại trỗi dậy liên hồi, đầu óc cũng không vận hành nổi.

Cậu đứng nơi bậc thềm ở cửa, nhất thời không nhớ ra lúc trước khi vào tiệm mình muốn đi đâu…Trở về? Về chỗ đó? Lý Bảo Quốc…không, nhà mới của cậu?

Vừa nghĩ đến căn nhà bừa bộn cùng tiếng ngáy như sấm rền của Lý Bảo Quốc, cậu đã thấy muốn bùng cháy, cơn nghẹn bỗng trôi lên ngang cổ, có phần thở không ra hơi.

Một chuỗi ánh sáng vàng lấp lánh hiện ra trước mắt.

Tưởng Thừa không thể kìm chế mình, cứ như bị nhốt lại chìm dần xuống dưới, cậu thở dài, hay thật.

Cố Miểu sờ chiếc đầu nhẵn của mình, giơ ván trượt lên đi ra ngoài cửa.

“Mũ đâu”. Cố Phi cầm lấy áo khoác đang mắc trên ghế của mình, lấy từ trong túi ra một chiếc mũ len màu xanh ném đến đầu nhỏ.

Cố Miểu kéo kéo mấy cái, đội mũ lên đầu

Cúi người đem ván trượt ra khỏi cửa tiệm rồi quay về rất nhanh, vỗ hai cái lên quầy tính tiền.

“Sao rồi”. Lý Viêm nằm dài trên quầy tính tiền, kéo kéo mũ của nhỏ, rồi đưa mắt nhìn Cố Phi. “Sao lại đan màu xanh cho nó”

“Nó chọn màu mà”. Cố Phi đem cất tông đơ, nhìn Cố Miểu. “Sao vậy”

Cố Miểu chỉ chỉ ngoài cửa.

"Có chó à". Cố Phi đá chiếc ghế sang bên, đi đến cửa, vén rèm lên.

Cái tên nhà giàu mua bình nước uống phân nửa rồi ném đi đang nằm ở bậc thềm ngoài cửa.

Mặt còn úp xuống đất.

"Ầy". Cố Phi đi ra ngoài, dùng mũi chân nhẹ nhẹ đá đá chân người ta, chẳng biết cậu này tên gì nữa."Cậu không bị sao chứ?"

Tên nhà giàu không động đậy, cậu khom lưng nhìn cậu ta một chút, thấy chóp mũi cũng bị đè xuống đất, cậu đưa tay kéo mặt tên nhà giàu kia nghiêng khỏi đất để cậu ta có thể hít thở bình thường, sau đó quay đầu lại tiệm kêu, "Có người ngất xỉu".

Lý Viêm bước ra trước, nhìn thấy cảnh này là ngẩn người ngay. "Bị đâm hả?"

"Mày đâm chắc?". Cố Phi chạm vào gương mặt Nhà Giàu, cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng. "Nóng đến cháy đây nè"

"Sốt quá độ có thể gây hôn mê à?". Lý Viêm khá là giật mình, nghiêng đầu nhìn mấy người cũng vừa bước ra. "Làm sao bây giờ? Gọi 120?"

"Đừng có dây vào". Lưu Phàm nhìn ra bốn phía."Một hồi nữa bà dì lớn chạy đi báo cảnh sát, thế nào cảnh sát cũng kêu là tụi mình làm, tao mới ra khỏi đồn hôm qua thôi…"

"Đem vào". Cố Phi nói.

"Đem vào…mày biết nó phải không?". Lưu Phàm hỏi.

"Kêu mày đem vào thì đem vào đi, có không quen biết thì Đại Phi cũng mới vừa đụng người ta". Lý Viêm nói."Muốn có bà dì lớn báo cảnh sát thiệt thì mày nghĩ cảnh sát không lôi đầu mày ra hỏi sao?"

"Gì mà sốt đến hôn mê, tụi mày viết bản kiểm điểm xin thứ lỗi với ba mẹ đi". Cố Phi lật người tên nhà giàu kia lên."Nhanh lên"

Mấy người này cùng mang kẻ kia vào trong tiệm, quẳng vào phòng nhỏ nghỉ ngơi của Cố Phi.

"Cái giường này tao không được ngủ cho sướng bao giờ". Sau khi người ra ngoài hết, Lý Viêm tặc lưỡi một

tiếng. “Con gà rũ này từ đâu đến lại được hưởng”

“Mày ráng bước ra ngoài té dập mặt xuống, tao lập tức sẽ sắp xếp cho mày vào nằm trên giường”. Cố Phi nói.

“Không biết xấu hổ”. Lý Viêm nói.

“Mày muốn mà”. Cố Phi đẩy cậu ta một phát.”Ra ngoài đi”.

“Ày”. Lý Viêm chỉ vào người nằm im, quay đầu qua nhỏ giọng nói. “Người ta nói không phải bạn mày mà”.

“Ừ”. Cố Phi nghiêm mặt, đẩy cậu đến lảo đảo, đóng cửa lại. “Người nhặt được Nhị Miểu hôm qua”.

“Cậu ta bắt gặp Nhị Miểu?”. Lý Viêm hết hồn. “Có duyên ghê nha”

Cố Phi không để ý đến cậu ta, đi thẳng đến quầy tính tiền, ngồi xuống, lấy điện thoại ra chơi.

“Đẹp trai quá chừng”. Lý Viêm nằm dài ở quầy thu tiền, giọng rất nhỏ.

Cố Phi nhìn cậu ta một cái, thế là quay mặt đi chỗ khác không lên tiếng nữa.

Cố Miểu đưa tay đến trước mắt Cố Phi, lại ngoắc ngoắc gì đấy.

“Ăn đi, em nhìn xem hai tháng nay em mập lên bao nhiêu rồi, không ai chịu chơi với em đâu”. Cố Phi cầm tờ mười đồng thả vào tay nhỏ.”Mặt em cũng tròn vo luôn kìa”.

Cố Miểu không để ý đến cậu, cúi đầu nhét tiền vào túi, vỗ vỗ, sau đó kéo ván trượt ra ngoài.

“Đầu nó trọc thành vậy, có mập hay không cũng không ai thèm chơi với nó”. Lý Viêm thở dài.

“Đầu không trọc cũng chẳng có ai thèm chơi với nó”. Cố Phi tiếp tục chơi game. “Nhỏ đến lớn nó đâu có bạn, ai mà muốn chơi với đứa câm”

“Đừng nói người ta như thế”. Lưu Phàm ở kế bên châm thêm một câu. “Cũng đâu phải là câm thiệt, không phải là không nói lời nào, chỉ là hơi quá im thôi”.

“Như thế thì làm sao bây giờ”. Lý Viêm lại thở dài.”Đi học được cơ mà, bị cái không muốn đi thì không đi thôi, sau này chỉ có nói chuyện phiếm với Đại Phi nhở..”

“Thế giới này không cần mày quan tâm chuyện bị tàn phá hủy diệt gì đâu”. Cố Phi ngắt lời cậu ta.”Lo viết báo cáo để tự sướng đi”

“Vớ vẩn”. Lý Viêm vỗ vỗ bàn, đi đến chỗ cạnh Lưu Phàm kéo ghế ngồi xuống.

Cửa tiệm chìm vào im lặng, ngồi trong phòng ấm làm mấy người bên cạnh Lưu Phàm cũng buồn ngủ theo, tình cảnh này có hơi ớn, mặt cứ như vậy mà gục xuống, vài ba người vén rèm cửa muốn mua đồ, nhìn thấy xong quay người đi ra luôn.

“Tụi bây”. Cố Phi gõ bàn một cái. “Đi ngay”

“Đi đâu?”. Lý Viêm hỏi.

“Lang thang”. Cố Phi nói.

“Không muốn ra ngoài”. Lưu Phàm duỗi người.”Lạnh muốn chết, có chỗ nào mà đi”

“Khách vào đây cũng bị tụi mày hù cho bỏ chạy”. Cố Phi đốt điếu thuốc ngậm trên môi.

“Lát nữa có người đi vào tụi tao sẽ lôi lại cho”. Lưu Phàm cười hô hố.”Đảm bảo có chạy cũng không thoát”

“Cút nhanh”. Cố Phi nói.”Phiền quá”

“Đi nhanh đi nhanh”. Lưu Phàm tặc lưỡi một tiếng, đá đá mấy cái ghế.”Cố đại gia của tụi mình mà nổi cơn là xíu nữa cầm dao chém hết cả lũ”.

Mấy người kia không muốn cũng phải đứng dậy cả, vừa nhỏ giọng oán trách vừa mặc áo ra ngoài.

Lý Viêm đi ra sau cùng, lúc chuẩn bị ra ngoài còn quay đầu lại nói một câu.”Bên trong còn một người kìa, mày không đuổi à?”

Cố Phi không lên tiếng, nhìn cậu ta.

Cậu ta không nói thêm nữa, vén rèm bước ra ngoài.

Hút xong một điếu thuốc, Cố Phi nhìn đồng hồ, tên nhà giàu ngất xỉu đã nằm được 20 phút, theo một kiểu nằm mê man bất tỉnh mà nói, mấy phút là tỉnh được rồi.

Cậu đẩy cửa phòng nhỏ ra nhìn vào bên trong một chút, Nhà Giàu không hề tỉnh dậy, nằm nhắm mắt, vẫn y nguyên tư thế cũ.

"Ày". Cố Phi đi qua đẩy cậu ta."Cậu đừng chết ở chỗ tôi mà"

Nhà Giàu vẫn không nhúc nhích.

Cố Phi nhìn chằm chằm cậu một hồi.

Trên mặt Nhà Giàu có chút bẩn, cơ mà cũng nhìn ra mặt mũi, khóe mắt rũ xuống nhìn rất có nét.

Với người cũng chẳng quá quan tâm chuyện dễ nhìn hay không như cậu mà nói, xem như là đẹp trai đó, ngày hôm qua lần đầu nhìn thấy đã không thích bầu không khí gai góc xung quanh người này, mặc dù đã thu vén lại rồi, nhưng cậu vẫn cảm giác được.

Sau khi nhìn chòng chọc mấy phút, cậu nhấc chăn lên, đưa tay vào trong túi của Nhà Giàu, lấy ví tiền ra, thẻ căn cước cùng một đống thẻ hội viên các loại ra.

Tưởng Thừa.

Cậu trả ví tiền lại, cúi người đến bên tai Nhà Giàu rống lên một tiếng. "Nè"

"Hả". Rốt cục Nhà Giàu đã nhúc nhích, thấp giọng hừ một tiếng, nghe có có rất khó chịu.

Cố Phi đá mép giường một phát, xoay người ra ngoài.

Tưởng Thừa không biết mình ra sao.

Lúc mở mắt cảm thấy như mình bị mất trí nhớ, mình là ai mình ở đâu.

Một lúc sau mới có thể nhớ đến cảnh tượng cuối cùng là mình đập mặt vào mặt đất vô cùng không sạch sẽ, tuyết tan thành bùn lầy lội.

Thế mà lại té xỉu? Thật là một năm chộn rộn.

Cậu ngồi dậy, kéo chăn đắp lên người ra, cúi đầu nhìn thấy quần áo mình đầy bùn đất, lại vội vàng kéo chăn ra nhìn, dính vào mấy chỗ, nhưng vỗ mấy cái bùn đất cũng không chịu rơi ra.

Đang suy nghĩ mình có nên tìm nước mà đổ vào, đột nhiên cậu phục hồi tâm trí trở lại.

Mình là ai? Tưởng Thừa.

Mình đang ở đâu? Không biết.

Một căn phòng nho nhỏ, được thu dọn gọn gàng, sạch sẽ hơn căn phòng Lý Bảo Quốc cho cậu nhiều lắm, cậu ném chăn xuống, đi qua mở cửa phòng.

Nhìn thấy ba hàng kệ ở bên ngoài, Tưởng Thừa mới phản ứng kịp, mình vẫn đang ở cửa tiệm nhà Cố Phi.

"Tỉnh rồi à". Cố Phi đang nằm tựa vào chiếc ghế cạnh quầy tính tiền, quét mắt nhìn cậu một cái, sau đó cúi đầu chơi di động.

"Ừm". Tưởng Thừa phủi phủi quần áo đầy vết bẩn."Cảm ơn"

"Đừng khách sáo". Cố Phi nhìn chằm chằm điện thoại."Chủ yếu là không mang cậu vào sợ có phiền toái:

"À". Tưởng Thừa quay đầu về phía phòng nhỏ nhìn một chút."Cái chăn đó…bẩn rồi"

"Phía sau nhà có ao nước".Cố Phi nói."Giặt đi"

"Cái gì?". Tưởng Thừa ngẩn người, cảm thấy hơi phát cáu, nhưng mà không thấy kẽ hở, dẫu sao thì lời này của Cố Phi nghe hợp lý.

"Không muốn giặt thì hỏi làm gì?". Rốt cục tầm mắt của Cố Phi đã rời khỏi điện thoại, lướt sang mặt cậu.

Tưởng Thừa không lên tiếng, cùng cậu ta nhìn chằm chằm.

Chuyện Cố Phi mang cậu vào phòng vốn là thấy rất biết ơn, nhưng mà thái độ lúc này của Cố Phi làm cậu không thấy biết ơn nổi, không nổi giận là do mới ngất xỉu xong giờ vẫn còn mệt.

Trợn mắt nhìn một hồi xong, Cố Phi lại tiếp tục chơi điện thoại.

Cậu xoay người đi ra ngoài.

Mặt trời bên ngoài rất đẹp, mang ấm áp đến trong cơn gió bấc, nhưng không nhằm nhò, vẫn lạnh.

Nhức đầu dã man, Tưởng Thừa lôi mũ chống tuyết trong túi ra đeo, trùm hoodies lên, nhìn đồng hồ, tính cả thời gian ngất đi cũng không quá nửa tiếng, không có trễ nãi.

Dù cho cậu không biết mình có chuyện gì để làm không nữa.

Đứng ven đường nhìn khắp hai bên, cuối cùng tiếp tục đi về phía trước, tìm được hai con đường dẫn về ngã ba, rồi từ ngã ba đi về.

Không muốn về nghe Lý Bảo Quốc ngáy nhưng phải thay quần áo.

Đạp trên mớ tuyết tan lầy lội trộn với bùn, đột nhiên cậu thấy có phần lạc lõng.

Trước kia có nhiều ngày rãnh rỗi như vậy, có khi mấy ngày không về nhà, nhưng đến giờ vẫn chưa từng có cảm giác lạc lõng như thế.

Không biết vì sao.

Có lẽ vì cảm giác buông xuôi để cho bị tống cổ gây ra mất mát, có lẽ vì khung cảnh xa lạ và xập xệ này, có lẽ vì không có bạn bè bên cạnh, có lẽ…chỉ là vì bị bệnh.

Điện thoại vang lên một tiếng, Tưởng Thừa lấy ra xem, là tin nhắn của Vu Hân.

Mình hối hận rồi.

Cậu thở dài, nhắn lại một tin.

Hảo hán nói một câu, nhất ngôn cửu đỉnh.

Vu Hân không nhắn tin trả lời nữa, không biết là tức giận, xấu hổ, hay là nén lại chờ tìm cơ hội thích hợp mà bộc phát.

Cậu bỏ máy vào trong túi, nắn nắn sống mũi.

Nãy không chú ý, vào lúc này mới thấy mũi đau quá, chắc là lúc ngã đã bị đập mũi xuống nền đất.

Móa.

Cậu cẩn thận sờ nắn từ sống mũi đến chóp mũi, xác nhận là không có chỗ gãy mới bỏ tay lại vào trong túi.

Đi mấy bước về phía trước, thấy có con đường nhỏ, là ngã ba cậu muốn tìm.

Không đợi cậu nhìn chỗ khác, một chỏm màu xanh lá từ đầu đường vèo ra, xoẹt đến đây như gió.

Tưởng Thừa thấy cái đầu xanh biếc này là Cố Miểu đạp ván trượt, nhỏ đã lướt qua khỏi chỗ này, không nhìn rõ mặt.

Cô bé trượt ván nha.

Cậu lại quay đầu liếc mắt nhìn, thật là một cô bé quá ngầu, chơi luôn cả quả đầu cạo nhẵn.

Quả đầu kia không quay lại, đầu đường lao ra ba chiếc xe đạp.

Rất cùi bắp, chuông vang lên inh ỏi, nhưng đạp nhanh ra phết.

"Chết tiệt, chạy nhanh dữ vậy". Một người từ chiếc xe lenh keng kêu lên.

Tưởng Thừa ngẩn người, nghe vậy thì…Cổ Miểu lại bị người ta đuổi theo bắt nạt?

Cậu cũng chẳng muốn thương cảm lắm, sau đó lại cảm thấy cơn bực bội ập đến.

Mẹ nó đây rốt cục là là chỗ quái quỷ nào.

Lúc trở về "nhà" mới, Lý Bảo Quốc vẫn còn ngủ, không còn ngáy quá to nữa, nhưng Tưởng Thừa vào trong nhà ổng thì thấy ổng ho khan, ho đến muốn tê phổi.

Cậu không kìm được phải nhìn qua hai lần, Lý Bảo Quốc nhắm hai mắt, dáng vẻ ngủ rất ngon.

Cậu không có khả năng vừa ngủ vừa ho được như thế, ngủ mà lên cơn ho là dậy liền, đây đảm bảo là kỹ năng thần sầu của Lý Bảo Quốc.

Thay quần áo xong, Tưởng Thừa lấy khăn lông từ chiếc rương, nhúng ướt rồi lau quần áo bẩn.

Sau đó ngồi hồi tưởng lại những chuyện kia.

Không biết nên làm gì nữa.

Lý Bảo Quốc ở cách vách không ho nữa, nhưng lại ngáy như kéo bễ.

Cậu không có cách nào để hình dung ra cảm giác của mình, người này là cha ruột, cùng chung dòng máu chảy trong người mình.

Thế mà mình lại được sinh ra trong gia đình này, dù không có gặp qua các thành viên khác, nhưng riêng Lý Bảo Quốc thôi đã làm cậu thấy tổ trác rồi.

Khoảng thời gian đăng đẳng cho đến giờ, cậu hay né khỏi chuyện suy nghĩ vấn đề này, nhưng giờ đã ngồi ở đây, nhìn phòng ốc bết bát lộn xộn, giờ không còn cách trốn tránh nữa.

Cách đây đã lâu, cậu còn cùng cha mẹ bàn chuyện nhận nuôi.

Không có ý gì, chỉ là mấy thứ đã viết sẵn trong gene, qua bao nhiêu năm nuôi dưỡng cũng vô ích.

Cậu đã không nhớ mình đã đáp lại bố mẹ thế nào, chỉ nhớ những lời đó về mình, bây giờ cứ như một bàn tay hung hăng quất vào trên mặt.

Hai đứa em trai rất giống tính bố mẹ, nghiêm nghị ít cười thích đọc sách, mà mình thì trái ngược, dù là cũng không nói chuyện gì nhiều…

Ngay cả hàng xóm cũng có nói qua, thật không giống như người cùng một nhà.

Đúng vậy, điều này đã khắc vào trong thân thể cậu, tính tình không ăn nhập.

Lý Bảo Quốc lại phải một trận ho, giống như đang bị sặc, lúc này chắc là dậy rồi, Tưởng Thừa nghe tiếng ầm vang của ổng.

Lát sau nữa lại nghe tiếng ngáy.

Tưởng Thừa bất chợt thấy hoảng sợ.

Cảm giác sợ hãi mãnh liệt hít thở không nổi.

Cậu đứng dậy, đến phòng khách cầm chìa khóa chuẩn bị ra ngoài, tiện thể ra bệnh viện khám một chút, thật là không hề thoải mái, cứ nóng rần rần lên.

Cố Phi ngồi xổm ở bồn hoa ngoài tiệm, nhìn Cố Miểu lại lần thứ ba mà lướt như bay qua mặt cậu như khoe khoang, gương mặt ửng đỏ vì lạnh.

Lần thứ tư nhỏ lướt qua, Cố Phi vẫy tay với nhỏ, nhỏ quay đầu, từ từ trượt đến trước mặt cậu.

"Về ăn cơm". Cố Phi đứng lên."Đem đồ cất trước xong đã".

Cố Miểu kéo ván trượt vào trong tiệm.

Cố Phi châm điếu thuốc, suy nghĩ xem buổi trưa ăn gì.

Một tiếng sau từ trong tiệm truyền ra tiếng thét chói tai của Cố miểu.

Cậu quăng điếu thuốc vào thùng rác, vọt vào tiệm.

Tiếng thét là từ phía sau nhà tắm, cậu từ cửa sau đẩy cửa nhà tắm, Cố Miểu đang che mặt, không ngừng thét lên trước bồn rửa tay.

Cố Phi đưa tay khóa vòi nước lại, sau đó ôm lấy nhỏ kéo ra khỏi nhà tắm, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nhỏ."Hừm…bình tĩnh, không có nước, không có nước…"

Tiếng thét của Cố Miểu ngừng lại, ôm cổ cậu, nhỏ giọng nói bên tai."Đói bụng".

"Anh cũng đói bụng". Cố Phi một tay ôm nhỏ, một tay cầm ván trượt của nhỏ lên."Hôm nay bọn mình ăn tiệc lớn nha"

4. Chương 4

Cố Phi lái xe mô tô ra ngoài cửa tiệm, Cố Miểu ôm ván trượt, nhanh nhẩu phóng lên ghế sau, ôm eo cậu, dán mặt vào lưng cậu.

"Anh xem mặt em chút đã". Cố Phi quay đầu lại.

Cố Miểu ngước mặt lên nhìn cậu.

"Còn nước mắt, lau khô đi". Cố Phi nói.

Cố Miểu dụi dụi mắt rồi lấy tay áo quẹt ngang mũi mình.

"Ày". Cố Phi thở dài."Con trai mà làm vậy cũng thô lỗ lắm biết không?"

Cố Miểu cười cười, tiếp tục dán mặt vào lưng cậu.

Cố Phi lấy xe chạy ra ngoài chính là nhắm mục tiêu khu chợ trung tâm, băng qua quảng trường, đối với Cố Miểu mà nói thì tiệc lớn chính là quán tự nướng cạnh quảng trường.

Cô bé này trong vài khía cạnh thì cố chấp hơn xa người bình thường, ra khỏi cửa đòi ăn gì là nhất quyết chỉ một chỗ đó thôi.

Thành phố nhỏ có cái hay là chỉ có một khu trung tâm, hơn nữa là ở khúc nào cũng chẳng nán lại lâu được.

Chẳng qua trong khoảng thời gian này, tiệm thịt nướng là đông khách nhất, lúc họ đến nơi bên trong căn bản đã không còn bàn trống.

"Hôm nay tiệm các vị có ưu đãi gì không?". Cố Phi hỏi người phục vụ, lấy điện thoại xem có khoản voucher nào không, lại vỗ đầu Cố Miểu một cái. "Em tìm bàn đi"

Cố Miểu thả ván trượt xuống đất, đạp một chân lên, cậu nhanh chóng để chân đạp lên luôn. "Đi bộ"

"Trượt ván ngay trước sảnh sao?". Người phục vụ cười hỏi.

Cố Miểu lắc đầu, nhanh chóng cầm ván trượt lên, ôm vào người.

"Nó mang theo đó". Cố Phi nói.

Cố Miểu ôm ván trượt chạy vào trong.

"Móa, mày nói riết tao đói bụng luôn". Phan Trí nuốt nước bọt."Tao nói thật, sáng ngày mốt tao qua thăm mày, tiện thể mày dẫn tao đi ăn, bên chỗ tao đâu có nhiều món như vậy"

"Nhà mày đi cho xóm nghèo ăn Tết hả?". Tưởng Thừa dùng vai kẹp điện thoại, một tay cầm mâm, một tay cầm đồ gắp, chậm rãi chọn đồ, 5 thịt ba chỉ, 5 thăn bò, ba chỉ, thăn bò…thật ra có nhiều món để chọn đi nữa thì với cậu không có nhiều khác biệt, cậu thích mấy loại này thôi.

"Làm sao mà giống vậy được". Phan Trí nói, giọng nhỏ lại."Xong học kỳ kêu là đi ăn thịt nướng, kết quả không chỉ là không ăn được thịt, người cũng chẳng thấy mặt mũi luôn".

"Mày đến cứ ở khách sạn". Tưởng Thừa bỏ đồ gắp xuống, lại xoay người mang mâm thịt đến chỗ khác, tiếp tục lo gắp."Hơn nữa phải ở một mình, tao giờ không lo gì được hết"

“Tao qua nhà mày ở được mà”. Phan Trí nói.

“Không được”. Tưởng Thừa nhíu mày, giờ cậu phải ở trong cái phòng đó, chính cậu còn thấy không ham nổi.”Mày cứ chọn một phòng, xong tao qua đó”.

“…Bộ mày với ba ruột mày quan hệ không được hòa thuận lắm hả?”.Phan Trí suy nghĩ một chút.

“Giờ còn chưa đến mức có quan hệ”. Tưởng Thừa hai tay cầm mâm thịt, bước qua cầm chai bia.”Nói chi đến xấu hay…”

Lúc qua bàn bên cạnh cậu ngẩn người.

Bàn 4 người, ghế bên cạnh thả một chiếc ván trượt, trên ghế là chiếc đầu trọc mặc áo xanh lam, trên bàn còn để chiếc mũ hoa xanh lục.

“Cố Miểu?”. Tưởng Thừa giật mình nhìn nhỏ.

Cố Miểu gật đầu một cái, xem chừng không kinh ngạc, đem ván trượt bỏ xuống dưới bàn.

“Em…”. Cậu bỏ cái mâm trên tay xuống bàn, thấy Cố Miểu đã nhìn chằm chằm cái mâm đầy mong đợi, cậu đưa tay huơ trước mặt Cố Miểu.”Em đi với ai?”

Cố Miểu đứng lên chỉ về bên kia, lại còn vẫy tay.

Lúc Tưởng Thừa quay đầu nhìn sang, Cố Phi trông cũng hết hồn như cậu vậy.

“Mình tìm bàn khác”. Cố Phi đi tới.”Bàn này có anh đây ngồi rồi em”

Cố Miểu nhìn xung quanh, nuốt nước bọt, ngồi yêu không nhúc nhích.

“Phục vụ vừa bảo bên kia còn mấy bàn”. Cố Phi chỉ vào bên trong.”Mình qua đó đi”

Cố Miểu vẫn ngồi im, ngước mặt nhìn nhau với cậu, trên mặt không có biểu cảm, chẳng biết muốn nói điều gì.

Cố Phi giằng co với nhỏ một hồi xong lại nhìn qua Tưởng Thừa.

“Hả?”. Tưởng Thừa cũng nhìn cậu.

“Đi một mình?”. Cố Phi hỏi.

“Ừ”. Tưởng Thừa đáp xong ngồi xuống.

Phục vụ đem lò nướng đến, bỏ vỉ lên, cậu xếp vài miếng thịt lên, bắt đầu lo nướng.

“Vậy bọn mình…”. Cố Phi có vẻ đang do dự, một lúc lâu sau mới nói cho xong.”Ngồi chung nha?”

Tưởng Thừa đưa mắt nhìn cậu, thiệt tình rất muốn trả lời là, ‘cậu lo giặt chăn của cậu đi’.

Nhưng đối mặt với Cố Miểu mang đôi mắt to tròn nhìn mình, lời này không thể nói ra khỏi miệng được, nhấn nhấn miếng thịt 2 lần mới chịu gật đầu một cái.

“Cảm ơn”. Cố Phi nói, chỉ chỉ Cố Miểu.”Ngồi ở đây chờ anh, anh đi lấy đồ”.

Cố Miểu gật đầu.

Cố Phi vừa đi xong, Tưởng Thừa lại gắp 2 miếng thăn bò lên nướng, hỏi Cố Miểu.”Em muốn ăn cái nào? Ba chỉ với thăn bò”.

“Thịt ba chỉ ngon lắm, nướng một hồi mỡ chảy ra…anh có thể ăn hết sáu mâm đó”. Tưởng Thừa trở thịt, xoa cho mỡ đều khắp vỉ.”Em ăn cay được không?”

Cố Miểu lắc đầu.

Tưởng Thừa đem một miếng thăn bò bỏ vào chỗ trước mặt Cố Miểu trên mâm. “Ăn đi”

Cố Miểu hơi do dự, nghiêng đầu nhìn về hướng Cố Phi.

“Không có gì đâu…”. Tưởng Thừa chưa nói xong đã thấy một vết sẹo rõ rệt trên đầu Cố Miểu, liếc mắt sang thì nhắm chừng 5 cm, cậu có phần giật mình.

Cố Miểu không thấy Cố Phi nên cúi đầu nhét thịt bò vào miệng, nhìn cậu cười.

“Ăn thử thịt ba chỉ nha”. Tưởng Thừa hỏi nhỏ.

Cố Miểu gật đầu.

Cậu lại gắp miếng ba chỉ sang, tiện tay kéo cái mũ ra bỏ sang bên ghế, không nhịn được phải hỏi một câu. "Ai mua cái mũ này cho em vậy?"

Cố Miểu cúi đầu ăn thịt, không đáp lại.

Chỉ ăn không nói.

Trong số những người cậu từng gặp qua, cô bé này là người tập trung chuyên môn nhất trong những người tàn tật.

Cố Phi nhanh chóng mang đồ ăn về, chẳng qua thì kỹ thuật lấy đồ ăn không bằng cậu, đi một chuyến lấy về ba mâm, nếu mới nãy cậu không lo nói chuyện với Phan Trí, một lần sáu mâm không thành vấn đề, lúc ăn xong còn dư sức xử nốt trái cây tráng miệng.

Bàn bốn người dựa vào tường, Cố Miểu ngồi ở ghế đối diện ngoài cùng bàn, Tưởng Thừa ngồi bên trong nướng thịt, Cố Phi ngần ngừ chút xíu rồi ngồi xuống cạnh cậu ấy.

Tưởng Thừa rất không tình nguyện mà lo cầm đồ phụ cậu nướng, cậu đưa tay vỗ lên đầu Cố Miểu."Muốn uống gì thì tự đi lấy".

Cố Miểu đến quầy rượu bên kia, Cố Phi nhanh chóng ngồi qua chỗ đối diện.

Tưởng Thừa nhìn cậu một cái, tiếp tục lo nướng thịt ba chỉ và thăn bò.

"Sốt cao mà ăn nhiều thịt mỡ vậy?". Cố Phi hỏi.

"Hả?". Tưởng Thừa ngừng tay lại."Cậu biết?"

"Lúc tôi kéo cậu vào tay cũng nóng rần lên, làm sao không biết được". Cố Phi nói.

"Kéo?". Tưởng Thừa không ngừng được hình ảnh mình bị Cố Phi nắm tóc lôi đi như cái bao tải vào tiệm.

"Không lẽ tôi ôm cậu vào sao?". Cố Phi gắp hai mảnh thịt xông khói lên, hai người đều nướng nửa bên, trông rất hài hòa.

Tưởng Thừa không biết nói lời nào cho phải, vậy nên cứ lo gắp thịt ba chỉ ăn.

Cố Miểu ôm gọn mấy chai nước về, bỏ bia lên bàn, bốn chai đều mở nắp, còn có cả ly nước chanh.

“Em lợi hại quá chừng”. Tưởng Thừa hoảng vía nhìn nhỏ.”Không có đổ đầy sàn?”

Cố Miểu lắc đầu, ngồi về bàn, đem chai bia và ly nước chanh đẩy trước mặt cậu.

“Em không…”. Cậu vừa định cho Cố Miểu uống nước chanh, vừa mới mở miệng nói đã thấy Cố Miểu đã cầm chai bia rót vào ly mình. “Em…”

Cố Miểu nâng ly uống một hớp, thoải mái khà hơi, lấy tay lau miệng.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi, nhận ra là cậu ta không nói gì cũng không không nhìn sang Cố Miểu, đang cuốn miếng thịt vào trong lá rau.

“Nó uống bia à?”. Tưởng Thừa nhịn không được phải hỏi một câu.

“Ừ, lúc ăn thịt nướng thì uống”. Cố Phi cuốn thịt vào rau xong đưa ra trước mặt cậu.”Bình thường không uống”.

Tưởng Thừa nhìn cuốn rau kia.

Cố Phi không lên tiếng, cứ giơ như vậy.

“…Cảm ơn”. Cậu không thể làm gì khác ngoài nhận lấy.

“Ăn toàn thịt ba chỉ vậy không sợ ngán sao?”. Cố Phi hỏi.

“Cũng tạm, tôi rất thích mà”. Tưởng Thừa nói.

Cố Phi làm cho Cố Miểu hai cuốn, sau đó hỏi một câu.”Cậu không phải người ở đây đúng không? Nghe giọng thấy vậy”.

“Không phải”. Tưởng Thừa trả lời, nhắc đến cái này là cậu thấy bực mình rồi, công sức đè xuống bằng thịt ba chỉ và thăn bò lại cứ dội ngược lên.

“Lý Bảo Quốc là gì của cậu?”. Cố Phi hỏi tiếp.

Tưởng Thừa ngẩn người, làm sao Cố Phi biết Lý Bảo Quốc? Nhưng nghi hoặc này nhanh chóng bị buồn bực che lấp, cậu gắp hai miếng thịt trên mâm lên.”Liên quan gì đến cậu?”

Cố Phi đưa mắt nhìn cậu, cười cười không lên tiếng, đưa chai bia đến trước mặt cậu, gật đầu một cái, uống một hớp xong lại tiếp tục nướng thịt.

Lần đầu tiên Tưởng Thừa cùng đối mặt một người xa lạ mà dùng bữa, vốn không định nói chuyện, lúc này càng chẳng có gì để nói.

Cố Phi ở bàn đối diện cũng không hăng nói nữa, em gái cậu ta lại thật sự bị câm, một hớp bia lại một hớp thịt, vô cùng vui sướng.

Tưởng Thừa im lặng cắm đầu ăn hết 4 mâm thịt, cảm giác nhỏ cũng ăn được gần ngang cơ, Cố Phi cũng đi đi lại lại mấy lượt.

Sau khi Tưởng Thừa ăn xong nhỏ mới buông đũa, tựa lưng vào ghế xoa bụng.

“No rồi à?”. Cố Phi hỏi.

Nhỏ gật đầu.

“Ăn được hơn anh em nhiều”. Tưởng Thừa nhịn không nổi kết luận một câu.

“Cậu đi bằng gì tới?”. Cố Phi cũng buông đũa.”Lát nữa đưa cậu về luôn, cũng thuận đường”.

“Mô tô?”. Tưởng Thừa hỏi.

“Ừ”. Cố Phi gật đầu.

“Uống bia xong còn lái xe được?”. Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi không lên tiếng, trong ánh mắt mang theo sự đùa cợt và còn có sự kỳ quái mà nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, cuối cùng vỗ vai Cố Miểu. “Đi thôi”.

Cố Phi dẫn Cố Miểu đi ra, Tưởng Thừa quay lại quầy thịt lấy một đĩa trái cây.

Cuốn rau thịt mà Cố Phi đưa cậu ăn rất ngon mà không hề ngán.

Ăn xong nửa mâm này, cậu thấy mình nên đi bộ về cho tiêu.

Chẳng qua bên ngoài lạnh quá, cậu núp trong rèm cửa shopping mall lôi điện thoại ra gọi xe, nhưng 5 phút

trôi qua không ai nhận.

Ngược lại, có cuộc gọi của Phan Trí. “Vé này có hai trạm, thời gian không giống nhau, tao nên mua trạm nào?”

“Trạm phía đông”. Tưởng Thừa nói.”Tao chỉ biết trạm này”

“Được”.Phan Trí nói.”4 giờ chiều đi đón tao. Lát nữa mày đưa tao địa chỉ, tao tìm khách sạn gần bên”

“Chắc là không có”. Tưởng Thừa hồi tưởng một loạt cảnh kia, hình như không tìm nổi khách sạn. “Mày cứ tìm đại đi, chỗ này không có nhiều đâu”

Cúp điện thoại xong, rốt cục có người nhận chở, lúc Tưởng Thừa ngồi vào xe chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đây là do không hợp khí hậu, bình thường thì cũng hiếm người bị cảm mạo mà vì thay đổi môi trường mà phút chốc thành bánh bèo luôn, ngồi chơi đến trưa xong mua món mình thích nhất ăn mà chẳng hề thấy khá hơn tí nào, cả người uể oải.

Cậu nhắm mắt lại thở dài.

Hai ngày nay đoán chừng là người ta đi chơi cả nhà hết ráo hay sao, trên đường quá nhiều xe, tài xế lạng lách, đạp ga thắng gấp, lái đi cũng làm cái vèo, Tưởng Thừa đã cảm thấy ruột gan đảo lộn.

Dù là đường không xa gì, đi một mạch cũng chỉ nửa tiếng, nhưng lúc cậu thấy nhà Cố Phi chỗ đầu đường đã chịu hết nổi, ngay cả mở miệng cũng không nổi, đành vỗ mấy cái lên cửa xe.

“Chỗ này à?”. Tài xế hỏi.

Cậu gật đầu, vỗ hai cái lên cửa xe.

Tài xế dừng xe lại, cậu phóng như bay khỏi cửa xe, vọt đến thùng rác bên cạnh nôn hết ra.

Cảnh này kinh dị đến mức chính cậu còn không dám nhìn.

Sau khi trút hết ra cũng thấy không nặng bụng, chỉ có đầu là đau nhức liên hồi, tay cậu chống tường, muốn lấy khăn giấy từ trong túi, nhưng mò cả buổi không thấy đâu.

Cậu lau miệng mấy cái mới quay qua nhìn bên cạnh.

Thế giới này quả là không thiếu sự trùng hợp.

Cố Miểu đứng bên cạnh, đội nón xanh lục, phía sau là Cố Phi với biểu cảm đang xem chuyện vui.

"Cảm ơn". Tưởng Thừa gật đầu với Cố Miểu một cái, cái tình trạng mất mặt này không thể nào quay đầu bước đi hoặc nói một câu "mẹ nó nhìn cái gì".

Cố Miểu đưa tay ra, bắt được tay cậu, kéo về trước, có lẽ muốn đỡ cậu đi.

"Không cần đâu". Tưởng Thừa rút tay ra.

Cố Miểu lại bắt lấy tay cậu, vẫn muốn đỡ cậu đi.

"Không cần thật mà, anh không sao đâu". Tưởng Thừa nói.

Lúc lại muốn rút tay ra, Cố Miểu nắm chặt lấy tay cậu.

"Nhị Miểu…". Cố Phi bước đến.

Cố Miểu còn chưa chịu buông tay.

Tưởng Thừa không biết nên nói sao cho nhỏ hiểu, những cơn khó chịu trong người làm cậu bực bội, cố sức đẩy tay Cố Miểu ra."Đã nói không cần".

Cố Miểu không động đậy, còn giơ tay lên cao, cả người ngây ngẩn.

Chưa kịp đau lòng, với cả còn lo vùng ra, đã thấy cổ bị căng ra, Cố Phi từ sau túm lấy cổ áo làm cậu lảo đảo.

"Đệt…". Cậu quay đầu lại, dùng cùi chỏ thúc vào bụng đối phương.

Tay Cố Phi bắt được cùi chỏ cậu, vừa nắm cổ áo vừa lại giữ tay cậu thật chặt, cậu không thể không dựa thật sát vào Cố Phi.

Bị siết cổ nên cậu phải một trận buồn nôn.

"Nó rất thích cậu". Cố Phi ghé vào tai cậu, nhỏ giọng nói."Nhưng mà nhiều khi nó không để ý tâm trạng người khác, phiền cậu chịu khó chút"

Tưởng Thừa muốn nói mẹ nó tôi đây sống 17 năm cuộc đời còn chưa từng dùng cách này nhờ cậy người, nhưng cậu không nói nhiều được như thế, chỉ có thể rít lên từ kẽ răng. “Muốn ói.”

Cố Phi buông lỏng tay.

Cậu chống tường hít hai hơi, không hề nôn được gì ra.

Cố Phi đưa bình nước đến bên, hắn vặn nắp đổ vào miệng hai hớp, mãi một lúc sau nhìn sang Cố Miểu.”Anh không sao, không cần đỡ”.

Cố Miểu gật đầu, lùi lại bên Cố Phi.

“Tôi đi về”. Cậu ném bình nước uống được phân nửa vào thùng rác, xoay người đi về phía trước.

Đệt!

Trở lại nhà Lý Bảo Quốc, Tưởng Thừa vừa mở cửa đã thấy mùi thức ăn ngập tràn.

Lý Bảo Quốc đứng ở phòng khách, cầm điện thoại bấm số.

Tưởng Thừa định vào nói chuyện, điện thoại trong túi vang lên, cậu lấy ra nhìn, là số của Lý Bảo Quốc.”Ông…”

Lý Bảo Quốc nghe chuông điện thoại cậu reo, quay đầu lại, còn lớn giọng kêu một tiếng.”Ai cha! Về lúc nào vậy, ba còn gọi cho con nè”

“Mới vào đến cửa”.Tưởng Thừa đóng cửa lại.”Ông…không nghe sao?”

“Tai không tốt”.Lý Bảo Quốc chỉ vào tai mình.”Phải nghiêng đầu mới nghe được”.

“À”. Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“Con đi đâu vậy?”. Lý Bảo Quốc vào bếp múc một tô canh đi ra.”Ba chờ cơm con nửa ngày”

“Tôi…”. Tưởng Thừa hơi do dự, chưa nói chuyện mình đi ăn thịt nướng tự chọn. “Đi bệnh viện chút xíu”

“Đi bệnh viện?”. Lý Bảo Quốc lập tức la lên, đưa tay sờ mặt cậu mấy cái.”Bị bệnh? Không nào không khỏe? Sốt cao vậy? Do không hợp nước?”

“Uống thuốc rồi, không sao cả”. Tưởng Thừa nhìn bữa cơm này, lại còn một thân đầy mùi thuốc và bàn tay đen đúa, thiếu điều muốn một tát đẩy ra.

“Ba nói cho con nghe, nếu thấy trong mình không khỏe, không cần đi bệnh viện, bên kia đường có trạm xá, tốt lắm”. Lý Bảo Quốc nói.”Ở mặt tiền nhưng bị lõm vào nên hơi khuất, cạnh siêu thị nhỏ”

“À”. Tưởng Thừa suy nghĩ một chút.”Siêu thị nhỏ? Nhà Cố Phi…”

“Sao con biết Cố Phi?”. Lý Bảo Quốc quay đầu lại, khá là giật mình nhìn cậu.”Vừa mới tới mà đã kết giao với nó rồi?”

“Không có”. Tưởng Thừa lười giải thích.”Hồi sáng tôi đi siêu thị nhỏ mua đồ”.

“Ba nói cho con nghe”. Lý Bảo Quốc lớn giọng, dù giọng ổng vốn đã lớn, nhưng lúc này lại oang oác lên.”Con đừng có chơi chung với nó, thằng kia không tốt lành gì đâu”

“…À”. Tưởng Thừa cởi áo khoác ném vào phòng.

Lý Bảo Quốc nhìn cậu, ý là muốn chờ cậu hỏi vì sao, đợi một hồi không thấy cậu nói nên bước đến, mặt làm vẻ kể chuyện xưa bảo.”Biết sao mà ba kêu là đừng có chơi với nó không?”

“Sao cơ?”. Thật ra Tưởng Thừa chẳng hứng thú muốn biết mấy chuyện này, nhưng vẫn phối hợp mà nói một câu.

“Nó giết ba ruột nó”. Lý Bảo Quốc nói, áp hơi sát vào cậu, làm nước bọt văng đầy mặt cậu.

Tưởng Thừa ngay lập tức né ra, hung hăng lau mấy cái trên mặt, đang muốn nổi quạu thì phản ứng kịp.”Cái gì? Giết ai?”.

“Ba ruột nó!”. Lý Bảo Quốc như là kêu lên.”Nó nhấn nước ba nó tới chết”.

Tưởng Thừa nhìn ổng không lên tiếng, thấy Lý Bảo Quốc đang hăng hái muốn kể chuyện, nếu mình thuận theo, không chừng nhây với ổng hết buổi chiều được luôn.

Tiếc là Tưởng Thừa không tin.

“Giết ba mình mà không ngồi tù sao?”. Cậu ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn, nhéo nhéo mi tâm.

“Là trẻ vị thành niên mà ngồi tù cái gì”. Lý Bảo Quốc cũng ngồi xuống.”Cũng đâu có ai thấy tận mặt”.

“Không ai nhìn thấy à…”. Tưởng Thừa cười.

“Cũng biết thừa chuyện gì xảy ra mà, lúc cảnh sát tới ba nó ở trong hồ, nó ở kế bên, nét mặt kia…”. Lý Bảo Quốc xâu chuỗi tình tiết lại.”Nhìn qua là biết nó làm…con ăn đi, nếm qua xem có hợp khẩu vị con hay không”.

Tưởng Thừa không lên tiếng, gắp một miếng sườn.

“Do Nhị Miểu em nó á”. Lý Bảo Quốc đại khái nhìn ra là cậu không tin, như là để củng cố sự tin cậy, bổ sung thêm.”Bị cha nó làm té, máu đầm đìa, cứu được nhưng bị câm luôn”.

“À”. Tưởng Thừa nhai miếng sườn đáp một tiếng, sực nhớ vết sẹo ghê người kia trên đầu Cố Miểu.

5. Chương 5

Lúc Phan Trí gọi điện đến, Tưởng Thừa còn như đang ngủ đông, điện thoại đổ chuông mấy hồi rồi cậu mới nhận…”Hả?”

“Đệt, tao biết tỏng nhá”. Phan Trí nói. “Mở cặp mắt chó của mày ra xem mấy giờ rồi”

“Bốn giờ rồi?”. Tưởng Thừa tỉnh ngủ, đem máy ra trước mặt để nhìn giờ, nhưng mắt chưa tỉnh, cứ thấy mờ mờ.

“Ba giờ rưỡi”. Phan Trí nói.”Tao cũng biết mày sẽ vậy mà, nên mới kêu mày trước nè”

“Kịp mà”. Tưởng Thừa ngồi dậy. “Xíu tao ra cửa trạm chờ mày”

“Cửa nào”. Phan Trí hỏi.

“Đều ra một cửa thôi”. Tưởng Thừa liếc ra ngoài cửa sổ, qua lớp bụi bẩn bám trên cửa kính có thể thấy được là thời tiết hôm nay rất tốt, một mảng vàng lấp lóa.

Mặc đồ nhảy xuống giường, cậu thấy mình đã khỏe hơn, dù có phần ngủ chưa đủ giấc, cái thể loại toàn thân khó chịu nhìn ai cũng muốn túm lại đánh một trận của hôm qua đã không có.

Định lượng thời gian, từ chiều hôm qua ngủ đến giờ, cả ngày, đi bộ thì có hơi đuối.

Lý Bảo Quốc không có nhà, chẳng biết đã đi đâu

Tưởng Thừa thấy cái "nhà" này thật là hay, lúc đầu khi mẹ chẳng muốn nuôi nữa, ông bố Lý Bảo Quốc còn đến thăm viếng mấy chuyến, dù là mình không muốn gặp ổng.

Giờ mình đã đến nơi, Lý Bảo Quốc lại chẳng hề có dáng vẻ của người một lòng muốn nhận lại con trai cho bằng được.

Mà nghe đâu mình còn một anh một chị nữa, hai ngày vẫn chưa thấy mặt.

Tưởng Thừa chẳng hứng thú chi với "nhà" mới, cũng không trông đợi gì, nhưng mỗi ngày mở mắt lúc nào cũng là người duy nhất trong nhà, tâm tình không mấy vui vẻ.

Nếu đây không phải nhà lầu, cậu còn tưởng là nó xây được trăm năm rồi, trong nhà ngoài nhà, ra đến lộ chỉ toàn thấy mớ đổ nát không sống nổi.

Đây cũng là nguyên do cậu không muốn Phan Trí đến, đáng ra phải là căn phòng sạch sẽ tươm tất có để cả dương cầm cho Phan Trí ở hẳn hai, ba ngày luôn mới chịu.

Thật ra thì không phải không có chỗ ở, nhìn qua chỗ bên trạm đông thì chắc cũng tìm được một căn cho Phan Trí trọ lại.

"Ts". Phan Trí kéo cái rương hành lý to tướng, còn đèo bòng thêm cái túi xách bự, vừa chạm mặt cậu đã cảm khái mà kêu lên. "Chỗ này làm tao thấy hơi đỡ không nổi"

"Vậy mày bỏ về đi". Tưởng Thừa chỉ vào chỗ bán vé ở trạm xe."Nhanh đi mua phiếu".

"Tình anh em mà mày". Phan Trí nói."Tao từ phương xa lặn lội mang cả đống đồ đến thăm mày! Mày không thấy cảm động xíu nào sao?".

"Cảm động lắm luôn". Tưởng Thừa nói.

Phan Trí nhìn cậu chằm chằm, lát sau dang cánh tay. "Tao nhớ mày thật luôn"

Tưởng Thừa qua ôm nó. "Tao éo quan tâm".

"Mày biết sao mà mày chỉ có tao là bạn không?". Phan Trí buông cậu ra.

"Biết". Tưởng Thừa gật đầu một cái."Tại mày đần".

Bạn cậu không ít, nhưng tất cả đều không thể được như vậy, chỉ là bè tụ hội, tính cách loạn xạ, đụng

chuyện nhỏ túm tụm, đụng chuyện lớn thân ai nấy lo.

Chỉ có Phan Trí, dù cho mãi từ tháng ba năm lớp 8 mới học chung, đến giờ cũng chưa đến ba năm, nhưng lại thân thiết.

Từ khi đến thành phố nhỏ đổ nát này, nhớ nhung duy nhất trong cậu chỉ có Phan Trí.

"Tài xế, anh biết đường chưa?". Phan Trí lên taxi đã hỏi ngay.

"Sao mà không biết được". Tài xế cười nói."Khách sạn tốt nhất chỗ chúng tôi".

"Thật là biết chọn". Tưởng Thừa liếc mắt nhìn nó.

"Chọn gì đâu, cứ nhấp vào chỗ đắt tiền nhất". Phan Trí mò trong túi cả buổi mới lấy ra cái bật lửa đưa cậu. "Nhìn qua tí đi".

Tưởng Thừa nhìn qua cái bật lửa, cậu thích nhất phong cách đơn giản, không trang trí gì cả, chỉ có dưới cùng khắc 2 chữ, cậu đưa mặt đến gần nhìn. "Khắc cái gì đấy? Cảnh sát?" (*)

[(*)Cảnh sát tiếng Trung là , đọc là Jǐngchá , âm đầu J với C]

"J,C, chữ cái đầu tên mày" (*). Phan Trí nói."Ngầu không"

(:Jiang Cheng là tên phiên âm của Tưởng Thừa)*

"…Ngầu lắm". Tưởng Thừa thả bật lửa vào túi. "Mày ở được mấy ngày"

"Hai ngày". Phan Trí thở dài."Phải đi học".

"Lễ tựu trường gì đó hả". Tưởng Thừa nói.

"Phiền lắm, thi nhập học, rồi làm bài tập". Phan Trí cau mày."Tao muốn được như mày, học cái gì cũng khỏe re, điểm thi lúc nào cũng top 10, được vậy tao đâu có than"

"Ai nói mày tao không mệt". Tưởng Thừa liếc nó một cái."Lúc tao học bài suốt đêm, bộ mày không nhìn thấy hả"

"Vấn đề là tao có học thâu đêm cũng không vô". Phan Trí lại thở dài thườn thượt." Ts, tao biết tại sao tao

nhớ mày rồi, mày đi xong, tới lúc kiểm tra không còn ai cho tao chép bài nữa".

"Nghỉ học đi". Tưởng Thừa nói.

"Mất nhân tính". Phan Trí nhìn cậu chằm chằm.

Tưởng Thừa cười cười không lên tiếng.

Phan Trí cũng chả ưng cái thành phố nhỏ này, nhưng mà thấy vừa lòng với khách sạn, lúc vào phòng kiểm tra nhà vệ sinh, phòng tắm, trên dưới giường một lượt."Cũng được".

"Đi ăn gì cái đã". Tưởng Thừa nhìn đồng hồ."Ăn thịt nướng?"

"Ừ". Phan Trí mở rương hành lý ra."Tao còn có quà đặc biệt cho mày đây"

"Hả". Tưởng Thừa ngồi trên giường, lên tiếng.

"Mày đoán thử xem". Tay Phan Trí mò trong rương.

Tưởng Thừa nhìn lướt qua rương, trong đó toàn mấy loại đồ ăn đóng hộp, vậy thì không còn gì khác hơn thế.

"Cây sáo". Cậu nói.

"Móa". Phan Trí nở nụ cười, lấy ra cái bao da màu đen ở dưới cùng."Mày đoán quá siêu hay là do hai đứa mình tâm linh tương thông".

"Zack SO, D". Phan Trí nói."Tao mua không nhầm chứ? Cùng loại với cái trước của mày đúng không?"

"Ừ". Tưởng Thừa tùy tiện thổi hai cái."Cảm ơn".

"Đừng có đem đi đập nữa nha, này là tao tặng đó". Phan Trí nói.

"Ừ". Tưởng Thừa cẩn thận cầm lấy.

Thật ra cậu không có thói quen nổi giận đập đồ, dẫu sao cũng bị hưởng chế độ giáo dục khắc chế bấy lâu, do vậy mà cậu có thể đi đánh nhau, nhưng hiếm khi đập đồ.

Lần trước đập cây sáo cũng là không kiếm được chỗ nào phát hỏa, mà cũng không thể cho ba một gậy được.

Tối nay không về, cậu do dự không biết nên nhắn tin hay gọi điện cho Lý Bảo Quốc, cuối cùng chọn cách gọi điện, mãi một lúc sau Lý Bảo Quốc mới nghe máy."A lô"

Nghe tiếng động là biết đang đánh bài, Tưởng Thừa thấy có hơi câm nín, không rõ mẹ có biết gì về cái thói quen này của Lý Bảo Quốc hay không, có điều…đối với người đã phá hủy bầu không khí trong gia đình mình, việc này chẳng tính là chuyện bất thường.

"Tôi có một người bạn đến thăm, tối không về nhà, ở khách sạn". Tưởng Thừa nói.

"Có bạn đến à?". Lý Bảo Quốc ho vài tiếng."Vậy con đi chơi với bạn đi, còn gọi điện cái gì, ba còn tưởng gặp chuyện".

"Vậy tôi cúp máy". Tưởng Thừa nói.

Lý Bảo Quốc ở bên kia không lên tiếng nữa, cúp máy luôn.

"Ông ba đó của mày". Phan Trí nhìn cậu."Là người thế nào?".

"Không biết, hút thuốc ho khò khè, đánh bài". Tưởng Thừa chốt hạ một câu.

"Mày cũng hút thuốc mà, ho thì…ai mà chưa từng ho". Phan Trí thử phân tích."Chà…"

"Có thấy phiền không". Tưởng Thừa ngắt lời nó.

"Thịt nướng". Phan Trí vung tay lên.

Thực ra thịt nướng không có gì đặc biệt nhưng Phan Trí rất là mê, Tưởng Thừa thấy mình chắc ăn không nhiều mấy, dẫu sao cũng là đứa bánh bèo mới vừa khỏi bệnh thôi.

Từ quán thịt nướng đi ra, cậu vẫn thấy đuối.

"Tình trạng của mày không ổn". Phan Trí nói."Thịt ba chỉ hôm nay ngon phết, vậy mà ăn ít quá…"

"Tinh mắt thế". Tưởng Thừa gật gù, dù tình trạng mình không đến nổi ăn không vô, nhưng cậu không muốn cho Phan Trí biết hôm qua mình lên cơn sốt, còn bị nôn.

“Đi dạo xíu đi”. Phan Trí sờ bụng.”Chỗ này có gì vui không?”

“Không có”. Tưởng Thừa nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung. “Không biết”

“Trường học mới của mày nằm ở chỗ nào vậy”. Đột nhiên Phan Trí hỏi.”Đi qua xem nha?”

“Bây giờ à?”. Tưởng Thừa kéo cổ áo lên.”Không đi”

“Vậy ngày mai ha, mà thôi bỏ qua, có ai đâu, định đi xem một chút xem cái trường học nó ra làm sao thôi”. Cánh tay Phan Trí vòng qua vai cậu. “Hồi trước lúc làm thủ tục kia, mày không xem trước sao?”

“Tao có xem hay không, bộ mày biết được chắc?”. Tưởng Thừa có hơi bực bội.

“À quên,mày mới tới thôi”. Phan Trí cười cười.

Cuộc sống mới cùng hoàn cảnh mới đều khiến cho tâm tình mắc mệt, nhưng Phan Trí vẫn mang đến cho cậu chút an ủi, ở một vùng đất xa lạ, cuối cùng lại có một sự quen thuộc bên người.

Tưởng thừa suốt đêm hầu như không ngủ, tán gẫu cùng Phan Trí, nhưng lại nhớ không rõ đã nói những gì, dù sao cũng như trước kia khi hai người bọn họ ngồi ở sân trường tán gẫu, nói nhăng nói cuội, không quan trọng là nói cái gì, quan trọng là có một người có thể cùng mình nói chuyện.

Hai người đến tận sáng mới chịu ngủ hơn tám giờ lại bị kèn xe tải lầu dưới đánh thức.

“Ts, đây không phải nội thành sao?”. Phan Trí ôm tấm chăn. “Sao mà xe tải lại lái đến lầu dưới khách sạn”

“Không biết”. Tưởng Thừa nhắm hai mắt lại.

“Định đi ăn sớm xíu không, bây giờ mình đi nha”. Phan Trí hỏi cậu.

“Tùy mày”. Tưởng Thừa nói. “Mày không buồn ngủ à?”

“Chắc cũng buồn ngủ”. Phan Trí cười nói. “Hôm nay định làm gì?

” Lát nữa qua trường học xem sao”. Tưởng Thừa nói. “Sau đó đi tìm xem chỗ này có gì chơi không, mà đang giữa mùa đông nên chắc cũng không có gì chơi đâu”

“Không sao hết, tao là đứa chú trọng về mặt tinh thần mà”. Phan Trí nói. “Tao tới thăm mày, thấy mặt

mày là được rồi”.

” Không thì lát nữa tao đi ngủ, mày lấy ghế ngồi kế bên tha hồ nhìn mặt tao”. Tưởng Thừa nói.

“Ày”. Phan trí lại gần nhìn chằm chằm cậu một hơi. “Bộ suốt hai ngày nay mày không hề nói câu nào hả?”

“Sao vậy”. Tưởng Thừa ngáp một cái.

“Lần này gặp mày nói nhiều hơn trước, có phải bị kìm nén quá hay không?” Phan Trí hỏi.

“…… Dám lắm à”. Tưởng thừa suy nghĩ, đúng là vậy, không có chuyện để nói cũng không có người để nói.

Nhìn trường học mới trên bản đồ thì cách nhà Lý Bảo Quốc không quá xa, còn chuyện nó là trường học ra sao, Tưởng Thừa không có tìm hiểu, cũng không có hứng thú đi tìm hiểu.

Thủ tục chuyển trường cấp 3 vô cùng phiền phức, ngay từ lúc ba với mẹ kiên nhẫn làm mấy thủ tục, căn bản là cậu không có hứng thú với tất cả mọi chuyện, ngay cả việc kháng cự lại cũng không ham hố gì.

Giống như là cái gì đó trong thân thể bị hút cạn dần, cậu cứ như một đám bùn, tìm vùng đất trũng phù hợp nằm úp sấp xuống là xong việc.

Phan Trí tra đường đi, lôi cậu lên ngồi xe buýt.

” Mày biết không, đi xe buýt chính là cách thấy được nhịp sống chính hiệu của một thành phố đó”. Phan trí nói.

“Ừ”. Tưởng Thừa nhìn nó một cái.

“Câu này nghe triết lý lắm phải không”. Phan trí có chút đắc ý hỏi.

“Ừ”. Tưởng thừa tiếp tục nhìn nó.

Phan trí với cậu bốn mắt nhìn nhau được một lúc rồi bảo.” Ờ, này là mày nói đó nha”

Tưởng thừa nắm tay với nó.

Người trên xe không nhiều,ở thành phố nhỏ ra đường rất dễ, không có người chen chút, không có chuyện dính sát mặt nhau, không có vụ cố xác chen lên xe, cũng không có chuyện từ trên xe mà xô đẩy nhau đi

xuống.

“Xe này so với chỗ bên tao thoải mái hơn”. Phan Trí lúc xuống xe tỏ vẻ hài lòng, nhìn qua bản đồ trên điện thoại một chút.”Tứ Trung (trường trung học số 4), đi về trước 500m, rẽ qua ngã tư là đến”

“Chắc không cho vào rồi”. Tưởng Thừa kéo cổ áo.

“Vậy thì nhìn bên ngoài, đi dạo xung quanh, sau này phạm vi hoạt động chủ yếu của mày là ở chỗ này mà”. Phan Trí cầm điện thoại chĩa về phía cậu, nhấn ‘tách” một cái.

“Làm gì đó”.Tưởng thừa nhìn nó một cái.

“Chụp tấm hình”. Phan Trí nói. “Vu Hân biết tao đi, khóc lóc năn nỉ tao chụp mày tấm hình gửi cho nhỏ, tao thấy á, mở miệng từ chối con gái thiệt là khó…”

“Cho mày tiền à”. Tưởng Thừa nói.

“Ừ”. Phan Trí nghiêm túc gật đầu.

Tưởng Thừa nhìn nó, không nhịn cười được. “Mất nết”

“Hai đứa mày xù thiệt hả? Tao còn thấy nhỏ không đến nỗi tệ”.Phan Trí cầm điện thoại chĩa về cậu, lia hai phát.

“Không có hứng thú”. Tưởng Thừa nói.

“Vì nhỏ là con gái nên không có cảm hứng chứ gì”. Phan Trí tiếp tục cầm điện thoại chĩa về cậu như đang phỏng vấn.

Tưởng thừa nhìn nó một cái, không nói chuyện.

“Tao thấy nha, tìm bạn gái được thì cứ tìm con gái đi, lo tìm con trai mà chi cho phí sức, lại chẳng lâu dài được”. Phan Trí bỏ điện thoại xuống.” đừng có bị đám hủ nữ trên mạng xúi bậy nha, mấy đứa đó không ở chiều không gian ba chiều đâu à”

“Thật ra là mày cũng bị nghẹn lâu quá không có chuyện nói nè”. Tưởng thừa bảo.

“Từ lúc nghỉ hè xong chẳng thấy mặt mày nên tao mới bị câm nín đó chớ”. Phan Trí gãi gãi ngực. “Thành ra tao ức chế mà từ A chuyển sang B luôn”.

” Trước khi mày về tao mua cho mày cái áo ngực” (*). Tưởng Thừa nói.

[(*): Bạn Thừa đá đểu thành cup A đã lên cup B =)))]

“Đến rồi”. Phan Trí chỉ về phía trước. Trường trung học số 4…… cái cổng thiệt là lớn, lớn hơn trường bọn mình”.

Cổng chính trường học mở ra, lúc đi vào bên trong, người gác cổng nhìn hai người một chút, không nói gì.

“Mặc kệ à?” Phan Trí nói.

“Người ta kệ mày mà cũng ý kiến hả?” Tưởng thừa liếc mắt nhìn nó.”vớ vẩn chưa”

“Đi dạo ha”. Phan Trí vươn vai duỗi lưng một cái.

“Xong rồi…”. Tưởng thừa nhìn một vòng khắp bốn phía, to thật.

“Ô kìa, trường của tao ở ngay trung tâm thành phố, giá cả đắt đỏ, muốn mở rộng cũng mở rộng không được”. Phan Trí nói. “Trường học này thoải mái hơn, đảm bảo sân vận động cũng lớn…… mình qua xem sân bóng ha?”

“Ừm”. Tưởng Thừa lên tiếng.

Căn bản thì cậu với Phan Trí quan tâm nhất là sân bóng, cũng bởi trường học cũ đã san bằng sân bóng rổ và bóng đá vì muốn chừa chỗ xây phòng học, dù hai người họ không chơi bóng gì cả nhưng cũng cảm thấy ấm ức.

So ra thì sân bóng ở trường trung học số 4 làm người ta thoải mái hơn nhiều.

Trời lạnh như vậy mà vẫn có một đám người ra chơi ở sân bóng

Hai bên trái phải có sân bóng rỗ, chỗ cho tập bóng chuyền cũng có.

“Vào xem bên trong nha?”. Phan Trí lấy cánh tay thọt cậu.

Phiền muộn mấy ngày qua của Tưởng Thừa đã được sân bóng của trường trung học số 4 làm dịu, so với nhà của Lý Bảo Quốc cũng như phố xá bên nhà Lý Bảo Quốc, rốt cục có thể làm cậu thở phào nhẹ nhõm và vui vẻ.

Cậu nhắm mắt lại, hít một hơn thật sâu, thở ra, vỗ lên vai Phan Trí. “Mình đi xem”.

Bên trong sân không tính là quá lớn, nhưng đều có sân bóng chuyền, cầu lông, bóng rổ, chẳng qua là cùng sử dụng

Bên sân bóng rổ có người, thấy có người đến gần, họ quay lại nhìn.

Phan trí dừng chân, Tưởng Thừa không để tâm đến những ánh mắt này, đưa tay mò trong túi, thong thả bước đến ghế dựa ngoài rìa sân, ngồi xuống.

Lâu quá không chơi bóng, cậu muốn xem người ta chơi cho sướng mắt

Mấy người kia nhìn về bên cậu đã đời xong lại cho chơi bóng tiếp

“Có phải đội tuyển trong trường đang tập”. Phan Trí ngồi ở bên cạnh cậu hỏi một câu.

“Không phải đâu”. Tưởng Thừa nói. “Trình này chỉ là cỡ yêu thích thôi”.

“Có muốn lên chơi không?”. Phan trí cười nói. “Hai đứa mình chơi chung”.

Tưởng Thừa đưa chân ra trước mặt nó, hôm nay mang giày thường.

“Ài”. Phan trí dựa vào phía sau một chút, gối đầu lên cánh tay. “Không biết đến chừng nào mình mới chơi bóng chung được”.

“Mày đừng có đổi phong cách, không hợp với mày đâu”. Tưởng Thừa nói. Trên sân có người ghi 3 điểm bằng cú đánh rất đẹp, cậu lớn giọng hô lên. “Bóng đẹp lắm”.

Người kia nhìn cậu một cái, cười với cậu

Mặc dù không ra sân, cùng Phan Trí ngồi chung một chỗ xem người ta chơi bóng vẫn đem cho cậu chú cảm giác yên bình ngắn ngủi, khiến cho tất cả buồn phiền bực bội đều tiêu tan.

Chỉ cần không nghĩ đến chuyện ngày mai Phan trí đi, cậu sẽ lặn hụp trong cuộc sống mù mịt này là được.

Cậu nhìn chằm chằm vào những người nhập tâm trên sân bóng rổ, có người đi vào bên trong mà cậu không chú ý, mãi cho đến khi mấy người đang chơi ngừng lại, đồng loạt hiện lên biểu cảm không được vui cho lắm khi nhìn về cửa bên kia, cậu mới hồi phục tinh thần trở lại.

“Sao mà thấy là sắp có kịch vui để xem rồi?”. Phan trí khá là hưng phấn, nhỏ giọng nói.

“Cái gì……”. Tưởng Thừa quay đầu nhìn sang, ngẩn người. “Ơ?”

Một hai ba bốn năm sáu, sáu người bước đến.

Tưởng thừa cảm thấy giật mình tới nổi xém xíu nữa rớt luôn răng hàm.

Bốn kẻ không-phải-người-tốt bước đến, phía sau là người tính tiền khi cậu mua nước, Cố Phi đội mũ lưỡi trai đi ở sau cùng, chiếc mũ che đi hình nốt nhạc trên đầu cậu ta

Tưởng Thừa có phần khâm phục khả năng nhớ mặt người của mình, thời điểm sốt phừng phừng còn nhớ hết mấy vị này.

Một thành phố xa lạ, một cái trường học xa lạ, đụng phải 6 người xa lạ cậu từng gặp qua, thật sự là một kỳ tích.

Tưởng Thừa cảm thấy hẳn là mình bị lây bệnh của Phan Trí rồi, mang tâm tình mong chờ kịch hay khi nhìn thấy mấy người kia chậm rãi bước đến.

Xem ra là đến chơi bóng, Cố Phi mặc đồ thể thao và giày chơi bóng rổ, có người cầm trên tay quả bóng.

“Đại Phi?”. Trên sân có người lên tiếng.

“Hả?”. Cố Phi đáp lời.

“Tới làm gì?”. Người kia hỏi.

“Chơi bóng”. Cố Phi nói, giọng điệu rất bình thản, một chút vẻ gây hấn cũng không có.

“Cả đám chơi hết sao?”. Người kia do dự một chút xong lại hỏi tiếp.

“Mấy đứa già yếu bệnh tật không lên” Cố Phi nói xong cởi bỏ áo khoác, lúc quay qua ném áo khoác lên ghế, liếc nhìn Tưởng Thừa đang ngồi ở đó, lập tức bị sặc nước bọt, nhìn cậu chằm chằm ho khan cả buổi.

Tưởng Thừa dẹp luôn vẻ mặt ‘đang chờ trò hay nhưng mà trò hay lại không mở màn’. “Trùng hợp quá”

“Buổi sáng tốt lành”. Cố Phi nói.

“Cùng nhóm sao”. Người trên sân hỏi.

“Không phải”. Tưởng thừa trả lời.

Ba người trong nhóm sáu người bên Cố Phi lên sân chơi bóng, ba người còn lại đếnn ngồi xuống bên cạnh Tưởng Thừa và Phan Trí.

Người tính tiền lần trước ngồi xuống cạnh Tưởng Thừa, đưa tay nhìn về cậu. “ Tôi là Lý Viêm”.

“Tưởng Thừa”. Tưởng thừa vỗ lên tay cậu ta một cái, chỉ sang Phan trí. “Bạn thân của tôi, Phan Trí”.

“Học ở đây hả?”. Lý Viêm nhìn qua hai người họ. “Trước giờ chưa gặp qua mấy cậu”.

“Sắp học”. Tưởng thừa không muốn giải thích quá nhiều. “Các cậu học ở đây hết à?”

Hai người sau lưng đều bật cười, có lẽ không cố ý, nhưng trong giọng cười lại mang ý cười nhạo, Lý Viêm quay đầu nhìn hai người. “Bọn tôi nhìn giống học sinh à?”

“Ai biết được”. Tưởng Thừa có chút khó chịu.”Tôi cũng không có thói quen hở tí nhìn chằm chằm người ta để đánh giá”.

Ngay lập tức sắc mặt Lý Viêm không được vui cho lắm, quay đầu nhìn người trên sân bóng, không đáp lại cậu.

Người phía sau hình như không cảm nhận được bầu không khí giữa bọn họ, có người nói một câu: “Đại Phi học lớp 11”

“À”. Tưởng thừa trả lời.

Thật là vừa khéo

6. Chương 6

Tưởng thừa ôm cánh tay, duỗi chân, không thấy vui sướng cho lắm.

Trước đó trình độ của mấy cậu trên sân chơi bóng chẳng ra làm sao cả, nếu như cậu mang giày chơi bóng, cùng Phan trí xông lên thì hẳn là hai chọi năm cũng không thành vấn đề, nhưng xem bọn họ chơi bóng vẫn thấy rất thú vị, có loại cảm giác ít ra mình hơn người làm sao.

Giờ thì Cố Phi cùng hai người bạn của mình vào sân, tức khắc bầu không khí thay đổi ngay.

Bởi vì Cố Phi chơi bóng…… rất giỏi. Người này mà ở trường học cũ của cậu, đảm bảo là siêu sao bóng rổ làm đông đảo chị em hú hét mỗi khi thi đấu, mấy tên chơi cùng cậu ta cũng rất khá, không còn mang phong thái lưu manh ngồi một cục như hôm bữa, đánh phối hợp rất đẹp, làm cho hai người bên cậu cảm thấy mình thừa thải.

Thế trận này đối với Tưởng Thừa mà nói thì xem đấu lại chẳng mang cho mình cảm giác hơn người tí nào.

Cậu không phải là ghét bỏ gì Cố Phi nhưng tuyệt đối cũng không có thiện cảm, lúc này trong bụng cứ đá nhau, phần thì thật cậu ta đánh đẹp quá đi, phần lại bác bỏ mãnh liệt, đẹp cái quái gì mà đẹp, làm bộ soái ca thôi…

"Tên này chơi bóng khá quá nha". Phan Trí lại chẳng tinh ý chút nào mà lên tiếng. "Mày quen biết ra sao"

"Cho vào đội bên mình cũng thường thôi mà". Tưởng Thừa nói.

"Hả, cậu ở đội bóng rổ à?". Không đợi Phan Trí nói, Lý Viêm bên cạnh đã mở miệng, giọng nói mang ý khiêu khích. "Không thì kêu đội bên kia đổi người thay cậu vào đi nha?".

Tưởng thừa quay đầu nhìn cậu ta một cái: "Không".

"Không?". Lý viêm ngẩn người, hẳn là cho rằng cậu sẽ vui vẻ mà ra đấu, không nghĩ cậu sẽ từ chối. "Tại sao?"

"Cậu đoán xem". Tưởng Thừa đứng dậy, bước đến cửa sân vận động.

Phan Trí duỗi người uể oải đi theo, kệ xừ mấy tên đang ngẩn ngơ.

"Tự dưng mày lên cơn vậy hả". Ra khỏi sân bóng xong Phan trí rụt cổ một cái. "Mày có thù với thằng kia sao?"

"Tao mới đến ngày thứ ba". Tưởng Thừa nói.

"Thời gian quá ngắn, không kịp gây thù kết oán đâu". Phan Trí thở dài. "Dù sao mày bây giờ nhìn ai cũng thấy không vừa mắt".

"Với mày cũng vậy đó". Tưởng Thừa nhìn nó một cái.

Phan Trí bật cười: “Ày, thật đó, mày quen thằng kia ra sao? Cùng lớp mười một?”

“…. Hàng xóm”. Tưởng Thừa nói.

“Chung một tòa nhà với mày?”. Phan Trí hỏi.

“Phố kế bên”. Tưởng thừa trả lời đơn giản.

“À”.. Phan Trí lên tiếng.

Thật ra cậu thấy Phan Trí phản ứng không kịp cho lắm với khái niệm kiểu này, các cậu đều lớn lên ở khu chung cư, hàng xóm có hai loại, cùng tòa nhà hoặc chung cư, loại đầu là quen sơ, loại sau quét mắt quen một vòng cho biết.

Phố kế bên, kiểu hàng xóm này hai cậu đều không có tiếp xúc qua.

Tưởng Thừa khẽ thở dài, cũng có tuýp như vậy nhưng nó không in trong tiềm thức của cậu

“Leo núi không, đi ngắm tuyết”. Phan Trí vỗ tay một cái

“Trời lạnh vậy mà đòi đi leo núi? Không sợ não mày bị đông lạnh luôn sao, vốn đã không xài được bao nhiêu rồi”. Tưởng Thừa nói. “Chưa từng thấy tuyết à?”.

“Tuyết lớn hơn so với chỗ bọn mình”. Phan Trí quàng tay qua vai cậu. “Thừa à, anh dẫn mày đi hít thở không khí, chẳng qua là đổi chỗ ở thôi mà, có gì ghê gớm đâu, chẳng qua đổi ba mẹ thôi mà, có gì…… à đây thì có hơi ghê, tao ngẫm lại xem phải nói thế nào……”

“Được thôi, đi leo núi”. Tưởng Thừa bị nó chọc cười, vung cánh tay một chút. “Mẹ nó có gì ghê gớm đâu”.

Chơi bóng xong một trận, Cố Phi thấy toàn thân ấm áp dễ chịu, cảm giác suốt hai ngày buồn ngủ không tỉnh nổi cuối cùng đã biến mất, cậu mặc áo khoác vào, quay đầu nhìn về mấy người trên trận đấu, nhờ có họ mà cậu đi về trong vui sướng tràn ngập. “Cảm ơn”.

“Không đánh à?” Có người hỏi một câu theo thói quen.

“Không thì đến đánh một trận nhé”? Cố Phi nói.

Mấy người này đều câm nín, đồng loạt thấy xấu hổ.

Cố Phi mỉm cười, kéo khóa áo lên. “Đi đây”.

Đi ra khỏi sân bóng, Lưu Phàm nhảy hay cái. “Không có vui gì hết, tao đã nói mày ra trung tâm thể thao thuê cái sân để chơi đi, mày cứ phải mò đến trường mày”.

“Mày dư sức quá ha”. Cố Phi nói.

“Chơi bóng với học sinh cấp 3 có gì vui”. Lưu Phàm nói.

“Mày cách học sinh cấp ba cũng có hai năm chứ bao nhiêu”. Lý Viêm nghiêng qua cậu ta một chút.

Cố Phi giơ ngón giữa vào mặt Lưu Phàm: “Mày chơi một đối một thắng được tao rồi muốn nói gì thì nói”.

Cả đám đều phá lên cười.

“Đệt”. Lưu Phàm đẩy tay cậu ra. “Đi ăn chút gì coi, tao đói bụng”.

“Tao không đi”. Cố Phi nhìn qua điện thoại một chút. “Tao về nhà”.

“Về tiệm à?”. Lý Viêm hỏi. “Không phải hôm nay mẹ mày ở trong tiệm sao?”.

“Tao đưa Nhị Miểu đi khám sức khoẻ, hôm trước lấy đơn rồi, hẹn hôm nay đi”. Cố Phi nói. “Lôi nó đi bệnh viện phải dỗ dành nửa ngày, mất thời gian lắm.”

“Tối đến bọn tao qua chơi một chút”. Lưu Phàm nói.

“Nói sau đi”. Cố Phi lấy chìa khóa xe ra. “Tao đi đây”.

“Không phải mày toàn nói đi là đi sao”. Lý Viêm nói. “Hôm nay nhiệt tình như vậy thấy không có quen”.

“Mày kém quá thôi”. Cố Phi xoay người đi.

Thời gian thật yếu sức, trôi qua hết sức chậm, mà khi mình có chút hứng lại trôi vèo vèo như dòng thác không thể ngăn được.

Một chút niềm vui và thả lỏng mà Phan Trí mang đến lại rất nhanh mà trôi đi

“Mấy đống đồ ăn kia mày không mang về à?”. Tưởng Thừa đứng trong phòng chờ đợi xe, xem thông tin hiện trên bảng điện tử.

“Tao nói mang theo thì màyvề phòng khách sạn lấy đưa cho tao à”. Phan Trí nói.

“Đừng tưởng coi là thật, tao kiếm chuyện nói qua loa vậy thôi”. Tưởng thừa nhìn nó một chút.

“Mấy đồ ăn liền kia là mang tới cho mày, sợ mày nhất thời không tìm được chỗ ăn”. Phan Trí thở dài. “Nói đi, ngày 1/5 là mày đi về, hay tao lại tới thăm mày?”

“Tao không về”.Tưởng Thừa nói. “Tao đã nói tao sẽ không bao giờ trở về”.

“Không biết là mày lại cứng đầu như vậy”. Phan Trí nói. “Vậy thì tao tới, đến lúc đó cả đám trong lớp muốn chơi chung thì rủ cả đám cùng đi, thấy sao?”.

“Đến lúc đó thì tính sau”. Tưởng Thừa nương dựa vào tường, lúc đầu cũng không tính đến chuyện mình có bao nhiêu người quen, mấy tháng không thấy mặt ai, chắc cũng chẳng sẵn lòng đến đâu, chỗ này lại không phải địa điểm du lịch gì cho cam.

“Ừ,đến lúc đó rồi tính”. Phan Trí gật đầu.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Phan Trí đang ngồi đột nhiên đứng lên, mặt đối mặt trừng mắt với Tưởng Thừa.

“Làm gì đó!”. Tưởng Thừa bị nó làm giật mình, chỉ vào nó. “Đừng mở miệng à! Tao đập mày đó”.

“Ôm một cái”. Phan Trí dang tay.

“Đệt”. Tưởng Thừa có hơi câm nín, dang tay cùng nó ôm nhau.

“Đừng quên tao”. Phan Trí nói. Tao nói thật đó”.

Tưởng thừa khẽ thở dài. “Ngày 1/5 đến thăm tao là tao không quên…”

Phan Trí bật cười: “Được”.

Suốt mấy ngày trước khi vào học, Lý Bảo Quốc làm được một bữa cơm, phần thời gian còn lại ổng đều không có mặt ở nhà.

Ban đầu Tưởng Thừa còn muốn thử nấu chút mì gói, bước vào phòng bếp nhìn thấy một mớ nồi niêu chén đĩa chất đống bên bồn rửa, mấy lọ gia vị dính một mớ cặn dầu, lập tức mất hết tâm tình.

Mấy ngày nay cậu đều dùng phần mềm gọi lần lượt các quán ăn trong phạm vi một cây số đến thử, rốt cục ăn đến tận ngày khai giảng.

Đầu ngày chủ nhiệm lớp mới gọi điện thoại đến, Tưởng Thừa thấy khá bất ngờ..

"Điện thoại của ba em gọi mãi không có người nghe máy". Chủ nhiệm lớp nói.

Thế này cũng không quá bất ngờ, tai không tốt, còn ở miết chỗ sòng bài, Tưởng Thừa đi từ nhà Lý Bảo Quốc ra sòng bài ở chỗ lầu dưới, mỗi lần bước ngang là nghe được tiếng người lao nhao huyên náo.

Thầy chủ nhiệm họ Từ, nghe giọng nói thì hẳn là ông chú, rất nhiệt tình, khiến cho bất an khi Tưởng Thừa đối mặt với hoàn cảnh mới đã giảm đi đôi chút.

Ngày vừa bắt đầu học trời đổ tuyết hoàn toàn chính xác như lời Phan Trí nói, trước đây chưa nhìn thấy tuyết lớn như thế.

Vẫn rất thoải mái.

Lúc đi đến cổng trường cậu nhìn sang các học sinh ở bốn phía, nhìn lướt qua chẳng có gì khác biệt, đều là học sinh cấp 3 như nhau thôi, đều là những gương mặt mình không quen biết, cảm giác xa lạ lại trỗi lên mãnh liệt.

Cậu còn lưu ý xem có thấy mặt Cố Phi không, chẳng thấy đâu.

"Tưởng Thừa, tên hay đó". Thầy chủ nhiệm Từ quả thật là một ông chú, mà như còn là một ông chú hừng sáng có uống chút rượu. "Thầy họ Từ, gọi là Từ Lâm, chủ nhiệm lớp em, thầy dạy ngữ văn, học sinh lớp đều gọi thầy là thầy Từ, Từ tổng"

"Thầy Từ…… Tổng".Tưởng thừa rất quy củ khom người chào thầy một cái, cảm giác cách gọi này kiểu nào cũng nghe không có hợp.

"Thầy trò mình tâm sự chút, một hồi sẽ xong Chương 01: khóa ngữ văn, thầy đưa em đến". Thầy Từ chỉ vào cái ghế bên cạnh. "Ngồi đi".

Tưởng Thừa ngồi xuống.

"Lớp 11 chuyển trường quả đúng là không nhiều". Thầy Từ cười cười. "Đặc biệt là chuyển đến trường này……

Thầy đã nhìn qua phiếu điểm của em, thành tích học tập của em rất tốt"

"Tạm được ạ". Tưởng Thừa nói.

"Không phải tạm đâu, rất giỏi, đừng khiêm tốn". Thầy Từ nở nụ cười, cười xong lại thở dài, nhỏ giọng nói. "Chuyển đến trường này có hơi đáng tiếc".

Tưởng thừa không lên tiếng, nhìn thầy Từ.

Lời này chủ nhiệm lớp cậu trước đây đã nói qua, "đáng tiếc, trường kia từ giáo viên đến chất lượng giảng dạy đều không tốt……". Nhưng khi thầy Từ cũng nói như vậy, Tưởng Thừa vẫn rất bất ngờ

"Thầy thấy điểm số bên ban khoa học tự nhiên của em tốt hơn bên khoa văn (ban D)". Thầy Từ nói. "Sao lại chuyển sang khoa văn?"

Tưởng Thừa cảm thấy vấn đề này không trả lời cho suông được, vì ba mẹ đều mong cậu vào ban khoa học tự nhiên, cảm giác ngớ ngẩn này mà dùng để trả lời thì càng khiến cậu phải câm nín, dù là cậu đã làm xong chuyện rồi, nhưng nói ra càng khiến bản thân thấy mình ngớ ngẩn.

Do dự cả buổi xong cậu mới chốt được một câu. "Em thích thầy chủ nhiệm cũ của em, thầy ấy ở khoa văn".

"Là vậy à". Thầy Từ ngẩn người. "Vậy thì hi vọng em cũng sẽ thích thầy, giờ mà muốn chuyển sang ban khoa học tự nhiên thì có hơi phiền".

"Dạ". Tưởng Thừa nhìn mặt ông.

Thầy Từ và cậu nhìn mặt nhau một hồi rồi bật cười, cậu cũng cười theo, vị chủ nhiệm này dẫu sao cũng rất thú vị.

Chuông đã reo báo tiết 1 tự học kết thúc, thầy Từ cầm mớ giáo án lên, lại mò cái USB trong túi ra."Đi thôi, thầy dẫn em đến lớp".

"Ừm". Tưởng Thừa mang cặp lên vai, đi theo ông ra khỏi văn phòng.

Theo ý của thầy Từ thì cái trường trung học số 4 chẳng ra sao cả, nhưng là khuôn viên trường lại lớn, bố trí các khu dạy học có hơi độc đáo. Các ban khác đều chia theo năm, năm hai năm ba của khoa văn (lớp 11,12) đều ở tầng 3 một tòa nhà cũ kỹ, lấy cầu thang ở giữa làm ranh giới, bên trái năm hai (lớp 11), bên phải năm ba (lớp 12).

Tưởng Thừa cảm thấy mình chắc sắp thành fan của chủ nghĩa định (cmn) mệnh, chuyển lớp xong cũng lại

được xếp vào trong một tòa nhà cũ kỹ, thế nào mà sàn cũng lát ván gỗ, không còn thấy nổi lớp hoa văn trên mấy tấm ván, khiến cho người ta sợ là đạp mạnh hai phát có thể từ lầu 3 xuyên được xuống lầu 1 luôn.

"Lầu này cũ lắm rồi". Thầy Từ giới thiệu sơ lược cho cậu nghe. "Đừng thấy nó cũ mà coi thường, thiết kế đặc biệt khoa học đấy, thầy cô trong phòng học khi lên lớp không cần micro, cũng không cần lớn giọng, chỉ cần đứng một chỗ nói, học sinh ở miết phía xa cũng có thể nghe được rất rõ ràng".

"Dạ".Tưởng Thừa nhẹ nhàng gật đầu.

"Lớp mình ở lầu ba". Thầy Từ nói tiếp, lên cao nhìn không được bao xa, nhìn sang sân vận động thì thấy rõ.

"Vâng". Tưởng thừa tiếp tục gật đầu.

"Trường của mình…". Thầy Từ vừa đi vừa nói, lúc đi qua lối rẽ cầu thang, nhìn ngang lại đột nhiên thấp giọng hét một tiếng. "Cố Phi! Em lại đi trễ!".

Cái tên này làm lông mày Tưởng Thừa không nhịn được phải nhíu lại tí xíu, ngẩng đầu nhìn theo một chút, người phía trước đang thong thả lên lầu chậm rãi quay đầu lại, trên miệng còn ngậm một túi sữa bò.

Dù là khuất bóng, Tưởng Thừa vẫn chỉ cần liếc mắt một xíu là nhận ngay người này chính hiệu là Cố Phi, không phải trùng tên trùng họ.

"Chào buổi sáng Từ tổng". Cố Phi ngậm túi sữa, nói nghe không rõ, nhìn lướt qua mặt Tưởng Thừa, căn bản là cũng y như Tưởng Thừa, giật mình không tin nổi với lần đối mặt này.

"Đi trễ còn ung dung, sao em còn chưa đi lên nữa". Thầy Từ chỉ vào cậu. "Mới khai giảng đã lười biếng như vậy".

Cố Phi không lên tiếng, quay người đi mấy bước lên cầu thang, biến mất khỏi hành lang lầu ba.

Cái trường trung học số 4 này chính hiệu là hoàn toàn không so được với trường học trước của mình, lúc chuông vào học vang lên, giáo viên cũng đều bước vào phòng học, hành lang bên trên còn rất nhiều học sinh hoàn toàn không có ý định vào học, tựa lan can đứng tán gẫu.

Lớp 11 biếng nhác đã đành, Tưởng Thừa quay đầu nhìn sang lớp 12 phía bên kia, cũng y chang luôn. Cậu lại thử quan sát, không thấy Cố Phi mới vừa đi lên lúc nãy.

Thầy Từ bước vào phòng học sát bên cầu thang, Tưởng Thừa đi theo phía sau nhìn lên khung cửa có tấm bảng viết, lớp mười một (8).

8, xong rồi, cuối cùng cũng có con số làm cậu thấy vừa ý, mặc dù cậu không biết một con số 8 có làm cậu phát tài nổi hay không đây.

(Số 8 đọc thành "Bát", đọc lên na ná chữ "Phát")

Phía ngoài hành lang bên lớp (8) cũng có không ít người đứng, nhìn thấy thầy Từ vào phòng học không nhúc nhích, nhìn thấy Tưởng Thừa cũng đi theo vào phòng học, bọn họ hẳn cũng vì muốn xem thử mới đi vào.

Thầy Từ đứng trên bục giảng, nhìn xuống đám học sinh mấy chục đứa lao nhao ở phía dưới, như là rất có kiên nhẫn muốn chờ tất cả mọi người im lặng.

Trong suốt quá trình này, Tưởng Thừa vẫn đứng sát bên bục giảng, nhận lấy hết những ánh mắt cùng lời bàn luận xì xào.

Cậu thấy rất khó chịu, dù là nếu có người nhìn cậu chằm chằm, bình thường cậu cũng sẽ nhìn chằm chằm đáp lại, người ta nhìn cái gì đối với cậu không hề có bất kỳ sự uy hiếp nào. Nhưng bây giờ một lớp mấy chục người đều nhìn chằm chằm vào cậu, cậu thấy có chút mờ mịt, mục tiêu có quá nhiều sẽ mất đi mục tiêu, tất cả khuôn mặt đều hợp thành một mảng.

Bực bội nơi tâm cảm quẫn quại trong thân thể, cậu nén giận nhìn thoáng qua thầy Từ, ông vẫn là giữ sự bình thản nhìn về mấy chục người không cách nào trật tự nổi

Đột nhiên cậu cảm thấy phán đoán của mình về thầy chủ nhiệm này có chút sai lầm, ông ấy không phải là hiền lành, có lẽ là người đối với học sinh sẽ không có sự bức ép nào thôi.

Một lát sau, tình trạng này hoàn toàn không có dấu hiệu chấm dứt, Tưởng Thừa đứng tại ranh giới đau khổ giãy dụa một hỏi nhịn không được hỏi một câu. "Phải chờ đến lúc tụi nó im lặng hết hay sao ạ?"

Thầy Từ quay đầu nhìn cậu.

Mà cùng lúc đó, mấy chục người mới nãy còn lao nhao đột nhiên đều im lặng.

Tưởng Thừa phừng phừng lửa giận, bình thường trước khi giận cậu cũng hay thử kìm chế lại, kìm một hồi không xong lại đến mức "mẹ nó, tao kệ mày là thằng nào".

Giờ đứng ở chỗ này như thằng đần ngơ ngơ suốt 3 phút, bị mấy chục người nhìn chằm chằm bàn tán xôn xao, đối với cậu mà nói, quả thật là như ôm bao thuốc nổ tại giữa hai chân.

Trứng cũng phát nổ luôn, thế gian này không có ta.

“Tốt, thầy giới thiệu nhé……”. Thầy Từ cười, vỗ tay một cái.

“Tưởng Thừa, mới chuyển trường”. Tưởng Thừa trầm giọng ngắt lời ông. “Em có thể ngồi được không”.

Thầy Từ ngẩn người.

Trong phòng học có người huýt sáo, lập tức một tiếng hú hét rộ lên, xen lẫn vài đứa reo hò. “Trâu dữ ta!”.

“Vậy em ngồi đi, chỗ của em ở……”. Thầy Từ nhìn về sau lo xếp chỗ. “Đằng kia, Cố Phi em lấy tay ra ngay”

Từ hàng thứ nhất đến hàng cuối cùng, từng cái đầu đều đặn lách sang như đánh trống, ánh mắt Tưởng Thừa nhìn một đường về sau.

Nhìn thấy Cố Phi ngồi ở hàng cuối cùng, lấy chân gác lên bàn trên, trên miệng còn cắn nửa cái bánh quẩy.

Tưởng Thừa đột nhiên thấy trong thân thể có một thế lực đang reo hò, thúc giục cậu đi viết một bản tiểu thuyết, tên là Vị vua mẫu mực—— Trùng hợp là trên thế giới này, tất cả đều thuộc về ta .

Cố Phi hờ hững lấy tay ra.

Trước đây ở trường cũ Tưởng Thừa cũng ngồi phía sau, cuối mỗi tuần cả lớp đều đổi chỗ ngồi một lần để cam đoan là tất cả mọi người có thể ngồi vào hàng đầu, dù là mỗi lần cậu đều xin đổi cho mình ngồi hàng cuối.

Cậu thích hàng cuối, yên tĩnh, không bị quấy rầy, ngủ một giấc xong là dễ dàng đẩy cửa ra ngoài luôn.

Nhưng cái hàng cuối lúc này lại khiến cậu không thấy dễ chịu chút nào.

Cái bàn bừa bộn hết chỗ nói, chỗ cũng nhỏ, phía sau lưng không có sắp cho dựa tường, lại không có đứa nào chịu im lặng.

Tám nhảm, chơi điện thoại di động, còn có tên ngồi cạnh thong thả ăn bánh quẩy.

Tưởng Thừa có phần câm nín, mặc dù trước đây cậu chẳng có giá gì ở trường học ngoại trừ thành tích, không phải thể loại có thể khiến cho giáo viên vừa lòng đẹp ý, nhưng dù sao cũng là một cây đinh ở trường chuyên có tỉ lệ đối chọi cao, giờ bị quăng vào một cái lớp có bầu không khí như đang ở tiệc trà, thật tình là cậu chưa từng được trải nghiệm.

Lúc cậu lấy sách ra, lật các trang chuẩn bị nghe thầy Từ giảng bài cũng cảm thấy như mình là một đứa

thần kinh trong mắt đám người lao nhao này.

Cố Phi không trò chuyện với ai, cũng không ngủ, chỉ là cúi đầu xuống cầm tai nghe nhét vào tai, bắt đầu nghe nhạc.

Cậu học sinh bàn trước đẩy bàn, đẩy một hồi lại quay đầu xuống la lớn. “Đại Phi”

Cái bàn lúc lắc.

“Đại Phi”

Cái bàn lắc một tí.

“Ày Đại Phi”

Cái bàn cứ lúc lắc.

“Đại Phi?”

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào chữ trong sách, giữa lựa chọn là lấy tay đập vào đầu tên này hoặc lấy sách đập vào đầu, cuối cùng cậu lại đưa tay gỡ tai nghe của Cố Phi ra.

Cố Phi nhìn cậu một cái, cậu nhìn chằm chằm Cố Phi, không nói gì.

“Đại Phi à, Đại Phi”. Người phía trước lại ủi một chút cái bàn.

“Ừ”. Cố Phi lên tiếng, vẫn lo nhìn Tưởng Thừa.

Tưởng thừa cũng thờ ơ, cùng cậu nhìn nhau.

“Mày cho tao mượn máy ảnh một ngày thôi, mai tao trả lại mày”. Người phía trước nói.

“Không cho mượn”. Cố Phi quay mặt sang.

“Đệt, đừng có keo vậy, tao chụp hai tấm thôi mà”. Người kia nói.

“Cút”. Cố Phi nói gọn xong lại đeo tai nghe vào nghe nhạc tiếp.

“Dùng một đêm thôi”. Cậu kia lại đẩy cái bàn. “Sáng mai trả cho mày mà”.

Cái bàn lung lay một chút.

“Ts mày, Đại Phi, Đại Phi”…… Cậu kia tiếp tục đẩy bàn.

Tưởng Thừa thực sự không hiểu vì sao phải nói chuyện này lúc đang học, vì sao cần phải đẩy cái bàn mà nói, bị từ chối mà còn dai, cũng không hiểu vì sao Cố Phi không chịu cho mượn máy ảnh, sao mà thái độ lại vậy, mà vì sao cái bàn phải co giật như thế.

Cậu nhấc chân đạp mạnh về ghế cậu kia

Tiếng động rất lớn, rầm một phát

Người bị đạp ngã sấp về mặt bàn phía trước.

“Đệt?”. Cậu kia chợt quay đầu lại.

Học sinh bốn phía cũng đều nhìn sang.

“Xin bạn đừng đụng đến cái bàn”. Tưởng Thừa nhìn cậu ta, giọng điệu bình thản. “Cảm ơn”.

Cậu kia vẫn còn chưa lấy lại được bình tĩnh, miệng há hốc không nói nên lời.

7. Chương 7

Cố Phi nhíu mày, tháo tai nghe xuống, quay đầu nhìn Tưởng Thừa.

Tên nhãi này đúng là đồ ba gai, không hề giấu giếm việc mình không quen được với môi trường mới tí tẹo nào, bộc lộ hết cả ra.

Cậu rất hăng hái nhìn về Chu Kính trước mặt mình, Chu Kính khiếp sợ đến mức miệng há hốc, nếu không phải cậu đã ăn xong quả trứng gà, thật muốn lấy đó nhét vào miệng cậu ta cho xong.

Chẳng qua một đá của Tưởng Thừa xem như cũng biết chọn người, Chu Kính là một thằng dễ tính không hay đi gây sự với người, chứ nếu là đá trúng vào…Cố Phi nhìn lướt qua bên phải, thế nào một lát cũng có đánh nhau.

“Sao vậy? Có chuyện gì? ” Thầy Từ vỗ vỗ bục giảng. “Lo học đi lo học đi, Cố Phi em đến đây làm gì hả? ”

Cố Phi ngẩn người, lấy tay chỉ vào mình, làm khẩu hình nói một câu: “ Em? ”.

“Bộ không phải em sao ! ”. Thầy Từ nói. “Em vừa ăn sáng xong nên rãnh rỗi kiếm chuyện chứ gì! ”.

Mấy đứa ở bàn xung quanh phá lên cười, Cố Phi cũng không nhịn được cười, nghiêng mặt sang nhìn Tưởng Thừa một tí.

“Em nhìn người ta làm gì”. Thầy Từ chỉ vào cậu , “ Thành tích của người ta bỏ xa các em tám trăm bảy mươi bốn con phố! ”

“Ai da ——”. Trong lớp vang lên một tràng hú hét

“Học —— bá ——nha”. *(Ý là học sinh giỏi trùm)*

“Thầy Từ tìm người xịn về bồi dưỡng nha——”.

Cố Phi thở dài, trí thông minh của thầy Từ vẫn cứ như mình còn là một thực tập sinh ngây thơ, nói xong một câu này đã khiến cho Tưởng Thừa vừa bước chân vào lớp đã ra vẻ đạo cao ba thước.

Tưởng Thừa nhìn thầy Từ, thật lòng hoài nghi người này là do mẹ phái tới nằm vùng để lo hành hạ mình.

Mặc dù cậu không ngán các thể loại khiêu khích, từ lúc vào phòng học đến giờ cũng không có kìm nén tính tình, nhưng căn bản cậu cũng chẳng muốn được thầy chủ nhiệm khen điểm số của mình rất tốt giữa một đám học sinh hỗn loạn chữ nghĩa trong lớp này.

Hai chữ học bá đơn giản là châm chọc.

“Được rồi” lão Từ hắng giọng một cái. “Lo học tiếp …… chúng ta mới vừa nói đến ……”

Trước đó thầy Từ ở trên bục giảng nói cái gì Tưởng Thừa cũng không có nghe, giờ càng lười nghe, nằm dài trên bàn, lấy điện thoại di động ra.

Ở trường cũ, mỗi lần đang giờ học muốn chơi điện thoại cũng phải làm như vụng trộm lắm, tắt chuông, tắt loa, gắn tai nghe vào luồn qua tay áo cắm vào tai mới được.

Trong ngăn kéo của thầy chủ nhiệm là hai điện thoại second-hand cùng với một đống điện thoại tịch thu được của học sinh.

Trường trung học số 4 không như thế ,Tưởng Thừa nhìn qua Cố Phi, cậu ta đã đem điện thoại để trên bàn, dùng cả bệ chống, tai nghe hiện rõ trên tai, còn khoanh tay tựa lưng vào ghế xem video.

Tưởng Thừa nằm dài trên bàn, thầy Từ như đang niệm kinh trên bục giảng, xung quanh ồn ào thế mà cũng như niệm kinh nốt, thầy đọc hơn nửa tiết làm tụi nó cũng mê man luôn, hiện giờ chán quá, cầm điện thoại nhắn cho Phan Trí cái tin.

Cháu trai

Phan Trí trả lời lại rất nhanh

Ông à, đang học tiết nào , có thời gian rãnh không?

Ngữ văn, mày thì sao

Tiếng Anh, thầy cho kiểm tra đột xuất, muốn chết quá

Có phải là thi chính thức đâu, chết cái gì mà chết

Đề nào tao cũng làm không nổi, thầy Lư còn kêu phải đủ chuẩn, nghi là ổng có âm mưu

Tin này của Phan Trí gửi đến còn kèm một file ảnh , Tưởng Thừa nhìn lướt qua liền thở dài , đây là đề tự chọn, góc độ chụp rất xảo huyệt, vừa nhìn đã biết đây là một tên vụng trộm mặc cho nguy hiểm cố tìm đủ cách để chụp lại cho bằng được.

Cậu nhìn đồng hồ, phóng lớn ảnh chụp tờ đề, vừa cầm bút vừa nhìn đề, nhanh chóng viết câu trả lời ra vở, làm chưa xong hai đề, Phan Trí đã gửi tiếp ba trang đề nữa, có hơi câm nín, đây chính là đem toàn bộ đề gửi cho cậu đây mà

Chờ đó.

Cậu gửi một tin trả lời Phan Trí xong lại tiếp tục nhìn đề .

Thật ra thì toàn bộ cũng không có gì khó, mức độ cũng không mấy chênh lệch, không hiểu sao mà ngay cả một đề Phan Trí cũng không biết đường làm .

Bốn phía đều là một trời nhoi , Tưởng Thừa có phần khâm phục khả năng chịu đựng của thầy Từ, có lẽ vì khả năng dạy học kém nên phải thêm sức bền chịu đựng để bù đắp lại.

Cậu vẫn còn nhớ cô giáo dạy môn hóa năm lớp 10 của mình, giảng bài không được thu hút cho lắm, trong lớp có đứa nói chuyện riêng, so với những tiếng động hiện giờ cậu đang nghe thì kia còn chưa tính là tiếng động, vậy mà đã làm cho cô tức phát khóc, phải mà bị chuyển đến đây chắc cô khóc thành đóa hoa thủy tinh trong suốt luôn quá.

So ra thì thầy Từ quá trâu.

Tưởng Thừa vừa viết đáp án vừa ngẩng đầu nhìn thầy Từ, bên dưới ngủ hay nói chuyện riêng cũng kệ, chỉ cần mình không hứng lên đi khiêu vũ, thầy tuyệt đối không chịu ngừng công việc.

Chẹp chẹp chẹp .

Mấy đề trắc nghiệm Phan Trí gửi đến, cậu không mất bao nhiêu thời gian để làm xong, vừa gửi câu trả lời qua cho Phan Trí, vừa tám nhảm vừa nhìn đồng hồ, còn mấy phút nữa tan học, đủ cho nó chép xong.

Còn bên mấy cái đề tự chọn…… Trước giờ Phan Trí vốn lười viết, ngay cả chép lại nó cũng lười.

Gửi tin nhắn xong cậu nhàm chán mở danh sách bạn bè ra, từ từ kéo xuống, nhìn thấy Tưởng Dật Quân ……em trai yêu dấu của cậu hôm qua có đăng một cái selfie, như là cả gia đình ra ngoài ăn cơm, trong ảnh thấy cả ba mẹ, một nhà bốn người vui vẻ ung dung ,trong một khoảnh khắc lồng ngực cậu như nổ tung, tự nhiên cảm thấy buồn nôn.

Cậu nhấn nút ẩn khung cảnh một nhà bốn người này, bỏ điện thoại lại vào trong túi.

Ngay lúc muốn ngẩng đầu lên thì có gì đó rơi xuống đầu cậu, không đợi cậu phản ứng kịp lại thêm một trận nữa, cứ như có một cục đá nào ném đến đầu cậu.

Tiếp theo cậu thấy một mảng bụi trắng, đồng thời cũng ngửi thấy mùi bụi tường

"Đệt? " Cậu hơi giật mình, ngẩng đầu lên.

Một mảng vôi tường lớn màu xám trắng rơi xuống, nát thành những mảng nhỏ trên mặt bàn.

Tưởng Thừa không để ý đến chuyện khác , phản ứng đầu tiên là vỗ vỗ đầu, sau đó nhìn lướt qua Cố Phi bên cạnh mình.

Điện thoại của Cố Phi còn đặt trên bàn , không còn nhìn rõ trên màn hình đang chiếu cái gì, một tầng bụi tường rơi xuống, trên đầu trên mặt cũng toàn là bụi vôi trắng, cơ mà cậu ta vẫn duy trì tư thế cũ của mình không nhúc nhích, cứ thế ôm cánh tay.

Chẳng qua sắc mặt có hơi khó coi.

Tưởng thừa ngẩng đầu nhìn trần nhà, mảng da tường phía trên đầu bọn cậu đã bong ra, chắc rớt hết xuống mấy bàn quanh chỗ này hết rồi , lộ ra mấy khúc cột gỗ ……đúng là phòng cũ quá mà.

Đưa mắt nhìn lại bàn, cậu thấy ở góc bàn có một hòn đá nhỏ màu đen không có gì liên can đến cái khối vôi tường mới nãy.

Tiếng chuông tan học vừa ngay lúc này lại vang lên, thầy Từ dẹp giáo án lại: " Được rồi, tan học …… vôi tường lại rớt sao? Hôm nay em nào trực vậy? Nhớ dọn nhé ".

Thầy Từ vừa đi khỏi, trong phòng học chợt rộ lên, tất cả học sinh đều xoay đầu nhìn về hàng cuối

Trong nháy mắt Tưởng Thừa phán đoán tình huống chỗ này, hòn đá nhỏ kia, nét mặt trầm xuống của Cố Phi, tiếng chuông vừa vang lên đều nhìn ngay về chỗ này, mặt mày đều làm vẻ "mở màn tưng bừng" của đám người này……bình thường thì tường vôi chắc cũng hay rớt nhưng mà lần này đảm bảo không phải tự rớt.

Cậu ngồi yên không động đậy, lấy khăn giấy từ trong túi ra, phủi bụi từ trên bàn xuống đất.

Tình huống không có mục tiêu kiểu này lại khiến cậu có thể dễ dàng kìm được lửa giận của mình.

Cố Phi đẩy bàn đứng dậy, cầm áo khoác lắc lắc vài cái, đưa mắt nhìn Vương Húc.

"Đại Phi, ngại quá ". Vương Húc đứng dậy đến bên, đưa tay lên kéo vai cậu, vừa lúc cậu mặc xong đã vỗ vỗ. " Đi thôi, sang hàng đồ vặt, mời mày uống nước . ".

Cố Phi hất tay cậu ta ra, mặc áo khoác vào, đi từ cửa sau phòng học ra ngoài.

Vương Húc nhanh chóng đi theo, lúc xuống tới cầu thang thì bước ngang hàng với cậu : "Ày, Đại Phi, trúng mày là vô tình "

"Ờ". Cố Phi đáp một tiếng, cậu lười nói nhiều với Vương Húc, đầu tóc đầy bụi khiến cậu vô cùng khó chịu, còn làm mặt ngây ngô nữa.

"Mẹ nó tao chỉ là muốn thằng quỷ kia biết điều, đừng có mà lên mặt". Vương Húc nói." Mới vừa chuyển trường, ngày đầu tiên đi học đã phách lối như vậy, không dạy dỗ nó một bữa nó lại không biết quy củ gì hết ráo! ".

Cố Phi không lên tiếng, xuống lầu xong là quẹo trái ngay.

“Ày, quầy hàng đồ vặt mà ”. Vương Húc nói. “Mày đi đâu vậy hả? ”.

“Đi tè”. Cố Phi nói.

“Mày đi tè mà cũng qua WC giáo viên, xa dữ vậy”. Vương Húc nói.

“Vắng người”. Cố Phi nói.

“Đi tè mà cũng để ý nhiều chuyện như vậy…vậy xíu nữa tao mua ly trà sữa cho mày nghen”. Vương Húc nói. “Assam được không? ”

“Mày tự uống đi ”. Cố Phi quay đầu nói một câu.

“Vậy assam nha ” vương húc nói.

Cố Phi thở dài.

WC bên sân vận động chỗ này gần phòng giáo viên, học sinh không bén mảng đến, mà thật ra giáo viên cũng ít người đến đây, mỗi phòng làm việc trên lầu đều có WC cạnh bên, do vậy mà nơi này rất yên tĩnh.

Cố Phi lấy điếu thuốc trong túi ra, vừa đi vào vừa châm thuốc, mới vừa hút được một hơi, cửa bên cạnh mở, thầy Từ bước ra từ bên trong

“ Từ tổng ”. Cố Phi ngậm điếu thuốc nói không rõ câu.

“Em mắc cái chứng gì phải chạy tới WC giáo viên để hút thuốc”. Thầy Từ gằn giọng chỉ vào cậu. “Em thị uy hả! Thị uy cho ai nhìn? ”.

“Rút có điếu thuốc ra mà thị uy gì thầy ơi”. Cố Phi cười, đứng ở bồn tiểu, “Em thị uy gì với thầy chớ, thầy có sợ em sao? ”

Thầy phục em quá mà, ”. Thầy Từ bước đến, chỉ vào điếu thuốc của cậu . “ Tắt đi! ”.

Cố Phi thở dài, xoay tay lại ném điếu thuốc vào bồn rửa mặt đằng sau, sau đó nắm quần kéo lên nhìn thầy Từ: “ giờ em muốn đi tè. ”.

Thầy Từ thở dài, xoay người đi ra ngoài WC

Cố Phi vừa cởi khóa quần định đi tè, thầy đột nhiên dừng lại, nói một câu: “cậu Tưởng Thừa đó……”

Vì do khoảng cách hơi xa, giọng thầy Từ rất lớn , vọng lại trong WC nghe khá ớn.

“Ts……”. Cố Phi chống tay lên tường, cậu bị giọng thầy Từ dọa sợ hết hồn, xém xíu nữa tè trúng giày luôn, “ Từ tổng, ngài đợi xíu nữa được không ạ! ”.

Thầy Từ đi ra ngoài

Cố Phi làm xong việc lại đốt một điếu thuốc, chọn đại một phòng vào trong đóng cửa lại.

Cậu sẵn lòng bước đến tận chỗ này ngoại trừ yên tĩnh còn có nguyên do quan trọng nhất, WC bên này ít mùi.

Thật ra thì thầy Từ là một giáo viên nghiêm túc từ trong xương ra, tiếc một nỗi đứng lớp lại không ổn, không ai chịu nghe thầy giảng bài, lúc giáo viên chủ nhiệm sinh hoạt lớp trao đổi tình hình cũng tập hợp không đủ phân nửa, cho nên dù thầy có quan tâm học sinh cỡ nào, cũng không ai chịu theo giúp.

Có khi Cố Phi cũng thấy mệt giùm thầy.

Lúc đi ra khỏi WC đã thấy thầy Từ đứng bên ngoài trời tuyết chờ cậu.

“Không thì thầy tìm chỗ ngồi khác cho cậu ta đi”. Cố Phi kéo cổ áo.

“Không muốn ngồi cùng bạn với cậu ta? Có phải là không sẵn lòng mấy? ”. Thầy Từ nhìn cậu. “ Cố Phi à, em đâu phải là không chịu chơi với ai hết”

“Đừng phân tích em”. Cố Phi nói. “Phân tích suốt hai năm cũng chẳng làm gì cả”

“Cùng nhau rèn luyện đi, vừa đúng được ngày đầu ”. Thầy Từ cười cười. “Cậu Tưởng Thừa này …… thành tích học tập vô cùng tốt, em ngồi cùng cậu ta biết đâu có ảnh hưởng tốt thì sao. ”

Thành tích rất tốt? Có ảnh hưởng tốt?

Cố Phi ngay lập tức hồi tưởng lại cậu Tưởng thừa chơi điện thoại suốt một buổi học kia, kết luận “ thành tích tốt ” này của thầy Từ quả là không có sức thuyết phục mấy.

“Em muốn lên lớp”. Cố Phi nói.

“Về phòng học đi”. Thầy Từ nói. “Cứ từ từ rèn luyện ”

Lúc Cố Phi về phòng học đụng mặt Vương Húc tại cầu thang lầu ba, Vương Húc đưa ly trà sữa cho cậu .

“Cảm ơn”. Cố Phi nhận lấy ly trà sữa vào phòng học.

Tiết thứ hai hôm nay là tiếng Anh, thầy tiếng Anh nóng tính lớn giọng, mặc dù cũng là tuýp giáo viên không có nhiều sức hút với học sinh giống thầy Từ, nhưng lúc chịu không thấu là ổng lại mắng chửi, đủ kiểu mắng hết, mắng nửa tiếng cũng không hụt hơi, hơn nữa còn sẵn sàng cãi tay đôi với học sinh đến cùng, tuyệt không chịu thối lui, cho nên toàn bộ đều không ai có nhiệt huyết sôi trào tới nổi đi chọc vào ổng, vừa nghe tiếng chuông đã ráo riết vào phòng học.

Bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, cùng lắm thì chẳng phải Tưởng Thừa dọn dẹp, Cố Phi vừa đến đã Dịch Tĩnh cầm khăn lau đi ra.

“Cảm ơn”. Cố Phi nói một câu.

“Không có gì”. Dịch Tĩnh vuốt cười cười. “Hôm nay mình trực mà”.

Cố Phi trở về chỗ ngồi, liếc mắt nhìn Tưởng thừa, Tưởng Thừa ngồi vô cùng bình tĩnh, dựa vào ghế nhìn lên bảng đen.

Cậu lấy điện thoại ra định xem tiếp bộ phim mình chưa xem xong.

Vừa mới mở video xong , Tưởng Thừa đột nhiên đứng lên.

Hơn nữa cũng thuận tay cầm cái ghế lên luôn , một đứa khác cũng đang cầm chổi lên.

Cố Phi ngẩn người, nhanh chóng liếc mắt qua chỗ Vương Húc, Vương Húc mới vừa ngồi xuống, đang cười đùa với đứa cùng bàn

Cậu nhíu mày một cái, này là muốn trực tiếp ra tay?

Người tên Vương Húc này , trừ Cố Phi ra thì này là tên bạn học thứ hai mà Tưởng Thừa ghi nhớ.

Chỗ Vương Húc ngồi cách cậu một cái bàn, bàn ghế trong phòng sắp xếp rất là khít, muốn đi đến chỗ cạnh Vương Húc bên phải cầm ghế đi vòng qua bục giảng, có hơi phiền toái.

Do đó cậu buông ghế xuống, nhìn hai người bên cạnh nói một câu: “ nhường chút đi. ”.

Hai đứa kia ngỡ ngàng nhìn cậu, nhưng vẫn đứng lên, cho cậu chen lên từ phía sau.

Cậu thuận tay lấy ghế kéo luồn qua giữa hai người kia

"Aisss! Cậu làm gì vậy". Người nọ kêu một tiếng.

Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn cậu ta, người nọ cùng cậu trợn mắt nhìn nhau hai giây, không nói nữa gì.

Cả lớp đều quay lại nhìn, Vương Húc cũng hiểu đây là nhìn về mình, rất hiên ngang mà đứng lên. "Chà, muốn mở màn chứ gì ? Tới đi tới đi, học sinh giỏi cho mọi người mở mang tầm mắt đi nào".

Tưởng Thừa không lên tiếng, lấy cái ghế làm "ầm" một tiếng cạnh chỗ ngồi của cậu ta , rồi từ từ lui về sau mấy bước, giơ cán chổi kia lên, cây chổi hướng lên trần ra, đập thẳng một cái vào trần ngay sát trên đỉnh đầu Vương Húc.

Lúc Tưởng Thừa giơ tay lên Vương Húc đã kịp phản ứng, nhưng lúc xoay người muốn rời đi lại bị cái ghế đặt cạnh bên chỗ ngồi cản lại , muốn đá văng cái ghế để đi ra, cái chổi cùng một khối lớn vôi tường đã đổ xuống.

Đầu và cái bàn đã chìm trong một mớ bụi trắng.

Sau một khoảng ngắn im lặng, cả lớp rộ lên một tràng hò hét chói tai cùng tiếng cười , có đứa còn giậm chân vỗ bàn, thành ra vô cùng loạn.

"Đệt mẹ mày". Vương Húc rống lên một tiếng, đá văng cái ghế ra.

Tưởng Thừa không tránh né, đứng yên chờ cậu ta phóng tới, cậu không nhắm đến cái cửa đang rộng mở kia mà là...chỉ cần một đấm là đủ khiến cậu này đầy máu mũi.

Làm gì đó! ". Một tiếng rống to vang từ cửa phòng học.

Tiếng hô này là sóng âm chấn động nhất mà Tưởng Thừa nghe trong đời, tiếng rền sấm vang, thông đến tận trời được, cậu bị dọa sợ đến mức xém xíu nữa đã nhào qua chỗ Vương Húc luôn.

"Làm gì làm gì đó! ". Một ông thầy tuổi một trung niên vung cây thước vượt tới, chỉ trước mặt Tưởng Thừa. "Em ở ban nào?! Tới đây làm gì! ".

Không đợi Tưởng Thừa trả lời, ổng cầm thước chỉ vào mặt Vương Húc. "Em đó ! Lỗ tai trâu hay sao mà gì cũng không lọt vô được! Chuông vào học reo rồi mà không nghe hả! Điếc rồi phải không! Giờ thầy đứng đây nói chuyện em có nghe rõ không hả? Nghe rõ không "

Sau đó cũng không thèm đợi Vương Húc mở miệng đã cầm thước chỉ vào mặt của mấy đứa đang đứng nhìn: "Đứng xem trò vui có phải không! Thầy biểu diễn cho xem nhá! Đưa cổ ra cho thầy! Pằng pằng pằng ! Tới đây! ".

Ông thầy này rống được một hồi xong trong lớp đã yên tĩnh lại, Vương Húc nhìn chằm chằm về trước, không có ý định xông đến, Tưởng Thừa có hơi quan ngại ngẩng đầu nhìn trần nhà, ngờ là ông thầy này mà rống thêm tiếng nữa, toàn bộ trần nhà cũng phải sập xuống chứ chẳng chơi.

"Cút hết về chỗ ngồi đi!". Ông thầy này lại rống lên một tiếng. "Chờ người khiêng về hả! Tháo bản lề lấy cánh cửa ra đi để thầy khiêng hết cả đám về chỗ ! ".

Trong phòng học vang lên tiếng cười nho nhỏ pha lẫn lời thở dài oán trách, Tưởng Thừa xoay người chuẩn bị trở về chỗ ngồi.

"Em! ". Ông thầy gọi cậu lại. "Em ở ban nào đó?"

"Học bá mới chuyển đến ——". Không biết là đứa nào nói một câu.

Ông thầy có chút giật mình nhìn chằm chằm cậu từ trên xuống thật lâu: " Về chỗ ngồi! chờ người nào đến cõng à? "

Tưởng Thừa bị ổng hét vào mặt một hồi thành ra choáng váng, quét mắt nhìn ổng một cái xong về lại chỗ ngồi.

"Lo học thôi! ". Ông thầy cầm thước vỗ lên bảng một cái. "Good morning nhá everyone!"

Tưởng Thừa ngẩn người, phát âm tiếng Anh kiểu này làm cậu thiếu chút nữa nhịn không được phải phá lên cười..

Sau khi ông thầy bắt đầu vào tiết học, tên trước mặt lại lắc bàn một phát, chẳng qua không phải tìm Cố Phi mà là quay đầu nói với Tưởng Thừa một câu: "Nè học sinh giỏi , cậu trâu quá chừng , vậy mà lại chọc thẳng vô Vương Húc luôn".

Tưởng Thừa không lên tiếng.

"Cút". Cố Phi ở bên cạnh nói một câu.

"Ts mày". Cậu này nhỏ giọng nói. "Tao có nói chuyện với mày đâu, mày cứ quen thói mà phun câu này vô mặt tao hả . "

"Ờ". Cố Phi lôi điện thoại ra đặt trên bàn.

"Cậu sẽ gặp phiền toái". Cậu này quay đầu liếc mắt nhìn ông thầy trên bục giảng, rồi lại xoay đầu nhìn Tưởng Thừa, làm mặt nghiêm túc nói. "Đảm bảo Vương Húc sẽ không để yên cho cậu, cậu biết không trường này có cửa sau……".

"Tên cậu là gì ". Tưởng Thừa ngắt lời cậu ta .

"Chu Kính. " Cậu ta nói.

"Cảm ơn". Tưởng Thừa nói, lại dùng tay chỉ vào ghế cậu ta. "Đừng đụng cái bàn nữa"

"….Ờm". Chu Kính sửng sốt một hơi, gật đầu.

Tưởng Thừa lật sách ra, cúi đầu nhìn chằm chằm.

Chu Kính đơ mặt một hồi xong lại quay đầu về.

Tưởng Thừa thấy là học kỳ mới vừa mới vào đã vô cùng đặc sắc, nào giờ mình không có thói quen viết nhật ký thật là đáng tiếc.

Tên Vương Húc kia có chịu để yên hay không thì cậu chẳng quan tâm, bây giờ cậu chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực, vì trong danh sách bạn bè kia, tấm ảnh selfie mang bầu không khí gia đình ấm áp kia, đột nhiên làm cho cậu mang tâm trạng vô cùng nặng nề.

Dĩ nhiên cậu không quan tâm đến người không quan tâm mình, suy nghĩ này hợp lẽ thôi mà.

Nhưng vẫn là phiền muộn.

Cậu nhìn chằm chằm sách giáo khoa, giữa mùi giấy và mực phảng phất hương thơm của sữa, đột nhiên thấy có hơi đói bụng, lúc này mới sực nhớ là sáng nay mình không có ăn sáng.

Cậu quay đầu lại nhìn thấy Cố Phi vừa xem video vừa bóc kẹo.

Cố Phi cùng cậu nhìn nhau, được một lúc lại mò tay vào trong túi, lấy ra một viên kẹo bỏ vào trang sách của cậu , sau đó tầm mắt trở lại màn hình điện thoại.

Tưởng Thừa nhìn viên kẹo trên trang sách, cảm thấy có hơi bó tay, nhưng mùi kẹo từ chỗ Cố Phi làm bụng cậu sôi lên

Sau hai phút do dự, cậu cầm viên kẹo kia lên, lột ra.

…… Thế mà lại không phải là kẹo sữa!.

Là kẹo trái cây!

Cậu không kìm lại, quay đầu nhìn Cố Phi

Cố Phi nhìn lướt qua viên kẹo trái cây trên tay Tưởng Thừa, cúi đầu mò trong túi, đem hết một mớ bỏ lên bàn, có nhiều bao bì và mùi vị, được chừng hơn mười viên.

"Tự chọn đi. " Cố Phi nói.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay cả hồi tiểu học, Tưởng Thừa cũng không có được chọn kẹo như thế, trong nhà không cho ăn kẹo, cũng không được ăn uống mấy đồ linh tinh. Cậu vẫn luôn thấy mình như tu hành vậy, do đó mà cho đến giờ cậu cũng chẳng mấy khi ăn đồ ngoài đường phố, những lần ăn như thế đều là do Phan Trí rồi thấy ngon nên lôi cậu theo.

Giờ đây Cố Phi đem cả đống kẹo rải lên bàn cho cậu chọn, đột nhiên cậu thấy trỗi dậy một cảm giác rất mới mẻ

Kẹo cà phê, kẹo sữa , kẹo bạc hà , kẹo trái cây ……còn chia ra kẹo mềm kẹo cứng, cậu nhìn chằm chằm hồi lâu, sau cùng chọn một viên kẹo sữa.

Vừa mới lột kẹo ra, Cố Phi lại đưa tay lấy hết đống kẹo còn lại đi

"Đệt". Tưởng Thừa ngẩn người, nhớ lại thì Cố Phi nói là "tự chọn đi" chứ không phải là "cho cậu hết", suy luận vô cùng chặt chẽ, thật lòng bái phục, không nhịn được phải nhìn cậu ta, "cậu tiết kiệm vậy là để cho mai sau này Vương Kiện Lâm (*) phải ôm đùi cậu đúng không?"

[(*): Tỷ phú Trung Quốc, xuất thân con ông cháu cha, gia đình có truyền thống cách mạng, túm lại là cơ ngơi khủng, giàu nhất châu Á cho đến tận năm 2016]

Cố Phi không lên tiếng, cúi đầu nhìn mấy viên kẹo trong tay mình, lựa ra hai viên kẹo sữa cùng loại thả xuống trước mặt cậu, mấy viên còn lại bỏ hết vào túi.

…… bệnh thần kinh!

Tưởng Thừa lột hết ba viên kẹo sữa bỏ vào miệng, bây giờ hết biết phải biểu lộ gì luôn.

Thầy dạy tiếng Anh họ Lỗ, so với thầy Từ thì sẽ khiến đám học sinh tập trung chú ý và ngoan như lũ gà, vì ổng hay thét vô mặt người ta, làm lớp học chịu yên hơn thầy Từ nhiều.

Dù là Tưởng Thừa cảm thấy mấy thầy hôm không bằng được giáo viên cũ của mình nổi, nhưng một tiết thầy Lỗ cũng kích động lắm, thấy đứa nào cựa mình là ổng vụt thước hỏi ngay em ngứa hả cần thầy gãi cho không, lâu lắm rồi Tưởng Thừa không có tập trung tinh thần nghe giảng như thế, vừa mới thất thần xong đã bị ổng hù cho chột dạ mà chú ý trở lại.

Chuông tan học vang lên là trong nháy mắt cả đám nhảy dựng hú hét, làm như đã kìm hết nổi, có đứa vừa vặn eo vừa hét hùa mấy tiếng.

“Em! ”. Thầy Lỗ đột nhiên dùng cây thước chỉ về phía sau phòng học mà la lên. “Đi theo thầy chút xíu” .

Cái câu chỉ định “ em” này có phạm vi rộng quá, cả đám lại hoang mang láo nháo, Tưởng Thừa chẳng thèm lo nhìn xem là nói ai, cậu là học sinh mới chuyển tới, thầy làm gì biết mặt đặt tên để mà kêu réo …….

“Cố Phi!”. Thầy Lỗ lại rống lên một tiếng.

“…… Ài”. Cố Phi đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, thầy vừa gào một tiếng, điện thoại di động rớt thẳng xuống đất luôn , cậu ngẩng đầu nhìn thầy Lỗ xong lại nghiêng đầu sang nhìn Tưởng Thừa. “Kêu cậu đó”.

“Dạ? ” Tưởng Thừa sửng sốt. “gọi em sao? ”.

“Là em đó! Ngồi cùng bàn với Cố Phi!”. Cây thước của thầy Lỗ lại chĩa sang cậu, mấy đứa ngoài vòng thước nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Tưởng Thừa đành phải đứng lên, không biết ông thầy dạy tiếng Anh này tìm cậu có chuyện gì.

Chẳng qua thì lúc rời phòng học cậu có quay đầu lại nhìn Vương Húc, cũng đã đứng lên luôn, nếu mà không phải thầy vừa gọi cậu, hẳn là lúc này hai bên đã nhào vào đập nhau.

“Tên là Tưởng Thừa đúng không?”. Thầy Lỗ xoay người xuống lầu dưới.

“Dạ”. Tưởng Thừa đáp một tiếng, theo ổng đi xuống. “Thầy tìm em có chuyện gì ạ? ”.

“Hôm trước khi bọn em vào học thầy có nói chuyện với thầy Từ, nói đến cậu học sinh giỏi có điểm thật là cao, chính hiệu ……”. Thầy Lỗ nói.

“Cái gì? Chính hiệu? ”. Tưởng Thừa nghe không hiểu.

“Chính hiệu là điểm cao lắm, học bá”. Thầy Lỗ nhìn cậu một cái, giải thích cho cậu nghe.“ em nghe vậy mà cũng không hiểu sao? ”

Học bá · chính hiệu .

“…… Giờ thì đã hiểu. ” Tưởng Thừa lần đầu tiên biết cái kiểu nói chuyện này có liên quan.

“Trường này trước kia là trường thường, sau đó đổi thành trường chuyên, về sau lại đổi lại thành trường thường ”. Thầy Lỗ nói. “Nên không so được với trường cũ của em, hy vọng là em không thấy bị ảnh hưởng, trước kia học thế nào, giờ cứ lo học như thế đó thôi. ”.

“À”. Tưởng Thừa ngẫm lại xem trước đây mình học thế nào, cảm thấy ông thầy này hẳn là không hiểu mình cho lắm.

“Mấy đứa như là Vương Húc với Cố Phi ấy, em không nên chọc vào tụi nó, đều là mấy đứa long nhong không lý tưởng ”. Thầy Lỗ nói. “Nếu thầy không gọi em ra ngoài thì lúc này nó đã gây sự với em, không đánh cho ra trò sẽ không chịu thôi, trên mình nó đầy thành tích bất hảo”.

“….À ”.Tưởng Thừa gật đầu, cảm giác thầy Lỗ này rất chịu để ý bọn học trò .

“Không cám ơn thầy à?”. Thầy Lỗ có chút hơi bất mãn, nhìn cậu một cái.

“Cảm ơn ạ”. Tưởng Thừa nói.

“Điểm tiếng Anh của em là cao nhất, làm đại biểu bên thầy đi”. Thầy Lỗ nói ngay. “Hiện giờ đại biểu tiếng Anh của ban tụi em là là Dịch Tĩnh, em ấy là lớp trưởng, còn kiêm luôn đại biểu môn Ngữ Văn……”.

“Dạ?”. Tưởng Thừa ngẩn người, nhanh chóng lắc đầu. “Không được”.

“Sao lại không”. Thầy Lỗ có hơi bất ngờ.” Thầy nghe thầy Từ nói trước đây em có làm lớp trưởng mà, làm đại biểu môn học sẽ không khiến em mệt đâu ”.

“Em làm lớp trưởng chỉ một học kỳ là thôi luôn”. Tưởng Thừa nói.

“Tại sao? ”. Thầy Lỗ hỏi.

Tưởng Thừa nhìn ổng một cái.“Đánh nhau với cúp cua”.

Thầy Lỗ trợn mắt, miệng há hốc không nói nên lời.

“Vậy em trở về lớp nhé? ”. Tưởng Thừa nói.

“Em …… đợi đã”. Thầy Lỗ suy nghĩ một chút. “Khi nào rãnh em làm đại biểu môn của thầy xíu đi”.

Tưởng Thừa thở dài trong bụng, rất muốn nói giờ em không có máy vi tính, nhưng lại cảm thấy cái này thầy Lỗ này là người rất tốt, đã từ chối một lần rồi mà lại từ chối lần nữa thì kỳ quá, do đó gật đầu một cái.

“Được”. Thầy Lỗ cười. “ Về lớp đi ”.

“Đệt, lâu quá rồi mà chưa thấy trở lại, ” Vương Húc ngồi lên bàn Tưởng Thừa.“ Có phải nó định trốn ông đây không, cho nó trốn sao! ”

“Thầy Lỗ tìm nó có chuyện mà”. Chu Kính nói.

“Có chuyện con khỉ á, lâu nay mày có thấy thầy Lỗ muốn tìm đứa nào nói chuyện chưa! Chính là muốn hỏi nó chuyện chuyển trường này nọ thấy sao, bị hỏi xong nó quéo quá không thèm vô lớp thì có!”. Vương Húc nói.

“Mày muốn giải quyết ở đây sao? ” Cố Phi đang một mực chơi game điện thoại tự dưng hỏi một câu.

“Nói nhảm!”. Vương Húc giận mà không có chỗ trút, đành đưa tay bức tóc mình. “Đệt! ”

Cố Phi bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái.

“…… không thì giải quyết ở đâu đây”. Vương Húc hơi do dự ……

“Tao cho mày hay”. Cố Phi nói. “Đừng có giỡn mặt chỗ tao, có thấy phiền không? ”.

“Không thì bỏ đi”. Chu Kính nói. “ Hai đứa mày đều chơi nhau một cú, vậy là huề rồi ”.

“Mắc cái gì mà huề”. Vương Húc quay đầu lại nhìn Chu Kính chằm chằm.

“Hoặc là ở sân vận động, ra ngoài trường cũng được”. Cố Phi tiếp tục chơi game. “ Đừng có lảng vảng bên chỗ tao, phiền lắm”.

“Nó trở lại kìa”. Chu Kính nói một câu.

Cố Phi đưa mắt nhìn lướt về phía trước, nhìn thấy Tưởng Thừa hai tay vào túi ung dung bước đến, nhìn về phía Vương Húc.

“Trốn tao hả?”. Vương Húc cười lạnh một tiếng. “Chuông vào học chưa vang đã dám lại à?”

“Có ba chuyện”. Tưởng Thừa nói.

Vương Húc nhìn cậu, như là chưa kịp phản ứng xem cậu nói gì.

“Một, đi xuống”. Tưởng Thừa đưa ra một ngón tay nói một câu, xong lại đưa ra hai ngón. “Hai, mày chơi mất dạy trước”.

Vương Húc phục hồi tinh thần trở lại xong trợn mắt định nói chuyện, bị cậu ngắt lời, đưa ra ba ngón tay. “Ba, giải quyết thế nào mày cứ nói thẳng, nếu đấu võ mồm thì tao xin thua”.

Cậu vừa nói xong, bọn hóng chuyện trong lớp đang ồn ào chợt yên tĩnh lại

Tất cả đều chờ phản ứng của Vương Húc.

Cố Phi lui đầu về phía sau , dựa vào tường huýt gió.

Những lời này của Tưởng Thừa kèm với thái độ khi nói khiến cho nhiều năm kinh nghiệm làm quần chúng xem trò vui của cậu nói rằng sẽ khiến tên làm dáng anh đại Vương Húc câm nín một hơi.

Biểu cảm trên mặt Vương Húc có chút biến ảo khó lường, đang nghĩ cái gì trong bụng thì Tưởng Thừa không đoán ra được, nhưng lại lướt mắt sang nhìn Cố Phi trước , Tưởng Thừa đã thấy quá rõ.

Vương Húc sợ Cố Phi, hoặc là trong vô thức cậu ta muốn Cố Phi làm chỗ dựa cho mình.

Từ lúc nhìn thấy mấy tên không-phải-người-tốt trong tiệm nhà Cố Phi, cậu cũng biết thừa thái độ ôn hòa chừng mực của Cố Phi, làm như "mọi chuyện đều chẳng liên quan đến tôi ", vốn chỉ là giả tạo.

Móa .

Vờ vịt như ta đây là lão tiên đi du ngoạn.

"Buổi trưa tan học tao chờ mày". Vương Húc nhảy xuống bàn, vừa đi về chỗ vừa chỉ vào cậu."Đến lúc đó đừng có chạy. "

"Ừ ". Tưởng Thừa đáp một tiếng, ngồi xuống.

Suy nghĩ một hồi cậu lại quay đầu hỏi Cố Phi một câu. "Thằng đó là anh đại ban này sao?"

Lúc này cậu bỗng dưng đột để ý đến nốt nhạc bên đầu trái Cố Phi là một dấu lặng, nốt dấu lặng móc ba (1/32).

(Nó như thế này)
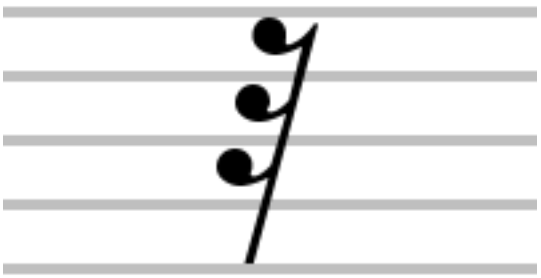
"Cũng không sai lắm". Cố Phi nói.

"Cái gì gọi là cũng không sai lắm? " Tưởng Thừa nói.

"Chính là ai nói nó không phải anh đại thì nó sẽ lôi ra đòi đánh tay đôi". Cố Phi vẫn nhìn chằm chằm điện thoại, ngón tay lia tới lia lui khí thế.

Tưởng Thừa thấy rõ cậu ta chơi trò bắt quỷ mà hồi cấp 2 khi hết còn trò gì chơi mà bất đắc dĩ phải giết thời gian cậu mới lôi ra.

Cố Phi thế mà lại không xem video thì lo chơi cái này, còn chơi rất tập trung, non phết.

"Cậu còn chơi cái này sao?".Tưởng Thừa nhịn không được nói một câu.

"Ừ, không tốn nơ ron" Cố Phi nói. " Tôi đâu có phải học bá".

Tưởng Thừa mới sáng sớm đã bị nói câu này làm tâm tình không vui rồi, nghe lại lần nữa thấy ngứa trong mình, xém xíu đã nhào đến đấm một cú cho nát cái nốt lặng 1/32 đó luôn.

Cắn răng nhịn không ra tay là vì lúc cậu ngất xỉu Cố Phi đã giúp, thêm nữa mới ăn xong ba viên kẹo sữa của Cố Phi…… cùng lắm cũng ra được lý do nhở?

"Có thể tự đối mặt với khả năng dùng não của mình xem như cũng là có dũng khí". Cậu nói. "Tôi đánh giá cao cậu".

Cố Phi nghiêng đầu liếc nhìn cậu, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng giọng nói khá là thiếu đòn. “Buổi trưa nhớ cố gắng lên nha. ”

Móa, thằng chó, ông nội mày.

Đệt.

Mấy tiết còn lại Tưởng Thừa chẳng nghe ra thứ gì, trong bụng rất khó chịu, nhịn không được lại gỡ ẩn bên cái hình gia đình bốn người kia mà vào xem.

Rõ là quan hệ không tốt, còn hay tương khắc, nhưng đó vẫn là “nhà” của cậu suốt mười mấy năm, mỗi ngày trong trí nhớ cậu vẫn hồi tưởng về “ người nhà ” này, vẫn là thứ tình cảm này mà nhất thời cậu vẫn không dứt bỏ được……

Nhưng có vẻ như chẳng có ai vì sự vắng mặt của cậu, hay thậm chí là có thể mãi mãi không gặp nữa làm ảnh hưởng …… hay là do không biểu hiện ra?

Cảm nhận được sự bình tĩnh đó cùng với việc bị đẩy khỏi ngôi nhà suốt mười mấy năm nhà kia càng làm cậu thấy mất mát.

Cậu nằm dài trên bàn, lấy mũ lưỡi trai kéo xuống trán, nhắm hai mắt lại, quên đi, ngủ một chút đi, dù cho cậu không lạ chỗ nhưng từ lúc về đây cho đến giờ vẫn chưa lúc nào được ngủ cho đàng hoàng.

Nhà của Lý Bảo Quốc quá cũ, thêm nữa ổng quá ở dơ, nên không chỉ gián với nhện, còn thêm chuột nữa, một đêm nghe tiếng chuột chạy vèo ra phòng sẽ luôn có ảo giác mình nằm ngủ trong đống rác.

So với trường cũ thì giáo viên bên trường trung học số 4 rất hiểu ý, cậu ngủ thẳng giấc đến hết giờ cũng không có ai đến quấy rầy.

Mãi cho đến khi chuông reo báo tan học, Vương Húc đến vỗ cái rầm lên bàn cậu, cậu mới ngáp dài một cái, ngồi ngay ngắn lại, eo cũng đau luôn.

“Đi thôi. ” Vương Húc mắt liếc nhìn cậu.

Tưởng Thừa không lên tiếng, đem hết sách giáo khoa ra bỏ vào cặp sách, đứng dậy.

Vương Húc rất có phong cách mà xoay người một cái, đi ra cửa sau lớp học, nếu mà cậu ta không mặc áo bông dày cộm mà cũng không có gió lạnh, nhất định sẽ mang bầu không khí “ai cha anh đại đến rồi”

Còn ba bốn đứa đi theo cậu ta, nhìn dáng vẻ hưng phấn thì chắc là đàn em , mấy đứa muốn hóng chuyện vui còn lại đuổi theo không kịp.

“Ày”. Tưởng Thừa đi sau lưng cậu ta, kêu lên một tiếng.

“Sợ à”. Vương Húc nhanh chóng đáp lời.

“Mày mang theo cả băng, hay là đội cổ động? ” Tưởng Thừa hỏi.

Vương Húc nhìn qua mấy đứa bên cạnh xong lại nhìn chằm chằm Tưởng Thừa. “Thế nào, quéo rồi?”.

“Theo cổ vũ cũng không sao”. Tưởng Thừa nhìn lướt qua cả đám , vừa đi về phía trước vừa nói. “Muốn ra tay thì tụi bây thương lượng với nhau, xếp số cho nó thứ tự”.

“Tụi mày đừng có theo”. Vương Húc vung tay lên.

“Đi xem không?”. Chu Kính lại lắc cái bàn.

Cố Phi vẫn còn còn chơi cái game không cần đến cái đầu của học bá, chơi hết màn mới đứng dậy, “ không đi. ”

“Đi xem chút xíu đi, mày không sợ có chuyện sao?”. Chu Kính nói.

“Xảy ra được chuyện gì đến được đầu tao sao?”. Cố Phi thả máy vào túi, xoay người đi.

Lúc đi xuống lầu, mấy đứa đàn em của Vương Húc kia đang đứng ở sau cười nhìn lấm lét, không còn thấy bóng dáng của Tưởng Thừa với Vương Húc..

“ Đại Phi ……”. Có đứa thấy cậu xong liền nhào đến

“Suỵt”. Cố Phi đặt ngón trỏ lên miệng. “Đừng phiền tao”.

Hôm nay học sinh tiểu học chưa đi học, đảm bảo Cố Miểu đã ở cổng chờ cậu từ một tiếng trước, cậu không có hơi sức đi xem Vương Húc bị đánh.

Không sai, nhìn qua thế trận đã thấy Vương Húc mà đấu với Tưởng Thừa thì chính là sẽ bị đánh cho tơi tả

Trong ánh mắt Tưởng Thừa có thứ mà Vương Húc không có, hơn nữa từ trên xuống dưới cậu ta đều mang theo khó chịu khó chịu khó chịu khó chịu, dễ bề hù chết đứa bị chứng sợ lỗ tròn, nếu như không phải là gần đây có chuyện buồn bực thì người này có thần kinh không bình thường suốt một khoảng thời gian dài.

Trong hai kẻ cùng bệnh, Vương Húc mang bệnh ôm mộng giang hồ làm sao có thể đấu lại kẻ mang bệnh thần kinh mà tâm trạng còn không tốt.

Vừa ra đến cổng trường, một cái đầu xanh biếc xoẹt qua như gió trước mặt cậu, làm xung quanh hú hét “ woa ——” một trời.

Cố Phi dừng xe đạp lại, mới vừa phóng lên yên, Cố Miểu lại vèo qua như gió, ngừng hai giây bên cạnh xong lại móc một viên kẹo từ túi cậu.

Lúc cậu đạp xe đến đầu đường, Cố Miểu đứng ở bên lề bóc vỏ kẹo, kẹo trái cây bị nhỏ lựa ra.

“Anh chở em về?”. Cố Phi hỏi. “Hay là em đi theo.

Cố Miểu ôm ván trượt, lúc lui về sau chuẩn bị nhảy lên bị cậu ngăn lại, nắm cằm Cố Miểu nhìn lướt qua vết thương nhỏ bên khóe mắt cô bé. “Bị xước hay đánh lộn?”

“Bị xước”. Cố Miểu nói.

“Lên xe. ” Cố Phi không hỏi tiếp.

Cố Miểu ôm ván trượt ngồi ghế sau, ôm eo cậu.

Có lẽ là bị xước, có lẽ là đánh lộn, dẫu sao con bé này có chết cũng cứng đầu, hỏi cũng vô ích, vẫn không thể lo hết được, chuyện của nó phải để nó tự xử lý, bị đòn cũng chịu.

“Dẫn em đi mua đồ bảo hộ nhé ”. Cố Phi đạp xe đi. “Lần trước em muốn có cái bao tay da đó mà”.

Cố Miểu lấy ra cái bao tay bông rách bẩn của mình, giơ ngón cái lên.

So với cổng trước thì cổng sau trường trung học số 4 rất nhộn nhịp, quá thần kỳ.

Căn bản thì cửa sau trường là hẻm nhỏ, công tác quản lý khá là loạn, mấy cái hàng quán nhỏ cứ thông với nhau liên tiếp, chủ yếu là bán đồ ăn, thật sôi nổi.

Theo Vương Húc một hồi, bị các loại mùi thơm tấn công dồn dập, thiếu chút nữa Tưởng Thừa đã tuôn ra một tràng, hay là giờ để tao mời mày ăn một bữa trước đã……

Chẳng qua thì Vương Húc mặt mày quạu quọ, ánh mắt rất là kiên nghị, cậu không mở miệng được, sợ người ta tức phát khóc luôn.

Thôi thì lo việc trước rồi xíu nữa đi ăn.

Lúc ăn phải ăn nhiều vào , đồ nướng các loại, gầu bò (*), thịt dê, cật, gân.

[(*): Note vào đây vì nó là chi tiết rất quan trọng, trong bản tiếng Trung nó là , món bạn Thừa thích nhất, là phần thịt ở ức và bụng bò, nhiều mỡ trắng với gân, ăn rất là thơm]

Tưởng Thừa nuốt một ngụm nước bọt.

Đi hết con phố nhỏ, mùi thơm đã tan biến, cũng không biết Vương Húc rốt cuộc muốn đi chỗ nào.

“Này là tao với mày đi tản bộ hả”. Cậu hỏi một câu, đói quá nên rầu não nề.

Vương Húc không thèm để ý đến cậu, nhưng đi về phía trước mấy bước xong đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước nhíu mày một cái.

Tưởng Thừa cũng đưa mắt nhìn về phía trước.

Có ba người đứng phía bên kia đường cách bên cậu mấy mét , cũng hai tay đút vào túi nhìn về bên này , cậu với Vương Húc nhìn qua xong, mấy người này từ từ đi tới..

Vương Húc đưa tay vào túi sờ một cái.

"Sao vậy?". Một tên cao gầy nhìn như thiếu đói 10 năm đứng đối mặt cười cười. "Gọi điện cho Cố Phi hả? Nó mới vừa đi về với em gái, không rãnh hơi lo chuyện của mày đâu".

"Muốn làm gì! " Vương Húc đè giọng, không nhịn được hỏi 1 câu.

"Ai cha". Tên cao gầy nặn ra vẻ mặt bất ngờ nói một câu."Bữa nay cứng dữ ta, không chạy à? ".

Rồi lại nhìn lướt qua mặt Tưởng Thừa. "Mới vào nhóm hả? đảm bảo rất trâu, có thằng này đi chung mày không thèm lo chạy"

"Trước kia toàn kéo cả đám chạy trối chết". Tên cao gầy cười nói với mấy đứa phía sau.

Cao Gầy mặt mày mang vẻ cười cợt bảo bọn họ. " Không thì tao đếm ba tiếng tụi mày……".

Tưởng Thừa đấm một cú vào mũi nó.

Một cú đấm này không chỉ làm lời của thằng kia bị ngắt ngang, hai đứa đồng đảng kia cũng phải ngỡ ngàng.

Tưởng Thừa không dừng tay, chuyện đã vậy rồi phải thừa thế xông lên.

Một cú đấm xoẹt ngay làm mũ trên đầu nó bị rớt xuống, cậu nắm lấy đầu nó, lấy đầu gối thụi vào mũi nó thêm lần nữa.

Sức của hai lần đều không quá lớn, theo kinh nghiệm của Tưởng Thừa, sống mũi sẽ không bị sao, nhưng nhất định máu mũi sẽ phun trào như suối.

Quả nhiên là khi cậu hung hăng đẩy tên cao gầy ra, máu mũi nó tuôn trào, nó cúi xuống lau đi.

Tưởng Thừa nhìn Vương Húc một cái, đi phía trước đụng vai một đứa, đập vào cánh tay đứa có vẻ như định móc dao ra, theo thế lấy đầu đập vào mũi thằng này một phát.

Thằng này "á" một phát, ôm mũi.

"Chạy đi đồ ngu!".Tưởng Thừa hét với Vương Húc một tiếng, xoay người chạy về trước.

Vương Húc ngẩn người xong mới vội vàng chạy theo.

"Bên này nè". Chạy đến đầu đường Vương Húc mới chỉ về bên trái.

Tưởng Thừa cùng cậu ta quẹo bảy tám bận vào hẻm, vòng qua hai vách tường sân sau nhà người ta, đến mảnh đất trống mới dừng lại.

"Đây là chỗ nào". Tưởng Thừa nhìn chung quanh, đây là một ngõ cụt, ba mặt đều là tường nhà người ta, rách nát , trên đất đống là tuyết đọng cùng nhánh cây khô, còn có đủ loại rác rưởi.

"Là ……".Vương Húc thở hổn hển một hồi. "Chỗ mà tao muốn cùng mày so kè"

"Gu thưởng thức thật là đặc biệt". Tưởng Thừa nói.

"Việc kia". Vương Húc nhìn cậu , do dự rất lâu mới nói được một câu. "Mới nãy …… cám ơn. "

"Cám ơn tao làm gì". Tưởng Thừa móc điếu thuốc từ trong túi ra, châm lửa. " Tao cũng đâu phải là giúp mày".

Vương Húc nhìn cậu chằm chằm. " Đệt, mày thiệt là học bá sao? ".

"Giải quyết chuyện cho xong đi". Tưởng Thừa nhìn đồng hồ. "Tao đói, làm cho nhanh, tao phải đi ăn nữa.

“Giải quyết à”. Vương Húc ngồi lên một món đồ rách nát trông giống ghế ba chân, có vẻ vốn là đạo cụ nhà ma. “Hai đứa mình không có chuyện gì hết”.

Tưởng Thừa tặc lưỡi một tiếng. “Tao đi đây ”.

“Đợi xíu đã” Vương Húc gọi cậu lại. “Hầu tử vẫn còn quanh chỗ này, tụi nó đông người, ra ngoài thế nào cũng đụng. ”

Tưởng Thừa không lên tiếng.

“Thiệt đó, mới nãy có ba đứa , mày đánh cho Hầu tử mặt máu không, lát nữa ra ngoài mà đụng thì đảm bảo không phải chỉ ba đứa đâu, tao…… gọi người tới đây giúp một tay ”. Vương Húc lấy điện thoại ra .

Tưởng Thừa nhớ lại lời nói mới này của tên cao gầy, cau mày hỏi: “ Kêu ai?”.

“Đại Phi. ” Vương Húc nói.

“Cái gì? Cố Phi?”.Tưởng Thừa nhất thời cảm thấy da mặt mình rớt lả tả xuống đất hết.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tưởng Thừa ném điếu thuốc đi , xoay người bước ra đầu hẻm.

“Ày! Đừng ra ngoài mà!”.Vương Húc kêu lên một tiếng. “Mày tưởng tao yếu bóng vía sao?! Bọn Hầu Tử kia không chọc đến được đâu! Mới học kỳ trước bên trường trung học số 7 có người bị tụi nó đánh nằm viện mấy tháng đó!”.

“Không chọc được?”.Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn cậu ta. “Đáng ngại tới mức chỉ có người tên là Cố Phi mới chọc vào nổi à? ”

“Đại Phi là khác rồi”. Vương Húc nói. “Từ nhỏ nó đã lăn lộn ở đây, hơn nữa ……mà mày chịu nghe tao là được, coi như là mày giúp tao một lần, tao không thể để mày ra ngoài đưa đầu cho người ta xử”

‘Hơn nữa’…… hơn nữa cái gì?

Hơn nữa là cậu ta đã giết ba ruột? Tưởng Thừa sực nhớ lại lời của Lý Bảo Quốc, tự nhiên thấy mắc cười thật, ở thành phố bé tí này, từng khu sống chụm lại, mấy con phố nhỏ đều chung một lời đồn, thật là ly kỳ.

“Cười cái đầu mày á!”. Vương Húc bị cậu cười đến sinh thẹn.

Tưởng Thừa không để tâm đến cậu ta, chuẩn bị đi tiếp, mới vừa bước chân đi, Vương Húc từ phía sau ôm cậu, sau đó kéo cậu về.

“Ah ah ah” Tưởng Thừa bị cậu ta làm cho sợ hết hồn. “Buông ra! Mày có tật xấu gì vậy?! ”.

“Tật xấu?”. Vương Húc ngẩn người, buông lỏng tay ngay. “Tao làm gì có bệnh đó……tao cũng không có ý gì nha! Mày đừng có hiểu lầm! Đừng có hiểu lầm! ”.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta một cái. “Bộ tao nói là mày có ý gì sao?”

Vương Húc không lên tiếng, cầm điện thoại di động nhấn số .

Tưởng Thừa thở dài, lại đốt thêm điếu thuốc, ngồi xổm nơi góc hẻm nhỏ cầm cành cây khô quẹt quẹt mấy đường vô nghĩa ở mặt đất đầy tuyết.

“Đại Phi, Đại Phi”. Vương Húc cầm điện thoại di động, cố kìm giọng lại , làm như đám Hầu Tử chỉ ở cách vách tường thôi. “”Tụi tao bị bọn Hầu Tử chặn đường rồi …… chạy, à không, bây giờ chạy không được …… đánh cho nó mặt máu không mà đòi chạy làm sao! Còn ai vào đây nữa, ngoài tao ra, chỉ có Tưởng Thừa. ”.

Vương Húc vừa nói vừa nhìn sang Tưởng Thừa một chút.

Tưởng Thừa không có nhìn lại cậu ta, dù là Vương Húc không phải thanh niên cứng gì nhưng cũng không hẳn là đứa yếu bóng vía, bây giờ lại sợ quéo như vậy, hẳn là đám người này thật tình không nên đụng vào.

Mà chính cậu lúc còn ẩu đả ở trường cũ cũng không sẵn lòng đi chọc vào người ngoài cho lắm, phiền phức.

Chẳng qua nghĩ đến việc người đang ở đầu dây bên kia là Cố Phi, cậu đã thấy thôi thà nhào ra ngoài đánh luôn một trận cho xong, nhưng cậu vẫn còn lý trí, này mà phóng ra ngoài thì không phải chuyện chỉ một hai bữa là xong đâu.

"Đại Phi một lát nữa sẽ đến".Vương Húc cúp điện thoại, dùng chân bới đống rác lên. "Nó đang dẫn em gái đi ăn mì, chưa ăn xong nữa".

Tưởng Thừa căn bản là hết ý kiến.

Vương Húc bới từ đống rác ra một cây gậy gỗ, ném đến chân mình, bới tiếp một hồi không tìm được gì thêm nữa, đành an phận ngồi về cái ghế rách ba chân.

"Làm gì đó" Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Tìm vũ khí". Vương Húc nói. "Bọn Hầu Tử rành đường chỗ này lắm, lỡ đâu tụi nó mò tới được trước Đại Phi thì sao"

Tưởng Thừa thở dài, cầm cặp sách ra lục một hồi, lấy ra một con dao, ném đến chân cậu ta."Xài cái này đi".

"Chời đất ơi". Vương Húc vừa nhìn thấy dao đã giật bắn người, nghiêng đầu nhìn cậu chằm chằm. "Mẹ nó mày thiệt là học bá sao? Làm gì có đứa học bá nào ra đường mang theo dao?"

"Tao chưa từng xài qua". Tưởng Thừa nói. "Có mở ra bao giờ đâu, dùng để dọa người thôi"

Vương Húc nhặt dao lên, nghiêm túc nhìn một hồi, đi đến trước mặt cậu ngồi xổm xuống. " Tưởng Thừa, tao không chọc vào mày nổi"

Tưởng Thừa nhìn cậu ta một cái không lên tiếng.

"Chuyện của hai đứa mình chấm dứt". Vương Húc nói tiếp. " Sau này tao với mày nước sông không phạm nước giếng, thấy sao "

"Mày nhớ lời này là được". Tưởng Thừa nói. "Bọn học bá chúng tao bận học lắm lắm, không có thời gian chơi đùa với mấy đứa lông bông như mày"

Nói xong câu này, hai người họ cũng không lên tiếng nữa, ngồi xổm im lặng mặt đối mặt.

Ngồi một hồi Vương Húc lại lên tiếng. "Tao cho mày lời khuyên".

"Hả?". Tưởng Thừa nhìn ngón tay đang kẹp điếu thuốc, tàn thuốc bay theo cơn gió mịt mù, sau một hồi giãy giụa lại mất tăm không còn chút dấu vết nào.

"Nếu Hầu Tử tới trước, mày cứ nhận thua". Vương Húc nói. "Bọn mình đều gà, cũng là học sinh, không thể liều mạng với mấy đứa du đãng bên ngoài xã hội được".

Tưởng Thừa có hơi kinh ngạc nhìn cậu ta, tên nhãi ngốc nghếch này vẫn còn chút trí thông minh sót lại.

"Đại Phi nói". Vương Húc bổ sung một câu.

Tưởng Thừa khá là muốn lấy điếu thuốc dụi luôn trên mặt thằng này cho rồi.

Cố Phi đến đây không quá chậm, khoảng tầm 10 phút, cậu chạy xe đạp tới, làm Tưởng Thừa thấy khó hiểu là mắc gì phải mang Cố Miểu đến.

Cô bé nắm sợi dây thừng cột vào xe đạp, lướt trên ván trượt tiến tới.

Cả nhà đều bệnh thần kinh!

Cố Phi chống một chân trên đất, Cố Miểu nhảy khỏi ván trượt, mũi chân đạp vào một đầu của nó, tay nhận lấy tấm ván trượt văng lên.

Nhỏ ôm ván trượt đi đến trước mặt Tưởng Thừa, cười với cậu, sau đó lại về bên chỗ Cố Phi, dựa vào chân cậu ấy.

“Ai vừa mới ra tay”. Cố Phi hỏi một câu.

“Tôi”. Tưởng Thừa đứng lên. “Làm sao?”

“Mày đụng mặt Hầu Tử à?” Vương Húc lập tức hỏi ……

“Mới tức thì ở đầu ngõ”. Cố Phi quay đầu sang đó nhìn. “Chắc là đang từ đó đi vào”

“Đệt”. Vương Húc nhíu mày một cái. “Bọn mình nên bước ra không?”

“Phải xem là muốn bước ra kiểu nào”. Cố Phi nói, lại nhìn Tưởng Thừa. “Có hai phương án giải quyết”.

Tưởng Thừa thấy rõ là lần này mình tự đi rước phiền toái rồi, thở dài, bỏ tay vào trong túi, dựa tường lên tiếng. “Nói đi”.

“Cho nó đánh trả, xem như huề”. Cố Phi nói. “Không muốn thì khỏi cần nói, giờ tao đưa tụi mày ra ngoài, tụi nó xử sao thì xem số phận của tụi mày vậy”

Vương Húc vội vàng nhìn Tưởng Thừa ……

“Bù cho nó cũng được, nhưng tôi nói trước”. Tưởng Thừa nói. “Làm quá tôi sẽ đánh trả”.

Lúc Hầu Tử đến còn nhét khăn giấy vào trong mũi, Tưởng Thừa cảm thấy máu của thằng này có hơi loãng, lâu vậy rồi mà vẫn chảy không ngừng……

Giống như Vương Húc đã nói, lần này Hầu Tử mang theo nhiều người thật, nhìn qua áng chừng 7,8 người, nồng nặc mùi lưu manh hẻm hóc.

“Nhị Miểu ra đầu ngõ chờ anh”. Cố Phi nói.

Cố Miễu nhìn Tưởng Thừa một cái, để ván trượt xuống, đạp mấy cái lên đó, từ trong đám người hướng thẳng ra ngoài.

“Cậu cũng ra ngoài đi”. Tưởng Thừa nói.

Cố Phi chống xe nhìn chằm chằm cậu hồi lâu. “Vương Húc theo tao ra ngoài. ”

“Tao….”. Vương Húc có hơi do dự, nhìn qua Tưởng Thừa ……

“Ra ngoài đi”. Tưởng Thừa nói, cái chuyện đứng im chịu đòn thuần túy này, cậu chẳng muốn có người xem.

Cố Phi quay đầu xe đạp ra ngoài, Vương Húc đi theo.

Hầu Tử trầm mặc đi về phía Tưởng Thừa.

Lúc Cố Phi lại sát gần nó, đột nhiên túm lấy cổ tay nó, lôi tay nó từ trong túi quần ra.

“Gì đó?”. Hầu Tử nhìn cậu .

Cố Phi không lên tiếng, từ cổ tay nó vuốt mạnh xuống, lấy một vật từ bàn tay nó ném mạnh đến bên chân tường.

Âm thanh của kim loại va vào tường vang lên một tiếng nghe vui tai.

Tưởng Thừa đưa mắt nhìn về chỗ phát ra âm thanh, là một cái móng hổ màu đen (*)

[(*) Nó là cái quỷ này]

Chơi chó!

“Làm theo luật đàng hoàng đi”. Cố Phi bình thản nói một câu, chân vẫn đạp tới, vọt về phía đầu hẻm.

“Nó chắc không sao đâu ha?”. Vương Húc rục cổ đứng bên tàng cây đầu hẻm, nhìn Cố Miểu đạp ván trượt đi lòng vòng mấy bận trên tuyết đọng.

“Sợ có chuyện thì đừng có kiếm chuyện”. Cố Phi nói.

“Tao không có kiếm chuyện, tao gặp Hầu Tử là lo chạy mà”. Vương Húc nói. “Đệt mẹ nó chứ làm sao tao biết hôm nay đụng phải nó, Tưởng Thừa không biết nó là ai, xuống tay ngay tắp lự”.

“Chuyện của hai đứa bây giải quyết chưa”. Cố Phi nhìn qua mặt cậu ta một tí.“Mày quỳ xuống năn nỉ nó đừng đánh vô mặt phải không? ”

“Bỏ qua…”. Vương Húc thở dài, quay đầu lại nhìn lướt qua hẻm.”Tao được mở rộng tầm mắt mà, học bá cũng có thể loại này, tao chơi không nổi”.

Cố Phi cười cười.

Chưa đầy mấy phút, bọn Hầu Tử đi ra.

Sắc mặt Hầu Tử trông không được vui cho lắm, chẳng qua nhìn từ trên xuống thấy cũng bình thường, cơ mà mấy tên đi sau trông mặt khá là lấm lét, trán nó cũng sưng một cục.

“Nó đánh trả à?”. Vương Húc vừa nhìn đã sợ hết hồn ……

Hầu Tử với Cố Phi nhìn nhau một cái rồi cũng không nói gì, dẫn mấy người kia đi luôn.

“Đệt, thằng Tưởng Thừa kia chơi ngu ở đâu rồi?”. Vương Húc nhìn qua hẻm.

Cố Phi nhíu mày, nhìn qua như vậy, nhất định là Tưởng Thừa đã đánh trả, chắc cũng không chủ động, bởi do có kẻ “làm quá” thôi, nhưng theo lý thuyết mà nói, tình huống này rồi Hầu Tử sẽ không thể lại phá luật.

Vậy Tưởng Thừa đâu?

Lượn tới lui mấy vòng, lâu đến vậy cũng chưa đi ra…… điện thoại di động của cậu vang lên, lấy ra lại thấy là Tưởng Thừa gọi.

“Cậu đâu rồi?”. Cố Phi nghe điện thoại.

“Tôi …… lạc đường”. Tưởng Thừa nói.

“Cái gì?”. Cố Phi vô cùng giật mình. “Lạc đường?”.

“Đúng vậy, lạc đường đó! Mới nãy vào đã rẽ tùm lum hẻm, giờ tôi hết biết rẽ vào đâu luôn, chỗ mấy người xây hẻm mà mẹ nó như cái mê cung vậy!”. Tưởng Thừa hết sức khó chịu.

“Cậu…… đợi xíu”. Cố Phi nhìn qua Cố Miểu. “Nhị Miểu, em vào dẫn anh Tưởng Thừa ra”

Cố Miểu đạp lên đầu ván trượt , nhanh chóng lướt vào trong hẻm.

Tưởng Thừa nghe tiếng bánh xe ván trượt lướt đến, kêu lên. “Cố Miểu?”.

Cố Miểu từ một khúc quanh vọt ra, vẫy tay với cậu .

Tưởng Thừa đi theo, thật ra thì cậu mới từ chỗ này vòng ra đây, Cố Miểu rẽ qua mộ khúc nữa, đã thấy con phố nhỏ trước mặt…

Chời ơi, sớm biết gần vậy đã không thèm gọi cho cái tên Cố Phi trêu ngươi kia rồi.

Cái mặt này hôm nay rớt hết da rồi, chắc cũng gom được bốn bộ vỏ không chừng….

“Không sao chứ?”. Vương Húc vừa nhìn thấy cậu đi ra đã hỏi một câu, quan sát mặt cậu.

“Không có gì”. Tưởng Thừa sờ sờ bụng.

“Không đánh mặt à?”. Vương Húc nhìn tay cậu .

“Ừ”. Tưởng Thừa nhìn cậu ta. “Thì sao, mày muốn đánh à”

“Tao hỏi xíu thôi mà”. Vương Húc nói. “Đánh vào bụng hả? Đau không?”.

“Đói bụng”. Tưởng Thừa nói.

“Mày có ra tay không vậy”.Vương Húc tiếp tục hỏi tới. “Tao thấy nó bước ra đầu sưng một cục, là bị làm sao?”.

“Tao nói làm quá là tao không để yên mà”. Tưởng Thừa không nhịn được trả lời luôn. “Nắm đầu nó đập vô tường một cái, mày muốn thử không?”

“Tao về nhà”. Vương Húc nói. “Tao đi rồi thì …… sao ta, Đại Phi, trưa mai tao mời mày ăn cơm”.

Vương Húc đi rồi, Tưởng Thừa cùng Cố Phi ngồi một chỗ nhìn Cố Miểu chơi ván trượt, nhìn một hồi cậu mới mở miệng nói một câu. “Cảm ơn”.

Dù là vẫn bị đánh, Hầu Tử đấm hai cú vào bụng cậu, giờ cậu vẫn thấy hơi buồn nôn, nhưng nếu không có Cố Phi cũng sẽ không giải quyết gọn được thế này, không chừng sau này cậu ra khỏi nhà là thấy đám Hầu Tử đi tuần khắp phố, mà vậy thì đêm ngày làm sao yên.

“Cậu quả thật không sao?”. Cố Phi nhìn cậu một cái.

“Ừ”. Tưởng Thừa không muốn nói lại chuyện này xíu nào, cậu suy nghĩ một chút. “Cậu ăn chưa?”.

“Chưa”. Cố Phi đáp.

“…… Vương Húc vừa nãy mới nói cậu ăn mì mà , ăn xong mới tới đây được ”. Tưởng Thừa nói.

“…Lúc đó chắc hai cậu bầm dập rồi”. Cố Phi nói. “Tôi mà ăn mì ở phố đi bộ thì nửa tiếng mới xong”.

“Đi thôi, ăn gì đi”. Tưởng Thừa nhìn qua Cố Miểu. “Em muốn ăn gì?”

Cố Miểu không trả lời cậu, chỉ nhìn qua Cố Phi.

“Em dẫn đường đi”. Cố Phi vỗ nhẹ lên đầu nhỏ.

Cố Miểu đạp ván trượt phóng ra, nhìn qua thì là quán đồ nướng kia.

“Đi thôi”. Cố Phi nhìn Tưởng Thừa.

“Tôi đi bộ”. Tưởng Thừa nói ……

Cố Phi không nói nhiều, đạp xe mình đi qua.

Tưởng Thừa thở dài, đè bụng mình xuống một cái, có chơi đau dạ dày, không biết là đói bụng hay do bị Hầu Tử đấm cho hai cú.

Cố Miểu chọn bàn đầu bên quán nướng, lúc Tưởng Thừa đi bộ đến nơi, nhỏ đã chọn được hàng mớ đồ ăn.

Lúc Tưởng Thừa ngửi thấy mùi thơm thịt nướng xong thì cơn khó chịu trong dạ dày chấm dứt, chỉ còn lại cơn đói cồn cào, cậu bước đến chỉ vào đống thịt. “Lấy 10 xâu này, thêm 2 kg tôm hùm đất” (*)

[(*) Crawfish, Cái con tôm đỏ nhỏ một thời siêu hot bên mình, gỡ hết lớp vỏ ra xong là được tí xíu thịt, được cái sốt cajun ăn chung với nó rất ngon]

Chỗ này không có tôm hùm đất, cậu qua quán khác cách hai con phố mua 2 kg tôm hùm đất.

Nhìn mấy mâm thịt chất đống trên bàn, Cố Phi không nhịn được hỏi một câu. “Cậu ăn được nhiều đến vậy sao?”

“Ông nội của Tiểu Minh sống đến 103 tuổi” (*).Tưởng Thừa cầm chuỗi thịt dê cắn một phát.

[(*) Đi tra cái này trên mạng thì mò được câu chuyện sau

Ngày hôm qua lúc ở trạm xe buýt đón xe, thấy một đứa nhỏ cầm một túi socola ăn, vèo một hồi hết nửa túi. Tôi tốt bụng bảo một câu: “trẻ con không nên ăn nhiều socola, ăn nhiều sẽ bị bệnh”. Đứa nhỏ bảo tôi: “ông nội em năm nay 103 tuổi”. Tôi bảo: “do ăn socola sao?”. Đứa nhỏ nói: “Không phải, do ổng trước giờ không có đi lo chuyện người khác”.]

Cố Phi cười cười, kêu chủ quán mang đến một chai ‘hồng tinh tiểu nhị’.

Tưởng Thừa vốn là định hỏi cậu có phải là lúc nào đi ăn cũng uống rượu không, nhưng ông nội 103 tuổi của Tiểu Minh ngăn cậu lại.

Cố Miểu không nói lời nào, hai người họ cũng không có chuyện gì để nói, vì vậy đến quán thịt nướng xong đều như nhau, cắm cúi lo tập trung chuyên môn.

Nhưng vậy cũng hay, ăn đủ no, mỗi lần cậu đi ăn chung với Phan Trí, đều là do nói quá nhiều nên ăn không đủ no, lại phải lo ăn thêm.

Ở quán thịt nướng náo nhiệt, bàn của họ giống như một cảnh phim hay ho, mỗi lần chủ quán đi ngang qua đều liếc nhìn, không chừng là người ta cho rằng họ đang trong tình thế đàm phán căng thẳng, lúc không đặng có thể đứng dậy rút luôn đao ra.

Mãi cho đến khi Cố Miểu ăn no, lấy mũ bỏ xuống, Tưởng Thừa mới phá vỡ bầu không khí im lặng chết người.

“Sao lại mua cho nó cái nón xanh”. Cậu hỏi Cố Phi, từ ngày thấy Cố Miểu trong tiệm tới giờ, cái vấn đề này đã làm cậu thấy ngứa ngáy chịu không xiết.

“Nó thích màu xanh lá”. Cố Phi nói.

"À". Tưởng Thừa nhìn cái nón xanh của Cố Miểu, câu trả lời của Cố Phi vĩnh viễn mang một suy luận nghiêm mật làm cho người ta muốn câm họng luôn. "Mua được cái nón này cho nó cũng là kỳ tích đó".

Cố Miểu lắc đầu một cái.

"Hả?". Tưởng Thừa nhìn nó.

"Không phải mua". Cố Phi nói.

"Đan à?".Tưởng Thừa sờ sờ cái mũ, thật đúng là nhìn không ra, tay nghề không tệ chút nào."Ai đan cho em vậy? Mẹ em?"

Cố Miểu cười chỉ vào Cố Phi.

Tưởng Thừa chợt quay đầu nhìn Cố Phi. "Đệt?"

"Đàng hoàng chút xíu đi". Cố Phi mặt bình tĩnh nói ……

"Ừm". Tưởng Thừa hơi ngượng ngùng nhìn Cố Miểu cười cười, lại quay đầu nhìn Cố Phi. "Cậu đan sao? Cậu còn làm cả cái này?"

"Ừm". Cố Phi đáp một tiếng.

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy ấn tượng trong đầu dành cho Cố Phi bắt đầu trở nên mơ hồ, người để đầy kẹo trong túi, biết đan cả nón, người mang tội giết người, còn là giết ba ruột.

Ăn thịt nướng xong, Cố Phi nhảy lên xe đạp, Cố Miểu chộp lấy dây thừng quấn lên sau xe đạp của cậu, đạp chân lên ván trượt.

"Chú ý…… an toàn". Tưởng Thừa bây giờ không biết nên nói cái gì.

"Ngày mai gặp". Cố Phi nói xong đạp xe lôi Cố Miểu đi, biến mất trong con hẻm nhỏ.

Tưởng Thừa ngớ ra một hồi mới phản ứng kịp, ngày mai gặp?

Hôm nay đã học xong đâu?

Hôm nay dĩ nhiên chưa hết tiết, buổi chiều còn ba tiết nữa, môn chính trị có đến hai tiết, Tưởng Thừa nhìn thời khóa biểu xong đã cảm thấy muốn ngủ gật.

Suốt một buổi Cố Phi không hề xuất hiện, đúng là ngày mai gặp thật.

Tưởng Thừa nằm trên bàn ngủ hết buổi chiều, Cố Phi không có trong lớp mang đến một chuyện hay, Chu Kính sẽ không quay đầu lại nói chuyện, rất yên tĩnh.

Thầy chính trị còn yếu cơ hơn thầy Từ, hôm nay tất cả giáo viên đều thành ra trong suốt hết….

Trên bục giảng cứ luôn phải la to lên đến giọng nói của mình không bị mớ âm thanh lao nhao trong phòng học bị át đi.

Rốt cục qua một tiếng Phan Trí nhắn tin tới.

Đang giờ tự học không có giáo viên, sướng.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn ông thầy trên bục giảng, trả lời Phan Trí

Tao hoàn toàn thoải mái, lớp học ở đây y như cái chợ bán đồ ăn.

Chứ yên tĩnh quá mày cũng lại buồn ngủ, toàn có cớ cho mày ngủ

Mày thì biết gì

Tưởng Thừa thở dài, Phan Trí chính là không hiểu,lúc đi học cậu luôn lo ngủ, nhưng không phải lúc nào cũng ngủ, lúc nhắm mắt lại cậu vẫn nghe giảng, đến lúc sắp thi cậu nhất quyết không ngủ, cũng không cúp cua.

Trong hoàn cảnh bây giờ, cậu thật tình có lo lắng là chất lượng học bá của mình sẽ giảm sút.

Chuông tan học vừa vang lên, trong phòng học lại một trời huyên náo, có vẻ là tất cả học sinh trong nháy mắt đã dọn xong đồ đạc của mình, đi ra, trò chuyện rồi trò chuyện, vô cùng sung sướng.

Tưởng Thừa dọn đồ, cầm cặp sách lên rời khỏi phòng học, lúc đi ngang qua hành lang đã cảm thấy có rất nhiều ánh mắt, cậu nhìn lướt qua bên cạnh, không ít người đang tựa vào lan can nhìn cậu , cũng không rõ là lớp 11 hay lớp 12 , trong ánh mắt đều mang sự tò mò và soi mói.

Móa.

Cậu quay đầu lại tìm Vương Húc, nhất định là đã nói gì đó, không chừng còn đem chuyện thổi phồng lên biến cậu thành một đứa trâu bò tàn nhẫn.

Đi xuống lầu là điện thoại di động vang lên, cậu đoán là Phan Trí, nhưng lúc lấy ra lại thấy một số lạ

"A lô". Cậu nghe điện thoại.

"Tưởng Thừa à? Cậu có bưu kiện, đến đây lấy đi". Đầu dây bên kia nói.

Tưởng Thừa ngẩn người một hồi mới phản ứng, hỏi nữa thì người ta không phải bên bưu điện mà là logistics (hậu cần), phải tự mình đi ký nhận, hỏi địa chỉ xong cậu lại hỏi là từ đâu, rồi cúp điện thoại,

Là mẹ gửi tới, tất cả là những đồ đạc cậu còn bỏ lại ngổn ngang trong phòng.

Trước đã chuẩn bị thẻ ngân hàng cho cậu, bây giờ lại cẩn thận đem hết đồ đạc gửi đến cho cậu , nhưng lại không hề liên lạc với cậu.

Cậu không biết nên cảm ơn mẹ hay là nên hận bà.

Cùng lắm thì tâm tình không đến mức hỏng bét, tựa hồ mấy ngày qua cậu đã bắt đầu có phần chết lặng, lúc nhớ đến sẽ thấy tim như thắt lại, nhưng lại mau chóng qua đi.

Cậu từ từ trở về, lúc này đảm bảo Lý Bảo Quốc không có ở nhà, buổi tối chắc cũng ăn một mình, cậu vừa đi vừa suy nghĩ, cuối cùng quyết định ăn chút sủi cảo, buổi trưa ăn nhiều, giờ vẫn chưa thấy đói.

Quảng trường nhỏ gần nhà Lý Bảo Quốc có không ít quán cơm, lúc Tưởng Thừa đi bộ ngang qua còn thấy rất náo nhiệt, có một tiệm sủi cảo trong rất ổn.

Muốn băng ngang quảng trường phải qua một cây cầu, Tưởng Thừa bước lên cầu, liếc mắt nhìn, bước chân chợt ngừng lại.

Buổi trưa tuyết đã ngừng, buổi chiều ánh mặt trời rất đẹp, vào lúc này dù mặt trời đã xuống núi, nhưng nửa bầu trời vẫn còn mang theo vầng sáng màu vàng nhàn nhạt như một tấm màn lấp lánh.

Cái cầu nho nhỏ cũng được dát một gam màu ấm áp

Trong nháy mắt Tưởng Thừa thấy trong lòng thanh tĩnh, những buồn bực phiền lụy trong một ngày bỗng chốc tan đi.

Cậu nhanh chân bước qua cầu, nếu như cậu đến sớm, hẳn là chỗ này còn đẹp hơn.

Đây là nơi đẹp nhất trong ngày ở cái thành phố nhỏ bé xập xệ này.

Trên cầu không nhiều người qua lại, lúc cậu đi tới đến gần giữa cầu, thấy phía trước có người đang cầm máy ảnh, chắc là chụp cây cầu và bầu trời.

Nhìn nghiêng …… không, nhìn chân sẽ biết ngay.

Là Cố Phi.

Đụng mặt Cố Phi cũng không ngoài ý muốn chút nào, Cố Phi cúp cua một buổi chiều là do ở chỗ này, còn cầm máy ảnh vừa mình là biết đồ chuyên nghiệp rồi còn túi máy ảnh.

Trách sao cậu ta không chịu cho Chu Kính mượn máy ảnh.

Tưởng Thừa do dự là mình nên đi qua hay giả vờ đi luôn không thấy Cố Phi, dù sao hai người họ cũng không có gì để nói.

Ngay lúc đang muốn cất bước đi, Cố Phi như là đã chụp xong, quay người sang hướng về phía cậu đang bước tới

Giờ mà giả bộ không nhìn thấy là không được rồi, Tưởng Thừa thở dài, nhìn cậu ta bước đến.

Đang muốn tìm lời nói ngang giữa lúc không biết nói gì, Cố Phi quan sát cậu, dừng một chút rồi lại giơ máy chụp hình lên hướng về phía cậu.

Tưởng Thừa giật mình chưa kịp đưa tay lên che mặt, đã nghe thấy tiếng máy ảnh liên thanh.

"Tách tách"

Tiên sư nhà cậu chụp cái gì đó!

10. Chương 10

"Ts, mẹ nó cậu chụp cái gì đó!". Tưởng Thừa mắng một câu, vào lúc này không có mặt cô bạn nhỏ Cố Miểu, cậu cũng không quan tâm chuyện đàng hoàng hay không đàng hoàng

Cố Phi không lên tiếng, lại quay về phía cậu làm mấy tiếng "tách tách" nữa .

Tưởng Thừa thấy biểu cảm trên mặt mình chắc không được tốt lắm, thể nào cũng trông méo mó cho xem.

"Tôi hỏi cậu đó!". Cậu đi tới trước mặt Cố Phi, đưa tay muốn lấy đi máy chụp ảnh.

Cố Phi nhanh chóng đưa máy chụp ảnh lui về phía sau. "Hai trăm sáu mươi bảy tuổi".

"Cái gì?".Tưởng Thừa sửng sốt. "Cái gì hai trăm sáu mươi …… mấy?".

"Hai trăm sáu mươi bảy". Cố Phi lặp lại.

"Cái gì hai trăm sáu mươi bảy tuổi?". Tưởng Thừa hỏi.

"Ông nội Tiểu Minh". Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu chừng ba mươi giây, không biết mình nên botay.com hay là nên nén cười.

Cuối cùng cậu chỉ vào máy ảnh của Cố Phi. "Đưa cho tôi, không thì xóa ngay".

"Không thì cậu xem qua tí đi". Cố Phi đưa máy ảnh đến.

Lúc Tưởng Thừa cầm lấy máy ảnh thấy khá là sốt ruột, chết sững, cứ nghĩ không khéo mình phải ném

xuống đất luôn, sau đó mê man nhìn một đống nút trên máy ảnh.

Đừng nói là xóa hình, muốn xem ảnh chụp còn không biết nhấn vào đâu.

"Chỗ này". Cố Phi đưa tay ấn một nút trên máy ảnh, hình chụp xuất hiện trên màn ảnh.

Tổng cộng bốn tấm, Tưởng Thừa im lặng lướt qua từng tấm .

Cậu vốn không có hứng thú gì với ảnh chụp của người khác, dù là ảnh chụp phong cảnh hay selfie cũng vậy, thà là tận mắt nhìn.

Bình thường đã thấy bản thân đẹp trai lắm lắm, nhưng mỗi lần không cẩn thận bị máy ảnh thu lại hình ảnh của mình cậu vẫn bị hoảng sợ …… không nghĩ đến việc máy ảnh của Cố Phi lại ghi được mọi nét về mình

Ừm, chuẩn là mình.

Không mang biểu cảm lo lắng dữ tợn, chẳng qua là nhìn thấy có hơi mất kiên nhẫn.

Mà cậu lại rất thích tấm đầu tiên.

Bối cảnh hỗn loạn và mơ hồ do bị làm mờ mang lại cảm giác ưu tư, khiến cho trong đầu đầu chợt thoảng qua một suy nghĩ —— một phương trời xa lạ.

Đi tới đón ánh tà dương, không cần phải nhiều lời, đẹp trai dã man.

Cậu lật qua lật lại tấm ảnh này của mình, không biết nên làm gì.

"Nút dưới góc phải là xóa đi". Cố Phi nói

"Tôi biết". Tưởng Thừa hơi lúng túng trả lời.

Người nói muốn xóa bỏ là mình, nhưng thấy ảnh xong lại không muốn xóa cũng là mình, dẫu sao trước giờ chưa từng chụp tấm ảnh nào mang được tâm trạng như thế.

Tết năm ngoái lúc cả nhà còn chụp chung một tấm kỷ niệm, ảnh chụp vốn là không mắc lỗi, rốt cục lúc nhìn thấy ảnh cậu thiếu chút nữa đã giật lấy xé bỏ, cũng vì chuyện này mà cãi vã với bố mẹ, hai ngày không về nhà ……

Nghĩ đến lại thấy như đã xa xôi lắm rồi, cậu dừng suy nghĩ nhìn sang Cố Phi.

"Cậu rất ăn ảnh". Cố Phi nói. "Nếu cậu không ngại thì tôi sẽ giữ lại, tôi chụp rất nhiều ảnh của bạn học, đều giữ lại hết".

Lời này của Cố Phi rất kịp thời Tưởng Thừa do dự hai giây. "Cậu chụp nhiều như vậy để làm gì?".

"Chơi vui lắm". Cố Phi nói.

"À". Tưởng Thừa gật đầu một cái, Cố Phi mỗi lần nói chuyện phiếm đều lại thành ra nghiêm túc được vậy, làm cậu thấy phục sát đất. "Người yêu thích nhiếp ảnh".

"Tối nay tôi về nhà biên tập lại". Cố Phi lấy điện thoại di động ra."Xử lý xong gửi cho cậu nhé?"

Tưởng Thừa vô cùng muốn từ chối, vốn không ham hố cái màn này.

Nhưng lúc mở miệng lại gật đầu cái rụp. "Được"

Lúc trả lại máy ảnh xong không biết phải làm gì, Cố Phi cũng không lên tiếng, như là rất thích ứng với cái kiểu im lặng lúng túng này.

"Tôi xem mấy ảnh khác được không?". Tưởng Thừa hỏi, cậu thật sự không có cách nào liên hệ được tên Cố Phi với máy chụp ảnh chuyên dụng.

"Xem đi". Cố Phi nói.

Không ít ảnh đều là cây cầu vào buổi chiều, từ góc chiếu sáng có thể suy ra được, hẳn là mỗi buổi chiều Cố Phi đều ra đây chờ đợi, chụp rất nhiều ảnh, có phong cảnh, có cả những người qua lại trên cầu.

Cố Phi chụp ảnh rất chuyên nghiệp, kết cấu và màu sắc đều mang đến một bầu không khí ấm áp, nếu như không phải hiện giờ cậu đang đứng ở nơi chìm trong gió bấc này, chỉ nhìn hình qua hình đã thấy như mình đang ở chỗ có hệ thống sưởi ấm, thảnh thơi ngồi phơi nắng.

Lật sang mấy tấm trước thì không phải ảnh chụp hôm nay.

Chụp rất nhiều cảnh phố xá……

Tán cây và ngôi nhà cũ kỹ, lớp tuyết đọng và con chó hoang, tàn lá rụng và bước chân của người qua đường …… những thứ ngày thường bình thường đến mức không thể bình thường hơn mà lại trông không bình

thường đơn giản tí nào.

Đang lúc cậu nghĩ rằng hẳn là Cố Phi theo trường phái chụp phong cảnh, một bức ảnh Cố Miểu cong lưng cầm ván trượt bật nhảy dưới ánh mặt trời sáng rực làm cậu phải "ah" lên một tiếng.

"Hả?". Cố Phi đang tựa vào lan can trên cầu hút thuốc, nghe tiếng cậu liền nghiêng đầu.

"Tấm này thật nhiều xúc cảm, Cố Miểu ngầu quá chừng". Tưởng Thừa đưa hình về phía Cố Phi. "Peter Pan"

Cố Phi cười cười. "Chụp tự nhiên đấy (*), nó nhảy lên cả chục lần mới ra được tấm này".

[(*): Kiểu chụp không bày trí, sắp xếp, chỉ là bắt lại một khoảnh khắc]

Tưởng Thừa mở to mắt nhìn chằm chằm cậu, không biết làm sao để nhìn thấu người tên Cố Phi này, bình thường mang dáng vẻ ta đây không lo chuyện thiên hạ, làm như lão tiên trên trời nhìn ngắm nhân gian xao động , nhưng khi cậu ở cùng Cố Miểu, hoặc mỗi khi nhắc đến Cố Miểu, đều mang nét mặt rất dịu dàng.

Vô cùng dịu dàng.

Tưởng Thừa nhớ lại chiến mũ đan tay của Cố Miểu.

Là do anh hai đan cho.

Tình cảnh này còn có nhạc nền.

Wake up and make love with me, wake up and make love……

Chẳng qua nhạc không được hợp cảnh cho lắm.

"Điện thoại cậu reo". Cố Phi nói.

"À". Tưởng Thừa trả lại máy ảnh cho cậu, khá là lúng túng khi lấy điện thoại di động của mình ra, *Wake up and make love with me……*

"Thừa Thừa ơi". Giọng của Lý Bảo Quốc ở đầu dây bên kia la rầm trời.

"Ông ……gọi tôi là gì? " Tưởng Thừa cảm thấy da gà da vịt dựng hết cả lên.

Cố Phi căn bản là nghe được, dù cho cậu đi qua chỗ khác trên cầu, Tưởng Thừa thấy được nụ cười thoáng qua trên mặt cậu.

Móa.

"Con không có việc gì thì về nhà đi". Lý Bảo Quốc nói. "Nhanh nhanh lên, anh chị con về rồi, đang chờ con về nhà ăn cơm".

"À". Tưởng Thừa đột nhiên thấy bực bội trong mình, không phải vì kế hoạch đi ăn sủi cảo bị đổ bể mà cũng vì lại một lần bị kéo về thực tại, cuộc sống mà mình chưa thể đối mặt lại chồng thêm mấy người nhà nữa, trong nhất thời chân cậu cũng không động đậy nổi. "Tôi biết rồi"

"Phải về sao?". Cố Phi cất máy ảnh xong, hỏi một câu.

"Ừ". Tưởng Thừa đáp một tiếng ……

"Đi chung nha, tôi cũng về nhà. " Cố Phi nói.

"Cậu chạy xe à?". Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi đi bộ". Cố Phi nhìn cậu một cái.

"À". Tưởng Thừa xoay người đi về.

Mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ lại lạnh đi rất nhiều, hai người họ bước về trong cơn gió bấc.

Đi một hồi lại cảm thấy như sắp đóng băng đến nơi, Tưởng Thừa quay đầu nhìn Cố Phi. "Cậu biết Lý Bảo Quốc không?".

"Người ở cách mấy con phố đều biết mà". Cố Phi nói. "Ông bà cô chú anh chị, đều sống ở đây lâu đời".

"À, vậy người ta thấy ổng thế nào?" Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi kéo mũ, quay mặt sang. "Ổng là gì của cậu"

Tưởng Thừa thấy mình không biết nên nói thế nào, lấy khẩu trang ra bịt lên miệng, che được hơn phân nửa gương mặt mới cảm thấy thả lỏng được một chút.

“Bố ruột…của tôi”. Cậu nói.

“Hả?”. Cố Phi nhíu mày, thấy bất ngờ. “Bố ruột? Lý Bảo Quốc có hai con trai? Chẳng qua nói thế thì ……cậu với Lý Huy trông khá là giống nhau”.

“Tôi không biết “. Tưởng Thừa phiền não nói. “Nói với tôi thì là vậy……nếu tôi hỏi người khác trong nhà thế nào, cậu trả lời ra sao? ”

“Dân cờ bạc thâm niên”. Lần này Cố Phi trả lời rất dứt khoát. “Sâu rượu cấp độ 10”

Tưởng Thừa ngừng bước.

“Nghe nữa không?”. Cố Phi hỏi.

“Còn gì nữa?”. Tưởng Thừa khẽ thở dài.

“Bạo hành, đuổi vợ ra khỏi nhà”. Cố Phi suy nghĩ một chút. “Phần chính là vậy thôi”.

“Nhiêu đây đủ rồi”. Tưởng Thừa nhíu mày một cái, nhưng do dự một hồi lại nhìn chằm chằm Cố Phi. “Mấy thứ này tin được không?”

“Cậu thấy không đáng tin à?”. Cố Phi cười.

“Những tin đồn khắp xóm thì hơi……”.Tưởng Thừa chưa nói xong, làng xóm còn bảo cậu giết ba ruột kìa, nhưng lời này cậu không thể nói ra được, dù nội tình có là gì, sự thật là ba Cố Phi đã chết.

“Mấy cái này không phải tin đồn”. Cố Phi nói. “Mỗi ngày cậu về nhà, không biết ổng đi đánh bài suốt hay sao?”

“Ừ”. Đột nhiên Tưởng Thừa không muốn nói nữa.

Im lặng mãi đi đến đầu ngõ, nhà Cố Phi đã ở đây rồi, Tưởng Thừa không còn tâm tình để nói câu hẹn gặp lại, mà Cố Phi cũng chẳng nói.

Cậu kéo khẩu trang trên miệng, đi về nhà Lý Bảo Quốc.

Từ xa đã nghe thấy tiếng người cãi vã, còn là rất căng, chơi hội đồng nữa chứ, có nam có nữ.

Đến gần mới thấy là ở lầu trên cạnh nhà Lý Bảo Quốc, ở dưới lầu có một nam một nữ, cửa sổ lầu hai cũng có một nam một nữ

Nghe không hiểu nguyên nhân gây nhau là gì, nhưng đội ngũ hai bên chửi rất hăng, gần từng chữ rõ ràng.

Văng đủ thứ bộ phận sinh dục hết, nói qua nói lại cũng văng toàn kiểu đó, Tưởng Thừa nghe xong cũng thấy nhục thay bọn họ.

Lúc đi qua lầu dưới, hai người đàn ông xuất hiện bên cửa sổ, Tưởng Thừa vừa nhìn thấy, người ta đã đổ xô nước xuống.

Nước theo xuống còn mang cả lá rau rác xuống.

Dù không bị trúng đầu nhưng người vẫn bị dính nước, trong lúc thấy gớm cậu cũng giật phắt cái khẩu trang ra.

"Bị bệnh hả? Lũ điên!". Cậu rống một tiếng. "Ngon thì ra đây đánh một trận! Sức vóc còn thua một ả đàn bà chanh chua! Biến đi!".

Rống đã đời xong cậu cũng chẳng thèm nhìn mấy người trên lầu, xoay người đi vào trong cầu thang.

Không rõ mấy người đang gây gỗ kia bị cậu rống một hơi nên sợ hay là do không hiểu cậu rống cái gì, hai bên cãi qua cãi lại thêm được mấy câu là im luôn.

Tưởng Thừa vỗ vỗ nước trên người, còn có mấy mẩu móng tay lớn nhỏ dính trên lá rau bẩn. Đệt!

Vừa lấy chìa khóa ra, cửa nhà Lý Bảo Quốc đã mở, Lý Bảo Quốc thò đầu ra, mặt hí hửng. "Mới nãy là con hả?"

"Gì?". Tưởng Thừa tức giận, gằn giọng hỏi.

"Chửi hay lắm!". Lý Bảo Quốc cười nói. "Con trai ba mà"

Tưởng Thừa không thèm đáp lời ổng, đi vào phòng.

Trong nhà vẫn bừa bộn như thế, mà hôm nay bực mình là trong nhà đủ người lớn nhỏ.

Một bàn đồ ăn, cạnh bàn còn có hai nam hai nữ cùng ba đứa nhóc, làm cái phòng khách bé tẹo càng thêm chật chội.

“Tới đây, Thừa Thừa”. Lý Bảo Quốc đóng cửa lại, bước đến quàng tay thân mật. “Ba giới thiệu cho con biết”

Tưởng Thừa vô cùng bị người không quen chạm vào lưng mình, cắn răng nhịn lắm mới không hất tay ổng ra.

“Đây là Lý Huy anh trai con, anh cả đó”. Lý Bảo Quốc chỉ vào một người đàn ông hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, sau đó lại chỉ vào người phụ nữ trẻ tuổi kia. “Đây là chị dâu con, hai cháu của con, đến đây gọi chú đi”.

Hai đứa bé trai đang xem ti vi bỗng liếc mắt sang nhìn, làm như không nghe thấy, lại quay đầu về chỗ cũ

“Nè! Cứng đầu gì vậy! Kêu chú mấy đứa một tiếng coi! ” Lý Bảo Quốc rống lên.

Hai đứa nhỏ kia còn chẳng thèm quay đầu lại nữa.

“Tụi bây…”. Lý Bảo Quốc chỉ về bên kia định nói nữa, nhưng có vẻ lại không biết nên nói gì.

“Không sao hết, không quen thôi”. Tưởng Thừa vỗ cánh tay ổng,cậu chỉ muốn Lý Bảo Quốc mau câm họng đừng có nói chuyện bắn nước bọt tùm lum, còn khoác tay sang làm thân cậu phải gồng lên cứng ngắc nữa chứ.

“Lát nữa tao xử tụi mày”. Lý Bảo Quốc chỉ sang một phụ nữ khác. “Đây là chị con , Lý Thiến, anh rể con…… cháu gái con , gọi cậu đi! ”

“Cậu”. Một cô bé bốn năm tuổi gọi câu, giọng lí nhí, hình như bị làm sợ.

“Chào con”. Tưởng Thừa nặn ra một nụ cười.

Lý Bảo Quốc rốt cục cũng buông cậu ra, cậu nói đi thay đồ xong là phóng vào phòng, đóng cửa lại, tựa vào cửa nghe ngóng tình hình.

Tất cả người trong cái phòng đó, kể từ lúc cậu mới vào cửa, trừ Lý Bảo Quốc ra, chưa thấy ai nở một nụ cười.

Lý Bảo Quốc giới thiệu ai cho cậu thì họ đều chỉ là gật đầu một cái, không nói lời nào.

Sự lạnh nhạt này không phải là không hoan nghênh gì cậu, cũng không phải có gì bất mãn, mà là điều gì đó rất tự nhiên, một sự mờ mịt chết lặng bẩm sinh rồi.

Đáng sợ hơn là làm người ta thấy bị đè nén.

Chỉ trong một hai phút ngắn ngủi đã khiến cho Tưởng Thừa thấy nghẹt thở.

Cậu cởi áo khoác ra, chống tường hít mạnh một luồng khí, từ từ thở ra, lại hít rồi chậm rãi phun, sau đó khẽ thở dài.

Cậu không nhớ những ngày qua cậu đã oán trách hay tức giận thế nào, tiếp theo lại thở mạnh một hơi đang tức nghẹn trong lồng ngực.

Ở trong phòng được mấy tiếng, Lý Bảo Quốc ở bên ngoài lại bắt đầu lớn giọng gọi cậu, cậu đành phải xoa xoa mặt, bước ra ngoài.

Những người trong nhà đã ngồi xuống bàn, hai đứa nhỏ mê TV cũng đã ngồi, không chỉ là ngồi xong mà đã bắt đầu ăn, đưa tay chụp lấy miếng sườn gặm.

"Ăn cơm đi". Lý Thiến nói một câu, cầm chén cơm trước mặt cậu lên.

"Cảm ơn, để em làm". Tưởng Thừa vội vàng cầm chén lên. "Chị ăn đi".

"Cứ để nó xới". Lý Bảo Quốc ở bên cạnh nói. "Chuyện này là để đàn bà con gái lo".

Tưởng Thừa ngẩn người, Lý Thiến lấy cái chén trong tay cậu, xới cơm trong chiếc nồi cho cậu.

"Hôm nay phải uống rượu ngon". Lý Bảo Quốc cầm hai bình rượu từ dưới đất lên, đoán chừng là Lý Thiến hoặc là Lý Huy mang đến , nhưng chưa kịp để Tưởng Thừa thấy rõ là rượu gì, ổng đã mở kệ tủ kế bên cất rượu vào, lấy trong ngăn kéo một bình khác. "Đây là rượu trái cây tự tay ba ngâm".

"Uống hai chai Lý Thiến mang tới là được". Lý Huy khá là không thích. "Rượu quèn của ba mà làm như của quý, uống một hồi rát cuống họng".

"Ớ". Lý Bảo Quốc bỏ chai rượu lên bàn. "Chê rượu của tao đây dở hả? Họa hoằn lắm mày mới mang rượu tới, giờ đi tay không mà còn kén chọn à?".

"Ba à, nói gì đó". Chị dâu mở miệng, trong giọng nói đầy sự khó chịu. "Con trai ba về nhà mà ba cứ tính toán chuyện quà cáp".

"Mày câm miệng". Lý Bảo Quốc trừng mắt. "Trong nhà này đàn bà con gái đừng có hòng lên tiếng"

"Đàn bà thì sao?". Chị dâu lớn giọng. "Không có đàn bà là tôi đây, ông có được hai đứa cháu trai à? Con gái cưng nhà ông sinh được cháu trai sao? Nó không sinh được đứa cháu ngoại trai cho ông kìa!"

Tưởng Thừa cảm thấy mình hơi khiếp sợ, sợ là người nhà này cứ hai ba câu là lại um sùm lên, sợ là lúc họ muốn thể hiện gia đình đầm ấm lại cấu xé nhau, nhìn thấy hai người trầm mặc không nói bên nhà Lý Thiến, cậu càng sợ hãi hơn.

"Tao có cháu trai là vì tao có con trai". Giọng Lý Bảo Quốc lớn đến mức có thể làm nổ tung cái đèn dỏm trên đỉnh đào. "Giờ tao lại có thêm một đứa con trai, ta muốn có cháu trai là có, chuyện muỗi! Lý Huy, mày cũng không đáng mặt đàn ông, vợ mày tính nết như vầy mà cũng không dạy cho đàng hoàng"

"Làm ầm cái gì!" Lý Huy dằn chiếc đũa đứng lên, lời này không biết là nói Lý Bảo Quốc hay nói vợ mình.

"Ầm ĩ gì mà kêu tôi! Anh không biết sao". Chị dâu rống cổ họng lên.

Chị ta vừa rống cổ lên, hai thằng bé đang cắm cúi gặm đồ ăn bỗng òa lên khóc, cứ như tiếng còi cứu hỏa tru tréo, làm đầu cũng phải ê ẩm.

Tưởng Thừa đứng lên xoay người trở vào trong phòng mình, đóng cửa lại.

Bên ngoài vẫn náo loạn, nam nữ đều rống gào, đám trẻ con khóc ré lên, cách một lớp cửa không ngăn được sự tuyệt vọng trỗi lên do những âm thanh này.

Sau lớp cửa gỗ mỏng manh này là người nhà thật sự của cậu, lúc xem phim trên đài cậu luôn thấy là một đám người nhà lố nhố, những kẻ những thế cậu luôn xem thường, không, là những người cậu không thèm nhìn tới, là loại người cậu vốn chưa từng để tâm đến bao giờ.

Nếu như là mười mấy năm qua cậu lớn lên trong căn nhà này, cậu sẽ giống y như họ sao.

Tính khí hở tí nổi điên, thời kỳ phản nghịch đó, là do di truyền sao?

Là được viết sẵn trong gen của cậu sao?

Thời kỳ phản nghịch? Có lẽ không phải thời kỳ phản nghịch.

Mà là bản chất đáng sợ của cậu.

Cửa sau lưng bị gõ nhẹ hai cái, người bên ngoài vẫn còn kêu réo, thậm chí cậu còn nghe được tiếng động của ai đó đá ngã cái ghế, tiếng gõ cửa rất nhẹ này vốn là cậu sẽ không nghe được nếu như không phải đang tựa vào cửa.

“Tưởng Thừa”. Giọng Lý Thiến bên ngoài truyền đến, cũng nhỏ nhẹ như thế.

Cậu do dự mấy giây, xoay người mở cửa ra một chút, nhìn Lý Thiến trong dáng vẻ bất an đứng bên ngoài.

“Em không bị sao chứ? ” Lý Thiến hỏi.

“Không sao cả”. Tưởng Thừa trả lời.

Không bị sao chứ? Lời này đáng lẽ là cậu nên hỏi Lý Thiến.

“Việc đó…”. Lý Thiến quay đầu lại nhìn tình cảnh hỗn loạn trong phòng khách. “Chị lấy chút đồ ăn trong nhà cho em ăn ở đây nhé”.

“Không cần , cám ơn”. Tưởng Thừa nói. “Em …… ăn không vô. ”

Lý Thiến không nói nữa, cậu lại đóng cửa, khóa trái.

Đứng sửng sốt hồi lâu, cậu đi đến bên cửa sổ, cầm lấy tay nắm trên cửa sổ giật hai cái.

Cửa sổ không nhúc nhích.

Từ ngày đến đây cậu đã muốn mở cửa sổ ra, nhưng cho tới bây giờ đều không thành công, cái cửa sổ này như là bị đóng kín mít, một lỗ hổng để thoát ra cũng không có.

Tưởng Thừa hung hăng nắm lấy để kéo nó ra.

Mồ hôi đổ đầm đìa mà cũng không xong.

Nhìn chằm chằm khung cửa sổ này, lắng nghe âm thanh hỗn loạn truyền đến từ bên ngoài, cậu chỉ cảm thấy trong cơ thể có cái gì đó muốn nổ tung.

Cậu xoay người lại nắm lấy cái ghế đằng sau, ném thẳng về cửa sổ.

Kính cửa sổ vang lên tiếng loảng xoảng.

Âm thanh này làm Tưởng Thừa cảm thấy vô cùng thoải mái, toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể như dựng hết lên, cậu lại cầm cái ghế đập một phát nữa

Mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy trên sàn.

Cậu đập thêm một cái nữa, tiếng gây gổ trong phòng khách đã biến thành tiếng đập cửa, cậu lười nghe.

Kính cửa sổ hoàn toàn vỡ nát hết, cậu đạp một cái lên khung cửa sổ.

Cửa sổ mở toang ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa, cậu chống tay lên thành cửa sổ, nhảy thẳng ra ngoài.

Biến mẹ hết đám người ruột thịt này đi!

11. Chương 11

Trong nháy mắt nhảy ra khỏi cửa sổ đó, gió rét lùa vào trong buồng phổi, len vào lỗ chân lông, sau cùng lan khắp cơ thể.

Thoải mái.

Khi mớ thủy tinh vỡ nát dưới chân cậu phát ra mấy tiếng giòn vang, Tưởng Thừa cảm giác tức nghẹn trong lòng ngực mình cơ hồ đã tan biến.

Màu trời bên ngoài đã chìm vào trầm lặng, không có đèn đường, cũng không thấy ánh trăng, chỉ có những ánh đèn yếu ớt từ cửa sổ của mấy ngôi nhà, mơ hồ nhìn ra được chỗ phía sau mấy tòa nhà, một mảng lớn tuyết đọng bầy hầy không được ai quét dọn.

Tưởng Thừa lấy điện thoại di động trong túi quần ra làm đèn phát sáng, thẫn thờ giẫm trên nền tuyết đi về phía trước, rất lâu sau lại đi vòng qua cuối con phố nhỏ.

Trước mắt là một cái xưởng nhỏ gì đó, khúc này không có đường đi

Cậu ngừng lại, đứng chìm trong bóng tối.

Lên cơn đi nãy giờ cậu mới từ từ bình tĩnh lại giữa cơn gió rét căm, cảm thấy hơi mờ mịt.

Đi đâu?

Làm gì?

Không có mục tiêu cũng không có mục đích.

Cậu cúi đầu nhìn qua thời gian trên điện thoại, suy nghĩ mình nên làm gì lúc này

Mẹ nó lạnh quá, vậy mà lúc nhảy ra lên quên khuấy phải mặc áo khoác……

Có một vết dơ trên màn hình điện thoại, cậu lấy tay lau một cái, vết bẩn không mất đi mà ngược lại còn loang thêm một khúc.

Bốn phía tối mịt, cậu không thấy rõ là gì, chỉ thấy là ngón tay mình ươn ướt.

Nhưng cậu nhanh chóng phản ứng, cầm điện thoại chiếu vào tay mình.

Máu.

"Móa". Cậu nhỏ giọng thốt lên

Có hơi ớn trong mình, tay đầy máu .

Tay bị cóng đến tê dại, không thấy đau đớn gì, thậm chí phải mò mò một hồi mới thấy được vết cắt.

Rất sâu, máu vẫn tuôn ra không ngừng.

Tưởng Thừa lục hai túi quần, khăn giấy cũng tìm chẳng thấy, đành phải bứt lên một mảnh áo lông, nén sức áp vào tay.

Trời lạnh thế này mà không đông cứng miệng vết thương luôn cho rồi.

…… Đúng vậy, trời lạnh như thế này cơ mà.

Ngay cả áo khoác cũng không có.

Muốn chết quá!

Mãi cho đến lúc này, Tưởng Thừa mới thấy như chợt tỉnh ra trong cơn lạnh thấu xương.

Không có áo khoác, không có tiền, máu chảy không ngừng.

Cậu nhắm chừng một hướng, chạy vèo qua hẻm nhỏ bên kia, Lý Bảo Quốc nói bên đó có một trạm xá, trước hết nhờ người băng vết thương lại cho, còn có chỗ ấm nữa.

Chạy xong mấy bước cậu thấy chịu không nổi, từ chạy thành nhảy từng bước, ấm đâu không thấy chỉ thấy rét tới xương.

Mẹ nó lạnh quá đi!

Lý Bảo Quốc nói là cái trạm xá đó khó thấy, quả thật là không sai, không chỉ là khó thấy thôi đâu, Tưởng Thừa chạy sang tận chỗ mới thấy được.

Đèn cũng không bật.

…… Không có bật đèn?

Cậu ngẩn người, không có bật đèn?

Bước tới gần hơn mở to hai mắt mà nhìn mới thấy bảng đóng cửa, cậu lạnh đến nỗi mi mắt cũng giật giật, như là bác sĩ bỏ về nhà ăn cơm mất rồi.

"…… không phải chứ!". Cậu gõ hai cái lên cửa, không có ai trả lời.

Trên bảng hiệu có ghi số điện thoại, nhưng cậu không gọi, gọi điện chờ bác sĩ tới thật chắc cậu đã chết cóng ở đây

Cậu nhíu mày, nhìn về cửa tiệm cạnh bên.

Tiệm nhà Cố Phi cách chừng năm sáu mét, đèn sáng.

Dù cậu cực kỳ không muốn Cố Phi lại thấy dáng vẻ chật vật của mình, nhưng mà…… lạnh quá trời quá đất!

Cậu bước qua kéo cửa, đưa tay vén rèm lên.

Hơi ấm đập vào cậu làm cả thân người đang cứng đờ vì lạnh bỗng chốc lại thả lỏng ra.

Nhưng sau đó cậu lại ngẩn người, khá là lúng túng.

Không hiểu vì sao mỗi lần cậu bước vào nhà Cố Phi đều cảm thấy lúng túng.

Chỗ mà mấy tên không-phải-người-tốt ngồi hôm bữa giờ có đặt cái bàn, trên bàn có cái nồi đặt trên bếp điện, hơi nóng cùng hương thơm lan tỏa……là canh thịt dê, cậu ngửi mùi thì nhận ra.

Cố Phi đang múc canh cho Cố Miểu.

Mà chỗ đối diện cửa còn có một cô gái khoảng tầm hơn 20 tuổi.

Trừ việc trông cô lớn tuổi hơn, nhìn qua trông họ thật giống như một nhà ba người, làm Tưởng Thừa nhất thời thấy mình xuất hiện rất không đúng lúc.

"Cậu ……". Cố Phi vừa nghiêng đầu nhìn cậu đã hoảng hồn. "Chuyện gì vậy?"

"Không hỏi được không". Tưởng Thừa nói. "Tôi chỉ là…đi ngang qua".

"Bạn em à?". Cô gái nhìn Cố Phi hỏi.

"Ừ". Cố Phi đứng lên, bước đến trước mặt Tương Thừa, nhìn một lượt xuống cánh tay cậu.

Cô gái kia cũng đứng lên. "Sao lại…."

"Lấy hộp cứu thương". Cố Phi quay đầu lại đáp một câu.

"Ừm". Cô bước nhanh vào trong phòng nhỏ.

Cố Miểu vẫn ngồi trên bàn không nhúc nhích, nắm thật chặt muỗng trong tay, mở to mắt nhìn trừng trừng, có vẻ sốt ruột khi nhìn về bên này.

Tưởng Thừa để ý nên nép sang phía bên cạnh Cố Phi, chắn ngang tầm mắt Cố Miểu, vội vàng giấu tay về phía sau .

" Vào phòng đi". Cố Phi nói.

Tưởng Thừa bước nhanh vào phòng nhỏ, cô gái kia đã lấy hộp cứu thương ra , thấy cậu đi vào liền nhẹ giọng hỏi. "Tay? "

"Dạ". Tưởng Thừa đáp. "Trạm xá bên cạnh…."

“Giờ này bác sĩ đi ăn cơm rồi”. Cô gái nói. “Nặng không? Trước tiên chị rửa vết thương cho em rồi sát trùng”.

“Không nặng đâu”. Tưởng Thừa nhìn qua hộp cứu thương, đồ nghề đầy đủ phết. “Em tự xử được”.

“Dùng một tay vất lắm”. Cô gái cười nói. “Chị giúp em sẽ nhanh hơn”.

“Vết dao à?”. Cố Phi bước vào hỏi một câu

“Không phải”. Tưởng Thừa ngập ngừng một chút, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt mảnh áo bông.

Vừa buông lỏng tay cậu đã sợ hết hồn, mảnh áo bông thấm đầy máu.

“Cậu…”. Cố Phi nhíu mày nhìn tay cậu rồi nhìn qua mảnh áo bông, cuối cùng quay đầu sang nói chuyện với cô gái. “Hay là em…”

“Không có gì, chị mà bị vết thương nhiêu đây hù sợ sao”. Cô gái cười, đẩy cậu một cái. “Em lo xem chừng Nhị Miểu đi, chị thấy nó rất là hoảng”.

“Ừm”. Cô Phi hơi ngần ngừ, xoay người ra ngoài, đi hai bước lại quay đầu về, giới thiệu một chút. “ Bạn học em, Tưởng Thừa, còn kia là chị tôi, Đinh Trúc Tâm”.

“Gọi chị Tâm là được”. Đinh Trúc Tâm cười cười, kéo tay Tưởng Thừa qua. “Chị nhìn một chút….sâu quá…”

“Vậy à?”. Tưởng Thừa đáp.

Trúc Tâm? Tên này nghe không ra hình dung gì, bên trong cây trúc là rỗng cơ mà (*).

(: Trúc Tâm nghĩ là tim cây trúc nên Tưởng Thừa đùa là trúc rỗng, làm gì có tim)

Tưởng Thừa cảm thấy mê man với tinh thần văn nghệ của mình hôm nay.

“Chị lấy nước muối sinh lý rửa vết thương cho em nhé”. Đinh Trúc Tâm nói. “Lát nữa lại dùng đến thuốc i ốt”.

“Dạ”. Tưởng Thừa gật đầu một cái. “Cám ơn”.

“Đừng khách sáo”. Đinh Trúc Tâm cười nói.

Nhiệt độ trong nhà cao, cơ thể nhanh chóng ấm lên , nhưng chỗ vết thương có vẻ cũng tỉnh thức, bắt đầu đau dậy lên.

Đinh Trúc Tâm rửa vết thương xong mới phát hiện là vết cắt rất sâu.

"Là kính thủy tinh". Đinh Trúc Tâm nói. "Sao lại bất cẩn như vậy?"

Tưởng Thừa không lên tiếng.

Chị Cố Phi họ Đinh? Lấy họ mẹ sao?

Hơn nữa dù Đinh Trúc Tâm rất đẹp, da trắng đến mức như trong suốt, từ góc nhìn này của Tưởng Thừa cũng thấy hàng mi dài rợp bóng, nhưng trông không giống Cố Phi với Cố Miểu.

"Chị là chị của Cố Phi sao?". Cậu hỏi một câu.

"Không phải chị ruột". Đinh Trúc Tâm nở nụ cười. "Cậu ấy gọi là chị thôi ấy mà, trước kia chị ở lầu trên nhà cậu ấy".

"À". Tưởng Thừa cũng cười cười.

"Chị đã nhìn cậu ấy lớn lên, hồi nhỏ cậu ta là bạn thân của chị". Đinh Trúc Tâm bôi thuốc i ốt cho cậu xong rồi lại lấy bông băng trong hộp đặt lên vết thương. "Trước mắt là như vậy, tối nay em nên đến gặp bác sĩ xem sao".

"Cám ơn". Tưởng Thừa đứng lên.

"Sao dè dặt vậy". Đinh Trúc Tâm bỏ đồ lại vào hộp thuốc. "Mãi đến giờ Cố Phi cũng chưa từng cảm ơn lúc chị băng vết thương cho".

Cậu ta thật không lễ phép.

Tưởng Thừa nói thầm trong bụng, suy nghĩ một chút lại thấy có lẽ vì họ quá thân quen.

Sau khi cậu đi vào, Đinh Trúc Tâm với Cố Phi không nói nhiều hơn vài câu, nhưng có thể thấy được là họ rất thân, đặc biệt là là khi Đinh Trúc Tâm nghiêng mặt sang một bên, Tưởng Thừa thấy hình nốt nhạc trên tai cô……

Chị sao? Có luôn đó.

Không nghĩ là gu của Cố Phi lại thế, nhìn kiểu nào cũng thấy cô gái này ít nhất cũng hơn bọn cậu 4,5 tuổi.

"Em là bạn học của Cố Phi sao?". Đinh Trúc Tâm nói. "Trước đây chị chưa thấy qua em, mà nói chung thì bạn học của Cố Phi cũng ít khi lui tới đây".

"Em vừa mới chuyển đến". Tưởng Thừa nói.

"Vậy à?". Đinh Trúc Tâm nhìn cậu.

"Xong chưa?". Cố Phi đẩy cửa ra

"Rồi". Đinh Trúc Tâm nói. "Lát nữa bác sĩ mở cửa thì đến khám tí đi".

"Vết thương sâu không?". Cố Phi hỏi tiếp.

"Cắt ngọt một phát thì sâu được đến đâu". Tưởng Thừa nói.

"Nhị Miểu muốn tôi hỏi Thừa ca đã ăn cơm chưa". Cố Phi liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

"…… chưa ăn." Tưởng Thừa buồn bực trả lời.

"Vậy thì tốt rồi, mình ăn chung luôn". Đinh Trúc Tâm nói, lúc ra ngoài còn rất tự nhiên mà đặt tay lên vai Cố Phi. "Chị mới bảo hôm nay mua nhiều thịt dê quá, hai người ăn làm sao hết".

"Có tiện không?". Tưởng Thừa hơi ngại, nhỏ giọng nói.

"Gì mà tiện hay không?". Cố Phi không hiểu ý cậu, nhưng vẫn theo bản năng thấp giọng đáp.

"Thì là…". Tưởng Thừa liếc nhanh ra phía sau Đinh Trúc Tâm. "Chị cậu"

Cố Phi ngẩn người, sau đó dựa vào khung cửa, khóe miệng cong lên. "À"

"À?". Tưởng Thừa nhìn cậu

"Chẳng có gì không tiện hết, Nhị Miểu cũng không thấy gì". Cố Phi bước vào trong phòng, mở ngăn kéo lấy một cái áo bông ném lên giường. "Thay ra đi, nó sợ đó".

Cố Phi ra ngoài xong, cậu cầm hai cái áo bông lên so sánh kích cỡ, không chênh lệch lắm, thế là mặc vào.

Rồi lại cúi đầu săm soi thêm tí, này không phải là cái áo bông Cố Phi hay mặc sao?

"Cần giúp một tay không?". Cố Phi từ bên ngoài nói vọng vào.

"Không cần!". Cậu vội vàng trả lời, thay đồ xong là quăng bộ cái áo cũ sang bên ghế

Vừa ra khỏi phòng nhỏ, mùi thơm của canh thịt dê đã ngào ngạt khắp tiệm, trong nháy mắt Tưởng Thừa đã đói đến mức bụng sôi ùng ục.

"Thơm đúng không". Đinh Trúc Tâm đang múc canh vào một chén.

"Dạ". Tưởng Thừa bước đến ngồi xuống bên bàn.

"Lần đầu tiên chị mới thấy Nhị Miểu chịu cho người bên ngoài ở lại ăn cơm, hai tháng nay chưa thấy, tiến bộ lớn quá". Đinh Trúc Tâm gắp hai khúc thịt dê vào chén của Cố Miểu. "Tưởng Thừa, em chuyển đến đây lâu chưa, học kỳ vừa rồi à?"

"Học kỳ này". Tưởng Thừa nói.

"À". Đinh Trúc Tâm nhìn cậu mất giây xong mới đặt một chén canh trước mặt cậu. "Thật ngạc nhiên"

Cố Miểu vừa ăn canh vừa lén nhìn lớp băng trên tay Tưởng Thừa.

"Không sao rồi". Cố Phi chụp lấy tay Tưởng Thừa, đưa đến trước mặt Cố Miểu. "Em xem nè".

Tưởng Thừa bị thương tay phải, vốn là cầm đũa không vững, bị cậu chụp một phát, đôi đũa rớt luôn ra ngoài.

Cố Miểu cẩn thận chạm nhẹ vết thương trên tay cậu.

"Buông tay". Đinh Trúc Tâm vỗ lên tay Cố Phi, nhặt đôi đũa lên. "Tay người ta còn bị thương mà em nắm mạnh như vậy à".

"Tôi đi rửa". Cố Phi đưa tay lấy đôi đũa.

"Tôi đi....". Tưởng Thừa muốn đứng lên.

“Hai em ngồi đi, chị không ăn”. Đinh Trúc Tâm đứng dậy đi ra ngoài bằng cửa sau.

“Chị ấy không ăn?”. Tưởng Thừa ngẩn người, trên bàn là ba bộ chén đũa, trong nhất thời cậu hơi lúng túng, không phải là chỉ có ba bộ chén đũa mà do cậu tới nên một người phải nhịn chứ?

“Suốt bao năm nay chị ấy không ăn tối”. Cố Phi đưa đũa của mình đến cho cậu. “Tôi cũng bó tay”.

“Không cần gấp”. Tưởng Thừa nói.

“Không gấp à”. Cố Phi quay đầu sang nhìn cậu. “Tôi thấy cậu đói đến mắt mờ luôn rồi kìa”.

“Biến”. Tưởng Thừa cầm lấy đôi đũa, gắp thịt dê bỏ vào miệng.

Thì rằng mà là đang đói bụng, món thịt dê này quả thật là top 3 món ngon nhất cậu ăn trong vòng 2 năm nay.

Lúc Đinh Trúc Tâm trở lại nhìn thấy đôi đũa trong tay Tưởng thừa, ngẩn người, lấy đôi đũa vừa rửa xong bỏ xuống trước mặt Cố Phi. “Chị đi đây”.

“Ừm”. Cố Phi đứng lê, đi lấy áo khoác của cô từ quầy thu ngân.

“Không ăn một chút sao, ngon…lắm mà”. Tưởng Thừa cũng đứng lên, nói qua loa vài câu kiểu này xong lại thấy càng lúng túng.

“Mấy đứa ăn nhiều nhiều vào”. Đinh Trúc Tâm cười cười, mặc áo khoác vào. “Chị đang giảm cân”.

“À”. Tưởng Thừa ngập ngừng một hồi lại ngồi xuống, Cố Miểu chỉ vào thịt dê trong nồi, cậu gật đầu. “Anh gắp cho em”.

Cố Miểu chỉ vào cái chén không của cậu.

“Anh…… không gấp”. Tưởng Thừa xấu hổ, chuyện mình đói mờ mắt đã bị một cô bé nhìn ra, để tỏ ra mình chưa gấp, cậu không còn cách nào khác ngoài nghiêng đầu sang nhìn Cố Phi và Đinh Trúc Tâm

“Chìa khóa?”. Đinh Trúc Tâm chìa tay trước mặt Cố Phi.

“Không lạnh à”. Cố Phi lấy chìa khóa xe gắn máy từ túi ra.

“Chị biết đua xe từ lúc em còn thò lò mũi xanh”. Đinh Trúc Tâm cầm chìa khóa xoay người ra khỏi cửa tiệm.

Cố Phi liếc mắt nhìn cửa, ngồi trở lại.

Sau khi Đinh Trúc Tâm ra khỏi cửa, Tưởng thừa không hiểu vì sao mình lại thở phào nhẹ nhõm, cậu vẫn là sẽ rất lúng túng hồi hộp vào mỗi lần mới gặp phụ nữ.

Đinh Trúc Tâm rất đẹp, hơn nữa lại là tuýp không kiêu căng cũng chẳng thể hiện kiểu cách, lẽ ra người với nhan sắc đó mà gặp trên đường cậu còn phải liếc mắt sang nhìn ngó mấy bận.

Cậu gắp thịt dê, tay vẫn còn đau, lúc cậu mang thịt đến chén không dám quá sức, nhìn cử động của chính mình cứ như bom nổ chậm, sợ lại làm văng ra bàn.

Cố Phi cầm chiếc muôi lớn từ bên cạnh, múc mấy khối thịt lớn từ nồi ra. “Tôi nhìn cũng thấy đuối”.

“Cảm ơn” Tưởng Thừa lùa phân nửa vào chén của mình, cầm lấy chén của Cố Miểu, lùa phần còn lại vào chén của nhỏ.

“Tay làm sao bị vậy”. Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa không trả lời, thực sự không biết nên nói như thế nào, Cố Phi hẳn là hiểu quá rõ người trong nhà Lý Bảo Quốc, nếu như nói ra chuyện này, chỉ tổ làm cho người khác thổi phồng câu chuyện, tuy rằng Cố Phi nhìn qua không giống một kẻ có thể hùa theo những người kia.

Cậu trầm mặc hồi lâu.”Tự cắn lấy”

Cố Miểu nhìn cậu, ngẩn người xong lại nở nụ cười.

“Răng khỏe lắm”. Cố Phi gật gù. “Dù gì thì phải học yêu quý bản thân, về sau nhẹ miệng chút”

Tưởng Thừa cười với Cố Miểu, cúi đầu uống ngụm canh.

“Lát nữa cậu đi về sao?”. Cố Phi lại hỏi.

“Không về.” Lần này Tưởng Thừa trả lời rất kiên quyết.

“Có chỗ đi sao?”. Cố Phi bỏ rau xanh trong rổ vào nồi.

“Có”. Tưởng thừa nói xong lại thấy do dự, câm nín hai phút xong mới mở miệng nói tiếp. “Cậu có tiền không? Cho tôi mượn một ít”

“Bao nhiêu.” Cố Phi bỏ đũa xuống.

Tưởng thừa suy nghĩ một chút. “Năm trăm đi, giờ tôi có thể chuyển khoản bằng di động cho cậu”

“Thuê chỗ à” Cố Phi lấy bóp tiền ra, lấy năm trăm

“Cảm ơn”. Tưởng Thừa nhận tiền, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều, cầm điện thoại nói. “Cậu add friend tôi đi, để tôi accept cậu”

“Ra ngoài đường cái đi 200m có chỗ rẽ, đi vào đến đầu đường sẽ có một căn “. Cố Phi lấy điện thoại ra nhấp mấy cái. “Không đến năm trăm.”

Tưởng Thừa nhìn cậu không lên tiếng, cầm chén lên húp một ngụm canh.

Tuy Cố Phi không đoán sai, hơn nữa cũng không thể đoán sai, trong tình huống này cậu không còn cách nào khác ngoại trừ tìm khách sạn trọ, nhưng nói thẳng ra như thế thật làm cậu thấy mất mặt.

Điện thoại vang lên một tiếng, cậu cúi đầu nhìn màn hình.

Là yêu cầu kết bạn của Cố Phi.

Bé thỏ nhỏ ngoan ngoan.

Cái nick name này thiếu chút nữa làm cậu phun hết canh lên màn hình điện thoại.

“Đây là cậu à?” Cậu đưa điện thoại di động ra trước mặt Cố Phi.

“Ừm, đáng yêu không”. Cố phi nói, mặt tỉnh rụi.

“… Thật đáng yêu. ” Tưởng Thừa hơi câm nín, nhấn nút đồng ý xong lại nhìn avatar, tông xuyệt tông với cái nick, là con thỏ màu xanh lục, nếu đoán không sai thì dựa vào nét vẽ lẫn màu sắc, người vẽ là Cố Miểu. “Con này là Cố Miểu vẽ đúng không?”

Cố Miểu ngồi bên cạnh gật đầu.

"Vẽ… rất đẹp." Tưởng thừa dối lòng khen một câu, trình độ vẽ vời của Cố Miểu với kỹ năng trượt ván của nhỏ chênh nhau đến 724 ông nội Tiểu Minh.

Lúc chuẩn bị thanh toán khoản tiền thiếu Cổ Phi, cửa tiệm vang lên một tiếng, bị ai đó kéo xềnh xệch, sau đó lại vén màn che.

Cậu liếc mắt nhìn về bên kia, cảm thấy hơi kỳ quái, thời điểm này mà có tới mua đồ thì cũng bình thường thôi, làm gì kéo cửa vén rèm như ăn trộm thế…

Không chờ cậu nghĩ rõ, Cố Phi đã quăng điện thoại lên bàn, nhảy lên

"Hả?". Cậu sửng sốt, gạt điện thoại di động qua, nhìn Cố Phi xông ra ngoài, bắt trộm?

Cậu đã bảo là nếu không rãnh hơi lo chuyện thiên hạ, sau này sống đến 103 tuổi cũng là chuyện nhỏ, nhưng hiện tại mình đang ở chỗ Cố Phi, Cố Phi lao ra như thế, cậu không thể ngồi yên.

Cậu đứng chuẩn bị đi ra ngoài luôn, đang muốn nói với Cố Miểu đừng đi ra, vừa cúi xuống nhìn, Cố Miểu lại cắm đầu ăn, kiểu như chẳng có chuyện gì xảy ra quanh mình cả.

"Anh đi xem". Tưởng Thừa nói một câu, xoay người chạy ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài cửa tiệm đã thấy Cố Phi túm cổ áo một người đàn ông đang giãy giụa kịch liệt.

Đèn đường lâu năm không sửa chữa làm tầm nhìn không rõ, cậu chỉ có thể xác nhận đây là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc quần áo quê mùa nhìn không phải đồ da, quần áo bó sát làm hiện rõ hai chân tong teo như que tăm, nhìn qua thấy hơi mắc ói.

"Mày làm gì đó! Buông tay!". Người đàn ông kia gắng sức gỡ tay Cố Phi, nhưng từ chiều cao đến sức lực hoàn toàn không so được với Cố Phi, giãy giụa một hồi cũng không làm Cố Phi nhúc nhích được tí nào, hắn ta chỉ có thể hét thêm tiếng nữa. "Mày buông tay ra!"

"Tôi chưa từng nói là anh đừng để tôi thấy mặt lần nữa sao?". Cố Phi gằn giọng nói.

"Mày nghĩ mày là ai? Tao đéo thèm quan tâm mày đã nói hay chưa, nói rồi thì sao?". Người này đưa mặt đến sát bên Cố Phi. "Bây giờ tao ở đây đó, mày thấy tao rồi đúng không? Thì sao? Mày…".

Người kia huyên thuyên chuyện nọ xọ chuyện kia chưa xong, Cố Phi cầm cổ áo hắn ta kéo qua thân cây bên cạnh.

Người đàn ông cứ như một con búp bê mềm oặt bị quất cả thân người lên thân cây khô

“Oành” một tiếng.

Tưởng thừa cảm thấy mắt mình bị dư chấn từ âm thanh này làm cho bị đảo một vòng, giờ cậu mới biết là thân người ta đập vào thân cây có thể phát ra tiếng động lớn vậy.

Vừa xong một tiếng này, thế giới như yên tĩnh.

Người đàn ông kia dán chặt vào thân cây chừng hai giây đồng hồ, chậm rãi trượt chân xuống, quỳ trên mặt đất, sau đó lệch về một bên, cứ thế bất động.

“Đệt!” Tưởng thừa tiến hai bước về bên kia, chết rồi?.

Nhìn chăm chú một hồi người kia vẫn không nhúc nhích, cậu quay đầu lại nhìn Cố Phi, câm nín một hồi lâu…

Tuy là tên đó gầy, thân cũng không cao, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, cứ thế bị Cố Phi túm cổ đập mạnh vào thân cây, buông ra là chỉ cần hai ba giây đã…

Cậu đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, thân thủ này của Cố Phi, giết người một phát thật dễ như bỡn.

“Đi vào”. Cố phi liếc mắt nhìn cậu, bước về phía trong cửa hàng. “Không thấy lạnh sao?”.

“Là ai vậy?”. Tưởng thừa phục hồi tinh thần trở lại. “Vứt ở đó xong bỏ mặc? Bị chết cóng thì sao?”

“Bị chết cóng thì xem như giết người diệt khẩu vậy”. Cố Phi cười cười.

12. Chương 12

Tưởng Thừa cảm thấy mình cũng là thể loại biết chừng mực, trốn học đánh nhau đi kiếm chuyện vốn không hiếm, nhưng chưa từng có chuyện đánh người ta xỉu trong tuyết xong lại quay vào nhà ăn cơm.

“Này, ” cậu theo Cố Phi vào trong cửa hàng, trừng mắt nhìn Cố Phi ngồi trở lại trên ghế, ở trước mặt Cố Miểu không tiện nói thẳng, chỉ có thể nhắc hờ. “Người kia… bỏ mặc à?”

“Yên tâm, không sao đâu”. Cố Phi liếc mắt nhìn cậu, “Xíu nữa là tự mình bò dậy à, quá lắm là đi chỉnh sống mũi thôi… Cậu vẫn là hiền lắm, lúc đụng bọn Hầu Tử thế kia, sao không thấy cậu lo kìa”.

“Tôi có làm bọn họ…” Tưởng Thừa chỉ vào cạnh cửa, đắn đo một hồi mới kiếm được từ. “Xỉu luôn sao?”

Cố Phi nhìn cậu không lên tiếng, nhưng thấy được một nụ cười gượng gạo.

"Được rồi".Tưởng Thừa ngồi xuống, "Cũng không phải chuyện của tôi".

Cố Phi tiếp tục cắm đầu ăn, cậu cũng không nói thêm gì, tuy rằng cậu thật không dám chắc là vị kia "bò dậy" được không, nói chi đến "tự mình".

Có thể là hoàn cảnh không giống nhau, từ nhỏ đến lớn cậu toàn làm chuyện khiến người ta không thể an lòng nổi, nhưng cho đến cùng vẫn có "mức độ", mà Cố Phi thì… nhìn cái khu phố rách nát cũ kỹ này, nhìn những người xung quanh, hẳn là chẳng ai để tâm đến những chuyện như thế.

Cậu nghĩ đến chuyện này xong, quả thật cũng biết ơn Cố Phi, hôm đó nhờ cậu ta mở cửa mang cậu vào nên mới không bị chết cóng.

Cậu đã khá quen với việc dùng bữa trong yên lặng với hai anh em Cố Phi, hai lần trước đều như vậy, Cố Miểu không nói, cậu không có gì để nói, nhìn mặt Cố Phi xong càng không muốn nói.

Ăn như vậy rất tiết kiệm thời gian, vèo 10 phút đã xong.

Lúc định buông đũa xuống nói lời cảm ơn, từ ngoài cửa vọng đến tiếng chửi rủa một cách khó khăn, nghe ra thì người kia đã tỉnh dậy.

Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm, lóng tai nghe.

Người này chửi rất khó nghe, chắc là bị gãy sống mũi hoặc gãy mất khúc xương nào đó rồi, lời lẽ tùy tiện không xuôi tai nổi này mang phong cách na ná hàng xóm nhà Lý Bảo Quốc.

Căn bản là toàn dân chợ búa.

Có điều trong đó có một câu khá là vang dội, làm cậu không nhịn được phải quay đầu nhìn Cố Phi một chút.

"Tao *** mẹ mày rồi đó thì sao?". Người kia chửi đến nói câu chữ lộn xộn, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được.

Cố Phi nhìn lại cậu, nhấp thêm một ngụm canh nữa mới nói. "Bạn trai của mẹ tôi…".

"Cái gì?" Tưởng Thừa không chờ cậu nói xong nhảy dựng, thằng cha kia nhìn mắc ói thật, nhưng chỉ khoảng 30, cứ xem mẹ Cố Phi sinh cậu ta lúc 20 tuổi, giờ cũng phải gần 40.

“Một trong số đó”. Cố Phi nói xong lời.

“A?”. Tưởng Thừa sửng sốt.

“Ăn no chưa?”. Cố Phi hỏi. “Thịt vẫn còn, không no thì ăn thêm”.

“No rồi no rồi.” Tưởng Thừa vội gật đầu.

“Nhị Miểu dọn chén”. Cố Phi bỏ đũa xuống.

Cố Miểu lập tức đứng dậy, gom chén đĩa lại rất nhanh gọn, gộp hết đũa về một bên, bưng lên hết ra sau cửa.

Tưởng Thừa vừa nhìn đã thấy có chút khó chịu, nghĩ tới câu nói của Lý Bảo Quốc “việc này là để đàn bà con gái làm”, cậu đưa tay chuẩn bị giúp thu dọn.

“Cậu ngồi đi”. Cố Phi cản cậu. “Nó dọn là được rồi”.

“Chuyện này nên để con gái làm đúng không?”. Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi.

Cố Phi ngẩn người nở nụ cười. “Tôi có nói gì sao?”.

“Không phải ai cũng nói huỵch toẹt ra đúng không?”. Tưởng Thừa vừa nghĩ đến bữa tối loạn xà ngầu của người nhà Lý Bảo Quốc, không kìm được cơn giận lại muốn trút lên đâu đó.

“Tôi”. Cố Phi chỉ vào mình. “Nấu cơm.”

Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Cố Nhị Miểu”. Cố Phi chỉ vào Cố Miểu vừa trở về từ cửa sau. “Rửa chén”.

Tưởng Thừa vẫn nhìn cậu

“Có gì không đúng sao?” Cố Phi hỏi.

“À”. Tưởng Thừa nhìn cậu, thoáng giận dữ trong ánh mắt đã biến thành lúng túng.

“Hả?” Cố Phi cũng nhìn cậu.

“… Ừm”. Tưởng Thừa thực sự không biết nên nói gì.

Cố Phi không để ý đến cậu, đứng dậy đi ra ngoài, ngồi vào phía sau quầy thu tiền lấy điếu thuốc ra.

Cậu muốn đi, nhưng mà ai đời lại có chuyện ăn uống no nê ở nhà người ta xong lại buông đũa đi luôn, cậu chỉ có thể ngồi một cục tại bàn, nhìn Cố Miểu chạy ba vòng đã dọn xong tất cả.

Đang muốn hỏi xin Cố Phi điếu thuốc, Cố Phi đã ngậm điếu thuốc đứng dậy, theo Cố Miểu đi ra cửa sau.

Trong cửa hàng chỉ mình cậu đối mặt với cái bàn trống không.

Đệt.

Cậu lấy điện thoại di động ra, nhắn cho Phan Trí cái tin

Cháu trai

Ông nội! Tám chuyện xíu nha

Không có rãnh.

Phan Trí gửi tin nhắn thoại đến. “Con mẹ nó mày rãnh quá kiếm chuyện chọc tao hả! Tao mới bị mẹ tao chửi nát nước xong không cho tao ăn cơm đây nè!”

Tưởng Thừa nghe xong nhắn trả lại, cười đủ 20 giây (trên sự đau khổ của thằng bạn thân).

Cười xong cậu đứng dậy, định ra đằng sau nhìn xem hai anh em Cố Phi đang làm gì, không có gì thì cậu phắn luôn.

Từ cửa sau ra ngoài là một khu nhà nhỏ, chắc là mấy nhà dùng chung, có WC với một nhà bếp be bé.

Tưởng Thừa vừa ra khỏi cửa đã bị gió quất vào mặt, nhanh chóng băng qua nhà bếp.

Cố Phi đứng quay lưng về phía cửa, Cố Miểu đứng ở ao nước, đang dùng nước nóng rửa chén dĩa.

Cô bé rửa chén rất thành thạo, vẻ mặt còn tập trung vô cùng.

Tưởng Thừa nhìn một hồi cảm thấy không hiểu nổi Cố Phi đứng ở đây làm gì, Cố Miểu không phải là bé tí, nếu đã bảo nhỏ đi rửa chén thì cứ lấy đồ tẩy rửa là xong rồi, còn đứng nhìn làm chi.

"Việc kia…". Cậu hắng giọng một cái.

Cố Miểu không biết là do quá tập trung rửa chén hay là do không nghe thấy cậu, vẫn tập trung chuyên môn tẩy rửa.

Cố Phi quay đầu lại: "Hả?"

"Tôi chuẩn bị đi". Tưởng Thừa nói, "Cậu có áo khoác này không hay mặc hay không? Cho tôi mượn một cái."

"Không có." Cố Phi nói.

"Đệt?". Tưởng Thừa nhìn cậu. "Cậu có ý gì?"

"Thường xuyên mặc không à". Cố Phi nói. "Ngăn kéo trong buồng, cậu tự lấy đi".

"… Ờm, cảm ơn". Tưởng Thừa xoay người chuẩn bị đi lấy quần áo.

"Thừa ca." Cố Phi gọi cậu lại.

Tưởng Thừa dừng lại, Cố Phi hùa theo Cố Miểu gọi cậu là Thừa ca làm cậu thấy hơi kỳ, thế mà không hiểu sao lại cảm thấy rất thoải mái, xém xíu nữa đã trả lời, "thế chú em đây muốn gì".

"Để nó rửa xong hết hãy đi, nói tạm biệt với nó". Cố Phi nói.

"Ừm". Tưởng Thừa gật gật đầu. "Cậu… cho tôi điếu thuốc đi."

Cố Phi lấy bật lửa và hộp thuốc lá từ trong túi ra đưa cậu, quay đầu lại tiếp tục nhìn Cố Miểu rửa chén.

Tưởng Thừa châm lửa, lùi về cạnh cửa, cũng đứng yên nhìn Cố Miểu rửa chén.

Tuy là không chắc chắn, cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng cậu nghi là Cố Miểu không giống với những đứa trẻ bình thường, vì lẽ đó nên chuyện rửa chén Cố Phi cũng phải trông chừng…

Chỉ là…nếu sốt ruột như vậy, làm sao lại để cô bé trượt ván vèo vèo, cả chuyện bắt nạt cũng không can vào.

Thật là hay

Người ở nơi này đều rất là hay.

Có lúc cậu thấy sao mà huyền ảo, bao phố xá bao cảnh tượng, bao con người, bao sự việc, tất cả đều không mang cảm giác chân thực, chỉ có khi liên hệ với Phan Trí, cậu mới trở về lại bên trong một thế giới chân thực.

Xuyên không rồi ư?

Một thời đại khác? Một không gian khác?

Thế giới ngầm?

Tự mình làm mình lạnh sống lưng.

Cố Phi chợt quay lại nhìn cậu. "Cậu định trò phòng tầm bao nhiêu?"

Tưởng Thừa không để ý đến cậu.

Cố Miểu rửa chén xong, cầm lên thu dọn từng cái cẩn thận, mới xoay người ra khỏi bếp, đi qua Tưởng Thừa thì như không nhìn thấy cậu, Tưởng Thừa đi theo nhỏ vào trong tiệm, lúc nhỏ muốn quay đầu tìm người mới nhìn thấy Tưởng Thừa…

"Em giỏi lắm" Tưởng Thừa giơ ngón cái với nhỏ.

Cố Miểu xoa xoa mũi, có vẻ ngại ngùng.

"Có việc này". Tưởng Thừa khom người xuống nói chuyện với nhỏ. "Anh phải đi".

Cố Miểu nhìn Cố Phi một lúc, sau đó gật đầu với cậu.

"Tạm biệt nhé?" Tưởng Thừa giơ tay vẫy vẫy với nhỏ.

Cố Miểu cũng vẫy tay với cậu.

Tưởng Thừa cười cười, vốn là mong câu "Tạm biệt" có thể khiến nhỏ nói chuyện, không ngờ vẫn là câm lặng.

Cố Phi vào phòng cầm quần áo ra đưa cậu.

"Cảm ơn." Tưởng Thừa cầm lấy quần áo nhìn một chút.

"Mũ, găng tay, khăn quàng cổ, khẩu trang?" Cố Phi hỏi.

"… Không cần, " Tưởng Thừa nói, đi có mấy trăm mét thôi chứ bao nhiêu mà. "Đồ sạc… cậu có bao nhiêu cái?"

Cố Phi lại vào nhà cầm đồ sạc điện đi ra đưa cho cậu.

"Cảm ơn." Tưởng Thừa nhận lấy bỏ vào trong túi.

"… Người ta đánh cậu một phát xong cậu cũng bị liệu, nói cảm ơn phải không?" Cố Phi nói.

"Không thì cậu thử đi?" Tưởng Thừa mặc áo khoác vào, vén màn đi ra ngoài.

Cố Phi chậm rãi xoay người, cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ, vỗ nhẹ lên đầu Cố Miểu. "Đi, bọn mình về nhà."

Cố Miểu nhanh chóng chạy đi đóng cửa sổ thật kỹ, ôm ván trượt đứng ngoài cửa tiệm chờ cậu.

Cậu đóng thật kỹ két tiền ở quầy thu ngân, tắt đèn.

"Hôm nay mình đi bộ về, chị Tâm lái xe của bọn mình rồi". Cố Phi khóa cửa tiệm lại. "Lát nữa về nhà em nhớ phải làm bài tập ngay, làm xong mới được ra ngoài.".

Cố Miểu gật đầu, bỏ ván trượt xuống đất, đạp chân lên phóng đi, trượt được chừng mười mấy mét lại không biết bị gì đó chặn lại làm nhỏ ngã từ trên xuống.

Cố Phi cười, huýt sáo một hơi.

Cố Miểu không ngó đến cậu, đạp lên ván trượt phóng ra ngoài.

Lúc về đến nhà đã qua tám giờ, đèn trong phòng khách và TV đều được mở, mẹ khóa cửa phòng lại, chẳng

qua là có lộ ra ánh đèn dưới khe cửa.

Sau khi Cố Miểu vào trong lo làm bài tập, Cố Phi bước qua gõ cửa phòng một cái.

Bên trong không đáp lại.

“Một phút sau con đi vào.” Cố Phi nói một câu.

Sau khi vào bếp đun nước, rót cho mình một tách trà, cậu lại quay về bên ngoài cửa phòng mẹ, gõ hai lần xong đẩy cửa vào luôn.

Cửa không có khóa trái, mà muốn khóa trái cũng không được, lần trước khi mẹ làm ầm lên đòi tự tử cậu đã phá hư cửa, đến giờ vẫn chưa sửa.

“Đi ra ngoài”. Mẹ ngồi trên chiếc ghế sô pha nhỏ, cầm điện thoại trong tay, ánh mắt nhìn cậu như bốc lửa. “Đi ra ngoài! Ai cho mày bước vào!”.

“Nói chuyện điện thoại với thằng cha kia hả?”. Cố Phi lên giọng, “Mẹ đi mà nói với ổng, không cúp điện thoại thì ngày mai con đến gặp ổng, sau đó người đưa ổng vào làm ở cái tiệm kia cũng sẽ đá đít ổng đi không cho làm nữa”.

“Mày…”. Mẹ lườm cậu một cái, đưa điện thoại vào sát bên tai. “Tao đã nói với mày… A lô? A lô? Nè! Khốn kiếp!”

Mẹ ném mạnh điện thoại vào ghế sô pha. “Không phải chứ, mày bị cái tật xấu gì! Mẹ mày đi yêu đương mà mày cũng không để yên sao, can thiệp quá mức mày biết không! Nhà mình có tài sản gì đâu! Mày sợ có ai cướp của hai anh em mày sao?”

“Trong số những thằng bồ nhí của mẹ, mẹ chọn một thôi, một thằng đáng tin ấy”. Cố Phi nhấp ngụm trà. “Rồi mẹ thử xem con có thèm can thiệp không”.

“Ai là không đáng tin hả?”. Mẹ cau mày. “Phiền chết tao”.

“Có thằng cha nào đáng tin à?”. Cố Phi nhìn bà. “Mẹ thử không cho tiền đi rồi biết, chống mắt lên coi có thằng nào nhìn tới mẹ không?”

“Tại sao không nhìn tới!”. Mẹ vỗ lên sô pha một cái. “Tao xấu lắm hả? Nếu như tao xấu xí, làm sao mà mày từ nhỏ đến lớn toàn được người ta khen đẹp trai”.

“Ừm”. Cố Phi lôi một cái gương nhỏ từ tủ đầu giường, đưa lên mặt mình soi. “Đẹp thiệt”.

"Mày…". Mẹ vừa mở miệng đã bị cậu ngắt lời.

"Ai cũng kêu với con là hồi còn trẻ mẹ mày đẹp lắm". Cố Phi thả tấm gương xuống. "Biết cái gì gọi là hồi còn trẻ không? Thời bây giờ thiếu gì mấy đứa con gái ngốc nghếch còn xinh đẹp trẻ trung hơn mẹ nhiều, không ngó đến tiền của mẹ thì mắc gì mấy tên trai trẻ hai ba chục tuổi chịu yêu đương với bà cô bốn chục tuổi…"

"Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài!" Mẹ nhảy từ trên ghế sô pha xuống, đẩy cậu ra khỏi phòng. "Tao không có gì để nói với mày hết, đi ra ngay!"

Cố Phi nắm lấy cổ tay bà. "Đừng lấy tiền ở quầy thu ngân nữa, mẹ lấy bao nhiêu con đều biết hết".

Mẹ không lên tiếng, quay vào trong đóng sầm cửa lại.

Cố Phi ra phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha, uống hai hớp trà, cầm remote đổi qua mấy đài, giờ này toàn phim kiểu mẹ chồng ức hiếp nàng dâu trẻ, không thì nữ chính thánh mẫu bỏ qua hết hiềm khích khi xưa gương vỡ lại lành cùng một tên khốn nạn.

Chuyển kênh mấy lượt xong cậu tắt TV luôn, đi vào phòng mình.

Sau khi mở máy vi tính lên, trong lúc làm bài tập và chỉnh sửa ảnh của hôm nay, cậu do dự khi chọn ảnh.

Bài tập mà, viết ra được hay không, cũng như một cuộc thi mà làm hay không cũng thất bại vậy thôi.

Cậu chép ảnh trong máy ảnh ra máy vi tính, trước tiên xóa đi mấy tấm không hợp, lấy phần còn lại ra xem xét.

Nhị Miểu cũng khá lắm, cô bé này thấy máy ảnh là không cười, nghiêm túc như sắp đi bỏ bom trường học, nhưng mà trông rất ngầu.

Mấy tấm phong cảnh không được, loạn quá, background cũng xấu, mấy tấm tà dương này thì được, gam màu đỏ dát trên chiếc cầu người người qua lại trông cực kỳ đẹp… Tưởng Thừa, Tưởng Thừa, Tưởng Thừa…vài tấm của cậu ta.

Cậu nhíu mày hồi lâu, lưu lại tấm đầu tiên, xóa hết những tấm kia đi.

Đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa chỉnh sửa ảnh

Edit ảnh là công việc phiền phức, nhưng cậu cảm thấy rất thú vị khi xoắn tay lên làm, thú vị hơn lúc lên lớp học nhiều.

Dạo gần đây loa máy thu âm bị cậu chỉnh quá tay, tiếng trong radio đập vào như búa bổ, làm cậu lúc nhấp chuột bị run tay, thành ra khá là luống cuống.

Cậu mở phần nhạc trong ổ cứng của mình, thế là dịu đi rất nhiều.

Sau hai bài random, một giai điệu quen thuộc cất lên, sau đó là tiếng piano, rồi một giọng ca nữ.

"Giậm chân một bước tôi nhảy lên không trung, tôi như bay trên cao….Trên đó là những mơ hồ, nhìn về bên dưới tôi lại nghe em nói rằng thế giới này trống rỗng…"

Cố Phi giật giật con chuột, nhấp xuống.

Đã mấy năm qua rồi, hồi trước viết xong không thấy gì, giờ nghe lại thấy hơi trẻ con, giọng nữ là Đinh Trúc Tâm, đúng là nắm bắt tốt, giọng hát trầm khàn mang theo sự hoài nghi và giãy giụa…

Chỉnh xong bức ảnh cho Tưởng Thừa, cậu liếc sang nhìn thời gian, đã mười một giờ, thời gian là thế đấy, lúc cần thì đào không ra nó, lúc không cần thì dù đuổi đánh thế nào nó cũng không chịu đi nhanh cho.

Cậu chậm rãi xoay người, nhìn gương mặt mang sự không cam tâm của Tưởng Thừa, ánh sáng vừa đủ, giai điệu vừa đủ, cậu thiếu niên mang theo vẻ mặt khinh bạc cũng hay, ánh mắt không nhìn vào ống kính kia cũng rất đắt.

So với lần chụp thử người mẫu ở cái tiệm vật vờ của Đinh Trúc Tâm hồi trước thì mang lại cảm giác mãnh liệt trước ống kính hơn nhiều.

Cậu resize tấm ảnh lại một chút, kiểm tra một lượt thấy không có vấn đề xong mới lưu lại, mở photoshop ra.

Lên màu, làm mờ, lọc ảnh, thêm ánh sao…

Cuối cùng thêm vào vài chữ —— tiếng ca bi thương, niềm kiêu hãnh xoay tròn, đêm lại càng tĩnh lặng.

Làm xong hết rồi, gửi cho Tưởng Thừa thôi.

Last Of The Wilds, ID của Tưởng Thừa ngầm nói rằng cậu là học bá, có tuy rằng tiếng Anh thế này đối với Cố Phi mà nói cũng không khác chi ghép chữ, những cậu đã nghe qua ca khúc này, lại còn rất thích,tiếng kèn túi (*) kim loại.

[(*): Nghe thử bài này các bạn sẽ biết nó là loại nhạc cụ gì]

Lại nhìn ảnh avatar của Tưởng Thừa, bóng tối in trên gò má, rất mơ hồ, nhưng nhìn mũi có thể nhận ra là chính Tưởng Thừa… bức ảnh này chụp không tệ chút nào.

Chưa đầy hai phút Tưởng Thừa trả lời cậu.

Cậu bị bệnh lâu năm mà giấu hả…

Cậu nở nụ cười.

Sao cơ?.

Thiệt tình cậu là đồ tác giả nửa mùa! Sao cậu không chỉnh cho mặt tôi thành ông trung niên luôn đi? Rồi kêu là 'đêm nay hãy cạn chén vì tình bằng hữu của chúng ta'.

Cậu muốn à? Tôi làm ngay và luôn.

Dẹp đi.

Cố Phi tựa lưng vào ghế cười cả buổi, sau đó lại gửi một tin.

Sao thế, không thích à?

Còn nhân tính không?

Cố Phi vừa cười vừa đưa ảnh gốc cho Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa không có động tĩnh, qua mấy phút mới trả lời một câu.

Một tấm thôi à? Mấy tấm khác còn không?

Không còn, mấy tấm kia chụp không đẹp, tôi xóa rồi.

…Cậu có yêu cầu quá khắc khe với chuyện chụp ảnh nha, không để tôi tự xóa sao.

Hồi chiều cậu bảo không muốn xóa mà.

Tưởng Thừa không trả lời.

Cố Phi bỏ điện thoại di động xuống, đứng dậy vươn vai duỗi người một chút, bước ra khỏi phòng.

Cố Miểu đã tắt đèn trong phòng, cậu bước qua, nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn, cô bé đã làm bài tập xong, cũng đã rửa mặt xong, hiện đang nằm ngủ ngoan trong chăn.

Khi cậu đang làm việc, tuyệt đối sẽ không để ai quấy rối, việc này không chỉ Cố Miểu biết, người thiếu căn cứ như mẹ cũng biết… Mẹ đã ra ngoài từ lúc nào, lặng yên không một tiếng động, chẳng phiền hà gì đến cậu.

Cố Phi nhíu mày, túm lấy áo khoác đang treo cạnh cửa của mình, lấy bóp tiền ra nhìn, bên trong không còn tờ tiền lớn nào.

"Đệt". Cậu nhỏ giọng nói một câu.

Về phòng xong cậu gọi điện thoại cho Lưu Phàm.

"Đại Phi? Đi đâu không? Bọn tao đang nhậu nè". Đầu dây bên kia là giọng nói hớn hở của Lưu Phàm. "Lý viêm đãi tụi tao".

"Tao không đi, mệt quá muốn đi ngủ". Cố Phi nói. "Ngày mai ra ngoài với tao một chuyến".

"Đi đâu?" Lưu Phàm lập tức hỏi.

"Tiệm bán đĩa tao nói lần trước". Cố Phi nói

"Là cửa tiệm mà từ ông chủ đến nhân viên đều bị ép theo một gu âm nhạc à?". Lưu Phàm hỏi.

"Ông chủ thì quá dữ rồi". Cố Phi nói. "Tao muốn tìm thằng cha cẳng châu chấu thôi".

"Tao biết rồi, không cần tới mày ". Lưu Phàm chép miệng. "Mày đi không có hợp, tao dẫn người qua, muốn sao?"

"Muốn mẹ tao xoay người bỏ chạy". Cố Phi nói.

"Tới luôn". Lưu Phàm đáp.

Cúp điện thoại xong điện thoại di động vang lên một tiếng,Tưởng Thừa nhắn cho cậu cái tin –

Cảm ơn.

Cố Phi liếc mắt nhìn avatar của cậu, nhận ra là đã đổi thành tấm ảnh vừa gửi qua.

Đổi avatar à? –

Ừ, rất là có khí chất.

Cố Phi cười cười, bỏ điện thoại xuống, chuẩn bị đi rửa mặt, vừa đi tới cửa điện thoại lại vang lên một tiếng.

Cậu lấy ra nhìn một chút.

Chắc là mai tôi phải mặc quần áo cậu thêm ngày nữa , tan học tôi mới đi mua đồ mới được.

Cậu không định giặt xong đưa tôi liền sao

Cậu bị bệnh sạch sẽ à?

Không có, cứ bỏ đồ của tôi với đồ mới của cậu vào giặt chung đi.

Tôi sẽ giặt sạch quần áo cho cậu.

Cố Phi ngáp dài một hơi, không biết có phải do hồi tối ăn quá nhiều thịt hay sao mà buồn ngủ dã man.

Rửa mặt xong cậu nhào lên giường ngủ luôn, nửa đêm thấy lạnh mới tỉnh dậy đắp chăn lên.

Sáng thức dậy nhà chẳng còn ai, mẹ đi suốt đêm không về, Cố Miểu đã tự đến trường, cậu nhìn đồng hồ, đừng nói đi học sớm, tiết thứ nhất đã qua hết nửa…

"Ày ——" cậu nghiến răng, gắng sức chậm rãi xoay người, ì ạch dọn đồ đi ra ngoài.

Vừa đi xuống lầu đã nhận được cuộc gọi của thầy Từ. "Học kỳ này em cũng y như vậy sao, muốn bị đuổi học à?!"

"Em ngủ quên." Cố Phi nói.

"Thầy không quan tâm hôm nay em viện cớ gì". Thầy Từ nói, "Trưa hôm nay thầy muốn nói chuyện với em

một chút! Thầy muốn lo cho em"

"...Sao thầy lại muốn lo cho em?". Cố Phi hỏi

"Em bỏ lỗi cho sơ sót của thầy". Thầy Từ nói. "Trước đây thầy không biết chuyện của em, thầy tắc trách! Giờ biết rồi thầy muốn lắng nghe!"

Cố Phi dừng chân lại. "Chuyện gì của em?"

"Chuyện của ba em". Thầy Từ nói rất thành khẩn. "Thầy là chủ nhiệm của em, hi vọng là em chịu mở lòng với thầy..."

"Chuyện của em không cần thầy quan tâm". Cố Phi nói. "Em không cần biết thầy là ai, thầy có tin là em đánh thầy luôn không?"

13. Chương 13

Sáng sớm Tưởng Thừa thức dậy hơi muộn, lúc mở mắt ra đã sát giờ đi học.

Cậu trốn học lâu là hai ngày, tính luôn đêm là ba ngày, nhưng so ra thì cậu rất hiếm khi đến muốn, không biết tại sao nhưng nếu như cậu đã muốn đi học, thường lại chẳng ham đến muộn...

Giờ chỉ mới vừa khai giảng, cậu không định là không đến trường, do đó nhìn giờ, từ giường nhảy phốc xuống, chạy vào trong phòng tắm, cầm lấy bàn chải của khách sạn.

Thường thì lúc trọ khách sạn cậu sẽ không dùng những thứ này, bàn chải đánh răng vừa cứng vừa to đùng, kem đánh răng nhạt nhẽo mùi vị không ra sao...Lúc đánh răng xong không biết do tay nghề kém hay bàn chải dở, cả hàm răng đều muốn chảy máu.

Rồi lại ngẩng đầu nhìn mình trong gương, mặt mày bơ phờ ngủ không ngon, còn có thâm quầng bên mắt, thêm với bọt kem đánh răng...

"A...".Cậu quay về tấm gương, lấy bàn tay quấn đầy băng gạc che ngực, một tay chỉ về đằng trước, nặng nhọc thở mấy hơi. "Tên... Trong tên... Có độc! A!"

Tự biên tự diễn tự chọc cười bản thân một hồi bỗng thấy sắp không kịp giờ đến nơi, cậu vội vàng tát nước lên mặt rửa cho sạch.

Lúc chạy từ phòng ra, mơ hồ cậu thấy phòng đối diện cười mình.

Không sai, ngày hôm qua cậu theo Cố Phi chỉ dẫn mà tìm đến chính chỗ này, kết quả là từ trên xuống dưới ngoại trừ 500 đồng cùng một cái điện thoại di động, quần áo còn không phải của mình, cậu cứ thế bước vào.

Vì không có cách chứng minh thân phận, lúc cậu để cho lễ tân nghĩ cách hộ, lễ tân còn đòi báo cảnh sát, mệt chết bỏ luôn.

Khu trung tâm của một thành phố cũ kỹ rách nát thôi mà, qua đêm ở quán trọ thôi mà làm khó dữ!

Cậu đã mặc áo khoác của Cố Phi, hốt luôn áo bông của Cố Phi, cầm đồ sạc điện thoại của Cố Phi, còn ăn cơm của cậu ta, hút điếu thuốc của cậu ta, thiếu điều ráng mặt dày hơn nữa quay về kêu Cố Phi ơi cho tôi mượn chứng minh thư của cậu dùng luôn nhé.

Lúc định tìm quán net ở đại qua một đêm, cậu nhìn thấy khách sạn nhỏ đối diện này, xem như được cứu.

Cậu quay đầu lại vừa liếc nhìn khách sạn nhỏ này, Chu gia khách sạn, nhớ rồi, sau đó lẩm nhẩm để nhớ trong đầu kỹ hơn.

Vào tiệm nhỏ dưới lầu khách sạn mua ít đồ ăn, nhưng không có thời gian để ăn, Tưởng Thừa nhét hết đồ ăn vào trong túi, chạy vèo về hướng trường học.

Nếu bảo là có xa trường trung học số 4 không thì là hai trạm, nhưng đều là trạm ngắn, thời gian chờ xe bằng cả khoảng xe chạy, nhưng bảo gần thì hên xui, giờ mà chạy bộ tới cũng hụt hơi, nhưng chẳng lẽ lại kêu xe ngay sáng sớm.

Lúc chạy đến cửa trường học, Tưởng Thừa nghe hồi chuông thứ hai vang lên, bốn phía cứ như một pha quay chậm dần dần tụ về hướng cửa lớn trường học, có vẻ đều như kệ đời nó chứ, nên ha ha, nên cứ thong thả, chuông reo kệ chuông mình cứ tà tà.

Cậu bước chậm lại, không muốn ra vẻ một học bá vội vàng trong mắt mọi người.

Tình trạng này của cậu bây giờ mà gặp giáo viên cán sự trước đây sẽ bị chửi cho nát nước, thầy cán sự này lại hay cáu bẳn chửi người, mà thầy cán sự bên trường trung học số 4 cứ đứng tựa cửa, không biết là do dễ tính hay tại đã quá quen, lại nhẹ nhàng bảo, “Nhanh lên chút đi! Bước nhanh lên! Lát nữa đóng cửa, đứa nào leo cổng vô sẽ bị bắt phạt ráng chịu!”.

Leo cổng? Tưởng Thừa quay đầu lại liếc mắt nhìn cổng trường học.

Cổng trường trung học số 4 to đùng, hai tầng, mỗi tầng là cửa chạy điện cao bằng nửa người, bên trong còn có hai tấm cửa sắt lớn, mặt trên đầy gai nhọn.

Cậu đột nhiên nhớ ra ngày hôm qua Cố Phi đến muộn, leo cổng vào à?

Móa. Vừa nghĩ tới đám gai nhọn kia, cậu thấy như gió buốt thổi ngang đũng quần, phát lạnh.

Lúc đi lên lầu có người từ phía sau kêu cậu, "Tưởng Thừa!"

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy Vương Húc cầm cái bánh rán to đùng vừa gặm vừa chạy tới.

"Chời ơi là mày thiệt hả". Vương Húc nhìn cậu một lượt từ trên xuống. "Mới nãy tao còn tưởng là Đại Phi đó, nhìn cái mũ mới thấy sai sai...Sao mà mày lại mặc đồ của nó? Đây là đồ của nó phải không?"

"Ừm." Tưởng Thừa tiếp tục đi lên lầu.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì không?". Vương Húc lại nhìn qua tay cậu. "Quỷ thần ơi, tay mày làm sao vậy? Có phải là Hầu tử? Mày phải trốn ở nhà Đại Phi?"

"Không phải". Tưởng Thừa trả lời.

"Mày không cần phải giấu tao". Vương Húc rất nghĩa khí mà vỗ vai cậu một cái. "Chuyện này là do tao, xảy ra chuyện gì tao cũng sẽ chịu trách nhiệm, mày cứ nói thật với tao..."

"Đừng..." Tưởng Thừa xoay mặt nhìn cậu ta. "Vỗ vai tao"

Vương Húc giơ tay lên.

"Cũng đừng vuốt lưng tao". Tưởng Thừa nói.

"Đệt". Vương Húc có hơi khó chịu, đành lấy tay bỏ về trong túi, đi vài bước qua mặt cậu tiến lên lầu. "Chơi ép quá".

Cố Phi không có đến lớp tiết tự học, không biết là đến muộn hay là cúp học luôn.

Tưởng Thừa gục xuống bàn, dùng thân Chu Kính phía trước làm vật chắn ngang, từ từ ăn sáng một chút, có không dưới 5 người ở xung quanh cũng cùng ăn như cậu.

Cậu vừa ăn vừa cảm thán, mới vừa tới có hai ngày, chưa gì hết mà mình đã bị đồng hóa hay sao?

Cậu ăn sáng đơn giản, bánh rán với sữa đậu nành, sủi cảo với bánh củ cải thì muốn ăn nhưng lại không dám, sợ vào lớp ăn sẽ có mùi.

Kết quả vừa nhìn người bên cạnh, bánh bao bánh củ cải nhân hẹ, bánh nướng nhân hẹ, có mùi thì chớ, có đứa còn chơi luôn cả tô mì thịt bò.

Tiết đầu là tiếng Anh, thầy Lỗ vừa vào đã hét như thường lệ, còn tịch thu cái bánh bao chưa ăn xong của đứa ăn chậm nhất lớp.

"Ày". Chu Kính nghiêng đầu, "Tưởng Thừa Tưởng Thừa."

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta, không lên tiếng.

"Tưởng Thừa?" Chu Kính lại gọi cậu một tiếng, "Tưởng Thừa."

"Có chuyện cứ nói". Tưởng Thừa đột nhiên hiểu ra vì sao Cố Phi kệ xác cậu này, người tuýp này muốn nói gì là sẽ kêu réo cho đến khi được đáp lời mới thôi.

"Hôm nay cậu mặc đồ của Đại Phi à?" Chu Kính hỏi

Tưởng Thừa nhíu mày, dựa lưng vào ghế nhìn qua cái áo bông, tự dưng nghi là mình đã mặc trúng cái áo Cố Phi hay mặc nhất.

Vương Húc nhìn một chút đã nhận ra ngay, Chu Kính cũng mẹ nó nhìn ra rồi, không chừng hơn nửa người trong lớp này đã biết cậu mặc đồ Cố Phi đi học.

Cậu cúi đầu xuống nhìn lớp áo trong, chỉ có thể cầu khẩn là áo này không bị mặc thường xuyên.

"Áo khoác trong cũng là của Đại Phi phải không?" Chu Kính lại hỏi. "Hôm qua cậu ở nhà Đại Phi?"

Đệt!

Tưởng Thừa không để ý đến cậu ta nữa, nằm dài trên bàn định ngủ.

"Ày, Tưởng Thừa". Chu Kính không lay bàn nữa. "Sao hôm nay Đại Phi không đến lớp?"

"Không câm miệng là tôi đập cậu bây giờ". Tưởng Thừa nhắm mắt lại nói.

Chu Kính thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Trong phòng học rất ấm áp, hơi bị ấm quá nữa, nhưng nếu cởi hết áo ấm ra cũng không hay, huống chi bên

trong mấy lớp áo này cũng chẳng còn đồ gì, cũng không thể xoăn tay áo lên giữa lớp.

Cố Phi nhìn rất trầm tĩnh, trong trường học không nói quá hai câu, cũng không thấy cậu ta thân với ai, đi nhà vệ sinh cũng chỉ một mình, thế mà rốt cục cậu ta mặc đồ gì thường cũng bị nhớ kỹ càng

Mẹ nó quá hay luôn.

Tiết thứ hai là ngữ văn, hết giờ thầy Từ mới đi đến trước mặt cậu, bốn mắt nhìn nhau với cậu: "Tưởng Thừa à, đến đây một chút".

Tưởng Thừa đứng dậy, do dự một chút cũng chỉ đành mặc lại áo bông của Cố Phi, theo thầy Từ ra khỏi phòng học, cùng đứng bên hành lang. "Chuyện gì vậy Từ tổng?".

"Sao hôm nay Cố Phi không đi học?". Thầy Từ hỏi.

"Làm sao em biết?". Tưởng Thừa thấy hơi câm nín.

"Em không biết?". Thầy Từ nhìn cậu, trên mặt như viết mấy chữ 'Không tin cho lắm'. "Là em không biết hay em không muốn nói với thầy?"

"Em với cậu ta không quen biết, em bao che cho cậu ta làm gì?" Tưởng Thừa có chút buồn bực nói.

"Chà, là vậy sao". Thầy Từ thở dài. "Thầy thấy em mặc đồ của nó, nên mới nghĩ là hai đứa ở chung chỗ hôm qua, thế mà em không biết vì sao nó không đi học à?".

"…Dạ". Tưởng Thừa đáp một tiếng, chỉ có thể ậm ừ vậy thôi, chứ nói thêm câu nào nữa cậu sợ mình thổ huyết luôn mất.

"Tưởng Thừa à". Thầy Từ nhìn cậu. "Em với Cố Phi cũng đã tiếp xúc được hai ngày nay, em thấy nó là người ra sao?"

Tưởng Thừa trừng mắt nhìn thầy Từ, nếu cậu không biết rằng mình đang ở trường học, đứng trước mặt cậu là thầy chủ nhiệm, và Cố Phi chỉ là người ngồi cùng bàn với cậu, cậu thật hoài nghi rằng mình là người lo vận động bầu cử…

"Một ngày". Tưởng Thừa sửa lại lời thầy Từ. "Chính xác mà nói thì là nửa ngày".

"Đúng, chiều hôm qua nó không đến lớp". Thầy Từ cau mày. "Vậy em cảm thấy…"

“Em không cảm thấy gì hết”. Tưởng Thừa ngắt lời thầy. “Từ tổng, em không có để ý đến người này”.

“Cố Phi ấy, nó rất thông minh, không giống như mấy thằng lóc cóc xung quanh nó”. Thầy Từ cố chấp nói cho xong lời. “Nếu như em có thể làm cho nó tỉnh ngộ, thành tích của nó sẽ lên cao”.

“Em à?”. Tưởng Thừa chỉ vào chính mình, thiếu chút nữa đã hỏi một câu ‘bộ ngài ngủ chưa tỉnh sao’.

“Không không, là thầy”. Thầy Từ cười chỉ vào mình. “Việc giúp đỡ cho nó tỉnh ngộ đương nhiên là việc của giáo viên chủ nhiệm”.

Tưởng Thừa không lên tiếng, cậu nhìn ra được thầy Từ là người rất tốt, nhưng lại lấy cậu ra muốn nhờ vả cho học sinh mình để tâm, công việc này thấy có hơi bất khả thi, Chu Kính như vậy còn không nhờ vả gì được cậu, huống chi Cố Phi.

“Thầy thấy là thành tích của em rất tốt”. Thầy Từ nói. “Có thể làm đôi bạn cùng tiến với nó không?”

“Cái gì?” Tưởng Thừa giật mình trừng mắt thầy Từ.

Đôi bạn cùng tiến?

Chuyện này mà gặp ở thời cấp hai thì kết quả không sống chết mặc bay cũng là yêu sớm, lên cấp ba mà còn lăn tăn thì…thầy Từ vào lúc này quả thật trông cực kỳ giống ông trung niên chính hiệu.

“Cũng không cần phải là đôi bạn cùng tiến”. Thầy Từ giải thích. “Em cứ giúp đỡ nó thường ngày, lúc nó đi học em khuyên bảo nó, có bài vở thì em chỉ cho nó một chút…”

Tưởng Thừa nhìn thầy, không hiểu thầy lấy đâu ra sức mạnh để tin được rằng ai đó có thể khiến cho Cố Phi chịu tiếp thu ý kiến và phấn đấu.

“Trước đây thầy sắp xếp cho Dịch Tĩnh kèm nó, Dịch Tĩnh là lớp trưởng, rất nhiệt tình, nhưng dù sao cũng là con gái, không tiện lắm”. Thầy Từ nói. “Do đó hi vọng em… nếu không ảnh hưởng đến thành tích của mình thì nhớ quan tâm bạn bè một chút”.

Nét mặt thầy Từ rất thành khẩn, giọng nói mang vẻ thương lượng, điều này làm cho Tưởng Thừa có chút không biết nên nói như thế nào.

Cậu từ nhỏ đến lớn đều thích mềm không thích cứng, chịu lời thành khẩn chứ không phải tinh tướng, nhưng lời thỉnh cầu quá mức ngây thơ của thầy Từ thực tình cậu không nuốt nổi.

“Từ tổng”. Cậu cũng rất mà thành khẩn nói. “Em cảm thấy thầy nên hiểu biết trước về em một chút rồi

hãy suy nghĩ thêm xem có nên nhờ em làm việc này hay không, điểm số không phải là chuẩn mực duy nhất để đánh giá con người, thầy không thấy rằng hôm nay em đi học còn không mang sách theo sao?"

Câu chuyện không tiếp tục nữa, chuông vào học vang lên.

Cả buổi Cố Phi không đến trường học, cũng không có giáo viên nào hỏi đến, cứ như là việc ai có đi học không vốn chẳng là chuyện gì đáng cho họ quan tâm.

Tan học xong Tưởng Thừa là người đầu tiên rời khỏi lớp, cậu không có để thu dọn, mặc đủ bộ áo lên là dông thẳng, còn nhanh hơn đám học trò muốn đến căn tin giành cơm kia, cậu lao ra khỏi lớp như tia chớp.

Ngày hôm nay cũng hên, vừa ra khỏi cổng đã thấy có xe taxi thả khách, cậu không đợi khách bên trong rời xe xong đã nhảy vào ngồi cạnh bên tài xế.

"Ngoại trừ cái khu mua sắm ở khu quảng trường trung tâm thành phố ra". Tưởng Thừa hỏi tài xế. "Còn chỗ nào mua quần áo không?"

Tài xế suy nghĩ một chút. "Shopping Square"

"Chỗ nào?". Tưởng Thừa hỏi.

"Trung tâm thành phố". Tài xế trả lời.

"... À ". Tưởng Thừa tựa ghế, nhắm hai mắt lại. "Vậy cứ sang chỗ đó đi".

Chỗ mua sắm này quê mà, khi Tưởng Thừa với Phan trí đi ăn thịt nướng ngày đó cũng có dạo chơi một lúc, không có gì vừa mắt, chẳng qua giờ không để tâm nữa, chỉ cần có quần áo là được.

Cậu tùy ý nhảy vào một chỗ nổi tiếng là cắt cổ, không mua sợ là ông chủ giãy chết ngay, cầm một cái áo khoác với áo bông một hồi, cảm giác đã xong, đem ra thanh toán ngay tắp lự để đề phòng nhân viên phải đốt phong long.

Lúc cầm quần áo Cố Phi đi ra khỏi cửa tiệm, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mua đồ kiểu giống vậy, cũng may chất lượng không tồi, ấm áp, giá cả cũng ổn, chẳng qua giá tiền này không đến cắt cổ, cùng lắm là cỡ từ lầu một phóng ra cửa sổ thôi.

Vòng quanh khu mua sắm ăn qua loa xong lại chẳng biết nên đi đâu.

Không thì về trường luôn vậy, cạnh trường có tiệm giặt ủi, giặt sạch quần áo Cố Phi đã.

Không gọi xe, tiền trong thẻ mẹ cho cậu không ít, nhưng nhìn tình cảnh nhà Lý Bảo Quốc, số tiền này chắc là phải dùng dần từ cấp 3 cho đến đại học… Cậu nhìn quanh một chút, phía trước có cái trạm xe buýt.

Vừa lúc bước đi, điện thoại di động vang lên.

Lý Bảo Quốc gọi đến.

Cậu hơi không tình nguyện nhấn nút nghe điện thoại. "A lô"

"Thừa Thừa ơi!". Cái giọng to mồm của Lý Bảo Quốc truyền tới. "Con tan học rồi à?!"

"Ừm." Tưởng Thừa tiếp tục hướng về nhà xe.

"Tối hôm qua con ở đâu vậy?". Lý Bảo Quốc hỏi. "Con nổi cơn đùng đùng như thế, không biết hàng xóm có tưởng ba làm gì con không nữa!!".

Tưởng Thừa không lên tiếng, dừng chân bên trạm, muốn nhìn xem có xe nào ghé ngang trường học hay không.

"Con hết cáu chưa?". Lý Bảo Quốc lại hỏi. "Về nhà ăn trưa đi, ba đãi con sủi cảo, chờ con về đó!"

"Tôi…" Tưởng Thừa không muốn trở về, nhưng lúc này không nói ra được, đờ người cả buổi mới nói ra một câu. "Con đang ở khu mua sắm".

"Không xa lắm, lên xe số 19 là về tới nhà". Lý Bảo Quốc lập tức nói. "Ngay ở cửa đông nhà ga đó".

Tưởng Thừa đem quần áo trở về nhà Lý Bảo Quốc thì phát hiện cách không xa có tiệm giặt ủi, nhìn qua thấy hơi kỳ, nhưng bên trong tủ kính treo rất nhiều quần áo, cậu do dự một hồi xong lại đem quần áo Cố Phi cầm vào nhờ người ta giặt sạch, còn đưa tiền trước bảo tối đến sẽ lấy.

Lúc xuống lầu cậu ngừng lại, phía trước chỗ rẽ cầu thang có dựng một chiếc xe ba gác, kính xe được kéo xuống, Lý Bảo Quốc đứng ngay bên cạnh, từ trên xe lấy xuống mấy khối pha lê, sau đó gắng sức mang về.

Cái này chắc là thay cho cửa sổ bị cậu đập nát hôm qua, Tưởng Thừa thở dài, chạy tới. "Tôi vác cho".

"Ồ, trở về rồi!". Lý Bảo Quốc hô lên một tiếng. "Con đừng di chuyển, ba mang được mà, trịch chút là rớt mất đó, đồ quý lắm!"

Tưởng Thừa nhìn qua cảm thấy không động tay gì được, liền cầm lấy chiếc chìa khóa trong tay Lý Bảo Quốc mở cửa phòng ra.

"Hiểu ý lắm!". Lý Bảo Quốc ngước đầu hô to không biết với ai. "Nhìn nè, đây chính là con trai ba! Ngầm hiểu ý ba quá mà!"

"Sao không thuê người khuân vào cho". Tưởng Thừa nhìn qua căn phòng, trên đất vẫn còn đầy mảnh thủy tinh vỡ, cậu vào nhà bếp lấy chổi. "Cái này…"

"Thuê người>". Lý Bảo Quốc trợn mắt. "Cái này đã tốn bao nhiêu tiền rồi! Ba nói cho con biết, mấy khối pha lê này là trả góp hết đó!"

"Trả góp?". Tưởng Thừa cầm chổi sửng sốt.

"Tiệm pha lê sau lầu kia có ông chủ hay đánh bài với ba, ba hỏi qua ổng rồi". Lý Bảo Quốc nói. "Hai ngày nữa đánh bài có hên, ba sẽ trả hết".

Tưởng Thừa há miệng không nói nên lời, Lý Bảo Quốc thậm chí còn không có tiền trả mấy khối pha lê này? Việc kiếm tiền trả còn phải nhờ vận đen đỏ?

"Sau lầu à?". Cậu khom lưng quét pha lê trên sàn. "Lát nữa tôi đem tiền trả".

"Con trai ngoan". Lý Bảo Quốc thả khối pha lê lên bàn, vỗ tay một cái. "Biết thương ông đây! Người nhà bên kia cho con không ít tiền phải không?".

Tưởng Thừa quay đầu lại liếc mắt nhìn ổng, không hé môi.

Lúc Lý Bảo Quốc đi vào nhà bếp nấu sủi cảo, cậu túm lấy áo khoác quăng trên giường, lấy bóp tiền trong túi ra nhìn, nhất thời cảm thấy câm nín.

Tiền mặt không bị động tới, nhưng vị trí thẻ thay đổi, cậu liếc nhìn tấm thẻ, xác định vẫn là như cũ mới đem ví tiền bỏ lại trong túi, ngồi bên đầu giường, cả người không còn sức lực.

Cố Phi lấy gói thuốc lá ra muốn châm thêm điếu nữa mới phát hiện là đã hết mất rồi.

Cậu nhíu mày bóp nát gói thuốc, ném xuống ngay chân.

Trên đất ngoại trừ gói thuốc lá này, còn có một mảng tàn thuốc.

Ngày hôm nay rất yên tĩnh, buổi sáng thầy Từ có gọi mấy cuộc, còn có mẹ, Lý Viêm, cậu không hề tiếp, cuối cùng tắt nguồn điện thoại.

Cả giới đều yên tĩnh, có thể khiến cho tận thâm tâm của một người biết thưởng thức sự tĩnh tâm phải hoảng sợ.

Sắc trời đã sẫm lại, gió bấc thổi đến càng lúc càng nhanh, gió như xuyên qua mũ, xuyên qua màng nhĩ, xuyên qua khẩu trang, làm người ta hoa mắt chóng mặt.

Cậu xoay người theo lối rẽ giữa hai hàng mộ bia đi ra ngoài, cầm chổi vào trong quét tàn thuốc trên đất, sau đó nhìn chằm chằm bức ảnh trên mộ bia.

Đây là lần đầu tiên cậu ở đây cả ngày nhìn bức ảnh.

Tia sáng mờ ảo bên trong, người trong hình vô cùng xa lạ, nhưng vẫn mang đến cho cậu một nỗi sợ hãi như bao lần.

"Con đi đây". Cậu nói.

Mỗi lần xoay người bước đi, cậu đều cảm thấy có người từ phía sau nhìn theo mình.

Quay đầu lại chỉ thấy một tấm mộ bia và khoảng không thinh lặng.

Càng đi về phía trước, bước chân càng nặng trịch, Cố Phi hít một hơi, cố bước nhanh hơn.

Trong nháy mắt cây chổi thả xuống, bên tai cậu vang lên tiếng nước thật to.

Hơi thở cậu dừng lại, cảm giác như không khí quanh mình thắt nghẹn.

Không phải tiếng nước chảy, cũng không phải tiếng hoa đong đưa trong nước, đây là... âm thanh của người giãy giụa cùng đường trong nước, mang theo sự tuyệt vọng, thống khổ, âm thanh rất lớn.

Bọt nước bắn lên, từng cái từng cái bọt nước trồi lên, lại từng cái từng cái bị đập nát, bên trong làn bọt nước còn có đôi mắt trợn thật to nhìn cậu.

"Tại sao mày không cứu tao! Mày ngứa mình à?"

Cố Phi sau một hồi run sợ lại dùng hết sức đá mạnh vào thùng rác, tiếng thùng rác ngã ngang trên nền đất kéo cậu về thực tại.

Cậu kéo cổ áo, cúi đầu bước nhanh theo con đường không một bóng người trong nghĩa địa ra cổng lớn.

Đây không phải là câu nói sau cùng cậu nghe thấy, nhưng vào cái ngày mà ba chết, suốt cả đêm cậu không thể thoát khỏi cơn ác mộng triền miên của câu nói ấy.

Trước khi chết ba không nói chuyện, cũng không nói thành lời, chỉ có liều mạng giãy giụa.

Cậu không hiểu vì sao mình lại mơ về một câu nói như vậy, cũng không nghĩ tới là câu nói này sẽ theo cậu suốt mấy năm trời, trở thành nỗi sợ cậu không cách nào đối mặt.

Cảm giác toàn thân ướt đẫm khi đứng bên hồ trước sau vẫn chân thực như vậy, chân thực đến nỗi sau mỗi lần cậu đều phải nắm lấy quần áo, xác nhận là từ quần áo mà ra.

Phía bên nghĩa địa thực ra rất sầm uất, đi từ cổng ra là một đại lộ, Cố Phi chậm rãi bước vào một siêu thị.

Đến khi bốn phía được ánh đèn bao phủ, cậu mới thấy ấm áp, cảm giác cơ thể căng cứng kia hầu như đã biến mất.

Cậu mua hai gói thuốc lá với một chai nước, xong lại mua một phần Oden, ngồi ở khu nghỉ, ăn xong mới bước ra ngoài.

Đứng tránh gió nơi ven đường, cậu châm thuốc, mới vừa hút một hơi đã nuốt mất tàn thuốc, buồn nôn.

Cảm giác trong cuống họng bây giờ giống như toàn nuốt phải cát.

Ngồi trên xe công cộng một hồi, uống cả chai nước cậu mới thấy đỡ, lấy điện thoại trong túi ra, mở lên.

Một đống cuộc gọi nhỡ, toàn là của thầy Từ, người khác không để tâm mấy, biết cậu tắt máy thì sẽ không gọi lại nữa, chỉ có thầy Từ, cái sự cố chấp không suy xuyển này mà đi theo đuổi người chắc cũng dọa cho người chạy mất dép.

Xem cuộc gọi nhỡ xong lại đến phần tin nhắn, có một tin, Tưởng Thừa gửi đến –

8 giờ tôi đi lấy quần áo cho cậu.

Nhìn thấy avatar của Tưởng Thừa, cậu lại nghĩ tới ngày hôm qua mình chỉnh sửa ảnh cho Tưởng Thừa, không biết sao lại tựa vào cửa sổ xe nở một nụ cười không dứt.

14. Chương 14

Từ nghĩa địa về nhà rất xa, gần nửa đoạn thành phố, Cố Phi lắc lư dựa vào cửa sổ xe, lắc lư được hai trạm đã lăn ra ngủ.

Lúc mở mắt ra cũng gần đến nơi, nhưng đã qua tám giờ, cậu lấy ra điện thoại ra nhìn, Tưởng Thừa không nhắn tin đến, chắc là vẫn chưa đến.

Còn có một tin nhắn của Cố Miểu, chỉ ba chữ. –

Em đi ăn.

Dưới lầu nhà hàng xóm có một hàng quán nhỏ, những lúc cậu về nhà muộn không làm cơm, Cố Miểu sẽ tự đi đến chỗ đấy ăn, cuối tháng Cố Phi sẽ đến tính hết tiền nợ.

Cơ mà tự dưng mẹ nổi hứng bất tử cũng sẽ đi nấu cơm một hai lần, mẹ nấu ăn rất ngon, cậu với Cố Miểu đều thích, chỉ là muốn ăn một lần lại khó trần ai.

Ăn ở dưới lầu sao?

Ừm

Cố Phi thả điện thoại vào lại trong túi, bước đến cửa xe chờ đi xuống, cô bé này ngày càng dã man, liên tục gõ chữ mà lại kén, kiệm lời.

Lúc 8 giờ ở một khu nội thành cũ đã là rất muộn, đối với những đứa ru rú trong nhà vốn sống quanh những con phố cũ kỹ thì đã là quá muộn, hầu như các cửa hàng đều đã đóng cửa, cũng không có người nào qua lại, trừ khi đi đánh bài.

Khi Cố Phi đi đến tiệm nhà mình, từ xa đã thấy người đứng bên cửa, theo ánh đèn lờ mờ có thể nhận ra người kia đang qua lại trên phố đi bộ, tựa hồ như khiêu vũ vậy

Tưởng Thừa?

Cậu bước đến nhanh hơn, xác nhận đúng là Tưởng Thừa đang rụt cổ, bỏ hai tay vào túi, nhảy lên nhảy xuống nơi bậc thềm.

“Ts cậu”. Không chờ cậu lên tiếng, Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn thấy cậu, không biết là do bị đông cứng hay đang cố uy hiếp, giọng rất gằn. “Con mẹ nó sao cậu không đợi đến mai hãy chường mặt ra luôn!”

Sau khi câu nói này vừa dứt, Cố Phi xác nhận là bị đông lạnh, âm thanh mang theo sự run rẩy, còn có tiếng răng đập vào nhau cầm cập.

"Ngại quá". Cố Phi cầm chìa khóa lên nói. "Xe công cộng, đi chậm."

"Không phải gì". Tưởng Thừa chỉ vào cửa tiệm đang đóng của nhà cậu. "Nhà cậu làm ăn tùy hứng quá ha".

Hả?" Cố Phi liếc mắt nhìn cậu.

"Ông bác sĩ ở sát bên kêu là từ trưa đã không mở cửa". Tưởng Thừa nói.

"Thật à?". Cố Phi mở cửa ra, hơi ấm trong phòng tỏa ra. "Ngày hôm nay mẹ tôi đến đây, buổi chiều…chắc có việc nên đi rồi".

"Mời vào, mời vào…". Tưởng Thừa đi theo sau cậu, đẩy cậu vào trong cửa hàng, đờ người hồi lâu mới ngồi vào trên ghế. "Mẹ nó lạnh cóng chết tôi rồi".

"Cậu đến từ lúc nào". Cố Phi cầm lò sưởi ấm bằng điện thả xuống bên cạnh cậu.

"Bảy giờ năm mươi." Tưởng Thừa đem túi quần áo ném lên quầy thu ngân.

"Sớm quá rồi". Cố Phi ngẩn người.

"Tôi". Tưởng Thừa chỉ vào chính mình. "Từ nhỏ đã được dạy là phải biết đúng giờ".

Cố Phi nhìn cậu, một lát sau mới nói một câu. "Sao mà cậu đã đến rồi nhưng lại không bảo tôi một tiếng?"

"Tôi nói ra là cậu đến liền được sao?". Tưởng Thừa nói. "Hơn nữa điện thoại tôi bị đông làm chết máy mở không được".

"Vậy làm sao không chịu về trước". Cố Phi cầm cái cái tách, đi đến bỏ vào một lát chanh, rót nước nóng đưa cho cậu. "Tôi qua lấy cũng được mà".

"Sao cậu lảm nhảm nhiều vậy?". Tưởng Thừa cầm cái tách hớp một hơi, mở mắt nhìn làn hơi ấm.

Cố Phi không hỏi lại: "Sáng mai tôi đưa quần áo cho cậu, về nhà tôi giặt sạch cho".

"Hả?". Tưởng Thừa ngẩng đầu nhìn cậu. "Tẩy cực lắm đó, dính máu mà"

“Vẫn ổn, rửa sạch được”. Cố Phi nói.

“Cảm ơn.” Tưởng Thừa nói.

“Đừng khách sáo” Cố Phi ngồi xuống sau quầy thu tiền, chân gác trên bàn. “Chẳng qua không tẩy đi nhìn gớm lắm, cậu lại không chịu cầm về”.

“… Đệt”. Tưởng Thừa nói. “Tôi vốn đã quên xừ đi”.

Sau đó hai người không còn nói gì nữa.

Cố Phi rất thư thả nửa nằm nửa ngồi chơi điện thoại sau quầy, Tưởng Thừa không có điện thoại để chơi, đành thẫn thờ trên ghế.

Cậu biết giờ này ngoại trừ sòng bài ra, các cửa tiệm đều đóng cửa hết, hẳn là Cố Phi đang chờ cậu đi rồi đóng cửa luôn.

Nhưng cậu lại không muốn đi.

Hôm nay nhà Lý Bảo Quốc rất náo nhiệt, không biết vì sao Lý Bảo Quốc lại tự dưng nổi cơn điên, mời cả đám người đến nhà mình đánh bài.

Buổi trưa Lý Bảo Quốc rất thành thục mà sửa lại hai cánh cửa sổ bị cậu đập nát, cậu phục ổng sát đất, nói về chuyện động tay chân, vẫn là các bậc phụ huynh đời trước cừ hơn mà.

Nhưng không chờ cậu lấy lại tinh thần, phần sủi cảo Lý Bảo Quốc kêu làm cho cậu, cậu vừa ăn chưa được 10 cái, năm sáu ông bà lại từ đâu ùa vào phòng.

Họ còn vây quanh cậu săm soi trên dưới, còn có cái kiểu thăm dò, bàn tán ngay trước mặt đương sự.

Thực sự là lời nhiều quá đi, nhà người ta giúp mình nuôi con lớn đến chừng này à.

Mày thiệt là không giống mấy đứa nhỏ ở thành phố này chút nào hết nha!

Cha mẹ nuôi của mày giàu lắm phải không!

Đảm bảo giàu lắm à, nhìn quần áo nhìn tướng tá này nè, mèn đéc ơi…

Một bà sồn sồn chốt hạ một câu, vừa nhìn đã biết là ruột thịt ta ơi, xem kia, lớn lên giống Bảo Quốc quá chừng! Giống như đúc ấy!

Tưởng Thừa vốn là cắn răng nhịn không mắng chửi, vừa nghe câu này xong đã thấy chịu hết thấu.

Giống á?

Giống ông nội bà! Như đúc tổ tông nhà bà!

Cậu đẩy đám người này ra, đóng sầm cửa lại, bọn họ mới chịu thôi.

Sau đó họ ăn sạch cả xửng sủi cảo, thậm chí ngay cả ba cái trong bát mà Tưởng Thừa chưa ăn kịp cũng bị xử luôn.

Tưởng Thừa cảm thấy mỗi ngày cậu đều được xem một tập trong series "chuyện ấy ai có ngờ", nhìn trái thấy không tin nổi, nhìn phải không thể tưởng tượng nổi, sống mà không thở nổi.

Buổi chiều tan học cậu đến khúc quanh cầu thang, vừa nghe tiếng động đã biết đám người kia vẫn còn, hơn nữa còn đầy khí thế muốn chơi xuyên đêm, cậu cảm thấy mình mà đòi vào cửa có khi luồn vào chẳng được phải mất đầu luôn không chừng.

Đến chỗ bán sủi cảo mà cậu muốn ăn ngày hôm trước nhưng không thành, nhắn tin cho Cố Phi xong cậu đem bài tập ra làm trước dòng người qua lại trong quán, cho đến khi trong đại sảnh chỉ còn mình cậu, cậu mới đứng dậy đi ra.

Có một nỗi cô đơn không nói nên lời.

Cậu không thể trở về cuộc sống trong quá khứ, cũng không thể hòa nhập với cuộc sống ở hiện tại, lang bạt ở những chỗ xa lạ, không người thân, không bạn bè, không có được một nơi chân thật để trở về.

Cả cơ thể như đang lơ lửng đâu đó trên không.

Ngồi đờ người trong tiệm nhà Cố Phi suốt nửa giờ, Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn Cố Phi một chút, vẫn bộ dạng như cũ, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

"Cậu đang chờ đóng cửa à?". Tưởng Thừa hỏi một câu.

Cố Phi nhìn màn ảnh không thèm để ý đến cậu.

“Cậu muốn đóng cửa gấp thì tôi đi”. Tưởng Thừa nói. “Không gấp thì tôi ở lại một lúc nữa?”.

Cố Phi vẫn không hé răng, cũng không nhúc nhích.

Chơi cái gì mà tập trung dữ vậy? Tưởng Thừa do dự một chút xong đứng dậy, nghiêng người cúi trên quầy thu ngân xuống nhìn vào màn hình điện thoại của Cố Phi.

Cái game trừ yêu cùi bắp.

“Bà cha nó”. Cậu không nhịn được phải khẽ thốt lên, sao mà lại có người chơi cái trò này tới mức người ta kêu cũng không nghe thấy!

Cậu xem xét màn này, rất khó, chỉ còn lại ba bước, nhưng nếu từng bước một mà không xem thì xem như công cốc, nhưng màn này hẳn vẫn qua được, chắc là Cố Phi đang tính toán.

Cậu nằm úp sấp một hồi cũng tính toán được kha khá, nhanh chóng biết được mình sẽ đi bước nào rồi bước nào, nhưng dựa theo nguyên tắc quân tử chỉ nhìn cờ chứ không bàn (*), cậu im lặng chờ.

[(*): Dân pro nhìn thấu thế trận, biết nhiều nhưng không ham thể hiện]

Cố Phi vẫn không nhúc nhích.

Tưởng Thừa nằm dài trên quầy thu ngân được chừng năm phút, cậu vẫn không nhúc nhích, nếu như tính cả khoảng thời gian mới nãy, cậu ngồi im tính ba bước này cũng được hơn nửa tiếng…

Tưởng Thừa nhớ đến lời thầy Từ lúc sáng, Cố Phi ấy, thông minh lắm… Cái này gọi là thông minh đó hả?

Cậu thực sự không nhịn được, đưa đầu ngón tay qua màn hình chỉ cho Cố Phi rõ đường đi. “Cậu không thấy chỗ này sao?”.

Đầu ngón tay vừa lướt qua khóe mắt Cố Phi, chưa đụng tới màn hình, Cố Phi đột nhiên ngẩng đầu thật nhanh, sau đó túm lấy ngón tay cậu, kéo ngược về sau.

“A!” Tưởng Thừa hét một tiếng, sức không mạnh, nhưng giật mình, thành ra nổi cáu ngay, đánh một cú lên ngực Cố Phi. “Mẹ nó cậu khùng hả?”.

Cố Phi buông lỏng tay.

“Bệnh lâu năm mà giấu hả?”. Tưởng Thừa vung tay, cũng may là dùng tay trái chỉ, nếu mà là tay phải bị

vết thương cũng bị làm hở ra mất.

Cố Phi đứng dậy, Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào động tác của cậu, chả biết người này có phải đang trúng lửa điên cần người đánh nhau để xả hay không.

"Tôi…". Cố Phi ném điện thoại sang một bên, cầm nửa cốc nước lên uống. "Tôi mới vừa ngủ".

"Cái gì?" Tưởng Thừa sửng sốt.

"Sơ sót quá". Cố Phi qua tay cậu. "Không làm cậu bị thương chứ?"

"Cậu mở mắt ngủ?" Tưởng Thừa hỏi.

"Vậy thì là thất thần, tôi không nghe cậu nói chuyện". Cố Phi lại ngồi xuống, cầm điện thoại lên. "Cậu vừa nói là định đi đâu sao?".

"Ừm." Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Đi đâu?" Cố Phi hỏi.

"Thì cứ đi lòng vòng thôi". Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cúi đầu nhìn một chút, sau đó nhìn quanh quất trên màn ảnh, sau cùng cau mày kêu "a" một tiếng.

"Chết rồi à?" Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Ừm." Cố Phi đáp.

"Có phải cậu quá…". Tưởng Thừa nuốt lại nửa câu sau.

"Cùi bắp?" Cố Phi giúp cậu nói nốt. "Thì tôi đang chơi cái game cùi bắp còn gì?".

"Không phải, cậu không thấy góc trên bên phải bỏ bom thẳng đứng lên được sao? " Tưởng Thừa nói, "Đặt bom xong lại còn cùng màu nữa, cậu lên một bước là qua được cái kia…."

Tưởng Thừa chưa nói hết câu, Cố Phi gật gù. "Ồ."

Sau đó lấy ngón tay quẹt quẹt hai cái trên màn hình.

Tưởng Thừa trợn mắt nhìn cậu.

"Qua rồi". Cố Phi thở phào một hơi, xoay lại nhìn cậu. "Cảm ơn".

"Biến". Tưởng Thừa thấy câm nín.

Cố Phi ném điện thoại lên quầy thu ngân, chậm rãi xoay người. "Ngày hôm nay có bài tập không?"

"Lắm lời". Tưởng Thừa nói. "Bình thường mấy cậu đi học lại không có bài tập hay sao"

"Cậu làm chưa?" Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa nhìn cậu không lên tiếng.

"Cho tôi mượn chép lại". Cố Phi nói.

Tưởng Thừa vẫn nhìn cậu, một tên ngồi cùng bàn trong hai ngày qua mà một ngày rưỡi không thấy chường mặt ra đòi mượn bài mình chép, giọng điệu lại không nghe ra chút khẩn cầu nào.

"Mời mang bài tập ra". Cố Phi thở dài. "Cho tôi mượn chép một chút nhé, cảm ơn".

Tưởng Thừa cũng thở dài, xong lại thấy mắc cười.

"Bài tập hôm nay rất nhiều, chép hết một lượt đi". Cậu lấy sách bài tập và cả giấy thi trong cặp ra, ném tới quầy thu ngân. "Sáng mai mang đến lớp cho tôi".

"Không cần giấy thi, tôi đâu có làm". Cố Phi cầm quyển vở lật qua lật lại, "Chữ cậu viết không xếp cạnh trình học bá của cậu được".

"Chép thì lo chép đi". Tưởng Thừa nói, lời này cậu cũng không ý kiến gì được, chữ của cậu xấu thật, một hàng chữ viết ra nhìn như đang đánh túy quyền. "Ăn xin mà đòi cơm sườn hả".

Cố Phi đứng dậy, xoay hai vòng trong cửa hàng mới đem sách từ một góc ra, mới vừa đem vở đặt trên bàn, điện thoại vang lên một tiếng.

Cậu ấn xuống một cái, là tin nhắn thoại, còn loa ngòai, Tưởng Thừa nghe được rõ mồn một.

“Anh hai! anh à… đệt! Em sai rồi! Anh hai à em đã sai … Em sẽ cuốn gói chạy thiệt xa… Xa lắm… A! Đừng đánh đừng đánh nữa! Má nó đừng đánh chết… người!”.

Giọng nói của người bị đánh thê thảm van xin được tha, nghe xong Tưởng Thừa sững sờ.

“Được rồi.” Cố Phi cầm điện thoại lên nói một câu.

Tưởng Thừa nhìn cậu nửa ngày. “Đây là cái người bị đánh vô thân cây nằm xỉu luôn đó hả?”.

“Ừm”. Cố Phi mò chục lần trong cặp mới lấy ra được một cây bút, quẹt hai đường không ra mực, cậu nhìn Tưởng Thừa. “Có bút không?”.

Tưởng Thừa đưa bút cho cậu.

Nói về bọn học dở thì cũng chia cấp bậc, Phan Trí cũng là học dở, nhưng so với Cố Phi lại là đứa học dở biết điều, ít nhất trên người Phan Trí còn mang bút, cũng không chờ đến lúc không ra mực…

Cố Phi cúi đầu lo bài tập, lúc chép bài rất là chăm chú, người không biết chắc tưởng cậu ta giỏi đủ bề.

Tưởng Thừa ngồi một lúc, thấy mình đợi không nổi nữa, cũng cứ ngồi chờ Cố Phi chép bài tập, cậu đứng lên. “Tôi đi đây”.

“Tôi còn tưởng cậu không có chỗ để đi”. Cố Phi vừa chép bài vừa nói.

Chúc mừng! Trả lời kìa!

Tưởng Thừa không lên tiếng, có một sự ngỡ ngàng và câm nín.

“Không có chỗ đi thì cứ ở đây, bọn Lý Viêm, Lưu Phàm mỗi khi không có gì làm cũng hay ru rú ở tiệm nhà tôi”. Cố Phi nói.

“Đi đây”. Tưởng Thừa nghĩ đến cảnh mình đã bị xếp chung với các vị không-phải-người-tốt kia, cảm thấy tâm tình sụp đổ, thiếu chút nữa đã nổi cáu.

Cậu ức chế hất tung tấm màn lên, cùng lúc đi ngang qua một người đang tiến vào.

“Khốn nạn!”. Người vừa vào là một phụ nữ, hai người chưa lướt qua nhau xong, bà đã la làng lên. “Khốn nạn”.

Tưởng Thừa bị giật mình đến mức lửa giận cũng biến vèo đi, trợn mắt nhìn người phụ nữ này.

"Đừng cản đường!". Người phụ nữ đẩy mạnh cậu một cái. "Cố Phi mày là thằng khốn nạn!"

Tưởng Thừa bị đẩy cho lảo đảo, lui vài bước, thấy rõ mặt mũi của người phụ nữ này lại sửng sốt

Không cần giới thiệu cũng không cần đoán, đã có thể khẳng định được rằng đây là mẹ của Cố Phi, mắt mũi đều giống y như đúc.

"Mẹ nổi điên gì vậy?" Cố Phi ném bút lên, nhíu mày.

"Mày đã làm gì!". Bà nhảy tới muốn tát Cố Phi một cái.

Cố Phi chụp lấy tay bà, liếc mắt về phía Tưởng Thừa.

"Việc kia…".Tưởng Thừa lúng túng đến mức không biết phải quét mắt đi đây. "Thưa dì con đi".

"Mày đi làm gì?". Người phụ nữ quay đầu lại, xông đến chụp lấy cánh tay của cậu. "Mày chung phe với thằng khốn nạn này chứ gì? Ai cho mày đi?".

"Cái…cái gì?" Tưởng Thừa thấy choáng váng toàn tập.

"Tụi bây đã làm gì?". Bà tát mạnh vào cánh tay cậu.

Tưởng Thừa không dám chụp lấy tay bà như Cố Phi, dù sao đây cũng là mẹ Cố Phi, cậu chỉ có thể đỡ lấy cú đánh này.

Nói thật tình, người phụ nữ này rất đẹp, nhưng cái bộ dạng điên tiết này làm cậu thật không hiểu nổi.

"Mẹ không sợ mất mặt à?". Cố Phi cầm lấy tay bà vung ra sang cạnh ghế, ngón tay chỉ vào mặt bà. "Mẹ cứ thử chơi bời vậy nữa xem".

Rốt cục bà ấy không hăng đánh nữa, chỉ đột nhiên khóc ré lên. "Tao không phải là mẹ mày à, tao đi yêu đương thì đã sao, mày đánh cho người ta bỏ chạy không thèm nhìn mặt tao… Mày muốn tao thủ tiết cả đời mà!"

Sắc mặt Cố Phi rất xấu, tay còn run rẩy.

Tưởng Thừa thấy nếu như mình không có mặt ở đây, cậu ta chắc sẽ cho mẹ mình một bạt tai.

Nhưng tình huống trước mắt như thế, cứ coi như mình đi rồi, mẹ Cố Phi cậu mẹ sẽ lãnh từng cái bạt tai, cậu cũng phải đi. Cậu có thể hiểu thấu tâm trạng của của Cố Phi, cũng như cậu không muốn người ta biết mình có quan hệ với Lý Bảo Quốc vậy.

Cậu lui về phía cửa, khi Cố Phi nhìn sang, cậu chỉ vào cửa.

Cố Phi mệt mỏi gật đầu, cậu nhanh chóng vén rèm lên, chạy ra ngoài.

Sự lúng túng và rung cảm lan khắp toàn thân, bị gió bấc bên ngoài quật cho mấy bận, cơ thể mới như trở lại bình thường.

Má nó, đây là cái quỷ gì!

Cậu cau mày, nơi quỷ quái này không có được một người bình thường hay sao?

Từ phía sau truyền đến âm thanh ma sát của bánh xe với mặt đất, âm thanh này hết sức quen thuộc, cậu nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên thấy được Cố Miểu đang giẫm ván trượt lướt tới.

Lúc lướt qua cửa tiệm nhỏ cũng nghe được tiếng động bên trong, dừng một chút, nhưng không có dừng hẳn lại, mà là giẫm lên một cái, như gió bay vèo đến.

Lúc vèo đến trước mặt Tưởng Thừa còn vẫy tay, Tưởng Thừa vừa định bảo nhỏ cẩn thận, nhỏ đã giẫm ván trượt nhảy lên, vút qua ngang mặt Tưởng Thừa, vững vàng đáp xuống trước cậu, sau đó xoay người ngoạn mục, dừng lại.

“Sao em không về nhà?”. Tưởng Thừa nhìn nhỏ, hỏi dù biết chắc chắn nhỏ sẽ không trả lời.

Cố Miểu không lên tiếng, bước xuống từ ván trượt, nhẹ nhàng quay sang đá lên ván trượt, ván trượt lướt đến bên chân Tưởng Thừa.

“Để anh chơi sao?”. Tưởng Thừa hỏi.

Cố Miểu gật đầu, kéo kéo chóp mũ.

“Thật ra anh biết chơi đấy”. Tưởng Thừa chà chà tay. “Nhưng rất lâu rồi không trượt nữa”.

Cố Miểu vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn cậu.

Từ trong ánh mắt nhỏ Tưởng Thừa ra một tia khiêu khích, nhịn không được đành nụ cười. “Em khiêu chiến với anh à?”

Cố Miểu tựa vào một trụ đèn, ôm cánh tay nhìn cậu.

“Ai cha”. Tưởng Thừa bỏ cặp sách xuống nền tuyết, đạp chân lên ván trượt. “Cô nàng thật có cá tính”.

Cố Miểu hất cằm, ra hiệu cậu nhanh lên cho.

Hồi cấp 1, cấp 2 Tưởng Thừa rất thích chơi mấy trò này, loại ván trượt bằng ròng rọc, nhưng đến lớp 9 vì có kỳ thi chuyển cấp, mẹ dẹp hết tất cả những đồ “không liên quan đến việc học” này đi.

Cậu hít một hơi, chân giẫm lên nền đất một cái, trượt đi ra ngoài.

Tốc độ không cao, địa hình nơi này cậu không quen, cũng may cái của Cố Miểu là hai tấm ép, kiểu cậu quen thuộc nhất, nên cũng trượt được dễ dàng.

Trượt được một khoảng thì cậu nghe phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy Cố Miểu chạy theo phía sau, nhìn thấy cậu quay đầu lại, Cố Miểu lập tức vỗ tay một cái, cũng không rõ là vỗ tay cho cậu hay giục cậu nhanh lên chút nữa.

Chẳng qua chơi ván trượt mà lại bị một cô nhỏ chạy đuổi theo kịp… cũng mắc cười.

Cố Miểu vừa chạy vừa nhảy một hồi, làm động tác khiêu khích.

Không thể để mất mặt trước một cô bé, cậu cẩn thận chuyển trọng tâm, một chân giẫm lên ván, nhảy qua khỏi đống tuyết nhỏ trước mặt, tăng tốc phóng về hướng Cố Miểu chỉ tay.

Cố Miểu mở to mắt, có phần hưng phấn nhảy phốc lên, giơ tay vỗ cái độp.

Cái này lại làm cho Tưởng Thừa thấy mình làm không bằng người ta, tiếng vang lên rất giòn giã.

Sau khi đáp xuống đất, cậu lại trượt đến đầu phố, lần này cậu phóng rất nhanh, Cố Miểu không theo kịp, đứng nguyên chỗ cũ nhìn cậu.

Cậu quay đầu lại trượt thì trúng ngay cái ổ gà, có điều vẫn may lắm, không bị ngã, chỉ hơi lung lay một tí.

Ván trượt là đồ giải stress rất hay, đạp lên ván trượt một hơi, như gió vụt qua hết bên người; chán ghét, tẻ nhạt, buồn bực, tất cả đều bị bỏ lại phía sau.

Tuy rằng giữa mùa đông gió rét làm chuyện này sẽ lạnh cóng cả người, nhưng lại rất thoải mái.

Đường về có hơi dốc, tốc độ về cũng nhanh hơn nhiều, cảm giác cũng mình cứ lướt trở về.

Cậu liếc mắt nhìn Cố Miểu, Cố Miểu mang vẻ mặt chờ mong nhìn cậu, cậu cúi đầu nhìn chằm chằm nền đất, dự định đi ngang qua Cố Miểu lại phóng qua lớp tuyết chất đống cạnh bên.

Tốc độ bây giờ vừa vặn, Tưởng Thừa theo gió hướng về trước, nhanh chóng tiếp cận đống tuyết.

Ngay trong nháy mắt lấy đà, cậu phát hiện có miếng gạch nhỏ nằm trên nền đất.

Đệt!

Miếng gạch này nằm chưng hửng bên đường, làm cậu thấy như luyện skill lạ, chuyện né ra hơi khó, chỉ có thể lấy đà sớm, nhưng lúc hạ xuống còn phải tính cái đống tuyết kia

… Đành phải làm một độ cao qua mức vậy.

Cậu giẫm ván trượt nhảy phốc lên.

Nhưng không được may mắn cho lắm.

Có lẽ do trời quá lạnh, có lẽ do quá nôn nóng, nói chung lần này cậu lấy sức ra không đủ, thu chân về cũng không đủ lực… Cậu đã phán đoán được điểm đáp xuống.

Tấm ván sẽ đập xuống đỉnh của đống tuyết.

Phần cậu thì sẽ văng ra lối đi bộ

Đến đây nào! Bay lên đi! Thiếu niên ạ!

Sau khoảnh khắc bay lên ngắn ngủi, tấm ván lao vào trong đống tuyết như cậu đã tính, ngay trong nháy mắt khi cậu bị văng ra, đột nhiên nhìn thấy phía trước có người.

Thôi xong.

15. Chương 15

*Note: Đã đổi tên truyện, đây là bài hát chủ đề của toàn truyện, mà thực tình một lời trong bài hát đã xuất hiện trước đó rồi. Các bạn hứng thú thì tìm thử xem *chớp mắt*. Nói trước là hai nhân vật chính tài hoa lắm đấy, vừa đẹp vừa thông minh thì chớ, lại giỏi tất từ âm nhạc đến thể thao. Hờ hờ…*

***

Có một cái định luật như sau, mình đụng phải một cái đèn đỏ, thế là cả con đường sẽ trúng đèn đỏ hết, dù có tăng hay giảm tốc độ cỡ nào cũng vậy, phải dính đòn hết ráo.

Nói chung cần phải bổ sung thêm một ca, mình đã bị mất mặt trước một ai đó, cứ thế mà thấy người ta là mất mặt, dù cho mình có thu vén hết mức để không lộ ra ngay trước mặt người ta, vẫn sẽ mất mặt toàn tập.

Cũng như hiện giờ, năm phút trước Cố Phi có chỉ thẳng vào mẹ mình như thể sắp động tay đến nơi, sau năm phút lại xuất hiện trên phố đi bộ, làm như quỷ thần xui khiến, mà cũng giống như phải xuất hiện kịp thời để thấy cậu bị mất mặt.

Khoảnh khắc Tưởng Thừa bay lên rất ngắn, nhưng trong nháy mắt đó vẫn có thể cân nhắc và phân tích rất nhiều sự tình.

Ví dụ như có thể biết thừa tâm trạng Cố Phi rất xấu, nhìn mặt là có thể thấy rằng cậu ta đang có 20 cân thuốc nổ sẵn sàng bùng lên bất cứ lúc nào.

Ví dụ như cậu biết góc độ này, lực tác động này, mình sẽ đập vào bạn Cố Phi đang trong tâm trạng rất xấu kia.

Ví dụ như cậu biết va chạm này mang quán tính lớn, lực sẽ rất mạnh, Cố Phi hẳn sẽ bị xô ngã.

Ví dụ như cậu cũng biết mình nếu không để tay mình đừng va đụng, nếu không lúc hai người đập vào nhau, lòng bàn tay sẽ bị kéo, nguy cơ là miệng vết thương sẽ bị nứt ra.

Nói chung là khi cậu dang hai tay ra như kiểu muốn chạy về phía mặt trời mà lao vào Cố Phi, nét mặt Cố Phi trên mang sự biến hóa khó lường.

Tưởng Thừa đập mạnh vào người Cố Phi.

"Oành" một phát.

Kể từ khi lần đầu tiên biết thân người có thể bị va đập ra tiếng động lớn thế kia, đây cũng là lần đầu cậu

biết người va vào người lại thành tiếng động lớn như thế.

Trán cậu đập vào xương quai xanh của Cố Phi, tiếp theo không biết miệng va vào chỗ nào rồi, răng cắn trúng cái gì đó như là khóa kéo, tiếp theo cũng không biết trời trăng gì nữa, nói chung toàn bộ đồ trên người lẫn mặt tiếp xúc trên thân cậu đều va hết vào Cố Phi.

Cố Phi bị cậu va trúng làm cho lảo đảo, té xuống đất trong tư thế ngửa mặt.

Tiếp theo cậu cũng ngã chung xuống

Lúc va đập không thấy là có đau hay không, hiện tại tiếp đất rồi cũng lại thấy không đau, tuy rằng Cố Phi không mập, nhưng lại là miếng lót rất tốt.

Thậm chí lúc ngã xuống đất, Tưởng Thừa còn có ảo giác là bốn phía đều ngập tuyết.

Qua vài giây cậu mới xác nhận đây trăm phần trăm là ảo giác, dưới thân Cố Phi không có tuyết, chỉ có lớp gạch lót trên lối đi dành cho người đi bộ.

Va vào nhau xong hai người có hơi choáng.

Mãi đến khi Tưởng Thừa nghe Cố Phi thấp giọng nói một câu "Mẹ nó", cậu mới phục hồi tinh thần lại, lấy tay trái không bị thương chống xuống để lo đứng dậy, "Xin l…"

Tay không tìm được đúng chỗ chống, lại nhè ngay xương sườn Cố Phi.

"Đệt!" Cố Phi bị làm đau, hét lên một tiếng. "Con mẹ nó cậu bị ngu hả!".

Nói thật tình, tâm trạng Tưởng Thừa vô cùng bực bội, niềm vui sướng khi trượt ván bên Cố Miểu chỉ là ngắn ngủi, trị ngọn không trị gốc, hơn nữa phải lang thang đến mức đêm khuya phải cùng một học sinh tiểu học chơi ván trượt bên đường, nói kiểu nào cũng thấy rất phiền muộn.

Hiện tại Cố Phi vừa dứt lời, cậu phát cáu ngay, nhưng dù sao cũng là cậu va vào Cố Phi, lại còn không nhẹ, thậm chí cậu còn nhìn thấy khóa kéo của áo khoác Cố Phi văng đâu mất.

"Cút ngay!" Cố Phi nhấc cánh tay vừa lên, làm cậu lảo đảo một hơi.

"Móa cái thằng điên, tôi mẹ nó không phải cố ý nhá!" Tưởng Thừa nói xong cũng thấy hàm răng đau buốt, trong miệng có dính vật gì đó, cậu quay đầu sang bên, phun ra nửa đoạn kéo khóa.

Đinh đong.

Nghe lanh lảnh ghê.

Cậu vừa nghe động tĩnh này, lập tức thấy răng miệng đau buốt, không dám nghĩ tới là mình làm cách nào cắn đứt kéo khóa của người ta, cũng không lấy đâu ra dũng khí để liếm thử xem răng cửa của mình còn hay không.

"Sức lực phá đồ lại mạnh đến thế! Đừng có suốt ngày long nhong rồi làm sứt sẹo đồ đến không có mà mặc!". Cố Phi bị ngã khá đau, lên cơn quạu, đến đẩy cậu một phát. "Học bá!".

"Biến mẹ cậu đi". Tưởng Thừa bị đẩy đến phải đặt mông xuống đất. "Cậu thử động tay lần nữa xem!".

Cố Phi không hề liếc mắt nhìn cậu dù chỉ một chút, quay về đạp lên bụng cậu một phát ngay.

Tưởng Thừa trong nháy mắt cảm thấy mọi thứ trên thế gian như biến mất, trước mắt chỉ còn Cố Phi-cái tên trêu ngươi mất dạy này, nhảy phắt dậy từ mặt đất, đá trả lại một cú về phía Cố Phi.

Cố Phi rất nhanh né sang một bên, cú đá này của cậu bị hóa giải, nhưng cậu không hề do dự đạp tiếp lên lưng Cố Phi…

"Đệt!" Cố Phi đưa tay chụp lấy chân cậu.

Tưởng Thừa rút chân về trụ trên đường, đưa chân còn lại đạp qua mặt Cố Phi.

Cố Phi dùng cánh tay cản lại, nhào một bước về chỗ cậu, dùng tay đánh trả lại vào mặt cậu.

Đệt mẹ nhà ngươi! Ra tay cũng nặng cmn nề thật!

Thằng chó chết!

Tưởng Thừa thấy mắt trái mình nổi đom đóm, sau đó thành toàn sao, nhưng lại không màng gì khác nữa, cậu vung mạnh tay, dùng hết sức đập vào cằm Cố Phi trên, Cố Phi ngửa ra sau né.

Cậu tranh thủ cơ hội lấy cùi chỏ thụi vào xương sườn Cố Phi… Có điều không thành công, Cố Phi phản ứng rất nhanh, chụp lấy tay cậu.

Đòn tiếp theo là cậu chẳng hề ngờ tới, ngón tay cậu ta quay ngược về đè xuống vết thương trên lòng bàn tay cậu.

"A ——". Tưởng Thừa rống lên, lần này bị đè đến mức vết thương bị hở ra mất, cậu đột nhiên vung chân, đầu gối thúc lên lưng Cố Phi.

Cố Phi nghiêng về phía trước, lấy tay đỡ bên đầu mình.

Âm hiểm, chơi tồi, quyết định vậy đi!

Cậu nghiêng đầu quay sang cắn lên tay Cố Phi.

"A!". Cố Phi đau đến phải hét lên, cậu cắn chặt không chịu nhả, Cố Phi chỉ có thể nhanh chóng nắm lấy quai hàm cậu.

Lực tay của tên chó này thật mạnh, Tưởng Thừa thấy quai hàm mình bị siết từng cơn vừa đau vừa buốt.

Được cái nhờ vậy mà cậu phát hiện là răng cửa mình vẫn còn, mà vẫn sức lực mạnh mẽ nữa là.

Tình hình trận chiến đang phát triển theo thế giằng co ngớ ngẩn, hai người bọn họ vật vã trên nền đất, khó lòng tách ra, bên cạnh truyền tới một giọng nói. "Cố Phi?"

Hai người đánh nhau ầm ầm, tuy rằng đều nghe được tiếng nói này, nhưng không hề lơi tay chút nào, tiếp tục nghiêm túc đánh trận, cậu quất tôi một cú, tôi trả lại một đấm.

"Cố Phi!" Người kia rống lên một tiếng, dừng lại một chút, hoảng hốt hô lên. "Tưởng Thừa? Sao mà em… Đứng dậy! Hai em đứng dậy hết cho thầy!"

Thực ra Tưởng Thừa đã nghe ra đây là giọng của thầy Từ, nhưng cậu không hề giật mình tự hỏi rằng vì sao thầy Từ lại có mặt ở đây.

"Hai em ngừng lại hết!". Thầy Từ cho mỗi đứa một đạp. "Làm gì vậy hả! Ăn no rửng mở à!"

Rốt cục hai cậu cũng đồng thời dừng lại.

Nhưng chỉ là ngừng lại, tạm dừng tí thôi chứ vẫn giữ nguyên tư thế.

Cố Phi một tay túm lấy cổ áo của cậu, một cái tay khác bị cậu giữ chặt, hai người cứ như vậy giằng co nửa quỳ nửa chống đất, cũng không dám buông tay, thủ đoạn đè vết thương trên tay lẫn võ cắn đều dùng cả rồi, ai biết được thằng kia có dùng đến chiêu trò trẻ nít mẫu giáo nào nữa không, cả hai không chắc chắn nổi.

"Buông tay!". Thầy Từ đến cố kéo hai cánh tay của hai cậu ra, giằng co cả buổi rốt cục cũng kéo ra được.

“Chuyện gì vậy hả?!”. Thầy Từ trừng mắt nhìn Cố Phi. “Sao mà em đánh hết cả đám cùng dãy bàn luôn vậy?”

“Thầy thấy là có mình em đánh cậu ta sao?” Cố Phi giơ tay lau khóe miệng mình. “Thầy mù à?”.

Thầy Từ không để tâm chút nào đến cơn giận đùng đùng nơi Cố Phi, quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa. “Em rốt cục là bị làm sao? Em là đứa trẻ ngoan cơ mà, sao vừa mới đến đã đánh người?”

“Em đã nói rồi”. Tưởng Thừa vung vẩy cánh tay, lòng bàn tay không có cảm giác đau nữa, tê rần luôn. “Đừng lấy điểm số ra mà đo đếm một con người, chưa từng có một giáo viên nào bảo là em ngoan cả”.

“Ài!”. Thầy Từ thở dài, chỉ về hướng đối diện, nói với Cố Phi. “Em gái em đúng không! Em thấy em dọa con bé đến thế nào không?!”

Lúc này Tưởng Thừa mới sực nhớ là Cố Miểu còn đứng bên cạnh, tự dưng trong bụng thấy hơi bất an, quay đầu nhìn sang lại ngẩn người, Cố Miểu ngồi trên băng ghế đá bên phố, tay chống cằm, bình thản nhìn về bên này.

Hoặc không phải bình tĩnh, là lạnh nhạt, dáng vẻ không để tâm chút nào.

“Nó không sợ cảnh đánh nhau”. Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nói nữa, Cố Miểu rõ ràng hơi kỳ quái… Hồi tay cậu bị thương Cố Phi rất cẩn thận chặn ngang tầm mắt Cố Miểu, có lẽ Cố Miểu sợ máu.

Nhưng lúc này cậu với Cố Phi đánh nhau một trận nhưng trông một bề sạch sẽ, trông nhỏ vô cùng hờ hững, Tưởng Thừa nhớ đến lúc Cố Phi đập người ta vào thân cây cho xỉu luôn, nhỏ vẫn một mực cắm đầu ăn.

Cô bé này là bị làm sao?

“Hai đứa lo thu dọn đi”. Thầy Từ bị hai cậu chặn họng không còn biết nói gì, cũng không thể làm gì khác hơn ngoài chỉ cặp sách trên nền đất. “Vừa đúng lúc thầy đến thăm nhà học sinh, trước hết phải nói về chuyện ẩu đả của các em cái đã”.

Thăm nhà?

Tưởng Thừa hơi giật mình, một thầy chủ nhiệm đi thăm nhà học sinh giữa cơn gió bấc muốn thổi bay người lúc 9 giờ tối… Cậu thật tình không biết phải nói cái gì.

“Đến thăm nhà học sinh nào?”. Cố Phi chỉnh lại quần áo, cúi đầu muốn kéo khóa áo khoác lên mới sực nhớ

là kéo khóa không còn nữa, đành quay mặt sang liếc Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa trừng mắt với cậu.

Nhìn cái gì mà nhìn, đây ăn nó rồi!

"Thầy đến ngay đây rồi, em nói xem còn nhà ai vào đây nữa". Thầy Từ thở dài. "Dĩ nhiên là nhà em."

Cố Phi trầm mặc một hồi, xoay người trở về. "Vậy thì đi thôi".

"Chờ đã". Thầy Từ có vẻ không ngờ là cậu làm thẳng thắn như thế. "Thầy vẫn muốn biết vì sao hai đứa em đánh nhau!".

"Giải sầu". Cố Phi quay đầu lại nhìn thầy. "Vậy thầy có đi không?"

Thầy Từ hơi hoang mang không biết phải đi thăm nhà học sinh Cố Phi hay là dò hỏi chuyện hai đứa đánh nhau nãy giờ, đi một bước rồi lại ngừng, lui về phía sau một bước, suy nghĩ xong lại bước tới.

"Em về đây". Tưởng Thừa muốn thầy làm chủ câu chuyện. "Cảm ơn Từ tổng."

Không đợi Thầy Từ nói chuyện, Tưởng Thừa xoay người hướng thẳng về đầu phố.

Cố Phi ở phía sau huýt sáo, Tưởng Thừa không quay đầu lại, đoán là cậu ta gọi Cố Miểu, quả nhiên nghe được tiếng bánh xe ván trượt của Cố Miểu lăn trên đường.

Cậu khe khẽ thở dài, tối nay thực sự là…thoải mái!

Sòng bài nhà Lý Bảo Quốc vẫn chiến đấu, có điều là một đám người túc trực ở bàn đánh bài, cả cuộc đời bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một thước vuông, lòng hiếu kỳ dành cho biến loạn nhân gian không so nổi với mười mấy con bài.

Sau một buổi trưa bàn tán xôn xao về cậu, giờ thì Tưởng Thừa đã biến mất khỏi tầm mắt của họ rồi, lúc về tới nhà chẳng ai thèm liếc mắt nhìn cậu một cái, chỉ có Lý Bảo Quốc nói một câu. "Trở về rồi à? Cả đám bọn ba đều ăn cơm hộp, con có muốn ăn gì không?"

"Không cần để ý đến tôi". Tưởng Thừa nói xong đi vào phòng.

Đem áo khoác cởi ra nhìn, trên xuống toàn bụi bẩn, còn bị rách hai đường.

Đệt, cậu nhíu mày, mới vừa mua quần áo hôm qua!

Mặt chắc cũng khó coi nốt, cậu xoay hai vòng trong phòng mới nhận ra là không có tấm gương nào, đành lấy điện thoại ra, mở máy lên.

Chủ làm nóng người xong, điện thoại di động cũng được ấm, khởi động máy thành công.

Cậu đưa màn hình lên săm soi mặt mình.

Trán bị sưng một cục, không nghiêm trọng, môi dưới bị rách một chút, có lẽ là do cái khóa kéo của Cố Phi.

Mấy chỗ khác ổn hết, hơi trầy trụa chút thôi.

Cậu thở dài, cũng không biết hiện tại mình mang tâm trạng gì.

Kỳ thực đánh giá cho công bằng thì ca này có hơi…vô duyên, theo lý thuyết thì bình thường cậu không đánh nhau như thế, kiểu như té dập mặt trên bùn đất ở khu vui chơi vậy, giống như mình đang xõa hết ra.

Cậu cũng rõ là mình muốn đánh với Cố Phi kiểu nào, chính là muốn đánh giá, muốn lôi kéo, muốn dùng sức, muốn thoát khỏi sự ràng buộc triền miên mơ hồ cứ bám mãi trên người mình, nhưng mình lại không mò ra được nó và thậm chí còn chẳng biết nó là cái gì.

Còn về Cố Phi, chẳng biết có phải người cậu ta bị lệch chỗ nào rồi không, thế mà lại bị làm cho lăn vòng vòng trên đất chỉ với tay không, còn bấm vào lòng bàn tay chứ, đệt! Phải mà đám lâu la của cậu ta thấy được nhở!

Cho anh đại nhà chúng bây cạp đất luôn!

Tưởng Thừa cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, máu đã bị thấm ra băng gạc.

Cậu lật túi sách qua lại, ngày hôm nay mang nó sang trạm xá để lấy bông băng, cũng còn tốt, không bị đập tanh bành.

Cậu mở ra băng gạc, rất khó khăn khi dùng tay trái chụp lấy tay phải để rửa vết thương, khử độc, bởi vì tay trái dùng không quen, có mấy lần quẹt trúng vết thương, đau đến mức thiếu chút nữa cậu trào nước mắt luôn.

Thật sự rất muốn khóc, tuy rằng cậu vẫn cảm thấy khóc lóc là chuyện rất vô nghĩa, nhưng suốt một khoảng thời gian kể từ lúc cậu đến đây, đôi khi cậu vẫn cảm thấy ngột ngạt đến nổi muốn khóc.

Luôn cảm thấy rằng một ngày nào đó cậu sẽ tìm đến một vùng đất hoang vắng chẳng ai biết đến, khóc òa một trận cho thỏa.

Buổi sáng khi rời giường, may đời sòng bài đã dẹp, hai ông ngủ trên ghế sô pha phòng khách, Lý Bảo Quốc nằm trên giường ngáy như kéo bễ, ầm trời ầm đất.

Cậu rửa mặt cái vèo xong cầm cặp sách dông thẳng ra cửa.

Chưa đến trường, bên logistic đã gọi điện tới. "Ba ngày rồi, trễ nhất là ngày mai, cậu không lấy sẽ bị thu phí thêm

"Bên anh giao đến tận nhà được không?". Tưởng Thừa thở dài.

"Được, mang đến dưới lầu là hai trăm". Bên kia nói. "Lên lầu là phí khác".

Tưởng Thừa không lên tiếng, cậu cảm thấy xót tiền, mà cũng cảm thấy vui mừng.

"Cậu nên tự mang về đi thì hơn". Bên kia rất ân cần. "Sát bên đây có rất nhiều xe ba gác (*), cậu gọi một xe đi chuyển đồ cho chỉ tốn một trăm".

[(*): Một loại xe ba bánh chuyên vận chuyển hàng bên Trung, na ná xe ba gác bên mình nên ghi thế luôn, bị cái xe chổ người ta xịn hơn bên nước mình]

"Được rồi, tôi biết". Tưởng Thừa nói.

Ngày mai là thứ bảy, vẫn hay.

Ngẫm lại cậu thấy thật là sầu, cái căn phòng kia của cậu, một giường một ngăn tủ đã chật, bàn học cũng phải nhét vào, mấy thứ kia mang về thì biết bỏ ở đâu đây.

Có khi mẹ cũng không thu dọn toàn bộ, chắc đồ cũng không nhiều.

Cậu mang khẩu trang vào lớp học, trên trán đã bớt sưng, tóc che đi phân nửa nên không thấy nó, hôm nay cũng chẳng mặc đồ của Cố Phi, do đó cứ đi thẳng đến chỗ ngồi, không ai thấy cậu có gì dị thường.

Không biết hôm qua thầy Từ đến nhà Cố Phi nói cái gì, Cố Phi lại rất vi diệu mà đến lớp trước lúc chuông reo.

Tưởng Thừa đưa mắt nhìn cậu, tự dưng sửng sốt.

Trên mặt Cố Phi không có thương tích, trên cằm có hơi trầy… Điều làm cậu sửng sốt chính là cặp kính!

Đệt! Ra dáng học sinh giỏi hả?!

Tưởng Thừa trừng mắt nhìn cậu.

Kỳ quái là chẳng ai khác nhìn Cố Phi bằng ánh mắt ngạc nhiên, việc này đã nói lên rằng…bình thường cậu ta hay đeo kính sao?

Làm cậu sực nhớ tới Phan Trí, Phan Trí cũng bị cận thị nhẹ, nhưng kiên quyết không đeo kính.

"Thành tích tao như vậy mà đeo kính làm gì?". Phan Trí nói. "Thà là nhìn không rõ".

Người như Phan Trí còn biết thân biết phận, trên người cũng mang theo vài cây bút…

Cố Phi bước đến, ném một cái túi đến trước mặt cậu, sau đó ngồi xuống.

Tưởng Thừa mở túi ra nhìn, bên trong là áo bông của cậu và bài tập.

Đệt! Bài tập!

Hôm qua đánh nhau đã đời xong cũng không nhớ là phải mang bài tập về!

Đánh người ta một trận xong còn cuỗm luôn bài tập, cái đồ phá hoại!

"Vẫn chưa hết sưng à?". Cố Phi ngồi bên cạnh nói một câu.

Tưởng Thừa xoay mặt nhìn cậu, gắng sức để xác nhận rằng giọng nói kia mang sự áy náy hay là cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng không thành công, câu nói này của Cố Phi cũng như kiểu "hôm nay là thứ sáu", chẳng nghe ra cảm xúc gì.

Nên cậu không thèm trả lời.

"Đại Phi". Chu Kính quay về chỗ hai cậu, dựa bàn. "Đại Phi!"

Cố Phi đẩy kính mắt nhìn cậu ta.

“Đại Phi?”. Chu Kính nghiêng mặt sang bên. “Ày Đại Phi…”

Cố Phi tát một cú lên trán Chu Kính.

“Sao hôm qua mày không đến lớp? Đi chơi à?” Chu Kính vuốt trán hỏi.

“Không phải”. Cố Phi nói.

“Tao còn tưởng mày cúp luôn cả học kỳ, đi phượt”. Chu Kính nói.

Cố Phi thở dài, nhìn cậu ta. “Nghỉ một ngày làm sao đi phượt hả?”.

“… Phải ha, một ngày làm sao đủ thời gian”. Chu Kính nói. “À mà mày…”

“Cút.” Cố Phi dùng câu đơn giản kết thúc cuộc nói chuyện.

Ngày hôm nay chẳng khác gì hai ngày trước, giáo viên lo giảng một mình, học sinh lo chơi riêng phần mình, một môn phái yên bình nhàn nhã.

Cố Phi cũng như bình thường, đầu tiên là chơi game bắt quỷ cùi bắp, sau đó chơi hết mạng không thể tiếp tục, đành mở video lên xem.

Trước hết Tưởng Thừa thấy nhịn không nổi phải quét mắt nhìn Cố Phi vài bận.

Nếu như không nhìn vào ánh mắt Cố Phi, người ta sẽ cảm thấy cậu rất ôn hòa, trang phục đều mang kiểu dáng và màu sắc thật thoải mái, đeo cặp mắt kính càng ra dáng một học sinh giỏi với điểm số kỳ cựu.

Tưởng Thừa thực sự hơi sợ hãi loại khí chất thần thánh này của cậu.

Nhìn mấy lượt xong cậu mới dời tầm mắt lên vị giáo viên, giáo viên giảng bài dở cũng phải nghe, dù cho là mình có gục xuống bàn nửa ngủ gục nửa tỉnh, lúc giảng đến điểm quan trọng vẫn phải nghe.

Xưa nay Tưởng Thừa chẳng hề nhận mình là thể loại không học hành gì vẫn thi thố được, chính bản thân cậu hiểu rõ rằng cậu tốn rất nhiều thời gian để học, hiện tại cảnh trên lớp thế này, bầu không khí học tập kiểu này, thật tình làm cậu khá căng thẳng.

Điểm số của cậu ở trường cũ cũng chẳng phải vì lý do là cậu thích học, nhưng cậu tuyệt đối không muốn thành tích của mình bị tụt sau khi chuyển đến trường trung học số 4.

Tiết cuối là tiếng Anh, cảm xúc mãnh liệt trên mặt thầy Lỗ bắn ra bốn phía, chắc bởi ngày mai là cuối tuần, mấy đứa trong lớp đều lơ ngơ, ổng muốn thét cho cả bọn tỉnh hết.

Tưởng Thừa rất là rất nghiêm túc, nửa gục nửa tỉnh chép bài.

"Nói một chút về bài tập ngày hôm nay!". Lúc gần giờ tan học thầy Lỗ vỗ bàn. "Bài tập của mấy em đem đi triển lãm được luôn, có một phần bài tập đơn giản mà vẽ ra được cả trăm kiểu".

"Lớp mình đâu được tới 100 người". Vương Húc tiếp một câu.

Cả lớp đều cười rộ lên.

"Em! Vương cửu nhật!" (*) Thầy Lỗ lấy thước ra chỉ trỏ. "Rác nhất là em đó! Muốn toàn thể loài người bị thụt lùi cũng dễ lắm, em cứ việc oang oác cái mồm thế nữa đi".

[(*): Nhớ không lầm thì Vương bát đản là dành để chửi mất tay mất nết trầm trọng, này đến "cửu nhật" (9 ngày), chắc ý ông thầy là bạn Vương Húc này còn hơn thế nữa]

Vương Húc hơi khó chịu, lay bàn một cái

"Khó chịu thì tan học xong em đến phòng làm việc của thầy!". Thầy Lỗ rống lên một tiếng, không đợi Vương Húc phản ứng, cây thước chỉ về bên phía bàn Tưởng Thừa, sau đó còn vụt lên một phát. "Cố Phi!"

"Dạ". Cố Phi ngẩng đầu lên.

"Em nói xem em bị cái chứng gì?! Em đi chép bài tập à? Chép bài chứ gì!" Thầy Lỗ nói liên thanh. "Có phải em chép bài không?! Nói ngay xem em có phải đi chép bài không?! Có phải không?!"

Cố Phi chờ nửa ngày cũng không tìm được chỗ hở để trả lời.

"Em đi chép bài! Có chép bài cũng khéo chút được không! Có được không?!". Thầy Lỗ vỗ trên bài. "Chép bài gì mà không sai một câu nào! Không hề sai chỗ nào hết! Nói đi! Chép của ai?!".

Lúc này quả là đã cho Cố Phi thời gian để trả lời.

Cố Phi trầm mặc một chút, giơ ngón tay lên, sau đó chỉ về phía Chu Kính. "Nó!".

"Chu Kính!". Thầy Lỗ lập tức rống lên, chỉ vào Chu Kính. "Em quá vĩ đại mà! Học kỳ này thầy phải phê vào sổ liên lạc của em là hy sinh vì niềm vui của bè bạn!".

Chu Kính sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn thấy Cố Phi chỉ vào mình, há hốc không nói nên lời.

Thầy Lỗ cầm bài tập lên mắng một tràng, mắng cho đến lúc xong tiết học, cây thước vung lên chỉ khắp phòng học, cuối cùng bước ra.

"Bà cha nó". Chu Kính quay đầu lại. "Mày chép bài của ai vậy?".

Cố Phi liếc mắt nhìn cậu ta, không lên tiếng.

Chu Kính đơ người một lúc, đứng phắt dậy. "Thôi bỏ đi, ai cũng kệ".

Sau khi Chu Kính đi rồi, Tưởng Thừa nhìn sang Cố Phi, không biết nên nói cái gì.

"Lát nữa Cố Miểu sẽ chờ ở cổng trường". Cố Phi vừa thu dọn sách vở vừa nói. "Cậu đi chơi với nó nhé!".

"Hả?" Tưởng Thừa ngẩn người. "Tôi vừa mới đánh nhau với anh nó xong đó, không muốn đi chơi với nó đâu"

"Cậu thử xem". Cố Phi nói.

"Được, ts cậu". Tưởng Thừa hơi quạu. "Vậy tôi cứ chống mắt lên xem".

Cố Phi không lên tiếng, lát sau lại hít một hơi thật sâu. "Giúp tôi một lần đi, cảm ơn".

"Ờ, cho mệt chết cậu luôn". Đột nhiên Tưởng Thừa cảm thấy rất hả hê.

"Đúng vậy". Cố Phi nói.

16. Chương 16

Tưởng Thừa và Cố Phi một người đi trước một kẻ đi sau rời cổng trường, Tưởng Thừa rất muốn nói cho Cố Phi hay rằng, tôi đây nể mặt Cố Miểu chứ không phải cậu đâu nha.

Nhưng Cố Phi không quay đầu lại, cậu không có cơ hội nói

Đến khi hai người sóng vai nhau, cậu cũng không cách nào nói được, Cố Miểu ôm ván trượt của nhỏ, ngồi lắc chân trên lan can lối đi bộ.

Nhìn thấy họ bước ra, nhỏ lập tức nhảy xuống, ném ván trượt về trước, nhảy hai bước lên ván trượt, lướt về phía họ, sau đó đưa tay lấy viên kẹo từ trong túi Cố Phi ra.

Tưởng Thừa ngẩn người, nhìn Cố Miểu lấy hết mấy viên kẹo trái cây từ đống đó ra.

Kẹo này là để cho cô nhóc Cố Miểu mỗi ngày sao?

Cố Miểu lột viên kẹo bỏ vào miệng xong là nghiêng đầu, giẫm ván trượt lướt ra ngoài qua lại trên lề phố đi bộ, chắc là sợ đụng trúng người ta.

Tưởng Thừa chỉ có thể theo sau cẩn thận trông coi, tuy rằng Cố Miểu rất khéo léo, kỹ thuật khá tốt, nhưng dù sao vẫn là học sinh tiểu học… Rồi anh trai nhỏ lại phóng thẳng lên xe mà đạp tới, không thèm nhìn sang bên chút nào.

Cố Miểu trượt một đoạn về phía trước rồi dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

"Sao thế?" Tưởng Thừa bước nhanh đến bên cạnh nhỏ.

Cố Miểu nhảy xuống ván trượt, lui qua một bên.

Tưởng Thừa rất muốn hôm qua anh đánh với anh trai em một trận thành ra mình mẩy đau nhức quá không muốn trượt, nhưng đôi mắt mở to tròn xoe của Cố Miểu cứ nhìn vào cậu làm cậu không cách nào thốt lên được lời này.

"Được rồi." Cậu thở dài, giẫm lên ván trượt, chậm rãi hướng về trước.

Đường này không phải đường cái nên cũng hay là dễ xoay lượn, vắng người mà.

Cố Miểu chạy theo sau cậu đột nhiên vỗ tay một cái.

Khi cậu quay đầu, Cố Miểu chạy nhanh đến bên cậu, vừa chạy vừa dùng tay ra dấu, có vẻ là bảo cậu xuống.

"Em cũng còn chơi hăng lắm…". Cậu hiểu rõ ý Cố Miểu, nhảy xuống khỏi ván trượt.

Vừa đúng lúc Cố Miểu chạy đến, giậm chân phóng lên ván trượt, dùng quán tính hướng ván trượt ra ngoài, đạp lên mấy lần nữa, sau đó quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa.

"A…" Tưởng Thừa thật cảm thấy rất mệt nhưng vẫn chạy tới. "Sao em không chơi cái này với anh mình đi…"

Cố Miểu nhảy xuống ván trượt, cậu nhảy lên thế, phóng về trước.

Cứ thế mà thay phiên anh trượt rồi đến em trượt.

Thật ra cũng rất thú vị, Cố Miểu không nói lời nào, cũng không cần cậu phải nói chuyện, cứ phối hợp theo nhỏ là được, quan trọng là kỹ thuật của nhỏ tốt, Tưởng Thừa không sợ nhỏ bị té ngã.

Cố Phi từ đầu đến cuối đạp xe cách họ mười mấy mét, một chân lê trên mặt đường tiến về trước, lúc nhanh lúc chậm, cúi đầu chơi điện thoại, không nhìn đường cũng không nhìn em mình

Tưởng Thừa rất là muốn chờ cậu vấp té dập mặt xuống đường để mình vỗ tay.

Nhưng dù thành phố nhỏ này dù cùi bắp thật, đường xá vẫn được quy hoạch tốt, gạch lót trên lối đi bộ rất phẳng, Cố Phi lên một đường bình an vô sự cho đến tận lúc hai người họ ra đến đầu phố.

"Được rồi". Tưởng Thừa nhảy xuống ván trượt, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa. "Anh từ đằng kia đi về".

Cố Miểu giẫm một phát phóng lên ván trượt, vẫy tay tạm biệt cậu.

Cậu cũng vẫy vẫy tay.

Cố Miểu đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng, Cố Phi ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhỏ, đột nhiên giẫm chân lên bàn đạp, xe đạp vèo một đường ra ngoài, lúc ngang qua nhỏ, nhỏ đưa tay nắm yên sau xe, để Cố Phi kéo theo cả người cả ván trượt đi luôn.

"… Cất cánh đi." Tưởng Thừa nhìn xong thấy câm nín.

Cố Phi hẳn là không cha, mẹ cậu ta kiểu kia thì thật khó nói, nói không chừng Cố Miểu chính là cứ như chó con được Cố Phi mang theo bên mình như thế.

Cảnh này mà ở nhà cậu, bị mẹ nhìn thấy anh trai lôi em gái đi kiểu vậy, thế nào cũng bị nhằng suốt nửa năm.

… Có một vài việc cứ như hằn sâu, lúc không kìm chế được cứ phải nghĩ đến.

Tưởng Thừa ngẩng đầu lên, đột ngột hít lấy một ngụm khí lạnh lẽo vào người, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn được một chút

Trở về nhà Lý Bảo Quốc, không có người đến đánh bài, phòng khách bừa bộn, tàn thuốc và mấy con bài

nằm la liệt không được dọn khiến cho người ta thấy buồn nôn.

Tưởng Thừa đi vào nhà bếp, cậu không thể gọi đồ ăn ngoài quán được, hiện đang không có tiền tiêu vặt, mỗi ngày đều không có tiền thêm vào,mình phải lo giảm chi tiêu, chứ bộ dạng Lý Bảo Quốc thế kia, đừng nói đến cho tiền tiêu vặt, ổng không hỏi tiền cậu đã là có lương tâm rồi.

Vừa vào bếp cậu muốn đập đồ, hôm qua Lý Bảo Quốc làm sủi cảo xong, toàn bộ đồ đạc cứ bày ra y như vậy, không rửa không dọn, trong nồi vẫn còn nửa phần canh.

Tưởng Thừa muốn rửa nồi, vừa mới cầm đến đã cứng đờ tại chỗ.

Một con con gián chết đuối bên trong canh.

Cảnh tượng này làm cậu chết sững đến mức nôn cũng không nổi, cứ cầm cái nồi đứng như trời trồng, cảm giác như có lũ động vật nhiều chân bò khắp người mình, làm cảm giác buồn nôn cứ trỗi dậy.

Đứng được hai phút, cậu cắn răng đem đổ mớ canh còn lại vào bồn cầu, sau đó để nồi dưới sàn, cầm vòi nước xả cả buổi trời vào nồi, lại lấy nước tẩy đổ như điên xuống, cuối cùng cầm nồi đổ nước vào đun.

Nước sôi xong cậu cũng không thèm tắt bếp, nhìn chằm chằm vào bong bóng nước ùng ục, mãi cho đến khi cảm thấy mình đã luộc chết hết đám gián ẩn nấp trên mọi ngóc ngách, cậu mới tắt bếp, rồi lại định đun nước thêm để nấu tô mì.

Trong nhà bếp có tủ lạnh, vừa mở ra mùi đã xộc đến, bên trong chỉ có mấy quả ớt đỏ, xem hình tướng thì nghi là đã ở trong đây ít nhất cả tháng trời.

Không có thịt, không có trứng gà, không có gì hết.

Đệt! Lý Bảo Quốc mua thịt làm sủi cảo là ước lượng vừa đủ hay sao, không còn dư được xíu nào.

Quay về ngẩn ngơ nhìn nồi nước một hồi, cậu tắt bếp

Sau một hồi cậu bi thảm đấu tranh tâm lý trong các lựa chọn ra ngoài ăn, gọi thức ăn hoặc ra ngoài mua đồ ăn về nấu, cậu quyết tâm mua đồ về nấu.

Hoàn cảnh trước mắt thế này, cậu không có khả năng thay đổi, điều duy nhất có thể làm được là thích ứng, mặc dù nói dễ, bắt tay vào làm mới thấy khó còn hơn lên trời.

Cậu cầm lấy bóp tiền và điện thoại, đi ra khỏi cửa mua thức ăn.

Nên ra chợ mua đồ ăn, nhưng mà… Cậu đến cũng lâu rồi, mỗi ngày cũng qua lại quanh đây rồi, cơ mà chưa tìm ra được chợ bán đồ ăn.

Muốn tìm người hỏi thăm một chút, đi đến tận đầu phố cũng không gặp được ai, đang là giờ cơm, ai cũng về nhà cả.

Cậu cau mày liếc nhìn sang con phố bên kia

Cái tiệm trá hình siêu thị nhà Cố Phi đảm bảo có đồ, xem như không có rau xanh, cũng phải có mấy loại xúc xích cá hộp… Không biết có phải do gần đây cậu đã quá thảm hay không mà nghĩ tới mấy món này cậu lại phải nuốt một ngụm nước bọt, đói bụng!

Tưởng Thừa mày xem kìa, mày ít có tiền đồ quá ha.

Tự kiểm điểm bản thân một hồi, cậu rẽ vào đường đi sang con phố ấy.

Giờ mỗi khi vén tấm rèn tiệm nhà Cố Phi lên đều thấy u ám, lần nào cũng cảm thấy thật lúng túng, đánh xong một trận, trưa nói được dăm ba câu, giờ còn chạy tới mua đồ, càng lúng túng thêm.

Màn hất lên, cậu thấy ngay rất nhiều ánh mắt đang chiếu vào cậu.

Không lúng túng vì quá lúng túng, thiếu chút nữa đã bị hù cho té nhào luôn.

Bảy người 14 con mắt, anh em Cố Phi, mấy kẻ không phải người tốt cùng Lý Viêm.

Cố Phi cũng có chút bất ngờ, cầm đũa quay đầu lại nhìn cậu, không lên tiếng. Cậu không nói lời nào, mấy tên không phải người tốt và Lý Viêm cũng câm nín.

Chỉ có Cố Miểu đứng lên vẫy tay với cậu.

Cậu cười với Cố Miểu, sau đó đi vào. “Tôi đi mua chút đồ”

“Lấy đi.” Cố Phi nói.

“Mà… Mấy cái xúc xích ở đâu?” Tưởng Thừa đi đến nhìn một chút, tiệm của Cố Phi rất lớn, xếp vài cái kệ.

“Cái sát cửa sổ bên trong cùng”. Lý Viêm nói.

“Cảm ơn.” Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta, đi tới.

Lại còn đủ loại, xúc xích, phá lấu, xúc xích cắt khoanh, cậu cứ lấy một gói, lấy nốt một phần ba chỉ đóng hộp và cá hộp.

Đi được hai bước về quầy thu ngân, cậu ngẫm lại rồi quay 180 độ, quơ lấy mấy lọ dầu muối tương, bếp nhà Lý Bảo Quốc quá khủng khiếp, cậu mang lòng kinh hoàng với toàn bộ đồ vật ở đó.

“Mua trọn bộ như thế”. Lý Viêm đứng phía sau quầy thu ngân, một tính tiền vừa nói. “Định nấu ăn à?”

“Ừm”. Tưởng Thừa do dự một chút. “Có… chảo không?”.

“Chảo?” Lý Viêm ngẩn người, nhìn về chỗ Cố Phi. “Có chảo không?”

Cố Phi cũng ngẩn người, đứng dậy. “Chảo gì cơ?”

“Thì… xào rau, nấu canh”. Tưởng Thừa nói.

“Có”. Cố Phi nói. “Nhưng mà ra ngoài chợ mua sẽ được đồ tốt hơn”.

“Không sao, miễn có là được”. Tưởng Thừa nói.

Cố Phi liếc mắt nhìn cậu, xoay người đến góc tận phía trong cùng, lấy hai cái chảo từ đống thùng và chậu, một chảo xào rau và một nồi đun nước, đưa lên trước mặt cậu. “Kích cỡ thế này à?”

“Ừm”. Tưởng Thừa gật gù, đi qua lấy.

“Không thì cứ ăn ở đây”. Lý Viêm chống tay lên quầy thu ngân. “Thêm một đôi đũa chứ bao nhiêu”.

Tưởng Thừa lấy bóp tiền ra, lời này của Lý Viêm nghe rất nhiệt tình, nhưng khi cậu nhìn sang, ánh mắt Lý Viêm không hề mang sự đón chào.

Tưởng Thừa thấy ngứa nhất là khi không lại có người kiếm chuyện với mình như thế, rút tiền ra thật gọn, đưa tay đẩy về phía quầy thu ngân, chằm chằm với cậu ta.

“Rớt tròng mắt ra ngoài bây giờ”. Cố Phi ngồi trở lại trên ghế, nói một câu. “Lấy tiền đi”.

Lý Viêm lại nhìn trừng cậu một cái, cúi đầu cầm tiền, nhìn hồi lâu mới thối tiền cho cậu.

Tưởng Thừa thấy ai kia có vẻ không gói đồ lại cho mình, thế là liếc mắt nhìn trái phải bên quầy thu ngân, lấy hai cái túi trong một chồng túi nilon, bỏ đồ vào, sau đó xoay người bước ra cửa.

"Mày bị điên hả?". Lưu Phàm nhìn Lý Viêm.

"Không có". Lý Viêm ngồi xuống, cầm chén uống một hớp rượu. "Tao cũng không biết sao nữa, cứ nhìn thằng đó là thấy không ưa".

"Mày ngứa mắt nó à?". Lưu Phàm nói. "Còn tưởng mày nhất kiến chung tình với nó đây nè, nhìn chằm chằm tưởng sắp chảy nước bọt".

"Đừng nói xàm được không?" Lý Viêm trừng mắt với cậu ta.

"Anh Viêm hôm nay tâm tình không có vui nè". La Vũ vừa gặm sườn vừa cười nói.

"Mắc mớ gì tới mày" Lý Viêm liếc cậu một chút. "Bữa này là tao nấu, không muốn ăn yên lành thì ra sau tự đi nấu mì".

"Vậy thì tao phải nói, Lý Viêm hôm nay mày mua sườn ngon quá". Lưu Phàm nói. "Rất tươi".

"Mẹ tao mua". Lý Viêm nói. "Trời lạnh tao muốn ăn thịt, thêm chút rau xanh. Nhị Miểu chùi mỡ trên miệng đi, dẫu sao em cũng là người đẹp bé nhỏ, giữ hình tượng giùm chút được không".

Cố Miểu cầm lấy khăn giấy, lo cắm đầu ăn tiếp.

"Đúng rồi, thằng kia không trở lại à?". Lưu Phàm hỏi một câu.

"Ừm." Cố Phi gắp rau xanh vào chén của Cố Miểu.

Cố Miểu nhanh tay muốn bỏ rau vào chén Lý Viêm, đũa của Cố Phi kẹp lấy đũa của nhỏ. "Da mặt em khô quá rồi".

Cố Miểu thu tay về, bỏ rau vào miệng.

"Da mặt khô là không dùng đồ dưỡng mà". Lý Viêm đến gần nhìn mặt Cố Miểu một chút. "Nhị Miểu, hồi trước anh Viêm mua cho em kem dưỡng ẩm đúng không?"

Cố Miểu không lên tiếng.

“Nó thấy phiền”. Cố Phi nói.

Lý Viêm tặc lưỡi một tiếng. “Cá tính mạnh vầy không biết giống ai, mẹ với anh em đều không…”

Cậu ta nói nửa chừng cứng họng, đơ nửa ngày, sau cùng gắp chút miến bỏ vào miệng.

“Không có gì”. Cố Phi nhấp chút canh.

Bữa cơm hôm nay là Lý Viêm mua đồ tới nấu, cái hay của việc có mấy thằng bạn rãnh rỗi không việc làm chính là mỗi khi mẹ tùy hứng đi đâu chẳng rõ, tụi nó sẽ đến giúp.

Mỗi khi Cố Phi không trốn học mẹ sẽ đến tiệm, nhưng trong một tuần sẽ có chừng hai ngày mẹ không ở được nửa ngày, Lý Viêm sẽ đến, vừa trông tiệm vừa tiện thể nấu cơm luôn.

Nấu cơm cũng chẳng ra gì, cứ đem cả đống đồ bỏ đại vào nồi nấu lên, ăn không ra vị, nhưng cậu ta cứ ham mua, lần nào cũng bỏ cả đống thứ vào nồi, phải kêu người lại ăn chung mới chịu.

Cơm nước xong bọn Lưu Phàm đều đi cả, Lý Viêm dựa vào ghế, ngước đầu xoa bụng. “Nhị Miểu, lát nữa anh rửa chén cho, anh Viêm muốn cho tiêu cơm, ăn nhiều quá rồi”.

Cố Miểu cầm ván trượt nhìn Cố Phi.

“… Cứ đi”. Cố Phi có hơi bất đắc dĩ.

Cố Miểu mê ván trượt như rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thiếu điều muốn ôm ngủ luôn.

“Đại Phi”. Sau khi Cố Miểu ra ngoài, Lý Viêm mở mắt ra nhìn Cố Phi, “Thời tiết ấm áp vầy phải ra ngoài chơi chứ”.

“Đi đâu?”. Cố Phi hỏi.

“Không biết nữa, hay là mình đi thăm chị Tâm”. Lý Viêm nói. “Đi đua một vòng với ban nhạc của chị ấy”.

“Thôi đi”. Cố Phi châm điếu thuốc. “Lỡ như ca đấy không thoát được thì sao, tao còn bị xử phạt một lần chưa hết hạn đây nè”.

“Mày cũng quan tâm cái này à?”. Lý Viêm cười cười.

“Cỡ nào cũng phải lấy cái bằng tốt nghiệp đã”. Cố Phi nói.

“Mày ráng làm thân với thằng học bá kia đi, biết đâu còn thi được vào đại học xịn”. Lý Viêm nhìn cậu.

Cố Phi liếc mắt nhìn cậu ta. “Đầu mày bớt nghĩ tào lao đi”.

“Thật ra thì”. Lý Viêm suy nghĩ một chút, nhìn lên trần nhà. “Thằng quỷ kia cao ngạo như vậy… Lại còn rất cá tính”.

Cố Phi không lên tiếng.

“Tao khá là thích mặt này”. Lý Viêm nói tiếp.

“Ờ, mày có khi bị đứa như vậy đánh cho không còn manh giáp”. Cố Phi nói. “Đồ ngu”.

“Cái kiểu kia”. Lý Viêm nhìn tóc cậu. “Chỉnh lại không?”

“Mày rãnh rỗi sinh nông nỗi à?”. Cố Phi phun một ngụm khói ra.

“Ừ”. Lý Viêm gật đầu.

Cố Phi xoay ngược cái ghế lại, quay lưng lại với cậu ta.

Lý Viêm đem thùng dụng cụ từ quầy thu ngân ra. “Kiểu này mày muốn để đến bao lâu, muốn đổi kiểu mới không?”

“Không muốn”. Cố Phi nghiêng đầu gối tì lên chỗ tựa lưng.

“Đinh Trúc Tâm đúng là nữ thần của mày”. Lý Viêm cầm đồ cắt cẩn thận, không phạm vào hình khung nhạc của Cố Phi.

“Nữ thần của tao là Cố Miểu”. Cố Phi nói. “Đừng có đi ghép đôi tao với chị Tâm nữa, nhất là ngay trước mặt chị ấy”.

“Biết rồi”. Lý Viêm gật đầu. “Giờ mày đâu còn là thằng nhóc, cũng không còn ngưỡng mộ người ta, càng chẳng thích con gái thẳng thắn”.

Cố Phi hơi buồn cười. “Chị ấy trả tiền lương cho mày à”.

“Không, chỉ là tao thấy chị ấy ngốc lắm, biết rõ là mày… thế mà vẫn thích mày như vậy”. Lý Viêm thở dài. “Cả tên cũng sửa lại, chẳng biết nghĩ cái gì”.

Cố Phi không lên tiếng.

Đinh Trúc Tâm trước kia tên là Trúc Âm, sau đó tự mình đổi thành Trúc Tâm.

Cây trúc không có tim.

Đúng vậy, nghĩ gì thế?

Hồi cậu rất sùng bái Đinh Trúc Tâm, cảm thấy chị ấy rất ngầu, cũng rất nghĩa khí, suốt mấy năm trời bất lực tối tăm, so với mẹ Đinh Trúc Tâm lại là chỗ dựa cho cậu nhiều hơn. Hiện tại mà vẫn như trước thì thật hay, chỉ là cậu chưa từng nghĩ sẽ có nhiều điều thay đổi như thế, những biến chuyển cứ xảy ra từng chút một, đến khi giật mình phát hiện mới nhận ra tất cả đều không còn như trước nữa rồi.

Tưởng Thừa cầm điện thoại nghe hướng dẫn, mất cả tiếng mới đến kho của bên logistics kia.

Nhân viên mang xe ba gác kéo hết đồ đạc của cậu ra làm cậu sợ hết hồn, mấy cái thùng to đùng xếp chất đống thành núi nhỏ.

“Của cậu hết đó, ký nhận đi”. Nhân viên đưa cậu tờ biên nhận.

Tưởng Thừa ký tên xong là nhanh chóng tìm xe chờ, tài xế không muốn giúp cậu bỏ đồ lên xe, kêu trả tiền cũng không chịu làm, Tưởng Thừa chỉ có thể tự dùng một tay lôi đồ lên xe.

Lúc này cảm thấy toàn thân mệt nhừ, ngang với vụ chạy mười cây số.

Sau khi bỏ đồ lên xong, tài xế cho cậu ngồi ghế phụ, nhưng cậu suy nghĩ một hồi lại từ chối, bò đến mớ hàng chất đống ở đằng sau.

Cậu không chờ được, phải đến xem mẹ gửi cái gì cho cậu.

Từ khi cậu rời khỏi căn nhà đó, mẹ gửi cái gì cho cậu, cậu cứ cảm thấy chỉ cần nhìn qua mấy cái đồ đạc gửi đi sẽ biết được tâm tình của mẹ khi đó.

Các thùng đều được gói rất chắc chắn, cậu cầm dao cắt cái thùng ở tầng dưới cùng.

Là một cái thùng đầy sách.

Tiểu thuyết và truyện tranh cậu mua, còn có cậu mấy tạp chí cậu đặt, xếp chồng lên nhau thật chỉnh tề và khít chặt, Tưởng Thừa nhíu mày, giật mấy quyển từ tầng cao nhất xuống, nhìn qua bìa một chút.

Tài liệu ôn tập thi lên cấp 3.

Cậu khép lại nắp thùng, chắc là mẹ lấy hết tất cả sách vở trên kệ sách của cậu xuống không chừa lại quyển nào, cái rương dưới cùng vẫn là sách.

Cậu không phải là quá thích sách, sách trên kệ không nhiều, nhưng cả mấy tài liệu ôn tập cũng gom về đầy đủ khiến cho mấy thùng hàng đều nặng trịch, tâm tình của cậu cũng nặng theo.

Do dự một chút lại mở cái thùng nhỏ bên cạnh.

Bên trong đều là những món đồ nhỏ của cậu, đặt ở trên bàn sách và trong ngăn kéo các loại để trang trí, mấy món đồ chơi hay hay, hàng mỹ nghệ, đồng hồ báo thức, ống đựng bút, khung hình nhỏ, còn có cả các bật lửa trống rỗng cũ kỹ.

Cậu nhắm mắt lại, mạnh tay xoa lên mặt mấy lần, chống tay lên trán không muốn cử động nữa.

Xem qua hành động này, hẳn là mẹ chẳng để lại đồ gì của cậu, trừ cây đàn piano kia, tất cả đều gửi hết về đây.

Suốt khoảng thời gian dài như vậy, cậu vẫn cảm thấy buồn phiền, ngột ngạt, tâm trạng không thể tiếp nhận cũng không thể lý giải, cũng có cả oán hận và phẫn nộ, nhưng chính khi nhìn thấy những món đồ này, lần đầu tiên cậu mới thấy đau lòng.

Chiến tranh lạnh với người trong nhà, bị ba mẹ mắng, bị bọn họ đuổi về nơi mình sinh ra, tất cả những việc này đều không khiến cậu quá đau lòng, đến khi nhìn thấy mẹ cứ như muốn hoàn thành nhiệm vụ cho xong, gửi hết sạch đồ đến, chẳng cần biết là cậu có cần hay không, cậu mới cảm thấy vô cùng đau lòng.

Sự đau lòng này mãnh liệt hơn bất cứ cảm giác này cậu từng có và không cách nào có thể tránh khỏi.

Lúc tài xế dừng xe lại, thiếu chút nữa cậu đã không đứng lên nổi.

Một đống thùng to nhỏ được lấy ra khỏi xe, xe rời đi rồi Tưởng Thừa nhẹ nhàng đá đá mấy cái thùng, thở dài.

Dựa vào thùng, nhìn chằm chằm vào mặt tuyết trên đường dần bị người qua lại giẫm thành bùn đen, mãi cho đến khi một ông chú thu mua đồng nát chạy xe ba gác đến gần bên, cậu mới giật phắt dậy.

“Hai rương sách này”. Tưởng Thừa chỉ vào cái rương.

Ông chú nhìn một chút. “Giờ bọn chú thu sách với giấy vụn chung một giá”.

“Được, lấy đi”. Tưởng Thừa nói.

Sau khi ông chú gom hết đống sách, cậu lại mở cái thùng chứa mấy món đồ nhỏ kia, lấy cái ná đen, món đồ duy nhất cậu muốn giữ ra rồi hỏi. “Còn mấy cái này?”

“Để xem qua đã”. Ông chú lật qua lật lại cái thùng rất thô bạo, săm soi mấy đồ vật trong đó. “Mấy cái này này không dùng được mấy, sách với mấy cái này… Ba mươi đồng”.

“Lấy đi”. Tưởng Thừa nói.

“Cái trên tay cậu lại có giá”. Ông chú nói. “Hai mươi đồng?”

“Cái này không bán”. Tưởng Thừa bỏ cái ná vào trong túi, cảm giác ông chú thật dở người, mua hơn 200 đồng, vậy mà ổng dám mở miệng đòi 20 đồng.

Còn có hai rương là quần áo của cậu, ông chú vẫn hào hứng như thế. “Quần áo thì sao?”

“Chú thấy sao?”. Tưởng Thừa nói.

Ông chú cười ha ha vài tiếng, móc tiền trong túi móc ra đưa cho cậu, còn có tấm danh thiếp.”Có đồ muốn bán thì kêu chú, chú ở gần lắm, tới liền thôi”.

“Được.” Tưởng Thừa bỏ cả tiền lẫn danh thiếp vào trong túi.

Khi kéo hai rương quần áo vào trong phòng, cậu cứ thấy như kéo thùng sắt, rất nặng nề.

Không biết là do nó nặng hay do cậu không có sức lực.

Vẫn đem nổi hai rương quần áo vào trong phòng, cậu ngồi xuống đầu giường, nhìn cái rương trước mặt.

Nhiều đồ như vậy, mất sức mất bao nhiêu tiền chở về, sau đó lại đem bán đồng nát, cậu không nhịn được phải bật cười, đầu óc kiểu này xài không được, học bá à.

Cậu lấy xấp tiền bẩn trong túi ra, đều là tiền lẻ, nhìn đúng là dày cộm.

Một đống thùng nặng trịch như vậy đã biến thành vài tờ giấy bạc bé xíu.

17. Chương 17

Cố Phi ngồi phía quầy thu ngân, vừa chơi điện thoại di động vừa nhìn ngó Lý Bảo Quốc lượn qua lượn lại mấy bận ở mấy kệ hàng. Lý Bảo Quốc không có mục tiêu gì, cứ lượn tới lui như thế, hay liếc mắt sang chỗ Cố Phi.

Lý Bảo Quốc không phải chỉ mới trộm vặt, mỗi lần ổng tới đây, Cố Phi đều thẳng thừng dõi theo ổng, nhưng bây giờ lại xuất hiện một Tưởng Thừa, cậu lại thành ra kiểu muốn nhìn chằm chằm mà cũng không phải như đang nhìn chằm chằm.

Lý Bảo Quốc không phải là dân ăn trộm, đôi khi muốn mua đồ mà không có tiền, ổng sẽ kêu ghi sổ, sống ở nơi đây đa phần đều là dân nghèo dưới đáy xã hội, ba cái chuyện ghi sổ này không hiếm, nhưng Lý Bảo Quốc lúc kêu ghi sổ cũng hay ráng thó chút đỉnh…

"Đại Phi à". Lý Bảo Quốc thụt tay ra vào tay áo bông, qua tủ đông lạnh lấy ra một gói cá viên đặt lên quầy thu ngân. "Cái này qua hai ngày chú thanh toán cho mày nha? Gom chung với mấy cái kia luôn?"

"Ừ, vậy đi". Cố Phi lấy một quyển sổ từ ngăn kéo ra, lật đến trang của Lý Bảo Quốc viết lên. "Một túi cá viên, một chai Ngưu Nhị, loại lớn…".

"Cái gì? Tao đâu có mua rượu". Lý Bảo Quốc lúng túng nói.

"Bình trong túi chú". Cố Phi nhìn ổng. "Chú Lý, bớt uống chút xíu đi, riết rồi chẳng nhớ rõ gì hết".

"Ờ, ờ". Lý Bảo Quốc mở miệng cười vài tiếng, vỗ vỗ túi tiền. "Đúng rồi, cầm một chai rượu lớn… cho…cho tao thêm túi sâm trắng ha ".

Cố Phi trở lấy túi sâm trắng cho ổng rồi ghi vào sổ tiếp.

"Chữ đẹp quá". Lý Bảo Quốc lại gần nhìn."À mà mày biết con tao không?".

"Dĩ nhiên là con biết Lý Huy rồi". Cố Phi nói.

"Không phải nói Lý Huy, thằng con nhỏ của tao, Thừa Thừa". Lý Bảo Quốc chống cùi chỏ lên quầy thu tiền. "Mới vừa về thôi, hồi nó còn nhỏ nuôi không nổi nên đem cho người ta. Nó chuyển vô trường trung học số 4 rồi, mày biết nó không".

"Ừ, rất muốn biết". Cố Phi gật đầu.

Lý Bảo Quốc cười ha ha. "Nó học giỏi lắm, không có như thằng Huy, là học sinh xuất sắc đó nha, học sinh xuất sắc luôn đó mày biết không? Mấy đứa lông bông đàn đúm như tụi bây học dở bỏ xừ đúng không? Thằng con nhỏ của tao học giỏi lắm nha".

Cố Phi cười cười: "Đúng vậy".

"Ghi xong hết chưa? Mấy ngày nữa tao kêu Thừa Thừa qua thanh toán hết cho mày". Lý Bảo Quốc lại nhìn qua quyển sổ, lấy ngón tay chỉ chỉ. "Đảm bảo chữ nó viết đẹp không thua mày".

"... Đúng vậy". Cố Phi gật đầu tiếp.

Lúc Lý Bảo Quốc mang tâm tình sung sướng bước ra, cậu cúi đầu nhìn chữ của mình trong sổ.

Mấy cái khác cậu không dám xác định, nhưng chữ của Tưởng Thừa... Cũng chỉ có thể là loại khiến người ta "ha ha ha ha" thôi, tuyệt đối thuộc loại dù bài viết đạt chuẩn nhưng mà vì hình dáng chữ quá xấu thành ra giáo viên chấm bài bị đả kích quá cho rớt luôn.

Đến trưa, mẹ mang theo một cái cà mèn giữ nhiệt vào. "Mẹ làm chút thịt kho tàu".

"Hôm nay mẹ không ra ngoài?". Cố Phi đứng lên, đứng dậy kéo bàn. " Mẹ ăn chưa?"

"Tao đi đâu bây giờ! Tao còn đi chỗ nào được nữa!". Nét mặt mẹ trông khó chịu. "Tao đi ra ngoài với ai chi nữa, hại người ta mất nửa cái mạng à?! Tao không ăn!"

"Mẹ không kiếm được một ai coi được hay sao?". Cố Phi nói.

"Trong mắt mày thấy ai coi được hả, mày mà thấy ai coi được thì đã hay rồi!". Mẹ vô cùng bất mãn nói. "Cái này mày thấy không được, cái kia mày cũng thấy không được, mẹ mày thủ tiết luôn mày mới vừa lòng đúng không!".

"Thấy được người khác có điểm tốt là do chính mình cũng có điểm tốt". Cố Phi mở nắp cà mèn, cầm một cái nhỏ ra, lấy đi nửa phần thịt kho tàu.

"Nhị Miểu đâu?" Mẹ hỏi.

"Đi chơi rồi, chừa phần cho nó là được". Cố Phi nói". Đói bụng thì về ăn".

Mẹ thở dài. “Suốt ngày cù bất cù bơ, tính tình ra như vậy rồi… Nhìn coi nó lớn đầu vậy rồi, giờ lo làm sao đây”.

“Vậy mẹ đừng nhìn”. Cố Phi ngồi xuống ăn.

“Hôm nay mày đi đi”. Mẹ đột nhiên nhìn cậu nói một câu.

“Đi đâu?” Cố Phi cắn miếng thịt, thật ra biết mẹ kêu đi đâu.

“Hôm nay là ngày mấy mày không nhớ rõ à!”. Mẹ qua vỗ ‘rầm’ một cái lên bàn. ”Ba mày chết chưa được bao lâu mày đã không thèm nhớ kỹ cho!”.

“Chết lâu rồi”. Cố Phi nói.

Mẹ nhìn cậu chằm chằm không lên tiếng, lát sau rút cái khăn giấy ra bắt đầu lau nước mắt.

Cố Phi vẫn một mực ngẫm nghĩ xem rốt cục tình cảm mẹ dành cho chồng mình là gì, lúc người còn sống thì tối ngày cãi vã, cãi vã xong lại đánh, đánh xong cầu khẩn ông trời cho thằng cha kia chết sớm siêu thoát sớm, người đã chết rồi thì mỗi lần nhắc tới lại khóc.

Có khi còn khóc rất thật lòng thật dạ, như đứt từng đoạn ruột.

“Hai ngày trước con có qua viếng mộ”. Cố Phi vừa ăn vừa nói.

“Vô nghĩa, tao đã nói đi viếng mộ là vô nghĩa!”. Mẹ nhìn cậu.”Chỗ ổng chết là chỗ nào! Nói bao nhiêu lần rồi hả! Nếu không nghe mày không sống yên được đâu! Mày không muốn đi thì tự tao đi!”.

“Xế chiều con đi”. Cố Phi thở dài.

“Đốt chút vàng mã”. Mẹ lau nước mắt. “Ông ngốc đó ngu tiền bạt mạng lắm, chắc ở bên kia còn đang phải xin cơm”.

“Chiều mẹ ở trong tiệm”. Cố Phi nói. “Đừng nên đụng đến tiền, mẹ mà dám đụng, con sẽ kêu với Diêm Vương là con đốt toàn tiền giả thôi”.

“… Bệnh tâm thần!” Mẹ nhìn cậu chằm chằm.

Ba chết ở hồ kia, cách rất xa, cả khu lớn này kêu là muốn xây công viên nhỏ nhưng từ đầu đến cuối chẳng ai chịu thầu, bởi gần đây không hề có khu dân cư, bình thường rất ít người qua lại.

Hai năm qua nước hồ đều cạn gần sạch, càng chẳng có ai bén mảng đến, đang mùa đông rét căm, chẳng ai dư hơi mà đến.

Nếu như năm đó hồ này cũng không có nước, nếu như mùa đông năm đó nước trên hồ đóng băng dày thêm chút… Ba sẽ không chết.

Thế nhưng.

Khi Lý Bảo Quốc giới thiệu mình là ba Tưởng Thừa cậu có phần hoảng hốt, trong nháy mắt cậu có cảm giác mình đang giới thiệu ba mình cho người khác.

Có khi không dám ngẫm nghĩ, không dám đối mặt với tâm trạng thật sự mong ông ấy chết của mình, không dám đối mặt với tình huống rằng dù viễn cảnh ấy có quay lại, cậu vẫn muốn người đàn ông kia chết đi.

Tâm cảm của cậu và cái hồ này đều là thứ cậu không muốn đến gần.

Nếu như không phải là mẹ hàng năm kêu réo cậu đốt vàng mã, vĩnh viễn cậu không muốn đến cái hồ này

Đi khỏi cửa quẹo trái, vòng qua cái xưởng nhỏ đi thẳng một mạch về phía trước, không quẹo không rẽ vào đâu hết, đi tới khi không còn đi được nữa thì đến nơi.

Từ lúc vòng qua cái xưởng nhỏ trên đường không một bóng người, tầm mắt ngập đầy quạnh quẽ và rách nát, vắng lạnh đến mức tưởng chừng đã lọt vào một không gian khác.

Cố Phi kéo thấp mũ, bịt khẩu trang lại, lấy thêm ra mũ che tai, có lẽ là vì … bên đây không có nhà cửa gì, hoặc do bởi cậu sợ, cậu thấy lạnh, cho là gió từ nơi này có thể thấm vào cơ thể cậu, và từng làn hơi lạnh sẽ từ trong thoát ra ngoài.

Năm nay tuyết rơi không quá nặng, nhưng do không có ai quét sạch, trên mặt đất còn chất đống một tầng, tạo thành âm thanh kẽo kẹt nho nhỏ khi giẫm lên, khiến trong bụng hơi hoảng hốt.

Đi một lúc lâu cậu cúi đầu nhìn dưới chân, đột nhiên phát hiện trên mặt đất còn in một đường dấu chân khác.

Cậu ngẩn người, nhìn quanh quất bên đường, thật sự có hai hàng dấu chân, chỉ có đi vào chứ không có đi ra.

Giữa trời thế này mà có người chạy tới bên hồ sao?

Cậu nhíu mày.

Cậu không mong ai nhìn thấy cảnh cậu lảng vảng bên hồ đốt vàng mã, cậu không muốn bị cho là xấu mặt.

Cậu không xấu mặt, cậu chỉ thấy sợ mà thôi.

Mặt hồ tuy không lớn, nhưng lúc đi tới bên hồ gió rất dữ, thổi vào mắt rát buốt.

Cậu lách từ rừng cây đi qua, đạp lên cỏ hoang bước đến bên hồ, vết chân biến mất trước mấy mảnh băng vụn.

Nhìn chung quanh một hồi cũng chẳng thấy có người, cậu do dự một chút, nhìn chằm chằm đến thẳng đáy hồ, cũng không có ai.

Dĩ nhiên là dù có ai bị băng nứt làm ngã xuống… Bây giờ cái hồ này chẳng làm ai chết đuối được, chỉ có chết cóng thôi.

Cậu tìm cây, dựa vào thân cây ngồi xổm xuống, ném cái túi trong tay xuống đất, lấy gói thuốc ra.

Cậu muốn chờ một lát nữa, cậu không muốn lại phải đi dọc cái hồ mò vào trong, chỗ này là nơi mà người ra hay vào đều phải đi qua, cậu muốn chờ người kia ra cái đã rồi hãy đốt vàng mã.

Thế nhưng đợi mãi đến hai mươi phút, không cục cựa chút đỉnh cậu đã đông cứng mất rồi cũng nên, mà chẳng thấy ai đi ra.

”Đệt”. Cậu do dự một chút rồi dụi tắt điếu thuốc, cầm cái túi lên.

Đành phải đi vào trong một chút, một là nhìn xem ai đã đi qua, hai là tìm chỗ núp.

Lúc đi được chừng mấy trăm mét, Cố Phi nghe được những âm thanh đều đặn từ trong hồ truyền đến.

Vừa nghe thì biết không phải là tiếng mặt băng tự nhiên bị rạn nứt, mà như là bị người nào đó nện lên từng hồi.

Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn sang bên hồ, nhưng không có thấy có người, cũng không thấy được thứ gì khác, tất cả đều bất động.

Cậu đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, đồng thời mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía sau.

Không có ai, cũng không có cái gì… Thoạt nhìn thấy khả nghi.

Đầu cậu còn chưa quay trở lại, trên mặt hồ lại truyền tới âm thanh đều đều đó, cậu lại quay đầu thật mạnh, cảm thấy đầu mình sắp gãy đến nơi.

Vẫn không thấy được gì hết, nhưng âm thanh lần này nghe nhiều phiền muộn hơn vừa nãy.

Cậu chậm rãi lui về sau mấy bước, tựa vào một thân cây, mặc dù có hơi trẻ nít, nhưng khi lưng tựa vào cái gì đó mà mình cảm nhận được mới khiến lồng ngực kiên định thêm một chút.

Lần này cậu nhìn chăm chú vào mặt hồ.

Qua được mấy giây, cậu nhìn thấy vật rất nhỏ như hòn đá cách trăm mấy mét từ đâu đó trong bụi cỏ bay ra, dội vào trên mặt băng.

Lúc này âm thanh không vang, mà là trầm một tiếng "Phốc".

Có người ném đá?

Buồn chán vậy sao?

Nhưng nhìn tốc độ khoảng bay ra thế này, không giống như dùng tay ném ra ngoài là được.

Cố Phi lôi kéo áo, chậm rãi lại gần hướng kia

Đi chưa được hai mươi mét cậu đã thấy bên tảng đá trước hồ có một bóng người đung đưa, mặc dù có dãy cỏ khô cao ngang đầu người che bớt tầm nhìn, vẫn nhìn ra được là có một người.

Không phải ma.

Thế mà cậu lại bị một người hết sức nhàm chán đi ném đá bên hồ dọa sợ.

Tuy rằng thấy mình quá mắc cười, nhưng cậu vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không đi tới nữa, mà là đi lui vào trong rừng, muốn chờ người này đi, cũng muốn nhìn qua xem người này làm gì.

Người kia không nhận ra có ai khác đang đến gần, khom lưng xuống như đang tìm gì đó, sau đó đưa tay về phía trước, cánh tay còn lại như đang kéo căng cái gì đó về sau.

Một vật gì đó màu đen bay vèo ra ngoài, đập vào mặt băng.

"Phốc".

Cố Phi lập tức nhìn ra người này đang chơi ná cao su, hơn nữa thấy quần áo của người này… nhìn khá là quen mắt.

Cậu nhìn chằm chằm vào người đang đứng giữa mấy cây cỏ khô, sững người.

Tưởng Thừa?

Trên người Tưởng Thừa mặc bộ quần áo hôm hai người đánh nhau, ngực áo có hai vết rách xám ngoét, xấu dã man.

Cậu nhìn xung quanh, không có ai khác, thế mà Tưởng Thừa lại mò được đến chỗ không ai bén mảng như thế này?

Sau đó chơi bắn ná lên mặt hồ băng?

Học bá thật có hứng mà… Thời gian này không dành để học tập đàng hoàng, lại rãnh hơi đến đây chơi bắn ná.

Cố Phi lại châm điếu thuốc, nhìn về phía Tưởng Thừa.

Có vẻ Tưởng Thừa dùng mấy hòn đá nhỏ, nhưng mà bây giờ quanh bờ sông đều bị đông cứng, muốn tìm một cục đá cũng không dễ dàng gì, cậu mỗi lần khom lưng xuống đều mất cả buổi, có đôi khi còn dùng chân gạt vài cái.

Cố Phi nhìn một hồi thấy được tâm tình Tưởng Thừa không được vui cho lắm, mấy lần dùng chân gạt gạt đều cứ như đang đá mạnh cái gì đó, có thể thấy là đang hờn giận.

Chẳng qua lúc nhìn thấy cậu bắn đi 4,5 hòn đá, Cố Phi có phần giật mình.

Cậu lấy mắt kính từ trong túi ra đeo lên, nhìn chằm chằm một hơi.

Tưởng Thừa nhắm vào cùng một chỗ, cự ly từ bờ cách khoảng 30 mét, thế mà cậu vẫn ném trúng rất nhiều lần, vị trí kia đã bị cậu biến thành vết băng rạn.

Quá ngầu.

Không ít người chơi ná, trong số những người Cố Phi quen biết, không thiếu những người tự xưng mình trâu bò, có mấy người bắn tốt ở khoảng cách 70 mét.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy một người bắn đến lần thứ 10 vẫn trúng được cùng một vị trí.

Tưởng Thừa bắn được một lúc rồi ngừng, cong lưng tìm đá, nửa ngày cũng không thấy thẳng người dậy, chắc là tìm không ra.

Vòng vo chừng vài bận cậu bước về phía chỗ Cố Phi, Cố Phi nhanh nhẩu dời đi, ngồi xổm dưới một thân cây.

"Đệt!". Tưởng Thừa tìm mãi không thấy hòn đá nào, khó chịu hô một tiếng, giọng rất lớn, theo hướng gió Cố Phi nghe được rất rõ.

Tìm không được đá thì đi giùm cái.

Nhưng Tưởng Thừa không đi, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, đá vài cái, mấy mảng tuyết văng ra xong thấy được mấy mảnh đá nhỏ.

Cố Phi thở dài.

Tưởng Thừa cầm nhét mấy hòn đá nhỏ vào túi, đi về phía hồ băng nhìn một chút, sau đó xoay người.

Được vài giây đã xoay người ngược lại vung tay lên, ném ra cục đá đầu tiên.

"Bốp" một tiếng đập vào một mảnh cốt thép nằm trên đất.

Chời đất.

Cố Phi khá là giật mình, cậu mà không đeo mắt kính chắc cũng chẳng thấy mảnh cốt thép kia ở đâu.

Tưởng Thừa xoay người đi mấy bước về hai bên trái phải, lần thứ hai xoay mạnh người lai, cục đá bay ra ngoài lại đập mạnh vào cốt thép, vỡ tung.

"Vâng! Vâng!" Tưởng Thừa vỗ vào cổ tay, sau đó giơ tay cầm ná lên, hươ hươ khắp bốn phía, cúi đầu chào một vòng. "Xin cảm ơn, xin cảm ơn".

Cố Phi nén cười, từ từ lui về phía sau thêm một khoảng cách nữa, lúc này mà để Tưởng Thừa phát hiện cậu ở chỗ này, thế nào hai người họ cũng cầm mấy khúc cây lên quất nhau luôn.

“Tuyển thủ Tưởng Thừa quyết định thử độ khó cao lần thứ hai! Anh quyết định thử độ khó cao lần thứ hai! Woa ——” Tưởng Thừa vừa nhiệt liệt nói vừa móc hai cục đá từ trong túi ra.

Lần này cậu không xoay người đưa lưng về mảnh thép như lúc nãy, mà nhắm vào chính diện, lấy tay kéo ná.

Cố Phi hầu như nghe được hai âm vang cùng một lúc.

Độp.

Phốc.

Cậu đồng thời bắn hai cục đá ra ngoài, một trúng, một trật, nằm lăn trên đất.

“Ai cha, tiếc quá”. Tưởng Thừa vừa lôi cục đá trong túi ra vừa nói. ”Huấn luyện viên X, ông cho rằng lần này anh ấy mắc lỗi hay do kỹ thuật chưa chuẩn?”

Huấn luyện viên X?

Cố Phi nửa ngày mới phản ứng kịp, huấn luyện viên X là cái trò gì?

“Tôi nghĩ kỹ thuật của cậu quá chú trọng về không gian”. Tưởng Thừa giương ná lần hai. “Cậu phải thay đổi phương thức đấu rồi… Lần này tốc độ chậm lại độ khó sẽ giảm đi..”.

Cậu buông lỏng tay, cục đá bay ra ngoài, không đợi Cố Phi thấy rõ, lại bắn thêm một cú, cục đá thứ hai cũng bay ra ngoài, tiếp theo đến cục đá thứ ba.

Độp độp độp.

Ba cú trúng vào tâm hết.

Cố Phi nhìn bóng lưng của cậu, nếu như không phải đang trong tình cảnh thế nào, cậu thật sự muốn khua chiêng múa trống cho Tưởng Thừa.

Không nói đến độ chính xác, phong thái thôi đã rất đẹp rồi.

Lý Viêm mà ở đây, nhìn xong một màn ngoạn mục thế này, đảm bảo sẽ càng thấy ngứa mắt.

Chỉ là sau màn trình diễn cuốn hút này Tưởng Thừa lại không tự vỗ tay cho bản thân, cũng không có vẫy tay cúi chào, cứ đứng yên không nói câu nào như thế.

Một lát sau cậu cúi đầu chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy đầu.

Cố Phi ngẩn người.

Nhập vai đến thế… sao?

Nhưng rồi rất nhanh sau đó cậu thấy vai Tưởng Thừa nhẹ nhàng run mấy cái.

Là khóc.

Cố Phi hút hai hơi xong điếu thuốc, dụi tắt bên chân, đứng dậy tiếp tục đi vào bên trong.

Cậu không hứng thú nhìn ngó chuyện thế này, nhìn một chuyện mắc cười còn được, nhìn trộm vết thương của người khác, nhìn một người đẹp trai ngầu lòi như thế khóc òa, không có ý tứ gì.

Hồ này không có điểm cuối, theo dọc theo cũng không được một vòng, trước mặt có đám núi mọc lên như đám khoai lang, không qua được.

Cố Phi gom một mảnh cỏ nhỏ, mười phút sau mới đốt lửa

Sau đó đem mớ tiền vàng mã ngổn ngang từ trong túi ra ném vào lửa.

Có màu kim, có màu vàng, có hoa, có tờ mệnh giá lớn chưa từng thấy đến hàng trăm tỉ, cái gì cần cũng có cả.

Cố Phi nhìn lửa bốc lên, đưa tay đến sưởi.

Thời khắc này cần phải nói gì đó, nhà người ta đại khái sẽ nói lấy đi nhé bọn con sống tốt lắm, đừng thương tiếc, không đủ tiền xài cứ nói nha. Nếu cậu mà muốn nói, thật cũng không biết nên nói cái gì.

Trầm mặc nhìn ngọn lửa biến đổi màu, khói bốc lên dày đặc, đong đưa lay động trong gió, sau đó nhỏ dần đi, cuối cùng chỉ còn mớ tàn tro.

Cố Phi cầm nhánh cây, lay một chút, đám tro ánh lửa kia tàn dần, sau đó đều trở về tĩnh lặng.

Cậu đứng lên, gạc tuyết phủ trên hai vai xuống, lấp mớ tàn tro lại, xoay người bước đi.

Mỗi năm qua được ngày này, Cố Phi thấy mình nhẹ nhõm một chút, ngày lại trở về buồn chán, trông quán, trông chừng con thỏ lủi khắp đường là Cố Miểu, ngồi đồng trong tiết học chán ngắt trên lớp, chơi cái game trừ yêu cùi bắp, nhìn thầy Từ hoài công đòi cứu vớt cậu từ trong bóng tối.

Ngày đó Tưởng Thừa khóc bên hồ bao lâu chẳng rõ, cậu đốt vàng mã xong quay lại, Tưởng Thừa đã không còn ở đó.

Chẳng qua ở đụng mặt cậu ta trong trường cũng không thấy gì khác lạ, vẫn là gai đầy người như thế, lên lớp cứ nằm nghe giảng, từ từ nhắm mắt mà nghe, thỉnh thoảng mở mắt he hé ghi chép chút đỉnh.

Hai người bọn họ đến lớp không động gì nhau, còn chưa nói được mấy câu nữa là.

Chỉ là mỗi lần Cố Phi nhớ đến lần cậu tự biên tự diễn bên hồ, lo rằng mình nhịn không nổi phải cười phá lên mất,

"Đại Phi". Chu Kính nghiêng người sang bàn họ. "Đại Phi? Đại…."

Tưởng Thừa không nhịn được, cầm lấy sách trong tay đập vào đầu cậu ta, gằn giọng. "Mẹ nó có chuyện thì nói thẳng! Mày có bị ai đập nhừ xương vì vụ này chưa!"

"Đệt!" Chu Kính ôm đầu trừng mắt với cậu, xong lại nhìn Cố Phi. "Đại Phi, hôm nay lúc tao qua phòng làm việc của thầy Từ nghe thầy nói là hình như cuối tháng này trường muốn tổ chức thi đấu bóng rổ mùa xuân đó".

"Không biết". Cố Phi nói.

"Mày tham gia không? Lớp mình chỉ trông cậy vào mày, mày mà không tham gia, thua là cái chắc". Chu Kính nói.

"Đừng làm phiền tao". Cố Phi chỉ chỉ cậu.

Chu Kính xoay người nằm xuống tại bàn.

Tưởng Thừa đột nhiên có chút thất thần, cuối tháng? Trận bóng rổ mùa xuân sao?

Khoảng tháng ba mùa xuân sao?

Nghĩ đến đấu bóng rổ, cậu ngay lập tức thấy nhiều xúc cảm.

Hồi tưởng lại những ngày chơi bóng rổ trong trường sẽ làm dấy lên cảm giác không thoải mái, nhưng hết lần này tới lần khác lại dừng không được, cảm giác đau đớn khi phải chạy trốn hồi ức của mình.

So với hiện tại, những hồi ức đó đều thật tươi sáng

18. Chương 18

Thông báo: Kể từ chương 18 này, người edit cho truyện sẽ là hai bạn Minh Phương – Bích Phượng, mình chỉ beta thôi. Nói gì thì nói, cảm ơn hai bạn rất nhiều.

…

Tưởng Thừa ngồi trong phòng lắp ráp cái giá sách, toàn thân mồ hôi đầm đìa vẫn chưa làm xong.

Đây đại khái là đồ vật đáng giá nhất lúc Tưởng Thừa còn có tiền để phung phí mua được.

Cái giá sách nhỏ vậy mà lại hơn 500 mảnh, nặng muốn chết, mỗi một cái cầm lên tay đều cảm thấy không cùng một dạng, những khối khóa còn đặc biệt nhiều, còn thêm mấy cái giá đỡ cmn còn không dài bằng nhau.

Tưởng Thừa xem sách hướng dẫn nửa ngày trời mới lắp được tấm kệ sách vào, còn phải thêm ốc vít, mà lỗ lại nhỏ, vặn vào không được, phải lấy búa gõ.

“Con mua cái này trên mạng à? ” – Lý Bảo Quốc vừa mở cửa vào liền lớn họng hỏi.

Tưởng Thừa từ nhỏ tới lớn cửa phòng đều khóa, chưa từng có ai trực tiếp đẩy cửa vào luôn như vậy, Lý Quốc Bảo một họng rống lên làm tim của cậu như muốn từ miệng nhảy thọt lên tường luôn rồi.

Cây búa đang cầm trên tay liền “bụp” một tiếng đập trúng ngón cái tay trái của Tưởng Thừa.

Cậu cắn răng, sau một giây đau nhức từ ngón cái mới bắt đầu lan tỏa.

“Là kệ sách sao? “– Lý Bảo Quốc hỏi.

“Đúng” – Tưởng Thừa từ kẽ răng nói ra một chữ.

“Bao nhiêu tiền vậy? “, Lý Quốc Bảo đi tới cúi xuống xem những tấm ván kệ sách, “Phải tự lắp ráp à?”

“Đúng”, Tưởng Thừa hít một hơi, cuối cùng nhịn đau nhìn Lý Bảo Quốc nói, “Lần sau ông gõ cửa rồi mới vào được không? “

“Gõ cửa?”, Lý Bảo Quốc đơ người ra rồi cười phá lên làm như thú vị lắm, cười nửa ngày lại tới vỗ lên lưng cậu. “Gõ cửa cái gì! Phòng của con trai ba, ta vào phòng của con mình cũng phải gõ cửa? Cả người con đều từ thân ta bắn ra thôi còn gì!”

“Cái…gì?” – Tưởng Thừa có chút sốc.

“Giỡn tí thôi”, Lý Quốc Bảo tiếp tục cười phá lên, chỉ vào cậu, “Tiểu Tử ngốc, như vậy cũng dọa sợ con à?”

“Không có” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm tấm ván kệ sạch, đừng nói tiếp tục lắp ráp, hiện giờ mí mắt cậu cũng không nhấc lên nổi.

“Ta nói con nghe, nhà chúng ta không nhiều quy củ tới vậy, toàn người quê mùa, không giả vờ như người có tiền được”, Lý Quốc Bảo nói, “Con xem con kìa, cả cái giá sách cũng lắp không xong…. nhưng cũng không sao, con học giỏi, những đứa học giỏi làm những việc này là không được, chỉ tốn đầu óc.”

Thưởng Thừa nghe những lời thiếu logic của ông chỉ có thể yên lặng, muốn dùng im ắng khiến ông thối lùi, cho ổng nói đủ rồi thì tự ra ngoài.

Nhưng Lý Quốc Bảo không dừng lại, đi tới ngồi cạnh Tưởng Thừa: “Để ta xem.”

Tưởng thừa không nhúc nhích, ông liền trực tiếp cầm tấm kệ sách nhìn một chút rồi lại nhìn hình thành phẩm trong sách hướng dẫn “Được rồi, con cứ ngồi đó đợi đi, để ta làm.”

“Hả?” – Tưởng Thừa quay qua nhìn ông.

“Cái này đơn giản lắm”, Lý Quốc Bảo nhìn vào đống đồ ở đó, lấy ra được hai tấm kệ sách rồi lấy vít dùng sức vặn tấm gỗ vuông lớn bắt đầu lắp ráp, “Ta nói con nghe, cái này thật là lãng phí, ta ra công trường nhặt mấy miếng ván về hai tiếng đồng hồ cũng làm cho con được cái kệ sách.”

Tưởng Thừa nhìn ông thuần thục làm, không lên tiếng, Lý Bảo Quốc trong khoảnh khắc này so với hắn lúc bình thường tại bàn đánh bài hai mắt vô hồn nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Chưa tới nửa tiếng, Lý Bảo Quốc đã lắp ráp xong xuôi, còn không nhìn vào sách hướng dẫn.

“Xong rồi”, Ông vỗ vỗ tay nhìn giá sách, “Cái này xấu quá, con mua thứ này tốn bao nhiêu tiền vậy?”

"…..300" (khoảng 1,071,489 VND) – Tưởng Thừa lúc đầu định nói 400(1,428,590 VND), do dự một chút mới nói bớt giá đi.

"300?", Lý Quốc Bảo ngạc nhiên kêu lên, "Cái giá gỗ như vậy mà 300? Cái đồ hoang phí này!"

Tưởng Thừa không nói nữa, cậu không biết nếu nói 200 hay 100 đi nữa, Lý Bảo Quốc có kêu la như vậy hay không.

Cái giá sách này tất nhiên không rẻ nhưng thứ nhất chất lượng rất tốt, thứ hai kiểu dáng cậu rất thích. Nơi này trước kia không thuộc về cậu, tới giờ Tưởng Thừa vẫn chưa tìm được cảm giác thân thuộc với căn phòng này, cậu cần có chút đồ của bản thân, như vậy mới cảm thấy an tâm.

Nhưng chuyện này Lý Quốc Bảo không thể nào hiểu được, cậu cũng không có cách làm cho Lý Bảo Quốc hiểu.

"Con ta đúng là đứa trẻ giàu có", Lý Bảo Quốc thở dài, "Ta đi mua đồ còn phải ghi nợ."

"Ông lại nợ cái gì nữa?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Hôm đó mua về túi cá viên, con còn nói rất ngon. Còn có cái bình… Ày, tên tiểu tử đó mắt quá bén, nếu không thì bình rượu cũng không cần trả tiền, nhưng mà lúc trước cũng có nợ mấy thứ khác, không hơn chút tiền này bao nhiêu."

Tưởng Thừa nhìn ông chằm chằm, cảm giác tròng mắt cũng sắp rớt ra rồi.

"Hay là…", Lý Bảo Quốc một mặt khó xử nhìn cậu, "Con trai, bây giờ… con có tiền không?"

Tưởng Thừa rất muốn nói không có, nhưng không thể phủ nhận Lý Bảo Quốc lúc nãy giúp cậu lắp giá sách nửa tiếng đồng hồ, cậu có chút sốc nhưng thật ra bên trong lại thấy ẩn ẩn cảm động.

Tuy hiện giờ Tưởng Thừa cảm thấy mục đích Lý Bảo Quốc giúp mình có thể chỉ vì muốn có người trả tiền giúp… Nhưng cậu vẫn gật đầu một cái: "Có."

"Con trai ba thật đáng tin cậy." – Lý Bảo Quốc vỗ tay cậu một cái.

"Ông mượn ở nhà nào?", Tưởng Thừa hỏi, "Tổng cộng bao nhiêu? Bây giờ tôi đi trả."

"Là cái siêu thị nhỏ ở phố kế bên…. Con chắc cũng biết mà, Cố Phi", Lý Bảo Quốc nói, "Chính là nhà của tiểu tử Đại Phi."

"Ông nói cái gì? Cố Phi?" Tưởng Thừa còn chưa đợi ông nói xong đã cắt ngang, cổ họng phát ra âm thanh đều như vỡ ra rồi.

"Đúng đó, nó hình như cũng biết con", Lý Bảo Quốc nói, "Con cứ nói nó là ta kêu con tới, nó cũng học trường cao trung số 4, con chắc cũng biết đúng không?"

Tưởng Thừa không nói nữa, trong lúc sốc cùng bối rối, còn có cảm giác xấu hổ không nói nên lời, cầm cái áo khoác bước ra khỏi cửa.

Cmn…… Thật mất mặt!

Cha ruột của mình! Mới không lâu trước đó còn ở trong nhà kêu mình đi xóa nợ!

Thật ra số tiền cũng không quá lớn, dù sao thì trước giờ Lý Bảo Quốc đã luôn sống như vậy rồi, nhưng nghe cách của ông nói thì chính là một bên mượn nợ, một bên trộm đồ.

Còn bị Cố Phi phát hiện!

Đệt!

Đệt Đệt!

Đệt ngàn cái!

Tại sao mình phải đi trả?

Đưa cho Lý Bảo Quốc đi là được rồi.

Đúng đó, tại sao mình phải đích thân đi dùm người này, Tưởng Thừa liền quay người trở về.

Mới vừa đi tới hành lang liền nghe được tiếng của Lý Bảo Quốc đang cùng hàng xóm tầng trên nói chuyện: "Con trai tôi rất có tiền đồ, vừa nghe siêu thị nói tôi ghi nợ chưa trả xong liền lập tức chạy tới giúp tôi trả hết."

"Ồ", Bà hàng xóm nói, "Vậy ông có phúc rồi, ngồi không lại có được đứa con như thế."

"Cái gì mà ngồi không? Nó cũng từ thân của tôi ra thôi", Lý Bảo Quốc vô cùng vui vẻ lớn họng nói, "Tiểu Tử này so với Lý Huy giỏi hơn, không để tôi phải tự mình làm những việc này."

“Ông xem bản mặt cười của ông kìa”, bác gái nói, “Ông nên sống tốt một chút, suốt ngày cứ uống thành bộ dạng đó, có ngày thằng bé cũng không thèm quản ông.”

“Phi! Nguyên cái lầu này vẫn là không nên nói chuyện với bà nhất, nói một chút đã thành trận tử địa rồi!”

“Vậy ông khoe khoang cái rắm gì, không khoe khoang thì đã không như vậy.” Bác gái hét lại.

Khúc sau Tưởng Thừa không nghe nữa, cậu biết ở đây lúc cãi nhau sẽ ầm ĩ thế nào, cũng là chuyện thường thấy.

Cậu có chút buồn bực dựa vào tường hành lang, bực bội đem mũ giật xuống đến nắm tóc.

Qua năm phút đấu tranh tư tưởng, cậu vẫn là cắn răng đi về hướng nhà họ Cố. Trời quá lạnh, cậu nghĩ xong mặt cũng đã đông cứng rồi.

Thật ra cũng không có gì lớn, cậu chỉ đi trả tiền thôi, cũng không phải tới ký sổ mượn nợ, càng không phải đi ăn cắp.

Đi qua lối rẽ, ngã tư đối diện chính là cửa tiệm của Cố Phi, cậu đứng ở giao lộ đã thấy Cố Phi đang đứng trước cửa vừa ngậm điếu thuốc vừa chơi điện thoại.

Đại khái là chưa gặp qua sự tình mất mặt như vậy bao giờ, Tưởng Thừa trước đó còn tự an ủi mình phấn chấn lên, lúc nhìn thấy Cố Phi thì toàn bộ đều sụp đổ.

Lúc Cố Phi ngẩng đầu thấy cậu, Tưởng Thừa liền nhanh chóng quẹo qua đó.

Cmn mất mặt, Lý Bảo Quốc sao có thể không có tiền đồ tới vậy.

Cố Phi không biểu tình nhìn cậu từ bên đường đi tới chỗ mình mới bỏ điếu thuốc xuống hỏi một câu: “Lại tới mua nồi à?”

“……Vào trong rồi nói.”

Cố Phi xoay người vào trong, cậu cũng theo sau tiến vào.

“Hửm?” – Cố Phi quay đầu nhìn cậu.

“Lý Bảo Quốc mượn nợ cậu đúng không?” Tưởng Thừa hỏi.

“Ừhm”, Cố Phi gật đầu đi tới quầy thu ngân, “Cũng không quá nhiều, đồ ở đây cũng không có gì mắc.”

“Bao nhiêu?”, Tưởng Thừa móc ví ra, “Tôi trả cho cậu.”

Cố Phi nhìn cậu một cái, dập thuốc trên tay vào tàn gạt, kéo ngăn bàn lấy ra một quyển vở, vừa lật vừa hỏi – “Là tiền của cậu à?”

“Chứ gì nữa”, Tưởng Thừa nói, “Ổng có tiền đã không cần mượn nợ rồi”

“Không cờ bạc thì đã không vậy”, Cố Phi đưa vở cho hắn, “268 (955,787 VND), cậu xem lại đi”

“Không cần”. Tưởng Thừa không nhận vở mà trực tiếp lấy ra 300 tệ đưa Cố Phi.

Cậu căn bản không muốn nhìn, kiểu sống này của Lý Bảo Quốc……., còn có mấy bạn bài của ông nữa, sống vậy mà cũng có người trải qua được.

“Ông ấy mỗi tháng đều tới ghi nợ”, Cố Phi thối tiền, tay chống bàn nhìn cậu. “Cậu tháng sau cũng thay ổng trả?”

Tưởng Thừa nhìn cậu một cái, bực bội đem tiền lung tung nhét vào ví: “Không liên quan tới cậu.”

“Ý của tôi là để ổng tự trả”, Cố phi nói, “Ông ấy đều có thể trả được”

Tưởng Thừa nhìn hắn một cái, đều có thể trả được? Lý Bảo Quốc lúc đó nói như kiểu chính là trả không nổi rồi.

“Chẳng qua nếu có người thay ổng trả, ổng đương nhiên cũng không cần phải tốn hao thần lực”, Cố Phi ngồi xuống ghế, “Cậu như vậy cũng không nhìn ra sao?”

“……Không, thị lực tôi kém lắm”, Tưởng Thừa thở dài, “Tôi lại không có làm bộ đeo mắt kính”

“Tôi bị cận thị nha” – Cố Phi liếc cậu một cái.

“Chơi Yêu tiêu trừ* chơi tới cận thị”, Tưởng Thừa nói.

“Không phải”, Cố Phi cười, “Cậu lúc trước ở đâu vậy, bộ người ở đó tính tình đều rất tốt à?”

Tưởng Thừa nhìn hắn không nói.

“Cậu tính như vậy, nếu không phải là bạn cùng bàn…., không, nếu không phải Nhị Miểu uống nhầm thuốc nhìn thấy cậu đặc biệt thuận mắt”, Cố Phi chỉ chỉ Tưởng Thừa, “Tôi đã sớm quất cậu tới ông nội Tiểu Minh* cũng không nhận ra cậu là ai rồi” (*Ông nội Tiểu Minh sống đến 103 tuổi)

“Bằng cậu?”, Tưởng Thừa cười lạnh một tiếng, “Làm sao quất tôi?”

Cố Phi đem tay áo sắn lên, đưa cổ tay cho cậu xem.

Tưởng Thừa liếc nhìn qua, thấy có một dấu đỏ nhàn nhạt.

“Đệt”, Cậu có chút giật mình, “Cắn nhiều ngày vậy rồi vẫn chưa lành à?”

“Răng cậu thật không tệ, cắn đầu dây kéo tới sứt ra, tôi biết sớm đã đề phòng”, Cố Phi nói, “Còn đấm mắt tôi đến bầm dập, chỉ mới vừa lành.”

Tưởng Thừa không lên tiếng, cậu không ngờ hôm đó tùy tiện cắn một cái liền cắn thành dạng này.

Nhưng nếu Cố Phi không đánh vào vết thương của cậu thì….

Tưởng Thừa cảm thấy đột nhiên rất mắc cười, cậu thế nhưng lại cùng Cố Phi đánh một trận ngu xuẩn đến vậy.

Cậu nín cười nhìn Cố Phi, biểu hiện của Cố Phi rõ ràng cũng là đang cố nén lại.

“Đệt” – Cố Phi nói một tiếng, sau đó Tưởng Thừa cùng hắn đồng thời cười phá lên như điên.

Cười đến ngốc ra thế này chính là bệnh truyền nhiễm, càng không muốn cười, cười càng lợi hại, muốn ngừng cũng không được.

Trước kia Phan Trí bị chủ nhiệm lớp mắng, cùng cậu nói về tâm tình sợ hãi của mình đủ loại, thế nhưng Tưởng Thừa chính là cười không ngớt, cuối cùng lúc bị đuổi ra hành lang đều là ngửa mặt lên trời cười một trận dài đặc biệt tiêu sái.

Tưởng Thừa rõ ràng lúc này không hề muốn cười, tâm tình không tốt, mà lại càng không muốn đùa giỡn với Cố Phi.

Nhưng lại không thể dừng cười lại được.

Cố Phi dựa vào ghế, còn cậu dựa vào kệ hàng, cười cũng đã 1 phút rồi, thật sự là cười tới bản thân Tưởng

Thừa cũng tức giận, cậu nhấc chân vén rèm rồi bỏ ra ngoài.

"Đệt", Gió bên ngoài thổi vào mặt, Thưởng Thừa cuối cùng cũng ngừng cười hẳn, mắng một câu.

Mắng xong cũng không quay lại tiệm, đặt tay vào túi quần đi xuống phố.

Thật chán nản, cười được ngốc tới vậy cũng chỉ kéo dài trong giây lát, cười xong rồi lại phải quay về với thực tại.

Cậu đột nhiên có chút hoảng, cứ như vậy có khi nào bản thân cũng có bệnh luôn không?

***

Chu Kính có nói về cuộc thi bóng rổ mùa xuân, đây là thông tin chính xác.

Lão Từ gọi Tưởng Thừa vào phòng, cậu vào đã thấy trái bóng rổ trên bàn đã đoán được ngay ông gọi cậu tới là vì chuyện gì.

"Em không biết chơi bóng rổ."

"Thằng nhỏ này". Thầy Từ lấy cái ghế đẩu tới, "Ngồi đi, chúng ta nói chuyện."

Tưởng Thừa ngồi xuống, nói thật thì cậu muốn chơi bóng, nhưng là kiểu tìm đại vài người chơi cho vui chứ không muốn bị Lão Từ đặt thêm gánh nặng lên vai.

"Em lúc trước ở đội bóng của trường đúng không?" – Lão Từ hỏi.

"Những thông tin này cũng đừng hỏi đi Từ tổng", Tưởng Thừa thở dài, "Em cảm thấy thầy như đem tám đời tổ tông em ra nghiên cứu triệt để rồi vậy"

"Thật vất vả mới có được một học bá tới đây, tất nhiên phải nghiên cứu kĩ chút", Lão Từ cười, "Thật ra lúc kêu em tới đã đoán trước sẽ bị từ chối nhưng vẫn là muốn thử một chút."

"Ồ" Tưởng Thừa đáp.

"Trường ta mỗi năm đều có hội thi bóng rổ, không phải một lần, hiệu trưởng rất thích bóng rổ", Lão Từ nói, "Có điều khi thầy mang người trong lớp đi thi, dù đấu cái gì cũng chưa từng thắng lần nào…"

Tưởng Thừa thấy có chút ngoài ý muốn, thấy Cố Phi hôm đó chơi bóng cũng đoán rằng trong lớp chắc không ai có thể cùng cậu ta phối hợp, càng không nghĩ tới cả một trận cũng không thể thắng.

"Không phải Cố Phi chơi rất giỏi sao?" – Cậu nhịn không được hỏi một câu.

"Cái thằng đó hả". Thầy Từ thở dài một cái, "Không nhờ cậy được, nó chưa từng tham gia hoạt động nào của lớp, không đánh bạn học đã mừng lắm rồi."

"Vậy thầy tìm em làm gì? Một mình em cũng không thể thắng." – Tưởng Thừa nói.

"Em làm đội trưởng đi". Thầy Từ nói, "Thầy thấy em rất có năng lực."

"Từ đâu mà thầy cảm thấy vậy?" – Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ.

"Từ trái tim em đó". Nghe xong Tưởng Thừa nhịn không được phải sờ lên tim mình một chút.

"Nếu em đồng ý", Lão Từ cười, "Thầy sẽ đi tìm Cố Phi, hai đứa, thêm Vương Húc, Quách Húc, Lư Hiểu Bân…… Đã là năm người rồi, sau đó mỗi ngày dành chút thời gian luyện tập, thầy cảm thấy vẫn có chút hi vọng."

Tưởng Thừa không nói nữa, kỳ thật Quách Húc cùng Lư Hiểu Bân là ai cậu còn không biết.

Nhưng thầy Từ cứ một mực dùng giọng thành khẩn cùng khuyên nhủ mãi, Tưởng Thừa cũng tìm không ra lý do để cự tuyệt.

"Từ tổng, em có một thỉnh cầu", cậu nói, "Đội trưởng em chắc chắn không làm, còn trái tim em thì thầy hiểu sai rồi, nhưng có em vào đội bóng là được chứ gì?"

Tưởng Thừa vừa đồng ý, Lão Từ như điên cuồng, đang giờ tự học liền chạy đi tìm Cố Phi.

"Cố Phi, đến phòng thầy một chút." – Thầy Từ gõ gõ bàn.

"Em không đến trễ cũng không trốn học" – Cố Phi nói, trán đặt ở trên bàn chơi trò cùi bắp Yêu tiêu trừ.

"Không phải việc này." – Lão Từ gõ gõ bàn.

"Em không chơi bóng rổ." – Cố Phi nói.

“Cũng không phải việc này”, Lão Từ nói, “Tới đây.”

Lão Từ xoay người đi khỏi phòng học, Cố Phi vẫn kiên trì đem hết ván chơi xong, mới rất không tình nguyện đứng lên, chậm rãi đi ra phòng học.

“Tưởng Thừa, Tưởng……” Chu Kính kêu hai tiếng rồi như nhớ ra điều gì, không tiếp tục gọi nữa, “Thầy Từ tìm hai người nói chuyện thi bóng rổ phải không?”

Tưởng Thừa không lên tiếng.

“Tôi thấy cậu nhất định sẽ chơi bóng, đúng không? Cậu sẽ chơi bóng?” – Chu Kính lại hỏi.

“Lớp các cậu từ trước tới giờ thi đấu chưa thắng được trận nào?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Chưa, khoa văn mà, không thắng cũng là chuyện thường tình.”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta: “Mẹ bà nó.”

Cố Phi mười phút sau trở về phòng học, ngồi xuống bàn lại lấy điện thoại ra tiếp tục chơi.

Tưởng Thừa còn nghĩ cậu ta sẽ nói câu gì đó, kết quả là im lặng, chắc thầy Từ thất bại rồi.

Cậu nhìn thoáng qua Vương Húc phía bên kia, nếu như không có Cố Phi, muốn cậu với tên ngốc Vương Húc loại này cùng nhau chơi bóng…… Ngẫm lại thấy hoàn toàn không còn tí sức lực nào.

“Không ngờ thầy Từ là ông chú hiền lương vậy mà cũng có lúc đi gạt người” – Cố Phi ở kế bên nhỏ giọng nói.

“Hửm?”, Tưởng Thừa quay đầu, “Lừa cậu cái gì?”

“Còn nói là không phải chuyện bóng rổ”, Cố Phi vừa chơi vừa nói, “Cậu nói sẽ lên sân đúng không?”

“……Ừhm”, Tưởng Thừa trả lời, “Ông ấy nói tới thật đáng thương”

“Cậu nhìn ai cũng ra đáng thương” – Cố Phi nói.

“Ừhm, tôi thấy cậu cũng rất đáng thương đó” – Tưởng Thừa quay qua nhìn cậu ta một cái.

“Tội nghiệp tôi chơi Yêu tiêu trừ sao?” – Cố Phi hỏi.

“Là tội nghiệp cậu chơi Yêu tiêu trừ 4 ngày trời vẫn chưa qua màn”

Cố Phi để điện thoại xuống, xoay qua nhìn cậu: “Tôi phát hiện cậu thật kém thông minh a.”

Tưởng Thừa một mặt giả cười hướng về phía cậu ta: “Không nói lại có thể ngậm miệng, đấu võ mồm cũng không có ý nghĩa.”

“Cậu lúc trước ở vị trí nào?” – Cố Phi cuối đầu tiếp tục chơi.

“Hậu vệ” – Tưởng Phi theo phản xạ đáp lại.

“Vậy tôi sẽ thử chút.”, Cố Phi nói, “Tôi cũng chưa nói dứt khoát với thầy Từ”

“Không phải……”, Tưởng Thừa cảm thấy có chút không hiểu nổi, “Không phải chỉ đi chơi bóng thôi sao, cũng không kêu cậu đi đấu tranh cứu quốc, việc gì phải mệt mỏi tới vậy?”

“Phiền”, Cố Phi nói, “Cậu suy nghĩ lại đi, Vương Húc như vậy mà cũng ra sân rồi.”

“Nó ra sân thì sao?” – Tưởng Thừa quay qua nhìn Vương Húc, cậu ta chính là bộ dạng đang ôm cánh tay của mình nhắm mắt dưỡng thần.

“Loại người này lớp nào cũng có…… Đệt”, Cố Phi ném điện thoại vào học bàn, còn chưa tắt máy, “Trên sân thì không có chuyện gì, dưới sân thì ai biết được, tôi là phiền chuyện này”

“Vậy cậu rốt cuộc là chịu vào đội hay không?”, Tưởng Thừa hỏi, “Tôi cũng phiền, cậu thử cái con khỉ, thích thì chơi, không thích thì bỏ đi.”

“Được thôi”, Cố Phi nói, “Cậu chịu vào thì tôi vào.”

19. Chương 19

Edit: Minh Phương + Bích Phương

Beta: 1 bạn nữa tên Phương….

~o0O.O0o~

Lần này Cố Phi đồng ý ra sân thi đấu, Tưởng Thừa cảm thấy thầy Từ hưng phấn không thua gì như Cố Phi đậu đại học Bắc Kinh, buổi chiều vừa tan học, thầy Từ liền kêu 5 người vào phòng mình.

Tưởng Thừa nhìn mấy người xung quanh, cuối cùng cũng nhận ra được Quách Húc cùng Lư Hiểu Bân.

"Không có dự bị sao?", Vương Húc hỏi, "Chỉ năm người chấp hết à?"

"Dự bị thì các em xem có bạn học nào phù hợp không", Lão Từ nói, "Còn đội trưởng thì…."

Thầy Từ lúc nói lời này con mắt hướng nhìn sang Cố Phi, Cố Phi liền giơ tay chỉ vào Vương Húc: "Cậu ấy."

Vương Húc lập tức giương mặt lên, một mặt không tình nguyện: "Ai, tôi không được, tôi không muốn làm đội trưởng gì đó, thật phiền phức."

Tưởng Thừa xem bộ dạng kia của cậu liền cười thầm, diễn xuất thật quá tệ.

"Vậy Vương Húc đi, các em ngày mai bắt đầu luyện tập". Thầy Từ đem trái bóng trên bàn đưa cho Vương Húc, "Quả bóng này rất tốt, thầy tới phòng dụng cụ xem không có trái nào được, liền mua cho các em cái này, thi đấu chắc chắn dùng bóng mới, chúng ta luyện tập cũng nên dùng một quả cùng chất lượng."

"Cảm ơn Từ tổng." – Quách Húc từ tay Vương Húc lấy bóng tâng xuống đất hai cái.

Tưởng Thừa nhìn động tác của nó, cũng khá chuẩn, mặc dù không lợi hại lắm nhưng tối thiểu cũng biết chơi.

Vương Húc trông rất tự phụ, đại khái vì cậu ta nghĩ mình biết chơi, có khi còn nghĩ mình chơi rất giỏi.

Lư Hiểu Bân nãy giờ chưa hề nói chuyện, nhưng người này lại có vóc người cao nhất, nhìn ra tầm 1m9, còn rất cường tráng, cao tới gần bằng nóc cửa, thật tốt.

Thành viên dự bị rất dễ tìm, mặc dù khoa văn nhưng nam sinh cũng không ít, đội trưởng Vương Húc gọi mấy người 1m8 xếp cuối hàng tới thì liền đủ người.

Người muốn tham gia không hề ít, dù sao giờ tự học cũng không cần phải lên lớp, có thể đi chơi bóng.

Thầy Từ giúp bọn họ tìm một sân bóng, Tưởng Thừa nhìn dáng vẻ tích cực của ông mà thấy mệt dùm, một cái đội bóng chỉ toàn thành viên lông bông, thành tích không lúc nào lên được, chơi thể thao còn có

loại tính tình thế này. Có điều thầy Từ lại tràn đầy nhiệt huyết.

"Tôi trước hết xem trình độ của các cậu." – Vương Húc cầm banh, một bộ dáng chỉ huy đứng giữa sân bóng.

"Đều chơi bóng với nhau nhiều lần vậy rồi còn cần xem trình độ à?" – Có người hỏi.

"Cũng phải làm quen một chút!", Vương Húc xụ mặt, lại nhìn qua Tưởng Thừa đang ngồi xổm trên sân, "Hay Tưởng Thừa, cậu thử trước đi, cậu mới chuyển đến, tôi cũng không rõ trình độ của cậu."

"Được", "Tưởng Thừa đứng lên, cởi áo khoác, "Thử làm sao?"

"Cậu truyền banh qua người tôi" – Vương Húc ném banh tới rồi làm tư thế chặn bóng.

"Được." – Tưởng Thừa tiếp bóng, đập xuống đất hai lần cảm nhận độ tâng của banh, sau đó dẫn bóng vọt tới chỗ Vương Húc.

Vương Húc đứng tại chỗ không nhúc nhích, lúc chờ để đưa tay chặn bóng, Tưởng Thừa đã từ bên trái vụt qua, chạy thêm ba bước ném bóng vào rổ.

"Chơi hay đó." – Quách Húc hô một tiếng.

"Đợi đã.", Vương Húc trên mặt có chút không nhịn được, "Tôi còn chưa nói bắt đầu, cậu đánh lén à."

"Hả?" – Tưởng Thừa cầm bóng tới đứng đối diện hắn.

Vương Húc lại bày ra vẻ mặt làm giá, sau đó hất cằm: "Đến!"

Tưởng Thừa vừa động, Vương Húc liền lao đến, vung cánh tay bên cạnh cản, định đoạt bóng, Tưởng Thừa do dự một chút, cầm banh trực tiếp nhảy lên ném, bóng lại vào rổ.

"Ba điểm." – Cố Phi ngồi ghế bên cạnh nói.

"Hay quá! Lớp chúng ta có hi vọng rồi!" – Có người hưng phấn hô.

Biểu hiện trên mặt Vương Húc có chút khó coi, đang muốn nói, Cố Phi liền nói trước: "Tranh thủ thời gian đi, lạnh quá."

Máy sưởi ấm ở sân vận động không tốt, mọi người lúc này đều mặc áo khoác, Vương Húc đành gật đầu:

“Như vậy đi, trước tiên phân hai đội, luyện tập thử nửa tháng xem sao.”

Mọi người đều đồng ý.

Thầy Từ nãy giờ đứng bên cạnh xem, bây giờ mới nói một câu: “Cố Phi cùng Tưởng Thừa mỗi người một đội đi.”

“Tại sao?”, Vương Húc hỏi, “Hai người họ lợi hại, cùng một đội dễ phối hợp hơn.”

“Hai người họ phối hợp không khó, mấu chốt là nếu hai người cùng một đội, chúng ta cũng không cần đánh”, Lư Hiểu Bân nói, “Tách thành hai đội mọi người đều có thể luyện tập.”

“Vậy được rồi.” – Vương Húc lần này không ý kiến nữa, phân chia các thành viên thành hai đội.

Lư Hiểu Bân và Quách Húc, Tưởng Thừa hôm qua còn không biết là ai, đội bên này của Tưởng Thừa lại cùng với Vương Húc và ba người còn lại cậu đều chưa nhận mặt được.

Tưởng Thừa tâm trạng gần đây rất xấu, thời gian lâu vậy rồi vẫn chưa biết hết người trong lớp.

Đội bóng mười người thì đã có năm người cậu không biết. Tưởng Thừa toàn dựa vào quần áo để nhận diện. Còn có hai người cậu chỉ vừa mới nhớ được hôm nay.

Thầy Từ cầm còi thổi vào sân: “Thầy làm trọng tài đây.”

“Nửa trận rồi còn trọng tài cái gì.” – Cố Phi nói.

“Nửa trận rồi cũng phải nghiêm túc”, Lão Từ chống nạnh cầm còi, “Bắt đầu từ tung bóng*, thời gian còn ngắn, tất cả nghiêm túc.”

(*Tung bóng: lúc bắt đầu, trọng tài tung bóng cho 2 cầu thủ của hai đội nhảy lên tranh chấp)

“Được.”, Vương Húc gọi mấy người cùng đội vào một chỗ, bắt đầu chỉ dẫn, “Phải canh cho kỹ bọn họ, canh Đại Phi bằng chết luôn. Có bóng đều đưa cho Tưởng Thừa, không cần dẫn bóng, Cố Phi tới gần liền chuyền bóng đi, cậu ta cắt bóng rất lợi hại.”

“Được.” – Bốn người gật gật đầu.

“Ghi điểm phải giao cho cậu rồi.”, Vương Húc đưa tay chuẩn bị đập lên vai Tưởng Thừa, lúc sắp đụng tới lại thụt tay về, “Quên mất cậu không cho vỗ lên người.”

Tưởng Thừa thở dài.

Người giành bóng không ngoài ý, chính là Cố Phi và Tưởng Thừa

Thầy Từ đem bóng vào giữa hai người họ: "Tập trung chú ý, ta sắp quăng bóng."

"Trọng tài ai lại nói câu này." – Cố Phi nói.

"Chú ý!" – Thầy Từ trừng mắt liếc cậu một cái.

Tưởng Thừa xem Vương Húc ở phía sau, không biết tên ranh này sẽ phản ứng thế nào.

Tưởng Thừa từ trước giờ là hậu vệ, thi đấu chính thức chưa từng tranh bóng, lần này đoán chừng sẽ bị Cố Phi giành trước.

Thầy Từ đem bóng quăn lên.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm quả bóng, trước tính điểm bóng lên cao nhất, sau đó nhảy lên.

Lúc nhảy lên, Tưởng Thừa cảm thấy mình nắm bắt thời cơ rất tốt, nhưng khi định đụng bóng, tay Cố Phi đã đụng vào được.

Quả nhiên.

Tưởng Thừa quay đầu, bóng đã bị Quách Húc lấy được, đang dẫn bóng tới rổ.

Vương Húc nói là kèm Quách Húc, Tưởng Thừa nhìn sang cảm thấy thật không nói nên lời, trước khi vào sân còn nói canh cho kỹ bọn họ, một khi bóng ra, Vương Húc sẽ kèm bóng, còn có, cùng nhau chạy đuổi bóng, mà giờ chỉ có người y phục xanh dương đang kèm bên cạnh Cố Phi.

Ngược lại bản thân Tưởng Thừa lại bị Lư Hiểu Bân kèm kỹ muốn chết.

Quách Húc cũng khá được, dẫn bóng rất ổn, nhưng tốc độ không cao, lúc Tưởng Thừa đuổi theo, hắn mới vừa vào vạch 3 điểm chuẩn bị chuyền bóng.

Đoán chừng kế hoạch của bọn họ giống với Vương Húc, đoạt được bóng liền đưa cho Cố Phi.

Tưởng Thừa nhìn qua vị trí của Cố Phi, thoáng cái liền quẹo sang phải, sau đó từ nơi Lư Hiểu Bân cùng

một người khác đang ở trước mặt, xông tới xen vào giữa.

Pha này quá cừ, lúc Quách Húc nhìn thấy cậu, bóng đã bị đoạt lấy.

Tưởng Thừa vươn tay lấy bóng.

"Trở về, trở về!" – Vương Húc phản ứng rất nhanh, lập tức liền chạy ngược về.

Tưởng Thừa xoay người dẫn bóng chạy ngược lại, nhưng Lư Hiểu Bân lập tức đi lên chặn cậu.

Lư Hiểu Bân quá cao lớn, đứng chặn bóng có cảm giác như che đi cả bầu trời, Tưởng Thừa dẫn bóng thêm hai bước, nhắm lấy cơ hội truyền bóng cho Vương Húc.

Nhưng cái tên ngốc Vương Húc này lại vùi đầu chạy về phía trước, căn bản không thấy được bóng truyền tới.

"Vương Húc!" – Tưởng thừa đành phải hô một tiếng.

Vương Húc lúc này mới gấp rút quay đầu chạy lại, trước khi bóng ra ngoài đã chụp lấy được.

Tưởng Thừa thừa dịp Lư Hiểu Bân quay qua xem bóng, xoay người một cái thoát khỏi hắn, hướng cột bóng rổ chạy tới, Vương Húc lúc này không bị ai chặn, nếu như có thể đem bóng tới, hắn có thể có cơ hội ghi điểm.

Kết quả còn chưa chạy được hai bước, Cố Phi đã xuất hiện trước mặt chặn lại, Vương Húc đành đem bóng truyền trở về, kêu một tiếng: "Tưởng Thừa!"

Kêu cái rắm! Định nhường bóng cho Cố Phi luôn à!

Tưởng Thừa quả thực không còn lời để nói, lúc cậu chụp lấy bóng liền thấy Cố Phi đã đưa tay tới, tốc độ kinh người.

Tưởng Thừa lập tức đem bóng vòng xuống chân, tay trái tay phải thay phiên đập bóng qua lại, điều chỉnh một chút rồi hạ người xuống, muốn từ phía bên cạnh thoát ra.

Nhưng Cố Phi không cho cậu cơ hội, gần như chuyển động cùng lúc với cậu, Tưởng Thừa làm động tác giả cũng không gạt được Cố Phi, tên này một chút cũng không bị lung lay.

Đệt!

Cũng may đồng đội ngốc không phải chỉ ở bên cậu, đội bên Cố Phi cũng có.

Nam sinh y phục xanh dương bên đội Tưởng Thừa không bị ai kèm, liền dễ dàng đến sau lưng Cố Phi, Tưởng Thừa thừa cơ hội chuyền bóng qua.

"Đệt." – Cố Phi quay đầu liền thấy y phục xanh dương cầm được bóng đã chạy tới dưới rổ rồi.

Y phục xanh dương lấy được bóng rồi lại do dự, Tưởng Thừa nhìn qua thấy được cậu ta ở ngay dưới rổ còn nghĩ muốn chuyền bóng.

"Trực tiếp ném!" – Tưởng thừa hô một tiếng.

Cậu ta lúc này mới nhảy dựng lên đem bóng ném đi.

Không vào.

Tưởng Thừa nhìn liền biết không vào được, tư thế kia không đem bóng ném ra ngoài đường biên đã coi như may mắn rồi.

Bóng văng tới phần bảng sau của rổ liền đập một cái vội ra tới tám trăm dặm.

Mọi người dưới rổ chạy tới giành bóng, có nhanh có chậm, vài người khi ra trận chính là cậu chết tôi sống, cùng một đội cũng muốn giành bóng, Tưởng Thừa từ khe hở giữa đám người lấy được quả bóng rơi xuống, dẫn tới đường biên (foul line).

Nhưng lúc này ba người đội đối thủ đã đồng thời vây quanh thành nửa vòng tròn, Tưởng Thừa cần đồng đội tiếp ứng.

"Chuyền bóng." – Bên phải có người nói một câu.

Tưởng Thừa liền cấp tốc đem bóng chuyền qua.

Lúc bóng đang bay trên không trung Tưởng Thừa mới bàng hoàng phản ứng lại, cmn đây là giọng của Cố Phi!

Quả nhiên, Tưởng Thừa quay đầu nhìn sang, bóng đã vào tay Cố Phi.

"Đệt!" – Tưởng Thừa nhịn không được mắng một tiếng.

Tiện nhân này không ngờ âm hiểm như thế!

Cố Phi miệng cười toe toét.

"Tưởng Thừa, cậu làm cái gì vậy!" – Vương Húc la lên.

"Kèm chết cậu ta!", Tưởng Thừa không cao hứng, "Cố Phi chạy tới đâu, cậu liền chạy theo đó!"

Nhưng đã quá chậm, Cố Phi dẫn bóng khá nhanh, Tưởng Thừa nơi này lại bị hai người quấn lấy không qua được, lúc đồng đội ngốc của cậu chạy tới cản Cố Phi, cậu ta đã đến đường ném bóng.

Tưởng Thừa bất lực nhìn cậu ta nhảy lên, tay vừa đưa lên, bóng liền nhẹ nhàng tiến vào rổ.

Quả này là do bản thân sơ xuất ném cho Cố Phi, Tưởng Thừa cảm thấy mình quả thực muốn đi qua nắm lấy cổ áo cậu ta, sao cậu có thể xảo quyệt đến thế!

"Tưởng Thừa, cậu hồi nữa xem cho kỹ người đi", đồng đội giày vàng nói, "Có phải còn chưa phân biệt được chúng tôi không?"

"Ờ", Tưởng Thừa nói, "Thật ngại quá."

"Chuyền bóng cho đồng đội", Vương đội trưởng nhìn cậu, "chứ không kêu chuyền bóng cho ngồi cùng bàn!"

"Cậu tới đứng chỗ tôi lúc đó đi", Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái, "xung quanh đều là bọn họ, không chuyền cho ngồi cùng bàn cũng chỉ có thể thả bóng."

Vương Húc lông mày giương lên, mặt trông khá khó chịu, lúc định nói chuyện, bóng liền quăng tới từ bên cạnh.

"Tranh thủ thời gian." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa chụp bóng, đưa cho Vương Húc: "Cậu phát bóng, tôi dẫn qua, cậu chặn người, đừng để Cố Phi lại gần tôi, quấn chặt lấy cậu ta, túm tay giẫm chân gì đều được, phạm quy cũng đừng để cậu ta thoát ra."

"Ừ" – Vương Húc trừng mắt với cậu một cái.

Lư Hiểu Bân đại khái là thành viên cống hiến nhất trong đội rồi, lúc Vương Húc phát bóng, hắn vẫn cứ bên người Tưởng Thừa, Vương Húc cầm banh nửa ngày đều không thể ném qua được.

Cuối cùng Tưởng Thừa không thể không mạnh bạo xông tới, chạy lên chổ Vương Húc ở trước mặt, Vương Húc lúc này mới có cơ hội chuyền bóng cho cậu.

Vương Húc bất quá cũng khá được, lúc Tưởng Thừa dẫn bóng đi, hắn vẫn ở bên cạnh hộ tống, Lư Hiểu Bân cùng cậu chen thành một đoàn, cảm giác nếu như thời gian dài thêm chút nữa, hai bọn họ chắc sẽ đánh nhau một trận.

Cố Phi lần này không có tới chắn cậu, y phục xanh dương cùng giày vàng một trước một sau đang kẹp chặt hắn, nhưng sau khi qua trung tuyến (halfway line), cậu thấy được Cố Phi vẫn có thể tìm cơ hội thoát khỏi hai người này.

Không còn thời gian để từ từ nữa, Tưởng Thừa mang theo lửa giận đối với Cố Phi cái con người âm hiểm xảo trá này, dẫn bóng tới rổ, trực tiếp ghi 3 điểm, đều không hề ngừng lại điều chỉnh, chính là trước khi Cố Phi thoát ra được mà ném vào rổ.

Bóng ném rất cao, vẽ trên không trung một đường cung rất lớn sau đó rơi vào rổ.

"Bóng tốt, bà cha nó!" – Vương Húc la lên.

Tưởng thừa thở phào một hơi, nhìn Cố Phi một chút.

(Bóng) "Đẹp." – Cố Phi nói.

Nửa trận đấu căn bản không có cảm giác gì, đặc biệt là hoàn toàn không có phối hợp, chạy loạn hết toàn sân cũng không hề có phương pháp, nhìn qua tưởng như chiến đấu ghê lắm, nhưng điểm ghi được thật ra ít tới đáng thương.

Thầy Từ sau khi thổi còi, vỗ vỗ tay: "Rất tốt, rất tốt!"

Tưởng Thừa rất muốn hỏi, rất tốt ở chổ nào?

"Chúng ta hiện tại đã có hai đội mạnh", Thầy Từ nói, "bất quá các em chơi như thế nửa ngày đều không có phạm lỗi nào, cái này không được! Phải phạm lỗi, dũng cảm một chút! Gan lớn một chút! Cố Phi, em cảm thấy nãy giờ chơi thế nào?

"Lung tung loạn xạ." – Cố Phi nói.

Thầy Từ không mấy hài lòng với câu trả lời của Cố Phi, thế là quay qua nhìn Tưởng Thừa: "Tưởng Thừa em cảm thấy thế nào?"

“Giống như trên.” – Tưởng thừa nói.

“Hôm nay mới là ngày đầu huấn luyện mà”, thầy Từ đành phải nói tiếp, “Còn rất nhiều cơ hội để tiến bộ! Phải có lòng tin với bản thân! Được hay không?

Không ai lên tiếng.

“Được hay không?”, thầy Từ quơ quơ tay mình, “Lớn tiếng trả lời thầy!”

Vẫn không ai lên tiếng.

Kỳ thật Tưởng Thừa chơi nửa trận gần như xem ra được hết rồi, ngoại trừ cậu cùng Cố Phi, những người khác bình thường căn bản cũng không chơi bóng rổ, còn mấy người biết chơi thì trình độ cũng rất thường.

“Có được hay không……” – thầy Từ tiếp tục cổ động.

“Được.” – Tưởng Thừa thực sự không đành lòng nhìn thầy Từ bỏ công như vậy cũng không được đáp lại, trả lời một tiếng.

“Được.” – Vương Húc cũng lên tiếng.

Một đám người không có sức sống cũng nói “được” một cái.

“Đúng rồi nha! Như vậy mới đúng!”, thầy Từ lập tức vui sướng nở nụ cười, “Mục tiêu lần này của chúng ta là tiến vào bán kết! Có lòng tin hay không!”

Mọi người lại không sức sống “có” một cái, thầy Từ thỏa mãn gật đầu: “Còn nửa tháng nữa thi đấu, thời gian vẫn còn kịp, ngoại trừ tiết thể dục, buổi chiều tự học các em cũng có thể tới luyện bóng.”

Sức hấp dẫn của việc này vẫn là rất lớn, mọi người liền lập tức hưng phấn tỏ vẻ sẽ chăm chỉ luyện tập.

Thời gian tiếp theo Vương đội trưởng không để mọi người tiếp tục đấu, mà là ba đối ba, vào bóng tính thắng, bên thua sẽ đổi người.

Cố Phi không tiếp tục ra sân mà ngồi ghế kế bên sân đấu xem.

Mặc dù những người này trình độ chẳng ra làm sao, nhưng Tưởng Thừa thật sự là quá lâu rồi chưa thoải mái như thế, đột nhiên cảm thấy chơi tới thật thích thú.

“Đừng chặn nữa được không!”, Quách Húc ôm bóng bất lực nói, “Tưởng Thừa, cậu có muốn đi nghỉ ngơi chút không?”

“Tưởng Thừa, nghỉ ngơi đi”, Vương Húc nói, “Cậu còn ở đây chắc khỏi cần đổi người nữa rồi.”

“Được thôi.” – Tưởng Thừa cười cười, đổi cho Lư Hiểu Bân lên sân, qua bên cạnh thầy Từ ngồi xem.

“Thế nào?” – Thầy Từ hỏi.

“Cái gì thế nào?” – Tưởng Thừa nhìn ông.

“Đội bóng này.” – Thầy Từ nói.

Tưởng Thừa không nói chuyện, cậu có thể cảm nhận được sự mong đợi rất lớn từ thầy Từ.

“Ngày mai hai em phối hợp một chút xem sao.” – Lão Từ nói.

“Ừhm” – Tưởng thừa gật gật đầu.

“Tiến vào bán kết rất khó, thầy đừng hi vọng quá nhiều”, Cố Phi ở một bên nói, “Trước tiên xem phải đấu với đội nào ở vòng loại đi, nếu là lớp 2 thì chắc chắc phải ra về sớm rồi.”

“Lạc quan chút!” – Lão Từ nói.

“Được”, Cố Phi nhìn Lão Từ, “Ha ha.”

Chuông tan học vang lên, người đi đến sân vận động không ít.

“Đi”, Vương Húc nói, “Việc luyện tập chúng ta phải bảo mật.”

“Bảo mật cái gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Phải bảo mật thực lực, còn phải giữ được hình ảnh chúng ta là tân binh trong mắt các lớp khác”, Vương Húc nghiêm túc nói, “Với lại không thể để cho người khác biết lần này Cố Phi thi đấu với việc Tưởng Thừa chơi bóng lợi hại.”

“Đúng, bây giờ chúng ta đang có hai tấm vương bài mà.” Mọi người nhao nhao gật đầu, trên mặt đều biểu lộ sự hưng phấn nhịn nhục

“Nãy giờ tất cả mọi người đều thấy tôi ở đây hết rồi.” – Cố Phi nói.

“Không có gì phải sợ”, Vương Húc nói, “Chúng ta diễn vở kịch.”

Cố Phi thở dài, đứng lên mặc áo khoác, xoay người ra khỏi cửa.

“Đ*t!”, Vương Húc một họng rống lên, Tưởng Thừa bên cạnh bị cậu làm giật nảy mình, Vương Húc trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Phi, “Cmn mày có ý thức tập thể chút được không?”

Cố Phi không quay đầu, dựng lên ngón giữa cho hắn.

“Vương Húc”, người vừa tiến vào vừa cởi áo khoác cười nói, “Lần này cũng có tiến bộ mà, Cố Phi ít ra cũng có đến.”

“Đi.” – Vương Húc đứng dậy, dẫn đầu đi ra sân vận động.

Tưởng Thừa thật muốn cho Vương Húc một tràng pháo tay, màn diễn này thật quá hay, so với lúc từ chối làm đội trưởng còn hay hơn gấp trăm lần.

“Hôm nay Cố Miểu không đến chờ cậu sao?” – Tưởng Thừa ở cửa trường không thấy Cổ Miểu ôm ván trượt tới.

“Nó không nhất định ngày nào cũng đến, có lúc sẽ tự mình đi chơi”, Cố Phi nói, “Cậu bây giờ đi bộ về nhà?”

“Ừhm” – Tưởng Thừa lên tiếng.

“Tôi chở cậu?” – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa do dự một chút: “Được.”

Lúc Cố Phi lấy xe, Tưởng Thừa lại nhớ đến cái câu “chuyền bóng” kia của cậu ta, liền có chút tức giận: “Ai, tôi phát hiện cậu thật là nham hiểm.”

“Tôi chỉ tùy tiện nói một câu thôi”, Cố Phi ngồi lên xe, hướng phía trước đạp một cái, “Ai biết được cậu lại chuyền thật.”

“Cậu tự nhiên lại tùy tiện nói câu đó ra làm gì!”, Tưởng Thừa cũng theo leo lên xe, “Đúng là có bệnh!”

“Lúc thi đấu có thể dùng, lỡ có thằng ngu nào nghe xong cũng sẽ chuyền bóng qua.” – Cố Phi nói.

“Đ*!” – Tưởng Thừa mắng một tiếng.

“Mai tôi có gọi mấy người tới cùng tập”, Cố Phi nói, “Chơi như hôm nay quá nhàm chán.”

“Kêu ai?”, Tưởng thừa nhớ tới mấy người “là chim” cùng chơi bóng với Cố Phi lần trước, hỏi một câu, “Có phải là không phải chim tốt* bọn họ không?”

(*không phải chim tốt: ý chỉ người xấu)

“Cái gì?” – Cố Phi ngẩn người.

“…… Không”, Tưởng Thừa mau nói, “Là mấy người lúc trước cùng cậu chơi bóng phải không?”

“Không phải chim tốt là ai?”, Cố Phi cười cười, “Đã để tôi vào vào đó luôn rồi sao?”

Tưởng Thừa không nói.

“Chính là bọn họ”, Cố Phi không có truy hỏi cậu tiếp, “’Không phải chim tốt’ bọn họ.”

Tưởng Thừa thở dài.

Một đường hai người đều không nói tiếp, Tưởng Thừa nhìn chằm chằm tuyết ven đường tới xuất thần, gần đây cậu đều như vậy, một khi yên tĩnh liền thất thần, nghĩ tới việc được việc mất, trước kia Tưởng Thừa sẽ không như vậy, thất thần chính là thất thần, đầu óc chạy tới đâu bản thân cũng không biết.

Không biết tới khi nào cậu mới thoát được cái loại tâm tình này…

Xe Cố Phi chạy rất nhanh, không bao lâu liền đến đầu phố, hắn đạp phanh, tốc độ xe chậm lại, Tưởng Thừa nhảy xuống xe: “Cám ơn.”

Cố Phi không nói gì, nhìn qua bên kia đường.

Tưởng Thừa nghe thấy tiếng chửi rủa cùng la thét chói tai từ bên kia đường nhà Lý Bảo Quốc truyền tới, cậu quay đầu lại, thấy bên đường có mấy người đang bao vây một gã nằm dưới đất, vừa đấm vừa đá.

“Móa”, Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, con phố này đúng là Thiên Thiên không dứt gà bay chó chạy (lộn xộn),

"Lại bị sao không biết……"

Cố Phi xuống xe, đem xe khóa bên đường, nhìn cậu: "Người nằm dưới đất là Lý Bảo Quốc."

Hết chương 19.

20. Chương 20

Edit: Minh Phương + Bích Phượng.

Beta: Kiara

~o0O.O0o~

Cố Phi bình thường ngán gặp phiền phức, không thích lo chuyện bao đồng. Nhưng từ nhỏ ở nơi này mỗi ngày đều diễn ra đủ loại chuyện phức tạp. Tất cả tình tiết cẩu huyết gì trong phim truyền hình ở đây đều có thể thấy được, thậm chí còn tệ hơn.

Lúc Cố Phi nhàm chán sẽ ở đây như xem phim truyền hình mà nhìn ngắm xung quanh. Có khoảng thời gian dài, cũng là từ nơi này nhìn những con người ở đây đang vô vọng đấu tranh hay những người nhìn như đã không còn cảm xúc mà cậu lấy cảm hứng viết nhạc cho Đinh Trúc Tâm.

Bạn nhìn họ tuyệt vọng, họ vẫn sống đến sinh cơ bừng bừng, còn cười bạn đạo đức giả.

Giống như việc Lý Bảo Quốc bây giờ bị người ta đánh tới lăn lóc ở dưới đất vậy, cũng là chuyện thường thấy. Nhân vật chính đôi khi là cùng một người, đôi khi sẽ đổi, cũng không có gì mới lạ.

Nếu là bình thường, Cố Phi sẽ ở đây ngồi trên xe nhìn một chút. Nhưng hôm nay lại không cách nào cứ như vậy mà xem.

Tưởng Thừa thấy rõ người kia chính xác là Lý Bảo Quốc, trên mặt có chút biến hóa khó lường, nói không ra là chưa hiểu thấu hay đang mờ mịt.

Nếu Cố Phi thân với Tưởng Thừa hơn một chút, kiểu như với Vương Húc là được, cậu tuyệt đối sẽ giữ chặt không cho Tưởng Thừa qua đó.

Loại tình huống này thường sẽ không đánh chết người, dù sao hai bên đều không phải người tốt, ai đánh ai cũng không oan, gãy chút xương đổ chút máu xem như là giáo huấn, đôi khi còn có thể giải quyết được vài việc.

Tưởng Thừa cũng không nói câu nào. Lúc cậu trầm mặc đi qua đó, Cố Phi có một loại cảm giác không rõ…… Thông cảm đến không nói được. Trên thế giới này người cần thông cảm có quá nhiều, cũng không quan trọng là ai thông cảm cho ai……

….Đại khái là bất lực….

Cố Phi không biết Lý Bảo Quốc từng có đứa con trai út, cũng không biết có phải thật như Lý Bảo Quốc nói, nuôi không được nên đem cho người khác không. Kiểu người như Lý Bảo Quốc nói là đem đi bán cũng không có gì là lạ.

Tưởng Thừa cảm thấy thế nào, không ai biết được. Cái loại khí chất kia trên người cậu rất khác với người từ nơi này lớn lên. Một người như vậy đối mặt với kiểu môi trường này và kiểu…… cha mẹ này, có trời mới biết cậu sẽ có trải nghiệm thế nào.

Dù gì Tưởng Thừa cũng chỉ trầm mặc đi qua đó. Có lẽ cậu cùng Lý Bảo Quốc quan hệ còn xa lạ, nhìn qua không hề có chút lo lắng hay bối rối, cũng không hề có phẫn nộ.

Cố Phi duỗi lưng một cái, chậm rãi cách đó mười mấy thước cũng đi qua, móc mắt kính ra đeo lên.

Tưởng Thừa đi qua không có can ngăn, thậm chí không nói câu nào, đem cặp sách quăng lên tường, cho một cái cùi chỏ ngay lưng người đang đá trên đầu Lý Bảo Quốc.

Tưởng Thừa dùng cùi chỏ rất thuần thục, vả lại lực còn rất lớn, Cố Phi đã từng nếm thử.

Một đập này, người kia rống lên một tiếng rồi quay lại, Cố Phi nhận ra gã này là người của xưởng thép bên kia, biệt hiệu là Đại * (Trang mình dịch, nguyên tác là *, chắc là từ nhạy cảm hay sao nên bị * rồi.). Biệt hiệu này là từ trên thân thể của hắn mà có, dù sao đám người này hay thường xuyên tới đánh bài, dưới tình huống bình thường, bọn hắn muốn chơi xấu cũng không cho phép người khác chơi xấu.

Không đợi Đại * phản ứng, Tưởng Thừa ngay lúc gã quay đầu liền đấm một cú ngay giữa sống mũi.

Cố Phi lập tức cảm thấy lỗ mũi mình cơ hồ cũng có chút đau nhức.

Tiếp đó, Tưởng Thừa nắm cổ áo Đại * quăng ra đâm sầm vào hai người phía sau.

Những người đang vùi đầu đánh Lý Bảo Quốc lập tức phát hiện có người đánh lén. Sau vài phút bối rối liền hùng hổ dồn lực chú ý lên người Tưởng Thừa.

"Đ*! Mày làm con mẹ gì đó!" Có người mắng một tiếng, giơ tay đấm về hướng Tưởng Thừa.

Cố Phi kinh ngạc phát hiện Tưởng Thừa căn bản không có tránh, nguyên nắm đấm này bay thẳng vào mặt Tưởng Thừa. Cậu dụi xong khóe mắt liền nện lại một phát thật mạnh lên mắt trái kẻ này.

Lần này những người còn lại cũng đã bị chọc tức. Không quan tâm Lý Bảo Quốc còn đang nằm co ro trên mặt đất mà cùng nhau vung tay nhào về phía Tưởng Thừa.

Cố Phi nhíu mày, nhìn bốn phía một chút, thế nhưng trên mặt đất thế nhưng lại trống huơ trống hoác. Tưởng Thừa bị đánh thế này thật sự là không được. Cố Phi muốn giúp mà dưới đất một cục gạch cũng không có.

"Đừng đánh!". Lý Bảo Quốc trên mặt đất vừa ôm đầu vừa hô hào, "Đừng đánh nữa!".

Mấy người đang vây quanh Tưởng Thừa không ai để ý ổng. Dù trên tay không có vũ khí nhưng đám người này vốn đều rất cường tráng, đấm một phát cũng khiến người khác lãnh đủ.

Một, hai, ba, bốn, Cố Phi đếm một chút. Vây quanh Tưởng Thừa có bốn người, còn có một người không chen vào, đang đứng bên ngoài nhảy nhảy lấy thế.

Nhưng không đợi người này nhảy đến lần thứ ba, trong đó đã có một người bị ném văng xuống đất.

Là bị Tưởng Thừa dùng chân đạp ra.

Người mới sát lấy Tưởng Thừa giờ cũng bị vọt ra ngoài, nguyên mặt áp xuống đất. Cũng là do Tưởng Thừa dùng chân đạp một phát vào bụng mà văng ra.

"Mẹ mày!". Đại * một mặt máu mũi, vừa rống vừa nhảy dựng lên một cước đá vào lưng Tưởng Thừa, tư thế rất khó coi, nhưng lực không nhỏ.

Tưởng Thừa nhào người về trước mấy bước mới dừng lại, đưa tay lau khóe miệng.

Lúc xoay người, Đại * lại chạy lấy đà chuẩn bị tới đá lần hai, Tưởng Thừa đứng không nhúc nhích. Lúc Đại * định nhảy lên, Tưởng Thừa đột nhiên cúi người, thân thể vọt tới trước, hướng tới nơi đó của Đại *…… Đại * liền lấy tay ôm.

Tiếng của Đại * đều không phát ra nổi, cứ như vậy ngã trên mặt đất, há to mồm thở phì phò, một mặt thống khổ.

Cố Phi đẩy mắt kính, cảm thấy nếu mình không nhìn lầm, Tưởng Thừa lần này kỳ thật cũng không có nhắm vào bộ vị mấu chốt của gã mà hành động, nếu không Đại * lúc này có lẽ đã đau tới ngất xỉu.

Là Tưởng Thừa cố ý làm vậy, cậu ta thế nhưng dưới tình huống thế này còn có thể khống chế tâm tình của mình mà kiềm chế lại.

Nhưng cách Đại * ngã xuống nhìn qua quá mức thảm hại, đồng bọn của gã lập tức thoáng có chút do dự.

Bọn người này chính là như vậy, đánh Lý Bảo Quốc thành bộ dạng kia, dũng mãnh như lão đại, đụng cái cọng rơm cứng lập tức sợ, đấu đơn không dám, như ong vỡ tổ, còn phải chờ người khác ngẩng đầu lên chỉ huy.

Trong lúc bọn hắn đang do dự, Tưởng Thừa đã lần nữa vọt tới, nhắm cái tên đang đứng trước mà hung hăng chạy tới. Đại khái là học bá đều giỏi về học tập, cậu ta lần này xông tới đã học được từ Đại *, nhưng tư thế đẹp hơn nhiều.

Mà cậu lại dùng vai là chính, nhảy lên vai liền trực tiếp đá vào cằm gã một phát.

Sức lực quá lớn, gã bật ngửa mặt lên trời rồi mới ngã xuống đất. Không biết là cắn phải đầu lưỡi hay dập môi rồi. Gã nằm trên đất cứ lấy tay bụm bụm miệng, lúc lấy tay ra đều là máu.

Hai tên đã gục, còn lại ba tên, đại khái là cảm thấy bị uy hiếp, nếu nhìn theo số người, bọn này vẫn là chiếm ưu thế tuyệt đối, thế là ba người liền đồng thời xông tới Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa đoán chừng mới vừa rồi lúc bị vây lấy trên người đã có chỗ bị đả thương, lần này cậu không né tránh, bị mấy người kia vây vào giữa.

Cố Phi có thể thấy rõ trên bụng và eo cậu bị nện tới mấy quyền. Cố Phi thở dài, đi qua bên đó.

Vừa định thay người hành đạo, liền thấy được đã có kẻ bị Tưởng Thừa bổ nhào tới, đè xuống đất đấm tới tấp, còn có hai lần đập vào cổ. Gã giãy dụa một trận, vừa ho vừa gào.

Hai gã phía sau kéo không ra Tưởng Thừa, thế là giơ chân lên đá. Tưởng Thừa chịu đau xong, đột ngột kéo chân của một người xuống, đem chân gã kéo giãn ra.

Gã này dẻo dai không tốt, bị dang rộng chân căng như vậy rõ ràng chịu không được, gào khóc đến khô cuống họng, muốn thoát ra nhưng lại không làm nổi, chỉ có thể dùng hai tay vung tới thân Tưởng Thừa, nhưng cũng không ra chút sức lực.

Người còn lại lúc này giơ chân lên. Cố Phi nhìn ra gã là đang nhắm vào ót Tưởng Thừa.

"Êy." – Cố Phi hô lên, từ cặp lấy ra cuốn từ điển.

Lúc gả ngẩng đầu lên, Cố Phi đã dùng hết sức quăng cuốn từ điển vào mặt gã.

Là từ điển Anh Hán. Trong Tiết Anh văn ai mà không đem sẽ chọc giận thầy Lỗ. Giá cả không đắt còn rất hữu dụng, vỏ lại cứng, Cố Phi tới bây giờ chưa từng lật qua, nên bìa vẫn còn bọc vỏ, lúc bay qua không bị mở ra, nện lên mặt có hiệu quả gần như quăng qua cục gạch.

Bị nện một phát trên mặt xong, gã kia liền ngừng tay nhìn qua Cố Phi.

Cố Phi cũng không nói thêm, đi qua đem từ điển nhặt lên, chà chà lên y phục rồi thả vào trong cặp.

Tưởng Thừa lúc này cũng buông lỏng chân gã kia, đứng dậy.

"Con mẹ nó mày……" – Gã bị từ điển nện trừng mắt với Tưởng Thừa không biết muốn nói cái gì, nhưng chưa dứt lời đã bị Tưởng Thừa cắt ngang.

"Còn có chuyện gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

Người đứng hay đang ngồi nghe xong đều đồng loạt sửng sốt, không ai nói gì.

"Không có chuyện gì tôi đi." – Tưởng Thừa xoay người nhặt túi sách, đi qua bên kia đường.

"Mày biết nó à?" – Có người hỏi Cố Phi.

Cố Phi nhìn ổng một cái: "Giải tán đi."

Đau.

Toàn thân đều cmn đau, không phân biệt rõ là chỗ nào đau nữa rồi.

Tưởng Thừa cắn răng, mỗi bước đi đều thật vất vả.

Nhưng kỳ thật lại cực kỳ sảng khoái, giống như khi chạy hết tốc lực vậy. Chạy xong rồi vừa mỏi vừa nhức vừa như nhũn ra. Thế nhưng khi hít thở lại rất thông, hít một hơi liền mát tới ruột.

Lý Bảo Quốc đến cùng tại sao bị đánh, Tưởng Thừa vốn dĩ muốn hỏi, nhưng đánh xong một trận, cậu cũng không còn muốn biết nữa. Chỉ biết là con người này vẫn còn sống, vẫn cứ nằm sấp trên đất như vậy mà sống. Việc này vô luận là cậu hay bản thân Lý Bảo Quốc đều không thay đổi được.

Rất nhụt chí, cũng rất vô vọng.

Phiền não, thống hận, đều bắt nguồn từ những thứ này.

Cậu không phải là người vĩ đại, cũng không muốn cứu vớt ai, thay đổi ai. Cậu chỉ biết đây là cha ruột mình, Tưởng Thừa không thể thay đổi điều đó, vậy cứ cố gắng thích ứng đi.

Nhưng Tưởng Thừa có thể cố gắng thích ứng sự thô tục của ông, lôi thôi của ông, tính thẳng nam ung thư* của ông (*Đại khái chỉ thẳng nam, có tư tưởng nam thống trị nữ, có khi còn có thái độ tiêu cực với đồng tính luyến ái…), tính nghiện cờ bạc, nghiện rượu của ông, nhưng lại phát hiện Lý Bảo Quốc cũng không phải chỉ có như vậy. Còn có quá nhiều điều cậu không thể nào thích ứng, cũng không cách nào tiếp nhận nổi đang từng chút một hiện ra ngay trước mắt.

Trộm đồ, bị người trên đường đánh cho lăn ra đầy đất.

Còn có bao nhiêu thứ Tưởng Thừa chưa biết được?

Có người sau lưng huýt sáo.

Không cần nhìn cũng biết là Cố Phi. Thế nên Tưởng Thừa cũng không quay lại. Quay lại cổ sẽ đau.

“Đi bệnh viện xem chút đi.” – Cố Phi ở đằng sau nói.

“Không cần.” – Tưởng Thừa buồn bực.

“Hay là đánh cược đi.” – Cố Phi cũng không truy cứu tiếp, vẫn ở đằng sau.

“Cái gì?”

“Xương sườn cậu gãy rồi”, Cố Phi nói, “Đi bệnh viện kiểm tra đi. Nếu thật sự bị gãy, cậu phải giúp tôi làm bài tập một tuần, có kiểm tra phải cho tôi quay cóp. Còn nếu không gãy, tôi mời cậu ăn cơm.”

Tưởng Thừa dừng lại.

Cố Phi đi tới đứng song song với cậu: “Gãy xương rồi phải không?”

“Không biết. Chưa từng gãy, không có kinh nghiệm”, Tưởng Thừa quét mắt nhìn hắn một cái, “Cậu có kinh nghiệm như vậy, gãy xương nhiều rồi phải không?”

Cố Phi cười cười: “Hồi nãy đáng lẽ nên để hắn đạp gãy cổ cậu rồi.”

“Chuyện vừa nãy cám ơn cậu.” Tưởng Thừa nói.

Xương sườn chắc cũng gãy rồi. Tưởng Thừa bình thường đánh nhau thế nào cũng sẽ bị nện mấy cái lên bụng. Nhưng chưa từng trải qua lâu vậy rồi vẫn đau như vậy.

“Bệnh viện gần đây nhất là cái nào?”

“Bệnh viện Môi Khoáng. Bắt xe qua đó 5 phút.”

“Ừhm”, Tưởng Thừa đi về trước mấy bước lại cắn răng quay đầu lại: “Cám ơn.”

“Khách khí như vậy làm tôi cũng muốn cúi người xuống nói câu ‘không có gì’ luôn rồi.”

Tưởng Thừa không nói nữa, đi ra đầu phố đứng chưa đến hai phút đã có chiếc taxi chạy tới. Cậu đưa tay quắt lại.

“Tôi giao ca rồi, cậu gọi chiếc khác đi.” – Tài xế nói.

“Tôi phải tới bệnh viện. Chậm chút nữa sẽ chết trên đường”, Tưởng Thừa nhìn tài xế, “Chắc bị viêm ruột cấp tính rồi.”

Tài xế nhìn cậu chằm chằm: “Lên xe đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện rồi giao ca cũng được.”

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa lên xe.

Ngồi xuống hàng ghế phía sau, tư thế thay đổi làm xương sườn bên phải của cậu đau đến như lại bị người ta đập một cái.

“Đánh nhau với người ta phải không?” – bác tài vừa lái vừa nhìn cậu qua kính chiếu hậu, “Viêm ruột cấp tính cũng không bị thương trên mặt đi?”

“Mặt bị thương rồi?” Tưởng Thừa hỏi, bên trong miệng bị thương, cậu biết, toàn là mùi máu tươi.

Bác tài cười cười: “Có bị thương, nhưng nhìn qua cũng không nặng, không hủy dung nhan được.”

“A.” – Tưởng thừa lên tiếng.

"Anh bạn trẻ tuổi nè, đừng quá kích động", tài xế nói, "Phát sinh chút chuyện thế này, bản thân cậu không nói đi, nhưng người trong nhà cũng sẽ lo lắng đó, cậu nói xem có đúng không?"

"…… Ừhm." – Tưởng Thừa cười cười.

Khóe miệng đoán chừng cũng bị thương, vừa nhếch lên một chút, đau đớn liền từ mang tai truyền tới.

Người trong nhà cũng sẽ lo lắng đó.

Cậu nói xem có đúng không?

Có đúng không?

Người trong nhà là ai?

Những người đã từng là người trong nhà căn bản sẽ không biết tình trạng của cậu. Trước kia đánh nhau cũng sẽ không để người nhà biết, mà bây giờ…… cha ruột ngay bên cạnh, toàn bộ quá trình đều chỉ biết đưa tay ôm đầu không nói một tiếng.

Lúc Tưởng Thừa rời đi, ông còn không nhìn cậu một cái.

Ai sẽ lo lắng đây?

Thật buồn cười.

Đến bệnh viện, Tưởng Thừa tới phòng điều trị gấp. Không một bóng người.

Tưởng Thừa nói với bác sĩ xương sườn mình có thể bị gãy, bác sĩ liền dùng tay ấn ấn lên ngực cậu: "Có chỗ nào đau không?"

Tưởng Thừa nghiêm túc cảm nhận một chút: "…… Không có."

"Không đau?", Bác sĩ hỏi, "Cho tôi xem một chút."

Tưởng Thừa kéo dây kéo áo khoác của mình xuống. Lúc cúi đầu định vén áo lên, đột nhiên nhìn thấy trên áo len có vết máu, cậu ngẩn người: "Đệt"

Bác sĩ vén áo Tưởng Thừa lên: "Cậu quẹt trúng đâu làm bị thương đúng không? Nhìn bên ngoài không

giống bị gãy xương…… Để tôi nghe xem có tiếng xương gãy ma sát không."

"…… A" – Tưởng Thừa đối với việc quần áo của mình không bị rách nhưng thân thể lại bị thương còn ra rất nhiều máu cảm thấy có chút mờ mịt.

Bác sĩ kiểm tra một hồi, cuối cùng lại dùng tay nhấn lên bên cạnh vết thương cậu: "Xương đau không?"

"Thịt đau." – Tưởng Thừa trả lời.

"Không có gãy xương", bác sĩ nói, "Nếu cậu không yên tâm có thể chụp X-quang."

Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm: "Không cần."

Vết thương bên trên xương sườn cũng không nghiêm trọng. Bác sĩ đem mấy miếng băng gạc dán lên liền không sao.

Tưởng Thừa ngồi trên ghế bệnh viện ngẫn người hồi lâu, đau nhức cũng đã từ từ giảm đi không ít, cơn đau buốt thấu người lúc ban đầu đã dịu đi gần hết.

Cậu lại lấy tay nhấn nhấn xương sườn của mình một lượt. Đều không cảm thấy gì.

Đệt!

Cố Phi cái đồ bệnh thần kinh! Nói đến chắc chắn như vậy, làm như có kinh nghiệm lắm, dọa đến cậu lúc đầu còn không muốn tới bệnh viện cũng phải làm theo.

Bất quá biết xương sườn mình không bị gãy, phản ứng đầu tiên của cậu lại là "không ảnh hưởng tới thi bóng rổ, thật tốt quá".

Bản thân có trách nhiệm tập thể như thế, Tưởng Thừa cảm thấy thật thần kỳ. Có lẽ là tình thương vĩ đại của thầy Từ làm cậu mưa dầm thấm lâu rồi.

Điện thoại trong túi xách vang lên, lúc cậu móc ra thấy dãy số trên màn hình liền ngẩn người.

Là điện thoại của mẹ. Mặc dù cậu đã xóa số của bà khỏi danh bạ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Tưởng Thừa không cách nào quên đi được dãy số kia.

"A lô." – Cậu tiếp điện thoại.

"Tiểu Thừa à?", thanh âm bà truyền tới, "Khoảng thời gian này không có liên lạc với con, ở nhà có nhiều chuyện, tình hình hiện tại của con thế nào?"

Tưởng Thừa trầm mặc rất lâu không nói chuyện. Cậu không biết nên nói gì, cũng không biết có thể nói gì. Trong đầu lại loạn như lúc đánh nhau ban nãy, đầu bắt đầu ong ong.

"Đồ gửi cho con đã nhận hết chưa?"

"Nhận được rồi." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại hít vào một hơi.

"Con với…… cha của con sống chung cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt", Tưởng Thừa cắn môi một cái, khóe miệng đau tới khiến cậu nhíu nhíu mày, "Dù sao cũng là cha ruột."

Bà cười cười: "Vậy tốt rồi, lúc đầu mẹ có chút lo lắng, cảm thấy ông ấy khá thô kệch, sợ con……"

"Con rất tốt." – Tưởng Thừa nói.

Bên kia im lặng, tựa hồ đang tìm chủ đề để nói.

"Con thật sự cảm thấy rất tốt", Tưởng Thừa cúi đầu nhìn xuống thấy giày không biết từ lúc nào đã bị đạp phải một đống bùn, "Không cần lo lắng."

"Tiểu Thừa……" – Bà kêu cậu một tiếng lại thở dài.

"Con hiện tại sống rất tốt, còn rất thích hợp, con có việc, cúp máy trước nhé".

Không đợi bà trả lời, cậu đã cúp máy.

Nhìn chằm chằm vào màn hình vừa tắt, Tưởng Thừa lại xuất thần một lúc, đứng lên rời khỏi bệnh viện.

"Lúc đầu mình không nghĩ tới". Dung Tĩnh đứng trước quầy thu tiền, ôm túi sách. "Nhưng đúng lúc đi ngang qua…… Từ tổng nói các cậu muốn thi đấu bóng rổ, tôi đoán kì thi giữa kì cậu sẽ không có thời gian ôn tập phải không?".

"Có thời gian tôi cũng không ôn tập", Cố Phi rót cho cô chén nước nóng, thả miếng chanh vào. "So với thầy Từ cậu còn quan tâm hơn."

“Cũng không phải”, Dung Tĩnh có chút ngượng ngùng cười cười, “Do mình rãnh rỗi thôi.”

Cố Phi cũng cười: “Vậy được, cậu đưa bài tập hôm nay cho tôi chép chút đi, tôi……

“Không được”, Dung Tĩnh lập tức nói, “Nếu không biết mình có thể chỉ cậu”.

Cố Phi muốn nói vậy tôi chép của Tưởng Thừa được rồi, nhưng vẫn là từ trong cặp lấy ra sách giáo khoa: “Được, vậy cậu giảng cho tôi tiếng Anh là được rồi, tôi hôm nay chỉ định làm bài tập tiếng Anh.”

“Được thôi”, Dung Tĩnh thở dài, “Bài tập duy nhất cậu không dám không làm chỉ có Anh văn đúng không?”.

“Ừhm”, Cố Phi đứng lên đem cái bàn nhỏ bên cạnh tới, “Bài tập của thầy Lỗ ai mà dám thiếu.”

Dung Tĩnh cầm ghế qua ngồi xuống, lấy ra giấy ôn thi, bắt đầu giảng cho Cố Phi.

Cố Phi có chút thất thần. Hễ liên quan đến học tập, Cố Phi đều sẽ thất thần, dù cho lúc này thầy Lỗ có ngồi ngay trước mặt,cậu cũng sẽ đi vào cõi thần tiên.

Dung Tĩnh là trợ thủ đắc lực của thầy Từ, đều giống với thầy ấy tràn ngập nhiệt tình với cái lớp này. Mặc dù đầu năm học, mới làm lớp trưởng chưa tới một tuần đã bị Vương Húc chọc cho tức giận đến mức phải ở lớp tự học khóc hẳn hai lần, nhưng xong rồi vẫn là y như cũ, lòng không thay đổi.

“Cái này chính là……” – Dung Tĩnh viết trên giấy nháp. “Cậu xem……”

Rèm cửa tiệm bị vén lên, Cố Phi xoay đầu, nhìn thấy Tưởng Thừa một tay vén rèm ở cửa ra vào.

“Tưởng Thừa?” – Dung Tĩnh quay đầu lại, có chút giật mình nhìn cậu.

“A”, Tưởng Thừa lên tiếng, tựa hồ có chút xấu hổ, chỉ chỉ bên ngoài, “Hay là tôi……”

“Đừng, cậu tìm Cố Phi có chuyện gì sao?”. Dung Tĩnh vội vã nói, có chút lúng túng đứng lên, “Tôi đang giảng bài tập cho cậu ấy…… Nếu cậu có việc mình đi trước…… Hay là cậu giảng cho cậu ấy đi?”

“Hả?” – Tưởng Thừa sửng sốt.

“Thầy Lỗ nói thành tích tiếng Anh của cậu khá tốt”, Dung Tĩnh cười cười, đem đồ của mình dọn vào, “Mình đi trước.”

"Ai da, cậu……" – Tưởng Thừa còn chưa nói xong, Dung Tĩnh đã ngượng ngùng từ bên cạnh cậu lách ra ngoài.

"Tới bệnh viện xem rồi?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm", Tưởng Thừa đi đến, đứng bên cạnh kệ hàng do dự một chút, "Mời tôi ăn cơm đi."

"Không bị gãy?" – Cố Phi có chút ngoài ý muốn.

"Tôi không gãy xương làm cậu thất vọng hả?", Tưởng Thừa nói, "Hay cậu qua đây đập mấy phát cho nó gãy luôn đi."

"Muốn ăn gì?" – Cố Phi hỏi.

"Không biết, cái gì cũng được", Tưởng Thừa cau mày, "Đói chết rồi, bực bội."

"Được", Cố Phi đứng lên nghĩ nghĩ, "Đưa cậu đi ăn thứ tôi thích nhất."

HẾT CHƯƠNG 20.

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Minh Phương + Bích Phượng

Beta: Kiara

~o0O.O0o~

Tường Thừa không biết Cố Phi muốn đem cậu đi ăn đồ cậu ta thích nhất rốt cuộc là món gì. Tưởng Thừa cũng không hỏi. Tâm tình hiện giờ của cậu, một chút khẩu vị cũng không có, ăn cái gì đoán chừng cũng đều như nhau.

Cậu tới tìm Cố Phi chẳng qua không muốn phải một mình chờ đợi. Không muốn về nhà thấy Lý Bảo Quốc, không muốn biết ông bị đánh thành thế nào, cũng không muốn nghe Lý Bảo Quốc giải thích. Không muốn! Không muốn! Không muốn! Một chút cũng không muốn! Như thế này đã đủ đem đầu óc vốn dĩ đang trống rỗng của cậu nhét tới không còn chỗ thở, buồn phiền tới mức muốn tức giận cũng không còn sức lực.

Nhưng Tưởng Thừa ở cái thành phố này, ngoại trừ nhà của Lý Bảo Quốc và trường học, nơi duy nhất có thể tới cũng chỉ có cửa tiệm nhà Cố Phi. Nói ra có chút đáng thương nhưng cũng không còn cách nào khác.

Cố Phi thu dọn một chút, sau đó đóng cửa tiệm: "Cậu ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe."

"Ừhm." – Tưởng Thừa muốn hỏi là xe đạp hay mô tô. Nếu là mô tô, trời lạnh như vậy, cậu thật tình không muốn ngồi, thà đi bộ còn hơn. Nhưng Cố Phi đã đi qua con hẻm nhỏ bên kia.

Vậy tùy ý đi. Có lạnh cũng lạnh tới mức nào được. Cuộc thi bóng rổ mùa xuân cũng sắp bắt đầu. Trên lý thuyết mà nói, cũng đã là mùa xuân rồi.

Thật thần kỳ.

Tiếng động cơ từ hẻm nhỏ truyền ra, thế nhưng lại nghe có chút yếu ớt. Cùng với con 250 của Cố Phi thật không sánh bằng.

Trong lúc đang nghi ngờ, một chiếc xe màu vàng hình dáng trông như cái màn thầu đã từ hẻm nhỏ chui ra.

(Ểm xe màn thầu nhỏ là thế này)

Tưởng Thừa có chút kinh hãi nhìn chiếc màn thầu nhỏ màu bắp đang lái tới dừng trước mặt mình. Cái cửa xinh xắn được mở ra.

"Lên xe đi." – Cố Phi trong chiếc màn thầu nhỏ nhìn cậu, nói.

"Đây là… cái gì vậy?" – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm chiếc xe. Nếu không nhìn nhầm, đây là chiếc xe di động đời cũ.

"Xe này" – Cố Phi nói – "Có thể che mưa tránh gió, còn là đốt dầu, mạnh hơn mấy chiếc dùng bình ắc quy nhiều."

"….Ồ!" – Tưởng Thừa đi tới trước cửa xe xem nửa ngày trời – "Tôi con mẹ nó làm sao chui vào?"

Cố Phi quay đầu nhìn phía sau rồi xuống xe: "Cậu trước tiên…. trèo vào đi."

Tưởng Thừa có chút do dự, Cố Phi bổ sung thêm: "Tôi định đi chiếc Volkswagen Beetle, cậu muốn vào cũng phải leo vào thôi có đúng không?"

"Nếu là chiếc Volkswagen Beetle tôi chỉ cần ngồi ở ghế phụ thôi được chưa!"

"Nhanh đi" – Cố Phi lấy điện thoại ra xem thời gian – "Chỗ đó 9 giờ đóng cửa rồi."

Tưởng Thừa chỉ có thể từ chỗ trống tầm một thước giữa cửa xe và chỗ điều khiển chen vào. Vết thương trên người vừa đau vừa nhức, chen vào tới nỗi nước mắt cũng sắp chảy ra.

Cậu thường thấy mấy cụ ông lái cái này chở vợ mình đi dạo phố. Rốt cuộc cụ bà làm sao chui vào vậy?

Tưởng Thừa ngồi lên xong xuôi, Cố Phi vươn tay vặn ghế lái hạ xuống: "Cậu kéo cái này xuống có phải dễ vào hơn không?"

Tưởng Thừa nhìn phía trước xe bổng nhiên đã trống trải, đột nhiên có loại kích động muốn xuống xe đánh nhau một trận với Cố Phi. Cậu chỉ vào Cố Phi: "Cậu câm miệng."

Cố Phi ngồi vào đóng cửa xe, khởi động máy, chạy ra đầu phố.

Không gian của xe rất nhỏ, Tưởng Thừa ngồi ghế sau cảm thấy so với lúc ngồi sau xe đạp Cố Phi cũng không khác là bao.

Nhưng đúng là có thể che mưa tránh gió. Từ cửa sổ nhỏ nhìn ra, có loại cảm giác không giải thích được, như cậu đang phải lang thang đầu đường xó chợ vậy, muốn ăn một bữa liền ngồi vào chiếc màn thầu nhỏ, tìm một sạp ăn bát mỳ.

"Xe này của nhà cậu?" – Tưởng Thừa gõ gõ lên thành xe, hỏi.

"Ừhm, mẹ tôi mua. Đem đi lấy hàng cũng rất thuận tiện."

"Ơ…" – Tưởng Thừa nhìn vào chổ ngồi bé xíu của mình – "Không gian như thế này cũng có thể chở hàng?"

"Cửa hàng cũng không có nhiều đồ quá lớn. Thường sẽ có người giao tới, đôi lúc sẽ tự đi lấy."

Tưởng Thừa không nói nữa, nhìn Cố Phi lái qua con cầu lúc trước. Cậu đoán, món ngon ở nơi này chắc đều nằm ở bên kia con cầu rồi.

Cố Phi sẽ cho cậu ăn gì đây? Hôm đó ăn sủi cảo thấy được không ít quán, lẩu, đồ nướng, xiên que, món Trung, món Tây cái gì cũng có. Nhưng cậu ngược lại không muốn Cố Phi dẫn mình tới chỗ quá đắt. Như vậy phải mời lại. Phiền.

Màn thầu nhỏ lái qua hai bên đường toàn các quán ăn nhưng cũng không ngừng lại, tiếp tục chạy thẳng rồi quẹo qua con đường bên cạnh.

"Còn chưa tới?" – Tưởng Thừa thấy cũng đã đi qua hết khu đồ ăn rồi, nhịn không được hỏi.

"Sắp tới rồi, ở phía trước." – Cố Phi nói xong lại quẹo vào một con phố.

Tưởng Thừa nhìn bên ngoài, nơi này rất giống khu nhà của Lý Bảo Quốc. Một khu đô thị hoang tàn, rất có khí tức của một nơi sinh hoạt nghèo túng.

Xe dừng lại trước cửa mấy quán ăn, Tưởng Thừa nhìn chằm chằm mấy lần, có một tiệm bánh bao, một tiệm mỳ sợi, còn có một tiệm…

"Xuống xe." – Cố Phi mở cửa nhảy xuống xe.

"Không phải." – Tưởng Thừa xuống xe có chút mờ mịt – "Tại sao tôi có cảm giác nơi này bán điểm tâm?"

"Điểm tâm cũng có bán." – Cố Phi đóng cửa xe, đem điều khiển từ xa ấn ấn.

"Đệt! Màn thầu nhỏ này cũng có điều khiển từ xa?" – Tưởng Thừa rất bất ngờ.

"Xe người ta cũng là chiếc đốt dầu đó, xe bằng bình điện có, tại sao nó không thể?" – Cố Phi đi vào một trong những tiệm gần đó – "Ở đây rồi."

Tưởng Thừa xem quán này mặc dù vẫn bật đèn sáng, nhưng cả cánh cửa, ánh sáng hay cảnh vật xung quanh đều làm nó trông như một hắc điếm* (quán trọ giết người cướp của).

Nhìn lên cửa tiệm có treo tấm bảng dùng bút lông tùy tiện viết lên bốn chữ xấu cũng không thua kém gì chữ của bản thân, Tưởng Thừa ngẩn cả người.

"Bánh – Thịt – Vương – Nhị?" – Cậu chỉ vào bảng hiệu – "Cậu cả buổi tối chở tôi đi ăn bánh nhân thịt?".

"Cực ngon" – Cố Phi vén rèm – "Cậu ngửi thử đi".

(Bánh nhân thịt)

Tưởng Thừa không có hứng đi ngửi. Lần đầu tiên cùng một người đi ăn bánh nhân thịt, cậu vẫn còn trong kinh ngạc chưa thể phục hồi lại tinh thần. Dù sao bàn ăn trong quán cũng đã chật kín người, việc kinh doanh vô cùng tốt.

Khi Tưởng Thừa cùng Cố Phi đi vào trong, thấy được người phục vụ đang bưng canh ra cho khách, Tưởng Thừa kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, xém chút nữa hai tròng mắt cũng rớt ra rồi.

"Đại Phi cậu tới rồi!" – Vương Húc đem canh quẹo tới một bàn khác, lúc quay qua thấy Tưởng Thừa cậu ta cũng ngẩn người – "Đệt! Tưởng Thừa? Cơn gió nào đưa cậu tới đây?"

"A" – Tưởng Thừa đáp một cái, thấy Vương Húc bưng canh cho khách rơi vãi lung tung đặt lên bàn.

"Ai! Làm gì vậy? Đỗ hết một nữa rồi!" – Vị khách không vui vẻ nói.

"Hồi nữa đem cho ông tô nhỏ đền lại" – Vương Húc đem giẻ lau lung tung trên bàn một phát xem như xong chuyện, đi tới trước mặt Cố Phi cùng Tưởng Thừa – "Lên buồng ăn riêng trên lầu đi, đúng lúc còn đang trống."

"Buồng ăn riêng?" – Tưởng Thừa cảm giác hoàng hồn không nổi nữa rồi. Một cái tiệm nhỏ bán bánh nhân thịt cũng có buồng ăn riêng?

Buồng ăn riêng thật đúng theo nghĩa của nó. Bốn phía đều dùng ván gỗ tách ra, còn có cái máy điều hòa.

"Tưởng Thừa, mặt cậu làm sao rồi?" – Vương Húc bật điều hòa lên, nhìn chằm chằm lên mặt Tưởng Thừa – "Đánh nhau với ai rồi? Có phải là cùng Hầu…."

"Không phải." – Tưởng Thừa ngắt ngang, có chút lay động khi Vương Húc lại nghĩ tới Hầu Tử. Cậu cảm thấy bản thân nếu không đánh với Hầu Tử một trận thật có lỗi với Vương Húc.

"Thịt bò, thịt lợn, thịt cừu, thịt lừa, mỗi loại đều đem ra" – Cố Phi nhìn Vương Húc – "Còn có canh thịt cừu, cậu từng ăn chưa? Nếu chưa thì cùng nhau ăn."

"Đợi chút đem cho hai cậu" – Vương Húc nói – "Ba tôi giấu hai bình rượu ngon bị tôi phát hiện rồi, lát nữa đem ra uống."

Vương Húc ra ngoài, Tưởng Thừa liền nhìn Cố Phi: "Quán này nhà cậu ta mở?"

"Ừhm" – Cố Phi gật gật đầu – "Vương Nhị là ba cậu ấy, trong thành phố rất có tiếng, có người từ khai phát khu bên kia thật xa cũng lái xe qua ăn."

"A!" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, cũng không biết nên nói gì khác.

"Tôi đi lấy canh." – Cố Phi đứng dậy ra ngoài – "Uống chút canh trước."

Sau mấy phút, Cố Phi bưng về một mâm to ba chậu canh thịt cừu. Tưởng Thừa cảm thấy bản thân cũng tỉnh lại rồi, ngửi thấy mùi canh thịt cừu, có cảm giác cả chậu to như vậy cũng có thể ăn sạch sẽ.

Không lâu sau, Vương Húc đem vào một cái sọt đựng bảy tám cái bánh nhân thịt đi vào: "Vừa mới làm xong, ăn cho nóng, hồi nữa lại lấy tiếp."

Tưởng Thừa cầm lấy cắn một cái, đột nhiên cảm thấy có chút cảm động, còn chưa nhai xong đã nuốt xuống.

"Thịt lừa đó" – Vương Húc nhìn cậu – "Thấy thế nào?"

"Vô cùng" – Tưởng Thừa lại cắn một cái – "Ngon."

Vương Húc rất đắc ý cười lên: "Tất nhiên phải ngon rồi. Nhân thịt lừa ai tới cũng sẽ gọi hai cái, Đại Phi có thể ăn tới mười cái."

Tưởng Thừa đoán chừng bản thân cũng không ăn được quá mười cái.

Bánh nhà Vương Húc làm không lớn, khoảng nửa bàn tay, da bên ngoài mỏng, nhân lại cực kì nhiều, vừa dày vừa mềm, cắn một cái toàn là mùi thịt, béo mà không ngậy….

Vương Húc lại đem một bình rượu trộm của cha mình đem tới, không biết là bình gì, ở trên còn không có nhãn hiệu, trông rất bẩn thỉu.

"Uống một chút?" – Vương Húc đem ly để trước mặt Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa lắc đầu. Cậu không có thói quen uống rượu đế. Trong nhà lúc trước không ai uống rượu, cậu cùng Phan Trí đi chơi cũng chỉ uống chút bia.

"Thật không thú vị" – Vương Húc đổ rượu vào ly của mình và Cố Phi – "Học bá thật là biết kìm chế."

Tưởng Thừa lười nói với tên này. Dù sao bánh nhân thịt nhà cậu ta cũng rất ngon.

Bửa này ăn tới thật sảng khoái, vài cái bánh nhân thịt heo, canh thịt cừu vị đậm đà, ăn tới mỹ mãn rồi vẫn còn nóng hổi. Mấy vết thương trên người không biết đau ở đâu bây giờ đều giảm đi không ít, từ đau thấu người biến thành chút đau nhức nhỏ.

Trong ba người nãy giờ chỉ có Vương Húc ngồi nói, Tưởng Thừa không hề hé miệng. Vương Húc toàn nói chuyện trên lớp. Cậu cả tên còn không nhớ nổi, muốn tiếp chuyện cũng tiếp không được. Cố Phi cũng không nói nhiều, vừa ăn vừa ừm ừm mấy tiếng, Vương Húc ngược lại còn rất hưng phấn không hề bị ảnh hưởng.

"Nghe nói lớp 2 muốn kêu viện trợ bên ngoài" – Vương Húc nói tới chuyện bóng rổ – "Hay chúng ta cũng kêu đi? Nếu không làm sao thắng?"

"Cậu muốn tôi cùng Tưởng Thừa kêu viện trợ tới chơi? Thắng rồi có gì thú vị?"

"Vương Húc cau mày suy nghĩ: "Không thú vị, nếu như vậy tôi cũng không lên sân được đi?"

"Trình độ cậu như vậy, có viện trợ rồi cũng không tới lượt cậu chơi." – Cố Phi nói.

"Đ*!" – Vương Húc có chút không hài lòng.

"Mai tôi kêu vài người tới luyện cùng được rồi" – Cố Phi nói – "Bây giờ cũng không hi vọng có thể nâng cao trình độ, luyện tập phối hợp, làm quen đồng đội một chút."

"Đúng!" – Vương Húc nhìn qua Tưởng Thừa – "Đừng có đem banh chuyền cho người khác nữa."

"Tôi chuyền cho bạn cùng bàn, không có chuyền cho người khác" – Tưởng Thừa uống ngụm canh – "Bạn cùng bàn là cùng một đội với tôi."

"…..Ngụy biện." – Vương Húc nói.

"Không phục thì nói." – Tưởng Thừa nói.

Ở quán của Vương Húc ăn được một tiếng, lúc ra khỏi cửa, Tưởng Thừa mơ hồ cảm thấy vết thương ở bụng cũng được dạ dày làm dịu đi rồi.

"Có thời gian nhớ ghé ăn" – Mẹ Vương Húc tiễn bọn họ ra khỏi cửa – "Dì giảm giá cho. Là bạn học Vương Húc đều được giảm giá."

"Cảm ơn dì." – Tưởng Thừa nói, nghiêng đầu ợ một cái.

Thật sự ăn quá nhiều rồi.

Ngồi lên xe cậu cũng đã ở ghế sau nửa nằm nửa ngồi.

"Tôi đang say mà lái xe nè." – Cố Phi khởi động xe.

"Nói nhảm gì đó?" – Tưởng Thừa nói.

Mặc dù ăn tới thật vui vẻ, nhưng khi thấy con xe màn thầu nhỏ lái tới con đường nhà Lý Bảo Quốc, cảm giác uể oải một lần nữa lại truyền tới.

Cậu cúi đầu chầm chậm đi theo làn gió, một bước hai bước, cuối cùng không thể làm gì hơn đi lên tới cửa hành lang.

Lúc mở cửa ra, cả phòng đều là màu tối đen. Cậu sờ soạng nữa ngày mới tìm thấy công tắc đèn bật lên.

Không biết tại sao, Tưởng Thừa tới bây giờ vẫn chưa quen được công tắc đèn nhà Lý Bảo Quốc, công tắc nhà cậu trước kia thấp hơn ở đây một chút.

Lý Bảo Quốc không có ở nhà. Đi bệnh viện hay đi đánh bài rồi, Tưởng Thừa không biết. Cầm điện thoại do dự một hồi, cuối cùng vẫn là không quay số.

Tưởng Thừa tùy tiện rửa mặt một chút liền về phòng.

Đem bài tập ra làm, nhìn qua đồng hồ. Sắp 11 giờ rồi.

Dưới lầu không biết ai đang đánh con nít, đứa nhỏ vừa khóc vừa la nghe tới kinh hồn bạt vía, cảm giác như chỉ một giây nữa thôi cũng bị đánh chết tới nơi.

Cậu nằm lên giường, lấy tai nghe đeo vào, nhắm mắt lại.

Thầy Từ đối với trận bóng lần này quyết tâm muốn thắng lớn đến cỡ nào, Tưởng Thừa cuối cùng cũng cảm nhận được rồi. Thầy ấy thế mà mới sáng sớm đã thông báo những người tham gia thi bóng không cần lên lớp Ngữ Văn hôm nay, đến sân vận động luyện tập.

Cố Phi đành phải gọi cú điện thoại cho 'không phải người tốt' bọn họ, bảo buổi sáng tới.

"Dù sao các em ở lớp học cũng không ai nghe giảng." Lão Từ nói.

Tưởng Thừa nghĩ thật ra nếu cậu ở trong lớp vẫn sẽ nghe giảng, dù sao cậu cũng là một học bá.

Buổi sáng sân vận động không có người, Tưởng Thừa nhìn một đám người trong lớp hào hứng đi tới, có chút cảm khái. Nói thật cậu đối với những người này một chút niềm tin thắng trận cũng không có, khả năng thắng chỉ còn phụ thuộc vào những lớp khác trình độ thua kém bao nhiêu thôi.

"Lát nữa đội giúp luyện tập đặc biệt sẽ đến," Vương Húc ngồi xổm ở bên sân, "Như hôm trước đã nói rõ, các thành viên cứ lên sân chơi thử xem, tìm cảm giác."

"Nếu có người hỏi chuyện này, cứ nói Cố Phi dẫn người tới giúp chúng ta luyện tập" – Vương Húc nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm – "Nhớ kỹ phải nói như đang rất tức giận, làm bọn họ nghĩ chúng ta phải cầu xin nửa ngày mới kêu được Cố Phi mời bọn họ tới, làm cho họ cảm thấy như Cố Phi rất không có tinh thần tập thể."

Mọi người nhao nhao gật đầu, một mặt bi thương.

Cố Phi thở dài.

Phe 'Không phải người tốt' đến cũng thật đúng lúc. Chuông reng vào học liền tới, tránh được mọi người còn đang phải vào tiết học.

Có điều bọn họ trên trán dán lên dòng chữ "soi mói chuyên nghiệp" lại có thể ngông nghênh đi vào cổng chính trường học một cách tỉnh bơ. Tưởng Thừa cảm thấy quản lí nhà trường thật không thể tin nổi. Rõ ràng đi học trễ còn phải leo cửa sắt mới vào được…

"Bắt đầu đi" – Cố Phi nói – "Tranh thủ thời gian."

Tưởng Thừa xem qua một lượt, phe 'không phải người tốt' có bốn người, còn có thêm Lý Viêm….. Lý Viêm cũng ra sân?

"Lưu Phàm La Vũ Triệu Nhất Huy Trần Kiệt Lý Viêm, mọi người làm quen tí đi" – Cố Phi một hơi không ngừng nghỉ nghĩ đem tên bọn họ giới thiệu – "Không nhớ được cũng không sao, dù sao cũng đang là đối thủ."

Mọi người cởi áo khoác xong liền ra sân, hai thành viên dự bị liền mang còi ra làm trọng tài, còn có một người đẩy bảng ghi điểm tới.

Tưởng Thừa nhìn mặt trận, lại nhìn qua hướng đối phương, đột nhiên nổi lên một loại kích thích đã lâu không có.

"Tôi đi giành bóng" – Cố Phi thấp giọng nói – "Hồi nữa Lưu Phàm sẽ kèm chặt."

"Lưu Phàm?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Là người đeo dây xích ở cổ." – Cố Phi nói.

"Ừhm" – Tưởng Thừa nhìn lướt qua xung quanh.

"Dây xích kia làm bằng sắt?" – Quách Húc hỏi.

"Tôi làm sao biết? Không phải sắt thì là bạc,không bạc thì inox, nhôm, đồng…" – Cố Phi nhìn Quách Húc – "Nếu không cậu qua đó hỏi đi."

Tưởng Thừa nhịn không được nghiêng đầu cười.

"Không hỏi nữa. Tôi cảm thấy nó làm bằng inox." – Quách Húc nói.

Cố Phi thở dài: "Kèm cho chặt người đeo dây xích inox."

Giành bóng với Cố Phi là Lưu Phàm. Lưu Phàm cao hơn Cố Phi một chút. Nhưng chút xíu này cũng không quyết định được gì. Chủ yếu vẫn là phải coi phản ứng và độ bật.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm bóng.

Bóng được ném lên, cơ hồ còn chưa tới lúc rơi xuống, cả hai đã đồng loạt nhảy lên. Đụng bóng trước vẫn là Cố Phi.

Tưởng Thừa cảm thấy thật kỳ diệu. Cố Phi mỗi lần giành bóng đều có thể đụng tới trước.

Mặc dù bóng được Cố Phi đụng trước nhưng lại bay qua hướng của Lư Hiểu Bân. Người cầm được bóng lần này lại là Lý Viêm! Trong thoáng chốc gã đưa tay ra, đã đem bóng vút qua từ người Lư Hiểu Bân chạy đi.

Tưởng Thừa có chút kinh ngạc. Lần trước chơi bóng nếu cậu nhớ không lầm thì Lý Viêm được Cố Phi xem như một"người già yếu bệnh tật".

Một người già yếu bệnh tật, thế nhưng đem bóng chạy vút đi dễ dàng như vậy?

Lư Hiểu Bân rõ ràng cũng kinh ngạc, lập tức thật nhanh đuổi theo, giương nanh vuốt, bộ dạng đầy phẫn nộ. Nhìn qua nếu như không phải vì luật chơi, có lẽ Lư Hiểu Bân đã xốc người Lý Viêm lên ném ra ngoài luôn rồi.

Tưởng Thừa không vội đuổi theo, Lý Viêm dẫn bóng tốc độ không nhanh, xem bộ dạng cũng không phải muốn dẫn bóng đi tiếp. Lúc Lý Viêm có hơi nghiêng đầu sang phải, Tưởng Thừa nhìn thấy ở một bên, Lưu Phàm dây xích bằng inox đang vươn tay chạy tới.

Tưởng Thừa lập tức tăng tốc xông tới. Lúc bóng rời tay Lý Viêm đang chuyền qua cho Lưu Phàm, cậu đã vọt lên trước chặn được bóng.

Nhưng bóng cũng không có vào tay Tưởng Thừa mà bay qua hướng Lư Hiểu Bân.

Lần này Lư Hiểu Bân phản ứng không tệ, liền chụp được bóng.

"Đưa cho tôi." – Tưởng Thừa nói.

Lúc Lý Viêm lại tới định giành bóng lần nữa, Lư Hiểu Bân đã đem bóng hướng lên mặt Tưởng Thừa ném tới.

Lúc Tưởng Thừa cầm được bóng, nghĩ muốn cảm ơn ông trời không cho lực đạo như quả tạ kia quăng trúng mặt mình.

Lúc Lý Viêm định tới cản đã bị Quách Húc quấn lấy.

Cái kiểu ngu ngốc 'bóng tới tay ai liền chạy tới quấn lấy người đó' này cuối cùng cũng có tác dụng. Lý Viêm có chút ốm yếu hơn, bị Quách Húc cùng Lư Hiểu Bân kẹp chặt sắp nhìn không thấy người luôn rồi.

Tưởng Thừa dẫn bóng đến dưới rổ của mình liền thấy được Cố Phi cũng đang đồng thời chạy theo. Cố Phi cũng đang nhìn cậu.

Tưởng Thừa liền không do dự, tính toán tốt rồi đem bóng chuyền qua. Bóng tâng bên cạnh chân Lưu Phàm một cái, Cố Phi đã vững vàng chụp lấy được.

Nhưng trình độ của phe 'không phải người tốt' cùng đội viên dự bị hôm qua thật không thể so sánh. Lúc Cố Phi bắt được bóng, cái người không biết tên là La Vũ hay Triệu Nhất Huy đã xoay người cắt đường bóng tới rổ của Cố Phi.

Cố Phi dẫn bóng quay lại, Tưởng Thừa vội vàng từ khe người xuyên qua. Người này không biết là do quá có lòng tin với đồng đội hay là không để ý tới người khác, không thèm quay đầu lại, đã đem bóng chuyền về phía sau.

Tưởng Thừa chụp được bóng.

Team 'Không phải người tốt' có lẽ đã phối hợp với nhau lâu rồi, công kích đều rất chặt chẽ, muốn tới rổ bọn họ cũng không được. Tưởng Thừa bắt được bóng liền bị ép ra khỏi vạch 3 điểm.

Khoái công này cũng không có thành công, phe 'không phải người tốt' đã toàn bộ trở về dưới rổ của mình. Dưới tình huống này, dù cậu hay Cố Phi đi nữa cũng không thể ném vào được.

Lúc Tưởng Thừa đang cầm bóng tìm cơ hội, đột nhiên thấy được Cố Phi giơ tay lên, chìa ra ba ngón tay.

Đệt!

Được thôi, ba điểm thì ba diểm!

Cậu dẫn bóng mạnh mẽ xông tới phía trước, Lưu Phàm đã nhanh chóng xuất hiện.

Tưởng Thừa đứng tại vạch 3 điểm dùng lực nhảy lên. Lưu Phàm cũng con mẹ nó cùng cậu nhảy lên muốn chặn lại bóng.

Tưởng Thừa đành phải thu bóng lại, sau đó dùng một tay đem bóng từ bên trái Lưu Phàm ném ra.

Lúc xoay thắt lưng, vết thương trên bụng đột nhiên lại đau đớn, Tưởng Thừa không nhịn được la lên một tiếng.

Quả thật con mẹ nó quá có khí thế rồi!

"Đệt!" – Lưu Phàm nhảy xuống liền quay đầu xem bóng đã bị ném vào rổ rồi lại quay qua nhìn Tưởng Thừa – "Giỏi vãi."

"Bóng tốt." – Cố Phi giơ hai tay cao trên đầu vỗ vỗ tay. Đợi tới khi ánh mắt của Cố Phi cùng Tưởng Thừa chạm nhau, Cố Phi lại giơ ngón cái lên.

22. Chương 22

Edit: Minh Phương + Bích Phượng

Beta: Kiara

~o0O.O0o~

Mặc dù Tưởng Thừa đã vào một pha bóng cực kì phong cách hơn nữa kỹ thuật còn tuyệt vời, sau đó còn gào lên một tiếng rất có khí thế.

Nhưng cuối cùng thì trình độ chơi bóng phối hợp lâu năm của 'không phải người tốt' cùng với Lý Viêm vẫn cao hơn cậu và Cố Phi. Vả lại kĩ thuật của bọn họ so với 3 người còn lại trong đội của Tưởng Thừa cũng mạnh hơn nhiều. Nửa trận đấu, đội Cố Phi cùng Tưởng Thừa cũng chỉ ghi được 15 điểm.

Tưởng Thừa vào hai trái 3 điểm, còn lại đều là Cố Phi vào bóng. Chỉ có 1 điểm là do Vương Húc ném phạt có được. Về việc Vương Húc tư thế cong mông kì quái cùng hai tay nhìn như trẻ tiểu học cũng có thể cho bóng vào rổ làm Tưởng Thừa có chút kinh ngạc.

Nghỉ giữa trận, Tưởng Thừa xem qua bảng tỷ số, 29:15. Điểm số hiện giờ thật sự có chút đáng thương. Cách biệt như vậy, với kỹ thuật cùng phối hợp của hiện tại, chắc chắn không thể nào đuổi kịp. Nếu như đây là thi đấu chính thức, nửa hiệp sau cũng chỉ có thể ấp ủ hi vọng "không để cho điểm số càng thêm cách biệt quá lớn" mà liều mình chơi tiếp.

"Đổi hai người vào" – Lý Viêm ngồi ở sân bóng nghiêm túc nói – "La Vũ, Triệu Nhất Huy vô nghỉ, đổi hai người dự bị ra luyện tập một chút."

"Tôi thấy được đó" – đội trưởng Vương Húc gật đầu – "Không đổi người cũng không thể nào chơi tiếp được nữa, tôi thấy trình độ của lớp 2 cũng không tới mức này đâu, mấy người giỏi vãi rồi, chơi tới lòng tự tin cũng biến mất hết."

Tưởng Thừa ngồi một bên không lên tiếng. Lúc nãy nhảy lên ném rổ chỉ cảm thấy vết thương đau nhức, lúc bóng rơi xuống cũng không còn cảm giác gì. Hiện tại ngồi nghỉ hai phút, vết thương lại đau như lửa đốt.

Cậu nhìn qua đồng đội của mình đang ở bên đó nhiệt huyết dâng trào, cũng không nói tới việc mình muốn đổi người. Nếu bây giờ cậu nghỉ, một mình Cố Phi chắc chắn phối hợp không nổi, như vậy cũng không cần phải luyện tập nữa rồi.

Vả lại cậu cũng không muốn để Vương Húc biết trên người mình bị thương. Tưởng Thừa có chút chịu không nổi việc Vương Húc cứ chấp nhất về chuyện "cậu lại cùng Hầu Tử đánh một trận".

"Muốn đổi người để cậu nghỉ ngơi không?" – Cố Phi ở trước mặt nhỏ giọng hỏi.

"Không cần." – Tưởng Thừa nói, đứng dạy lắc lư cánh tay – "Chơi xong rồi nói tiếp."

"Được" – Cố Phi nhìn cậu, kêu đồng đội tới – "Chơi nửa trận có chút cân nhắc rồi phải không, hiệp sau tôi từ biên tuyến (sideslide) tới dưới rổ, các cậu kèm chặt bọn họ, chuyền bóng thật nhiều, đừng giữ bóng mãi, bọn họ cắt bóng rất lợi hại, đưa bóng cho Tưởng Thừa, tôi phụ trách cho vào rổ."

"Được, làm theo Cố Phi nói." – Vương Húc làm đội trưởng lại không thể phân công nhiệm vụ, chỉ còn biết mạnh mẽ nói câu tổng kết.

Lúc hơn nửa hiệp, Tưởng Thừa cảm thấy Cố Phi như có chút kiềm hãm, tựa như đang thăm dò kỹ thuật của Vương Húc. Bắt đầu từ nửa hiệp sau, Cố Phi không còn như ban nãy mà chạy rất sung.

Tưởng Thừa hiện tại mới phát hiện tốc độ của Cố Phi thật kinh người. Bọn Lưu Phàm mặc dù đã quá quen thuộc với Cố Phi nhưng giờ phút này vẫn là không thể giữ nổi cậu ta.

Lối đi của Cố Phi rất đơn giản, từ biên tuyến đi thẳng tới dưới rổ, có người ngăn cản liền đem bóng chuyền cho Tưởng Thừa hoặc những đồng đội khác. Cuối cùng vẫn là Tưởng Thừa đem bóng chuyền lại cho cậu ta.

Lối chơi này trái lại Cố Phi chơi tới thật thoải mái, Tưởng Thừa lại có chút lao lực, mỗi lúc đều phải chú ý tới vị trí của người khác, còn phải coi chừng Cố Phi đang bên kia nhìn cũng không thèm nhìn cứ thế chuyền bóng tới.

Tỷ số thế nhưng chỉ một chút đã tăng lên 5, 6 điểm. Nhưng Tưởng Thừa vẫn là không nhịn nổi: "Lúc cậu chuyền bóng xem coi tôi đang ở đâu được không?"

"Tôi xem rồi." – Cố Phi nói.

"Tôi còn cách tận mười bước cậu đã con mẹ nó ném rồi." – Tưởng Thừa gần giọng nói.

"Cậu không phải đều chạy tới kịp sao? – Cố Phi nói – "Đâu có chuyền ra ngoài đâu."

"……Bị chuyền ra ngoài rồi sao?" – Tưởng Thừa có chút không nói nên lời.

"Cứ tính cho tôi." – Cố Phi bình tĩnh trả lời.

"Cái rắm." – Tưởng Thừa nói – "Chuyền ra ngoài xong tính cho cậu thì không chuyền ra ngoài nữa à?"

"Thừa ca," – Cố Phi cười cười nhìn cậu – "Cậu lúc trước là đội trưởng đội bóng của trường đi?"

"Liên quan gì cậu" – Tưởng Thừa cũng nhìn Cố Phi – "Tôi chính là nói cậu chú ý nhìn xem một chút."

"Biết rồi."

Cố Phi nói xong câu biết rồi liền có chút thay đổi, sẽ quét mắt qua nhìn tổng thể vị trí của Tưởng Thừa đứng. Nhưng dù có quét mắt đi nữa vẫn là cái cách chuyền bóng đó. Cậu kêu tôi nhìn, tôi liền nhìn, nhưng nhìn xong rồi chuyền bóng thế nào vẫn y nguyên thế đó.

Tưởng Thừa cũng lười nói nữa. Dù sao Cố Phi cùng bọn 'không phải người tốt cũng là chơi ở đường phố, không có khuôn phép, hầu hết đều phải nhờ vào sự ăn ý của đồng đội đến 100%, còn phải chạy rất sung. Lúc nãy thay vào 2 dự bị vẫn là như cũ, mới vào 10 phút đã phạm lỗi ba lần.

"Chú ý chừng mực" – Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ – "Mấy đứa tụi mình cứ như vậy, tốt nghiệp xong là để thầy Từ tự thi đấu luôn phải không?"

"Sáng suốt!" – Quách Húc chạy qua người Tưởng Thừa vẫy vẫy cánh tay.

Trận đấu vẫn tiếp tục, Tưởng Thừa không rảnh lo nhiều như vậy, cũng chạy qua theo.

Vương Húc từ tay dự bị mới vào đoạt được bóng, liền như thiên thần mới hạ cánh hét lên một tiếng: "A——"

Tưởng Thừa nhìn Vương Húc lấy được bóng đang đắm chìm trong hạnh phúc, nhưng lại không có ý định chuyền bóng hay tấn công, đành vỗ tay mấy phát: "Con mẹ nó chuyền bóng đi!"

Vương Húc hoàn hồn, lấy tay đem bóng quăng ra.

Tưởng Thừa nhất thời có ảo giác như sắp nhồi máu cơ tim đến nơi, dễ dàng thoát khỏi Trần Kiệt đang quấn bên người mịn. Bây giờ không còn ai kèm cậu. Vào lúc này người bình thường sẽ nghĩ rằng đây là bóng chuyền cho cậu.

Không nghĩ đến Vương Húc vung tay lại chuyền qua cho Cố Phi. Cố Phi lúc này đang bị Lưu Phàm quấn lấy cũng đã nhanh chóng nhảy lên chụp lấy bóng.

Tưởng Thừa chỉ có thể không nói nên lời nhìn một màn này.

Cố Phi cũng không đoán được Vương Húc thế nhưng trong tình huống này lại chuyền bóng cho mình. Trong lúc gấp gáp Cố Phi phản ứng vẫn khá nhanh, lập tức vươn tay tới bóng đang bị Lưu Phàm ở phía trước đụng tới, một phát hất văng ra. Bóng liền thay đổi quỹ đạo bay về phía mặt của Tưởng Thừa.

"Đệt!" – Tưởng Thừa giật bắn mình, cảm giác như tim cũng muốn từ nơi vết thương nhảy vọt ra luôn.

Cũng may Tưởng Thừa theo phản xạ đưa tay lên kịp, bóng liền vào lòng bàn tay.

"Con mẹ nó bị mù à!" – Tưởng Thừa mắng, chụp được bóng cũng lười quản chuyện khác, liền tức giận đem bóng xông thẳng tới dưới rổ.

Dù sao thời gian cũng sắp hết rồi, cậu cũng không còn thời gian để điều chỉnh.

Sau khi xông tới dưới rổ, cậu lại phát hiện không có cơ hội ghi bóng. Kỹ thuật kèm người của Lưu Phàm quả thật quá mức thuần thục, nãy giờ vẫn cùng cậu chạy qua đó, chỉ thoáng chốc lại vây chặt lấy Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa không nhìn thấy Cố Phi, chỉ thấy Vương Húc cùng Lư Hiểu Bân đang bị kèm chặt bên đó. Trong lúc này Tưởng Thừa cũng không có cách nào để quay đầu. Lưu Phàm đang lắc lắc tay trước mặt cậu, chỉ lơ là một phút nữa, bóng chắc chắn sẽ bị đoạt lấy.

"Không còn thời gian rồi——-" – Bên ngoài có người hô lên.

Không ra tay, 2 phút nữa cũng không còn kịp, Tưởng Thừa không còn cách nào, chỉ có thể đoán Cố Phi trong lúc này nhất định sẽ tới tiếp ứng. Cố Phi hiện giờ không thể nào đang ở dưới rổ, chắc đang ở sau lưng.

Thế là Tưởng Thừa liền đem bóng chuyền ra phía sau, vừa theo sát Lưu Phàm, vừa quay đầu lại.

Cố Phi một bước vọt tới vững vàng chụp lấy bóng, chạy tới vạch ba điểm nhảy lên, bóng trên không trung liền tạo thành một đường vòng cung dài.

"Vào rồi! Đệt!" – Vương Húc rống lên – "Ba điểm đó!"

Tưởng Thừa dựng lên ngón cái. Tuy rằng quả này cũng không thể thay đổi cục diện hiện tại, nhưng thật sự là ném vào rất đẹp mắt.

Tiếng còi vang lên, kết thúc trận đấu.

"Rất tốt, rất tốt! Tôi cảm thấy rất tốt, mặc dù tỷ số…" – Vương Húc lau lau mồ hôi trên trán nhìn qua bảng tỷ số – "Đệt! Còn kém tới 11 điểm? Ai~ Nhưng vậy cũng rất tốt rồi!"

Mọi người vừa rối rít lau mồ hôi vừa biểu hiện tán thành.

"Phối hợp hơi tệ" – Tưởng Thừa kéo kéo quần áo, cảm giác vết thương có vẻ vì mồ hôi mà lại có chút đau đớn – "Không nhìn đồng đội cũng không nhìn đối thủ, chỉ lo nhìn bóng. Cái này cần phải thay đổi."

"Ồ, nói rất đúng" – Vương Húc gật đầu, nhại lại lần nữa – "Phải xem người của mình, cũng phải xem đối thủ, không nên chỉ xem bóng."

Bên 'không phải người tốt' hoàn thành xong nhiệm vụ giúp luyện tập liền rời đi. Đám người còn lại cao hứng bàn luận tới khi thầy Từ đến.

"Tranh thủ dọn đồ đạc đi thay đồ đi" – thầy Từ nói – "Lớp chính trị thầy đã xin vào trễ 10 phút rồi, đi vào đừng làm ảnh hưởng tới các bạn học khác."

Mọi người tới WC của sân vận động rửa mặt, đi tiểu một chút.

Tưởng Thừa đợi đến khi mọi người đều ra hết rồi mới vào trong, rửa mặt xong, đứng trước gương vén áo lên nhìn nhìn.

"Đệt! Ông nội nó!" – thấy trên băng gạc đã có máu chảy ra, cậu nhịn không được lại mắng tiếp – "Ông, nội, nó."

Bây giờ Tưởng Thừa không có đồ xử lý vết thương bên người, cũng không muốn tới phòng y tế. Bị thương như vậy lên phòng y tế chắc chắn bị hỏi, thầy Từ mà biết được không biết lại dùng tình yêu gì cảm hóa cậu….

Sau lưng chuyền tới âm thanh huýt sáo.

Tưởng Thừa vội vàng đem áo vén xuống nhìn qua gương, Cố Phi đang đi tới.

"Có băng cá nhân không?" – Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhỏm.

"Bị thương như vậy mà dùng băng keo cá nhân?" – Cố Phi nói – "Tôi…… đi tới phòng y tế giúp cậu lấy chút băng gạc."

"Không được." – Tưởng Thừa – "Phòng y tế hỏi thì sao?"

"Tôi đi lấy sẽ không ai hỏi" – Cố Phi lại nhìn lên vết thương cậu – "Hôm qua tại sao không nói cậu bị thương thành thế này?"

"Có gì đáng để nói."

"Đợi tôi một chút." – Cố Phi xoay người đi ra ngoài.

Tưởng Thừa chống tay trên bồn rửa mặt thở dài. Lúc đầu chơi bóng, lực chú ý phân tán nên không thấy đau gì. Bây giờ thanh tĩnh lại liền cảm nhận từng trận đau nhức truyền tới, ở giữa cột sống còn chuyền lên cơn đau gay gắt.

Tưởng Thừa cẩn thận vén băng gạc nhìn xuống, có chút đỏ lên, có máu chảy ra, nhưng nhìn chung vẫn còn khá tốt.

Đã rất lâu rồi không bị thương tới ra máu như vậy. Trước khi lên cấp 3 cũng có đánh nhau mấy lần, phần lớn trên người chỉ có chút bầm tím. Đột nhiên bây giờ thấy trên người mình có máu, vẫn là có chút buồn bực.

Đây tính là vì Lý Bảo Quốc sao?

Không phải vậy đi! Lý Bảo Quốc hiện giờ tình hình thế nào cậu cũng lười đi hỏi.

Quan trọng là từ hôm qua tới giờ, Lý Bảo Quốc cũng không hề liên lạc cho cậu, chắc lại đang đi đánh bài, hoặc lại bị đám người đó chặn rồi cũng không biết được.

Nghĩ lại Tưởng Thừa có chút hoảng hốt, Lý Bảo Quốc rốt cuộc là đang làm gì? Phiền phức này đã giải quyết xong chưa? Sau này có còn người tới gây phiền phức nữa không?

Đập tới long trời lở đất hay là đánh tới đầu rơi máu chảy?

Nghĩ tới trên người lại rét run.

Cố Phi trở về rất nhanh, lúc vào WC tay cầm cái túi nhỏ, bên trong chứa rượu cồn, băng gạc cùng mấy thứ tương tự.

"Tôi giúp cậu?" – Cố Phi hỏi.

"Tôi… tự mình đi." – Tưởng Thừa lấy bông y tế đổ lên chút rượu cồn.

Kể từ khi biết mình có hứng thú với con trai hơn con gái, Tưởng Thừa cũng không tình nguyện cùng người khác tiếp xúc thân thể, trừ Phan Trí, những người khác Tưởng Thừa đều cảm thấy không được thoải mái.

Đặc biệt là Cố Phi lại đẹp trai như vậy, tay còn rất đẹp, cuối cùng vẫn là sợ bản thân sẽ có ý nghĩ gì đó thừa thãi.

Nhưng một tay vén áo, một tay đặt bông y tế lên vết thương có chút bất tiện. Lúc đổi tay, áo lại tuột xuống tới vết thương.

"Vương Húc nói cậu thích đi kiếm chuyện." – Cố Phi ở kế bên nhìn.

"Ờ" – Tưởng Thừa đáp – "Làm sao? Cậu muốn khen cậu ta à?"

"Đúng nha! Cậu thật sự rất thích đi kiếm chuyện" – Cố Phi nói – "Muốn thể hiện bản thân rất cố gắng không biết mệt mỏi phải không?"

Tưởng Thừa thở dài, đưa rượu cồn tới trước mặt Cố Phi: "Tôi sợ tay cậu không biết cân nhắc, cậu lúc chơi bóng đều không có cân nhắc như vậy."

"Tôi bốn tuổi đã tự mình xử lý vết thương." – Cố Phi cầm lấy bông y tế, đổ rượu cồn lên – "Việc quen thuộc thôi."

Tưởng Thừa không nói.

Bốn tuổi?

Là đang nói quá đi? Cậu lúc bốn tuổi còn không nhớ được chuyện gì.

Nhưng động tác của Cố Phi thật sự rất thành thục, bông y tế đụng tới vết thương rất nhẹ còn rất nhanh, cậu chưa cảm thấy gì liền xong xuôi rồi.

Tưởng Thừa đưa mắt nhìn cái vòi nước kế bên.

"Cậu bị thương như vậy đi thi đấu, vết thương không tốt lên nổi đâu" – Cố Phi đem băng gạc đắp lên vết thương của Tưởng Thừa – "Cậu giữ băng gạc lại một chút."

"Cũng không ảnh hưởng quá lớn" – Tưởng Thừa đè lên băng gạc, thật nhanh lướt nhìn ngón tay của Cố Phi. Ngón tay Cố Phi rất dài, nhất là ngón út, rất hợp để chơi piano… Tưởng Thừa lại tiếp tục nhìn vòi nước phía trên.

Cố Phi rất nhanh đã đem băng keo dán lên băng gạc: "Xong rồi, cái này cậu cầm về đi, sau này tự mình thay băng."

Lúc trở về phòng học, cô giáo Chính trị đang phát hỏa trên bục giảng.

Bên dưới ồn ào cũng không vì lửa giận của cô giáo mà tiết chế. Đám người "thành viên đội bóng rổ" vừa đấu xong một trận, lúc này đúng là thời gian không thể nào vui nổi.

"Từ tổng thật không biết phân nặng nhẹ!" – Bà đập lên bục giảng – "Xem ra thành tích giữa kì cũng không thèm tính tới rồi! Mấy người đi thi bóng rổ là được rồi! Còn đang giờ học lại đi chơi bóng rổ cái gì! Không phải tôi không coi trọng lớp các em, tôi thấy lớp các em thế này……"

Tưởng Thừa cuối đầu phóng nhanh tới chỗ ngồi của mình. Cậu là một học bá thế này, thường vẫn sẽ nể mặt giáo viên. Giáo viên tức giận mắng người, cậu đều sẽ biểu hiện đàng hoàng một chút.

Nhưng Cố Phi không phối hợp như vậy, trong lúc cô giáo đang lửa sôi hùn hụt trên bục giảng, Cố Phi cũng chỉ chậm rì rì đi về chỗ của mình, còn bày ra dáng vẻ sửa sang lại áo khoác rồi mới ngồi xuống.

"Ê Đại Phi" – Chu Kính nghiêng đầu thấp giọng kêu – "Ê Đại……"

Lời còn chưa dứt, cô giáo đã mạnh mẽ đập một phát lên bục giảng: "Chu Kính! Em ra ngoài cho tôi!"

"Hả?" – Chu Kính sửng sốt.

"Đi ra ngoài!" – Cô giáo chỉ lên người Chu Kính, tiếp tục rống.

Chu Kính do dự một chút mới đứng lên mặc áo khoác, từ cửa sau đi ra đứng ngoài hành lang.

“Hai cậu ngồi phía sau! Cũng đi ra ngoài cho tôi!” – Giáo viên lại chỉ lên người Tưởng Thừa cùng Cố Phi – “Những người khác đều về rồi, chỉ có hai cậu là chậm nhất! Tôi thấy hai cậu cũng không muốn học rồi! Không muốn học thì ra ngoài đứng!”.

Tưởng Thừa nhìn giáo viên. Mặc dù trong giờ học cậu cũng không để ý mấy, còn sẽ trốn học. Nhưng đây là lần đầu tiên bị giáo viên chỉ thẳng mũi đuổi ra ngoài.

Cố Phi trái lại rất nghe lời, chịu nghe hơn nhiều lúc giáo viên trên bục giảng bài. Cô giáo vừa nói xong, Cố Phi liền đứng dậy cầm áo đi ra, cùng Chu Kính đứng dựa lan can ngoài hành lang.

“Cậu!” – Giáo viên lại chỉ vào Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa không nói nên lời, thở dài một cái, cũng đứng lên đi ra ngoài. Tưởng Thừa cũng không cần cầm theo quần áo, áo khoác khi nãy còn chưa kịp cởi ra.

“Kiêu ngạo cái rắm.” – Tưởng Thừa nói.

Đội trưởng Vương Húc yêu cầu đội viên mình diễn màn “tiền đồ vô vọng khổ bức đội viên”, kết quả bản thân lại không nhịn được đi thổi gió rồi.

“Đại Phi ra sân rồi sao?” – Chu Kính hỏi – “Vương Húc nói thầy Từ xin cậu cũng đều không nhận lời.”

Tưởng Thừa nghe xong xém chút nữa nhịn không được cười lên. Vương Húc coi như giữ vững được màn Cố Phi không muốn thi đấu, nhưng một màn đó cũng không làm người ta muốn chạy tới hỏi chuyện Vương Húc.

“Ừ” – Cố Phi xoay đầu – “Tôi là một người không có tinh thần tập thể vậy đó.”

Cố Phi đứng bên phải Tưởng Thừa, lúc xoay đầu qua, hơi thở liền quét lên mặt Tưởng Thừa. Cố Phi nhanh chóng né đi một chút, ở tại chổ nhảy hai cái, tỉnh bơ vòng người qua Chu Kính, để tay lên lan can nhìn xuống lầu.

“Thật hả?” – Chu Kính có chút nghi ngờ nhìn qua Tưởng Thừa – “Không có gạt tôi?”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, Chu Kính cũng không phải người xấu gì nhưng cứ nhìn cái tính này của cậu, miệng không khác gì cái loa phát thanh. Nói chuyện với Chu Kính còn chưa kịp xoay người đã bị truyền ra ngoài khi nào không biết.

“Ừ.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Nhưng Vương Húc cũng nói các cậu bây giờ rất lợi hại…… Làm sao có thể? Tôi cũng không phải chưa từng xem bọn họ chơi bóng" – Chu Kính cau cau mày, nghĩ một chút mắt lại sáng lên – "Đệt! Đây là chiến thuật của các cậu? Nói người ta biết các cậu rất lợi hại!"

Mặc dù Tưởng Thừa rất muốn hỏi Chu Kính, đi nói khoác bản thân mình rất lợi hại, hành vi đe dọa đối thủ này rốt cuộc có tác dụng ở chỗ nào, nhưng vẫn là gật gật đầu.

"A…" – Chu Kính còn nghĩ muốn nói gì đó, chuông điện thoại Cố Phi đã reo lên ngắt ngang.

Là mẹ Cố Phi gọi tới, cậu tiếp điện thoại: "A lô?"

"Con tan học chưa?" – Thanh âm sốt ruột truyền tới – "Nhị Miểu không biết làm sao…."

Cố Phi nghe được tiếng thét chói tai của Cố Miểu, tim lập tức co rút một cái: "Con về liền."

Cúp máy xong Cố Phi liền xoay người trực tiếp lao xuống cầu thang.

Nguyên nhân Cố Miểu thét lên như vậy có vài cái, hai năm nay thường là bởi vì nước, nhưng không nhất định sẽ luôn phản ứng như vậy, chỉ thỉnh thoảng, vả lại mẹ Cố Phi cũng biết, lúc bình thường cũng sẽ chú ý tới.

Bây giờ Cố Miểu như vậy chắc chắn không phải vì nước rồi, vậy là cái gì đây?

Cố Phi xông ra cửa trường học, bảo vệ muốn ngăn lại hỏi còn chưa kịp ra tay.

Lúc đạp xe vội vàng về nhà, Cố Phi cảm thấy thật mệt mỏi, loại cảm giác uể oải này mỗi lần đều là đột nhiên đánh úp tới. Cứ như vậy trong nháy mắt Cố Phi cảm thấy bản thân mình nhắm mắt lại liền có thể ngủ một giấc tới thiên trường địa lão luôn rồi.

Mệt mỏi trên người, Cố Phi không cảm thấy gì, vả lại bây giờ thân thể cũng không có gì mệt mỏi, chỉ có mệt mỏi trong tim là cậu không cách nào giải quyết được. Mẹ cậu có thể không quản, rống lên mấy tiếng coi như là phát tiết, nhưng Cố Miểu không phải như vậy.

Cố Phi cẩn thận từng li từng tí, vừa để cho Cố Miểu có thể tự mình chống lại các loại thương tổn có thể xảy ra với bản thân, vừa phải mỗi thời bảo vệ, phòng bị mỗi khi đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lúc chạy lên lầu, ở ngoài cửa đã nghe được tiếng thét chói tai của Cố Miểu.

Ở đối diện, một bà cụ cũng mở cửa ra, một mặt lo âu nhìn cậu: "Nhị Miểu nó…"

“Không có gì” – Cố Phi mở cửa vào trong.

Mẹ cậu đang ôm lấy Cố Miểu ngồi trên sô pha, Cố Miểu chôn mặt mình trong ngực mẹ không ngừng thét lên.

“Nhị Miểu, Nhị Miểu, đừng la nữa, con xem anh trai con về rồi” – Mẹ cậu vỗ vỗ lưng Cố Miểu – “Cố Phi đã về rồi…”

Cố Phi đi đến đem Cố Miểu trong tay mẹ cậu ôm ra, một tay trên lưng Cố Miểu xoa xoa, một tay nhẹ nhàng nắm sau cổ: “Không có gì rồi, Nhị Miểu, không có gì rồi.”

Cố Miểu ôm cổ Cố Phi, vẫn còn thét, trên người có chút phát run.

Cố Phi nhíu mày, Cố Miểu thế này không phải đang sợ hãi mà là tức giận.

“Sao rồi?” – Cố Phi nhẹ giọng nói – “Nói anh hai nghe, em tại sao tức giận?”

“Tức giận?” – Mẹ Cố Phi có chút không hiểu nhìn cậu.

Cố Phi chỉ chỉ lên cặp của Cố Miểu, mẹ cậu liền đem tới. Cậu lấy ra sách vở, vừa lật vừa hỏi: “Là sách phải không? Hay là vở? Có người xé sách của em phải không?”

Tiếng thét của Cố Miểu nhỏ xuống, nhưng vẫn là còn hét, trong hỗn tạp mơ hồ nghe được một chữ: “Vẽ.”

Cố Phi lật ra quyển vở tập viết, chưa lật tới hai trang đã thấy bên trong bị vẽ tới lộn xộn xà ngầu: “Tiểu nhân bị ngã”, kế bên còn thấy được vẽ thêm cái ván trượt, hai bên còn có viết mấy chữ.

Heo, đồ câm, đần độn….

“Nhị Miểu, dừng lại” – Cố Phi thả tập xuống, vịn lên vai Cố Miểu – “Nhìn anh, nhìn anh nè.”

Tiếng thét của Cố Miểu cuối cùng cũng dừng lại, ngước đầu nhìn Cố Phi, hai mắt mở ra thật to.

“Biết ai làm không?” – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu gật gật đầu.

“Chuyện này” – Cố Phi nhìn vào mắt Cố Miểu – “Anh trai giúp em xử lý được không? Anh trai đi tìm bạn

học này nói chuyện một chút."

Cố Miểu nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu lại lắc lắc đầu.

"Không muốn?" – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu lại lắc đầu.

"Vậy em nghĩ thế nào?" – Cố Phi hỏi – "Nói anh trai nghe."

Cố Miểu qua một khoảng thời gian thật lâu mới nhỏ giọng nói: "Tự mình."

Cố Phi không biết Cố Miểu sẽ tự mình xử lý việc này thế nào, nhưng dù Cố Phi có hỏi tới đâu, Cố Miểu cũng không chịu nói tiếp, cũng không đáp lại câu nào, xoay người chạy vào phòng mình khóa cửa lại.

"Cuộc đời tôi lại làm sao nữa rồi…" – mẹ cậu ôm mặt ngồi trên sô pha thấp giọng khóc – "Gả cho một kẻ khốn kiếp, không dạy nổi con mình… Tôi đã làm nên chuyện xấu xa lắm hay sao…. muốn tìm một người bầu bạn cũng…."

"Mẹ về phòng trước đã." – Cố Phi nói.

"Con trai cũng nhẫn tâm với tôi như vậy…" – Mẹ cậu ôm mặt khóc đi vào phòng.

Cố Phi xoa xoa mi tâm.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, âm thanh gì cũng đã không còn.

Cố Phi lặng lẽ từ khe cửa nhìn Cố Miểu. Cố Miểu đang ôm chăn nằm trên giường, hình như đã ngủ rồi, mẹ cậu bên kia cũng không còn động tĩnh.

Cố Phi trở về ngồi trên sô pha nhắm mắt lại.

Nghỉ ngơi chưa tới nửa tiếng lại lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Trúc Tâm: "Chị Tâm, buổi tối có rảnh qua đây ngồi chút không?"

HẾT CHƯƠNG 22.

23. Chương 23

Edit: Minh Phương + Bích Phượng

Beta: Kiara

~o00.00o~

Cố Phi trong tiết Chính Trị chạy đi mất, còn không mang theo cặp sách, giáo viên Chính Trị tức tới nổi chạy vào phòng thầy Từ la lối một trận, thầy Từ lúc tan học liền đi tới lớp học.

"Tưởng Thừa." – Thầy Từ chặn Tưởng Thừa vừa mới cầm cặp định đi về.

"Em không biết." – Tưởng Thừa trả lời. Cậu biết thầy Từ muốn hỏi về chuyện của Cố Phi, nhưng cậu thật sự cái gì cũng không biết.

"Em ấy đột nhiên chạy về cũng phải có nguyên nhân chứ?" – Thầy Từ hỏi.

Tưởng Thừa chỉ biết Cố Phi nghe xong cuộc điện thoại, nói mấy câu liền hấp tấp rời đi, những cái khác cậu cũng không nghe được.

Tưởng Thừa cũng không muốn nói chuyện này với thầy Từ, ai biết được Cố Phi rốt cuộc có chuyện gì, còn không biết cậu ta có muốn để thầy Từ biết hay không, cậu không muốn đi nhiều chuyện.

Có điều Chu Kính không có nghĩ nhiều tới vậy, thầy Từ hỏi, cậu ta liền trả lời: "Cố Phi nhận xong cuộc điện thoại kêu về nhà liền chạy đi rồi, là chuyện gia đình phải không?"

"Vậy à?" – Thầy Từ cau mày, đợi tới khi Chu Kính rời đi liền tới kéo kéo Tưởng Thừa – "Chu Kính còn biết nhưng em không biết?"

"Em biết hay không có liên quan gì? Thầy không phải bây giờ cũng biết rồi sao?" – Tưởng Thừa lấy cặp sách đi ra ngoài.

"Em đem cặp Cố Phi về dùm được không?" – Thầy Từ ở đằng sau hỏi.

"Không." – Tưởng Thừa quay đầu lại – "Từ tổng, nếu sau này em có đang học mà nửa chừng chạy về không mang theo cặp, ngàn vạn lần cũng đừng kêu ai đem về giúp em."

"Tại sao?" – Thầy Từ hỏi.

"Vì rất phiền." – Tưởng Thừa nói – "Không phải ai cũng muốn người khác đụng vào đồ mình mang về dùm. Thật đó. Cậu ta muốn lấy thì đã tới lấy rồi, trường học ngay cả lưu manh còn cho vào, còn sợ học sinh trường mình không vào được sao?"

Thầy Từ nhìn cậu, dường như có hơi không phản ứng kịp.

Tưởng Thừa cũng không nói tiếp, xoay người rời đi.

Thầy Từ thật sự giống với mẹ cậu, quản quá nhiều việc lại còn quản rất chặt, nhưng với người ở độ tuổi này điều không cần thiết nhất chính là cái loại tình yêu gà mẹ bảo hộ gà con thế này.

Đặc biệt là với Cố Phi đã quen tự mình làm hết mọi chuyện.

Tưởng Thừa cảm thấy thầy Từ chắc chắn sẽ gọi điện cho Cố Phi, mà Cố Phi chắc chắn cũng sẽ không thèm để ý tới thầy ấy. Cái loại quan hệ thầy trò này, với tình cảm hiện tại của thầy Từ có ở ngay trước mắt cũng chuyển biến không nổi điều gì.

Về chuyện này, Tưởng Thừa lại đột nhiên nhớ tới chủ nhiệm của mình trước kia.

Ký ức vừa ùa về, Tưởng Thừa đã ngẩng đầu lên hít một ngụm khí lạnh, đè nén lại không cho mình nghĩ đến nữa.

Buổi trưa thật ra Tưởng Thừa còn rất muốn tới tiệm của Vương Chín Ngày* ăn bánh nhân thịt, nhưng lại cảm thấy một mình chạy qua đó gặp Vương Húc có chút không biết nói gì. Tưởng Thừa cũng không muốn bị lôi kéo đi nghe Vương đội trưởng nói chuyện chiến thuật gì đó.

Thế là cậu quyết định tới sạp nhỏ đầu phố ăn bát mỳ.

(*Vương Chín Ngày là Vương Húc: (Húc) tách ra là (Chín Ngày). Thật ra lúc trước đã nói tới tên này của Vương Húc nhưng mình không muốn làm quá rối tên nhân vật nên không dịch ra nhưng sau này có mấy cái liên quan tới tên này nên từ nay có thể sẽ gọi Vương Húc là Vương Chín Ngày nha.)

Lúc về tới nhà của Lý Bảo Quốc, Tưởng Thừa có chút bất ngờ phát hiện ra ổng vậy mà đã về rồi, đang ngồi trên ghế sô pha hút thuốc, tay còn cầm một tờ giấy đọc trong ánh sáng mờ tối.

Nhà của Lý Bảo Quốc bị hai tòa nhà ở trước sau kẹp ngay chính giữa, còn là kết cấu như chữ , ánh sáng đi vào rất kém. Bên ngoài dù có là một trời dương quang tươi sáng thì bên trong cũng chỉ đang như xế chiều.

Mỗi lần Tưởng Thừa đi vào đều cảm thấy một trận đè nén, cậu vươn tay mở đèn ở phòng khách.

"A–" – Lý Bảo Quốc giật nảy mình, ngẩng đầu lên – "Thừa Thừa, con về rồi?"

"Ừm" – Tưởng Thừa nhìn ổng một cái, trên mặt Lý Bảo Quốc hiện giờ là khối đen khối tím, khóe miệng còn sưng lên, xem ra hôm qua bị đánh tới không hề nhẹ. Nếu như Tưởng Thừa không đi qua đó, không chừng lúc này ông đã nằm trong bệnh viện rồi – "Ông… vết thương không sao chứ?"

"Không sao, không sao" – Lý Bảo Quốc sờ sờ mặt – "Chút này thì tính cái gì, nhớ năm đó ta còn làm việc trong xưởng, bọn họ chỉ là đám thanh niên, cũng không bằng một tay của ta……"

"Tôi ăn rồi" – Tưởng Thừa ngắt ngang lời ông, đi vào phòng mình – "Ông tự mình ăn chút gì đi."

Tưởng Thừa cởi áo khoác xuống, định lên giường nằm một chút, cửa lại bị đẩy ra.

"Thừa Thừa" – Lý Bảo Quốc nửa người đứng ở cửa – "Con hôm qua có sao không?"

Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ, bản thân không hề có thói quen khóa cửa phòng, từ nhỏ chỉ cần đóng cửa cũng không ai tự tiện đi vào, xem ra hiện tại phải ghi nhớ việc khóa cửa rồi.

"Không sao" – Tưởng Thừa nói – "Tôi muốn ngủ một chút."

"Ba của con vô dụng," – Lý Bảo Quốc nói, không có ý định đóng cửa ra ngoài – "Ba của con bị đánh ngoài đường còn phải nhờ con tới cứu, con cảm thấy rất mất mặt phải không?"

Tưởng Thừa không nói. Câu "ba của con" này của Lý Bảo Quốc lúc nói ra, Tưởng Thừa phản ứng đầu tiên cũng không hề nghĩ tới "ba của con" lại là đang chỉ bản thân Lý Bảo Quốc.

"Nhưng con yên tâm," – Lý Bảo Quốc lại nói tiếp – "Ba của con có chuyện gì đi nữa cũng không kéo con vào đâu."

"Ừhm, tôi biết rồi" – Tưởng Thừa nhẫn nại nói – "Tôi ngủ một chút, buồn ngủ rồi."

Lý Bảo Quốc gật gật đầu xoay người đi ra ngoài nhưng cửa cũng không hề đóng lại.

Tưởng Thừa đành phải đứng dậy tự mình đi đóng, do dự một chút vẫn là không khóa lại. Lý Bảo Quốc đang ở bên ngoài, nếu khóa cửa, ông ta chắc chắn nghe thấy được, Tưởng Thừa cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên quá ngượng ngùng.

Nằm lên giường rồi Tưởng Thừa chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không biết là do bị thương vẫn chơi bóng hay do hôm qua ngủ không ngon giấc.

Lý Bảo Quốc hôm nay buổi trưa hiếm khi lại không đi đánh bài, Tưởng Thừa cả trưa đều nghe tiếng ho khan của ổng truyền vào từ phòng khách. Mỗi lần như vậy đều nghĩ muốn đưa ổng đi bệnh viện khám xem có phải bị viêm họng rồi không, từ lúc còn nghỉ hè tới bây giờ đã sắp đến kiểm tra giữa kì rồi, mà tình trạng ho của ổng cũng không khá hơn chút nào.

Ngủ trưa trong tiếng ho thế này thật sự là không cách nào ngủ được, trên lầu còn có người đang đánh trẻ con, không biết lại là đứa trẻ hôm qua hay đã là một đứa trẻ khác. Ở đây có tới mấy nhà có con nhỏ, mỗi ngày đều sẽ thay phiên nhau đánh, hôm nay nhà bà, ngày mai nhà tôi, có khi còn đánh cùng một lúc.

Đứa nào đứa nấy đều gào tới tê tâm liệt phế, có khi hàng xóm kế bên nhịn không được sẽ đi qua khuyên nhủ vài câu. Nhưng kết quả cũng là bị mắng cho một trận. Bị mắng như vậy chắc chắn sẽ tức giận. Mà đã tức giận, chắc chắn sẽ đi chửi lại, cứ như vậy lại có thêm một trận đấu võ mồm.

Tóm lại khu nhà này, mỗi ngày đều náo nhiệt tràn trề, Tưởng Thừa cũng chưa từng tiếp xúc qua kiểu sinh hoạt như thế.

Tiếng ho của Lý Bảo Quốc cuối cùng theo âm thanh vang lên ở cửa phòng khách mà biến mất, Tưởng Thừa mò tay lấy điện thoại xem một chút, bản thân cũng phải rời giường đi học rồi.

Cố Phi buổi chiều cũng không tới trường học.

Khoảng thời gian thế này Cố Phi không phải tới trễ cũng là trốn học, dường như đã trở thành một chuyện rất thường tình, bạn học cũng không hề tò mò, giáo viên cũng không có hỏi qua.

Chỉ duy nhất mỗi thầy Từ vẫn một mực kiên trì truy hỏi tới cùng.

Buổi chiều tan học, Tưởng Thừa lại bị thầy Từ chặn lại.

"Tưởng Thừa, em không muốn nói chuyện với thầy sao?" – Thầy Từ ở phía sau mang theo mùi rượu.

Tưởng Thừa khoảng thời gian này đã phát hiện ra rồi. Thầy Từ mặc dù sẽ không uống tới say khướt nhưng trên người bình thường vẫn sẽ có mùi rượu. Chu Kính nói thấy ấy buổi sáng đều sẽ uống hai ngụm.

Còn vì chuyện này mà bị hiệu trưởng mắng trước toàn trường. Nhưng thầy Từ cũng không hề thu liễm lại.

"Chỉ về điểm này thấy ấy rất giang hồ." – Chu Kính nói.

Tưởng Thừa không biết có phải vì nguyên nhân này không mà thầy Từ rất thích Lý Bạch*, lúc giảng bài sẽ thường hay nhắc tới. Bất kể nội dung bài học có đang là gì, thầy ấy cũng sẽ tìm cách chuyển hướng lên người Lý Bạch.

(*Lý Bạch là một nhà thơ rất nổi tiếng với tài uống rượu làm thơ bẩm sinh, người ta còn gọi ông là Tửu Tiên)

"Nói tới ….xx…., thầy muốn nói một chút tới Lý Bạch" – thầy Từ thường hay như vậy mà bắt đầu – "Lý Bạch cái lão già đó……."

"Thầy uống rượu rồi sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Buổi chiều có uống một chút" – Thầy Từ cười khà khà mấy tiếng – "Tưởng Thừa, lúc thầy xem em chơi bóng, em cùng Cố Phi phối hợp rất tốt, bình thường quan hệ cũng rất tốt phải không?"

"…..Chỉ là chơi bóng thôi, người biết chơi đều sẽ biết phải phối hợp thế nào." – Tưởng Thừa nói.

"Buổi chiều thầy có gọi mấy cuộc cho Cố Phi nhưng em ấy đều không nghe máy" – Thầy Từ nói – "Thầy trước giờ quan tâm tới em ấy vẫn còn chưa đủ….."

Tưởng Thừa bất đắc dĩ ngắt lời ông: "Được rồi, em biết rồi. Lát nữa em qua nhà cậu ta xem thử. Những cái khác em cũng không làm được gì. Thật ra em cùng cậu ấy cũng không thân mấy, hơn nữa em cũng không biết nhà cậu ta ở đâu."

"Tốt, tốt, tốt" – Thầy Từ hớn hở gật gật đầu – "Để mai em ấy tới lớp……. Thật ra ban đầu thầy định kêu Vương Húc đi, nhưng chỗ em ấy ở không gần bằng nhà em, vả lại tiểu tử hồ đồ đó không đáng tin cậy…."

"Em biết rồi." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Đi tới tiệm của Cố Phi cũng không có chuyện gì to tát, nhưng nếu không phải vì thầy Từ một mực đi tìm cậu, Tưởng Thừa tuyệt đối sẽ không đi chuyến này, ai lại muốn cứ bị giáo viên cùng bạn học nhìn chằm chằm, còn phải tới tận nhà người ta đi nghe ngóng.

Tưởng Thừa đi bộ ra khỏi trường học, tới bến xe bus, xem trạm dừng một chút.

Hôm nay vết thương lại bị xé ra lần nữa. Nếu ngày nào cũng luyện tập thế này, vết thương của cậu chắc chắn tới lúc thi đấu cũng không lành nổi. Tưởng Thừa muốn đi bệnh viện thay thuốc, tìm chút đồ xử lý vết thương, như vậy có thể sẽ lành nhanh hơn một chút.

Trạm xe có tuyến đi thẳng tới bệnh viện gần đó, đợi qua mấy phút đã có chiếc xe chạy tới.

Cậu từ đám học sinh Cao trung số 4 chen chúc lên xe, vừa nãy xe còn khá trống, tới trạm của Tưởng Thừa lên, liền đông hơn phân nữa, chạm kế tiếp là "chuyên nghiệp" gì đó, qua hai chạm này rồi, xe chật kín tới có người muốn lên xe cũng lên không được.

Cả một xe đều là tiếng nói cười của học sinh.

Tưởng Thừa chen chúc ở cây cột cửa sau xe, ở sau có người động một cái, cậu liền đụng lên cây cột một cái, qua được hai trạm Tưởng Thừa liền phiền tới mức muốn đem người kế bên nhấn xuống đất.

Trạm trước lại phải qua một trường học, Tưởng Thừa nhìn nhìn, vừa hay đây lại là trường tiểu học, học sinh đều sẽ được người nhà rước, cũng không phải chen lên cái xe chật chội này, vả lại bây giờ chắc các học sinh tiểu học cũng đã tan học từ sớm.

Tưởng Thừa dùng trán dựa lên trên cột, lúc này lấy tai nghe từ cặp ra là chuyện không thể, thế là Tưởng Thừa chỉ còn biết nhắm mắt lại dưỡng thần, nghe học sinh bốn phía đang khoác lác hoặc tung tin đồn.

Đang đi được giữa chừng, Tưởng Thừa nghe thấy trong xe một trận xôn xao, cậu mở mắt ra.

"Ồ—! Bây giờ học sinh tiểu học cũng ghê như vậy rồi!" – Có người nói.

"Ây da! Lần này đánh là muốn sứt đầu mẻ trán nha." – Lại có người ở bên vui vẻ nói.

Tưởng Thừa tới cửa sổ xem một chút, lập tức ngây ngẩn cả người.

Ba nhóc nam sinh đang thét lên vừa chạy vừa mắng, đằng sau có một cô bé…. ôm ván trượt đuổi theo.

Cô bé ôm ván trượt kia, Tưởng Thừa không cần nhìn kỹ cũng biết là Cố Miểu.

Cố Miểu chạy đuổi theo được mấy bước, nhưng đám nhóc nam sinh kia chạy khá nhanh, Cố Miểu liền để ván trượt xuống đất, đứng lên đạp mấy cái, chạy lao về phía trước.

Xe chạy khá chậm, nhưng cũng may không lâu sau đã có thêm một trạm ở phía trước. Dù cách bệnh viện còn tới ba trạm nhưng Tưởng Thừa vẫn là vội vội vàng vàng chen chúc xuống xe.

Cố Miểu cùng ba nhóc nam sinh kia mới đó đã chạy đi mất, cậu theo hướng biến mất lúc nãy của đám nhỏ, nhanh chóng đuổi theo. Chạy tới ngã ba thì dừng lại, đi thẳng là đường lớn, quẹo phải là một phố nhỏ cũ nát.

Lúc đang quyết định xem nên đi hướng nào, bên phải liền truyền tới một trận la hét.

Vừa mới xoay đầu liền thấy ba đứa nhóc kia giờ chỉ còn lại hai đứa, từ một con hẻm chạy ra ngoài, đứa còn lại không biết tại sao đang ngã trên đất.

Mà Cố Miểu đang lao tới, cầm ván trượt vung mạnh một cái đập lên đầu thằng nhóc.

"Đệt!" – Tưởng Thừa bị dọa sợ tới chân cũng phát run, lập tức điên cuồng lao tới.

Mấy người ở cửa hàng bên cạnh cũng đều ra ngoài xem, trước tiên là kêu lên sợ hãi, sau đó có người chạy tới muốn kéo Cố Miểu ra, nhưng chỉ cần có người tới gần, Cố Miểu liền vung ván tới, cả hai người đi lại đều không tới gần được.

Đứa nhóc đang bị đè trên đất cũng không dám ngọ ngoạy, vừa ôm đầu vừa kêu khóc ầm lên.

Cố Miểu canh thời cơ lại dùng ván trượt đập vào đầu thằng nhỏ.

Lần này đã có người từ phía sau ôm lấy được Cố Miểu xách ra.

Cố Miểu liền giãy dụa điên cuồng thét tới chói tai.

Lúc Tưởng Thừa chạy tới, người đàn ông đó đang chân tay luống cuống giữ Cố Miểu, muốn thả thì không được, xách lên thì không xong.

"Cố Miểu!" – Tưởng Thừa xông tới hô một tiếng.

Cố Miểu đang nhắm mắt, dường như thứ gì cũng đều không nghe thấy, chỉ biết hét lên không ngừng, trong tay vẫn giữ chặt ván trượt một chút cũng không buông.

"Nhị Miểu! – Tưởng Thừa hét lên một tiếng – "Anh là Tưởng Thừa! Anh là Tưởng Thừa đây!"

"Cậu biết nó?" – Có người hỏi – "Đứa trẻ này bị gì vậy? Bị điên rồi sao?"

Tưởng Thừa nhìn qua đứa nhóc đang nằm dưới đất đang được người ta ôm lên, trên đầu còn có thể thấy được vết máu, đang lớn tiếng khóc thét lên.

"Đưa tôi" – Tưởng Thừa nói với người đang xách Cố Miểu – "Đưa nó cho tôi."

"Cậu không được đi! Đây là đứa trẻ nhà cậu phải không!" – Người đó nói – "Đánh con người ta ra thế này! Phải báo cảnh sát, kêu nhà cậu…."

"Tôi nói đưa nó đây!" – Tưởng Thừa rống lên, trừng mắt nhìn ông ta.

Cố Miểu bộ dạng liều mạng giãy dụa còn la thét chói tai như vậy, Tưởng Thừa chưa từng thấy qua, nhìn như có vẻ điên cuồng lại làm cho người ta thật xót ruột. Tưởng Thừa biết Cố Miểu có chút vấn đề, bây giờ thấy Cố Miểu thế này, nhất thời liền nóng nảy.

Người đàn ông bị Tưởng Thừa rống tới ngây ngẩn cả người.

Tưởng Thừa đi qua ôm lấy Cố Miểu, đoạt lấy được Cố Miểu vào trong lòng mình.

"Cậu không thể đi!" – Những người xung quanh càng tới nhiều hơn, tạo thành một vòng tròn vây quanh Tưởng Thừa cùng Cổ Miểu ở giữa.

"Mấy người báo cảnh sát đi." – Tưởng Thừa ôm lấy Cố Miểu đã hạ giọng hét xuống, nhưng toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Vết thương trên đầu đứa nhóc kia không tính là quá nghiêm trọng, có một bác gái lấy chút rượu cồn tới xử lý một chút, sau ót có vết thương nhỏ nhưng không biết chổ khác còn bị gì nữa không.

Có người báo cảnh sát.

Tưởng Thừa vừa ôm chặt lấy Cố Miểu vừa xoa xoa ấn ấn trên lưng an ủi, vừa móc điện thoại trong túi ra gọi cho Cố Phi.

Nhưng bên kia reo chưa được một nửa đã tắt máy.

** Đang bận miễn làm phiền!

Tưởng Thừa chỉ có thể gửi tin nhắn cho Cố Phi.

– Cố Miểu có chuyện, mau liên lạc cho tôi.

Tưởng Thừa lại gọi tiếp số của Vương Húc.

"Ây!" – Vương Húc ngược lại bắt điện thoại rất nhanh – "Tưởng Thừa? Cậu- một người có nhiều chuyện như vậy lại gọi điện cho tôi?"

"Mau đi tìm Cố Phi" – Tưởng Thừa đè nén âm thanh – "Ngay lập tức! Em gái cậu ta có chuyện rồi! Cậu ta không bắt điên thoại!"

"Hả?" – Vương Húc lấy làm kinh hãi, nhưng Tưởng Thừa vẫn nghe được cậu ta đang chạy đi – "Đợi chút,

đợi chút, tôi vừa về nhà, bây giờ đi liền! Tôi đi tìm Cố Phi! Cậu đang ở đâu?"

"Không biết, bây giờ đang ở một trường tiểu học… một lát nữa cảnh sát sẽ tới, tôi cũng không biết nữa." – Tưởng Thừa nhìn quanh bốn phía người dân đang phẫn nộ tới hết sức kinh hãi, cảm giác như nếu không có bản thân che chở, giờ phút này chắc chắn Cố Miểu đang nhừ đòn rồi.

"Tôi biết rồi! – Vương Húc la một tiếng, tắt máy.

Cảnh sát tới rất nhanh, vừa tới hiện trường liền bị quần chúng vây quanh nhao nhao giải thích sự tình.

"Trước tiên đưa thằng nhóc đi bệnh viện," – một cảnh sát nói, sau đó nhìn qua Tưởng Thừa – "Cậu là người nhà của đứa nhỏ này?"

"Không phải" – Tưởng Thừa nói – "Tôi là bạn học của anh trai nó."

"Thông báo cho người nhà nó tới" – cảnh sát nói – "Cậu bây giờ cùng chúng tôi tới bệnh viện, sau đó tới đồn cảnh sát."

"Được." – Tưởng Thừa đang ôm Cố Miểu, đi qua nhặt ván trượt lên, đi theo cảnh sát.

Cố Miểu đã không lên tiếng nữa, chỉ gắt gao ôm lấy cổ Tưởng Thừa, ngón tay dùng lực bấm lấy cổ của cậu, cảm giác móng tay Cố Miểu cũng sắp bấm vào thịt luôn rồi.

"Cố Miểu, Cố Miểu?" – Tưởng Thừa nhẹ giọng nói – "Thịt của anh sắp bị móng tay em nhấn vào trong rồi. Không sao đâu, em đừng sợ, anh trai em sắp tới rồi."

Cố Miểu không phản ứng lại, lực trên tay cũng không buông lỏng, thân thể vẫn còn đang run rẩy.

Tình trạng này làm Tưởng Thừa rất lo lắng, thứ nhất không biết được rốt cuộc Cố Miểu có chuyện gì, đánh thằng nhóc kia tới hung hăng như vậy là vì sao, thứ hai, cậu cuối cùng cũng không phải người thân của Cố Miểu, xử lý thế này cũng không biết có đúng hay không… Lỡ như không xử lý tốt, Cố Phi có phải hay không sẽ tìm cậu trả thù…

Viện phí Tưởng Thừa đã ứng trước, xử lý vết thương xong cùng làm các loại kiểm tra cũng không tính là quá đắt, phiền phức chủ yếu là nhà của thằng nhóc kia.

Cha mẹ của nhóc đó vừa tới bệnh viện liền y như người điên xông vào muốn đánh cậu cùng Cố Miểu. Lúc cảnh sát qua cản lại, hai người họ xém chút nữa ngay cả cảnh sát cũng muốn đánh.

"Đừng cản tôi!" – người đàn ông rống lên – "Bồi thường tiền! Bồi thường tiền đi! Nó đánh con tôi như thế

nào, tôi đánh lại nó thế đó! Đứa bệnh hoạn! Biến thái! Tôi nói cho các anh biết, con nhỏ bệnh hoạn này học cùng lớp với con trai tôi! Biến thái! Lớp học mà còn có nó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện! Có gan đừng để nó ra khỏi cửa! Tôi gặp lần nào liền đánh lần đó!".

"Xử lý thế nào nên nghe cảnh sát" – Tưởng Thừa biết chuyện này rõ ràng là Cố Miểu sai, nhưng lời người này nói thật sự là muốn cho dầu vào lửa, Tưởng Thừa cố gắng kìm lại tức giận – "Ông đụng vào Cố Miểu, tôi liền đụng vào ông, việc này cũng không kết thúc được."

"Đ*!" – Người phụ nữ hét lên – "Chú cảnh sát! Chú nghe nó nói cái gì kìa!".

Điện thoại cho Cố Phi cuối cùng cũng bắt máy: "Ở đâu? Tôi lập tức tới."

"Bệnh viện, mau." – Tưởng Thừa nói.

Hai người bọn họ vừa nghe người nhà Cố Miểu sắp tới, lập tức lại trở nên kích động. Lúc Cố Phi tới, cảnh sát đang muốn đưa Tưởng Thừa cùng Cố Miểu tới đồn công an.

"Đây là ý gì vậy!" – Người đàn ông thấy Cố Phi liền rống lên – "Đây rõ ràng là muốn đánh nhau!"

Sau lưng Cố Phi là Lý Viêm và Lưu Phàm, còn có Vương Húc cùng Đinh Trúc Tâm.

"Cố Miểu, anh hai em đến rồi." – Tưởng Thừa thấp giọng nói với Cố Miểu.

"Nhị Miểu?" – Cố Phi chạy tới.

Cố Miểu nghe thấy giọng Cố Phi liền buông lỏng cổ của Tưởng Thừa, xoay đầu nhìn anh mình sau đó nhào vào lòng Cố Phi ôm chặt.

"Cố Miểu đánh đứa nhóc kia" – Tưởng Thừa nhỏ giọng giải thích – "Lấy ván trượt đập vào đầu nó."

"Xin lỗi" – Cố Phi xoay đầu qua nhìn cha mẹ của nhóc kia – "Em gái tôi…"

"Xin lỗi cái rắm! Xin lỗi cũng vô ích thôi!" – Người phụ nữ lập tức chỉ tay vào Cố Phi – "Tao không quất nó một trận thì chuyện này không xong đâu!".

Cố Phi im lặng nhìn bà ta, qua mấy giây lại nói một câu: "Tới đi."

Người phụ nữ dường như bị làm cho hết hồn, lui về hai bước: "Trời ạ! Đây là cái thái độ gì vậy! Đây là cái thái độ gì vậy!"

“Trước hết tới đồn cảnh sát đi” – Đinh Trúc Tâm đi tới – “Nghe cảnh sát nói thế nào, việc này nên xử lý thế nào, điều trị, đền bù, chỉ cần hợp lý, chúng tôi đều sẽ phối hợp.”

“Cô…” – Người phụ nữ còn muốn nói gì đó lại bị Đinh Trúc Tâm cắt ngang.

“Chị đại à” – Đinh Trúc Tâm nhìn bà ta – “Chị ăn nói lớn tiếng như vậy cảnh sát cũng không có cách nào nói chuyện. Nếu chị không muốn xử lý theo pháp luật, tụi tôi cũng có thể phối hợp. nhưng chị chắc chắn cũng không có lợi ích gì đâu.”

“Cô nói chuyện làm ơn chú ý chút.” – Cảnh sát nhắc nhở Đinh Trúc Tâm.

“Thật ngại quá” – Đinh Trúc Tâm cười áy náy với cảnh sát – “Nhóc con gây chuyện, chúng tôi đều lo lắng. Tụi tôi chắc chắn sẽ phối hợp, nhưng phối hợp cũng không phải chỉ từ một phía thôi đúng không?”

Cảnh sát mang theo đám người định tới đồn cảnh sát, Cố Phi lại hỏi một câu: “Bạn học tôi không cần đi nữa phải không?”

“Cậu ấy cũng phải đi.” – Cảnh sát nhìn qua Tưởng Thừa.

“Được.” – Tưởng Thừa đáp lại, nhìn qua Cố Miểu đang dựa trên vai Cố Phi, nhìn qua có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn kiểu căm phẫn điên cuồng hay lạnh nhạt khi nãy.

“Cảm ơn.” – Cố Phi nhìn cậu.

“Trước đừng nói những chuyện này” – Tưởng Thừa nói – “Cố Miểu…. Không có chuyện gì đi? Tôi thấy nó lúc nãy….”

“Không có gì.” – Cố Phi do dự một chút – “Tôi tìm thời gian từ từ nói với cậu.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp lại, ở sau lưng cảnh sát đi ra ngoài.

Đi được mấy bước, Cố Phi ở sau lưng cậu lại kêu một tiếng: “Tưởng Thừa.”

“Cậu….” – Cố Phi chỉ chỉ phía sau cổ Tưởng Thừa, đưa tay kéo kéo cổ áo cậu – “Ở đây bị rách rồi.”

Đại khái là bị Cố Miểu bóp chặt tới thành ra vậy đi. Một cô nhóc lại có thể mạnh tới như vậy.

Có điều Tưởng Thừa cũng không quan tâm tới việc này, Cố Phi kéo cổ áo cậu như vậy làm Tưởng Thừa phản xạ có điều kiện tát một cái lên tay Cố Phi.

"....Không sao." – Tưởng Thừa có chút ngượng ngùng nói.

HẾT CHƯƠNG 23.

24. Chương 24

Edit: Minh Phương + Bích Phượng

Beta: Kiara

~o0O.O0o~

Ở đồn cảnh sát hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng giải quyết xong mọi chuyện.

Đứa nhóc bị đánh cũng không chịu thừa nhận chuyện mình bắt nạt Cố Miểu, chỉ nói Cố Miểu vô duyên vô cớ đuổi theo đánh mình. Cố Miểu cũng không nói chuyện, chỉ nằm trên vai Cố Phi nhắm hai mắt. Thế là lời nói của nhóc kia cũng không thể nào chứng thực.

Tưởng Thừa không tin lời thằng nhóc đó. Tình trạng của Cố Miểu ở ngôi trường như vậy, chắc chắn sẽ bị trêu chọc.

Nhưng điểm quan trọng lần này lại không phải là nguyên nhân cô bé đánh người, mà là đứa nhóc kia đã khi dễ Cố Miểu. Cảnh sát cũng không làm được gì, quan trọng là Cố Miểu đánh trên đầu nhóc kia tới tét ra, phải khâu lại hai mũi.

Cũng may không còn vấn đề gì lớn khác, cha mẹ nhóc kia hung dữ một mực đòi tiền bồi thường, bị Đinh Trúc Tâm nửa nói lý lẽ, nửa dọa dẫm ép người đi rồi. Đinh Trúc Tâm khi đó còn bị cảnh sát nhắc nhở vài lần phải chú ý lời nói.

Cố Phi suốt quãng thời gian đều không nói chuyện, lực chú ý đều dồn trên người Cố Miểu.

Lý Viêm cùng mấy người còn lại nhận nhiệm vụ đứng bên cạnh khoanh tay trước ngực, trưng ra bộ mặt lạnh lùng, phối hợp với Đinh Trúc Tâm diễn màn "nếu các người cả gan xằng bậy, bọn tôi nhất định cũng xằng bậy theo các người, dù sao các người thấy đó bọn tôi lớn lên cũng không giống người tốt."

Sau khi thương lượng xong, cảnh sát cho phép thả người, lúc này Tưởng Thừa mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Bụng tới bây giờ mới phản ứng lại, đói tới kêu lên ùng ục, nhưng trái lại Tưởng Thừa lại không có khẩu vị

gì.

Lúc ra khỏi đồn cảnh sát, bên ngoài trời rất lạnh, gió thổi rất to.

"Mấy người tự về đi, vất vả rồi" – Cố Phi nhìn qua Tưởng Thừa – "Chúng ta bắt xe, còn có Vương Húc nữa."

"Được." – Tưởng Thừa gật đầu.

Sau khi phân ra lên xe, cũng không ai nói chuyện, Tưởng Thừa cảm thấy có chút buồn bực, Vương Húc người luyên thuyên như vậy bây giờ cũng không còn mở miệng, lúc nãy vừa mắng vừa than thở bị Cố Phi nhìn một cái cũng không còn nói gì nữa.

"Chưa ăn gì hết phải không?" – Xe sắp tới đầu phố, Cố Phi hỏi một câu.

"Đừng lo cho bọn tôi, tranh thủ về nhà đi" – Vương Húc nói – "Xe cũng khỏi vòng lại, tôi ở đây xuống xe được rồi, quẹo một cái là tới nhà…. Tưởng Thừa, cậu tới nhà tôi ăn bánh nhân thịt không?"

"Khỏi đi, bây giờ không muốn ăn gì hết." – Tưởng Thừa nói.

Tới đầu con phố, Cố Phi ôm Cố Miểu xuống xe, Tưởng Thừa xách theo ván trượt. Đi được mấy bước, Cố Phi lại quay đầu nói: "Hôm nay cảm ơn cậu."

"Không cần nói cái này." – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu – "Hai ngày này cho nó nghỉ học đi, tôi hôm nay thấy có tới ba đứa, hai đứa còn lại không bị đánh không chắc sẽ…."

"Không xin nghỉ cũng không chắc có thể tới trường nữa hay không" – Cố Phi thở dài – "Sáng mai cậu giúp tôi xin phép với thầy Từ đi. Tôi phải tới trường Nhị Miểu."

"Được, lý do thì sao?" – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Tôi bị sốt" – Cố Phi đưa tay sờ sờ sau ót – "Sốt nóng tới phỏng tay, sốt từ chiều hôm nay tới trưa mai."

"Được." – Tưởng Thừa cười cười.

Nhìn bóng lưng Cố Phi một tay ôm Cố Miểu, một tay cầm ván trượt đi về phía trước, Tưởng Thừa có chút xúc động.

Trước đây cảm thấy Cố Phi sống thật tùy ý. Tùy ý để em gái mình lướt ván lung tung khắp đường, tùy ý

trễ giờ, cúp học, tùy ý chơi bóng, đủ các loại tùy ý tùy hứng không cấm kị gì.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy e rằng không phải như vậy. Dường như tất cả chuyện trong nhà của Cố Phi đều do cậu một tay giải quyết. Kiểu người như vậy, làm sao có thể thật sự tùy tâm sở dục*?

(Tùy tâm sở dục*: không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm)

Không ai có thể tùy tâm sở dục, Cố Phi không thể, bản thân cậu cũng không thể.

Giống với việc Tưởng Thừa không muốn ở lại nhà của Lý Bảo Quốc, Không muốn ở cái thành phố hoang tàn xa lạ này, Không muốn đối diện với cuộc sống mai sau…. Nhưng cuối cùng cũng không có sự lựa chọn.

Mỗi lần muốn thay đổi đều sẽ rút dây động rừng…

Cho dù lúc trước việc Tưởng Thừa buổi tối không về nhà đã làm tới thành thói quen, nhưng hiện tại lại không cách nào làm được.

Bởi vì cậu… không có nơi nào để đi.

Không mấy ai sẽ thật sự tình nguyện làm chuyện gì cho người khác mà không để tâm, ai nấy cũng chỉ miệt mài làm chuyện của bản thân.

Lý Bảo Quốc tối nay không đi đánh bài, ở nhà ho một đêm. Cả lúc ngáy khò khò rồi vẫn ho khan, còn lép nhép trong miệng cãi nhau gì đó, ồn ào tới người thần đều nổi giận.

Tưởng Thừa nằm trong phòng hoàn toàn không có cách âm, nghe thấy cả tiếng dép lê cùng giày thể thao đi lạch bạch trên lầu, chừng mắt ngây người cả buổi tối.

Buổi sáng thức dậy, cậu buồn ngủ tới đi đường cũng muốn cuốn theo làn gió bay.

“Hay ông đi bệnh viện kiểm tra thử” – Cậu nói với Lý Bảo Quốc đang vội vã mang giày ra ngoài đánh bài – “Ông ho tới dữ dội như vậy, có phải viêm họng rồi không?”

“Xem đi, đây mới đúng là con trai của ta!” – Lý Bảo Quốc vui sướng lớn giọng nói – “Không sao, ta ho cũng nhiều năm rồi, bệnh cũ thôi, không cần tới bệnh viện, không có vấn đề gì hết!”.

Tưởng Thừa muốn nói lời nói của ông đúng là có bệnh, nhưng đang há miệng còn chưa lên tiếng, Lý Bảo Quốc đã vội vã hất cửa đi ra ngoài.

Đ*t! Muốn có bệnh thì bệnh đi! Lý Bảo Quốc như vậy làm cậu cảm thấy mình không khác gì tiểu cô nương thích đi già mồm.

Trên đường tới trường, Tưởng Thừa ghé vào tiệm thuốc mua hộp thuốc ngậm nhân sâm, ngậm vào có tác dụng tỉnh táo tinh thần. Tưởng Thừa ôn tập trước khi thi cũng hay làm vậy.

Bây giờ ngậm thuốc này rồi, lát nữa tới lớp không sợ lại ngủ như chết, Tưởng Thừa không muốn đang giờ học lại ngáy khò khò, rất mất mặt.

Sáng nay Cố Phi đúng là không có tới lớp. Sau tiết tự học buổi sáng, Tưởng Thừa tới văn phòng thầy Từ một chuyến, nói hết chuyện hôm qua Cố Phi nhờ cậu xin nghỉ.

"Sốt tới sắp chết, từ chiều hôm qua bắt đầu sốt, sốt tới trưa hôm nay sẽ khỏi." – Tưởng Thừa nói xong, cảm thấy bản thân hôm qua không ngủ một đêm nghiêm trọng tới mức ảnh hưởng luôn cả trí lực.

Nhưng dường như thầy Từ cũng không chú ý tới cách biểu đạt kỳ quái của cậu mà đang đắm chìm trong niềm vui sướng Cố Phi hôm nay không phải trốn học mà là nghỉ có xin phép.

"Em xem, thầy nói em ấy vẫn còn thuốc chữa mà" – thầy Từ kích động nói – "Em xem em ấy không phải đã xin phép rồi sao! Thầy biết tụi nhỏ các em có liên lạc mà, có điều phải chú ý tới……"

Có điều Cố Phi không phải tới chiều mới đi, buổi sáng đang tiết Ngữ Văn cuối cùng cậu đã vào lớp học.

Thầy Từ còn rất quan tâm nhìn Cố Phi: "Em không phải sốt rồi sao? Buổi chiều đi học cũng không có gì đâu."

"Đã khỏe lại rồi." – Cố Phi nói.

Lão Từ gật gật đầu, lấy tay gõ gõ trên bục giảng, hăm hở nói: "Chúng ta tiếp tục nội dung ban nãy….."

"Cậu không ngủ sao?" – Cố Phi tới chổ mình ngồi xuống, nhìn qua Tưởng Thừa.

"…. Rất rõ ràng à?" – Tưởng Thừa nằm dài trên bàn, mắt đều mở ra không nổi.

"Ừm" – Cố Phi nói – "Tôi nhìn còn không nổi, người không biết còn tưởng cậu phát sốt một ngày trời."

"Tối hôm qua ngủ không ngon." – Tưởng Thừa ngáp một cái.

"Thật ngại quá, dày vò cậu mấy tiếng đồng hồ."- Cố Phi thấp giọng nói.

“Không phải vì chuyện của Cố Miểu” – Tưởng Thừa lắc lắc tay – “Lý Bảo Quốc…. hôm qua không đi đánh bài, ho nguyên buổi tối, ồn ào không cách nào ngủ được.”

“Ồ–” – Cố Phi móc móc trong túi, lấy ra một hộp giấy nhỏ để tới trước mặt Tưởng Thừa – “Ăn không?”

“Cái….” – Tưởng Thừa mở hộp giấy ra, bên trong là một đống kẹo sữa, cậu đột nhiên có chút nói không nên lời – “Kẹo sữa hả?”

“Ừm, Cậu không phải thích ăn sao?” – Cố Phi từ túi lại móc ra một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng.

“Tôi không có nói mình thích ăn, hôm đó tại đói thôi.” – Tưởng Thừa nói.

“Vậy à,” – Cố Phi nhìn cậu, đơ mặt ra, đơ xong một hồi, lại lấy kẹo ở trước mặt Tưởng Thừa trở về – “Vậy trả cho tôi.”

“Không phải chứ?” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm Cố Phi – “Tôi phát hiện con người cậu thật thú vị nha?”

“Bây giờ cậu nói có muốn hay không là được.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa há hốc miệng, nửa ngày sau mới nói một câu: “Đưa tôi viên bạc hà đi, cho tỉnh táo tinh thần.”

Cố Phi nhìn cậu xong, mò trong túi một hồi, móc ra một đống kẹo, lấy ngón tay đảo đảo tìm một chút: “Hết rồi, hay là ăn cái này đi, nó cũng có tác dụng tỉnh táo tinh thần.”

“Ồ” – Tưởng Thừa từ ngón tay Cố Phi lấy ra viên kẹo nhỏ tròn tròn.

Viên kẹo này vị quýt, cũng chả phải vị dùng để tỉnh táo tinh thần, Tưởng Thừa dùng lưỡi ngậm kẹo vào. Kẹo quýt mà tỉnh táo tinh thần cái gì, ít ra cũng phải là chanh…….

Còn chưa kịp nghỉ xong, đầu lưỡi Tưởng Thừa đã truyền tới một vị chua âm ỷ. Có lẽ lớp bên ngoài bọc vị quýt đã tan hết rồi, bên trong lại có chút chua?

Còn chưa để cậu phản ứng kịp, vị chua kia đã mạnh mẽ lan tràn ra khắp miệng.

Mắt cậu chút nữa trợn tròn lên.

Chua! Chua! Chua! Chua! Chua! Chua! Chua! Chua! Chua! Chua!

Móa nó! Chua chết rồi!

Khắp miệng chua tới chạy thẳng vào tim cùng tuyến lệ, làm cậu thống khổ tới không muốn sống nữa!

"Cái này…" – Cố Phi nhìn cậu đột nhiên ngồi thẳng dậy, định hỏi một câu.

Nhưng lời còn chưa dứt, Tưởng thừa đã phốc một cái, mạnh mẽ đem kẹo trong miệng phun phọt ra ngoài.

Kẹo như viên đạn nhỏ, phọt một cái, bắn thẳng lên cổ Chu Kính ở phía trước.

"A—-!" – Chu Kính la lên, bị dọa tới lập tức ngồi thẳng dậy, quay đầu lại đưa tay sờ sờ cổ, đè nén giọng nói – "Đệt! Đây là thứ gì? Rớt vào áo rồi!"

Tưởng Thừa nói không ra lời, kẹo đã không còn trong miệng nhưng mùi vị kia vẫn không hề biến mất, một vị chua tới khiến người ta nhịn không được mà ớn lạnh.

"Ngồi lại đàng hoàng." – Cố Phi nói.

"Bạn học Chu Kính" – Thầy Từ trên bục giảng nói – "Chú ý tới nội quy lớp học."

Mặc dù lớp học này người chú ý nội quy cộng lại với nhau đi nữa cũng không gọp lại được thành đội bóng rổ, nhưng Chu Kính cũng đã ngồi lại đàng hoàng.

Qua hai giây sau mới quay đầu lại: "Đệch! Tại sao dính như vậy? Đó là cái gì?"

"Kẹo." – Cố Phi nói.

"….. Mấy người có bệnh à?" – Chu Kính rất thống khổ, đem quần áo kéo kéo nữa ngày trời, viên kẹo mới rơi xuống ghế.

"Thật ngại quá." – Tưởng Thừa nói một câu. Sau khi chậm rãi lấy lại sức lực lại quay qua nhìn Cố Phi.

Cố Phi đang cúi đầu chơi điện thoại, nhưng Tưởng Thừa có thể thấy được trên mặt cậu ta rõ ràng đang cố nín cười.

"Cậu con mẹ nó muốn chết rồi phải không?" – Tưởng Thừa đè nén âm thanh nói.

"Cậu nói muốn tỉnh táo tinh thần" – Ngón tay Cố Phi vẫn đang lướt trên màn hình điện thoại – "Cậu bây

giờ còn buồn ngủ không?"

"Cái con mẹ gì vậy!" – Tưởng Thừa mắng một câu.

"Hết buồn ngủ rồi nhở?" – Cố Phi quay qua nhìn cậu.

"Có cần tôi viết cho cậu tấm bằng khen luôn không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không cần" – Cố Phi lại quay đầu tiếp tục chơi điện thoại – "Chữ cậu viết có ai đọc được đâu".

Tưởng Thừa không thể không thừa nhận, giờ phút này cậu thật sự đã thần thanh khí sảng, một chút buồn ngủ cũng không còn.

Nhưng loại kích động muốn đem Cố Phi ra quất cho hai gậy, làm tâm tình vốn muốn hỏi chuyện của Cố Miểu cũng không còn nữa.

Chuông tan học vang lên, Cố Phi để điện thoại xuống: "Mời cậu ăn cơm nha. Cảm ơn cậu hôm qua giúp đỡ."

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi không nói gì.

"Buổi trưa hay tối gì tùy cậu" – Cố Phi lại nói – "Có thời gian không?"

"… Không cần khách sáo như vậy."

"Cũng không phải khách sáo gì" – Cố Phi nói – "Hôm qua nếu không có cậu, Nhị Miểu không biết thế nào rồi, tôi nghĩ lại đều cảm thấy sợ."

Tưởng Thừa im lặng một hồi: "Vậy tối đi, buổi trưa tôi muốn ngủ bù."

"Được." – Cố Phi gật gật đầu.

Tiết tự học buổi chiều bây giờ đều đã thành giờ luyện bóng. Khoảng thời gian này chắc chắn là tiết bọn Vương Húc thích nhất rồi.

Buổi trưa Tưởng Thừa đi bệnh viện một chuyến, thay thuốc cho vết thương, để cho bác sĩ bôi vào loại thuốc dính hỗn hợp gì đó.

Chiều nay chủ yếu là luyện tập phối hợp, không có thi đấu, tình hình vết thương cậu còn tốt, không cảm thấy đau gì.

"Tôi cảm thấy lần này chúng ta còn có cơ hội" – Sau khi luyện tập kết thúc, đội trưởng Vương Húc ngồi xổm kế bên sân bóng nói, lấy ngón tay đâm đâm dưới mặt đất – "Theo tình hình hiện tại… Nhưng tóm lại việc bảo mật vẫn phải làm cho tốt, để cho bọn họ như lúc trước, không để chúng ta vào mắt."

"Cậu không đi ra đường ba hoa khoác lác là được." – Tưởng Thừa nói.

"Không thành vấn đề" – Vương Húc dửng dưng nói – "Chỉ cần không tiết lộ chuyện cậu với Cố Phi là được, dù sao tôi có chém cái gì bọn họ cũng không tin."

"….Ồ." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta. lần đầu tiên thấy được Vương Húc thành thật như vậy, cậu có chút giật mình, không ngờ Vương Húc như thế mà có thể đối mặt với sự thật tàn khốc tới vậy.

"Đại Phi" – Vương Húc xoay đầu nhìn qua Cố Phi – "Hôm nào rảnh mời mấy anh trai kia tới luyện tập một trận đi, tôi cảm thấy kết quả rất tốt."

"Ừm." – Cố Phi đáp lại.

"Được rồi, giải tán." – Vương Húc phất phất tay – "Hồi nữa các lớp khác cũng sắp tới rồi, đều nhớ khẩu hiệu hiện tại của chúng ta phải không?"

"Khẩu hiệu?" – Lư Hiểu Bân ngây người – "Chúng ta còn có khẩu hiệu?"

"Ồ, hình như tôi chưa nói. Khẩu hiệu của chúng ta là —- Chúng tôi có vũ khí bí mật!"

Vương Húc nói xong, Tưởng Thừa chưa phản ứng kịp đây là khẩu hiệu của cậu ấy, ngẩn người một hồi lại nhịn không được nghĩ muốn bắt đầu bộc phát trận cười điên dại.

Mọi người cùng nhau im lặng nhìn Vương Húc.

"Chúng tôi có vũ khí bí mật!" – Vương Húc lặp lại lần nữa, sau đó phất phất tay – "Giải tán!"

Tan học lúc tới cửa trường, Tưởng Thừa theo thói quen nhìn bốn phía, không thấy tiểu lão đại Cố Miểu thường hay ôm ván trượt đứng đợi trước cổng.

Cậu nhìn qua Cố Phi, Cố Phi cũng không có giải thích, tay đặt trong túi quần thuận đường đi rồi.

“Hôm nay không đi xe?” – Tưởng Thừa thấy Cố Phi không đi lấy xe, hỏi một câu.

“Ừm” – Cố Phi chỉnh chỉnh cổ áo – “Xe bị hỏng, đi nửa đường bánh xe vuông** rồi.”

“Cái gì?” – Tưởng Thừa chút nữa nghe không hiểu – “Bánh xe làm sao lại sợ**? Cũng đâu có ai đánh nó….”

(**Nguyên tác là (fāng – hình vuông): Từ mà Cố Phi nói ý chỉ bánh xe từ hình tròn thành hình vuông, cách biểu đạt vậy thôi chứ thật ra cũng không thật sự thành hình vuông đâu. Còn Tưởng Thừa hiểu từ này theo nghĩa là “hoảng sợ” vì từ là cách nói vui của từ (huāng – hoảng sợ) vì hai từ có cách phát âm gần giống nhau)

“…..Cậu thật đáng yêu” – Cố Phi nhìn cậu – “Bánh xe không phải là “rất sợ”, nó thật sự là từ hình tròn thành vuông đó.”

“Ồ.” – Tưởng Thừa cảm thấy cũng thật bội phục bản thân.

“Lúc nãy ngã chết tôi rồi.” – Cố Phi thở dài.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi không nói gì, nếu đây là Phan Trí, lúc này cậu chắc chắn sẽ tặng cho tràng pháo tay cùng khen tặng cho mấy câu.

“Muốn ăn gì?” – Cố Phi vừa đi vừa hỏi.

“Không biết, không có gì đặc biệt muốn ăn, cậu cũng không cần phải làm quá đàng hoàng” – Tưởng Thừa nói – “Bình thường cậu cùng bạn bè ăn gì thì ăn cái đó đi, cũng không phải tiệc tạ ơn.”

“Tôi cùng bạn hả…..” – Cố Phi cười cười – “Cái mà tụi tôi ăn rất là kỳ diệu, sợ cậu chịu không nổi.”

“Ăn cứt hả?” – Tưởng Thừa thuận miệng nói một câu. Cậu với Phan Trí có thói quen nói chuyện như vậy, cả hai nói rất nhiều còn toàn là chuyện nhảm nhí, có lúc cảm thấy, nếu người ta không biết còn tưởng hai người chỉ mới bảy tuổi.

“Không ăn” – Cố Phi nói – “Nếu cậu muốn ăn, tôi có thể giúp cậu sắp xếp.”

“Hay cứ ăn đồ thông thường đi.” – Tưởng Thừa thở dài.

Hiện tại nghĩ tới Phan Trí sẽ thở dài, cũng là một điều rất kỳ lạ.

Gần đây ông nội Phan Trí nhập viện, cả nhà thay phiên nhau tới bệnh viện chăm nom, Tưởng Thừa cũng

không liên lạc gì với nó. Có lúc thấy điện thoại của mình im ắng, cậu sẽ cảm thấy rất cô đơn.

"Trước tiên tới siêu thị đi." – Cố Phi nói.

"Siêu thị?" – Tưởng Thừa ngây người – "Mua cái gì?"

"Mua đồ ăn" – Cố Phi nói – "Nguyên liệu các thứ."

"Tự làm?" – Tưởng Thừa ngạc nhiên.

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu – "Tụi tôi bình thường hay tự làm, nếu cậu muốn ăn đồ làm sẵn chúng ta có thể…"

"Không cần" – Tưởng Thừa cảm thấy cứ làm theo thói quen của Cố Phi là được, cậu vốn không nghĩ tới muốn vì chuyện hôm qua mà ăn một bữa của Cố Phi – "Có điều tôi phải nói trước, tôi nấu mì cũng chỉ biết làm mì ăn liền."

"Không sao. Đơn giản. Ăn đồ nướng đi." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa lại kinh ngạc lần nữa. Thời tiết như thế này tự mình đi nướng đồ ăn? Đi đâu nướng?

Dạo một vòng siêu thị, Cố Phi mua một con gà chặt sẵn, một chút thịt dê bò đóng bịch cùng hai gói sủi cảo.

"Sủi cảo làm sao nấu?" – Tưởng Thừa nhìn không hiểu.

"Sủi cảo là đem đi luộc." Cố phi một mặt nghiêm túc giải thích.

"Tôi tất nhiên biết sủi cảo phải luộc, tôi đang hỏi là…. Thôi bỏ đi, đợi hồi nữa ăn là được."

"Cậu uống gì? Rượu hay nước giải khát?" – Cố Phi hỏi.

"Cái gì cũng không uống" – Tưởng Thừa trong đầu cứ nghĩ tới viễn cảnh hai người bọn họ đứng ở bãi đất trống trong bầu trời gió Bắc thổi lạnh gần chết mà thổi tắt luôn đám lửa đang nướng đồ ăn của họ, làm Tưởng Thừa vừa nghĩ tới muốn uống gì cũng cảm thấy rét run.

Mua xong đồ đạc, Cố Phi dẫn cậu đi theo hướng về nhà.

Tưởng Thừa cảm thấy, nếu như Cố Phi để cậu lên nhà cậu ta làm đồ nướng… Cậu thật sự cảm thấy có chút không quen. Cậu cùng Cố Phi gần đây qua lại không ít, nhưng cảm giác vẫn không hề quen thuộc, vào nhà cậu ta sẽ khá là không tự nhiên, nhà Phan Trí cậu còn không muốn tới.

Lúc đi tới tiệm nhà Cố Phi, cậu ta cũng không ngừng lại, chỉ nhìn qua đó liền tiếp tục đi thẳng.

Tưởng Thừa cũng nhìn qua đó, xuyên qua cửa kính có thể thấy được người phụ nữ đang đứng ở quầy tính tiền, xem kiểu tóc hẳn là mẹ của Cố Phi.

Lại đi về phía trước, con đường này có thông với đường nhà Lý Bảo Quốc.

Tưởng Thừa từng đi qua đây, rất hoang vắng. Sau khi đi tới phía trước là một xưởng bỏ hoang, có một con đường thẳng tới một cái hồ đã cạn sạch nước… Tưởng Thừa rùng mình một cái, nếu Cố Phi muốn qua cái hồ đó làm đồ nướng, cậu chắc chắn sẽ kêu cậu ta thôi dẹp luôn đi.

Nhưng Cố Phi đã đi vào một cánh cửa nhỏ của xưởng bỏ hoang kia.

"Ở đây?" – Tưởng Thừa cùng đi vào – "Đây là xưởng gì đó đúng không?"

"Ừm, lúc trước là xưởng thép" – Cố Phi nói – "Đã đóng cửa rất lâu rồi… Nhiều người ở đây cũng làm trong xưởng này hồi đó, Lý Bảo Quốc cũng vậy."

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn bốn phía.

Vào cổng rồi mới phát hiện xưởng này thật lớn, mọi thứ trong nhà xưởng vẫn còn, trông có vẻ vẫn còn dùng được, nhưng lại để hoang thành một đống, chắc chắn không có ai tới dọn dẹp, mặt đất cũng toàn là bụi.

Cố Phi dẫn cậu đi vào, sau khi qua mấy cái sân bóng rổ lại đi vào nơi có kiến trúc như một tòa nhà văn phòng.

"Tôi với…. mấy đứa không phải người tốt" – Cố Phi vừa lên lầu vừa nói – "Bình thường lúc không muốn ở tiệm sẽ tới đây gặp mặt."

"Ở đây không có điện à?" – Tưởng Thừa nhìn đống đồ lộn xộn ở dưới chân.

"Tự nối vào rồi" – Cố Phi nói – "Thật ra mùa hè ở đây rất náo nhiệt, bên ngoài không gian rất rộng, hoạt động nhảy đường phố của mấy ông cụ bà cụ cũng là ở đây."

"Nhảy đường phố?" – Tưởng Thừa lặp lại.

"Ừm, còn dance battle nữa, cực kỳ phong cách, rất theo kịp thời đại." – Cố Phi lên tới lầu ba, lấy chìa khóa ra mở một cánh cửa.

Tưởng Thừa nhìn vào bên trong, thế mà lại là một căn phòng trống đã được dọn dẹp sạch sẽ, kế bên có rất nhiều ghế đẩu và thảm bông, còn có một cái ghế sô pha đã không còn chân.

Bên tường có đặt một cái vỉ nướng và lò vi sóng, lại còn có nồi cùng mấy chai dầu muối các loại.

"Đệt!" Tưởng Thừa rất kinh ngạc – "Ở đây có thể sống qua ngày rồi sao?"

"Thấy thế nào, rất được phải không?" – Cố Phi cầm đồ ăn bỏ lên bàn – "Khóa cửa là của bọn tôi, nếu cậu muốn, tôi đưa cậu một chìa, sau này lúc không muốn về nhà lại không có chỗ nào để đi có thể tới đây, bọn Lý Viêm thường qua đây vào cuối tuần, những lúc khác sẽ không có người."

Tưởng Thừa không nói gì, dựa lên tường nhìn Cố Phi. Đối với hoàn cảnh "không có chỗ để đi" của bản thân bị Cố Phi một câu nói ra hết có chút phiền muộn.

Mặc dù không thoải mái, nhưng mà lại không hề tức giận, chỉ cảm thấy bạn cùng bàn đều thấy ra được tình trạng của bản thân, thực sự có chút… tức cười.

HẾT CHƯƠNG 24.

25. Chương 25

Edit: Rhbf

Beta: Kiara

~o00.00o~

Trước đây gian phòng này là phòng tiếp khách của xưởng thép, có một toilet, mặc dù đã bị bỏ hoang nhưng nước vẫn còn hoạt động, nên phòng mà Lý Viêm muốn chiếm lấy đầu tiên nhất chính là căn phòng này.

Nơi này thoạt nhìn qua rất hoang vu, nhưng ngoại trừ bên kia xưởng lúc trời nắng ấm cũng khá náo nhiệt, bên trong này cũng không hẳn là không có người tới, những người giống tụi Lý Viêm đến tìm nơi lúc rảnh rỗi để ở tạm, có điều cũng không chuyên cần như vậy.

Cố Phi không thường xuyên tới, nhưng hôm nay muốn đãi Tưởng Thừa một bữa, lại không muốn cách nhà quá xa, gần nhà cũng không có tiệm nào ra dáng, lúc Tưởng Thừa nói "không sao cả", Cố Phi đã đưa cậu

tới đây rồi.

"Không có máy sưởi phải không?" – Tưởng Thừa ngồi trên ghế sô pha dậm dậm chân.

"Tự đốt lửa đi" – Cố Phi từ trên bàn lấy ra cái hộp quẹt ném qua – "Túi kế bên sô pha là than, bên ngoài tìm thêm chút vải vụn……. Cậu biết đốt lửa không?"

"Biết." – Tưởng Thừa ngồi dậy đi ra ngoài, hai giây sau lại đột nhiên va vào cửa đi vào, trên tay cầm miếng giẻ rách, một mặt cứng đờ.

Cố Phi đang lấy từng bao thức ăn ra định chia vào dĩa, bị tiếng động của Tưởng Thừa làm giật nảy mình: "Bị sao vậy?"

"Bà cha nó" – Tưởng Thừa dùng hai đầu ngón tay cầm miếng giẻ rách – "Hồi nãy cầm cái này lên… bên dưới tự nhiên có con chuột chết! Làm sợ hết hồn!"

"Vậy cậu còn đem cái này về?" – Cố Phi có chút không hiểu nổi.

"Tôi cảm thấy nó còn dùng được nên cầm về…" – Tưởng Thừa ném giẻ rách vào trong cái bếp bằng gạch – "Dùng nó châm lửa chắc đủ rồi."

"Cậu đi thêm mười bước có thể thấy được thứ khác để châm lửa, cũng không có chuột chết bên dưới." – Cố Phi tiếp tục đem thức ăn để lên bàn.

"Lạnh lắm không muốn đi." – Tưởng Thừa ngồi xổm trước bếp – "Tôi thấy bây giờ cũng có kinh nghiệm rồi, nồi niêu nhà Lý Bảo Quốc cũng toàn là gián."

"Bình thường ổng đâu có nấu ăn, đánh bài ở đó lo cơm nước luôn rồi." – Cố Phi nói.

"Nhìn ra rồi." – Tưởng Thừa nhóm lửa lên tấm vải – "Còn muốn lo luôn giường chiếu nữa, không chừng ổng đã bán cái phòng này đi rồi."

"Bán không được." – Cố Phi cầm nồi tới vòi nước trong toilet rửa, sau đó đem một nồi đầy nước đi ra – "Toàn bộ phòng ốc đều thuộc về xưởng thép, đa phần người ở đây đều nghèo tới mức chỉ còn lại bản thân."

"…Ồ." – Tưởng Thừa bỏ vào lửa hai cục than, nhìn nó chằm chằm dường như có chút xuất thần.

Than sau khi đã cháy, Cố Phi đem nồi nước để lên rồi bẻ hai miếng gừng bỏ vào, lại bỏ thêm một bọc nhỏ trộn đều câu kỷ* cùng táo đỏ.

(*Câu kỷ: thường dùng làm thuốc hoặc nấu ăn)

“Nấu canh à?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Cố Phi cầm nắp nồi – “Cậu thích uống canh hay là thích ăn thịt?”

“….Là ý gì?” – Tưởng Thừa có chút mù mịt nhìn cậu ta – “Cậu nấu nguyên nồi canh gà, sau đó chỉ cho tôi chọn giữa việc húp canh hay gặm thịt?”

Cố Phi thở dài: “Không phải. Nước lạnh bỏ thịt vào, canh sẽ đậm một chút, uống rất ngon. Còn nước sôi bỏ thịt vào, vị của thịt gà mới đạt tới.”

“Ồ.” – Tưởng Thừa có chút kinh ngạc đáp lại – “Tại sao?”

Cố Phi cảm thấy Tưởng Thừa lại bắt đầu thể hiện ra tố chất hoàn mỹ của một học bá, không như bình thường, ham học hỏi, nhưng Cố Phi cũng không giải thích: “Cậu nói thích cái nào là được.”

“Canh.” – Tưởng Thừa đơn giản trả lời một câu, móc điện thoại ra.

“Ừm.” – Cố Phi đem thịt gà bỏ vào nồi, đậy nắp lại – “Gà đang nấu rồi, giờ nướng đồ ăn.”

“Được.” – Tưởng Thừa vừa xem điện thoại, vừa đứng dậy – “Giờ tôi phải làm gì nữa?”

“Ăn.” – Cố Phi trả lời.

Bọn Lý Viêm rất thích ở đây nướng đồ nên đồ đạc rất đầy đủ, Cố Phi đặt giá nướng lên xong, từ bếp gắp chút than ra ngoài, hôm nay mua đều là thịt đã làm sẵn, quét thêm chút gia vị vào là được, rất đơn giản.

“Nước lạnh bỏ gà vào, mùi vị gà sẽ theo nhiệt độ lên cao từ từ bốc hơi ra ngoài, nên canh sẽ rất đậm đà.” – Tưởng Thừa ngồi kế bên bếp, vừa sưởi ấm vừa xem điện thoại – “Nước sôi bỏ gà vào, lớp da bên ngoài đã chín, mùi vị vẫn còn bên trong, nếu như vậy, thịt sẽ càng đậm đà… có phải không?”

“…..Phải.” – Cố Phi nhìn qua cậu – “Cậu muốn làm bài ghi chép luôn không?”

“Những cái này không cần đọc thuộc lòng nguyên văn, hiểu ý nghĩa là được.” – Tưởng Thừa cũng nhìn Cố Phi.

Cố Phi xoay đầu lại, bắt đầu quét gia vị lên, lúc Tưởng Thừa nói những lời này rất có loại khí chất của một học bá, kiểu như chỉ cần lời cậu ấy nói ra, bạn có muốn nói lại cũng nói không nổi.

“Các cậu đều ở đây gặp mặt? Đồ đạc đầy đủ như vậy.” – Tưởng Thừa đứng kế bên giá nướng – “Cả thì là Ai Cập* cũng có?” (*dùng làm gia vị)

“Bột thì là Ai Cập, bột tiêu, bột ớt đều có, nhưng không biết đã hết hạn chưa, cũng không biết mua từ khi nào.” – Cố Phi nói.

“….Vãi” – Tưởng Thừa cầm chai lên – “Để tôi xem… hạn sử dụng 36 tháng, chắc không thành vấn đề, chắc mấy người cũng không phải là tới đây 30 tháng trước?”

“36 tháng là bao lâu?” – Cố Phi không ngẩng đầu, đem chai về bắt đầu rắt lên.

“Ba năm.” – Tưởng Thừa nói.

“Nhiều lắm là nửa tháng trước.” – Cố Phi nói – “Cậu thật kỹ tính, tôi bình thường ngửi không có mùi gì kì lạ liền ăn.”

“Cậu không tính được hạn sử dụng mà ăn đại phải không?”

“Đúng đó.” – Cố Phi quét mắt nhìn cậu – “không thể bì với cuộc sống tỉ mỉ của học bá được.”

Thịt nướng không lâu lắm, qua một chút liền bắt đầu nhỏ dầu, căn phòng tràn ngập khói bắt đầu tỏa ra mùi thơm nức mũi.

Nướng thịt cũng không cần kỹ thuật gì khó, Cố Phi lại trông rất thành thục nên Tưởng Thừa cũng không đưa tay qua giúp, lại qua ngồi cạnh nồi canh gà sưởi ấm.

Bên ngoài một mảnh yên tĩnh, sắc trời cũng đã tối sầm, cửa sổ mở ra như một tấm màn đen làm người ta có cảm giác hơi lạnh. Bên trong bếp gạch và giá nướng ngược lại hiện lên ánh lửa rực sáng còn rất kiên định.

Loại cảm giác này rất vi diệu, y như ngày hôm đó ngồi trong chiếc xe màn thầu màu bắp, bên ngoài đường phố thật vắng lặng, gió rất lạnh, mà bên trong xe lại là một khoảng không gian yên bình thoải mái.

Hiện tại ngoài cửa sổ là tối đen bất an, bên trong lại là ánh sáng và hơi ấm.

Tưởng Thừa rất thích cảm giác này.

Đã lâu như vậy rồi, kể từ khi đặt chân đến đây mang theo áp lực cùng phẫn nộ, khó hiểu và mờ mịt, còn có đủ chuyện không thể thích ứng nỗi. Cho tới ngày hôm nay, ngay giờ phút hiện tại, cậu mới thật sự có cảm giác mình đã đặt chân lên mảnh đất này.

Dù có lẽ cảm giác này chỉ là tạm thời, cũng có lẽ là do ảo tưởng của các giác quan, nhưng giờ phút này cậu vẫn không nhịn được mà muốn cảm nhận nó.

"Ăn cay được không?" – Cố Phi hỏi.

"Một chút thì được, đừng quá nhiều."

Cố Phi rắt chút bột tiêu cay lên, đem xiên thịt bỏ vào đĩa đưa cho cậu: "Thử đi, tôi thích có chút cháy, mấy xiên này đều không có cháy gì."

"Tôi cũng thích có chút cháy sém." – Tưởng Thừa cầm một xâu cắn lấy – "Vị rất ngon."

"Tôi còn cho rằng học bá các cậu sẽ không ăn đồ cháy, hạn sử dụng còn phải nhìn ngó, bộ không sợ ăn đồ khét sẽ bị ung thư sao?" – Cố Phi tiếp tục nướng xâu thịt trên giá.

"Cậu có thấy phiền không?" – Tưởng Thừa vừa ăn vừa nói – "Cậu đối với học bá có bao nhiêu oán niệm vậy? Cứ canh cánh trong lòng như thế."

"Sống tới sắp 18 tuổi rồi, quay đầu lại liền thấy được một học bá thực thụ, cảm xúc phập phồng khó yên thôi" – Cố Phi đem mấy xâu thịt còn lại cho vào đĩa chồng lên cao, lại đi qua đặt lên cái thùng gỗ lộn ngược dùng làm bàn ăn – "Miệng của học bá lại chẳng dễ nghe tí nào."

Trời lạnh vừa coi chừng lửa vừa ăn xiên nướng, đây thật là một loại hưởng thụ, Tưởng Thừa tạm thời không muốn cùng Cố Phi đấu võ mồm, cũng không lên tiếng nữa, chỉ miệt mài ăn.

"Uống chút gì không?" – Cố Phi ở kế bên lục lục thùng giấy – "Tôi nhớ rượu lần trước còn chưa uống hết."

"Rượu đế?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Phí lời, trời lạnh như vậy ai mà đi uống bia?" – Cố Phi lấy ra chai rượu, đặt lên thùng gỗ – "Thời điểm thế này một chai Ngưu Nhị sẽ làm cảm động lòng người."

Tưởng Thừa nhìn chai rượu, do dự một hồi lại gật gật đầu: "Được, tới đi."

Lúc Cố Phi rót rượu, Tưởng Thừa liền kinh hãi, vừa rót đã đầy một ly giấy, cậu chưa từng uống rượu đế thế này, nhưng nghĩ lại kiểu nói chuyện ngược chiều gió thường ngày của mình với Cố Phi, cậu không nói gì, cứ nhìn Cố Phi rót đầy ly để tới trước mặt.

"Có thể cậu cảm thấy không cần thiết phải nói cám ơn" – Cố Phi cầm ly lên – "Nhưng vẫn phải nói với cậu một câu cám ơn."

"Có thể cậu cảm thấy không cần thiết phải nói đừng khách sáo" – Tưởng Thừa cũng cầm ly lên – "Nhưng tôi vẫn phải nói một câu không cần khách sáo như vậy đâu."

Cố Phi cười lên, cầm ly của mình cụng lên ly của Tưởng Thừa một cái, uống xuống một ngụm.

Tưởng Thừa nhìn qua ly cậu ta, tên Vương Bát Đản này thế mà lại uống ngụm rượu đế như uống bia, cậu đành phải bỏ qua nguyên tắc cũng uống gần một hớp.

Rượu từ cuống họng trong nháy mắt tới dạ dày, sau đó lại từ dạ dày chạy ngược lên tới cuống họng, nóng tới đốt cháy cổ cùng mang tai.

Cố Phi nhìn cậu: "Thường ngày cậu không uống rượu à?"

"Không uống rượu đế như uống bia." – Tưởng Thừa nói, cúi đầu ăn ngụm thịt. Thật ra trong thời tiết lạnh như vậy, lửa nóng một ngụm trong người cũng cảm thấy rất đã.

"Cậu uống đại hai hớp được rồi." – Cố Phi nói – "Không phải còn đang bị thương sao?"

"Hôm nay không còn cảm giác gì." – Tưởng Thừa đụng đụng chỗ vết thương, ý nói không còn đau nữa. Tưởng Thừa do dự một chút, lại hỏi một câu – "Cố Miểu… làm sao rồi?"

"Tạm thời đang ở nhà." – Cố Phi lại uống một hớp – "Hôm qua cha mẹ thằng nhóc kia lại kêu cha mẹ hai đứa còn lại cùng tới trường làm loạn."

"Chó má!" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Chắc chắn bọn nó đã làm gì nên Cố Miểu mới phản ứng như vậy, Cố Miểu bình thường còn không thèm nhìn người khác tí nào."

"Bọn nó vẽ bậy lên tập Nhị Miểu." – Cố Phi mở nắp nồi, canh bên trong liền sôi lên, cậu ta nếm nếm thử, sau đó bỏ thêm muối cùng bột ngọt – "Nhị Miểu nói muốn tự mình xử lý, tôi cũng không tới trường hỏi chuyện, không ngờ lại xử lý theo cách này."

Tưởng Thừa gần như có thể tưởng tưởng ra trên tập Cố Miểu bị vẽ thành dạng gì. Mấy đứa con nít quỷ kiểu này, miệng người lớn lúc nào cũng là "nó vẫn còn là đứa con nít", thật ra thường rất độc địa.

Tưởng Thừa vẫn còn nhớ hồi học tiểu học, trong lớp có đứa chỉ số IQ hơi thấp, gần như bị cả lớp xa lánh và bắt nạt, đến cậu cũng từng tham gia qua, phảng phất có một loại sợ hãi, nếu như bản thân mình không giống với số đông còn lại, chắc chắn cũng phải nhận loại đãi ngộ tương tự.

"Trường học cứ để Cố Miểu về nhà như vậy?" – Tưởng Thừa nói – "Không quan tâm tới nguyên nhân trước đó? Cứ cho việc đánh người là không đúng, cũng không tới mức không cho tới trường nữa chứ?".

“Trường học vốn dĩ không đồng ý nhận Cố Miểu vào học, tôi xin hiệu trưởng rất lâu rồi” – Cố Phi dừng một chút, im lặng một hồi lại nhìn Tưởng Thừa – “Nhị Miểu cần phải đi trường học đặc biệt.”

“…. Vậy sao” – Tưởng Thừa đã đoán Cố Miểu chắc hẳn có vấn đề gì đó, nhưng nghe Cố Phi nói ra bốn chữ trường học đặc biệt như thế, lại có chút không biết nên làm sao tiếp nhận nổi.

“Nó sinh ra đã…. có chút vấn đề.” – Cố Phi cầm một xiên thịt, rắt lên chút thì là Ai Cập – “Nói chuyện không được, hai ba tuổi mới mở miệng, hai ba từ nói ra cũng không được lưu loát, học cái gì cũng không biết, dường như cũng không biết biểu đạt, đói khát khó chịu gì cũng chỉ hét lên.”

“Vậy nó…” – Tưởng Thừa sau khi mở miệng cũng không nói tiếp. Cố Phi lúc nói những lời này chỉ nhìn xuống đồ ăn đang cầm trên tay, nhìn qua như không để ý gì, nhưng Tưởng Thừa vẫn cảm nhận được phiền muộn trong lòng cậu.

Tưởng Thừa không truy hỏi nữa, Cố Phi cũng không nói tiếp Cố Miểu là có vấn đề gì, vết sẹo sau đầu Cố Miểu là từ đâu có, có phải như Lý Bảo Quốc nói, bị ba Cố Phi quất cho té ngã.

Còn cả lời đồn Cố Phi giang hồ là thật hay giả.

Những điều này cậu đều rất tò mò, nhưng cũng không định hỏi tiếp.

Canh gà nấu rất ngon, không biết có phải vì trời lạnh hay không mà canh gà có vẻ đặc biệt mê người, một ngụm hớp xuống liền cảm thấy ấm tới đầu, làm thần trí cũng có phần mê mẫn.

“Canh gà này thật đỉnh.” – Tưởng Thừa cảm thán.

“Chắc do học bá cậu mua đấy!” – Cố Phi uống hớp rượu, quơ quơ ly rượu trước mặt cậu – “Đỉnh mới là cái này.”

“…Ờ” – Tưởng Thừa dừng một chút, cũng cầm ly lên hớp một ngụm, lại gật gật – “Đúng đó.”

Nồng độ rượu này mặc dù cao, Tưởng Thừa bình thường cũng không uống rượu đế, nhưng vừa ăn vừa uống thế này, ly rượu rất nhanh đã thấy đáy.

Không biết có phải vì nguyên nhân này không, Tưởng Thừa cảm thấy đột nhiên rất mắc cười, giống như lúc ở tiệm nhà Cố Phi hôm đó, nói tới chuyện đánh nhau liền cười tới không ngừng, bây giờ lại muốn cười ngốc một trận.

“Tôi…. ” – Cậu xoay đầu nhìn Cố Phi.

Cố Phi đang hớp canh, bốn mắt nhìn nhau xong, Cố Phi liền vội vã quay đầu đi, đem đống canh trong miệng phun hết ra ngoài.

Cố Phi phun xong, màn cười không điểm dừng của hai người lại bắt đầu.

Tưởng Thừa cười đến đũa cũng cầm không nỗi, đũa rớt lên bàn, Tưởng Thừa muốn cầm lên, đũa lại lăn xuống đất, cậu vừa cười vừa vươn tay nhặt lên để cạnh chén canh.

Cố Phi nhìn cây đũa gỗ, cười tới mức canh trong chén cũng đổ hết ra phân nửa.

"Tôi không được rồi." – Tưởng Thừa vừa cười vừa đem tay đặt trên vết thương ở xương sườn – "Tôi đang là người bị thương, không thể cười như vậy…. "

Cố Phi không nói chuyện, dựa lưng vào tường ở phía sau, tiếp tục cười ha ha một hồi, cuối cùng cũng thở một hơi dài: "Xém chút nữa hết hơi luôn rồi."

Cười xong trận này, lúc đầu còn cảm thấy cửa sổ mở ra, gió thổi vào sau lưng có chút lạnh, hiện giờ thì mồ hôi cũng chảy ra rồi.

"Ày-" – Tưởng Thừa móc móc túi, muốn tìm khăn giấy lau miệng, mò cả ngày cũng không ra – "Mệt chết tôi rồi."

"Tìm khăn giấy hả?" – Cố Phi chỉ chỉ cái bàn sau lưng cậu – "Ở đó có."

Tưởng Thừa xoay đầu, trên cái bàn đã cũ có mấy cuộn giấy.

Cậu vươn tay qua lấy một cuộn, từ bàn lấy qua lại có một tờ giấy rơi xuống dưới chân.

Lúc nhặt lên định để trở về, Tưởng Thừa dừng một chút, nhìn thứ trên trang giấy ngẩn người ra.

Trên tờ giấy nâu có in năm khuông nhạc, giấy này cậu rất quen thuộc, cậu thích nhất chính là năm khuông nhạc trên màu giấy nâu thế này.

Một đường năm dòng kẻ cũng không có gì kì quái, kiểu học sinh cá biệt như Cố Phi, có lẽ từ nhà sách tiếng Anh mua về…

Nhưng điều làm cậu kinh ngạc là thứ viết trên đó.

Hơn nửa trang là bản nhạc.

"Ts" – Tưởng Thừa nháy mắt một cái, tay vịn mép bàn, cố gắng sắp xếp lại hình ảnh trước mắt, sau đó ngâm nga ra hai câu – "Rất hay, bài gì vậy?"

Cố Phi vẫn dựa trên tường, nhìn chằm chằm cậu một lúc, sau đó mới nói: "Cậu còn biết đọc nhạc?"

"Phí lời" – Tưởng Thừa cầm bản nhạc dựa vào phía sau chân bàn luôn, cúi đầu – "Học bá chúng tôi cái gì cũng biết…. Cái này là ai viết vậy?"

Cố Phi không lên tiếng.

Tưởng Thừa lại nhìn một hồi, giương mắt ngắm kỹ Cố Phi, còn dùng tay chỉ chỉ cậu ta: "Là cậu viết?"

"Hửm?" – Cố Phi uống hớp rượu – "Tại sao là tôi? Cậu xem tôi giống người biết viết nhạc lắm sao?"

"Không giống, có điều… " – Tưởng Thừa búng búng tờ giấy – "Cái dấu thanh này, cậu xem chữ b này rất giống của cậu viết, ở dưới có cái móc dài, giống như tay đang chống nạnh."

"Quái gì vậy!" – Cố Phi cười lên.

"Là cậu viết? Hay viết dùm người khác?" – Tưởng Thừa cầm tờ giấy quơ quơ trước mặt cậu ta, lại cảm thán một câu – "Rất hay đó."

"Học bá đúng là học bá, khuông nhạc học từ cấp 2 vẫn còn nhớ rõ." – Cố Phi không trả lời câu hỏi của cậu.

"Đệt, xem thường học bá bọn tôi rồi." – Tưởng Thừa đứng lên, đem giấy vỗ lên bàn một cái, cảm thấy lần này bản thân chắc đã uống tới rất thoải mái, hăng hái đều đã vụt dậy, giọng điệu nói chuyện cũng bắt đầu thay đổi – "Tôi cho cậu mở mang tầm mắt."

"Cậu muốn hát?" – Cố Phi cũng rất cao hứng, đứng lên dựa vào tường vỗ vỗ tay cho cậu.

"Đợi đã." – Tưởng Thừa từ sô pha lấy cặp mình lên – "Tôi không nhớ có đem hay không… Bình thường tôi đều đem…. À, có."

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa lục lọi nửa ngày, móc ra một hộp nhựa dài bán trong suốt, ống sáo?

Tưởng Thừa biết đọc nhạc, còn biết từ bản nhạc lập tức ngâm nga ra mấy câu, thật làm Cố Phi kinh ngạc. Người như Tưởng Thừa, theo thầy Từ nói là một học bá, thành tích nếu không đưa ra giấy trắng mực đen cũng không mấy ai tin được, đánh người là sở trường, biết chơi bóng rổ cũng không kì quái, biết đọc nhạc mới thật sự là bất ngờ.

Giống như chính bản thân Cố Phi vậy, viết xong bài nhạc dù cho có đề tên mình ở dưới, người không quen còn tưởng là cậu đi đánh nhau một trận xong mới cướp được bài hát về.

Tưởng Thừa hẳn là uống tới hưng phấn, một ly giấy tính là hai lượng rưỡi, ly của Tưởng Thừa hiện tại đã không còn một giọt, đối với người không thường uống rượu mà nói, hai lượng rưỡi như vậy xuống dạ dày, chắc chắn sẽ có loại tính cách như Tưởng Thừa hiện giờ.

"Sáo hả? Tinh tế tới vậy." – Cố Phi nhìn ống sáo bằng kim loại màu đen trong tay Tưởng Thừa.

"Ừm, Penny whistle." – Tưởng Thừa hằng giọng – " Ireland Penny Whistle, tôi rất thích, có điều không thường thổi, trước kia ở nhà cũng không."

"Tại sao?"

"Bởi vì nhìn không sang bằng piano" – Tưởng Thừa cười lên – "Mẹ tôi… dù sao cũng không thích, nói là ầm ĩ, bà thích piano."

"Cậu còn biết chơi piano?" – Cố Phi nhìn tay Tưởng Thừa, bình thường không chú ý, lúc này ngón tay cậu đặt ở trên ống sáo, ngón tay rất dài, vừa dài vừa thon, đốt ngón tay rất rõ ràng nhưng lại không gai góc.

"Đúng đó, muốn quỳ xuống luôn không? Tôi thấy dưới sô pha có cái đệm lót, cậu đem qua đi" – Tưởng Thừa cầm sáo, chỉ chỉ sàn nhà ở trước mặt – "Để ở đây quỳ là được."

Cố Phi cười lên, lấy điếu thuốc đốt lên, ngậm trong miệng.

Cố Phi cảm thấy trước giờ bản thân hẳn là chưa từng nghe qua Penny Whistle, nhưng sau khi Tưởng Thừa thổi xong một đoạn nhỏ, cậu mới nhớ lại, có một khoảng thời gian Đinh Trúc Tâm rất thích nhạc Celtic, nghe suốt cả ngày, có đủ loại sáo và kèn tây trong đó, chắc hẳn cũng có Penny Whistle.

Tưởng Thừa thổi bài gì Cố Phi không biết, nhưng lại nghe rất quen thuộc.

Đang lúc cảm thán Tưởng Thừa thế nhưng còn biết chơi cái này, lại còn thổi rất hay, ngón tay đặt trên ống sáo linh hoạt như nhảy múa… thì Tưởng Thừa đột nhiên dừng lại, quay đầu ho hai tiếng: "Thật ngại quá, để làm lại."

Cố Phi đành phải vỗ lại thêm tràng pháo tay.

Tưởng Thừa nhìn qua Cố Phi, lại đặt sáo lên miệng, rũ mắt xuống, ngón tay lại tiếp tục nhảy múa, thanh âm lại lần nữa vang ra.

Đây là lần đầu tiên Cố Phi nghe người khác thổi sáo ngay trước mặt mình, có loại cảm giác không nói nên lời.

Tưởng Thừa lúc bình thường nét mặt sẽ mang theo sự không thoải mái và buồn bực, lần đầu tiên âm thanh phát ra cũng đã tiêu mất rồi. Lông mi của cậu nhẹ nhàng run lên, nhìn qua thật an tĩnh và trầm ổn.

Khoảnh khắc này, Cố Phi đột nhiên thật tâm thật ý cảm nhận, Tưởng Thừa quả thật đúng là một học bá.

26. Chương 26

Tiếng sáo nghe rất hay, cộng hưởng cùng không gian trong phòng lúc này khiến cho âm thanh nghe thật du dương mà linh hoạt.

Cố Phi không biết tại sao lại có người cảm thấy loại nhạc cụ này có gì không bằng piano, Tưởng Thừa đứng chống bàn tay cầm ống sáo nhỏ màu đen như vậy, rất có phong cách.

Bài Tưởng Thừa thổi nghe rất vui tai, nhưng không hiểu sao Cố Phi lại nghe được chút cô đơn, không biết do âm thanh vốn có của loại nhạc cụ này hay là do người thổi nó.

Khi âm thanh của sáo đang nhảy múa trong đám lửa cuối cùng cũng tan biến mất, tay cầm sáo của Tưởng Thừa buông xuống, cả hai đều không nói gì.

Qua một lúc, Tưởng Thừa mới ngẩng đầu lên, khóe miệng mang theo một nụ cười không rõ ràng: "Làm sao đấy?"

"Quá đỉnh nhở." – Cố Phi trả lời, vỗ tay bộp bộp.

"Nói chuyện bình thường thôi không được sao?" – Tưởng Thừa cầm miếng vải nhung lau lau miệng sáo – "Vừa mở miệng ra đã như muốn ăn đòn."

"Rất đỉnh." – Cố Phi trả lời lại lần nữa – "Chắc học lâu rồi phải không?".

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lại một tiếng, nghĩ nghĩ lại lắc đầu – "Hình như cũng không lâu lắm, không lâu bằng lúc tôi học piano."

"Không lâu lắm lại thổi hay như vậy. Không hổ danh là…."

Cố Phi nói nửa chừng lại không nói nữa, Tưởng Thừa thở dài: "Đúng đó, học bá mà, khúc gỗ như cậu học tới khi nào mới xong."

Cố Phi cười lên một hồi mới nói một câu: "Thật sự là thổi rất hay."

"Thật ra không khó, nhập môn rất dễ." – Tưởng Thừa cầm sáo trên tay quay quay mấy vòng, lại chuyển qua hướng Cố Phi – "Có muốn thử không?"

"…..Vậy tôi thử một chút." – Cố Phi đi tới trước mặt cậu cầm lấy sáo – "Cứ vậy mà thổi à?"

"Không phải thì sao?".

"Ý tôi là cậu có bị bệnh sạch sẽ không?".

Tưởng Thừa cười phá lên, cảm thấy tối hôm nay mình thật sự nhịn không nổi nữa rồi, cười tới nửa ngày trời mới chỉ tay bốn phía nói: "Xung quanh thế này đây, ai mà bị bệnh sạch sẽ đã sớm không xong rồi".

"Cũng đúng, hồi nãy còn cầm giẻ có chuột chết." – Cố Phi cầm ống sáo nhìn nhìn, học theo Tưởng Thừa đặt tay lên lỗ khí – "Như vậy đúng không?"

"Ừm." – Tưởng Thừa nhẹ nhàng đẩy đẩy ngón tay Cố Phi – "Nhấn chặt, âm thanh lọt ra ngoài rồi."

Sau khi Cố Phi nhấn chặt, thử nhẹ nhàng thổi một hơi.

Cây sáo liền phát ra âm thanh lạc điệu còn rít lên chói tai, Cố Phi cau mày xoay đầu sang một bên: "Ai, sao lại có âm thanh như vậy, làm hết hồn."

Tưởng Thừa nhịn cười: "Thổi buông lỏng một chút, hơi thổi ra đừng thu vào, âm thanh phải thả ra hết mới hay được."

"Được." – Cố Phi lấy hơi, sau đó lại thổi lần nữa.

Lần này đã tốt hơn nhiều, thanh âm vừa vang vừa dài, nhưng nghe vẫn….

"Thôi bỏ đi." – Cố Phi buông sáo xuống – "Nhập môn có dễ cũng không phải tùy tiện thổi hai cái là nghe được ngay, âm thanh thế này không biết có nên kêu vài con Husky tới luôn không."

"Gấp gáp quá." – Tưởng Thừa cầm lại sáo, cầm miệng ống lau lau vài cái trên quần – "Cậu xem mặt tôi, phải thả lỏng một chút."

Cố Phi thật nghiêm túc nhìn cậu, Tưởng Thừa thổi lên: "Hiểu chưa?"

“Nếu tôi nói chưa hiểu” – Cố Phi bật cười – “Cậu có mắng tôi không?”

Tưởng Thừa không nói, cầm sáo tiếp tục thổi đoạn nhỏ. Thổi một hồi rồi, Cố Phi lại lấy ngón tay chọt chọt lên mặt cậu: “Cậu nói thả lỏng thế này….”

Tiếng nhạc đột ngột dừng lại, Tưởng Thừa tức khắc cầm sáo quất lên tay cậu ta.

“Móa!” – Cố Phi rụt tay về, vừa vung vung tay vừa xoa xoa, mắng một câu – “Cậu mắc bệnh gì vậy?”.

Tưởng Thừa đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng như muốn leo từ cửa sổ nhảy lầu một phát cho rồi. Không biết có phải do uống quá nhiều hay không, hay là khoảng cách mặt đối mặt gần như vậy, làm cậu cảm thấy không khí bốn phía đều lộ ra sự mờ ám.

Giọng nói của Cố Phi, hơi thở khi chuyện trò của cậu ta, đều khiến cậu cảm thấy có phần choáng váng.

Đầu ngón tay đụng vào mặt cậu cũng chỉ nhẹ chút xíu, tới mức không hề đáng kể, nhưng động tác này vẫn làm Tưởng Thừa có chút phản ứng quá khích.

Giờ phút này Tưởng Thừa không phân rõ được đây là phản xạ có điều kiện hay là theo bản năng tránh né của bản thân.

Quan trọng nhất là Cố Phi bị cậu dùng ống sáo quất một cái còn không hiểu vì sao, cậu cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Chào cậu, tôi không quá thích bị người khác đụng vào.

Bởi vì tôi thích con trai, nên tôi càng không muốn bị con trai đụng tới.

Chào cậu, Vương Chín Ngày nói tôi là người thích kiếm chuyện, thật ra đó là một nhận định hoàn toàn chính xác…

“Vương Húc nói cậu là người thích kiếm chuyện không cho người khác đụng lên vai.” – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, đoạt trước lời cậu – “Cậu đúng là thích kiếm chuyện thật nha.”

“Ờ” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu ta – “Giờ cậu mới biết sao?”.

Cố Phi không nói nữa, nhìn cậu chằm chằm.

Tưởng Thừa cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng đó cùng Cố Phi bốn mắt trừng nhau.

Nhìn chằm chằm chưa tới mười giây, Tưởng Thừa lại cảm thấy đại sự không ổn, cậu lại buồn cười.

Cực kỳ buồn cười.

Quất lên tay Cố Phi xong, sau đó còn cười như điên không ngừng, nếu chuyện này thực sự xảy ra, Cố Phi có lẽ sẽ tới đánh nhau với cậu một trận.

Bởi vậy mới nói, rượu không thể tùy tiện uống nhiều, dễ làm hỏng chuyện.

Ngàn vạn mạch suy nghĩ trong đầu, Tưởng Thừa cắn răng cố nhịn cười, Cố Phi đại khái là nhìn chằm chằm cậu tới mệt rồi, lại chà chà tay: "Cũng may là cậu không phải con gái, không thì chả ai thèm lấy đâu".

Tưởng Thừa ngay tại phút này bạo phát cười một trận như điên.

Cười con mẹ nó! Cười cái rắm a!

Rốt cuộc có cái gì buồn cười sao!

Một ly Ngưu Nhị lại có thể biến mày thành thằng thiểu năng trí tuệ!

Tưởng Thừa, mày có bị ngu hay không? Có nha.

Cậu một mặt mang cuồng phong bão táp trong lòng tự giáo huấn bản thân, một mặt cười đến nỗi cái bàn phía sau cũng run run theo.

"Cậu tin tôi đánh cậu không?" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa che lại vết thương ở xương sườn tiếp tục cười, Cố Phi cuối cùng lần nữa bị tinh thần thiểu năng của cậu lây nhiễm, cũng cười phá lên.

Có điều trận cười này ngoài chuyện rất thiểu năng trí tuệ ra, thật ra cũng có chỗ tốt, ngượng ngùng bao trùm Tưởng Thừa khi nãy cũng bị cười tới không còn gì nữa.

Cười đến mức thắt lưng cũng đau.

"Ày —" – Tưởng Thừa ngã lên sô pha – "Thật ngại quá, tôi chắc uống nhiều rồi."

Cố Phi thở phào một hơi, hình như đang đợi tràng cười qua đi, sau đó đi qua ngồi cái phạch xuống sô pha

kế bên Tưởng Thừa: “Vương Húc nói, cậu ta vỗ lên vai cậu một cái, cậu đã muốn động thủ ngay?”.

Mặc dù sô pha đã cũ, nhưng độ đàn hồi vẫn còn tốt tới kinh người, Cố Phi ngồi cái phạch xuống, y như đạn pháo bay, Tưởng Thừa liền bị xốc lên một cái, choáng váng đầu óc, cảm thấy bản thân mình như muốn bay lên luôn rồi.

“Tôi không có hứng thú động thủ với tên nhát gan như cậu ta” – Tưởng Thừa vỗ vỗ cái sô pha, cũng đứng dậy nhảy xuống phạch một cái.

“Cậu sao mà trẻ con thế không biết?” – Cố Phi nói, sau đó đứng dậy làm tương tự.

“Là cậu bày đầu trước… ” – Tưởng Thừa lần này bị xốc tới có chút lệch ra, ngã qua bên người Cố Phi.

Sô pha này không lớn, một cái sô pha cho hai người, xốc lên lần này, cả hai liền trực tiếp chen chúc ở một chỗ, đầu cũng xém va vào nhau.

“Đệt.” – Tưởng Thừa nhỏ giọng mắng một tiếng, chống tay lên sô pha định đứng dậy.

Tay vừa ấn xuống liền trực tiếp ấn lên tay của Cố Phi.

Tay Cố Phi rất ấm, xúc cảm lòng bàn tay cậu đặt lên đốt ngón tay Cố Phi thật quá rõ ràng.

Nhưng lần này Tưởng Thừa cũng không làm theo phản xạ có điều kiện như lúc nãy, bản thân cũng không hiểu tại sao cứ như vậy đứng tại chỗ cũ như bị điểm huyệt.

Cố Phi không nói cũng không động đậy, lúc quay đầu qua, hơi thở quét qua bên tai Tưởng Thừa.

“Cậu…” – Tưởng Thừa mở miệng, cũng không biết mình đang định nói gì.

“Cái gì?”.

Hai chữ đơn giản này, dưới tác dụng của cồn cùng khoảng cách gần như vậy, giống như dòng điện chích lên đóm lửa, âm thanh vừa phát ra, Tưởng Thừa liền cảm thấy các lỗ chân lông nửa thân mình cũng sắp sửa nổ tung.

Cậu xoay mặt qua, hôn một cái lên mặt của Cố Phi.

Điên rồi.

Đây là nội dung duy nhất còn sót lại trong đầu Tưởng Thừa lúc này, còn lại đều đã hóa thành trống rỗng.

Não con mẹ nó cũng không còn rồi.

Cố Phi vẫn không động đậy cũng không nói gì. Giờ phút này cả hai như pho tượng, đứng hình ngưng đọng trong không gian.

Cố Phi cũng không có phản ứng lại, mà bởi vì đầu rất choáng váng, Tưởng Thừa cũng không nhìn rõ được ánh mắt cậu ấy, chỉ còn biết hi vọng giờ phút này sấm sét đánh một phát cho cậu với Cố Phi đều hết mất trí nhớ.

***

Buổi sáng khi Tưởng Thừa tỉnh dậy, điện thoại hiện lên đã mười giờ rưỡi, còn có ba cuộc gọi nhỡ của thầy Từ.

Đây là lần đi trễ đầu tiên từ lúc khai giảng tới giờ của Tưởng Thừa, còn trễ chút nữa không chừng bị gọp thành trốn học nửa ngày trời.

Tưởng Thừa chống giường ngồi dậy, gục đầu nhắm nửa con mắt.

Cậu không muốn tới trường.

Cực kỳ không muốn.

Bởi vì chuyện tối hôm qua.

Ký ức cuối cùng của cậu chính là đặt môi lên mặt Cố Phi.

Khúc sau là gì cũng không hề nhớ.

Cứ cho là có thể nhớ, cũng không còn nhớ nữa rồi.

Cưỡng ép bản thân mình uống tới say mèm, ép bản thân mình phải mất trí nhớ.

Nếu không phải vì không đủ công lực, cậu cũng đã đem hết một màn này xóa sạch ra khỏi đầu luôn rồi.

Cả một đêm Tưởng Thừa ngủ không được thoải mái, mơ thấy rất nhiều mộng, giờ cũng không còn nhớ nữa,

nghĩ lại cũng chỉ còn là đám sương mù trắng đen hỗn tạp.

Làm cậu cảm thấy rất uể oải.

Mà cảm giác đầu tiên sau khi thanh tĩnh lại chính là mất mặt.

Cùng với bất an.

Biết Cố Phi cũng đã nửa kỳ nghỉ đông cộng thêm nửa học kỳ, uống rượu xong phát điên hôn lên mặt người ta.... Đã mượn rượu làm càn rồi.

Đúng, là mượn rượu làm càn! Giải thích này rất tốt!

Tửu lượng của cậu không đủ để chống đỡ trong thời gian ngắn như vậy uống hết một ly Ngưu Nhị lớn, cho nên là do cậu uống say rồi.

Uống say rồi nên mới ngang ngược.

Một giải thích thật hoàn hảo.

Tưởng Thừa xuống giường mặc đồ, giải thích hợp lý như vậy làm cậu đột nhiên có chút an tâm, rửa mặt xong, gọi điện lại cho thầy Từ rồi mang cặp chạy tới trường.

Lúc tới trường đúng lúc đang là giờ học, Tưởng Thừa mang cặp từ cửa sau đi vào.

Lúc đầu trên đường tới trường còn đang khí định thần nhàn, nhưng vừa bước chân vào lớp đã thấy Cố Phi thế mà lại không trốn học, đang cúi đầu chơi trò cùi bắp Yêu tiêu trừ, cậu đột nhiên cảm thấy có chút không thực tế.

Cậu lấy tinh thần của một học bá xin thề, trước khi hôn lên mặt của Cố Phi, cậu đối với cậu ta không hề có bất kỳ tư tưởng gì, ngoại trừ việc cảm thấy Cố Phi rất đẹp trai, tay cũng rất đẹp các loại thường thức của quần chúng ra, cậu không còn có ý nghĩ gì khác.

Nhưng Tưởng Thừa không biết Cố Phi có để bụng hay không.

Mặc dù cậu không muốn thừa nhận cho lắm nhưng ở cái thành phố này trải qua nhiều ngày như vậy, Cố Phi là người duy nhất cậu muốn ở cạnh bên, một người cậu có thể trở thành "bạn bè".

Tưởng Thừa mơ hồ có chút sợ hãi, nếu như đoạn tuyệt quan hệ với Cố Phi, cậu còn có thể cùng ai trò

chuyện đây?

Chu Kính?

Vương Chín Ngày?

Loại mờ mịt đột nhiên xuất hiện này làm cậu không hiểu vì sao mình lại có phần hoảng hốt.

Nếu như chưa từng kết giao với Cố Phi, cậu từ đầu đến cuối đã ở bên ngoài đám người này, cảm giác ngược lại sẽ không rõ ràng tới vậy.

"Cho tôi vào." – Tưởng Thừa đá lên chân ghế của Cố Phi.

"Hả?" – Cố Phi ngẩng đầu lên thấy cậu có chút bất ngờ – "Tưởng hôm nay cậu không đi học."

"Ngủ quên." – Tưởng Thừa từ sau ghế chen vào ngồi xuống, Cố Phi nhìn qua rất bình thường, làm cậu yên tâm không ít.

Cố Phi từ học bàn lấy ra cây sáo: "Hôm qua cậu không mang về."

"Ồ" – Tưởng Thừa cầm sáo về, hai từ "hôm qua" như vậy làm tay cậu cũng muốn run run.

"Chìa khóa kia cậu còn muốn lấy không?" – Cố Phi vừa quét tay trên màn hình điện thoại vừa nói.

"…… Muốn" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Mấy cậu không phải người tốt có ý kiến không?"

"Có ý kiến gì?" – Cố Phi móc chùm chìa khóa của mình ra, lấy một cái đưa cho cậu – "Dù sao cũng không phải người tốt, có ý kiến gì có thể không cần để ý."

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Tụi nó sẽ không có ý kiến, cũng không phải người không quen."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa nhận lấy chìa khóa.

"Có thời gian mời tôi một bữa." – Cố Phi tiếp tục chơi game – "Bánh nhân thịt nhà Chín Ngày là được."

"….. Tại sao?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Tôi cho cậu chìa khóa, cậu còn đang cầm trên tay."

"Cái gì?" – Tưởng Thừa xoay người qua.

"Không mời tôi một bữa, tôi sẽ nói với Chín Ngày là cậu giở trò lưu manh với tôi."

"Tôi ……móa?" – Tưởng Thừa cảm thấy vạn nhất kinh hãi, cũng không để ý tới ngượng ngùng gì nữa – "Tôi con mẹ nó là uống nhiều thôi được chưa!"

"Cậu thử đi hỏi người ở đây, coi có ai uống hai lượng rưỡi Ngưu Nhị mà say chưa." – Cố Phi cười lên.

"Tôi uống hai lượng đã say đó." – Tưởng Thừa cảm thấy thật vi diệu – "Mấy người không cho người khác tửu lượng thấp à? Còn có lượng đồ nhắm bài ngoại các thứ?"

"Cũng đúng, cậu người phương Nam mà." – Cố Phi nói.

"…… Tôi không phải người phương Nam." – Tưởng Thừa nhắc cậu ta.

"Ở nơi này" – Cố Phi để điện thoại xuống, tay trong không khí trước mặt vẽ một đường – "Tới từ phía Nam đều là người Nam."

"Thả rắm." (ý chửi Cố Phi làm phách)

"Mới thả rồi, tôi đồng ý cho cậu tửu lượng không tốt, cậu có thể không đồng ý cho tôi thả rắm sao?"

"Tôi…" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Đừng cười" – Cố Phi chỉ chỉ cậu – "Tôi nói thật đó, cậu còn cười cái nữa tôi cũng muốn hẹn cậu ở cổng sau trường."

Lời này không nói thì tốt, nói xong Tưởng Thừa lại cảm thấy mắc cười.

Cũng may Chu Kính lúc này quay đầu xuống: "Tưởng Thừa, Tưởng Thừa? Tưởng…. Ày, bàn với cậu chuyện này."

"Chuyện gì?" – Tưởng Thừa thở dài.

“Sắp thi giữa kỳ rồi, lúc thi cậu cho tôi xem đáp án đi.”

“Ở đây thi ngồi thế nào?” – Tưởng Thừa hỏi, thỉnh cầu này lúc trước cậu đã nghe quá nhiều rồi, nhưng trường học lúc trước, khi thi luôn sắp lại chỗ ngồi, phân ra nửa lớp tới phòng thí nghiệm gì đó làm bài, còn đảo lộn thứ tự, không theo số báo danh, đụng phải ai coi đáp án cũng coi như là người hữu duyên.

Bây giờ nghĩ lại quan hệ của cậu với Phan Trí tốt như vậy, có thể là do mỗi lần thi đều ở cùng một phòng, bài thi cũng có thể giống nhau.

“Kéo bàn ra một chút là xong, cậu còn muốn thi như thế nào?” – Chu Kính hỏi.

“Ờ, có chia đề A, B không?” – Tưởng Thừa lại hỏi.

“Không.” – Chu Kính nói.

“….. Ồ.” – Tưởng Thừa cảm thấy Phan Trí chắc chắn rất muốn tới Cao trung số 4 thi, đây quả là không quay cóp thật quá uổng phí.

“Cậu cứ để trên bàn, tôi tự coi là được.” – Chu Kính nói.

“Ờ.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Chu Kính hài lòng nằm lại trên bàn mình.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn Cố Phi, cậu nhớ trước khi Chu Kính ngắt ngang, cậu đang cùng Cố Phi nói chuyện, nhưng lúc quay đầu qua cậu chợt quên mất mình muốn nói gì.

“Tôi không quay cóp.” – Cố Phi nhìn cậu.

“Ờ” – Tưởng Thừa xoay đầu lại, nghĩ nghĩ lại quay đầu nhìn cậu ta – “Cậu khi thi đều tự làm?”

“Ừm.” – Cố Phi gật gật đầu.

“Có viết ra gì không?” – Tưởng Thừa thấy Cố Phi đó giờ sách trên bàn đều chưa lật qua, lúc giảng bài không ngủ thì xem video, nghe nhạc, nếu không thì chơi trò cùi bắp Yêu Tiêu Trừ.

“Viết tất nhiên viết được, chọn đại cái đáp án vừa mắt điền vào là xong, có gì viết không được?” – Cố Phi đem ra đống kẹo – “Ăn không?”

Tưởng Thừa vừa nhìn liền thấy viên kẹo tròn nhỏ ngày hôm qua: “Không ăn!”

Cố Phi cầm viên kẹo sữa bỏ vào miệng, cười nửa ngày.

Từ hôm đó qua mấy ngày, Cố Phi cũng không nhắc tới việc uống rượu tối đó, mỗi ngày đều gần như nhau, trễ học, lên lớp chơi điện thoại, một đám người đi luyện bóng.

Thỉnh thoảng cậu ta cũng trốn học hay không xin phép, Tưởng Thừa cảm thấy được nỗi thất vọng sâu đậm trong thầy Từ.

Chìa khóa phòng ở xưởng thép, Tưởng Thừa đã gắn vào xâu chìa khóa của mình.

Chùm chìa khóa của cậu thật lớn, chìa khóa nhà trước kia, chìa khóa xe, chìa khóa phòng, chìa khóa học tủ một đống lớn, sau khi tới nơi này vẫn còn mang theo.

Đang định gắn chìa khóa kia vào, Tưởng Thừa lại do dự một chút, gỡ xuống mấy chiếc chìa khóa kia đi, nhìn vòng chìa khóa chỉ còn lại cô đơn một chiếc, cậu lại thở dài.

Nhà Lý Bảo Quốc chỉ có một chìa này, phòng có ổ khóa, chìa khóa cũng sớm đã không biết đi đâu, tủ hay ngăn kéo đều không có ổ khóa.

Sau khi gắn vào chìa khóa căn phòng ở xưởng thép Cố Phi đưa, cầm trên tay quơ quơ một chút, thật không có mùi vị, nhưng so với loại cô đơn cùng mù mịt trước kia, đã không còn mãnh liệt như vậy.

Thời gian luôn trôi, con người luôn thay đổi, cậu không biết mình đã quên đi hay là đã thích ứng được.

Cố Miểu sau chuyện đánh người đã không tới trường một tuần, Tưởng Thừa biết rất rõ vì Cố Miểu mỗi ngày tới tiết ba đều tới Cao trung số 4 chạy tới đứng ở hành lang trước cửa lớp bọn họ.

Mà hôm nay còn tới rất sớm, tiết thứ hai còn mấy phút nữa mới kết thúc, Tưởng Thừa đã thấy nửa đầu Cố Miểu đang ôm ván trượt ở trước cửa lớp lộ ra.

Cố Phi ra dấu tay, ra hiệu Cố Miểu đi lên chỗ hành lang.

Cố Miểu xoay người bước lên lan can đến rìa hành lang.

Tưởng Thừa cảm thấy chuyện đánh nhau hôm đó cùng chuyện không thể tới trường đối với Cố Miểu không hề ảnh hưởng gì, vẫn một dạng như cũ.

Cậu nằm dài trên bàn, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa chừng lại bị gò má của Cố Phi che lại.

Cố Phi cũng đang nhìn ra cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, gò má cậu ta hiện lên một vầng sáng thật nhạt.

Tưởng Thừa chợt nhớ lại buổi tối hôm đó.

Vốn đã cực kỳ mơ hồ, ngay cả lúc hôn lên mặt Cố Phi là cảm giác thế nào cũng không còn nhớ rõ, nhưng chỉ cái nhìn này lại đem toàn bộ chuyện tối đó nhớ lại hết.

Đệt!

Cậu sao đó mà lúng túng ngồi lại bên kia ghế sô pha, Cố Phi làm sao đó lại bình tĩnh như cũ đốt điếu thuốc, còn đưa cho cậu một điếu, cả hai đã như thế nào hút thuốc xong, lại bằng cách kỳ diệu nào đó cùng nhau ăn hết nồi canh gà… Những điều này Tưởng Thừa rõ ràng nhớ, nhưng lại ép buộc bản thân mình quên đi, bây giờ ký ức lại lần nữa chạy loạn ngay trước mắt.

Dạo này đầu óc thật không biết nghe lời!

"Bánh nhân thịt." – Cố Phi xoay đầu nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa hoàn hồn đáp một tiếng – "Hả?"

"Khi nào mời tôi đi ăn? Ngày mai thi đấu rồi."

"Hôm nay đi. Mang Cố Miểu theo nha?"

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Ngày mai đã là thi đấu?

Tưởng Thừa lấy điện thoại ra xem ngày tháng, thật đúng là, quãng thời gian này trôi qua dường như rất nhanh nhưng lại không hề chú ý tới, biểu ngữ thi đấu đỏ thẫm của trường cũng đã treo lên mấy ngày rồi.

Tâm tình Cố Miểu hôm nay rất tốt, đạp ván chạy vòng vòng bọn họ.

"Tôi phải gọi điện trước" – Vương Húc vừa đi vừa móc điện thoại ra – "Nhân thịt lừa phải để cho ba tôi làm trước cho tụi mình… Đúng rồi, chiều nay cũng qua nhà tôi đi, còn có thành viên đội bóng tụi mình, thầy Từ giúp mượn đồng phục chia ra rồi, tới thảo luận chiến thuật một chút."

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu, tóc cô nhóc dài ra rất nhanh, bên mép mũ cũng đã thấy tóc lòi ra, cũng chả có kiểu dáng gì, Cố Phi hớt tóc nhúm ở trên thì lung tung hai bên đầu còn cạo hình này nọ, đầu em gái cậu ta cũng không phải đầu trọc, mà là loạn xà ngầu…

"Vết thương của cậu đỡ rồi phải không?" – Cố Phi ở kế bên nhỏ giọng hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa sờ sờ xương sườn – "Cơ bản không còn vấn đề gì."

Cố Phi không nói, đột nhiên vươn tay vỗ vỗ lên vai cậu.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta: "Làm gì đó?"

"Phản xạ có điều kiện ngủ đông rồi?" – Cố Phi lại vỗ một cái.

Tưởng Thừa bây giờ mới phản ứng lại, nửa ngày cũng không nói nên lời.

27. Chương 27

Tưởng Thừa và Cố Miểu ở phía trước, Cố Phi với Vương Húc đạp xe theo phía sau.

Vương Húc nãy giờ vẫn nói về vụ bày trí trận đấu của mình, Cố Phi cũng không thèm nghe. Dù sao thì điều Vương Húc muốn cũng chỉ là được nói, người ta có nghe hay không cũng không quan trọng.

Cố Phi nãy giờ cầm điện thoại chơi game, Yêu tiêu trừ của cậu đã chơi tới cửa cuối cùng, muốn được qua cửa ải mới lần sau phải qua được màn này nhưng ba ngày rồi vẫn chưa thành công.

"Gửi tim cho tôi." – Cố Phi nói.

"Sau đó cậu có thể dẫn bóng…" – Vương Húc dừng lại – "Cái gì?"

Cố Phi cầm điện thoại quơ quơ trước mặt Vương Húc.

"Ờ, đợi chút." – Vương Húc móc điện thoại ra gửi cho cậu, lại nhìn về phía trước – "Ai dô, Tưởng Thừa đứa thích gây chuyện này lại dụ được con nít ngon ơ, em gái cậu còn chưa nhìn thẳng tôi lần nào còn gì?"

"Thời buổi này cái gì cũng phải nhìn mặt." – Cố Phi tiếp tục chơi game – "Dụ dỗ con nít cũng phải nhìn mặt."

"Phải không đó?" – Vương Húc đứng lên bàn đạp, đạp tới trước cửa kính một cửa hàng, soi soi kính – "Tôi thấy mình cũng không kém Tưởng Thừa, chỉ là không có lực xúc tác*". (*Ý chỉ người dễ làm người khác có hảo cảm, có nhân duyên tốt)

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Thực ra Vương Húc cũng rất có lực xúc tác, việc này đại khái vì trước nay cậu ta cứ làm ra bộ dáng lão đại cool ngầu gì đó, có điều từ đầu tới cuối cũng chẳng làm sao thành công nổi.

Muốn nói tới không có lực xúc tác, bộ mặt đó của Tưởng Thừa mới là không có lực xúc tác.

Cố Phi luôn cảm thấy người có khóe mắt hơi rũ xuống có hai tuýp, một là rất đáng thương, hai chính là như Tưởng Thừa, kiêu ngạo làm người khác muốn đánh, cộng thêm bộ mặt không kiên nhẫn thường ngày, nhìn qua thấy khó chơi hơn Vương Húc nhiều.

Có điều… ngày hôm đó uống rượu ở xưởng thép, Tưởng Thừa trong một lúc đã biến thành loại thứ nhất, uống say thành một bộ dạng hưng phấn, trông rất biết nghe lời.

Tiếc là trạng thái này lại rất ngắn, hút xong điếu thuốc liền trở lại y như cũ.

Cố Phi nhìn bóng lưng của Tưởng Thừa cùng Cố Miểu thay phiên nhau nhảy lên nhảy xuống lướt trên ván trượt… Hôm đó Tưởng Thừa hôn, cảm giác như thế nào cũng đã quên sạch, hay có thể nói là lúc đó còn chưa kịp có cảm giác gì, Tưởng Thừa đã đột nhiên nhảy qua ngồi lại bên kia sô pha, một bộ dạng như chưa có gì xảy ra, cái gì cũng không nhớ, rất buồn cười.

Nếu Tưởng Thừa không có động tĩnh gì, cậu cũng không muốn nghĩ nhiều, không phải người….thôi được, mấy đứa không phải người tốt uống nhiều còn khoa trương hơn thế, Lưu Phàm còn có ý đồ muốn trước mặt mọi người sóc lọ, Cố Phi cũng chuẩn bị xong máy quay rồi, tiếc là thằng nhãi này quần còn chưa cởi đã lăn xuống đất ngủ.

Phản ứng của Tưởng Thừa hôm đó có chút thái quá, nhưng xét thấy cậu ta thường ngày có người vỗ bả vai, kéo y phục, đụng lên mặt một chút đã bày ra tác phong muốn đánh người, cũng không thể nói rõ điều gì.

Cố Phi không tính sẽ lại suy nghĩ quá nhiều, người muốn thể hiện ra, không ai sẽ cố giấu diếm hay không muốn bị phát giác, biết được rồi đối với Cố Phi cũng không vui vẻ gì.

Loại cảm giác bị đào bới lên để thăm dò, bị một lần sẽ nhớ cả đời.

Cậu đối với Tưởng Thừa cũng không có ý nghĩ gì khác, có tò mò, có thưởng thức, có hảo cảm, nguyện ý đi gần một chút, mà cô nhóc Cố Miểu này cũng rất thích Tưởng Thừa… lúc Cố Miểu mới biết Tưởng Thừa chỉ mới hai ngày đã biểu lộ ra hảo cảm, thật sự làm Cố Phi rất ngạc nhiên.

Có người thu hút được mèo, có người thu hút được chó, Tưởng Thừa lại thu hút được đứa trẻ kì quái…

Việc kinh doanh của Bánh Thịt Vương Nhị rất tốt, trưa tới tối đều chật kín người lui tới.

Hôm nay không có buồng ăn riêng, mẹ Vương Húc sắp xếp cho bọn họ vào gian phòng thường ngày gia đình cậu ta ăn.

"Bên ngoài rất loạn, các con ngồi đây ăn là được, còn có thể nói chuyện." – Bà nói.

"Cảm ơn dì." – Tưởng Thừa đáp lại.

Vương Húc bởi vì phải đi ra đi vào lấy đồ nên ngồi phía sát cửa, cậu cùng Cố Phi ngồi bên trong, Cố Miểu ngồi giữa hai bọn họ.

"Lau tay" – Tưởng Thừa lấy từ cặp ra bịch khăn giấy ướt, rút một tờ đưa cho Cố Miểu – "Lòng bàn tay đen hết rồi, hôm nay bị ngã phải không?"

Cố Miểu lắc đầu, cầm lấy khăn giấy lung tung chà mấy cái liền để xuống.

Tưởng Thừa thở dài, nhìn qua Cố Phi: "Cậu lấy không?"

Cố Phi cười lên: "Thật ra, tư tưởng của tôi là không sạch không sẽ ăn vào không bị bệnh…"

Tưởng Thừa không để ý cậu ta, rút ra miếng khăn giấy chuẩn bị lau tay mình, vừa rút ra còn chưa cầm chặt, tay Cố Phi đã vươn qua, dùng ngón tay kẹp một cái đem đi mất.

"Cậu có thể đừng khẩu thị tâm phi như vậy được không?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Thành thực một chút thế giới sẽ thêm tốt đẹp."

"Có nghe chưa?" – Cố Phi nhìn qua Vương Húc, vừa lau tay vừa nói – "Thành thực một chút."

"Tôi không muốn!" – Vương Húc lập tức rất thành thực mà nói.

Tưởng Thừa thở dài.

Cố Miểu không phải lần đầu tới ăn bánh nhân thịt, Vương Húc đem cái sọt nhỏ đựng bánh nhân thịt trước mặt Cố Miểu, Cố Miểu chuẩn xác lấy ra cái bánh nhân lừa.

“Em lần nào cũng ăn mỗi loại này” – Vương Húc cười – “Có muốn đổi nhân khác thử một chút không?”

Cố Miểu không để ý cậu ta, cuối đầu thở dài một hơi.

“Nói cám ơn.” – Cố Phi nói.

Cố Miểu nhanh chóng đứng dậy, vừa ăn vừa cúi người xuống với Vương Húc.

“Ai ai ai— Không cần cảm ơn.” – Vương Húc vừa mới ngồi xuống lại từ ghế phóng ra, cũng cuối người xuống với Cố Miểu – “Nữ vương cứ từ từ ăn.”

“Có tiền đồ đó.” – Cố Phi nói.

“Nó thật lãnh khốc.” – Vương Húc nói – “Tôi là từ tận đáy lòng đó.”

“Quy tắc lão đại thường ngày cũng không cần nữa rồi à?” – Tưởng Thừa nói.

“Hai người các cậu cứ ở đây đâm chọt, còn lão đại cái gì?” – Vương Húc liếc cậu – “Có điều chiều nay bày binh bố trận, các cậu đừng hòng kéo chân tôi xuống.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa cuối xuống dưới bàn nhìn nhìn.

“Tìm gì đó?” – Vương Húc hỏi.

“Tìm chân sau của cậu đó.” – Cố Phi vừa ăn vừa nói. (Ý nói Vương Húc có 4 chân:))

“Đệt!” – Vương Húc không thoải mái kêu một tiếng – “Bạn cùng bàn đúng là có khác, luyện tập với nhau mấy ngày đã phối hợp ăn ý tới vậy.”

Tưởng Thừa hôm nay không quá đói, ăn chưa bằng lần trước đã nấc cục rồi, cũng không ăn nhiều được như Cố Miểu.

Cố Miểu ăn tới mức mặt mày đỏ rực, một trán đầy mồ hôi.

“Ày–” – Tưởng Thừa tháo nón Cố Miểu xuống, nhìn đầu tóc rối nùi – “Tóc em như vậy…. ”

Cố Miểu bỏ xuống bánh nhân thịt đang cầm trong tay, giơ tay lên gãi gãi tóc.

“Ai!” -Tưởng Thừa bắt lấy tay Cố Miểu – “Toàn là dầu!”

“Không sao đâu.” – Cố Phi ở một bên nói.

“Dù sao nó cũng là con gái mà?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Cậu cứ coi nó như con trai là được.” – Cố Phi cầm nón Cố Miểu lên nhìn – “Rách rồi à? Bị rơi phải không?”

Cố Miểu nhìn lỗ thủng trên mũ, gật gật.

“Làm cho em một cái mới được không?” – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu nghĩ nghĩ, cầm góc áo len của mình đưa cho Cố Phi nhìn.

“Muốn màu vàng hả? Được thôi.”

“Cậu… đan cho nó?” – Tưởng Thừa nhịn không được hỏi một câu.

“Đúng.” – Cố Phi nhìn cậu.

Cố Miểu đối việc việc mình sắp có nón mới rất kích động, từ nhà Vương Húc đi ra đã lôi Tưởng Thừa muốn đi mua len.

“Anh dẫn em đi, Tưởng Thừa ca không đi nữa rồi.” – Cố Phi nói.

Cố Miểu không phản ứng, vẫn nắm lấy tay Tưởng Thừa không buông, nửa nghiêng người lôi kéo.

“Thừa ca mỗi ngày đều phải nghỉ trưa, phải đi ngủ rồi.” – Cố Phi ngồi xổm trước Cố Miểu nhẹ giọng nói.

Cố Miểu cũng nhìn Cố Phi, mắt trừng ra thật to, nhưng vẫn như cũ không phản ứng.

“Không sao.” – Tưởng Thừa nói – “Đi thì đi thôi, hôm nay tôi không ngủ nữa.”

Cố Miểu vẫn giữ nguyên tư thế cũ như thể chưa nghe Tưởng Thừa nói.

“Cậu… ” – Cố Phi ngẩng đầu vẫy vẫy tay với cậu – “Để nó thấy cậu, rồi nói.”

"Ừm." – Tưởng Thừa ngồi xổm xuống ở trước mặt Cố Miểu – "Anh đi cùng em, hôm nay buổi trưa không ngủ nữa."

Cố Miểu lúc này mới phản ứng lại, lôi người cậu đi về phía trước.

Cố Phi ở kế bên khẽ thở dài.

"Đi đâu mua?" – Tưởng Thừa hỏi cậu ta.

"Qua cầu có một phố bán len." – Cố Phi nói, nghĩ nghĩ lại hỏi – " mỗi ngày cậu đều đi ngủ trưa?"

"Cái đó là cậu nói thôi."

"Ờ." – Cố Phi cười cười – "Tôi mỗi ngày đều phải ngủ trưa, nếu không sẽ buồn ngủ."

"Cậu có thể ngủ trong lớp, dù sao cậu cũng đâu có nghe giảng." – Tưởng Thừa dắt lấy Cố Miểu đang ở trên ván trượt đi về phía trước.

"Không được." – Cố Phi nghiêm trang nói – "Tôi muốn qua cửa Yêu tiêu trừ đó, tôi đang cạnh tranh với Lý Viêm, phải qua được trước cậu ta."

"Bệnh hả." – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ, vươn tay ra – "Đưa đây, để tôi thử."

"Không phải cậu không chơi sao?" – Cố Phi đưa điện thoại ra.

"Tôi chơi chán rồi mới không chơi nữa." – Tưởng Thừa cầm lấy điện thoại – "Hơn nữa vận khí tôi rất tốt, một học bá vừa có vận khí, vừa có chỉ số thông minh, hiểu mà phải không?"

"Bây giờ trở ngại này là của cậu hết rồi, đừng nói với tôi." – Cố Phi nói – "Tôi hình như còn ba tim, đủ không?"

Tưởng Thừa không nói, cuối đầu bắt đầu chơi.

Từ tiệm nhà Vương Húc tới chỗ bán len là một quãng đường rất dài, Tưởng Thừa vẫn cứ cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại.

Cố Phi chơi trò này không có kiên nhẫn gì cả, lười tới từng bước một suy nghĩ, thường thấy ở đâu có thể tiêu trừ là tiêu trừ ngay, nhưng Tưởng Thừa không giống cậu ta, nhìn chằm chằm màn hình nửa ngày trời mới tiêu trừ một chút.

Tốn gấp ba lần thời gian Cố Phi chơi một ván mới ngẩng đầu lên một chút.

"Qua rồi?" – Cố Phi hỏi.

"Không." – Tưởng Thừa tiếp tục cúi đầu nhìn điệm thoại – "Chết rồi."

Cố Miểu túm góc áo Tưởng Thừa, hưng phấn nhìn đông nhìn tây cũng không nhìn đường, Tưởng Thừa cũng không nhìn đường, mang theo Cố Miểu đi về bậc thang cây cầu phía trước.

Cố Phi nhanh chóng đạp xe đi qua kéo cánh tay Tưởng Thừa lại.

Tưởng Thừa chợt cứng đờ, tay liền vung về phía sau, Cố Phi đang ngồi trên xe không kịp tránh, nhìn nắm đấm cậu ta mang theo gió đang hướng về mũi mình.

Phản xạ có điều kiện hết ngủ đông rồi?

Nhưng khi cách mặt cậu chỉ còn một cự ly, tay Tưởng Thừa dừng lại.

"Cánh tay không để cậu phanh lại thì lộn nhào rồi nha?" – Cố Phi buông lỏng tay cậu.

"Thật ngại quá." – Tưởng Thừa xoay đầu xem bậc thang trước mặt – "Đệt."

"Nhị Miểu giúp Thừa ca nhìn đường, dẫn anh ấy đi." – Cố Phi vỗ vỗ đầu Cố Miểu.

Cố Miểu gật đầu, một tay ôm ván, một tay nắm lấy góc áo Tưởng Thừa tiếp tục đi.

Qua cầu, tới con phố Cố Phi thường mua len, Tưởng Thừa vẫn nhìn chằm chằm điện thoại.

"Ba tim chơi lâu như vậy?" – Cố Phi nói – "Tới rồi, không qua được thì thôi đi, dù không thành công đi nữa, cậu vẫn là một học bá như thường."

"Nhìn này" – Tưởng Thừa đem điện thoại đến trước mắt Cố Phi, chỉ còn lại một nước.

"Hả?" – Cố Phi nhìn màn hình.

Tưởng Thừa vươn một ngón tay, quét lên màn hình một chút, một hồi nổ lốp bốp và tiêu trừ xong, đã qua cửa ải.

"… Lợi hại." – Cố Phi từ đáy lòng cảm thán một câu.

"Không vỗ tay?"

Cố Phi vỗ tay bộp bộp bộp một tràng dài.

"Cái kia… " – Tưởng Thừa đưa điện thoại cho cậu ta – "Hồi nãy có tin nhắn tới."

"Ừm." – Cố Phi cuối đầu đem điện thoại bỏ vào túi.

Tưởng Thừa còn muốn nói là mình chưa có xem, nhưng lại cảm thấy có phần hơi quá tận tâm rồi, dù sao thì lúc tin nhắn tới cậu cũng có nhìn qua, còn thấy người gửi và nội dung…

Trúc Tâm: Hôm nay tới nghe chị rap đi.

Phía sau còn cái gì cậu chưa xem được.

Tưởng Thừa luôn cảm thấy Cố Phi và Đinh Trúc Tâm là có quan hệ yêu đương, điều đó cậu cảm giác ra từ sự quen thuộc và ăn ý của cả hai, hơn nữa hai người đều rất am hiểu về âm nhạc, hôm đó gọi điện báo 'miễn làm phiền' xong, cũng là cùng Đinh Trúc Tâm cùng nhau tới bệnh viện.

Nhưng bây giờ nhìn thấy tin nhắn của Đinh Trúc Tâm, một chữ "đi" ( ) kia lại có vẻ quan hệ hai người dường như có chút khoảng cách.

Những người có quan hệ rất thân với nhau, hầu hết sẽ trực tiếp nói tới nghe tôi rap. (tiếng Trung thì nó là vậy đó)

Cậu cùng Cố Phi bước vào tiệm bán len, Tưởng Thừa lại cảm thấy bản thân không có chuyện gì lại đi lo chuyện riêng tư của người khác thật là không đúng đắn, người ta có là một đôi hay không cũng không phải chuyện của cậu.

"Lại tới chọn len a?" – Bà chủ vừa thấy Cố Phi liền chào hỏi – "Đúng lúc hai ngày này có len mới, sợi không quá dày, vừa hay mùa xuân có thể dùng, màu sắc lại đa dạng, màu xanh lá cây cũng có."

"Nó không muốn màu xanh nữa rồi." – Cố Phi cười cười, vỗ vỗ vai Cố Miểu – "Đi lựa màu đi."

Cố Miểu chạy tới mấy kệ hàng xếp len ở phía trước xem.

Tưởng Thừa đối với len hoàn toàn mù tịt, trước đây ở nhà cũng chưa từng thấy qua ai đan len cả, hiện tại

nhìn từng đoàn từng cuộn len, lại cảm thấy thật thú vị, Tưởng Thừa cũng đi qua, lấy tay sờ sờ.

Len vừa dày vừa mềm, còn bông bông mềm mại, sờ rất…

"Sờ rất đã phải không?" – Cố Phi ở kế bên hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Cuộn len cùng áo len sờ vào không giống nhau."

"Len đan bằng tay sờ vào sẽ giống thôi." – Bà chủ cười nói – "Máy làm không tốt được như tự tay đan."

"Phải không?" – Tưởng Thừa có chút mù mịt – "Con chưa từng mặc áo tự đan."

"Để bạn con đan cho một cái đi." – Bà chủ cầm lên một cuộn màu xanh dương đậm, bỏ vào tay Tưởng Thừa vỗ vỗ – "Len này mặc thoải mái lắm, màu sắc còn hợp với con trai."

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn ra, cảm thấy cách bà chủ chào hàng lại dứt khoát như vậy.

"Muốn không?" – Cố Phi dựa cái bàn kế bên cười hỏi.

"Không không không, không cần." – Tưởng Thừa nhanh chóng đẩy ra đoàn len kia – "Áo len con có rất nhiều, trời đã ấm rồi, cũng không cần nữa."

"Năm sau vẫn có thể mặc mà" – Bà chủ lại cầm lên một đống len – "Cái này rất là hợp… "

"Đừng đừng đừng đừng… " – Tưởng Thừa mặt cũng sắp đỏ, giống như đang trốn, chân cũng sắp lùi ra tới ngoài cửa – "Con thật sự không cần."

Cố Phi ở kế bên cười nãy giờ, cũng không lên tiếng, chỉ ở đó cười xem màn hay trước mắt.

"Bạn con cũng không nói sẽ không giúp con đan." – Bà chủ cực kỳ thiết tha, cầm len trên tay dí theo Tưởng Thừa – "Con xem loại này nè… "

"Cô, cô, bác, dì cả," – Tưởng Thừa thành thật nhìn bà chủ – "Thật sự không cần cậu ấy đan, cái kia, con… con đi, con cũng cũng biết đan."

Cố Phi thật hứng thú nhướng nhướng lông mày.

"Thật sao?" – Bà chủ thật kinh ngạc, lại xoay đầu nhìn qua Cố Phi – "Con biết đan, bạn con cũng biết

đan, các cậu trai bây giờ thật không đơn giản nha."

"Ừm, đúng đó." – Cố Phi gật gật đầu – "Tụi con là những chàng trai thế hệ mới."

"Vậy con không mua gì sao?" – Bà chủ lại nhìn Tưởng Thừa – "Ai dô, cô nói con nghe, người biết đan nha, một ngày không đan sẽ ngứa ngáy tay chân."

Tưởng Thừa nói xong câu đó cũng không muốn nói nữa, trong lòng đang cực không hài lòng với hành vi tự đào hố chôn thân của mình.

Cách chào hàng của bà chủ thật không đỡ nổi, Tưởng Thừa vì muốn thoát thân, cuối cùng chỉ có thể gật đầu: "Được, vậy con… lấy một cuộn."

"Một cuộn?" – Bà chủ nhìn cậu – "Một cuộn đan áo?"

"Không phải, con đan… " – Tưởng Thừa thực sự không biết một cuộn đan được cái gì, chỉ có thể quét mắt qua nhìn Cố Phi cầu cứu, Cố Phi giơ giơ tay, cậu vội vàng nói – "Bao tay."

Từ tiệm đi ra, Tưởng Thừa cảm thấy mệt tới nỗi toàn thân đầy mồ hôi.

"Cậu còn không thèm nói giúp tôi một lời." – Tưởng Thừa thở dài – "Bà chủ này thật quá dứt khoát."

"Cậu tự nói mình biết đan."

"Cậu nhìn tôi," – Tưởng Thừa chỉ chỉ bản thân – "Tôi thế này, giống người biết đan không?"

"Cậu thấy tôi giống hả?" – Cố Phi hỏi.

"… Được rồi." – Tưởng Thừa không còn lời nào để nói lại, đem túi len cùng bộ kim tre đưa cho cậu ta – "Cái này cho cậu, tôi đem về cũng không dùng, cậu lấy làm cho Cố Miểu bao tay, khăn quàng cổ gì đó đi."

Cố Phi cười cười, cầm túi: "Cám ơn."

Mua len xong cũng không còn thời gian về nhà, Cố Phi ở trên đường đã để Cố Miểu về tiệm luôn, sau đó cầm theo túi len cùng Tưởng Thừa đi tới trường.

"Cái này không để Cố Miểu đem về sao?"

“Không cần, trò cùi bắp Yêu tiêu trừ cậu chơi dùm xong rồi, chiều này không có gì làm, đúng lúc… ”

“Cậu muốn trong lớp đan len?” – Tưởng Thừa kinh ngạc.

“Có gì sao?” – Cố Phi nói – “Cậu muốn học tôi có thể dạy cho.”

“Không cần!” – Tưởng Thừa nhanh chóng nói.

Cố Phi quả thật là một con người thần kỳ, cả một buổi chiều cuối đầu đan nón cho Cố Miểu.

Tiết buổi chiều Tưởng Thừa đều không quá chú ý lắng nghe, lại nhịn không được muốn nhìn xem Cố Phi ở kế bên, vừa kinh ngạc bởi trình độ kỹ thuật điêu luyện không thua kém gì các bác gái mang theo cháu trai vừa đan len vừa tám chuyện của cậu ta, vừa kinh ngạc bởi tay của Cố Phi…. Một người với đầu tóc cắt ngắn ngủn còn cạo hình, một tay có thể ném người khác văng lên cây, tay lúc cầm kim đan lại có thể đẹp tới như vậy.

Điều thần kỳ hơn nữa là, người ở bốn phía đều không vì việc này mà kinh ngạc, đoán chừng đã sớm bị hết hồn rồi, bây giờ cũng đã quen.

“Ai—” – Cố Phi nhỏ giọng than.

“Sao rồi?”

“Lọt mũi rồi.” – Cố Phi vừa nói vừa lùi mũi kim – “Phải….. ”

“Móa.” – Tưởng Thừa nhịn không được hô một tiếng – “Đan nhiều vậy rồi còn muốn làm lại từ đầu? Cái đó cũng nhìn không ra mà phải không?”

“Cậu thì nhìn không ra.” – Cố Phi thấp giọng nói – “Nhị Miểu khá chú trọng, mũi to một chút cũng không chấp nhận, sẽ tức giận, dỗ cũng dỗ không nổi.”

“… Ừm.” – Tưởng Thừa nghĩ tới ngày hôm đó Cố Miểu điên cuồng la hét, cảm thấy Cố Phi làm anh thật không dễ dàng.

Tốc độ của Cố Phi rất nhanh, buổi chiều tan học đã đan được một mảnh, lại còn có hoa ở trên, Tưởng Thừa có loại kích động muốn chắp tay trước Cố Phi nói một tiếng giỏi vãi.

“Hồi nữa đừng đi đâu.” – Vương Húc nói – “Tôi tới chỗ thầy Từ lấy quần áo, các cậu đợi một lát, tối nay tới nhà tôi ăn bánh nhân thịt, sẵn thảo luận chiến thuật ngày mai.”

Một đám người của đội bóng tới bốn phía bàn của Cố Phi nói chuyện, đợi xem quần áo mà thầy Từ mượn được.

"Tôi thấy hay là đừng quá mong đợi thì tốt hơn." – Quách Húc nói – "Nhớ lại quần áo năm ngoái đi."

"Quần áo năm ngoái thế nào?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Đệ Tứ Ngục Giam Đội bóng 2." – Cố Phi vừa đan vừa nói.

"… Cái này cũng mượn được?" – Tưởng Thừa sửng sốt.

"Năm nay chúng ta có hi vọng tới vậy, chắc không đến nỗi vẫn mặc áo nhà tù phải không?" – Lư Hiểu Bân nói.

"Ai biết được, khiếu thẩm mỹ của thầy Từ đó giờ không giống người thường mà."

Mọi người nói chuyện một hồi, Vương Húc đã mang về hai túi quần áo vào lớp, vừa thấy biểu hiện trên mặt cậu ta, liền đoán được quần áo này cũng không tốt hơn Đệ Tứ Ngục Giam là bao.

"Tôi thấy chúng ta chủ yếu vẫn là phải dựa vào thần thái." – Vương Húc đem túi đặt lên bàn.

Mọi người lấy quần áo ra xem, tức khắc đồng loạt đều tan vỡ.

"Năm Sao… Nông Mậu?" – Quách Húc đọc chữ phía sau áo – "Năm Sao Nông Mậu không phải là chợ nông nghiệp cách hai trạm về phía Bắc của trường sao?"

"Phải." – Cố Phi cất đồ đan vô, nhìn đống quần áo thở dài một cái.

"Thật con mẹ nó còn quảng cáo nữa." – Vương Húc chỉ vào bộ quần áo – "Mì sợi tươi."

Tưởng Thừa thực sự nhịn cười không nổi, vừa cười vừa lấy điện thoại ra chụp một tấm gửi cho Phan Trí.

– Cháu trai, ngày mai bọn ông thi đấu bóng rổ, để con thưởng lãm đồng phục một chút.

"Bỏ đồ vô đi." – Cố Phi nói – "Mai tôi đem đồ tới cho các cậu."

"Tốt quá rồi." – Vương Húc nhanh chóng bỏ đống quần áo vào túi – "Nhìn như thế nào?"

“Của đội bóng bạn tôi, cũng có tên đội này nọ, nhưng ít ra không phải đội bóng chợ nông nghiệp.”

“Đệt, nói sớm ghê, nói sớm đã không để thầy Từ đi làm rồi.” – Vương Húc đem quần áo nhét vào bàn – “Đi đi đi, đi ăn đi, thảo luận chiến thuật.”

Tưởng Thừa cất đồ xong, cùng đám người ra khỏi lớp học.

Lúc xuống lầu, tin nhắn Phan Trí gửi tới.

– Ông nội, tôi cảm thấy thật vui mừng nha, nước mắt sắp chảy đầy mặt luôn rồi, T* như cậu cuối cùng cũng trở lại làm ông nội như trước đây rồi.

(*Mình tìm trên mạng thì T để chỉ Tomboy, bên Trung Quốc hiểu từ tomboy này thêm nghĩa là đồng tính nữ luôn)

28. Chương 28

Cố Phi đang trên đường đạp xe tới nhà Lưu Phàm, nửa đường thì điện thoại reo lên, cậu đeo tai nghe vào nghe máy, đầu bên kia truyền tới giọng của Đinh Trúc Tâm: “Được nha thằng nhỏ kia, thật không tới luôn?”

“Không phải, em… ” – Cố Phi bây giờ mới nhớ tới tin nhắn trước đó của Đinh Trúc Tâm – “Em quên, hay là bây giờ em qua, chị đang ở đâu?”

“Không sao, cũng chỉ đi rap đôi ba câu. Hồi nãy mới đốt lửa nên gọi em, giờ đang cùng bạn bè uống rượu rồi, nơi này em chắc chắn không biết đường qua đâu.”

“Ừm.” – Cố Phi đáp.

“Mới nãy vừa vào đã đụng mặt đám người Tiểu Băng.” – Đinh Trúc Tâm nói – “Ca sĩ chính cũng đổi rồi.”

“Không kêu chị về sao?”

“Có kêu chị cũng không về” – Đinh Trúc Tâm bật cười – “Chị đây không dễ thương lượng mà.”

“Ngày đó chị ở chung với bọn họ là bước phát triển tốt nhất rồi, không cần phải vì em mà phân cao thấp với người ta, cũng ba năm rồi, hay thôi bỏ qua đi.”

“Vậy em “bỏ qua” rồi phải không?”

“Em ghi hận, chuyện này em ghim cả đời.”

“Thế sao lại không được?! Ngược lại không ghi hận, chị là ghê tởm… Đúng rồi, hôm nào rãnh tới giúp chị chụp mấy tấm hình đi!”

“Chị á?” – Cố Phi quẹo qua ngõ, thấy Lưu Phàm đang xách hai túi lớn đi trên đường, cậu tăng tốc, chạy tới huýt sáo.

“Mẹ bà mày!” – Lưu Phàm quay đầu – “Con mẹ nó tao còn đang nghĩ thằng ngu nào dám huýt sáo như vậy với ông đây.”

“Đi bộ tới lấy hả?” – Cố Phi hỏi.

“Có người đi giao tới ở đầu đường.” – Lưu Phàm nhìn cậu đang đeo tai nghe – “Gọi điện thoại à?”

“Ừm, chị Tâm.” – Cố Phi chân chống đất hươ hươ đầu ra phía sau – “Lên xe đi”.

Lưu Phàm nhảy lên ghế sau: “Chạy chậm chút, buổi tối gió lạnh lắm.”

“Không phải là chị muốn chụp hình” – Đinh Trúc Tâm nói – “Thợ chụp lúc trước của shop chị về quê kết hôn rồi, không biết khi nào mới trở lại, người mẫu bình thường chụp cũng….. Em mau qua cứu chị đi, còn cả đống quần áo còn chưa chụp đây nè”.

“Ừm, được. Người mẫu là em tìm luôn phải không?”

“Đúng đó. Tạm thời tìm một người tới chụp cho xong đống này là được, có điều đừng tìm đến Lưu Phàm, thân hình nó thì cũng được nhưng…… ”

“Mặt không được sao?” – Cố Phi cười.

“Không hợp yêu cầu. Hàng đợt này của chị có chút thiên về “hư hỏng”. Lưu Phàm quá thành thật rồi. Nó giống lão lưu manh hơn là bad kid. Em có người nào hợp không? Tại thời gian đang gấp, tiền công sẽ cao hơn hẳn bình thường”.

Bad kid?

“Để em tìm.” – Cố Phi nói. Khi Đinh Trúc Tâm nói tới hai từ bad kid, trước mắt Cố Phi không hiểu sao

lại lóe lên khuôn mặt của Tưởng Thừa.

Trong những người Cố Phi quen, không "hư hỏng" không có mấy người. Nhưng không hiểu sao, nếu là từ "bad kid", lại cảm thấy chỉ mỗi Tưởng Thừa là thích hợp nhất.

Chiến trận thi đấu của Cao trung số 4 rất lớn, buổi chiều tiết hai mới bắt đầu thi đấu, nhưng ngoài lớp 12 ra, lớp 10 cùng 11 mới tiết một đã không còn mấy người trong lớp, toàn bộ đều tụ tập tại sân bóng.

Có bốn sân bóng, toàn bộ đều đông nghẹt người.

Ngoài những người vì tạm thời có thi đấu mà đối với bóng rổ lại đang có hứng thú đánh bóng lung tung ra, không ít đội ngũ của các lớp đã bắt đầu làm nóng người… hay có thể nói, đã bắt đầu ở trên sân làm màu.

Quả nhiên quần áo Cố Phi đem tới so với áo nhà tù hay chợ nông nghiệp gì đó trông ngon lành hơn nhiều, đồ màu đỏ, phía sau lưng ngoại trừ số, chỉ in một chữ "Phi" ( ) với hiệu ứng ngọn lửa đang cháy.

"Lấy tên cậu đặt cho đội bóng à?" – Vương Húc cởi quần áo mình ra, lấy một bộ mặc vào – "Rất ngầu."

Tưởng Thừa vội vàng nhìn bốn phía, trong lớp ngoại trừ đội bên cậu cũng không còn ai nữa, mọi người đều đã tới sân bóng.

"Tôi kiến nghị cậu mặc thêm cái T-shirt bên trong đi." – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – "Nếu không hồi nữa thi đấu còn chưa bắt đầu, đội trưởng đã bị lạnh chết rồi."

"Thay quần áo hết đi, Cố Phi và Tưởng Thừa mặc kín đáo một chút." – Vương Húc vừa thay đồ vừa nói – "Hồi nữa hai người họ không lên, vũ khí bí mật vẫn nên tận lực giấu kỹ, khi nào không được rồi thì hai người tụi nó mới ra sân."

Vương Húc luôn nghĩ sẽ để dành "vũ khí bí mật" cho đến phút cuối cùng. Nhưng hôm qua danh sách thi đấu vừa công bố, Vương Húc ngay tức khắc không còn lời nào để nói. Vòng loại đầu tiên, bọn họ đấu với lớp 5. Trình độ kỹ thuật của lớp 5 và lớp 2 không phân cao thấp. Lớp 2 năm ngoái có khi còn có thể thắng được đội bóng lớp 11, nhưng lại xém chút nữa đã bại dưới tay lớp 5.

"Tôi thấy là" – Quách Húc có chút do dự – "Hay là đừng để quá lâu mới ra sân, chơi một hồi cũng không dễ theo kịp điểm số đâu, là lớp 5 đó, đội mạnh như vậy!"

Vương Húc không nói, ngẫm nghĩ lại cực kỳ phiền muộn, vỗ xuống bàn một cái: "Đệt! Danh sách này không biết làm sao mà lập ra được nữa! Bóc thăm cứ coi như đội mạnh yếu tách ra bóc đi, nhưng ít nhất cũng phải là một đội mạnh đấu với một đội yếu chứ! Như vậy mới bảo toàn những trận sau hay được."

"Đội trưởng, vụ bóc thăm vốn không có vấn đề gì, đội mạnh là lớp 5." – Cố Phi thay xong quần áo mặc thêm áo ngoài, chỉ chỉ đám người bên cạnh – "Bọn mình mới là đội yếu."

"Bọn mình….. " – Vương Húc rướn cổ lên, nửa ngày trời mới thở dài một tiếng – "Ày—-!"

Thầy Từ cũng rất kích động, chạy tới phòng học giục bọn họ mau ra sân bóng.

Lúc cả đám ra khỏi phòng học, Tưởng Thừa đi phía sau cùng, cảm thấy từng người bọn họ lúc đi ra đều như mang theo hơi gió bên người, cơ hồ cứ như mấy vị hòa thượng quét lá đa trong chùa trước giờ luôn bị người đời xem thường, hôm nay lại sắp sửa được vang danh thiên hạ…

"Trung phong của lớp 5 giỏi lắm." – Cố Phi đi bên cạnh Tưởng Thừa, nhỏ giọng nói – "To hơn Lư Hiểu Bân một vòng, giống cái tháp, bóng vào tay cậu ta là xem như tụi mình không có cơ hội lấy lại."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, nhìn Lư Hiểu Bân đang đi ở trước mặt, tưởng tượng ra thử dáng người của trung phong kia – "Cậu chỉ cần lo việc đi tới rổ, phần yểm trợ để tôi lo… "

"Lúc chuyền bóng tôi có cần phải nhìn xem cậu ở đâu không?" – "Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta, một hồi sau mới nói: "Không cần, tôi chạy tới được."

Cố Phi dựng lên ngón cái cho cậu.

Lớp 8 của đội Tưởng Thừa trước giờ luôn mang hình tượng con gà cùi bắp, đội lớp khác lúc ra sân đều gây ra một chấn động nho nhỏ và được vây quanh, còn lúc bọn họ đi ra, chỉ có mỗi lớp của mình, dưới sự hướng dẫn của lớp trưởng Dung Tĩnh đang quơ quơ tay.

Quần chúng xem ra không có hứng thú với thành viên của đội trưởng Vương Húc… Cũng không chính xác, vẫn còn có người làm cho bọn họ thấy hứng thú – Cố Phi.

Vì phải chấp hành theo kế hoạch "vũ khí bí mật" của đội trưởng Vương Húc, Tưởng Thừa và Cố Phi không cùng đội viên của mình đi chung. Lúc ra sân đấu, có mấy nữ sinh giơ điện thoại lên, một chút che giấu cũng không có mà chụp hình Cố Phi.

"Cậu tránh xa tôi ra một chút." – Tưởng Thừa có hơi khó chịu. Ở trường học cũ của cậu, nữ sinh cũng thích tụ tập thảo luận người nào ở lớp nào, ai với ai đẹp trai, cậu cũng thường hay bị chụp, nhưng mấy nữ sinh đó ít nhiều gì cũng có chút ngượng ngùng, chụp cũng là chụp lén, ít ra còn giả bộ đang selfie.

Bây giờ một lần tới năm sáu cái điện thoại giơ lên, Tưởng Thừa lập tức cảm thấy có phần không được thoải mái.

“Cũng không phải chỉ chụp mình tôi.” – Cố Phi không quan tâm, cười cười – “Cậu không biết lúc cậu vừa mới tới đây có hai ngày, trên baidu của trường đã có người hỏi thăm cậu rồi à?”

“… Trường cậu còn có baidu?” – Tưởng Thừa rất kinh ngạc, chủ đề đều bị lệch sang hướng khác.

“Có chứ, cậu có thể đi xem thử. Rất náo nhiệt, đủ loại tin đồn, hẹn đánh nhau, làm màu, còn có cả làm màu thất bại.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa ngồi lên ghế bên sân.

“Đứng lên, đứng lên” – Vương Húc đi tới hất hất tay với cậu, một mặt đắc ý – “Đây là chỗ nghỉ ngơi của đội viên, khán giả đi qua bên kia ngồi.”

“Ts?” – Tưởng Thừa nhìn Vương Húc.

“Vũ khí bí mật.” – Vương Húc nháy mắt với cậu, cố gắng nhép nhép miệng không để người khác thấy – “Hợp tác chút đi”.

“Ày—” – Tưởng Thừa đành thở dài, ra phía sau tìm một hàng ghế.

Trường học cũ của cậu có khán đài, sân bóng của Cao trung số 4 tuy nhiều, nhưng muốn ngồi xem bóng phải tự mình vác ghế tới. Cũng may dù đội lớp Tưởng Thừa không được lắm, nhưng hậu cần mạnh, đem ghế tới rất nhiều.

“Chút nữa mà không xong thì Tưởng Thừa lên trước.” – Vương Húc đứng bên cạnh cậu nhìn về phía trước, vừa khởi động tay chân vừa nói.

“Không được.” – Tưởng Thừa nói – “Tôi với Cố Phi phải cùng nhau lên, tôi một mình lên phối hợp không được, không có hiệu quả”.

“Đại Phi?” – Vương Húc quay qua nhìn Cố Phi.

“Nghe theo cậu ta” – Cố Phi nói.

“Được thôi.” – Vương Húc bật bật mấy cái – “Các cậu cứ chuẩn bị đi, tôi có hơi căng thẳng… ”

“Căng thẳng cái gì?” – Tưởng Thừa nhìn bộ dạng của Vương Húc có chút buồn cười.

“Vì tôi đột nhiên có cảm giác là có khi chơi chưa được 10 phút hai cậu đã phải ra sân.” – Vương Húc nói.

“Cậu cứ tranh thủ thời gian mà trình diễn thần thái.” – Cố Phi nói.

“Ừm!” – Vương Húc gật gật đầu, nhảy nhảy bước nhỏ đứng tới bên sân đấu, hướng mặt qua bên kia cố gắng bày ra đủ loại tư thế làm nóng người.

Tưởng Thừa vừa nhìn qua bên đó liền bật cười. Bên kia đang có một người cầm camera xoanh quanh sân bóng chụp hình.

Hôm nay là khai trận, đại khái vì muốn hấp dẫn mọi người, sắp xếp thi đấu của lớp 11 cũng là hai đội mạnh nhất. Sân thứ nhất là của lớp 5, sân thứ hai lại là lớp 2. Đối thủ theo thứ tự là đội gà cùi bắp hạng nhất – lớp 8, cùng với đội vừa so sánh với lớp 8 là không còn gà như vậy nữa – lớp 3.

Ngay sau khi chọn xong sân chơi, trận đấu bắt đầu.

Người của lớp 5 vừa la hét vừa vỗ tay, nhìn qua lớp 8 của Tưởng Thừa đã thấy khí thế yếu hơn nhiều. Có lẽ vì vũ khí bí mật giấu quá kỹ, ngay cả người của lớp Tưởng Thừa cũng không có một tia hy vọng nào.

Chỉ có thầy Từ chống nạnh đứng ở bên sân, la lên với Vương Húc – “Cứ chơi tốt! Cứ chơi như trình độ của các em——- Cho bọn họ biết một chút tài năng của các em——-”

Tưởng Thửa cảm thấy thật bái phục thầy Từ, trong bầu không khí dường như mọi người chỉ tới để xem lớp 5 biểu diễn, có thể la tới mức phảng phất như lớp 8 của mình mới là quán quân.

“Cứ chơi thoải mái! Cứ thả lỏng mà chơi!” – Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng loa.

Âm thanh rất lớn, Tưởng Thừa giật nảy mình. Mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy thầy Lỗ đang cầm mic lúc dạy học đứng ở hàng sau.

“Thầy Lỗ!” – Người ở ghế trọng tài kêu lên – “Thầy Lỗ! Không cần dùng loa, sẽ quấy rầy trận đấu.”

“Cũng chưa bắt đầu trận đấu mà!” – Thầy Lỗ để miệng ngay mic nói.

“Ông để xuống, để xuống.” – thầy Từ chỉ chỉ thầy Lỗ – “Xem đấu đàng hoàng đi”.

“Ông có muốn dùng cái này không?” – Thầy Lỗ vẫn cầm mic nói như cũ.

Dung Tĩnh đứng lên, đi tới bên cạnh thầy Lỗ, cười nói mấy câu, thầy Lỗ liền cầm mic và máy phóng thanh đưa cho Dung Tĩnh, đi qua đứng chống nạnh bên cạnh thầy Từ.

“Thầy Lỗ cũng rất xem trọng tụi Vương Húc à?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ổng với thầy Từ có quan hệ tốt.” – Cố Phi nói – “Luôn cộng tác, nếu thầy Từ là chủ nhiệm lớp 5, chắc chắn là hiện ổng đang coi trọng lớp 5”.

Trận đấu bắt đầu, giành bóng là Lư Hiểu Bân và cậu chàng như cái ‘tháp’ kia.

Cậu chàng cái ‘tháp’ kia có tên hẳn hoi, Cố Phi nói qua một lần nhưng Tưởng Thừa không nhớ được.

Lúc bóng được ném lên không trung, Tưởng Thừa mới nhìn đã biết Lư Hiểu Bân chắc chắn không chạm được bóng. Cậu ‘tháp’ kia dáng người tuy to nhưng không hề chậm chạp mà còn cao hơn Lư Hiểu Bân gần nửa cái đầu.

Lúc bóng rơi xuống, quả nhiên bị người của lớp 5 lấy được, sau đó phóng tới ném vào rổ đối diện, học sinh lớp 5 lập tức hét lên.

Tưởng Thừa có chút không nói nên lời nhìn bóng bị người ta dễ dàng ném vào rổ trong tình huống gần như không hề có phòng thủ mà ghi 2 điểm.

“Chu Kính” – Cố Phi đá đá ghế của Chu Kính đang điên cuồng vỗ đùi ở phía trước – “Đi la lên, kêu bọn họ canh người.”

“Được.” – Chu Kính nhanh chóng đi qua mấy hàng ghế, hướng vào sân đấu rống lên – “Canh người! Các cậu canh người! Trở về phải nhanh! Đoạt bóng phải liều một chút!”

Chu Kính rất ra sức rống lên một tràng.

Nhưng bọn Vương Húc ngay từ lúc bắt đầu đã trông rất căng thẳng, không thả lỏng được, đối phương mới mười mấy giây đã vào bóng, cả đám đã bị chèn ép, người ở bên sân đấu đều đang la hét, tụi nó lại như không nghe nổi câu nào, chơi tới mức bị dồn cục ở giữa.

Chưa tới 5 phút, lớp 5 đã vào bốn trái, bọn Vương Húc không cách nào lấy được bóng của cậu ‘tháp’ kia, cũng không ngăn được người ta vào bóng. Vừa dễ dàng lấy bóng được một lần, lúc đem tới dưới rổ, lớp 5 đã nhanh chóng vây bốn phía, bóng còn chưa ném ra đã bị người ta cướp lấy.

“Móa!” – Tưởng Thừa nhìn bảng thời gian cùng tỷ số – “Bình thường chơi cũng không tàn tạ tới mức này.”

“Lý Á Đông hiện tại đang là trung tuyến cắm thẳng vào rổ, không ai có thể ngăn cản cậu ta, lối chơi khá là hống hách.” – Cố Phi ôm tay dựa vào phía sau ghế – “Hơn nửa hiệp mà cứ thế này, đám Vương Húc trứng cũng đánh ra được luôn”.

“Hồi nữa cậu cũng là trung tuyển.” – Tưởng Thừa nhìn phe Vương Húc càng chơi càng căng – “Đập nát lòng huênh hoang của bọn họ nha”.

“Trung tuyển tôi hai bên đều bị đe dọa.” – Cố Phi nói.

“Có tôi đây” – Tưởng Thừa nói.

Lúc Vương Húc nhìn qua Cố Phi lần thứ ba, Cố Phi đứng dậy.

Vương Húc nhanh chóng làm ra kí hiệu tay cho thầy Từ yêu cầu tạm ngừng.

Tuy chưa tới thời điểm để tạm nghỉ nhưng mấy người trên sân thấy được Vương Húc làm kí hiệu tay xong liền như bị kim đâm tim, chạy so với lúc trước càng nhanh hơn.

Cố Phi đứng lên chưa được 2 giây, phía đối diện cùng khán giả bốn phía đã phát hiện ra, có người la lên: “Trời ơi là trời! Lớp 8 lần này có Cố Phi?”

“Cố Phi, Tưởng Thừa, chuẩn bị.” – Lúc này Thầy Từ mới nói một câu.

Học sinh trong lớp lúc này mới phản ứng lại, lập tức hoan hô, toàn bộ đều đứng dậy bắt đầu la hét.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút kích động, lúc trước thi đấu ở trường cũ cũng chưa từng cảm thấy như vậy bao giờ.

Đại khái là khoảng thời gian này bị Vương Húc không ngừng tẩy não về vụ “vũ khí bí mật”, Tưởng Thừa lúc đứng dậy liền có loại cảm giác, cậu cùng Cố Phi đang mang trên vai sứ mệnh lịch sử trọng đại như thế nào.

Tiếng la tạm ngừng, Tưởng Thừa vừa cởi quần vừa cảm thấy thật sự xúi quẩy.

Cố Phi ở trường được tính là nhân vật cừ khôi mang theo sắc thái thần bí, một lão đại dạo chơi thiên ngoại, không làm gì với người khác cũng không có người dám tới chọc, từ trước tới giờ cũng chưa từng tham gia hoạt động tập thể nào, thế nhưng bây giờ lại sắp ra sân thi đấu.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đã ném qua đây hết, người chụp hình cũng đã trực tiếp tới bên hai người bọn họ, còn có mấy cái điện thoại nhắm vào.

Mà lúc này Tưởng Thừa và Cố Phi đang đứng ở hàng ghế thứ hai tuột quần xuống.

Cảm tưởng này thật đúng là quá hay ho…….

“Tôi đi phát bóng” – Tưởng Thừa nói – “Vương Húc đi qua lấy bóng, cứ phối hợp như lúc trước, chạy nhiều chỗ vào, kèm chặt người, Lư Hiểu Bân, cậu vịn chân cái ‘tháp’ kia, cậu thể lực tốt, cậu ta ở đâu cậu liền chạy tới đó ngay, không cần lo tới bóng.”

“Tháp?” – Lư Hiểu Bân hỏi, Lư Hiểu Bân thể lực đúng là tốt thật, giờ phút này vẫn là thở không ra hơi.

“Lý Á Đông.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Lư Hiểu Bân gật gật đầu.

“Chuyền bóng đều phải từ bên dưới.” – Tưởng Thừa nói – “Chiều cao bên phe tụi mình không có ưu thế như lớp 5”.

Công việc của đội trưởng Vương Húc lúc này đều bị Tưởng Thừa giành nói hết, cũng không có một câu oán hận gì, đang ở một bên liều mạng gật đầu, lúc sắp ra sân cũng không thèm để ý nói câu tổng kết như bình thường.

Cố Phi cùng Tưởng Thừa vừa ra sân, thành viên của hai đội cùng khán giả ở hai bên bầu không khí đều khẩn trương lên.

Lớp 5 không rõ trình độ của Tưởng Thừa, nhưng Cố Phi chơi bóng như thế nào bọn họ đều biết, người của những lớp không thi đấu đều đã chen chúc tới sân bóng thứ nhất.

Phía ngoài sân lập tức đông nghẹt người, tiếng cổ vũ vang lên liên tục không ngớt, lúc này những người coi lớp 2 như đối thủ, đều la lên ủng hộ cho lớp 8.

“Đội trưởng.” – Tưởng Thừa sau lưng Vương Húc kêu một tiếng.

Vương Húc liền vui sướng xoay người lại: “Có chuyện gì?”

“Quả này rất quan trọng.” – Tưởng Thừa nói – “Trông cậy vào cậu.”

“Yên tâm.” – Vương Húc một mặt chính chắn nói.

Tưởng Thừa đứng tới biên tuyến, lấy bóng từ tay trọng tài, đập bóng xuống đất mấy cái thử cảm giác, cũng không tệ.

Lúc tiếng còi vang lên, Vương Húc bỏ qua một đối thủ, xông về hướng của Tưởng Thừa, Tưởng Thừa cầm banh định chuyền cho Vương Húc, đội viên nhỏ nhất của lớp 5 đã đột nhiên vẹo tới xuyên vào, chặn ở trước mặt Vương Húc.

Phong cách của người này rất giống Lý Viêm, tốc độ nhanh, linh hoạt, quả này không còn cách nào chuyền cho Vương Húc, Tưởng Thừa giương mắt nhìn chỗ giữa sân bóng, Cố Phi đang bị 'tháp' quấn lấy.

Nhưng Lư Hiểu Bân rốt cuộc cũng rất làm tròn trách nhiệm, cấp tốc xen vào.

Trong phút chốc Cố Phi thoát thân ra, hướng về Tưởng Thừa đưa tay ra, Tưởng Thừa liền đem bóng ném tới.

Cố Phi lấy được bóng liền như lúc trước đã bàn cẩn thận, xoay người đem bóng chạy xông tới dưới rổ.

Âm thanh hai bên sân bóng lập tức cao lên ít nhất 20 đề-xi-ben, hét như sóng vỡ dâng trào.

Tưởng Thừa gia tăng tốc độ đuổi theo, Vương Húc ở sau lưng cậu rất đau lòng kêu lên: "chó chết, sao không chuyền cho tôi!"

"Cùng qua đi!" – Tưởng Thừa nói.

Vương Húc như bị đạp một cước, đột nhiên gia tăng tốc độ, từ sau lưng Tưởng Thừa mang theo gió chạy xông qua, tới phía sau Cố Phi, cùng hai người đang phòng ngự Cố Phi 'cậu chen tôi, tôi chen cậu' mà dây dưa.

Lớp 5 trở về thủ rất nhanh, so với lớp 8 khi nãy quả thực như tốc độ ánh sáng, lúc Cố Phi đang khá là mang thần thái trung tuyến xông thẳng tới rổ, người của lớp Tưởng Thừa đã toàn bộ bị ép tới khu vực ba điểm.

Đường đi bóng của Cố Phi đã bị hai người phong kín, cùng lúc đó liền lui ra ngoài chuyền bóng ra phía sau, Tưởng Thừa một bước chân tới liền chụp được bóng, đem bóng vút qua Lý Viêm version 2.0 và một người khác, tìm thời cơ có khe hở, lần nữa chuyền bóng lại cho Cố Phi.

Không thể không nói, 'tháp' của lớp 5 mạnh hơn 'tháp' lớp bọn họ nhiều, Lư Hiểu Bân cũng sắp sửa ôm lấy cậu 'tháp' kia rồi nhưng cuối cùng vẫn để cậu ta thoát ra được.

Lúc Cố Phi đoạt được bóng lại như có một tấm mền chùm phía trước mình.

Tưởng Thừa cấp tốc di chuyển, phòng hờ có người kèm mình, Tưởng Thừa xem bảng tính giờ, vẫn còn thời gian, lúc này Cố Phi hẳn là nên đem bóng chuyền đi.

Nhưng sau một giây, Cố Phi lại bỗng nhiên nhảy lấy đà.

Đệt! Tưởng Thừa lập tức chuẩn bị chặn banh và quay về thủ, cậu 'tháp' kia như Thái Sơn đè đầu nhảy lên cùng với Cố Phi, nếu như lúc này Cố Phi ném đi, màn chặn bóng này của 'tháp' kia chắc chắn thành công.

Hoặc là…. Nếu cậu ta đang lừa đối thủ, như vậy vẫn còn cơ hội.

Quả nhiên, tay Cố Phi trên không trung đột ngột hạ xuống.

Chỉ còn cần từ dưới cánh tay của 'tháp' luồn qua, bóng có khả năng sẽ vào rổ.

Ghi hai điểm này cực kỳ quan trọng, có thể kích khởi tinh thần của lớp 8 bọn họ.

Nhưng động tác tiếp theo của Cố Phi lại làm cho Tưởng Thừa muốn mắng một câu con chó vàng, thế mà lại là chuyền bóng!

Tuy lúc bóng từ tay Cố Phi bay qua, Tưởng Thừa đã hiểu ý của cậu ta, nhưng vẫn là nhịn không được muốn mắng.

"Đệt!" – Tưởng Thừa chụp được bóng, cấp tốc lùi một bước tới vạch 3 điểm, không hề do dự đem bóng ném lên cao.

Trong phút chốc bóng lọt vào lưới, cả sân bóng lại lần nữa như sóng vỡ bờ, người của lớp 8 đồng loạt bật dậy la hét tới cổ họng cũng muốn vỡ ra.

"Đẹp!" – thầy Lỗ không biết từ lúc nào đã cầm loa phóng thanh trên tay – "Quả này rất đẹp!"

"Đệt!" – Vương Húc kích động đi tới bên tai Tưởng Thừa rống lên – "Con mẹ nó đã quá!"

Phối hợp lần này ghi được 3 điểm, lập tức liền đem tất cả mọi người như bị đánh thuốc mà high lên, lúc trở về thủ, chân người nào người nấy y như gắn lò xo bên dưới.

"Có ý kiến gì không?" – Cố Phi lúc chạy tới bên người Tưởng Thừa hỏi.

"Không ý kiến, xem cậu chơi nè." – Tưởng Thừa nói.

"Lên cũng lên rồi, đánh cũng đánh rồi." – Cố Phi nói – "Vậy để tụi nó chết hẳn đi."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lại.

Lúc chạy trở về, Tưởng Thừa đột nhiên nhớ tới tin nhắn hôm qua của Phan Trí.

Thật đúng là…. đột nhiên có chút tìm thấy lại được cảm giác lúc trước.

29. Chương 29

Lớp 5 dù sao cũng là đội mạnh từ năm ngoái, mặc dù chưa chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc Tưởng Thừa cùng Cố Phi ra sân thi đấu, chơi tới trở tay không kịp, nhưng qua mấy hiệp cũng đã từ từ thích ứng, đồng thời gia tăng phòng thủ với hai người họ.

Chiến thuật của lớp 8 chỉ dựa vào hai người chủ lực phối hợp, trình độ các thành viên không đồng đều. Lớp 5 mặc dù không có thành viên nào đặc biệt xuất sắc nhưng kỹ thuật lại rất tương đồng, cả thành viên dự bị so với đội của Tưởng Thừa cũng mạnh hơn nhiều.

Có lúc cậu cảm thấy thật thần kỳ, bất luận là khối nào cũng sẽ có loại tình huống thế này, những người biết chơi bóng chỉ tập trung ở một hai lớp.

Cậu với Cố Phi nhân lúc đối thủ chưa kịp phục hồi tinh thần, nhanh chóng nâng tỷ số lên chỉ còn kém 1 điểm. Trong khi lớp 5 chỉ vào được một lần bóng, ở bên này, sau khi Tưởng Thừa vào được một trái 3 điểm, Cố Phi liền liên tục ghi bàn, khán giả bên sân đều gần như hưng phấn tới cực điểm.

Đoán chừng lớp 5 cùng lớp 2 thi đấu còn chưa kích động được tới vậy, thế nhưng khi lớp 8 gà cùi mới xuất hiện, chơi đến mức lớp 5 qua mấy phút rồi cũng chỉ vào được một lần bóng, thật sự là quá hiếm thấy.

Quan trọng nhất, đây là vòng đấu loại trực tiếp, thua rồi cũng chỉ còn nước gia nhập vào hàng ngũ khán giả.

Vòng loại đầu tiên, đội gà cùi thua đi nữa cũng không có cảm giác gì, nhưng đội có thể vào chung kết mà thua, mới là điều đặc sắc. Một con hắc mã* trong mắt các quần chúng thích đi nghe ngóng (những con ngựa đen thường không được trông đợi trên đường đua, nhưng khi thi đấu lại khiến đa số mọi người phải rơi mắt kính, trở thành những người chiến thắng bất ngờ).

"Tụi mình có thể thắng!" – Lúc lớp 5 kêu tạm ngừng thi đấu, Vương Húc mặt mày hồng hào vừa uống nước vừa nói – "Móa! Tụi mình có thể thắng! Tụi mình chắc chắn có thể… ".

"Đừng nói nhảm lãng phí thời gian." – Tưởng Thừa một chút cũng không nể mặt đội trưởng, cắt ngang lời cậu ta – "Quách Húc nghỉ ngơi đi đổi cậu gì đó lên."

“Cậu gì đó?” – Vương Húc hỏi.

“Cậu ta đó.” – Tưởng Thừa chỉ vào một thành viên dự bị, cậu nhóc này cũng không có kỹ thuật gì, nhưng lại chạy rất nhanh – “Cậu không cần làm gì hết, chỉ cần canh kỹ đứa kia…. đứa nhỏ con nhất trong đội kia ấy”.

“Người ta tên Trương Viễn.” – Vương Húc nói – “Đứa nhỏ con nhất đội bên kia là Đường Hi Vĩ.”

“Ừm, Trương Viễn, cậu canh chừng Nước Đường nha (Đường Hi Vĩ đọc là Táng Xī Wěi, Tưởng Thừa nói đại là Táng Xī – Nước Đường luôn). Tốc độ của cậu nhanh, cậu kèm chặt nó đi, phạm quy cũng được, chặn không được có thể đẩy, nhưng đừng quá rõ ràng, không được để nó có cơ hội đụng vào bóng, nhưng nếu nó có bóng rồi thì đừng chạm vào nó nữa.”

“Được.” – Trương Viễn gật gật đầu – “Cậu ta tên Đường Hi Vĩ, không phải Nước Đường.”

“Biết rồi.” – Tưởng Thừa đáp – “Nước Đường mà không có được bóng đối với tụi mình mà nói rất có lợi, Tháp bỏ bóng vào rổ hơn phân nửa đều là do cậu ta chuyền tới.”

“Còn bọn tôi thì sao?” – Vương Húc hỏi.

Tưởng Thừa lập tức phớt lờ đội trưởng, quay qua nhìn Cố Phi: “Lý Á Tháp đã phạm quy hai lần, để nó phạm quy thêm một hai lần nữa đi.”

“Ừm.” – Cố Phi uống ngụm nước – “Lý Á…… Đông.”

“Còn tôi?” – Vương Húc lại hỏi, lần này cụ thể hơn.

“Đội trưởng” – Tưởng Thừa kéo kéo bao cổ tay của mình – “Lúc tôi cầm bóng sẽ có người cản trở, cậu nhớ tới hốt nó… “

“Được! Không thành vấn đề!” – Vương Húc vỗ ngực mình.

“Còn nữa, bọn mình trở về thế thủ quá chậm.” – Tưởng Thừa nói – “Không phải lúc huấn luyện đã tập qua rồi sao? Thời điểm đối phương tấn công, phải nhanh chóng trở về rổ, khu vực ba giây hai người, những người còn lại chặn ở vạch 3 điểm không cho bọn họ vào.”

“Đã rõ! Lên tinh thần ngay! Những gì bọn mình tập luyện phải lấy ra dùng rồi.” – Vương Húc nói, vỗ lên vai từng người một, tới lượt của Tưởng Thừa, đội trưởng Vương Húc lại chú ý lướt qua, cuối cùng vỗ lên vai của Cố Phi – “Đại Phi, lên tinh thần!”

"Ừm." – Cố Phi nhìn cậu ta.

"Uống nước không?" – Bên cạnh Tưởng Thừa có người hỏi.

Tưởng Thừa quay đầu, thấy Dung Tĩnh tay đang cầm chai nước, trước tiên nhìn Cố Phi, Cố Phi đang uống nước rồi, thế là quay sang nhìn Tưởng Thừa.

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa lấy chai nước từ tay Dung Tĩnh, mở nắp ra uống một ngụm.

"Mấy bạn chơi rất giỏi." – Dung Tĩnh nhỏ giọng nói – "Lớp mình chưa từng kích động như vậy bao giờ."

Tưởng Thừa cười cười không nói.

Đúng là chơi rất không tệ, cậu và Cố Phi phối hợp đẹp tới như vậy, rất làm phấn chấn lòng người, nhưng…. cũng dễ chuốt lấy thù hận.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn qua lớp 5, có tới mấy đứa đang trừng mắt nhìn cậu, con ngươi đều rực lửa.

Sau khi cùng cái Tháp kia bốn mắt nhìn nhau, Tháp đột nhiên giơ lên ngón giữa vào mặt Tưởng Thừa.

Giơ đã rồi cũng không thu mắt lại, vẫn nhìn Tưởng Thừa chằm chằm.

Tưởng Thừa cũng không phản ứng lại, trên sân đấu cậu rất ít khi bị người khác làm chọc cho tức giận, mang theo tâm tình như vậy mà thi đấu là điều tối kị.

Có điều, kích động đối phương một chút cũng không sao. Sau khi cùng Tháp bốn mắt nhìn nhau một hồi, Tưởng Thừa từ bên đó tặng cho nó một nụ hôn gió, còn là loại hôn lên tay xong rồi mới chu mỏ thổi qua.

"Đệt! Con mẹ mày!" – Tháp lập tức nổi giận mắng.

Tưởng Thừa cười cười không thèm để ý tới nó nữa.

"Tôi phát hiện cậu rất không được bình thường nha." – Lúc ra sân, Cố Phi ở kế bên nói.

"Nhớ để nó phạm quy, nó mà được thoải mái, hiệp 2 đối với chúng ta không có lợi." – Tưởng Thừa nói.

"Tuân lệnh." – Cố Phi trả lời.

Thời gian hiệp 1 kết thúc còn chưa tới 7 phút, bóng tạm thời đang trong tay lớp 5, cần phải nhân thời điểm này kéo giãn tỷ số, hiệp 2 đối thủ có điều chỉnh tốt cũng đuổi theo không kịp.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm người chuẩn bị phát bóng, đồng thời nhìn vị trí những người xung quanh.

Trương Viễn chơi rất tốt, Lý Viêm version 2.0, không, là Nước Đường…. Nước Đường cái gì đó tốc độ di chuyển rất nhanh, lúc người khác canh chừng còn chưa được bao lâu, đã để cậu ta dễ dàng thoát thân, nhưng hiện tại có Trương Viễn ở đó, cậu ta chạy lên chạy xuống muốn thoát cũng thoát không nổi.

Lớp 5 chơi hoàn toàn có chiến thuật, phát bóng đều giao cho Nước Đường, cậu ta cũng đồng thời tổ chức tiến công, hiện tại lại bị dồn vào tình thế muốn nhúc nhích cũng không được, những người còn lại cũng đã bị người của lớp 8 kèm chặt, hiện tại dù người phát bóng có đang giơ bóng lên đi chăng nữa, cũng không biết nên phải làm thế nào.

Lúc thời gian phát bóng chỉ còn lại 5 giây cuối, người sau lưng Tưởng Thừa cuối cùng đã lách qua, xông tới muốn lấy bóng. Người phát bóng thấy vậy liền ném bóng ra, nhưng vì khoảng cách còn hơi xa, bóng chưa bay được nửa đường đã bị Tưởng Thừa xông tới ở giữa cắt ngang mang đi mất.

"Đệt!" – Nước Đường kêu lên – "Bị đui à!"

Tưởng Thừa vừa lấy được bóng, Cố Phi đã chạy tới dưới rổ, Tưởng Thừa chưa mang bóng bao lâu đã ném qua Lư Hiểu Bân đang ở vạch 3 điểm.

Phối hợp thế này, lúc huấn luyện bọn họ đã từng tập qua, Lư Hiểu Bân có lợi thế thân hình cao, sau khi nhảy lên bắt lấy bóng liền chuyền qua cho Cố Phi.

Cố Phi bắt được bóng, nhưng lớp 5 trở về thủ vẫn thần tốc như cũ, lúc Cố Phi dẫn bóng được mấy bước, Tháp đã ở ngay trước mặt.

Tưởng Thừa chuẩn bị qua tiếp ứng, phối hợp thế này, Tưởng Thừa cảm thấy cực kỳ vui sướng, nhất thời cảm thấy nếu hiện tại Vương Húc có chạy qua vỗ vai cậu mấy cái, cũng không còn cảm giác quá phản cảm.

Thế nhưng ngay tại giây phút này, Vương Húc lại rống lên: "Đại Phi chuyền bóng! Đại Phi chuyền bóng!"

Tưởng Thừa trong nháy mắt cơ hồ có loại kích động muốn chạy qua đó đấm vào mặt cậu ta mấy phát, lúc Vương Húc rống lên xong, đường chuyền bóng lập tức bích cửa.

Cố Phi ném bóng tương đối chuẩn, nhưng hiện tại Tháp đang dính chặt bên người, muốn ném bóng cũng rất khó khăn, không bị Tháp đoạt bóng đi đã là lợi hại lắm rồi.

Tưởng Thừa cảm thấy thời gian không còn kịp để ném bóng vào rổ, có ném cũng khó mà vào, có Tháp chặn

ngay trước mặt như vậy, bảng bóng rổ còn khó ném tới. Giờ phút này Cố Phi vẫn là nên chuyền bóng hoặc trước hết lui ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, Cố Phi lại làm ra động tác nhảy lên ném bóng.

Tháp thấy vậy liền nhảy lên, so với Cố Phi nhanh hơn một nháy mắt, lúc Tháp nhảy lên xong, Cố Phi mới nhảy theo sau. Nhưng vì chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Tháp đã lệch tay đè lại, Cố Phi ở giữa hai tay cậu ta cưỡng ép ném bóng đi.

Bóng gần như trực tiếp bay lên cao, rất nhanh xoay tròn rơi vào rổ.

Ngay lúc bóng vừa vào, tiếng còi của trọng tài đồng thời vang lên: "Tuyển thủ số 5 phạm quy!"

Tưởng Thừa cảm thấy một trận kinh ngạc.

Đệt!

Tư thế này, tốc độ này cũng có thể vào bóng!

Thằng nhóc này động tác ném ngay từ đầu đã là động tác giả!

Cái tên tuyển thủ Lý Á Tháp kia phạm quy rồi!

Cùng lúc vừa vào được bóng, vừa lừa được Tháp phạm quy, Tưởng Thừa xém chút nữa đã muốn cùng khán giả gầm rú một trận.

Cố Phi từ từ lùi tới vạch ném phạt, hướng tới phía Tháp đưa ra ba ngón tay: "Ba lần rồi."

"Đ*!" – Tháp cắn răng, từ kẻ răng nặn ra một chữ, mặt cũng đều đỏ lên.

Cố Phi ném vào hay không căn bản không có bất kỳ lo lắng gì, nhưng không biết là do cậu ta không được bình thường, hay muốn nhân cơ hội này đi trêu ghẹo người khác, còn phải tạo ra một màn hồi hộp.

Lúc bóng giơ lên, Cố Phi lại quay đầu nhìn cái Tháp kia xong mới giơ tay lên ném bóng.

Bóng vào rổ.

Toàn sân la hét ầm cả lên, tiếng reo hò của nữ sinh đều lấn áp cả tiếng nam sinh.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, mặc dù động tác này quả thật rất đẹp, nhưng lại cực kỳ đắc ý, Tưởng Thừa cũng muốn thay Tiểu Tháp nói một câu.

"Cậu có hèn quá hay không vậy." – Tưởng Thừa lúc cùng Cố Phi trở về thủ nói.

"Học từ cậu đó. Nó chịu không được kích động, lúc này cũng sắp điên lên rồi. Nhìn đi, hiệp 2 chắc chắn sẽ là bốn lần."

Cố Phi nói không sai, cái tên Lý Á Đông…. Tưởng Thừa đối với việc bản thân đột nhiên nhớ ra tên cậu ta cảm thấy cực kỳ vui sướng, Lý Á Đông tính tình nóng nảy, còn rất thô bạo, khi nãy đấu với Vương Húc bọn họ gà tới vậy mà còn phạm quy hai lần, nếu cứ tiếp tục thi đấu với tâm trạng này, làm cậu ta phạm quy lần nữa cũng không có gì khó khăn.

Nếu Tưởng Thừa là đội trưởng của bên k, dưới tình huống hiện tại cậu đã cho đổi người rồi, nhưng lớp 5 vẫn là ỷ lại vào năng lực ném bóng của Tháp mà để cậu ta ở lại.

Lúc hiệp 1 sắp kết thúc, Cố Phi đang giữ bóng, đang qua giữa sân thì bị Tháp chặn lại, Cố Phi không lại dụ cậu ta làm ra động tác giả gì, chỉ quẹt qua tay cậu ta một chút khi lệch người, Tháp quả nhiên là nhịn không nổi, lập tức tát một cái lên tay Cố Phi.

"Tuyển thủ số 5 phạm quy!" – Trọng tài thổi còi.

"Cho ra sân đi!" – Chỗ khán giả có người la lên, tiếp theo sau lại có thêm mấy người bắt đầu ồn ào.

Tưởng Thừa nghe ra được đây là giọng của Chu Kính, quay đầu nhìn qua, Chu Kính hiện tại đang núp sau lưng thầy Từ.

Hiệp 1 kết thúc, Lý Á Đông phạm quy bốn lần, dù cậu ta có cừ thế nào, hiệp 2 chắc chắn cũng không thể nào ra sân, phải đợi tới thời khắc then chốt.

Nhưng hiện tại lớp 5 đang thua bọn họ 9 điểm, nếu Lý Á Đông không ra sân, hi vọng đuổi kịp điểm số cũng sẽ trở nên xa vời…

Thật đáng buồn nha.

Tưởng Thừa uống ngụm nước.

"Chỉ cần hiệp 2 chúng ta tiếp tục chơi thế này, vừa ổn định vừa mở rộng, chúng ta có thể thắng!" – Vương Húc nói – "Nghĩ đi, đây không phải chỉ là lần đầu tiên chúng ta thắng, mà là loại luôn cả lớp 5 đó! Là loại trực tiếp đó! Loại được lớp 5, ngày chúng ta đè bẹp lớp 2 ở dưới chân cũng không còn xa nữa!"

Mọi người nhao nhao kích động gật đầu.

"Chiến thuật có gì cần điều chỉnh không?" – Vương Húc hỏi Tưởng Thừa.

"Quách Húc lên, Trương Viễn nghỉ ngơi." – Tưởng Thừa nói – "Lát nữa Lý Á Đông chắc sẽ không ra sân, có ra đi nữa cũng sẽ chơi không được thoải mái, Nước Đường…… Vĩ, cũng sẽ không còn liên tục chuyền bóng cho cậu ta, đoán chừng sẽ tự mình dẫn bóng, về cậu ta cứ giao cho tôi, những người khác như cũ."

"Được!" – Vương Húc gật đầu.

Hiệp 2 Lý Á Đông không ra sân, đổi lại một người thân hình cũng cao xấp xỉ nhưng lại gầy hơn không ít, người này nhảy lên không được như Lý Á Đông, lúc Cố Phi lên rổ, cậu ta căn bản không che lại được.

Toàn bộ thành viên lớp 8 đều như đánh máu gà*, máu gà cũng không đủ để hình dung, quả thật phải là máu phượng hoàng, trên sân ngoài sân đều là một trận sôi trào. (*điên cuồng, hưng phấn)

Các bạn khán giả cũng như cắn phải thuốc, dường như là vì không ngờ tới mới ngày đầu tiên đã chứng kiến được một trận đấu bất ngờ tới vậy, la hét tới không ngừng, cũng không biết nên cổ vũ cho bên nào, cứ mỗi lần công kích lại la lên, mỗi lần vào bóng lại hét lên, không còn phân đội nào là đội nào nữa….

Tưởng Thừa không phải người dễ bị kích động, đặc biệt là lúc thi đấu, cậu luôn ở vị trí hậu vệ, cần bình tĩnh quan sát, chơi đẹp cũng chỉ dựa vào kỹ thuật, không dựa vào cảm xúc.

Nhưng hiện tại cả sân đấu lại như núi lửa phun trào, mà đội viên của cậu như vậy, hôm nay lại chơi được tới trình độ này, Tưởng Thừa thật sự cũng không thể giữ vững bình tĩnh được nữa.

"Phần cuối rồi, phần cuối rồi!" – Thầy Lỗ không biết từ khi nào đã cầm lại mic, người ngồi ghế trọng tài cũng không thèm quản nữa, thầy Lỗ hét lên, sức mạnh tràn trề không khác gì lúc ở trong lớp mắng người – "Ổn định! Không vội! Phải kiên định!"

Còn 10 phút, tính thêm thời gian tạm thời cộng thêm cũng không còn bao lâu nữa, lớp 8 bây giờ liều mạng rồi, lớp 5 cũng là một trạng thái liều mạng như vậy, cho nên tỷ số không kéo giãn được 15 điểm như mong đợi của Tưởng Thừa, hiện tại chỉ cách 13 điểm.

Lớp 5 lần nữa đổi lại cho Lý Á Đông ra sân, Tưởng Thừa cầm được bóng, nếu như quả này có thể đảm bảo để Cố Phi vào bóng, 15 điểm cách biệt này có thể đập tan lớp 5 về mặt tinh thần.

Quách Húc đang ở phía trước bên phải Tưởng Thừa, lúc Nước Đường đi tới chặn cậu, Tưởng Thừa liền cấp tốc đem bóng chuyền qua cho Quách Húc.

Quách Húc lúc này lại trợ giúp như thần, lấy được bóng thậm chí còn không dẫn bóng đi, nhân lúc Nước

Đường đang quay đầu lại nhìn, đã từ phía trên, chuyền bóng cho Tưởng Thừa sớm đã lách qua bên cạnh Nước Đường.

"Chuyền bóng đẹp!" – Vương Húc rống lên.

Tưởng Thừa dẫn bóng về phía trước, nhưng tốc độ Nước Đường rất nhanh, lại lần nữa chặn ngay trước mặt cậu.

Tưởng Thừa ngay tại phút này thật hi vọng Nước Đường là thành viên của lớp 8, tốc độ cùng phản ứng thế này…. Tưởng Thừa nhìn qua bên trái, Nước Đường quả nhiên cũng hơi hơi nghiêng người qua bên đó, tinh thần cực kỳ kích động, phản ứng nhanh như vậy, khuyết điểm là nằm ngay đây rồi.

Tôi đang làm động tác giả nha!

Tưởng Thừa đem bóng xông về bên phải, nhìn thấy Cố Phi đã chạy tới đứng tại vạch 3 điểm….. hơn nữa, chân của Lý Á Đông đang từ bên trái chặn qua.

Đệt! Ông nội Nam Thiên Môn mày!

Chân trái của Tưởng Thừa đạp lên chân của Lý Á Đông, chân phải lại bước không tới, cả người đột nhiên bị mất thăng bằng, ngã nhào xuống bên trái.

Nhưng trước lúc ngã xuống, Tưởng Thừa đã nghiến răng đem bóng trong tay ném qua cho Cố Phi ở phía đối diện.

Tiếp theo là ngã bật tới mấy cái ở trên mặt đất, cùi chỏ chống đất bỗng nhiên hướng bên cạnh trượt ra xa cách hơn một mét.

Tiếng la hét ở bốn phía lại lần nữa vang lên, không biết đang hét vì Cố Phi ghi bàn quá đẹp hay hét vì cậu ngã dữ dội tới vậy, qua mấy giây cũng không thể đứng lên.

"Tưởng Thừa!" – Vương Húc sốt ruột, chạy xông tới.

"Thằng ngốc!" – Tưởng Thừa đẩy cậu ta một cái – "Trở về phòng thủ!"

Lớp 5 phát bóng tương đối nhanh, lúc này Nước Đường đã dẫn bóng chạy ngang qua người bọn họ.

"Không thổi phạm quy!" – Cố Phi hô lên – "Vương Húc trở về phòng thủ!"

"Đệt!" – Vương Húc đứng dậy chạy qua đó.

Tưởng Thừa cũng đứng dậy, Cố Phi xoay đầu nhìn cậu một cái, Tưởng Thừa liền lắc lắc đầu, chân cũng không có vấn đề gì lớn, cậu có mang bảo hộ, có điều ngã trúng vết thương ở xương sườn lúc trước, chấn động có chút không rõ.

Quả này mọi người dẫn bóng đều mang theo lửa giận, Tưởng Thừa vừa tới trung tuyến, Lý Á Đông ở bên đó đã bị Cố Phi giữ chặt, bóng vào tay Lư Hiểu Bân.

"Tưởng Thừa ——" – Lư Hiểu Bân rống lên, khí thế dũng mãnh, đem bóng chuyền qua cho Tưởng Thừa.

Không biết có phải vì trước đó là năm đấu bốn hay không, lớp 5 cảm thấy 2 điểm này chắc chắn có thể thắng, lúc bóng vào tay Tưởng Thừa, Nước Đường vẫn còn ở vạch 3 điểm dưới rổ bên kia.

Tưởng Thừa cầm bóng dẫn về phía trước mấy bước, mũi chân đặt ngay tại vạch 3 điểm liền dừng lại.

Lúc định ném bóng, cậu quay đầu lại, nhìn thấy lúc này mới có mấy người của lớp 5 vọt mạnh tới, sau đó Tưởng Thừa không nhanh không chậm đem bóng ném lên.

Bóng vẽ ra trên không trung một đường dài hình vòng cung, Tưởng Thừa dựng lên ba ngón tay, lúc bóng vào rổ lại đem ngón tay chĩa xuống dưới.

Đẹp.

Trong tiếng la hét ở bên sân, cậu nghe thấy một tiếng vỡ ra "bóng tốt" của thầy Từ, cậu nhìn qua bên đó, một đám người đang mặt mày hưng phấn, thầy Từ lại là rõ ràng nhất, mặt mày kích động so với đám nhỏ đang thi đấu còn đỏ hơn.

Tỷ số đã kéo giãn thành 16 điểm, hiện tại màn cuối cùng cũng không còn bao nhiêu thời gian, cho dù hiện tại không có cậu cùng Cố Phi đi nữa, điểm số như vậy cũng khó mà đuổi kịp.

"Tiết tấu chơi chậm lại." – Cố Phi nhìn bảng tính thời gian.

Thời điểm thế này vốn không cần vội vã ghi bàn, có thể chơi ổn định, bóng ép tới đúng thời điểm liền ra tay.

Những người lớp 5 đã bắt đầu phát hỏa, mặc dù tức giận tới ngập tràn, nhưng vẫn không có cơ hội để bộc phát.

Cố Phi và Tưởng Thừa khống chế bóng, ổn định ép tới rổ, trong khoảng thời gian này lớp 5 đã vào 4 điểm

nhưng Cố Phi đã vượt hơn bọn họ 2 điểm, chuyền bóng cho Tưởng Thừa vào hai lần bóng 3 điểm, Tưởng Thừa cảm thấy mỗi lần vào một trái, xung quanh đều sẽ vang lên một trận sóng âm.

Lúc thi đấu ở trường cũ, Tưởng Thừa cũng chưa từng đắc chí tới vậy.

Cuối cùng trong bầu không khí tất cả mọi người đều đang hưng phấn tới cực điểm, tiếng còi kết thúc toàn trận vang lên.

Cố Phi vẫn đang cầm bóng đứng ngoài vạch 3 điểm còn mấy bước, đã đem bóng gắng sức ném tới rổ.

"Chơi thế còn chưa đủ hay sao!" – Tưởng Thừa nhìn quả bóng lọt vào rổ.

"Aaaaaaa ———" – Trong tiếng la hét cùng hoan hô, âm thanh của Vương Húc lại đặc biệt vang dội.

Tưởng Thừa vừa quay đầu, liền thấy được Vương Húc đang dang rộng hai cánh tay lao tới, còn chưa kịp phản ứng, cậu ta đã ôm chầm lấy Cố Phi, chu mỏ hôn mấy phát lên mặt cậu ta.

"Cút!" – Cố Phi đẩy cậu ta ra, đem tay chà xát lên mặt mình tới mấy lần.

"Đừng đụng vào tôi!" – Tưởng Thừa vừa thấy Vương Húc xoay người, lập tức chỉ tay vào cậu ta.

"Aaa ———" – Vương Húc hưng phấn liều mạng xông tới, ôm cậu một cái.

"Ông nội cậu!" – Tưởng Thừa như bị người ta dùng roi da quất tới, tay chân cũng nâng lên, đem Vương Húc ném qua một bên.

Vương Húc cũng không để ý, mừng như điên đi tới hôn từng thành viên một lượt.

Cả lớp 8 đều vui như điên, vây tới trên sân đấu, ôm thành một đoàn la hét cả lên, tâm tình thế này đại khái chỉ có thể từ một lớp gà cùi từ trước tới nay chưa thắng nổi trận nào mới có thể làm ra được.

"Ê. " – Cố Phi đi tới trước mặt cậu, dang hai tay ra – "Lâu rồi không chơi đã tới vậy."

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, do dự một chút, cũng đi tới dang hai tay ra ôm lấy Cố Phi – "Tôi cũng vậy."

"Chân không sao chứ?" – Cố Phi vỗ vỗ trên lưng cậu.

"Không sao." – Tưởng Thừa cười cười.

Cảm giác cái ôm này …… rất thoải mái.

Đem theo ăn ý cùng hưởng thụ, còn có một chút "thân mật" không giống với những người còn lại. Mặc dù trong khoảnh khắc Tưởng Thừa lúc chạm vào người Cố Phi, trước mắt lại hiện ra hình ảnh tối hôm đó mặt của Cố Phi gần như dán sát trên mặt mình, cũng hiện ra gương mặt cậu ta dưới ánh nắng mặt trời chiếu vào mang theo một vầng sáng…… Nhưng Tưởng Thừa cũng chỉ cảm thấy, thản nhiên.

Tưởng Thừa không biết tại sao bản thân lại dùng từ "thản nhiên" để hình dung cái ôm này, nhưng thật sự là rất lâu rồi, ngoại trừ Phan Trí, đây là lần đầu tiên cậu cùng một người khác tiếp xúc mà không hề có khoảng cách như vậy.

Thậm chí khi cảm thấy tóc mình đâm trên mặt của Cố Phi.

Cũng không hề có chút ngượng ngùng hay chống cự.

"Đi đi đi." – Lão Từ lúc người trong lớp đã tản ra, kích động vẫy tay – "Thầy cùng thầy Lỗ hôm nay đãi khách, mời các em đi ăn chút đồ ngon."

"Muốn ăn lẩu." – Vương Húc nói – "Không, muốn ăn thịt nướng…… a, thịt cừu luộc ăn cũng rất ngon…."

Một đám người ở phía sau thầy Từ cũng thầy Lỗ đi ra ngoài, lúc này tinh thần vẫn nhiệt huyết sôi trào, đang thảo luận coi nên ăn cái gì.

"Ừm… có chút việc, muốn hỏi cậu một chút." – Cố Phi đi song song với Tưởng Thừa nói.

"Ừm, chuyện gì?"

"Cậu có muốn kiếm tiền không?"

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn ra, nhìn sang Cố Phi.

Cố Phi đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu muốn kiếm tiền không thế này, làm cậu nhất thời có loại cảm giác như một cuộc đối thoại giữa tú bà và thiếu nữ ngây ngô.

Tưởng Thừa xém chút nữa còn muốn nói "không, tôi còn bé lắm."

30. Chương 30

"Ý tôi nói là cậu… " – Cố Phi như là cũng bị Tưởng Thừa "a" tới choáng váng rồi, cũng không biết nên nói thế nào – "Cậu có muốn kiếm chút tiền tiêu vặt không?"

"Hả?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, tiền tiêu vặt? Không biết sao mà khi nghe nói thấy lại có gì đó sai sai.

"Ý là……. chụp mấy tấm hình kiểu vậy…." – Cố Phi giải thích.

Tưởng Thừa biết Cố Phi sẽ không có chuyện giới thiệu công việc gì gì thật sự quái đản cho mình làm, nhưng lúc ngay lúc vừa mới điên cuồng chơi xong một trận bóng, máu lên nào ít nhiều không đủ, Tưởng Thừa đột nhiên lâm vào vũng bùn không cách nào thoát ra mà nghĩ bụng"đây chắc chắn là cái bẫy không có ý gì tốt ", nửa ngày trời cũng không thoát ra được, cuối cùng thốt ra một câu: "Tôi là người đứng đắn."

"Cậu còn chút IQ nào sót lại không vậy học bá?" – Cố Phi thật sự nhịn không nổi – "Thật ra trước đây cậu học ở trường giáo dục đặc biệt phải không?" (*dành cho những học sinh trí thông minh thấp)

"A!" – Tưởng Thừa cuối cùng cũng hoàn hồn lại – "Chụp hình? Chụp hình gì?"

" *." (Có thể hiểu theo nhiều nghĩa: một là hình nude, hai là hình ảnh tự nhiên trong sinh hoạt bình thường, không qua xử lý đặc biệt nào) – Cố Phi không vui phất phất tay, vừa đi vừa lấy ra điếu thuốc châm lên – "Cậu bình tĩnh lại đi rồi nói."

"Giờ tôi bình tĩnh rồi… " – Tưởng Thừa vừa nhìn thấy điếu thuốc trên miệng cậu ta liền ngẩn người ra, cậu biết Cố Phi bình thường trong tiết học hay ra toilet hút thuốc, nhưng không ngờ tới lại có thể đi hút thuốc giữa thanh thiên bạch nhật thế này.

"Muốn không?" – Cố Phi hỏi.

"Không muốn." – Tưởng Thừa quyết lòng cự tuyệt, mặc dù cậu với Phan Trí cũng có lúc trốn trong toilet hút thuốc, nhưng nói tóm lại thì hai đứa cậu vẫn là người đứng đắn.

"Hình gì vậy?" – Vương Húc đang đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại – "Có người muốn chụp hình tụi mình sao?…. Chắc chắn có người chụp rồi, hôm nay tụi mình ngầu dữ thần! Tối nay về lên Baidu xem, chắc chắn có đủ góc độ…… haizz, nhưng chắc cũng toàn hình hai cậu… ".

"Lát nữa xong tôi mời người đến chụp riêng cho cậu." – Cố Phi nói.

"Có thật không?" – Vương Húc cười hí hửng – "Thôi đi, đừng có chọc tôi….. "

"Cố Phi —-" – Phía sau có người kêu lên.

“Ai da” – Vương Húc giương mắt lên – “Lớp trưởng đại nhân.”

Tưởng Thừa quay đầu lại, nhìn thấy Dung Tĩnh chạy tới, tay đang cầm một cái túi nhỏ.

“Kêu tôi à?” – Cố Phi cũng quay đầu lại.

“Cái này… ” – Dung Tĩnh đem túi đưa qua cho Tưởng Thừa – “Tôi vừa mới lấy từ phòng y tế, rượu cồn các thứ, lúc thi đấu cậu bị ngã rồi còn gì, lát nữa nhớ đi kiểm tra một chút đi.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa có chút bất ngờ, cùi chỏ thật hơi đau nhức, nhưng hôm nay mọi người đều mặc một cái T-shirt bên trong, lúc cùi chỏ ma sát mặt đất cũng là cách một lớp áo, hẳn là không có gì quá nghiêm trọng, Tưởng Thừa cầm lấy – “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” – Dung Tĩnh cười cười.

“Cậu đưa đồ cho Tưởng Thừa thì kêu Cố Phi làm gì?” – Vương Húc một mặt đầy ẩn ý cười cười.

“Tôi nhất thời không nhớ ra tên cậu ấy.” – Dung Tĩnh có chút ngượng ngùng, lấy tay sờ sờ tóc mình, xoay người bỏ đi.

Vương Húc nhìn bóng lưng của Dung Tĩnh, tấm tắc một phen: “Chỉ nhớ mỗi tên của Cố Phi thôi à?”

“Chỉ là nhớ không ra tên của Tưởng Thừa.” – Cố Phi nói.

Thầy Từ với thầy Lỗ quả là rất hào phóng, hôm nay hẳn là vì thi đấu quá nằm ngoài dự đoán của bọn họ, cư nhiên gọi hai chiếc xe đến, đem một đám người kéo đi ăn buffet thịt nướng.

“Từ tổng” – Trước khi vào cổng, Cố Phi ngăn thầy Từ lại – “Quá mắc rồi, đổi sang quán bình dân ăn một bữa là được, chủ yếu mình tụ họp chút xíu thôi chứ có là gì đâu”.

“Tụ họp cái gì?” – thầy Lỗ kế bên nói vào- “Là ăn mừng đó, Cố Phi em cứ vào trong đi, đừng lo nhiều như vậy, chút tiền này thầy với Từ tổng của các em lo được.”

“Đứa trẻ ngoan.” – thầy Từ túm lấy tay Cố Phi – “Đúng là đứa trẻ ngon! Biết nghĩ cho thầy! Thầy biết em… ”

“Vẫn còn thuốc chữa.” – Cố Phi giúp thầy Từ nói hết câu, xoay người đi vào cửa.

Tưởng Thừa đang ở phía sau, nhịn không được cười phá lên.

Trong quán có một buồng ăn riêng rất lớn, đoán chừng bình thường cũng không mấy có dịp để dùng đến, hôm nay một đám người ùa tới, lại vừa khéo thật thích hợp.

"Trước hết đi lấy đồ ăn đi." – Lão Từ chống tay lên bàn không khác gì khi đứng lớp – "Hôm nay cho các em ăn đủ, ăn cho đã ghiền, rượu cũng có thể lấy, nhưng uống bao nhiêu phải qua sự đồng ý của thầy!"

Mọi người lại chen chúc một đàn, ra ngoài lấy đồ ăn.

Tưởng Thừa cởi áo khoác ra định xem cùi chỏ thế nào, điện thoại lại vang lên.

Cậu móc điện thoại ra xem, là tin nhắn tự động, hóa đơn khấu trừ của tháng này, 100 tệ (khoảng 347,503VND).

Bình thường cảm thấy 100 tệ này cũng không đáng bao nhiêu, nhưng hiện tại nhìn thấy tin nhắn đột nhiên lại có chút đau lòng, có cần đổi lại gói mạng rẻ hơn chút không? Lưu lượng không đủ rồi, nhà Lý Bảo Quốc lại không có wifi… Vậy đi nối mạng? Nếu vậy lại phải tốn thêm một khoản tiền.

Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, mặc dù trong thẻ còn tiền, nhưng trong tình trạng không hề có nguồn thu nhập nào của hiện tại, cậu thấy hơi xót, Lý Bảo Quốc ngoài cái phòng kia ra cũng không chu cấp cho cậu bất cứ thứ gì khác, bây giờ Tưởng Thừa đều là mỗi tuần một lần đi mua đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, bình thường sẽ lấy ra tự mình nấu ăn.

Cậu thở dài, đi khỏi buồng ăn riêng lấy thức ăn.

Cố Phi đang ở phía trước, tay cầm đĩa nhìn một hàng thịt trong tủ đông mà ngẩn người.

Tưởng Thừa đi tới đứng ở bên cạnh, cũng lấy đĩa cùng cây gắp thức ăn, thịt ba chỉ, thịt bò, thịt cừu, chỉ vài gắp, cái đĩa đã đầy ngập, sau đó đem đĩa chồng lên đĩa của Cố Phi, lại lấy thêm một cái khác tiếp tục, thịt ba chỉ, thịt bò, thịt cừu….

"Cậu làm sao giữ dáng được vậy? – Cố Phi nhìn cậu.

"Trời ấm thì chạy bộ, tôi bình thường cũng không ăn nhiều thế này."

"Ừm."

"Hồi nãy cậu nói… Chuyện chụp hình kia.." – Tưởng Thừa nhìn xung quanh, không có bạn học nào – "Là như thế nào?"

"Là chị Tâm." – Cố Phi cầm cây gắp thức ăn do dự nửa ngày mới đem mấy con tôm bỏ vào đĩa – "Chị ấy

có shop bán đồ nam, muốn tìm người tới chụp ảnh."

"Ừm." – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – "Những shop như vậy không phải sẽ có người mẫu cố định sao?"

"Có một người, những người khác đều là tạm thời mời tới, nhưng mà người kia đang có việc, hai hôm nay có hàng mới, không có người để chụp mới nhờ tôi tìm giúp người phù hợp."

"Ra là vậy." – Tưởng Thừa hơi do dự – "Tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, được không?"

"Không thành vấn đề, cậu có khuôn mặt, có thân hình, hơn nữa cũng rất ăn ảnh. Lúc trước Lưu Phàm cũng có tới chụp, cậu ta còn được, cậu chắc chắn không thành vấn đề."

"Quần áo thế nào?"

"Hồi nữa cho cậu xem." – Cố Phi đi tới bàn ăn, nâng nâng cằm – "Làm phiền gắp cho chút rau xanh, toàn là thịt ăn không nổi."

"Ừm." – Tưởng Thừa lấy cái giỏ, để vào đầy một giỏ rau.

Lúc quay về buồng ăn riêng, mọi người gần như đã trở về đông đủ, một phòng đầy náo nhiệt.

Hai người vừa vào, thầy Từ liền cầm ly rượu đứng lên: "Nhanh, các công thần hãy ngồi xuống, thầy có đôi lời muốn nói."

Sau khi Tưởng Thừa và Cố Phi ngồi xuống, thầy Từ nâng ly lên: "Hôm nay các em chịu khổ rồi, thầy từ lớp 10 đã dìu dắt các em, lại tới lớp 11 mới có cảm giác thật sự dìu dắt được…. Lớp 8 của chúng ta, ngay cả thi thể dục nhạc đệm cũng không được thứ hạng gì, hôm nay cuối cùng cũng được nở mày nở mặt! Thật không dễ dàng gì! Thầy tin vào thực lực hiện tại của các em, vào chung kết không thành vấn đề gì! Cố lên! Nào, uống một ly!"

Mọi người liền cầm ly lên nốc xuống ừng ực, vừa uống xong, thầy Từ lại mở miệng: "Hôm nay còn phải cảm ơn nỗ lực của Cố Phi và Tưởng Thừa….. "

"thầy Từ, thầy Từ." – thầy Lỗ kêu lên hai tiếng – "Được rồi, để mấy em ấy ăn trước, ai cũng đói bụng hết rồi, ông cứ nói những lời thế này, một hồi coi chừng nói đến mức bản thân ông cũng khóc luôn."

"Uống!" – Vương Húc giương đầu lên, đem ly uống sạch.

Tưởng Thừa nhìn qua mấy cái ly, đều là bia, chỉ mỗi ly của thầy Từ và thầy Lỗ là rượu đế.

Tưởng Thừa cũng uống luôn hai ngụm.

"Ngày mai là thi đấu bên nữ." – Vương Húc nói – "Không biết sẽ thế nào."

"Vô vọng, nữ sinh lớp mình cứ lên sân thua đại một trận coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi sao, bóng mới giữ một chút liền bay đi mất, cũng không có người yêu thích bóng rổ." – Quách Húc nói.

Mọi người vì đội bóng nữ mà thở dài một phen, bắt đầu thảo luận trận đấu kế tiếp.

"Cậu xem đi." – Cố Phi lấy điện thoại ra tìm một hồi, đưa tới cho Tưởng Thừa – "Gần như đều là phong cách này, rất ít người mặc."

Tưởng Thừa cầm lấy điện thoại, lật qua mấy tấm đều là Lưu Phàm, chụp đều rất có góc cạnh, lại lật về phía sau, là người khác rồi, hẳn là người mẫu cố định của Đinh Trúc Tâm, vừa so sánh liền có thể thấy được điểm khác nhau.

"Steampunk*?" – Tưởng Thừa hỏi (*Thời trang Steampunk là một nhánh của thể loại khoa học giả tưởng hay khoa học huyền bí, kết hợp với phong cách công nghệ lấy ý tưởng từ máy móc chạy bằng hơi nước thế kỷ 19).

"Còn cái khác, các loại hoài cổ này nọ. Thấy thế nào? Tiền công có thể tính theo từng cái hoặc theo ngày đều được, mức giá của người mẫu chuyên nghiệp, chị ấy đang cần gấp, giá có thể cao hơn bình thường một chút."

Tưởng Thừa gần như không hề do dự, dù sao cũng là tiền, cậu liền gật đầu: "Được thôi."

"Vậy để tôi nói lại với chị ấy, hai ngày này bọn mình không phải thi đấu, chiều tối có thể qua đó chụp."

"Ừm." – Tưởng Thừa lại nhìn mấy tấm ảnh – "Quần áo như vậy cũng có người mua sao? Đi ngoài đường chắc chắn sẽ bị người ta bu đến xem, lên mặt một chút khéo lại có người đập cho một trận… "

Cố Phi cười cười: "Cậu còn lo chuyện cái này cho người khác sao?"

"Đúng nha, tôi rất là tốt bụng."

Quản lý của Cao trung số 4 rất lỏng lẻo, buổi chiều có trận đấu, người muốn đi xem đều không lên lớp học, chen chúc ở sân đấu, với người không đi xem, có đi đâu cũng không ai thèm quản.

Có điều Tưởng Thừa vẫn là gọi cho thầy Từ một cú điện thoại, nói hôm qua bị ngã có chút đau, muốn đi bệnh viện xem một chút, thầy Từ duyệt xong còn tiện thể cảm thán một câu: "Học sinh giỏi đúng là học sinh giỏi!".

Thật ra trước kia Tưởng Thừa có nghỉ học đi nữa cũng không hề xin phép, có điều chủ nhiệm lớp lại là thầy Từ, y như con gà mẹ suốt ngày giương cánh cục ta cục tác, cậu mà không gọi điện nói một tiếng, cảm thấy thầy ấy cũng phần nào đáng thương.

"Chỗ đó hơi xa, nhưng ngồi xe buýt cũng được." – Cố Phi dẫn Tưởng Thừa tới trạm xe – "Chỗ làm của chị ấy gộp cả kho hàng lẫn phòng ngủ lại, còn có cái studio nhỏ."

Tưởng Thừa có chút khẩn trương, kêu cậu đi thi dùm người khác để kiếm tiền cũng sẽ không lo lắng gì, nhưng làm người mẫu chụp hình… Việc này cách cậu hơi xa quá, trước giờ chưa hề nghĩ tới.

Lúc lên xe, Tưởng Thừa để ý thấy trên lưng Cố Phi không phải là cặp sách, mà là một cái ba lô nhìn qua trông thật nặng – "Cậu khiêng cái gì vậy?"

"Máy ảnh, ống kính." – Cố Phi đi tới hàng ghế cuối cùng ngồi xuống.

"Cậu……. chụp hả?" – Tưởng Thừa ngây người.

"Ừm." – Cố Phi vén lên tay áo của mình một chút, làm cho một ông chú đang định chen vô ngồi phải đi qua ghế ở bên cạnh.

"Cậu chụp à?" – Tưởng Thừa lại hỏi lần nữa.

"Đúng vậy đúng vậy." – Cố Phi nhìn cậu – "Tôi chụp đó, có gì không đúng sao? Cậu cũng đâu phải chưa từng bị tôi chụp qua."

"Không phải tôi nói ý này, tôi cứ cho rằng sẽ có thợ chụp hình." – Tưởng Thừa nói. Thật ra nếu nói Cố Phi chụp, cũng không có gì kỳ quái, cậu từng xem qua ảnh cậu ta chụp, trên vòng bạn bè WeChat của Cố Phi cũng thường hay đăng, quả thực chụp rất chuyên nghiệp.

"Đinh Trúc Tâm có thợ chụp riêng, khi bận sẽ tìm tôi, tôi luôn luôn giúp người khác chụp hình." – Cố Phi nói.

"……. Ừm." – Tưởng Thừa nhìn nhìn Cố Phi.

Sau khi xe khởi động, Tưởng Thừa cũng không nói nữa, mở hệ thống sưởi ấm lên, xe bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư, bên tai có người đang nói chuyện, có người đang cười, đều là người ở xứ này, ngoài cửa sổ lại là khung cảnh biến hóa không ngừng.

Cảm giác mơ mơ màng màng này làm người ta đột nhiên cảm thấy thật buồn ngủ, nhất là vào buổi chiều, ánh mặt trời trông có vẻ ấm áp, mí mắt lại sắp sửa đánh nhau rồi.

Cố Phi cũng không hề lên tiếng, Tưởng Thừa quay qua nhìn cậu ta, phát hiện Cố Phi đang ôm cánh tay, đôi mắt khép lại.

Buồn ngủ.

Đáng lẽ còn có thể chống cự thêm một chút, nhưng khi thấy Cố Phi ngủ rồi, Tưởng Thừa lập tức cảm giác mắt cũng mở lên không nổi, lấy nón áo hoodies trùm lên đầu, cúi đầu xuống nhắm hai mắt lại.

Mặc dù nói là buồn ngủ nhưng cũng không phải là ngủ thật say, chỉ mơ mơ màng màng, bên cạnh có những âm thanh loáng tháng cùng những tia sáng thi nhau le lói.

Không biết trải qua như vậy được bao lâu, Tưởng Thừa đột nhiên thấy vai mình hơi nặng, kéo nón lên nhìn một chút, phát hiện ra đầu của Cố Phi không biết từ khi nào đã dựa lên vai của mình.

Lông mi của Cố Phi thật dài, nhưng lại không rậm như Cố Miểu.

Mặc dù cảm thấy bản thân đối với Cố Phi cũng không có tư tưởng gì, đặc biệt là cậu ta còn có người bạn gái hư hư thực thực như Đinh Trúc Tâm…… Nhưng trong giờ phút này, không hiểu tại sao trong lòng Tưởng Thừa lại có chút ngứa ngáy.

Ngứa ngáy từ trên bả vai chậm rãi giống như mảng lông tơ xõa tung bị ánh nắng chiếu tới, từng chút một cọ xát ra khắp toàn thân.

Tưởng Thừa một lần nữa mở mắt.

Cảm giác cô đơn trước nay cậu luôn cảm thấy, từ lúc phát hiện ra bản thân đối với nam nhân có hứng thú vượt hơn hẳn nữ nhân, mà bản thân cũng chỉ có thể ra sức bảo vệ chặt chẽ bí mật của mình kể từ ngày hôm đó.

Cảm giác cô đơn này sẽ thường hay trỗi dậy.

Phan Trí biết bí mật của cậu, nhưng chuyện này cũng không cách nào giúp được Tưởng Thừa giảm bớt đi áp lực.

Lúc còn ở nhà, khi còn có cha mẹ anh em, có bạn học cùng bằng hữu, kiểu cô đơn thế này tuy rằng vẫn tồn tại, nhưng xúc cảm cũng không quá sâu đậm.

Kể từ khi dọn tới nơi này, xúc cảm đó mới trùng trùng điệp điệp tích tụ lại thành đống.

Tưởng Thừa không cần đồng loại, cậu không cần loại đồng loại chỉ đơn giản tùy tiện dựa vào nhau sưởi ấm cho qua ngày. Tuy rằng nói như vậy, nhưng lực hấp dẫn vẫn là tồn tại, Cố Phi, và Cố Phi của hiện tại – một dáng vẻ không có bất kỳ phòng bị nào.

Làm cậu phảng phất có loại cảm giác của "hai người".

Là mùi vị như thế nào lại nói không rõ.

"Tới rồi." – Sau khi phát thanh thông báo trạm, Cố Phi ngẩng đầu lên – "Trạm kế tiếp."

Nhìn thấy vai của Tưởng Thừa ở bên cạnh, Cố Phi ngây người ra hai giây, mới nói một câu: "Thật ngại quá, buồn ngủ lắm rồi."

"Không sao." – Tưởng Thừa cử động vai một chút – "Cậu hôm qua chơi ngầu quá nên mệt đừ rồi."

Cố Phi bật cười, đứng dậy: "Đi."

Tưởng Thừa theo sau cậu ta, lại mê mang một hồi, lúc đi lại cảm thấy chân như nhũn ra….. Đoán chừng hôm qua chơi quá mạng thật, Tưởng Thừa từ lúc vào đông cũng chưa hoạt động nhiều tới vậy.

Bước xuống xe gió vừa thổi tới, cảm giác toàn thân vô lực mới chầm chậm biến mất.

Chỗ làm việc của Đinh Trúc Tâm gộp cả kho hàng cùng phòng ngủ, còn có studio, trên một con phố rất có phong cách nghệ thuật, đủ loại graffiti, các loại hình vẽ trên nắp cóng, trạm điện thoại, thùng điện, còn có một cái tiệm nhỏ hai bên trang trí muốn sang chảnh nhưng lại sang chảnh không nổi, sợ vào rồi lại làm trò hề cho người khác.

Con đường này không dài cũng không rộng, nhưng lại làm Tưởng Thừa rất bất ngờ, trong cái thành phố tồi tàn lại quê mùa như vậy lại có một nơi như thế này.

Cố Phi dẫn cậu vào một tòa nhà giống như tòa văn phòng cỡ nhỏ, bên ngoài trông rất cũ, bên trong nhìn trên tường có một bảng chỉ dẫn, mấy cái tên công ty ở đây lại dường như rất cố gắng để viết ra xiên xẹo làm người ta không cách nào đọc hiểu được.

Lúc đứng chờ thang máy, Tưởng Thừa đảo mắt nhìn qua đó một lượt, tóm lại vẫn là đọc không hiểu gì, chữ viết không biết là của nước nào, chữ Hán nhìn qua cũng không phải được viết theo quy cách thông thường.

"Nơi gì vậy, cái gì cũng làm quá lên trên trời, dây thép con mẹ nó còn kéo lên không nổi." – Lúc vào thang

máy chỉ có cậu cùng Cố Phi, Tưởng Thừa nhịn không được nói một câu.

"Cái này gọi là "9-0-hội-tụ"." – Cố Phi dựa vào buồng thang máy cười lên – "Là muốn thu hút mấy người trẻ tuổi, làm ra vẻ đặc biệt thời thượng, theo phong trào, nhưng có điều làm hơi quá, ngoài những người thích tỏ vẻ ra cũng không ai tới, được cái tiền thuê rất rẻ."

Đinh Trúc Tâm đang đợi ở phòng làm việc, hai người vừa vào Đinh Trúc Tâm liền tươi cười: "Biết ngay em sẽ kêu cậu ấy tới."

"Phải không đó?" – Cố Phi đem ba lô vứt lên sàn nhà – "Cũng quen biết rồi, không cần giới thiệu nữa."

"Uống cái này chút đi." – Đinh Trúc Tâm cầm ấm trà hoa quả tới, rót cho Tưởng Thừa một ly – "Tự tay chị nấu đó, bỏ vào một đống khá lộn xộn, nhưng uống rất ngon."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa cầm lấy, nhìn xung quanh.

Rất loạn, khắp nơi đều là vải vóc và áp phích, còn không ít bao lớn chưa được mở ra, bên trong hẳn là quần áo. Xuyên qua đống loạn thất bát tao này vẫn có thể hiểu ở đây căn bản chủ đạo là phong cách lãnh đạm công nghiệp thường thấy, tường xi măng, đèn xi măng, bàn làm việc xi măng, còn có gạch đỏ trần trụi và mấy cái ống nước đan xen.

"Tranh thủ thời gian đi." – Cố Phi ngã người nằm xuống sô pha – "Chị cho cậu ta xem đồ trước đi."

"Đến đây." – Đinh Trúc Tâm dẫn Tưởng Thừa tới trước một hàng giá quần áo, chỉ vào một bộ treo ở trên – "Phong cách lần này là phản phác quy chân*, tất cả là đan….. "

(*Ý là bỏ qua những đồ trang sức ở bên ngoài, khôi phục lại trạng thái mộc mạc ở bên trong….)

"Đan?" – Cố Phi cắt ngang – "Phong cách thế này chị kêu em đi tìm một 'bad kid'?"

"Chất liệu đan." – Đinh Trúc Tâm dựa vào giá đồ – "Hướng thiết kế là theo phong cách bad kid, đối với người mẫu mà nói có chút độ khó….. "

Đinh Trúc Tâm đảo mắt nhìn lên nhìn xuống Tưởng Thừa: "Nhưng mà em ấy được."

"Tùy chị hết." – Cố Phi ngồi dậy, lôi cái ba lô tới, chuẩn bị máy ảnh.

"Hôm nay chụp 30 bộ." – Đinh Trúc Tâm nói – "Như thế nào?"

"…… Được." – Tưởng Thừa nhìn quần áo trên giá, mấy cái bày ra treo lên như vậy, ngoài cái gọi là 'đan' ra, Đinh Trúc Tâm nói là thiết kế gì gì đó, đều nhìn ra không được, cảm giác rất lôi thôi.

Hơn nữa Tưởng Thừa trước giờ chưa từng mặc qua loại quần áo thế này, cậu luôn cảm thấy đây là kiểu quần áo của các ông lão hay các nghệ sỹ trung niên tóc dài thường mặc.

"Thay đồ đi." – Cố Phi đi tới nói – "Đồ bên trong đều được phối sẵn rồi, cưa mặc vào thẳng là được."

"Cậu……. " – Tưởng Thừa quay đầu lại, lời còn chưa nói xong, Cố Phi đã giơ máy ảnh lên chĩa thẳng vào cậu nhấn nút, 'bụp bụp' – "Ông nội cậu."

"Thay đi." – Cố Phi chỉ vào một gian phòng ở kế bên – "Hồi nữa chụp ở đó, chị ấy sẽ nói cho cậu biết phải tạo kiểu dáng cảm giác như thế nào. Tôi chắc chắn sẽ chụp cậu…… thật đẹp trai."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp, nhìn quần áo trên giá – "Bộ nào cũng được?"

"Nào cũng được." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp, cởi áo khoác quăng lên bàn ở một bên, lúc đang muốn cởi tiếp lại cảm thấy có chút ngại ngại, Cố Phi cầm máy ảnh ở kế bên cũng thôi đi, Đinh Trúc Tâm còn đang ở một bên vừa ôm tay vừa cầm ly trà vừa uống, nhìn cậu chằm chằm.

Nếu là thay áo khoác thôi, Tưởng Thừa cũng không cảm thấy gì, nhưng nhìn bộ đồ trên giá này, căn bản là phải cởi ra toàn bộ chỉ còn lại cái quần lót.

Đinh Trúc Tâm cười cười, xoay người đi vào gian phòng nhỏ: "Thay xong rồi thì ra đây, nhìn chung qua em rất chuẩn, trang điểm tùy qua loa quét lên mấy cái xong kêu Đại Phi sửa lại một chút là được."

"Còn phải trang điểm?" – Tưởng Thừa cởi áo xong lại hỏi.

"Ừm." – Cố Phi cầm máy ảnh chĩa vào Tưởng Thừa, nhìn qua màn ảnh phần thân trên cân xứng của cậu, quả là thân hình được luyện tập thường xuyên, rất rắn chắc – "Nếu không đánh sáng lên một chút, mặt sẽ bị tối."

"Cậu có thể đừng chĩa cái này vào tôi nữa được không?" – Tưởng Thừa cầm thắt lưng, nhìn máy ảnh.

"Bắt đầu từ bây giờ cho tới tối" – Cố Phi vẫn giơ máy ảnh lên – "Cái này sẽ luôn chĩa thẳng vào cậu."

Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ đem quần tuột xuống, cầm lấy đồ vừa mặc vừa nói: "Tôi nói cho cậu biết, cũng là vì phần tiền kia nên tôi mới không đánh cậu."

Cố Phi cười cười.

Chân Tưởng Thừa rất thẳng, rắn chắc như thân trên vậy, Cố Phi nhìn Tưởng Thừa đã mặc xong áo trong máy ảnh: "Cậu cũng rất hợp với phong cách này."

"Không phải chứ?" – Tưởng Thừa có chút nghi ngờ cuối đầu xuống nhìn nhìn – "Tôi sống gần 18 năm rồi cũng chưa từng mặc qua thứ đồ thế này."

Cố Phi không nói, cầm máy ảnh từ từ lùi xuống mấy bước, Đinh Trúc Tâm xem người đúng là rất chuẩn, thân hình này của Tưởng Thừa, vừa thay đồ xong, cảm giác toàn thân đều đã thay đổi.

Cố Phi luôn cảm thấy, cái áo khoác đan len bán nam bán nữ lại lôi thôi thế này, mặc vào có thể cầm theo cái bát ra ngoài đường ăn xin được luôn, nhưng khi Tưởng Thừa mặc lên, vừa quay đầu lại nhìn, trong khoảnh khắc hơi thở Cố Phi như ngừng lại.

Khí chất thế này không phải những người bình thường bên cạnh đều có được.

31. Chương 31

Tưởng Thừa thấy mình tiện tay bốc đại một cái lại trúng ngay một bộ kỳ quái thế này quả đúng là có bản lĩnh.

Bộ đồ này nếu không bàn tới áo khoác bên ngoài thì trông rất được, quần ôm vừa vặn, một cái T-shirt đen rộng thùng thình, tuy cũng là đan nhưng ít ra có mặc vào đi ra đường cũng không bị người khác đổ xô ra nhìn.

Nhưng ngay khi mặc xong áo khoác vào, cậu liền sững sờ quay đầu nhìn Cố Phi: "Ày~, chắc tôi không cầm lộn đồ đâu nhở?"

"Không đâu" – Cố Phi vẫn ở sau máy ảnh nhìn cậu – "Sao rồi?"

"Không phải chứ, cậu không thấy bộ này giống The Matrix phiên bản đan len à? Không không, cái dây cỏ trên lưng thế này là của mục sư à?" – Tưởng Thừa kéo kéo áo, nhỏ giọng nói – "Có gương không? Tôi thấy mình trông như thầy pháp….. "

Cố Phi không nói, vừa cười vừa chỉ về bức tường phía sau.

Áo khoác này thiết kế rất dài, dài sắp tới bắp chân, chất liệu khá mềm mỏng, mặc lên người mang theo vài phần chìm nghỉm, chính là kiểu lười biếng tùy tiện tùy ý trong truyền thuyết, có điều mình mà đổi sang một cái nhỏ hơn, thấp hơn chút, mặc ra đường chắc chắn sẽ bị người khác tóm lấy quăng trở về rừng xanh

núi thẳm.

"Bộ quần áo này cần khuôn mặt, cần thân hình, cần chiều cao, cần hơn cả là khí chất." – Đinh Trúc Tâm dựa bên cửa – "Em mặc cái này nhìn phong độ hơn hẳn Đại Phi, em ấy mà mặc vào là y chang lưu manh."

"Ờ, cậu ấy không cần mặc cũng giống lưu manh rồi." – Tưởng Thừa đứng trước gương nhìn ngó, thật ra… cũng được. Mặc dù Tưởng Thừa chắc chắn sẽ không mua kiểu quần áo thế này, nhưng hiện tại cậu cũng không phải đang đi lựa đồ – "Không biết ai thiết kế ra bộ này, phải đi tặng cho ổng một nụ cười nhẹ."

"Là chị." – Đinh Trúc Tâm nói.

"……Hả?" – Tưởng Thừa sững sờ, lại nhìn qua Đinh Trúc Tâm đang bày ra bộ mặt "chị thừa biết em đang nghĩ gì", sự ngượng ngùng quen thuộc lại tự nhiên nảy sinh, đột ngột từ mặt đất chui lên, cùng với dáng đi không được tự nhiên của Đinh Trúc Tâm đi vào phòng.

Lúc Đinh Trúc Tâm bôi vẽ trên mặt Tưởng Thừa, Cố Phi bật đèn trợ sáng lên.

"Không cần lo lắng, tùy ý cử động là được." – Đinh Trúc Tâm lại cầm cọ trang điểm quẹt mấy cái lên mặt Tưởng Thừa – "Xong rồi."

Tưởng Thừa theo chỉ thị đứng dậy đi đến chỗ chụp hình,thật ra bối cảnh cũng rất ngầu, có điều đi đến đứng ở đó xong Tưởng Thừa lại không biết mình nên làm gì.

"Đi qua đi lại mấy bước đi." – Cố Phi nâng máy ảnh chĩa vào cậu – "Từ trái qua phải, từ phải qua trái."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật đầu, xoay người đi qua bên kia, vừa di chuyển máy ảnh trong tay Cố Phi đã vang lên mấy tiếng tanh tách, cậu chịu không được phải nghiêng đầu – "Chụp rồi à? Tôi thấy mình đi như lúc nãy vẫn còn ngượng mà?"

"Lo đi đi, đừng quan tâm tôi có chụp hay không." – Cố Phi lại nhấn nút chụp.

Tưởng Thừa thở dài, từ bên trái đi qua phải.

Chỗ lắp phông màn cũng chỉ có mấy mét vuông, đi chưa được mấy bước đã tới đích, Tưởng Thừa lại xoay người, từ phải đi về trái.

"Cúi đầu đi." – Cố Phi vừa chụp vừa nói – "Đi nhanh một chút, bước chân rộng."

Tưởng Thừa hơi hơi cúi đầu, đi lại lần nữa.

Cố Phi nhìn cậu chằm chằm qua màn ảnh, tay nhấn nút liên tục.

Hình dáng của Tưởng Thừa ngưng đọng trong máy ảnh, cúi đầu, bước chân dang rộng, góc áo phía sau bay bay…….. đẹp trai, còn rất sống động.

"Đội nón lên đi." – Đinh Trúc Tâm nói – "Nón cũng được thiết kế đặc biệt đó."

"Ừm." – Tưởng Thừa đem nón phía sau áo đội lên, vừa sửa lại vừa đi về phía trước – "Em thấy mình bây giờ cứ như thần chết vậy….. "

"Tưởng Thừa." – Cố Phi gọi cậu.

"Hả?" – Tưởng Thừa xoay đầu.

Cố Phi nhấn nút.

Vẫn là tư thế bước về phía trước, tay đang nâng lên cùng mũ che đi nửa phần khuôn mặt, chỉ có thể thấy được ánh mắt cùng sóng mũi thẳng tắp trong bóng tối mờ mờ.

"Bức này quá tuyệt." – Cố Phi nói.

"Chụp chính diện." – Đinh Trúc Tâm uống xong cốc trà hoa quả nói.

"Không cần cười, không cần biểu hiện gì hết." – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – "Cũng không cần làm bất kỳ động tác gì."

Tư thế đứng đờ ra không làm bất cứ động tác gì cũng không có biểu hiện trên mặt, chỉ đơn giản rũ hai tay xuống, người bình thường mà đứng như vậy trông không ngốc mới lạ, Cố Phi không hiểu sao bản thân lại yêu cầu Tưởng Thừa làm thế, đừng nói tới chuyên nghiệp, căn bản đây phải là người không liên quan một đồng một cắt nào đến nghề người mẫu mới làm ra được tư thế như vậy.

"Nhìn không ngu à?" – Tưởng Thừa thở dài, đứng lại như Cố Phi nói.

"Không."- Cố Phi đơn giản trả lời, nhấn nút.

Tưởng Thừa chắc chắn từ nhỏ tới lớn chưa từng phải cố làm ra vẻ đẹp trai, thế mà tư thế đứng ngốc như thế này, cậu ta có thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

Không hề căng thẳng hay cứng đơ như chào cờ, cũng không có cảm giác quá buông lỏng hay không tự

nhiên.

Trọng tâm có hơi nghiêng về đùi phải, vai cũng trong trạng thái rất tự nhiên mà thả lỏng, những điều nhỏ như vậy rất quan trọng, người không biết cách đứng không phải gồng phía sau cũng là gồng phía trước….

Tên nhóc này chắc chắn có tập qua dáng đứng trước ống kính, kiểu tay dài chân dài vừa mạnh mẽ lại tùy ý thế này… nhìn qua rất thoải mái mà dễ chịu.

“Nâng cằm lên một chút.” – Đinh Trúc Tâm nói – “Ra chiều xấc xược tí.”

“Làm sao mà……. xấc xược được?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Lần đầu tiên cậu bước vào lớp 8.” – Cố Phi nói – “Chính là vậy đó”.

“Cái đó là do tôi cảm thấy bực mình thôi” – Tưởng Thừa vừa nghĩ lại lúc đó bị cả lớp xem mình một đứa lỗ mãng liền cảm thấy không thoải mái.

Cố Phi nhấn nút, sau mấy tiếng tanh tách lại để máy ảnh xuống: “Nếu như có một ngày cậu lăn lộn không nổi nữa, có thể cân nhắc tới nghề này.”

“Nói như vậy nghĩa là phải đợi tới lúc lăn lộn không nổi mới được làm hả?” – Đinh Trúc Tâm cười nói.

“Người ta là học bá, không giống với đám nhóc bỏ học các chị đâu.” – Cố Phi nói.

“Qua bên kia” – Đinh Trúc Tâm vỗ vỗ tay, đập một cái lên tay cậu – “Tưởng Thừa đổi y phục, chụp cái áo đơn kia.”

“Cái nào?” – Tưởng Thừa cởi áo khoác, vừa đi ra ngoài vừa nói.

“Cái áo chui đầu dài dài đó.” – Đinh Trúc Tâm nói.

Tưởng Thừa đi ra ngoài, Cố Phi vẫn đứng nguyên tại chỗ cúi đầu lật xem từng tấm ảnh mới chụp.

Nếu nói trên người Tưởng Thừa có thứ gì hấp dẫn Cố Phi nhất… ngoại trừ việc là tên học bá biết thổi sáo ra chính là loại khí chất dù thế nào đi nữa vẫn giữ nguyên được phong độ của cậu ta, nói là bad kid cũng được, cáu kỉnh cũng được, xem thường cũng được, loại tự tin sâu thẳm trong nội tâm thế này lại khiến người khác phải khuất phục, kiểu như “ông đây mới là ngầu nhất”.

So sánh với những thứ khác, sức hấp dẫn từ ánh nhìn trực tiếp thế này mới là mãnh liệt nhất. Không cần

mình cảm thấy, cũng không cần mình nhận ra, chỉ cần nhìn vào đó thôi là được.

Chỉ cần nhìn là được.

Thị giác động vật vốn là nông cạn như thế.

Cố Phi khẽ thở dài, cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Cố Phi nhớ không ra đã bao lâu rồi kể từ khi bản thân mình đối với những người bên cạnh vốn lui lui tới tới, người đi kẻ ở cũng đều không có tâm tình nhìn kỹ hơn một chút.

Hoàn toàn cự tuyệt chuyện yêu sớm.

Không có tâm tình, cũng không dám, tất cả những gì Cố Phi đang gìn giữ đều không thể chịu nổi bất kỳ biến động nào.

"Thật ngại quá" – Tưởng Thừa mang theo chiếc áo màu nâu sẫm đi vào – "Là cái này à?"

"Đúng vậy" – Đinh Trúc Tâm gật đầu.

"Em muốn hỏi xíu, cái áo này mặc ra sao?" – Tưởng Thừa cầm hai vai áo rung rung – "Bên trong mặc gì?"

"Quần lót." – Đinh Trúc Tâm nói.

Tưởng Thừa lại cầm áo trong tay rung rung, biểu tình trên mặt mang đầy dấu chấm hỏi to nhỏ.

Cố Phi dời đầu sang chỗ khác, dùng máy ảnh che mặt lại cố nén cười, cảm giác có thể nghe được tiếng gầm thét trong lòng Tưởng Thừa.

Đây là một chiếc áo chui đầu dài tay có đường đan rất thưa thớt, lại rất dài, đoán chừng có thể thấy được đầu gối của Tưởng Thừa, cổ áo rất rộng, Cố Phi lúc trước có thấy qua thiết kế này, còn cho rằng Đinh Trúc Tâm tự thiết kế cho bản thân, không ngờ lại là đồ nam.

"Thay đi." – Đinh Trúc Tâm nói – "Em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp."

"Bên trong không mặc thêm gì sao?" – Tưởng Thừa chưa từ bỏ ý định.

"Đúng đó, em có cơ bụng mà phải không? Nếu không có chị giúp em vẽ thêm."

Tưởng Thừa vẫn mang bộ mặt khó có thể miêu tả.

"Em nó có không?" – Đinh Trúc Tâm quay qua hỏi Cố Phi.

"Hả?" – Cố Phi quay mặt lại, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu lại – "Hình như là có."

"Thay đi, chị còn tưởng em sợ không có cơ bụng nên mới ngại." – Đinh Trúc Tâm nói với Tưởng Thừa.

"Ừm." – Tưởng Thừa dường như hạ quyết tâm gật gật đầu, đi ra ngoài rồi, lại quay lại thăm dò – "chị Tâm, em muốn hỏi một chút, đồ thế này có người mua không?"

"Có chứ." – Đinh Trúc Tâm uống ngụm trà – "Thiết kế của chị lần nào cũng bán rất chạy."

"Thật vi diệu! Người nào mua vậy?" – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

"Thì là mấy người bệnh thần kinh." – Đinh Trúc Tâm nói.

Cởi ra chỉ còn lại cái quần lót, đem cái áo không khác gì lưới đánh cá bị thủng mặc vào, Tưởng Thừa cảm thấy bản thân không khác gì đang cởi trần, cậu vội vàng chạy đến trước gương nhìn lướt qua.

Mẹ ơi!

Tưởng Thừa một lòng tin tưởng, nếu như cái áo này có thể bán hết hàng, chỉ có thể là do thân hình của mình đẹp xuất cmn sắc…

Tưởng Thừa cắn răng đi vào.

Cố Phi đang cúi đầu chuẩn bị máy ảnh, vừa ngẩng đầu lên thấy cậu lập tức huýt sáo.

"Cậu ngậm miệng lại cho tôi" – Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu ta.

"Quần lót đen càng tốt." – Đinh Trúc Tâm quan sát Tưởng Thừa một chút, rất hài lòng mà nói – "Chị còn nghĩ nếu không phải màu đen sẽ đi tìm cái khác cho em thay……. Bắt đầu đi."

"Ừm." – Tưởng Thừa đi tới trong phông màn, bối cảnh đã đổi một phần, nhìn qua thoải mái hơn hồi nãy nhiều.

"Cởi giày đi, chân trần." – Đinh Trúc Tâm nói.

Tưởng Thừa đang mặc đồ thế này, cũng không còn sức lực phản kháng nữa, một lời cũng không nói, đem giày và vớ lột ra, chân trần đứng ở giữa.

"Lần này không cần quá nhiều động tác." – Đinh Trúc Tâm nói – "Cái áo này tên là 'im ắng'*, em cứ tìm cảm giác đi."

Câm nín.

Căn cứ vào thời khắc hiện tại mà nói, đây là từ duy nhất Tưởng Thừa có thể nghĩ tới.

(* có thể hiểu là im ắng hoặc câm điếc)

Về phần cảm nhận.

Thấy có chút lạnh, dù sao đồ mặc trên người cũng toàn là lỗ, đừng nói đến việc Đinh Trúc Tâm thấy được cả quần lót đen, không chừng đến nhãn hiệu cũng mẹ nó bị thấy rõ luôn rồi.

Nhưng vẫn là phải tìm ra tâm trạng, Đinh Trúc Tâm trả tiền mời cậu đến chụp hình, là chủ mướn của cậu, Tưởng Thừa phải tìm ra được tâm trạng, hơn nữa Cố Phi nãy giờ vẫn đang nâng máy ảnh chờ cậu.

Câm nín

Được rồi, không phải là câm nín. Là im ắng.

Không có âm thanh.

Rất yên tĩnh.

Cậu không hiểu sao lại nhớ đến một bài hát tiếng Nga.

…

(Em mò không ra nó là bài gì các bác ạ…Chỉ mò ra bài nghĩa là "chiều hải cảng" thôi)

Cả bài hát này đều làm người ta cảm thấy thật yên tĩnh.

Ngày trước, sau mỗi khi cãi nhau với người nhà, cậu thường đeo tai nghe vào để lắng nghe bài hát này.

Nhắm mắt lại, nghe lời bài hát mình không hề hiểu ý nghĩa, lại có thể nghe ra được tiếng lòng của bản thân.

Nghĩ con mẹ nó quá xa rồi, tìm cảm giác lại có thể tìm tới tận Siberia*…

(*vùng đất nước Nga)

Trong máy ảnh Tưởng Thừa nhắm hai mắt lại, tay phải nhẹ nhàng đặt lên ngực lệch sang bên trái.

Cố Phi nhấn nút.

Khoảnh khắc này Tưởng Thừa làm người khác cảm thấy thật xa xôi, bao bọc toàn thân là một bức tường cách ly mãnh liệt.

Mê mang và quật cường ở giữa bầu không khí im ắng không một tiếng động.

Cố Phi nhấn nút xong, cũng không hề động đậy, nâng máy ảnh trong tay, yên lặng nhìn khuôn mặt Tưởng Thừa qua ống kính.

Cứ nhìn như vậy cho tới khi Đinh Trúc Tâm hắng giọng.

Tưởng Thừa bây giờ như mới thức tỉnh lại mở mắt ra, lúc để tay xuống, ngón trỏ lại gạt phải cổ áo, nhẹ nhàng kéo xuống một chút, cổ áo bị kéo xuống lại bắn trở về.

Tiếng kêu tanh tách của máy ảnh trong tay Cố Phi liên tục vang lên.

Ánh mắt Tưởng Thừa có phần vô định, môi hơi hé mở, cổ áo bị ngón tay kéo xuống, đầu ngón tay xẹt qua thân thể…

“Chị thấy rất tốt, rất gợi cảm, cũng rất tâm trạng”.

Cố Phi không nói gì, cúi đầu nhìn máy ảnh nửa ngày trời, cuối cùng hít vào rồi thở ra một hơi, dường như là thở dài, chậm rãi hô lên.

“Em đi… ” – Cố Phi để máy ảnh xuống – “nhà vệ sinh một chút.”

Ngồi trên bồn cầu đậy nắp, Cố Phi châm một điếu thuốc ngậm vào miệng.

Nhìn dòng khói bay ra ngoài cửa sổ nhỏ.

Cuộc đời luôn tràn đầy những chuyện ngoài ý muốn.

Ví dụ như là Cố Miểu vô tình được Tưởng Thừa nhặt phải, Tưởng Thừa vô tình lại hôn mặt đất trước cửa tiệm nhà cậu, lại ngoài dự định mà trở thành bạn cùng bàn của cậu…

Những điều ngoài ý muốn này cũng quá mức chịu đựng rồi, cái ngoài ý làm Cố Phi cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là, cậu luôn cảm thấy bản thân mình luôn kìm chế mọi việc rất tốt, thế mà lại ngay lúc chụp hình nổi dậy phản ứng.

Chuyện như thế này thật sự quá ngoài ý muốn rồi.

Quá ngoài ý muốn rồi.

Ngay cả người luôn 'không sao cả' như cậu cũng phải trốn trong wc hồi phục tâm tình.

Nghĩ tới đây, cậu lại nhịn không được mà nghĩ, chuyện này nếu đổi lại Tưởng Thừa… chắc đoạn tuyệt luôn với cái bồn cầu quá.

Lúc Cố Phi hút xong điếu thuốc ra khỏi nhà vệ sinh, Tưởng Thừa đang đứng trước giá quần áo liều mạng vật lộn với một chiếc áo.

Tình hình chiến đấu còn rất gay go, Tưởng Thừa cố gắng kéo áo xuống, cái áo lại cứ không nghe lời kẹt trên cổ cậu ta.

Lúc nghe thấy tiếng cửa ở phía sau, Tưởng Thừa nâng cánh tay từ khe hở của áo nhìn ra thấy Cố Phi, cũng không để ý tới ngượng ngùng gì nữa, đè nén âm thanh: "Đệt! Mau lại đây giúp tôi."

"……. Làm sao vậy?" – Cố Phi vội vàng gạt đi điếu thuốc, đi tới, vươn tay ra mấy lần nhưng lại không biết nên nắm chỗ nào mới giúp cậu thoát ra được.

"Không phải." – Tưởng Thừa vẫn nâng tay lên, từ giữa cánh tay và cổ áo thò ra nửa cái đầu, một mặt căm phẫn và bất đắc dĩ – "Cái áo này đúng là không phải cho người mặc, cổ áo thế này, trẻ sơ sinh còn chui vô không lọt!"

"Cậu đợi chút." – Cố Phi đi vòng quanh người cậu mấy vòng – "Để tôi xem đã."

"Cậu còn ra trễ một chút tôi đã đem nó xé banh rồi, bồi thường tôi cũng chịu."

“Tôi thấy…… ” – Cố Phi nhấc góc áo ở bên trái lên nhìn nhìn – “Cậu chui lộn vào ống tay áo rồi phải không?”

“…… Cậu nói như vậy” – Tưởng Thừa cứng đờ tại chỗ – “Tôi tự nhiên cảm thấy rất có lý.”

Cố Phi không nói, cậu cũng không lên tiếng.

Hai giây trôi qua, cậu biết màn cười ngốc của cả hai lại sắp sửa bắt đầu.

Lúc Đinh Trúc Tâm từ trong đi ra, hai người đang cười xoắn xuýt cả lên, Cố Phi cười tới nỗi muốn giúp Tưởng Thừa kéo áo ra nhưng tay lại mềm nhũn, muốn giúp mấy lần cũng không thành công.

Mà bản thân Tưởng Thừa lại cười tới sắp bị nghẹt thở trong ống tay áo rồi vẫn không dừng lại được.

“Thật ngại quá” – Đinh Trúc Tâm lấy điện thoại ra chụp hai người họ một tấm – “Chị phải đăng lên vòng bạn bè (WeChat).”

“Cái gì?” – Cố Phi dựa vào giá quần áo hỏi.

“Người kiêm chức nhiếp ảnh gia cùng người kiêm chức người mẫu của chị” – Đinh Trúc Tâm nói – “Bị điên rồi.”

“Sắp xong rồi, cậu ấy chui lộn vô ống tay áo.” – Cố Phi cuối cùng cũng cười bớt lại, cầm cái áo kéo đi, Tưởng Thừa lùi về phía sau, cố gắng để đầu cùng cánh tay ở một chỗ, cuối cùng cũng cởi cái áo ra được.

“Ày~!” – Tưởng Thừa ngồi xổm trên mặt đất – “Mệt chết tôi rồi!”

“Tranh thủ thời gian đi, bữa tối chị kêu đồ ăn tới đãi hai đứa.” – Đinh Trúc Tâm xoay người lại đi vào bên trong.

Lúc bắt đầu Tưởng Thừa còn nghĩ 30 bộ đồ có là bao, cuối cùng khi ra khỏi cửa cậu còn phải bị dày vò bởi hai ba bộ đồ phối.

Hôm nay coi như biết được là mặc đồ với cởi đồ có thể mệt người tới mức nào.

Không ngừng cởi ra, không ngừng mặc vào, đứng trước bóng đèn tìm đủ loại cảm giác, chân đau nhức sau trận đấu chắc cũng qua không nổi rồi, mỗi lần mặc đồ vào, cậu đều muốn xé banh ra cho rồi.

Quan trọng là đồ của Đinh Trúc Tâm đều luôn phối thành bộ, không phải 30 bộ kiểu như mặc hai ba cái

quần phối thêm mấy cái áo là xong, mà là mỗi lần thay đều phải mặc lại từ đầu tới cuối.

Lúc trời đã dần tối, Đinh Trúc Tâm nói cứ ăn cơm trước đi, Tưởng Thừa một mực từ chối, cậu cảm thấy nếu thật sự dừng lại để nghỉ ngơi ăn xong bữa cơm rồi thì có đánh chết cậu cũng không muốn tiếp tục nữa, được cho thêm tiền đi nữa cũng không kích thích được nhiệt tình của cậu.

Thế là ba người ai cũng không ăn gì, chật vật tới 9 giờ hơn mới coi như hoàn thành xong nhiệm vụ hôm nay.

"Đói rồi phải không?" – Đinh Trúc Tâm chuyển khoản tiênc cho Tưởng Thừa – "Đi xuống lầu ăn chút đồ đi, muốn ăn gì?"

"Em… không ăn đâu." – Sau khi Tưởng Thừa mặc lại bộ đồ của mình liền cảm thấy hết sức quen thuộc thoải mái, toàn thân đều thả lỏng ra, sau đó là buồn ngủ. – "Em đi về ngủ, buồn ngủ chết rồi."

"Không đói sao?" – Đinh Trúc Tâm nói – "Ăn qua loa chút gì đi, nếu không tối đói rồi em tính sao."

"Cảm ơn chị Tâm." – Tưởng Thừa ngáp một cái – "Em thật sự buồn ngủ tới hết đói luôn rồi, dù tối có đói đi nữa chắc cũng không phát hiện được."

Đinh Trúc Tâm cười lên: "Vậy được rồi, mai còn sức lực tới nữa không?"

"Ngủ một giấc là được." – Tưởng Thừa nói.

"Vậy em gọi xe về đi, tiền xe chị thanh toán."

"Không cần." – Tưởng Thừa lập tức nói – "Thật sự không cần, cũng không bao nhiêu tiền, em tự trả được."

Đinh Trúc Tâm còn muốn nói gì đó, bị Cố Phi ngừng lại: "Tiền cứ giao cho em, em với cậu ấy đón xe về."

"Em cũng không ăn à?" – Đinh Trúc Tâm có chút bất ngờ nhìn cậu.

"Ừm." – Cố Phi châm điếu thuốc – "Hôm nay mẹ em nấu cơm, có chừa phần lại, phải về nhà ăn hết mới được, nếu không mẹ lại khóc."

"Vậy được rồi." – Đinh Trúc Tâm gật đầu.

"Đại Phi." – Lúc thấy taxi sắp đi tới, Đinh Trúc Tâm lên tiếng.

"Ừm." – Cố Phi đáp lại.

"Chị lần đầu tiên thấy em cười sảng khoái như vậy." – Đinh Trúc Tâm nhìn bóng lưng Tưởng Thừa – "Chị từ nhỏ nhìn em lớn lên, đây là lần đầu tiên được thấy."

"Cái gì mà nhìn em lớn lên?" – Cố Phi cười cười, tránh đi lời của Đinh Trúc Tâm – "Lớn hơn em có mấy tuổi thôi mà nói chuyện cứ như mẹ người ta, em cũng nhìn chị lớn lên đó."

"Lên xe đi." – Đinh Trúc Tâm nói – "Ngày mai chị có chuyện không ở đây được, đồ chụp chị sẽ chuẩn bị sẵn, trợ lý sẽ tới trang điểm, những cái khác em giúp chị xử lý đi."

"Được." – Cố Phi quăng điếu thuốc, vào trong xe.

Tưởng Thừa lên xe đã lăn ra ngủ, bản thân cũng thấy mình cũng sắp ngủ cũng sắp như lợn, Cố Phi đẩy cậu tới mấy lần, Tưởng Thừa cuối cùng mới phản ứng lại, cảm nhận xe đã không còn lắc lư nữa, mở mắt ra.

"Tới rồi?" – Tưởng Thừa chà chà mặt, mở cửa chuẩn bị xuống xe – "Tôi ngủ tới sắp nằm mơ rồi."

"Cái kia…… " -Cố Phi kéo tay cậu.

Tưởng Thừa định hỏi cậu ta làm sao rồi, lại nghe thấy tiếng ầm ĩ phía trước truyền tới, nam hô nữ quát, còn có tiếng khóc của phụ nữ.

Lúc theo hướng âm thanh đó mà nhìn qua, Tưởng Thừa bị nhấn chìm vào buồn bực vô tận, uể oải nguyên buổi chiều cộng thêm nửa buổi tối ngay tại phút này quả thực muốn đều muốn phun trào trên đầu Tưởng Thừa đều.

Lý Bảo Quốc, Lý Huy, còn có Lý Sảnh. Là cha ruột, anh ruột và chị ruột của cậu, Tưởng Thừa vừa nhìn đã nhận ra ngay, còn có một người đàn bà chân hơi khập khiễng, không biết là ai.

Người đàn bà khập khiễng này đang cùng Lý Bảo Quốc kéo nhau vừa khóc vừa mắng, nhưng có lẽ là tiếng địa phương, khẩu âm rất nặng, không nghe ra được là đang nói cái gì.

Lý Bảo Quốc ngày hôm đó bộ dạng kinh hãi nằm dưới đất ôm đầu bị người ta đấm đá, hiện tại lại đang đánh nhau rất thô bạo cùng người đàn bà kia, Lý Huy và Lý Sảnh ở một bên kéo ra thế nào cũng kéo không được.

"Bà tin tôi đánh chết bà không!" – Lời nói của Lý Bảo Quốc ngược lại rất rõ ràng mạnh mẽ – "Chưa bị ông đây chỉnh đốn đủ phải không! Hôm nay chống mắt lên xem tôi không cho bà con đường sống nào!"

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy thở cũng không nổi nữa, chợt ngã lại vào trong xe, làm Cố Phi đang nghĩ muốn cùng cậu xuống xe cũng lùi lại, đóng cửa xe.

"Sao rồi? Không xuống à?" – Tài xế hỏi.

"Trước tiên chở cậu về trước đã" – Tưởng Thừa thấp giọng nói với Cố Phi, cổ họng hơi nghẹn lại.

"Được." – Cố Phi không hỏi nhiều – "Bác tài, làm phiền anh quẹo sang con phố nhỏ phía bắc."

"Được." – Tài xế quay đầu, lái tới con phố bên cạnh.

Đi ngang qua cửa tiệm nhà Cố Phi, lại đi vào một con phố nhỏ, tới chỗ mấy tòa nhà chung cư Cố Phi kêu tài xế dừng xe lại.

"Còn đi đâu nữa không?" – Tài xế hỏi.

"Đến đây được rồi." – Cố Phi lắc đầu đưa tiền cho tài xế, đẩy Tưởng Thừa một cái – "Xuống xe."

Tưởng Thừa xuống xe, đầu hơi đau, nhìn tòa nhà phía trước: "Nhà cậu à?"

"Ừm." – Cố Phi nói, đi vào cửa chung cư – "Vào xem tôi edit hình đi."

"Hình gì?" – Tưởng Thừa do dự một chút, đi theo phía sau cậu ta.

"Hình của cậu đó, không muốn xem hả? Đẹp troai như vậy cơ mà".

(– Nàme shuài, Cố Phi lại đọc là suai – Làme suai)

"Được." – Tưởng Thừa cười cười.

32. Chương 32

Tòa nhà của Cố Phi lớn hơn so với bên Lý Bảo Quốc, cũng nằm bên đường nhưng không có tường bao vây, không có gác mái, nhưng nhìn qua vẫn thuận mắt hơn nhiều.

Không có không khí chợ búa thường tình, tường trong hành lang màu trắng, không có mạng nhện bám.

Nhưng vẫn là loại chung cư không cao tầng không hề có thang máy, phải leo thang bộ. Cứ leo như vậy tới tầng 5 Tưởng Thừa chịu hết nổi phải hỏi: "Nhà cậu rốt cuộc ở tầng mấy vậy?"

"Tầng 7, tầng cuối cùng." – Cố Phi quay đầu nhìn cậu một chút, khóe miệng như cười như không – "Sao rồi? Leo không nổi nữa à? Có muốn tôi cõng cậu không?"

"Dẹp đi, cậu cũng không khỏe hơn tôi bao nhiêu, đi tiểu gì mà đến 3 phút sau mới ra, thận hư hả?"

Cố Phi lại nhìn cậu một hồi, không nói, xoay người tiếp tục đi lên.

Tầng 7 có bốn hộ, nhà của Cố Phi ở trong cùng, lúc cửa mở ra Tưởng Thừa đã định thần lại, cậu vẫn còn nhớ hình ảnh mẹ Cố Phi ngày hôm đó nổi điên ở tiệm.

Vừa vào đã thấy mẹ Cố Phi đứng trong phòng khách gọi điện thoại, trên tay kẹp một điếu thuốc, khi thấy hai người vào khá là giật mình, ánh mắt nhìn qua vai Cố Phi xong lại lướt sang mặt Tưởng Thừa.

"Chào dì." – Tưởng Thừa lập tức lên tiếng.

"Mẹ tắt thuốc đi." – Cố Phi nói.

"Sao trễ vậy" – Mẹ Cố Phi dập điếu thuốc, cúp điện thoại, quan sát hai người một hồi lại nhìn chằm chằm vào mặt Tưởng Thừa – "Con là người lần trước ở tiệm phải không?"

"Dạ phải." – Tưởng Thừa gật đầu, đang do dự có nên đổi giày hay không.

Cố Phi từ tủ giày lấy ra đôi dép lê quăng tới bên chân cậu, lại xoay đầu nhìn bà: "Còn cơm không ạ?"

"Còn, mẹ chừa nhiều lắm, đủ cho hai đứa ăn."

"Cậu ngồi xuống chút đi" – Cố Phi nói xong đi đến một cánh cửa bên phòng khách, nhẹ nhàng đẩy ra một khe nhỏ nhìn vào.

"Nhị Miểu à…… Nhị Miểu nhà cô… nó làm anh trai nó phải lo nghĩ còn hơn là làm bố nữa " – Mẹ Cố Phi giải thích với Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cười cười không nói.

"Chưa ngủ à?" – Cố Phi dựa ở khung cửa, nhìn vào khe – "Thừa ca tới rồi, muốn dậy chào hỏi anh ấy chút không?"

Mấy giây sau, trong phòng truyền ra tiếng dép lê, tiếp theo thấy được Cố Miểu mặc bộ áo dài quần dài ôm sát chạy ra.

"Chào buổi tối." – Tưởng Thừa cười.

Cố Miểu không biểu cảm gì, vội vàng chạy tới bên cạnh Tưởng Thừa, kéo cậu ngồi xuống sô pha.

"Sắp 10 giờ rồi còn chưa ngủ sao?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu, sửa lại mái tóc rối lòa xòa trên đầu nhỏ – "Mai mắt sẽ có quầng thâm đó."

Cố Miểu dụi mắt, cười cười.

Giờ đây tóc của cô nhỏ đã dài thêm kha khá, tuy vẫn rất lộn xộn không theo quy tắc nào, nhưng so với quả đầu trọc lóc y chang con trai kia đã đẹp hơn nhiều.

Hai anh em lớn lên đều giống mẹ, đặc biệt là Cố Miểu, lớn lên chút nữa với trang điểm tí là tức khắc sẽ thành một đại mỹ nhân chuẩn mực.

"Ăn bây giờ phải không?" – Mẹ Cố Phi cùng cậu ta đi vào bếp – "Để mẹ hâm đồ ăn cho hai đứa".

"Ừm." – Cố Phi đáp – "Còn cơm không?"

"Còn." – Mẹ Cố Phi vừa nói vừa xoay đầu lại nhìn Tưởng Thừa – "Thằng nhỏ này là bạn trai Lý Viêm đúng không?"

Câu này mặc dù nói không lớn tiếng nhưng Tưởng Thừa vẫn có thể nghe thấy được, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, Ai da! Gió có hơi lớn nghe không được rõ, dì nói lại lần nữa đi nha.

"…… Không phải. Mẹ nghĩ gì vậy?" – Cố Phi nói.

"Vậy sao nó lại trang điểm?"

"Trang điểm thì liên quan gì đến Lý Viêm chứ? Lý Viêm cũng đâu có trang điểm…hôm nay Đinh Trúc Tâm mời cậu ấy đến chụp ảnh, chưa tẩy trang thôi…… Đúng rồi" – Cố Phi từ nhà bếp thò đầu ra – "Tưởng Thừa, cậu lấy dầu tẩy trang của mẹ tôi rửa mặt đi."

"Ừm." – Tưởng Thừa đứng dậy.

Mẹ Cố Phi dẫn Tưởng Thừa tới phòng tắm, lấy dầu tẩy trang đưa cho cậu: "Dùng cái này đi, rửa sạch lắm,

còn sữa rửa mặt thì con dùng cái trên kia nha, cái này là của Cố Phi."

"Cảm ơn dì." – Tưởng Thừa nhìn dầu tẩy trang.

"Bông tẩy trang trong hộp màu hồng… " – Mẹ Cố Phi nhìn cậu – "Con biết làm không?"

Tưởng Thừa muốn nói mình biết để bà mau mau ra khỏi đây, không nhìn mình chằm chằm nữa, nhưng nếu trả lời "biết", lại phải lần nữa trở thành "bạn trai của Lý Viêm", mặc dù Tưởng Thừa không biết trang điểm và Lý Viêm thì có quan hệ gì…… Cuối cùng chỉ có thể thành thực nói: "Con không biết."

"Nhị Miểu." – Cố Phi ở nhà bếp kêu lên – "Đi giúp Thừa ca tẩy trang."

Cố Miểu rất nhanh đã chạy tới, sau khi mẹ Cố Phi rời đi, Cố Miểu nhón chân lên lấy hộp màu hồng đựng bông tẩy trang xuống lấy ra hai miếng, đổ lên chút dầu, vẫy vẫy tay ý bảo Tưởng Thừa ngồi xuống.

"Sau đó thì?" – Tưởng Thừa ngồi xuống.

Cố Miểu nhìn cậu, dùng lực nhắm mắt lại sau đó mở ra.

"Nhắm mắt lại phải không? Được." – Tưởng Thừa nhắm hai mắt lại.

Cố Miểu bắt đầu dùng bông tẩy trang chà lên mặt cậu.

Bên ngoài kia, Cố Phi cùng mẹ cậu ta đang ở trong phòng bếp không còn nói gì nữa.

Thế nhưng câu "bạn trai của Lý Viêm" kia vẫn vang vọng mãi bên tai Tưởng Thừa, tông giọng của bà khi nói câu này cũng bình thường không khác gì mình đang nói bạn gái của Lý Viêm vậy, Lý Viêm…… là? Hơn nữa còn có vẻ rất công khai?

Nếu là vậy, Lý Viêm ngày ngày quấn lấy một chỗ với Cố Phi, việc này hẳn rất dễ lý giải. Là thế! Đệt! Tưởng Thừa đột nhiên mở mắt ra.

Cố Miểu cầm miếng bông lắc lắc đầu.

Cậu nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nếu như bên cạnh Cố Phi có kiểu người này, cậu ta còn liên hệ qua loại chuyện như vậy…….

Vậy hôm đó mình hôn cậu ta, lại có thêm một kiểu lý giải khác!

E rằng cũng không người bình thường nào lại chỉ hiểu đơn thuần thành uống nhiều rượu mới làm càn như vậy được.

Đệt!

Nếu thật là thế, sự tình sẽ rất xấu hổ!

Cố Miểu giúp cậu tẩy trang xong liền đi, Tưởng Thừa lấy sữa rửa mặt của Cố Phi lên nhìn… nhẹ nhàng khoan khoái không căng da… khỉ gió! Cái này cậu từng dùng qua, da vẫn căng như cũ, muốn nhẹ nhàng khoan khoái chắc chắn phải chịu căng da rồi.

Rửa mặt xong, da quả nhiên đã rất căng, lại nhìn thấy Cố Phi, quả thực là căng tới mức mắt cũng mở ra không được.

"Cậu có sữa, phấn hay nước các loại gì không?" – Tưởng Thừa hỏi – "Mặt tôi sắp nứt ra rồi."

Chưa đợi Cố Phi mở miệng, Cố Miểu đã phi thẳng vào phòng mình lấy ra bình phấn đưa cho cậu.

"Ai dô." – Tưởng Thừa cầm lấy – "Em cũng biết làm đẹp à, có cả cái này."

"Lý Viêm cho đó, ngày nào nó cũng đi giới thiệu cho người ta dùng, bản thân cũng chưa từng dùng qua, kêu là phiền phức." – Cố Phi nói.

"Con biết Lý Viêm không?" – Mẹ Cố Phi nhìn Tưởng Thừa.

"…… Không thân mấy." – Tưởng Thừa vừa bôi lên mặt vừa trả lời, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Hai bọn họ có gặp qua hai ba lần, Lý Viêm cũng không có bạn trai." – Cố Phi đoán chừng cũng rất là nói không nên lời – "Mẹ ngủ đi…… Nhị Miểu cũng về phòng ngủ."

Cố Miểu rất nghe lời chạy về phòng ngủ, mẹ Cố Phi lấy điện thoại ra vừa quay số vừa nhìn Tưởng Thừa mấy lần mới quay về phòng khóa cửa lại.

Đồ ăn mẹ Cố Phi làm lại ngon một cách bất ngờ, tuy là đồ hâm lại nhưng vẫn thơm như cũ, đặc biệt là sườn heo, Tưởng Thừa ăn tới năm sáu miếng, cuối cùng bởi vì ngại nên mới dừng tay lại.

"Cậu ăn hết đi." – Cố Phi nói – "Tôi khi quá đói sẽ ăn không vô."

“Tôi cũng… ” – Tưởng Thừa do dự một chút, vẫn là gắp một miếng bỏ vào miệng.

“Đồ ăn mẹ tôi làm rất ngon phải không?” – Cố Phi cười cười.

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật đầu, nghĩ nghĩ lại thở dài, nhìn đồ ăn trong chén – “Hình như tôi rất lâu rồi…… chưa ăn đồ ăn nhà làm.”

Cố Phi không nói.

Tưởng Thừa cũng không nói tiếp, cắm đầu ăn.

Từ lúc đến nơi này, Tưởng Thừa gần như đều ra ngoài mua thức ăn, nếu không chỉ ra ngoài ăn đại món gì đó, hiện giờ lại vì tiết kiệm tiền nên mới tự nấu, bình thường chỉ ăn mì gói.

Bây giờ lại được ăn “cơm nhà làm” ngon tới vậy, tim lại đau nhói lên đôi chút, mặc dù rất cố gắng không muốn để bản thân trở thành kẻ già mồm, nhưng vẫn là nhịn không nổi, sống mũi vẫn cứ cay cay.

Cũng may lúc này Cố Phi xoay người đi vào nhà bếp rửa bát của mình, Tưởng Thừa vội vàng đưa tay lên chùi chùi mắt, lại hít vào mấy hơi thật sâu mới đem tâm tình từ từ đè xuống.

Ăn xong rồi cũng không muốn tranh rửa bát với Cố Phi, không muốn động đậy.

“Cậu buồn ngủ thì ngủ trên giường tôi đi.” – Cố Phi mở cửa một gian phòng khác – “Tôi ngủ sô pha.”

“Không cần.” – Tưởng Thừa đứng dậy, cùng Cố Phi đi vào phòng – “Tôi ngủ sô pha là được, tôi nằm ở đâu cũng ngủ được hết…… Phòng của cậu… rất là ổn.”

Bày trí trong phòng khách nhà Cố Phi là phong cách từ mười mấy hai mươi năm về trước, không có sửa chữa hay tân trang thêm, nhưng so với căn nhà từ năm mươi mấy năm về trước khiến người ta ghét bỏ của Lý Bảo Quốc, nhìn được hơn nhiều, nhưng cũng chỉ cực kỳ phổ thông, không phải phong cách gia đình giàu có gì.

Thế nhưng phòng của Cố Phi lại làm cậu có phần bất ngờ.

Phòng không lớn, cũng không trang trí bất kì thứ gì, chỉ quét một mảng trắng lớn, nhưng mỗi vật dụng đều nhìn ra được đã được phối hợp tỉ mỉ.

Giường, tủ sách, bàn học, ghế tựa, ghế lười nhỏ, thảm trải nhỏ, còn có một cái võng trước cửa sổ, đồ đạc rất nhiều nhưng lại không hề lộn xộn, còn có cảm giác rất ấm cúng thoải mái.

“Uống trà không?” – Cố Phi cầm tới một ấm trà điện, bỏ lá trà vào trong – “Hay nước đun sôi?”

“Nước đun sôi.” – Tưởng Thừa ngồi xuống ghế lười – “Uống trà xong tôi ngủ không được.”

Cố Phi lấy chanh vắt nước vào ly, rót chút nước đưa cho cậu.

Nước chanh nóng hổi, ghế lười mềm mại, rất lâu rồi chưa có cảm giác được ở tronh căn phòng ấm cúng dễ chịu như vậy, Tưởng Thừa bưng ly dựa trên ghế lười, cũng không muốn thốt lên lời nào nữa.

“Mẹ tôi EQ thấp, nói chuyện không thông qua não.” – Cố Phi ngồi trước máy vi tính, gắn thẻ nhớ vào – “Bà ấy có nói cậu cứ nghe thôi là được, không cần để ý”.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp, dừng một chút lại nhịn không được hỏi – “Lý Viêm…… ”

“Lý Viêm thật sự không có bạn trai.” – Cố Phi nói, sau khi nhìn Tưởng Thừa lại cười lên – “Có điều Lý Viêm thật sự…… có thích đàn ông.”

“Ờ.” – Tưởng Thừa nâng ly lên, dùng khí nóng phà lên mặt – “ai cũng biết cậu ta…… phải không?”

“Bạn bè biết, mẹ tôi cũng không biết là từ đâu biết được, nhưng cũng sẽ không ra ngoài nói.” – Cố Phi vừa truyền tải ảnh vừa nói – “Chuyện như vậy không phải ai cũng muốn cho tất cả mọi người đều biết.”

“Phải ha.” – Tưởng Thừa thở dài.

Vừa thở dài xong, Tưởng Thừa mới chợt phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng hắng giọng một cái, muốn che giấu đi tiếng thở dài khi nãy.

Cố Phi nhìn cậu, không nói.

Tưởng Thừa không có cách nào khống chế bản thân không hiểu được ánh mắt như nhìn thấu kia của cậu ta, loại ngượng ngừng rất lâu rồi chưa xuất hiện giữa cậu và Cố Phi một lần nữa lại mạnh mẽ bao trùm lấy Tưởng Thừa.

Cậu không thể không nâng ly đứng dậy đi qua đi lại trong phòng.

Nhưng phòng không lớn, đi được ba bước đã tới đích, Tưởng Thừa cảm thấy bản thân như đang làm chuyện ruồi bu vô tích sự, so với ngồi còn ngại hơn.

Cuối cùng dừng lại trước tủ sách.

“Tôi có thể xem qua tủ sách không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“…… Tôi không biết trả lời thế nào luôn rồi.” – Cố Phi xoay đầu nhìn cậu – “Tủ sách có gì không thể xem được phải đi hỏi sao?”

“Ờ.” – Tưởng Thừa cười cười – “Quen rồi.”

“Cậu lúc trước…… được nuôi dạy cũng hơi quá nghiêm khắc rồi”.

“Chắc vậy, cả nhà đều rất nghiêm khắc cẩn thận, quy tắc, lễ độ, giáo dưỡng” – Tưởng Thừa xem sách trên tủ – “Tôi cũng khá trì độn, sớm nên biết bản thân không phải người nhà bọn họ, một nhà năm người, tôi là người không ra dáng nhất…. ”

“Cậu rất tốt mà.” – Cố Phi nhìn thanh tiến độ truyền tải ảnh.

“Vì là ở nơi này nên mới “rất tốt” phải không?” – Tưởng Thừa nghĩ tới Lý Bảo Quốc cùng người phụ nữ khập khiễng khi nãy, đúng ha, trong cuộc sống ngập ngụa những khung cảnh thế này, một người như mình mới được coi là “tốt”.

“Có vài chuyện có thể nhìn qua mà không cần so sánh.” – Cố Phi cười cười, rót trà vào ly uống một ngụm – “Một người có thật là “rất tốt” hay không, chỉ cần nhìn người đó là được, không cần xem xét đến việc họ ở đâu, bên cạnh là ai.”

“…… Cậu” – Tưởng Thừa có chút kinh ngạc nhìn Cố Phi – “lúc này đột nhiên như thế nào cũng không giống một người đi thi nộp giấy trắng”.

“Nói nhảm! Tôi nộp giấy trắng hồi nào! Toàn điền xong mới nộp đó!”

“Ờ.” – Tưởng Thừa không nhịn được cười phá lên.

Cố Phi lấy máy ảnh ra, ống kính hướng về Tưởng Thừa.

“Cậu chụp nửa ngày rồi không thấy oải hả?”

“Nếu là chụp cậu, không oải đâu” – Cố Phi nói – “Cậu cười lên thật rất……. đẹp”.

Nụ cười trên mặt Tưởng Thừa liền cứng lại, Cố Phi cầm máy ảnh trên tay tự mắng mình ngu một hồi.

Lúc nói xong câu đầu, Cố Phi liền cảm thấy bản thân nói như vậy thật không phù hợp, nhất là trong tình

huống vừa mới "out" Lý Viêm. Kiểu nói như vậy có phần quá mập mờ rồi.

Nhưng vì muốn cứu nguy, Cố Phi lại nói thêm câu nữa, nhưng còn chưa kịp nói xong, đã thấy hối hận hơn. Một câu rồi lại một câu không phù hợp nối đuôi nhau, nhưng lại không thể không nói ra cho hết, nếu không lại còn trông giả tạo hơn.

Nhưng khi nói xong rồi, cậu và Tưởng Thừa đều cứng đờ ra.

Cố Phi cầm máy ảnh che lại mặt mình, không biết nên nói gì tiếp để xoa dịu bầu không khí.

Đối với một người từ trước tới nay không hề trải qua bất cứ ngại ngùng gì, cũng không hề chú ý tới người khác nghĩ gì như Cố Phi mà nói, dưới hai cục diện khó khăn phải trải qua thế này, đủ để làm cậu thêm một lần không còn nói nên lời.

"Chụp xong lần này, Đinh Trúc Tâm chắc hẳn sẽ tìm cậu chụp tiếp." – Cố Phi vẫn nâng máy ảnh, nhìn chằm chằm Tưởng Thừa trong ống kính – "Cậu muốn giá cả thích hợp có thể cùng chị ấy hợp tác lâu dài. Chị ấy đối với người mẫu luôn có đủ kiểu không hài lòng, nhưng hôm nay với cậu mà nói lại rất thích thú".

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn bên trái một chút, sau đó lại nhìn máy ảnh – "Vậy việc kia, tôi hỏi cậu đó, chính là, là…, chị Tâm là….. à thì, chị ấy với cậu…… ừm chị ấy là…… gì của cậu…….?

"Bạn gái hả?" – Cố Phi cắt ngang – "Không phải, tôi có nói qua rồi, tôi với chị ấy đã quen biết từ nhỏ, tôi kêu bằng 'chị'."

"Ừm!!!" – Tưởng Thừa như muốn thoát ra khỏi ngượng ngùng, đáp lại bằng một tiếng thật lớn.

"Vất vả đến vậy à" – Cố Phi nhịn không được phải thở dài giùm cậu – "Tôi còn tưởng cậu sẽ hỏi tôi với Lý Viêm cơ".

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người, rất kinh ngạc nhìn cậu ta – "'Cậu với Lý Viêm? Là……?

"Không phải!" – Cố Phi đặt máy ảnh xuống – "Ày~, tôi với Lý Viêm là bạn bè. Cậu nhìn tôi với cậu ta có giống như đang cặp kè không?"

"Không biết." – Tưởng Thừa dựa vào tủ sách, xem ra kiểu nói chuyện thế này không thể nào điều chỉnh được nữa rồi – "Không giống lắm, tôi thấy cậu ta với Lưu Phàm giống hơn."

Cố Phi dựa lên ghế cười nửa ngày: "Lời này mà để Lưu Phàm nghe được chắc chắn sẽ nổi điên với cậu."

"… Vậy à?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, cười cười không nói nữa.

Team không phải người tốt kia, còn có Lý Viêm và Cố Phi, những người có quan hệ tốt như vậy, không có việc gì đều tụm lại với nhau, còn có điểm tập kết ở xưởng thép.

Nhưng nghe qua ý tứ của Cố Phi… họ có quan hệ tốt như vậy, vẫn sẽ có người chấp nhận không nổi chuyện này.

Đúng mà, lời Phan Trí nói rất đúng.

Khoan dung và rộng rãi, chỉ tồn tại ở thế giới song song thôi, thực tế chính là phũ phàng như vậy.

Vậy còn Cố Phi?

Tưởng Thừa ngửa đầu ra sau, nhẹ nhàng dựa vào cửa kiếng tủ sách nhìn Cố Phi đang dựa trên ghế nghịch máy ảnh.

Thật ra có thể nhìn ra được thái độ của cậu ta, không phản cảm, có thể chấp nhận được chuyện này.

Vậy ngoài điều này ra?

Hôm đó mình hôn lên mặt cậu ta, Cố Phi thậm chí còn không phản ứng lại chút nào. Nếu đổi lại là Phan Trí, chắc hẳn đã ngây người ra sau đó sẽ cười nhạo cậu một trận.

Mặc dù nói Cố Phi là loại người hỉ nộ ái ố đều không biểu hiện lên mặt, nhưng loại bình tĩnh và yên lặng như vậy, giữa hai người không thân thiết uống say xong có thể làm càn như Tưởng Thừa, nói thế nào đi nữa cũng ít nhiều có sự bất thường.

Mà giờ nghĩ lại, phản ứng ngày hôm sau của cậu ta vẫn là hết sức thản nhiên.

Quá thản nhiên rồi!

Tưởng Thừa uống ngụm nước chanh.

Cố Phi là một học sinh cá biệt, còn là loại học sinh cá biệt thông minh.

Tưởng Thừa chợt có một loại bất lực như toàn bộ đều đã nhìn ra hết.

Có lẽ Cố Phi đã biết hết tất cả rồi, thông tin mới nhất này làm cậu ít nhiều không có cách đáp lại được, thậm chí ngay cả nói chuyện phiếm bình thường cũng làm không nổi nữa.

Ảnh truyền tải xong, Cố Phi tạo một thư mục, ghi rõ ngày tháng, sau đó bắt đầu sửa ảnh.

Con chuột chậm rãi lướt qua những tấm ảnh thu nhỏ trong thư mục, Cố Phi sửa hình không thích làm theo thứ tự, thích chọn ra rồi sửa.

Con chuột ngay tại bức ảnh Tưởng Thừa ngón tay kéo trên cổ áo nhấp vào.

Lúc bức ảnh mở ra, Cố Phi dựa về sau một chút, trái ngược với khoảnh khắc còn ở chỗ chụp hình, loại đột ngột xuất hiện rõ ràng ngay trước mắt thế này, đả kích còn mạnh hơn.

Tay Cố Phi chống lên tay ghế, ngón tay ấn trên trán, nhẹ nhàng thổi ra tiếng huýt sáo.

"Vậy còn cậu?" – ngay lúc này Tưởng Thừa lại cắc cớ hỏi một câu.

Cố Phi theo phản xạ có điều kiện cho rằng cậu ta hẳn sẽ nói "cậu câm miệng", nhưng lúc phản ứng lại được Tưởng Thừa không phải nói câu này, Cố Phi thậm chí còn không dám quay đầu nhìn cậu ta.

"Hả?" – Cố Phi thu hình vào màn hình chính, chỉnh lại độ sáng – "Tôi… cái gì?"

"Cậu có phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

Nói thật thì, Cố Phi hoàn toàn không ngờ tới một người chỉ cần động một chút đã ngượng ngùng như Tưởng Thừa lại đột nhiên hỏi thẳng như vậy, trong lời nói còn không hề có chút che dấu.

"Cậu có phải không?" – Cố Phi xoay đầu lại.

"Tôi có phải hay không cậu đã biết." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Tôi là đang hỏi cậu đấy."

Cố Phi không muốn trả lời câu hỏi này.

Tưởng Thừa có phải hay không, Cố Phi thật ra cũng chưa từng suy xét quá nhiều, có phải hay không cũng không có ảnh hưởng gì tới cậu, Cố Phi dù cho có tư tưởng gì đi nữa cũng sẽ một mực giữ trong lòng.

Nhưng Tưởng Thừa muốn biết, Cố Phi lại có nỗi sợ phải đưa ra đáp án.

Cả hai đều không biết, hoặc biết rồi vẫn giả vờ như không biết, quan hệ như vậy đối với cả hai mà nói sẽ dễ dàng hơn. Nếu như đột nhiên tất cả đều bị phơi bày ra hết, những thu hút cùng quan tâm sẽ theo một hướng khác, ngược lại còn làm người ta thấy hoảng sợ.

Ít nhất đối với Cố Phi là vậy, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện muốn làm ra điều gì, nhưng một khi chuyện này đã bộc bạch ra rồi, mỗi một câu nói, mỗi một ánh nhìn có lẽ đều sẽ thành ra như mình muốn làm cái gì đó.

"Bỏ đi." – Tưởng Thừa cầm ly nước ngồi xuống ghế lười, ngửa đầu lên thở ra một hơi dài – "Không cần nói nữa, tôi biết rồi."

Cố Phi nhìn cậu.

"Đại Phi" – Tưởng Thừa cũng nghiêng đầu nhìn cậu ta – "Thật ra tôi không có ý gì hết, tôi chỉ muốn nói với cậu, nếu như cậu đã biết hết rồi, vậy hãy giúp tôi giữ bí mật, tôi không muốn… để người khác biết."

"Ừm." – Cố Phi gật đầu, trong ấn tượng của cậu, đây là lần đầu tiên Tưởng Thừa không gọi cậu là Cố Phi.

"Cũng như cậu không muốn để người khác biết vậy." – Tưởng Thừa uống hớp nước.

"Hăm dọa tôi sao?" – Cố Phi cười.

"Phải." – Tưởng Thừa cười gật đầu – "Tôi đã nắm thóp được cậu rồi."

"Tôi sẽ giữ bí mật" – Cố Phi nói.

33. Chương 33

Sau khi kí kết hiệp ước bảo mật ngoài miệng xong, hai người cũng không nói gì nữa.

Đối với câu hỏi của Tưởng Thừa, Cố Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, Tưởng Thừa sau khi rút ra "kết luận" xong, Cố Phi vẫn như cũ không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Thái độ có phần mơ hồ nhưng Tưởng Thừa cảm thấy cũng đã đủ rồi, câu hỏi này của cậu vốn cũng chỉ là thử đánh bạo thăm dò, giống như vì muốn bảo vệ bí mật của bản thân mà tấn công trước.

Trên thế giới này, người muốn che giấu bản thân vốn quá nhiều, chuyện cần phải che giấu cũng quá nhiều.

Cố Phi mở cửa sổ ra một chút, châm điếu thuốc lên, chuẩn bị tiếp tục sửa ảnh.

Hút được hai hơi, Tưởng Thừa vươn tay tới: "Cho tôi một điếu."

“Cậu bình thường có hút thuốc mà phải không?” – Cố Phi để hộp thuốc vào tay cậu – “Sao toàn xin của tôi hoài vậy, lỡ như không có tôi thì sao?”.

“Hết thuốc rồi.” – Tưởng Thừa châm một điếu – “Cậu không có thì cùng lắm tôi không hút thôi.”

Cố Phi mở cửa sổ to ra một chút.

“Lạnh nha” – Tưởng Thừa đi tới ghế lười rụt người lại.

“Vậy cậu vào nhà bếp bật máy hút khói lên hút thuốc luôn đi.” – Cố Phi nhấp chuột, đem hình của Tưởng Thừa trên màn hình phóng to lên.

Thật ra hình chụp quần áo, mặt mũi của người mẫu Cố Phi đều rất lười xử lý hoặc lúc nước đến chân mới sửa qua loa chút đỉnh, không ít tấm hình cậu cảm thấy mặt người mẫu chụp không được đẹp là bỏ đi ngay.

Nhưng vẻ mặt này của Tưởng Thừa quả thực rất đẹp, đến nổi khiến cho Cố Phi chưa thèm đi sửa chi tiết quần áo, lại edit phần mặt trước.

Ghế lười nhỏ nối dài với bàn, Tưởng Thừa ngồi đó căn bản là cùng Cố Phi mặt đối mặt không nhìn thấy máy tính, Cố Phi cũng không phải vì sợ cậu ta thấy được mình chụp ảnh quần áo lại đi sửa mặt người mẫu trước mà cảm thấy ngại ngùng.

“Cố Phi.” – Tưởng Thừa vươn tay tới gạt tàn nhỏ trên bàn, gạt gạt tàn thuốc.

“Hửm?” – Cố Phi đẩy gạt tàn tới bên tay cậu – “Lại gọi cả tên họ rồi sao?”

“Lúc nãy đang cầu xin người ta mà, phải ra chiều thân thiết chứ.” – Tưởng Thừa ngậm điếu thuốc cười cười – “Tôi hỏi cậu một câu.”

“Hỏi đi” – Cố Phi nhìn chằm chằm vào màn hình, thật ra khuôn mặtTưởng Thừa không có chỗ nào cần phải chỉnh sửa quá nhiều, góc mặt đẹp, da mặt cũng rất chuẩn.

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua tủ sách: “Bản nhạc tôi nhìn thấy lúc trước là cậu viết đúng không?”

“Hả?” – Cố Phi ngây người, cũng nhìn qua tủ sách.

“Sách sáng tác nhạc nhiều như vậy, còn có đủ loại nhạc lý, cậu còn nói không phải chính cậu viết thì quá không thành thật rồi”.

Cố Phi bật cười, qua một hồi mới dựa vào ghế nói: “Phải, là tôi viết”.

“Quá bất ngờ rồi.” – Tưởng Thừa xoay xoay ly – “Nghe rất hay đó, mù chữ mà cũng biết sáng tác nhạc… ”

“Tôi không có mù chữ.” – Cố Phi chỉnh lại lời cậu.

“Học sinh cá biệt cỡ bự còn biết viết nhạc.” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “Có thành phẩm không?”

“Không có.” – Cố Phi trả lời rất dứt khoát.

Thật ra thành phẩm có không ít, lưu hết cả trong máy tính, chỉ là Cố Phi căn bản cũng không nghe, nói “không có” cũng không có gì là không đúng, thi thoảng có nghe cũng chỉ là bài hát kia mà Đinh Trúc Tâm hát.

Nhắc tới những chuyện này, đổi lại là một người tùy tiện nào đó, Cố Phi đều sẽ không có vấn đề gì, thích nghe thì nghe đi, nhưng ở trước mặt Tưởng Thừa, Cố Phi lại không quá muốn phô bày.

Tưởng Thừa vừa liếc qua bản nhạc một chút liền có thể ngâm ra được mấy câu, Cố Phi cũng không muốn đi làm trò cười.

“Đàn ông lên chút đi.” – Tưởng Thừa đoán chừng đang rất nhàm chán, ngậm điếu thuốc trong miệng hưng phấn bừng bừng nói – “Tôi sẽ giữ bí mật.”

“Giữ bí mật cái rắm.” – Cố Phi cười cười, sau khi do dự một hồi vẫn là mở media player lên tìm một chút, đem bài hát đó phát lên.

Lúc tiếng ghi ta vang lên, Tưởng Thừa dựa lại vào ghế lười, cậu không biết chơi guitar nhưng luôn cảm thấy nghe rất hay, có điều những thứ mà cậu thích, guitar hay sáo gì đó, mẹ đều không coi ra gì.

Tiếp theo là bắt học piano.

Không có cảm giác.

Nghe đã quá nhiều, đàn cũng quá nhiều, hồi cấp 2 sau khi học qua lớp 8, Tưởng Thừa quả thực là một giây cũng không muốn đụng lại vào piano.

Tưởng Thừa bởi vì loại hành vi bùn không bám nổi tường* này hẳn đã khiến cho mẹ… khiến Thẩm Nhất Thanh hết sức thất vọng, về sau khi bạn bè họ hàng qua chơi có nhắc đến muốn nghe Tưởng Thừa chơi piano đều bị Thẩm Nhất Thanh từ chối, trong mắt ngập tràn thất vọng.

(*ví bởi vì năng lực kém hoặc trình độ thấp mà không có được kết quả)

Thất vọng thì cứ thất vọng đi, dù sao cậu cũng không muốn đàn.

Đoạn dạo đầu rất hay, có thể nghe ra được nội dung muốn biểu đạt, tràn đầy cảm giác mịt mờ.

Tưởng Thừa nhịn không được nhìn qua Cố Phi một chút, cảm giác Cố Phi mang đến cho người khác không giống kiểu tâm trạng thế này.

Giọng nữ thật nhỏ vang lên, Tưởng Thừa lập tức nghe ra được thanh âm này.

"Đinh Trúc Tâm?" – Tưởng Thừa có chút bất ngờ nhìn Cố Phi.

"Ừm." – Cố Phi đáp lại, vẫn đang sửa ảnh, mắt nhìn chằm chằm trên màn hình.

Tưởng Thừa nhịn không được tò mò đi qua nhìn một chút, thấy được nửa khuôn mặt, ngực của mình và cổ áo hé mở ra.

"Đệt!" – Tưởng Thừa nhanh chóng ngồi trở về ghế lười, loại cảm giác nhìn người khác chỉnh sửa ảnh của bản thân thật sự quá quỷ dị, rõ ràng đã nhìn bản thân mình mấy chục năm trong gương, thế nhưng vẫn là cảm thấy không được tự nhiên, như thể mình đang rình mó một người hoàn toàn xa lạ vậy.

"Bức này chụp rất đẹp." – Cố Phi nhìn cậu.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, lắng đọng trong giọng hát khàn khàn mà lười biếng của Đinh Trúc Tâm cúi đầu uống ngụm nước chanh.

"Đưa một chân ra không trung, em thấy mình như bay lên

Trên kia là những mịt mờ, nhìn về bên dưới lại nghe thấy anh nói rằng thế giới này trống rỗng…

Anh nói 1, 2, 3, đập tan đi quá khứ, mình tan biến

Cơn gió thổi, phá lối quay về, anh có nhìn thấy em đang kêu gào*… Anh nói 1, 2, 3, xoay người, anh nghe tiếng hoảng loạn bị vùi lấp… "

Bài hát thật mờ mịt, ca từ cũng rất mịt mờ, có điều lúc Tưởng Thừa nghe tới câu "Anh có nhìn thấy em đang kêu to*" liền ngẩng đầu lên nhìn qua Cố Phi.

(* có nghĩa là hát, cũng có nghĩa là kêu to)

Chữ "thấy" này làm cậu đột nhiên có loại cảm giác liên quan tới "im ắng" lúc trước Đinh Trúc Tâm muốn cậu biểu đạt.

Một loại kiềm nén không tiếng động.

"Là ai viết lời?"

"Cậu đoán xem" – Cố Phi một chân co lên ghế, cầm đặt trên đầu gối, chuột trong tay vẫn kêu lách tách – "Đoán đúng tôi cho cậu ăn kẹo."

"Là cậu phải không? Toàn bộ đều do cậu viết?"

Cố Phi lấy áo khoác bị ném ở kế bên, lôi từ trong túi một đống kẹo đặt lên mặt bàn.

"Cậu với Đinh Trúc Tâm chơi trong ban nhạc à?" – Tưởng Thừa cầm một viên kẹo sữa bỏ vào miệng, có chút kinh ngạc.

Lời bài hát này Tưởng Thừa chưa lĩnh hội tỉ mỉ nhưng vẫn có thể thấy được độ tinh tế và nhạy cảm bên trong, nội dung thế này và chính Cố Phi thực sự khó có thể xâu chuỗi lại với nhau.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm Cố Phi, con người này ngoài mặt luôn bình thản, cho đến cùng lại mang tâm tư như thế nào?

"Không có, trước đây chị ấy dẫn tôi theo chơi thôi."

"Rất thú vị." – Tưởng Thừa nói – "Có điều nhìn cậu không giống người biết chơi mấy thứ này, nếu nói cậu biết chơi guitar tôi cũng không kinh ngạc, so ra thì thường thấy mấy thiếu niên bất lương vì muốn làm ra chút bản lĩnh đều có thể gảy xuống mấy cái… "

"Tôi không biết chơi guitar."

"Ai dô, một thiếu niên bất lương không biết chơi ghi ta. Vậy xem ra đi tán gái trên đường sẽ gặp bất lợi ".

Cố Phi nhìn cậu không nói.

"… Ờ" – Tưởng Thừa nâng ly hướng về Cố Phi.

“Tâm trạng cậu đang không được tốt phải không?” – Cố Phi nói.

“Hả?” – Tưởng Thừa uống ngụm nước.

“Nói nhiều như vậy.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa im lặng một hồi, đem ly đặt lên bàn: “Người phụ nữ đánh nhau với Lý Bảo Quốc lúc, cậu có biết không?”

“Biết.”

“Là vợ cũ của Lý Bảo Quốc à? Cái người bị ông ta đánh đuổi ấy”.

“Là người bị ông ta đánh đuổi đi thật, có điều không phải là vợ cũ” – Cố Phi lại châm lên một điếu thuốc – “Là vợ hiện tại, bọn họ chưa ly hôn.”

“… À” – Tưởng Thừa ngây người, dựa vào ghế lười nhắm mắt lại – “Đệt, đúng là con mẹ nó một đống rác rưởi hỗn độn.”

“Rất lâu rồi bà ấy không về, mấy năm không thấy được một lần.” – Cố Phi nói.

Đây đại khái là Cố Phi đang an ủi cậu, một người phụ nữ không thường xuất hiện, mấy năm đều không xuất hiện một lần.

Nhưng Tưởng Thừa cảm thấy bây giờ có nói gì đi nữa cũng không thể nào cứu vãn được tâm tình của cậu, bất luận có mấy năm về một lần, hay cho dù cả đời này không xuất hiện lại đi nữa, bà ta vẫn là mẹ ruột của cậu.

Khó tin như việc của Lý Bảo Quốc vậy, nhưng lại là sự thật.

Cậu thật muốn gọi điện cho Thẩm Nhất Thanh một cuộc, hỏi bà ta lúc trước nghĩ không thông thế nào lại muốn nhận nuôi một đứa trẻ từ gia cảnh như thế này.

“Thừa ca.” – Cố Phi gọi cậu – “Cậu qua đây tôi nói một chút.”

“Cái gì?” – Tưởng Thừa đứng lên, đi tới bên cạnh cậu ta.

“Ngày mai cậu chụp ảnh” – Cố Phi chỉ lên màn hình – “Chú ý cánh tay một chút, có thể hơi thu lại… ”

“Đệt!” – Tưởng Thừa tới lúc này mới nhìn rõ bản thân trong bộ đồ ‘bốn phía gió đều thổi vào’ rốt cuộc là như thế nào, thực sự hơi chống đỡ không nổi, chỉ màn hình – “Tốc độ sửa ảnh của cậu như vậy còn dám nhận làm việc?”

Cố Phi cười cười: “Không, tôi sửa ảnh rất nhanh, đều là ‘lưu thủy tác nghiệp’*… ” (nước chảy mây trôi)

(*lưu thủy: nước chảy, tác nghiệp: làm việc, *làm việc xuyên suốt không ngừng)

“Như thế này còn nói là nước chảy? Chảy lâu vậy rồi cũng chỉ mỗi tấm này, nước chảy đi đâu hết rồi?” – Tưởng Thừa quả thực không hiểu nổi – “Tấm này là đập chứa nước à?”

“Những tấm khác sửa hết một đống rồi, tôi lấy tấm này ra nói với cậu chút thôi.”

“Tại sao phải là tấm này? Những tấm khác tôi không có tay à?” – Tưởng Thừa thở dài.

Cố Phi cười nửa ngày, cuối cùng lại thở dài: “Tấm này thật sự rất đẹp, tôi đoán cô chủ Đinh hẳn sẽ lấy làm ảnh chủ đề, nói không chừng còn tặng cậu một tấm kìa”.

“Cút”.

“Hồi nãy lời tôi nói cậu đã nhớ hết chưa?”

“Nhớ rồi.” – Tưởng Thừa cầm cái ghế tựa ngồi phía sau cậu ta – “Cánh tay thu lại một chút.”

“Vậy tôi tiếp tục.”

Tưởng Thừa nhìn con chuột của cậu ta bấm vào các thanh option kế bên ảnh, tấm ảnh lúc sáng lúc tối, lúc to lúc nhỏ biến hóa, biến hóa xong rồi Tưởng Thừa cũng không thấy được rốt cuộc là có gì khác lúc trước, chỉ biết Cố Phi đích xác là “nước chảy mây trôi”.

Nhìn hình với đủ loại tư thế cùng biểu cảm của bản thân lăn qua lăn lại trong tay Cố Phi, cảm giác phần nào cậu không thể nhìn thẳng, chỉ cảm thấy lo sợ hình ảnh rõ ràng thế này, không biết mắt ghèn lông mũi các loại có bị chụp thấy hay không…

Tưởng Thừa đứng dậy ngồi lại về ghế lười, từ cặp sách lấy ra quyển vở.

“Không xem nữa à?” – Cố Phi hỏi một câu, tay vẫn không ngừng.

“Không xem nữa. Nhà cậu còn cái bàn nào không?”

“Làm bài tập?” – Cố Phi xoay đầu nhìn cậu.

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Mấy ngày nữa sắp kiểm tra rồi, phải xem qua sách một chút.”

Cố Phi vẫn nhìn cậu, động tác trong tay cũng đã ngừng lại, nửa ngày mới nói một câu: “Cậu mà cũng cần ôn tập?”

“Nói nhiều” – Tưởng Thừa không hiểu, cũng nhìn chằm chằm cậu ta – “Sắp kiểm tra rồi không ôn tập sao?”

“Ừm.” – Cố Phi ném con chuột đứng dậy, đem đồng hồ và bàn phím dịch sang một bên, lấy loa rút ra đặt xuống thùng máy, dọn trống nửa mặt bàn cho cậu.

“Bình thường cậu không có loại bàn ngồi viết bài tập gì đó sao?” – Tưởng Thừa đem tập sách đặt lên bàn.

“Có thời gian ở tiệm chép rồi, không thời gian thì khỏi chép nữa.”

“… Ờ” – Tưởng Thừa nhớ tới Cố Phi là một học sinh cá biệt biệt biệt biệt biệt.

Bài tập về nhà đối với Tưởng Thừa mà nói không phải là việc quá đáng ghét, mặc dù có thể làm được hết nhưng mỗi lần làm đều rất nghiêm túc.

Hồi còn học tiểu học cậu không thích làm bài tập cho lắm, nhưng trong nhà dạy dỗ rất nghiêm khắc, hậu quả của việc không làm bài tập rất nghiêm trọng, cậu từ từ dưỡng thành thói quen nhanh chóng nghiêm túc làm, làm xong rồi mới điên cuồng chơi.

Trái ngược lại với hai đứa em song sinh từ trước tới nay chưa từng làm người khác phải bận tâm về việc này.

Vốn dĩ là di truyền không giống nhau, gen nào chính là gen nấy.

Nếu cậu không được nhận nuôi mà lớn lên bên cạnh Lý Bảo Quốc, vậy cậu sẽ trở thành như Lý Bảo Quốc và Lý Huy.

Tưởng Thừa khẽ thở dài, thu hồi tư tưởng tiếp tục làm bài tập.

Trong lúc làm bài rảnh rỗi thấy được bàn tay Cố Phi trên con chuột, thật sự rất đẹp.

Cố Phi không biết chơi guitar nhưng hẳn là biết chơi piano, tuy là không biết trình độ thế nào.

Tưởng Thừa thích ngắm những ngón tay nhảy múa trên phím đàn, đây cũng là niềm vui thú số một khi luyện piano lúc trước của cậu, động lực duy nhất để đàn được một bài chính là hi vọng ngón tay nhún nhảy sẽ càng đẹp hơn.

Lúc sắp làm xong bài tập, tay Cố Phi đã rời khỏi con chuột, đoán chừng đã chỉnh sửa ảnh xong rồi.

"Làm bài xong rồi à?" – Cố Phi hỏi.

"Còn chút nữa." – Tưởng Thừa vừa làm vừa hỏi – "Muốn chép không?"

"Cậu giúp tôi chép à?"

"Ít ra cũng giữ lại chút mặt mũi có được không?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Vậy không chép nữa." – Cố Phi vươn vai – "Tôi buồn ngủ rồi, cậu làm bài tiếp đi, tôi đi tắm."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Mặc dù làm bài tập là một việc có thể rất cụt hứng, nhưng sau khi Cố Phi ra khỏi phòng, cậu lại nổi lên chút tưởng tượng không mấy có mặt mũi.

Cũng không phải chỉ nhắm vào Cố Phi, chỉ là bởi vì hai từ "đi tắm" kia… Cậu nói cho cùng cũng xem qua không ít người trong ảnh, nhưng trong bầu không khí vừa mới trao đổi bí mật cùng Cố Phi xong, lực sát thương của hai chữ này vẫn là rất lớn.

Mà chuyện làm cậu không cách nào chịu được là, vốn dĩ đã dễ dàng dùng bài tập khiến tâm tình hồi phục xuống rồi, lúc Cố Phi tắm xong mặc bộ áo ngủ đi vào phòng, cậu tức khắc lại cương lên rồi.

Đệt đệt đệt đệt đệt đệt đồ quấy rối!

"Cậu muốn tắm không?" – Cố Phi mở ngăn kéo tủ quần áo lấy ra một hộp giấy – "Đồ ngủ tôi có đồ cũ, quần lót có cái chưa mặc qua… "

"Được." – Tưởng Thừa cấp tốc đứng dậy, vừa cầm xong hộp giấy liền xoay người đi mất.

"Trong đó có ba cái." – Cố Phi sau khi cậu xoay người nói.

Tưởng Thừa lại dùng tốc độ ánh sáng mở hộp giấy lấy ra một cái quần lót, lại đem hộp ném trả lại cho Cố Phi sau đó liền ra khỏi phòng.

Nếu đây không phải là nhà của Cố Phi, mẹ và em gái người ta còn đang ở trong phòng, không thì cậu đã muốn trong phòng tắm giải quyết một chút rồi. Sau khi tới nơi này vẫn là chưa tiến hành loại hoạt động này, cửa phòng mọi lúc có thể bị Lý Bảo Quốc mở ra, toa lét luôn có vài con gián, con nhện đi qua…

Trải qua nghìn vạn tâm tư, lúc tắm xong cậu mới phát hiện ra Cố Phi không đưa cho mình khăn tắm, sau khi do dự một chút cậu cầm lên bộ đồ đã bị nước làm ướt một nửa chà chà lung tung trên người.

Mặc xong quần lót, cậu lại lần nữa thống khổ phát hiện, lúc nãy gấp quá không mang theo đồ ngủ vào rồi.

"Chết con mẹ nó rồi." – Cậu cầm lên quần áo cũ khi nãy, vốn dĩ đã ướt, sau khi chà lên xong lại càng ướt.

Sau khi đấu tranh tư tưởng nửa ngày trời cậu hạ quyết tâm, cắn răng mở cửa phòng, không phải chỉ là tắm xong mặc chiếc quần lót trở về phòng thôi sao? Có gì đâu phải có tật giật mình?

Dù cho cậu là…, Cố Phi cũng vậy đi nữa thì cũng có như thế nào, hai người cũng không phải vì vậy mà phải đi phát tiết với nhau.

Có điều chưa đợi cậu phải xấu hổ đi ra ngoài, đã thấy được trên ghế cửa phòng tắm đặt một đồ ngủ được gấp lại ngay ngắn.

Cố Phi quan tâm người khác như vậy, quan tâm tới thành thói quen rồi, có lúc quả thực đúng là một thiên sứ… cậu cầm lấy quần áo cấp tốc mặc vào, xong rồi liền thở phào nhẹ nhõm.

Lúc mở cửa phòng Cố Phi ra, máy tính trên bàn đã tắt, Cố Phi đang ngồi xếp bằng trên giường chơi điện thoại.

"Tôi… " – Tưởng Thừa có chút ngại ngùng đi tới chổ ghế lười.

"Cậu ngủ bên trong đi." – Cố Phi không ngẩng đầu lên nói – "Không cần ngủ ở ghế lười."

"Tại sao?" – Tưởng Thừa cảm thấy thật kỳ quái.

"Cố Miểu có lúc mộng du sẽ tới ngủ ở đó, cậu chiếm chỗ nó rồi sẽ làm nó hoảng sợ."

"Cố Miểu còn mộng du?" – Tưởng Thừa ngẩn ra.

"Số lần không nhiều, nhưng hôm nay cậu đến nó rất hưng phấn, tôi có chút lo lắng." – Cố Phi đặt điện thoại xuống nhìn cậu.

"Được." – Tưởng Thừa vốn còn muốn nói vậy tôi ngủ ở phòng khách nhưng lại cảm thấy quá dồn ép tâm trí rồi, vì vậy gật gật đầu – "Cậu ngủ bên trong đi."

"Hả?" – Cố Phi không hiểu.

"Giường của cậu" – Tưởng Thừa chỉ chỉ giường của cậu ta. Giường ngủ của Cố Phi có khung giá, đầu giường đuôi giường đều phong kín lại như kiểu giường Trung Quốc lúc trước, mặc dù thiết kế rất thời thượng đẹp mắt nhưng vẫn là mang theo cảm giác tư mật rất mạnh mẽ – "Tôi ngủ phía ngoài cho."

"Được." – Cố Phi dời vào trong, đem gối mền ở bên trong đổi ra bên ngoài.

"Cậu làm gì mà đi mua cái giường này vậy?" – Tưởng Thừa ngồi ở mép giường – "Có cảm giác an toàn?"

"Đề phòng Cố Miểu." – Cố Phi chỉ chân giường – "Nó có lúc không gõ cửa đã đi thẳng vào, vừa vào là thấy được giường ngay, tôi muốn trên giường làm chuyện gì đó cũng không thu lại kịp, muốn khóa cửa nó mở không ra lại tức giận."

"… A." – Tưởng Thừa nhịn không được quay đầu nhìn Cố Phi.

Cố Phi đang một mặt nghiêm túc nhìn cậu.

"Đệt!" – Tưởng Thừa cười lên, mặc dù chủ đề này có chút gì gì đó, nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy quả thực hết sức buồn cười.

"Có đứa em gái thế này mệt vậy đó." – Cố Phi cũng cười theo một hồi – "Chắc kiếp trước tôi làm chuyện gì có lỗi với nó."

"Không phải." – Tưởng Thừa dựa lên đầu giường, kéo chăn đắp lên – "Thật ra bởi vì cậu là một người anh trai tốt."

"Phải không đoa?" – Cố Phi cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

"Ừm, mặc dù cậu toàn chơi game cùi bắp… " – Tưởng Thừa nhìn qua màn hình điện thoại của cậu ta, phát hiện hôm nay Cố Phi lại không có chơi trò cùi bắp Yêu tiêu trừ, hẳn là đã hết tim rồi – "Tôi vốn dĩ có hai đứa em trai".

"Hai đứa?" – Cố Phi có chút kinh ngạc quay đầu qua.

"Ừm, là sinh đôi, nhỏ hơn tôi hai tuổi." – Tưởng Thừa đem gối đệm đặt sau lưng – "Tôi nhìn hai đứa nó là thấy phiền, bọn nó nhìn thấy tôi cũng phiền luôn, trước khi tới đây, tôi cũng đã rất lâu rồi chưa nói với hai

đứa nó câu nào… ”

“Tính cách không giống nhau phải không?”

“Ừm, tính cách cả nhà đều không giống tôi.”

Hai người đều im lặng, không nói tiếp nữa.

Nhưng loại im lặng trong phòng lúc này lại không làm Tưởng Thừa thấy ngại ngùng, sau khi ngẩn ra một hồi lại cầm lấy điện thoại tán gẫu với Phan Trí.

– Ông nội, ông còn nhớ Hoàng Tuệ lớp 117 không?

– Cuối cùng mày nhịn hết nổi muốn ra tay rồi à?

– Không phải, tao muốn nói là Hoàng Tuệ cmn với thằng cờ hó Lương Chí Dũng đang tốt đẹp hẳn lên, tao đang khóc không ra nước mắt đây nè.

– Mới bắt đầu thôi mà, mày còn có cơ hội, mau nhúng tay vào đi.

– Tao cũng có nghĩ như vậy, đang suy nghĩ dụ hai người tụi nó ra xem ai dễ dàng thành công hơn.

Tưởng Thừa nhìn điện thoại cười nửa ngày, Cố Phi xoay đầu qua nhìn cậu một chút.

“Anh em của tôi.” – Tưởng Thừa vừa cười vừa nói – “Sắp thất tình rồi.”

“Là người lúc nghỉ đông đi tới sân vận động với cậu?”

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật đầu, nghĩ nghĩ lại cười – “Chính là cháu trai tôi đó.”

Cười xong lại lần nữa im lặng, hai người tiếp tục chơi điện thoại, mặc dù lúc đầu Tưởng Thừa còn cảm thấy tư thế hai người cùng nhau dựa vào đầu giường như thế này sẽ làm cậu ngượng ngùng tới nửa bước cũng không đi được, nhưng không ngờ tới đây lại là lần “trước khi vào ngủ” thoải mái nhất trong khoảng thời gian dài của cậu.

Chơi một hồi, Cố Phi ở bên đó khẽ cười hai tiếng.

Tưởng Thừa xoay đầu nhìn cậu ta, Cố Phi đưa điện thoại qua: “Hai hôm nay xem baidu chưa?”

“Không có quan tâm.” – Tưởng Thừa cầm lấy điện thoại – “Là thảo luận chuyện thi đấu à?”

“Ừm.” – Cố Phi cười gật đầu.

Tưởng Thừa nhìn màn hình, baidu của Cao trung số 4 đúng là rất náo nhiệt, lượt click vào bài đăng và comment đều rất nhiều, cậu lướt nhìn qua tiêu đề.

Đại Phi nam thần đẹp trai tới không thở nổi uuu aaaaaaaaaa

Vị này! Tiểu soái ca! Là ai! Cầu thông tin chi tiết!

Ai nói lớp 8 gà cùi ra đây tôi chắc chắn đánh chết người đó!!!

Soái ca tụt quần, hình nhiều lắm, nhớ để ý lưu lượng.

Cho hỏi một chút, có người tới đây thảo luận chiến thuật chút không…

Tưởng Thừa cười phá lên, cảm thấy tiêu đề như thế này, học sinh Cao trung số 4 so với lúc bình thường nhìn vào đáng yêu hơn nhiều rồi: “Cậu repost chưa?”

“Tất nhiên repost rồi.” – Cố Phi nói.

“ID là gì?” – Tưởng Thừa vừa lướt điện thoại vừa hỏi.

“Hoa tức soái.” – Cố Phi nói.

(*hoa tức – nghĩa là rất nhiều kiểu dáng, hình thức

Hoa tức soái có thể hiểu là như thế nào cũng rất đẹp trai, 180 độ không góc chết)

Tưởng Thừa sặc một cái, nghiêng đầu ho một hồi mới quay đầu lại: “Ts?”

“Giữ bí mật nha, không ai biết nó là của tôi đâu”.

“Phải giữ bí mật rồi, con thỏ nhỏ ngoan ngoan mới có thể tiếp tục đẩy nồi cho Cố Miểu.”- Tưởng Thừa tấm tắc hai tiếng – “ID này mà bị phát hiện, hình tượng cao lãnh của cậu trong nháy mắt liền sụp đổ.”

Cố Phi cười không nói.

Không phải tôi mục nát mắt nhìn nhân cơ*, nhưng người đó và người đó thật sự là có chút… hiểu không?

(*hai mắt mục nát nhìn đâu cũng ra nam nam CP)

Lúc Tưởng Thừa lật tới đây ngón tay liền run lên, bức ảnh nhỏ đi kèm bên dưới dòng tiêu đề nhìn một phát liền ra ngay, đây là cậu và Cố Phi.

… Baidu quá đáng sợ rồi!

34. Chương 34

Thật ra trường học cũ cũng có baidu nhưng lại rất vắng vẻ, dù sao cũng là một trường trọng điểm, mỗi ngày vào cổng thầy giáo luôn đi quét mìn kiểm tra điện thoại, điện thoại bất cứ lúc nào cũng nằm trong vùng nguy hiểm, nên thường cũng không nhiều người chơi thứ này, nhiều nhất cũng là trong phạm vi nhỏ group WeChat tám chuyện các thứ.

Bài đăng công khai thảo luận trong baidu như thế này trước giờ Tưởng Thừa chưa từng được thấy qua.

Thời gian đăng bài post 'mục nát mắt nhìn nhân cơ' kia là đăng cùng lúc với ngày thi đấu, cho tới bây giờ cũng chưa quá một ngày nhưng lượt click vào và repost đã quá kinh người rồi.

Tưởng Thừa do dự nửa ngày trời, cuối cùng vẫn là không mở bài đăng ra xem.

Mặc dù chuyện các cô nàng rãnh rỗi sinh nông nổi vui đùa linh tinh kiểu này rất thường thấy, nhưng có đem cậu cùng Vương Chín Ngày ghép đôi lại Tưởng Thừa cũng không cảm giác gì, cơ mà nếu ghép với Cố Phi, cậu lại tức khắc cảm thấy không được tự nhiên.

Cuối cùng Tưởng Thừa mở lên bài post thảo luận Đại Phi nam thần lên.

Bên trong có không ít ảnh thi đấu của Cố Phi, đủ mọi loại góc độ, em gái này không biết đã phải vòng mấy bận qua khắp sân đấu, còn có bức ảnh từ phía dưới chụp lên Cố Phi đang ném rổ, không biết là làm sao mà chụp cho được.

Mấy trang trước đều là ảnh và "aaa aaa aaa" điên cuồng của chủ thớt, còn có một chuỗi dấu chấm thang, bên dưới là các reply phụ hòa cùng nhau gào khóc.

Xem một mạch tới hơn 30 trang, cuối cùng cũng đã có bất đồng thanh sắc.

– Cũng chỉ có vậy thôi, ngoài đường có đầy.

Reply này kích lên nghìn tầng sóng dữ, từ trang này trở đi tới bảy tám trang sau đều là reply mắng nhiếc lại cho chừa.

Tưởng Thừa vừa nhìn qua ID này, nhịn không được phải thốt ra một câu: "Cái …. đệt!"

Hoa thức soái (N: về sau xin được chỉnh tên ID này thành "đẹp không góc chết").

"Cậu cũng quá nhàm chán rồi đó." – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

"Không nhàm chán ai thèm lên đây xem." – Cố Phi đem điện thoại cầm về, vừa cười vừa nhìn – "Cậu xem học bá các cậu có nhiều chuyện để làm như vậy, cũng không thèm lên nhìn".

"Tôi cũng… có xem, có điều baidu trường tôi lúc trước như baidu ma vậy, không có ai vào."

"ID của cậu là gì?" – Cố Phi nghiêng đầu qua.

Tưởng Thừa do dự một chút: "Thừa mỗ*."

(*Như kiểu Triển Chiêu trong Bao Thanh Thiên xưng là Triển mỗ thay vì Triển Chiêu vậy:)) dùng để tự xưng mà không nói ra tên)

"Cái gì?" – Cố Phi không nghe rõ.

"Nick chính là Thừa mỗ, nick phụ là Thừa mỗ mỗ." – Tưởng Thừa nói.

"Tên quái gì vậy, còn cười tôi. Tên WeChat bằng tiếng Anh tôi còn phải ghi chú, cậu sao không thống nhất phong cách một chút đặt là Tưởng XX đi."

"Tôi chủ yếu lười đặt tên thôi, cậu lưu tên tôi thành gì rồi?"

"Thừa ca thôi." – Cố Phi nhìn cậu một cái.

"Tôi thấy bé thỏ nhỏ ngoan ngoan phải là nên chế tên một chút rồi." – Tưởng Thừa cười cười.

Tiếp theo hai người đều không nói nữa, Tưởng Thừa cầm điện thoại của mình tiếp tục tán dóc với Phan Trí, vốn muốn vào baidu của Cao trung số 4 xem tiếp, nhưng Cố Phi đang ở bên cạnh cậu đành phải thôi vậy.

Phan Trí rất hâm mộ baidu Cao trung số 4 náo nhiệt như vậy, còn tỏ ý muốn vào đó cưa gái, Tưởng Thừa cười nửa ngày trời, nhìn thời gian đã sắp tới 12 giờ, thế là chuẩn bị đi ngủ.

Nhìn qua bên Cố Phi, phát hiện cậu ta không biết từ khi nào đã ngủ, nằm nghiêng người vào phía trong, mền đắp kín nửa đầu.

Tưởng Thừa nhìn trên đầu giường có một cái công tắc, ấn vào, đèn đã tắt, trong phòng một mảnh tối mịch, qua mấy giây cậu mới lần nữa nhìn thấy từ rèm cửa sổ chiếu vào vài tia sáng yếu ớt.

Sau khi nằm xuống gối, Tưởng Thừa quay người về phía phải, cậu luôn có thói quen nằm nghiêng người bên phải ngủ như vậy, nhưng vừa xoay người liền thấy được lưng Cố Phi đang ở đối diện mình.

Thế là đành phải lật người qua trái, nhắm mắt lại.

Tưởng Thừa còn nhớ lúc trước có một bài điều tra về tư thế ngủ giữa các cặp tình nhân, cái gì mà song song hay mặt đối mặt các thứ, được hoan nghênh nhất chính là tư thế cùng nghiêng về một phía như kiểu "muỗng xếp thành một hàng"…

Đệt! Đột nhiên nghĩ tới điều này được tính là có ý gì đây!

Cố Phi ngủ rất bình yên, hơi thở đều đặn, nghe như có hiệu quả thôi miên vậy, Tưởng Thừa cũng theo từng làn hơi thở của cậu ta mà không bao lâu sau đã mơ mơ màng màng.

Nhưng không biết do đổi giường hay có người ở bên cạnh, ngủ một mực không thẳng giấc được, từ nhỏ tới lớn cậu cũng chưa từng ngủ chung giường với ai.

Cố Phi ở bên cạnh trở mình cậu cũng có thể cảm nhận được, mê mê màng màng vừa nằm mộng vừa biết được bản thân đang nằm mộng.

Mà mộng lại hoàn toàn không ăn khớp với nhau, cứ một lần lại đổi.

Cuối cùng cậu mơ thấy mình và Cố Phi đứng ở giữa sân bóng, cả người trần như nhộng bị một đám người đầu trùm túi giấy vây quanh chụp ảnh, còn có tiếng mắng nhiếc và cười chế giễu khắp nơi.

Đây là mơ.

Mà cũng thật thần kỳ, không biết tại sao có thể đột nhiên mơ tới loại nội dung thế này.

Cậu nhắc nhở bản thân đây không phải là thực.

Nhưng giấc mộng này cũng không như giấc mộng lúc trước vào rồi có thể tùy ý thoát ra, cứ từng bước dần dần đẩy mạnh lên.

Góc nhìn của cậu khi thì là bản thân, đối mặt với bốn phía vây xem và chế giễu, khi thì biến thành một người ngoài cuộc khác, cứ như một cái máy quay đang xoay tròn vậy, tốc độ rất nhanh xoay qua xoay lại quanh sân bóng.

Cậu trong lúc hoảng loạn và kinh hoàng, xoay đầu nhìn qua Cố Phi.

Cố Phi không có biểu tình gì trên mặt nói với cậu điều gì đó, cậu một câu cũng nghe không được.

Cậu có nghe thấy tôi đang kêu gào.

Cậu nghe đó, cơn hoảng loạn bị vùi lấp.

–

Cố Phi nghe thấy tiếng mở cửa, mở mắt ra phát hiện trời đã sắp sáng, bên ngoài rèm cửa số chiếu vào ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, Cố Miểu đi thẳng vào ngồi tới chỗ ghế lười, đem đồ đệm nhỏ đặt ngay ngắn rồi nằm xuống.

Cố Phi khẽ thở ra, nhẹ nhàng ngồi dậy.

Cố Miểu lúc trước ngủ chung với cậu ở căn phòng này, sau khi học tiểu học Cố Phi đã cho nhóc con ngủ một mình, nhưng cứ mỗi lần mộng du Cố Miểu lại quay về đây, hơn nữa còn rất nhớ lời chỉ dạy của Cố Phi "anh hai là con trai, em bây giờ không thể tùy tiện ngủ cùng giường với con trai nữa", ngủ luôn ở ghế lười.

Cố Phi nhìn qua mặt Tưởng Thừa, Tưởng Thừa nhìn qua ngủ rất sâu, nhưng hơi thở có lúc không được ổn định, đoán chừng là đang nằm mộng.

Tay Cố Phi chống ở thành giường, một chân quỳ gối bên hông Tưởng Thừa, chân kia từ trên người của Tưởng Thừa vòng qua, con người này ngủ chiếm diện tích cũng không ít, vì để không đạp lên cậu ta, Cố Phi vòng qua kiểu này làm bắp đùi gần như cũng sắp nổi gân.

Tiếp theo Cố Phi nhấc người lên chuẩn bị từ trên thân Tưởng Thừa vòng qua.

Nhưng ngay lúc Cố Phi đang ở trên thân người cậu ta, Tưởng Thừa lại đột nhiên cau mày trở mình, hai người tức thời biến thành tư thế mặt đối mặt.

Cố Phi cảm thấy Tưởng Thừa ngủ thật ra cũng không hẳn quá sâu, nhíu lông mày và hô hấp không bình

ổn cho lắm… Cố Phi nhanh chóng chống thân người mình lên, muốn nhanh chóng thoát qua một chút.

Chính tại lúc Cố Phi đang định dùng chân bên trong trực tiếp vòng qua cậu ta để xuống giường, Tưởng Thừa mở mắt.

Cố Phi muốn nói nhưng lại sợ làm giật mình tới Cố Miểu vừa mới nằm xuống không biết đã hết mộng du hay chưa, thế là chỉ có thể nhìn chằm chằm Tưởng Thừa, muốn đợi cậu ta thanh tĩnh lại.

Tưởng Thừa mở mắt mới đầu chỉ là một khe hở, lúc này đã trợn tròn to ra, sau khi nhìn chằm chằm Cố Phi tới mấy giây, mang theo mịt mờ mà kinh hoàng còn có mấy phần hoảng sợ, mới khàn giọng nói: "Cái đệt… "

Thanh âm không nhỏ, Cố Phi bị dọa sợ nhanh chóng dùng tay bụm miệng cậu lại.

Mắt Tưởng Thừa lại càng trừng to hơn, nhất thời như bị thọc một dao mà bắt đầu giãy giụa, múa tay vung đầu gối, Cố Phi không dám buông tay khỏi miệng cậu, nhưng lúc này đang trong tư thế môn hộ mở rộng, sợ Tưởng Thừa vung đầu gối lại đập tới giữa đũng quần của mình…

Tốn nửa ngày trời mới dùng hết sức lực bắt được một tay của Tưởng Thừa, sau đó đặt mông ngồi lên trên người cậu ta, đè thanh âm nói: "Cố Miểu!"

Tưởng Thừa dừng lại, nhìn chằm chằm Cố Phi một hồi mới đem con ngươi chuyển qua hướng ghế lười.

Cố Phi buông miệng cậu ra: "Vừa mới vào, không biết ngủ lại chưa, tôi muốn qua xem một chút."

" … Ừm." – Tưởng Thừa đáp, nằm không động đậy.

Cố Phi xuống giường đi tới ngồi xổm trước ghế lười, sau khi nhìn một hồi từ tủ lấy ra một tấm chăn nhỏ đắp lên người Cố Miểu.

Tưởng Thừa cũng ngồi dậy theo, nhìn chằm chằm Cố Phi, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn không còn nữa, tỉnh như thể uống phải hai chai dầu gió.

Vừa mở mắt đã thấy Cố Phi đang áp trên người mình, đối với một người trước giờ toàn ngủ một mình mà nói, loại chuyện này thật sự là có chút quá kích động.

Ngay lúc đó cậu thậm chí còn không phân biệt được là đang nằm mộng hay đã tỉnh, hình ảnh hoảng sợ trong mộng và tư thế đó của Cố Phi đan xen nhau, cho tới khi nhìn thấy Cố Miểu nằm trên ghế lười cậu mới chợt phục hồi lại tinh thần.

Lại phát hiện toàn thân mình không biết từ khi nào đã ướt đẫm mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng trong mộng đủ khiến cậu chịu không nổi rồi, lại chợt nghĩ tới nếu lỡ Cố Miểu đột nhiên tỉnh lại thấy được tư thế hiểu lầm như vậy…

Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

Đột nhiên cậu hiểu được tại sao mình không mở bài post đó rồi.

Cậu sợ.

Lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc nỗi sợ hãi của bản thân.

Cho dù chỉ là một cô bé đang nằm mộng du trên ghế lười, cũng có thể rõ ràng chính xác cùng với cảnh tượng trong mộng kết hợp lại với nhau.

"Do vậy nên tôi mới bảo cậu ngủ ở trong đi" – Cố Phi đắp chăn cho Cố Miểu xong nhẹ giọng nói – "Cậu ngủ bên ngoài, buổi tối tôi muốn xuống giường phải từ trên người cậu trèo qua."

"Mấy giờ rồi?" – Tưởng Thừa cũng nhỏ giọng nói.

"Vừa 6 giờ." – Cố Phi nhìn đồng hồ báo thức nhỏ trên tủ đầu giường.

"Ừm." – Tưởng Thừa ôm mền không động đậy.

"Sao rồi?" – Cố Phi từ sau lưng cậu lên giường, sau khi chui vào mền xong lại ngồi dậy, vươn tay sờ sờ lên áo ngủ trên người cậu: "Cậu… "

Tưởng Thừa xoay tay tát một cái lên tay cậu ta.

"Có phải bị sốt rồi không?" – Cố Phi thu tay lại, đem câu nói hết.

"Không phải." – Tưởng Thừa có chút ngại ngùng kéo kéo quần áo của mình – "Tôi chỉ là… "

"Khi nãy đã dọa sợ cậu?" – Cố Phi nằm xuống khẽ thở dài – "Tôi lớn như vậy rồi, lần đầu thấy qua, một học bá có tinh thần làm lố quá mức như cậu."

"Đệt?" – Tưởng Thừa xoay đầu nhìn cậu ta, vươn tay lên khua khua – "Cậu như vậy, tôi không bị dọa chết đã là một học bá có tố chất xuất sắc lắm rồi hiểu chưa?"

"Thật ngại quá." – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa không nói, tiếp tục ngồi nhìn, sau khi ngồi mấy phút lại hắt hơi một cái, bất đắt dĩ nằm xuống kéo chăn lên.

Lúc này thật sự là ngủ không được nữa, Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cũng không biết là đang nhìn cái gì.

Cậu cảm thấy sức chống đỡ tâm lý của mình chính hiệu là không ổn, có chút xíu chuyện đã nhịn không được lại đi ngẫm nghĩ, bị ảnh hưởng tâm tình, thường đem tới áp lực rất lớn cho bản thân.

Điều này cậu rất rõ ràng, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn là rất khó khống chế.

Có lúc Tưởng Thừa cảm thấy thật hâm mộ Phan Trí, trái tim to tới chứa đủ cả ba cái rưỡi vũ trụ, bất luận là thi tạch hay bị phạt hay sớm thất tình, ngủ một giấc, rống lên đệt mợ mày vài câu là có thể vượt qua được ngay.

Mà cậu… có thể là do bầu không khí của gia đình ảnh hưởng, vô luận như thế nào cũng làm không được.

Sáu giờ tới giờ phải dậy cũng không còn bao lâu, Tưởng Thừa ngủ không được chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện ở giữa suy nghĩ lung tung và không muốn suy nghĩ lung tung mà thống khổ đấu tranh.

Cố Phi ở kế bên vừa nằm xuống đã ngủ rồi, đoán chừng ngủ lại còn rất say.

Cậu lặng lẽ nghe hơi thở từ từ trở nên trầm ổn của Cố Phi, sau đó không biết qua bao lâu, lại chầm chậm từ trầm ổn biến thành nhanh chóng, sau đó là trở mình, có lẽ là tỉnh rồi, cậu cảm giác thấy Cố Phi từ gối đầu sờ soạng lấy điện thoại nhìn thời gian.

Lúc nên ngủ, ngủ không được, bây giờ biết phải thức dậy rồi, Tưởng Thừa đột nhiên lại buồn ngủ không muốn mở mắt.

Cố Phi động đậy, trong lúc Tưởng Thừa đang do dự xem nên mở mắt ra hay đợi cậu ta từ người mình trèo qua rồi mới thức dậy, ngón tay của Cố Phi đã nhẹ nhàng đặt trên trán cậu.

Tưởng Thừa gần như kích động tựa như con cá nhảy lên mà lại bị đạp xuống, cắn răng không động đậy.

"Không bị sốt." – Cố Phi nhỏ giọng nói, ngồi dậy.

Bị sốt?

Tưởng Thừa ngây người, nghĩ tới khi nãy Cố Phi có hỏi qua mình có phải bị sốt rồi hay không.

Cậu kiên trì nhắm mắt không động đậy, nhưng đột nhiên lại cảm thấy sống mũi có chút cay cay.

Cái mũi này con mẹ nó phải chặt đi rồi, động một chút lại như cô gái nhỏ cứ sụt sùi không dứt.

Tưởng Thừa rất ít cảm nhận được loại chăm sóc chu đáo như vậy, dù cho lúc trước còn ở nhà, lúc cậu vẫn còn là "con trai ruột", nếu cảm thấy không thoải mái cũng phải đi nói với bố mẹ.

Nói xong sẽ nhận được sự chăm sóc rất tốt, nhưng nếu không nói, trừ khi té xỉu tại chỗ, không thì trong nhà không ai biết cậu bị bệnh.

Mà khi đến nơi này càng thần kỳ hơn, nếu cậu thật sự có sốt đi nữa cũng không biết phải đi nói với ai, Lý Bảo Quốc sao?

Có nói đi nữa rồi sẽ như thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể gọi cho thầy Từ xin nghỉ phép, tại căn phòng nhỏ không hề có cảm giác thân thuộc ngủ một giấc tới nửa ngày hay một ngày trời…

"Thừa ca" – Cố Phi không biết từ khi nào đã đứng dậy, đá đá nhẹ nhàng lên chân cậu – "Thức dậy đi".

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lại, mở mắt ra.

Cố Phi mặc một cái áo khoác bên ngoài đồ ngủ, đang chuẩn bị từ chân giường đi xuống.

Tưởng Thừa cảm thấy bản thân tuyệt đối không phải là cố ý, nhưng vừa nhìn liền có thể thấy được một bộ phận nhô lên trong chiếc quần ngủ rộng thùng thình của Cố Phi.

Cậu nghĩ không ra phải nên phản ứng lại như thế nào, thở dài thuận miệng nói một câu: "Cậu mỗi ngày đều không đợi tiểu huynh đệ hạ xuống rồi liền dậy sao?"

"… Tôi mắc tiểu." – Cố Phi nói.

"Còn không sợ tiểu bay nữa." – Tưởng Thừa không hiểu tại sao, bản thân rõ ràng là không ngủ, như thế nào ngay lúc này lại như chưa tỉnh ngủ vậy, còn tiếp tục chủ đề này.

“Cậu tiểu bay sao? Tôi dạy cậu nha… ” – Cố Phi kéo lê giày, vừa đi ra ngoài vừa nói – “Cậu đứng xa một chút, vừa tiểu vừa đi về phía trước là được.”

“Đệt!” – Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

Bệnh thần kinh.

Sau khi Cố Phi ra ngoài cậu thức dậy ngay, Cố Miểu trên ghế lười còn đang ngủ quay mặt về chỗ tựa lưng, đoán chừng cũng sắp dậy rồi, cậu rời khỏi giường, cầm cái quần hôm qua lên xem, muốn nhân lúc Cố Miểu chưa tỉnh dậy thay vào.

Kết quả cầm lên mới phát hiện, hôm qua bởi vì quá gấp gáp, quần áo chưa nhìn kĩ đã để chung với đồ ướt, bây giờ tất cả quần áo đều mẹ nó ướt hết rồi.

Tuy rằng có thể mặc được, mặc trên người nửa tiếng đồng hồ không phải cũng khô thôi sao… có điều lại rất gây khó chịu.

Đang lúc cậu rầu rĩ, Cố Phi đang đánh răng đi ra ngoài, vừa đánh vừa đưa cho cậu một chiếc bàn chải đánh răng mới, Tưởng Thừa nhận lấy: “Cảm ơn.”

Cố Phi lại vừa đánh răng vừa mở tủ quần áo ra chỉ chỉ.

“Không.” – Tưởng Thừa vừa nhìn thấy một dãy quần áo của Cố Phi liền lập tức lắc đầu – “Không, không mặc đồ của cậu đâu.”

“Hả?” – Cố Phi có chút không hiểu nhìn cậu.

“Cậu là người đẹp không góc chết, cả trường đều lo nhìn chằm chằm vào cậu, tôi còn hoài nghi quần lót của cậu như thế nào người ta còn biết được.” – Tưởng Thừa nói – “Lần trước tôi mặc đồ của cậu, ngay cả thầy Từ cũng nhận ra, tôi thật sự là phục sát đất”.

Cố Phi bật cười, vừa cười vừa đánh răng lại cho rồi.

Tưởng Thừa vẫn là quyết định bực bội mà mặc bộ đồ của mình vào.

WC đã bị Cố Phi chiếm cứ, cậu chỉ còn có thể thay ở trong phòng, quay đầu qua nhìn Cố Miểu, không có động tĩnh gì, Tưởng Thừa cấp tốc lột quần ngủ xuống, cầm lấy chiếc quần jean của mình định mặc vào.

Cậu khá là đỏm dáng, quần jean cũng là vừa bó sát người, nhưng thứ đồ này khi bị ướt sẽ rất khó kéo lên, đang lúc kéo được một nửa, Cố Miểu trở mình, tiếp theo còn chưa kịp đợi cậu phản ứng lại đã ngồi thẳng

dậy.

Đệt!

Loại hành vi thức dậy nước chảy mây trôi dứt khoát như vậy của Cố Miểu làm cậu hoảng sợ tới mức sắp té ngã, kéo quần lên trước lúc Cố Miểu xoay đầu lại xông thẳng ra ngoài.

Vừa thắt dây nịch vừa chạy vào toa lét.

Cố Phi đang rửa mặt, xoay mặt qua nhìn cậu một chút: "Gấp tới như vậy?"

"Gấp cái rắm." – Tưởng Thừa thắt lại dây lưng – "Tôi đang mặc quần giữa chừng, Cố Miểu đột nhiên ngồi dậy… Nó thức dậy tại sao không hề hòa hoãn vậy?"

"Luôn là vậy đó." – Cố Phi cười cười – "Ngồi lên ngẩn người năm phút sau mới thanh tĩnh."

"Ò." – Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm.

Cố Phi rửa mặt xong đem Cố Miểu bế vào phòng của nhóc con, cầm một bộ quần áo để trên giường, đóng cửa lại đi về phòng khách.

Bình thường Cố Phi không dậy sớm như vậy, thường Cố Miểu tự dậy ra ngoài ăn điểm tâm xong cậu mới bắt đầu dậy, Cố Miểu bây giờ cũng không còn có trường để đi, nhưng vẫn là tuân thủ nghiêm chỉnh thời gian ngủ nghỉ như trước kia, không hề có gì thay đổi.

Hôm nay học bá căn bản không hề đi trễ đang ở nhà, cậu không thể không biết điều mà ngủ tới lúc người ta lên lớp rồi mới dậy.

Lúc Tưởng Thừa rửa mặt xong đi ra, Cố Phi hỏi: "Ăn sáng gì không? Hồi nữa kêu Nhị Miểu mua về."

"Không cần." – Tưởng Thừa nói – "Tôi…… không muốn ăn. Tôi đi học trước đây."

"Hả?" – Cố Phi ngẩn người, sau đó mới gật gật đầu – "Ừm, được."

Tưởng Thừa cấp tốc thu dọn lại đồ đạc, nói hai câu với Cố Miểu đang dụi mắt trong phòng khách xong liền mang theo cặp sách ra khỏi nhà Cố Phi.

Sau khi chạy xuống tầng 7, gió thổi xuyên qua lớp quần áo còn chưa khô của cậu, Tưởng Thừa mới đột nhiên hồi phục lại tinh thần, cảm thấy bản thân khẩn trương, lại còn lúc bình lúc hoảng như vậy cả buổi

sáng, bây giờ còn vội vàng rời khỏi như vậy, cơ hồ có chút… không quá tốt.

Cố Phi vừa nghe xong cậu nói không ăn sáng còn muốn chạy đi trước, biểu tình trên mặt rõ ràng là ngây ngẫn cả ra.

Còn chưa nói đến Cố Phi tối qua thu nhận cậu, cho cậu ăn một bữa rất ngon lành, còn lo lắng cho cậu có lên cơn sốt hay không, chưa kể đến Cố Miểu một mặt mong đợi, chỉ cần nói đến hành động chạy ra ngoài như vậy thôi, ngay cả lễ độ tối thiểu cũng không có rồi.

Tưởng Thừa móc điện thoại ra, dựa vào tường chắn gió bên đường gọi vào số của Cố Phi.

"Quên mang đồ rồi?" – Cố Phi tiếp điện thoại.

"Dẫn Cố Miểu xuống đi, vẫn còn thời gian" – Tưởng Thừa nhìn giờ trên điện thoại – "Tới nhà Chín Ngày ăn bánh nhân thịt đi?"

"Được." – Cố Phi không hỏi cậu tại sao lại đột ngột như vậy, đồng ý ngay lập tức.

Lúc nhìn thấy Cố Phi dẫn theo Cố Miểu trong hành lang đi ra, cậu đột nhiên cảm thấy phần nào hối hận, vốn không nên đem chuyện của bản thân đổ hết lên cho Cố Phi.

Cậu không biết tới khi nào mới có thể thản nhiên được như Cố Phi, có thể không hết lòng tiếp cận cũng không duy trì khoảng cách, không để tâm tránh đi những đụng chạm.

"Bọn tôi đang đi qua, lát nữa sẽ tới." – Cố Phi gọi điện cho Vương Húc – "Không cần chuẩn bị quá làm gì, cứ ăn sáng vậy thôi."

"Có xe buýt qua đó không?" – Tưởng Thừa hỏi.

Từ đây đến trường học đi bộ cũng không vấn đề, nhưng nếu là tiệm nhà của Vương Húc, đi bộ qua đó có hơi xa.

"Lái xe đi." – Cố Phi nói.

"Xe gì?" – Tưởng Thừa ngây người – "Màn thầu nhỏ màu bắp?"

"Đúng." – Cố Phi gật đầu – "Thế nào? Xem thường màn thầu nhỏ à?"

"Không có." – Tưởng Thừa thở dài – "Được rồi, lấy màn thầu nhỏ đi."

Cố Miểu xem ra rất thích màn thầu nhỏ, Cố Phi vừa lái ra, nhóc con đã ôm ván trượt chạy qua, rất nhanh nhẹn leo vào ngồi ở ghế sau.

"Hai người ngồi chen chúc một chút" – Cố Phi nói – "Nhị Miểu, ván trượt em để ở kế bên."

Tưởng Thừa bây giờ đã nhớ kỹ, đem ghế lái kéo xuống, sau đó mới cùng vào chen chúc ngồi song song ghế sau với Cố Miểu.

Cố Miểu nhìn Tưởng Thừa cười cười, xem ra rất cao hứng.

Sau khi cửa xe màn thầu nhỏ đóng lại, Tưởng Thừa cảm thấy ấm áp hơn nhiều, đem quần áo kéo kéo, nghiêm túc phơi ra, hi vọng lúc xuống xe có thể khô được.

"Bộ đồ lần trước tôi đưa cậu mặc" – Cố Phi vừa lái xe vừa nói – "Để tôi nhớ xem, hình như là học kỳ trước tôi mặc lúc sinh hoạt đầu tuần lên đọc kiểm điểm."

"Đây chắc chắn không phải là nguyên nhân." – Tưởng Thừa nói – "Nếu là Chu Kính, đừng nói là đọc kiểm điểm, cậu ta có ở trên đó đọc hết quyển tiểu hoàng* cũng không có người biết cậu ta mặc cái gì."

(* : tiểu thuyết khiêu dâm)

Cố Phi cười lên: "Cảm ơn đã khen."

"Tôi khen cậu gì chứ?" – Tưởng Thừa nhìn sau đầu của Cố Phi – "Tôi thấy hay là cậu đổi tên đi, đừng đặt là 'đẹp không góc chết' nữa, cậu tên 'đẹp không cần mặt mũi' nghe hợp hơn."

"Được, chuẩn bị lấy làm nick phụ luôn".

"Cậu đọc kiểm điểm gì vậy?" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ hỏi một câu.

"Đi học trễ leo tường vào." – Cố Phi nói – "Từ khi tôi đạp gãy cây, người leo tường vào đã ít đi nhiều, tường của trường quá cao, không đạp lên cây không vào được".

Tưởng Thừa không nói, dựa vào cửa sổ màn thầu nhỏ cười một trận, cũng không biết bản thân đang cười cái gì.

Thật ra như bây giờ cũng rất tốt.

Không ngờ qua khoảng thời gian dài như vậy, Cố Phi lại là người duy nhất có thể làm cho cậu hoàn toàn

thả lỏng.

35. Chương 35

Tiệm bánh nhân thịt nhà Vương Húc mới sáng sớm mở cửa đã rất đông khách, bữa sáng đo ăn hai cái bánh nhân thịt rất là thích thú, cả đám vừa đến tiệm đã không còn chỗ ngồi, chỉ có thể vào phòng ăn trong nhà ngồi ăn.

"Không có nhân thịt lừa, đến trưa mới có." – Vương Húc cầm hai cái giỏ chứa bánh bỏ lên trên bàn, rồi cầm một chậu canh thịt dê tới – "Hai người các cậu hôm nay ra khỏi cửa chung lúc à?"

Vương Húc vừa hỏi, Tưởng Thừa đã lập tức cảm thấy chột dạ, cầm cái bánh nhân thịt cắn một miếng lớn, không nói gì.

"Ừm." – Cố Phi trả lời.

"Hôm nay cậu dậy sớm thế sao" – Vương Húc đem rổ nhỏ đẩy lên trước mặt Cố Miểu – "Không phải hay đến muộn sao… Miểu Miểu, hôm nay không có nhân thịt lừa, em nếm thử vị khác nhé."

"Miểu Miểu cái gì mà Miểu Miểu?" – Cố Phi nói – "Không thấy ghê à?"

"Buồn nôn sao?" – Vương Húc ngồi xuống vừa ăn vừa nói – "Rõ ràng là một tiểu Loli*, vốn phải như mầm cỏ xinh đẹp, đằng này ngược lại, cậu làm cho nó trông như một thằng nhóc hoang dã, tôi như là còn chưa từng thấy nó mặc váy."

(*Loli: bắt nguồn từ tiểu thuyết Lolita, nói trắng ra có ý nghĩa là "cô gái nhỏ", ở Á Châu chỉ các cô bé từ 8 tới 14 tuổi (nơi khác có thể không giống), nghĩa rộng còn chỉ tới những người phụ nữ nhìn qua giống với các cô bé nhỏ)

"Nó muốn chơi trượt ván" – Cố Phi nói – "Mặc làm sao được? Cậu cố mặc cho nó, nó cũng không chịu mặc."

"Ày" – Vương Húc thở dài, sau khi ăn vài miếng lại lấy điện thoại ra, ngón tay quệt quệt mấy cái, điện thoại di động vang lên răng rắc một tiếng.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Vương Húc, phát hiện camera di động của tên này đang đối diện mình: "Cậu làm gì hả?"

"Chụp hình đó, về sau biết đâu mặt tiền cửa tiệm nhà tôi trang hoàng lại, đến lúc đó treo lên quảng cáo." – Vương Húc cười nói, đem điện thoại di động thả lại trong túi.

“Cút. ” – Tưởng Thừa nhìn hắn – “Xóa đi.”

“Tôi chụp nhiều người như vậy, cũng không thấy ai bảo tôi xóa nha” – Vương Húc rất kiên định nói – “Không xóa, cùng lắm thì tôi không treo bên ngoài thôi”.

Tưởng Thừa lười để ý đến cậu ta, tiếp tục ăn bánh nhân thịt.

Ăn xong điểm tâm ra khỏi cửa tiệm, Cố Miểu đạp trên ván trượt nhìn lên Cố Phi, Cố Phi khom lưng cũng nhìn cô bé: “Có nhớ anh nói chỉ có thể chơi ván trượt chỗ nào chưa?”

Cố Miểu gật gật đầu.

“Đi đi, hôm nay anh có việc không về ăn cơm được.” – Cố Phi nói – “Có lẽ sẽ về nhà tầm giờ hôm qua.”

Cố Miểu lần nữa gật gật đầu, lại xoay mặt nhìn qua Tưởng Thừa.

“Thừa ca hôm nay không qua nhà chúng ta, hôm qua là do có việc mới đến.” – Cố Phi nói.

Cố Miểu vẫn nhìn Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa đành phải khom lưng nhìn cô bé: – “Lần sau anh rãnh lại tìm em chơi nhé?”

Cố Miểu không có phản ứng.

“Phải nói chính xác thời gian ” – Cố Phi ở một bên nói – “Cậu nói ‘lần sau’ nó không hiểu được.”

“Vậy…” – Tưởng Thừa do dự, suy nghĩ hồi lâu – “Ngày mai đi, ngày mai thi đấu xong, kêu anh trai em mang em theo cùng với mấy người trong đội bóng tụi anh ăn cơm chung được không? Mình có thể ngồi cùng nhau”.

Cố Miểu cuối cùng cũng gật gật đầu, đạp lên ván trượt, theo hướng về nhà đi mất.

“Bọn mình chen tí nha?” – Vương Húc mang cặp sách đi ra, nhìn thấy tiểu màn thầu của Cố Phi là lập tức hăng hái – “Tưởng Thừa, mình chen phía sau đi?”

“… Chen lên sao? Cậu?” – Tưởng Thừa có chút không nói nên lời, tại chổ coi như đã lớn hơn một chút của chiếc xe nhưng cùng với Cố Miểu chen ở phía sau cũng đã rất vất vả rồi.

“Chen lấn lên thôi.” – Vương Húc nói.

Tưởng Thừa nhìn nét mặt kiên quyết không lên ngồi sẽ không từ bỏ của cậu ta, đành phải lên xe, tận lực dựa vào ở kế bên, lúc Vương Húc chen vào, xe nhún xuống một chút.

Đợi thêm Cố Phi lên, cậu cảm giác như gầm xe cũng sắp rớt xuống mặt đất.

“Có khi nào chạy nửa đường đã rã ra rồi không?” – Tưởng Thừa nói.

“Không đâu.” – Cố Phi quay đầu xe, lái về hướng trường học – “Có lúc chở hàng rất nặng cũng không thành vấn đề, hai cậu gộp lại nặng được bao nhiêu”.

“Không phải còn có thêm cậu sao?” – Tưởng Thừa nói, ba người lớn chen bên trong một chiếc màn thầu nhỏ, ven đường đầy người nhìn vào bên trong.

“Ấm áp.” – Vương Húc nói.

“Phí lời, hiện tại vốn cũng đâu có gì lạnh, đã là thi đấu bóng rổ mùa xuân rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“À đúng rồi, buổi chiều vẫn luyện tập chứ?” – Vương Húc hỏi.

“Tôi với Tưởng Thừa có việc” – Cố Phi nói – “Tôi có gọi cho Lý Viêm với mấy người kia tới luyện với mấy cậu rồi”.

“Các cậu muốn đi làm gì?” – Vương Húc lập tức truy hỏi.

Cố Phi không để ý tới cậu ta, Vương Húc liền quay qua nhìn chằm chằm Tưởng Thừa, Tưởng Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ giả vờ không biết.

“Đệt.” – Vương Húc có chút khó chịu mà sửa sang lại quần áo – “Còn giữ bí mật nữa sao, học trò nhỏ?”

Tưởng Thừa phát hiện Cố Phi đối với tất cả mọi ánh nhìn đều không có chút ảnh hưởng, lái chiếc tiểu màn thầu tuổi già còn chưa tính, trên xe chen chúc ba người cũng chưa tính, cậu ta còn có thể điềm nhiên không coi ai ra gì lái một mạch vào chỗ gửi xe.

Trong ánh nhìn vây quanh tứ phía của học sinh Cao trung số 4, bước xuống xe.

“Bao nhiêu người trơ mắt ra nhìn nha” – Vương Húc vừa leo ra ngoài vừa nói, giọng điệu thế này, nghe ra chừng cũng không có ảnh hưởng gì.

Hoặc là nói không phải không có gì ảnh hưởng mà là sung sướng quá, dù sao cậu ta cũng muốn làm lão đại của thiên hạ, cần được nhiều người chú ý.

Kiểu người như Tưởng Thừa lại rất không thích bị người khác vây xem, vừa bị vây xem liền vọt chạy ra lửa, lúc xuống xe lại hối hận là đã không mang theo khẩu trang.

Vừa mới xuống xe một chút liền nghe cách đó mấy mét có nữ sinh nhỏ giọng nói: "Đó là Tưởng Thừa phải không?"

"Đúng đó." – Một nữ sinh khác trả lời.

Phía sau nói cái gì cậu cũng không nghe tiếp nữa, cái thái độ hưng phấn pha giọng điệu tìm tòi nghiên cứu làm Tưởng Thừa có chút bất an, không tự chủ được liền nhớ tới bài post "mắt hủ nữ nhìn đâu cũng thấy tình trai" kia, bắt đầu cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

"Nhưng theo tôi thấy, hai cậu không luyện tập cũng rất đúng đắn." – Vương Húc vừa đi vào cổng trường vừa nói – "Hai ngày nay lớp 2 luôn nghiên cứu video chúng ta thi đấu, còn tìm người hỏi thăm thực lực của Tưởng Thừa, chúng ta vẫn phải che giấu một chút, ngày mai nếu chúng ta thắng nữa thì trận sau sẽ đụng mặt lớp 2."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Vương Húc tiếp tục rất hào hứng mà nói: "Tôi cảm thấy chiến thuật của chúng ta …"

"Thừa Thừa? Thừa Thừa?" – Phía sau truyền đến thanh âm một phụ nữ – "Tưởng Thừa?"

Tưởng Thừa ngẩn người, quay đầu lại.

"Con là Tưởng Thừa?" – Người phụ nữ đứng phía sau mang chút kích động nhìn cậu – "Phải không? Ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra, con lớn lên thật giống quá…"

Tưởng Thừa liếc mắt một cái liền nhận ra người này ăn mặc rất quê mùa lại còn thấy hơi bẩn thỉu này, chính là người hôm qua đánh nhau ở lối vào tòa nhà với Lý Bảo Quốc.

Là mẹ ruột của cậu.

"Bà…" – Trong giây lát Tưởng Thừa không ứng phó kịp, thậm chí còn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể sững sờ ở chỗ cũ nhìn bà ta.

"Ai vậy?" – Vương Húc ở bên cạnh hỏi.

"Con vẫn chưa lên lớp mà phải không?" – Người phụ nữ khập khiễng đi tới, giơ tay ra bắt lấy tay cậu – "Ta là…"

Một nắm này của bà ta, sức lực vô cùng lớn, Tưởng Thừa phản xạ có điều kiện cộng thêm sợ hãi, đột nhiên hất tay một cái đẩy bà ta ra: "Đừng…"

Đừng đụng vào tôi.

Mấy chữ sau Tưởng Thừa nén lại không nói ra.

"Vẫn chưa có reng chuông" – Trong mắt người phụ nữ nhất thời ánh lên nước mắt – "Con chưa phải lên lớp mà đúng không?"

Bên cạnh đã có không ít người nhìn qua, trong đầu Tưởng Thừa tung lên, hoàn toàn không biết nên làm sao đối mặt với người phụ nữ này, sau khi sửng sốt một hồi, cậu đem cặp sách đưa cho Cố Phi: "Giúp tôi… mang lên lớp."

"Ừm." – Cố Phi nhận lấy cặp sách của cậu.

"Qua bên kia nói đi." – Tưởng Thừa nâng nâng cằm hướng con phố đối diện.

"À được, được." Người phụ nữ gật đầu, đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chú trên mặt cậu.

"Đây là chuyện gì vậy? Có muốn…" Vương Húc đại khái cũng bị cảnh tượng này làm choáng, cũng định đi theo.

Cố Phi giơ tay ngăn cản lại: "Không phải chuyện của cậu, đi thôi".

Tưởng Thừa đầu óc trống rỗng đi qua phố, đến một góc ít người mới dừng lại, xoay người.

"Ta là mẹ con" – Người phụ nữ chỉ vào bản thân, ngón tay chỉ chỉ trước ngực mình – "Ta là mẹ của con a… Lý Bảo Quốc không nói gì với con về mẹ đúng không? Lão ta chắc chắn sẽ không nói với con, chắc chắn sẽ không, trong đầu thứ cặn bã đó chắc chắn là sẽ quyết không nói với con…"

Tưởng Thừa trừng mắt nói không nên lời, người phụ nữ mới nhìn qua mang mấy phần đáng thương lại có thể thốt ra những lời thô tục làm cho cậu trong thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào.

"Lúc trước cho con đi, thằng chả không có bàn qua với mẹ…" – Người phụ nữ cũng không cho cậu có cơ hội nói chuyện, vẫn cứ nói không ngừng, nói đến một nửa rồi bắt đầu khóc, dùng cổ tay áo lau nước mắt – "Tên mẹ muốn đặt cho con đã nghĩ ra xong rồi, anh con gọi là Lý Huy*, con là Lý Minh hoặc Lý Quang…

Lão đã đưa con đi rồi, mẹ cùng lão cãi nhau, lão đánh luôn mẹ… Cái thứ dương vật đó…”

(*Huy có nghĩa là sáng chói)

“Tôi…” Tưởng Thừa không cách nào hình dung cảm giác trong lòng mình, chỉ cảm thấy muốn chặn tiếng nói bà ta lại.

Hiện giờ xem ra kỹ năng trước nay của cậu đã phát huy hiệu quả lớn nhất, trước đây lúc cậu không muốn nghe Thẩm Nhất Thanh răn dạy sẽ làm cho mình như đi vào cõi thần tiên, cho dù có nghe hay không nghe, cậu cũng đều không nhớ rõ nội dung.

Nhưng so với người “mẹ ruột” đang ở trước mắt…

“Theo mẹ trở về đi!” – Người phụ nữ đột nhiên bắt được cánh tay cậu lắc mạnh, làm cậu bị tỉnh lại – “Theo mẹ về đi!”

“Đừng!” – Tưởng Thừa đột nhiên rút tay ra lui hai bước, vẫn không ngăn được mấy chữ kia thốt ra – “Đụng vào tôi!”

“… Mày chê mẹ phải không?” – Người phụ nữ nhìn cậu – “Là ngại mẹ ruột mày không có tiền hả? Chê mẹ làm mày mất mặt hả? Cha mày có tiền à! Lão đang chờ lừa gạt tiền của mày kìa!”.

“Tôi không có.” – Tưởng Thừa có chút cố hết sức nói – ” Giờ tôi phải lên lớp, tôi…”

“Người nhà nhận nuôi mày rất có tiền chứ gì?” – Bà ta cũng không khóc nữa, ánh mắt ở trên người cậu quét qua quét lại, trên mặt nói không rõ là khinh thường hay là bi thương – “Nhìn kìa, ăn mặc như một đại thiếu gia”.

“Tôi phải lên lớp.” – Tưởng Thừa hít một hơi, quay người chuẩn bị đi về phía cửa trường.

“Không có lương tâm mà!” – Bà ta đột nhiên nhào lên người cậu nện mạnh hai cái – “Mày không có lương tâm a! Nhà không giống nhà! Con trai không thèm nhận mẹ! Số tao khổ quá ——”

“Bà điên rồi sao!” – Tưởng Thừa thực sự chịu không nỗi, rống lên một tiếng, ngăn tay bà ta lại – “Bà với Lý Bảo Quốc có thù hận gì thì hai người tự đi mà giải quyết! Cả hai người con mẹ nó tôi đều không muốn nhận ai!”

Rống xong câu này cậu xoay người rời đi, đi được hai bước liền dứt khoát sải chân chạy, giống như có người cầm dao ở phía sau đuổi theo chém.

Cửa trường đã đóng, cậu không ngừng lại, theo phía bờ tường rào đằng trước lao nhanh như điên, cuối cùng dựa vào trên một cái cây ven đường.

Người phụ nữ kia có đuổi theo hay không cậu không biết, theo cũng không thể theo kịp, nhưng cậu không có dũng khí để quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Ngây người một hồi, cậu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Cố Phi.

– Cậu leo tường ở chỗ nào vậy.

Tường rào Cao trung số 4 quả thật là cao, sát bên tường cũng không ít cửa tiệm nhỏ, căn bản vào không được, nhưng cậu đang gấp gáp muốn vào trường học, vô cùng cấp thiết.

Tin nhắn trả lời của Cố Phi đến rất nhanh.

– Chỗ đó vốn leo không được, cửa sau ở phía bắc, trèo vào kế bên quầy bán quà vặt, bên trong tường có gạch vỡ.

Tưởng Thừa tìm thấy được quầy bán quà vặt mà Cố Phi nói, dựa vào tường rào có cái bệ rác thải, đạp lên có thể trèo lên tường, lên tường rồi có thể thấy được bên trong có một đống gạch chồng chất lung tung.

Nhảy xuống thế này không có chút trình độ có thể làm cổ chân gãy ngay tắp lự.

"Nhảy đi." – Ông chủ quầy quà vặt ôm cánh tay dựa tường nhìn cậu, lớn họng nói một câu – "Lúc này không có giáo viên, mấy phút nữa sẽ có người tới canh đó."

"Đ*t." – Tưởng Thừa may mà không bị ông ta lớn họng như vậy dọa sợ đến mức ngã xuống luôn.

Cậu nhìn chung quanh không có ai, từ trên tường rào nhảy xuống.

Khá tốt, giẫm ở trên mấy khối gạch lảo đảo hai lần, không có chân nào giẫm vào khe gạch.

Lúc tiến vào phòng học, thầy Từ đang đứng ở trên bục giảng, phía dưới một loạt đang ăn sáng, không biết còn cho rằng đây là cậu với ánh sáng được giao phó đến để thị sát bữa sáng.

"Em đến muộn à?" – thầy Từ nhìn thấy cậu đã hết hồn.

"Đi tè ạ" – Tưởng Thừa nói.

Trở lại chỗ ngồi, Cố Phi liếc mắt nhìn cậu, không lên tiếng.

"Đ*t" – Tưởng Thừa thấp giọng nói một câu.

Cậu vô cùng muốn nói cái gì đó, vô cùng muốn mắng người, vô cùng muốn oán giận, vô cùng muốn tìm một chỗ rống to vài tiếng, vô cùng muốn ôm chặt đầu khóc một trận.

Nhưng hiện tại cậu chỉ có thể sững sờ ngồi ở chỗ này, không thể làm được gì.

Miễn cưỡng mà kìm nén.

Lửa uất ức ở trong thân thể cháy hừng hực, đốt đến mức cậu có thể ngửi được cả mùi khét, cái này không thể nào phát tiết lại nhịn không được, khiến nó thiêu cháy cả người cậu trong đau đớn.

Cậu muốn nói chuyện với Cố Phi, cho dù Cố Phi lúc này có nói gì với cậu đi chăng nữa, cậu cũng sẽ đột nhiên bùng nổ.

Cũng may Cố Phi là một học sinh cá biệt có EQ siêu quần, vùi đầu chơi cái trò nhược trí nhược trí nhược trí nhược trí Yêu tiêu trừ không nói một lời, cũng không liếc cậu một cái.

Mà có lúc con người chính là vô tình như thế, luôn có những người nhè lúc không thích hợp đi làm ra việc không thích hợp, người như thế chính là xui xẻo.

"Thừa Thừa!" – Ngoài cửa truyền tới một âm thanh chọc ghẹo quái dị – "Thừa Thừa —-"

Tưởng Thừa mạnh mẽ quay đầu qua, thấy được một người trong đội bóng lớp 5 cười với nét mặt ngập cơn bỉ ổi, từ ngoài cửa sau đi ngang qua.

Tên này sắp tiêu đời.

Đây là phản ứng đầu tiên của Cố Phi khi nghe cái âm thanh ngu ngốc đó.

Tưởng Thừa từ chỗ ngồi một phát bật dậy, lúc từ sau lưng Cố Phi băng qua, đầu gối đập ở trên lưng cậu ta, Cố Phi bất đắc dĩ vừa ho khan vừa nhìn ra bên ngoài.

Tốc độ của Tưởng Thừa rất nhanh, học sinh trong lớp vừa mới xoay đầu nhìn ra, cậu đã xông ra ngoài, một phát túm được cổ áo của tên ngu ngốc kia, một đấm nện ngay sống mũi nó.

Cú đấm này rất rất nặng, Cố Phi cảm thấy lần trước mình với Tưởng Thừa đánh nhau, Tưởng Thừa ra tay

trước sau rất có hạn, mà cú đấm này lại hoàn toàn không kìm chế.

"Đệt!" – Vương Húc là người đầu tiên nhảy lên, tay chống bàn phóng qua, phóng qua được một tổ, lại vừa chống vừa nhảy qua, từ cái bàn trước mặt lại nhảy tới.

Tên này vì tham gia trò vui, thân thủ có thể miễn cưỡng tăng cao ít nhất ba cấp.

Thời điểm Tưởng Thừa nện đấm thứ hai lên mặt tên ngu ngốc, cả lớp đứng hết dậy, một đám từ cửa trước sau hướng bên ngoài chen.

"Chuyện gì xảy ra! Chuyện gì xảy ra!" – Thầy Từ quát to, cũng muốn đi ra ngoài, mà rất nhanh đã bị đám người đẩy ra ở đội ngũ sau cùng – "Chuyện gì xảy ra! Can ra! Can ra! Vương Húc! Đi can lại!"

"Thế này thì mẹ nó em làm sao mà can!" – Trên hành lang truyền đến giọng nói của Vương Húc.

Cố Phi đứng lên, đem ghế kéo tới phía sau đám người, đứng lên đó nhìn ra ngoài.

Bạn học ngu ngốc đã ngã trên mặt đất, Tưởng Thừa một tay bóp cổ nó, một tay vung mạnh phía trên mặt nó, nếu không phải quần chúng ùa ra xem, gào thét quá lớn, đảm bảo có thể nghe được âm thanh phát ra.

Tên ngu ngốc là của lớp 5, không tính là lão đại lớp 5, nhưng tuyệt đối giống với Vương Húc là ứng cử viên Sandy* của lớp, bị đè xuống đất đánh như vậy, lớp 5 rất nhanh liền có người tới.

((Sandy): là người trong lớp có quyền lực lãnh đạo tuyệt đối, sẽ thường bắt nạt bạn học (nhất là kẻ yếu), còn sẽ trong phòng ngủ hô mưa gọi gió, theo nghĩa nào đó, lại chỉ là một cường giả tạo nên ảnh hưởng cực xấu trong lớp, mọi người rất ít khi đối xử thành thật với hắn).

"Cái đệt!" – Có người rống lên một tiếng, chuẩn bị xông tới.

"Đệt ai hả?!" – Vương Húc cũng rống lên, xắn ống tay áo đi qua – "Muốn đệt tao sao? Tới đi tới đi tới đi!"

Dưới tình huống không có màn mở đầu, hai lớp nhất thời đã lao vào ẩu đả nhau, cũng không có màn chửi lộn làm nóng người, toàn bộ thành viên xông thẳng vào vật lộn.

Trên hành lang chật ních học sinh, quần chúng vây xem và lớp 12 bên đó ồn ào rống to vang động trời, ở tầng này, mấy thầy cô đứng lớp đừng nói đến là duy trì trật tự, cả người đều đã bị chen lấn đến nổi không thấy thân người đâu.

Cố Phi nhảy xuống ghế, chen vào bên trong đám người, tránh được nắm đấm tới mấy lần, đến bên cạnh Tưởng Thừa.

Lúc này trên đất thằng kia đã máu me đầy mặt, mà đoán chừng bởi vì bị đánh quá ác liệt, đã khơi dậy ý chí chiến đấu dâng trào của nó, đang cùng vung nện với Tưởng Thừa.

"Tưởng Thừa" – Cố Phi kêu Tưởng Thừa, Tưởng Thừa dường như cũng không nghe thấy, cậu nhíu mày – "Thừa ca! Như vậy đã đủ rồi!".

Thời điểm đang muốn tới kéo Tưởng Thừa ra, tên kia nằm trên đất một đấm vung mạnh đến, mục tiêu là mặt Tưởng Thừa, nhưng lại quét vào mặt Cố Phi.

Cố Phi dùng sức túm lấy tay Tưởng Thừa, mạnh mẽ kéo Tưởng Thừa ra làm cậu lảo đảo ngồi trên đất, tiếp đó là tát một cái trên mặt tên đang nằm đất kia.

Tưởng Thừa đặt mông ngồi dưới đất, mới từ trong tức giận hỗn loạn dần dần có chút hồi phục lại tinh thần.

Trên mặt đất thằng kia trợn mắt, đứng dậy xong liền nhào tới.

Cố Phi chỉ vào nó, ngón tay cơ hồ như chọc vào mắt nó mà nói: "Dám động đậy, tao cho mày nằm viện".

Âm thanh rất lạnh, thằng kia nhất thời giống như thắng gấp tại chỗ.

Tưởng Thừa xưa nay chưa từng nghe giọng điệu đó của Cố Phi, lạnh đến mức cậu nhất thời bình tĩnh lại, chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy.

Đám người bên cạnh còn hừng hực khí thế đánh nhau, cậu đứng trong đám người đột nhiên có chút mù mịt.

"Cố Phi! Cố Phi!" – Thầy Từ cuối cùng cũng cố gắng để mình hiện ra bóng dáng trong một đám hỗn độn – "Cố Phi! Can ngăn! Can ngăn! Tách tụi nó ra!"

Cố Phi không lên tiếng, quay lại tiện tay xách cổ áo một người lớp 5 kéo ném về phía sau, tên kia quay đầu lại muốn đánh, cậu đỡ tay của tên nọ, đẩy nó sang một bên.

Sau đó túm cổ áo Vương Húc lôi đi.

"Tao đ*t mẹ…" – Vương Húc chửi chưa hết câu, thấy rõ là Cố Phi thì ngậm miệng.

"Kêu người của cậu trở vào lớp đi" – Cố Phi quay đầu liếc mắt nhìn Vương Húc, trầm giọng nói.

"Được!" – Vương Húc gào thét – "Tất cả dừng tay! Lớp 8 trở về phòng học hết cho tôi!".

Cố Phi lại bắt được cánh tay của một tên lớp 5 đẩy một cái.

Người trên hành lang rốt cuộc từ từ tách ra, đang dây dưa đánh nhau đều đổi thành mắng mắng chửi chửi.

"Trở vào phòng học!" – Âm thanh thầy Lỗ đột nhiên vang lên, tiết đầu tiên là của thầy ấy, phỏng chừng đến cả một hồi vẫn không ai nghe thấy tiếng quát của ông – "Ngày hôm qua ngủ quá ngon giấc rồi phải không! Muốn làm tàng đúng không! Lại đây! Ai muốn đã nghiền giơ tay lên, chơi với tôi hai ván trên sân thể dục xem thế nào! Em!"

Thầy Lỗ chỉ vào người bị Tưởng Thừa đập đến máu me đầy mặt: "Là nói em đó, mặt máu không! Nở hoa rồi rất đẹp đúng không! Là hoa loa kèn hay là hoa hướng dương hả?! Trừng mắt với tôi làm gì! Có phải muốn tôi khiêng em đi rửa mặt hay không?!".

Mọi người chậm rãi trở về phòng học trong tiếng của thầy Lỗ, nguyên sáng sớm cứ như vậy sục sôi, không ít người còn chưa thấy đủ, trong lớp học một đám tranh cãi ầm ĩ, la hét có, không tận hứng còn mắng chửi có.

Tưởng Thừa ngồi trở lại chỗ của mình, còn chút choáng váng trên não.

Cố Phi cũng ngồi xuống, lục qua lục lại trong túi xách, cầm vài miếng băng keo cá nhân ném tới trước mặt bàn cậu.

"Làm gì?" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta.

"Tay." – Cố Phi nói.

Tương Thừa cúi đầu nhìn tay mình một chút, không biết từ lúc nào đã bị rách mấy chỗ, cậu không hề có cảm giác, ngay cả lúc này cũng không cảm thấy đau.

Cậu xé ra hai mảnh băng keo cá nhân dán lên.

"Ày Tưởng Thừa, Tưởng Thừa..." – Chu Kính vẻ mặt hưng phấn quay đầu lại.

Tưởng Thừa trừng cậu ta một cái, Chu Kính còn chưa nói dứt lời đaz ngoan ngoãn quay người lại ngồi đàng hoàng.

"Tưởng Thừa," – Thầy Từ tiến vào phòng học, cau mày – "Em đi theo thầy một chút".

Tưởng Thừa đứng lên, theo thầy Từ đi ra khỏi phòng học.

"Em có chuyện gì vậy?" – Thầy Từ dẫn cậu vừa đi xuống lầu vừa hỏi – "Tự dưng sao lại đi đánh nhau?"

Tưởng Thừa trầm mặc không lên tiếng.

"Là do chơi bóng sao?" – Thầy Từ quay đầu lại hỏi – "Cũng không đúng, việc chơi bóng thì đầu sỏ phải là Vương Húc mới đúng."

Tưởng Thừa vẫn không lên tiếng.

Thầy Từ đi thẳng đến bên sân thể dục mới dừng lại, thở dài: "Tưởng Thừa à, chuyện ngày hôm nay chắc là em sẽ bị lôi đến phòng giáo dục, em phải nói với thầy một tiếng, có chuyện gì xảy ra, thầy mới có thể nói giúp em với thầy chủ nhiệm giáo dục, tình huống như vậy thế nào cũng phải xử phạt đó!".

Xử phạt có cái gì đáng sợ.

Trên người cậu bây giờ vẫn còn đang mang xử phạt của trước đây.

Xử phạt không đáng sợ, đáng sợ chính là cậu căn bản không biết phải nói như thế nào.

Em đánh nó là vì nó nhại kiểu người phụ nữ kia nói chuyện.

Nhại người phụ nữ kia nói chuyện là muốn đánh?

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì người phụ nữ kia là mẹ ruột em?

Việc này theo lẽ thường giải thích không khó, nhưng đối với cậu mà nói, lại rất khó.

Tưởng Thừa nhìn thầy Từ, thời gian rất lâu mới nói một câu: "Tùy ý vậy".

36. Chương 36

Tưởng Thừa cảm thấy thầy Từ rất có trách nhiệm, nhưng giờ đây cậu không muốn nói gì nữa cả, càng không biết nên nói như thế nào, mà dù có nói đi nữa, người vì một câu nói của người khác mà động thủ là cậu, muốn giải thích rõ tại sao lại như vậy, cần phải nói ra có quá nhiều những việc có liên hệ, nói chung Tưởng Thừa không muốn đối mặt.

Cân phân phải trái như vậy, cậu thà im lặng gánh chịu hình phạt, chỉ là cảm thấy phần nào có lỗi với thầy Từ luôn một lòng vì học sinh mà lo lắng.

Thầy Từ dành nửa tiết học để tận tình khuyên bảo, dùng lý để hiểu rõ, dùng tình để lay động, Tưởng Thừa cảm thấy nước mắt của thầy ấy cũng sắp rơi ra đến nơi. Nhưng cuối cùng cậu vẫn không cho thầy Từ hỏi ra được bất kỳ điều gì, chỉ có thể trở về lớp học.

Lúc đến dưới cầu thang, tên Mồm thối của lớp 5 cũng đúng lúc bôi thuốc xong từ phòng y tế bước tới.

Vết thương cũng không quá nghiêm trọng, khá nhiều trầy xước và vết bầm, mà khốn khổ nhất chính là…… bị sưng lên rồi.

Tưởng Thừa chỉ dùng tay phải đập nó, nên mắt trái của Mồm thối sưng tới mức chỉ còn thấy một khe hở, mặt bên trái cũng sưng lên, nhìn qua thấy hơi lệch.

Lúc nhìn thấy Tưởng Thừa, với con mắt chỉ còn một phần năm của mình, nó cơ hồ muốn phun ra lửa.

Tưởng Thừa dừng bước, đứng cách cửa cầu thang hai ba mét không đi tiếp nữa.

"Sao rồi?!" – Mồm thối nhổ xuống đất một cái – "Vừa nãy mày ngang ngược lắm mà! Bây giờ sợ rồi?"

Tưởng Thừa không lên tiếng.

Mồm thối lại dùng hai con mắt hai phần năm của mình trừng cậu rồi hùng hùng hổ hổ chửi mát mà đi lên lầu, Tưởng Thừa nghe âm thanh nhỏ dần rồi từ từ biến mất của nó mới đi vào cầu thang, chậm rì rì đi lên lầu.

Tiết này thầy Lỗ gần như không thể lên lớp, lúc Tưởng Thừa bước vào cửa, ông ấy đang ở trên bục giảng mắng người, chấn động đến nỗi trần nhà cũng rớt bụi phấn xuống.

"Công thần trở về rồi!" – thầy Lỗ vừa thấy cậu, lập tức lia cây thước qua – "Tưởng Thừa, tôi cho em một kiến nghị!"

Tưởng Thừa xoay đầu nhìn ông.

"Em hãy đi viết một luận văn về việc làm sao phóng qua hai cái tổ mà ra được tới hành lang, với cả cách đánh lộn làm sao để tránh bị thương tích!" – thầy Lỗ gào thét – "Viết xong rồi tôi sẽ giúp em in ra dán trong lớp!"

"….. Được ạ" – Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ đáp lại, trở về chỗ ngồi xuống.

“Không phải tôi nói gì các em đâu” – Cây thước của Lão Lỗ bay lượn trên bục giảng, hết chỉ bên trái lại chỉ bên phải – “Đứa nào cũng vậy! Lúc ngủ thì giống người! Mở mắt ra chính là một đống phân! Cả ngày không thấy được mấy đứa làm ra được chuyện gì mà không thối! Cha mẹ mệt tới bán sống bán chết để cho đám phân các em tới trường quậy bừa bãi… ”

“Đi tới phòng giáo dục chưa?” – Cố Phi vừa cúi đầu chơi điện thoại vừa nói.

“Chưa.” – Tưởng Thừa đáp.

“Vậy tan học chắc sẽ cùng nhau tới bắt.” – Cố Phi nói.

Cố Phi vẫn là rất có kinh nghiệm, lúc tiết cuối còn mấy phút nữa là kết thúc, chủ nhiệm giáo dục, thầy Từ, còn có chủ nhiệm của lớp 5, cùng nhau chặn ở lối vào.

Mỗi một đứa tham gia đánh nhau, không sót ai, toàn bộ đều bị xách tới phòng giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục trước tiên mắng một trận, mắng xong rồi kêu nói ra động cơ đánh nhau, cả đám đều không nói ra được, dù sao cũng là có người đánh tiên phong rồi mới hùa vào đánh theo.

Cuối cùng mục tiêu của chủ nhiệm giáo dục lại nhắm tới trên người Tưởng Thừa và tên Mồm thối.

“Em ấy nói em đánh em ấy” – Chủ nhiệm giáo dục nhìn Tưởng Thừa – “Tại sao?”

“Đúng, chắc chắn phải có nguyên do.” – Thầy Từ lập tức nói – “Thành tích của Tưởng Thừa toàn đứng trong top 10 ở trường chuyên…. ”

“Thầy Từ, tôi biết em ấy là học bá.” – Chủ nhiệm giáo dục cắt ngang lời ông – “Thầy đợi tôi hỏi xong đã.”

Thầy Từ ngậm miệng lại.

Nhưng Tưởng Thừa trước sau vẫn không nói.

Lúc chủ nhiệm giáo dục sắp phát hỏa tới nơi, Vương Húc giơ tay lên: “Em biết.”

“Nói” – Chủ nhiệm giáo dục nhìn qua cậu ta – “Bình thường lên lớp cũng không thấy em phép tắc tới vậy, còn giơ tay à.”

“Nó chạy tới lớp tụi em mắng người” – Vương Húc nói – “Nói gì mà “Thừa Thừa, Thừa Thừa tao *** mẹ mày”, là ai đi nữa cũng sẽ nổi giận, còn giả giọng ẻo lả…”

“Mày nói cái gì!” – Mồm thối vừa nghe liền rống lên – “Tao mắng người khi nào?!”

“Giờ tự học buổi sáng mày mắng nha.” – Vương Húc trừng mắt với nó – “Nếu không sao một học bá lại đi đánh mày làm gì? Mày mới là người xấu đó”.

“Tao đ!t” – Mồm thối nổi giận, tức tới mắt trái đều mở ra được – “Tao… ”

“Chủ nhiệm thầy nghe đi!” – Vương Húc hăng lên – “Nghe đi, ở đây còn mắng người! Giờ tự học buổi sáng còn mắng to hơn, tụi em đều nghe thấy, nếu không mắc gì cả lũ cùng nhau ra đánh lộn?! Tụi em bình thường không ra gì, nhưng tụi em có tinh thần tập thể!”

“Đúng vậy! Tụi em đều nghe thấy!” – Đám người của lớp 8 bị xách tới đều phụ họa theo.

“Nghe cái rắm!” – Mặt của Mồm thối đều đỏ cả lên, nhìn người của lớp mình – “Bọn mày có nghe thấy không!”

“Không có! Thật là không có mắng người! – Bọn lớp 5 cũng hùa với nhau.

“Mấy đứa mày đương nhiên không nghe thấy” – Cố Phi đứng dựa ở bàn làm việc phía sau cùng – “Cách một lớp mà, mắng ở bên Tưởng Thừa chứ bộ”.

“Cố Phi!” – Mồm thối chỉ vào Cố Phi, nửa ngày cũng không nói ra lời.

“Lúc sau ấy, khi mày thét lên bọn nó chắc chắn là nghe được.” – Cố Phi cười cười.

“Được rồi.” – Chủ nhiệm giáo dục trừng Cố Phi.

Cố Phi lấy điện thoại ra, cúi đầu chơi game.

Sự thực đã rõ ràng, Mồm thối đánh người, bị đánh, dẫn đến hai lớp ẩu đả với nhau, mặc dù Mồm thối vẫn cố gắng chối cãi, nhưng Chủ nhiệm giáo dục vẫn cảm thấy sự thực này không có vấn đề gì.

Loại trường học như Cao trung số 4, chỉ cần đã đánh nhau, thì không có bên nào vô tội cả.

Tiếp theo là tranh luận giữa chủ nhiệm hai lớp, đem tội đẩy qua cho lớp của đối phương, thầy Từ tranh luận y như lúc lên lớp, không có khí lực ảnh hưởng gì cả, nhưng lại chịu không nổi cơn dong dài của thầy ấy, nói còn chưa xong, chủ nhiệm lớp đối phương là một cô giáo, chỉ sau mấy lần đã chen lời vào không lọt, cuối cùng vẫy tay áo: “Được rồi, tôi không nói nữa, thầy Từ có khiếu ăn nói như vậy làm một giáo viên thật là có tài mà không phát huy được rồi.”

“Đa tạ.” – thầy Từ rất khách khí gật gật đầu.

“Được rồi, được rồi, không cần cãi nữa.” – Chủ nhiệm giáo dục cũng đã một mặt uể oải.

Hình phạt cuối cùng là tất cả người tham gia đánh nhau viết một bảng kiểm điểm không dưới 800 chữ, quét dọn hai cái nhà xí trường học một tuần, đầu sỏ Tưởng Thừa và Mồm thối, thứ hai sinh hoạt đầu tuần phải lên bục đọc kiểm điểm trước toàn trường làm hình phạt cảnh cáo.

Vừa nghe tới hình phạt, thầy Từ và chủ nhiệm lớp 5 đồng thời nôn nóng lên.

“Chủ nhiệm, tôi thấy việc này cũng không nghiêm trọng tới mức trừng phạt như vậy” – Chủ nhiệm lớp 5 nói – “Vả lại theo thương tích mà nói, lớp tôi… ”

“Đúng vậy!” – thầy Từ cao giọng nói.

Trong khoảnh khắc này Tưởng Thừa phảng phất thấy được hình ảnh của thầy Lỗ.

Nhưng câu sau thầy Từ lại quay trở về bản thân: “Toàn là đám trẻ mười mấy tuổi, manh động là chuyện thường tình, chúng ta là những người làm giáo dục và dẫn đường, không thể dùng loại phương thức xử phạt cứng nhắc như vậy đối đãi với các em ấy, những hình phạt đó thì có tác dụng gì? Chỉ là thêm vào hồ sơ các em ấy mà thôi, phương thức này chỉ giảm đi lượng công việc của người làm giáo dục chúng ta. Tôi cho rằng, chúng ta nên dùng tình yêu và che chở, kiên nhẫn và… ”

“Thầy Từ, thầy Từ, thầy Từ” – Chủ nhiệm giáo dục một mặt thống khổ đưa tay ra ngăn cản, tay còn lại đặt ở trước ngực – “Tôi biết rồi, tôi hiểu nỗ lực nhiệt tình của thầy rồi….. ”

“Chúng ta là những người làm công tác giáo dục, đối diện với biết bao nhiêu đứa trẻ, chắc chắn sẽ có lúc cảm thấy lực bất tòng tâm, nhưng đây là nghề nghiệp mà chúng ta lựa chọn……. ” – thầy Từ cũng không có ý dừng lại – “Ai trong độ tuổi này mà không manh động, anh xem đó, tụi mình là bạn học mà, hồi cấp 3….. ”

“Từ Tề Tài!” – Chủ nhiệm giáo dục la lên – “Tôi nói tôi biết rồi!”

Tâm trạng Tưởng Thừa vốn dĩ rất sa sút, lúc này không biết tại sao đột nhiên lại trở nên rất tốt, lời nói của thầy Từ rất tếu, nhưng cậu vẫn cảm thấy cảm động, kiểu giáo viên như thế này, cả đời có thể gặp được một người xem như là một loại may mắn, mặc dù thầy Từ mang EQ quá thấp, từ đầu đến cuối không tìm thấy được điệu bộ hòa nhịp đúng điệu với học sinh…

Có điều Tưởng Thừa hiện tại rất buồn cười, người có ý nghĩ như vậy chắc chắn không chỉ có mình cậu, cậu nghe thấy được Vương Húc ở bên đó nhịn không được phải cười ra mấy tiếng.

"Được rồi." – Chủ nhiệm giáo dục uống hai ngụm nước lớn – "Tạm thời không xử phạt, nhưng phải giám sát, nội trong học kỳ này còn có bất kỳ hành vi trái kỷ luật gì sẽ xử phạt chồng lên, không phải là cảnh cáo nữa, trực tiếp ghi tội."

"Báo cáo" – Cố Phi ở cuối nói – "Tại sao em cũng phải viết kiểm điểm?"

"Em không đánh nhau à?" – Chủ nhiệm giáo dục đem ly đập xuống bàn.

Tưởng Thừa cảm thấy thầy ấy sắp đến cực điểm rồi.

"Không mà" – Cố Phi nói – "Em ra ngăn cản".

"Là tôi kêu em ấy ngăn lại." – thầy Từ gật đầu nói.

"Mày đánh tao!" – Mồm thối rống lên, như sắp giậm chân tới nơi.

"Ai thấy đâu?" – Cố Phi híp mắt lại, quét qua trên mặt đám người một vòng – "Ai thấy tao đã đánh mày?".

Mồm thối tức tới mức tay chân run rẩy, nửa ngày trời cũng không nói được câu nào.

"Không đánh nhau thì em chạy tới đây làm gì!" – Chủ nhiệm giáo dục rống lên với Cố Phi.

"Mấy thầy cô kéo em tới đây chứ bộ." – Cố Phi nói.

"…… Em viết kiểm điểm luôn" – Chủ nhiệm giáo dục nói – "Em viết tuần này đi trễ leo tường lại bị tôi bắt được! Cùng nhau lên bục mà đọc!"

Từ phòng giáo dục đi ra, tinh thần người của hai lớp đều rất thấp, thầy Từ một mạch áp tải bọn họ ra ngoài cổng trường tới chỗ gửi xe, lại muốn răn dạy vài câu, nhưng không mở miệng nói thành lời được.

Vì một đám người ở trong nhà xe đã ngồi xổm xuống cười tới không cách nào khống chế, như thế nào cũng không dừng lại được.

Tưởng Thừa lúc ngồi trong tiểu màn thầu vẫn còn có chút muốn cười, không thể không mở cửa sổ ra một khe hở, cho gió thổi vào để đầu óc mình thanh tĩnh một chút.

"Mình lái chiếc này tới chỗ Đinh Trúc Tâm luôn à?" – Xe chạy được một hồi cậu hỏi một câu.

"Ừm." – Cố Phi gật đầu – "Rất thuận tiện."

"Ày, tôi muốn hỏi nè, lái chiếc này đều là người già, một thằng nhóc to đầu như cậu mà lái, cảnh sát không chặn sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Chặn cái gì, cậu đúng là người ở chỗ cậu" – Cố Phi nói – "Có thật ngăn tôi lại, tôi sẽ nói ngay là đem xe qua cho ông nội, không sao cả."

"Ông nội cậu biết lái không?" – Tường Thừa cười nói.

"Không biết nữa, mất lâu rồi" – Cố Phi nói.

"A." – Tưởng Thừa khựng lại, không nói tiếp nữa.

"Là tự sát." – Cố Phi dừng xe đợi đèn đỏ, dựa vào ghế lái, giọng điệu rất bình thản – "Uống thuốc trừ sâu."

"Tại sao?" – Tưởng Thừa có chút kinh ngạc.

"Bởi vì có một đứa con trời đánh." – Cố Phi nói xong im lặng một hồi, sau khi đèn xanh lóe lên, Cố Phi lái xe được nửa đường mới lại nói tiếp – "Trên thế giới này, người khốn nạn, chuyện khốn nạn vốn có quá nhiều rồi, cậu trước giờ chưa gặp qua thôi".

Tưởng Thừa nhìn bóng lưng của cậu ta, không lên tiếng.

"Đừng nghĩ nhiều quá" – Cố Phi nói – "Cứ sống như một người quan sát tất cả, như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều."

"A." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, nhắm mắt lại.

Hôm nay Đinh Trúc Tâm không có ở phòng làm việc, bên trong một đống quần áo lớn, chỉ có một cô bé đang bận rộn chỉnh sửa.

"Trợ thủ của chị Tâm, Tiểu Lộ." – Cố Phi giới thiệu – "Đây là Tưởng Thừa, người mẫu hôm nay."

"Thật đẹp trai nha….. à mà chị là Lucia, em ấy đọc không lưu loát nên giản hóa rồi." – Tiểu Lộ cười cười, sau đó chỉ lên giá hai hàng đồ – "Đồ hôm nay đều phối xong rồi, lát nữa chị trang điểm cho em."

Lúc Tiểu Lộ trang điểm cho Tưởng Thừa, ánh mắt cậu quét qua đống quần áo của hôm nay, cảm thấy cũng không hơn kém hôm qua là mấy, đều là style pháp sư, không thì cũng là style ăn mày, có điều cũng không

phải toàn là thêu nữa, phần lớn bộ phận là bằng vải bố….. style ăn mày lại càng giống với style ăn mày rồi.

Nhưng Tưởng Thừa sẵn lòng mặc những thứ này, ít ra cũng không đến mức tám hướng đều có gió luồng vào.

"Xong rồi, thật ra em cũng không cần trang điểm gì cả" – Tiểu Lộ lùi lại mấy bước nhìn cậu – "Khuôn mặt này chắc chắn rất ăn ảnh! Đường nét đều rất rõ rệt."

"Chị nói nhiều thật." – Cố Phi cầm máy ảnh từ buồng trong thò đầu ra – "Được rồi, tranh thủ thay đồ đi, mỗi ngày chụp tới tối mệt chết rồi."

"Được rồi." – Tiểu Lộ vỗ tay – "Sắp tới cực khổ cho các em rồi, chị phải đi tới kho hàng, nếu có người gọi tới bắt máy giúp chị, bảo họ gọi vào số di động của chị".

"Vâng" – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa đợi Tiểu Lộ đi xong mới tới trước giá đồ nhìn nhìn, muốn chọn một bộ vừa mắt.

"Đều phải chụp hết" – Cố Phi dựa ở bên cửa – " Mặt trước mặc sau gì cũng phải mặc."

"…… Tôi biết." – Tưởng Thừa chỉ có thể tùy ý túm đại một bộ xuống.

Cố Phi xoay người đi vào buồng, Tưởng Thừa nghiên cứu một chút, bộ này lại có rất nhiều tầng, hay lắm, ấm áp.

Có điều không biết tại sao đồ Đinh Trúc Tâm thiết kế đều không phân nam nữ, hoặc có thể nói là nhìn qua đều mẹ nó y như là đồ nữ.

Bộ đồ này có một cái quần bằng vải bố rộng thùng thình, phía trên lại là một cái áo dài cũng rộng thùng thình, mặc xong rồi lại cảm thấy nên cầm theo thêm một chuỗi tràng hạt.

"Ơ" – Cố Phi nhìn thấy cậu bước tới, nhíu nhíu lông mày – "Bộ này rất đẹp."

"Đừng ép tôi phải phỉ báng khiếu thẩm mỹ của cậu." – Tưởng Thừa đi tới đứng trước một đống đèn đã được bật sẵn, hôm qua đã chụp xong một trận, cậu hiện tại đứng ở đây đã không còn loại ngại ngùng không biết nên đặt tay ở đâu.

"Đi đại mấy bước đi, xoay người, quay đầu" – Cố Phi nâng máy ảnh chỉa về phía cậu – "Cười hay không đều được."

Tưởng Thừa trước ống kính của Cố Phi tới lui lăn qua lăn lại mấy vòng: "Được không?"

"Tuyệt." – Cố Phi nói – "Thêm một tấm đặc tả chính diện nữa rồi cậu đi thay đồ."

"Tại sao phải là đặc tả chính diện?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Môi cậu có hơi bị thương…… Cậu không phát hiện sao?" – Cố Phi nói.

"Phát hiện rồi" – Tưởng Thừa nói – "Có quan hệ gì tới chụp đặc tả chính diện?"

"Rất năng nổ*." – Cố Phi nhấn nút chụp – "Được rồi, đi thay đồ đi."

(* : hoặc có thể hiểu là "rất thú vị")

"Không phải." – Tưởng Thừa không động – "Tại sao?"

"Tôi chụp một tấm riêng tư." – Cố Phi nói – "Tôi lúc trước không phải cũng chụp cậu rồi sao?"

"…… Được thôi." – Tưởng Thừa đi ra ngoài, cậu nguyên buổi sáng đều đã rất hỗn loạn, lúc này cũng lười làm hao tổn tâm sức.

Cậu lại từ giá đồ cầm lấy một bộ, nửa thân trên là cái quái gì cậu không nhìn rõ, dù sao thân dưới vẫn còn có cái quần, cậu trước tiên mặc quần vào trước.

Mặc xong rồi chính là không nói nên lời, đây là chiếc quần vừa không dài tới mắt cá vừa không dài tới bắp chân.

Có điều bây giờ cậu đã gần như có thể hiểu rõ phong cách của Đinh Trúc Tâm, dù sao xem không hiểu liền đi chân trần.

Chính là quần áo……..

"Cố Phi" – Tưởng Thừa cầm một nùi thứ vải bố đi vào, thân trên để trần, phía dưới là chiếc quần tới mắt cá chân – "Hai người từ nhỏ cùng lớn lên, cậu giải thích cho tôi chút, thứ đồ này là để làm gì?"

"Ưm?" – Cố Phi đặt máy ảnh xuống, quét mắt qua mấy lần thân trên của Tưởng Thừa, vóc dáng của Tưởng Thừa quả là rất đẹp, đặc biệt là vết sẹo ở xương sườn…..

Tưởng Thừa đem đồ trong tay run run mở ra: "Đây là vật liệu? Chưa gia công ư?"

Cố Phi nhìn mảnh vải lớn hình chữ nhật bằng vải bố trước mắt, cười lên: "Tôi biết rồi, đưa tôi."

Tưởng Thừa ném tấm vải qua cho cậu ta, Cố Phi nhận lấy, gom lại, gom thành một hàng dài, sau đó đắp lên vai của Tưởng Thừa, cuộn lại hai vòng.

"Đệt?" – Tưởng Thừa ngây người – "Đây là khăn quàng cổ?"

"…… Không phải, nhưng cậu có thể hiểu như thế này." – Cố Phi kéo tới lôi lui một hồi lâu, làm cho chỉnh thể nhìn trông như tùy ý cuộn vào.

"Thứ đồ này mà có người mua, tôi sẽ ăn nó." – Tưởng Thừa nói.

"Đây chưa hẳn là để bán, chẳng qua là thể hiện ý tưởng thiết kế." – Cố Phi lùi lại hai bước – "Được rồi, rất gợi cảm."

"Tôi thấy nếu động một chút, nó sẽ rơi xuống." – Tưởng Thừa cứng tay, đỡ tại tấm vải trên cánh tay – "Tôi hết đường cử động rồi."

"Cậu từ trước mặt tôi chạy đi là được, không cần quan tâm nó có rớt xuống hay không." – Cố Phi nâng máy ảnh lên.

Tưởng Thừa y như một con rô bốt di chuyển tới chỗ phông màn, mặc dù động tác rất buồn cười, nhưng lưng sau rắn chắc bóng nhẵn vẫn như cũ rất đẹp, Cố Phi nhấn nút chụp.

Tách tách.

"Có bệnh à?" – Tưởng Thừa vẫn quay đầu đi, không quay đầu lại có lẽ là sợ động tác quá mạnh miếng vải sẽ rơi xuống – "Đây cũng là chụp hình riêng tư?".

"Đúng, cũng chưa chụp tới mặt cậu." – Cố Phi nói.

"Tại sao cậu lại có đức tính giống Vương Húc rồi." – Tưởng Thừa đứng lại đàng hoàng.

"Tôi chụp cậu, cậu sẽ càng đẹp trai hơn." – Cố Phi nói – "Cậu ta chụp cậu, đều là dựa vào khuôn mặt cậu mà bù trừ."

"…… Mau chụp đi! Sắp rớt rồi!" – Tưởng Thừa quả thật không biết nói sao cho tốt.

“Chạy.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nửa thân trên cứng đờ, từ trước máy ảnh chạy đi.

“Được không?” – Cậu quay đầu nhìn Cố Phi, tấm vải trên thân vô cùng trơn mượt rơi xuống đất.

Cố Phi cầm máy ảnh, nhìn cậu không nói.

“Được rồi, tôi biết rồi.” – Tưởng Thừa thở dài – “Có phải có chút….. ”

“Khi nãy cậu chạy như con gà vậy.” – Cố Phi nói.

“Đệt!” – Tưởng Thừa có chút không thoải mái – “Cậu mẹ nó nói cái gì?”

“Cậu thấy gà chạy bao giờ chưa?” – Cố Phi nói – “Đầu nó không di chuyển.”

Tưởng Thừa trừng cậu ta, qua mấy giây ngồi xổm xuống, tiếp đến là một tràng cười: “Đệt, tôi không chụp bộ này nữa.”

“Tính tiền theo bộ à?” – Cố Phi cười nói – “Chuyên nghiệp chút đi.”

Cậu chỉ có thể đứng dậy: “Được thôi, ra sức một chút, hồi nữa không chạy giống gà nữa.”

Cố Phi đi tới cầm miếng vải bố lên, cuộn lên người cậu một lần nữa.

Không biết có phải do đang để trần thân trên hay không, lúc Cố Phi tới gần, cậu cảm giác được hô hấp của Cố Phi phà tới trên vai cậu…… Cảm giác này làm tim Tưởng Thừa phút chốc đập thật nhanh.

Hô hấp lướt qua mặt, qua vành tai cũng sẽ không có cảm giác mờ ám rõ ràng tới vậy, bờ vai trong thời tiết thế này vốn là bộ phận sẽ không lộ ra, về mặt tâm lý phần nào có cảm giác riêng tư.

Cậu cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng lại cắn răng không động đậy, cũng không nói chuyện, bởi vì cậu có thể cảm giác được Cố Phi rất cẩn thận, lúc chỉnh miếng vải hoàn toàn không đụng vào cậu.

Tưởng Thừa không muốn để mình trong mắt Cố Phi tỏ ra quá già mồm và mẫn cảm.

“Xong rồi.” – Cố Phi nhìn cậu – “Chạy từ bên đây đi, còn có thể chụp được vết sẹo.”

“Chụp sẹo là cái sở thích gì vậy?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Từng trải qua tang thương …… ” – Cố Phi nâng máy ảnh lên- “một tiểu hòa thượng vậy đấy.”

Tưởng Thừa vừa muốn mở miệng nói, Cố Phi đã hô lên: “Chạy!”

Tưởng Thừa chỉ có thể dang bước chạy qua đối diện, vì không muốn phải chạy lại tới lần thứ ba, nên lần này cậu chạy hoàn toàn không hề có bất kỳ kiêng nệ gì, đang chạy cảm thấy miếng vải từ trên người mình rơi xuống, cậu cũng không để ý, vẫn sải rộng bước chạy qua bên kia.

Quay đầu nhìn lại, mảnh vải đã rớt ngay ở chính giữa.

Cố Phi nhìn màn hình máy ảnh: “Rất tuyệt.”

Trong mấy tấm hình chụp được có một tấm là đang nhảy trên không, bước chân sải ra rất khoan khoái, chiếc “khăn quàng cổ” kia trong trạng thái nửa rớt nửa không rớt, rất có cảm giác.

“Thay được chưa?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Thêm một tấm trạng thái tĩnh nữa.” – Cố Phi nghĩ nghĩ, chỉ tới chiếc sô pha đơn ở phía sau – “Ngồi ở đó, miếng vải kia tùy ý quấn một vòng là được, ném về phía sau một chút.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa ngồi xuống.

“Tay đặt trên hai tay ghế, thả lỏng, càng lười nhác càng tốt” – Cố Phi nhìn cậu qua máy ảnh – “Chân đặt lên trên chân kia.”

“Tôi trước giờ chưa từng ngồi chéo chân.” – Tưởng Thừa để chân bắt chéo – “Như thế này?”

“Không cần như vậy đâu, õng ẹo quá*” – Cố Phi nói – “Đặt ở bắp chân, mắt cá là được.”

(* : chỉ người nam quá nữ tính)

“Ừm.” – Tưởng Thừa theo lời Cố Phi đặt chân xong, sau đó dựa vào sô pha, đầu tựa ở phía sau một chút – “Được không?”

Cố Phi ấn nút chụp xong, nâng máy ảnh hồi lâu không động đậy.

“Được không vậy?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Được rồi.” – Cố Phi đặt máy ảnh xuống – “Tấm này tôi có thể sửa xong đăng lên wechat được không?”

“Hả?” – Tưởng Thừa ngẩn người, Tưởng Thừa biết Cố Phi thường đăng ảnh, có Cố Miểu, có phong cảnh, cũng có không ít ảnh người, người quen không quen đều có.

“Tấm này với tấm hồi nãy” – Cố Phi nhìn qua cậu – “Được không?”

“À, được.” – Tưởng Thừa gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi một câu – “Cậu thường hay chụp hình người khác kiếm tiền à?”

“Không phải là thường hay” – Cố Phi nói – “Là dài hạn.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đột nhiên có chút cảm khái, lần này chụp hình là lần đầu tiên trong đời cậu kiếm được tiền, năm ngoái Phan Trí lôi kéo cậu đi phát quảng cáo nói là trải nghiệm cuộc sống, cậu không thèm đi – “Cậu giỏi phết”.

“Rắm.” – Cố Phi đơn giản trả lời – “Nhà tôi phải xài tiền nhiều, chỉ dựa vào cửa tiệm thật sự không đủ, Cố Miểu còn phải uống thuốc.”

“Mẹ cậu…. không đi làm sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Bà ấy bận lắm, phải đi yêu đương.” – Cố Phi cười cười – “Sau khi cha tôi chết, bà ấy không còn đi làm nữa.”

Tưởng Thừa không nói chuyện. Đây là lần đầu tiên Tưởng Thừa nghe thấy Cố Phi nhắc tới cái chết của cha mình, quả nhiên là chết rồi.

Vậy là…..vì sao mà chết?

Cậu nhớ lại lời của Lý Bảo Quốc, mặc dù không tin, nhưng…. cậu cũng không có thể hỏi, trừ phi một ngày nào đó bản thân Cố Phi nguyện ý nói ra, giống như chuyện của bản thân cậu vậy.

Phải thay bộ mới rồi, Tưởng Thừa đi ra ngoài, rất nhanh mặc xong một bộ mới đi vào.

Cố Phi nhìn qua, đột nhiên thấy mắc cười, bộ đồ này không biết là Đinh Trúc Tâm là đang nghĩ cái gì.

“Người nguyên thủy điên cuồng?” – Tưởng Thừa rất bất đắc dĩ xoay một vòng, sau đó từ sau thắt lưng lấy

ra một thứ quơ quơ – "Mắc gì lại phối với một cái ná? Không phải là tôi có ý gì, nhưng cái ná này là hàng dỏm chắc luôn! Bắn ra chắc chắn sẽ lệch."

"Phải không đó?" – Cách ăn mặc này, ngay cả thân hình và gương mặt của Tưởng Thừa cũng bù lại không nổi, Cố Phi không nhịn được, đặt máy ảnh xuống cười nửa ngày trời – "Vậy dùng cái ná kia của cậu đi."

Câu này vừa nói ra xong, Cố Phi và Tưởng Thừa đồng thời không còn nói lên lời nào nữa.

Cố Phi có một cảm giác là

Mình sắp tiêu đời rồi.

37. Chương 37

"Vâng! Vâng! Xin cảm ơn, xin cảm ơn."

"Tuyển thủ Tưởng Thừa quyết định thử độ khó cao lần thứ hai! Anh quyết định thử độ khó cao lần thứ hai! Woa —— "

"Huấn luyện viên X, ông cho rằng lần này anh ấy mắc lỗi hay do kỹ thuật chưa chuẩn?"

"Tôi nghĩ kỹ thuật của cậu quá chú trọng về không gian…"

…

Trong phòng vẫn rất yên tĩnh, mà trong đầu Cố Phi đều vang lên giọng nói của Tưởng Thừa, tỉ mỉ cặn kẽ, đủ loại giọng điệu khác nhau, toàn bộ tinh thần tập trung vào một tuồng kịch.

Cố Phi luôn giỏi xử lý những tình huống căng thẳng, nhưng thời khắc này, cảm giác đối diện cậu ấy chính là đường cùng, phảng phất có thể nhìn thấy trước mắt là con đường rộng lớn dẫn tới "bị một cú đánh nổ tung bất ngờ".

Không ai biết Tưởng Thừa có ná, cậu ấy biểu diễn dùng ná chỉ một lần duy nhất, chính là ở bên hồ, không.có một bóng.người.

Cậu muốn tìm cớ không thừa nhận cũng không có cơ hội.

Tưởng Thừa cũng chưa nói gì cả, cậu ấy cứ như vậy đứng ở đối diện nhìn cậu, trên mặt không có biểu cảm

nào, khiếp sợ biến mất sau phút chốc, rốt cuộc trên mặt vẫn không hề đổi sắc.

Cố Phi cũng không cách nào suy đoán trạng thái cảm xúc hiện tại của Tưởng Thừa.

"Vụ kia" – Vẫn là Cố Phi mở miệng trước – "Hôm đó tôi…"

Tưởng Thừa không lên tiếng, tựa hồ như đang chờ cậu nói.

"Tôi đi ngang qua." – Cố Phi nói.

"Cái hồ kia không có đường." – Tưởng Thừa nói – "Tôi có đi hết một vòng rồi".

"Tôi quả thật đi sang hồ kia có việc" – Cố Phi rốt cuộc tìm được một lời giải thích tương đối hòa hoãn – "Mới thấy cậu chơi ná ở chỗ đó, lúc đó chúng ta cũng không thân lắm, tôi cũng không chào hỏi đã rời đi rồi".

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta, ném lên ná trong tay, thời điểm ná xoay chuyển hai vòng trở xuống tay trái cậu, Cố Phi nhìn thấy tay phải của Tưởng Thừa ở trên bàn bên cạnh nắm một cái.

Không xong rồi!

Cố Phi biết trên bàn kia bày ra lung tung không ít phụ kiện phối với quần áo, còn có… cúc áo.

Tưởng Thừa chụp một cái cúc áo.

Cố Phi quay người muốn chạy đến phía sau phông nền bên cạnh.

Đây không phải là cúc áo nhỏ bình thường, thiết kế của Đinh Trúc Tâm dùng tất cả đều là các loại vật liệu "phản phác quy chân"*, đó là một hạt nút áo tròn bằng gỗ, quả thực chính là một đôi hoàn mỹ với ná.

(*Phản phác quy chân: quay trở về với thiên nhiên, tự nhiên, những thứ chưa qua gọt giũa)

"Đây chính là cái "người quan sát" mà cậu nói à?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi nghe vèo một tiếng, trên đùi nhói đau một phát, viên gỗ tròn bắn trúng cậu.

Cố Phi quay đầu lại, nhìn thấy Tưởng Thừa đã đem ná lần thứ hai kéo ra, đứng tại chỗ nhắm vào cậu.

"Cậu…" – Cố Phi còn chưa kịp nói xong, Tưởng Thừa buông lỏng tay, Cố Phi hô một tiếng – "A!"

Lúc này cúc áo bắn trúng trên bụng cậu.

Nói thật, Tưởng Thừa không dùng sức nhiều, nếu như cỡ bằng sức mạnh hôm đó ở bên hồ bắn hố băng kia, có lẽ cậu lúc này đã kêu không thành tiếng.

"Cậu không phải nói ná này là đồ dỏm bắn không chuẩn sao!" – Cố Phi nhảy qua ghế sô pha, đem nửa người dưới của mình nấp phía sau chỗ tựa lưng.

"Còn xem là ai bắn nữa" – Tưởng Thừa liền cầm một cái nút áo nhắm thẳng vào cậu – "Tôi dùng hai ngón tay với cọng dây thun cũng có thể bắn chuẩn xác."

"Đừng…" – Cố Phi nói còn chưa dứt lời, tay Tưởng Thừa lần nữa buông ra, cúc áo bắn vào trên cánh tay cậu, lần này rất đau, Cố Phi ôm cánh tay xoa mấy lần – "Đệt!"

""Người quan sát" mà cậu nói" – Tưởng Thừa kéo căng ná, từ khoảng giữa hai thanh ná nhìn cậu – " Chính là kiểu "người quan sát" như thế này đúng không?"

"Chỉ là ví dụ thôi" – Cố Phi bị bắn liên tục ba lần, thực sự hơi chịu không nổi, lên giọng – "Cậu không có nói lý nha!".

"Nói lý cái gì!" – Tưởng Thừa rống lên một tiếng, tay run dữ dội – "Nói lý cái gì? Cậu dạo chơi thiên ngoại ngoảnh mặt làm ngơ, tiêu sái như vậy đó, nói lý cái gì nữa! Thế giới này vốn là có thể không nói lý cũng không sao! Tôi bị người nhận nuôi có thể nói lý à! Tôi chân trước mới vừa biết mình không phải con ruột, chân sau liền bị đuổi về nơi quỷ quái này, có thể nói lý à! Nói lý con mẹ nó cái gì!"

"Thừa ca" – Cố Phi từ mặt sau ghế sô pha nhảy trở về – "Tôi thật sự là không cố…"

Nói còn chưa dứt lời, Tưởng Thừa bắn viên cúc áo thứ tư vào trên ngực cậu.

"A!" – Cố Phi nhảy nhảy, lúc lui về phía sau trực tiếp ngã vào trong ghế sô pha, dứt khoát cũng không đứng lên, hướng về phía Tưởng Thừa cũng rống lên – "Đến đến đến đến đến thần xạ tuyển thủ Tưởng Thừa! Đến đây đi! Bắn cho sảng khoái mới thôi! Chỗ này không đủ cúc áo, bên ngoài còn có đó! Không chỉ có gỗ, mẹ nó còn có cục đá, còn có sắt đồng, nếu không cậu trực tiếp dùng sắt đi, như thế nào!"

"Cậu nhìn thấy được tất cả" – Tưởng Thừa trừng cậu ta, một phút chốc sau rũ tay xuống, đem ná cùng cúc áo trong tay vứt xuống đất – "Đúng không, cậu thấy được toàn bộ".

"Thấy được." – Cố Phi trả lời.

“Xem từ đâu tới đâu?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Từ lúc cậu bắn hố băng đến huấn luyện viên X, đến lúc cậu khóc” – Cố Phi nói – “Toàn bộ xem hết rồi, cậu bắt đầu khóc tôi đi ngay”.

“A!” – Tưởng Thừa đáp lại một tiếng, lùi ra sau dựa vào tường.

Nhìn thấy cả rồi, toàn bộ một màn biểu diễn tỉ mỉ cặn kẽ còn tặng kèm cảnh một thằng con trai ôm đầu khóc lóc nữa.

Tưởng Thừa không biết cảm giác hiện tại của mình là gì.

Từ khiếp sợ đến lúng túng, lại cảm thấy được bản thân mất mặt xấu hổ, đến cảm giác khuất nhục bị rình coi bí mật, cuối cùng là phẫn nộ.

Mà hiện tại, tất cả cảm giác đều biến mất, còn lại chỉ có khó chịu.

Cậu dựa vào tường chậm rãi ngồi xổm trên đất, cúi đầu dùng cánh tay ôm lấy đầu mình.

Chính là tư thế này.

Từ nhỏ đến lớn, không chỉ có khi khóc, khi cậu khó chịu, phiền muộn, lúc không vui đều thích dùng tư thế này, loại tư thế cố gắng đem bản thân co tròn lại, thu nhỏ, cố gắng không cho bất cứ ai nhìn thấy mình như thế này.

Khiến cậu cảm thấy an toàn.

Cũng như đem đầu chụp vào bên trong bao cát, có hiệu quả tuyệt diệu như nhau, cũng không phải thật sự cảm thấy làm như vậy người khác sẽ không thấy được mình, chỉ là không muốn nhìn thấy bất luận người nào, bất cứ chuyện gì mà thôi.

Không nhìn thấy, không nghe thấy, đã đủ rồi.

“Thừa ca.” – Cố Phi không biết khi nào thì đi đến bên cạnh cậu, kêu cậu một tiếng.

“Thừa ông nội cậu chứ Thừa ca” – Tưởng Thừa chôn mình ở giữa đầu gối và cánh tay, giọng buồn bực – “Mẹ nó cậu nhỏ hơn tôi à?”

“Nhỏ hơn cậu một tháng.” – Cố Phi nói.

“Đúng là chó cắn mà” – Tưởng Thừa thực sự bị điều này làm giật mình đến độ không chôn đầu được nữa, ngẩng đầu lên – “Con mẹ nó cậu còn biết cả sinh nhật tôi?”

“Lần cậu phát sốt té xỉu, tôi xem giấy chứng minh của cậu” – Cố Phi nói – ” Tôi quá sức không hiểu vì sao mình lại mang cậu vào phòng, dù sao cũng phải biết rõ cậu là ai chứ.”

“Lần sau đừng lo cho tôi nữa.” – Tưởng Thừa một lần nữa chôn đầu lại trong đầu gối.

“Có muốn không?” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa từ trong khe cánh tay nhìn ra phía ngoài, trong tay Cố Phi cầm hộp thuốc lá, cậu nhắm mắt lại, qua mấy giây mới dùng tay cầm lấy điếu thuốc trong hộp.

“Hút thuốc ở đây phải giữ bí mật” – Cố Phi cũng cầm điếu thuốc ngậm đốt, đem bật lửa đưa cho cậu – “Phòng làm việc này cấm hút thuốc, đều toàn đồ dễ cháy.”

Tưởng Thừa không lên tiếng, đốt lửa rồi quay đầu hướng góc tường xem xét camera giám sát.

“Không sao, chị ấy thường không xem camera giám sát.” – Cố Phi nói.

“Cậu có cười không?” – Tưởng Thừa hỏi, cổ họng có chút khàn, thật giống như chịu rất nhiều uất ức, cậu có chút khó chịu mà hằng giọng – “Lúc nhìn lén ấy.”

“Trong lòng có cười” – Cố Phi nói – “Vốn là rất buồn cười, tôi muốn nói không cười cậu cũng không tin được.”

“Ừm” – Tưởng Thừa khe khẽ thở dài – “Tôi thường chơi một mình như vậy, trước đây thổi sáo cũng như vậy, dưới đây xin mời người diễn tấu sáo không nổi danh Tưởng Thừa biểu diễn cho chúng ta.”

Cố Phi nở nụ cười, tàn thuốc đều vì cười rơi xuống, cậu xoay tay lại cầm cái bình đồ uống rỗng, gảy gảy tàn thuốc.

“Cậu chưa từng chơi qua như vậy sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Không có.” – Cố Phi lắc lắc đầu – “Có điều đảm bảo có không người giải buồn kiểu vậy, ngày trước trong baidu Cao trung số 4 có người mở một mục, nói mỗi ngày nằm trên giường không diễn xong một hồi kịch lớn là ngủ không được, phía dưới không ít người đều nói có sở thích giống vậy.”

“Phải không?” – Tưởng Thừa cười cười.

“Dù sao cậu biết tôi nhìn thấy cũng tốt” – Cố Phi dựng lên ngón cái cho cậu – “Tôi cuối cùng cũng có cơ hội nói với cậu một tiếng, tuyển thủ Tưởng Thừa, cậu là người chơi ná trâu bò nhất tôi từng gặp.”

“… Cảm ơn” – Tưởng Thừa nhìn qua cái ná bị vứt ở bên cạnh – “Cái này đoán chừng chính là đạo cụ, không có ý định cho người dùng.”

“Vậy cậu bắn tôi không phải cũng rất chuẩn xác sao?” – Cố Phi nói.

“Không chuẩn xác, chỉ là có thể bắn trúng thôi” – Tưởng Thừa nói – “Lúc tôi bắn chân cậu thực ra ngắm vào chính là mông cậu.”

“Hả?” – Cố Phi quay đầu nhìn cậu – “Tại sao?”

“Cái mông thịt nhiều” – Tưởng Thừa nói – “Không dễ dàng bị thương.”

“Tôi phát hiện cậu lúc nào cũng rất giỏi… nắm chắc, tức giận không kìm nén lại, cũng không gây ra chuyện lớn gì.” – Cố Phi gảy gảy tàn thuốc vào trong bình đồ uống.

“Học bá chúng tôi làm cái gì cũng tính toán hết” – Tưởng Thừa ngậm thuốc lá – “Trước giờ chưa từng túm người ném vào gốc cây.”

“Đệt.” – Cố Phi đứng dậy cười cười.

Tưởng Thừa nhìn chăm chú tàn thuốc trong tay một lát: “Ngày đó cậu đi bên hồ làm gì vậy? Rất lạnh, chỗ đó lại không có đường ra ngoài.”

“Ngày đó à” – Cố Phi ngừng, qua một lúc mới mở miệng – “Ngày đó là ngày giỗ ba tôi, tôi đi đốt chút giấy vàng mã.”

“Ah” – Tưởng Thừa sửng sốt.

“Ông ấy chết đuối ở đó.” – Ngón tay Cố Phi nhẹ nhàng hạ xuống chiếc bình gõ gõ.

“A” – Tưởng Thừa tiếp tục ngây ra, ngừng một chút mới nói một câu – “Tôi tưởng chỗ đó nước không sâu lắm.”

“Chính xác là không sâu, ngày đó ông ấy uống rượu, nếu không uống rượu” – Cố Phi ngừng gõ ngón tay trên chiếc bình – “Có lẽ người chết đuối chính là tôi”.

Tưởng Thừa giật mình ngẩng đầu, tròn mắt nhìn Cố Phi.

Lúc Lý Bảo Quốc nói Cố Phi giết cha cậu ta, Tưởng Thừa căn bản không tin, lúc Cố Phi nói cha cậu ta chết đuối, Tưởng Thừa cũng chỉ nghĩ "A, quả nhiên là chuyện ngoài ý muốn", nhưng lúc này nghe đến câu nói đó của Cố Phi, cậu hoảng hốt, có phần không tin vào lỗ tai mình.

"Ba tôi rất khốn nạn" – Cố Phi rất bình tĩnh nói – "Tôi vẫn luôn cực kỳ mong ông ấy chết đi cho rồi, nếu Lý Bảo Quốc là ba tôi, tôi cũng không có ý nghĩ này đâu".

Tưởng Thừa trầm mặc, trong đầu có chút rối loạn.

"Ông ấy không đánh bài như Lý Bảo Quốc, nhưng ngược lại có thể đánh người hơn Lý Bảo Quốc nhiều" – Cố Phi cười cười – "Lúc trước mẹ tôi thấy ông ấy đẹp trai nên mới gả cho, sau đó chính là đánh tối ngà6, uống rượu đánh, không uống cũng đánh, tôi vẫn cảm thấy phương thức biểu đạt duy nhất của ba tôi chính là nắm đấm."

"Tôi nghe Lý Bảo Quốc nói…" – Tưởng Thừa nhớ lời Lý Bảo Quốc từng nói – "Ông ấy đánh Cố Miểu."

"Ừm" – Cố Phi cắn cắn môi, trước đó cậu ta vẫn luôn rất bình tĩnh, lúc nhắc tới Cố Miểu, vẻ mặt Cố Phi mới thay đổi – "Cố Miểu sinh ra đã không giống những đứa trẻ khác, không nhất định chỉ vì ông ấy luôn uống rượu…… Đương nhiên ông ấy không muốn như vậy, ông ta cảm thấy sinh ra thứ phiền toái lớn, nói chuyện không lưu loát, học cái gì cũng không được."

"Vì như vậy mà đánh?" – Tưởng Thừa nghe được có chút đè nén.

"Đúng vậy" – Cố Phi nghiêng đầu đi – "Túm lấy nó ném lên tường, sau lần đó Cố Miểu liền không nói nữa."

"Cái đ*t!" – Tưởng Thừa hô một tiếng, trong giây lát này cậu có loại kích động muốn đào mộ cha Cố Phi lên lấy roi đánh thi thể.

Cố Phi không tiếp tục nói nữa, hai người cứ thế trầm mặc nhìn chằm chằm cái bình đồ uống kia.

Qua khoảng thời gian rất lâu, Cố Phi mới mở miệng nhẹ giọng nói: "Tôi ném người vào gốc cây, có lẽ là học từ ông ấy…"

"Đừng nói bậy." – Tưởng Thừa lập tức cắt ngang cậu ta.

"Giọng điệu này" – Cố Phi nở nụ cười – "Sao mà giống thầy Từ vậy?"

"Vậy tôi phải lấy giọng điệu gì đây, như thầy Lỗ sao, tôi không có sức rống lên" – Tưởng Thừa dựa vào

tường, thở dài – "Nơi này thật điên cuồng."

"Bố mẹ nuôi cậu thật ra bảo vệ cậu rất tốt" – Cố Phi nói – "Tuy rằng có cảm giác cậu giống như một khẩu pháo nổ, nhưng cũng thật…thanh sạch."

"Chắc vậy rồi" – Tưởng Thừa nhẹ giọng nói, suy nghĩ một chút liền thử hỏi một câu – "Lý Bảo Quốc tại sao lại nói là cậu…. Bỏ đi."

"Tôi giết ba mình à?" – Cố Phi nói.

"A" – Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy bây giờ mình hỏi vấn đề này quả thật không thích hợp – "Cậu không cần để ý, tôi cũng không tin, tôi chỉ là… bỏ đi, coi như tôi chưa nói, cậu đừng để ý."

"Không thẳng thắn chút nào" – Cố Phi dựng thẳng ngón giữa với cậu – "Thực ra cũng không có gì, lời đồn mà, cái nào cũng có, truyện đồn chỗ tôi có thể còn nhiều hơn, rảnh rỗi sẽ kể cậu nghe."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Lúc ba tôi mang tôi đến bên hồ có người thấy được" – Cố Phi nói – "Bọn họ chạy tới thì ba tôi đã ở trong hồ, bất động, tôi đứng ở bên cạnh, nhìn qua thật giống hiện trường một vụ hung án, hung thủ khóc cũng không khóc, quá tàn nhẫn."

"Đó là… sợ ngây người phải không!" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, thật không dám tưởng tượng cảnh tượng như vậy, khi đó không biết Cố Phi nhỏ từng nào.

"Không biết, khả năng là thế" – Cố Phi liền đốt một điếu thuốc – "Tôi muốn nói nhưng có thể sẽ làm cậu sợ."

"Nói ra thử dọa tôi đi." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi không có khả năng cứu ông ấy, tôi không biết bơi, cũng sắp lạnh cóng" – Giọng Cố Phi trầm xuống – "Mà tôi quả thật hi vọng ông ấy chết đi, tôi chỉ đứng ở nơi đó, nhìn ông ấy bất động từng chút một, tôi nhìn ông ấy chìm xuống, cứ như vậy… trơ mắt nhìn."

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy có chút hít thở không được, cậu thử hai lần hít sâu, đều không làm được, như bị thứ gì đó bịt chặt lại.

"Có phải là rất đáng sợ?" – Giọng Cố Phi rất thấp, kèm theo chút run rẩy – "Tôi vô cùng sợ, tôi cứu ông ấy, tôi sợ ông ấy có thể sẽ giết chết mình, sợ ông ấy sẽ giết chết Nhị Miểu, giết chết mẹ tôi… Tôi không cứu ông ấy, tôi cứ như vậy nhìn ông ấy từ từ chết đi… Hàng năm, vào ngày ông ấy chết, tôi cũng giống như là bị lột xuống một lớp da, cả đời đều không qua được điểm mấu chốt này…"

Tay Cố Phi kẹp thuốc lá run rẩy kịch liệt, ngay cả khói thuốc bay lên cũng giống như là đang giãy dụa.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa không nghĩ tới Cố Phi sẽ có một đoạn chuyện cũ như vậy, vốn là đang kinh hãi không biết làm sao, hiện tại nhìn lại trạng thái của Cố Phi hoàn toàn khác lạ, lúc bình thường vĩnh viễn bình tĩnh đến mức đối với bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, hai tay cậu nắm lại có chút run rẩy, không biết mình nên làm gì – "Cố Phi…"

Cố Phi xoay mặt lại nhìn cậu.

Không khóc.

Tốt rồi, Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm, tuy cậu cảm thấy Cố Phi có lẽ sẽ không như cậu, có chuyện gì mũi cũng cay cay, khác chi một cô gái mỏng manh về nhà chồng, nhưng mà vẫn còn chút lo lắng.

Cố Phi vừa nhìn cậu, Tưởng Thừa lập tức luống cuống tay chân, giơ tay lên do dự nửa ngày, cuối cùng vỗ trên vai Cố Phi một cái, ôm lấy: "Thừa ca ôm một cái."

Cố Phi không có giãy dụa, chỉ là thấp đầu, trán tựa trên đầu gối… Đương nhiên, số đông mọi người đều sẽ không giống cậu, bị ai chạm vào liền giống như bị chọc một đao.

"Thực ra… Bỏ đi tôi cũng không biết nên nói gì" – Tưởng Thừa xưa nay chưa từng an ủi ai, cậu cũng không muốn an ủi người chưa thân tới một mức độ nhất định, Phan Trí cùng cậu quan hệ tốt nhất cũng không có khi nào cần cậu phải an ủi, lòng dạ lớn đến mức có ăn phải phân đi nữa ngủ xong một giấc cũng có thể cho qua được, cậu chỉ có thể vỗ nhẹ trên lưng Cố Phi, sau đó liền xoa mấy cái – "Không có chuyện gì, đều đã qua… Cậu cảm thấy sợ hãi cũng là bình thường, dù sao chuyện này cũng đã qua rồi".

Cố Phi vẫn cúi đầu không nhúc nhích.

"Chuyện đó thì" – Tưởng Thừa ôm ôm vai, xoa xoa trên cánh tay cậu ta – "Cậu cũng xem như là người đã trải qua chuyện lớn, đúng không? Trước đây mẹ tôi… Chính là mẹ nuôi tôi, bà luôn nói, cả đời người, từng trải qua bất kỳ chuyện gì đều có giá trị, không kể tốt xấu…"

Cố Phi vẫn là cúi đầu.

Tưởng Thừa vừa suy nghĩ trong đầu từ ngữ phải nói, vừa sốt ruột vì kiến thức phương diện an ủi người khác của bản thân so với danh hiệu học bá quả thật quá chênh lệch.

Hiện tại cậu không thể nói từ nào, chỉ có thể xoa xoa mạnh trên lưng và cánh tay Cố Phi, lúc cậu chuẩn bị nói ra kiểu an ủi trẻ nít"ngoan ngoan không phải sợ", Cố Phi rốt cuộc động đậy, nghiêng mặt qua.

"Cậu……" – Tưởng Thừa khẩn trương nhìn cậu ta, liếc mắt qua một cái liền sửng sốt, Cố Phi đang cong

khóe miệng cười, cậu lập tức thu tay về, rống lên một tiếng – "Con mẹ nó cậu có còn nhân tính hay không! Cậu còn cười được hả?".

"A" – Cố Phi cười càng kịch liệt hơn – "Tôi lần đầu tiên nhận được đẳng cấp an ủi thấp như vậy đó, thực sự không nhịn được, vốn là rất bi thương…"

"Cút!" – Tưởng Thừa rống lên một tiếng, từ trên mặt đất đứng phốc dậy – "Cậu có tin hay không, bây giờ liền bắn cậu đến bi thương luôn!"

"Đừng đừng đừng…" – Cố Phi cũng đứng lên, một cước lanh lẹ đá văng ná trên đất.

"Không phải vậy đâu, tôi vừa rồi thật sự lo lắng cho cậu, tôi thậm chí gấp đến độ vội muốn dỗ dành cậu đó biết không!" Tưởng Thừa quả thực không còn gì để nói – "Cậu đùa giỡn người, đùa tới thật hưng phấn đó, có phải nên cho cậu một tràng pháo tay không…"

"Cảm ơn." – Cố Phi nói.

"Không cần khách sáo" – Tưởng Thừa phản xạ có điều kiện mà đỡ một câu, sau khi phục hồi lại tinh thần, cũng chẳng thèm nói thêm nữa – "… Ông nội cậu."

"Thật sự đó." – Cố Phi giơ tay lên, lấy ngón tay chạm nhẹ trên vai cậu.

Tưởng Thừa không lên tiếng, khó hiểu liếc nhìn trên vai mình.

"Cảm ơn." – Cố Phi dựa vào ôm lấy cậu – "Thật đó."

Khác với cái ôm chúc mừng thắng lợi sau trận đấu hôm đó, Cố Phi ôm siết lại thêm một chút, phản xạ có điều kiện của cậu cũng không thấy xuất hiện.

"Còn nữa" – Cố Phi ôm cậu nhẹ giọng nói – ""Người quan sát" mà tôi nói, nhờ cậu dùng bộ não học bá suy nghĩ một chút, đừng đi hiểu sai lệch như vậy."

"Tôi khẳng định không hiểu sai lệch" – Tưởng Thừa nói, cậu có thể ngửi thấy trên người Cố Phi hòa lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, đột nhiên cảm thấy ôm ấp như vậy rất thoải mái, loại thoải mái này không rõ là loại không biết xấu hổ, hay là yên tâm, hay là kiểu gì đó khác, tóm lại cậu cũng không kích động đẩy Cố Phi ra – "Lúc cậu ở bên hồ nhìn tôi, nhất định cảm thấy bản thân như là người đứng nhìn, nhìn người khác khóc, nhìn người khác cười, nhìn người khác tách ra thành tám mảnh."

Cố Phi nở nụ cười cả buổi: "Được rồi, tôi chỉ là nhìn một lát thôi mà, không nghĩ gì khác, cũng không cười nhạo cậu."

"Như vậy được rồi" – Tưởng Thừa nói – "Thành thật một chút, thế giới này sẽ tươi sáng hơn nhiều."

Cố Phi vỗ vỗ trên lưng Tưởng Thừa, buông lỏng cậu ra: "Vừa rồi tôi tưởng hôm nay sẽ chết trong tay cậu."

"Không đến mức đó" – Tưởng Thừa thở dài – "Ngược lại thật ra tôi có chút lo lắng, tôi hình như đã biết quá nhiều…"

"Không sao cả" – Cố Phi cầm lấy máy ảnh nhìn qua một chút – "Tôi có ảnh quần lót của cậu."

"Cái gì?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta chằm chằm.

"Tôi, có, ảnh, quần lót, của cậu." – Cố Phi quơ quơ máy ảnh – "Có cả mặt, full HD không che."

"Xấu xa không biết xấu hổ" – Tưởng Thừa chỉ vào cậu ta – "Tôi vừa rồi không nên an ủi cậu, bạn học có biết cậu biến thái như vậy không?"

"Bạn cùng bàn biết." – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa xụ mặt, xụ một hồi lại cười lên.

Cố Phi có ảnh quần lót của cậu hay không cũng không có gì ghê gớm, quần lót thôi mà, cũng không phải ảnh không có mặc quần lót, so với chuyện đó, cậu càng để ý hơn chính là…

"Còn có ảnh cậu chạy như con gà." – Cố Phi nói.

"Cậu xóa đi cho tôi!" – Tưởng Thừa rống lên.

Không sai, so với ảnh quần lót, cậu càng để ý hơn chính là tấm ảnh chạy như con gà đó, tấm hình đó mà để người khác thấy được mới thật sự là mất hết mặt mũi.

"Được thôi" – Cố Phi trả lời rất kiên quyết – "Giúp tôi viết bản kiểm điểm ngày thứ hai đi."

Tưởng Thừa nhìn cậu ta chằm chằm, cuối cùng có chút bất đắc dĩ nói: "Cậu ngay cả bản kiểm điểm cũng không biết viết? Với đức hạnh này của cậu, từ nhỏ đến lớn đã viết không ít còn?".

"Tôi thật không viết ra được, trước đây tôi đều nhờ Lý Viêm viết dùm, còn có Chu Kính, có thể túm được ai đều đã túm hết cả." – Cố Phi nói.

"Ai" – Tưởng Thừa rót ly nước, uống vào mấy ngụm – "Nói thật tôi thật khâm phục cậu, cậu cứ phí ngày tháng như vậy, kiểm điểm cũng phải giả mạo, thi đại học phải làm sao."

"Nghĩ xa quá rồi, còn hơn một năm mà" – Cố Phi nói – "Tôi không nghĩ tới chuyện sẽ thi đại học, tôi chỉ muốn lấy đại cái bằng tốt nghiệp."

"Vậy cậu suy nghĩ đến trường trung cấp dạy nghề cũng tốt" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Còn có thể thành thạo một nghề nào đó."

"Tôi có chứ" – Cố Phi liền quơ quơ máy ảnh, vừa nhớ lại vừa cười cười – "Lúc học sơ trung, tôi cũng muốn thi đại học, sau này cảm thấy không có ý nghĩa gì cả."

Tưởng Thừa không lên tiếng, cảm giác Cố Phi cũng không phải thật sự cảm thấy không có ý nghĩa, chính là tình huống nhà cậu ta như thế, Cố Phi căn bản không có cách nào rời đi học xa, địa phương này dường như cũng không có trường học nào tốt để thi vào…

"Cậu có thể cố gắng lên đại học" – Cố Phi nói – "Có điều học xong hai năm ở trường Cao trung số 4 dở tệ này, sẽ không ảnh hưởng cậu chứ?"

"Sẽ không." – Tưởng Thừa uống hết nước trong ly – "Mọi thứ chẳng qua đều ở trong sách, ai dạy cũng đều giống nhau cả".

Cố Phi dựng ngón cái lên cho cậu.

"Có lẽ là với mẹ tôi… với mẹ nuôi tôi phân cao thấp đi!" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, tuy rằng bà ấy sẽ không biết – "Tôi sẽ không để người ta đem tôi để chỗ nào, tôi sẽ thối rữa ở chỗ đó, tôi sẽ rời khỏi đây thật xa".

"Đúng vậy" – Cố Phi duỗi lưng một cái – "Nơi rách nát này, không ai tình nguyện ở lại."

38. Chương 38

Bộ đồ người nguyên thủy điên cuồng này có vẻ cũng không phải bộ chính, Cố Phi chụp xong vài tấm đã kêu Tưởng Thừa đi thay đồ tiếp.

Cố Phi trong buồng đem những cúc áo gỗ bị Tưởng Thừa bắn bay lung tung tìm được hết, đặt để lại trên bàn.

Nghĩ nghĩ lại xoa xoa tay, cú bắn vào tay kia thật sự không nhẹ, cảm thấy cỡ nào cũng sẽ bị bầm một mảng, Cố Phi thở dài, rất lâu rồi không bị người ta đánh đến mức để lại dấu vết trên cơ thể, vậy mà trong

nửa học kỳ này lại bị Tưởng Thừa cắn cho một vết, đã thế còn lấy ná đuổi giết một hồi.

Có điều…… Cố Phi vươn vai một cái, trái lại tâm tình hiện tại đang rất tốt.

Việc nhà của cậu, người thân cận biết được tình huống chi tiết chỉ có Lý Viêm và Đinh Trúc Tâm, Cố Phi không muốn cùng người khác nhắc đến đoạn chuyện cũ này, trong lòng sẽ cảm thấy rất không thoải mái, Cố Phi cũng không quen tiếp nhận đồng cảm cùng an ủi của người khác.

Bây giờ nói cho Tưởng Thừa rồi, đột nhiên cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Không biết là do đã trao đổi được bí mật với Tưởng Thừa, hay là do chính bản thân muốn tìm một người để trò chuyện.

Tưởng Thừa không thể hiện rõ sự đồng cảm ra, an ủi cũng an ủi loạn xà ngầu, nhưng lại làm người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Cố Phi không phải là trêu chọc Tưởng Thừa, lúc đầu cậu thật sự mang tâm tình sa sút, sau đó nghe thấy cái gọi là "an ủi" kia của cậu ta quả lại nhịn không được mà phá lên cười.

"Đây là thứ gì vậy?" – Tưởng Thừa thay đồ xong đi vào.

"Tôi thấy cậu mỗi lần thay xong một bộ đều phải hỏi một câu y chang." – Cố Phi cười nói.

"Đinh Trúc Tâm có thương hiệu riêng không? Nhãn hiệu có phải mang tên là "Cái thứ gì vậy"?" – Tưởng Thừa giơ ra hai tay phơi ra thân trên của bộ quần áo – "Cái này phải cảm giác thế nào đây?"

Bộ đồ này vẫn là vải bố, chiếc quần rộng thùng thình, nhưng dọc theo lại cắt vô số các đường lỗ chỗ, ngắn ngắn dài dài, đi động một bước liền có thể từ các đường rách này thấy được chân bên trong.

Phía trên là cái áo bình thường, nhưng tay áo dài đã bị cắt đứt đoạn, hai ống tay áo cứ như một cái găng tay dài bọc ở trên cánh tay.

"Trông đẹp lắm" – Cố Phi nâng máy ảnh lên, từ trong ống kính nhìn – "Bộ này có thể chụp ra cảm giác rất ngang ngược."

"Được thôi." – Tưởng Thừa xoay người đi tới phông màn – "Cậu nói tôi nghe "ngang ngược" này là trạng thái như thế nào?"

Tưởng Thừa xoay người lại như vậy, Cố Phi mới chú ý tới đằng sau bộ quần áo này cũng có mấy đường cắt dài dài, lúc động lên, cơ xương sống lưng rắn chắc có thể thấy được rất rõ ràng….. Cố Phi hằng hằng giọng.

Vừa kể xong gia cảnh bi thương như vậy, vừa khuất mặt đã nổi lên phản ứng sau lưng người ta, thật đúng là mùa xuân đến, thiếu niên muốn phát tình rồi.

Cố Phi xoay người đi, giả vờ như đang chỉnh máy ảnh, sửa sửa lại quần của mình, hôm nay cậu mặc chiếc quần thể thao dày, hẳn là sẽ không bị nhìn thấy, cậu cũng không muốn lại vào toa lét trầm tư một hồi.

Cơ xương sống lưng, bình thường mà nói chính là cơ thắt lưng.

Cố Phi nâng máy ảnh lên, vừa nghĩ như vậy, nhất thời khả năng thưởng thức cái đẹp đều biến đi mất.

"Nâng tay lên" – Sau khi chụp xong hai tấm trạng thái tĩnh buông thõng hai tay, Cố Phi nói – "Hai tay nâng lên….. không phải là tư thế đầu hàng, giống như che ánh mặt trời vậy…… "

"Trước giờ chưa từng che ánh mặt trời" – Tưởng Thừa nâng tay phải lên, chắn lên ở trước trán – "Cậu cứ nói tư thế lau mồ hôi được rồi."

"Ừm, tay kia thấp xuống một chút, chính là một tay trên, một tay dưới, lộ mắt ra là được" – Cố Phi nói – "Tốt, cậu đừng động đậy, để tôi tìm góc chụp".

Tưởng Thừa đứng yên không động đậy: "Muốn ánh mắt ngang ngược không?"

"Làm ra ánh mắt khi nãy cậu cầm ná bắn tôi là được" – Cố Phi điều chỉnh lại khoảng cách, ánh mắt Tưởng Thừa luôn tự mang theo phong thái khinh thường, đột ngột làm ra như vậy, chính là rất có khí thế, ngang ngược…. không hề có, nhưng lại rất câu dẫn người, Cố Phi lại hằng hằng giọng, cong lưng một chút, ấn nút – "Rất tốt."

"Xong việc rồi?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Để xuống một chút, tôi chụp thêm một tấm chỉ có miệng và toàn thân." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa tiếp tục nâng cánh tay.

Cố Phi lùi lại mấy bước rồi bấm nút chụp: "Xoay người đi, xoay người một bên mặt, không cần động tác gì."

Tưởng Thừa làm theo.

Sau khi chụp xong Tưởng Thừa ra ngoài thay đồ, Cố Phi chỉnh chỉnh lại quần của mình, cơ thắt lưng cơ thắt lưng cơ thắt lưng…….

Số lượng quần áo hôm nay so với hôm qua không kém là bao, nhưng bởi vì đã thạo việc hơn nên dù giữa chừng bắn người với trao đổi bí mật làm chậm trễ đi thời gian, vẫn chụp xong sớm hơn với hôm qua.

Cố Phi lái chiếc tiểu màn thầu đưa cậu tới một quán mì nhỏ rất ngon ở gần đó, ăn một bát mì sợi.

Lúc ăn mỳ xong trở về, Cố Phi còn không quên giao phó một câu: "Nhớ giúp tôi viết kiểm điểm nha".

"Không phải chứ?!" – Tưởng Thừa nhìn sau gáy cậu ta – "Tôi đồng ý giúp cậu viết từ khi nào?".

"Không cần viết quá dài, lúc lên đọc mà dài quá thì khó chịu lắm" – Cố Phi nói – "Chắc cậu chưa từng có kinh nghiệm đọc kiểm điểm trước toàn trường phải không?"

"….. Không có." – Tưởng Thừa thở dài – "Cũng không có kinh nghiệm dọn nhà xí một tuần."

"Dọn qua loa một chút là được, bình thường WC cũng có lao công đến quét dọn." – Cố Phi nói – "Cậu biết quét dọn không?"

"Cậu cảm thấy tôi là thiếu gia phóng khoáng bị gia đình giàu có vứt bỏ à" – Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ – "Nhà tôi…… nhà cha mẹ nuôi tôi đúng là có điều kiện tiền lương tốt hơn một chút, cũng có thêm ba đứa con nữa, cậu cho rằng sẽ ở đó bảo mẫu à?".

"Bây giờ còn liên lạc không?" – Cố Phi hỏi.

"Không có" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Lần trước gửi đồ tới cho tôi xong không còn liên lạc nữa, có gì để liên lạc, nói tôi ở nơi tồi tàn này sống khó chịu thế nào à?".

"Sống rất khó chịu sao?" – Cố Phi cười cười.

"Thật ra….. cũng chịu đựng được, lúc đầu tôi cảm thấy một giây cũng không ở đâg nỗi, chỉ thêm một giây nữa thôi tôi sẽ có thể đánh nhau với Lý Bảo Quốc, nhưng cũng không còn cách nào, bây giờ cũng đã thích ứng hơn rồi, dù sao cũng không có người quản tôi, không khác gì với sống một mình" – Tưởng Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ tiểu màn thầu – "Có thể quen biết được cậu cũng xem như là may mắn."

Cố Phi nghiêng nghiêng đầu.

"Ực, quen biết các cậu, cậu nè, Cố Miểu nè, Chín Ngày nè……" – Tưởng Thừa nhanh chóng bổ sung rõ ràng – "thầy Từ cũng rất tốt, còn có thầy Lỗ…."

Cố Phi cười lên, qua một hồi mới nói: "Từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp được một người như cậu, so với bạn bè hay bạn học của tôi đều không thấy giống."

“Phải không đó?” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Vì tôi đẹp trai hơn cậu sao?”

“Tôi sinh ra ở nơi này, từ nơi này lớn lên” – Cố Phi nâng một cánh tay vẽ vẽ một vòng ở bốn phía – “Trước khi vào cao trung tôi chưa từng rời xa nơi này, du lịch thì không nói rồi, họ hàng đều ở đây, ngay cả cơ hội tới nơi khác thăm họ hàng cũng không có.”

“Trước khi vào cao trung cậu chưa từng rời khỏi thành phố này sao?” – Tưởng Thừa có chút bất ngờ, nói thật thì, nếu nói Vương Húc, Chu Kính mấy người đó chưa từng ra khỏi cửa, cậu cũng không hề thấy kỳ quái, nhưng khí chất trên người của Cố Phi cũng không hề giống với một người từ nhỏ chỉ quanh quẩn trong cái thành phố tồi tàn này.

“Ừm, sau khi vào cao trung tôi cúp học mấy lần, ra ngoài chơi một chút” – Cố Phi nói – “Không đi quá xa, không đủ tiền, vả lại thời gian cũng không thể quá dài, chủ yếu là chụp vài tấm hình….. ưm, còn có một lần đi Starbucks, đi vào rồi cũng không biết làm sao để đặt.”

Tưởng Thừa cười lên, cười một hồi lâu mới vỗ vỗ chân: “Ai, thật ra tôi cũng chưa từng vào Starbucks, cậu bây giờ biết vô đó làm sao để đặt đồ uống rồi phải không?”.

“Biết rồi” – Cố Phi vừa cười vừa quay đầu lại nhìn nhìn – “Nếu có cơ hội đi, tôi sẽ dạy cậu.”

“Được.” – Tưởng Thừa nghiêm túc gật gật đầu.

Cả hai người cười một trận, qua một hồi Tưởng Thừa mới từ từ trở về bình thường: “Cậu có từng nghĩ tới việc rời khỏi nơi này không?”

“Có nghĩ mà” – Cố Phi nói – “Làm sao không nghĩ đến được”.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, ngữ khí lạc lõng nhàn nhạt trong giọng của Cố Phi làm cậu có chút không dễ chịu.

“Để xem sau này có cơ hội hay không” – Cố Phi nói – “Đợi Cố Miểu lớn lên thêm một chút, nó bây giờ vẫn còn rất cố chấp, không thể chịu nổi thay đổi, tôi có nhiều lúc đều đoán không được nó, cậu cho nó quần áo mới, nón mới, nó sẽ cao hứng, cậu thay mền mới cho nó, nó lại tức giận tới cắt nát, ván trượt không cho động, xém chút nữa ôm ngủ luôn rồi, bánh xe hư chỉ có thể thay bánh mới, mua cho nó mặt ván mới lại trực tiếp đập xuống đất, đập tới hư mới thôi…… Tôi căn bản không biết nó có thể tiếp nhận được gì, không thể tiếp nhận được gì, cậu xem nó đã biết đám người Lý Viêm rất lâu rồi, cũng không có phản ứng gì, nhưng gặp cậu một lần lại thích tới như vậy….. ”

“Cho nên lần đó tôi nói em gái cậu ở chỗ tôi cậu căn bản không tin đúng không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm, nó sẽ không ở cùng chỗ với người lạ” – Cố Phi cười nói – “Thật ra nó chơi trượt ván cũng có tuyến đường cố định, rất cố chấp, cho dù có tới trạm xe lửa đi nữa cũng sẽ không lạc đường, nó biết từ đó làm

sao về được…… cậu lúc đó rất giống tên lừa gạt."

"Lúc đó tôi thấy cậu giống như bị thần kinh" – Tưởng Thừa cũng cười, nghĩ nghĩ lại thấy có thể cảm nhận được sự bất đắt dĩ của Cố Phi – "Nó như vậy có thể chữa được không?"

"Rất khó có thay đổi lớn gì" – Cố Phi nói – "Chỉ có thể từ từ, có lẽ tới mấy năm mới có thể có chút tiến bộ, cậu thấy nó chơi trượt ván giỏi như vậy, nhưng cộng trừ hai con số nó cũng tính không rõ, 10 trở xuống có lúc còn tính sai."

"Ai" – Tưởng Thừa mò một điếu thuốc ra châm lên – "Tôi rất thích Cố Miểu, tôi thấy nó một chút cũng không kỳ quái, vô cùng soái khí."

"Soái hơn tôi không?" – Cố Phi hỏi.

"Giữ lại chút mặt mũi đi, với em gái mình còn muốn so đo một chút" – Tưởng Thừa cười lên – "Làm sao lại có loại người như cậu"

"Không thể so sánh sao? Tôi luôn cảm thấy mình rất đẹp trai." – Cố Phi nghiêm túc nói.

"Đúng a đúng a, cậu là đẹp không góc chết" – Tưởng Thừa giơ lên ngón cái của mình quơ quơ bên cạnh Cố Phi – "Cậu đẹp trai nhất."

"Cảm ơn." – Cố Phi nói.

"Không…… " – Tưởng Thừa nhịn xuống hai từ ở phía sau.

Lúc về tới nhà của Lý Bảo Quốc, vẫn y như cũ không một bóng người, có điều Tưởng Thừa cảm thấy như vậy rất tốt, cậu cũng không hề muốn ở hai người với Lý Bảo Quốc, mặc dù không ngượng ngùng nhưng lại rất khó chịu.

Tưởng Thừa nhớ tới người phụ nữ hôm nay gặp phải, là mẹ ruột cậu, cậu còn chưa kịp hỏi qua tên, bà ấy cũng không cho cậu có cơ hội để hỏi.

Không biết bà ấy có lại đến trường chặn đường nữa hay không, nghĩ tới đây Tưởng Thừa lại cảm thấy có chút sợ hãi, ngày mai còn nghĩ muốn leo tường luôn cho rồi khỏi đi bằng cổng chính.

Cậu đi vào phòng mình, khóa cửa lại, đi tới ngồi trước bàn, bắt đầu làm bài tập hôm nay.

Bài tập của Cao trung số 4 rất ít, làm không mất bao nhiêu thời gian, Tưởng Thừa có lúc cảm thấy giáo viên bố trí bài tập không quá khoa học, có rất nhiều trọng điểm lúc giảng bài có nhắc tới nhưng lại không

thấy xuất hiện trong bài tập.

Tưởng Thừa sau khi làm bài tập xong gửi một tin nhắn cho Phan Trí, kêu cậu ta đem hết tất cả tài liệu của học kỳ này gửi qua bằng ảnh cho mình.

– Tao gửi qua hết cho mày rồi, ông nội, bây giờ mày ở Cao trung số 4 chắc phải đạt điểm cao nhất toàn trường phải không?

– Chắc cũng không thành vấn đề.

– Không hổ là ông nội của tao, tự tin thế này làm tao khoái lắm luôn à nghen.

Điểm số bao nhiêu, xếp hạng bao nhiêu, Tưởng Thừa thật ra cũng không thật sự để ý, cái cậu để ý chính là bản thân thật sự có thể làm ra được, thật sự hiểu được bao nhiêu, sau khi tới đây rồi mới là điểm số, đương nhiên càng cao càng tốt, dù sao danh hiệu học bá này cũng đã lưu truyền ra ngoài, thậm chí sẽ có người dùng nó để trêu chọc cậu, một con điểm cao liền có thể đem hết đám người này tất cả ngậm miệng lại.

Tưởng Thừa đem bài tập thu dọn xong, bắt đầu chuẩn bị ôn tập.

Cậu mở sách ra, vừa xem bài vừa nhỏ giọng nói: "Bây giờ Tưởng Thừa học bá chuẩn bị bắt đầu ôn tập từ môn tiếng Anh, cậu ta ôn tập luôn luôn rất có kế hoạch…… dùng môn học sở trường nhất để bắt đầu, dễ dàng kiến lập một loại trạng thái tâm lý "Tất cả đều nắm rõ trong lòng bàn tay"….. được rồi, bây giờ chúng ta giữ im lặng xem trong sóng điện não của cậu ta đã có nội dung gì rồi…. "

Buổi tối một mực đọc sách, đọc tới 1 giờ sáng Tưởng Thừa mới lên giường đi ngủ, nhưng ngày hôm sau lúc tỉnh dậy tinh thần vẫn rất tốt, có lẽ vì đã lâu rồi không được đọc sách trong yên tĩnh tới vậy, như là trở về với thói quen tiết tấu sinh hoạt của trước kia.

Lúc đi bộ tới con đường giao nhau, cậu nhìn qua bên nhà Cố Phi một chút, không thấy cậu ta, theo thời gian đi học của Cố Phi mà nói, bây giờ có lẽ còn chưa rời khỏi giường.

Mẹ ruột của cậu không có ở trước cổng trường cản đường, điều này làm Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm một hơi thật mạnh, nhưng cậu vẫn là cân nhắc tìm thời gian hỏi thử Lý Bảo Quốc, Tưởng Thừa cảm thấy phải giải quyết xong chuyện này, mỗi ngày phập phòng lo sợ sẽ dễ bị rụng tóc.

Cậu đẹp trai như vậy, không thể bị trọc đầu được.

Cố Phi tới trễ một tiết học, tiết toán thứ hai đã qua 10 phút cậu ta mới từ cửa sau đủng đỉnh đi vào, Tưởng Thừa đang vừa nghe giảng vừa viết kiểm điểm.

Lúc Cố Phi ở bên cạnh ngồi xuống, cậu nhìn qua Cố Phi một chút, đột nhiên cảm thấy giữa hai người

không hiểu tại sao đã có loại cảm giác…… thân mật.

Có lẽ tiếp xúc với nhau nhiều hơn so với người khác, có lẽ biết được bí mật của đối phương nhiều hơn so với người khác, có lẽ hôm qua bọn họ đều đã có qua loại cảm xúc "quen biết cậu là một điều ngoài ý muốn nhưng cũng rất may mắn"…..

"Trận đấu chiều nay có thể tăng độ khó" – Cố Phi nhỏ giọng nói – "Tôi khi nãy ở bên ngoài đã thấy được viện trợ, là người của lớp 7."

"Thật sự còn có viện trợ sao?" – Tưởng Thừa ngẩn người – "Quá không có mặt mũi rồi ha?"

"Đoán chừng có hai người, tôi lúc trước đã từng chơi bóng với tụi nó, tay đen*, buổi chiều chú ý một chút – Cố Phi nói – "Buổi trưa kéo bọn Chín Ngày đi luyện bóng."

(*chơi bẩn)

"Ừm. Trọng tài mặc kệ sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không quan tâm lắm, trận đấu đặc sắc là được rồi." – Cố Phi nói.

"Vậy chúng ta….. " – Tưởng Thừa còn chưa nói hết đã bị giáo viên ở trên bục giảng cắt ngang.

"Tưởng Thừa em nói chuyện ồn ào như vậy, lên đây làm câu hỏi này đi." – Giáo viên một mặt không hài lòng nhìn cậu.

Giáo viên toán thường hay gọi người lên bảng làm bài, nên tới tiết toán cả đám cũng tém tém lại, dù sao cũng không ai muốn đi lên cầm cục phấn đứng ngốc một hồi còn bị hứng thêm một tràng chửi ở bên cạnh.

Tưởng Thừa đứng lên, vừa nhìn câu hỏi trên bảng vừa chậm rì rì đi lên bục giảng.

Cố Phi quét mắt qua bàn của cậu, sách còn chưa lật ra, chỉ có một tờ kiểm điểm chưa viết xong đặt ở trên bàn.

Thời khắc thể hiện năng lực của học bá tới rồi?

Tưởng Thừa đi lên bục, cầm lấy cục phấn, ở trên bục giảng nhấn gãy, sau đó đứng đó tiếp tục nhìn câu hỏi.

"Sao rồi? Có muốn thêm một tiết ngữ văn nữa hay không? Không nhìn rõ đề?" – Giáo viên khoanh tay nói.

“Tiết sau chính là ngữ văn.” – Tưởng Thừa nói.

Trong lớp một mảnh cười nhỏ nhỏ.

Lúc giáo viên sắp phát hỏa tới nơi, Tưởng Thừa bắt đầu ở trên bảng giải đề.

Theo cái nhìn của một học sinh cá biệt như Cố Phi mà nói, bài này nói cái gì, phải làm cái gì, cậu ta đều không biết được, chính là nhìn Tưởng Thừa vừa làm vừa ở một bên viết ra bản nháp, chưa qua bao lâu đã đem câu hỏi hoàn thành xong, sau đó còn rất nghiêm túc đem bản nháp ở kế bên xóa đi sạch sẽ, rồi mới xoay người đi xuống bục giảng.

Chữ viết bảng của Tưởng Thừa cực kỳ xấu, so với chữ viết bằng bút máy còn xấu hơn, nhưng từ biểu hiện trên mặt của giáo viên mà nói, đáp án của cậu ta rất hoàn mỹ.

“Chữ viết này của em phải luyện tập lại rồi.” – Giáo viên nói.

“……. Đây đã là được luyện qua rồi.” – Tưởng Thừa nói.

Cả lớp lập tức cười thành một mảnh, giáo viên ngẩn người ra nửa ngày mới gõ gõ trên bục giảng: “Im lặng! Mỗi một đứa đều hưng phấn tới như vậy, muốn lên đây giải bài tập có phải không?”

“Tôi cứ tưởng cậu nãy giờ viết kiểm điểm sẽ không làm ra được.” – Cố Phi cuối đầu mò điện thoại, mở cùi bắp Yêu tiêu trừ ra chơi.

“Tôi có chơi game cùi bắp đi nữa cũng có thể viết ra được.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười lên một hồi: “Da mặt này cũng không mỏng hơn tôi là bao.”

Vốn nghĩ ra khỏi trường học sẽ đi chơi bóng một hồi để làm nóng người cho chiều nay, kết quả chủ nhiệm giáo dục đã đứng chặn ở trước cửa.

Mọi người trước tiên phải đi lau dọn toilet.

Tình tiết không nghiêm trọng sẽ đi quét dọn vài cái toilet của nhân viên nhà trường, tình tiết nghiêm trọng tỷ như của Tưởng Thừa và Mồm thối thế này, chính là phải quét dọn nhà xí của học sinh, vừa mới vào cửa hô hấp đã cảm thấy có gì đó sai sai.

Tưởng Thừa bình thường vào toilet đều nín thở, cấp tốc tiểu, cấp tốc rút lui, hôm nay xem như lĩnh giáo được mùi vị của cái toilet này.

Mỗi một đứa vô toilet đều tùy ý như vậy, mà bình thường còn dùng nước tiểu gấp nhưng lại ổn định mà chuẩn xác của mình ra làm vinh quang, nhưng cũng không hiểu sao khi vào toilet đều sẽ có người có thể tiểu ra ngoài máng tiểu.

Tưởng Thừa từ chổ để đồ dùng vệ sinh ở cửa toa lét lấy ra một cây lau nhà, Mồm thối liền nhanh chóng cướp vào tay mình cây lau nhà còn lại, thủ hạ của Mồm thối lại đi vào chỉ có thể lấy cái giẻ lau.

Tưởng Thừa cũng không nhẫn tâm nhìn nhiều thêm biểu tình bi thương trên mặt như sắp anh dũng hi sinh của cậu ta.

Lau nhà tương đối mà nói cũng không tính là thoải mái, nhưng dù sao cũng không phải dùng tay trực tiếp tiếp xúc, Tưởng Thừa và Mồm thối mỗi đứa một bên bắt đầu vùi đầu lau nhà, vốn tưởng trong loại thời điểm này với loại đức tính như Mồm thối mà nói, hẳn là phải đấu võ mồm một chút, nhưng giờ khắc này hít thở cũng đã là quá tàn nhẫn rồi……

Trong toilet còn có mấy học sinh khác, nhìn thấy bọn họ lau nhà chùi tường, trước tiên là một mặt kinh ngạc, tiếp đến là bắt đầu cười.

"Cười cái gì!" – Chủ nhiệm giáo dục đứng ở trước cửa – "Cảm thấy thú vị như vậy có thể làm thay bọn họ! Hay là ở đây đánh nhau một trận đi, tôi giúp các em đi tìm cây lau nhà."

Tưởng Thừa ở nhà cũng có lau sàn, chậm rì rì lau vài cái lại lấy điện thoại ra chơi một chút, mà hiện tại, đây lại là lần đầu tiên trong đời của cậu tập trung tinh thần mà cấp tốc lau tới như vậy.

Lúc lau tới cửa gian nhà xí cuối cùng, cửa mở ra.

Tưởng Thừa đang định dời cây lau nhà đi, người ở bên trong đã một chân đạp lên miếng lau nhà.

Tưởng Thừa thẳng người lên liếc nhìn qua kẻ này.

Không quen biết.

"Thần thủ nha, trùng hợp như vậy" – Trên mặt thằng này bày ra một nụ cười giả dối nhìn cậu – "Sức mạnh cơ bắp tay đều từ lau nhà luyện thành à? Thật không ngờ tới."

Tưởng Thừa dựt dựt cây lau nhà, cái đạp của thằng này rất dùng sức, giật ra thử hai cái đều không được, cậu nhìn nhìn chân người này: "Bỏ chân ra."

"Có phải cảm thấy mình rất ngầu không?" – Thằng này lại tiếp tục với bộ dáng tươi cười khiến nhân sinh chán ghét.

Tưởng Thừa không muốn trong hoàn cảnh này nói chuyện, thế là chỉ vịn cây lau nhà không lên tiếng, nhìn nó.

"Ở Cao trung số 4, muốn dùng bóng rổ nói chuyện" – Tay thằng này chỉ chỉ lên mặt cậu – "Cũng không tới lượt mày."

Tưởng Thừa luôn cảm thấy bản thân có những lúc rất trẩu, mặc dù trong lúc thích thú cũng không hề muốn thay đổi, nhưng hôm nay, tại cái nhà xí này, nhìn cái đứa trong gian toilet cuối cùng đứng ngay trước mặt mình, cậu mới có một nhận thức hoàn toàn mới ——- còn có thể loại trẩu tới mức này.

("trẩu": thật ra trong bản gốc là " " (trung nhị): nghĩa là lớp 8, để chỉ thời kỳ dậy thì của thiếu niên, đặc biệt có tư tưởng, hành động và giá trị quan tự cho mình là đúng)

"Bình thường tao nói chuyện đều nói thẳng mặt, không dùng bóng." – Tưởng Thừa nói, nhịn xuống việc người này dùng tay chỉ mình.

"Mày cảm thấy bản thân rất nhiều muối phải không?" – Thằng này rõ ràng đã khó chịu rồi, lại dùng ngón tay chọc chọc lên vai cậu – "Thằng ngu".

Cái chọc này, vừa hay đã chọc lên công tắc của Tưởng Thừa.

Cậu dùng tay nắm lấy cán lau nhà hung hăng giựt mạnh một cái, đem miếng lau nhà rút ra khỏi chân thằng nhãi này.

Thằng này lập tức ngửa ra sau, loạng choạng tới mấy bước, đỡ lại trên tường mới không để bị ngã vào trong bồn cầu, sau khi hoàn thần lại lập tức một mặt thịnh nộ bổ nhào lên: "*** mày……"

"Đừng có đ!t tới đ!t lui nữa." – Tưởng Thừa cầm cán lau nhà thẳng về phía trước, chống ngay tới yết hầu của thằng này, ép cho nó phải thắng gấp lại.

Mùa xuân rất ẩm ướt mà, sao đứa nào cũng như chích phải dây pháo nổ vậy.

Tưởng Thừa ở trong lòng thở dài một cái, túm lấy cổ áo của tên này, gằn giọng, tránh để bị chủ nhiệm giáo dục ở bên ngoài nghe thấy được: "Lớp 7 phải không? Mày muốn cầm bóng nói chuyện đúng không? Chiều nay đợi mày tới nói với tao."

Sau khi buông tay ra, người này vẫn còn muốn động, Tưởng Thừa lập tức rống lên ra phía cửa: "Chủ nhiệm! Em lau xong rồi, có thể đi được chưa ạ?!".

"Để tôi kiểm tra đã!" – Chủ nhiệm giáo dục đi vào.

Người này chỉ có thể lườm nguýt cậu một cái, chỉnh chỉnh lại y phục xoay người đi ra ngoài.

Từ toilet đi ra, Vương Húc và Cố Phi đang ở bên ngoài đợi.

Vừa thấy Tưởng Thừa ra, Vương Húc liền chạy tới nghênh đón: "Hồi nãy cậu đã đụng phải Hồ Kiến à?"

"Hồ Kiến?" – Tưởng Thừa xém chút nữa muốn nhắc nhở Vương Húc là Phúc Kiến mới đúng, ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại được Vương Húc vừa nói là tên của thằng nhãi kia – "Ừm, sao rồi?"

"Khi nãy nó ra ngoài nổi giận đùng đùng" – Vương Húc nói – "Buổi chiều có kịch hay rồi."

"Không có việc gì." – Tưởng Thừa nói – "Kịch có hay cũng không bằng thắng một trận."

"Câu này nói rất hay!" – Vương Húc giơ ngón cái lên với cậu – "Đi thôi, qua sân bóng trường dạy nghề kế bên bảo mật luyện tập, tôi nói với bạn bè bên đó rồi, chừa sân bóng cho tụi mình".

Một đám người ra khỏi cổng trường học, vừa đi vừa thảo luận.

Tưởng Thừa và Cố Phi đi song song ở phía sau cùng, im lặng một cách đáng sợ lắng nghe Vương Húc hưng phấn bàn chiến thuật.

Im lặng còn có cái gì mà im lặng nữa, Tưởng Thừa cảm thấy lối suy nghĩ của bản thân thật có chút vi diệu.

"Chiều nay không thể canh người rồi phải không" – Vương Húc nói – "Bọn họ có viện trợ, ít nhất một người, cũng có thể hai người…… "

"Có thể không canh người, nhưng mắt vẫn phải nhìn tụi nó" – Cố Phi nói – "Trình độ của lớp 7 không như lớp 5, cho dù bên ngoài có viện trợ cũng chưa chắc đã phối hợp được với nhau, dù sao tụi mình cũng đã luyện tập lâu như vậy….. "

"Không sai! Chúng ta hiện tại đã phối hợp rất tốt rồi" – Vương Húc vung tay lên – "Vậy chiều nay chúng ta chuẩn bị thế nào?"

"Toàn lực bảo vệ tôi và Thừa ca vào bóng." – Cố Phi nói.

Câu này vừa nói ra, toàn bộ đám người đều im thin thít, đồng loạt quay đầu lại nhìn Cố Phi.

Tưởng Thừa cũng ngẩn người ra.

“Tôi và….. ” – Cố Phi hắng giọng, chỉ chỉ qua Tưởng Thừa – “Cậu ấy.”

39. Chương 39

“Thừa ca!” – Vương Húc rất nhanh phản ứng lại một câu – “Ừm! Biết rồi! Chuyền cho mày và Thừa ca!”

“Tưởng Thừa.” – Tưởng Thừa nói, cậu cũng không quen bị một đám người vây quanh gọi cậu là “anh”, tuy rằng Phan Trí cũng gọi cậu là ông nội.

“Tưởng Thừa thì Tưởng Thừa, Tưởng Thừa” – Vương Húc xua xua tay – “Anh em với nhau không à, cần gì chú ý phép tắc đến vậy… Trước tiên qua nhà tao ăn gì đã, tao kêu mẹ chuẩn bị xong hết rồi, sau đó mình tới trường dạy nghề luyện bóng.”

Tưởng Thừa còn muốn hỏi phép tắc ở đâu ra vậy, nhưng cũng không hỏi ra miệng, đã ăn nhiều bánh nhân thịt thơm ngon nhà Vương Húc thế còn gì, cậu vẫn là chấp nhận tình nguyện ra sức giúp cho Vương Húc ngồi vững vị trí trùm lớp 8.

Lúc cả đám người sôi nổi rầm rộ đến tiệm nhà Vương Húc, mẹ Vương Húc đã đem bánh nhân thịt bày ra sẵn, có lẽ Vương Húc từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng làm qua chuyện “dẫn dắt một đội bóng rổ thắng lợi” như thế này, cho nên mẹ cậu ta rất nhiệt tình.

“Ăn xong rồi hẵng đi, dọc đường gió thổi, ăn nhiều bụng sẽ khó chịu” – Mẹ Vương Húc nói.

“Không cần đâu, bọn con không có thời gian” – Vương Húc nói – “Thời gian ngắn, nhiệm vụ quan trọng, mẹ không hiểu được”.

“Cảm ơn dì” – Tưởng Thừa cầm lấy bánh nhân thịt.

“Mỗi mình con lễ phép nhất, lần nào cũng lễ độ như vậy.” – Mẹ Vương Húc cười nói.

Một đám người không nán lại lâu, cầm xong bánh nhân thịt lại rầm rầm rộ rộ đi tới trường dạy nghề kia.

“Đại Phi” – Vương Húc đem một túi bánh nhân thịt đưa cho Cố Phi – “Thịt bò, thịt thắt lưng, mày muốn loại nào?”

“……Thịt bò.” – Cố Phi nói.

“Thịt thắt lưng cũng ngon, lần trước mày rất thích ăn còn gì?” – Vương Húc nói.

“Hôm nay là tao muốn ăn nhân thịt bò.” – Cố Phi nói.

“Vậy còn Tưởng Thừa?” – Vương Húc đưa túi tới trước mặt Tưởng Thừa.

“Để tao thử thịt thất lưng.” – Tưởng Thừa theo chỉ thị của Vương Húc cầm cái bánh nhân thịt thất lưng.

Cố Phi bên cạnh đột nhiên sặc một cái, cứ thế ho khan một hồi lâu.

Tưởng Thừa từ túi sách của mình lấy ra ly nước: “Uống chút nước không?”

“Ừm.” – Cố Phi cầm lấy chiếc bình uống mấy ngụm.

“Ơ cái ly này không tệ” – Vương Húc nói – “Chuẩn thể thao nha, vừa nhìn biết ngay là để vận động viên dùng, không phải tao nói chứ, Tưởng Thừa mày thật rất có khả năng làm màu, hỏi sao người ta nhìn mày là thấy chướng mắt”.

“…… Một cái ly nước cũng bị nói là làm màu” – Tưởng Thừa nói – “Tiêu chuẩn về làm màu của tụi mày có phải là hơi thấp không?”

“Cũng không phải” – Quách Húc ở bên cạnh nói – “Nơi ở của tụi tao là tỉnh lẻ, kiểu như vừa nhìn đã biết không phải người địa phương, nhất định là từ thành phố lớn nào đó đến của mày, nhiêu đó đã là một thể loại làm màu rồi”.

Cả đám nhao nhao ra chiều trúng ý.

Tưởng Thừa hơi cạn lời.

Sân bãi trường dạy nghề không tốt bằng Cao Trung số 4, tuy nhiên mọi người vẫn rất nghiêm túc, đầu tiên là ngồi xổm ở bên sân thảo luận, sau đó nghiêm ngặt theo kết quả đã thảo luận tiến hành luyện tập thi đấu.

Không thể không nói, đám người lớp 8 này lên lớp học tập không có đứa nào ra hồn, thế mà sau khi nhận được cổ vũ, luyện bóng lại vô cùng tiến bộ, từ lúc mới bắt đầu người chỉ đuổi theo bóng chạy, đến bây giờ đều đã biết phối hợp dẫn bóng cùng yểm trợ đồng đội, Tưởng Thừa quả thực cảm động đến mức muốn vì tụi nó viết ra một bài tuyên truyền bằng tiếng Anh.

Buổi chiều có thi đấu cho nên tiết đầu tiên vẫn như cũ rối loạn không ai quản, cả team ở trường dạy nghề luyện tập mãi cho đến khi tiết thứ nhất đã quá nửa mới cùng nhau trở về trường học.

Trên sân bóng đã có rất nhiều người, thành viên lớp 8 từ trước tới nay không ai để ý đến, lúc này đội vừa có mặt đã lập tức kéo đến bốn phía vây xem, Tưởng Thừa phát hiện qua vài ngày như vậy, bọn họ đã tích

góp được không ít “fan”.

Còn chưa tới khu nghỉ ngơi của lớp mình, Vương Húc đã rất phóng khoáng đem áo khoác mở ra, cởi một cái vung một cái, ném tới trên người Lư Hiểu Bân ở bên cạnh.

“Tự mình cầm đi.” – Lư Hiểu Bân định đem quần áo ném về cho cậu ta.

“Mày cầm giúp tao xíu đi!” – Vương Húc quay đầu lườm cậu ra.

“……Cần phải cấp cho mày một thợ chuyên trách chụp ảnh rồi.” – Lư Hiểu Bân nói.

“Sao nói nhiều như vậy hả, nhờ mày cầm giúp chút quần áo lại ra vẻ không phục à” – Vương Húc trừng mắt dạy bảo cậu ta – “Mày là đội trưởng hay tao là đội trưởng?”

Lư Hiểu Bân không lên tiếng, quay mặt đi qua chỗ khác.

Điều Tưởng Thừa giật mình chính là thầy Từ và thầy Lỗ đều đổi sang quần áo thể thao đứng ở bên sân chờ toàn đội.

“Này phải là viện trợ bên ngoài của tụi mình à?” – Tưởng Thừa không nhịn được hỏi.

“Thực ra” – Cố Phi cũng thấy buồn cười – “thầy Từ, thầy Lỗ đều là lớp tụi mình, nói chính xác thì vào sân cũng không thể nói là viện trợ bên ngoài… thầy Lỗ chơi bóng cũng không tệ đâu, sắp tới sẽ có thi đấu bóng rổ bên giáo viên, cậu xem cũng được”.

“Hiệu trưởng thực sự yêu thích bóng rổ nha” – Tưởng Thừa cảm thán.

Mới vừa nói xong đã thấy hiệu trưởng.

Hiệu trưởng họ Lưu, Tưởng Thừa chưa gặp mặt ông ấy bao giờ, lúc này ông đột nhiên chặn ở trước mặt, Tưởng Thừa sợ hết hồn, phát hiện trên lỗ mũi Lưu hiệu trưởng có cái mụn trứng cá, không biết liệu có phải là do xem bóng hưng phấn quá mà nổi lên.

“Bạn học Tưởng Thừa” – Lưu hiệu trưởng cười vỗ vỗ vai Tưởng Thừa – “Tốt lắm, thầy đã xem các em chơi bóng, thật sự chơi rất hay, trình độ của em hoàn toàn có thể vào đội tuyển trường mình!”.

“Thầy Lưu” – Vương Húc không đợi Tưởng Thừa lên tiếng, cướp lời nói một câu – “Không nên vỗ vai cậu ấy.”

"Tôi…" – Tưởng Thừa nhìn Vương Húc, cảm giác trong đầu cái tên này thiếu mất không chỉ một dây đàn, mà là thiếu mất luôn một cây đàn.

"Được rồi, không vỗ" – Lưu hiệu trưởng cũng không để ý, sau khi biểu dương xong liền vỗ vỗ vai Cố Phi – "Có thể vỗ vai em không?".

"Không ạ" – Cố Phi cười cười.

"Thằng nhỏ này" – Lưu hiệu trưởng cười chỉ chỉ cậu ta – "Chỉ có lúc chơi bóng tôi mới thấy em vừa mắt, em với bạn học Tưởng Thừa được xem là đẳng cấp phối hợp hoàn mỹ, lần tới lúc các giáo viên trường mình ra ngoài thi đấu bóng rổ, hai em muốn tới không?".

"Không ạ" – Cố Phi vẫn cười.

Lưu hiệu trưởng chỉ chỉ cậu hai lần không nói nên lời, ngay sau đó quay ngoắt đầu phía sau vẫy vẫy tay: "Phóng viên, phỏng vấn một chút phối hợp hắc mã đi!"

Một người vừa nhìn đã thấy là một nam thanh niên văn nghệ còn chưa dậy thì thành công, mặt đầy mụn trứng cá, và một nữ sinh vừa nhìn chính là cái loa vườn trường nhỏ, vóc dáng nhỏ tới đứng trước mặt người ta cũng có thể chụp trộm, nhanh chóng lách tới chỗ bọn họ.

"Chào hai cậu, tụi mình là phóng viên phòng phát thanh trường" – Văn nghệ nam sinh trước tiên cầm cái camera ngu ngốc tách tách chụp ảnh hai người một tràng, sau đó lấy ra một quyển vở nhỏ – "Mình muốn phỏng vấn nhóm các cậu một chút".

Kiểu trường học tồi tàn ngay cả kiểm tra còn ít hơn trường người ta, vậy mà lại có phòng phát thanh, rồi còn phóng viên?

"…Chào cậu." – Tưởng Thừa đối với tình huống này không hề phòng bị, bị người chụp ảnh trước mặt, cảm giác vô cùng khó chịu, có phần muốn giật camera xuống, xem thử bản thân bị chụp thành bộ dáng quái quỷ gì.

Cố Phi trực tiếp xoay người đi khỏi.

"Bạn học Cố Phi" – Cái loa nhỏ có chút gấp gáp, mau đuổi theo gọi – "Bạn học Cố Phi! Mình có hai câu hỏi muốn hỏi cậu…"

"Bạn học Tưởng Thừa" – Văn nghệ nam sinh ngay lập tức chặn đường Tưởng Thừa đi đến khu nghỉ ngơi của lớp 8 – "Xin trả lời mình hai câu hỏi."

Tưởng Thừa thật muốn hỏi các người chuẩn bị câu hỏi đều là thành đôi chuẩn bị sao.

“Lớp các cậu thắng một trận đấu đặc biệt ngoài dự đoán của mọi người” – Văn nghệ nam sinh nhìn cậu – “Mình muốn hỏi là…”

“Vương Húc!” – Tưởng Thừa liếc nhìn qua Vương Húc đang rất mong đợi nhìn qua bên này – “Đội trưởng!”

“Ai! Chuyện gì!” – Vương Húc dùng vận tốc ánh sáng chạy loạn đến bên cạnh cậu.

“Đây là phóng viên phòng phát thanh trường” – Tưởng Thừa giới thiệu – “Tao cảm thấy câu hỏi của cậu ta đội trưởng trả lời sẽ tốt hơn, đội trưởng mới là linh hồn của đội tụi mình…”

“Câu hỏi gì?” – Vương Húc lập tức trừng mắt nhìn phóng viên – “Tôi có thể trả lời.”

Tưởng Thừa lập tức rút đi, văn nghệ nam sinh muốn ngăn cậu lại nhưng bị Vương Húc ngăn chặn: “Cậu hỏi đi, nhưng mà thời gian của rất ngăn ngủi, cậu có thể chọn trọng điểm hỏi.”

Học sinh bên lớp 7 đã đến, Tưởng Thừa ngồi trên băng ghế, cố gắng không nhìn tới bốn phía giơ điện thoại di động cùng camera hướng cậu và Cố Phi chụp, nhìn chăm chú đội viên lớp 7.

“Tìm Hồ Kiến à?” – Cố Phi ở bên cạnh cậu vừa đổi giày vừa hỏi.

“Kia có phải là viện trợ bên ngoài của tụi nó hay không?” – Tưởng Thừa nhấc nhấc cằm, bên kia có một người đầu đinh cạo ra hoa văn lợn rừng.

“Ừm” – Cố Phi cũng nhìn một chút – “Chỉ đến một người, không biết phía sau còn có ai khác nữa không.”

“Chơi bẩn à?” Tương Thừa hỏi.

“Bẩn” – Cố Phi nói – “Khi tôi và phe không phải người tốt chơi bóng với tụi nó đều thua đến quá phân nửa số trận”.

Tưởng Thừa có chút giật mình nhìn qua Cố Phi, nói thật, team không phải người tốt tính luôb Lý Viêm cùng Cố Phi, trình độ sáu người ở tình huống bình thường lẽ ra có thể quét ngang hết thảy đội ngũ thông thường.

“Tụi nó luôn có người chuyên môn phạm quy” – Cố Phi nói – ” Lớp 7 có nhiều dự bị, vừa có tình huống không đúng nhất định sẽ thay người phạm quy, chỉ cần quấy rối cho tụi mình ném bóng không vào rổ là được”.

“Không sợ” – Tưởng Thừa cởi bỏ áo khoác – “Chỉ cần không lấy dao đâm, có bao nhiêu thì quét sạch bấy nhiêu.”

“Cậu yểm trợ tôi” – Cố Phi nói – “Bọn Chín Ngày hiện đang phối hợp rất tốt, tụi mình không cần phát huy vượt xa người thường cũng nhất định thắng được”.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Đẳng cấp phối hợp hoàn mỹ?

Tưởng Thừa cũng rất thích danh hiệu này.

“Cười cái đi” – Cố Phi quay đầu lại.

“Hả?” – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn qua cậu ta, cũng quay đầu lại, nhìn thấy Dịch Tĩnh cầm cái camera đối diện hai người bọn họ nên nở nụ cười.

“Cố lên!” – Dịch Tĩnh giơ nắm đấm.

Hiện tại thi đấu đều là trận đơn, vì để cho mọi người xem được thỏa nguyện, không tiến hành đồng thời mỗi ngày hai trận, cho nên hiện tại tất cả khán giả cùng tuyển thủ đem sân bóng vây chặt đến nước chảy không lọt.

Bởi vì không có ghế khán giả, tất cả mọi người đều vây quanh đường biên đứng, bị vây xem với khoảng cách gần như vậy khiến mình căng thẳng, nhưng cũng sẽ khiến người hưng phấn.

Tưởng Thừa chưa bao giờ thi đấu trong vòng vây sít sao như vậy, có nỗi phấn khởi không nói rõ được, nếu như Phan Trí cũng ở đây thì tốt rồi, trên sân nếu thêm một Phan Trí, bọn họ có thể đoạt được quán quân.

Trọng tài thổi còi.

Đội viên hai bên tiến vào sân, đội trưởng bắt đầu nhảy tranh bóng sau khi chọn sân xong.

Lớp 8 là Vương Húc nhảy tranh bóng, Tưởng Thừa không muốn đem chủ lực lãng phí ở việc nhảy tranh bóng, so với năng lực giành bóng của Vương Húc, không bằng để Cố Phi đi cướp bóng sau đó.

“Chín Ngày” – Cố Phi đi theo phía sau Vương Húc – “Trông cậy vào mày đấy”.

Vương Húc không quay đầu lại, chỉ nện nện một cái trên ngực mình.

Đầu lợn rừng không vào trận, bây giờ là đội hình bình thường của lớp 7.

Tưởng Thừa cùng Cố Phi đối mặt trao đổi ánh mắt, khom người xuống.

Tiếng còi vừa vang, bóng được ném lên, khán giả toàn trường trong nháy mắt như yên tĩnh, trong khoảng không này liền nghe Vương Húc gầm lên một tiếng, một bàn tay vung lên trên bóng.

Hơn nữa Vương Húc hết sức không chịu thua kém đem bóng hất đến bên của Cố Phi.

Cố Phi giương tay một cái liền đem bóng vào trong tay mình, lúc cậu xoay người, người lớp 7 đã cấp tốc trở về dưới rổ phòng thủ, bên cạnh cậu chỉ còn lại Hồ Kiến canh chằm chằm.

Cố Phi dẫn bóng xông về phía trước một bước, Hồ Kiến cũng hơi động, cậu trở tay liền đem bóng chuyền ra sau.

Đồng thời Tưởng Thừa lấy được bóng, Cố Phi đã chạy xông ra phía trước, Tưởng Thừa cấp tốc đuổi tới, trước tiên đem bóng giao cho Quách Húc, Quách Húc cầm bóng không có giữ lâu, qua vài bước sau đó liền chuyền trở về cho Cố Phi đã tiến sát vào bên trong vạch ba điểm.

Tốc độ này không tệ.

Tưởng Thừa thầm giơ lên ngón cái cho cả đội, nửa tháng trước bọn họ căn bản không có khả năng phối hợp được như vậy.

Lớp 7 cấp tốc thu nhỏ vòng vây trở về phòng thủ, tốc độ cũng rất nhanh, mà nói thật, không sánh được với lớp 5, dù sao lớp 5 là đội mạnh chỉ đứng sau lớp 2, ngẫm lại cứ như vậy chưa hề chuẩn bị tâm lý mà bị team bọn họ loại cũng rất uất ức.

Cố Phi tiến lên một bước, dẫm lên vạch ba điểm giơ bóng lên.

Tưởng Thừa xông lên trước nén giọng hô một tiếng: “Tới.”

Cố Phi xoay cổ tay một cái, bóng chuyền tới, Tưởng Thừa nhảy lên đón bóng, trước khi người lớp 7 phản ứng phòng thủ lại, cậu trực tiếp nhảy lên ném ba điểm.

Quả bóng này, Tưởng Thừa nhảy ném vô cùng khẩn trương, đây là quả đầu tiên mở màn, nhất định phải vào.

Cũng may cậu làm học bá trong thời gian dài, sở hữu tố chất tâm lý chuyên nghiệp thể hiện xuất sắc nổi trội…

Bóng vào rổ.

Trên sân, làn sóng âm thanh từ khu nghỉ ngơi lớp 8 bên kia ngay lập tức bùng ra bốn phía.

Lớp 7 bắt đầu truyền bóng, Cố Phi trước mặt cậu chạy trở về, tay buông xuống bên người, lòng bàn tay hướng về phía sau.

Tưởng Thừa đuổi theo vỗ nhẹ trên tay cậu ta.

Lúc Cố Phi muốn thu tay về, Vương Húc cũng đuổi theo, ba một tiếng vỗ vào trên tay cậu ta: "Làm tốt lắm!"

"Ai!" – Cố Phi sợ hết hồn.

"Chú ý phòng thủ!" – Tưởng Thừa hô một tiếng.

Mở màn liền để cho đối phương ném bóng vào, người lớp 7 phút chốc khơi lên ý chí chiến đấu, dùng Hồ Kiến dẫn đầu, cầm bóng nhanh chóng ép sát lại.

Xét thấy buổi trưa cùng Hồ Kiến từng có giao hẹn "cầm bóng nói chuyện", Tưởng Thừa nghênh đón, ngăn cản Hồ Kiến.

Cậu không biết rõ kỹ thuật của Hồ Kiến, hơn nữa nó còn buông lời ác ý ngạo mạn, nhưng trong mắt Tưởng Thừa, ở đây có thể trước mặt cậu dẫn bóng vượt trội ngoại trừ Cố Phi cùng Lý Viêm, không còn ai khác.

Hồ Kiến xem như là linh hoạt, hơn nữa chơi chiêu rất nhiều, Tưởng Thừa quyết định ở tại chỗ nhìn nó chợt tiến chợt lui chợt trái chợt phải mà không ngừng lay động, có chút muốn nhắc nhở nó không cần phải lãng phí thể lực như vậy.

Lắc lư đến mức cậu cảm giác đến lúc trọng tài nên thổi còi, Hồ Kiến đột nhiên chạy lệch qua trái, dẫn bóng xông lên.

Tưởng Thừa thở dài một hơi, sải một bước tới, chìa tay đánh trên bóng một cái, bóng lập tức thay đổi phương hướng bật ra ngoài, bên kia Vương Húc tiếp được bóng, quay người mang theo bóng vọt tới dưới rổ bọn họ.

Bởi vì có chút bất ngờ, người lớp 7 trở về phòng thủ chậm một nhịp, Vương Húc hăng hái phấn chấn mang bóng về phía khu vực ném bóng, xung quanh đủ các loại la hét, đến dưới rổ, cậu ta vượt qua đội viên phòng thủ duy nhất của đối phương mà lên rổ.

"Bóng đẹp!" – Sau khi ghi hai điểm, Vương Húc rống lên một tiếng, nắm tay, hai mắt mở to – "Bóng đẹp!"

So với lớp 5, trình độ lớp 7 kém hơn hẳn, hiệp một kết thúc, bọn họ đã dẫn trước 6 điểm.

"Nhìn xem" – Lúc tạm dừng, Vương Húc uống hai ngụm nước, nghiêng mắt liếc hướng đối diện – "Lớp 2 hiện đang ngó chừng bọn mình đó, đối thủ số một."

"Lớp 5 đều cổ vũ cho lớp 7 cả" – Lư Hiểu Bân nói.

"Hồi nữa không có gì cần phải thay đổi" – Tưởng Thừa nhìn bên kia một chút – "Cứ chơi như nãy giờ, giữ nguyên như vậy là được."

"Tụi nó đổi người rồi." – Cố Phi nói một câu.

Mấy người đều hướng về bên kia nhìn sang, lớp 7 thay đổi hai người vào trận, một là cao to mặt bóng loáng, một là đầu lợn rừng.

"Cố gắng đừng để va chạm thân thể với tụi nó" – Tưởng Thừa nói – "Chuyền bóng nhiều lên, có người tới gần lại lập tức chuyền bóng."

Theo lời giải thích của Cố Phi, Đầu lợn rừng là tới ghi điểm, Mặt dầu kia, chắc là tới phạm quy, dự bị lớp 7 quả thật là nhiều, lớp 8 thay thế bổ sung ba hoặc năm người đều hao tổn sức mạnh, mà người mặc đồng phục đội viên của lớp 7 trên băng ghế lại như có thể kéo ra ngoài đá một trận bóng.

Lớp 7 phát bóng, bóng trực tiếp truyền cho Đầu lợn rừng.

Đầu lợn rừng giống như một chiếc xe tăng dẫn bóng thẳng hướng trọng yếu dưới rổ, tốc độ kinh người, hơn nữa còn rất vững vàng, Tưởng Thừa cắt qua chắn trước mặt nó, nó xuất sắc dừng lại, không có động tác giả, trực tiếp va chạm trên cánh tay Tưởng Thừa, xông lên trước.

Lúc Tưởng Thừa muốn quấn lấy lần nữa, Mặt Dầu đã ở trước mặt cậu chặn lại.

Cậu muốn nghiêng người tránh né tiếp tục chạy lên phía trước, thì vai Mặt Dầu đã húc tới vai phải cậu, không có ý định che dấu mà chớp nhoáng hung hãn va chạm vào.

Tưởng Thừa bị nó va chạm gần như muốn văng ra, trên bả vai một trận tê dại sau đó kéo theo đau đớn, cậu nhíu nhíu mày.

Thông thường, thi đấu giữa các lớp không cầm bóng mà phạm quy, chỉ cần không lôi kéo cánh tay khiến người ta không chạy được, trọng tài căn bản cũng sẽ không thổi, thậm chí không nhất định chú ý đến được.

Sau khi Tưởng Thừa bị va chạm tách ra, Đầu lợn rừng đã đến dưới rổ, Cố Phi bị hai người khóa chặt,

không có cách nào ngăn cản, Đầu lợn rừng bỏ bóng trên rổ thành công.

Lớp 7 tức khắc một tràng hoan hô cổ vũ, một đám người cầm ghế gõ trên đất.

"Mạnh dạn một chút!" – Giọng ghầy Lỗ đột nhiên vang lên, còn kèm theo tiếng nhạc như tiếng guồng nước.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn, thầy Lỗ cầm cái loa, không biết tại sao không có tắt loa âm nhạc, dường như vẫn luôn có nhạc phối theo.

Thầy Lỗ một tay chống nạnh mà tiếp tục rống: "Thoải mái một chút! Người ta đụng em! Em phải đụng lại! Mạnh mẽ lên…"

"Thầy Lỗ, thầy Lỗ!" – Hiệu trưởng tại ghế trọng tài cũng giơ lên một cái loa – "Thầy mà còn quấy nhiễu trận đấu nữa, lớp 8 nhất định sẽ bị phạm qui về kỹ thuật!"

Thầy Từ chặn ngang giành lại loa từ thầy Lỗ, đưa cho học sinh phía sau.

"Tôi sẽ va chạm người" – Cố Phi chạy qua bên người Tưởng Thừa – "Cậu vượt qua Trương Uy lấy điểm."

"Là Mặt Dầu sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi liếc nhìn qua Mặt Dầu ở bên kia: "… Phải"

"Thật ra thì không cần." – Tưởng Thừa nói.

"Cậu cứ phụ trách lấy điểm." – Cố Phi nói.

Mục tiêu va chạm của Cố Phi là Đầu lợn rừng, Tưởng Thừa không cần hỏi cũng biết, trước mắt tên này cùng Mặt dầu, một tên quấy nhiễu một tên lo phần rổ, phối hợp còn rất ăn ý.

Điều này làm cho cậu có chút khó chịu, phối hợp hoàn mỹ đang đứng ở đây này, đâu đến lượt tụi mày đắc ý chứ?

Mà cậu cũng không quá tán thành việc cố ý phạm quy, chỉ là lúc này không thể nói nhiều cùng Cố Phi, trước tiên chỉ có thể đấu đã.

Tưởng Thừa canh giữ ở trung tuyến, lớp 7 cầm bóng liền lập tức tấn công nhanh, vẫn là đem bóng cho Đầu lợn rừng, Cố Phi không tìm được cơ hội đụng nó, đồng thời lại một lần nữa bị hai người khóa cứng, không có cách nào phòng thủ.

Tưởng Thừa không quản nhiều như vậy, trực tiếp ở giữa hai người kia cưỡng ép vọt qua, Cố Phi thoát thân, sau đó cậu xoay người một cái, cùng nhau với Cố Phi ngăn trước mặt Đầu lợn rừng.

Hành động dứt khoát, Tưởng Thừa ở trong lòng vỗ tay hoan hô hú hét một hồi cho chính mình cùng Cố Phi, ngay lúc hai người bọn họ đồng thời đứng vững, Đầu lợn rừng cách bọn họ chỉ có khoảng một bước, không thổi còi phòng thủ phạm quy được.

Rất hoàn mỹ.

Tuy nhiên Đầu lợn rừng không phải tay mơ, không có vọt thẳng đụng tới, ngược lại là tương đối tự tin đối mặt hai người chiều cao không chênh nhiều so với nó, vẫn lựa chọn ném rổ.

Cố Phi cùng Tưởng Thừa đồng thời nhảy lên xong đáp xuống.

Bóng bị đánh bay, rơi xuống trên tay Lư Hiểu Bân.

Phối hợp này quá đẹp, nội tâm Tưởng Thừa lần thứ hai tiến hành ca ngợi bản thân, đặc biệt cùng Cố Phi ngầm hiểu phối hợp, làm cho cậu đấu rất thoải mái.

Mà bên sân, một đám nữ sinh rít gào làm cho cậu có phần không dễ chịu, cảm thấy thường xuyên bị người ta bắt trúng tim đen.

Cũng không biết mình làm sao cứ không có tiền đồ như vậy.

Lư Hiểu Bân lấy được bóng cũng rất nhanh liền cùng mọi người phối hợp tiến công, Tưởng Thừa cùng Cố Phi hầu như là quấn ở bên người Đầu lợn rừng, như cái bóng đi theo, làm nó không có cách nào chạy qua cắt bóng.

Bên kia Lư Hiểu Bân cùng Vương Húc không ngừng chuyền bóng, làm rối loạn nhịp điệu phòng ngự lớp 7, Vương Húc vừa cầm bóng là gầm lên một tiếng, lần thứ hai ném được 2 điểm.

Còn mấy phút nữa là hết hiệp một, lớp 7 lại gọi tạm dừng.

"Đệt" – Cố Phi vỗ tay một cái – "Chín ngày điên rồi à."

"Nói thế nào đi nữa người ta cũng là đội trưởng" – Tưởng Thừa nói – "Sao có thể để cho mấy người đoạt lấy spotlight."

"Chống đỡ xong hiệp một, hiện tại điểm của tụi nó hoàn toàn không đuổi kịp" – Cố Phi nói, "Tôi va chạm cũng không quá dễ dàng, nó quá quen thuộc tôi rồi."

“Không va chạm cũng có thể thắng” – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta, ánh mắt theo cái cổ, xương quai xanh, vai Cố Phi một đường nhìn xuống, lúc đến trên cánh tay, cậu ngẩn người – “Đây là va chạm sao?”

Cố Phi cúi đầu nhìn cánh tay một chút: “Đây là ná và hạt gỗ bắn, trên bụng còn có một miếng đây, cậu muốn xem không?”

“Không phải” – Tưởng Thừa có chút không nói nổi – “Cậu cũng quá mềm yếu rồi… Tôi cũng đâu có dùng bao nhiêu sức lực…”

“Đây là phần thịt nha” – Cố Phi vỗ vỗ cánh tay – “Không phải thân cây”.

“…Thật ngại quá.” – Tưởng Thừa thở dài.

“Không có gì” – Cố Phi nhận bình nước Dịch Tĩnh đưa – “Coi như tôi trả tiền vé vào cửa.” (Vé xem show thời trang của Thừa:])

“Đệt.” – Tưởng Thừa cắn răng mắng một câu.

Hiệp 1 không tính là khó chơi lắm, lớp 7 chỉ dựa vào viện trợ bên ngoài là Đầu lợn rừng, cũng không tăng cao quá nhiều phần thực lực, hai mươi phút trôi qua, Tưởng Thừa cũng nhìn ra rồi, Hồ Kiến chính là thiếu niên trẩu tre tự tin bùng nổ, kỹ thuật so với Vương Húc không khá hơn bao nhiêu, thật sự nếu lấy bóng rổ ra nói chuyện, nó quá lắm cũng chỉ là thằng cà lăm.

Tuy nhiên hiệp hai vừa bắt đầu, tập thể lớp 7 liền giống như có cây kim châm chích lung tung từng người từng người, đoán chừng là không thèm đếm xỉa gì nữa, coi như không thắng được cũng không để cho điểm số kéo dãn quá lớn.

Tưởng Thừa đối với những người khác đều không sao cả, thay đổi người phạm quy cũng không ai dám tại thời điểm tấn công tùy tiện phạm lỗi, chỉ cần vào một quả phạt thôi, bọn họ sẽ không có lợi, chỉ có Đầu lợn rừng.

Người này có kỹ thuật, cũng không biết xấu hổ.

Lư Hiểu Bân ném bóng, lúc áp sát dưới rổ đối phương, cậu ta đem bóng chuyền cho Tưởng Thừa.

Thực ra thời cơ này không phải quá tốt, Cố Phi chưa kịp yểm trợ, ngược lại là Đầu lợn rừng vọt tới.

Tưởng Thừa hạ thấp trọng tâm, đem bóng từ tay phải đổi đến tay trái, dùng thân thể che bóng, Đầu lợn rừng kề sát đến ngăn phía bên phải cậu, đồng thời không ngừng lấn sang cậu, không rõ ràng mà dùng cùi chỏ húc đến người cậu.

Tưởng Thừa bị hắn giở trò có chút bực bội, mà tình huống như thế, trọng tài không thổi, cậu phải tiếp tục khống chế ổn định tâm tình.

Cũng may Cố Phi rất nhanh tới gần chuẩn bị tốt tiếp ứng.

Tưởng Thừa đuôi mắt lướt đến giày Cố Phi, tay móc một cái, chuyền bóng qua.

Nhưng đúng lúc này, Đầu lợn rừng đột nhiên nhào tới trước một cái, đưa tay phải ra làm một động tác chặn banh, nhưng Tưởng Thừa lập tức hiểu rõ hắn cũng không phải muốn chặn banh.

Khi hắn đưa tay phải ra, đồng thời cùi chỏ tay trái dựa vào quán tính nặng nề nện vào trên bụng Tưởng Thừa.

"Đệt!" – Một tiếng này của Tưởng Thừa là từ trong kẽ răng sít ra.

Lần này đập qua, từ trong dạ dày trào ra đau đớn khó có thể chịu đựng mang theo cảm giác buồn nôn mãnh liệt, khiến cả người cậu trong nháy mắt trống rỗng, thiếu chút nữa chân mềm nhũn khuỵu xuống.

Trong đầu bị đau đớn quấy nhiễu rối loạn, nhiều âm thanh đồng thời la hét —— mình bị thương, tim thật sự đau quá! Tại sao bị thương luôn là mình! A a a chung quy mẹ nó vẫn là mình!

Trọng tài thổi còi: "Ngăn cản phạm quy!"

Đầu lợn rừng rất thoải mái mà cười cười, giơ tay lên.

Rất nhiều khán giả cũng không thấy rõ tình cảnh này, chỉ cảm thấy là va chạm bình thường, chỉ có đội viên lớp 2 thấy người gặp nạn chê cười, cũng có mấy người đem ngón tay cái hướng xuống lắc lắc.

"Cái đệt!" – Vương Húc đứng ở phía sau Tưởng Thừa, xông lại đỡ lấy cậu – "Sao rồi? Nghiêm trọng không?"

"Không có chuyện gì." – Tưởng Thừa nửa ngày mới lấy hơi lên nói một câu.

Cố Phi đi tới, không hề nói gì, thẳng tay kéo áo cậu lên nhìn.

Mặc dù đã quen tiếp xúc với Cố Phi, cậu đã không phản ứng gì, nhưng động tác mãnh liệt như vậy, cậu vẫn thiếu chút nữa quất tới một đòn.

"Mày chơi bẩn lắm" – Cố Phi quay đầu nhìn Đầu lợn rừng.

"Thì sao?" – Đầu lợn rừng cười lạnh một tiếng – "Đụng đồ sứ chắc? Tao chơi bẩn bằng được mày à?"

Cố Phi không lên tiếng, trầm mặt đi tới trước mặt Đầu lợn rừng.

"Cố Phi!" – Tưởng Thừa vội vàng chặn ngang, bắt được cánh tay Cố Phi.

Cố Phi quay đầu, mặt đầy khó chịu mà nhíu mày: "Làm gì!"

Tưởng Thừa trầm giọng: "Chơi bóng chính là chơi bóng, thi đấu chính là thi đấu, tụi nó không biết xấu hổ thì kệ tụi nó, tụi mình cần chiến thắng, phải thắng để khiến người ta không còn lời nào để nói."

"Thừa ca nói hay lắm!" – Vương Húc cũng đè cổ họng kìm nén giọng, đầy mặt bi tráng.

Cố Phi nhìn cậu, qua một hồi lâu mới mở miệng: "Biết rồi."

……

P.S: Đụng đến Thừa ca yêu dấu của tao, tao làm cỏ cả nhà mày, Phi said =)))

40. Chương 40

Từ tỷ số hiệp hai mà nói, thật ra chả cần phải lo lắng chi nhiều, chỉ cần lớp 8 không đứng yên tại chỗ chờ cho lớp 7 ghi bàn, cả bọn chắc chắn có thể giành phần thắng.

Phe Vương Húc cũng đã nhìn thấy được thế trận thắng lợi trước mắt này, cơ thể mỗi đứa đều hừng hực lửa, chạy như thể bị lửa đốt tới đuôi mà xông đi vèo vèo, lên rổ và bắt bóng bật bảng (rebound) đều làm như kẹp cái pháo kép nhảy lên cao ba thước…. Còn lôi đội viên dự bị lần lượt thay đổi một phen hết cho máu.

Khán giả của lớp 8 cũng hò hét đến rung trời lở đất, cơ hội để được ở đây cổ vũ cho lớp của mình quả thật không dễ dàng gì, thầy Lỗ không cần đến loa vẫn có thể dùng chất giọng trời cho của mình mà hiên ngang tìm được chỗ đứng giữa muôn vàn tiếng hét.

Lớp 7 cũng không hề chịu thua.

Thi đấu trên sân bóng rõ ràng là không có chuyện đi chịu thua, chưa tới giây cuối cùng, ai cũng không muốn bỏ cuộc.

Nhưng cách thức thể hiện tinh thần không lùi bước này của lớp 7 lại làm Tưởng Thừa cảm thấy khó chịu.

Đủ loại va chạm, đủ loại ngăn cản, đủ loại làm chuyện mờ ám trong sáng trong tối không dứt, trong mấy phút của tiết thứ 3 số lần phạm quy của toàn đội tụi nó cũng đã đủ cho một lần phạt bóng.

Bây giờ tụi noa cũng không còn quan tâm đến việc có thể ghi điểm hay không, điểm số đã đuổi theo không kịp rồi, mục tiêu của tụi nó lúc này hẳn là quấy nhiễu lớp 8 vào bóng, đồng thời thỏa sức trút nỗi niềm căm phẫn.

"Không thể nhịn được nữa rồi" – Lư Hiểu Bân thông thường kiệm lời, nhưng trong thời gian tạm nghĩ cậu ta lau mồ hôi – "Đùi trong của tao cũng đã bị xô xát, xém chút nữa là đụng lên trứng, tao không muốn bị tuyệt hậu đâu nha".

"Nhưng tụi mình có thắng cũbg phải thắng cho đàng hoàng" – Vương Húc lúc bắt bóng bật bảng đầu bị khuỷu tay bên kia đập phải một chút, nhưng vẫn là giữ tinh thần theo lời nói của Tưởng Thừa – "Tụi nó làm bậy, tụi mình cũng không thể làm bậy theo, nếu vậy tụi mình có thắng người ta cũng sẽ kêu là tụi mình chơi bẩn".

"Vậy lại nhịn tiếp thôi" – Quách Húc thở dài – "Dù sao tụi mình cũng chắc chắn thắng rồi, còn chưa tới 10 phút, tụi nó muốn làm bậy cũng không có cơ hội."

"Đầu lợn rừng đã bốn lần rồi phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm." – Cố Phi đáp, một mặt không thoải mái nhìn bọn người ở bên kia.

"Cậu dụ nó một lần nữa đi" – Tưởng Thừa nói – "Nhớ kỹ là dụ dỗ phạm quy, không phải là cậu ác ý đi phạm quy."

"Ừm." – Cố Phi vẫn là rất không thoải mái.

"Lát nữa tao nói cho tụi mày biết trong thời điểm này nên làm gì" – Tưởng Thừa giơ tay vươn vai một cái, giơ tay thẳng tới đối diện người của lớp 7, sau khi nhìn qua rồi mới giơ lên ngón cái chĩa ngược xuống dưới.

Hồ Kiến lập tức chỉ vào cậu, trong miệng chửi một câu không biết là cái gì.

Tưởng Thừa lại đem hai cánh tay của mình qua khỏi đầu tạo thành một hình trái tim, còn nhìn qua nó mà lắc lắc cái mình.

Bốn phía là một trận cười.

"Đ!t" – Hồ Kiến mắng lên rất vang, vung tay lên muốn qua đây, bị người của lớp mình kéo lại.

“Chính là làm như vậy à?” – Vương Húc có chút mê mang – “Tụi mình cùng nhau hả?”

“……Tao nói là một hồi nữa lúc ở trên sân đấu” – Tưởng Thừa có phần bất đắc dĩ, thu tay lại – “Tao bây giờ là đang hoạt động một tí, sẵn tiện cảm ơn những người cổ vũ tụi mình chút đỉnh ấy mà”.

“Ừm!” – Vương Húc lập tức bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ mấy đội viên bên cạnh, sau đó quay người lại hướng về phía lớp mình mà nâng tay lên tạo thành hình trái tim – “Nhanh lên, cảm ơn đội cổ động viên lớp mình!”.

Mấy đứa đó không biết là hưng phấn quá đà hay là đã chấp nhận vị trí trùm lớp của Vương Húc, chỉ là hơi do dự một chút đã cùng nhau giơ tay lên hướng qua bạn cùng lớp làm ra hình trái tim.

Học sinh lớp 8 lập tức đều la hét rầm trời, làm cho các khán giả khác cũng đều vỗ tay theo.

“Đại Phi” – Vương Húc nhìn qua Cố Phi đang ở một bên khoanh tay xem náo nhiệt.

“Không.” – Cố Phi kiện quyết cự tuyệt.

“Đại Phi! Mày có chút tinh thần tập thể chút được không!” – Vương Húc trừng mắt nhìn Cố Phi – “Mau lên!”

“Thiểu năng.” – Cố Phi tiếp tục cự tuyệt.

“Cố Phi——” – Nữ sinh trong lớp đều hét lên – “Cố Phi! Cố Phi!”

“Tưởng Thừa Thừa ca người ta cũng đã làm hình trái tim rồi!” – Vương Húc lại nói.

“Tưởng Thừa Thừa làm rồi tôi cũng phải làm sao?” – Cố Phi có chút bất đắc dĩ.

Tưởng Thừa Thừa cái quái gì! Tưởng Thừa đứng kế bên xém chút nữa bị sặc.

Trọng tài thổi còi, những phút cuối cùng của trận đấu chuẩn bị bắt đầu, nữ sinh vẫn còn đang kêu la, trong âm thanh còn mang theo nỗi thất vọng.

Tưởng Thừa cảm thấy Cố Phi hẳn là sẽ không chừa chút mặt mũi cho bọn họ rồi, xoay người đi tới trên sân đấu, đột nhiên nghe được bốn phía vang lên một tràng tiếng thét chói tai điên cuồng, nữ sinh phía đối diện đều đã bật dậy hò hét.

Cậu xoay đầu lại, thấy được Cố Phi đang để tay trên đầu làm ra hình trái tim.

……Đệt, điên hết cả rồi.

Tỷ số của lớp 7 đã kéo xuống gần 20 điểm, chỉ còn lại mấy phút, cỡ nào cũng không thể đuổi theo kịp, cho nên vừa mới vào sân, lập trường của tụi nó không còn là sẵn sàng ghi điểm, mà là người canh người đem từng người từng người một của lớp 8 cắn cho chết.

Bóng vừa vào tay lớp 8 lập tức sẽ bị ít nhất hai người của lớp 7 quấn lấy, Đầu lợn rừng và Hồ Kiến hợp sức lại làm mũi chủ lực, có làm chuyện mờ ám hay không cũng chả chắc chắn, nhưng chính là cứ cuốn lấy làm cả chuyền bóng cũng không được, 24 giây rất dễ dàng.

Điều duy nhất Tưởng Thừa có thể bội phục chính là thể lực của lớp 7.

Dưới loại tình huống này chỉ có thể dựa vào di chuyển tốc độ cao, góc độ chuyền bóng đánh lừa và phối hợp của Tưởng Thừa và Cố Phi mà tiến công.

Rất nhiều lần Tưởng Thừa chuyền bóng cho Cố Phi mà nhìn không thấy thời cơ liền ra tay, có tình huống bóng còn xém chút nữa đập phải đầu của Cố Phi.

Cố Phi cầm bóng vừa qua trung tuyến, Đầu lợn rừng đã chặn ngay trước mặt.

Tưởng Thừa cách xa tới mấy bước còn có thể thấy được tròng mắt của Đầu lợn rừng phun ra lửa, lửa còn lớn đến mức sắp thành ngọn nến được.

Đây là cơ hội tốt, với kỹ thuật của Cố Phi mà nói dụ Đầu lợn rừng phạm quy cũng không thành vấn đề, đặc biệt là lúc này Đầu lợn rừng vốn là ôm mục tiêu phạm quy mà xông tới.

"Chuyền bóng!" – Tưởng Thừa thoát khỏi người đang canh mình, xông tới phía trước bên trái của Cố Phi hô lên.

Cố Phi nhìn qua cậu một chút, hai tay cầm bóng mạnh mẽ duỗi tới phía trước, trong phút chốc Đầu lợn rừng đang đưa tay qua để đánh vào bóng, Cố Phi thuận thế xoay góc độ.

Đầu lợn rừng tát trúng trên tay của Cố Phi một tiếng giòn tan.

Bóng trong tay của Cố Phi bay ra ngoài.

Ngay sau đó là tiếng còi của trọng tài vang lên: "Tay đấm phạm quy! Năm lần phạm quy!".

Bốn phía lập tức vang lên một tràng ồn ào cùng tiếng vỗ tay.

Đầu lợn rừng bị phạt ra khỏi sân, Vương Húc lần lượt high five với từng đội viên của mình, một mặt hưng phấn cứ như là Đầu lợn rừng bị mình đánh ra vậy, quả thực là ý chí chiến đấu sục sôi.

Có điều Đầu lợn rừng bị đổi xuống cũng không hề dập tắt đi kiêu ngạo vô sỉ của bọn người lớp 7, sau khi thay người vào, trận đấu chỉ còn lại chưa đầy 4 phút.

Với sự cầm đầu của Hồ Kiến mà tiếp tục đấu đá lung tung.

Thật ra loại sức mạnh chấp nhất chưa tới giây cuối cùng vẫn tiếp tục liều mạng này của lớp 7 vẫn là rất có cái gì đó sai sai, có vài đội nhìn thấy điểm số không theo kịp, cuối cùng cũng chỉ có thể chơi như đi tản bộ.

Nhưng sức mạnh này của lớp 7 lại dùng sai cách.

Hồ Kiến có mấy lần nhào tới bên người Tưởng Thừa, cậu đều rất muốn vung một phát lên trên mặt Hồ Kiến, hơi hối hận là buổi trưa đã không dùng cây lau nhà quất cho nó một trận.

Lúc cơ hội một phút cuối cùng đã tới, Hồ Kiến cầm lấy bóng, một đường xông tới dưới rổ, nói thật thì thể lực của lớp 7 so với lớp 8 khỏe hơn hẳn, đại khái cũng là vì lớp 7 nhiều dự bị, tất nhiên thời gian nghỉ ngơi cũng sẽ nhiều hơn.

Tới phút này rồi Hồ Kiến vẫn còn có thể xông lên, tốc độ của tụi nó so với lúc bắt đầu đã chậm hơn một chút, làm cho Hồ Kiến xuyên thẳng tới được dưới rổ.

Nhảy lấy đà ném bóng.

Tưởng Thừa đoán chắc được thời gian nhảy lấy đà của hắn, dồn hết tất cả sức lực của mình vào một cái nhảy này, nhưng Hồ Kiến nhảy cũng không hề xuất chúng, thậm chí còn không thể so được với cái tháp như Lư Hiểu Bân, Tưởng Thừa bật một cái này cao hơn nó một đoạn.

Bóng trong tay Hồ Kiến ném ra, từ trên cao bay tới chỗ khung rổ.

Tưởng Thừa trong không trung ra tay, đánh một cái chặn bóng xuống.

Một cái đánh này dứt khoát gọn gàng, ngoại trừ bóng ra cũng không hề đụng tới thứ gì.

Nhưng đây cơ hồ lại như một cú đánh bóng chuyền, cậu dùng tới toàn lực, bóng trực tiếp văng xuống, đập tới ngay trên mặt của Hồ Kiến mũi chân vừa mới chạm xuống đất còn chưa kịp đứng vững.

Hồ Kiến mạnh mẽ ngã ra sau, mông chạm ở dưới đất.

“Phạm quy!” – Hồ Kiến sau khi ngây ngẩn mới rống lên – “Nó đấm tay phạm quy!”

Trọng tài nhìn qua nó không hề lên tiếng.

“Phạm quy cái con mẹ mày.” – Vương Húc xông tới đoạt đi bóng rơi ở trên đất, xoay người vung tay chuyền bóng qua cho Quách Húc đang ở trung tuyến.

“Thật ngại quá” – Tưởng Thừa đi tới vỗ vỗ lên vai của nó, xoay người chạy đi.

“Đ!t!” – Hồ Kiến tiếp tục rống – “Đ!t!”

Tưởng Thừa nghe được âm thanh của nó, rất nhanh quay đầu lại nhìn, thấy thằng này bị đập đến nỗi chảy máu mũi, lúc này máu đã chảy xuống miệng, trừng mắt nhìn cậu.

Bên kia Cố Phi lên rổ ghi bàn, thời gian cũng sắp hết rồi, học sinh lớp 8 bên đó đang hô hào còn nhảy lên giơ tay vỗ.

Lớp 7 muốn đổi người, bị Hồ Kiến mắng lại: “Đổi con mẹ gì mà đổi! Tao có chết đâu!”

Hồ Kiến mang theo cái mũi máu tung bay đánh xong nửa phút cuối trận đấu, lúc tiếng còi kết thúc toàn trận vang lên, nó cầm lấy bóng hung hăng đập xuống đất một cái, bóng ở dưới đất bật lên hướng về phía Tưởng Thừa.

Tầm nhìn của Tưởng Thừa không có hướng về bên đấy, lúc cảm thấy có bóng đang bay đến đã né không kịp nữa rồi, đang nghĩ đến việc ôi con mẹ nó cái thân thể thương tích của tôi, Cố Phi đã vươn tay ra ngăn, lúc bóng sắp sửa đập vào mặt cậu, Cố Phi đánh văng đi.

“Đ!t!” – Vương Húc phát khùng lên, chỉ vào Hồ Kiến – “Làm gì vậy? Chơi bóng không được giở trò lưu manh lại còn rất chuyên nghiệp à!”.

“Liên quan gì tới mày? Mày thật là tự thấy mày là anh đại sao?” – Hồ Kiến cũng chỉ vaod cậu ta, mấy người của lớp 7 ở kế bên cũng xông tới, mấy cặp mắt phun ra lửa xèo xẹt đủ để châm lên một đêm lửa trại.

“Tao không phải anh đại nha” – Vương Húc nói – “Anh đại của tụi tao là Cố Phi, rồi sao mày muốn kiếm chuyện với anh đại của tụi tao sao?”

Mấy người lớp 7 không lên tiếng, cùng trừng mắt nhìn qua Cố Phi.

Cố Phi cũng không liếc mắt qua đó, xoay người đi.

Người của lớp 8 hưng phấn đến mức không ai chú ý tới trên sân đang giương cung bạt kiếm, đều xông lên vây quanh đội viên, rống lên ầm ĩ, trong nháy mắt chen đến nỗi người của lớp 7 đã không còn thấy đâu.

"Tốt lắm!" – Thầy Từ chen lấn trong đám người cố gắng tới gần bọn họ – "Tốt lắm! Chơi bóng phải có khí phách như thế! Bọn em cuối cùng cũng học được cách tự kiềm chế rồi! Tốt lắm! Thầy rất cảm động…..".

"Cái vung đánh kia của Tưởng Thừa rất tốt!" – Thầy Lỗ đè âm thanh của lão Từ không còn lại chút gì, rống đến nỗi một bên tai của Tưởng Thừa cũng ong ong -"Kỹ thuật thế này luôn! Đánh mà một chút nóng nảy cũng không có!"

"Thầy cũng phải lên lớp với lớp 7, ngày mai làm sao đối mặt với bọn nó" – Quách Húc nói – "Bất công như vậy sao".

"Bọn nó cũng có thể học hỏi lớp 4 thầy dạy lúc trước mà, cả tập thể kháng nghị không muốn thầy lên lớp!" – thầy Lỗ nói – "Thầy chính là thích quang minh lỗi lạc! Đánh nhau cũng phải quang minh lỗi lạc, em xem năm ngoái…… "

"Thầy Lỗ! Thầy Lỗ à! Đừng có mà nói tới chuyện đánh nhau hoài!" – thầy Từ cắt lời thầy ấy, nhìn thành viên đội bóng – "Tôi lấy các em làm quang vinh! Tôi lấy các em làm quang vinh!"

Tưởng Thừa rất lao lực để thoát ra khỏi đám người, kéo kéo lại cổ áo.

"Mệt chết tôi rồi" – Cố Phi cũng đã chen ra ngoài – "Thể lực này của lớp 7 thật kinh người."

"Tụi nó nhiều dự bị" – Tưởng Thừa nhìn qua đám người đang hưng phấn ở phía sau – "thầy Lỗ vừa rồi nói năm ngoái là chuyện gì vậy?"

"Năm ngoái thầy ấy đánh nhau với lớp 12 – Cố Phi nói – " Cực kỳ đặc sắc, sau đó chính là bị từ lớp 12 đuổi tới khối của tụi mình dạy."

"….. Thật có cá tính mà" – Tưởng Thừa cảm thán một câu.

"Mấy ngày này cậu đợi tôi trước khi tới trường đi" – Cố Phi nói.

"Hửm?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta một chút, lại nhìn qua bên lớp 7, bên đó người của lớp 7 đã cúi đầu ủ rủ đem ghế kéo về, chỉ còn lại mấy người trong đội bóng đứng đó nhìn qua bên này.

"Mấy thằng bên Hồ Kiến không cần để ý tới, dân học trò không có bản lĩnh lớn gì" – Cố Phi nói – "Giang Tân mới là phiền phức."

“Giang Tân là ai?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đầu lợn rừng” – Cố Phi nói – “Nó là biểu đệ của Hầu tử.”

“Hầu tử?” – Tưởng Thừa ngây người ra, nghĩ tới nửa ngày trời mới nhớ ra Hầu tử là ai, đột nhiên có chút không nói nên lời – “Lưu manh ở đây của các cậu cũng là tập đoàn gia đình sao? Làm sao lại kéo vào cả Hầu tử?”.

“Phí lời, cậu đâu có đến nơi khác lưu manh, đây chính là địa bàn của đám người Hầu tử.” – Cố Phi nói.

“Hầu tử không phải sợ cậu sao?” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

“Nó là không muốn tùy tiện chọc tôi” – Cố Phi vươn vai – “Không phải sợ tôi.”

“Tại sao?” – Tưởng Thừa truy hỏi.

“Tôi không muốn sống.” – Cố Phi nhìn cậu một cái.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói nên câu.

“Đi đi đi!” – Vương Húc xông tới người hai bọn họ – “Đi rửa mặt, hồi nữa xem lớp 2 thi đấu, buổi tối đi ăn một chầu, Dịch Tĩnh nói có thể dùng tiền quỹ lớp.”

“Lấy của công đi ăn uống?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đây là chi tiêu bình thường! Làm sao lại thành lấy tiền của công đi ăn uống được? Chúng ta đã vì cả lớp lấy được vinh quang!” – Sống lưng của Vương Húc dựng thẳng lên – “Cả lớp đều đã đồng ý! Còn có đại diện cùng đi theo ăn nữa!”.

“……Càng nói càng giống như có vấn đề rồi.” – Tưởng Thừa không nhịn được cười.

“Đúng đó, bên nữ sinh muốn cùng tụi mình đi ăn” – Vương Húc nhỏ giọng lại, còn đưa ánh mắt của mình nhìn qua bên nữ sinh – “Tôi nghĩ là như vậy cũng náo nhiệt nên đồng ý rồi!”.

“Lấy công làm tư.” – Cố Phi nói.

“Đệt!” – Vương Húc lập tức có chút thẹn thùng, nhưng nghĩ nghĩ lại vươn cái cổ của mình lên – “Hai đứa tụi bây nhắm ai cứ tới à!”.

“Cút.” – Cố Phi trả lời.

Thi đấu với lớp 2 thật ra cũng y vậy, không phải lo lắng gì, đối thủ yếu, cũng không có tay đen như lớp 7, toàn bộ quá trình đều là một bên bị dồn ép ra đất mà đánh.

“Tụi mình chơi không lại rồi.” – Tưởng Thừa đứng dưới rổ nhìn đám người của lớp 2 trên sân.

“Ừm.” – Cố Phi đáp.

“Thực lực của tụi nó quá đồng đều, dáng người cũng cao” – Tưởng Thừa lấy tay che miệng lại, không muốn để cho Vương Húc đang ở kế bên nghe thấy lại nhụt chí – “Tụi nó bình thường luôn chơi bóng thế này phải không? Phối hợp như thế này.”

“Lớp tụi nó là Lưu hiệu trưởng dạy, không có việc là đi chơi một trận” – Cố Phi nhỏ giọng nói – “Mà quả thật là người biết chơi bóng đều tập hợp lại một chỗ”.

“Như thế nào?!” – Vương Húc ở một bên cầm điện thoại quay phim – “Tôi quay được một chút rồi, lúc đụng phải tụi nó cũng là sau kỳ thi, còn có thời gian nghiên cứu một chút về nhược điểm của tụi nó”.

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Lớp tụi nó không có ai cường tráng được như Lư Hiểu Bân của tụi mình” – Vương Húc nói – “Taoo thấy cũng không có ăn ý được như hai đứa tụi bây, nói không chừng….. ”

“Đừng để giọng nói của mày bị thu vào” – Cố Phi cắt ngang cậu ta – “Đến khi xem lại video nghe thấy phiền.”

“Đ!t! Mày bây giờ chính là làm phách” – Vương Húc nheo mắt một cái với Cố Phi – “Có điều cũng có thể hiểu được, tao cũng làm phách mà”.

Xem xong thi đấu của lớp 2, Tưởng Thừa có hai cảm nghĩ, một là chơi không lại rồi, hai là đội cổ vũ đúng thật mạnh mẽ.

Lúc chuẩn bị đi, lớp trưởng của lớp 2 đi tới.

“Cậu ta tên là Hà Châu” – Cố Phi quay đầu qua nói bên tai Tưởng Thừa – “Đừng mù tên gọi nữa”.

“……Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Vương Húc vừa thấy Hà Châu đi tới liền nhanh chóng ra tiếp đón, nhưng Hà Châu chỉ gật đầu với cậu ta một cái, trực tiếp lách sát qua người Vương Húc đi tới trước mặt Cố Phi.

"Trận sau đụng với các cậu rồi." – Hà Châu nói.

"Ừm" – Cố Phi cười cười – "Muốn nhường sao?"

"Trước giờ chưa từng nhường" – Hà Châu cũng cười cười – "Các cậu cũng không cần phải nhường…… Tôi đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể đấu với các cậu một trận".

Cố Phi không nói nữa.

Hà Châu xoay đầu nhìn Tưởng Thừa: "Cậu tên là Tưởng Thừa phải không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Tưởng Thừa."

"Tôi là Hà Châu" – Hà Châu cười, trong ánh mắt lại có thể thấy ra vài tia khiêu khích – "Tới lúc đó cũng đừng có kiếm lại, vua ba điểm."

(chuyên vào bóng 3 điểm)

Sau khi Hà Châu đi, Vương Húc nhìn bóng lưng của cậu ta, có chút không thoải mái: "Thằng quỷ này chính là khẩu Phật tâm xà."

"Đi học sát khí này của người ta đi" – Cố Phi nói – "Đội trưởng."

"Đệt, đi ăn, đi!" – Vương Húc phất tay, nghĩ nghĩ lại quay đầu nhìn Tưởng Thừa – "Mày còn có biệt hiệu vua ba điểm rồi a? Cực ngầu a, tao là một đội trưởng cũng không có nổi danh được như mày à?"

"Mày mạnh mà" – Tưởng Thừa giơ lên cho Vương Húc một ngón cái.

"Tao mạnh cái mốc xì, mày nói coi, mày là vua ba điểm, vậy tao là gì?" – Vương Húc chỉ vào chính mình.

"Đội trưởng của vua ba điểm." – Cố Phi và Tưởng Thừa đồng thanh nói.

Vương Húc trừng mắt nhìn bọn họ một hồi: "Tao thấy hai người tụi mày có thể đi lấy thêm giải thưởng bạn cùng bàn ăn ý nhất được rồi."

Ra khỏi trường học, Tưởng Thừa vừa nhìn đã thấy Cố Miểu đang ngồi trên lan can bãi giữ xe, ván trượt dựng thẳng trên lan can, một chân của Cố Miểu lắc lắc, chân còn lại đạp ở trên ván truợt.

Tưởng Thừa vẫy tay với Cố Miểu.

Cố Miểu một chân đá ván trượt xuống đất, trực tiếp từ lan can nhảy xuống dẫm trên ván trượt, nương theo quán tính trượt ván tới.

"Soái." – Tưởng Thừa nói.

"Quá soái rồi Miểu Miểu nữ vương!" – Vương Húc vỗ tay.

Một đám người một trận khen ngợi Cố Miểu, Cố Miểu ai cũng không quan tâm, một mặt lạnh lùng ở quanh đám người lướt một vòng.

Thật sự là rất soái, Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu như đang cùng một thể với ván trượt, chỉ là nghĩ nghĩ lại, phần soái khí này của Cố Miểu có một phần là do tâm lý hoặc sinh lý có chút vấn đề, cậu lại cảm thấy có chút thương cảm.

"Cậu" – Cố Phi tới gần Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – "Nhanh lên xe tôi."

"Sao rồi?" – Tưởng Thừa nhìn quanh bốn phía, không có nhìn thấy Hầu tử hay người có thể là đồng bọn của Hầu tử xuất hiện mà cần phải chạy trối chết.

"Tôi không muốn chở nữ sinh." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa phản ứng lại, gật gật đầu.

Tiếp đó chính là thấy Cố Phi một ngựa dẫn đầu ngay cả em gái cũng không chú ý tới xông thẳng vào nhà giữ xe lấy chiếc xe đạp của mình ra trực tiếp đạp thẳng về phía trước.

"Cố Miểu đi theo!" – Tưởng Thừa hô lên, sau đó đuổi theo sau xe của Cố Phi chạy mấy bước.

Cố Phi cũng không biết tại sao lại sợ nữ sinh của lớp tới như vậy, đạp tới tốc độ này chính là không phải người có thể đuổi kịp.

"Đệt! Cậu sao không bay luôn đi!" – Tưởng Thừa không thể không nắm lấy áo của cậu ta, kéo chậm lại tốc độ xe mới leo lên ngồi được.

“Cậu lên rồi lại bay tiếp” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa vừa ngồi vững liền thấy một cái bóng ở kế bên vụt vèo qua chạy thẳng về phía trước.

Cố Miểu đã bay trước rồi, tốc độ này…. Tưởng Thừa nhất thời cảm thấy bản thân ngồi trên xe cậu ta thật sự là làm chậm tốc độ bay rồi.

Cùng Cố Miểu một trước một sau bay được nửa dặm, Tưởng Thừa nghe thấy điện thoại reo lên, mò ra xem một chút, là Vương Húc.

“A lô?” – Cậu tiếp điện thoại.

“Không biết còn tưởng hai người tụi bây bị tiêu chảy đi tìm nhà xí đó!” – Vương Húc nghe máy là vừa đạp xe vừa hô to – “Biết đi đâu ăn không mà chạy xông nhanh tới như vậy!”

“……Đi đâu ăn vậy?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Trung tâm thành phố! Tiệm lẩu shabu shabu trên quảng trường! Cố Phi biết” – Vương Húc nói – “Chỗ tụi tao làm gì có đồ ăn ngon! Ở chỗ tụi tao mày cũng chỉ có thể ăn bánh nhân thịt Vương Nhị!”

“Được rồi biết rồi” – Tưởng Thừa cười lên, ngắt máy xong cậu vỗ vỗ sau lưng Cố Phi – “Ai, vị phi công này.”

“Đi đâu?” – Cố Phi quay đầu lại hỏi, lại huýt sáo một cái, kêu Cố Miểu đang cắm đầu xông kích về phía trước.

“Nói là tiệm lẩu shabu shabu ở quảng trường.” – Tưởng Thừa nói.

“Khẳng định là chỗ Vương đội trưởng đặt, cậu ta thích cái tiệm đó.” – Cố Phi ở trên đường quẹo lại.

Cố Miểu nhích lại gần, khom người vươn một tay ra móc ở dưới cái mông của Tưởng Thừa.

“Ai!” – Tưởng Thừa giật bắn người, vội vàng ngồi thẳng lên, hai tay ôm lấy eo của Cố Phi – “Em làm cái gì đó?”

Cố Miểu nắm lấy được giá ghế sau của xe, một mặt bình tĩnh nhìn cậu một cái liền nhìn chằm chằm đường.

“Anh của em một mình kéo hai, sắp mệt chết rồi.” – Tưởng Thừa cười nói.

“Bộ dáng của nó như vậy không có sức nặng.” – Cố Phi nói.

“Hồi nữa cậu mệt rồi tôi chở thay cậu đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi cứ nghĩ cậu không biết chạy xe.” – Cố Phi quay đầu lại.

“……Tôi là không có xe đạp” – Tưởng Thừa nói, nghĩ nghĩ lại thở dài – “Tôi lại lười không đi mua.”

“Thật thần kỳ, lười đi mua xe lại không lười mỗi ngày phải đi bộ” – Cố Phi nói – “Bữa nào tôi đưa cậu đi nhé, chỗ lần trước tôi dẫn cậu mua len có một tiệm.”

“Được.” – Tưởng Thừa đáp lại một tiếng.

Hai người không nói chuyện nữa, Tưởng Thừa nhìn lưng sau của Cố Phi, Cố Miểu đang ở đằng sau vèo vèo, cảm giác thế này rất thoải mái, còn có chút yên tĩnh tạm thời phảng phất như ngăn cách với bốn phía.

Có điều Tưởng Thừa cảm thấy tư thế của mình có gì đó không đúng, nửa ngày trời mới bỗng nhiên chú ý tới tay của mình còn đang đặt trên eo của Cố Phi.

Phát hiện này làm cho cậu hoảng hốt thật lớn, nhưng lại không để cho mình như bị điện giật mà buông tay ra, cậu không muốn già mồm khuếch đại tới như vậy.

Chỉ là lòng bàn tay vốn dĩ không có cảm giác gì, sau khi phát hiện ra việc này, cuối cùng mới cảm thấy được cách qua một lớp áo, đều có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Cố Phi.

Đây chính là trúng tà rồi, Tưởng Thừa nhắm mắt lại thở dài.

41. Chương 41

Năm lớp 10 khi còn chưa chia lớp, Cố Phi học ở lớp 1, lúc ấy trong lớp có một thằng lỗ mãng, vào tiết tự học vừa khéo lại ngồi chuyện trò với bạn nữ ngồi hàng cuối, nói chung là cùi chỏ hai đứa có đụng chạm vào nhau, rồi sau đó hết tiết tự học thằng này phóng ngay vào nhà vệ sinh.

Nghe nói là tuổi trẻ sung mãn, chỉ cần đụng cùi chỏ đã khiến thằng nhỏ của mình nhanh bắn ra, đến nhà vệ sinh vứt quần lót.

Việc này làm cho cả lớp cười nhạo, chọc ghẹo suốt cả một học kỳ cũng chưa dứt.

Lúc ấy Cố Phi cảm thấy rất buồn cười, thế mà bây giờ lại có cảm giác không khác là mấy.

Cậu đưa mắt xuống nhìn qua bên trái thân thể mình một chút, tay trái Tưởng Thừa còn đặt ở trên eo cậu, lúc đầu là bị Cố Miểu dọa tới mức phải túm lấy cậu một cái, sau đó hẳn là bởi vì Cố Miểu vẫn cứ bám vào yên sau xe, tay cậu ta không có chỗ đặt, bèn nửa thả nửa túm không rời khỏi vùng eo cậu.

Mức độ này nếu như không dùng mắt để nhìn, hầu như cũng không hề cảm giác được sự tiếp xúc, đối với Cố Phi mà nói ở tình huống bình thường sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, yên sau xe đạp, mô tô của cậu đã chở qua rất nhiều người, nam có nữ có, loại tiếp xúc này quả thực lại hết sức bình thường.

Nhưng mà bây giờ người ấy lại là Tưởng Thừa.

Giờ mà cậu thấy Tưởng Thừa, đôi khi sẽ không thể kìm chế được, nghĩ đến thân thể cậu ta thấp thoáng dưới những thiết kế rách rưới giống như bệnh thần kinh của Đinh Trúc Tâm, da thịt mơ hồ hiển hiện.

Chân của cậu ta, eo cậu ta, lưng cậu ta, thậm chí là vết sẹo trên xương sườn và miệng vết thương đã hở ra của cậu ta.

Tất cả những điều đó kết hợp lại, giờ đây Tưởng Thừa còn đặt tay trên eo cậu, chính là một quả lựu đạn.

Chỉ cần nổ tung, không chừng tiếp đến còn có thể làm hư nốt cái quần lót của cậu.

Đạp xe được một hồi, cậu thấy một đám thành viên đội bóng ở phía trước, yên sau của tụi nó đều chở một bạn gái.

Cố Phi đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng về sau, sau đó bóp bóp phanh, tốc độ xe hạ xuống một chút, mặt Cố Miểu vừa vặn đụng vào trong lòng bàn tay, vì vậy mặt đập vào tay của cậu, cũng làm tốc độ ván trượt chậm lại.

"Sao vậy?" – Tưởng Thừa ở phía sau hỏi.

"Cậu chở tôi đi." – Cố Phi chống chân xuống đất, quay đầu lại nhìn cậu.

"Mệt rồi à?" – Tưởng Thừa xuống xe – "Sức lực của cậu cũng quá thảm hại rồi, mới đấu bóng xong một trận đã không đạp xe nổi."

"Trước đây sao tôi không phát hiện ra cậu nói nhiều như vậy kìa?" – Cố Phi cũng xuống xe, ném tay lái vào tay cậu ta.

"Tôi chưa từng phối hợp qua với Nhị Miểu" – Tưởng Thừa vắt chân qua xe – "Liệu nó có té không?".

“Cậu sắp ngã thì nó sẽ tự động tránh ra” – Cố Phi qua yên sau ngồi xuống – “Đi thôi.”

“Bắt đầu đạp lại tốn nhiều sức lực, cậu không thể chờ tôi…” – Tưởng Thừa nói.

“Không thể, tôi mới đấu xong trận bóng đã chạy xe đạp, thể lực bị tiêu hao hết rồi.” – Cố Phi vừa nói vừa lấy điện thoại ra bắt đầu chơi.

“Đệt.” – Tưởng Thừa nhỏ giọng mắng một tiếng, chỉ có thể nắm tay lái, gắng sức tại chỗ mà đạp xe đi.

Cố Miểu đầu tiên là rời khỏi cậu, cách xa hai bước đạp ván trượt, một lát sau mới lại gần tiếp tục tóm chặt yên sau trượt về phía trước.

Tưởng Thừa đạp nhanh một đoạn, đuổi kịp đám người Vương Húc ở phía trước.

“Đến rồi” – Quách Húc quay đầu lại liếc mắt nhìn – “Tụi bây chạy nhanh quá đi”.

“Đói bụng” – Tưởng Thừa nói.

“Tưởng Thừa.” – Bên trái có một nữ sinh kêu cậu một tiếng.

Cậu quay đầu, nữ sinh đang cầm điện thoại trong tay “tách” một cái, cậu thở dài: “Chụp trộm mà cũng không biết tắt tiếng sao?”.

“Đây không phải là chụp trộm nha” – Cô bé hơi ngượng ngùng, che miệng nở nụ cười cả buổi.

Một đám người vừa cưỡi xe đạp vừa tán gẫu, từ nơi này đi tới trung tâm thành phố bên kia chặng đường không ngắn, bọn họ ầm ĩ chiếm hết một đường xe chạy, khi có mô-tô cùng xe điện vượt qua, bọn họ phải chen thành một đoàn, cười rũ rượi thêm một trận.

Thật là cái tuổi ăn phân cũng có thể cười được, Tưởng Thừa nhìn người trước sau trái phải.

Mấy đứa này, nếu như là trước đây, căn bản là loại sẽ bị cậu và Phan Trí phun tào*, có phần quê mùa, lại còn rất ngốc, nhưng bây giờ cậu lại chơi chung với tụi nó, cùng cưỡi xe chen chúc trên đường.

(*phun tào: nói năng chế nhạo, bắt bẻ để trêu chọc đối phương)

Chỉ có điều không có cười rũ rượi như vậy mà thôi, nhưng cậu với Cố Phi thì số lần cười không kiềm chế nổi đã đếm không hết.

Cố Phi nãy giờ vẫn không nói gì, vẫn bộ dáng không hòa đồng như cũ, ngồi phía sau cậu cúi đầu chơi điện thoại.

Lúc các bạn gái muốn lén chụp ảnh, Cố Phi dựa thẳng trán vào lưng cậu.

"Đừng chụp, mấy bạn chỉ cần nói muốn ảnh của ai trong hai người tụi nó là được" – Vương Húc đạp xe chở theo Dịch Tĩnh, một bộ dáng tinh lực tràn đầy, trung khí cũng rất dồi dào – "Tôi đây có đủ, ảnh Tưởng Thừa ăn bánh nhân thịt cũng có luôn".

"Ông nội mày" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Gửi tới cho xem thử đi!" – Lập tức có nữ sinh hô lên.

"Không thể tùy tiện gửi, tôi đánh không lại Tưởng Thừa đâu" – Vương Húc nói – "Chỉ có thể bán, 20 đồng một tấm." (68,023VND)

"Vì 20 đồng tiền, mày lại bằng lòng chịu bị đánh một trận…." – Lư Hiểu Bân nói.

Mọi người tức thì cười rộ lên.

"Mày ngậm miệng lại!" – Vương Húc lườm cậu ta – "Mày có biết tính toán hay không! Mười người mua chính là 200 đồng!"

"Cũng đúng" – Lư Hiểu Bân ngẩn người – "Vậy thì cũng rất nhiều ha, hiện giờ Tưởng Thừa có nhiều fan, mỗi người một tấm…Mày kiếm lời không ít rồi".

"Chỉ số thông minh của tụi bây đâu" – Quách Húc thở dài – "Một tấm hình nhiều lắm bán một lần, bán cho một người, người ta làm lại một chút là xong, ai còn tìm mày mua nữa…"

"Cút!" – Vương Húc rống lên một tiếng – "Chỉ có mình mày chỉ số thông minh cao đúng không!"

"Ca này làm ăn không tệ nha" – Cố Phi ở phía sau nhỏ giọng nói – "Tôi đây có hình không trùng với ai, chất lượng HD, có mặt, không che…"

"Cậu có còn chút phẩm hạnh của nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp hay không?" – Tưởng Thừa quay đầu lại cũng nhỏ giọng nói.

"Có mà, cho nên tôi không bán" – Cố Phi nói – "Tôi đợi giá cao…"

“Có tin tôi ném cậu xuống dưới không?” – Tưởng Thừa nói.

“Không tin.” – Cố Phi trả lời.

Tưởng Thừa há miệng không nói nên lời.

“Còn một màn không qua được” – Cố Phi đem điện thoại giơ lên bên cạnh mặt cậu – “Lát nữa cậu giúp tôi nha?”.

“… Đệt” – Tưởng Thừa cạn lời – “Cậu vẫn còn cùng Lý Viêm phân cao thấp sao?”

“Ừm” – Cố Phi tiếp tục chơi – “Cậu ta đã hơn tôi ba màn rồi.”

“Lát nữa tôi giúp cậu chơi qua ba màn đó” – Tưởng Thừa nói – “Chơi cái trò chơi phí thời gian này mà giống như làm đại nghiệp gì đó vậy, tôi chờ cậu cứu vớt Trái Đất này”.

Cố Phi ở phía sau cười phá lên: “Đúng vậy, trước hết phải tiêu diệt những người ăn nói khó nghe đã.”

Bởi vì lúc xuất phát Vương Húc mới gọi điện đặt phòng riêng nên phòng riêng cỡ lớn đã không còn nữa, cả đám người tính cả đội viên cùng nữ sinh xấp xỉ hai mươi người, cuối cùng nhân viên phục vụ đem ba cái bàn vuông ghép lại thành một cái trong một phòng riêng khác.

“Dồn lại đi” – Nhân viên phục vụ nói – “Người trẻ tuổi mà, dồn lại càng thân thiết.”

“Được! Dồn vô!” – Vương Húc gật đầu, sau đó đem từng người từng người đẩy vào trong phòng.

Tưởng Thừa kéo Cố Miểu ngồi xuống ghế dựa vào tường ở bên trong nhất, cậu đồng ý với Cố Miểu là sẽ ngồi cùng nhau, Cố Phi cũng chen chúc tới, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Cậu không ngồi cạnh bên Cố Miểu à?” – Tưởng Thừa nhìn một chút, bên trái là Cố Phi, bên phải là Cố Miểu.

“Không kịp thay đổi” – Cố Phi đứng dậy vừa định đổi chỗ, nhìn thấy tất cả mọi người chui vào, nhanh chóng ngồi xuống, hạ thấp giọng – “Đổi đi đổi lại thì hai bên đều là con gái”.

“Không phải chứ” – Tưởng Thừa có chút buồn cười – “Cậu là có bệnh gì đây?”

“Không phải bệnh” – Cố Phi nói, bên kia Dịch Tĩnh ngồi xuống bên cạnh cậu, cậu thản nhiên nhẹ nhàng đem cái ghế dịch qua bên Tưởng Thừa, nghiêng đầu nhỏ giọng nói – “Chỉ là không quen.”

"Đường đường là một lão đại…" – Tưởng Thừa rót chén trà đặt tới trước mặt Cố Miểu – "Cố Miểu uống chút nước, cởi áo khoác ra, mặt nóng đỏ hết lên rồi kìa".

Phòng riêng nhỏ, cả một đám người chen nhau, sau khi đi vào, vây quanh cái bàn dài giống như mở buổi họp gì đó, vừa nóng vừa ồn ào.

Cố Miểu uống một hớp nước, sau đó giơ tay cởi mũ ra ném lên trên bàn, một đầu tóc xổ ra lung ta lung tung, lấy áo khoác cởi ra bỏ trên đất bên cạnh.

"Treo ở móc trên giá kia kìa" – Cố Phi nói, chỉ chỉ giá treo áo trong góc bên cạnh, đem áo khoác mình cũng cởi ra đưa cho Cố Miểu – "Đem áo của anh hai treo lên luôn".

Cố Miểu liền cầm lấy áo khoác cùng mũ đi qua treo lên, vẫn là một đầu tóc lung ta lung tung.

"Túm túm tóc lại" – Tưởng Thừa nói – "Em là con gái, phải chú ý hình tượng một chút."

Cố Miểu nhìn qua bên cậu một, hơi mấy kiên nhẫn cào loạn trên đầu lung tung mấy lần, sau đó nhìn tới áo khoác của cậu.

"A." – Tưởng Thừa vội vàng đem áo khoác cởi đưa cho Cố Miểu – "Giúp Thừa ca cũng treo lên móc luôn nhé, cảm ơn em".

Cố Miểu một mặt nghiêm túc cầm áo khoác của cậu đi qua, bởi vì không đủ cao nên đem chồng lên treo cùng một cái móc áo khoác của Cố Phi, sau đó quay người trở lại ngồi, cầm lấy cốc rụt vào bên trong ghế tựa từ từ uống trà.

Tưởng Thừa lấy cái ghế lùi ra sau dựa vào sát tường, ôm cánh tay nhìn một đám người trong phòng nói chuyện đến mức kéo căng cả cổ họng, vô cùng ồn ào, vô cùng lộn xộn, cửa phòng vốn mở, nhân viên phục vụ cũng là không chịu nổi, đi tới đóng lại.

Tuy nhiên cũng rất vui vẻ, đã rất lâu rồi cậu không gặp gỡ mọi người như thế, ở trường học cũ đứa nào cũng điên cuồng học tập, trong nhà cũng quản lý rất nghiêm, học xong đa số đều về nhà.

Tuýp người không có chuyện gì để trốn học cũng không có chỗ nương thân như cậu, ngay cả bầu bạn cũng không có bao nhiêu….

Cảnh náo nhiệt trước mắt làm cho cậu cuối cùng cũng cảm thấy được chút ấm áp nên có của mùa xuân.

"Ăn cái gì, ăn cái gì!" – Vương Húc cầm thực đơn bắt đầu lo liệu – "Tôi chọn ba cái nồi lẩu, đều là lẩu uyên ương, đủ chưa?"

“Đủ đủ đủ!” – Có người hô trả lời – “Nồi lẩu không quan trọng, quan trọng là thịt! Là đồ ăn!”

“Thịt với đồ ăn bảo đảm đủ” – Dịch Tĩnh cười vỗ vỗ túi sách của mình – “Quỹ lớp đã mang theo, Từ tổng nói nếu vượt quá kinh phí thầy ấy sẽ bù vô.”

“Thầy Từ nha, có đôi khi rất là hào phóng” – Vương Húc nói – “Chỉ là nói chuyện quá dông dài, so với mẹ tôi còn ghê gớm hơn, nói gì thì nói, trước tiên phải làm mình cảm động… Thịt dê! Thịt bò lát! Thịt ba chỉ! Nhanh! Có muốn ăn gì mau nói ra, để tôi viết vào!”.

“Tôi thấy nực tới mức buồn ngủ.” – Cố Phi cũng dựa về phía sau.

Một đám người đi chơi bóng, áo khoác đều cởi hết elra, bên trong là áo tay ngắn, lúc Cố Phi dựa tới, nhẹ nhàng cọ một chút trên cánh tay cậu.

Mùa này vẫn không thể mặc áo ngắn tay bên trong, đột nhiên da thịt tiếp xúc thân mật như vậy, khiến Tưởng Thừa nhất thời mang loại cảm giác khác thường.

Cố Phi đại khái cũng giống vậy, Tưởng Thừa cảm giác cậu ta lập tức xích lại về phía Dịch Tĩnh bên kia, nhưng không quá hai giây, cậu ta vội dịch trở về.

Tưởng Thừa ngẫm lại cảm thấy có chút buồn cười, nhìn về phía ly trà trước mặt cười phá lên.

“Đệt” – Cố Phi cũng bật cười, dứt khoát trực tiếp buông lỏng tựa tay vào, chân cũng tựa vào bên chân cậu – “Cười nữa tôi diệt khẩu cậu.”

“Với một cọng cao su, tôi có thể giết ngược lại cậu…” – Tưởng Thừa cười, nhìn lướt qua chân của cậu và Cố Phi dựa vào một chỗ ở dưới bàn, đột nhiên phát hiện mình đối với đụng chạm của Cố Phi đã tiếp nhận đến mức độ giống như cậu và cháu trai Phan Trí.

Hơn nữa cái cảm giác này so với Phan Trí còn hoàn toàn khác nhau.

…..Đương nhiên là hoàn toàn khác nhau, Phan Trí là anh em, là anh em cùng ăn dầm nằm dề gì cũng chia sẻ được với nhau, có thể bung xõa với nhau, mà Cố Phi lại là một đồng loại có sức hấp dẫn trực quan cùng ma lực quyến rũ đối với cậu.

Mặc dù cậu trước giờ không nghĩ tới phải tìm được đồng loại, càng chưa hề nghĩ tới việc sưởi ấm lẫn nhau, nhưng lại không thể không thừa nhận, giống như bây giờ thế này, giống với trước mắt như vậy, trong đám đông náo nhiệt, bầu không gian bên trong lại phần nào nóng bức quá độ, không có ai để ý đến chút tình tiết nhỏ nhoi bên này, một chút mờ ám trước mắt không muốn ai biết, cậu thầm muốn lẳng lặng hưởng thụ cảm giác dễ chịu này.

“Đại Phi uống gì, rượu trắng nhé?” – Vương Húc xông tới chỗ hai người các cậu lật lật thực đơn.

“Ừm.” – Cố Phi đáp một tiếng.

“Tưởng Thừa thì sao?” – Vương Húc nhìn Tưởng Thừa – “Hai đứa mình cũng chưa từng uống rượu cùng nhau, cậu uống gì?”

“…..Tùy mày” – Tưởng Thừa vốn định nói cậu không uống, nhưng nhìn trong phòng này một đám người nhiệt huyết sôi trào, thắng trận bóng không tính, trước mắt còn là mấy nữ sinh, đoán chừng cậu có nói không uống, lúc này cũng sẽ có người đến ép chết.

“Được đó” – Vương Húc nói – “Tùy tao à? Khẩu khí này, không hổ danh là vua ba điểm.”

“Mới vừa rồi mày còn nói thầy Từ dông dài.” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta một cái.

“Nói chuyện với đội trưởng phải chú ý chút” – Vương Húc chỉ chỉ cậu – “Hồi khai giảng nhé, tao đây chính là nể mặt Đại Phi mới thả cho mày thoát thân”.

“Ồ.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Nhân viên phục vụ —-” – Vương Húc kéo cửa hô ra ngoài một tiếng – “Nhanh mang đồ ăn lên! Lấy thêm thùng Ngưu Nhị! Còn nước ép trái cây tại chỗ nữa —- ”

Sau đó liền quay đầu lại nhìn Cố Miểu: “Miểu Miểu nữ vương, em uống nước trái cây không? Có nước chanh với nước bắp ngô.”

Cố Miểu không ngẩng đầu, hai tay nâng cốc trà lắc lắc đầu.

“Nó uống gì vậy?” – Vương Húc nhìn Cố Phi.

“Bia.” – Cố Phi nói.

“……Cái đệt” – Vương Húc ngẩn người, quay đầu – “Lấy thêm bia, nữ vương nhà tôi muốn uống!”

“Ai dô, đừng hét nữa!” – Nhân viên phục vụ đứng ở cửa – “Người đã gần tới trước mặt rồi còn gọi to nữa…”

“Anh của cậu hôm nay cao hứng —-” – Vương Húc tiếp tục la – “Nhanh, trước tiên đem thịt với rượu mang lên!”

“Biết rồi, thịt! Rượu!” – Nhân viên phục vụ cầm chén đũa cho bọn họ xong, quay người chạy từ từ ra ngoài.

Dịch Tĩnh đứng lên, từ trong túi sách lấy ra cái camera, đưa cho một nữ sinh bên cạnh Vương Húc: “Quyên Nhi, trước tiên chụp tập thể một tấm đi, cậu từ bên đó chụp, một lát sau mình từ bên này chụp.”

“Được” – Nữ sinh kia tiếp được camera mà cô đưa qua, vừa lui về phía sau vừa nói – “Các cậu dựa hết vào trong một chút, nếu không sẽ chụp không đủ người”.

Tất cả người trong phòng lập tức đều ép qua bên Cố Phi và Tưởng Thừa.

“Xích vô! Xích vô!” – Vương Húc chen tới bên cạnh Dịch Tĩnh, một tay chống tường, vừa thăm dò cơ thể.

Dịch Tĩnh cười trốn cậu ta, hơi di chuyển dựa vào bên người Cố Phi.

Cố Phi không lên tiếng, chỉ là nhanh chóng dựa qua Tưởng Thừa ở bên này.

“Đệt” – Tưởng Thừa vừa mới đem Cố Miểu ôm vào liền bị người bên phải lấn qua, ép vào Cố Phi chặt chẽ tạo thành một đống – “Các cậu nên giảm cân!”

“Nhanh lên.” – Cố Phi nhìn nữ sinh chụp ảnh.

“Cười lên!” – Nữ sinh kia chỉ huy – “Lớp 8 là số một!”

“Lớp 8 là số một!” – Một đám người cùng nhau rống lên.

Cô nàng bấm máy chụp, mọi người vừa muốn tản ra, nhỏ đã nôn nóng mà vẫy tay ra hiệu: “Đợi đã, tôi còn chưa chụp đó…”

“Gọi nhân viên phục vụ!” – Vương Húc chỉ vào cửa – “Gọi nhân viên phục vụ đến chụp cho tụi mình!”.

Nhân viên phục vụ vừa tiến đến liền bị tầng lớp chen chúc của bọn họ dọa sợ hết hồn: “Mới vừa rồi không cảm thấy các anh chị có nhiều người tới như vậy…”

“Chụp nhanh!” – Tưởng Thừa không nhịn được cũng giục một tiếng.

Ghế dựa của cậu và Cố Phi không để sát liền vào nhau, bây giờ bị chen lấn, hai người đều vặn vẹo thắt lưng, tay cậu không thể không chống lên đùi Cố Phi, tư thế này không còn có thể kiên trì được bao lâu.

“Ghép thành trái tim! Ghép trái tim!” – Vương Húc đột nhiên nói.

“Ghép cho cậu hai quả trứng vàng ấy!” – Tưởng Thừa quả thực muốn điên – “Tôi chỉ có một cánh tay.”

“Tôi cũng chỉ có một cánh tay, không ghép được.” – Cố Phi nói.

“Hai cậu, mỗi người vừa vặn ghép một cái, nhanh lên!” – Vương Húc thúc giục – “Dùng một tay hết đi! Tìm người bên cạnh ghép lại thành một trái tim, bên cạnh không có ai thì dùng hai tay! Hôm nay lúc thi đấu chúng ta ghép trái tim lớn, bây giờ ghép trái tim nhỏ đi, dùng ngón tay làm! Dịch Tĩnh… Đến, hai tụi mình ghép một cái!”

“Ai…” – Dịch Tĩnh bất đắc dĩ cười, cùng cậu ta dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ ghép lại thành một trái tim.

“Miểu Miểu nữ vương em dùng hai tay, biết làm hình tim không?” – Vương Húc quả thực gấp chết rồi.

Cố Miểu nâng cốc trà dựa vào trên người Tưởng Thừa, giống như không nghe thấy cậu ta nói chuyện.

“Nó không biết.” – Cố Phi thay Cố Miểu trả lời, sau đó đem tay trái duỗi ra một chút trước mặt Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi, đem ngón cái và ngón trỏ tay phải của mình hợp lại với cậu ta.

“Đã được chưa?” – Nhân viên phục vụ nói – “Tôi cần phải mang món ăn lên đây.”

“Được được!” – Mọi người đồng thanh hô.

“Một, hai…” – Nhân viên phục vụ giơ camera lên.

“Lớp 8 đỉnh nhất —-” – Vương Húc hô.

“Lớp 8 đỉnh nhất —-” – Mọi người hô lộn xộn một loạt.

Sau khi chụp xong, Tưởng Thừa chỉnh lại quần áo vừa bị chen lấn tới xộc xệch, cảm giác mồ hôi đổ xuống phía sau lưng.

Cố Phi xoa xoa chân.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta: “Cậu thật yếu ớt mà”.

Cố Phi xoa hai lần liền nhịn không được bật cười: “Miệng cậu thật khó nghe nha.”

“Nghe nói cậu muốn diệt khẩu tôi hả?” – Tưởng Thừa nói lại.

“Nghe nói cậu chỉ cần một cọng cao su cũng đủ giết ngược lại tôi hả?” – Cố Phi nói.

Nói xong hai người bọn họ liền cúi xuống dưới bàn cười ngặt nghẽo một trận.

“Đến đến đến!” – Giọng Vương Húc cắt ngang trận cười của hai người bọn họ – “Rượu đến, chia ra! Rót đều!Phe con gái tự rót nước trái cây… Miểu Miểu, bia của em!”

Vương Húc đem một ly bia để trước mặt Cố Miểu, Cố Miểu không nói một lời đứng lên, ôm lấy bia liền uống một hớp lớn.

“Mịa nó” – Vương Húc sợ hết hồn – “Nó khát nước hả?”

“Con nít không thể uống như thế được?” – Dịch Tĩnh có chút bận tâm ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Nó uống một chén như vậy rồi sẽ tự ngừng.” – Cố Phi nói.

“Thật phóng khoáng nha, cô bé này.” – Dịch Tĩnh cảm khái nói.

“Đến!” – Mọi người rót xong nâng cốc, Vương Húc giơ ly lên – “Tôi trước tiên nói hai câu! Cảm ơn mọi người cùng nhau nỗ lực, chúng ta mới có thắng lợi ngày hôm nay!”

“A —-” – Mọi người đồng loạt đem cốc gõ gõ trên bàn.

“Cảm ơn lớp trưởng đại nhân đã cổ vũ cho chúng tôi, còn dùng công quỹ cho chúng ta ăn uống” – Vương Húc nói – “Cảm ơn Đại Phi, có thể tham gia thi đấu lần này, hơn nữa còn đấu đỉnh tới như vậy! Cảm ơn Tưởng Thừa! Tuy rằng học kỳ này cậu mới chuyển trường tới đây, nếu lần thi đấu này không có chỉ huy của cậu, chúng ta đã không thể thắng được thuận lợi như thế…”

“Uống nhanh đi” – Cố Phi gõ gõ cốc.

“Cạn ly!” – Vương Húc cụng ly một cái, ngửa đầu nốc xuống hết ly rượu.

Tiếp đó là mấy nam sinh đều ngửa đầu lên dốc ly uống một phát, rượu liền đi xuống cuống họng.

"Đệt" – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói, tuy rằng ly không lớn nhưng cũng không phải loại đặc biệt nhỏ gì – "Các cậu đều nốc hết như thế sao?"

"Không cần" – Cố Phi cũng là thẳng hết một ly – "Mấy đứa phe Vương Húc kia mới uống được như vậy, người phía nam các cậu…"

"…..Tôi không phải người phía nam." – Tưởng Thừa nói.

"Từ chỗ chúng tôi về phía nam" – Cố Phi phẩy tay một cái – "Đều là…"

"Tưởng Thừa!" – Vương Húc cầm bình rượu nhìn cậu – "Mày nói tùy tiện uống gì đều được, sao lại hoàn toàn không có động tĩnh?"

Một bàn người toàn bộ nhìn lại, Tưởng Thừa quả thực bất đắc dĩ, đành phải nâng ly lên với Vương Húc, dùng giọng thấp nhất nói một câu: "Mời cái bộ não không có khơi thông của mày…"

Sau đó cũng đem một ly rượu rót thẳng vào trong miệng.

Một ly rượu vào trong bụng làm tụi con trai hưng phấn càng thêm hưng phấn, nói chuyện cũng vang dội hơn, nhân viên phục vụ đẩy cửa tiến vào xem sao: "Ơ, thật ngại quá, tưởng nhóm các anh chị đánh nhau…"

"Ăn!" – Vương Húc huơ huơ đũa.

Một đám người hưng phấn lập tức nhúng thịt ăn, một đĩa đầy thịt trên bàn trực tiếp cho vào nồi, sau đó bảy tám đôi đũa nhúng vào quấy một trận, không đến hai lần đã gắp hết.

Dịch Tĩnh gắp một miếng thịt để tới trước mặt Cố Miểu: "Em gái, ăn nhiều vào."

Cố Miểu vùi đầu ăn, cũng không quên đứng lên khom lưng cảm ơn với cô.

Tưởng Thừa múc chén canh, còn chưa đặt xuống, Cố Miểu đã chìa tay với cậu, cậu cầm chén đặt trước mặt Cố Miểu, sau đó cầm chén Cố Miểu tự múc canh cho mình.

Mới vừa ngồi xuống còn chưa kịp uống, Cố Phi đã đem bát đựng canh của mình đẩy tới: "Làm phiền cậu"

"Tự mình múc đi." – Tưởng Thừa không để ý tới cậu ta.

“Để mình giúp cậu” – Dịch Tĩnh nói.

“Không cần.” – Cố Phi nhanh lẹ cầm chén đứng lên, ào ào tự múc cho mình một chén canh đầy.

Sau khi cậu ta ngồi xuống, Tưởng Thừa dựa vào ghế tựa, cúi xuống phía dưới bàn, im lặng mà điên cuồng cười một trận.

“Uống nhiều rồi hả.” – Cố Phi nhìn cậu liếc mắt một cái.

“A, đúng là uống hơi nhiều.” – Tưởng Thừa hít sâu một hơi, nhịn cười.

Có điều chén rượu kia quả thật là mạnh, dựa vào trình độ uống rượu mạnh so với đám người này, cậu cam bại hạ phong, Vương Húc bên kia uống khí thế ngất trời, lúc này không có thầy Từ kìm giữ, giống như muốn dựa vào việc uống rượu mà chứng minh bản thân là đàn ông đích thực, từng người từng người uống đến khí vũ phi phàm.

Tưởng Thừa không có bản lĩnh kia, một ly rượu này của cậu vừa xuống, đã cảm thấy trong dạ dày thiêu đốt nhộn nhạo, thêm vào máy sưởi ở trong phòng, có cảm giác sắp ngủ thiếp đi.

“Ai.” – Cố Phi dùng cánh tay đụng cậu một cái.

“Hả?” – Đầu cậu dựa vào tường nghiêng qua nhìn Cố Phi.

Cố Phi đem một viên kẹo đặt vào trong lòng bàn tay cậu: “Kẹo bạc hà, có thể giúp tỉnh táo”.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, trong giây lát này đầu óc của cậu đột nhiên có chút trống rỗng… Từ lúc nào mà tửu lượng của bản thân trở nên kém như vậy chứ?

Cậu một phát bắt được tay Cố Phi, kể cả viên kẹo kia, gắt gao nắm chặt lại.

42. Chương 42

Lực tay của Tưởng Thừa rất lớn, đặc biệt là dưới tình trạng bị rượu và máy sưởi thiêu đốt đến mức phần nào không khống chế được như thế này, đốt ngón tay của Cố Phi bởi bị nắm thành một khối bắt đầu thấy đau ran, viên kẹo cứng bạc hà trong lòng bàn tay lại như một viên đá nhỏ làm thịt da ran rát.

Cố Phi dùng ánh mắt còn lại nhìn nhìn qua bên Dịch Tĩnh, Dịch Tĩnh đang bị Vương Húc lôi đi nói chuyện, trong phòng đám người đang ăn uống nói chuyện khí thế ngất trời, không ai chú ý đến việc Tưởng Thừa đang được thế nắm lấy tay cậu bóp nát ở bên này.

“Sao rồi?” – Cố Phi thấp giọng hỏi.

Tưởng Thừa không nói chuyện, chỉ là gối đầu lên tường nhìn cậu, tay vẫn nắm thật chặt.

Cố Phi sau khi cùng Tưởng Thừa nhìn nhau một hồi lại xoay mặt đi, nhìn một bàn đồ ăn mà sững sờ.

Cố Phi không thuận tay trái, cậu phải dùng tay phải để ăn, mà hiện giờ Tưởng Thừa lại không có ý định buông tay, cậu chỉ có thể im lặng nhìn đồ ăn ở trên bàn.

Thật ra cậu cũng có thể cảm thấy được, Tưởng Thừa lúc mới bắt đầu đã hơi mất kìm chế, nhưng nhiều nhất là mấy giây sau cậu ta đã lấy lại được tinh thần.

Hiện tại nắm chết không buông như thế này, ngượng ngùng có, không biết phải làm sao cũng có, thêm ý nghĩ không muốn đột nhiên tỏ cố sức buông tay ra, tuýp người tâm tư vừa sâu vừa nhạy cảm như Tưởng Thừa đối diện với cục diện trước mắt như thế này, mấy nếp nhăn trong não không chừng sắp bị kéo phẳng ra luôn rồi.

Cố Phi dùng tay trái bưng chén canh lên uống một ngụm, đây là canh dạ dày dê Vương Húc đặc biệt gọi, mùi vị cũng rất ổn.

“Canh này ngon đấy” – Cố Phi xoay đầu nhìn Tưởng Thừa nói.

“A.” – Tưởng Thừa đáp lại, tay hơi buông ra một chút.

“Nếm thử không?” – Cố Phi nói, dùng ngón cái nhẹ nhàng ấn vào mu bàn tay của cậu.

“Dạ dày dê à?” – Tưởng Thừa hỏi, bàn tay đang nắm lấy tay của Cố Phi cuối cùng cũng buông ra.

“Đúng vậy” – Cố Phi rút tay về, do dự một chút lại lần nữa lấy viên kẹo bạc hà đang còn trong tay mình đặt vào lòng bàn tay Tưởng Thừa.

“Thật ra tôi không thích canh dạ dày dê” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói, lần này không siết tay Cố Phi, nhận lấy viên kẹo, cúi đầu dưới bàn chầm chậm lột vỏ – “Tôi thích canh thịt dê, canh xương dê, canh xương ống, canh dạ dày heo….. ”

“Nói làm tôi cũng đói luôn rồi.” – Cố Phi cầm đũa lên, gắp lấy miếng dạ dạy dê bỏ vào miệng.

“Tôi cũng vậy” – Tưởng Thừa đem viên kẹo ném vào trong miệng mình, sau khi ngậm được hai giây lại bỗng nhiên xoay đầu qua – “Đây con mẹ nó không phải là viên kẹo biến vị kia phải không?”

“Không phải, cái đó cậu thích không? Cái đó là kẹo Prank bạn của Lưu Phàm từ Nhật đem về, chỗ tôi còn cả một bịch.” – Cố Phi cười nói.

“Cho tôi một chút, hai ba viên là được.” – Tưởng Thừa gật gật đầu, kẹo này cực kỳ ăn khớp với phong cách của cậu và nhược trí Phan Trí lúc ở cùng nhau.

“Thứ 2 đem cho cậu.” – Cố Phi nói – “Ai, thứ 2 phải đọc kiểm điểm rồi.”

“……Viết xong rồi.” – Tưởng Thừa thở dài.

Một đám người ngồi một chổ ăn uống, đặc biệt là phong cách choai choai chip hôi như thế này, thông thường sẽ ăn trong 20 phút đã no, vì toàn là giành ăn với nhau, cứ như bị nhốt trong vườn cải trắng 18 năm chưa thấy thịt không bằng.

Ăn no rồi lại bắt đầu thong thả uống rượu chém gió.

Tưởng Thừa không tham gia đội ngũ nói chuyện phiếm, chỉ là ngồi ở một bên nghe.

Quy trình tụ họp với bạn cùng lớp lúc trước cũng không khác là bao, cũng có tiết mục chém gió, nhưng gió chém lên lại không được xa như đám người lớp 8 ở trước mặt này, Tưởng Thừa nghe thấy lại buồn cười, trái lại mấy nữ sinh khi nghe vẫn là rất xuất thần, rất là biết nể mặt mũi.

“Tưởng Thừa.” – Vương Húc không biết từ lúc nào đã chém gió xong phần của mình, đột nhiên đứng lên vươn tay ra đưa ly tới chỗ của Tưởng Thừa – “Làm một ly với anh!”

“Hả?” – Tưởng Thừa ngây ra.

“Tao kính mày một ly” – Vương Húc đã uống không ít, lúc này mặt màn đầy ánh đỏ chớp chớp lóe lên – “Kính vũ khí bí mật của chúng ta!”

“Sớm đã không còn là bí mật rồi…… “- Tưởng Thừa nhìn một mặt biểu tình ‘cậu không uống tôi đảm bảo sẽ nốc cho cậu’ này, cầm ly rượu của mình đứng lên – “Đều là chung một đội, mắc gì phải làm long trọng như vậy?”.

“Mày uống rượu không lanh lẹ như chơi bóng!” – Vương Húc chỉ vào cậu.

Tưởng Thừa không còn lời để chống đỡ, cầm ly cụng với ly cậu ta một cái, sau đó ngửa đầu lên đem rượu uống sạch.

“Sảng khoái!” – Vương Húc vui sướng rống lên, cũng một ngụm uống hết – “Yêu mày!”

"……Không cần yêu tao" – Tưởng Thừa bất đắc dĩ ngồi xuống.

"Vẫn là muốn yêu đó." – Vương Húc rất là tiêu sái vung cái ly – "Sau này có chuyện Húc ca che…… "

"Ngồi xuống." – Cố Phi đẩy một phát lên tay của Vương Húc còn đang ở trên đầu mình, lau đi một mặt đầy bọt rượu bị cậu ta vung phải.

"Đại Phi!" – Vương Húc lại như mới phát hiện ra đại lục mới, vừa rót rượu vào ly của mình vừa rống – "Hai đứa mình…… "

Cố Phi không đợi cậu ta nói chuyện, cũng không đợi cậu ta uống xong, đứng dậy nâng ly của mình lên uống sạch, sau đó bất lấy tay cậu ta: "Mày ngồi xuống, ăn chút đồ ăn đã".

"Ừm!" – Vương Húc nhìn Cố Phi, một mặt mê man mà hưng phấn.

"Đừng cho nó uống nữa" – Cố Phi xoay đầu nhìn qua Dịch Tĩnh nãy giờ đang dựa về phía sau muốn trốn tránh – "Hồi nữa ngã ngang thì làm sao xách về."

Dịch Tĩnh một mặt bất đắc dĩ cười cười: "Bạn ấy cũng đâu nghe mình".

"Nó sẽ nghe." – Cố Phi nói.

"Nghe!" – Vương Húc lập tức gật đầu – "Tôi nghe!"

Cố Phi không để ý tới cậu ta nữa, từ kế bên Tưởng Thừa chen ra ngoài.

"Làm gì đó?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Rửa mặt" – Cố Phi nói – "Tiện tau đem chút trái cây cho Nhị Miểu ăn."

"Ừm" – Tưởng Thừa nhìn qua Cố Miểu ở kế bên đã dựa vào ghế ngủ thiếp đi – "Đã ngủ cả buổi rồi…."

"Đến giờ sẽ đi ngủ." – Cố Phi mặc áo khoác, từ sau một đám người rất lao lực mà chen ra ngoài.

Trong phòng vẫn là tiếp tục nháo nhào, cười rống ăn uống, mấy chai rượu căn bản cũng đều trống rỗng, Dịch Tĩnh đang ép không để cho bọn họ lại muốn thêm rượu.

Tưởng Thừa vẫn là tư thế dựa vào tường như cũ, ôm cánh tay nhìn đám người mặt đỏ đang cười, không

khí không hề thay đổi, nhưng cậu nhìn bóng lưng của Cố Phi mở cửa phòng đi ra ngoài, lại đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Có lẽ vì trước đó luôn sánh vai cùng Cố Phi, tay kề tay, chân chạm chân….. ưm, còn nắm tay nữa.

Tưởng Thừa cảm thấy tình trạng hôm nay của bản thân thật thần kỳ, nghĩ tới cảnh vừa rồi khi bắt lấy tay của Cố Phi, thế mà cậu không phải một đầu ngã sấp xuống ngượng ngùng, thậm chí còn có phần đắc ý dào dạt không hiểu vì sao.

Đắc ý cái quỷ gì! Không biết, suy nghĩ của tuổi trẻ chính là kỳ bí tới như vậy, chính là đột nhiên không có mặt mũi tới như vậy!

Có lẽ là do rượu! Tửu lượng của cậu không phải quá kém, chỉ là đối với loại cứ cắm đầu xuống nước uống như thế này ít nhiều không thể thích ứng.

Mỗi khi mạnh mẽ rót rượu vào bụng xong, cậu luôn mang cảm giác vui sướng như đạp trên mây cắn thuốc, lần trước uống rượu xong hôn người ta một cái, lần này lại bắt lấy tay người ta không buông, một bộ dạng mượn rượu giở trò lưu manh.

Mà lần này cậu đối với loại hành vi của bản thân không hề có khiếp sợ hay ngượng ngùng được bao nhiêu, ví dụ như bây giờ cậu có nghĩ lại đi nữa….. cũng chỉ muốn cười.

Quá đáng sợ rồi, da mặt người cư nhiên có thể luyện đến mức dày lên dễ dàng như vậy.

Cố Phi đi ra ngoài cả buổi vẫn chưa thấy về, Tưởng Thừa không thể không đứng lên, cậu muốn đi wc, vừa nãy chính là muốn đi, nhưng Cố Phi đi rửa mặt, mình mà đi theo tiểu lại thấy có gì đó không tự nhiên.

Lúc này Tưởng Thừa thật sự là nhịn không được nữa rồi, đứng dậy cũng chen ra khỏi phòng riêng.

"Tưởng Thừa!" – Vừa chen ra tới cửa liền bị Quách Húc ở bên tai rống lên – "Đi đâu!"

Tưởng Thừa vốn dĩ hơi choáng váng, lại bị một tiếng gào của cậu ta làm hết hồn, xém chút nữa đụng đầu vào cửa, cậu xoay đầu lại, nhìn thấy cái mũi đỏ bừng của cậu ta, trong mắt lóe lên tia sáng nhỏ hưng phấn.

"Đi wc" – Tưởng Thừa vỗ vỗ lên tay của Quách Húc, mở cửa đi ra ngoài.

"Nhanh lên mày! Hai đứa mình còn chưa uống đâu!" – Quách Húc kéo cửa thò đầu ra rống lên.

"A." – Tưởng Thừa phất phất tay.

Xem ra mấy "người phía bắc" này tửu lượng chính là như thế, uống điên hết cả rồi, rượu cũng hết rồi còn uống cái mẹ gì nữa.

Trong wc không đụng mẻ Cố Phi, chắc là đang đi lấy trái cây cho Cố Miểu.

Tưởng Thừa đi wc xong đang lúc rửa tay, điện thoại reng lên, cậu lấy ra nhìn, có chút bất ngờ khi thấy số của Thẩm Nhất Thanh.

Cậu trừng mắt nhìn dãy số thật lâu, cuối cùng vẫn là bắt máy.

"Tiểu Thừa phải không?" – Bên kia truyền tới thanh âm của Thẩm Nhất Thanh.

Mặc dù có chút chống cự, thời gian lâu như vậy rồi cũng cảm thấy phai nhạt đi không ít, nhưng lúc nghe tới giọng nói này, Tưởng Thừa vẫn là cảm thấy thanh âm luôn tràn đầy sự nghiêm túc và bình thản lạnh nhạt này làm cho bản thân có lại cảm giác quen thuộc mà cả đời này cũng không xóa bỏ được.

"Dạ" – Tưởng Thừa đáp lại.

"Con ở nhà phải không?" – Thẩm Nhất Thanh hỏi.

"Không ạ" – Tưởng Thừa tắt vòi nước, vừa đi ra ngoài vừa bật lửa, đứng tới kế cửa sổ hành lang – "Đang đi ăn bên ngoài".

"Con đang hút thuốc phải không?" – Thẩm Nhất Thanh lại hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa dựa vào tường nhìn ra bên ngoài, đột nhiên có loại cảm giác rất dễ chịu.

Thẩm Nhất Thanh không nói chuyện, qua một hồi mới lạnh giọng nói: "Thật tình có đi đến đâu, con vẫn giữ nguyên bản thân mình"

"À, tôi không phải là cần giữ nguyên, tôi chính là loại người như vậy mà chứ còn gì nữa" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Bà gọi điện thoại là để hỏi cái này sao?".

"Lý Bảo Quốc gọi điện cho ta, nói muốn có chút tiền" – Thẩm Nhất Thanh nói – "Học phí và tiền ăn uống các loại……"

"Ổng gọi điện cho bà?" – Tưởng Thừa ngây ngẩn cả người.

Cậu như thế nào đi nữa vẫn không ngờ đến việc Lý Bảo Quốc sẽ gọi cho Thẩm Nhất Thanh đòi tiền, đột

nhiên như vậy bỗng làm cả cơ thể cậu bị nhấn chìm trong nỗi nhục nhã mãnh liệt, khiến cậu dường như thở không nổi.

"Ta là cảm thấy những phí thế này nên là cha mẹ phải chi, cho nên không có đồng ý" – Thẩm Nhất Thanh nói – "Thẻ ta gửi cho con vẫn còn tiền phải không?"

"Còn." – Tưởng Thừa cắn răng.

"Số tiền này là cho con, mặc dù mình không phải người một nhà, nhưng tình cảm vẫn có"- Thẩm Nhất Thanh nói – "Ta hy vọng con dùng số tiền này thật tốt".

"Biết rồi." – Tưởng Thừa hung hăng hít một ngụm thuốc.

"Ta chính là muốn nói việc này, vậy ta tắt máy đây." – Thẩm Nhất Thanh nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại, lui lại làn khói hun làm mắt cậu có chút phát đau.

"Ta vẫn muốn nói thêm một câu" – Thẩm Nhất Thanh đột nhiên lại nói – "Hy vọng ở môi trường mới con có thể nhận thấy rõ được vấn đề của bản thân, đừng cứ mãi đắm chìm trong thời kỳ phản nghịch mãi không qua, tính cách và phong thái mới định hình con đường dưới chân con…."

"Mẹ nó bà đừng giáo huấn tôi" – Tưởng Thừa mở mắt to ra, khàn họng – "Tôi nghe đủ rồi, sự thực đã chứng minh là giáo huấn của bà đối với loại người như tôi không có tác dụng! Tôi không phải là hai đứa song sinh! Tôi với bà không cùng một tần số! Trước giờ luôn như vậy! Tôi nghe bà nói cái gì cũng là giáo huấn! Bà nghe tôi nói cái gì cũng là kích động! Bây giờ tôi đã về lại nhà rồi! Còn chưa đủ sao?!".

Câu cuối cùng là Tưởng Thừa rống ra.

Rống xong rồi cậu cúp điện thoại, nhìn chằm chằm tường cả buổi, lấy điện thoại nhét vào trong túi, xoay người nhắm mắt dựa vào tường, ngửa đầu lên hít sâu mấy hơi cả buổi mới bình tĩnh lại, mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra đã thấy Cố Phi đang cầm đĩa trái cây lớn đứng cách cậu hai bước.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm Cố Phi, không biết nên nói cái gì.

"Ăn không?" – Cố Phi đem đĩa trái cây đưa tới – "Vừa kêu phục vụ cắt."

Tưởng Thừa cầm lấy một miếng dưa hấu: "Trái cây trái mùa ăn vào hại não."

"Vậy sao cậu còn ăn?" – Cố Phi đem đĩa trái cây đặt ở trên bục gần đó, cũng cầm lấy một miếng dưa hấu.

"Tôi quá thông minh rồi" – Tưởng Thừa nói – "Ăn mấy miếng dựa vào đường bình quân, tranh thủ noi gương cha ruột Lý Bảo Quốc của tôi."

"Lý Bảo Quốc cũng không phải rất đần độn, tính nước bài rất ghê gớm" – Cố Phi cười cười.

"Đòi tiền cũng rất ghê gớm" – Tưởng Thừa nói xong lập tức lại buồn phiền một hơi, cảm thấy bản thân vừa nãy rống lên một trận với Thẩm Nhất Thanh đều là vì Lý Bảo Quốc đòi tiền mà trở nên không hề có lập trường và mất hết hơi, cậu hung hăng cắn miếng dưa hấu một cái – "Đệt."

"Cậu ăn dưa hấu luôn cả vỏ?" – Cố Phi có hơi giật mình nhìn cậu.

"Câm miệng!" – Tưởng Thừa đem miếng vỏ bị nhai nát phun vào thùng rác ở bên cạnh – "Người thành thị chúng tôi đều ăn như vậy".

"Biết rồi." – Cố Phi vừa cười vừa nói.

Tưởng Thừa lúc này có chút khó chịu, cậu cảm thấy tâm tình của bản thân rõ ràng là không ổn định, rất dễ dàng bị ảnh hưởng, chút tâm tình tốt vui vẻ thả lỏng nguyên buổi tối tạo thành lại vì một cuộc điện thoại mà tiêu sạch.

Cố Phi cũng không nói nhiều, có vẻ cũng không vội trở về phòng ăn, hai người cứ thế dựa kế bên bàn hành lang ăn đĩa trái cây.

Dưa hấu, cam, cà chua bi….. dù sao vừa ăn xong một bụng thịt, lúc này sẵn tiện ăn chút trái cây để tiêu chất béo.

Cho tới khi một đĩa trái cây đều đã sạch bóng rồi, cậu ngẩng đầu lên, đối mắt với Cố Phi.

"Tụi mình ăn hết trái cây của Miểu Miểu nữ vương rồi." – Tưởng Thừa lau miệng.

"Ừm, lát nữa lại đi cắt cho nó một đĩa." – Cố Phi nói.

"Cậu khi nãy có phải đã nghe thấy bí mật nghiêm trọng gì rồi." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, vốn là bởi vì rượu và máy sưởi thiêu đốt cơ thể đếb nóng lên, bây giờ đã bị trái cây mát lạnh từ từ trung hòa lại.

"Cũng không tính là bí mật lớn lao gì!" – Cố Phi nói – "Chuyện cậu bị trả lại nuôi tôi vốn biết rồi….. Vừa nãy là….. mẹ nuôi cậu?"

"Đúng vậy" – Tưởng Thừa gật gật đầu, ngón tay vẽ lung tung lên đĩa trái cây đã hết, dùng nước còn lưu lại trên đĩa mà từ từ vẽ thành nốt nhạc – "Lý Bảo Quốc vòi tiền bà ấy."

Cố Phi có chút giật mình mà nhướn lông mày một chút, không nói.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa lại nghệch ngoạc xóa đi nốt nhạc vừa vẽ xong – "Cậu từng trải qua chuyện đặc biệt phiền lòng phải không? Cậu làm sao giải quyết? Cả ngày sống kiểu gió thoảng mây bay thế kìa nhìn cũng không giống như đang giả bộ".

"Uống chút rượu ngủ một giấc." – Cố Phi nói.

"Phải không đó?" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày – "Hiệu quả không?"

"Không hiệu quả" – Cố Phi nói.

"Chơi tôi à?" – Tưởng Thừa dò xét cậu ta.

"Có thể dùng phương pháp giải quyết nào sao, quen rồi sẽ không thấy có chuyện gì nữa" – Cố Phi nói – "Có nhiều chuyện như vậy, rầu từng cái một biết chừng nào mới hết rầu".

Hai người vẫn như cũ đứng trong hành lang, cũng không có ý muốn di chuyển, cùng nhau nhìn đĩa trái cây đã hết mà ngẩn người.

Qua được một hồi, Tưởng Thừa nghe thấy âm thanh lướt ván.

"A?" – Cố Phi quay đầu lại.

"Cố Miểu?" – Tưởng Thừa ngẩng đầu thấy được Cố Miểu từ trong phòng ăn ôm lấy áo và cặp sách của cậu và Cố Phi lướt ván tới.

"Ai! Miểu Miểu em chậm lại một chút, anh của em……" – Vương Húc cầm lấy áo khoác cũng vội hoảng chạy theo ở phía sau, lúc nhìn thấy Cố Phi và Tưởng Thừa mới thở phào nhẹ nhõm – "Cái đệt! Tao còn tưởng hai đứa mày bỏ trốn rồi! Đi đi đi!"

"Giải tán à?" – Cố Phi hỏi.

"Giải tán cái gì?" – Vương Húc vừa mặc áo vừa nói – "Đổi chổ! Đi karaoke!"

"Tao không đi nữa." – Tưởng Thừa rất nhanh nhỏ giọng nói một câu.

Cố Phi nhìn qua cậu một cái, xoay đầu gật đầu với Vương Húc: "Được, đi đi."

Người trong phòng đều đã đi ra, ầm ầm một mảnh.

Ra khỏi tiệm ăn rồi mọi người nhanh chóng đi qua con đường đối diện, nhìn dáng vẻ rành cửa rành đường của Vương Húc đoán chừng cũng là nơi cậu ta đặt.

Tưởng Thừa đi ở sau cùng, sau khi mọi người đã đi hết, cậu nhìn thấy Cố Phi dẫn Cố Miểu vẫn đứng ở bên đường.

"Sao rồi?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Cậu không phải nói là không đi sao?" – Cố Phi nói.

"…..Tôi nói là mình không đi nữa" – Tưởng Thừa ngẩn ra – "Cậu muốn đi thì đi đi a, không cần theo tôi."

"Không đi nữa, muốn đem Cố Miểu về ngủ" – Cố Phi túm túm lấy đầu của Cố Miểu – "Hôm nay nếu không có cậu, tôi đi ăn cũng sẽ không đi rồi."

"Tại sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không thú vị" – Cố Phi nói xong vươn vai, đem xe đạp đổ ở kế bên một chiếc taxi – "Đi thôi Thừa ca."

Cố Miểu đã buồn ngủ, Cố Phi không để cho cô bé tiếp tục lướt ván trở về, xe đạp cắm ở sau cốp xe, đặt taxi.

"Lát nữa cậu…." – Tưởng Thừa do dự nửa ngày, tới khi thấy bảng hiệu ở giao lộ mới nói một câu – "Về nhà luôn phải không?"

"Cậu muốn đi đâu?" – Cố Phi hỏi.

"Tôi không biết" – Tưởng Thừa xoa xoa trán – "Tôi không muốn trở lại nhà Lý Bảo Quốc."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Xe dừng ở trước cửa tiệm nhà Cố Phi, trong tiệm vẫn còn sáng đèn, Tưởng Thừa lúc xuống xe nhìn thấy mẹ của Cố Phi đang ở bên trong, lâu như vậy tới nay, vẫn là lần đầu tiên thấy được bà còn ở tiệm sau 9 giờ.

“Đợi tôi một chút.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta dắt Cố Miểu vào trong tiệm, giao Cố Miểu lại cho mẹ mình, sau đó vòng mấy cái quanh kệ hàng, lúc đi ra xách theo một túi nhựa lớn đựng không ít đồ.

“Đây là gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đồ ăn, đậu phộng thịt bò khô các thứ.” – Cố Phi trả lời, xoay người đi về phía trước.

“Đi đâu?” – Tưởng Thừa đi theo song song với cậu ta.

“Xưởng thép” – Cố Phi nhìn cậu – “Cậu không phải không muốn trở về sao?”

Tưởng Thừa không nói chuyện, dựng lên ngón cái cho cậu ta.

Phòng của xưởng thép nhìn ra được là hai ngày nay có người tới, thu dọn rất sạch sẽ, ngay cả cái sô pha gãy chân cũng đã lót lên miếng vải.

“Lý Viêm thật hiền thục” – Cố Phi đem đồ đặt ở trên bàn, thuần thục bắt đầu nhóm lửa giữa bếp- “Đồ đạc trong phòng này đều là một tay nó thu dọn”.

“Một chút cũng không hiền thục” – Tưởng Thừa ngã vào sô pha, thở ra một hơi thật dài, không hiểu sao trên người đã thả lỏng đi không ít – “Đem theo đồ ăn gì rồi? Đưa tôi xem thử.”

Cố Phi đem túi tới bên cạnh cậu.

Ngoài các loại đậu phộng đã bóc vỏ, các loại thịt bò khô ra, còn có một đống gà thái hạt lựu và cá phi lê, ngay cả xúc xích và mì ăn liền đều có, chất đầy cả một bao, Tưởng Thừa cười lên: “Chuẩn bị thế này đủ để uống tới sáng mai rồi.”

“Cậu còn uống được à?” – Cố Phi xoay đầu lại.

“Đừng có mang định kiến với người phía nam bọn tôi” – Tưởng Thừa cầm lấy bao đậu phộng, mở vỏ bao ra lấy một hạt bỏ vào miệng chậm rãi nhai – “Người phía nam bọn tôi chính là uống chậm một chút, người tân thời trong phố thị phía nam như tôi lại càng chậm…..”

Cố Phi cười lên: “Để tôi xem còn rượu không.”

“Không còn thì quay về tiệm lấy.” – Tưởng Thừa móc điếu thuốc ra châm lên.

"Vâng, thưa lão đại" – Cố Phi xách lên mấy thùng giấy lật ra, xách ra hai bình rượu đế – "Rượu Xái Sao Đỏ, dạo này mấy người đó đổi khẩu vị rồi."

"Dù sao thì cũng đều là rượu xái, người địa phương." – Tưởng Thừa ngậm thuốc vươn dài chân ra.

(* : rượu xái/rượu nước thứ hai (hàm lượng còn 60% – 70%)

"Có cần phải rót cho cậu luôn không?" – Cố Phi nhìn cậu.

"Đúng đó" – Tưởng Thừa nói – "Tôi không muốn di chuyển, không có tâm tình."

"Nhớ kỹ giờ khắc này đi Thừa ca" – Cố Phi đem bàn nhỏ đá tới bên chân Tưởng Thừa, rót rượu để tới trước mặt cậu, lại cầm mấy cái đĩa dùng một lần lấy đồ ăn vặt trong túi mở ra bỏ vào một ít đặt ở trên bàn – "Ngoại trừ Cố Miểu, tôi chưa từng hầu hạ ai như vậy bao giờ."

"Lần trước đi ăn đồ nướng không phải cũng phục vụ rất chu đáo sao." – Tưởng Thừa cười cười.

"Vậy bắt đầu từ lần trước mà nhớ kỹ đi" – Cố Phi ngồi tới bên cạnh cậu.

"A" – Tưởng Thừa cầm ly lên uống một ngụm – "Thật vậy sao?"

"Thật." – Cố Phi cầm miếng khô bò chậm chậm xé ra.

"Quá không đáng tin rồi, cậu chưa từng quen bạn gái…… trai…… bạn trai bạn gái gì đó sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không có." – Cố Phi nói.

"……A." – Tưởng Thừa xoay đầu nhìn cậu ta.

Tưởng Thừa thầm lặng dành ba phút mặc niệm cho bản thân đột nhiên lại đưa ra câu hỏi trời sinh đã mang theo hào quang ngại ngùng thế này mà mở màn không nổi cuộc trò chuyện lại phải đi dành thời gian mặc niệm.

43. Chương 43

"Vậy…" – Cố Phi cũng cầm miếng khô bò bỏ vào miệng, dựa vào bên kia của ghế sô pha, chậm rãi nhai.

Tưởng Thừa nhìn chăm chú miếng khô bò trong tay, dường như trước mắt hiện lên một cái hố do tự mình đào ra, Cố Phi định hỏi gì không cần đoán cũng biết, phản ứng của người bình thường đều giống nhau thôi.

"Còn cậu thì sao?" – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa thở dài trong bụng.

Cậu không muốn nói dối, mà việc này cậu cũng không sẵn lòng nói ra cho mấy, bản thân cũng không biết nên giải thích thế nào mới có thể làm cho mình không giống một đứa cặn bã chơi được cả nam lẫn nữ.

Cố Phi hỏi xong rồi thì từ từ uống rượu, không truy hỏi đến cùng.

Thái độ hiểu ý thân thiện này lại làm cho Tưởng Thừa có phần khó chịu, như thể bản thân thật sự có việc gì đó không thể cho ai thấy, không thể nói ra vậy.

"Trước đây…" – Cậu do dự một chút – "Có một, ặc, bạn gái… Kỳ thực cũng không thể nói là bạn gái, lớp chúng tôi…"

"Con gái?" – Cố Phi có chút bất ngờ quay mặt sang nhìn cậu.

"Ừm" – Tưởng Thừa châm điếu thuốc, trong phòng lửa than đã rực lên, từng làn khí ấm áp ào ạt phủ qua đây, âm ỉ đến mức khiến cho cồn bên trong thân thể biến đổi vừa đủ để khoan khoái, làm người ta đột nhiên cảm thấy rằng dù có để lộ ra chuyện gì đi nữa cũng không sao cả – "Ngồi trước bàn tôi."

"A?" – Cố Phi vẫn nhìn cậu – "Tôi cứ nghĩ rằng cậu… không thể chấp nhận con gái đấy"

"Cũng không nói rõ được" – Tưởng Thừa ngửa đầu, gối vào chỗ tựa lưng của ghế sô pha – "Tôi à, cũng chưa từng kết giao bạn trai, không biết có cảm giác gì, tôi chính là…"

Tưởng Thừa hắng giọng một cái, nhìn trần nhà trước mắt xoay xoay với tốc độ vô cùng chậm chạp: "Vẫn luôn con trai vẫn luôn… Thế nhưng khi nhỏ theo đuổi tôi, tôi cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, tôi chán nhỏ không phải bởi vì nhỏ là con gái, mà bởi vì nhỏ quá phiền".

"Cậu nhìn ai cũng thấy phiền" – Cố Phi cười cười – "Lúc mới vừa thấy cậu liền cảm thấy bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cậu cũng có thể đánh nhau với người ta".

"Tôi thì nóng tính, bình thường luôn cố gắng kìm chế, không kìm chế được là đ!t con mẹ nó, mặc kệ ai là ai" – Tưởng Thừa cũng cười theo – "Tuy nhiên tôi chán nhỏ thật ra không phải bởi vì tôi… Cậu biết không, có một vài cô gái, cậu cho cô ta đôi cánh, cô ta có thể bay thẳng lên sao hỏa".

"Tôi không biết" – Cố Phi nghe cậu nói mà cười cả buổi – "Tôi vẫn luôn không muốn gần gũi với con gái".

"Nhìn ra được, hôm nay là cậu sợ Dịch Tĩnh ngồi xe của cậu chứ gì" – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua – "Ai da, một phen lẩn tránh đó nha, cậu cũng không sợ nhỏ ấy nhìn ra rồi khó xử à".

"Dù sao cũng hơn là cho nhỏ cơ hội thổ lộ rồi bị từ chối phũ phàng có phải không?" – Cố Phi nói.

"Đúng là" – Tưởng Thừa dựng lên ngón cái cho cậu ta – "Người tốt."

Cố Phi đem tay đang cầm điếu thuốc còn kém chút nữa là đâm phải vào mặt mình, dịch qua kế bên gạt gạt tàn: "Cậu với bạn….. gái, đã chia tay rồi phải không?"

"Ừm, trước khi tới đây đã chia tay, thực ra cũng không ở cùng nhau được mấy ngày" – Tưởng Thừa dụi tắt thuốc, cầm áo khoác của Cố Phi đặt ở bên cạnh qua, mò mò trong túi – "Tôi thấy nhỏ cũng không có lưu luyến gì, liên lạc hai lần, rồi không để ý đến tôi nữa, có lẽ tìm được đối tượng mới rồi, dù sao cái gọi là yêu đương của học sinh cấp ba, lên lớp cũng xem như là phải yêu xa, không lâu dài được".

"Kẹo bạc hà sao?" – Cố Phi hỏi – "Ở trong túi kia."

"A?" – Tưởng Thừa đổi qua bên khác, lấy ra hai viên, lột một viên bỏ vào miệng ngậm lấy, mùi vị mát lạnh thuận theo cổ họng, mũi, não bộ, mở ra một đường thông đạo hỗn độn, rất nhanh lại biến đi mất – "Kỳ thực cậu nói cậu không muốn gần gũi với con gái, cũng không chính xác, Đinh Trúc Tâm không phải rất gần gũi với cậu sao?"

"À, chị ấy coi như là ngoại lệ đi" – Cố Phi xé một túi đậu phộng, cầm một hạt chậm rãi xoa xoa vỏ bên ngoài – "Nhà chị ấy trước đây ở dưới lầu nhà tôi, tôi thường xuyên qua nhà chị ấy chơi, ba tôi đánh người, tôi lại chạy qua nhà chị ấy trốn".

Tưởng Thừa khe khẽ thở dài.

"Nhà chị ấy xem như là….. cảng tránh gió lúc tôi còn nhỏ" – Cố Phi lấy đậu phộng ném vào miệng – "Tôi vẫn luôn sợ ba tôi, ông ta rống một tiếng, tôi sẽ không ngủ được cả buổi tối, ngủ được cũng là một đêm ác mộng".

"Chị ấy lớn hơn cậu mấy tuổi?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Năm tuổi" – Cố Phi nói – "Kỳ thực hồi đó chị ấy cũng không lớn lắm, nhưng mà chị ấy rất khéo an ủi người khác, cũng rất có chủ kiến, tôi cảm thấy chị ấy giống như chỗ dựa vững chắc cho mình."

"Lão đại của lão đại mà" – Tưởng Thừa cảm khái.

Cố Phi nở nụ cười: "Tôi lúc nhỏ, tính tình cũng không quá ngoan hiền, không bạn bè gì, chỉ có thể cùng chị ấy tán gẫu, trước đây đụng tới chuyện gì đều muốn bàn bạc với chị ấy đầu tiên".

"Vậy" – Tưởng Thừa trái lại có chút bất ngờ, Cố Phi xem ra cũng không phải trời sinh lãnh đạm như vậy – "Chị ấy quả thật rất…. khiến cho người khác cảm thấy rất khâm phục".

Cố Phi không lên tiếng.

"Cậu bây giờ…" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, nghĩ đến ngày đó Đinh Trúc Tâm gửi tin nhắn cho cậu ấy.

"Bây giờ liên lạc không nhiều" – Cố Phi nói – "Quan hệ giữa người với người, dẫu sao cũng sẽ thay đổi, không có quan hệ nào là cả đời không thay đổi".

Tưởng Thừa có thể nghe ra ý tứ những lời này của Cố Phi kết hợp với thái độ của Đinh Trúc Tâm, uống chút rượu rồi, tư duy học bá đúng là nhạy bén, hơn nữa nói chuyện cũng sẽ không cân nhắc quá nhiều.

"Chị ấy chắc là thích cậu phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi nhíu nhíu mày: "Là quá rõ ràng hay là cậu quá nhạy cảm hả?"

"Chỉ số IQ của tôi cao hơn cậu ít nhất một trăm đứa Vương Chín Ngày." – Tưởng Thừa chỉ chỉ đầu của mình.

"Một đầu đều là Vương Chín Ngày" – Cố Phi cười lại cầm một hạt đậu phộng – "So ra cũng có hay ho gì đâu, trong đầu cậu ta chỉ toàn là Dịch Tĩnh thôi…"

"Cút!" – Tưởng Thừa tức thì đem ngón tay đang chỉ vào đầu mình chỉ về phía Cố Phi.

Cố Phi cười không nói, Tưởng Thừa thở dài, uống một hớp rượu, cảm thụ được một mạch thiêu đốt sảng khoái bên trong dạ dày, cùng nhau cười với cậu ta.

"Ày" – Tưởng Thừa sờ sờ trán mình – "Chị ấy biết rõ chuyện của cậu chứ?"

"Ừm, bày tỏ, từ chối, come out, làm xong một lần." – Cố Phi nói.

"Thật mẹ nó tàn nhẫn." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Cho nên tôi mới nói, vừa bắt đầu nên cách xa một chút, dù sao cũng tốt hơn là từ chối." – Cố Phi nói.

"… Đúng đấy" – Tưởng Thừa nhắm mắt lại – "Ngẫm lại đã cảm thấy thật vất vả."

"Có cái gì mà vất vả, không phải cậu cũng quen bạn gái sao" – Cố Phi nói.

"Không, không giống" – Tưởng Thừa lắc đầu, lúc này lắc đầu một cái, lập tức trời đất đảo lộn, cậu nhanh chóng dừng lại – "Tôi không chán ghét con gái, gặp ai xinh đẹp tôi còn rất thích ngắm, thế nhưng tôi không có… bị kích thích, cậu biết đấy, đối với cô gái xinh đẹp không có những suy nghĩ không nên có, cái này rất không đúng."

Cố Phi cầm cốc cười rung vãi cả rượu ra: "Cậu đối với anh đẹp trai có suy nghĩ không nên có sao?"

"Có nha" – Tưởng Thừa cảm giác lúc này rượu uống cũng đã thấm, lời nói cũng nói ra, tinh thần cũng choáng váng hồ đồ, một buổi tối tâm trạng bỗng nhiên hết sức dâng trào lúc lên lúc xuống, tưởng chừng như muốn phát tiết mà không kiêng nể gì cả – "Cậu không có sao?"

Cố Phi ho khan hai tiếng, không lên tiếng.

"Định nói không có à?" – Tưởng Thừa híp đôi mắt lại một chút nhìn cậu – "Quá không thành thật rồi".

Cố Phi uống một hớp rượu, vốn là muốn ổn định tâm trạng, mà một ngụm rượu rót xuống, ngược lại bị thiêu đốt đến mức có chút hứng thú phóng túng, cho nên nói cái thứ rượu này, thực sự là không chỉ giải ngàn sầu mà còn có thể "cởi" ngàn lớp vỏ bọc.

Tửu lượng Tưởng Thừa không tệ, uống đến bây giờ cũng không có ngã, chỉ là uống xong thành một người khác luôn.

"Đàn ông chút đi." – Tưởng Thừa nghiêng người sang, một chân gập lại trên ghế sô pha, tay chống vào chỗ dựa lưng ghế.

Lại là câu này, Cố Phi thở dài: "Đúng vậy, có."

"Cái này đúng rồi" – Tưởng Thừa nở nụ cười, có lẽ có chút choáng, cậu nghiêng đầu, gối lên cánh tay mình – "Chuyện hết sức bình thường."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Là chuyện rất bình thường, chỉ là nếu như Tưởng Thừa biết bản thân Cố Phi đối với cậu ta đã "bình thường" đến mấy lần, không biết sẽ có biểu cảm như thế nào.

"Tôi" – Tưởng Thừa cười một chốc rồi dừng, giọng nói có chút trầm thấp – "Tối hôm nay có thể là uống

quá nhiều rồi."

"Cũng không phải uống nhiều mỗi ngày" – Cố Phi trượt xuống, dựa vào chỗ tựa lưng ngửa đầu, gối lên – "Thỉnh thoảng một lần không sao, tôi…"

Lời còn chưa nói hết, đầu ngón tay của Tưởng Thừa có chút lạnh chạm vào vành tai cậu, cậu ngẩn người, phản ứng đầu tiên không phải giật mình, mà là Tưởng Thừa uống như thế cả một buổi tối, ngón tay đã lạnh đi rồi.

Một chút lạnh lẽo nho nhỏ này chậm rãi từ bên tai trượt tới trên cổ cậu, ngay lúc vẽ tới xương quai xanh, cậu mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tưởng Thừa.

"Đối với tôi cũng từng có phải không?" – Tưởng Thừa nghiêng đầu lại hỏi.

Thời khắc này, Cố Phi có ý nghĩ cần phải đi nhà vệ sinh lấy chậu nước lạnh hất lên mặt Tưởng Thừa, với loại chuyện thế này Tưởng Thừa vẫn luôn trốn tránh không kịp, đột nhiên nói ra lời này… Rượu giả.

Cố Phi nhìn lướt qua bình rượu trên bàn, Đại Nhị 56 độ, muốn kịp tổ chức hoạt động, nguyên một thùng 12 bình cũng bất quá hơn 100 đồng, Lý Viêm không đến nỗi tham rẻ mà mua giả được…

Ngón tay Tưởng Thừa gảy nhẹ một cái trên mặt cậu: "Hỏi cậu đó."

"Không có." – Cố Phi trả lời.

Cậu thừa nhận một loạt động tác cùng lời nói này của Tưởng Thừa giống như đem một bình rượu trực tiếp đánh vào bên trong huyết quản cậu, kích thích lúc này tưởng như có thể đâm xuyên tấm thép… Mà thói quen khắc chế từ trước tới nay khiến cậu vẫn làm ra cố gắng cuối cùng.

"Đệt" – Tưởng Thừa khẽ giọng nói – "Cậu con mẹ nó là sợ hay là có bệnh?"

Khoảnh khắc này, Cố Phi vậy mà không lời chống đỡ.

"Ngày đó, lúc chụp ảnh" – Tưởng Thừa đột nhiên chống lên chỗ tựa lưng ghế sô pha đứng lên, một chân quỳ ở trên ghế sô pha, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn xuống cậu ta – "Cậu chắc không phải là vì ghế sô pha mà cứng chứ?"

Tôi! Đệt!

Cố Phi chỉ cảm thấy được trong đầu mình như có hai tiếng sấm nổ oàng oàng.

Cậu chẳng thể nghĩ tới Tưởng Thừa sẽ phát hiện chi tiết nhỏ như vậy, hơn nữa lại cứ như vậy mà nói thẳng ra.

Cái này thật quá không phù hợp với thiết lập tính cách của Tưởng Thừa lúc bình thường.

"Thị lực tôi còn tốt" – Ngón tay Tưởng Thừa lại gảy trên chóp mũi cậu một cái – "Tôi không đeo mắt kính."

Cố Phi tuy rằng rất giật mình, nhưng lúc này vẫn không nhịn được cười: "Độ kính mắt của tôi rất nhẹ."

"Đừng đánh trống lảng" – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu, tuy rằng có thể nhìn ra được ánh mắt tụ lại có chút không ổn định, nhưng nhìn qua liền thấy ngay là có hàm chứa tính đả kích – "Là ghế sô pha hay là tôi?"

"Cậu." – Cố Phi trả lời.

Tưởng Thừa không lên tiếng, nghiêng đầu đem kẹo bạc hà trong miệng nhổ ra ngoài.

Cố Phi muốn nói cậu ta thật đỉnh, một viên kẹo có thể ngậm lâu như vậy, nhưng mà không nói ra khỏi miệng được.

Tưởng Thừa đột nhiên cúi xuống, hôn lên miệng cậu.

Cố Phi không có kinh nghiệm hôn môi, nhìn Tưởng Thừa lúc bình thường ai chạm một cái là có thể phản xạ có điều kiện một đao chém lên người, chắc cũng chưa từng có kinh nghiệm loại này.

Nhưng mà loại chuyện như thế này…

Thời điểm đầu lưỡi Tưởng Thừa mang theo vị bạc hà mát mẻ chui vào khe hở giữa răng cậu, Cố Phi một phát bắt được cổ áo Tưởng Thừa, kéo cậu ta xuống.

Tay Tưởng Thừa chống trên chỗ tựa lưng trượt xuống một chút, thuận thế ôm lấy Cố Phi, tay túm lấy áo kéo một cái, luồn vào trên eo cậu mạnh mẽ nắm lấy.

Trong nháy mắt, Tưởng Thừa cảm giác đầu óc này nọ gì đó đã tan biến mất rồi, không có cảm thụ gì, cũng không có ý nghĩ gì, ngay cả loại ý nghĩ 'tôi đệt, thật thoải mái' gì đó đều vỡ tan trong không khí.

Dường như tất cả bộ phận thân thể đều trống rỗng, không có xúc giác, toàn thân trên dưới chỉ có môi lưỡi, và còn nửa thân dưới căn nguyên tội lỗi ấy, như thể thoát ly khỏi ý thức và khống chế, tự mình phát huy toàn bộ tiềm lực bên trong.

Cố Phi đáp lại rất mãnh liệt, sóng điện não của Tưởng Thừa phiêu tán tứ phía trong những làn sóng ấm áp, nhiều lần muốn mạnh mẽ cắn luôn một cái, dường như chỉ có chống đối như vậy mới có thể đem tất cả khát vọng bên trong thân thể đang tụ lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nóng, càng ngày càng không thể nhẫn nhịn, phóng thích ra ngoài.

Khi thính giác ngẫu nhiên khôi phục lại có thể nghe thấy được tiếng thở hổn hển, của bản thân, của Cố Phi, không phân rõ ai cao ai thấp, ai nặng ai nhẹ.

Lúc xúc giác tình cờ khôi phục, có thể cảm giác được làn da trong lòng bàn tay Cố Phi căng lên thật nhẵn nhụi, cùng với tay Cố Phi vuốt ve ở trên người cậu là từng đợt từng đợt luồng điện giật lên.

Hai người ngã xuống trên ghế sô pha, tay Tưởng Thừa lần mò tiến vào trong quần Cố Phi, Cố Phi cũng một tay cởi lưng quần cậu ra, cho đến lúc này, tất cả bộ phận trong thân thể mới sống lại lần nữa.

Loại cảm giác mãnh liệt như vậy, chưa bao giờ được trải qua, từ bụng dưới đi lên, run rẩy xuyên qua tim trong nháy mắt nhấn chìm cậu.

Lửa trong bếp lò rừng rực, có thể nhìn thấy ngọn lửa lay động.

Tưởng Thừa ngồi trên mặt đất, dựa vào ghế sô pha.

Trong đầu vẫn còn rất choáng váng, cả người thậm chí có chút uể oải mềm nhũn ra, bởi vì chất cồn, cũng bởi vì hưng phấn cực độ qua đi… Cơ thể cứ như bị khoét rỗng.

Cậu không biết mình từ khi nào đã ngồi dưới đất, lúc tỉnh táo lại thì cậu đã yên vị tại chỗ này, Cố Phi dựa vào trên ghế sô pha, hai người đều im lặng.

Phần mông có thể cảm thấy được cảm giác lạnh từ mặt đất thấm lên, có điều cậu không muốn động đậy, dán mắt vào mấy viên giấy bị vò lại trên đất với ly rượu mà Cố Phi ném xuống đất, còn có rượu đổ ra ngoài chưa khô.

Một lát sau, Cố Phi đem một cái đệm nhỏ ném tới bên cạnh cậu: “Nền đất lạnh.”

Cậu liền sửng sốt cả buổi mới thò tay đem cái đệm lấy về, lót lên rồi ngồi xuống lại.

“Hút thuốc không?” – Cố Phi lại hỏi.

“Hút thuốc sau khi xong chuyện hả?” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn qua cậu ta.

Cố Phi cười cười không nói, đem hộp thuốc lá đưa tới, cậu cầm một điếu châm lửa, ngậm vào tiếp tục ngẩn

người.

"Nếu cậu không muốn trở về" – Cố Phi nói – "Có thể ngủ ở đây, cái ghế sô pha này có thể mở ra."

"Mấy giờ rồi?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi mò mẫm nửa ngày, không tìm được điện thoại của mình: "Điện thoại của tôi không biết nhét chỗ nào rồi."

Tưởng Thừa nhìn nhìn sang hai bên, cũng không thấy điện thoại của mình đâu.

Điện thoại của hai người vốn là đều quăng ở trên ghế sô pha, lúc này cả hai cái đều biến mất… Trên mặt cậu tức thì có chút nóng phát sợ, chính là cọ xát một hồi, cũng có thể cọ đến kinh thiên động địa như vậy, cảm thấy ghế sô pha này cũng đã bị gãy chân, nếu không hôm nay nhất định là ngày chân nó bị gãy…

Chân ghế sô pha này trước kia làm sao mà gãy đây?

Trong đầu Tưởng Thừa trong tức thì chớp lên một hồi hình ảnh rối loạn.

Không biết xấu hổ!

Cố Phi tìm được hai cái di động ở phía dưới tấm vải bố bị dồn lại một đống trên ghế sô pha.

Tưởng Thừa nhận lấy, liếc nhìn màn hình một cái, chưa tới 12 giờ.

Thời gian này còn chưa quá muộn, bây giờ trở về, đã không muốn di chuyển nữa, mà muốn ở lại đây một đêm, dường như lại có chút dài dằng dặc.

Cố Phi trái lại không có gì xoắn xuýt, ngồi xuống cạnh bếp lò, từ bên trong hộp giấy bên cạnh lục ra mấy củ khoai lang ném vào trong lửa than.

"Cậu đói bụng hả?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừ" – Cố Phi lấy cái gậy khẩy khẩy ở trong lửa, đem khoai lang chôn vào bên trong tro than – "Cậu ăn không?"

"Cái này chín được sao?" – Tưởng Thừa hơi lo lắng.

“Người thành thị không hiểu rồi” – Cố Phi nói – “Người nhà quê chúng tôi đều ăn khoai lang nướng than.”

Tưởng Thừa nở nụ cười: “Cút”.

Lửa tình qua đi, thân thể trống rỗng chợt cảm thấy lạnh, Tưởng Thừa cầm một cái ghế nhỏ gần đó đá đến bên cạnh bếp lò, chuẩn bị ngồi xuống hơ sưởi ấm.

Lúc lướt nhìn qua viên giấy bị vò trên mặt đất, chợt cảm thấy một đợt ngượng ngùng khó nén được, cậu cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có người tiện thể đi vào, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn ra được viên giấy bị vò này con mẹ nó đã dùng để làm gì.

Cậu đi qua thật nhanh, nhặt toàn bộ viên giấy lên không phân cái nào của cậu cái nào của tôi, quay một vòng không thấy có thùng rác, cầm trong tay thứ đồ như thế, cảm giác không hề dễ chịu, vì vậy cậu đem giấy ném vào trong bếp lò.

Viên giấy lập tức biến thành đốm lửa màu vàng, bốc lên một trận khói đen.

“Đệt?” – Cố Phi sửng sốt – “Cậu vứt cái gì vào đó?”

“Giấy…. vừa nãy.” – Tưởng Thừa nói.

“Đã dùng qua à?” – Cố Phi nhìn cậu.

“Hả” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu ta – “Nói thừa, chưa dùng qua tôi vứt đi làm gì.”

“Bây giờ bên dưới có đồ ăn đấy, cậu đem thứ kia ném vào trong…” – Cố Phi thở dài – “Thôi bỏ đi dù sao cũng đã cháy hết.”

“Cái đệt” – Tưởng Thừa bị cậu ta nói cho không còn mặt mũi gì để nói – “Bình thường không nhìn ra cậu để ý như vậy nha”

“Tôi không để ý, tôi còn lười thu dọn cái đống giấy kia” – Cố Phi nói – “Tôi chính là tùy tiện cảm khái một chút thôi”.

Tưởng Thừa thậm chí không muốn nói chuyện nữa, ngồi đến bên cạnh cậu ta, mở to mắt ngẩn người nhìn ngọn lửa.

Rượu không uống nữa, nhưng mà cảm giác say rượu từ từ bắt đầu bao phủ, đã mềm nhũn ra rồi, bây giờ ngồi xuốnh lại cảm thấy hơi mệt mỏi, cậu đạp đất đem ghế dịch về sau, chân duỗi dài dựa vào trên tường.

Bây giờ không có gượng gạo, chỉ có chút mờ mịt âm thầm nói không rõ ràng.

Mãi cho đến khi khoai lang chín, hai người bọn họ cũng không nói chuyện, mà dường như cũng không phải bởi vì xấu hổ ngại ngùng.

Cố Phi cầm cái đĩa giấy đựng, đem một củ khoai lang đưa cho cậu.

Lớp bên ngoài đều là vỏ cháy cứng, sau khi lột ra, mùi vị thơm ngọt tỏa thông mũi.

"Rất thơm." – Tưởng Thừa nói.

"Ừ" – Cố Phi cũng lấy một củ cho mình – "Khi tôi còn nhỏ, thích trốn đến một nơi không có ai, đào cái lỗ, đốt một đống lửa, nướng khoai ăn thế này."

"Khi còn nhỏ cậu cũng rất cô độc" – Tưởng Thừa nói.

"Đúng vậy" – Cố Phi gật đầu – " Sau đó có Nhị Miểu nên không cô độc nữa, phiền chết"

Tưởng Thừa cười cười.

Ăn xong khoai lang, trong bụng có nhiệt độ nóng hổi, Tưởng Thừa bắt đầu mệt chỉ muốn ngủ, mắt cũng có phần không mở lên được.

"Cậu ngủ đi, ở đây có chăn, của Lý Viêm mang tới, hình như cũng chưa dùng qua" – Cố Phi thêm than vào bếp lò, đứng dậy từ cửa tủ tồi tàn bên cạnh lấy ra một cái túi – "Tôi… lát nữa trở về."

"… Bây giờ trở về?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

Cố Phi nhìn cậu một cái, lại nhìn nhìn trong túi – "Chỉ có một cái mền."

"…A." – Tưởng Thừa đáp lại một tiếng.

Sau khi ngớ ra một hồi, cậu thực sự buồn ngủ chịu không nổi, vì thế đứng dậy đi tới, đem ghế sô pha kéo mở ra cho phẳng, nhảy lên trên nằm một cái, liền cảm thấy một hồi thoải mái, lại kéo chăn đắp lên.

Cố Phi ngồi ở kế bên không động, Tưởng Thừa nheo mắt, cũng lười hỏi tiếp, nhắm luôn hai mắt lại.

Lúc cảm thấy sắp vào giấc ngủ, ghế sô pha nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, Cố Phi ngồi xuống bên cạnh.

“Cậu không trở về?” – Tưởng Thừa mở mắt ra.

“Cậu không ngủ à?” – Cố Phi quay đầu lại.

“Không.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi cũng không muốn đi nữa” – Cố Phi cầm cái đệm tới lót dưới đầu, nằm xuống – “Chen chúc nhé?”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đem chăn chia sẻ cho cậu ta một chút.

Vốn là rất buồn ngủ, sau khi Cố Phi nằm xuống, cậu lại không ngủ được, rõ ràng buồn ngủ đến nước mắt chảy đầy mặt lại hoàn toàn không có ý nghĩ muốn ngủ.

Phải mất ngủ rồi.

“Tỉnh ngủ à?” – Cố Phi ở bên cạnh hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa nói – “Ngủ không được.”

“Lạ giường hả?” – Cố Phi hỏi.

“Không phải” – Tưởng Thừa thở dài – “Điện thoại của cậu đâu?”

“Làm sao vậy?” – Cố Phi quay đầu.

“Tôi giúp cậu chơi qua mấy màn kia của trò Trừ Yêu chán phèo kia đi” – Tưởng Thừa nói – “Thường thường trò chơi vô vị nhược trí như vậy, tôi chơi xong mấy màn là ngủ được”

“Đệt.” – Cố Phi cười, đem điện thoại đưa cho cậu.

Tưởng Thừa nói là nói trò chơi này kém thông minh, thực ra những màn sau cũng rất khó, Cố Phi có thể chơi đến đây cũng rất giỏi rồi.

Chính cậu cũng không hề nghĩ muốn qua màn là qua, vận may cũng là rất quan trọng.

Như ngày hôm nay uống loại rượu này, phát điên, vận may phỏng chừng dưới tình huống đó cũng bị bắn rơi mất, trò Trừ Yêu cùi bắp này cũng đã biến thành trò Trừ Yêu khó thương.

Cố Phi tổng cộng tích lũy hơn 20 trái tim, cậu dùng hết một nửa, cuối cùng mới coi như qua được một màn.

"Ày" – Tưởng Thừa nhỏ giọng thở dài – "Ngày hôm nay không quá thuận lợi, lâu như vậy mới qua một cửa."

Cố Phi không lên tiếng.

Cậu liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Cố Phi nghiêng đầu, vậy mà đã ngủ rồi.

"Đệt." – Tưởng Thừa có chút bực bội đem điện thoại của cậu ta ném qua một bên, kéo chăn nằm, qua màn ông nội cậu.

Đèn trong phòng không tắt, tuy rằng lúc này đèn không quá sáng, nhưng mà nhìn mặt Cố Phi vẫn có thể thấy rất rõ ràng.

Cậu nhìn chằm chằm sườn mặt của Cố Phi, nhìn sườn mặt Cố Phi từng chút một hiện lên chút bóng mờ, lại từng chút một nhòe thành một mảnh, cuối cùng bốn phía chậm rãi tối sầm xuống.

44. Chương 44

Đêm này lại ngủ rất sâu, Tưởng Thừa trước khi ngủ còn nghĩ mình sẽ nằm mộng, nhưng trái lại chỉ là một mảnh trống rỗng ngủ thẳng giấc tới sáng hôm sau bị đông lạnh mà thức dậy.

Bên ngoài ánh sáng rọi vào, đoán chừng cũng đã bảy tám giờ, lửa trong phòng đã tắt, gió từ khe cửa sổ thông khí thổi vào, Tưởng Thừa vừa mở mắt đã bị hắt xì một trận.

Lại vươn tay qua kế bên đụng đụng, không có người.

Cậu quay đầu, phát hiện Cố Phi đã không còn ở bên cạnh.

Nhưng không đợi đến lúc Tưởng Thừa bàng hoàng vì Cố Phi lại dậy sớm vậy vào buổi sáng cuối tuần, trước tiên đã không kìm chế được mà nghĩ tới chuyện tối qua, rồi lại ngơ ngẩn một hồi.

Tưởng Thừa ngồi dậy, vươn tay vò đầu mình hai cái.

Thần kinh rượu qua rồi.

Thần kinh điên cũng qua rồi.

Thần kinh xấu hổ trái lại vẫn chưa xuất hiện.

Hiện tại bao vây cậu là những hoang mang mơ hồ.

Tưởng Thừa mày đã làm cái gì vậy!

Mấu chốt là làm gì cũng đã làm rồi, giờ thì người cùng mày làm cái gì đó mới sáng sớm đã chạy mất bóng… Đệt! Đây con mẹ nó là loại người gì cơ chứ!

Tưởng Thừa bật người khỏi sô pha, đi quanh hai vòng trong phòng, xác định quần áo, cặp sách, tất cả đồ đạc của Cố Phi đã không còn, tên khốn nạn kia vì kinh hãi nên chạy trốn mà không để lại dấu vết như vậy sao?

Đến mức này sao!

Cứ cho là tình một đêm nhất thời đi! Cũng không cần chạy trối chết như vậy chứ trời!

Đây không phải là xấu hổ nữa rồi, tâm tình của Tưởng Thừa ngay tại phút này chính là con mẹ nó quá sức không còn mặt mũi!

"Thứ chó gì đây!" – Tưởng Thừa nhỏ giọng mắng một câu, cầm lấy điện thoại của mình, sau khi hắt xì hai cái, bấm gọi cho Cố Phi.

Chưa reo được hai tiếng, cậu đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền vào tiếng chuông điện thoại.

Có người?

Ai tới đây!

Phe không-phải-người-tốt?

Lý Viêm?

Hay là Đinh Trúc Tâm?

Đệt, hiện trường đã thu dọn sạch sẽ chưa vậy?

Đợi tới lúc cậu phản ứng lại đây là tiếng chuông điện thoại của Cố Phi, đã bị dọa đến nổi lưng ướt đẫm mồ

hôi.

Cửa bị đẩy ra, Cố Phi đang xách hai hộp thức ăn nhanh bốc lên hơi nóng đi vào: "Cậu gọi điện cho tôi?"

"A." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Mau ăn đi, bún thịt bò" – Cố Phi đặt hộp lên bàn nhỏ – "Vừa nãy Lý Viêm gọi cho tôi nói muốn tới cửa tiệm, tôi tới tiệm trước để mở cửa rồi."

"Cậu ta bây giờ đang ở tiệm?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không có, một hồi nữa mới tới." – Cố Phi nói.

"Vậy tiệm nhà cậu cứ mở cửa như vậy? Không có người?" – Tưởng Thừa lại hỏi.

"Ừm" – Cố Phi đáp lại – "Thời gian này sẽ không có người vào trộm đồ, ăn trộm bận việc một đêm đi ngủ rồi."

"… Ờ." – Tưởng Thừa ngồi xuống.

Cố Phi từ trong túi lấy ra một cái bao nhỏ dài bằng nhựa ném tới trước mặt cậu.

"Mù tạc?" – Đây là phản ứng đầu tiên của Tưởng Thừa.

"Cậu ăn bún thịt bò phải ăn với mù tạc à?" – Cố Phi cúi đầu bắt đầu ăn bún.

Tưởng Thừa nhìn qua, là một bao nước súc miệng đơn lẻ: "Tiệm nhà cậu còn có thứ này?"

"Rồi sao, tiệm nhà tôi rất theo thời đại đó" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười cả buổi, vào wc rửa mặt, súc miệng, đi ra ngồi xuống bắt đầu ăn.

Lúc ăn vẫn là bầu không khí im lặng như cũ, có điều hiện tại Tưởng Thừa cũng không muốn nói chuyện cho lắm, suy đoán lúc nãy đối với Cố Phi làm cậu cảm thấy có hơi ngại.

Mà còn… lúc thức dậy không hề cảm thấy có bao nhiêu xấu hổ, có lẽ là vừa hắt xì, vừa kinh hãi, vừa tức giận đã không còn để ý nữa rồi.

Lúc này im lặng ăn bún nóng hổi, bất an và hoang mang trên người cậu đã yên lòng và lớn mật mà bốc ra khỏi đầu.

"Cậu về nhà phải không?" – Cố Phi ăn xong lau lau miệng – "Lý Viêm hình như hôm nay có việc tìm tôi, một hồi nữa không thấy tôi có lẽ sẽ tới đây, tôi bây giờ phải qua đó."

"Vậy cậu mau đi đi" – Tưởng Thừa vừa nghe thì lập tức nói, cậu không muốn bị người ta nhìn thấy, vô luận là ai, vô luận là có thể nhìn ra ở đây đã từng phát sinh ra chuyện gì hay không – "Bây giờ tôi cũng đi."

"Ừm." – Cố Phi thu dọn đồ ăn vặt vào trong một cái túi rồi ném vào trong thùng giấy, rác thì để trong một cái bao xách theo.

Tưởng Thừa theo sau Cố Phi cùng nhau đi ra khỏi cửa, một mực trầm mặc.

Sau khi ăn xong, Tưởng Thừa cảm thấy hôm nay cũng không tính là lạnh, gió cũng không lớn, nhưng không hiểu tại sao cậu lại cứ có cảm giác muốn lạnh run.

Đi tới ngã ba của xưởng thép Cố Phi dừng lại, Tưởng Thừa trở về là ở bên trái, tiệm nhà của Cố Phi là ở bên phải.

"Mà nè" – Cố Phi nhìn cậu một cái – "Cậu về nhà?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu, quẹo trái đi được hai bước, lại xoay người lại chầm chậm đi lùi – "Vậy... tôi đi đây".

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng, đứng tại chỗ không động.

Tưởng Thừa sau khi đi lùi như vậy được mấy bước hắng giọng, không biết bản thân còn muốn nói gì, thế là vẫy vẫy tay với Cố Phi, xoay người cho thuận đường rồi đi.

Lúc vụt tới dưới lầu nhà của Lý Bảo Quốc, từ xa đã thấy được Lý Bảo Quốc ở đường đối diện bước nhanh về nhà của mình.

Cậu vừa thấy con người này liền nhớ tới cuộc điện thoại hôm qua với Thẩm Nhất Thanh, trong lòng một trận nghẹn lại, nghẹn dâng đến cả cuống họng, thế là dừng chân lại, muốn đợi sau khi Lý Bảo Quốc vào nhà ngủ rồi mới lại vào phòng.

Nhưng sau khi Lý Bảo Quốc tới gần, cậu phát hiện phía sau Lý Bảo Quốc còn có theo hai nữ nhân mặc đồ giống nhau, nhìn trông như loại đồng phục của nhân viên bán hàng.

"Chú" – Một nữ nhân trẻ tuổi chạy chậm đuổi theo Lý Bảo Quốc – "Chú, chúng tôi thật sự là gọi nhầm điện thoại, đúng là sai sót của chúng tôi, nhưng chú không thể không nhận!".

"Tôi không biết! Tôi không có nhận cuộc gọi gì hết!" – Lý Bảo Quốc to họng vừa phất tay vừa nói – "Các người đừng đi theo tôi nữa!"

Cô gái còn lại có chút sốt ruột: "Chú có biết chú cũng có tuổi rồi không! Tại sao làm việc lại không có vô liêm sỉ tới như vậy?"

"Ai vô liêm sỉ? Cô nói ai vô liêm sỉ!" – Lý Bảo Quốc quay đầu lại trừng cô ta – "Các người ngày ngày nói tôi lấy đồ của các người! Vu khống người khác là có liêm sỉ lắm sao?"

"Chú, làm sao mà chúng tôi lại thành vu khống chú vậy?!" – Cô nàng trẻ tuổi la lên, âm thanh mang theo sự nghẹn ngào – "Chúng tôi gọi điện nhầm cho chú, nhưng tại sao chú phải nói là mình mua? Còn kêu chúng tôi giao tới! Tài xế của chúng tôi còn nhớ là chú đã nhận hàng mà!".

"Ta không biết tài xế gì hết!" – Lý Bảo Quốc vào hành lang, tiếp theo là "choang" một tiếng, ông ta vào phòng khóa cửa lại.

"Con người này tại sao lại như vậy!" – Cô gái trẻ đứng ở hành lang có chút khóc ra tiếng.

Tưởng Thừa đứng tại chỗ nhìn chắc gần một phút mới chầm chậm đi tới kế bên hai cô gái đó, cảm giác dưới chân như vác theo bao cát.

"Thật ngại quá" – Cậu nhìn cô gái lớn tuổi hơn một chút – "Mấy chị cho em hỏi, đây là… chuyện gì vậy?"

"Cậu quen biết người đó không?" – Bà chị này lập tức hỏi, chỉ vào cửa nhà Lý Bảo Quốc – "Có thể nói giúp chúng tôi không?"

Tưởng Thừa không nói bản thân quen biết Lý Bảo Quốc, nhưng bà chị đã đem chuyện nói hết cho cậu.

Hai người này là nhân viên bán hàng của một tiệm buôn bán rượu thuốc lá, có một khách quen muốn đặt rượu và thuốc lá, cô gái nhỏ mới đến gọi nhầm điện thoại cho Lý Bảo Quốc, Lý Bảo Quốc kêu đem đồ giao tới, sau đó cũng không trả tiền mà đi luôn.

"Khách quen của chúng tôi sau khi nhận hàng rồi trả tiền sau cũng là bình thường" – Đại tỷ nói – "Kết quả buổi tối người ta gọi tới hỏi khi nào giao, chúng tôi mới phát hiện là đã nhầm lẫn."

"Đây là lỗi của tôi" – Cô gái nhỏ khóc nói – "Nhưng mà ông ta cũng không thể nhận đồ không phải của mình xong mà không trả tiền a, đống đồ đó hơn 2 ngàn (6,819,855 VND), ông ta nếu không trả lại thì tôi phải bồi thường… "

Tưởng Thừa chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, nghiêng đầu qua hắt xì mấy cái xong liền cảm thấy đầu mình căng ra, ở đâu đâu cũng cảm thấy không được thoải mái.

"Để lại cho tôi số điện thoại đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi hỏi rõ ông ấy rồi sẽ liên lạc với các chị."

"Cậu quen biết ông ta không?" – Bà chị kia lập tức hỏi – "Cậu là gì của ông ta? Là con phải không?"

"… Phải." – Tưởng Thừa có chút khó khăn gật đầu.

"Vậy cậu nhất định phải giúp cô bé này, đều là người trẻ tuổi, em ấy mới đến chưa được hai tháng, tiền lương một tháng còn không đủ để bồi thường" – Đại tỷ nói – "Gia cảnh em ấy lại rất khó khăn, không dễ dàng gì đâu".

"Tôi hỏi rõ rồi sẽ liên lạc với các chị." – Tưởng Thừa nói.

Cô gái nhỏ nãy giờ vẫn khóc, bà chị một lần lại một lần thỉnh cầu, Tưởng Thừa không biết còn phải nói cái gì, chỉ biết không ngừng lập lại câu nói này.

Cuối cùng sau khi hai người đi mất, cậu một thân mệt mỏi mở cửa đi vào phòng.

"Con với bọn họ day dưa nhiều như vậy làm gì?" – Lý Bảo Quốc đứng trong phòng khách, vừa nhìn thấy cậu vào liền to họng khó chịu nói – "Con căn bản không cần quan tâm bọn họ!"

"Ông có phải đã cầm lấy thứ đồ đó không?" – Tưởng Thừa đem cặp ném lên sô pha.

Lý Bảo Quốc căng họng lên như cũ: "Không cần quan tâm ta có lấy hay không, chuyện này… "

"Tôi chỉ hỏi ông có lấy hay không!" – Tưởng Thừa cắt lời ông ta, rống lên một tiếng.

"Lấy rồi! Thì sao! Bọn họ tự mình gọi điện tới nói muốn giao cho ta!" – Lý Bảo Quốc trừng mắt lên cũng rống – "Thì sao! Liên quan gì tới ta! Đây là lỗi của bọn họ, phải tự mình gánh hậu quả!"

"Trả lại cho bọn họ đi" – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm ông.

"Não của con nhúng nước rồi phải không? Đồ cho không, trả cái gì mà trả? Cũng không phải ta chủ động đi gạt người!" – Lý Bảo Quốc một mặt biểu tình như đang nhìn thằng ngốc – "Ta nói con biết, bọn họ đã kiểm tra giám sát! Còn tìm đồn công an! Người trong đồn công an đều không thèm để ý! Kêu bọn họ tự mình giải quyết!".

Lời này Lý Bảo Quốc không nói thì tốt, nói xong rồi, Tưởng Thừa chỉ cảm thấy lửa giận sắp dâng trào lên đỉnh đầu: "Ông còn đắc ý lắm phải không? Đồn cảnh sát không thèm đi chọc loại vô lại như ông! Ông còn thấy vui sướng?".

"Con chú ý cho ông đây một chút!" – Lý Bảo Quốc cũng phát điên rồi, chỉ cậu – "Con phải làm cho rõ mình đang nói chuyện với ai! Con đang cùng ông đây nói chuyện đó!".

Tưởng Thừa đè lửa giận trong lòng lại, nhìn chằm chằm ông ta mấy giây, quay đầu đi vào trong phòng của Lý Bảo Quốc.

"Làm cái gì đó!" – Lý Bảo Quốc lập tức theo vào trong, chụp lấy được tay của cậu muốn túm ra ngoài.

Tưởng Thừa xoay người một cái mạnh mẽ vẫy ra khỏi tay ông ta: "Tôi nói rồi! Đừng đụng vào tôi!"

"Đụng con thì sao!" – Lý Bảo Quốc rống – "Con là mẹ nó do ta bắn ra, ta đừng nói là đụng con, ông đây đánh con một trận cũng không tới lượt con nói!".

Tay Tưởng Thừa đều run lên, không để ý tới ông ta nữa, khom lưng nhìn xuống dưới giường, bên dưới vứt đầy rác, không thấy được rượu và thuốc lá, cậu lại đi qua mở tủ.

"Ông đây hôm nay không giáo huấn mày một chút mày liền không biết cái nhà này là ai làm chủ!" – Lý Bảo Quốc xông tới đẩy một cái trên lưng cậu.

Tưởng Thừa không phòng bị, bị ông ta đẩy mạnh như vậy, đụng thẳng lên tủ, cái mũi bị đập cho trận đau nhức.

Tiếp theo Lý Bảo Quốc lại đấm một cú lên mặt cậu: "Thật sự nghĩ mình là đại thiếu gia của nhà nào rồi!"

Tưởng Thừa cả đời này từng bị cha mẹ chửi, phạt đứng rồi cả phạt quỳ, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị "phụ huynh" của bản thân đánh như vậy.

Một đấm của Lý Bảo Quốc tương đối nặng, nặng tới nỗi cậu cảm thấy ngày hôm đó Lý Bảo Quốc dựa vào nắm đấm này cũng không đến nổi bị người ta đè xuống đất đánh thành như vậy.

Trước mắt cậu một trận hoa mắt, chiêu thứ ba của Lý Bảo Quốc lại tiếp tục ra tay, một chân đá vào bụng dưới cậu.

Một cước này trực tiếp đá tới Tưởng Thừa quỳ gối xuống đất, đau tới cơ hồ không phát ra nổi tiếng.

Tôi, đệt, tổ, tông, ông.

Lúc Lý Bảo Quốc lại muốn đá lên vai cậu, Tưởng Thừa cắn răng cầm lên cái ghế ở bên cạnh, vung mạnh tới bắp chân ông ta.

Lý Bảo Quốc đại khái là không ngờ tới cậu lại có thể đánh trả, vừa đau mang theo tức giận bạo hống một tiếng.

Tưởng Thừa ôm bụng đứng dậy, lại cầm ghế vung mạnh tới tay ông ta, nặng nề đập vào trên người ông.

"Con mẹ ông!" – Tưởng Thừa cắn răng trừng mắt nhìn Lý Bảo Quốc.

Lý Bảo Quốc e rằng chỉ khi ở ngoài mới là tên nhát gan trong nhà lại là bá chủ bị cậu đập xuống hai cái, trên mặt đã nhịn không nổi, xông tới bắt đầu công kích liên hoàn.

Tưởng Thừa sau khi đập ông ta hai cái thì không muốn ra tay nữa, người này dù cho không phải là cha ruột cậu đi nữa, cũng là một lão đầu suốt ngày ho khan, ho tới bán sống bán chết… Lúc Lý Bảo Quốc lại lần nữa nhào tới, bị cậu đẩy ra.

Nhưng tinh thần của Lý Bảo Quốc đã căng lên rồi, không giáo huấn cho cậu chịu thua đại khái sẽ không dừng tay, sức mạnh này cũng hoàn toàn không có dáng vẻ như bệnh tật ho khan điên cuồng gì.

Tưởng Thừa không thể không một lần rồi lại một lần nữa đẩy ông ta ra, từ trong phòng đẩy ra tới phòng khách, cuối cùng đẩy ông ta đụng tới cửa ngoài phòng khách.

"Mày muốn giết tao rồi phải không!" – Lý Bảo Quốc rống – "Tới tới tới! Giết đi!".

Tưởng Thừa không muốn nói chuyện, chỉ là nhìn ông ta chằm chằm không lên tiếng.

"Ông Lý! Có chuyện gì vậy?" – Ngoài cửa truyền vào âm thanh của hàng xóm.

"Con trai tôi muốn giết tôi!" – Lý Bảo Quốc rống lên, rụt tay lại mở cửa ra, rống lên với mấy người hàng xóm đang đứng bên ngoài – "Mọi người nhìn đi! Con trai tôi muốn giết tôi!".

"Ông tại sao…" – Sự kinh hãi của Tưởng Thừa đã đè ép đi phẫn nộ, giọng nói đều có hơi phát run – "Không biết xấu hổ tới như vậy?"

"Tao không biết xấu hổ?" – Lý Bảo Quốc quay đầu nhìn cậu – "Tao không biết xấu hổ? Tao phải nuôi mày, phải cung cấp cho mày ăn uống đi học! Tao lấy chút lợi tặng không tới cửa, mày nói tao không biết xấu hổ?".

Tưởng Thừa chỉ cảm thấy bản thân xém chút nữa thở lên không nổi, sắp ngất đến nơi rồi.

“Ba của con cũng không dễ dàng gì…” – Một ông chú ở bên ngoài nói.

“Ông mẹ nó ngậm miệng đi!” – Tưởng Thừa rống lên.

Mấy người hàng xóm này, một mặt biểu tình đang xem kịch hay, nhìn qua là biết thừa không có một ai thật sự đồng cảm hay muốn tới khuyên ngăn, chẳng qua chỉ muốn xem Lý Bảo Quốc làm trò cười cho thiên hạ.

“Ô!” – Một bác gái la lên – “Đứa trẻ này tại sao lại như vậy?!”

“Sao rồi!” – Lý Bảo Quốc đột nhiên rống lên với bà ta – “Con trai tôi làm sao! Liên quan gì tới bà mà lắm mồm cái gì!”.

“Đồ thần kinh!” – Bác gái trừng mắt, vừa dậm chân lên lầu vừa mắng – “Cả một nhà đều bệnh thần kinh! Xưởng thuốc đều bị thứ như nhà các người ăn sập tiệm!”

Lý Bảo Quốc đóng sầm cửa lại.

Xoay người lại cùng đối mặt trừng nhau với Tưởng Thừa nửa ngày mới mở miệng: “Ba sắp chết rồi…”

“Đừng nói chuyện với tôi” – Tưởng Thừa khàn giọng – “Tôi đã chết rồi.”

Lý Bảo Quốc lại mở cửa đi ra ngoài.

“Đồ đâu?” – Tưởng Thừa ở đằng sau ông ta hỏi.

“Bán rồi.” – Lý Bảo Quốc nói.

“Tiền đâu?” – Tưởng Thừa lại hỏi.

“Xài rồi.” – Lý Bảo Quốc trả lời.

“Bắt đầu từ bây giờ” – Tưởng Thừa nói – “Ông không còn đứa con trai này, trước đây không có, sau này cũng không!”.

Lý Bảo Quốc đứng ngoài cửa không động đậy.

“Tôi dọn đi.” – Tưởng Thừa nói – “Ông không cần phải nuôi tôi nữa, không cần cung cấp cho tôi ăn uống,

không cần lo cho tôi học hành".

Lý Bảo Quốc xoay đầu lại nhìn, cười lạnh một tiếng, không nói gì, đi một nước.

***

Cố Phi đang ở sau quầy thu ngân chơi điện thoại, Lý Viêm dựa ở trước quầy thu ngân, nhìn Lý Bảo Quốc đang vòng qua vòng lại ở mấy kệ hàng.

"Cái này giảm giá, chưa hết hạn phải không?" – Ông ta chỉ vào mấy hộp sữa chua trong tủ đông.

"Sắp hết hạn thôi" – Cố Phi nói – "Còn hai ba ngày nữa mới hết."

Lý Bảo Quốc cầm lấy một hộp, đặt lên quầy thu ngân: "Tính tiền cho tao".

"Chú Lý còn uống sữa chua sao?" – Lý Viêm hỏi.

"Uống, trước giờ chưa từng uống qua" – Lý Bảo Quốc nói – "Nếm thử."

"Ghi nợ phải không?" – Cố Phi hỏi.

"Có tiền." – Lý Bảo Quốc móc ra một cọc tiền mặt.

"Gần đây vận may không tồi ha chú Lý?" – Cố Phi cười, cầm lấy tiền rồi thối lại cho ông ta.

"Cũng được, cũng được." – Lý Bảo Quốc cầm lấy sữa chua rồi đi.

Lý Viêm ngồi xuống bên cạnh Cố Phi, nhìn Lý Bảo Quốc đi ra ngoài: "Thật sự là cha ruột của Tưởng Thừa?".

"Ừm." – Cố Phi chơi điện thoại.

"Đệt, phải nói hoàn cảnh ảnh hưởng tới con người thật lớn a" – Lý Viêm vươn vai – "Nhìn Lý Bảo Quốc xem, còn cả nhà của ông ta nữa, lại có thể đẻ ra đứa con trai như Tưởng Thừa".

"Còn muốn ở lại chỗ tao bao lâu?" – Cố Phi không tiếp lời, tiếp tục quét tay trên điện thoại – "Hai ngày cuối tuần này đều bị phế trong tay mày rồi, có thấy phiền không".

“Mẹ tôi khi nào bỏ cuộc không kêu tôi đi xem mắt nữa, khi đó tao sẽ trở về.” – Lý Viêm nói.

“Ai da” – Cố Phi ném điện thoại lên bàn – “Mày mua lại cái tiệm này của tao đi thì tao sẽ không tính nữa.”

Lý Viêm dựa trên lưng ghế cười cả buổi: “Thật không phải bạn chí cốt”.

“Ngày mai mày còn ở lại đây không?” – Cố Phi nói – “Nếu có, tao nói kêu mẹ tao không cần tới nữa, mày canh chừng là được, tiện thể trông Nhị Miểu một chút.”

“Ừm, không thành vấn đề.” – Lý Viêm nói.

“Sẵn đi lấy hàng giúp tao luôn phải không?” – Cố Phi nhìn cậu ta một chút – “Lần trước lấy sủi cảo đông lạnh của tiệm kia, mày cũng đã tới rồi”.

“Được được được được được, cứ giao cho tao” – Lý Viêm thở dài.

Tuổi Lý Viêm không lớn, chưa tới 23, nhưng bởi vì luôn không có bạn gái, nên hồi mới chỉ 15 tuổi đã làm mẹ mình bắt đầu muốn ôm cháu trai phải hết sức lo nghĩ, đứa con trai này còn suốt ngày chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng cũng không thèm để ý gì, một lòng muốn cậu ta trước hết phải đi kết hôn.

Có những lúc Cố Phi cũng thấy bất đắc dĩ thay cho Lý Viêm.

Lần này hình như còn ép rất ác liệt, Lý Viêm dứt khoát tắt điện thoại, ngâm người ở đây hai ngày không về nhà.

Trò trừ yêu của Cố Phi đã hết tim, Tưởng Thừa nói là giúp cậu qua ba màn, nhưng chỉ qua được một màn, hai màn còn lại cậu đã hai ngày rồi vẫn chưa qua được.

Cố Phi thở dài, thoát trò chơi, mở wechat ra từ từ lật.

Không có gì thú vị, con gái selfie photoshop đến cái mũi cũng không còn lại cuồng mua sắm, con trai thì hết game lại làm màu.

Tưởng Thừa xuất hiện trong lúc này quả thực là một dòng nước trong lành.

Thừa ca: Tôi là có tiền như vậy đó.

Cố Phi nhìn câu này mà cười nửa ngày trời, sau đó nhấn thích.

Tưởng Thừa hai ngày này không có liên lạc với cậu, mặc dù trước kia cuối tuần cũng không có liên hệ gì, nhưng dù sao hai ngày trước vừa phát sinh một vài chuyện không thể nhìn thẳng, cậu thì còn tốt, chính là có chút lo lắng trạng thái của Tưởng Thừa.

Nhưng nhìn dòng trạng thái này trên vòng bạn bè, hình như cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là thứ hai lúc vừa thấy được Tưởng Thừa, cậu vẫn là nhìn ra được sắc mặt của cậu ta không tốt lắm, nhưng tâm tình cũng coi như là bình thường.

"Đây." – Tưởng Thừa đưa hai tờ giấy được gấp lại cho cậu.

"Kiểm điểm?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Chắc cũng không có chữ nào cậu không biết đọc."

Cố Phi cười: "Học sinh cá biệt cũng đâu phải là mù chữ".

Hôm nay là ngày tập thể lên bục đọc kiểm điểm, sau khi lão Từ tụ tập cả trường lại thì dắt bọn họ tới kế bên bục, người của lớp 5 đều không đi qua, chỉ có bọn họ mấy người đứng trước chỗ kéo cờ đợi lên sân khấu như mấy thằng ngốc.

Vất vả đợi khi kéo cờ xong, hiệu trưởng và giáo viên trực nhật nói hết, tới phiên bọn họ lên bục, có một loại cảm giác như "cuối cùng cũng tới lượt chúng ta ra trận".

"Cố Phi lên đầu tiên." – Hiệu trưởng nói.

Bên dưới vang lên một tràng pháo tay.

"Vỗ tay cái gì?" – Giáo viên trực nhật nói – "Vỗ tay cái gì? Đọc kiểm điểm là chuyện đáng vỗ tay sao? Yên lặng hết đi!"

Cố Phi cầm ra kiểm điểm Tưởng Thừa giúp mình viết, đứng tới trước microphone.

"Bản kiểm điểm" – Cố Phi theo chữ viết như gà bới của Tưởng Thừa mà đọc – "Các vị giáo viên, các vị đồng học, tôi là Tưởng Thừa khối 11 lớp 8…"

Bên dưới học sinh toàn trường sau khi duy trì yên lặng trong ngắn ngủi lại ầm lên một trận cười, còn lẫn vào không ít tiếng rít, hiệu trưởng và giáo viên trực nhật đều giật mình quay đầu qua nhìn.

"Đệt." – Cố Phi mạnh mẽ quay đầu lại nhìn đám người đang xếp hàng ở phía sau.

Tưởng Thừa đang cúi đầu điên cuồng lục trong túi của mình, hồi lâu sau mới đem ra hai tờ giấy khác được gấp lại, nhanh chóng bước tới hai bước đưa cho Cố Phi.

Cố Phi đưa giấy trong tay mình cho Tưởng Thừa, đè nén giọng nói: "Cậu cũng ngầu lắm, như vậy mà cũng đưa nhầm được."

"Cậu cũng rất ngầu" – Tưởng Thừa cũng đè thấp giọng nói – "Bản thân mình tên gì cũng không biết luôn?".

45. Chương 45

Cố Phi lần thứ hai cầm tờ kiểm điểm Tưởng Thừa đưa cho cậu, mở ra xác nhận cho nghiêm túc một chút, chắc chắn rằng tên trên giấy là Cố Phi chứ không phải Vương Húc hay là ai khác mới bắt đầu đọc lại từ đầu: "Tôi là Cố Phi khối 11 lớp 8, là một thành viên của trường Cao Trung số 4, thế…mà lại… nhiều lần vi phạm quy định gì đi của trường học… quy định… Đi trễ… là một… sai phạm nghiêm trọng, mà đến muộn còn trèo tường… qua, leo tường chính là sai càng thêm… thêm sai…"

Chữ Tưởng Thừa viết rất lớn, khổ nỗi quá xấu, xấu đến long trời lở đất, Cố Phi trầy trật đọc, nghe tiếng nén cười dưới bục thỉnh thoảng truyền đến.

"Chỉ còn có nửa học kỳ là sẽ lên lớp 12, thời điểm… quan trọng" – Cố Phi dán mắt vào tờ giấy, không biết vào lớp 12 có cái gì quan trọng – "Tôi nhất định sửa chữa sai phạm, tuân thủ kỷ luật trường học, không đến muộn về sớm, không… không lại leo tường cùng giẫm… cành cây…"

Giẫm cành cây là thứ gì chứ!

Lúc đọc đến dòng cuối, cậu mới thở phào nhẹ nhõm: "Người kiểm điểm, Cố Phi."

"Cố Phi đứng qua kia đi, tiếp theo" – Giáo viên trực nhật nhìn lướt qua một hàng người ở trên bục – "Tưởng Thừa!"

Phía dưới lại vang lên một trận hoan hô, giáo viên trực nhật xanh cả mặt, chỉ vào đám học trò phía dưới: "Ai muốn lên đây cùng đọc? Cho mấy em cơ hội này đấy!".

Tưởng Thừa đứng phía trước micro, lấy ra bản kiểm điểm xem xét, vừa lật tới tờ thứ hai vừa nhìn chăm chú, sau đó đem bản kiểm điểm gấp kỹ bỏ lại vào túi.

"Tôi là Tưởng Thừa khối 11 lớp 8" – Cậu nhìn người phía dưới – "Tuần trước vì có một chút tranh chấp, tôi với lớp 5 …"

Tưởng Thừa nhìn dưới bục trầm mặc hai giây đồng hồ, quay đầu lại nhìn một hàng người phía sau mình: "Cậu kia tên gì ấy nhỉ?"

Giọng hỏi này cũng không nhỏ, phía dưới tức thì lại ồ lên trận cười không áp chế được.

"Cái đệt?" – Vương Húc kinh ngạc, vội vàng nói cho cậu – "La Nghĩa!"

"Tôi với bạn học La Nghĩa lớp 5 đánh nhau" – Tưởng Thừa rất bình tĩnh quay đầu lại tiếp tục nói – "Loại hành vi này đã vi phạm nghiêm trọng đến quy định nhà trường, bất lợi cho bè bạn cũng như hòa thuận giữa các lớp, tôi là người động thủ trước, không cho bạn học La Nghĩa có được cơ hội giải thích và xin lỗi mình, còn dẫn đến mâu thuẫn giữa hai lớp, gây nên hậu quả cực kỳ xấu, mấy ngày nay, tôi đã tiến hành tự kiểm điểm sâu sắc hành vi này của mình, đánh nhau không thể giải quyết vấn đề…".

Cố Phi nhìn bóng lưng Tưởng Thừa, trong lòng dứt khoát phục sát đất vị học bá tiêu biểu ngay cả việc đọc thuộc lòng kiểm điểm lại có thể thể hiện bản thân xuất sắc, hơn nữa một hồi kiểm điểm này, không chỉ là thừa nhận sai phạm một cách đơn giản như vậy, còn đem cái nồi gây sự mà chụp hoàn toàn lên đầu La Nghĩa.

Nhưng nghe bản kiểm điểm của Tưởng Thừa, Cố Phi hiểu rõ nguyên nhân mới sáng sớm nhìn sắc mặt cậu ta không tốt lắm, Tưởng Thừa như là đang bị cảm, nói chuyện mang theo giọng mũi.

"Cái đệt" – Vương Húc ở bên cạnh cậu nhỏ giọng cằn nhằn – "Cái thằng Tưởng Thừa này muốn làm gì, còn có thể cướp đoạt điểm sáng với tao, chuyện như vậy mà cũng chơi trội được…"

"Mày chỉ có thể bội phục" – Quách Húc cúi đầu – "Loại kiểm điểm này, bất kể ai viết như thế nào đi nữa, dù sao tao cũng học thuộc không nổi".

"Tôi cần nghiêm túc tự kiểm điểm, sửa chữa sai phạm thật tốt, hòa thuận với bạn học, không kích động nữa…" – Tưởng Thừa suốt toàn bộ quá trình đều không bị ngắc ngứ, cầm bản kiểm điểm đọc xong xuôi – "Người kiểm điểm, Tưởng Thừa."

Sau đó cúi mình chào, quay người trở về đứng giữa một hàng người đang trợn mắt hốc mồm.

Tiếp theo đến lượt Vương Húc, cậu ta từ trong túi lấy ra bản kiểm điểm đã bị vo thành một cục mở ra, khí thế rất tràn trề mà đọc lên: "Các thầy cô và bạn học, chào buổi sáng! Trong thời kì xuân về hoa nở đầy sức sống khắp nơi này! Tôi đã mắc phải một sai lầm…"

Cố Phi thở dài, thiếu chút nữa nhịn không được mà cười, vội vàng cúi đầu.

"Không biết rõ còn cho là chuyện cậu ta phạm lỗi gì đó với mùa xuân có quan hệ dây mơ rễ má…" – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

Một hàng người nhất thời cúi đầu cười đến nỗi toàn thân run rẩy.

Hiệu trưởng ở phía sau cả bọn hắng giọng một cái, một đám thật vất vả mới có thể ngừng cười.

"Cậu lại có thể học thuộc bản kiểm điểm à?" – Cố Phi nghiêng nghiêng đầu, nhìn lướt qua Tưởng Thừa một cái.

"Không" – Tưởng Thừa thấp giọng trả lời – "Tôi không nghĩ đến việc hai chúng ta đọc cùng một lần, bản kiểm điểm của chúng ta thú nhận sai phạm gì gì đó viết giống nhau, cùng một lần sẽ nghe giống nhau lắm…"

"Đệt" – Quách Húc có chút giật mình – "Vậy là cậu soạn thảo tại chỗ à?"

"Cái đó gọi là hoàn tất bản thảo." – Tưởng Thừa sửa lời cậu ta.

"… A." – Quách Húc vẫn là một mặt khiếp sợ.

Kiểm điểm của lớp 8 đọc xong, liền đến lượt mấy người lớp 5.

Mỗi một người đều dông dông dài dài, đọc xong mất không ít thời gian, cuối cùng hiệu trưởng cùng giáo viên trực nhật đến tổng kết cũng lười làm, trực tiếp tuyên bố giải tán.

Sau khi trở về lớp học, mọi người sôi nổi chúc mừng Tưởng Thừa.

"Cậu lần này thực sự là nổi danh toàn trường" – Chu Kính dựng lên cho cậu ngón cái – "Tưởng Thừa cậu thực sự là…"

"Ngậm miệng." – Tưởng Thừa nói, nghiêng đầu ra hắt hơi một cái.

"Bị cảm à?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, lấy khẩu trang ra đeo lên.

Có lẽ là đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân cảm mạo có khi là vì buổi tối ngày hôm ấy hai người bọn họ tắt lửa mà còn mở cửa sổ trong phòng, chỉ đắp một cái chăn nhỏ nên bị…

Hai người đều có chút không tự nhiên, ngừng nói chuyện với nhau.

Sau khi bắt đầu vào học, Cố Phi mới lại nói một câu: "Không phải bảo cậu chờ tôi cùng nhau đến trường sao?"

"… Tôi quên mất." – Tưởng Thừa nằm sấp xuống bàn khép hờ mắt.

"Tan học mình cùng nhau về đi." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Cố Phi không nói nữa, nhìn thần sắc Tưởng Thừa như vậy đoán được là cũng không quá thoải mái, cậu cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

Lúc tan học, cậu để điện thoại xuống, liếc mắt nhìn Tưởng Thừa bên kia, Tưởng Thừa nằm úp sấp trên bàn, bịt khẩu trang ngủ, nhìn qua thấy được là ngủ cũng rất sâu.

"Cố Phi" – Hết giờ học, thầy Từ rời lớp kế bên, lúc đi ngang qua cửa phòng học bọn họ, đi tới kêu một tiếng – "Em tới đây một chút."

Cố Phi nhìn thầy Từ, ngồi không nhúc nhích.

"Thầy tìm em có việc" – Thầy Từ ngoắc ngoắc tay – "Lại đây."

Cố Phi có chút bất đắc dĩ cầm điện thoại, chậm rãi đi ra khỏi phòng học, theo sau thầy Từ.

Thầy Từ xuống lầu rồi đi về phía nhà vệ sinh giáo viên ở bên kia, Cố Phi dừng lại: "Hay là nói chuyện trước rồi hãy đi vệ sinh được không?".

"Không đi vệ sinh" – Lão Từ nói – "Bên này ít người."

Trên mặt thầy Từ mang biểu cảm "đây là một việc bí mật", Cố Phi đành phải đi theo, ngồi xuống trên ghế đá đặt bên cạnh nhà vệ sinh.

"Thầy có chút chuyện muốn hỏi, nhưng mà nhất định phải giữ bí mật." – Thầy Từ nói.

"Chuyện không liên quan đến em thì đừng nói nữa, em không muốn lo chuyện bao đồng cũng không muốn thay ai giữ bí mật." – Cố Phi theo thói quen sờ túi một cái định lấy thuốc lá, nhưng nhìn qua thầy Từ lại thôi.

"Hút đi hút đi, đừng cho thầy chủ nhiệm giáo dục nhìn thấy, nếu không thầy cũng phải viết kiểm điểm" –

Thầy Từ thở dài, nhìn cậu cầm thuốc đốt xong mới lại tiếp tục nói – "Chuyện này không có liên quan đến em, thế nhưng lại có liên quan đến Tưởng Thừa, thầy thấy quan hệ giữa hai em cũng rất tốt… Cho nên muốn tìm em nói chuyện một chút."

Cố Phi cúi đầu ngậm thuốc lá, một lát sau mới hỏi một câu: "Thầy muốn nói chuyện gì?"

"Em biết Tưởng Thừa bỏ nhà đi không?" – Lão Từ hỏi.

"Hả?" – Cố Phi có chút giật mình ngẩng đầu lên.

"Ày, em cũng không biết sao?" – Thầy Từ nặng nề thở dài – "Ba em ấy tới tìm thầy."

"Lý Bảo Quốc sao?" – Cố Phi nói – "Ổng đến trường học?"

"Không có, gọi điện thoại thôi" – Lão Từ nói – "Ổng ngày trước có biết thầy, con trai cả Lý Huy của ổng vốn cũng là học trò của thầy".

"Ồ." – Cố Phi đáp một tiếng.

Bỏ nhà đi?

Thầy Từ nhỏ giọng nói: "ông Lý cũng chưa nói tại sao Tưởng Thừa muốn chạy đi, chỉ nói là có mâu thuẫn, nói Tưởng Thừa nổi nóng với ổng…".

"Lời của ổng không tin được" – Cố Phi nói.

"Cho nên thầy mới muốn tìm em hỏi một chút, thầy mà hỏi thẳng Tưởng Thừa, với tính tình của em ấy, nhất định sẽ không nói" – Thầy Từ phiền muộn ra mặt – "Một đứa trẻ ưu tú như vậy, những việc này nếu như xử lý không tốt thì sẽ ảnh hưởng học tập mất".

"Em không biết, cậu ấy chưa từng nói với em" – Cố Phi nói, thầy Từ nhìn cậu với vẻ mặt không tin tưởng, cậu dụi tắt thuốc – "Thầy không tin cũng chịu thôi".

"Được rồi, ày" – thầy Từ lắc lắc đầu – "Em cũng không cần hỏi em ấy, thầy sẽ nói chuyện với ông Lý lần nữa, hỏi xem là chuyện gì xảy ra, ngày mai sẽ thi giữa kỳ, thi xong lại nói tiếp vậy".

Cố Phi không nói nữa, đứng lên trở về phòng học.

Tưởng Thừa phờ phạc cả buổi sáng, đến phòng y tế lấy thuốc cảm uống, sau đó dứt khoát nằm úp sấp trên bàn ngủ khò khò, ngủ thẳng giấc cho đến buổi trưa tan học.

Cố Phi đẩy cậu ta vài cái mới làm cho cậu ta thức dậy: "Nè, tan học rồi."

"Hả" – Tưởng Thừa mở mắt ra, giọng ngái ngủ – "Tôi buổi trưa không về, cậu… một mình về đi."

"Cũng không ăn gì à?" – Cố Phi hỏi.

"Không có khẩu vị, không ăn." – Tưởng Thừa lần nữa nhắm hai mắt lại.

"Được thôi." – Cố Phi không nói gì khác nữa, chơi điện thoại đi ra khỏi phòng học.

Có điều lúc đi ra cổng trường, cậu liếc mắt thấy ngay mấy người ngồi xổm ở vỉa hè đối diện trường học, bên cạnh có chiếc mô-tô, ngồi trên nó chính là Giang Tân.

Cố Phi không để ý, vừa đi vừa gửi tin nhắn cho Tưởng Thừa.

– Giang Tân ở bên ngoài, đừng đi ra.

Trước khi gửi đi, cậu lại đem hai chữ Giang Tân đổi thành đầu lợn rừng, Tưởng Thừa nhớ mặt đặt tên người ta rất là lung ta lung tung, lúc này còn bị cảm, đảm bảo không nhớ ra được Giang Tân là ai.

Tưởng Thừa lại trả lời tin nhắn rất nhanh.

– Tìm cậu gây rối à?

– Không.

Tưởng Thừa không hồi âm, có lẽ vẫn đang ngủ.

Lúc Cố Phi sải bước tới xe đạp, Giang Tân khởi động mô-tô, lái tới chắn trước mặt cậu.

Mấy người Vương Húc cũng đang lấy xe, vừa quay đầu lại nhìn thấy bên này, lập tức đều dừng lại, dán mắt qua.

"Rảnh không?" – Giang Tân hỏi.

“Có việc gì?” – Cố Phi chống chân chạm đất.

“Đã lâu mình cùng nhau chơi bóng rồi” – Giang Tân nói – “Hôm nào làm một trận không?”.

“Nói sau đi” – Cố Phi nói – “Ngày mai bọn tao thi”.

“Ôi chao” – Giang Tân vẻ mặt hết hồn làm bộ khoa trương – “Cố Phi tiếng tăm lừng lẫy muốn đi thi?”.

Tiếp đó là một trận cười mỉa.

“Thi xong rồi nói sau đi.” – Cố Phi không để tâm đến việc bị nó cười nhạo.

“Được” – Giang Tân chỉ chỉ cậu – “Tao nể mặt mày, thi xong tao tới tìm mày.”

Cố Phi đáp lại một tiếng.

“Kêu cái thằng Tưởng Thừa kia tới luôn” – Giang Tân nói.

“Cái này tao không bảo đảm.” – Cố Phi trả lời.

“Đệt” – Giang Tân nhổ toẹt một cái trên mặt đất – “Tao nói làkêu nó tới”.

“Đừng ngang ngược với tao” – Cố Phi liếc mắt nhìn nó, chậm rãi nói – “Muốn giở trò ngang ngược ở đây với tao thì đi mà gọi anh mày cùng tới với mày”.

“Cố Phi” – Giang Tân vặn vặn tay ga xe mô-tô – “Tao không phải là anh tao, tao với mày cũng không có giao tình như ảnh với mày…”

“Anh mày với tao cũng không có giao tình” – Cố Phi ngắt lời nó – “Mày muốn chơi bóng, hẹn thi xong đã, mày muốn hẹn Tưởng Thừa, cứ gọi anh mày tới”.

Nói xong, Cố Phi đạp xe, lách đi qua sát nó.

Mấy người Vương Húc lập tức đạp xe theo tới: “Chuyện gì xảy ra vậy? Gây sự hả?”

“Liên quan gì tới mày” – Cố Phi nói – “Giờ mà muốn gây sự cứ việc qua đó tìm nó”.

“Đệt” – Vương Húc rất tức giận – “Việc này là do chơi bóng mà ra! Bọn mình là một đội! Đây là tinh…”

“Tinh thần tập thể đi tìm chỗ khác mà xài” – Cố Phi đạp mạnh hai cái, xe vọt đi khỏi – “Trở về đi.”

Trở lại trong cửa hàng, Cố Miểu đang chơi ván trượt ở cửa, nhìn thấy cậu trở về cũng không để ý gì mà lao vụt qua người cậu như một cơn gió.

Cố Phi phát hiện vóc dáng cô nhóc này dường như dài ra, một năm chiều cao không thay đổi cuối cùng cũng có biến hóa, đầu dường như đã đến eo cậu.

Lý Viêm ở trong cửa hàng, Lưu Phàm cũng ở đây, có lẽ là Lý Viêm quá nhàm chán nên kêu cậu ta qua đây, đang lúc hai người đun nước chuẩn bị nấu mì ăn.

Cậu ta chưa nói chuyện, đã đột nhiên nghe thấy giọng của Lý Bảo Quốc: “Đại Phi mày tan học rồi?”.

“Chú Lý” – Cố Phi có chút bất ngờ khi nhìn thấy Lý Bảo Quốc đứng ở giá hàng kia – “Tới mua đồ?”

“Tìm mày hỏi thăm Tưởng Thừa đấy” – Lý Viêm ở một bên nói – “Nói là bỏ nhà đi rồi.”

Cố Phi hơi cạn lời, tìm Tưởng Thừa tìm đến mức bọn Lý Viêm cũng biết cả, Tưởng Thừa mà biết Lý Bảo Quốc giống trống khua chiêng khắp nơi như vậy, nói cho mọi người biết cậu ta bỏ nhà đi, đảm bảo có cầu xin thế nào cũng sẽ không trở về.

“Hôm nay nó có tới trường không?” – Lý Bảo Quốc lớn giọng hỏi.

“Tôi không biết” – Cố Phi nói – “Hôm nay tôi không đi học.”

“Đừng có giúp nó giấu tao!” – Lý Bảo Quốc rất không vừa ý nói – “Nhóm tụi bây toàn chơi bời không học được cái gì tốt, toàn bao che cho nhau!”.

“Tôi thật sự không có đi học.” – Cố Phi nói.

“Thằng nhóc này, lớn lên ở thành phố lớn đúng là tính khí ngang ngược! Đây nhất định là do bên kia nuông chiều! Không thể nói, không thể đụng vào!” – Lý Bảo Quốc oán trách – “Nó có lỗi, làm cha cũng không thể dạy dỗ một chút sao! Mới nói hai câu đã bỏ chạy, còn không muốn nhận cha nữa! Không có ta là cha đây! Nó ở đâu ra?!”.

“Bỏ đi từ lúc nào?” – Cố Phi hỏi.

"Thứ bảy cứng đầu với tao xong liền bỏ đi!" – Lý Bảo Quốc tức giận đẩy mặt – "Tao đánh bài trở về, đồ đạc đều cầm đi hết! Gan lớn lắm! Nếu không phải tao đi trường học bị thầy Từ của tụi bây ngăn cản, thì mày xem nó lúc này chân có gãy hay không!".

Cố Phi không nói nữa.

Lý Bảo Quốc đứng ở trong tiệm chửi cùng quát lên một trận, sau đó hùng hùng hổ hổ rồi đi.

"Cái đệt" – Lưu Phàm ngồi vào bên cạnh bàn – "Người này cũng thánh thật, cha ruột tôi nếu như đi khắp thế giới chửi rủa như thế, cả đời tôi cũng sẽ không về nhà".

"Lý Huy hiện tại không phải là không trở về nhà sao" – Cố Phi cũng ngồi xuống – "Đúng rồi, qua vài ngày nữa thi xong, mình đi chơi bóng".

"Chơi bóng? Bên trường học tụi mày à?" – Lý Viêm hỏi – "Tụi mày cần đến viện trợ bên ngoài rồi sao?".

"Không phải" – Cố Phi nói – "Giang Tân hẹn đấy".

Lưu Phàm nở nụ cười, dựa vào trên lưng ghế ngồi cười cả buổi: "Thứ chó má gì vậy, còn có mặt mũi để hạ chiến thư thật à?"

"Chơi đi vậy" – Lý Viêm vẻ mặt không quan tâm – "Dù sao cũng khó có thể thắng bọn nó một lần, lần này thua một chút để cho nó chút mặt mũi".

"Nó chỉ đích danh kêu Tưởng Thừa đi luôn" – Cố Phi nói.

Lý Viêm ngẩn người: "Ý tứ này có thể không phải chỉ chơi bóng thôi đâu"

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

"Mày muốn giúp cậu ta gánh việc này sao?" – Lý Viêm hỏi.

"Cái gì gọi là tôi giúp cậu ta gánh chứ" – Cố Phi nói – "Giang Tân cũng tính cả tôi vào đó mà".

"Vậy cùng nhau đi thôi" – Lưu Phàm duỗi lưng – "Đúng lúc rất lâu rồi không vận động..."

Buổi chiều, lúc Cố Phi đến lớp vẫn còn chưa vào học, Tưởng Thừa vẫn còn đeo khẩu trang, bán sống bán chết nằm úp sấp trên bàn chơi điện thoại.

Lúc cậu ngồi xuống, Tưởng Thừa mới khẽ nhắc mắt lên, hơi giật mình: "Tôi tưởng là cậu không tới chứ."

"Không có chỗ nào đi" – Cố Phi nói, lại quan sát cậu ta một chút – "Cậu bị cảm cúm, có muốn truyền nước hay gì đó không?"

"Không cần" – Tưởng Thừa nói – "Không quá nghiêm trọng, tôi chỉ là buồn ngủ thôi, ngủ không ngon".

"Ồ." – Cố Phi cũng không biết nên nói cái gì, muốn nói Lý Bảo Quốc đi tìm mình, mà lại cảm thấy bây giờ nói cái này không thích hợp, trầm mặc cả buổi, sau đó vẫn tiếp tục duy trì trầm mặc.

Lớp tự học buổi chiều đã hủy bỏ, bị các giáo viên bộ môn chiếm trước, tiến hành phác họa phạm vi trọng điểm sau cùng của cuộc thi quan trọng.

Cố Phi chán chường nghe giảng bài, nghe phác họa trọng điểm càng chán đến không chịu được, đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa bắt đầu chơi điện thoại, nhìn đông nhìn tây.

Buổi sáng, sự cố kiểm điểm đọc sai tên đã có bài đăng trên tieba, đã đội lên thành hot topic, còn được gắn bài đăng tinh hoa.

Lý tính thảo luận, tôi ơi đây tính là được đánh dấu chính chủ* rồi phải không?

(* – đánh dấu chính chủ: ý chỉ hai người đã có hành động thân mật và quan hệ xác định….(nghĩa theo mặt chữ là "chưng nấu đánh dấu", "chưng nấu" phát âm giống với "chính chủ", nên có nghĩa là "đánh dấu chính chủ"))

Cố Phi nhấp vào liếc qua mấy cái, đủ loại trả lời náo nhiệt bên trong, quét hình bắn tim các loại kèm theo dấu chấm than bắt đầu bùng nổ, cậu xem mà thấy mắc cười, cũng không nhận rõ ai là ai, cũng gần như có thể đoán được là có người của tổ phóng viên trường học, thi đấu cầm camera ở quanh sân chụp rất nhiều tấm.

Còn nhìn thấy cái tên hư hư thực thực của Vương Húc, đoán chừng là nick phụ mới đăng ký, Captain Húc, nhìn cái tên này có lẽ là phải nghiêm túc lật hết từ điển Trung-Anh ra mới tra ra được từ…

Năm giây trước khi chuông tan học vang lên, thầy toán vọt vào phòng học: "Thầy có tờ bài thi…"

Trong phòng học phát ra một trận âm thanh kháng nghị kéo dài, không ít người hoàn toàn không nghe thầy giáo muốn nói gì, tuồn thẳng ra khỏi phòng học.

"Đi không?" – Cố Phi hỏi Tưởng Thừa.

"Ừm." – Tưởng Thừa đứng lên, trước tiên đi qua chỗ thầy toán cầm lấy bài thi.

"Học sinh gương mẫu nha" – Cố Phi cũng đi qua tiện tay cầm một tờ.

"Em lấy cái này làm gì?" – Thầy toán nhìn cậu ta.

"Thầy phát cũng phát rồi." – Cố Phi cầm bài thi gấp lại nhét vào trong túi quần.

Khi Tưởng Thừa đi xuống lầu dưới, trước tiên tới bồn rửa tay rửa mặt, sau đó thay đổi cái khẩu trang đeo lên: "Cậu… có thời gian không?"

"Sao vậy?" – Cố Phi hỏi.

"Cái cửa hàng bán xe đạp mà cậu nói" – Tưởng Thừa nói – "Đưa tôi đi một chuyến đi, tôi lười phải đi, nghẹt mũi một ngày khó chịu muốn chết".

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Giang Tân không chặn ở cửa trường học, Hầu Tử cũng không ở đó, chỉ có điều Cố Phi hiểu rất rõ, việc này Hầu Tử nhất định sẽ nhúng tay vào, tuy rằng nó với thằng em này quan hệ với nhau cũng không tốt bao nhiêu, nhưng suy cho cùng cũng là lão đại vùng này, so với Vương Húc giả bộ làm trùm lớp lăn lộn trên đường không giống nhau, thể diện của nó lớn hơn trời.

Hơn nữa Hầu Tử thấy ngứa mắt Cố Phi cũng một thời gian rất dài rồi, mỗi lần nói là nể mặt cậu, trong bụng không biết tức giận sục sôi thế nào, có hay không có Giang Tân việc này sớm muộn cũng sẽ bùng phát một lần.

Chỉ là việc này thật sự muốn kéo Tưởng Thừa vào, cậu cũng rõ là không thể đồng ý, Tưởng Thừa không giống với tất cả bọn họ, dựa vào việc cậu ta hoàn tất bản thảo kiểm điểm kia, cậu ta không nên là người bị kéo đến lưu lại nơi này, càng không phải đã lưu lại nơi này rồi còn bị người khác gây khó dễ.

"Nè, quên hỏi cậu" – Tưởng Thừa ngồi ở sau xe cậu – "Xe của tiệm đó đắt không? Tôi có lẽ chỉ có thể chịu nổi 500 đồng trở xuống." (1,712,076 VND)

"Vị người thành phố này" – Cố Phi nghiêng đầu qua – "Xe đắt nhất tiệm bọn họ có lẽ cũng không vượt quá 350 đồng." (1,198,212 VND)

"… Hả" – Tưởng Thừa đáp lời, một lát sau liền "chậc" một tiếng – "Vậy chẳng phải là cực kỳ xấu. Sal"

Cố Phi bóp nhẹ phanh một cái, một tay cầm lấy tay lái, nửa thân người đều quay lại nhìn cậu.

“Tôi chỉ… tùy tiện nói một chút.” – Tưởng Thừa nói.

Tưởng Thừa đối với xe kỳ thực không hề soi mói, cũng không chọn chiếc 400 đắt nhất trong cửa hàng kia, mà chọn một chiếc 250, hơn nữa còn lấy 250 khó nghe làm lý do trả giá còn 220 (747,170 VND).

Cố Phi cảm thấy Tưởng Thừa có lẽ thật sự không có dự định về nhà của Lý Bảo Quốc nữa, hiện tại mức độ túng tiền so với trước kia không giống nhau lắm.

“Được không?” – Cố Phi nhìn cậu ta cưỡi qua lại hai vòng trên vỉa hè.

“Được” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Chỉ là quá xấu.”

“Trả tiền rồi đi.” – Cố Phi đành chịu thua.

Tưởng Thừa đi trả tiền xong, hai người cưỡi xe chầm chậm lượn về.

Lúc gần đến giao lộ, Tưởng Thừa dường như quay đầu hạ quyết tâm: “Tôi không ở nhà Lý Bảo Quốc nữa.”

“Tại sao?” – Cố Phi hỏi.

“Không biết nên nói thế nào” – Tưởng Thừa thở dài – “Lát nữa tới tiệm nhà cậu mua ít đồ.”

“Đồ dùng hàng ngày à?” – Cố Phi nhìn cậu ta – “Cậu bây giờ ở chỗ nào rồi?”.

“Cũng không xa lắm” – Tưởng Thừa nói – “Tôi hỏi thăm chỗ đó từ ông chủ khách sạn tôi ở lần trước, từ đường nhà cậu đi qua chỉ cách một lối rẽ…”.

“Ký túc xá xưởng khăn mặt à?” – Cố Phi hỏi.

“Không biết, không khác mấy với căn nhà rách nát của Lý Bảo Quốc, một phòng ở, tiền thuê lại rẻ” – Tưởng Thừa nói.

“Sau này cậu dự định thế nào?” – Cố Phi hỏi.

“Chưa có dự định” – Tưởng Thừa nghiêng đầu hắt hơi một cái, hít hít mũi – “Dù thế nào tôi cũng không có khả năng trở về đó, tôi không phải con ai cả, bắt đầu từ bây giờ tôi con mẹ nó chính là trẻ mồ côi.”

Cố Phi không lên tiếng.

Hai người trầm mặc cưỡi xe đi tiếp, sau đó một lát, Cố Phi nói: "Trẻ mồ côi, lát nữa mời cậu ăn cơm nhé."

"Được đó." – Tưởng Thừa cười cười.

"Đi tới ký túc xá xưởng khăn mặt ăn" – Cố Phi nói – "Thuận tiện nói cậu biết ở bên đó nên đi chỗ nào mua đồ".

"Được" – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Lúc Cố Phi xoay mặt qua nhìn Tưởng Thừa, cậu ta kéo kéo khẩu trang, nhanh chóng xoay đầu đi.

46. Chương 46

Cố Phi đạp xe phía trước, không nhanh không chậm cùng cậu bảo trì khoảng cách, Tưởng Thừa cảm thấy loại EQ với lực quan sát nhạy bén và không quản việc đâu đâu này của cậu ta có lúc làm cậu cảm thấy rất không thoải mái.

Tưởng Thừa kéo kéo khẩu trang, vừa đúng lúc làm rìa khẩu trang có thể đỡ lấy nước mắt đang rơi xuống.

Từ đây đạp xe tới tiệm nhà của Cố Phi, khoảng cách coi như cũng khá xa, đạp tới mười mấy phút, như vậy là được rồi, cậu cứ như vậy theo sau xe của Cố Phi, mặc sức cho nước mắt rơi.

Quả thực Tưởng Thừa không biết vì sao bản thân lại đột nhiên bật khóc.

Cậu cảm thấy bản thân cũng không có xúc động để rơi lệ, cũng không có chuyện gì khiến mình muốn khóc, không còn có nhà, không còn cha mẹ, trạng thái tâm lý này đã không phải là ngày một ngày hai, bắt đầu từ ngày được cho hay mình là được nhận nuôi, cậu đã cảm thấy không còn có nhà rồi.

Sau khi tới nơi này, loại cảm giác đó lại ngày một rõ nét hơn, tại sao mà nói ra bản thân mình là trẻ mồ côi xong, cậu đột nhiên lại rơi lệ.

Quả nhiên là người bị bệnh rồi sẽ yếu đuối.

Khi sắp tới giao lộ, cậu ngừng rơi lệ, nước mắt cũng bị gió làm khô đi, chỉ có mắt là cảm thấy có hơi sưng to.

Cho xe dừng lại trước cửa tiệm nhà Cố Phi xong, Cố Phi quay đầu lại nhìn cậu một chút, tựa như bị dọa sợ mà nhỏ giọng nói: "Ai da."

“Sao rồi?” – Tưởng Thừa đem xe dựa vào bên tường.

“Tôi… ” – Cố Phi do dự một chút – “Không ngờ cậu có thể khóc thành thế này.”

Tưởng Thừa đột nhiên có chút mắc cười, ngay cả người có khả năng làm xoa dịu đi khó xử của người khác như Cố Phi cũng giả vờ không nổi nữa, cậu dụi dụi mắt: “Đỏ lắm sao?”

“Rất đỏ đó” – Cố Phi nói – “Hay là cậu ở đây đợi tôi, cậu cần gì tôi đem ra cho, Lý Viêm còn đang ở trong.”

“Không có gì” – Tưởng Thừa mò trong cặp, mò ra một hộp mắt kính, lấy ra một chiếc kính đen đeo lên – “Tôi có trang bị.”

“Bộ dáng này của cậu… ” – Cố Phi nhìn chằm chằm cậu.

“Rất đẹp trai phải không” – Tưởng Thừa nhìn nhìn trên cửa sổ trạm xá – “Tôi mỗi lần đi qua cửa kính đều thấy mình đẹp trai muốn xỉu”.

“Đúng” – Cố Phi gật gật đầu – “Cậu quả thật… rất đẹp trai”.

Hai người cùng nhau vào tiệm, Lý Viêm đang ở giữa kệ hàng khó khăn di chuyển trên ván trượt của Cố Miểu, Cố Miểu ôm tay dựa trước quầy thu ngân một mặt lạnh lùng đứng nhìn.

Nhìn thấy hai người họ đi vào, Cố Miểu chạy tới bên cạnh Tưởng Thừa, rất hứng thú ngước nhìn kính đen trên mặt cậu.

“Cậu đã nhàm chán tới mức độ này rồi.” – Cố Phi nói.

“Rèn luyện cơ thể đó” – Lý Viêm nhìn Tưởng Thừa – “Ồ, tôi cứ tưởng người thu phí bảo hộ tới.”

“Lấy tiền đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Trong ngăn kéo đó.” – Lý Viêm chỉ quầy thu ngân.

“Lúc nào mày trở về?” – Cố Phi hỏi Lý Viêm.

“Không cần để ý tới tao” – Lý Viêm tiếp tục đạp trên ván trượt khó khăn đi về phía trước – “Lát nữa có hẹn ăn cơm với Lưu Phàm rồi, hai người đi không?”

“Tôi không đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Không đi đâu” – Cố Phi lôi Lý Viêm từ trên ván trượt xuống – “Bọn tao ngày mai thi giữa kỳ”.

“Thi giữa kỳ liên quan gì đến mày?” – Lý Viêm nói – “Học bá người ta phải ôn tập, mày thân là vua giấy trắng… “.

“Tao chưa từng nộp giấy trắng” – Cố Phi chỉnh cậu ta.

“Ờ, cậu toàn điền đầy đủ hết.” – Lý Viêm gật gật đầu.

“Đúng.” – Cố Phi cũng gật đầu.

“Được rồi, không đi thì không đi” – Lý Viêm cầm lấy áo khoác của mình – “Tao đi đây.”

Tưởng Thừa lượn hai vòng quanh kệ hàng, lấy vài món vật dụng hàng ngày và thức ăn, Cố Miểu luôn rất hiếu kỳ đi theo sát cậu, nhìn chằm chằm kính đen.

Cuối cùng Tưởng Thừa không thể không gỡ kính đen xuống, đã qua một hồi rồi, mắt chắc không còn đỏ gì nữa, cậu đem kính đen đeo lên mặt Cố Miểu.

Cố Miểu đẩy đẩy lại kính đen, mặt không biểu tình.

“Rất ngầu” – Tưởng Thừa dựng lên ngón cái – “Em lớn lên chắc chắn ngầu hơn anh trai em nhiều, hơn nữa còn cực kỳ soái”

Cố Miểu không nói chuyện, xoay người ôm ván trượt rời đi.

“Ày!” – Cố Phi kêu to – “Gỡ kính đen xuống! Hồi nữa rớt xuống đất bể đó!”

Cố Miểu không để ý tới cậu ta, đeo kính đen rất tiêu sái trượt ra ngoài.

“Không có gì” – Tưởng Thừa nói – “Bể rồi thì thôi, đeo cũng đã lâu rồi.”

“Mua xe đạp cũng đã mua chiếc 200 đồng rồi” – Cố Phi dựa quầy thu ngân nhìn cậu – “Cái kính đen này rớt bể rồi cũng không mua nổi nữa.”

“Rớt bể rồi không phải cậu nên bồi thường sao?” – Tưởng Thừa cười cười.

“Ừm đúng” – Cố Phi nghĩ nghĩ – “Phải.”

Tưởng Thừa đem đồ đã chọn đặt lên quầy thu ngân: “Tính tiền.”

“Cái đó… ” – Cố Phi có chút do dự.

“Không.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười, đi tới quầy thu ngân bắt đầu quẹt từng món một, sau đó đem đồ bỏ vào một cái bao: “Tổng cộng 123 đồng 2, để tôi bỏ bớt cho cậu tiền lẻ, 120 (407,575 VND).”

“Được.” – Tưởng Thừa cầm tiền đưa cho cậu ta.

Không có ai coi tiệm, sau khi Cố Phi kêu Cố Miểu tự về nhà xong cũng đóng cửa lại.

“Để lỡ buôn bán rồi sao?” – Tưởng Thừa có chút ngại.

“Giờ cơm cũng không có gì làm ăn nữa, trừ phi lúc làm cơm phát hiện thiếu muối thiếu dầu mới qua đây thôi.” – Cố Phi lên xe của mình đi ra ngoài.

Tưởng Thừa cũng lên xe đi theo.

“Kính đen ngày mai tôi đem trả cậu.” – Cố Phi nói.

“Không cần, tôi thấy Cố Miểu rất thích” – Tưởng Thừa nói – “Cho nó đi, cầm đi chơi, kêu nó đừng đeo hoài, trẻ con đeo lâu không tốt cho mắt”.

Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa không quá quen thuộc nơi này, hôm đó sau khi chủ cho thuê nói địa chỉ cho cậu xong, cậu phải phí tới nửa ngày sức lực mới tìm ra được địa điểm, hôm nay lại lần nữa tới, cậu nhìn từng căn nhà rách nát giống y chang nhau… rồi không tìm được căn mình thuê là ở đâu nữa.

“Không phải” – Tưởng Thừa cực kỳ phiền muộn – “Tôi nhớ là ở giao lộ nào đó đi vào, sau đó có mấy tòa nhà gần giống như nhau… ”

“Giao lộ nào?” – Cố Phi hỏi cậu.

“Tôi… ” – Tưởng Thừa ngây người ra nửa ngày, sau đó móc điện thoại ra – “Để tôi hỏi lại chủ nhà.”

Ở bên đó chủ nhà cười lên, lại nói địa chỉ lần nữa cho cậu: “Chàng trai, cậu đừng có đêm hôm mà trở về, đêm hôm tôi đều khóa máy, cậu lạc đường lại phải ở ngoài đường qua đêm”.

Cố Phi đối với địa chỉ này rất rành, đạp xe một cái đi về phía trước: “Bên này”.

“Tôi tại sao lại nhớ không có xa như vậy” – Tưởng Thừa có chút mờ mịt.

“Cậu ngay cả tên cũng nhớ không được.” – Cố Phi nói.

“Tôi không phải là nhớ không được” – Tưởng Thừa thở dài – “Tôi là lười nhớ thôi, não bộ tôi lại không phải là bãi rác, đương nhiên phải nhớ những thứ hữu dụng”.

“Phải mà, nhớ đường không có gì hữu dụng hết” – Cố Phi gật đầu.

“Cậu câm miệng.” – Tưởng Thừa nói.

Lúc Cố Phi dẫn cậu tìm ra được tòa nhà mình thuê, Tưởng Thừa nghiêm túc nhìn trước sau trái phải: “Được rồi, nhớ kỹ rồi.”

“Đi lên cất đồ rồi đi ăn đi.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa dẫn cậu ta lên lầu, căn cậu thuê là ở lầu 2, rất tồi tàn, có điều bên trong cũng được, đồ dùng trong nhà rất đầy đủ, mặc dù đã cũ nhưng rất sạch sẽ, ít ra không có chuột gián như nhà của Lý Bảo Quốc.

“Cảm thấy cũng tốt” – Cố Phi đứng trong phòng khách nhìn.

“Ừm” – Tưởng Thừa đặt đồ lên bàn – “Hai ngày nữa đi kéo dây mạng, cũng xấp xỉ… Đúng rồi, cậu biết ở đâu bán đồ dùng trên giường không?”

“Đồ dùng trên giường?” – Cố Phi ngây người ra.

Không biết vì sao, Tưởng Thừa lúc nói ra bốn chữ này lại không biết lý do mà nghĩ lệch đi, nhìn phản ứng của Cố Phi, đoán chừng cũng không khác là bao.

Tưởng Thừa không nói chuyện, đột nhiên cảm thấy không ngăn cười được nữa, đứng bên cửa sổ cười một trận điên cuồng, cười tới quai hàm cũng nhức mỏi.

“Đệt” – Cố Phi xoa xoa mặt.

“Vậy ăn xong rồi đi mua phải không? Tôi sắp đợi không được phải mua từ trên mạng rồi” – Tưởng Thừa nói.

“Vậy phải đi mua xong rồi mới ăn” – Cố Phi cầm điện thoại ra xem thời gian – “Ra giường gì đó có một chợ vải vóc, có bán thành phẩm, mền gối gì cũng có, có điều bảy tám giờ sẽ đóng cửa”.

“Được” Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Vậy… ” – Cố Phi chỉ chỉ cửa – “Đi nhé?”

Tưởng Thừa không nói chuyện, lại đứng một hồi mới bước tới trước mặt Cố Phi, tay nhấc lên ôm lấy vai cậu ta, ôm thật chặt.

Cố Phi đầu tiên là ngây người ra, sau đó vỗ nhẹ hai cái lên lưng cậu: “Sao rồi?”

“Không có gì” – Tưởng Thừa vẫn là ôm cậu ta thật chặt- “Cậu có từng trải qua thời điểm vô cùng không ổn định hay không, không nơi bám trụ, cảm thấy cái gì cũng nắm không được, dưới chân cũng không có thứ gì”.

Cố Phi im lặng một hồi: “Có trải qua”.

“Tôi cũng cảm thấy cậu chắc chắn đã trải qua” – Tưởng Thừa nói – “Tôi đưa chân thả ra không trung, tôi như bay lên trời, phía trên là những mịt mù, nhìn về bên dưới lại nghe em nói rằng thế giới này trống rỗng… ”

Câu đằng sau là Tưởng Thừa hát ra, âm thanh rất thấp.

Cố Phi hơi giật mình, giật mình không riêng gì việc Tưởng Thừa chỉ nghe qua một lần đã có thể nhớ được giai điệu và ca từ, còn giật mình bởi âm thanh cậu mang theo sự gợi cảm khàn khàn, nghe rất hay.

Cố Phi có thể cảm nhận được cảm giác hiện tại cả người đều trống rỗng của Tưởng Thừa, mặc dù những chuyện hai người trải qua không giống nhau, nhưng cậu có thể cảm nhận được, sự hoảng loạn khi chân không thể chạm tới mặt đất.

Hai người lẳng lặng đứng trong phòng, thời gian rất lâu, Cố Phi có thể nghe thấy được ở bên tai, tiếng khóc của Tưởng Thừa kìm nén lại, rất nhỏ, gần như khó mà phát hiện được.

“Thừa ca” – Cố Phi khẽ nói, nhẹ nhàng vỗ trên lưng cậu – “Kỳ thật tôi cũng không biết an ủi người khác

cho lắm đâu, người duy nhất tôi từng an ủi qua là Nhị Miểu… Tôi chính là muốn nói, nếu như cậu khóc, khóc ra rồi sẽ thoải mái hơn".

Bên tai, Tưởng Thừa trong chớp mắt yên lặng, sau khi ho khan hai tiếng xong đột nhiên khóc ra thành tiếng.

Loại cảm xúc rất không tình nguyện này, âm thanh khi khóc mang theo căm phẫn và bất đắc dĩ, còn có cả uất ức.

Nghe như khóc rất thỏa thuê, lúc mới bắt đầu là tiếng khóc, cuối cùng là nắm lấy áo trên vai của Cố Phi mà mang theo tiếng gào phát tiết.

"Ông nội cậu." – Tưởng Thừa giọng mang theo nghẹn ngào nói một câu.

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu, xoay đầu ở bên vành tai của Tưởng Thừa, nhẹ nhàng hôn một cái.

Động tác này ngoài dự liệu của bản thân Cố Phi, không nói rõ được là vì sao, có điều Tưởng Thừa cũng không cho cậu có thời gian để suy nghĩ, quay đầu qua hôn lên miệng cậu.

Đầu lưỡi mang theo nước mắt có vị mằn mặn đi vào thăm dò như muốn đánh nhau.

Cố Phi có phần không phòng bị, gặp phải phương thức có hơi ngang tàng này của cậu ta, lùi một bước, mà Tưởng Thừa lại thừa cơ mạnh mẽ đẩy cậu về phía sau.

Cố Phi đụng vào tường ở phía sau, Tưởng Thừa lại lần nữa hôn lên.

Nụ hôn này không hề có khống chế, giống với ngày đó khi cậu ta uống say, nhưng lại thanh tĩnh hơn nhiều, dù sao cũng không uống rượu, cho nên đầu lưỡi cứ như là đang tuyên chiến.

Tôi muốn ở nơi này! Tôi muốn ở nơi này! Tôi muốn ở nơi này! Tôi muốn ở nơi này!

Tôi muốn ở nơi này quét một vòng! Ở nơi này, nơi này, còn có nơi đó đều là của tôi!

Cố Phi vốn dĩ không hề có ý nghĩ muốn làm cái gì đó, bị một trận công chiếm lãnh thổ như bị thần kinh này của cậu ta nhất thời nghĩ tới bảng kiểm điểm của Vương Chín Ngày đội trưởng.

Trong thời kì xuân về hoa nở căng đầy sức sống khắp nơi nơi…

Cậu bắt lấy tay của Tưởng Thừa, vung cậu ta lên ghế sô pha bên cạnh.

Tưởng Thừa bị cậu đẩy nặng nề ngã vào trong sô pha, lúc Cố Phi áp người đến, thuận tay vén áo của Tưởng Thừa lên, từ trên cơ thể cậu ta mạnh mẽ chà xát xuống.

Hơi thở Tưởng Thừa dừng một chút, cách lớp quần bắt lấy cậu một cái.

"Đệt" – Cố Phi gằn giọng- "Cậu mẹ nó còn dùng tí lực nữa thôi, tôi bị liệt cho xem".

Tưởng Thừa cười, tay từ lưng quần của cậu tiến vào.

Sau khi trong phòng lần nữa trở về một mảnh yên tĩnh, Cố Phi có thể nghe thấy được tiếng cười la hét của trẻ con vừa mới ăn xong đang chạy loạn ở bên ngoài.

"Cậu đoán xem" – Tưởng Thừa nằm trên sô pha, một chân đạp trên đất – "Cậu dùng thêm bao nhiêu thời gian nữa để có thể lấn tôi xuống đất?"

"Tôi cũng đâu phải hoàn toàn ở trên sô pha" – Nửa người Cố Phi nằm sấp trên Tưởng Thừa, một chân còn lại vẫn đang đạp bàn trà – "Tư thế này của tôi buông lỏng chân một chút là rớt xuống dưới rồi."

Tưởng Thừa nhìn chân của cậu, cười cả buổi.

Cố Phi không cười theo, lúc chống tay lên, tiện thể sờ lên khóe mắt của Tưởng Thừa.

"Không sao rồi." – Tưởng Thừa ở trên tay Cố Phi bắn ra một chút.

"Nếu mua đồ dùng… trên giường, phải tranh thủ thời gian" – Cố Phi đá văng ra giấy trên sàn, vừa sửa sang lại quần vừa nói – "Trễ chút nữa chỉ còn mấy tiệm bên đường mở cửa, không có cái để chọn".

"Ừm" – Tưởng Thừa cũng đứng lên, vào wc rửa mặt, lúc ra lại có hơi lo lắng – "Cậu tranh thủ đi rửa mặt…"

"Sao vậy?" – Cố Phi vừa đi vào toa lét vừa hỏi – "Sợ nước mũi của cậu quẹt lên mặt tôi phải không?"

"Tôi là sợ cậu cảm… " – Tưởng Thừa nói một nửa đột nhiên lấy lại tinh thần – "Tôi đệt! Không phải chứ!".

"… Không có." – Cố Phi vào toa lét rửa mặt.

Tưởng Thừa đứng trong phòng khách khịt mũi, lúc này mũi đã thông, chắc là không có quẹt lên mặt Cố

Phi.

Dưới trạng thái thanh tĩnh làm ra loại chuyện không biết xấu hổ, Tưởng Thừa đối với bản thân lại để ý tới vấn đề chảy nước mũi của mình hơn, thật không nói nên lời.

Sau khi xác định xong không có vấn đề về nước mũi, loại cảm giác ngượng tới sợ không thể gặp người mới từ từ trỗi dậy, như ẩn như hiện tung bay tứ phía.

Lúc Cố Phi mang theo bộ mặt đầy bọt nước đi ra, cậu hơi không cách nào đối mặt với cậu ta, ánh mắt mập mờ tới mức có ảo giác như bản thân đã hạ thuốc với Cố Phi không bằng.

"Đi thôi." – Cố Phi chùi mặt, cơ hồ như bị cậu lay sang ngượng ngùng, xé ra hai tờ giấy lau lau mặt, liền đi ra cửa.

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn giấy trên mặt đất, muốn thu dọn, nhưng do dự một hồi lại cảm thấy ngại quá chừng, thế là bỏ qua bọn nó, cùng theo ra ngoài.

Vùng này ngoại trừ chỗ của Lý Bảo Quốc rất rách nát ra, chỗ mới Cố Phi dẫn cậu đi cũng không hơn kém là mấy, đều rất rách nát, nhưng thiết kế đèn lại tốt hơn nhiều.

Loại ánh đèn sáng rực này của một thành phố cũ sẽ làm người ta có loại cảm giác như vương mang rất nhiều câu chuyện.

Câu chuyện quả thật là không ít, chỉ một nhà của Lý Bảo Quốc thôi đã có bao nhiêu câu chuyện rồi, còn Cố Phi… Cậu nghiêng mặt nhìn qua Cố Phi.

"Ở phía trước mặt đấy" – Cố Phi nói – "Bên phải có cái chợ, đồ ăn cũng rẻ lắm, nếu cậu muốn tự mình làm có thể tới đây mua."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

"Sau mặt trước của chợ vải còn có chợ trang phục, bán quần áo rẻ mà xấu" – Cố Phi nhìn cậu một chút – "Cậu nếu như muốn tiết kiệm, có thể tới đây."

"… Ừm." – Tưởng Thừa cười cười.

"Tiếp theo chính là chỗ để ăn, mua xong mền gì đó của cậu rồi, tôi dẫn cậu đi." – Cố Phi nói.

"Được." – Tưởng Thừa gật đầu.

Chợ vải có không ít tiệm đã đóng cửa, may mà phía sát đường này vẫn còn mở, Tưởng Thừa đối với việc làm sao chọn mấy thứ đồ này không hề có khái niệm, thế là nhìn màu sắc.

"Bộ này đi." – Tưởng Thừa sờ sờ lên bộ bốn có hình sọc.

(bộ bốn gồm hai ra gối, ra giường và vỏ chăn)

"Loại này sẽ bị đổ lông." – Cố Phi nói.

"Ồ" – Tưởng Thừa thu tay lại, lại sờ lên một bộ khác – "Vậy… "

"Hai cái không khác gì nhau, sờ không thấy à?" – Cố Phi nói.

"Đệt" – Tưởng Thừa đem tay cắm vào trong túi – "Hay là ngài chọn cho hai bộ đi."

Cố Phi cười, đi lật tới lật lui, chọn ra một bộ: "Cái này… "

"Quá xấu" – Tưởng Thừa lập tức nói – "Rẻ mà xấu."

"Vậy cậu đổ lông đi" – Cố Phi cười lên – "Mắc mà đẹp."

Cuối cùng Tưởng Thừa cả hai loại vải này mua lấy một bộ, lười lại phải đi dạo quanh, trực tiếp ở ngay tiệm này mua cả gối lẫn chăn.

"Gối muốn một cái thôi sao?" – Bà chủ hỏi.

"A, con chỉ ngủ một người thôi." – Tưởng Thừa nói.

"Có thể thay đổi để ngủ mà, phơi cái này thì xài cái khác" – Bà chủ nói – "Sắp đóng cửa rồi, tính cho cậu rẻ một chút, hơn nữa bây giờ một người, sau này cũng sẽ không còn một người nữa mà".

"Con…là học sinh cấp ba" – Tưởng Thừa vẫn muốn tiết kiệm một chút – "Tới lúc hai người cùng ngủ, gối đều đã rách hết rồi".

"Gối này chất lượng rất tốt!" – Bà chủ cầm gối lên để tới trước mặt cậu vỗ bịch bịch – "Co dãn thế này! Hơn nữa, học sinh cấp ba sống cùng nhau cũng không ít mà! Dì cũng nhìn thấy không ít, cặp đôi nào cũng tới chỗ dì mua đồ dùng trên giường".

"Con… chỉ muốn một cái." – Tưởng Thừa quả thực cạn lời, bình thường cậu nhất định sẽ cầu cứu Cố Phi, nhưng hiện tại ngay cả nhìn qua Cố Phi cậu cũng ngại để nhìn.

"Mẹ cậu ấy mỗi ngày đều lên kiểm tra, cậu ấy bình thường đều tới khách sạn, trong phòng thật sự không dùng tới hai cái gối" – Cố Phi ở đằng sau nói.

"Đệt?" – Tưởng Thừa mạnh mẽ quay đầu lại.

"À, ra là vậy" – Bà chủ một bộ biểu tình "tôi biết mà" – "Một cái thì một cái vậy."

Xách theo hai túi đồ về tới bên đường, hai người mất hết nửa ngày sức lực mới đem đồ buộc được ở yên sau, lúc ở đó còn có hỏi xin bà chủ hai sợi dây buộc.

"Cứ thế này đi ăn?" – Tưởng Thừa nhìn mấy thứ đồ – "Lát nữa xách nó vào trong tiệm?"

"Mời cậu ăn chút đồ đơn giản" – Cố Phi leo lên xe – "Không cần dỡ đồ ra."

"… Được thôi" – Tưởng Thừa cũng leo lên xe – "Ăn cái gì?"

"Bánh tổ chiên" – Cố Phi nói – "Cực kỳ ngon."

(Bánh tổ được làm từ gạo nếp, được dùng trong dịp Tết cổ truyền ở Trung Quốc như một lời chúc may mắn trong năm mới)

"Cậu mời trẻ mồ côi mà ăn bánh tổ chiên à" – Tưởng Thừa cười.

"Ngon giống bánh nhân thịt Vương Nhị" – Cố Phi nghiêm túc nói – "Thật đó."

Mua xong đồ lại tìm quán bánh tổ chiên kia, một đường này, luồng thần kinh không được tự nhiên trong lòng của Tưởng Thừa cuối cùng cũng từ từ mà tiêu tán mất, lúc cùng với Cố Phi ở tiệm bánh tổ chiên ven đường ngồi xuống, chút buồn bực hai ngày nay cứ gắt gao đè ép trên người cậu làm cậu hít thở không thông đột nhiên cuốn theo tâm trạng không được tự nhiên kia tiêu tán đi mất.

"Ở đây vừa khéo có thể nhìn thấy xe ở bên ngoài." – Cố Phi ngồi xuống xong nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn tiệm này, cực kỳ nhỏ, trong tiệm tổng cộng cũng có thể bỏ vào bốn năm cái bàn nhỏ, đều là loại bàn thấp, so với việc ngồi dưới đất ăn cũng không khác mấy.

Lúc này có thêm hai người bọn họ vào tổng cộng đang có hai bàn người, cái bàn kia là của mấy cô gái, vừa

ăn vừa tám chuyện rất hào hứng.

So với bên này, cậu cùng Cố Phi mặt đối mặt mà im lặng lại lộ ra vẻ yên tĩnh tới khác thường.

"Tôi quên chưa hỏi cậu" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – "Hôm nay Đầu lợn rừng tới gây sự phải không?"

"Không" – Cố Phi rót ly trà tới trước mặt cậu – "Nó cũng chỉ phô trương tỏ vẻ một chút".

Tưởng Thừa uống hớp trà: "Gạt ai hả?"

"Thật sự không có mà" – Cố Phi cười lên – "Ai dám gạt học bá chứ, thông minh như vậy, kiểm điểm cũng có thể hoàn tất bản thảo."

Tưởng Thừa không nói, nhìn chằm chằm cậu ta.

Cố Phi uống hớp trà, cậu vẫn nhìn chằm chằm, thế là Cố Phi đem ly trà tới trước mặt cậu, ở trên ly của cậu cụng xuống, lại uống một hớp, Tưởng Thừa vẫn là nhìn chằm chằm.

"Ày" – Cố Phi thở dài – "Không có chuyện gì lớn, thi xong rồi hẵng nói".

"Tới hẹn đánh nhau phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Hẹn chơi bóng." – Cố Phi cười cười.

"Loại người như nó, đánh nhau với chơi bóng có gì khác biệt?" – Tưởng Thừa uống hớp trà, ngẫm nghĩ lại thấy thật thần kỳ – "Không phải, nó còn có mặt mũi gì để hẹn? Chơi bóng dơ như vậy… Mặt mũi có thể xếp thành máy bay giấy bay đi chơi rồi".

"Đừng để ý nữa, mấy ngày nay không có chuyện gì hết, cậu cứ thi cho tốt đi." – Cố Phi nói.

"Cậu không phải đang lo lắng việc thi cử của tôi bị ảnh hưởng chứ?" – Tưởng Thừa nói.

"Hơi lo" – Cố Phi nói.

"Không cần lo lắng" – Tưởng Thừa nói – "Trường Cao trung số 4 rách nát này, tôi có phát sốt mất trí cũng có thể thi hạng nhất… Cậu muốn quay cóp bài không? Chu Kính không phải nói các cậu thi không cần đổi chỗ ngồi sao".

“Không cần, tôi thi 0 điểm cũng chẳng thấy sao” – Cố Phi bật cười, nửa ngày sau mới nói một cậu – “Thừa ca, cậu thật sự là…”

“Hửm?” – Tưởng Thừa ngửi thấy mùi thơm của bánh tổ, xoay đầu lại nhìn hướng nhà bếp.

“Tôi lớn tới vậy rồi, cậu là người ưu tú nhất tôi từng gặp.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa khựng lại một chút, xoay đầu lại, không nói chuyện.

“Thật đó.” – Cố Phi nói.

“Tôi lớn như vậy rồi, cậu là tên côn đồ không giống với côn đồ nhất mà tôi từng gặp” – Tưởng Thừa nói – “Cậu là một côn đồ ấm áp, còn… rất đẹp.”

“Có cần tôi khen lại không?” – Cố Phi hỏi.

“Không cần” – Tưởng Thừa nói – “Tôi biết mình rất đẹp trai rồi.”

47. Chương 47

Bánh tổ chiên quả thực rất ngon, về phương diện tìm kiếm đồ ăn bình dân nhưng ăn rất ngon thế này, Tưởng Thừa cảm thấy điểm kỹ năng của Cố Phi đúng là đạt tối đa.

Đã khóc, đã đùa giỡn lưu manh rồi… Mặc dù việc này không thể suy nghĩ tường tận, bụng cũng đã lấp đầy, đồ đạc cũng đã mua đủ, lúc đi ra khỏi tiệm bánh tổ nhỏ, Tưởng Thừa ợ một tiếng, cảm thấy được tâm tình thoải mái lên nhiều lắm.

“Về đi” – Cố Phi nhìn giờ trong điện thoại – “Không phải cậu còn muốn đọc sách một chút sao?”.

“Không muốn đọc sách, mà là muốn ngủ” – Tưởng Thừa nói – ” Trước hai ngày thi tôi không đọc, chủ yếu là ngủ, bất kể thi cuối năm hay thi bình thường đều như vậy.”

“Ồ” – Cố Phi nói – “Tôi cũng vậy, tôi bất kể thi cuối năm hay thi bình thường, trước một năm đều ngủ là chính”.

Tưởng Thừa không nhịn cười được, hai người cười thả cửa một trận, cậu thiếu chút nữa cười văng cả nước mũi, nhanh chóng lấy khăn giấy ra đè lên mũi: “Đệt”.

“Trở về ngủ sớm chút đi, cậu bị cảm thế này mai thi được một nửa lại buồn ngủ.” – Cố Phi nói.

“Không đâu” – Tưởng Thừa vung vung tay – “Tôi nhắm mắt cũng có thể viết ra được.”

“Đừng” – Cố Phi nói – “Chữ của cậu mở mắt viết còn nhận không ra, lỡ mà nhắm mắt viết…”

“Câm miệng lại cho ông” – Tưởng Thừa lại cười một trận.

Hai người cùng nhau đạp xe chậm rãi lắc lư trở về phòng cho thuê, Cố Phi không lên lầu nữa, đem đồ đạc từ trên xe lấy xuống cho cậu: “Lỡ có lạc đường nữa thì gọi cho tôi, tôi sẽ nói cậu biết nên đi như thế nào”.

“… Tôi đã biết đi như thế nào rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“Ngủ ngon.” – Cố Phi cười nói.

“Ngủ ngon.” – Tưởng Thừa đem xe đẩy vào trong thang gác, khóa lại trên lan can, xách đồ đạc lên lầu.

Mặc dù đẩy cửa phòng ra cũng giống với chỗ của Lý Bảo Quốc, trong phòng trống rỗng không một bóng người, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống nhau, cậu không cần đi lo những chuyện rắc rối kia của Lý Bảo Quốc, không cần một lần nữa thay ông ta trả tiền, cũng không cần tiếp tục nghe ông ta ho khan hay lớn giọng gào thét, càng không cần phải lo lắng cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Tưởng Thừa điều chỉnh nhiệt độ máy nước nóng tới mức có chút phỏng tay, xả nước từ đầu đến chân, nơi này còn có nước nóng để tắm rửa, không cần giống như nhà của Lý Bảo Quốc mỗi ngày đều phải dùng thùng bưng nước nóng… Cậu cũng chưa từng thấy Lý Bảo Quốc tắm rửa, có lẽ toàn đi nhà tắm công cộng.

Nước nóng muốn bỏng xuôi theo mặt và cổ, chảy qua thân thể, cậu nhắm mắt lại chống lên tường, toàn thân từ từ buông lỏng.

Nhưng vừa mới xối một lát không lâu lắm, cậu liền tắt nước đi, nhanh chóng lau khô nước, đi ra khỏi phòng tắm.

Tuy rằng dưới tình huống này lại nghĩ tới Cố Phi và những chuyện đã cùng Cố Phi làm cũng không hề kỳ quái, nhưng ít nhiều vẫn là có chút không được tự nhiên.

Cậu thường thường sẽ nghĩ bậy bạ về một minh tinh nào đó, xem tấm ảnh kích tình nào đó không biết từ đâu, một đoạn ngắn trong AV nào đó… Cố Phi lại là mục tiêu rõ ràng, hơn nữa lại ở ngay bên cạnh, còn là lần đầu tiên, cho dù nói như thế nào, cậu vẫn là có cảm giác tội lỗi.

Trở về phòng ngủ, đóng kỹ cửa lại, cậu đem chăn gối hôm nay mua được sắp xếp xong, lúc đầu cảm thấy

vỏ chăn ra giường gì đó mới mua cần phải giặt xong mới đem thay, đứng ở bên giường do dự cả buổi cuối cùng vẫn là quyết định từ bỏ, là đàn ông không cần chú trọng những thứ này.

Cậu lên giường, tắt đèn sau đó mở to mắt đến nửa buổi cũng không có ý định ngủ.

Lúc này không lại vì Cố Phi nữa, mà là bởi vì cuộc thi ngày mai.

Nửa học kỳ này trở lại cậu vẫn luôn mơ mơ hồ hồ trải qua, mặc dù nghe giảng không có gì nghe không hiểu, bài tập cũng không có bài làm không ra, hiện tại lại bắt đầu có chút lo lắng.

Trước kia ở trường học, cậu mỗi lần lơ là đều có thể trực tiếp ảnh hưởng tới thành tích, hiện tại điều kiện của Cao Trung số 4 như vậy, bên cạnh ngay cả một người nghiêm túc nghe giảng bài cũng sớm tìm không ra, cho dù độ khó bài thi nhất định sẽ thấp hơn so với trước đây, nhưng mà cậu vẫn có chút lo lắng cho thành tích của bản thân.

Vốn là trước khi thi cậu sẽ không đụng vào sách, lúc này lại ngồi dậy, từ trong cặp lấy bài ghi chép lật ra.

Thời gian thi của Cao trung số 4 không giống như ngày trước lắm, sáng mai thi hai môn, ngữ văn và chính trị, cậu thở dài, bố trí thời gian chặt chẽ như thế này, quả thực không giống tác phong lề mề của Cao Trung số 4, thi đấu chung kết bóng rổ cũng phải lùi đến sau kỳ thi…

Thậm chí không biết ngủ lúc nào, sáng sớm lúc tỉnh dậy, sách đã bị ném tới trên đất, người đang nằm ngay ngắn trong chăn.

Tưởng Thừa liếc mắt xem giờ, đồng hồ báo thức còn chưa có kêu, nhưng mà thời gian cũng sắp đến, đồng hồ sinh học của cậu tại thời khắc quan trọng vẫn còn rất đáng tin.

Điểm tâm sáng phòng cho thuê ở đây so với bên nhà của Lý Bảo Quốc không khác nhau lắm, cậu ở sạp nhỏ ven đường mua bát đậu hủ não cùng hai cái bánh rán, ăn xong lại đạp xe chuẩn bị tới trường học.

Lúc đến giao lộ, cậu lại dừng xe, không biết còn cần gọi cho Cố Phi để cùng đi hay không, do dự trong chốc lát, sau đó cậu móc điện thoại ra chuẩn bị ấn số.

Mới vừa tra ra tên của Cố Phi, liền nghe được bên cạnh có người huýt sáo, cậu quay đầu, có chút giật mình phát hiện Cố Phi thế mà đã ở ngay bên cạnh, ngồi trên xe một chân chống đất.

“Chào học bá.” – Cố Phi vẫy vẫy tay với cậu.

“Đệt” – Tưởng Thừa kinh ngạc nhìn đồng hồ – “Cậu đến hồi mấy giờ?”.

“Vừa tới năm phút” – Cố Phi nói – “Tôi đi thi chưa bao giờ đến muộn.”

“Quá thần kỳ rồi.” – Tưởng Thừa nở nụ cười, tâm tình đột nhiên trở nên vô cùng tốt, không biết tại sao nhưng lúc cậu nhìn thấy nụ cười của Cố Phi lại cảm thấy rất… thân mật, có lẽ bởi vì hai người đã làm ra vài chuyện gì đó, mặc dù chẳng ai nhắc đến, nhưng suy cho cùng cũng là bạn cùng bàn đã từng trải qua quan hệ không thuần khiết…

“Ăn chưa?” – Cố Phi hỏi.

“Mới vừa ăn chút đồ lặt vặt” – Tưởng Thừa nói – “Cậu mà nói cậu qua đây, tôi đã chờ cậu để cùng đi ăn rồi”.

“Không sao” – Cố Phi cười nói – “Tôi cũng ăn rồi, đang nghĩ nếu như cậu còn chưa ăn, tôi sẽ chờ cậu ăn xong”.

Một đường tới trường học đều rất yên tĩnh, không có chạm mặt hai tên vườn bách thú kia, đoán chừng là bởi vì đã hẹn đánh nhau… không, hẹn chơi bóng, cho nên muốn giữ vững một chút phong độ cuối cùng.

Tiến vào phòng học, Tưởng Thừa liền phát hiện bình thường những người này lười nhác, tại thời điểm thi giữa kỳ không ngờ sẽ biểu hiện ra một chút khẩn trương.

Bàn cũng đều bị kéo ra, mặc dù cách không xa, nhưng nhìn qua vẫn là mỗi người ngồi một chỗ.

Cậu vừa ngồi xuống, Chu Kính liền quay đầu lại: “Tưởng Thừa, Tưởng Thừa…”.

“Cậu muốn xem đáp án thì tự xem, lúc thi cậu dám gọi tên tôi như vậy tôi lập tức tố cáo cậu gian lận.” – Tưởng Thừa chỉ vào cậu ta.

“Ày! Được được được được…” – Chu Kính ngẩn người, sau đó cười đến mức trên mặt hóa thành vườn hoa – “Bạn chí cốt.”

“Tưởng Thừa.” – Bên trái có người kêu cậu một tiếng.

Tưởng Thừa quay đầu, phát hiện Vương Húc lại có thể ngồi ở vị trí bên trái mình: “Mày ngồi chỗ này?”

“Lúc thi tao ngồi ở đây” – Vương Húc trịnh trọng trả lời – “Tay đừng để che tờ đáp án, biết chưa?”

“Ờ.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“Viết xong cũng đừng lật, để yên đấy biết không?” – Vương Húc lại nói.

“Ờ.” Tương Thừa tiếp tục đáp lời.

“Đại Phi ở bên đó cậu không cần quan tâm, cậu ta thi trước giờ không gian lận, cậu quan tâm tôi là được rồi” – Vương Húc một mặt nghiêm túc như cũ – “Tôi còn phải phụ trách truyền ra ngoài”.

“… Biết rồi.” – Tưởng Thừa gật đầu, sau đó quay đầu nhìn qua Cố Phi một chút, Cố Phi đang chơi điện thoại, quay đầu đối diện cùng nhìn nhau với cậu một cái, cười cười không nói.

Giáo viên giám thị là lớp 12, một phụ nữ trung niên đeo kính vô cùng uy nghiêm, tiến vào phòng học đem bài thi thả một cái xong, trước tiên nhìn chằm chằm mỗi người trong phòng học từ trái qua phải, từ phải qua trái. lại trước trước sau sau đều nhìn một lượt, sau đó hắng giọng một cái, đem kỷ luật trường thi đọc một lần.

Đám học trò xung quanh trước giờ chưa từng yên lặng, lúc này lại yên lặng đến nỗi làm cho Tưởng Thừa thấy có chút không quen.

Sau khi bài thi phát xuống, Tưởng Thừa trước tiên cầm bài thi lướt nhanh tổng thể một lượt, phát hiện độ khó bài thi của Cao Trung số 4 quả nhiên so với tác phong tổng thể của Cao Trung 4 tương đối thống nhất, phần bài thi này đối với cậu mà nói, rất đơn giản.

Cậu lại lật tới đề làm văn nhìn một chút.

Quý Tiễn Lâm tiên sinh từng nói: “Mỗi cá nhân đều ra sức để sống một đời người trọn vẹn. Thế nhưng, từ xưa đến nay, trong nước ngoài nước, một đời người trọn vẹn một trăm phần trăm là không có. Cho nên ta nói, không trọn vẹn mới là đời người.”

Dựa vào lý giải của mình, liên hệ thực tế, tự xác định nghĩa, thể văn tự do, tự định hướng tới chủ đề.

Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, đề viết văn này quả thực quá đơn giản, đặc biệt là đối với cậu hiện tại mà nói, đừng nói 800 chữ, 8000 chữ cũng không thành vấn đề.

Cậu đem bài thi lật lại mặt trước, an tâm mà bắt đầu làm bài.

Xung quanh vẫn yên lặng như cũ, một cái lớp lúc bình thường vào học chỉ có thể nghe thấy tiếng vo ve, lúc này lại có thể nghe được tiếng sàn sạt do giấy và bút ma sát tạo ra, quả là có loại cảm giác tương phản kỳ diệu.

Cậu liếc mắt nhìn Cố Phi ở bên kia, Cố Phi vẫn chưa bắt đầu làm bài, mà dán mắt vào tờ văn học hiện đại đọc đến say sưa ngon lành.

Bên trái Vương Húc có trạng thái gì cậu không dự định xem, bởi vì cậu không cần quay đầu cũng đã cảm thấy được ánh mắt nóng rực của Vương Húc, và trong khóe mắt là khuôn mặt của cậu ta đang nghiêng qua phía bên này.

Hai giáo viên giám thị rất nghiêm ngặt, một trước một sau không ngừng trao đổi vị trí, từ tần suất giãy dụa trên người của Chu Kính ở trước mặt mà thấy, Tưởng Thừa phán đoán nội tâm hiện tại của cậu ta hẳn là rất sốt ruột.

So ra thì Phan Trí vẫn là bình tĩnh, trước giờ đều không nhanh không chậm trước tiên trả lời qua loa xong, sau đó chờ cậu làm hết rồi mới chỉnh sửa lại cho thống nhất…

Cố Phi đọc đoạn văn nhỏ của văn học hiện đại xong rồi, đáng tiếc không phải là truyện ngắn, nói về nghị lực xây dựng lý trí… nhìn không thấy hứng thú gì cả.

Cố Phi lật lại bài thi, dự định là đầu tiên sẽ tô chọn những đáp án thấy quen mắt có thể gần như đoán ra được trước, sau đó sẽ bắt đầu đánh lụi, đánh lụi xong sau đó lại tùy tiện điền chữ vào chỗ còn trống, cuối cùng thu thập lại viết văn.

Viết văn không giới hạn thể loại, nếu đã là thơ ca còn không bị giới hạn ít nhất 800 chữ, Cố Phi dự định sẽ lách vào kẽ hở này, có thể ít viết cứ ít viết.

Cậu cảm thấy sắp xếp của mình vô cùng hoàn mỹ, lúc cầm tờ trắc nghiệm bắt đầu làm, cảm thấy trạng thái của bản thân với vị học bá bên cạnh kia không khác là mấy.

Bút của Tưởng học bá liên tục không ngừng, trên cơ bản là vừa xem đề vừa tô chọn, đề bài dài một chút thì thời gian cậu ta tạm ngừng cũng không tính quá lâu, nếu như nói ngày thường trên lớp bộ dáng học bá của Tưởng Thừa cũng không tính là quá rõ nét, thì thời điểm thi lúc này quả thực có thể nhìn rõ rồi.

Cố Phi vừa xong toàn bộ những câu nhìn quen mắt, lúc bắt đầu đánh lụi, bài thi của Tưởng Thừa ở bên kia đã lật qua trang.

Lúc cậu bắt đầu viết chữ, Tưởng Thừa đã bắt đầu làm bài văn.

Đệt.

Cố Phi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tưởng Thừa, trong một chớp mắt cậu cảm thấy bộ dạng này của cậu ta, quả thực đẹp trai đến người thần phẫn nộ.

Nhưng mà ngược lại nói đến học bá làm văn phải viết 800 chữ, Cố Phi lợi dụng sơ hở mà làm thơ thì viết nhanh hơn nhiều, cậu tùy tiện ráp vài hàng như đúng mà sai thành câu coi như là đã hoàn tất, như vậy bài thi làm xong cũng không cần kiểm tra nữa, muốn kiểm tra thì chính là đánh lụi lại một lần nữa, ba ván thắng hai.

Bình thường lúc này cậu đã nộp bài thi, nhưng mà ngày hôm nay cậu lại không động đậy, Tưởng Thừa bên cạnh còn đang làm bài văn, cậu muốn nhìn một chút.

Chữ của Tưởng Thừa mặc dù thuộc loại xấu hiếm thấy, nhưng mà viết lại rất nhanh, cũng giống như cậu ta đọc kiểm điểm vậy, rào rào từng hàng từng hàng tiến lên.

Tờ trắc nghiệm và bài thi Tưởng Thừa đã để ở góc bàn, Vương Húc bên kia đang điên cuồng sao chép, chỉ có một ít câu điền vào chỗ trống, cậu ta còn phải rướn dài cổ, bộ dáng rất vất vả, Chu Kính cũng không thoải mái, chính là chữ của Tưởng Thừa, chính diện nhìn còn không hiểu, đảo ngược lại nhìn quả thật so với thiên thư không phân cao thấp.

Có điều là so với trước kia vẫn còn tốt hơn rất nhiều, trên lớp thành tích tốt một chút đều ngồi đằng trước, bọn họ phía sau, lúc này mỗi người ngay cả cóp cũng không biết nên cóp ai.

Khi còn có nửa giờ là kết thúc, học bá Tưởng Thừa hạ bút như thần cũng viết xong bài văn, hình như cũng không kiểm tra lại, nhìn nhìn chung quanh, định trực tiếp nộp bài thi.

Bên kia Vương Húc vừa nhìn đã cuống lên, nén giọng: "Đừng vội!"

Tưởng Thừa thở dài, nhìn bài thi bắt đầu ngẩn người.

Ngẩn người một lát sau đó cậu quay đầu qua, sau khi đụng ánh mắt của Cố Phi thì dùng khẩu hình hỏi một câu: "Viết xong rồi?"

Cố Phi gật gật đầu.

Sau đó đem bài văn dựng thẳng lên cho cậu nhìn một chút.

Tưởng Thừa trước là sững sờ một lúc, sau đó quay đầu lại bài thi của mình bắt đầu cười.

Cười mà đấu tranh hết sức, muốn cười, còn không được có âm thanh, còn phải dùng khăn giấy ấn lại mũi để tránh khỏi làm nước mũi cười văng ra, Cố Phi vốn là không muốn cười, đơn giản là nhìn bộ dạng này của cậu ta cũng không nhịn được.

Tưởng Thừa cuối cùng cười đến ho lên, mới nhìn chung là chịu ngừng cười.

Cố Phi đứng dậy cầm bài thi lên nộp, đi ra khỏi phòng học xuống lầu, lát nữa vẫn phải thi, cậu có lẽ trước tiên đi ra hoạt động một chút, lên lớp bốn mươi phút đồng hồ, cậu ngồi đến phát chán, thời gian thi ngơ ngẩn lâu như vậy thực khó chịu.

Chưa qua mấy phút, Tưởng Thừa cũng đi xuống lầu, cậu có chút bất ngờ: "Cậu nộp bài thi rồi?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Giáo viên đã đứng đến bên cạnh Vương Húc, tôi đoán cậu ta cũng cóp được kha khá rồi, liền nộp… Cậu mới vừa viết chính là ca từ hay là thơ hả?"

"Thơ đấy." – Cố Phi nói, chậm rãi đi tới nhà vệ sinh giáo viên ở bên kia.

"Đệt, cậu thật không biết xấu hổ" – Tưởng Thừa đi theo cậu ta, nhỏ giọng nói – "Có phải chỉ cần không giới hạn thể văn là cậu sẽ viết thơ phải không?".

"Ừm" – Cố Phi nở nụ cười – "Viết ba lần rồi, lần thứ nhất lúc chấm bài thi, bên thầy Từ còn thảo luận nên cho bao nhiêu điểm."

"Cậu thật tài năng" – Tưởng Thừa chậc hai tiếng – "Viết cái gì, đọc hai câu nghe một chút?"

"Quá hay rồi tôi cũng ngại đọc." – Cố Phi nói.

Đi tới chỗ không có người bên cạnh nhà vệ sinh, cậu móc thuốc lá ra, nhìn qua Tưởng Thừa một chút, Tưởng Thừa lắc lắc đầu, cậu châm thuốc lên ngậm.

"Cậu sáng tác ca từ rất có vần điệu" – Tưởng Thừa nói – "Thật sự không chịu đọc thử hai câu cho tôi nghe một chút sao?"

"Thơ nát này chính là chắp vá lại" – Cố Phi nói – "Sau này có thời gian viết ca từ mới gì đó sẽ cho cậu xem".

"Được thôi" – Tưởng Thừa đến ngồi trên bậc thang – "Thiếu niên ngượng ngùng rồi à".

Đại khái đã không còn có người để cóp, Vương Húc đám người kia cũng nộp bài thi trước thời hạn, đi xuống lầu trước tiên là nhìn đông nhìn tây, sau khi nhìn thấy Cố Phi và Tưởng Thừa, tất cả đều đi qua.

"Bân à" – Vương Húc móc 50 đồng tiền ra đưa cho Lư Hiểu Bân – "Đi mua chút đồ ăn thức uống, cho học bá chúng ta bồi bổ tinh thần".

"Được." – Lư Hiểu Bân nhận tiền lập tức nhắm tới căn tin bên kia chạy đi.

"Có bệnh nha" – Tưởng Thừa nói.

"Bạn chí cốt, phải hào phóng!" – Vương Húc chắp tay lại thành quyền với cậu – "Lúc này tôi đạt yêu cầu

không thành vấn đề, đoán chừng còn có thể vượt hơn điểm nữa."

"Đệt, tôi chưa từng thi tốt như vậy!" – Chu Kính rất cảm khái – "Chỉ có điều không phải tôi nói chứ, Tưởng Thừa cái chữ đó của cậu a... Thực sự là thần khí đề phòng sao chép, cũng may thị lực của tôi rất đầy đủ kinh nghiệm, cậu nói lúc giáo viên chấm bài có thể bởi vì xem không hiểu cậu viết cái quỷ gì mà trừ điểm cậu không a?"

"Mỗi lần tôi thi đều bị trừ điểm vì chữ quá khó coi" – Tưởng Thừa nói.

Một đám người tức thì cười nghiêng ngả.

Phòng học cách không xa còn chưa thi xong, giám thị đi ra chỉ vào bọn họ, bọn họ đành phải dịch dịch về phía bên kia nhà vệ sinh, ngồi xuống bàn đá cạnh cửa toa lét.

"Tôi vẫn luôn nghĩ không ra" – Vương Húc nói – "Tại sao lại xây một bộ bàn ghế ở cửa nhà vệ sinh?".

"Không có gì cả" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn thấy Lư Hiểu Bân cầm bao đựng đồ ăn vặt cùng đồ uống trở về – "Còn có người ngồi trên bàn ghế ở cửa wc mà ăn kia kìa".

Một đám người lập tức lại cười thành mấy thằng ngốc, thầy giám thị lần thứ hai lao ra, làm bọn họ vội vàng đi tới bên sân thể dục đứng.

Tiếp theo là môn chính trị, lúc còn có mười phút đồng hồ là vào phòng thi, thầy Từ chạy qua mang theo trận gió nhẹ: "Tưởng Thừa!"

"Vâng?" – Tưởng Thừa nhìn ông.

"Cảm giác thế nào?" – Lão Từ hỏi.

"Rất tốt ạ, đề không khó." – Tưởng Thừa nói.

"Còn làm văn thì sao?" – Lão Từ lại hỏi.

"Nếu thể văn không có giới hạn viết rất dễ a." – Tưởng Thừa trả lời.

"Thầy biết em sẽ không thành vấn đề" – Mắt của lão Từ đều sáng lên – "Lần này có thể đạp lớp 2 rồi, mỗi lần đều là cô nhóc kia của lớp bọn họ tranh hạng nhất qua lại với Dịch Tĩnh, lần này là em hẳn là không có vấn đề rồi!"

“Hẳn là vậy.” – Tưởng Thừa vốn muốn nói lúc này chỉ mới vừa thi xong một môn, thế nhưng tại Cao Trung số 4… cậu cũng thật sự có thể đắc ý một phen.

Thi chính trị tương đối phiền, tuy rằng đề trắc nghiệm đoán mò vẫn coi như là thoải mái, nhưng câu hỏi ngắn rất nguy hiểm, Cố Phi cái gì cũng không viết ra được, chỉ là theo thói quen muốn điền hết vào chỗ trống, câu hỏi ngắn, như thế nào cũng phải viết hỗn độn vào ba bốn dòng… Việc này tương đối có tính thách thức, yêu cầu rất cao đối với kỹ thuật biên soạn bừa bãi.

Đặc biệt có một đề 14 điểm lại kêu kết hợp các loại hoạt động văn hóa bên trong Cao Trung số 4 và nói về tầm quan trọng việc tăng cường xây dựng văn hóa vườn trường… Cố Phi nhìn qua Tưởng Thừa một chút, bây giờ trạng thái học bá giống như cũ với lúc thi ngữ văn, hạ bút như bay, chữ xấu vẫn sừng sững từng hàng.

Học bá đúng là một loài sinh vật kỳ diệu…

Môn chính trị cóp bài không quá dễ dàng, Vương Húc và Chu Kính sau khi cóp trắc nghiệm xong, bỏ qua cóp tiếp câu hỏi ngắn, so với việc phân biệt chữ của Tưởng Thừa, đoán chừng nghĩ cách lật đáp án trong hộc bàn, tay áo lưng quần các loại còn dễ dàng hơn một chút.

Lúc này Tưởng Thừa vẫn như cũ nộp bài thi sớm, Cố Phi cảm thấy được thằng nhóc này ra vẻ có lẽ là trạng thái bình thường, thời gian rảnh rỗi đến phát chán Cố Phi có quan sát một chút, Tưởng Thừa và Dịch Tĩnh thời gian viết xong xấp xỉ nhau, nhưng lúc Dịch Tĩnh vẫn còn sửa chữa kiểm tra lại nhiều lần, Tưởng Thừa đã nộp bài thi đi ra ngoài.

Tưởng Thừa vừa nộp bài, một đám người viết không được lại cóp không được, còn có Cố Phi đã làm bừa bãi xong xuôi cũng cùng nhau đi nộp bài thi.

Buổi trưa một đám người đều không về nhà, Vương Húc không biết có phải vì buổi sáng cóp bài quá sảng khoái hay không mà vẫn luôn rất hưng phấn, nhất định kéo một đám người đi ăn bánh nhân thịt.

“Buổi chiều môn toán” – Vương Húc vừa ăn bánh nhân thịt vừa nói – “Nhờ vào cậu đó, học bá!”

“Ừm.” – Tương Thừa châm điếu thuốc, đẩy cửa sổ bên cạnh ra một chút, mỗi lần thi xong cậu đều không thèm ăn lắm.

“Đại Phi, mày thật sự không cóp chút nào sao?” – Vương Húc lại hỏi Cố Phi – “Quả thật là không cóp đúng là không cóp, tao trước giờ chưa từng thấy qua người bạn chí cốt như vậy của học bá a!”.

“Mày còn la lớn tiếng chút nữa, mẹ mày tới đây băm mày làm nhân bánh luôn bây giờ” – Cố Phi nói.

“Mày thật sự không cóp hả?” – Vương Húc hạ thấp giọng.

"Không" – Cố Phi nói – "Tụi bây cóp bài đạt yêu cầu để báo cáo kết quả gì đó, tao lại không cần báo cáo kết quả cho ai".

Lời này của Cố Phi người khác không thấy cảm giác gì, Tưởng Thừa nghe xong tâm tình lại đột nhiên hơi trầm xuống.

Lúc mọi người đang vừa ăn vừa tán gẫu náo nhiệt, cậu tới gần bên cạnh Cố Phi, thấp giọng hỏi: "Cậu thi cuối kỳ có thể đạt tiêu chuẩn không?"

Cố Phi nhìn qua cậu nở nụ cười: "Không chênh lệch nhiều lắm, vận mat của tôi vẫn luôn luôn tốt, đánh lụi cũng có thể chọn cái gần gần đúng."

"Ồ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng không nói nữa, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, nói không rõ là thật sự khó chịu hay là trong lòng khó chịu.

Thái độ của Cố Phi làm cho cậu luôn cảm thấy quái lạ ở chỗ nào đó, không biết có phải hoàn cảnh trước đây khác nhau hay không, ngay cả Phan Trí nhân vật không đáng tin kia thời gian thi cuối kỳ cũng phải cắn răng bày ra tư thế ôn tập mấy ngày, bộ dạng hoàn toàn từ bỏ này của Cố Phi làm cho cậu không hiểu sao lại có chút lo lắng.

Nhưng mà lo lắng cái gì đây, trong nhà của Cố Phi không có phụ huynh chờ xem thành tích của cậu ta như thế nào, dường như cũng không có lý do cần phải có thành tích tốt để vào đại học tốt…

"Đừng lo lắng cho tôi" – Chân của Cố Phi ở dưới bàn nhẹ nhàng đụng chân cậu một cái – "Tôi chính là giả bằng tốt nghiệp."

"Không đúng" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Cậu giả bằng tốt nghiệp chi bằng học trường trung cấp dạy nghề gì đó, cái bằng đó không phải tốt hơn loại bằng của Cao trung số 4 tồi tàn này sao?"

"Cái này nói ra dài dòng" – Cố Phi cười cười – "Sau này có thời gian lại từ từ nói cho cậu."

Hai ngày thi giữa kỳ rất chặt chẽ cũng thi xong, theo quan sát của Cố Phi cùng với sự đắc chí của bản thân Tưởng Thừa không mảy may che đậy, cậu gần như có thể đoán ra được thành tích của Tưởng Thừa, đối thủ cạnh tranh hạng nhất của Dịch Tĩnh lại dư thêm một người.

"Đề thi của các cậu quá đơn giản." – Tưởng Thừa hai ngày nay nói ít nhất ba lần.

Nhưng vừa mới sáng sớm lúc thầy Từ xông vào phòng học, kích động đầy mặt vẫn làm cho cậu có chút bất ngờ, Cố Phi nhìn thầy Từ, nếu như chỉ là vì thành tích của Dịch Tĩnh, thầy Từ hẳn sẽ không kích động đến thế này.

"Các em! Các em ơi!" – thầy Từ đứng ở trên bục giảng – "Có một tin tức tốt phải nói cho các em!"

Cả đám người trong lớp bộ dạng uể oải vỗ tay mấy cái.

"Một lát nữa khi các thầy cô bộ môn lên lớp nhất định cũng sẽ nói, nhưng mà thầy giành nói trước một bước" – thầy Từ vẫy vẫy cánh tay – "Lần này lớp chúng ta có ba điểm tối đa!"

Tin tức này quả thật có phần làm người ta giật mình, người trong lớp tức thì một trận thảo luận, ánh mắt không ít người đều tụ đến trên người Tưởng Thừa.

"Ày." – Tương Thừa đại khái vẫn không có thói quen bị người nhìn chòng chọc như thế, nằm sấp lên bàn thở dài.

"Các em đoán thử là ai? Là ba môn nào?" – Lão Từ kích động ra sức thắt gút*, nhưng mà cái gút này cũng không cho người ta có thêm chút cơ hội để suy đoán, thầy ấy liền lập tức công bố đáp án – "Bạn học Tưởng Thừa! Toán học! Tiếng Anh! Địa lý! Tất cả đều là điểm tối đa!"

(*thắt gút: chỗ lý thú nhất, hấp dẫn nhất trong tiểu thuyết, hí kịch, cũng ví với mấu chốt sự việc để hấp dẫn người nghe tiếp tục nghe tiếp)

"Tôi đệt ——" – Lúc này trong lớp thoáng cái nổ bung nồi, toàn bộ hô lên.

"Tôi đệt!" – Chu Kính mãnh liệt quay đầu lại va vào bàn một phát – "Tưởng Thừa! Cậu đỉnh quá mà! Cậu rất đỉnh mà!".

"Ờ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Ngồi đàng hoàng đi" – Cố Phi nhìn Chu Kính một cái.

"Đỉnh quá!" – Chu Kính lại nói một câu, quay người ngồi lại đàng hoàng, nghĩ nghĩ lại quay đầu lại – "Đỉnh quá nha!".

Thầy Từ vẫn đứng trên bục giảng kích động, Cố Phi nằm bò trên bàn, nhìn Tưởng Thừa: "Xếp hạng cũng gần như sắp công bố rồi, lát nữa đi hỏi chút nhé?".

"Không hỏi" – Tưởng Thừa nói – "Cái này có cái gì đáng hỏi, nói thật, một kỳ thi giữa kỳ mà thôi, với lại đề thi của các cậu thật sự đơn giản, tôi vốn dĩ trước giờ môn địa lý đều không đạt điểm tối đa."

"Vậy tôi đi hỏi." – Cố Phi nói.

“Cậu kích động làm khỉ gì” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi rất bình tĩnh đi hỏi một chút.” – Cố Phi bỏ viên kẹo vào trong miệng.

Sau khi hết giờ học, Cố Phi liền đứng dậy đi ra ngoài, trực tiếp đi theo thầy Từ chân trước chân sau tiến vào văn phòng.

“Từ tổng.” – Cậu gọi thầy Từ một tiếng.

“Sao em lại tới đây?” – thầy Từ nhìn cậu, tiện tay từ trên bàn cầm lon Red Bull đưa cho cậu – “Cho em uống đó, thầy Lỗ vừa mới phát mỗi người một lon, quá ngọt.”

“Xếp hạng các khối công bố chưa ạ?” – Cố Phi đỡ lấy lon Red Bull, hỏi một câu.

“Không ngờ em lại quan tâm cái này? Một trăm người đứng đầu, lại không có em, số dương đảo ngược cũng không có em.” – Lão Từ nói.

“Hạng nhất là Tưởng Thừa đúng không?” – Cố Phi cười hỏi.

Đề cập đến điều này, thầy Từ tức khắc lại trở nên cao hứng, đứng lên đi tới trước mặt bàn giấy trống không trong văn phòng, ngoắc ngoắc tay với cậu: “Em tới xem.”

Cố Phi vừa móc điện thoại di động vừa đi tới.

Trên bàn đặt một tấm giấy đỏ rất lớn, chữ bút lông của thầy Từ viết rất đẹp, xếp hạng các khối lớp hàng năm đều là thầy ấy viết, sau đó dán ra ngoài, coi như là một bộ phận “xây dựng văn hóa” nhà trường.

Cố Phi liếc mắt liền thấy được tên người hạng nhất, Tưởng Thừa.

“Tưởng Thừa à?” – Cậu cấp tốc cầm điện thoại di động lên nhắm tờ giấy bấm nút, sau đó quay người ra khỏi văn phòng – “Từ tổng, thầy tiếp tục viết đi.”

Ra khỏi văn phòng lão Từ, Cố Phi liền cúi đầu mở tieba của Cao Trung số 4, dùng nick phụ đăng một bài tie, kèm theo bức hình chụp lúc nãy.

Vừa rồi đi ngang qua văn phòng vô tình nhìn thấy được…. Chụp trộm văn phòng.avi - (người tạo chủ đề)Đẹp long trời lở đất.

48. Chương 48

Lúc Cố Phi trở về phòng học thì chuông vào tiết đã reo, cậu ngồi lại vào ghế của mình, Tưởng Thừa đang nằm dài trên bàn nhìn qua cậu.

"Quả nhiên không có gì bất ngờ" – Cố Phi nói – "Hạng nhất."

"Cậu đi hỏi thật rồi đấy à?" – Tưởng Thừa có chút giật mình.

"Đúng vậy" – Cố Phi gật gật đầu – "Đi rất thong thả".

Tưởng Thừa cười cười, không lên tiếng.

"Có điều tôi không hỏi tổng điểm là bao nhiêu" – Cố Phi nói – "Hôm nay công bố xong rồi cộng lại một chút, tôi cảm thấy…"

Cố Phi ngẩng đầu nhìn qua bên Dịch Tĩnh một chút: "Lớp trưởng đại nhân hẳn là kém cậu không ít rồi".

"Nhỏ ấy hạng hai sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm" – Cố Phi nói – "Nói sao thì nhỏ không phải hạng nhất cũng là hạng hai, có điều chưa từng đạt điểm tuyệt đối bao giờ, cậu ta là học bá của Cao trung số 4, không phải là đối thủ của học bá Cao trung trọng điểm thành phố lớn như cậu".

Tưởng Thừa im lặng.

Vừa nãy Phan Trí có gửi cho Tưởng Thừa một email, lấy đề thi học kỳ này scan gửi cho cậu, Tưởng Thừa nhìn lướt qua tổng thể đề thi tiếng Anh, so với độ khó của Cao trung số 4 lại cao hơn không phải một hai bậc, cậu nhất thời có cảm giác không thực tế, định sau khi về nhà sẽ làm qua một lần đề thi này xem thử được tới trình độ gì.

– *Mẹ tao đồng ý cho tao thăm mày ngày mùng 1 tháng 5, chuẩn bị tiếp đón tao cho tốt.*

Phan Trí lại gửi tin nhắn tới.

– *Ừm, lần này không cần ở khách sạn nữa, tao dọn ra ngoài rồi.*

– *Cái đệt? Chuyện gì vậy?*

– *Gặp rồi nói.*

– *Được thôi, thầy Viên có viết cho mày một bức thư, tao sẽ đem theo cho mày.*

– …

– *Thầy ấy vừa nghĩ tới mày đã thở dài đó.*

Tưởng Thừa để điện thoại lại vào túi, không hiểu vì sao cũng muốn thở dài.

Thầy Viên là chủ nhiệm cũ của cậu, là một người rất tốt, ngày đi là vì tâm trạng không tốt nên cậu không đến từ giã thầy Viên, hơn nữa cũng không có liên lạc với thầy ấy.

Ngoại trừ Phan Trí, dù có là người nhà, giáo viên, bạn học hay là bạn bè thông thường, cậu đều không muốn qua lại cho lắm, sợ bị hỏi về tình trạng hiện tại, sợ phải nghe an ủi, cũng sợ từ những người này lại nhớ tới chuyện trước đây.

Tiết cuối của buổi sáng trong lớp có hơi xôn xao, mặc dù còn hai môn do chưa có tiết để mà công bố điểm, nhưng đã có người nghe ngóng ra được tổng điểm.

"Móa ơi?" – Chu Kính cầm điện thoại quay đầu lại – "Tưởng Thừa, Tưởng Thừa, Tưởng…"

"Cậu chưa từng vì nhại lại mà bị đánh sao?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Các cậu xem tieba chưa!" – Chu Kính nhìn cậu một cái, lại nhìn qua bên Cố Phi, lại quay về nhìn chằm chằm trên mặt Tưởng Thừa – "Có người đăng tieba, cậu hạng nhất khối!"

Bạn cùng bàn của Chu Kính cũng quay đầu lại: "Tổng điểm cậu hơn 680! Hơn Dịch Tĩnh 100 điểm! Nhỏ ấy 599!".

"Đúng vậy, đệt! 686 điểm!" – Mắt của Chu Kính đều sắp rớt ra khỏi mặt – "Lịch sử Cao trung số 4 chưa từng có tổng điểm cao tới vậy! Ts Tưởng Thừa, cậu đỉnh quá!".

Bản thân Tưởng Thừa cũng không khỏi bất ngờ, trước kia cậu cũng là trong top 10 của khối, trên trên dưới dưới, rớt xuống top 5 là bị thầy Viên gọi đi nói chuyện ngay, hạng nhất cũng từng có, nhưng chưa từng gặp qua chuyện hơn hạng hai tới mấy mươi điểm…

Tin này không làm cậu phấn khích, trái lại làm cậu có hơi phát hoảng, theo cục diện hiện tại, cậu mỗi lần thi đạt được hạng nhất không thành vấn đề, nhưng hạng nhất như vậy còn có bao nhiêu giá trị?

Nhưng lúc buổi trưa tan học, một đám người Vương Húc đã tới vây lấy cậu như thể bản thân thi được cách hạng hai 89 điểm không bằng, làm Tưởng Thừa vốn không để ý tới cũng phải lo lắng ít nhiều.

Một đám người trước tiên là chen tới trước bảng thông cáo vây lấy bảng danh dự được dán bên trên, hạng một hạng hai đều là của lớp 8, mặc dù đều là học sinh cá biệt, nhưng loại chuyện này cho dù là học sinh cá biệt đi nữa cũng sẽ rất kiêu hãnh, dù sao cũng là học sinh cá biệt có tinh thần tập thể.

"Tôi thấy như vậy vẫn chưa đủ khoa học" – Quách Húc nói – "Vẫn nên viết tổng điểm lên, viết hết thứ tự vẫn chưa nổi bật được mãnh liệt của Tưởng Thừa."

"Tôi thấy vậy được rồi" – Vương Húc lập tức nói – "Tăng bốc hạng nhất cũng không cần phải chà đạp hạng 2 chứ."

"Đúng" – Lư Hiểu Bân nói – "Hạng hai là Dịch Tĩnh mà."

Vương Húc trừng mắt nhìn chằm chằm cậu ta, không nói chuyện.

Vây xem bảng danh dự xong, một đám người cùng nhau ra khỏi cổng trường, qua hai ngày nữa là trận chung kết bóng rổ, Vương Húc muốn kéo bọn họ tới trường dạy nghề luyện bóng.

"Đệt, cái tieba này rốt cuộc là ai đăng vậy?" – Vương Húc vừa đi vừa nhìn điện thoại – "Đây là trong phòng làm việc, lúc thầy Từ còn chưa viết xong bảng công bố đã chụp rồi…".

"Không biết ai đi ngang qua" – Quách Húc nói – "Tôi không tin là đi ngang qua đâu, bây giờ nữ sinh nhắm vào Tưởng Thừa nhiều như vậy, chắc chắn là đặc biệt đi nghe ngóng rồi".

"Nhìn tên cũng không thể là nữ sinh" – Một thành viên dự bị trong đám bọn họ nói – "Không phải là kẻ thù gây sự chứ?"

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm người dự bị này gần hai phút sau mới nhớ ra cậu ta gọi là Trương Viễn.

Trương Viễn nói xong lời này làm khơi mào lên lòng hiếu kỳ của Tưởng Thừa, cuối cùng vẫn là nhịn không được cũng lấy điện thoại mở tieba của Cao trung số 4 ra xem.

Vừa nhìn đã thấy được bài tie kia đã lộ lên thành hot tieba… Chụp lén ở phòng làm việc cái quái gì vậy? Còn là avi?

Chưa đợi click vào xem, cậu đã nhìn thấy tên của người đăng bài tie này, mạnh mẽ xoay đầu qua nhìn Cố Phi đang đi ở sau cùng.

“Hả?” – Cố Phi một mặt bình tĩnh nhìn cậu.

“Đây mẹ nó là nick phụ của cậu phải không? Quý ngài [Đẹp Không Góc Chết]?” – Tưởng Thừa gằn giọng nói.

“Ai cơ?” – Trên mặt Cố Phi vẫn mang theo mờ mịt.

“Đẹp-Long-Trời-Lở-Đất” – Tưởng Thừa quả thật phục sát đất cái trình độ đặt tên của Cố Phi – “Nếu cái này không phải là cậu, tôi lập tức livestream ăn cứt”.

“Đừng” – Cố Phi cười rồi – “Để cho cậu khỏi phải ăn cứt, dù đây không phải là tôi, tôi cũng phải nói nó là của tôi rồi”.

“Cái này mẹ nó chính là cậu” – Tưởng Thừa lại nhìn thời gian bài đăng – “Lúc hết tiết cậu đi tìm lão Từ, cậu còn chưa ra khỏi phòng làm việc đã đăng rồi phải không?”

“Có ra khỏi rồi” – Cố Phi nói.

“Không phải” – Tưởng Thừa cảm thấy vô cùng khó mà hiểu được – “Cậu làm gì vậy chứ?”.

“Khoe một chút thôi” – Cố Phi nói khẽ, nhìn thoáng qua đám người đang đi trước mặt – “Tôi bình thường cũng không có cái gì để khoe, có cơ hội phải khoe khoang bạn cùng bàn chứ”.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, không nói chuyện.

Không biết tại sao nhưng câu khoe khoang bạn cùng bàn này của Cố Phi lại làm cậu cảm thấy thật thoải mái, có một cảm giác thân mật mơ hồ.

Từ trường học bọn họ tới trường kỹ thuật không xa, giữa đường ăn chút đồ ăn, đi tới đó coi như giúp tiêu cơm.

Tưởng Thừa và Cố Phi từ đầu tới cuối đều đi ở phía sau, hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn một đám người phía trước. Thi xong rồi, hơn nữa kết quả thi của Tưởng Thừa còn rất tốt, cả đám đều thấy nhẹ nhõm và hưng phấn.

Thời tiết đã ấm lên, hôm nay Tưởng Thừa chỉ mặc một cái T-shirt, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác mỏng, lúc cùng Cố Phi sánh bước đi, cánh tay thỉnh thoảng đụng vào nhau, loại tiếp xúc đột nhiên trở nên rõ ràng như vậy làm cậu rất hưởng thụ.

Không nói rõ được là thế nào, chỉ cảm thấy rất dễ chịu.

Một đường đi Tưởng Thừa vô tình hay cố ý đụng lên tay của Cố Phi tới mấy lần, bản thân cũng tự thấy mình có bệnh rồi.

Lúc đi tới ngã rẽ, Cố Phi đột nhiên đụng lên tay cậu một cái.

Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn Cố Phi, Cố Phi cũng quay mặt qua nhìn cậu, sau đó lại đụng lên tay cậu một cái.

"Làm gì đó?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi trả thù, bụng dạ phải mạnh mẽ lên" – Cố Phi nói.

"Tôi cũng không phải cố ý đụng cậu" – Tưởng Thừa nói xong bỗng nhiên hơi chột dạ.

"Tôi là cố ý" – Cố Phi cười, tay lại nhấc lên đụng vào cậu một cái.

"Còn làm nữa à?" – Tưởng Thừa có chút mắc cười, thế là cũng đụng qua.

Cố Phi đụng lại.

"Không phải" – Tưởng Thừa nhịn không được nữa – "Cậu mấy tuổi vậy?".

"Dù sao cũng nhỏ hơn cậu." – Cố Phi vừa nói lại đụng cậu một cái.

"Đệt." – Tưởng Thừa cạn lời, lấy khuỷu tay cụng vào cậu ta.

Cố Phi lập tức cụng lại.

Tưởng Thừa lại cụng.

Cố Phi cụng lại.

Thiểu năng sao?

Chậm phát triển sao?

Não bị nhúng vào thức ăn gia súc rồi sao?

Trong lòng Tưởng Thừa từng dòng đạn mạc* bay qua, nhưng động tác vẫn là không dừng lại, cùng với Cố Phi cứ thế cậu đụng tôi tôi đụng cậu đi hết một đường.

(* – đạn mạc: những bình luận chạy ngang qua video)

Thời gian buổi trưa không nhiều, một đám người không chia thành hai đội luyện tập, chủ yếu vẫn là luyện phối hợp, Vương Húc làm đội trưởng hiện tại so với trước đây đã đáng tin cậy hơn một chút, ít nhất có thể thấy được nhược điểm của mọi người, lúc phân bố nhiệm vụ luyện tập cũng không còn kiểu chỉ thị lung tung như trước kia.

"Hai ngày nay tao đã nghĩ rất nhiều" – Vương Húc nói – "Tao thấy tụi mình phải chuẩn bị tâm lý, tao xem video thi đấu của lớp 2 rất nhiều lần rồi, tao thấy tụi mình muốn thắng tụi nó cũng khó lắm".

"Hết mình là được" – Tưởng Thừa ngồi kế vạch phát bóng – "Bây giờ hạng nhất không phải là mục tiêu của tụi mình".

"Mục tiêu của tụi mình là gì?" – Vương Húc hỏi.

"… Không bị sâu răng." – Tưởng Thừa vừa nói là cười toe lên.

(Không bị sâu răng là câu trong quảng cáo, hiện nay có nhiều người lấy nó để đùa giỡn).

Một đám người cũng cười lên nửa ngày.

"Lúc mới bắt đầu cũng đâu nghĩ đến chuyện giành hạng nhất" – Tưởng Thừa cười xong lại nói tiếp – "Tụi mình chẳng qua chỉ muốn làm ngựa ô".

"Không sai!" – Vương Húc vung tay lên – "Bây giờ tụi mình đã là ngựa ô rồi!".

Tưởng Thừa dựng thẳng ngón cái cho cậu ta: "Bây giờ chỉ cần hết sức là được rồi, kết quả đã không còn quan trọng".

Điện thoại trong túi Cố Phi reng lên, cậu ta ném bóng trên tay ra, trái bóng rơi vào trong rổ.

Cố Phi móc điện thoại nhìn một chút, có chút bất ngờ khi tên người gọi lại là Hầu tử.

Giống với lời Cố Phi từng nói với Giang Tân, cậu với Hầu tử không có giao tình, mặc dù có số nhưng căn bản sẽ không liên lạc, bây giờ Hầu tử lại gọi tới, đoán chừng lần này là không buông tha rồi.

"A lô." – Cố Phi đi tới một bên nghe điện thoại.

"Hôm nay tụi mày đi thật sớm" – Giọng của Hầu tử truyền tới – "Tụi tao tới hỏi thăm cũng bằng không rồi".

"Sao" – Cố Phi nhíu mày – "Muốn tính luôn cả người lớp tao?"

"Cái đó không cần thiết" – Hầu tử cười – "Tao không thường gây khó dễ với học sinh, tao chính là muốn qua mời mày và cái thằng Tưởng Thừa lại chơi một chút, hai đứa bây thể diện lớn, tao phải đích thân mời thôi".

"Khi nào?" – Cố Phi hỏi.

"Chiều nay" – Hầu tử nói – "Tao ở chỗ cũ đợi bọn mày, ngoài tên Tưởng Thừa kia ra, đem ai tới tùy mày, được không hả bạn chí cốt của tao?".

Cố Phi nhìn qua bên Tưởng Thừa một chút, Tưởng Thừa đang xoay đầu nhìn cậu.

"Được" – Cố Phi nói – "Giang Tân phải tới sân, hôm nay qua một lượt."

"Không thành vấn đề." – Hầu tử nói xong ngắt máy.

Cố Phi gửi tin nhắn cho Lưu Phàm, kêu cậu ta báo tin cho những người khác, sau đó lại đặt báo thức, đặt xong rồi lại nhìn điện thoại ngây người, sau khi màn hình đen lại, cậu mới đem điện thoại bỏ vào túi, đi trở về sân bóng.

Bọn người Vương Húc đang luyện tập khí thế ngất trời, không ai chú ý tới Cố Phi, chỉ có Tưởng Thừa đi tới, đứng tới trước mặt cậu: "Ai gọi vậy?"

"Hầu tử." – Cố Phi nói.

"Hẹn thời gian?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu – "Sau khi trận đấu của bọn mình kết thúc."

Tưởng Thừa nghĩ ngợi: "Ngoài hai chúng ta còn có ai?"

"Bọn Lý Viêm Lưu Phàm" – Cố Phi nói – "Mấy người bọn tôi thường chơi bóng với tụi nó, chiêu trò của tụi nó bọn tôi đều rành sáu câu".

“Chuyện này thật ra không liên quan đến cậu phải không?” – Tưởng Thừa im lặng một hồi, lên tiếng.

“Không liên quan đến ai cả” – Cố Phi khom người xuống ngồi chống bằng đầu gối – “Lớp 7 tìm Giang Tân vốn là muốn gây sự, thằng này là không chịu thiệt gì nổi chứ đừng nói là thua bóng”.

Tưởng Thừa không nói chuyện, qua một hồi mới cùng ngồi xổm xuống trước mặt Cố Phi, nhìn cậu: “Nếu lúc chơi bóng tụi nó có động thái gì cũng ráng nhịn đi”.

“Ừm.” – Cố Phi gật đầu.

“Cùng lắm bị thương một chút” – Tưởng Thừa nói – “Tốt hơn là cứ mãi không dứt khoát được”.

“Ừm.” – Cố Phi tiếp tục gật đầu.

“Cậu nghe lời như vậy có gì đó sai sai nhở?” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm trên mặt cậu.

“Trước đồng ý đã rồi sau mình bàn lại.” – Cố Phi cười cười.

“Chuyện này cậu đừng ra tay giùm tôi” – Tưởng Thừa nói – “Tôi nghiêm túc đó, nếu không sẽ chẳng kết thúc được”.

“Biết rồi.” – Cố Phi gật đầu.

Hai người đều không nói chuyện, cứ như vậy nhìn nhau một hồi.

Cố Phi cảm thấy kế bên có cái gì đó bay tới, tiếp đến là nghe thấy giọng kêu la của Vương Húc.

Một quả bóng, không biết là cái tư thế như thế nào mới có thể chuyền tới nơi căn bản sẽ không có ai tiếp ứng như vậy, Cố Phi thở dài.

Lúc định giơ tay lên ngăn cản một chút, Tưởng Thừa đã nghiêng đầu qua, vươn tay bắt được bóng.

“Phản xạ có điều kiện thế này.” – Cố Phi cười vừa cảm thán một câu.

Tưởng Thừa chuyền bóng lại cho Vương Húc, đứng lên phủi phủi tay lại với nhau, chuẩn bị qua đó cùng tụi nó luyện bóng, đi được hai bước lại ngừng lại, quay đầu nhìn Cố Phi: “Cậu đừng có một mình đi nha”.

“Biết rồi.” – Cố Phi có chút không kiên nhẫn phất phất tay.

Luyện bóng hết một buổi trưa, tới thời gian rồi mọi người vẫn còn cảm giác chưa thỏa mãn.

"Tôi thấy chơi bóng vẫn là rất thú vị." – Trương Viễn nói, mặc dù là dự bị, hai lần trước thi đấu cậu ta cũng chỉ ra sân có hai lần nhưng vẫn là rất hưng phấn.

"Thi đấu xong rồi tụi mình cũng có thể chơi với nhau, bình thường luyện một chút, cuối học kỳ còn có thể chơi lần nữa." – Vương Húc vung áo khoác lên vai của mình, rất tiêu sái mà nói.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

"Cậu cũng có thể dành chút thời gian dạy cho nữ sinh" – Tưởng Thừa nói – "Lần sau bọn họ cũng không cần chơi một ngày trời nữa."

"Đúng ha!" – Mắt Vương Húc lập tức lóe sáng – "Tôi thấy mấy người phe Dịch Tĩnh cũng rất thích chơi bóng, chỉ là không có người chỉ dẫn…".

Lúc sắp đi tới trước cổng trường, điện thoại của Cố Phi reo lên, cậu ta bắt điện thoại: "Cái gì? Ơ… tôi quên rồi, bây giờ đi, bây giờ tôi qua ngay".

"Sao vậy?" – Tưởng Thừa lập tức hỏi.

"Chiều nay phải dắt Nhị Miểu đi kiểm tra, có hẹn với bác sỹ trước rồi, tôi quên mất" – Cố Phi nhỏ giọng nói – "Thừa ca, cậu giúp tôi nói với thầy Từ một tiếng, nếu không điện thoại lại bị thầy ấy gọi tung."

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Theo tình hình thực tế mà nói phải không?"

"Theo tình hình thực tế mà nói." – Cố Phi cười cười.

Cố Phi sau khi nhìn Tưởng Thừa và bọn Vương Húc cùng nhau đi vào cổng trường, một mình đi vào nhà giữ xe lấy xe đạp ra, chạy về tiệm.

Chiếc Bôn Bôn nho nhỏ nát nát của Lưu Phàm đã dừng ở trước cửa tiệm.

(– Bôn Bôn là tên của xe hơi)

Cố Phi mở cửa xe ra, nhìn vào trong: "Xe này còn chạy được không?"

Ở phía sau ngồi chen chúc bốn người, ba đứa team không phải người tốt, Lý Viêm bị chen tới phải ngồi thẳng lên chân của La Vũ.

“Mau lên” – Lý Viêm nói – “Tao đang phải đứng tấn đây.”

“Mayd đứng tấn thật đi tao sẽ không ghét mày” – La Vũ nói.

“Tao ghét mày” – Lý Viêm nói.

Cố Phi thở dài, đi lên xe.

“Không kêu Tưởng Thừa à?” – Lưu Phàm khởi động xe.

“Cái xe này còn có thể nhét thêm một người nữa sao?” – Lý Viêm nói – “Cậu ta tự đi là được không phải sao.”

“Tao không kêu cậu ấy.” – Cố Phi nói.

Trên xe tất cả mọi người lập tức không còn âm thanh, Lưu Phàm sau khi quẹo đầu xe xong nhìn Cố Phi một cái, không có nói chuyện.

Qua một thời gian dài, Lý Viêm mới khẽ nói một câu: “Đệt.”

Chỗ cũ mà Hầu tử nói là một sân bóng chiếu sáng ngoài trời, nơi này rất vắng vẻ, người tới đây không nhiều, người bình thường cũng sẽ không tới, nơi này trong thời gian dài thường bị các loại thiếu niên bất lương, thanh niên bất lương, trung niên bất lương chiếm cứ, người bình thường cũng không nguyện ý tới đây chuốc phiền phức.

Lưu Phàm dừng xe xong, Cố Phi không xuống xe, nhìn hai sân bóng bằng nền xi măng với lưới sắt cũ nát vây xung quanh, mỗi lần tới đây cậu đều có cảm giác như đi vào vách tường cao.

Mấy người trong xe đều không động đậy, nhìn cậu.

“Không có gì đâu” – Cố Phi nói – “Một mình tao gánh là được, tụi bây…”

“Xàm xí cái gì đó, mẹ nó tao còn tưởng mày sẽ nói cổ vũ trước khi ra trận gì đó” – Lưu Phàm mở cửa xe – “Hầu tử tìm mày chính là tính luôn bọn tao, hẹn đánh nhau mày còn có thể nói là một mình, nó hẹn chơi bóng, rõ ràng là kêu luôn bọn tao, mày gánh cái mẹ gì”.

“Xuống xe.” – Lý Viêm vỗ vai Cố Phi.

Trong sân bóng đã tụ lại không ít người, Cố Phi nhìn qua một vòng, hầu hết đều là quen biết, bình thường

cũng không mấy ai chơi bóng chính thức ở đây, hơn một nửa đều là tùy ý chơi một chút, thậm chí cũng chẳng hề chơi bóng, chỉ là lưu lại tại đây, nhìn vừa mắt thì nói vài câu, không vừa mắt là động thủ.

Dù có là chơi bóng hay đánh nhau, người xem đều là nhiệt huyết sôi trào không khác gì.

Hầu tử và Giang Tân đều đã đứng bên sân bóng, Hầu tử ngậm điếu thuốc dựa trên lưới sắt nhìn bọn họ đi vào, gật gật đầu với bọn họ.

Hầu tử không ra sân, nó không thích chơi bóng cho lắm, nhưng nó nhất định sẽ có mặt, đừng nói một lát nữa là đàn em và anh họ nó chịu chơi cái gọi là "bóng", chỉ bằng dựa vào việc luôn chờ đợi cơ hội để thu dọn cho bản thân, trận bóng này Hầu tử nhất định phải có mặt.

Cố Phi cũng không có ý nghĩ cảm thấy bản thân xuất phát vĩ đại nhường nào, muốn thay Tưởng Thừa gánh vác chuyện gì, cậu chỉ cảm thấy Hầu tử lần này gây phiền phức đã không tránh khỏi, dứt khoát một lần giải quyết hết thảy, không cần lại kéo theo Tưởng Thừa xuống ngang bậc với loại người thấp kém thế này, dẫn đến một cuộc ẩu đả không hề có chút ý nghĩa.

"Chọn tốt người ra sân" – Hầu tử nhìn Cố Phi – "Nửa tiếng, nhiều điểm hơn thì thắng."

"Có quy tắc không?" – Cố Phi cởi áo khoác ra.

"Không có." – Hầu tử nói.

Cố Phi không nói nữa, xoay người đi qua một bên với nhóm người của Lý Viêm: "Lý Viêm không lên, năm người tụi mình chơi, Lý Viêm canh người bên tụi nó".

"Ừm." – Lý Viêm ôm cánh tay.

Loại thi đấu không có quy tắc thế này, chiêu đen bẩn gì đó tự nhiên sẽ xuất hiện, không có người ở bên đứng canh, người trong sân dễ dàng không để ý tới được.

"Đại Phi" – Trên chỗ ngồi khán giả có người chống lan can gọi Cố Phi – "Muốn giúp không?"

Cố Phi quay đầu lại, là mấy người rất nhiệt tình đã từng chơi bóng qua, cậu lắc lắc đầu: "Hôm nay không có quy tắc."

Mấy người đó gật gật đầu, không nói nữa.

Nếu là thi đấu bình thường, mặc dù chơi cũng không sạch sẽ gì nhưng quy tắc thì vẫn có, có muốn cùng nhau chơi cũng không vấn đề gì, mà thi đấu trong chốc lát nữa lại không hề có quy tắc, mọi người liền biết

đây là kiểu thi đấu thế nào rồi.

Giang Tân bên đó năm người, đều là người đã từng chơi bóng với bọn họ, kỹ thuật chơi bóng thế nào hai bên hầu như đều hiểu rõ, nhưng hôm nay dưới loại thi đấu thế này, sẽ không có người biết được tình hình bên trong, dù sao cũng chưa từng đánh nhau bao giờ.

Trong bao cổ tay của đám người này đều có thứ gì đó, Cố Phi trái lại không dùng, cậu không quá quen với việc dưới loại tình huống này đi dùng công cụ, nếu thật phải động thủ, cậu càng muốn dùng tay hơn.

Nghĩ tới đây, Cố Phi đột nhiên lại có một ý nghĩ rất buồn cười, nếu có Tưởng Thừa ở đây, không cần kêu cậu ta lên sân làm gì, tìm đại một chỗ nào đó trên khán đài cầm ná…

Cố Phi bị ý nghĩ này của bản thân chọc cười, cúi đầu cười hai tiếng.

"Ày" – Lý Viêm nhìn cậu – "Nghiêm túc chút, đánh nhau đó."

"Biết rồi." – Cố Phi lại cười hai tiếng mới xoay người lên sân.

Tưởng Thừa đang nằm dài trên bàn, ở phía trên thầy Lỗ đang hăng say giảng bài, tiết buổi chiều lại có bộ môn chính, nguyên một lớp đều là tử khí trầm trầm, người tám chuyện cũng hẳn đi.

Thầy Lỗ trái lại so với lúc bình thường còn muốn hăng say hơn, đại khái bởi vì điểm tuyệt đối của Tưởng Thừa làm cho tâm tình thầy vui sướng, đã qua nửa tiết rồi vẫn chưa thấy mắng người.

Tưởng Thừa cũng không có nghe giảng, cậu lấy điện thoại ra, đang xem đề thi Phan Trí gửi tới, từ lúc bắt đầu tiết học đã giải đề, bây giờ đã qua 20 phút, tốc độ so với đề của Cao trung số 4 rõ ràng chậm hơn một chút.

Trong giờ giải lao cậu cũng không dừng lại, nằm dài trên bàn tiếp tục giải đề, dùng luôn cả tiết tự học tiếp theo.

Cuối cùng sau khi khi làm hết đề, cậu chụp toàn bộ đáp án gửi qua cho Phan Trí, kêu cậu ta giúp hỏi dùm giáo viên tiếng Anh.

Buổi chiều hôm nay thật ra trạng thái không phải là đặc biệt tốt, cũng không phải là vì chuyện chơi bóng, cũng không phải bởi vì ngủ không ngon.

Tưởng Thừa nhìn qua ghế của Cố Phi đang trống ở bên cạnh, là bởi vì Cố Phi.

Không biết vì sao, từ lúc cậu đi tới phòng thầy Từ nói giúp Cố Phi xin nghỉ phép liền có một loại bất an

không rõ lý do, lúc này cậu nằm trên bàn, đem từng chi tiết từ lúc Cố Phi chơi bóng cho tới khi nghe điện thoại tới lúc cậu ta trở về nhà, từng lần từng lần một suy xét lại.

Không có vấn đề gì, tất cả đều trông rất bình thường, nhưng lại cứ cảm thấy có loại cảm giác không thực tế.

Đứng ngồi không yên suy nghĩ nửa ngày, Tưởng Thừa vẫn là nhịn không được, còn chưa đợi đến tan học đã trực tiếp cầm lấy điện thoại, không có chọn nhắn tin mà gọi thẳng vào số Cố Phi.

Cố Phi dẫn theo Cố Miểu luôn rất ẩu thả, nhưng quên việc đã hẹn giờ với bác sỹ? Cậu hiện tại lại không cách nào tin được.

Bên kia chuông vẫn reo, Cố Phi không tắt máy.

Nhưng cũng không ai bắt máy, chuông vang cho tới khi tự ngắt, Cố Phi cũng không có bắt điện thoại.

Tưởng Thừa cau mày lại gọi thêm lần nữa.

Vẫn không có ai bắt máy.

"Đệt." – Tưởng Thừa nhất thời có phần không ngồi nổi nữa.

49. Chương 49

Giang Tân khoanh tay đứng bên sân, mấy người bên Cố Phi đã đứng ở giữa sân, Giang Tân cũng không có ý định đi qua.

"Đây con mẹ nó là đang chờ Tưởng Thừa rồi" – Lưu Phàm nói.

Cố Phi quay đầu nhìn Giang Tân, Giang Tân vẫn là đang đứng yên không di chuyển.

"Chơi không?" – Cố Phi hỏi.

Giang Tân cười gằn một tiếng, cúi đầu nhìn nhìn tay gấu* màu đen trên ngón tay, qua cả buổi mới ngẩng đầu lên: "Tưởng Thừa đâu?"

(*tay gấu là vũ khí có bốn lỗ để đặt vào bốn ngón tay).

"Món nợ của cậu ấy tính trên đầu tao là được." – Cố Phi nói, cậu biết dưới tình huống không thấy Tưởng Thừa, Giang Tân không có khả năng dễ dàng đồng ý bắt đầu, vốn dĩ cậu còn cân nhắc nên phải dàn xếp vấn đề này thế nào, nhưng thấy tay gấu trên tay của Giang Tân, cậu biết ngay việc này dễ xử lý rồi.

Tay gấu kia là của Hầu tử, Hầu tử đem tay gấu đưa cho Giang Tân, chính là chứng tỏ ngày hôm nay cỡ nào chuyện của hai người tụi nó cũng phải giải quyết, mà Hầu tử ra mặt cho Giang Tân chẳng qua là tìm cái cớ, mục tiêu của Hầu tử không phải Tưởng Thừa, mà là cậu.

Chuyện xảy ra như vậy lại càng dễ xử lý.

"Tính trên đầu mày?" – Giang Tân cười mỉa mai – "Sao tao lại không biết mày thu nhận một thằng đàn em vậy?"

"Mày với Hầu tử cùng lăn lộn cũng không phải ngày một ngày hai" – Cố Phi vừa chỉnh bao cổ tay của mình đồng thời không nhanh không chậm nói – "Sao chút khí phách kia của Hầu tử mày cũng không học được vậy?".

"Con mẹ nó mày nói lại lần nữa coi!" – Giang Tân tức thì nổi giận, cũng không khoanh tay nữa, sải hai bước đến trước mặt cậu, ngón tay suýt tí nữa chọc vào trên mặt cậu.

"Thi đấu thì có thắng có thua, muốn chơi thì phải nhận thua, anh mày chưa từng dạy mày sao?" – Cố Phi đưa mắt nhìn qua Hầu tử ở bên kia, Hầu tử đang ngậm thuốc lá nhìn bọn họ, không nói chuyện, Cố Phi quay đầu lại nhìn Giang Tân – "Lúc thi đấu, mày động thủ trước, cậu ta một học sinh, đừng nói trả đòn, miệng còn không đáp lại một câu đúng không? Sao mà mày vẫn còn túm lấy không tha, nhìn kiểu nào cũng không giống như người đã từng theo Hầu tử lăn lộn".

Giang Tân đánh lộn, chơi bóng cũng đều không tệ, nhưng mà muốn đôi co gì đó thì làm khó nó quá rồi, thêm nữa, lúc này trên khán đài một đám người đang nhìn, cả bọn đều không phải thứ tốt lành gì, nhưng dù thật dù giả đều đem chữ "Lý" treo ở bên miệng, cho nên lúc này Cố Phi nói xong hai câu, mặt nó thậm chí còn đỏ rực lên, cứ thế một câu cũng không nặn ra được.

Cuối cùng có chút tức tối nhìn qua bên kia của Hầu tử.

"Nhanh lên đi" – Hầu tử ngậm thuốc lá có chút không kiên nhẫn mà nói một câu.

"Hôm nay chỉ có mày với tao" – Cố Phi nhìn Giang Tân – "Ai phục ai không phục, cứ dùng một lần này giải quyết hết".

Giang Tân nhìn cậu chòng chọc chừng năm giây đồng hồ, từ trong kẽ răng rặn ra một chữ: "Được".

Thi đấu chỉ nửa giờ, trong lúc đấu không tạm ngưng không đổi người, ngoại trừ lúc nãy bóng khai cuộc cần có người tới tung bóng ra, cũng không có trọng tài, bảng ghi điểm cũng không có, khán giả trên khán đài

chính là bảng ghi điểm.

Nếu như có người muốn đánh cược, tỷ số nhớ được so với bảng ghi điểm còn rõ ràng hơn.

Lưu Phàm với Tiền Khải nhảy bóng, hai người đều nhìn chằm chằm bóng, người xung quanh nhìn bóng… hoặc có thể nói là đang nhìn người ta đánh lộn mà đều đã yên tĩnh lại.

Người ném bóng cầm bóng trong tay đi ra quăng một cái, lập tức quay người chạy ra khỏi sân bóng như chạy trối chết.

Trận đấu này trên mình mỗi người đều mang theo đồ vật, một khi thi đấu bắt đầu mà không chạy đi, khả năng liền có thể bị ai đó làm cho ngộ thương.

Tuy rằng mục tiêu của trận thi đấu này căn bản không phải là bóng, Lưu Phàm cũng là người duy nhất trong số bọn họ từng đi vào cục cảnh sát, năm nay vừa mới hết năm liền vào ở lại thêm một tuần lễ, nhưng mà cậu ta cũng là người thích bóng rổ nhất trong số những người này, vì vậy tay của Lưu Phàm là nhắm vào bóng mà chơi.

Tiền Khải thì không như vậy, mục tiêu tay của Tiền Khải là cánh tay của Lưu Phàm.

Thời điểm tay của Lưu Phàm cầm bóng đánh qua cho Cố Phi, tay Tiễn Khải đã kề vào tay Lưu Phàm, từ cổ tay đến cẳng tay rạch xuống một đường.

Cùng lúc Cố Phi tiếp được bóng đã thấy được một vệt máu trên cẳng tay Lưu Phàm.

Cậu cầm lấy bóng quay người chạy qua vùng dưới rổ.

Phía sau có tiếng bước chân, có người rất nhanh vọt tới, Cố Phi dẫn bóng về trước thêm vài bước sau đó dồn sức lách qua bên cạnh, nhảy lên ném bóng vào rổ.

Trong khóe mắt thấy được Giang Tân từ bên phải cậu xông tới, tay trái từ bên người cậu dắt qua.

Cố Phi chỉ cảm thấy chỗ dưới sườn phải bị thứ gì đó hung ác sượt một cái, lúc tiếp đất thậm chí không có cảm giác đau đớn, cậu dán mắt vào khung rổ, thấy được bóng rớt vào, lúc này mới cúi đầu nhìn xuống một chút.

T-shirt trên người rách một chỗ, lúc vén lên, cậu thấy được một vết tích lởm chởm trên eo bị tay gấu kéo ra, lúc cậu đang cúi đầu nhìn, máu mới bắt đầu từ trong miệng vết thương một chút cũng không hoàn chỉnh, từ từ rướm ra.

Cậu cầm áo tùy tiện ấn ấn lên vết rách, vết rách nông, ngoại trừ chuyện trông khá xấu xí, không bị ảnh hưởng gì khác.

Giang Tân phát bóng, chuyền bóng lại cho Tiền Khải, Cố Phi vốn dĩ muốn qua chắn, nhưng mà nhìn thấy Lưu Phàm lướt qua cậu liền đi thẳng qua tuyến giữa chuẩn bị về phòng thủ.

Vết thương trên cánh tay Lưu Phàm tuôn máu, nhưng mà có lẽ cũng không là quá sâu, tầm mắt của Cố Phi còn chưa từ trên cánh tay Lưu Phàm thu hồi lại, đã nghe thấy tiếng Lý Viêm ngoài sân: "Đại Phi phía sau!"

Cậu không có quay đầu lại, trực tiếp cong lưng, có người một đấm từ phía trên cậu vụt mạnh qua.

Bây giờ mới quả bóng đầu tiên, thì đã chơi thành thế này, Cố Phi cảm giác trận bóng này tụi nó cho dù là không đánh trả, có thể kiên trì tới năm phút cũng coi như là kỳ tích.

Hơn nữa tụi nó cũng không phải không đánh trả, Lưu Phàm bên kia tại thời điểm ngăn cản Tiền Khải sử dụng cách thức giống nhau, bao cổ tay cất giấu đồ vật kề vào cánh tay Tiễn Khải quẹt qua.

Góc độ này Cố Phi nhìn không rõ ràng cụ thể tình huống, nhưng mà cơ mặt của Tiễn Khải co rút, chắc là ra tay không nhẹ.

Trận bóng này không thể chơi hết được nửa giờ rồi, cũng không chơi hết được năm phút, Cố Phi thẳng người dậy.

Người từ sau người cậu vung mạnh ra một đấm, cậu không quá quen thuộc, tên, biệt hiệu đều không biết, lúc này chỉ có thể học Tưởng Thừa cho người ta một cái tên gọi là Tiểu vung. (vung đấm)

Một đấm của Tiểu vung này là nhắm vào sau gáy cậu múc tới, nếu như không tránh được, lúc này cậu nhất định là nằm sấp trên mặt đất, có thể lập tức bò dậy hay không cũng không chắc chắn.

Đám người này rõ ràng so với thân thủ của chính Hầu tử có lẽ là hung hãn hơn, Hầu tử còn nói chút nghĩa khí giang hồ, ở bên ngoài cũng còn muốn mặt mũi, những kẻ này không giống vậy, lỡ mà bị tụi này vây quanh, người đi đường cũng phải cẩn thận, không chừng lại giẫm phải mặt mũi ai mà té một cái.

Một đấm Tiểu vung quăng vào khoảng không, thậm chí không do dự nhiều, vừa trở tay lại nhắm vào mặt cậu bổ tới.

Cố Phi thấy được trong tay nó cầm một khúc gậy thép, thứ đồ này chẳng hề sắc nhọn, cái đỉnh đầu cùn tròn, nhưng nếu như bị đập phải… Cố Phi nhấc tay trái lên chặn một phát trên cẳng tay của hắn, dùng tay trái làm trục chính quẹo khuỷu cánh tay nó, tay phải nắm chặt vào cổ tay nó bẻ mạnh một cái.

Tiểu vung ngừng hai giây sau đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Cố Phi đẩy hắn ra một bên, nhận lấy bóng La Vũ truyền tới.

Dẫn bóng vượt qua hai người, Giang Tân ở đằng trước chặn đường của cậu, Cố Phi vội dừng lại, dự định ném bóng ba điểm.

Cùng lúc bóng rời tay, Giang Tân tới trước mặt cậu tay dồn sức vung tới, tay gấu trước tiên là đập ở trên vai cậu, lại thuận theo quán tính quẹt mạnh xuống một cái.

Trên khán đài vang lên một loạt tiếng huýt sáo, còn có tiếng vỗ tay, dưới tình huống này vẫn ném vào ba điểm, Cố Phi có phần bội phục chính mình.

Nhưng bóng không chơi nổi nữa rồi, Giang Tân không giữ được bình tĩnh, ngay cả giả bộ một chút cũng lười làm, cứ như vậy tiếp tục, cho dù coi như nắm được nhiều điểm hơn, bên này cũng không được mấy người có thể đứng được nữa.

Hơn nữa nếu bọn Giang Tân đã trong loại trạng thái trực tiếp không hề để ý tới đây dù nói thế nào cũng là một trận ẩu đả khoác áo ngoài trận bóng, dù cho dựa theo điểm mà thắng, chuyện này cũng không xong được.

Biện pháp duy nhất.

Biện pháp duy nhất.

Cố Phi đột nhiên có chút cảm khái, biện pháp duy nhất lại là học từ chính bố mình.

Đó chính là một chiêu làm cho đối thủ cũng không dám đụng vào mình nữa.

Bất luận là người theo đuổi không đáng tin cậy kia của mẹ, hay là Hầu tử trước đây, hoặc là Tiểu vung hồi nãy, bất kể cậu là cố ý hay vô ý, tác phong khiến cậu từ nhỏ đã sợ tới gặp phải ác mộng kia của bố, đã bất tri bất giác ăn sâu vào trong máu cậu…

Khi tay gấu ở trên tay Giang Tân lần thứ ba nhắm tới cậu, Cố Phi vung cánh tay lên, bả vai và lưng đều nghiêng đi, một cái tát hết sức hung hãn tát lên mặt trái của Giang Tân.

Cái tát không bình thường giòn vang, nhưng là một tiếng vang trong đột ngột.

Giang Tân bị đánh đến ngã lật người ở trên nền xi măng, lúc ngã, tiếng động mà đầu đập xuống đất thậm chí còn không to bằng lúc tát lên mặt.

Toàn bộ người trong sân bóng đều bất động, khán giả trên chỗ ngồi cũng nhất thời im lặng.

Giang Tân nằm sấp trên mặt đất, mấy giây sau mới bắt đầu ngọ ngoạy định bò dậy, nhưng mà hai lần nỗ lực đều ngã xuống lần nữa, cuối cùng tay chống xuống đất bắt đầu nôn mửa.

"Trời đệt ——" – Hơn mười mấy người xem náo nhiệt trên ghế khán giả kêu lên, miệng huýt gió cùng tiếng rít trộn lẫn vào nhau thành một khối, lộ ra sự hưng phấn.

Đối với bọn họ mà nói, ai thua ai thắng không quan trọng, ai bị đánh nằm sấp xuống cũng không quan trọng, miễn là có người ngã, có người bị thương, có người không đứng dậy nổi, bọn họ mới có thể hưng phấn.

Người trên sân đều vây quanh, Tiền Khải đi qua muốn đỡ Giang Tân dậy, Cố Phi liếc mắt nhìn nó: "Là mày sao?"

"… Cái gì?" – Tiền Khải ngẩn người.

"Người tiếp theo" – Cố Phi nhìn vào nó, âm thanh rất nặng nề – "Là mày sao?"

Tiền Khải không thốt ra, chỉ cứng lại tại chỗ, không dám trực tiếp đi đến giúp đỡ.

"Bóng không chơi nữa rồi" – Cố Phi quay đầu từ từ nhìn chằm chằm một vòng người một lượt – "Trực tiếp giải quyết luôn đi, còn ai nữa, cứ qua hết một lượt đi".

Trong khi cục diện rơi vào căng thẳng khó xử, một tát này của Cố Phi, trong tay cái gì cũng không có, khiến Giang Tân bò lăn không dậy nổi, nằm sấp trên đất nôn đến trời đất mù mịt, bên đó còn đang nâng cánh tay đau đến đụng cũng không cách nào đụng vào, đoán chừng là gãy ở chỗ nào rồi, hiện tại ai cũng không dám lên đối chọi với cậu nữa.

Nhưng đây suy cho cùng cũng là một "Trận bóng một lần qua hết", muốn thật sự cứ như vậy không động chạm nữa, thì có nghĩa sau này cũng không thể động thủ nữa…

"Đỡ cậu ta dậy." – Giọng Hầu tử ở phía sau vang lên, phá vỡ cục diện bế tắc.

Vài người lúc này mới đi qua, túm Giang Tân kéo dậy, dưới lòng bàn chân Giang Tân có chút đứng không ổn định, trông như là choáng đầu, hai người đỡ lấy hắn mới không lắc lư nữa.

Hầu tử nhìn chằm chằm Cố Phi xong, đi tới trước mặt Giang Tân: "Thế nào?"

"Nghe không rõ" – Giang Tân ho khan hai tiếng – "Ù tai."

“Đưa cậu ta tới bệnh viện” – Hầu tử nhíu nhíu mày – “Lau miệng một chút.”

Vài người đỡ Giang Tân chuẩn bị rời đi, lúc đi qua trước mặt Cố Phi, Giang Tân vùng vẫy vài cái, trừng Cố Phi.

Ù tai thì khẳng định sẽ có, chưa chắc còn so với ù tai càng nghiêm trọng hơn, chẳng qua là Cố Phi hiện tại cái gì cũng không quan trọng, không giống với Tưởng Thừa còn lo lắng người ngã vào trong tuyết có khả năng chết cóng hay không, cậu không hối hận.

Cố Phi hơi nghiêng qua bên tai phải Giang Tân, nói một cách rõ ràng: ”Hôm nay coi như một lần giải quyết hết, con người tao không thích gây sự, miễn là không chọc đến đầu tao, tao tuyệt đối không tìm bất cứ ai gây phiền phức”.

Giang Tân không lên tiếng, cũng không biết nghe rõ hay không, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Cố Phi một lát sau đó rời đi.

Người của Giang Tân vừa rời khỏi, trên sân chỉ còn lại Hầu tử cùng mấy người Cố Phi, khán giả xung quanh trái lại hào hứng không giảm, mặc dù không có người dám vây tới, nhưng cũng đều đứng ở gần đó, đang chờ trận thứ hai có khả năng xuất hiện sau trận đấu đệm.

Lãng phí thời gian của chính mình, vây xem máu của người khác, mặc dù đều là người đứng ngoài xem, những người này lại có thể khiến Cố Phi cảm thấy buồn nôn.

“Vẫn cứ ra tay tàn nhẫn như vậy, luôn đều là một chiêu giải quyết” – Hầu tử nhìn Cố Phi – “Đã gần hai năm rồi thì phải, không có làm quanh co chút nào”.

Cố Phi không lên tiếng.

Nói thật cậu đối với Hầu tử không phải hoàn toàn không sợ như với Giang Tân, Hầu tử lớn hơn cậu vài tuổi, trung học cơ sở chưa học xong đã bắt đầu lăn lộn ở bên ngoài, không giống với bọn vớ vẩn kia lăn lộn được vài năm là đi làm công hay trở lại cuộc sống thường dân, Hầu tử là loại người một chân giẫm vào trong vùng tăm tối này, đã không còn dự định đi ra nữa.

”Tao còn tưởng trường phổ thông có thể khiến con người kìm hãm tính khí hơn so với trường dạy nghề cơ” – Hầu tử cười cười – ”Chẳng qua lúc đầu tao không quản chuyện của mày và Giang Tân, việc này tao cũng đã nói để nó tự mình giải quyết, kết quả này nó có muốn nhận hay không cũng phải thừa nhận, mày thay Tưởng Thừa ra mặt, vậy thì lần này tao cũng phải thay Giang Tân ra mặt”.

Cố Phi vẫn không lên tiếng.

”Nói thật, tao cũng không muốn đâu” – Hẩu Tử uể oải duỗi lưng một cái, châm thuốc ngậm vào – ”Nhưng mà nghĩ lại, đúng lúc chuyện với mày cũng cùng giải quyết một chút, nếu không thì tao quả thật không

cách nào sống yên ổn được".

"Ngày mốt tao có một trận thi đấu" – Cố Phi mở miệng – "Sau khi thi đấu xong đi".

Hầu tử cũng là một người ghi thù, chuyện của Tưởng Thừa chẳng qua là viện cớ, lúc trước thu phí bảo hộ bị cậu một cước đạp vỡ bàng quang, mặc dù đã qua hơn một năm, đừng nói nó là một người ghi thù, cho dù nó không ghi thù, chuyện này cũng không dễ dàng qua được như vậy.

Qua lâu như vậy rồi mới trả thù dù sao cũng phải có một cái cớ, bây giờ có cái cớ rồi, nhưng là đánh một đối một thế này, Hầu tử hiểu rõ bản thân không phải là đối thủ, một đám xông lên, lại làm trái "nguyên tắc" của Hầu tử, cho nên Cố Phi chỉ quyết định thời gian, dùng phương thức gì, để Hầu tử tự mình quyết định.

"Thi đấu của trường học sao?" – Hầu tử hỏi.

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Hầu tử hết hồn, hình thức khoa trương vừa nhìn qua nhất định là có thân thích với Giang Tân, cả buổi mới cười lên: "Mà vậy có lẽ cũng ó chút thay đổi, Cao Trung số 4 là cái chỗ tốt ha, Cố Phi còn muốn tham gia thi đấu trường học nữa."

Cố Phi chẳng muốn cùng nó nói nhảm, tiếp tục im lặng.

"Vậy được, tao từ trước đến giờ dễ nói chuyện" – Hầu tử kẹp điếu thuốc, ngón tay chọc chọc ở trên ngực cậu – "Tám giờ buổi tối ngày mốt, lầu cũ cầu đường sắt, chơi chút công bằng."

Cố Phi nhìn thoáng qua hắn, Lưu Phàm bên cạnh bước tới trước một bước, như là nóng nảy, cậu giơ tay ngăn lại: "Được."

"Vượt vách" – Hầu tử nói – "Hậu quả tự chịu".

"Được." – Cố Phi nói.

"Đệt!" – Lưu Phàm vừa lên xe liền đập tay một phát ở trên tay lái – "Tại sao mày lại đồng ý làm trò vượt vách vơi nó? Con mẹ nó mày đánh không lại nó sao?".

"Dù sao cũng phải giải quyết." – Cố Phi nói.

"Giải quyết thì đánh một trận giải quyết đi! Vượt vách cái gì!" – La Vũ ở phía sau gào lên.

"Đánh một trận, nó có chịu không?" – Cố Phi quay đầu lại nhìn La Vũ – "Nếu như bằng lòng đánh một trận giải quyết thì đánh xong lâu rồi, cần phải đợi lâu như vậy?"

"Vậy thì cho nó tiếp tục chờ đi!" – Lưu Phàm cũng gào to lên – "Nó không dám động chạm tới mày, mày không để ý tới hắn thì có làm sao…".

"Vậy nếu nó đánh sau lưng thì sao?" – Cố Phi ngắt lời cậu ta – "Nó tìm người khác thì sao? Nó động tới Nhị Miểu thì sao?".

Trong xe, mấy người đều không có tiếng động.

"Hơn nữa tao thấy phiền" – Cố Phi nhíu mày kéo kéo quần áo, quần áo bị máu dính vào, dồn sức xé ra một cái, cậu suýt tí nữa la lên – "Cho dù cả đời tao phải lăn lộn ở đây, tao cũng hy vọng phải thật yên ổn mà ở lại, tao không muốn suốt ngày phải sống trong đánh đánh giết giết".

"Đừng nói nó nữa" – Lý Viêm mở miệng, "Cũng đã đồng ý rồi, bây giờ nói những cái này cũng vô dụng, việc này có thể giải quyết thì giải quyết đi, lại không làm chết người được, tệ nhất thì chỉ nằm bệnh viện mấy tháng…"

"Ai nói không chết người được hả! Không xem tin thời sự à, hai ngày trước có người đang yên đang lành ngã một cái cũng mẹ nó chết luôn!" – Lưu Phàm trợn hai mắt nhìn Lý Viêm.

"Đệt! Tao phỉ nhổ cả nhà mày!" – Lý Viêm cuống lên, cũng trợn mắt nhìn cậu ta – "Nhổ nhanh! Cái tên ngu ngốc!"

Lưu Phàm ngừng cả buổi, cuối cùng liền vỗ một phát vào vô lăng: "Phi phi phi."

Cố Phi nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe vui vẻ cười nửa ngày: "Ngu ngốc."

Tưởng Thừa đứng trong tiệm nhà Cố Phi, nhìn mẹ Cố Phi ở phía sau quầy thu ngân cắn hạt dưa, có chút lúng túng, đứng cũng không được đi cũng không được.

"Ngồi một lát đi" – Mẹ Cố Phi nói – "Bình thường tới giờ cơm nó đều sẽ đến tiệm".

"Cháu…" – Tưởng Thừa không hề muốn ngồi, cậu chỉ chỉ cửa, muốn nói mình ra ngoài đi một vòng.

Không đợi nói xong, mẹ Cố Phi liếc mắt nhìn đồng hồ bên cạnh, vẫy vẫy tay với cậu: "Ai da, cô thậm chí không nhìn giờ, cô phải ra ngoài, đúng lúc cháu ở đây, cô không cần phải đóng cửa, cháu ở đây trông coi nhé."

“Hả?” – Tưởng Thừa sửng sốt.

”Là thu tiền giúp, Lý Viêm suốt ngày giúp đấy” – Mẹ Cố Phi vừa mặc áo khoác vừa nói – ”Cháu không phải cả thu tiền cũng không biết chứ?”.

Tưởng Thừa muốn nói mình cũng không biết thật, nhưng mà không đợi nói ra, mẹ Cố Phi đã thoáng cái chạy ra khỏi cửa tiệm, cậu đứng ở trong tiệm ngẩn người cả buổi, trong đầu rối bời, được một lát mới ngồi xuống ở phía sau quầy thu ngân.

Cố Phi rời đi cả buổi chiều này làm cái gì, cậu không biết, nhưng mà khẳng định không liên quan đến Cố Miểu, lúc cậu đến đã hỏi rồi, Cố Miểu đang ở nhà chơi vẽ tranh.

Cậu hầu như đã có thể khẳng định, Cố Phi là đi sở thú rồi. (*)

[Hầu tử nghĩa là con khỉ, Giang Tân bị Tưởng Thừa kêu là Đầu lợn rừng nên băng đảng này bị Tưởng Thừa đặt tên là sở thú =))]

Nhưng chỗ có thể chơi bóng rổ cũng có thể đánh nhau là chỗ nào, lại không có ai biết, người duy nhất trên lớp có thể hỏi là Vương Húc, Vương Húc không biết, người khác lại càng không thể biết, ngoài những người trên lớp này, chỉ có Đinh Trúc Tâm cậu còn có thể hỏi, nhưng mà Đinh Trúc Tâm cũng không cho cậu câu trả lời.

”Chuyện em ấy không bằng lòng nói với em, cho dù tôi biết, cũng không thể nói với em được.” – Đinh Trúc Tâm nói rất điềm đạm, nhưng ngay cả cơ hội hỏi lại một câu cũng không cho cậu.

Tưởng Thừa cầm điện thoại, cứ sững sờ như vậy phía sau quầy thu ngân, không thể nói rõ được bản thân mang cảm giác gì.

Lo lắng cũng lo lắng qua rồi, phẫn nộ cũng phẫn nộ qua rồi, một ngọn lửa thiêu đến bây giờ, chỉ còn lại ấm ức, loại ấm ức không đem Cố Phi ra đánh một trận sẽ không giải được oán giận.

Cứ sững sờ như vậy đến gần hai mươi phút đồng hồ, cậu nghe được ngoài cửa tiệm có tiếng xe, cậu chạy tới dừng lại trước rèm chắn gió, nhìn ra phía ngoài.

Một chiếc Bôn Bôn nhìn qua nếu chạy thêm mười mét nữa liền rả ra từng mảnh dừng ở trước cửa, cửa sổ xe đều đóng, không thấy rõ bên trong có người nào, nhưng sau khi xe dừng lại, Cố Phi từ ghế phụ bước xuống.

Ban đầu Tưởng Thừa còn suy nghĩ có lẽ Cố Phi là có chút việc gì đó khác, bản thân có lẽ đã suy nghĩ quá nhiều thôi, nhưng lúc nhìn thấy Cố Phi đang đi qua bên này trên cổ áo có vết máu, lửa giận của cậu thoáng chốc trỗi dậy, như trong cơ thể có cái mỏ hàn, thoáng chốc đốt ra khỏi đỉnh đầu, trở thành một bó đuốc.

Cố Phi đại khái không nghĩ tới bên trong rèm chắn gió sẽ có người đứng đó, lúc vén rèm một cái đi vào, đâm thẳng vào trên người Tưởng Thừa.

"Ai!" – Cố Phi bị dọa nhảy một cái, vừa định lùi về phía sau, đã bị Tưởng Thừa túm lấy cổ áo khoác.

"Cậu đã đi làm cái gì?" – Tưởng Thừa nắm cổ áo đem cậu ta kéo vào trong tiệm đè lên một cái tường bên cạnh – "Cậu nói đi, cậu mẹ nó đã đi làm cái gì rồi!"

"Sao cậu lại ở đây?" – Cố Phi vẻ mặt giật mình.

"Tôi hỏi cậu đã đi làm cái gì rồi!" – Tưởng Thừa rống lên một tiếng.

Cố Phi cầm lấy cổ tay cậu muốn gỡ ra, nhưng mà không thành công, đành phải từ bỏ, thở dài.

"Có muốn tôi cho cậu năm giây để bịa ra một câu chuyện hay không?!" – Tưởng Thừa trợn mắt nhìn cậu ta.

"Cho mười giây nữa cũng bịa không ra" – Cố Phi nói – "Quá đột ngột rồi".

Tưởng Thừa không nói chuyện, nhìn chằm chằm cậu ta một hồi sau đó bỗng nhiên nới lỏng tay ra, quay người một cái vén rèm đi ra ngoài cửa tiệm.

Cố Phi nhíu mày, đầu gõ gõ lên trên tường, ngừng hai giây sau đó đuổi theo ra ngoài: "Tưởng Thừa!"

Tưởng Thừa vung cánh tay đi về hướng phòng thuê của mình, không quay đầu, bước chân thậm chí cũng không chậm lại.

"Thừa ca" – Cố Phi đuổi tới bắt được cánh tay cậu – "Thừa ca…"

"Thừa ca cái gì!" – Tưởng Thừa hất tay cậu ta ra, quay đầu lại trừng mắt nhìn – "Tôi không có đứa con trai như cậu!".

"Tôi gọi cậu là 'anh' mà" Cố Phi nói.

Tưởng Thừa ngẩn người, nhưng nhìn ra được lửa giận nhanh chóng tan biến, cậu chỉ chỉ Cố Phi: "Cậu có gọi là ông nội cũng mẹ nó vô dụng!"

Cố Phi do dự một chút, lần nữa một phát bắt được cánh tay cậu, quay đầu kéo đi vào cửa tiệm.

"Đệt?" – Tưởng Thừa kinh ngạc, cực lực vung hai cái đều không hất tay cậu ta ra được, thời điểm vừa vặn đang muốn dùng sức chút nữa, lại thấy được máu trên cổ áo Cố Phi, lần thứ ba bị cậu cắn răng kìm chế lại.

Cứ do dự như thế trong phút chốc, cậu bị Cố Phi kéo trở về trong cửa tiệm.

"Nói chuyện một chút đi." – Cố Phi nói.

"Nói chuyện gì?" – Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy sức lực cũng ngay vào lúc Cố Phi buông tay cậu ra mà tan biến đi hết, lửa giận cũng đột nhiên bùng phát không nổi nữa, cậu dựa vào trên tường – "Nói về quá trình lừa gạt người của cậu sao?".

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, ngoại trừ vết máu trên cổ áo, chỗ gần sát thắt lưng cũng có đường vết máu: "Trước tiên xử lý vết thương chút đã, cái đống màu mè này, không biết còn tưởng là ai phạt cậu bằng roi nữa".

50. Chương 50

Cố Phi trông vẫn rất bình thường, có vẻ như thương tích cũng không quá nghiêm trọng, có điều lúc cậu ta cởi áo khoác ra, Tưởng Thừa nhìn thấy vết thương bị xé ra trên thắt lưng phải, vẫn phải nhíu mày một cái.

"Đây là lúc chơi bóng bị đánh sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm" – Cố Phi ném áo khoác qua một bên, nhìn thoáng qua cậu – "Cậu chưa ăn cơm phải không?"

"Không muốn ăn" – Tưởng Thừa trả lời.

"Tôi hơi đói" – Cố Phi lấy điện thoại ra – "Tôi đặt hai phần cơm tới, cậu chịu khó ăn một chút nhé?".

Tưởng Thừa im lặng không nói.

"Thịt bò xào ớt xanh" – Cố Phi nhìn điện thoại – "Cậu muốn món gì? Còn có bò nạm khoai tây, trứng chiên cà chua, thịt kho tàu…"

"Trứng chiên cà chua." – Tưởng Thừa thở dài.

Cố Phi đặt thức ăn xong, từ tủ nhỏ bên cạnh lấy ra hộp thuốc y tế, nhìn Tưởng Thừa một chút, do dự mấy giây, vươn tay cởi T-shirt của mình ra.

"Ah đệt" – Tưởng Thừa lúc nhìn thấy trên eo cậu ta là hai đường vệt máu lớn thì sợ hết hồn – "Sao không để người ta đánh chết cậu luôn đi!".

"Ai có thế đánh chết tôi?" – Cố Phi cười, đi vào phòng nhỏ.

"… Muốn giúp không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Cảm ơn." – Cố Phi nói.

"Cảm ơn là mẹ nó muốn hay không muốn vậy?" – Tưởng Thừa đứng dậy.

"Muốn." – Cố Phi quay đầu nhìn cậu.

Trên người chỉ có hai đường vết thương, thật ra coi như cũng tốt, Tưởng Thừa đi vào phòng nhỏ, xít lại gần cẩn thận nhìn vết thương, mép vết thương này cực kỳ không gọn ghẽ, đồ tạo ra kiểu vết thương này chắc chắn không phải vật quá nhọn, cho nên vết thương mới bị xé ra, tưởng tượng một chút cũng có thể thấy được đau đớn.

Tưởng Thừa mở hộp thuốc y tế lấy ra bình rượu cồn, nghĩ cả buổi mới hỏi một câu: "Là Hầu tử phải không? Cái đó là… tay gấu của nó".

"Đệt" – Cố Phi nhìn cậu, có hơi hết hồn – "Thế này mà cậu cũng nhìn ra được? Học bá còn có loại tài lẻ này… Không phải Hầu tử, là Giang Tân."

"Tôi đoán thôi" – Tưởng Thừa một tay cầm bông y tế, một tay cầm bình rượu cồn, nhìn chằm chằm vết thương của Cố Phi suy nghĩ xem vết thương lớn như vậy nên phải xử lý thế nào, nhún rượu cồn rồi bôi lên… vết thương dài như vậy phải phí tới nửa ngày trời, hơn nữa bày ra tư thế đó mấy lần cũng cảm thấy mất sức – "Hay là cậu đi sang trạm xá kế bên xử lý một chút?"

"Không đi, trạm xá kế bên vừa mới chạng vạng đã có một đám ông bà tới tiêm thuốc bổ, bây giờ đang kiêm chức ban biên tập chuyện bát quái, giờ mà qua đó một chuyến ngày mai cả khu này đều biết tôi bị người ta chém, hơn nữa còn bị chém chết" – Cố Phi nói – "Vết thương này cũng không nghiêm trọng lắm, khử trùng một chút dán lên băng gạc là được."

"Ờ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Cậu…" – Cố Phi còn chưa nói xong, Tưởng Thừa đã một tay đem rượu cồn đổ xuống vết thương trên thắt lưng, Cố Phi đơ ra hai giây mới mạnh mẽ hít vào một ngụm khí – "Đệt?"

"Phải đi lấy bình nước muối sinh lý rửa… đau lắm à?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Ngài cảm thấy sao?” – Cố Phi nhíu mày.

“Rượu cồn đổ lên vết thương thế này đau một chút là sẽ nhanh hết thôi” – Tưởng Thừa thổi vào vết thương của Cố Phi vài cái – “Tôi chính là muốn dội một chút.”

“… Ồ” -Cố Phi nhìn nhìn vết thương – “Dội xong rồi phải không?”

“Ừm” – Tưởng Thừa lại lật tới lật lui trong hộp thuốc y tế, lấy ra bình thuốc sát trùng – “Dùng cái này sát trùng chắc cũng gần như nhau.”

“Cái này cũng đổ lên sao?” – Cố Phi hỏi.

“Đúng đó” – Tưởng Thừa gật đầu – “Vết thương dài như vậy, nhúng bông y tế từng chút một tới khi nào xong”

“Thế mà trông cậu thật tiêu sái.” – Cố Phi nói.

“Tìm chết còn muốn nằm giường, cậu có bản lĩnh thì đừng để bị thương chứ” – Tưởng Thừa nói xong cũng đem bình thuốc sát trùng đổ lên, lại dùng bông y tế nhấm lại cho đều.

“Thật ra… tôi cũng không phải không muốn đưa cậu đi” – Cố Phi dựa tường nâng tay để cậu xử lý vết thương ở thắt lưng – “Chủ yếu là vì chuyện này… vốn không có quan hệ gì với cậu”.

“Ừm” – Tưởng Thừa biết ý của Cố Phi, cậu cũng đoán ra được, Giang Tân là thua bóng muốn tìm người trút giận, nhưng Hầu tử-chỗ dựa lưng nó lại không hợp nhau với Cố Phi – “Nhưng tôi lại là mồi dẫn lửa, nếu như cậu không thay tôi gánh chuyện này, Hầu tử cũng không chắc có thể tới tìm cậu gây sự”.

Cố Phi không nói chuyện, cậu lúc này đụng phải Tưởng Thừa, đừng nói là biên soạn lý do, ngay cả việc ngẫm kỹ lại chuyện lúc đó cũng không hề để ý tới.

Nhưng Tưởng Thừa làm cậu có chút cảm khái, chính là tức giận đùng đùng như vậy, Tưởng Thừa vẫn có thể dựa vào chút xíu tin tức lộn xộn đó mà hiểu rõ ra câu chuyện, không hổ là học bá, logic thế này nên đi theo ngành khoa học.

“Cậu như thế này làm tôi rất không có mặt mũi” – Tưởng Thừa cầm bình rượu cồn đồ lên thắt lưng cậu – “Tôi… ”

“Ày!” – Cố Phi không nhịn được la lên – “Lúc đổ xuốbg có thể báo trước một tiếng hay không?!”

“Có thể!” – Tưởng Thừa nhìn cậu một cái – “Bây giờ tôi phải đổ thêm lần thứ hai rồi”.

“Cậu…” – Cố Phi lời còn chưa nói xong, Tưởng Thừa đã đổ lên vết thương cậu, Cố Phi hít vào một hơi – “Cậu trả đũa phải không?”

“Xong rồi” – Tưởng Thừa cầm bông y tế chấm chấm lên – “Tôi lần trước ở bệnh viện có mở ra hai loại thuốc kết dính vết thương rồi mấy cái gì đó, ngày mai đem cho cậu một cái, dùng cái đó lành nhanh”.

“… Ừm.” – Cố Phi đáp.

Mặc dù toàn bộ quá trình Tưởng Thừa chưa hề đụng chạm đến cậu, nhưng bông y tế nhẹ nhàng chấm lên vết thương mang chút xúc cảm đau đớn âm ỉ vẫn làm cậu cảm thấy nửa thân người phần nào tê dại mềm nhũn, nhưng rượu cồn đổ xong rồi, trong nhất thời tạp niệm gì trong đầu cậu cũng đều không còn nữa, trong đầu một mảnh thanh tâm quả dục.

Sau khi dán băng gạc xong, người đưa thức ăn đã tới, Tưởng Thừa đi ra xách vào hai phần cơm, Cố Phi mở cái bàn nhỏ ngồi xuống.

Đến lúc này, Cố Phi mới thấy như cảm giác căng thẳng suốt cả một buổi chiều đang chầm chậm dịu lại.

“Cái tiệm này” – Tưởng Thừa mở phần cơm của mình ra, nhìn chằm chằm nửa ngày trời – “Năm nay nhất định sẽ đóng cửa.”

“Hả?” – Cố Phi mở phần cơm của mình ra nhìn, ngửi thấy vẫn rất thơm.

“Tôi mỗi lần nhìn thấy kiểu trứng chiên cà chua, cà chua xắt ra còn to hơn cái mặt, một quả trứng chiên ra phân thành tám phía” – Tưởng Thừa nói – “Đều sẽ nói một câu thế này.”

Cố Phi nhìn chằm chằm phần cơm trứng chiên cà chua của cậu một hồi, nhịn không được cười phá lên, nửa ngày sau mới dừng lại, đem phần thịt bò ớt xanh của mình đẩy qua: “Muốn đổi không?”

“Không cần” – Tưởng Thừa xem xét thức ăn trong hộp cậu – “Kiểu thịt bò ớt xanh trái ớt cắt một đao, thịt bò cắt 80 đao thế này, cái tiệm này năm nay phải đóng cửa”

Cố Phi vừa cười vừa ăn, T.ưởng Thừa cũng không nói nữa, một mặt khó chịu cuối đầu xuống bắt đầu ăn.

Im lặng ăn được mấy phút, Cố Phi ngẩng đầu lên, đặt đũa xuống: “Thật ngại, tôi cũng không có ý muốn gạt cậu”.

Tưởng Thừa không nói chuyện, nhìn miếng cà chua kẹp ở trên đũa, qua một hồi mới đem bỏ vào miệng: “Việc này xử lý xong chưa?”

Cố Phi do dự một hồi: "Tôi hẹn với Hầu tử ngày mốt, sau khi thi bóng xong."

Tưởng Thừa ngước mắt nhìn cậu.

"Chuyện đó thật sự là của tôi và Hầu tử" – Cố Phi nói – "Có hay không có cậu dẫn mồi lửa này, cuối cùng vẫn sẽ nổ, hiểu rõ với nhau là được rồi."

Tưởng Thừa không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Phần cơm này rất khó ăn, nước cà chua còn chưa chiên ra hết, trứng gà quá ít, cơm nấu quá nhão, Tưởng Thừa ăn một nửa liền dừng đũa.

"Ăn không vô đặt trên bục kia ở sân sau" – Cố Phi ăn trái lại rất nhanh, hộp cơm đã thấy đáy – "Sẽ có mèo hoang tới ăn."

"Ừm." – Tưởng Thừa đứng dậy, đem nửa hộp cơm còn lại tới sân sau đặt ở trên bục, đứng đó đợi một lúc, không thấy có mèo tới, thế là lại trở vào trong tiệm – "Không nhìn thấy mèo a."

"Con mèo thường tới có lá gan vô cùng nhỏ, có người ở đó nó sẽ không ra." – Cố Phi đem hộp cơm vứt đi, thu bàn lại, châm lên một điếu thuốc, dựa trên quầy thu ngân.

Tưởng Thừa ngồi ở trên ghế, cầm điện thoại không có mục đích quẹt tới quẹt lui.

"Tôi biết hôm nay không kêu cậu, cậu rất khó chịu" – Cố Phi ngậm điếu thuốc, nhìn giày của mình – "Nếu chỉ là Giang Tân, tôi sẽ gọi cậu, nhưng có Hầu tử… tôi cảm thấy vẫn là thôi vậy".

Tưởng Thừa nhìn cậu một cái.

"Có vài chuyện, mình có thể không cần đụng tới thì đừng đụng tới, có thể không tham gia thì đừng tham gia" – Cố Phi nhả ra ngụm khói – "Rất nhiều phiền phức."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Cậu hôm đó hỏi tôi, tại sao không học trung cấp nghề" – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – "Muốn nghe chút không?".

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cố Phi đi ra đóng cửa tiệm, cửa cuốn cũng kéo xuống một nửa, cầm lấy một cái ghế ngồi xuống trước mặt

Tưởng Thừa.

"Tôi trước đây, rất chướng khí" – Cố Phi im lặng đi một hồi mới nói tiếp – "Lúc còn học tiểu học suốt ngày… đánh nhau, bạn học hồi tiểu học trên đường đụng phải tôi đều đi lách qua".

"Trùm trường học nha" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Thì chính là… ở nhà tôi bị ba mình đánh, ra khỏi cửa lại đi đánh người khác" – Cố Phi cười cười – "Tôi lúc đó không thích nói chuyện, có chút chuyện là động thủ, đả thương người bị người ta tới cửa đòi tiền bồi thường, ba tôi lại đem tôi chỉnh đốn một trận".

Tưởng Thừa khe khẽ thở dài.

"Lúc mùng một, tôi đem bạn cùng bàn của mình đẩy ra ngoài cửa sổ lầu hai phòng học" – Cố Phi vươn dài chân ra, nhìn mấy ngón chân của mình – "Thật ra ba tôi cũng từng ném tôi, tôi cũng không quá bị thương…"

Tưởng Thừa có chút giật mình nhìn cậu chằm chằm, không nói chuyện.

"Nhưng đứa nhóc đó bị thương tới rất nghiêm trọng, tay chân còn có xương sườn đều bị gãy, trường học tìm mẹ tôi… lúc đó ba tôi vừa chết" – Giọng của Cố Phi rất thấp – "Trường học vốn cảm thấy tình hình của tôi không thích hợp tiếp tục ở lại học văn hóa bình thường, lại cộng thêm chuyện này, liền đưa tôi đến trường giáo dưỡng".

"Trường giáo dưỡng là trường thế nào?" – Tưởng Thừa hỏi, nhìn bộ dáng có chút thất thần của Cố Phi, cậu đành cúi đầu mở điện thoại ra xem một chút.

Trường giáo dưỡng là một loại trường giáo dục đặc biệt của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, bởi vì có hành vi trái với pháp luật hoặc phạm tội nhẹ chưa tới tuổi trưởng thành mà mở lớp, không thuộc phạm vi xử phạt hành chính.

"Đệt?" – Tưởng Thừa sững sờ.

"Rất nhiều nơi đã hủy bỏ rồi" – Cố Phi nhẹ lắc lắc mũi chân mình – "Chỗ mà tôi nói sau này cũng đã đổi thành trường trung cấp nghề, lúc tôi tới đó không có bao nhiêu học sinh."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, không biết nên nói cái gì cho tốt.

"Thật ra lúc đó hiệu trưởng còn kiến nghị mẹ tôi đưa tôi tới bác sỹ tâm lý, cho rằng khuynh hướng bạo lực của tôi nghiêm trọng gì đó" – Cố Phi quăng tàn thuốc xuống đất đạp tắt, lại mò ra một điếu khác châm lên – "Mẹ tôi không chịu, Nhị Miểu đã như vậy rồi, bà ấy chịu không nổi khi nghe người ta nói tôi cũng có

bệnh… tôi đành phải đi học trường giáo dưỡng".

"Đều là học sinh giống như cậu tới đó sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Học sinh như tôi ở đó đã tính là trẻ ngoan rồi" – Cố Phi cười – "Ở cùng học sinh trường giáo dưỡng mới biết cái gì gọi là không còn thuốc chữa, cậu nghĩ cũng không ra những người mười mấy tuổi đó có thể hỏng tới mức độ nào, tôi ở đó một năm rưỡi, cả đời này tôi cũng không muốn lại cùng những người đó có bất cứ giao thiệp gì".

"Cho tôi… điếu thuốc." – Tưởng Thừa nói.

"Cậu lại hết thuốc?" – Cố Phi móc ra hộp thuốc – "Lần sau nếu cậu không có thuốc cứ trực tiếp lấy trong quầy là được".

"Chỉ là đúng lúc lại hết thôi." – Tưởng Thừa lấy điếu thuốc châm lên, cảm thấy trong đầu có chút loạn.

Thật ra nhìn bộ dáng đó của Cố Phi lúc bình thường, cậu gần như có thể tưởng tượng cậu ta đã từng trải qua quá khứ dạng gì, nhưng cũng không ngờ tới lại nghiêm trọng tới vậy, chính là chuyện Cố Phi "giết" ba của mình cậu còn phải tiêu hóa nửa ngày trời, lúc này lại cảm thấy như bị tẩy đi một lần nhanh nhẹn, trong đầu ong ong.

"Tôi hình như vừa lạc đề rồi." – Cố Phi nói.

"A." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, vẫn chưa hoàn thần lại.

Bị cha ruột của mình từ lầu hai ném xuống, Tưởng Thừa có chút tiếp thu không nổi, ném bạn cùng bàn từ cửa sổ lầu hai xuống, cậu cũng là kinh hãi như nhau.

"Lầu hai của phòng học cao hơn lầu hai của tòa nhà chung cư a." – Tưởng Thừa nói.

"Hả?" – Cố Phi ngây người, cả buổi sau mới phản ứng lại cậu đang nói cái gì, chợt nghiêng đầu đi cười lên – "Thừa ca, tôi phát hiện ra năng lực nắm bắt trọng điểm của cậu rất mạnh nha".

"Cười mẹ gì" – Tưởng Thừa châm xong điếu thuốc vẫn luôn kẹp trong tay, lúc này mới nhớ tới hút một hơi – "Lạc đề rồi sao? Chủ đề trước đó là cái gì?".

"Đầu tháng ba nửa cuối năm, trường học đã đổi thành trường trung cấp nghề, sau khi chúng tôi tốt nghiệp, hầu hết đều ở lại nơi đó học" – Cố Phi nói – "Nhưng tôi vẫn muốn học trường phổ thông, tôi thật sự không muốn ở cùng tụi nó, tôi cả đời này cũng không muốn xuất hiện cùng một chỗ với tụi nó".

“Cho nên cậu thi vào Tứ Trung?” (Trường trung học số 4, thôi viết như kia cho dễ) – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Cố Phi gật đầu – “Tứ Trung nát, coi như dễ dàng thi vào”.

Tưởng Thừa không nói chuyện, sau khi hít vào vài ngụm lại thở ra một hơi thật dài, đột nhiên không biết nên nói gì mới ổn.

“Thừa ca” – Cố Phi đứng dậy đi tới tủ đông lấy ra chai bia, dùng răng mở nắp ra uống hai ngụm – “Cậu không giống với những người ở đây, cậu căn bản không biết là chọc vào những kẻ này rồi sẽ có bao nhiêu phiền phức.”

Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Cậu đánh nhau một trận, thua rồi, sẽ có người cảm thấy cậu rất dễ ăn hiếp, thắng rồi, sẽ có người cảm thấy cậu làm màu thấy ghét, cho dù cậu có như thế nào cũng đều bị làm phiền” – Cố Phi nói – “Những kẻ này, cách càng xa càng tốt, cậu hiểu ý tôi không?”

“… Ừm.” – Tưởng Thừa nhắm mắt hút vào một hơi lại chầm chậm nhả ra.

“Cậu không phải Vương Húc, không phải Giang Tân, càng không phải Hầu tử, cậu là một học sinh tốt” – Cố Phi nói – “Lên lớp của cậu, học bài của cậu, sau đó thi bài của cậu, đi tới trường cậu muốn đi, đừng để bản thân dây vào những chuyện này”.

Tưởng Thừa trầm mặc dập đi điếu thuốc, tay chà lên mặt mấy lần, dựa vào phía sau ghế.

“Tôi không kêu cậu đi, không phải muốn gánh cho cậu chuyện gì” – Cố Phi nói – “Tôi là sợ cậu bị vùi ở nơi này, đổi lại là ai tôi cũng sẽ không quan tâm đến, bởi vì không có người từng nói với tôi “Tôi sẽ không bị thối rữa ở nơi này” như vậy, chỉ có cậu, cậu nói rồi thì phải làm được, đừng cảm thấy tôi đã giúp cậu cái gì, cũng không cần nói nghĩa khí gì với tôi”.

Tưởng Thừa vẫn không nói chuyện, chỉ là đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt Cố Phi, xoa đầu cậu.

“… Nếu là người khác xoa đầu tôi như vậy tôi sẽ đánh luôn” – Cố Phi ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Tưởng Thừa lại xoa đầu cậu tiếp.

“Đệt.” – Cố Phi cười rồi.

Tưởng Thừa túm lấy gáy Cố Phi túm, giữ đầu cậu ta lại.

“Làm gì đó?” – Mặt của Cố Phi đều bị ấn xuống dưới bụng của mình, chỉ có thể giọng buồn bực hỏi.

“Đừng nói chuyện.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi sắp thở không ra hơi rồi” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không để ý cậu ta, tới mấy phút sau mới thả ra, trở về trên ghế của mình nhìn Cố Phi, đột nhiên lại cười lên, vừa dòm Cố Phi mà cười một trận.

Cố Phi lấy rượu vốn là muốn uống, chai rượu giơ tới bên miệng hai ba lần cũng đã dừng lại, cuối cùng đặt nó xuống đất, cũng cười lên theo.

“Tôi” – Tưởng Thừa vừa cười vừa nói – “Thật ra là một người nghiêm túc.”

“Tôi cũng vậy” – Cố Phi uống một ngụm bia lớn, nén tiếng cười của mình – “Hi vọng cậu đừng hiểu lầm”.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật đầu, lại tiếp tục cười một hồi mới thở đều lại, sau đó kéo một hơi dài mà thở hắt ra, dừng lại rất lâu sau mới mở miệng – “Có thể nói tôi biết cậu với Hầu tử làm sao giải quyết không?”

“Hỏi câu này làm gì?” – Cố Phi hỏi.

“Nếu đánh nhau một trận để giải quyết, nó nhất định không đánh lại cậu” – Tưởng Thừa nói – “Hai người chắc chắn sẽ không đánh solo, lần trước tôi bị chặn với Vương Húc, nó vẫn có thể nể mặt cậu, cho nên cũng sẽ không tìm một đám người tới đánh cậu một mình, đúng không?”

“Ừm.” – Cố Phi cười.

“Cho nên các cậu làm sao giải quyết?” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào mắt Cố Phi.

Cố Phi cùng cậu nhìn nhau, cơ hồ là đang do dự, cuối cùng thấp giọng nói hai chữ: “Vượt vách.”

“Là thứ gì?” – Tưởng Thừa không hiểu nhìn cậu ta.

“Chỗ xưởng thép có quy tắc của nó” – Cố Phi nói – “Là phương pháp giải quyết được công nhận.”

“Vách gì? Làm sao vượt?” – Tưởng Thừa lại hỏi.

“Gần đây thần tượng của cậu có phải đổi rồi không?” – Cố Phi uống hớp bia.

“Cái gì?” – Tưởng Thừa ngẩn ra.

“Lúc trước không phải là ông nội tiểu Minh sao?” – Cố Phi nói – “Bây giờ không phải nữa à?” (*)

[(*) Ý nói không phải Tưởng Thừa một lòng không quản chuyện thiên hạ sao]

“… Cút.” – Tưởng Thừa mò trong túi một phen, lấy hộp thuốc lá ra, móc một điếu ngậm vào.

Lúc định châm lên, Cố Phi “chậc” một cái: “Có thuốc còn châm của tôi?”

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn điếu thuốc trong tay mình, đúng là vẫn còn, vừa nãy chắc đầu bị hôn mê rồi.

Cậu nhìn chằm chằm hộp thuốc của mình một hồi, cầm xuống điếu trong miệng bỏ lại vào hộp, cất lại trong túi, sau đó chìa tay ra với Cố Phi: “Cho điếu thuốc.”

Cố Phi có chút không nói nên lời lấy hộp thuốc ra thảy vào tay cậu.

“Vách làm sao vượt?” – Tưởng Thừa cầm điếu thuốc không châm lên, lại tiếp tục hỏi.

“Tiệm mà cậu mua xe đạp, con đường đó đi thẳng, có một cầu đường sắt” – Cố Phi nói – “Bên cạnh là một khu công nghiệp nhỏ, nhà máy dời đi rồi, chỗ đó có người mua nhưng vẫn chưa khai phá, tòa nhà đều là nguy phòng*…” (*tòa nhà có nguy hiểm bị sụp đổ)

“Đệt” – Tưởng Thừa không đợi cậu ta nói xong đã cắt ngang – “Nhảy lầu?”

Cố Phi nhìn cậu.

“Từ tòa nhà này nhảy tới tòa nhà khác?” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu – “Phải không?”

“Ừm” – Cố Phi đáp một tiếng – “Nhảy tới khi có người bị thương hoặc rút lui thì thôi.”

“Chỗ xưởng thép các cậu chất lượng không khí có phải là không được tốt? Thiếu ôxi tổn hại trí não phải không?” – Tưởng Thừa quả thực không cách nào hình dung được cảm nhận của bản thân – “Sao không nói nhảy tới có người ngã chết mới thôi luôn?”

“Thường sẽ không chết được, khoảng cách không lớn.” – Cố Phi cười nói.

“Não tàn” – Tưởng Thừa cầm hộp quẹt châm lên mấy cái vẫn không được, lửa vừa tới gần đã bị khí trong

mũi phun ra thổi tắt đi, cuối cùng cậu đem hộp quẹt cùng điếu thuốc đều quăng qua cái ghế ở một bên – "Thế giới này còn có người não tàn như vậy, thật mở mang tầm mắt!".

Cố Phi cầm lại điếu thuốc châm lên, đưa tới trước mặt cậu.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta một cái, vươn tay nhận lấy ngậm vào.

Hai người đều không nói chuyện nữa, trong tiệm rất yên tĩnh, ngoài đường đều không có âm thanh, Tưởng Thừa thậm chí có thể cảm thấy tiếng thở hổn hển vù vù của bản thân.

Cậu không hiểu sao lại muốn nổi nóng, không phải với Cố Phi, cũng không phải với Hầu tử, không biết là với ai, cũng không biết rốt cuộc là nổi nóng cái gì, chính là nuốt không trôi.

Tưởng Thừa nâng mắt nhìn chằm chằm Cố Phi, Cố Phi một mặt bình tĩnh nhìn cậu.

Cậu đột nhiên có chút đau lòng.

Cố Phi từ là một đội viên ăn ý của cậu, từ là người bạn bàn bên cùng cậu nói ra bí mật không thể nói, đột nhiên bị một vài tối tăm cậu từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới, vẫn luôn cảm thấy rất xa vời, ngổn ngang, kéo cậu ta đi từng chút một, biến thành một cái bóng cậu có phần không thể với tới.

Cậu rất đau lòng.

Một điếu thuốc trong yên lặng rất nhanh đã hút hết, hút tới một chút cũng không vui vẻ, có hơi không được thoải mái, cổ họng khô đi.

Tưởng Thừa dập thuốc, tay vươn tới trước mặt Cố Phi.

Cố Phi nhìn tay của cậu, có lẽ không biết cậu đang muốn làm gì, do dự một hồi mới lấy tay của mình đặt lên tay của cậu.

Tưởng Thừa nắm chặt một phen, lại rất dùng lực mà bóp mạnh một hồi, mới buông ra.

"Khi nào? Nhảy cái lầu thiếu máu não đó?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Chơi xong chung kết." – Cố Phi chà chà tay bị cậu bóp tới mức hơi trắng bệch.

"Tôi muốn đi xem" – Tưởng Thừa nói, dù Cố Phi muốn nói cái gì, cậu cũng sẽ xua tay cắt ngang cậu ta – "Tôi sẽ không cho ai biết tôi tới, tôi chỉ muốn tới xem một chút."

“Xem cái gì?” – Cố Phi có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Xem cậu là người như thế nào” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – “Tôi chính là muốn nhìn rõ cậu là người như thế nào”.

51. Chương 51

Hai người im lặng ngồi trong tiệm, Tưởng Thừa không biết Cố Phi đang nghĩ gì, còn cậu thì cái gì cũng không nghĩ đến, cứ ngây người ra, đầu óc đang quay mòng, cũng không biết là mắc gì nó lại quay.

Lúc sắp chín giờ Cố Phi đứng dậy: “Đi nhé, tôi tiễn cậu về nhà?”.

“Ơ” – Tưởng Thừa cũng đứng dậy, ngây ra hỏi một câu – “Tiễn tôi? Tại sao phải tiễn tôi?”

“Sợ cậu lạc đường thôi” – Cố Phi nói.

“Đệt” – Tưởng Thừa cười – “Tôi bây giờ nhắm mắt cũng có thể trở về.”

“Lợi hại vậy luôn” – Cố Phi mặc áo khoác.

“Vẫn luôn vô cùng lợi hại.” – Tưởng Thừa cùng cậu ra khỏi cửa tiệm.

Nhà Cố Phi và căn nhà thuê của Tưởng Thừa ở cùng một hướng, trước khi qua giao lộ của nhà Cố Phi, đi thẳng đoạn nữa chính là căn nhà thuê của Tưởng Thừa.

Lúc cùng nhau đạp xe trở về, vẫn là im lặng như cũ, Tưởng Thừa lại muốn nói gì đó, cơ mà lại thấy không tìm ra được chuyện gì để nói, chỉ có thể một mạch nhìn chằm chằm con đường ở trước mặt.

Lúc tới giao lộ nhà Cố Phi, Cố Phi không quẹo ngang, Tưởng Thừa có để ý thấy nhưng cũng không nói gì, hai người vẫn đạp tới dưới căn nhà thuê mới dừng lại.

“Ngày mai cậu tới trường không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tới chứ” – Cố Phi nói – “Không phải Vương đội trưởng muốn trưa chiều cùng nhau luyện bóng sao.”

“Vết thương đó của cậu” – Tưởng Thừa nhìn cậu – “Tới lúc đó chơi với lớp 2 được không?”

"Yên tâm" – Cố Phi vỗ vỗ lên vết thương trên thắt lưng mình – "Không ảnh hưởng, hơn nữa lớp 2 chơi bóng rất quy tắc."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật đầu.

Nói chuyện kết thúc, hai người lại không hề di chuyển, Tưởng Thừa không xuống xe đi vào hành lang, Cố Phi cũng không có quay đầu xe trở về.

Im lặng một hồi, Tưởng Thừa hắng giọng: "Vậy tôi đi lên đây."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Nói chuyện xong rồi vẫn như cũ không động đây, hai người như bị điểm huyệt tiếp tục giữ nguyên tư thế ngồi trên xe chống chân xuống đất.

Lại qua một hồi, Cố Phi mới nói một câu: "Lên lầu đi, tôi đi đây."

"Ừm" – Tưởng Thừa cuối cùng cũng động đậy, xách đầu xe lên lối đi bộ – "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa đẩy xe vào hành lang, khóa lại rồi nhìn ra ngoài đường một chút, Cố Phi vẫn còn ở đó, Tưởng Thừa nhìn lần này rồi, Cố Phi mới vẫy tay với cậu, quay đầu xe đạp rời đi.

Tưởng Thừa trở về phòng, tắm xong ngồi ở trước bàn, xem bài tập của ngày hôm nay, thế nhưng đã xem nửa ngày rồi vẫn không hiểu.

Một buổi chiều cộng với nửa tối ngày hôm nay, cậu cảm thấy đầu mình phải chịu chấn động hơi nhiều, những thứ ngổn ngang nhét vào rất nhiều, những thông tin bài tập này đã sớm không còn chỗ đặt.

Cậu dùng ít nhất mười phút đồng hồ, mới bình tĩnh lại tâm tình, bắt đầu làm bài tập.

Điện thoại reo lên một tiếng, Phan Trí nhắn tin tới.

– *Tài liệu cho mày đang chuyển phát tới, nghe điện thoại chút đi, không phải mày đổi địa chỉ rồi sao? có xa quá không?*

– *Không quá xa đâu, gửi mã số cho tao đi.*

Phan Trí gửi mã số chuyển phát nhanh cho cậu.

Tưởng Thừa tìm số điện thoại của chuyển phát nhanh, định ngày mai nói với người ta không cần giao tới, tự mình đi lấy là được. Cậu thực sự không muốn lại tới con phố nhà của Lý Bảo Quốc. Lỡ như đụng phải Lý Bảo Quốc trên đường, cậu không biết phải đối đáp thế nào.

– *Bên trong còn có một cái USB, chương trình dạy học trên lớp của giáo viên học kỳ này tao đều đã kiểm tra kỹ một phần, cậu xem thử coi có ích không*

Tưởng Thừa nhìn tin nhắn, lúc này nếu Phan Trí ở trước mặt, cậu chắc chắn đã đi qua ôm Phan Trí một cái, cháu trai thật hiếu thuận mà.

Cậu cầm điện thoại lên, giơ ngón cái selfie một tấm, chỉnh sửa thêm chút hoa văn lòe loẹt, sau đó gửi qua cho Phan Trí.

Phan Trí nửa ngày trời cũng không gửi tin nhắn lại, cậu đặt điện thoại qua một bên, cảm thấy đầu của mình đã dọn ra được chút khoảng trống, thế là ngồi xuống bắt đầu làm bài tập.

Bài tập của Tứ Trung cũng không nhiều, cho dù lúc này mới bắt đầu làm cũng sẽ không làm lỡ đi giờ ngủ, nhưng cậu trái lại có chút cảm giác không an tâm, suy nghĩ xem có nên kêu Phan Trí mỗi ngày đều gửi một phần bài tập cho mình không…

Vùi đầu làm bài tập khoảng chừng một tiếng, điện thoại vang lên một tiếng, có tin nhắn tới.

Cậu cầm điện thoại lên xem.

– *Tấm selfie này của cậu có thể đặt tên là "Hay làm sao tôi dậy thì rất thành công", hai ngày nữa tôi gửi cho cậu một phần ảnh lúc trước chụp, đừng selfie nữa.*

Tưởng Thừa ngây người, sau khi hồi thần lại nhanh chóng nhìn lên cái tên ở phía trên.

Bé thỏ nhỏ ngoan ngoan!

"Đệt?" – Cậu hết hồn, lại vuốt thêm hai lần nữa mới xác định được, cậu lại lấy hình lẽ ra muốn gửi cho Phan Trí lại gửi cho Cố Phi!

– *Cái đệt sao mà tôi lại gửi cho cậu rồi?????*

– *Cậu vốn muốn gửi cho ai vậy?*

– *Gửi cho bạn tôi!*

Cố Phi ở bên đó không trả lời ngay, sau khi Tưởng Thừa đem hình gửi lại cho Phan Trí, tin nhắn của cậu ta mới lại gửi tới.

– *Gửi cho bạn cậu tấm này đi*

Phía dưới còn có thêm một tấm hình, Tưởng Thừa bỗng nhiên thấy khuôn mặt mình gần như chiếm toàn bộ màn hình, đột nhiên thấy vô cùng xấu hổ.

Đây là bức đặc tả chính diện ngày hôm đó trên môi cậu có vết thương mà Cố Phi chụp.

Kế bên còn có một hàng chữ phát sáng ngu ngốc tương ứng, tôi và vết thương quật cường của tôi.

– *Đệt, cậu bị bệnh lâu năm mà giấu hả?*

Cậu gửi lại cho Cố Phi một tin nhắn.

– Đẹp hơn bức selfie của cậu nhiều, tôi đã photoshop tỉ mỉ rồi

– *Cút xéo!*

– *Sao lại có thể không biết ơn như vậy!*

– *Không biết ơn thì sao*

– *Ghét cậu ta!. jpg*

Tưởng Thừa nhìn bức hình Cố Phi gửi tới mà cười nửa ngày mới lại gửi đi một tin.

– *Tôi cmn đang làm bài tập*

– *Học bá cố lên*

Ngày hôm sau lúc thứ dậy, Tưởng Thừa cảm thấy đầu mình hơi nặng, ngồi bên giường đờ ra tới mấy phút, mấy giấc mơ rối bời nguyên buổi tối hôm qua cũng đã không thể toàn bộ nhớ lại.

Chỉ nhớ là có Cố Phi, có sở thú, còn có khách mời Phan Trí và Vương Húc, hò hét ầm ĩ.

Cậu thở dài một hơi, đứng dậy rửa mặt.

Có lẽ bởi vì đã qua một đêm, hiện tại khi nhớ tới vài chuyện mà Cố Phi nói, chuyện cậu ta lúc còn nhỏ, "quyết đấu công bằng" của cậu ta và Hầu tử, hiện tại đã không còn khiến cậu kinh hãi đến mức khó mà chịu được, chỉ biến thành sự việc không chân thật nào đó, tựa như một giấc mơ rất rõ nét.

Ở dưới lầu mua điểm tâm, Tưởng Thừa chầm chậm đạp xe tới trường, một tay nắm tay lái, một tay cầm cái bánh chiên ngậm lấy.

Thời tiết đã ấm dần lên, một cái bánh chiên ăn một nửa vẫn chưa nguội mất…

Lúc đi tới giao lộ, cậu bóp thắng lại một chút, có điều không nghe thấy tiếng huýt sáo của Cố Phi, xoay đầu nhìn nhìn hai phía, cũng không thấy Cố Phi dừng ở bên đường đợi cậu.

Tưởng Thừa thở dài, thời gian này, nếu như không phải có nguyên nhân gì đặc biệt, Cố Phi chắc chắn vẫn còn chưa rời khỏi giường.

Lúc tới trường học vẫn còn mấy phút nữa mới vào tiết, Tưởng Thừa dừng xe lại tại bãi giữ xe, đi bộ tới cổng trường học.

Lúc còn cách mười mấy mét nữa, cậu bỗng nhiên dừng lại cuốc bộ.

Tuần này thầy Từ trực nhật, lúc này đang đứng trước cổng trường, mà đứng đối mặt với thầy ấy còn có một người nữa.

Lý Bảo Quốc.

Tưởng Thừa lập tức cảm thấy một cơn buồn bực và hoang mang ập tới, sau khi cậu khựng lại mấy phút, cúi đầu đi qua đường, vòng qua cổng trường chạy tới bờ tường vây quanh ở phía trước.

Chỗ leo tường lần trước Cố Phi nói với cậu, vẫn may là rất dễ tìm.

Quầy bán quà vặt vừa mở cửa, lúc cậu leo lên tường, ông chủ đang quét rác có chút kinh hãi nhìn cậu: "Thằng nhỏ này, vẫn chưa có reng chuông, cửa trường còn đang mở mà."

"Con… biết." – Tưởng Thừa một tay vịn tường nhìn ông.

Ông chủ không lại nói chuyện, biểu tình trên mặt như hệt đang đối diện với một đứa thiểu năng trí tuệ.

Tưởng Thừa không để ý tới ông ấy nữa, chân vừa đạp lên trên tường, trèo được lên trên xong, vừa định nhìn xuống tình trạng đống gạch phía dưới cho dễ nhảy, đột nhiên thấy được kế bên đống gậy có một người đang đứng.

"… Lưu hiệu trưởng?" – Tưởng Thừa đang ở trên vách tường cả người đều ngây ra.

Lưu hiệu trưởng so với ông chủ quầy quà vặt còn kinh hãi hơn, nhìn cậu nửa ngày lời vẫn không thốt ra được.

"Lưu hiệu trưởng… chào buổi sáng." – Tưởng Thừa không biết lúc này nên nhảy vào trong hay là quay đầu nhảy ra ngoài.

"A, chào buổi sáng." – Lưu hiệu trưởng nhìn cậu, theo quán tính trả lời lại.

Tưởng Thừa do dự mấy giây, cuối cùng quyết định nhảy vào trong, đống gạch gần đây chắc có người đã dùng qua, bên rìa gạch đã ít đi một chút, cậu nhảy xuống vừa hay rơi xuống trước khoảng trống đối mặt với thầy ấy.

Lúc đứng dậy, mắt của Lưu hiệu trưởng đều đã sắp trợn rớt ra ngoài.

"Em… đi về phòng học ạ" – Tưởng Thừa chỉ phía trước, không đợi Lưu hiệu trưởng nói chuyện, cậu cất bước chạy đi, chạy thẳng tới tòa nhà phòng học mới chậm dần lại.

Không biết Lưu hiệu trưởng là còn chưa phản ứng lại kịp, hay là muốn tha cho cậu một lần, dù sao lúc cậu trèo tường cũng không phải là "đi trễ leo tường", cũng không có giẫm cành cây… Dù gì thì học được ba tiết rồi cũng không có người tới tìm cậu gây phiền phức.

Thầy Từ cũng không có tìm cậu, tiết trước là của thầy ấy, thầy ấy dạy xong là rời khỏi phòng học, cũng không có đi tới tìm cách tâm sự với Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cảm thấy có hơi khó chịu, lúc leo tường cậu không hề để ý, Lý Bảo Quốc tới trường rồi, làm cậu có chút cảm giác không thực tế, cậu không biết Lý Bảo Quốc muốn làm cái gì, Lý Bảo Quốc đã nói cái gì với thầy Từ…

Thật phiền phức.

Mà Cố Phi tới bây giờ vẫn chưa tới trường học, ghế ở bên cạnh đang trống, trong học bàn là sách vở để loạn tùng phèo của Cố Phi, còn có mấy tờ đề đã cong hết rồi vẫn chưa hề được viết tới.

Người trong lớp đối với việc Cố Phi trốn học không có bất kỳ cảm giác gì, người này mỗi tuần đều có trốn học.

Có lẽ trong cả lớp chỉ có mỗi cậu cảm thấy không thoải mái với việc Cố Phi không xuất hiện, bên cạnh trống không, trong lòng cũng cảm thấy trống rỗng ít nhiều.

Mỗi lần quay đầu qua nhìn không thấy Cố Phi đang cúi đầu chơi trò Trừ Yêu chán phèo lại khiến cậu thấy không quen đến thế.

Cuối cùng tiết cuối đã sắp qua được một nửa, cửa sau phòng học mới có bóng người lắc lư, Tưởng Thừa lập tức quay mặt qua, nhìn thấy Cố Phi đang nhanh chóng tiến vào phòng học.

"Tôi tưởng cậu sẽ không tới chứ." – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

"Tôi đã nói sẽ đến mà" – Cố Phi cười – "Buổi trưa luyện bóng còn gì".

"…Tôi tưởng cậu sẽ nói tới đây để đi học." – Tưởng Thừa nói.

"Tối qua ngủ trễ, sáng nay ngủ quên, tôi vừa thức dậy là chạy tới ngau" – Cố Phi tùy tiện móc ra mấy quyển sách giáo khoa quăng lên bàn – "Tiết này tôi có nghe hay không cũng như nhau, vốn đã nghe không hiểu."

Tưởng Thừa không nói chuyện, lấy ra cái kết dính vết thương quăng tới trên bàn cậu.

"Đồ thật cao cấp" – Cố Phi cầm lên nhìn, đem bỏ vào trong túi – "Trưa nay mời tôi ăn đi."

Tưởng Thừa nhìn cậu: "Dựa…"

"Dựa vào việc tôi đã mời cậu ăn." – Cố Phi ngắt lời cậu.

"… Được thôi, nhưng trưa nay tôi phải đi lấy đồ chuyển phát nhanh trước, đúng lúc nhờ cậu xem giuóp nơi này" – Tưởng Thừa cầm điện thoại ra, lấy địa chỉ đã lưu lại cho Cố Phi xem – "Cậu biết ở đâu không?"

"Biết" – Cố Phi nhìn cậu – "Kế bên cầu đường sắt."

"A." – Tưởng Thừa chợt nghe xong ba chữ cầu đường sắt này, lập tức có hơi thất thần.

"Cậu mua đồ à?" – Cố Phi hỏi.

“Không phải” – Tưởng Thừa nói – “Bạn học gửi cho tôi chút tài liệu ôn tập gì đó.”

“Tôi đi lấy với cậu” – Cố Phi nói – “Vừa hay ở đó có một tiệm mỳ lão thiểm rất ngon.”

Tưởng Thừa bật cười. “Sao ở đâu có đồ ăn ngon cậu cũng biết hết vậy”.

“Cũng không phải là biết hết, ở vùng này tôi đã đi ăn khắp nơi rồi” – Cố Phi nói – “Dù sao cũng lớn lên ở đây, phạm vi cuộc sống của tôi chủ yếu chính là từ đây tới trạm xe lửa, từ đây, tới quảng trường trung tâm thành phố, những nơi khác tôi cũng chưa từng đi qua.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu.

“Hai đứa mày đi đâu?!” – Vương Húc ở trong nhà giữ xe vừa lấy xe vừa rất không thoải mái nói – “Cùng nhau ăn sẵn tiện đi luyện bóng, buổi chiều tao đã xin nghỉ với thầy Từ rồi, tiếp tục luyện tập! Hành vi vô tổ chức vô kỹ luật này của hai đứa mày…”

“Trong vòng một tiếng tụi tao đảm bảo sẽ tới.” – Cố Phi nói.

“Hành vi vô tổ chức vô kỷ luật này là…” – Vương Húc tiếp tục nói.

“Đội trưởng, bọn tao đang xin phép mày đấy” – Tưởng Thừa nói – “Xin phép nghỉ một tiếng đồng hồ có chút chuyện, trong vòng một tiếng đảm bảo trở về trả phép.”

Lời này khiến cho Vương Húc vô cùng hưởng thụ, sau khi suy nghĩ một hồi gật gật đầu: “Được thôi, đã phê chuẩn.”

Cầu đường sắt này trông vô cùng cũ kỹ, chắc là đã ngừng sử dụng, ở giữa đường sắt đều bị gỉ sét, còn có cỏ dại mọc đầy, hai bên đường trái lại vẫn có thể đi được, nhưng chỉ có thể là người đi bộ và xe đạp hay mô tô kiểu vậy.

Tưởng Thừa sau khi đi qua cầu vẫn luôn nhìn bốn phía, chung quanh cũng không hề hoang vắng, bên đường có rất nhiều cửa tiệm nhỏ, trông qua vẫn náo nhiệt, cậu một mực vẫn chưa thấy được ở đâu có tiểu khu bỏ hoang và nguy phòng gì.

“Ở bên kia, đã qua giao lộ rồi” – Cố Phi xoay tay lại chỉ chỉ giao lộ thứ nhất bọn họ sau khi đi xuống cầu – “Từ đó đi vào.”

“Ừm” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn một chút, không nhìn ra manh mối gì, có điều tòa nhà ở bên đây cũng không cao, chủ yếu là bốn năm tầng, nếu như là nguy phòng, mùa màng lại càng tới sớm hơn rồi, có thể là tầng lầu đó lại càng thấp hơn, amen.

“Ngày mai nếu như cậu thật sự muốn đi xem” – Cố Phi chầm chậm đạp xe – “Tôi kêu Đinh Trúc Tâm đi đón cậu, chị ấy biết chỗ…”

“Không cần.” – Tưởng Thừa nhanh chóng ngắt lời cậu.

Đinh Trúc Tâm đối với kiểu bài xích vi diệu kia cậu có thể cảm nhận được, đi xem loại chuyện thế này cậu cũng không muốn bên cạnh còn có thêm một Đinh Trúc Tâm.

“Vậy…” – Cố Phi nhìn cậu vẫn còn muốn nói gì đó.

Tưởng Thừa phất phất tay: “Cậu đừng để ý tới tôi, tôi nói rồi, tôi sẽ không để cho ai thấy tôi tới, cũng sẽ không ảnh hưởng hoạt động nhảy lầu thiếu máu não của các cậu, cậu tự mình lo bản thân cho tốt đừng để bị thương là được.”

Cố Phi cười.

“Cười cái mốc xì” – Tưởng Thừa nói – ” Cậu chính là một thành viên trong đội ngũ não tàn xưởng thép.”

Cố Phi càng cười to hơn.

“Ày! Cậu có tin tôi…” – Tưởng Thừa vốn nhớ tới chuyện này là nổi quạu, nhưng nụ cười này của Cố Phi đã xóa hết đi cơn giận của cậu, cậu buông tay lái, học theo tấm meme hôm qua Cố Phi gửi tới, một tay nắm lại thành quyền, một tay chỉ qua Cố Phi – “Ghét cậu ta!”

Cố Phi ngây người ra, lập tức cười đến nỗi đầu xe cũng quẹo đi: “Rất giống đó.”

Tư liệu Phan Trí gửi tới có một thùng giấy nhỏ, đóng gói chắc chắn, còn có một cái USB được bao lại bằng giấy kỹ càng, Tưởng Thừa không mở ra, cầm lên nhìn nhìn gáy sách, tức thời đã cảm thấy trong lòng an tâm đi không ít.

“Đây là người lần trước cùng cậu tới Tứ Trung phải không?” – Cố Phi nhìn đơn chuyển phát nhanh – “Phan Soái?”

“Phan Trí” – Tưởng Thừa cầm đơn chuyển phát nhanh qua nhìn một chút – “Một đứa không có mặt mũi, thằng nhóc này trước đây còn viết vào bài thi là Phan An.”

(Phan An đại mỹ nam Trung Hoa cổ đại, đẹp trai đến nỗi mỗi lần cưỡi xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe.)

Cố Phi cười: “Có điều chữ viết của cậu ta soái hơn cậu nhiều rồi.”

“Chữ của học sinh cá biệt đều đẹp” – Tưởng Thừa nói – ” Học bá chúng tôi, căn bản không để ý tới chữ viết có đẹp hay không, ôi ba thứ râu ria không đáng nói”.

“Cậu thực sự phải luyện chữ một chút” – Cố Phi nói – “Hôm đó thầy Từ nhắc đến chuyện bài thi của cậu bị trừ bớt điểm là thấy nước mắt đầm đìa tới nơi”.

“Vậy là cậu chưa thấy qua chữ trước kia của tôi” – Tưởng Thừa nói – “Chữ trước kia của tôi, cả tôi nhìn cũng không hiểu.”

“Ai cha” – Cố Phi cười vừa thở dài – “Đi thôi, đi ăn mì.”

Có lẽ là cầm một đống tài liệu, có lẽ là cùng với Cố Phi chơi bóng cả buổi chiều, Tưởng Thừa cảm thấy những buồn bực sáng nay đều đã tan biến đi không ít, lúc nhớ tới chuyện của Lý Bảo Quốc cũng không còn một trận nghẹn uất.

Luyện bóng xong đi ra khỏi cổng trường, Cố Miểu đang ngồi ở ven đường, dưới mông là ván trượt của nhỏ ấy.

Sau khi trời ấm lên Cố Miểu cũng không đội nón nữa, đống tóc như mèo mưa từ khi cạo trọc đầu chưa hề xử lý qua đang nhô ra ở trên đầu, bên trên trán buộc một sợi dây cột tóc màu đỏ, trông lại rất… có cá tính.

“Tôi cho cậu 50 đồng tiền.” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

“Được.” – Cố Phi nói.

Câu trả lời ngoài dự kiến thế này nhất thời khiến Tưởng Thừa không còn biết tiếp theo nên nói cái gì nữa.

Cũng may sau khi Cố Phi khựng lại một chút liền đã trở về trong dự kiến mà hỏi một câu: “Tại sao?”

“Đưa em gái yêu dấu của cậu đi cắt tóc giùm tôi, năn nỉ đó” – Tưởng Thừa nói.

“Được.” – Cố Phi gật gật đầu, chìa tay ra trước mặt cậu.

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua tay của cậu ta, lấy túi tiền, rút ra tờ 50 thả lên tay của cậu.

Cố Phi nhét tiền vào trong túi: “Thật ra nó cắt tóc không tốn tiền, tìm Lý Viêm là được, tay nghề cũng khá lắm”.

“…Trả tiền cho tôi.” – Tưởng Thừa quả thực cạn lời.

"Không." – Cố Phi trả lời vô cùng ngắn gọn.

Tưởng Thừa há miệng ra nói không nên lời, trên đời này còn có người mặt dày vô liêm sỉ tới thế!

Cố Miểu theo lẽ thường sẽ đạp ván trượt theo xe đạp, nhưng hôm nay nhỏ lại nắm ở yên sau của Tưởng Thừa, một đường rất vui vẻ mà trượt tới cửa tiệm nhà Cố Phi.

"Cậu về à?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm" – Tưởng Thừa nhìn nhìn tư liệu được buộc ở ghế sau – "Tôi trở về xem đống đồ này."

"Vậy được" – Cố Phi gật gật đầu – "Sáng mai tôi ở giao lộ chờ cậu, 8 giờ 30."

"Được" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, lại vẫy vẫy tay với Cố Miểu – "Nhị Miểu tạm biệt."

Cố Miểu vẫy vẫy tay, cậu cười cười, đạp xe đi.

Tứ Trung đặt trận chung kết vào thứ bảy, đại khái để tiện cho thầy trò toàn trường cùng học sinh của những trường xung quanh có thể xem thi đấu. Thời gian thi đấu bắt đầu là 10 giờ, nhưng đội trưởng Vương Chín Ngày lo lắng, yêu cầu mọi người 8 giờ rưỡi tập hợp, tranh thủ thời gian làm nóng người, thi đấu xong chắc chắn lại sẽ có một đám người kích động tụ lại một chỗ, nói không chừng buổi chiều còn muốn chơi thêm một trận cho đã…

Cho nên ngày mai cậu có lẽ không có thời gian đi tới hiện trường chỗ nhảy lầu kia để nghiên cứu địa hình, chỉ có thể đi vào buổi tối hôm nay.

Trở về phòng thuê đem đồ đặt xuống, Tưởng Thừa lại đeo cặp sách ra khỏi cửa, đi thẳng đến cầu đường sắt.

Bên đường của cầu đường sắt phía này cũng không hề hoang vắng, nhưng sau khi quẹo vào giao lộ kia mà Cố Phi nói, người đã trở nên ít đi rõ rệt, cửa tiệm ở bên đường cũng là cái này dựa sát cái kia tầm thường và cũ nát.

Thuận đường đi đến cuối là một cái ngã rẽ nhỏ, bên trái có thể thấy được đi tới phía trước là một cái xưởng may, bên phải là một con đường rách nát, mặt đường cũng đã nứt ra.

Cậu đi về bên phải, sau khi đi về trước được mấy phút, thấy được có mấy tòa nhà cũ nát cửa sổ đều đã bị vỡ sạch.

Chính là nơi này.

Cậu vừa chầm chậm đạp xe về phía trước vừa nhìn chung quanh, phán đoán xem đám não tàn xưởng thép sẽ ở trên tòa lầu nào trong đây chơi cái trò nhảy lầu kia.

Chắc chắn không phải là mấy tòa ở trước mắt này, quá sát với bên ngoài, có người đi qua liền có thể thấy được, phải đi tiếp vào trong.

Tưởng Thừa cuối cùng dừng lại trước bốn tòa nhà cũ dàng ngang nhau.

Rác rưởi ở chỗ này đúng là nhiều hơn chỗ khác, đủ loại chai nước, vỏ đồ ăn vặt, đầy đất còn là đầu thuốc lá, với một cái thùng sắt đặt ở cửa tòa nhà.

Cậu đi tới nhìn thoáng qua trong thùng, bên trong đều là đầu gỗ đã đốt thành tro than, đây chắc là của bọn não tàn ban đêm tụ lại dùng để sưởi ấm.

Chung quanh không có người, Tưởng Thừa đem xe tùy tiện tựa vào bên tường, đi vào một tòa lầu rách nát đối diện mấy tòa dàng hàng ngang này.

Căn này đứng đơn độc một mình ở một bên, có năm tầng, là tòa lầu cao nhất ở xung quanh, cũng lại cũ nát tới nỗi ở bên trong đều có thể thấy được trong khe tường mọc ra cỏ nhưng lại đã khô đi, lúc cậu đi lên lầu đều cảm thấy nếu như còn có một người đi lên nữa, tòa nhà này liền sẽ sụp xuống.

Đi thẳng lên tới tầng cao nhất, Tưởng Thừa đi tới bên cửa sổ, nhìn một chút ở bên kia.

Bốn tòa lầu ở phía đối diện, cơ bản có thể xác định, khoảng cách của các tòa nhà đúng là không lớn, hai tòa lầu bên phải đều là bốn tầng, hai tòa bên trái là ba tầng, tòa ngoài cùng bên trái kia đỉnh lầu đã sụp đổ một nửa, căn bản chỉ còn lại hai tầng cao.

"Chào mọi người " – Tưởng Thừa giơ tay trái lên, ngón giữa và ngón trỏ làm ra hình chữ V, rung chậm chậm ở trước mặt – "Hoan nghênh các bạn đến với chương trình Thừa ca dẫn bạn xem trò não tàn tập 1."

Cậu đi tới trước cửa sổ thứ hai: "Hiện tại mọi người có thể nhìn thấy bốn tòa nhà này, chính là nơi thi đấu nhảy lầu thiếu máu não của gia tộc não tàn xưởng thép … Chúng ta có thể đoán ra được, là từ một tòa nhà này nhảy tới một tòa nhà khác, dựa theo trình độ não tàn mà thấy, bọn họ khả năng sẽ còn tiến hành nhảy cấp bốn… Trong sân có thể nhìn thấy không ít tạp vật, những vật này đều có dấu tích được cố ý bày ra, cho nên chúng ta có thể phán đoán, bọn họ chắc sẽ còn thách đấu nhảy chướng ngại vật…"

"Đệt" – Tưởng Thừa để tay xuống, quay đầu nhìn chung quanh – "Mọi người hẳn là đều đã nhìn ra rồi, phạm vi nhìn ngắm chuẩn ở nơi này cũng không phải là quá tốt… Chúng ta tới xem thử có góc độ thích hợp hơn hay không…"

Tưởng Thừa đi lòng vòng trong mấy gian phòng ở lầu năm, cuối cùng ở trong hành lang tìm thấy được phân nửa cái thang nối tới trên sân thượng.

Cậu nhảy lên bắt lấy cái thang, sau khi thử một chút cảm thấy còn rất chắc chắn, đạp tường từ trong cái lỗ trèo lên.

"Các bạn khán giả, chúng ta tới nhìn xem…" – Tưởng Thừa đi vài bước tới mép sân thượng rồi dừng lại – "Tôi hơi… sợ độ cao, chẳng qua là vì muốn… dẫn mọi người xem trò não tàn…"

Cậu đi từ từ tới mép sân thượng: "Góc độ này rất tốt."

Nơi này có thể nhìn rõ ràng tình trạng của đỉnh lầu đối diện, hơn nữa khoảng cách không tính là xa, có điều… nếu như cậu cứ đứng chòng chọc ở đây như vậy, ở đối diện có người nhìn qua, có thể rõ ràng nhìn thấy được đây là người.

Tầng chót có cái phòng nhỏ, cậu đi qua đứng ở trước nó, như thế này chắc là có thể che cậu lại.

"Tốt, mọi người có thể nhìn thấy" – Tưởng Thừa vừa nói vừa đưa tay vào trong túi, lấy ra ná cùng một viên bi thép, nhắm sân thượng đối diện kéo căng dây cao su – " Khoảng cách thế này, chúng ta có thể đạt tới được các dạng mục tiêu, cùng với sức mạnh của các mục tiêu."

Nói xong câu này, cậu hít một hơi, không chú ý chuyện chân mình đang muốn nhũn ra.

Sau khi nhắm chằm chằm phía đối diện, tay cậu buông lỏng, bi thép bay ra.

Sau đó, giá gỗ nhỏ đặt ở lầu chót bên đó ngã xuống.

"Tiết mục hôm nay đến đây rồi" – Tưởng Thừa nhìn giá gỗ kia híp mắt một chút – "Ngày mai sau trận chung kết, xin mời các bạn đúng giờ đến với chương trình Thừa ca dẫn bạn xem não tàn tập 2."

52. Chương 52

Mặc dù là thứ bảy, nhưng thời gian Tưởng Thừa thức dậy vẫn như bình thường, lúc xuống lầu mua điểm tâm sáng, cậu còn tranh thủ chạy hai vòng trên con đường nhỏ gần đó.

Sáng sớm bên này đông người hơn so với chỗ bên Lý Bảo Quốc, ngoại trừ các cô bác lớn tuổi, còn có không ít những người trẻ.

Điểm tâm sáng nên ăn cái gì quả là chuyện rất đau đầu, tay Tưởng Thừa đút trong túi đi đi lại lại ở mấy cái quầy điểm tâm sáng phía trước, do dự không biết bản thân cuối cùng muốn ăn cái gì.

"Tiểu lung bao* đi." – Phía sau có người nói một câu.

(*Tiểu lung Bao – là bánh bao trong cái lồng nhỏ hay còn được gọi với cái tên là bánh bao súp.)

Giọng nói này cách rất gần, chính là kề sát lỗ tai cậu truyền tới, Tưởng Thừa giật nảy mình thò tay mò điện thoại trong túi, cùng lúc lại quay đầu nhìn.

Khi cậu mặt đối mặt trừng nhau với người đối diện, cậu mới nhận ra giọng nói này là của Cố Phi.

Đương nhiên không chỉ giọng nói là của Cố Phi, mặt cũng là của Cố Phi nốt.

"Đệt?" – Tưởng Thừa giật mình lùi về sau một bước, quét mắt nhìn Cố Phi một lượt từ trên xuống dưới, lại lấy điện thoại ra nhìn lại thời gian – "Hôm nay mặt trời cũng đâu phải mọc ở đằng tây…"

Cậu lại ngẩng đầu nhìn trời: "Nhất định là hôm qua vẫn chưa xuống núi rồi".

"Hôm nay Nhị Miểu dậy sớm, nó ở trong phòng chơi ván trượt làm tôi tỉnh giấc luôn" – Cố Phi cười cười – "Nên tôi mới đến đây".

"Ăn chưa?" – Tưởng Thừa cũng cười cười, không biết vì cái gì, nhìn thấy Cố Phi mỉm cười là cậu cũng muốn cười – "Ăn chung nha?".

"Cậu mời tôi hả?" – Cố Phi hỏi.

"Mới hôm qua cậu còn lừa tôi 50 đồng." – Tưởng Thừa trừng cậu.

"Vậy được rồi" – Cố Phi nói – "Tiểu lung bao à?".

"Tiểu lung bao, sủi cảo, sữa đậu nành, bánh quẩy" – Tưởng Thừa liên tiếp đem những thứ xoắn xuýt không biết nên ăn loại nào ra khai báo – "Mỗi loại một phần, khô bò cay nữa, tôi ngửi thấy cũng rất thơm".

"Đi giữ bàn nhé" – Cố Phi nói.

Vùng này mặc dù cũng là nội thành cũ, nhưng mấy tòa nhà chung cư vẫn sát sàn sạt, thành ra lúc này quầy điểm tâm sáng rất đông người, Tưởng Thừa đứng bên cạnh nhìn chằm chằm một lát, mới nhanh chân lẹ mông phóng đi chiếm lấy một cái bàn nhỏ còn haighế trống, ngồi xuống một cái ghế, cái còn lại đặt cặp sách lên.

Vừa định ra hiệu với Cố Phi là ở đây, đưa mắt lên nhìn đã phát hiện bàn đối diện là hai nữ sinh đang ngồi, cứ nhìn vào cậu cười suốt, lúc cậu nhìn qua hai cô gái lại nhanh chóng cúi đầu.

“Ở đây nè” – Tưởng Thừa nhìn thấy Cố Phi cầm hai cái lồng hấp bánh, giơ tay lên búng ngón tay một cái.

Cố Phi đi tới, đem đồ đặt đến trên bàn: ”Mấy món cậu vừa nói tôi lấy rồi, còn muốn ăn gì nữa không?”.

“Không” – Tưởng Thừa nói.

Hai nữ sinh đối diện vẫn còn cúi đầu, vừa cười vừa ‘mình nhéo cánh tay cậu một cái, cậu bóp đùi mình một cái’.

Tưởng Thừa nhớ lại lời nói của Cố Phi, cảm thấy như là đã hiểu rõ hai cô gái này đang bị làm sao rồi.

Cố Phi đem một chồng lớn nhữnh khay lồng hấp đặt đến trên bàn, cái bàn bị chiếm gần hết.

“Vương Húc gọi điện cho tôi” – Cố Phi gắp cái tiểu lung bao vừa ăn vừa nói – “Nó đến rồi, chỉ có mình nó thôi”.

“Lên án tụi mình vô tổ chức vô kỷ luật đúng không.” – Tưởng Thừa cầm bát sữa đậu nành uống một hớp.

“Rất oai phong.” – Cố Phi gật gật đầu.

Hai nữ sinh đã ăn xong rồi nhưng không có ý định rời đi, lấy điện thoại ra cúi đầu chơi, Tưởng Thừa nhìn dáng vẻ hai cô gái này là biết thừa đang mở camera ngắm qua bên này đây.

Cậu vừa định đưa đầu sang một bên để đề phòng góc độ chụp ảnh bị thành đủ loại biến dạng khó coi, Cố Phi ngẩng đầu nhìn qua hai nữ sinh kia: ”Đừng chụp trộm, khuôn mặt có thể bị biến dạng đấy”.

“A!” – Hai cô gái nén giọng hét lên một tiếng ngắn gọn.

“Vậy tụi mình có thể chụp trực tiếp được không?” – Một nữ sinh hỏi.

Cố Phi không nói chuyện, cô nàng giơ lên điện thoại chĩa vào hai cậu, Tưởng Thừa cũng đành phải theo Cố Phi cùng nhau nhìn vào ống kính.

Nữ sinh chụp ảnh xong sau đó đứng dậy lấy cặp sách vừa cầm điện thoại nhét vào trong túi vừa cười nói: ”Tụi mình muốn đăng lên tieba của Tứ Trung, nhớ đón xem nha, tụi mình sẽ edit cẩn thận rồi mới đăng lên…”.

Sau khi hai cô nàng đi rồi, Tưởng Thừa nhìn qua Cố Phi: ”Lớp nào vậy?”

“Không biết” – Cố Phi nói – “Cũng không chắc có phải ở trường của tụi mình”.

“Hả?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“Trận thi đấu hôm nay có rất nhiều người ngoài trường đến xem” – Cố Phi nói – “Với lại trận đấu với lớp 7 có người livestream video, pha chắn bóng đó của cậu, rất nhiều người đều biết, muốn đến xem.”

“… Đệt” – Tưởng Thừa cảm thấ có chút mù tịt.

“Hôm nay tôi gọi Lý Viêm tới chụp ảnh” – Cố Phi nói – “Tôi đã đồng ý với Chín Ngày tìm người chụp ảnh cho cậu ta”.

“Cậu ta nhìn thấy camera chắc chắn sẽ phát huy hơn hẳn bình thường.” – Tưởng Thừa nở nụ cười.

“Cậu cũng phải phát huy hơn bình thường” – Cố Phi nghiêng đầu nhìn cậu – “Tôi sau khi đến Tứ Trung chỉ chơi mỗi trận bóng này là có nhiều người đón xem đến vậy đấy”.

“Ừ” – Tưởng Thừa rất nghiêm túc gật đầu, ngẫm nghĩ một hồi lại có chút cảm khái – “Nếu như cậu không tham gia, có phải tôi sẽ cùng Vương Húc chơi phối hợp hay không vậy?”.

Cố Phi không lên tiếng, gắp miếng sủi cảo cười cả buổi.

Mười giờ mới bắt đầu thi đấu, học sinh trường họ và trường bên ngoài đã ùa đến đông nghẹt ở sân bóng từ 9 giờ, team Tưởng Thừa cũng luyện tập được nửa tiếng làm nóng người thì đã thấy không nổi nữa, toàn là người.

Nhìn thấy người chen chúc cạnh sân, Tưởng Thừa đều cảm thấy học sinh vùng này rảnh rỗi phát sợ, nếu đổi lại là trường học trước kia, cuối tuần căn bản không có mấy người có thời gian đi xem một trận bóng rổ của một trường học khác như thế.

Trận chung kết này của Tứ Trung chuẩn bị rất đâu ra đó, thậm chí không biết là từ đâu mà đã chuyển khán đài tới, đặt ở xung quanh sân bóng xong rồi, lúc Tưởng Thừa bọn họ đi vào sân ngồi ở khu nghỉ ngơi, trên khán đài đã đầy ắp toàn là người, còn có không ít người đứng.

Chín giờ rưỡi, Lý Viêm vác túi đựng camera của Cố Phi tới, đến ngồi ở khu vực nghỉ ngơi: ”Phô trương tới vậy, không biết còn tưởng đây là thi đấu vòng loại trực tiếp trong thành phố chúng ta cơ…”.

“Chụp cho Vương Húc đẹp một chút.” – Cố Phi nói.

“Vậy phải xem cậu ta chơi được gì đã” – Lý Viêm vừa lắp ống kính vừa nói – ”Tao cũng không phải mày,

chụp đầu trâu cũng ra được tiên khí, cậu ta là dạng gì tao sẽ chụp thành dạng đó".

"Còn có đội viên khác mà" – Cố Phi lại nói – "Chụp qua hết đi, lớp tụi tao hiếm khi nào có thể chơi đến trận chung kết".

"Biết rồi" – Lý Viêm giơ camera lên ngắm ngắm bốn phía – "Mày cũng hiếm khi có được chuyện để quan tâm như vậy".

Trước khi thi đấu, Lưu hiệu trưởng giống như là thõa cơn nghiện, tự mình làm bài phát biểu đơn giản, giới thiệu cho khán giả có mặt đội ngũ nam sinh tham gia trận chung kết lần này.

Một đội là đội ngũ thường thắng chưa bao giờ bại trận, một đội là đội ngũ hắc mã xuất thế ngang trời.

Tưởng Thừa nghe được giới thiệu của Lưu hiệu trưởng, không biết sao lại bắt đầu căng thẳng, đặc biệt là trong quá trình Lưu hiệu trưởng nói chuyện, đội cổ động viên của hai bên vẫn cứ hô vang trời.

Dịch Tĩnh ngày thường nhìn vào luôn nhã nhặn lại còn mang vẻ hướng nội, dẫn dắt nữ sinh đội cổ động thì hết sức phóng khoáng, có thể đem khẩu hiệu không có thể diện như thế hô to đến khẳng khái hào hùng như vậy.

"Lớp 8 Lớp 8! Hắc mã đương quan!"

"Lớp 8 Lớp 8! Visual tối tán!"

("đương quan" là gác cổng, lấy trong câu "Một người gác cổng, vạn người không thể đi qua"; "tối tán" là tuyệt nhất, ngầu nhất, đỉnh nhất).

Khẩu hiệu này hô xong, đầu Tưởng Thừa thậm chí không còn muốn ngẩng lên, cánh tay chống đầu gối, từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm vào giày của mình.

"Thừa ca." – Cố Phi gọi cậu một tiếng, rất kín đáo đưa tay của mình từ phía dưới vươn tới.

Trong đầu Tưởng Thừa đang suy nghĩ lát nữa cần phải chơi thế nào, nhìn thấy tay cậu ta, bỗng chốc không có phản ứng lại, chìa tay qua dùng ngón tay khều khều trong lòng bàn tay cậu ta.

"… High five một cái." – Cố Phi nói.

"À." – Tưởng Thừa lúc này mới hồi thần lại, nhẹ nhàng vỗ một cái lên tay Cố Phi.

“Chú ý Hà Châu” – Cố Phi nói – “Nó là hậu vệ, giống cậu vậy, rất toàn năng, tốc độ cũng nhanh”.

“Ừ, cậu hôm nay không cần phải luôn thẳng tuyến.” – Tưởng Thừa gật đầu, hôm nay cậu không bố trí chiến thuật cụ thể, với kiểu đội ngũ phối hợp nhuần nhuyễn này của lớp 2, thực lực cỡ lớp 8 mà dùng chiến thuật cơ bản tiến lên ngay từ đầu có thể sẽ bị làm rối loạn, cho nên ngày hôm nay mọi người chỉ có thể dựa vào sự ăn ý mà khoảng thời gian trước giờ đã luyện thành, chơi trước đã rồi mới xem xét tình huống.

“Tuân mệnh.” – Cố Phi nói.

Đội trưởng hai bên bắt đầu chọn lựa phần sân đấu, Vương Húc thắng, đầu óc cũng xem như sáng sủa, chọn một bên khuất sáng tiến công.

“Cố Phi nhảy bóng.” – Trước khi vào sân, Tưởng Thừa nói một câu.

“Cố lên!” – Vương Húc rống lên một tiếng.

“Cố lên!” – Một đám người đều căng cổ họng hô to theo, cầm áo khoác cởi ra, đi vào sân bóng.

Cảm giác này rất đã, Tưởng Thừa không thích bị người vây quanh, nhưng đối với việc chơi nổi vẫn không có kháng cự, bây giờ bọn họ vừa đứng ở giữa sân đấu, thậm chí trong tiếng la hét ‘cố lên’ ở xung quanh còn có thể nghe ra tiếng máy ảnh chụp, cậu tức khắc liền cảm thấy rất đã.

Đội viên nhảy bóng của lớp 2 có vóc dáng xấp xỉ Cố Phi, nhưng trận thi đấu đợt trước cậu đã phát hiện ra người này bật lên hết sức cừ, chỉ nói đến điểm này, lớp 8 không ai có thể so với cậu ta.

Quả nhiên, độ cao của tên Châu chấu này nhảy lên liền cao hơn Cố Phi gần một bàn tay (*)… Bóng chuyền cho Hà Châu.

[(*) cho cảm thán một chút, Thừa cưng đặt tên người ta kiểu gì mà giờ ra toàn là như chương trình Animal Planet vậy]

Quả bóng này theo phán đoán của Tưởng Thừa thì cậu có thể chặn lại được, nhưng ngay khi cậu đang sải bước duỗi tay tới, Hà Châu đột nhiên tăng tốc, trong nháy mắt cậu đang chạm vào bóng, bóng bị đập một phát qua bên cạnh.

Châu chấu không biết từ lúc nào đã rời khỏi trung tuyến bắt lấy được bóng.

Cái đệt! Tưởng Thừa thầm chửi một câu trong bụng, cùng Cố Phi nhìn nhau một cái, Cố Phi co chân phómg theo Châu chấu qua đến dưới rổ.

Tưởng Thừa không trực tiếp đuổi theo, cậu dán sát bên người Hà Châu, một là phòng ngừa cậu ta lại cầm được bóng, hai là muốn nhìn tốc độ của người này rốt cuộc là nhanh bao nhiêu.

Tấn công nhanh của lớp 2 rất đẹp, sau hai lần chuyền bóng, Châu chấu đã cầm bóng vượt qua Cố Phi nhảy lấy đà ném rổ.

Giữa một hồi âm thanh chói tai, Cố Phi bất thình lình cũng nhảy lấy đà ở sau cậu ta, trong lòng Tưởng Thửa lộp bộp một cái, tư thế này quá dễ dàng sai sót, không cẩn thận một chút chính là phạm lỗi đánh tay.

Nhưng bởi vì trước đó đã bị Cố Phi ngăn cản một chút, cao độ nhảy ném bóng lúc này của Châu chấu cũng bình thường.

Amen!

Tưởng Thừa tạm thời bỏ qua Hà Châu, vọt tới bên trái Cố Phi.

Cố Phi nhảy lên rất cao, từ phía sau Châu chấu nhảy lên, sau đó dứt khoát lưu loát đem bóng vừa ra khỏi tay mà quét ra ngoài, Tưởng Thừa giữa một bầu âm thanh hưng phấn chói tai nhảy lên đỡ lấy bóng, rống lên một tiếng: “Vương Húc!”

Vương Húc ở giữa sân, sau khi cậu rống một tiếng này, Vương Húc quay người liền chạy trở về.

Tưởng Thừa dẫn bóng về phía trước vài bước, trong khóe mắt thấy được Hà Châu đang tới, cậu chợt vươn tay lên, ném bóng qua chỗ Vương Húc.

Đội trưởng lấy lại chút khí thế nha!

Amen Amen Amen Amen!

Vương Húc đang lúc chạy thì nhảy lên duỗi tay ra, tiếp được quả chuyền bóng vừa cao vừa dài này.

Đội cổ động viên lớp 8 tức thì nhảy lên, ”Cố lên” vẫn luôn rất có tiết tấu trong chớp mắt biến thành ”A A A ——”

Lớp 2 trở về phòng thủ rất nhanh, có điều Vương Húc đã tranh thủ khoảng thời gian chênh lệch này, khi đến dưới rổ thì một đối một, lúc này chỉ cần ra tay, khả năng bóng vào là rất cao.

Nhưng Vương Húc lại trong phút chốc ném rổ mà do dự, trở tay một cái đem bóng chuyền cho Cố Phi vừa mới chạy qua vạch ba điểm.

Cố Phi qua đây rõ ràng là để bắt bóng bật bảng, lúc Vương Húc đột nhiên chuyền bóng tới, cậu hoàn toàn không hề đoán được, thậm chí còn không kịp điều chỉnh tư thế xông lên phía trước.

Quả bóng này cậu phải một tay sau lưng một tay nhào qua đỡ lấy, chưa kịp cầm chắc, đã bị một người mang bao cổ tay ở bắp tay của lớp 2 cắt rớt mất.

Tiếp tục là chuyền bóng, tấn công nhanh, lúc Hà Châu vào rổ ba điểm, người lớp 8 cũng còn chưa kịp đến gần cậu ta.

Quả bóng đầu tiên kích thích một hồi tiếng vỗ tay cùng tiếng kêu huyên náo cạnh sân.

Quách Húc cầm bóng chuẩn bị phát bóng, Tưởng Thừa đi tới bên cạnh Vương Húc: "Trận bóng này không thể chỉ dựa vào tao và Cố Phi".

Vương Húc gật đầu, không lên tiếng, có thể thấy được sai lầm vừa rồi đã khiến tim cậu ta như bị dao cắt, làm cho biểu cảm trên mặt đều xoắn vặn theo kim đồng hồ, Tưởng Thừa vỗ một cái trên lưng cậu ta: "Quả bóng vừa rồi mày có thể vào được".

"Ừm!" – Vương Húc hất đầu một cái, nháy mắt khôi phục trạng thái – "Con mẹ nó tôi cũng có cảm giác này."

Quách Húc phát bóng, Tưởng Thừa bắt được bóng, quay người, không nôn nóng dẫn bóng đi, tay trái chỉ bên cạnh một cái, Vương Húc lập tức vừa chạy tới giữa sân vừa chuẩn bị đón bóng, cậu vung tay đem bóng chuyền qua cho Cố Phi ở một bên khác, sau đó lại xông tới dưới rổ bên kia.

Vương Húc khoảng thời gian này chơi bóng cũng đã tiện thể đem chỉ số IQ luyện lên cao, quả chuyền bóng này cậu ta không hề kinh ngạc việc Tưởng Thừa dùng cậu ta làm ngụy trang, mà đã lập tức áp sát tới dưới rổ.

Châu chấu đang dính ở sau người Cố Phi, cậu cũng không dẫn bóng, xoay người ở tại chỗ dùng tay che bóng, lúc Lư Hiểu Bân qua tiếp ứng, đem bóng chuyền qua cho Tưởng Thừa đã tức khắc sắp chạy đến gần vạch ba điểm.

Tưởng Thừa bắt được bóng, cái người bao cổ tay kia đã chặn lại, Tưởng Thừa trong bụng thở dài, lớp 2 thường thắng không phải là nói suông, tốc độ phòng thủ này, như vậy mà cũng không bỏ sót.

Muốn lại đến được vạch ba điểm để ném rổ đã không còn cơ hội nữa, cậu liếc nhìn vạch trên mặt đất, cắn răng một cái, ở chỗ cách vạch ba điểm còn xấp xỉ cự ly một mét, dồn sức đem bóng nhắm vào bảng rổ nện đi.

Trước mắt Cố Phi không có ai phòng thủ, có thể đi bắt bóng bật bảng.

Nhưng cùng lúc Cố Phi đang xông qua, bóng ở trên bảng rổ đập "oành" một tiếng vang rất lớn, bật vào trong rổ.

"Đệt." – Bản thân Tưởng Thừa cũng có chút giật mình.

Trên khán đài xung quanh trào dâng làn sóng âm thanh, làm câu nói "Tưởng Thừa cậu mẹ nó đỉnh nha" của Vương Húc gào lên với cậu cũng chìm nghỉm.

Cố Phi chạy đến chỗ cậu, khóe miệng cong cong một nụ cười, vừa đến bên cậu đã hướng lòng bàn tay về phía trước, nói một câu: "Đỉnh quá vua ba điểm".

"Thêm một lần nữa" – Tưởng Thừa đi lên nghênh đón cùng cậu high five một cái, lại thuận thế đụng ở trên vai – "Bên phải tới đường biên."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Ở đường biên ném ba điểm gốc độ có chút khó nhằn, nhưng phòng thủ cũng có khả năng không như trung tuyến chặt chẽ như vậy.

Lớp 2 không giống với những đội đã đụng qua trước đây, thực lực các đội viên quả thật rất đồng đều, mỗi một cá nhân đơn độc xách ra ngoài đều có năng lực gánh vác, muốn từ trong tay họ chặn được bóng rất khó khăn.

Tưởng Thừa hai lần muốn chặn bóng của Hà Châu đều không thành công, Hà Châu ở dưới sự che chở của Châu chấu đáp lễ bọn họ một quả ba điểm.

"Không nên nôn nóng!" – Giọng thầy Lỗ ở trong khe hở của tiếng chói tai truyền tới, bởi vì lúc này đa là trận chung kết, thầy ấy lại ngang nhiên cầm theo loa – "Chơi vững vàng! Lớp 8 lớp 8! Visual tối tán ——"

Tưởng Thừa cả đầu cũng không muốn quay qua, tổng cộng chỉ hai câu khẩu hiệu, không ngờ thầy Lỗ lại có thể chọn ra câu mất thể diện nhất để hô to.

Pha vào bóng này của lớp 2 khiến người trong sân ngoài sân đều có chút kích động, lúc Quách Húc cầm bóng phát cho Tưởng Thừa sức lực thật kinh người, tựa như viên đạn pháo.

Lúc cậu xoay người, Hà Châu đã chặn ở trên tuyến đường chuyền bóng của cậu.

Phản ứng nhanh thật.

Tưởng Thừa cầm bóng tại chỗ đập xuống hai cái, nhắm vào Hà Châu xông qua, đối đầu trực diện với Hà

Châu, lúc Hà Châu đang chuẩn bị cắt bóng, cậu như là muốn cùng Hà Châu ôm nhau mà dốc tới phía trước, tay từ bên người móc một cái, bóng thuận theo cẳng chân sau người Hà Châu chuyền cho Cố Phi đã bắt đầu lao tới dưới rổ ở đối diện.

Quả bóng này chuyền quá thấp, lúc Cố Phi đón lấy bóng suýt chút nữa lảo đảo.

Tưởng Thừa đuổi kịp, nhưng Hà Châu canh rất chặt, Cố Phi không có cơ hội lại chuyền bóng trở về, thế là rất quyết đoán đưa cho Vương Húc đang chạy như điên tới.

Trí thông minh của Vương Húc lúc này bỗng chốc bùng ra, cùng lúc cầm được bóng, liền đem bóng lại ném trả về trong tay Cố Phi.

Một cú chuyền bóng này, Hà Châu như do dự trong phút chốc, Tưởng Thừa nhanh chóng rời khỏi cậu ta, từ tuyến bên phải xông thẳng tới đường biên.

Ngay lúc cậu còn chưa đứng vững, Cố Phi đã cầm bóng ném qua.

Vị trí này của Tưởng Thừa với bảng rổ căn bản đã là một đường thẳng, người lớp 2 nhanh chóng lui về áp sát khu vực ba giây.

Chính là cần cái hiệu quả này!

Tưởng Thừa nhìn chăm chú vào khung rổ, không do dự nhấc tay lên, đem bóng ném ra.

Tiếng la hét của khán giả cơ hồ kề sát ở sau người cậu vang dội lên, đề-xi-ben cùng quỹ đạo của bóng theo nhau lên cao, cuối cùng khi bóng rớt vào khung rổ thì đạt đến đỉnh điểm.

“Bóng đẹp!” – Tưởng Thừa trầm thấp mà hô một tiếng, cánh tay đang giơ trên không trung mạnh mẽ kéo xuống, tự cho mình một tiếng tán thưởng – ”Đệt!”

Hai lần bóng ba điểm qua lại này, làm ý chí chiến đấu của tất cả mọi người đều cháy lên.

Hiện tại cục diện trên sân không nghiêng về một phía, kỹ thuật và phối hợp của lớp 2 quả thực mạnh hơn lớp 8 nhiều, nhưng bởi vì bọn họ chưa từng thi đấu thua, lần này cũng không thể cho phép chức quán quân rơi vào tay người khác, áp lực của đội viên đều rất lớn, ngược lại mà nói, người lớp 8 chơi tương đối thoải mái cởi mở, bất kể thua hay thắng đều đã là hắc mã, bất luận cái gì cũng đều không mảy may có chút áp lực, vung tay mặc kệ cứ thế chơi tốt thôi.

Thậm chí ngay cả Lư Hiểu Bân ít nói cũng vừa chạy vừa gào lên mà chơi, giống như yêu tinh giữ cửa cắn phải thuốc, Tưởng Thừa cảm thấy lỡ không chú ý chắc nó cũng có thể làm một hơi nuốt gọn người phòng thủ bên cạnh.

Hai lớp đều không gọi tạm ngừng, cũng không thay người, đều muốn nhân lúc tình thế tốt cố gắng duy trì tiết tấu có thể đoạt nhiều điểm.

Tỉ số cũng trước sau không có kéo dãn, điểm của lớp 8 vẫn luôn rớt lại phía sau, nhưng lại cắn đến rất chặt, chênh lệch một điểm hai điểm gắt gao theo sát.

Lúc hiệp một còn có ba phút là kết thúc, Cố Phi chống lại hai người lên rổ, lật ngược tỉ số vượt một điểm.

Trong tiếng la hét của khán giả đang điên cuồng, lớp 2 kêu tạm ngừng.

Khi Tưởng Thừa đang đi tới khu nghỉ ngơi, Hà Châu chặn cậu lại: "Cậu nên gia nhập đội bóng của trường".

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Cậu nên gia nhập đội bóng của trường." – Hà Châu lặp lại lần nữa.

Tưởng Thừa cả buổi mới định thần lại: "Không phải chứ, bây giờ là lúc cậu nên nói cái này với tôi sao?".

"Định chơi xong sẽ bàn" – Hà Châu nói – "Nhưng mà tôi hơi chút kích động."

"… Thi đấu xong hãy nói đi." – Tưởng Thừa nói.

"Xong mình lại chơi một trận được không?" – Hà Châu hỏi – "Cậu, tôi, Cố Phi, Đường Hi Vĩ với cả Tống Ngọc chung một đội".

(Được xếp ngang hàng với Phan An về "nhan sắc", Tống Ngọc là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc.)

"Tống Ngọc?" – Tưởng Thừa không nhớ ra được Tống Ngọc là ai.

"Trung phong lớp bọn tôi" – Hà Châu chỉ chỉ Châu chấu ở bên kia – "Thế nào?"

Tưởng Thừa kinh ngạc nhìn vào Châu chấu, không biết cha mẹ cậu ta đặt cho cậu ta cái tên như thế là nảy sinh loại kỳ vọng gì, thật muốn cấp tốc gọi một cuộc cho Phan Trí, mời chàng Phan An ấy đến đây cùng Tống Ngọc kết nghĩa làm anh em…

"Chơi xong rồi nói" – Tưởng Thừa nói – "Nghiêm túc chơi xong đã".

“Tôi đã rất nghiêm túc rồi… Được thôi” – Hà Châu ở trên vai cậu vỗ một cái – “Trước tiên chơi xong vậy”.

Tưởng Thừa cắn răng ôm cánh tay mình mới không có lần đầu tiên vung qua một cái tát lên tay Hà Châu.

“Cậu ta nói gì với cậu vậy?” – Cố Phi đang ngồi xổm ở bên sân, nhìn thấy cậu chạy tới thì đứng lên.

“Mời tôi vào đội bóng của trường, còn nói lát nữa cùng nhau chơi một trận bóng.” – Tưởng Thừa nói.

“Kích động thế cơ à?” – Cố Phi cười cười – “Có điều cậu ta vẫn luôn như vậy”.

“Cậu ta thuộc đội bóng trường sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm, đội trưởng đội bóng trường” – Cố Phi nói – “Giống như cậu trước đây”.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói.

“Các cậu đừng có chỉ toàn cùng nhau chạy” – Lý Viêm nâng camera – “Kéo dãn khoảng cách, lúc chạy đừng chỉ nhìn bản thân và đối phương, phải xem đồng đội khác ở đâu, nhất định phải làm cho mình tùy thời điểm có thể nhận được bóng chuyền tới”.

“Ừm!” – Cả đám gật đầu tới tấp.

“Có người bị quấn lấy, một người tới tiếp ứng là được, không cần dồn hết cả đội lên” – Lý Viêm chỉ vào Quách Húc – “Cậu, có người đi tiếp ứng thì cậu liền chạy sang chuẩn bị cú chuyền bóng tiếp theo”.

“Được!” – Quách Húc gật đầu.

“Hai cậu” – Lý Viêm nhìn Cố Phi và Tưởng Thừa, suy nghĩ hồi lâu không biết nên nói cái gì – “Hai cậu tiếp tục giả bộ ngầu là được.”

“Viêm ca” – Vương Húc nhìn vào camera trong tay Lý Viêm – “Ngày hôm nay chụp được không ít đúng không?”

Lý Viêm quét mắt nhìn cậu ta: “Yên tâm đi, đủ cho cậu làm cái album, một ngày ba tấm một tháng đều không bị trùng lặp”.

“Tuy rằng tôi là đội trưởng, nhưng anh cũng không thể chỉ chụp mình tôi nha” – Vương Húc nói – “Anh cũng chụp tí Cố Phi với Tưởng Thừa nha, còn có đội viên khác của chúng tôi nữa…”.

"Chỉ số IQ của cậu có phải bị ném vào trong khung rổ hết rồi phải không?" – Lý Viêm không kiên nhẫn ngắt lời cậu ta.

Tưởng Thừa cười quay đầu ra, đúng lúc thấy được Dịch Tĩnh đang cầm chai nước đứng ở sau Cố Phi, cậu vừa định gọi Cố Phi nhận lấy, Dịch Tĩnh đã cười đem nước đưa cho cậu: "Cho cậu đi."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa nhận lấy nước, vừa uống vừa liếc mắt nhìn chỗ xương quai xanh kia của Cố Phi.

Vết thương của Cố Phi chơi một trận bóng như vậy cũng không biết… Cậu nhìn thấy được cổ áo của Cố Phi lộ ra một góc nhỏ băng gạc, phía trên có máu.

"Đệt" – Cậu nhíu mày, bước qua kéo mở cổ áo Cố Phi, nhìn vào bên trong, máu chảy ra không nhiều nhưng cũng đã có một đoạn đỏ thẫm rồi – "Cậu…"

Lời còn chưa nói hết, hai bên trái phải đã vang lên tiếng thét chói tai của nữ sinh.

Tưởng Thừa định thần lại, nhanh chóng buông tay, lui ra một bước.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" – Vương Húc lập tức chú ý tới động tĩnh bên này, nhào tới trước mặt Cố Phi liền kéo cổ áo xuống – "Tôi…"

Tiếng thét chói tai của nữ sinh tức thì thăng cấp, sau đó biến thành một bầu tiếng cười.

"Vào sân." – Lý Viêm một phát kéo Vương Húc ra.

Tưởng Thừa bỏ chai nước xuống, lúc đi tới trên sân cảm giác trên lưng một loạt ánh mắt chiếu đến, thiêu đốt nóng bỏng cả người cậu, thật không dễ chịu.

Cậu đối với Cố Phi quả thực có rất nhiều ý nghĩ và kích thích vô phương kiềm chế muốn tiếp cận, thân cận, XX cận, nhưng cảm giác chỉ làm một động tác đã bị tiếng thét chói tai bao vây, vẫn là… khiến cậu có chút hoảng loạn.

Không được tự nhiên một hồi, cậu cũng chỉ có thể cảm tạ trời xanh đã đem Vương Húc an bài đến bên cạnh cậu.

Cảm tạ trong đầu Vương Húc thiếu một cây đàn, giải cứu cậu ra khỏi gượng gạo điên cuồng…

"Không có chuyện gì." – Cố Phi ở bên cạnh cậu nói một câu.

“Là bị há miệng à?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Có thể” – Cố Phi nói – “Tôi cũng không có cảm giác gì.”

“… Lúc nhảy lầu não tàn sẽ bị ảnh hưởng không?” – Tưởng Thừa thở dài.

“Hẳn là sẽ có chút ảnh hưởng” – Cố Phi nói – “Nhưng mà chuyện đã vậy, tôi có muốn nhảy xong xuôi không bị chút thương tổn nào Hầu tử cũng không chịu bỏ qua đâu”.

Tưởng Thừa nhìn cậu không lên tiếng.

“Thừa ca” – Cố Phi chạy tới giữa sân, quay đầu lại nhìn cậu, đột nhiên rất nghiêm túc chỉ dưới rổ của lớp 2 – “Ghét tụi nó!”.

“Đệt” – Tưởng Thừa không nhịn được cười phá lên, cũng chỉ qua bên đó – “Ghét!”

53. Chương 53

Lớp 2 gọi tạm ngừng thật rất đúng lúc, từ đây đến hết hiệp một chỉ còn có 3 phút, không chỉ cắt ngang nhịp độ thi đấu liền mạch của lớp 8 mà còn không đợi lớp 8 điều chỉnh lại cho tốt, hiệp một đã kết thúc, thêm vào thời gian nghỉ ngơi ở giữa, nhịp độ của lớp 8 rất có thể sẽ một đi không quay trở lại.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn bảng điểm số, thua sau bốn điểm, khoảng cách này không hề lớn, nói ra tưởng chừng như đuổi theo vô cùng dễ nhưng mà đối thủ là lớp 2, cho dù là cả tập thể hay tính đơn lẻ, trình độ của lớp 2 giỏi hơn bọn họ một bậc lớn, bốn điểm này vẫn có phần nào không đạt tới được.

Ngày hôm nay, trận bóng này phải cảm ơn Lý Viêm, ngoài việc chụp ảnh Lý Viêm còn tiện thể làm chỉ đạo ngoài sân cho bọn họ.

Thời gian nghỉ ngơi, một đám người ngồi xổm xuống một chỗ nghe theo sắp xếp của Lý Viêm.

”Tôi nói thẳng, các cậu đừng để bụng, tôi cho rằng các cậu đang gặp nguy hiểm lớn” – Lý Viêm nói xong sau đó tổng kết một chút – ”Các cậu muốn thắng thì phải toàn lực ứng phó, không ai có thể đứng tại chỗ, nhất thiết phải là tất cả đều chạy, phe lớp người ta đều là đội bóng trường phải không? Vậy phối hợp không phải là một hai tháng có thể luyện ra, cho nên các cậu muốn thắng… Hoặc là nói muốn tỉ số không bị kéo dãn, các cậu phải bất chấp tất cả”.

“Được!” – Một đám người đưa tay ra chụm lại cùng một chỗ rống lên một tiếng.

“Tưởng Thừa, sang hiệp hai cơ hội thực hiện được ba điểm của cậu không nhiều, tụi nó sẽ canh cậu rất kỹ ” – Lý Viêm nhìn Tưởng Thừa – “Cậu phải giao cho Đại Phi tìm cơ hội”.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Cố lên.” – Lý Viêm giơ camera lên chĩa vào mặt cậu chụp một tấm.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta thở dài.

“Rất đẹp” – Lý Viêm đem camera đưa tới trước mặt cậu – “Chụp đội trưởng của các cậu mới thật là thách thức, tư thế đó…”

Tưởng Thừa bật cười, liếc mắt nhìn qua Vương Húc đang chống nạnh uống nước ở bên cạnh.

Hiệp hai vừa bắt đầu, đội bóng hai lớp đã liều mình dữ dội, không chỉ trong sân đội viên lao đến một cách bất chấp, đội cổ động viên ngoài sân cũng đều như điên mà hô to lên, nếu không phải trên đất có đường kẻ, trọng tài biên cũng đang đứng ở đó, có cảm giác mấy cô bé sẽ xông vào trong sân mà hò hét.

Trận bóng này chỉ mới chơi được nửa tiếng đồng hồ, Tưởng Thừa đã cảm thấy hơi mệt, mấy trận thi đấu trước đó quả là chưa từng trải qua thế này, thể lực tiêu hao rất nhiều, bởi vì cho dù bọn Vương Húc đều đã liều mạng, nhưng chênh lệch về thực lực vẫn còn phải dựa vào cậu và Cố Phi bù đắp vào.

Sau khi yểm trợ Cố Phi ba lần liên tiếp lên rổ, Thưởng Thừa cảm thấy mồ hôi xót vào trong mắt, cậu không có thói quen mang bao cổ tay, khi chùi mồ hôi chỉ có thể kéo áo lên.

“Có cần không?” – Cố Phi ở bên cạnh cậu hỏi một câu.

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Đây” – Cố Phi quả là một kẻ khác thường mang hai cái bao cổ tay, tháo xuống chiếc bên tay trái đưa cho cậu – ”Tôi còn chưa dùng bên này lau mồ hôi.”

Tưởng Thừa muốn nói ‘cậu cho rằng mồ hôi sẽ không thấm vào bao cổ tay của cậu sao’, nhưng Cố Phi lập tức nói thêm một câu: ”Nhân lúc mồ hôi còn chưa từ cánh tay chảy xuống cổ tay.”

“… Đệt.” – Tưởng Thừa bật cười, cầm bao cổ tay đeo vào trên tay, thuận tiện lau lau mồ hôi ở trên trán.

“Nhìn thấy số 9 kia không” – Cố Phi nói – ”Nó không còn sức lực nữa, nó luôn chạy đường biên trái, lát nữa tôi muốn từ bên trái qua”.

Tưởng Thừa không lên tiếng, phối hợp của cậu và Cố Phi vốn là tuyến giữa và đường biên phải, từ bên trái đi qua đối với người dẫn bóng bên phải mà nói thật không quá quen thuộc.

"Tôi muốn thử xem liệu mình có thể hiện một chút được không." – Cố Phi lại nói.

Tưởng Thừa không có thời gian cân nhắc xem cậu ta muốn thể hiện cái gì, Quách Húc đã gầm lên một tiếng chuẩn bị phát bóng rồi, cậu nhanh chóng bắt đầu chạy đi.

Lư Hiểu Bân nhận bóng dẫn được hai bước liền lập tức chuyền cho cậu, Cố Phi đã qua trung tuyến, ngay lúc cậu cầm bóng sắp muốn chuyền đi mới bất thình lình từ trung lộ nghiêng một cái qua trái.

Tưởng Thừa lập tức đem bóng chuyền qua, thời điểm còn đúng lúc, khi Cố Phi hai bước vượt qua tới đường biên trái, bóng vừa vặn bắn vào trong tay cậu ta.

Tưởng Thừa lập tức từ trung lộ áp sát qua dưới rổ chuẩn bị tiếp ứng.

Cố Phi đổi thành tay trái dẫn bóng, nữ sinh trong ghế khán giả kích động hét chói tai như thể thấy được Cố Phi chạy khỏa thân, Tưởng Thừa hơi cạn lời, tay trái dẫn bóng cũng không có gì ngạc nhiên, trên căn bản những người chơi bóng thường xuyên đều sẽ luyện qua, nếu không phải lúc qua người sẽ vất vả, mặc dù Cố Phi dẫn bóng tay trái rất chắc, nhưng cũng tuyệt đối còn cộng thêm tạo hình và giá trị nhan sắc, lúc Châu chấu dẫn bóng tay trái vượt qua ba người cũng không thấy ai la to tới như vậy…

Cố Phi rất nhanh đã tiếp cận đường biên trái, góc độ này lên rổ không dễ, giống như vị trí ba điểm trước đó của Tưởng Thừa, cho nên đề phòng của lớp 2 chủ yếu là cậu sẽ chuyền bóng, chỉ có số 9 theo sát người, chỉ cần áp chế cậu không thể quay người, mặt hướng về khung rổ ném rổ là được.

Tưởng Thừa đi vào khu vực ba giây, dán mắt vào động tác của Cố Phi, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng.

Nhưng Cố Phi lúc này bỗng nhiên cứ thế nghiêng người, tay trái cầm bóng dồn sức móc một cái trên đỉnh đầu, bóng bay ra nhằm vào khung rổ.

Đệt! Góc độ này dùng tư thế như vậy ném ba điểm? Tưởng Thừa khẩn trương gọi một tiếng: "Hiểu Bân!"

Lư Hiểu Bân lập tức cắt tới dưới rổ cùng người qua lại chen lấn, chờ bắt bóng bật bảng.

Nhưng mà Cố Phi cứ như thế móc quả bóng này ra, tạo thành một đường vòng cung thật đẹp mắt, rớt vào trong khung rổ.

"Cái đệt!" – Tưởng Thừa nhảy dựng lên hô to một tiếng – "Đệt!"

Bên ngoài sân nhất thời tiếng la rung trời, thầy Lỗ vẫy vẫy cánh tay: “Cố Phi! Đẹp trai! Đẹp trai! Lớp 8 lớp 8! Visual tối tán!”

Tưởng Thừa cũng không thèm để ý đến việc xem trận bóng và visual rốt cuộc có liên quan gì có thể khiến thầy Lỗ cố chấp như vậy, đi qua cùng Cố Phi nhảy đụng vai một cái: ”Cậu có bệnh phải không.”

“Đẹp trai không.” – Cố Phi cũng nhảy lên cùng cậu ăn ý đụng vào một cái.

“Đẹp trai quá rồi” – Tưởng Thừa nói – “Đẹp rúng động đất trời”.

Ba điểm này của Cố Phi làm chấn động tinh thần của lớp 8, mà cũng chấn động cả tinh thần của lớp 2.

Lớp 2 nhanh chóng chơi tấn công nhanh, đoạt được hai điểm.

Bầu không khí trong sân ngoài sân tức thì sôi sục, hấp luôn vài cái lồng bánh bao cũng không thành vấn đề.

Cứ như Lý Viêm nói, dưới cục diện này, muốn đem tỉ số cắn chết cũng không phải là một chuyện dễ dàng, cơ bản là sau khi bọn họ vừa vào bóng, lớp 2 liền có thể đáp lễ lại một quả.

Đến cuối cùng lúc trọng yếu nhất, điểm số của lớp 8 vẫn rớt lại phía sau ba điểm, điểm số này nói lên phát huy tốt thì cũng chỉ là chuyện của một trái bóng, mà khi thật sự chơi, đặc biệt là dưới tình huống lớp 2 đã bị kích thích ý chí chiến đấu này muốn đuổi theo được cũng là tương đối khó khăn.

Lúc tạm ngừng Tưởng Thừa chống lên đầu gối, có thể nghe được vài đội viên vây thành một vòng tròn đều thở hồng hộc như trâu.

“Quách Húc trước tiên rời sân đã, nghỉ ngơi một lát” – Lý Viêm không có tiếp tục bàn nhiều về chiến thuật với bọn họ nữa – “Đổi sang một người thân hình cao hơn, tụi nó tiến công thì cả đám áp sát về dưới rổ, nếu như tụi nó muốn ba điểm cứ để Cố Phi và Tưởng Thừa xử lý”.

“Được.” – Vương Húc gật đầu.

“Các cậu bây giờ vào bóng cũng không phải là vấn đề, mấu chốt là không thể để tụi nó vào bóng nữa, nếu không thì anh một quả tôi một quả, cái này là không có vui rồi” – Lý Viêm nói.

Trong loại trận đấu hai bên đều liều mạng nhưng thực lực có chênh lệch như lúc này, lớp 8 muốn ngăn cản lớp 2 vào bóng, thật sự bất khả thi, lúc Lý Viêm nói lời này, nhìn thoáng qua Cố Phi và Tưởng Thừa, Tưởng Thừa hiểu rất rõ cậu ta nói chuyện này cũng chính là không muốn cho những đội viên khác nhụt chí.

Sau khi thay người vào sân, chiều cao của bọn họ dưới rổ quả là có gia tăng, nhưng đối diện với độ bật của

Châu chấu, hiệu quả vẫn không rõ ràng lắm.

Còn lại bốn phút cuối cùng, tỉ số kéo dãn năm điểm, Lý Viêm gọi thay người, Quách Húc thay lên lần nữa.

"Liều mạng tới cùng đi." – Quách Húc mang theo lời nhắn tới – "Toàn lực vào bóng."

Tưởng Thừa cảm thấy mình trước đây thi đấu đội bóng của trường thậm chí không có áp lực lớn như vậy, tiếng 'cố lên' của khán giả, tiếng thét chói tai, nhịp điệu của đội cổ động ra sức, đồng đội liều mạng của mình, còn có đối thủ cũng đang liều mạng.

"Đi lấy ba điểm." – Lúc Cố Phi chạy qua bên cạnh cậu nói một câu.

Mấy lần chạy qua chạy lại, điểm lại đuổi thành bốn điểm, lúc bóng vào tay Tưởng Thừa, cậu liếc nhìn bảng tính thời gian, còn không đến một phút nữa, tuy rằng đặt vào giữa hai đội trình độ như nhau, hy vọng vẫn là rất lớn, nhưng mà hiện tại… cậu vẫn cứ mang bóng xông tới đối diện.

Giữa đường chạm mặt phải Hà Châu, cậu đem bóng phân cho Cố Phi, Cố Phi lập tức chuyền cho Vương Húc.

Vương Húc với Lư Hiểu Bân phối hợp đánh vào khu vực ba giây, nhưng ra tay ném rổ đã bị chắn bóng lại, may mà Lư Hiểu Bân hít mạnh một cái, đem người của đội bạn đang bắt bóng bật bảng với cậu thét đến sững sờ, thất thần không đến một giây này đã để Lư Hiểu Bân cướp được bóng.

Tưởng Thừa đứng ở vạch ba điểm cũng cảm thấy được uy lực, đặt trong võ hiệp, vị kia bây giờ chắc đang tâm mạch đều đứt, bảy lỗ phun máu.

(bảy lỗ gồm mắt, tai, mũi, miệng, hậu môn. Đây là nói nam giới, nữ giới thì là chín).

Lư Hiểu Bân đem bóng chuyền cho Tưởng Thừa.

Đi lấy ba điểm.

Lời nói của Cố Phi vẫn nhảy nhót trong đầu cậu, cậu tiếp được bóng liền không chút do dự nhảy lấy đà, Hà Châu đến gần bên cạnh, cùng lúc nhảy lấy đà với cậu.

Thân thể cậu ngửa ra sau, lúc này trong đầu trong nháy mắt ầm ầm lên một trăm câu "Đẳng Chân nam thần phù hộ" là ít…

(: Đẳng Chân – Là nhân vật trong manga Slamdunk – Fujima Kenji)

Bóng rời tay.

Hà Châu không có đụng được bóng, độ cong của bóng rất lớn bay ra.

Lúc rơi xuống đất, Hà Châu không quay đầu lại, chỉ nói một câu: "Bóng đẹp."

Tưởng Thừa dán mắt vào bóng, thời điểm bóng rơi vào trong khung rổ cậu vẫn còn theo thói quen cũ, ba ngón tay áp xuống.

Bóng đẹp.

Không sai một phân.

Trong hai mươi giây cuối cùng này hầu như tất cả mọi người đều điên cuồng, khán giả trên khán đài toàn bộ đứng lên, làn sóng âm thanh dao động từng đợt đánh thốc qua, thậm chí thầy Từ đã bắt đầu nhảy, không ngừng khua tay nhảy cùng hò hét tại chỗ, cũng nghe không rõ thầy ấy đang hò hét cái gì, ngay cả cổ họng lớn tiếng của thầy Lỗ cũng đã bị che lấp.

Lớp 2 cầm được bóng như bay mà áp sát đến dưới rổ, Châu chấu cầm bóng ngay cả đứng cũng không đứng vững đã ném rổ rồi, Cố Phi nhảy lên, nhưng không thể chắn được bóng, chỉ là đầu ngón tay chọc một cái dưới quả bóng.

Quả bóng này không vào, dưới rổ tức khắc gấp gáp thành hỗn loạn, chỉ thiếu chút nữa gom lại thành một cục, cảm giác "Đây là một trận chung kết bóng rổ nam sinh" đều nhanh chóng bị quăng đi hết, trong phảng phất Tưởng Thừa có loại ảo giác đây giống như các bác gái đang tranh giành hàng hóa lúc siêu thị giảm giá.

Bóng vẫn bị lớp 2 cướp được, lại ném, lần này Cố Phi chặn được bóng, bóng đến trên tay Vương Húc.

Còn có bốn giây.

Vương Húc không có thời gian chuyền bóng nữa, dẫn bóng nhắm hướng đối diện xông qua.

Tưởng Thừa đuổi kịp muốn yểm trợ, nhưng Hà Châu giống như bị pháo kép văng trúng mông, tốc độ kinh người, lúc Vương Húc còn chưa đến gần vạch ba điểm thì đã đuổi kịp, duỗi tay một cái, bóng bị cậu ta quét ra ngoài.

Đợi lúc Vương Húc lại bổ nhào qua tóm được bóng vào trong tay, tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

"Toàn bộ trận đấu kết thúc —— "

Toàn thể lớp 2 nhảy lên, gào thét rung trời.

Vương Húc ôm bóng đứng yên không nhúc nhích, Cố Phi đi tới vỗ vỗ vai cậu ta, cậu ta đột nhiên quay người lại đem bóng ném đi một cái, ôm Cố Phi rống lên một tiếng rồi khóc lên.

"Đệt?" – Cố Phi giơ cánh tay sửng sốt.

"Chỉ kém một điểm!" – Vương Húc vừa khóc lóc vừa la – "Chỉ kém một chút xíu thôi!"

"Đã rất tốt rồi" – Cố Phi vỗ vỗ sau lưng cậu ta – "Đã rất tốt rồi, đừng khóc…"

Hà Châu cùng các đội viên high five mấy cái, nhìn đến bên này thì ngẩn người, chạy qua: "Có phải là tôi… Hình như tôi đâu có đụng vào cậu ta…"

"Đúng là cậu không đụng vào" – Tưởng Thừa nói – "Cậu ta chính là…"

"Cậu đập bóng của tôi làm gì!" – Vương Húc đẩy Cố Phi ra, trừng Hà Châu rống lên một tiếng.

"Ơ!" – Hà Châu giật nảy mình, lui về sau một bước, có chút mờ mịt – "Tôi nhất định… phải đập mà".

"Đội trưởng" – Tưởng Thừa vốn là cảm thấy rất mất mát, cũng rất tiếc nuối, dẫu sao tỉ số chỉ kém một điểm, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của Vương Húc cậu cũng không nén được tiếng thở dài, đi qua nhìn Vương Húc – "Đội trưởng, Vương đội trưởng?"

"Chuyện gì?" – Vương Húc nhìn cậu.

"Ai cũng nhìn cậu kìa" – Tưởng Thừa nói – "Nhanh đến sắp xếp một chút, phải bắt tay đó".

"À đúng!" – Vương Húc trừng mắt một cái – "Tôi xém chút quên mất! Đến đến đến! Người bên tụi mình lại đây xếp hàng!".

Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm.

Đội viên hai bên bắt tay qua lại sau đó vỗ vai, từng người trở về khu nghỉ ngơi.

"Quá đặc sắc!" – thầy Từ lần lượt ôm – "Quá đặc sắc! Các em quá cừ khôi! Thầy tự hào vì các em!"

Lúc đi tới trước mặt Tưởng Thừa, Tưởng Thừa nhanh chóng chắp tay lại thành quyền với thầy ấy, lui ra

một bước.

"Em đó!" – thầy Từ chỉ vào cậu, giọng điệu than thở, đi qua Cố Phi ôm một cái – "Cố Phi rất có khí phách!".

Cố Phi cười cười không nói.

Sau khi thầy Từ rời đi cậu quay đầu nhìn nhìn Tưởng Thừa, Tưởng Thừa và cậu nhìn nhau trong chốc lát, sau cùng cười tươi dang rộng vòng tay, Cố Phi đi tới cùng cậu ôm nhau một cái.

Lúc này cậu đã không còn quan trọng bên cạnh sẽ có tiếng thét chói tai hay không, hay là có người giơ điện thoại lên hay không, tieba sẽ lại vì một màn này mà có bài đăng mới hay không.

Cậu chỉ muốn cùng Cố Phi ôm một cái, bởi vì trận bóng này, bởi vì đội bóng đã liều mạng này, bởi vì sự phối hợp hoàn mỹ của cậu và Cố Phi, ôm một cái.

Ôm một cái là ôm một cái, ôm em gái ấy của tôi lên kiệu hoa…

(link bài hát: https://youtu.be/yeEB5SOmfj8

Còn đây là vietsub: https://youtu.be/_ooWrW9-LE8

Thật nghe như Thừa muốn rước Phi về tới nơi)

"Đã lâu lắm rồi tôi chưa chơi bóng đã được như vậy." – Cố Phi nói.

"Vậy à" – Tưởng Thừa nói – "Cậu chưa từng chơi bóng kiểu bình thường phải không?".

"… Cũng từng chơi" – Cố Phi buông lỏng cậu ra – "Tôi phải đi nhà vệ sinh cái đã".

"Cậu vẫn luôn nín tiểu chơi sao?" – Tưởng Thừa có chút cạn lời.

"Không phải" – Cố Phi cầm lấy áo khoác, lấy ra đồ băng vết thương – "Hình như vết thương trên eo cũng rách ra rồi, đi bôi một chút".

"Có cần…" – Tưởng Thừa khẽ giọng nói – "Giúp đỡ không?"

"Không cần" – Cố Phi cười cười.

Khán giả còn chưa giải tán hết, có người ở trên sân ném rổ, có người còn ngồi trên khán đài vẫn còn chưa thỏa mãn mà tám chuyện, còn có số ít đang… chụp ảnh.

"Tưởng Thừa" – Hà Châu chạy tới – "Lát nữa chơi bóng nhé?".

"Ngày khác đi" – Tưởng Thừa nhìn qua nhà vệ sinh – "Hôm nay…"

"Không chơi!" – Vương Húc đột nhiên bu lại – "Không chơi! Bây giờ chúng tôi phải đi liên hoan! Không rảnh chơi với các cậu!"

Hà Châu do dự một chút: "Vậy được rồi, tụi mình hẹn lại thời gian, add WeChat của nhau nha?".

"Ừm." – Tưởng Thừa lấy điện thoại ra cùng Hà Châu thêm vào danh sách bạn tốt.

Cố Phi đi nhà vệ sinh không bao lâu đã trở về, thành viên trong lớp cộng với đội cổ vũ còn đang trong trạng thái vừa hưng phấn vừa bi thương vừa cao hứng.

"Bọn tôi nhiều người lắm!" – Vương Húc gọi điện cho quán ăn đặt bàn – "Các anh không phải có cái phòng riêng tiếp hội nghị loại nhỏ à?! Đúng! Chính là cái đó!".

"Thế nào?" – Tưởng Thừa nhìn qua Cố Phi.

"Không có vấn đề" – Cố Phi cử động thử cánh tay – "Lát nữa muốn đi ăn không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Các cậu… mấy giờ?"

"Tám giờ tối." – Cố Phi nói.

Một đám người đều bị Vương Húc lôi kéo đến quán ăn, bao gồm Lý Viêm một mặt không tình nguyện.

Tưởng Thừa vẫn cùng Cố Phi ngồi sát bên, nhưng cả bữa ăn hai người đều không nói được mấy câu, một đám người kích động đến gần chết, cũng may buổi trưa khách ăn trong quán không nhiêu, không thì với động tĩnh như thế này, tất cả người bên ngoài đều sẽ bị cậu ta la to tới không còn gì nữa.

Tưởng Thừa cũng không muốn nói chuyện cho lắm, từ sau hôm qua khi nhìn thấy mấy tòa nhà kia cậu cứ thấy một nỗi bất an mơ hồ với hoạt động não tàn lần này của đám Cố Phi.

Giờ đã thi đấu xong rồi, trong đầu không có chuyện gì khác, cảm giác này lại bắt đầu trở nên mãnh liệt.

Cố Phi chắc chắn sẽ bị thương, hơn nữa rất rõ ràng, cậu ấy phải bị thương, với tiểu khí* của Hầu tử, Cố Phi cho dù có chịu thua cũng phải bị thương mới được.

*(– Nước tiểu – Tính khí: thường được sử dụng để mô tả một người có cá tính riêng biệt, có tính cách, tính khí, đôi khi có thể suy ra như "lợi hại", nhưng thường nghĩa đùa cợt, không tốt)

Vậy còn việc bị thương này, phải là bị thương kiểu gì?

Đúng là não tàn cực độ.

Ngay cả ăn uống cùng với tán gẫu và khóc lóc chảy nước mũi tập thể, cuối cùng còn hát vang một bài hát bằng hữu, không biết còn tưởng bọn họ đang ăn liên hoan tạm biệt nhau trước tốt nghiệp, một bữa cơm ăn tới ba giờ chiều hơn mới tàn cuộc, Tưởng Thừa cảm giác mồ hôi trên người mình cũng đều đã bốc mùi rồi, cuối cùng mới chịu ra khỏi quán ăn.

Lý Viêm lái mô tô, tới thẳng cửa tiệm nhà Cố Phi, Tưởng Thừa với Cố Phi đạp xe một đường im lặng đi về.

Khi đến ngoài cửa tiệm, Cố Phi mới nói một câu: "Buổi tối cậu nhớ cẩn trọng, người qua lại rất nhiều, loại người gì cũng có".

"Biết rồi" – Tưởng Thừa nhìn cậu, cuối cùng thở dài – "Cậu sắp bị thương kiểu gì, tự cậu…chuẩn bị cho tốt"

"Yên tâm" – Cố Phi cười cười – "Tôi quen bị thương mà lớn lên rồi".

Tưởng Thừa dựng thẳng ngón giữa cho cậu ta, đạp dưới chân một cái, đạp xe đi.

Về nhà đầu tiên là tắm rửa, sau đó ra ngoài tới lui mấy vòng, vào một tiệm thuốc mua chút ống cao su cầm máu và một cái kẹp cầm máu.

Cậu lúc bắt đầu chơi ná vốn là sử dụng ống cao su cầm máu, thường thì loại dây cầm máu này chẳng phải là loại dây ná sử dụng tốt nhất, chỉ vì sử dụng quen rồi, kéo duỗi biến dạng cùng đàn hồi đã vô cùng quen thuộc với nó, cậu vẫn luôn sử dụng.

Mua xong ống cao su, cậu còn đi chợ một chuyến, kiểu quy hoạch của chợ làm cậu thấy thật không ra quy tắc gì, cậu đi loanh quanh cũng sắp được mười vòng mới tìm được một tiệm mua một túi quả óc chó.

Lo xong những thứ này, thời gian vẫn chưa đến 5 giờ, còn rất lâu mới đến 8 giờ, nhưng cậu vẫn đem mọi thứ cất hết vào cặp sách đi tới cầu đường sắt.

Cậu khóa xe đạp trên lan can ở cửa một tiệm nhỏ bên giao lộ, sau đó đi vào trong.

Chỗ này ban ngày xem ra so với buổi tối lại càng vắng vẻ, cậu đi thẳng lên nóc lầu, cầm bao đặt xuống, dựa vào tường gác xép nhỏ ngồi xuống.

"Chào mọi người, hoan nghênh mọi người đến với chương trình 'Thừa ca dẫn bạn trò xem não tàn' tập hai vào ngày hôm nay" – Tưởng Thừa vừa tháo xuống ống cao su của ná, vừa nhỏ giọng nói – "Từ đây đến lúc cả tập thể sắp bung xõa chơi trò não tàn còn… ba tiếng đồng hồ, tôi dự đoán còn hai tiếng nữa sẽ có người não tàn đầu tiên lên sân, cho nên chúng ta phải đến sân trước giờ… Thời gian này tôi có thể dạy cho mọi người làm thế nào để quấn ống cao su lên ná…"

Cậu lấy ra ống cao su cùng kìm cầm máu: "Thông thường tôi hay sử dụng phương pháp cột số 8, rất đơn giản, một cây kìm cầm máu là được, hai chiếc kim đan áo len cũng được, các bạn tự mình xem nhé, tôi lười giải thích, đang không có tâm trạng".

Miếng da để giữ dây ná là mới đổi qua từ ná cũ, có thể tiếp tục sử dụng, Tưởng Thừa cúi đầu rất nhanh đem ống cao su quấn xong xuôi, sau đó kéo căng thử một chút, lại buông tay ra, cảm giác rất ok.

Cậu ngửa đầu dựa vào tường, khép mắt lại, sau đó từ trong cặp sách lấy ra một quả óc chó.

"Lúc trước chúng ta dùng bi thép" – Cậu kéo căng dây, nhắm vào bốn tòa nhà trước mặt, lần lượt ngắm từng cái một – "Ngày hôm nay chúng ta đến xem thử sức mạnh của quả óc chó… tất nhiên không phải quả óc chó vỏ giấy, là quả óc chó vỏ cứng bình thường…"

Cậu buông tay, quả óc chó bắn ra ngoài.

Một vỏ đồ hộp rỗng ở nóc tòa nhà đối diện bị bắn ra khỏi mép lầu, rớt xuống dưới lầu, quả óc chó cũng rớt bể.

"Cũng được" – Tưởng Thừa thò tay nắm bốn quả óc chó đứng lên tới phía trước nhích hai bước – "Chúng ta hãy nhìn xem một người sợ độ cao thì làm thế nào khắc phục tâm lý… Tôi đéo lo chướng ngại, bắn ra bốn phát liên tục…"

Tưởng Thừa hít sâu một hơi, ngắm trúng một cái bình đồ uống ở nóc tòa nhà thứ hai, bắn ra quả óc chó thứ nhất, bình nảy bung ra phía trước, cậu tiếp tục bắn ra quả thứ hai, bình tiếp theo nảy một cái về phía trước, nối tiếp là quả thứ ba, quả thứ tư.

Quả thứ tư bắn hụt, cái bình đã nảy tới cạnh kia tòa lầu, cự ly này có hơi xa.

"Tốt" – Tưởng Thừa ngồi trở lại cạnh tường – "Công tác chuẩn bị đã hoàn thành, bây giờ… Xin mời mọi người cùng tôi đọc sách một chút, hai tiếng sau lại tiếp tục quan sát."

Cậu mò trong cặp quyển vở tập hợp bài tập toán của Phan Trí gửi cho mình, cúi đầu bắt đầu xem.

Sắc trời hoàn toàn tối tăm toàn tập, khi trước mắt đã nhìn không rõ bất cứ thứ gì nữa, Tưởng Thừa cầm sách cất về trong cặp, cũng vào lúc này cậu nghe được tiếng xe mô tô dưới lầu truyền tới.

Đèn đường đã sáng lên, cậu nhích tới mép tầng thượng từ trên nhìn xuống, tuy rằng chỉ có hai ngọn đèn đường, nhưng vẫn là có thể thấy được dưới lầu ba chiếc xe mô tô chạy tới.

Trên mỗi chiếc xe đều chở người, bốn nam hai nữ.

"Các vị khán giả, người não tàn đi trước vào sân rồi, còn dẫn gái theo" – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – "Những người này tôi chưa từng thấy qua, chắc là thành viên của chiến đội Hầu não tàn."

Sau khi xuống xe mấy người này không lên lầu, đứng ở dưới lầu cười nói.

Tưởng Thừa nhìn giờ một chút, hơn bảy giờ, cậu mở tin nhắn ra xem thử, nhìn khung trò chuyện với Cố Phi, không có nội dung mới, Cố Phi không có liên lạc với cậu.

Cậu lưỡng lự một chút cầm di động thả về trong túi, thời gian này liên hệ với Cố Phi cũng không có tác dụng gì.

Hơn mười phút sau, người dưới lầu bắt đầu đứng nhiều hơn, đi bộ lượn vào đây có, lái xe mô tô tới cũng, toàn bộ ở dưới lầu đứng chòng chọc tụ tập, rút thuốc hút, còn có vài kẻ cầm bình rượu vừa uống vừa tán dóc, cậu dán mắt vào những người này, không nhìn thấy phe không phải người tốt.

Tưởng Thừa vẫn ngồi xổm như vậy ở rìa tầng thượng từ trên nhìn xuống dưới, ngồi xổm đến mức tê cả chân, ngồi xổm đến quên mất luôn là bản thân mình sợ độ cao, cuối cùng mới nhìn thấy Lý Viêm lái chiếc mô tô chạy ngày hôm nay men theo đường nhỏ tiến vào.

Người dưới lầu một trận rối loạn, bầu không khí đột nhiên thay đổi có chút căng thẳng.

Tiếp theo lại là hai chiếc xe mô tô, Tưởng Thừa nhìn chăm chú qua mấy lần, vừa vặn đủ bốn người team không phải người tốt… Còn Cố Phi thì sao?

Sau khi Lý Viêm cùng team không phải người tốt đều đã xuống xe, cậu mới nhìn thấy xe mô tô của Cố Phi rẽ vào.

"Đệt" – Tưởng Thừa nén giọng nói nhỏ – "Các bạn khán giả, xin mời xem người bây giờ đang tiến vào sân, chính là não tàn… số 1, cậu ta lái một chiếc xe mô tô màu đen, ăn mặc… nguyên bộ đồ dạ hành (nguyên cây đen), bây giờ cậu ta tháo mũ bảo hiểm xuống… Bỏ qua chuyện não tàn này, số 1 kỳ thực là một chàng rất đẹp trai, việc ra sân này vẫn là có thể cho 82 điểm, 18 điểm còn lại dùng phương thức 666* mà gửi đi…"

(*666 nghĩa là rất lợi hại, đỉnh, ngầu, cừ…

666 là 6×3=18 điểm, 82+18=100, cách nói này vốn là cho tròn 100 điểm nhưng để khích lệ hơn nên mới là 666 – đỉnh đỉnh đỉnh)

Cố Phi xuống xe, cầm mũ bảo hiểm ném tới treo trên kính chiếu hậu, nhìn nhìn người hai bên: "Hầu tử đâu?"

"Sẽ đến ngay." – Có người đáp một câu.

"Bọn mình lên trước đi" – Cố Phi nhìn thoáng qua Lưu Phàm.

"Ừm." – Lưu Phàm đá văng ra một vỏ chai rượu dưới chân, cả đám đi vào trong tòa nhà.

Tòa nhà này Cố Phi rất quen thuộc, bởi vì chỗ xưởng thép thích dùng vượt vách để giải quyết vấn đề, cậu thậm chí nhớ không rõ đã tới đây bao nhiêu lần, có điều lúc này vẫn là lần đầu tiên cậu đến để giải quyết vấn đề của bản thân.

"Người tôi gọi một chút nữa sẽ đến" – Lưu Phàm ngoảnh lại – "Lý Viêm cậu gọi điện thoại cho Hứa ca đi, nói đi thẳng lên được rồi."

"Được." – Lý Viêm lấy điện thoại ra bấm số gọi.

Cố Phi đi dẫn đầu, thẳng lên tới nóc tòa nhà, hôm nay gió rất lớn, vừa đứng trên sân thượng gió đã thổi vào đầy mặt.

Cậu nhìn bốn phía một chút, lại từ trong túi móc ra cái kính mắt đeo lên.

"Chắc là trong tòa nhà đối diện." – Lý Viêm ở bên cạnh cậu nhỏ giọng nói.

Cậu nhìn thoáng qua Lý Viêm, lại nhìn tới tòa nhà đối diện, một vùng đen kịt, cái gì cũng nhìn không rõ, nóc tòa nhà cũng không nhìn thấy có cái gì tương tự như bóng người.

Hầu tử dẫn theo một đám người đi lên, nhân vật chính ngày hôm nay đã tề tựu, người xem náo nhiệt cũng đều lên tầng thượng, một hai ba bốn, Cố Phi nhìn nhìn, trên nóc bốn tòa nhà đều đã có người đứng.

Có người của Hầu tử, cũng có người của Lưu Phàm gọi tới, rồi còn không ít khán giả trung lập xem náo nhiệt.

Việc này dù chỉ là chuyện của cậu cùng Hầu tử, nhưng người thì nhất định phải gọi, loại lão đại như Hầu tử luôn thích phô trương như thế này, còn Cố Phi chẳng qua chỉ cần có người làm chứng.

Nếu muốn một lần qua hết, nếu muốn không có lần sau nữa nhất định phải có mặt người khác, người càng nhiều càng tốt, tất cả mọi người đều biết chuyện giữa hai người là bây giờ giải quyết, sau này lại muốn gây phiền phức, chính là có vấn đề về thể diện, loại có "danh tính" như Hầu tử, tuýp lão đại có sĩ diện, càng rất để có thêm động chạm gì nữa.

Chỉ là… Cố Phi đẩy kính mắt một cái, nhìn chằm chằm những người bên cạnh, lại xuôi theo từng cái từng cái tầng thượng nhìn qua, cũng không nhìn thấy Tưởng Thừa.

Đối với hình dáng của Tưởng Thừa cậu đã quá quen thuộc, cho dù tên nhãi này lẫn trong đám đông người, cậu chỉ liếc mắt là nhìn ra được ngay, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề phát hiện tung tích của Tưởng Thừa.

Tòa nhà đối diện? Nhìn qua vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Cậu có chút không yên, do dự cả buổi vẫn là mò di động ra, gửi cho Tưởng Thừa một tin nhắn.

– Cậu ở đâu?

Tin nhắn của Tưởng Thừa rất nhanh đã trả lời lại.

– Thừa ca ở khắp mọi nơi

"Đệt." – Cố Phi nhìn vào dòng chữ này, tưởng chừng như có thể nhìn thấy Tưởng Thừa lôi ra khuôn mặt bên ngoài ngũ hành.

(không còn trong ngũ hành [kim mộc thủy hỏa thổ] nghĩa là không còn là vật chất)

– Rốt cuộc ở đâu, trong tòa nhà đối diện phải không?

Trong tòa nhà không có bất kỳ ánh sáng nào, dù cho Tưởng Thừa cầm điện thoại chỉnh ánh sáng màn hình đến mức tối nhất đi nữa, bên này nhìn qua cũng không có khả năng không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào.

– Cậu tới đứng ở mép sân thượng đi.

Cố Phi nhìn thoáng qua Hầu tử, nó đang cùng một đám người lâu lắm không gặp nói chuyện, một bộ thần sắc bình tĩnh như buổi tối hôm nay không hề có chuyện gì cả.

Cố Phi chậm rãi đi tới mép sân thượng.

Đang cúi đầu định gửi cho Tưởng Thừa tin nhắn, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó đập tới trên giày cậu, cậu nhìn qua, cái mà cậu thấy được lại là một quả óc chó.

"Đệt? Cậu ẩn nấp rất tốt nha" – Cậu trực tiếp phát ra ngữ âm, đi qua đạp vỡ quả óc chó, cùng lúc cũng nhìn thấy được bên cạnh còn có quả óc chó bị vỡ – "Đây là muốn làm gì?"

– Cười lên đi.

Tưởng Thừa trả lời lại tin nhắn.

Cố Phi quay mặt qua đối diện với tòa nhà đổ nát một bầu đen kịt, cười lên là để làm quỷ gì?

– Để tôi có thể nhìn thấy cậu

Tưởng Thừa lại gửi một tin nhắn tới.

Cố Phi nhìn người đứng trên tầng thượng, nhân lúc đang không có ai chú ý, quay đầu hướng vào trong bóng tối cười một cái.

Đây có lẽ là chuyện ngu xuẩn nhất mà cậu từng làm khi đã ngần này tuổi.

"Rất tốt" – Tưởng Thừa ngồi xổm ở trong bóng tối, nóc lầu đối diện đã có người dùng thùng dầu đốt lửa lên, biến thành rất sáng rực – "Vừa rồi chúng ta nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của não tàn số 1, chứng tỏ bây giờ điều kiện ngắm trúng rất tốt… Phía trước hình như sắp bắt đầu rồi, sắp bắt đầu rồi."

Cậu một chân gập lại, một chân quỳ ở trên sân thượng, cầm một quả óc chó, kéo căng dây.

Người trên sân thượng đã tản ra hai bên, Cố Phi và Hầu tử đều lui về sát tận rìa sân thượng, độ dài chạy lấy đà là bề ngang của nóc tòa nhà.

"Đệt" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, mấy cái chai rỗng từ hai bên bị đá tới chính giữa, trên đường Cố Phi phải chạy qua có ít nhất ba chai, còn có viên gạch cùng cành cây tiếp tục bị vứt qua, mà những tòa nhà bọn họ phải đặt chân lên, trên nóc tòa nhà cũng đều trong tình trạng như nhau, thậm chí còn có người ném thẳng cái thùng bia ở chính giữa, cậu cắn chặt răng – "Thật con mẹ nó não tàn."

Có người đi tới chính giữa, mặt hướng về Hầu tử và Cố Phi đứng lại, giơ tay lên.

Tưởng Thừa không có cách nào tính toán bước chạy của Cố Phi, cũng không có biện pháp dùng quả óc chó để dọn dẹp chướng ngại vật, sau khi bắt đầu cậu chỉ có thể theo di chuyển của Cố Phi, sau khi nhảy lấy đà rồi, ước chừng ra thời gian chênh lệch đáp xuống của cậu ta…

Người giơ tay ở giữa mạnh mẽ phất tay xuống.

Cố Phi và Hầu tử đồng thời xông ra.

Cố Phi trước sau chưa từng nhìn dưới chân, mỗi một bước đều bước đến rất rộng, lúc xông ra ngoài quấn lấy gió hệt như sắp bay lên.

Tưởng Thừa gắt gao nhìn chằm chằm cậu ta.

Lúc Cố Phi lao ra bước thứ nhất, cậu lập tức thấy rõ trạng thái liều mạng không bó tay buộc chân của Cố Phi, không nhìn về dưới chân mình, một mực chạy về phía trước.

Lúc Cố Phi giẫm vào vị trí sát rìa sân thượng mạnh mẽ nhảy lấy đà dường như chỉ tới trước một tấc nữa thôi là sẽ ngã luôn xuống dưới, tim Tưởng Thừa như ngừng đập trong phút chốc.

Tư thế của Cố Phi không quan tâm hết thảy lao ra ngoài, tư thế bay vọt lên không, mỗi một động tác đón lấy gió như đang bay lượn…

"Cậu là người như thế nào vậy?" – Tưởng Thừa mạnh mẽ kéo dây da một cái, lúc buông tay quả óc chó bay ra ngoài, mục tiêu là một cái bình rỗng gần chỗ Cố Phi đặt chân.

54. Chương 54

Tòa nhà thứ nhất và tòa nhà thứ hai mặc dù là song song nhau nhưng chiều rộng của hai tòa nhà này lại là nhỏ nhất.

Cố Phi không tính là nhảy được bao xa, nhưng mà những người từng nhảy qua trước đó có điểm rơi căn bản khoảng trong tầm hơn một mét ở tòa nhà đối diện.

Người Lưu Phàm gọi tới đã dàn trải đều trên mấy nóc tòa nhà, bố trí để cản trở mấy việc này cũng được xem như một trận tranh đấu, có người ném đồ đến dưới chân của cậu, cũng có người ném đồ dưới chân của Hầu tử, về điểm này tuyệt đối công bằng, cũng sẽ không có người vì ném đồ mà bị đánh.

Đối với những người này, dù là ai thắng ai thua, thứ họ muốn thấy chẳng qua chỉ là có người bị ngã, có người bị thương, tốt nhất hẳn là thấy được ai đó rơi từ trên lầu xuống.

Âm thanh bên tai rất hỗn độn, có người cười, có người la, còn có âm thanh rít lên của con gái, thoáng nghe qua thấy phần nào giống như thi đấu bóng rổ, nhưng nghe một cách tinh tế, cảm nhận được lại chỉ thấy một màu đen u ám.

Những người này, Cố Phi nhìn chung quanh, những người này đứng trên đống rác đủ loại ở trên tầng thượng, vỏ bao, chai rượu, mảnh đồ ăn vỡ, thậm chí đôi lúc còn thấy được cả bao cao su đã sử dụng qua.

Đúng là một thế giới của bọn não tàn.

Thứ duy nhất khiến cậu chú ý nhiều hơn chính là những mẩu vụn rất không rõ ràng của quả óc chó, loại rác này trên tầng thượng cũng không có gì hiếm lạ, nếu không phải trước đó Tưởng Thừa đã bắn xuống một quả trên giày cậu, căn bản cậu cũng sẽ không chú ý tới đống mảnh vỡ nhỏ bé này.

Những mảnh vỡ nhỏ bé này là do Tưởng Thừa làm ra.

Học bá muốn làm gì đây?

Mặc dù cậu không lo Tưởng Thừa sẽ làm ra chuyện gì quá giới hạn, nhưng vẫn là có chút để tâm.

Bởi vì bất chấp điều Tưởng Thừa muốn làm là gì đi nữa, cũng vì cậu mà thôi.

Thi đấu nhảy lầu của não tàn cũng phải có trọng tài, cũng gọi là người trung gian, người này Cố Phi biết, coi như là lão đại ở ẩn nào đó của ngày trước, mọi người đều gọi anh ta là Hổ ca, bây giờ do Hổ ca hô lên tuyên bố màn bắt đầu này, cũng thể hiện rằng cuộc đấu tương đối công bằng.

Mặc dù đã ở ẩn, nhưng tuổi tác của Hổ ca cũng không lớn bao nhiêu, chưa quá 30 tuổi, lúc Cố Phi ở trường dạy nghề còn từng cùng anh ta chơi bóng, lúc đó Hổ ca đã không còn quản đến chuyện "trên giang hồ", còn một bộ dáng người từng trải mà nói với cậu những chuyện kiểu như quay đầu là bờ.

Bây giờ xem như "quay đầu là bờ" sao?

Cậu căn bản không nghĩ đến chuyện muốn đi vào trong nước, lại phải vác theo một câu "quay đầu là bờ", nghĩ lại cũng thật là thú vị.

("giang hồ" nghĩa theo mặt chữ là sông và hồ, Cố Phi từ đầu vốn không hề muốn đi vào trong "sông và hồ", nhưng bây giờ cho dù có muốn "quay đầu" lại cũng không còn thấy và lên được "bờ" nữa).

Cố Phi nhìn "chướng ngại vật trên đường" ở phía trước, không tính xem bước nào phải mạnh dạn bước nào phải né, việc nhất định phải làm như hất ra vài món đồ, cậu không muốn cân nhắc quá nhiều.

Chuyện cậu muốn làm chính là chạy đi, nhảy qua, rơi xuống.

Bị thương rồi sẽ kết thúc, không bị thương thì tiếp tục.

Điều duy nhất cần kiểm soát chính là việc bị thương chỉ nên xảy ra trễ một chút, nếu như chỉ vừa nhảy lần đầu tiên đã bị thương, khán giả chưa thỏa mãn có khả năng sẽ yêu cầu phải mang vết thương mà tiếp tục.

Hơn nữa cậu đã chọn sẵn cho mình vị trí và phương thức bị thương.

Hổ ca giơ tay lên, trên tầng thượng vang lên âm thanh ồn ào của đủ thứ tiếng rít và huýt sáo.

Tiếp đến là tay Hổ ca hất xuống.

Cố Phi căn bản không quan tâm đến việc Hầu tử ở bên đó đã xuất phát hay chưa, hay làm sao mà xuất phát, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào mép tầng thượng mà xông ra.

[Em nói một hai ba, đập tan quá khứ…]

Chân phải của Cố Phi ở vị trí ngoài mép bìa của tầng thượng dùng sức đạp một cước, cơ thể quấn lấy gió nhảy lên.

[Dưới chân là một vùng tối tăm, phía trước là ánh sáng rạng ngời từ ngọn lửa]

Có lay động của ánh lửa và dịch chuyển của những cái bóng sáng tối đan xen.

Giây phút nhảy lên giữa không trung Cố Phi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, phần muốn la to một tiếng, phần lại muốn cười.

Cậu nhếch môi lên.

Điểm rơi gần như có thể đoán trước được, một cú nhảy dùng lực này của cậu đã vượt qua được thùng bia nát bị ném ở sát mép tầng thượng bên này.

Cũng có thể tránh được hai chai đồ uống.

Đạp trúng chai đồ uống cũng sẽ không sái chân nhưng lại làm người ta mất đi thăng bằng, trong loại quán tính lớn thế này mà đạp trượt hậu quả sẽ không lường trước được.

Nhưng cùng lúc cậu bắt đầu hạ xuống, bên cạnh đột nhiên lăn ra một chai bia.

Chai bia này lăn tới điểm rơi của cậu, khiến trong lòng Cố Phi chợt trầm xuống.

Cậu đã không còn cách nào, cũng không còn thời gian để khống chế cơ thể, một chân này nếu như đạp phải vào chai…

Bỏ mẹ đi.

Cố Phi nhắm mắt lại, tùy ý bỏ mẹ nó đi.

Quả óc chó bắn tới gần vị trí miệng chai, cơ hồ là cùng lúc với Cố Phi hạ xuống mà gia tăng tốc độ, lăn ra khỏi chân của Cố Phi.

Tư thế tiếp đất của Cố Phi rất đẹp, không hề lắc lư, vững vàng và kiên định, nương theo quán tính nhẹ nhàng lộn một vòng trên tầng thượng rồi lập tức đứng dậy.

Tưởng Thừa lặng đi trong âm thanh hỗn độn huyên náo vang lên với đủ loại tiếng rít, huýt sáo và âm thanh thiết côn gõ vào thùng dầu, thở ra một hơi thật dài, đặt mông ngồi xuống đất.

"Tốt lắm" – Sau hai giây trì hoãn, cậu lần nữa móc ra hai quả óc chó – "Mọi người đều đã thấy hết rồi, hít thở sâu quả là có ích trong việc xoa dịu căng thẳng và nỗi sợ hãi… Đệt."

Tay của Tưởng Thừa run bần bật, cầm lấy quả óc chó hai lần đều từ miếng da buộc dây ná mà rơi xuống: "Xem ra tuyển thủ Tưởng Thừa lần đầu tiên tiến hành bắn trong loại áp lực lớn như thế này, tay của cậu ta run đến mức… vũ khí cũng cầm không nổi."

"Thật ra chân tôi cũng phát run rồi" – Tưởng Thừa khom người, tay chân di chuyển tới mặt bên của gác xép nhỏ, khoảng cách ở đây gần với tòa nhà thứ hai hơn một chút, dưới loại ánh sáng này, khoảng cách cho dù chỉ gần hơn một mét cũng là ổn định hơn được một chút, đầu gối cậu chống trên nền xi măng mép tầng thượng – "Thật muốn đi tè quá".

Cố Phi không bị thương, Hầu tử cũng không bị thương, nếu phải so sánh thì Cố Phi nhảy đẹp hơn, tư thế tiếp đất cũng đẹp hơn Hầu tử nhiều.

Có điều đây chỉ mới là hiệp đầu.

Tưởng Thừa từ giữa hai nhánh của ná nhìn tình hình của tòa nhà thứ hai, hiện tại có lẽ đang đợi người từ tòa nhà thứ nhất đi xuống, cho nên người ở trên tầng thượng đều đang đi đi lại lại.

Mấy phút sau Tưởng Thừa nghe thấy từ phía đối diện truyền tới tiếng nhạc.

"Rõ ràng là kẻ ngốc, lại cứ tưởng mình hay, cả ngày chỉ muốn mỹ nữ trên thiên hạ nhảy hết vào lòng mình…"

(link bài hát: https://www.youtube.com/watch?v=UhIRlJYt_N8)

Vừa nghe qua liền thấy được mùi của một tiệm hair salon kết hợp giữa nông thôn và thành thị.

"Đúng là… " – Tưởng Thừa nhịn không được phải "chậc" một tiếng – "Một lời khó nói hết mà…"

Kiểu thanh niên nông thôn tựa như chậm phát triển này khiến cậu cạn lời, những tên ngốc trên mô tô treo hai cái loa cảm thấy bản thân mình là thiên hạ đệ nhất đẹp trai tiêu sái nhất định là đồng môn, cùng chung một thầy mà ra.

Cố Phi nói mấy câu với Lý Viêm từ tòa nhà thứ nhất đi qua, châm một điếu thuốc ngậm vào miệng, đứng trên tầng thượng nhìn về phía trước.

Tưởng Thừa cũng móc ra một điếu thuốc quay lưng lại kéo áo lên để chắn gió, rất nhanh đã châm lên, hút một hơi.

Sau đó ngồi xuống bên tầng thượng, nhìn về Cố Phi bên đó.

Từ cú nhảy hạ đất của Cố Phi cho tới hiện tại, nhịp tim điên cuồng của cậu đã từ từ được điều hòa lại, có thể bình tĩnh mà nhìn chăm chú Cố Phi.

Trên mặt Cố Phi không mang biểu cảm gì, hút một điếu thuốc như vậy trông như là đang nhìn, lại cũng như đang thẫn thờ.

Tưởng Thừa cùng cậu cứ thế cùng nhau thẫn thờ.

Cố Phi không giống với tất cả những người ở đây, không giống với bao kẻ sống trong đủ loại kích động, từ lúc Cố Phi bước ra bước chân đầu tiên Tưởng Thừa đã cảm thấy được.

Điều Cố Phi muốn không phải là "tôi thắng rồi", không phải là tiếng hét chói tai và những ánh nhìn, thứ cậu ấy muốn chỉ là kết thúc.

Kết thúc gút mắt với Hầu tử, kết thúc những quá khứ ngày hôm đó mà cậu ấy đã bình thản kể lại.

Không ai chú ý tới chai bia kia đột ngột tăng tốc, cũng không ai chú ý tới quả óc chó bên cạnh chân Cố Phi bởi vì đồng thời đập lên chai bia mà va xuống đất mà vỡ thành mảnh vụn.

Tốc độ quá nhanh, thậm chí tới lúc Cố Phi chống tay xuống đất sờ thấy được vỏ cứng của quả óc chó mới biết được vì sao mình không đạp phải vào chai.

Cậu hiện tại rất muốn, vô cùng muốn gửi cho Tưởng Thừa một tin nhắn, muốn nhìn qua tòa nhà bên đó, nhưng mà cậu không dám.

Dưới tình huống này mỗi một phản ứng của cậu đều sẽ bị người khác chú ý, chỉ cần cậu nhìn qua bên đó, biết đâu sẽ còn có người đi qua.

Cậu nhìn chăm chú vào những mảnh óc chó bị người đi qua đi lại đạp cho nát vụn rồi đá đi tan tác, không hiểu được trong lồng ngực đang mang cảm giác gì.

Cậu không muốn kéo Tưởng Thừa vào những chuyện này, nhưng Tưởng Thừa vẫn dùng loại phương thức "không đếm xỉa đến" mà xuất hiện.

Thừa ca ở khắp mọi nơi.

Một câu nói mang theo đầy mùi trẩu tre dường như muốn phá banh màn hình mà phả vào mặt này, bây giờ nghĩ tới lại cảm thấy ấm áp đột nhiên lan tỏa trong cơ thể.

Cảm giác Tưởng Thừa mang tới cho cậu không chỉ đơn giản là "ưu tú", nét thuần khiết luôn hiện lên, trong vắt là thế, ẩn dưới phong thái trẩu tre ngút ngàn và thi thoảng nổi quạu của cậu ấy, mỗi lần lấp lóa nơi khóe mắt cậu ấy giữa bộn bề cuộc sống này, đều khiến trái tim Cố Phi xao động.

"Các thanh niên não tàn bắt đầu dọn sân rồi" – Tưởng Thừa nhắc người lên, vẫn là quỳ một chân xuống đất, thực ra nếu như đứng dậy, từ đối diện cũng sẽ không có người phát hiện, tầm nhìn sẽ tốt hơn một chút, nhưng đứng trên mép đỉnh tầng năm của một tòa nhà trong cảnh tối lửa tắt đèn, cậu quả thực không có cách nào vực bản thân mình đứng dậy, cậu kéo chặt dây ná – "Xem ra cú nhảy thứ hai sắp bắt đầu rồi… Đệt, không nói nữa, mời mọi người tự xem đi".

Tòa nhà thứ ba thấp hơn tòa nhà thứ hai một tầng, chiều rộng cũng rộng hơn một chút… Tưởng Thừa cảm thấy lòng bàn tay mình đang ra mồ hôi, cậu không thể không mừng vì mình đã chọn hàng loại một chống trơn trượt, nếu đổi lại là cây ná hàng loại hai ngày hôm đó dùng giữa buổi chụp ảnh, không chừng hát nữa cả cây ná cũng sẽ bị bắn ra ngoài.

Ở lầu thấp hơn, các thanh niên não tàn đã bắt đầu ném đồ ra giữa, những thanh gỗ tròn đang cháy cũng đều đã được ném ra, ngược lại càng làm cho tầm nhìn ở dưới đất tăng lên ít nhiều

Tưởng Thừa thở chậm lại, nhắm chuẩn vào một thanh gỗ tròn ở đỉnh tòa nhà thứ ba, ngoại trừ cục gạch và chai rượu, thanh gỗ tròn này mang tính nguy hai nhất với hướng chạy của Cố Phi, đạp phải rồi trăm phần trăm là mắt cá chân sẽ bị vặn gãy, nếu như là thanh gỗ vuông thì đã tốt hơn nhiều, dù có đạp phải chân cũng sẽ không bị trẹo qua hai bên.

Vẫn là một người đứng ở giữa như cũ, đứng đối mặt với Cố Phi và Hầu tử giơ tay lên.

Tiếp đến là hất xuống.

Hai người đồng thời xông ra, Cố Phi vẫn là trạng thái như thế, tốc độ như thế, từ mép tầng thượng bay ra.

Bởi vì chiều rộng lớn hơn, Tưởng Thừa thậm chí thấy được chân của Cố Phi trong không trung đạp thêm một bước, khiến cho cơ thể tiếp tục gia tốc.

Nếu như hiện giờ không phải đang quá căng thẳng, Tưởng Thừa nhất định sẽ vì động tác bay lượn đẹp trai lồng lộng này của Cố Phi mà trầm trồ khen ngợi, chân dài đến vậy, cất bước nhảy ra đẹp đến vậy…

Nhưng ngay lúc này, trên sân thượng của tòa nhà thứ ba mà Tưởng Thừa luôn dán mắt đến xuất hiện một trận gây rối, tình huống cậu không làm sao ngờ tới đã xuất hiện.

Ngoài ván gỗ và cây gậy còn có thứ gì đó nhìn không ra được bị người từ hai bên ném lên khoảng không trên tầng thượng.

Tao! Đệt! Cả! Nhà! Mày!

Khiếp sợ và phẫn nộ của Tưởng Thừa trong giây phút này quả thực đạt đến đỉnh điểm của cả một đời, giây phút này cậu dường như muốn lấy ra bi thép bắn vào mấy đứa não tàn ở hai bên, tốt nhất là xuyên qua luôn đi, để cho bọn người não thiếu oxi này đều mẹ nó được thông khí một chút!

Nhưng cậu không có thời gian để nghĩ nhiều nữa, cậu thậm chí còn muốn cảm ơn những đứa hưng phấn quá độ ném đồ trước này, nếu như lúc Cố Phi tiếp đất tụi nó mới bắt đầu ném, nói thế nào đi nữa cậu cũng không có thời gian phản ứng kịp.

Giữa dọn dẹp chướng ngại vật dưới chân và chướng ngại vật trên không, Tưởng Thừa chọn trên không.

Cậu nhìn không rõ được tình hình tiếp đất của Cố Phi, đủ loại chướng ngại vật đã ngăn tầm mắt của cậu lại, cậu như ngừng thở, không còn thời gian để suy nghĩ nữa rồi.

Ná không phải là súng, óc chó không phải là đạn, cậu không thể nào mà chờ lúc đồ bay tới Cố Phi mới ra tay, cậu chỉ có thể trong giây phút ngắn ngủi tìm ra vật có lực sát thương lớn nhất với Cố Phi.

Phương thức với độ khó cao thế này cậu cơ hồ chưa từng thử qua, lúc này trong não cậu rối thành một nùi, trộn lẫn với tiếng la hét điên cuồng ở đối diện hòa thành một mảnh.

Trong đám người đó có đứa lấy ra một viên đá, cùng lúc đứa nảy ném ra, Tưởng Thừa mạnh mẽ căng dây ná.

Đong đo trước vấn đề không lớn, nhưng góc độ chỉ có thể là phỏng chừng.

Viên đá dường như ngay lúc sát vị trí mặt của Cố Phi mà bị bắn lệch đi, hơn nữa còn đâm vào một ván gỗ ở bên cạnh đang bay tới, ván gỗ cùng lúc lại bị lệch hướng, quẹt một chút qua mặt của Cố Phi mà bay ra.

Suốt toàn bộ quá trình, mặt Cố Phi cũng không hề nghiêng đi một chút nào, dưới loại tình huống hỗn loạn thế này, cậu ấy lại như không hề cảm thấy bất cứ điều gì, chỉ là lúc ván gỗ quẹt qua trên mặt, Tưởng Thừa mới thấy được Cố Phi có chút dao động.

Đệt!

Trên ván gỗ chắc chắn là có đinh.

Cậu đã không còn thời gian để dọn dẹp chướng ngại vật dưới chân Cố Phi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Phi hạ đất, trong một đống đồ ngổn ngang mà lệch ngã, rồi lăn sang một bên.

Tiếp đến là những đồ vật trên không đều đã đập xuống.

Đầu không bị vật nặng đánh trúng, Cố Phi có thể đoán được đó là nhờ vào Tưởng Thừa.

Nhưng lúc rơi xuống vẫn đạp phải thứ gì đó, cậu cảm thấy chân trái của mình bị nghiêng lệch ra bên ngoài hơi nhiều.

Hẳn là như vậy rồi.

Cậu cắn răng dùng chân phải rơi theo sát mà mạnh mẽ đạp xuống đất, thuận theo quán tính mà lăn về bên trái.

Dưới đất một mảnh hỗn độn, trong những giây ngắn ngủi này cậu căn bản không cảm thấy được bất kỳ đau đớn gì, chân và tay chắc chắn đã bị thương rồi, nhưng cậu không cách nào đoán được là bị thương ở chỗ nào.

Vào khoảnh khắc cuối cùng lúc dừng lại cú lăn, tay cậu chống phải một lon đồ hộp ở bên cạnh.

Cảm giác bàn tay bị mép lon đồ hộp cắt lại rất rõ ràng, cậu khống chế lại mức chịu lực của bàn tay, ngã xuống đất ở bên cạnh.

Lưu Phàm là người đầu tiên xông lại, nhào tới bên người cậu: “Bị thương ở đâu rồi!”

"… Chân." – Cố Phi nhíu mày, ôm lấy chân trái mình.

"Gãy rồi?" – Lý Viêm đá ra tạp vật ở bên cạnh, vươn tay chạm một chút vào chân cậu.

"Ah!" – Cố Phi la lên – "… Đừng đụng."

Những người bên cạnh đều đã vây tới, người người đều mang bộ mặt phấn khởi.

Hầu tử ở bên đó ngã cũng không hề nhẹ, Cố Phi có thể nhìn thấy nó được người khác kéo từ dưới đất lên, nhìn thấy Hầu tử mặc dù dưới chân có chút lắc lư nhưng vẫn còn đứng được, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, ngã ra mặt đất sau lưng.

Chính là như vậy.

Cuối cùng.

Kết thúc rồi.

Hầu tử hất người đang dìu nó ra, từ từ qua lối đi mà đám người nhường ra, đi tới bên cạnh Cố Phi, khom lưng dòm cậu.

Cố Phi không lên tiếng.

"Hình như bị gãy chân rồi." – Có người ở kế bên nói.

"Phải không?" – Trên mặt Hầu tử tức khắc lộ ra nét tươi cười, nhìn chân của Cố Phi – "Là chân này sao? Đã biến dạng rồi?"

Không đợi người khác nói chuyện, nó đã đá đá lên chân Cố Phi: "Bị thương không nhẹ ha?".

Cơ thể Cố Phi chợt co rút lại, đau đớn tới cuộn qua bên cạnh.

"Tới đây là được rồi" – Lưu Phàm đứng dậy, chắn ở trước mặt Hầu tử – "Dám cược dám thua, ván này Cố Phi thua rồi".

"Đáng tiếc mà" – Hầu tử khoanh tay, mặc dù trên trán có máu chảy xuống, nhưng thần sắc lại vô cùng vui sướng – "Cứ tưởng thằng nhóc này có thể cùng tao chơi tới lầu hai."

Lưu Phàm không tiếp lời nó, nhìn qua Hứa ca vừa đi qua từ tòa nhà ban nãy.

"Hổ ca nói cho một câu đi?" – Hứa ca nói với Hổ ca từ nãy tới giờ vẫn chưa nói câu nào.

"Đứng dậy không nổi rồi à?" – Có người hô lên.

Lời này rất rõ ràng, chỉ cần Cố Phi còn có thể đứng dậy, việc này chắc chắn vẫn chưa thể kết thúc.

Hổ ca đi tới ngồi xổm bên cạnh Cố Phi, nhìn bắp chân xuyên qua lớp quần cũng có thể thấy được đã biến dạng, vươn tay nắm lấy vị trí xương gãy, ngón tay ấn ấn.

Cố Phi mạnh mẽ hít vào một ngụm khí, âm thanh cũng không còn phát ra được.

Hổ ca nhìn cậu chăm chú không nói.

Cố Phi vặn lông mày, cùng Hổ ca bốn mắt nhìn nhau.

Mấy giây sau, Hổ ca buông tay ra rồi đứng dậy: "Gãy chân rồi."

Bốn phía vang lên một trận âm thanh oán trách kèm theo tiếc nuối.

"Trận vượt vách này là phương thức hai người tự chọn, giải quyết một lần, hậu quả tự chịu, mọi người đều là nhân chứng" – Hổ ca nói – "Bây giờ ân oán giữa hai người đã sạch rồi, còn vấn đề gì không?".

Hổ ca nhìn Hầu tử, Hầu tử nhìn thoáng qua Cố Phi vẫn còn đang nằm trên đất: "Không còn vấn đề gì".

"Còn vấn đề gì nữa không?" – Hổ ca lại nhìn qua Cố Phi.

"Không còn" – Cố Phi nói.

"Đi bệnh viện đi" – Hổ ca vung tay – "Sau này đường ai nấy đi."

Tưởng Thừa dựa vào tường của gác xép nhỏ, cậu không biết Cố Phi ở đối diện đã bị thương thành dạng gì, chỉ biết là Cố Phi không đứng dậy được, hơn nữa cho dù khoảng cách như thế này cậu cũng có thể thấy được trên tay Cố Phi toàn là máu.

Người ở bên đó nói cái gì cậu không nghe rõ, chỉ cảm thấy toàn thân mình như nhũn ra, tay run cầm cập, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, một màn ngã xuống trùng trùng lăn qua của Cố Phi ở trước mắt cậu lặp lại

mà hiện lên.

Lần này ngã tới mạnh như vậy, cậu dường như cũng cảm thấy được đau đớn.

Sau khi Lưu Phàm cõng Cố Phi lên, cậu cũng không còn dám nhìn qua bên đó nữa, châm một điếu thuốc lên ngậm vào.

Cho dù như thế nào, thương tích chắc chắn là phải bị, nếu như chỉ là gãy chân thì đã là kết cục tốt nhất rồi.

Cố Phi dùng phương thức bất đắc dĩ lại không biết sợ càng như không quan tâm này mà kết thúc một số chuyện, một số chuyện mà có lẽ những người khác cảm thấy không hề cần thiết bây giờ phải vội vã đi giải quyết.

Trong khoảnh khắc Cố Phi không để ý gì mà bay lên, kiên định mà nhảy ra phía trước, Tưởng Thừa đã cảm thấy không cần phải suy nghĩ thêm gì nữa.

Sợ hãi, căng thẳng, lo lắng mà cậu phải chịu trong khoảnh khắc đó, đều là trước giờ chưa từng cảm nhận qua, đối với bất cứ người nào, cậu cũng chưa từng bị hoảng loạn hung hăng níu chặt lại như vậy.

Người ở đối diện đã tản đi, chỉ còn lại lác đác vài ba người đang ở dưới lầu lấy xe chuẩn bị rời khỏi.

Tưởng Thừa ngồi ở bên gác xép đã hút hết ba điếu thuốc.

Cậu dập đi đầu thuốc, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, đợi sau khi người đi hết rồi lại đi xuống.

Trong lúc này điện thoại reo lên, tốc độ tay này, cậu cảm thấy bản thân móc điện thoại ra cũng không còn cần tới thời gian nữa.

Là Cố Phi gửi tới cho cậu một tin nhắn.

– Tôi không sao

Loại an ủi không hề có bất kỳ tác dụng này quả thực khiến Tưởng Thừa muốn mắng người.

– Cậu ở đâu

– Trong tiệm, cậu tới đi.

Tới ông nội cậu á! Tưởng Thừa một trận cạn lời, chân bị vậy rồi còn không tới bệnh viện! Lại còn trở về tiệm! Cứ để cho cái trạm xá kế bên xử lý à?

Tưởng Thừa không nhắn tin lại cho Cố Phi, cầm lấy đồ, khom người tới mép tầng thượng nhìn xuống, bên dưới đã không còn người.

Nhưng một cái nhìn này lại khiến đầu cậu cảm thấy một trận choáng váng, có lẽ là thần kinh gắt gao căng cứng đột nhiên đã lỏng xuống, nỗi sợ độ cao do lầu năm mang tới đã như sóng biển mà ập lên, còn mãnh liệt hơn cả bình thường.

Chân cậu chợt mềm nhũn ngồi xuống bên mép tầng thượng, qua một hồi lâu mới thả lỏng lại tinh thần.

"Cái đệt!" – Cậu khẽ mắng một tiếng, xoay người lại quỳ trên đất, tay chống đất mà kéo theo cặp sạch từ từ bò tới bên cầu thang – "Bà cha nó, trong đầu tuyển thủ Tưởng Thừa mười ngàn con llama đang nhảy qua tòa nhà, cậu ta chắc chắn vô cùng vui mừng khi bộ dạng sợ hãi này của bản thân không bị người khác nhìn thấy…"

(Llama là lạc đà không bướu, đọc là Căonímă, ĐMM là Cāo nǐ mā)

Trước khi đi xuống khỏi tòa nhà, Tưởng Thừa lại quét mắt một vòng bên ngoài cửa sổ, xác định đúng là không còn ai nữa mới bước ra ngoài.

Rác ở dưới lầu lại nhiều lên không ít, rất nhiều đều là từ trên đỉnh tòa nhà ném xuống, nhìn qua trông như là bị thiên tai, một cái thùng dầu đã bị đá lăn ở dưới đất, mảnh gỗ còn chưa đốt xong từ bên trong hực lên ánh lửa lúc sáng lúc tối giữa đường.

Tưởng Thừa từ đống hỗn độn này chầm chậm đi qua, đá mấy mảnh gỗ lớn vào trong rãnh nước ở bên đường.

Đèn đường chỉ có tại mấy tòa nhà đó, sau khi quẹo qua một con đường chỉ còn lại ánh trăng.

Cứ vậy đi đến đầu đường, lúc nhìn thấy yên sau xe đạp của mình không biết làm sao mà bị đạp nghiêng đi, cậu mới phát hiện chân của mình có chút ê ẩm.

Chơi xong một trận bóng, lại quỳ gối suốt trên tầng thượng… Nhưng mà so ra thì chân của não tàn số 1 mới thật sự thảm… Cậu nhíu mày, leo lên xe dồn sức đạp đi.

Một đường quả thực nhanh như điện chớp, cảm giác như đạp xe hơn cả giải F1, lúc nhìn thấy đèn trong tiệm nhà Cố Phi còn đang sáng, cậu mới chợt chậm lại.

(F1 [Formula One]: là một môn thể thao tốc độ chuyên về đua ô tô bánh hở cao nhất theo định nghĩa của

Liên đoàn Ô tô Quốc tế)

Tưởng Thừa ném xe đạp qua bên đường cũng không thèm khóa lại, chạy xông vào trong cửa tiệm, lúc vén rèm lên Tưởng Thừa đã thấy được cửa cuốn đã kéo xuống một nửa, nhưng động tác lại không theo kịp não, cậu đụng vào cửa "oành" một tiếng.

"Ày!" – Trong tiệm truyền đến tiếng giật mình của Cố Phi – "Thừa ca?"

"Ông nội Tưởng của cậu đây!" – Tưởng Thừa la lên, khom người xuống chui vào trong tiệm, vừa nhấc mắt đã thấy được Cố Phi đang đứng trước cửa của căn phòng nhỏ.

Ống quần trái xắn tới đầu gối, bắp chân quấn lấy băng gạc và thanh nẹp, trên tay cũng băng lại băng gạc thật dày, trên mặt cũng dán một miếng băng gạc.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu, nửa ngày sau mới phản ứng lại, dùng một loại ngữ khí thâm tình "tôi thật sự vô cùng thông cảm cho loại não tàn như các cậu" mà nói một câu: "Ngài vẫn còn đứng được sao? Sao ngài không chơi luôn một màn dance battle đi cho rồi?".

Cố Phi ngây người tới mười phút sau mới đột nhiên cười phá lên, dựa vào khung cửa cười đến nổi không ngừng lại được.

"Cười con mẹ cậu!" – Tưởng Thừa chỉ vào cậu, lên cơn giận dữ – "Cậu còn cười một tiếng nữa có tin tôi đánh cậu hay không? Đồ ngu!"

"Thừa ca" – Cố Phi bắt lấy tay của cậu, ấn xuống – "Thừa ca, tôi không sao hết".

"Cậu có sao mới mẹ nó tốt đó! Não tàn số 1!" – Tưởng Thừa mắng.

"Tôi thật sự không sao hết." – Cố Phi nâng chân trái lên, đụng vào khung cửa hai cái – "Tôi không…"

"Cái đệt?" – Tưởng Thừa suýt chút nữa phải đưa tay ra hứng lấy tròng mắt mình – "Là ý gì?"

"Tôi không bị thương gì hết" – Cố Phi nâng tay phải đang quấn băng gạc lên – "Chỉ có tay bị thương, còn bị trầy da chút đỉnh, chân tôi không có bị thương".

Tưởng Thừa nhìn cậu, cảm giác bản thân có phần chưa hoàn hồn lại: "Chân không sao?"

"Ừm" – Cố Phi đi qua kéo cửa xuống, đi vào trong phòng nhỏ – "Tôi…"

“Thật sự không sao?” – Tưởng Thừa nhìn cậu đi tới đi lui đúng là không giống như người bị thương, bỗng nhiên có loại cảm giác kích động không nói nên lời, giống như bị mất đi một ngàn tệ xong lại phát hiện ra nó chỉ đang quay trong máy giặt.

“Thật mà” – Cố Phi cười.

“Đệt, thật á?” – Tưởng Thừa đi qua gõ gõ lên chân cậu – “Đệt!”

“Thật mà thật mà thật mà thật mà” – Cố Phi nói – “Đừng lo lắng nữa.”

“Vậy tôi thấy chân của cậu… ” – Tưởng Thừa khoa tay múa chân một chút – “Đã bị thành như thế rồi mà!”

Cố Phi từ bên tường lấy qua một thanh thép bị cong ở giữa: “Cái này là tôi dùng để phòng ngừa trẹo chân và…”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa cầm lấy nhìn nhìn – “Vị tiểu ca này, kỹ xảo biểu diễn của cậu thật có chút kinh người nha?”.

“Tôi cứ nghĩ sẽ bị gãy xương chỗ nào đó, nhưng không ngờ té xuống lăn thêm mấy vòng cũng không có gì” – Cố Phi nói – “Nên đành phải diễn thôi.”

“Không phải còn có người đến kiểm tra vết thương sao?” – Tưởng Thừa tới tới lui lui mà nhìn thanh thép – “Anh ta không thấy được nguyên cây xương* của ngài đều dài ra tới bên ngoài rồi sao?”

(*“xương” ở đây còn có nghĩa là bản chất)

“Có lẽ đã phát hiện rồi” – Cố Phi dựa lên đầu giường – “Nhưng anh ta không nói.”

“… Ngày mai phải đi tặng cho một tấm cờ thưởng, cảm tạ Lôi Phong sống.” – Tưởng Thừa nói.

(Lôi Phong là chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn; ý nói Hổ ca là Lôi Phong sống)

“Cảm ơn.” – Cố Phi nói.

“Cái gì?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Cảm ơn cậu bách phát bách trúng.” – Cố Phi cười.

"… Không có gì" – Tưởng Thừa hất hất tay – "Tôi cũng sắp… bị dọa chết rồi."

Cố Phi tiếp tục cười, Tưởng Thừa nhìn cậu: "Lại muốn cười ngốc sao? Tốt xấu gì thì tụi mình cũng là người sắp bước vào đội ngũ người trưởng thành, cậu có thể… "

Cố Phi ấn vết thương trên mặt, cười càng dữ hơn, Tưởng Thừa bị cậu lôi kéo tới mức lời cũng nói không xong, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, đưa mặt xuống đất cười điên cuồng một trận.

Giống như là ăn mừng, cũng giống như là phát tiết, còn càng là bởi vì chân của Cố Phi không có chuyện gì mà cảm thấy vui sướng và nhẹ nhõm.

Cười xong một trận này, hai người đều không nói chuyện nữa.

Cố Phi dựa trên đầu giường nhẹ thở ra một hơi.

Tưởng Thừa cúi đầu, lấy tay chà chà lên mặt.

"Cậu không khóc đó chứ?" – Cố Phi xoay đầu nhìn cậu, ngồi dậy.

"Không có" – Tưởng Thừa cúi đầu, tay nắm lại với nhau mà nắn bóp qua lại, qua rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, hít vào một hơi – "Cố Phi."

"Ừm?" – Cố Phi đáp.

"Cậu có bao giờ nghĩ tới việc" – Tưởng Thừa nói có hơi vất vả, nhưng lại không hề có bất kỳ ngắt quãng hay do dự nào – "Quen bạn trai không?"

55. Chương 55

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, trong phút chốc này tự thấy nói chi đến việc trả lời, ngay cả chuyện làm cho nét mặt khỏi hiện lên vẻ giật mình và ngỡ ngàng cũng đã rất khó khăn.

Đây là lần thứ mấy rồi? Tưởng Thừa cứ bất thình lình như thế, không chừa cho cậu chút khoảng trống nào để suy nghĩ.

Cậu gọi Tưởng Thừa qua đây chẳng qua là muốn cậu ấy đừng lo lắng, sau khi bọn Lưu Phàm, Lý Viêm đã cột xong cho cậu thanh nẹp giả rồi rời đi, cậu lập tức gửi cho Tưởng Thừa một tin nhắn. Cậu không rõ tình hình của Tưởng Thừa, nhưng cậu biết Tưởng Thừa thấy cậu ngã ở trên sân thượng nhất định sẽ sốt ruột, cậu chỉ định kêu Tưởng Thừa qua đây xác nhận rõ là cậu hoàn toàn không có chuyện gì, có thể yên tâm.

Nhưng mà cỡ nào cậu cũng không nghĩ là Tưởng Thừa sẽ đột nhiên đưa ra một vấn đề như vậy.

Trong cơn chớp nhoáng gió giật đì đùng* này, suy nghĩ của cậu xoay chuyển chắc hơn một vạn ba ngàn lượt, bao nhiêu suy nghĩ lóe lên này có thể chất đầy cả một cái sân bóng.

(*Điện quang thạch hỏa(　)/Điện quang hỏa thạch(　): ánh chớp; tia đá lửa | vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, sát na; vụt lướt qua | hành động cấp tốc | bỗng nhiên phát động.)

Không biết là vô tình hay là cố ý, vấn đề này Tưởng Thừa lại chừa cho bản thân đủ khoảng trống, ít ra cậu ấy không hỏi 'cậu có bằng lòng yêu đương với tôi không'.

Bất luận cậu trả lời thế nào, Tưởng Thừa đều có không gian xoay xở.

Mà cậu hiểu rất rõ Tưởng Thừa muốn có câu trả lời như thế nào, vấn đề này nhìn qua thấy đường xoay sở rất rộng lớn, thực tế lại chỉ có thể là một câu trả lời duy nhất.

Đúng, đã nghĩ đến mà, tôi muốn cùng với cậu.

Cố Phi rất muốn trực tiếp đưa ra câu trả lời như vậy, nhưng câu nói vốn nên buột miệng nói ra ngay này, trong phút chốc lại thực sự khó mà nói ra khỏi miệng.

Bởi vì cậu không biết Tưởng Thừa mong muốn một người bạn trai như thế nào, có lẽ Tưởng Thừa cũng chưa từng nghĩ tới.

Thực ra ở tuổi này vốn là nên như vậy, dù cho có suy nghĩ qua vẫn nghĩ không được quá xa, quá lâu dài, có phải tôi đã thích rồi không, phải, hiện tại đúng là thích rồi, tôi hiện tại đúng là bằng lòng, ngay bây giờ đúng là muốn yêu nhau… Còn cần cái gì nữa? Không cần nữa thì phải.

Nhưng cậu lại suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ Tưởng Thừa quá xúc động, có lẽ Tưởng Thừa chẳng hề xúc động, chỉ là lựa chọn một thời điểm có vẻ rất kích động.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Cố Phi cảm thấy mình không thể trong thời gian ngắn như vậy mà xác định được suy nghĩ của Tưởng Thừa và bày tỏ suy nghĩ của mình, cậu muốn có một người bạn trai như thế nào? Muốn yêu nhau như thế nào?

Dưới loại tình huống này, bất luận cậu trả lời thế nào cũng đều quá qua loa.

Cậu cảm thấy trước mắt mình chỉ có thể kéo dài thời gian thêm một chút, để cả Tưởng Thừa và bản thân

cậu làm rõ suy nghĩ của đối phương.

"Yêu … sớm sao?" – Cố Phi nói xong cũng ngậm miệng luôn.

"Hồi nãy cậu bị lỗ đầu rồi phải không?" – Tưởng Thừa dùng một ánh mắt ra chiều 'yêu thương trẻ khuyết tật trí tuệ đến nói không nên lời' mà nhìn vào cậu, khiến cậu cảm thấy lúc này mình mà tiếp tục nói chuyện ngu thêm nữa chắc chỉ còn nước nhìn lơ sang tòa lầu mà cười ngơ ngơ giữa màn đêm.

"Ý của tôi là…" – Cố Phi định giải thích một chút nữa, nhanh chóng sắp xếp lại từ ngữ của mình.

Mà Tưởng Thừa lại đột nhiên đứng lên.

Cố Phi theo bản năng cũng đứng lên, cậu không hy vọng Tưởng Thừa trong tình huống như vậy lại bỏ đi, càng không muốn làm Tưởng Thừa thấy cậu đang phân vân về vấn đề này, sau khi hai cậu đã làm quá nhiều chuyện vượt ngoài phạm vi "bạn cùng bàn" như thế.

Không chờ cậu mở miệng, Tưởng Thừa vừa cau mày đột nhiên nôn khan một cái.

Cố Phi cảm thấy bản thân rất kinh hãi, một câu nói lại có thể khiến cho Tưởng Thừa bị buồn nôn đến vậy sao?

"Nhà vệ sinh đâu?" – Tưởng Thừa cắn răng hỏi cậu một câu.

"Phía sau" – Cố Phi chỉ chỉ – "Bên cạnh nhà bếp…"

Lời còn chưa nói hết, Tưởng Thừa đã xông ra ngoài, băng qua cửa sau lao tới sân sau.

Cố Phi vội vàng đi cầm bình nước trên kệ hàng hóa, đi theo.

Lúc vào nhà vệ sinh, Tưởng Thừa đang chống đầu gối ngẩn ra với nắp đậy nhà vệ sinh, cậu chần chừ một lát: "Làm sao thế?"

"Bỗng nhiên muốn ói." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi đã nói câu nào đến mức…" – Cố Phi có chút cạn lời – "Đến mức thành ra thế này?".

"Cút" – Tưởng Thừa ngắn gọn mà nói, lại nôn ọe lần nữa, nhưng cũng không nôn ra cái gì.

“Có phải đang khó chịu ở đâu hay không?” – Cố Phi hơi lo lắng – “Trúng gió à? Bên trạm xá vẫn còn người trực đêm, qua khám chút nha?”.

“Không cần” – Tưởng Thừa hít một hơi, ưỡn thẳng lưng – “Đây chỉ là tác dụng phụ của chứng sợ độ cao.”

Cố Phi ngẩn ra gần mười giây, mới lại hỏi một câu: “Sợ độ cao?”

“Ừm” – Tưởng Thừa cũng không phun ra cái gì, đi tới vòi nước rửa mặt một chút – “Rất kỳ quái à?”

Cố Phi không lên tiếng.

Tưởng Thừa lau mặt, quay đầu nhìn cậu: “Lời này thực ra nói trong nhà vệ sinh cũng không thích hợp lắm, nhưng mà chọn ngày không bằng gặp ngày, tôi đã bắt đầu trước, thời gian địa điểm cũng đã không còn quan trọng nữa”.

“Ừm” – Cố Phi đáp lại một tiếng.

”Chuyện tôi vừa mới nói, đêm nay suy nghĩ thêm một chút đi” – Tưởng Thừa nói – ”Trước tiên tôi về nhà đã, tự nhiên tôi thấy rất buồn ngủ, muốn đi ngủ, ngày mai thức dậy cậu hãy gọi điện cho tôi”.

“Được.” – Cố Phi nói.

“Ngủ ngon.” – Tưởng Thừa vẫy nước vào người cậu, quay người vào trong cửa tiệm, đi tới chỗ cửa chính.

Cố Phi xoa xoa chỗ nước bị cậu hắt đầy lên mặt, đi theo phía sau.

Mọi lời nói và cử chỉ của Tưởng Thừa cứ thế thong thả như thường, lúc đến bên cạnh cửa vẫn rất đẹp trai, mỗi tội khom lưng hai lần đều không kéo được cửa cuốn lên làm người đang ngắm nhìn bị cụt hứng.

“Cửa nhà cậu bị gì vậy?” – Tưởng Thừa khom lưng nhìn cậu, mặt mày nhăn nhó.

“Để tôi” – Cố Phi đi qua giúp cậu kéo cửa lên.

Tưởng Thừa không đợi cửa toàn bộ mở ra đã chui ra ngoài, từ ngoài cửa nói vào một câu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” – Cố Phi đỡ cửa nhìn cậu.

Tưởng Thừa phóng lên xe cũng không quay đầu lại mà thuận đường rời đi.

Cố Phi giữ cửa một lần nữa đóng thật kỹ, đặt mông ngồi ở trên ghế nhỏ bên cạnh, ngẩn người rất lâu.

Tưởng Thừa vừa vào cửa đã muốn nằm xuống ngủ, nhưng mà nghĩ đến chuyện cả buổi tối mình phải leo lên leo xuống trên nóc sân thượng đầy bụi đất và rác rưởi, đành tự ép mình đi tắm rửa.

Lúc ngã lên trên giường, đầu còn chưa đụng đến gối, cậu đã cảm thấy mình ngủ mất rồi.

Thân thể rất nặng nề, mà trong đầu rất nhẹ nhàng, nhẹ như đang bay.

Có lẽ là vì mọi việc đều đã qua, điều nên làm đã làm rồi, việc cần nghĩ đã nghĩ, việc phải nói cũng đã nói, những dồn nén trong đầu cậu dù là mơ hồ hay rõ rệt cũng đều không còn tồn tại.

Ngày mai có cái gì, ngày mai ra làm sao đi nữa cũng không còn quan trọng.

Thoải mái.

Tinh thần thoải mái này phải có thể so sánh cao thấp với trạng thái như Phan Trí nói "Sau khi bị ba đập cho một trận, tao ngủ vô cùng ngon như vừa được massage xong vậy".

Cậu nằm sấp trên gối, cong cong khóe miệng.

Lúc bình minh, đồng hồ sinh học của Tưởng Thừa lần đầu tiên không nhạy, không đủ sức khiến cậu thoát khỏi giấc ngủ nặng trĩu, bên tai có thể nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, có tiếng bà cụ ra khỏi nhà tập thể dục buổi sáng, có tiếng trẻ con theo bố mẹ ra ngoài chơi đùa phấn khởi, la hét trên đường…

Nhưng mà cậu không cách nào dậy được, giống như lúc này ý thức được mình còn đang ngủ, lại ngủ rất sâu, cảm thấy rất thoải mái, quả thực rất tuyệt vời.

Mãi cho đến khi di động vang lên lần thứ hai, cậu mới không tình nguyện mà mở mắt ra.

Lần thứ hai?

À đúng, đúng là lần thứ hai, lần thứ nhất đại khái là lúc bà cụ đi tập thể dục có vang lên.

Cậu mò di động qua bên người, mãi đến khi mắt hết lèm nhèm chập chờn mới rõ là Cố Phi gọi điện tới.

Cố Phi?

… Cố Phi!

Trong chớp mắt cậu tỉnh như sáo, trước mắt cũng tức thì vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng ngày hôm qua đã không quan trọng câu trả lời của Cố Phi, cậu như là chỉ muốn bày tỏ là cậu rất thích cậu ấy, nếu như có thể yêu nhau thì thật tốt.

Cậu chỉ là muốn đem nguyện vọng này đưa ra, bày trước mặt Cố Phi, mà dù cho câu trả lời của Cố Phi có là gì đi nữa cậu cũng không quan trọng, hoặc căn bản là cậu không có suy nghĩ đến câu trả lời của Cố Phi.

Nhưng bây giờ khi nghĩ đến Cố Phi, cuộc gọi này có lẽ là để cho cậu một câu trả lời…

Đột nhiên căng thẳng. jpg

Cậu trừng mắt nhìn tên Cố Phi đến cả buổi mới nhớ phải đứng dậy tiếp điện thoại, nhưng vừa mới thò tay, còn chưa chạm đến màn hình, điện thoại đã cúp mất rồi.

Tốt tốt tốt, rất tốt, cúp hay lắm.

Cậu ném điện thoại ngồi dậy, liếc mắt nhìn giờ, vừa mới hơn 8 giờ.

Cố Phi sao lại có thể dậy sớm như thế vào sáng chủ nhật? Vậy cuộc điện thoại trước đó… Cậu cầm di động qua định xem cuộc điện thoại trước là của ai.

Điện thoại di động vang lên một tiếng, tin nhắn của Cố Phi gửi tới.

– Còn chưa dậy à?

Tưởng Thừa chưa trả lời, trước tiên nhìn qua cuộc gọi nhỡ, 6 giờ 45, Cố Phi.

"Đệt?" – Tưởng Thừa sững sờ, chưa đến bảy giờ sáng Cố Phi đã rời giường?

Ca này cũng quá kỳ quái, Tưởng Thừa không nhịn được lại liếc nhìn giờ, xác định chính là sáng sớm, là 6 giờ 45, không phải là 16 giờ 45.

– Vừa mới dậy

Cậu trả lời tin nhắn cho Cố Phi.

Mới vừa đứng lên, di động lại vang lên, lúc này không phải tin nhắn, là cuộc gọi.

Tưởng Thừa nhận lấy điện thoại.

”Cậu là muốn cùng tôi yêu nhau, hay là muốn cùng tôi quen nhau?” – Cố Phi thậm chí không chờ cậu ‘alo’ một tiếng đã hỏi thẳng một câu.

(Yêu nhau tiếng Trung là “đàm luyến ái”(nói chuyện yêu đương), câu Cố Phi hỏi là “ , ?” ”Cậu là muốn cùng tôi đàm luyến ái, hay là muốn cùng tôi đàm cái luyến ái?”, chữ “cái” ở câu thứ hai không làm thay đổi nghĩa của “yêu nhau”, nhưng nghe không nghiêm túc và có vẻ chơi đùa hơn).

Tưởng Thừa lê dép đi tới bên cửa sổ kéo rèm, chút thấp thỏm đột nhiên nảy sinh trong đầu lại đột nhiên tan biến: ”Cậu không cân nhắc vấn đề yêu sớm à?”

Cố Phi không lên tiếng.

“Hai cái này có cái gì khác biệt sao?” – Tưởng Thừa nói – ”Tôi chính là nói cho cậu biết tôi xác định là tôi… rất thích cậu, nếu như cậu bằng lòng…”

“Xuống đây đi.” – Cố Phi ngắt ngang lời của cậu.

“Cái gì?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“Tôi đang ở dưới lầu nhà cậu” – Cố Phi nói – “Xuống dưới đi ăn sáng nhé, bạn trai.”

Tưởng Thừa cúi đầu mấy giây mới đẩy được âm thanh hỗn loạn vang lên thành một nùi trong đầu mình ra ngoài: ”Tôi còn phải rửa mặt, đánh răng, mặc quần áo.”

“Ừm” – Cố Phi nói – “Chính là cái quầy điểm tâm sáng hôm qua đó, tôi đi giành ghế trước đã”.

Tưởng Thừa cúp điện thoại, lại sững sờ nửa ngày.

Cái đệt đây là ý gì?

Chỉ nói xong mấy câu, quan hệ giữa cậu và Cố Phi đã trở thành như vậy?

Ơ đệt?

Có chút lạ lẫm… Cậu đẩy điện thoại ra, mang chút mê man đờ đẫn mà đi đánh răng, sau khi rửa mặt lại nhìn chằm chằm vào mình ở trong gương một lát, mình có bạn trai? Nhìn mình cũng không có gì khác lạ, vẫn cứ… đẹp trai như vậy.

Không không, vẫn có phần không giống, mọi logic đều đã không còn.

Khi cậu đánh răng rửa mặt xong rồi kéo mở tủ quần áo, bỗng nhiên không biết nên mặc bộ đồ nào.

Mặc dù bình thường cậu chọn quần áo ra ngoài cũng có thể xoắn xuýt mấy vòng, tìm ra bộ có thể thể hiện rõ nhất khí chất cậu "hôm nay mình đẹp trai nhất", nhưng hôm nay rõ ràng ngay cả cái dự bị cũng chọn không ra.

"Ông nội nó." – Tưởng Thừa đứng bên cạnh tủ quần áo một lát sau đó chửi một câu, không phải chỉ là Cố Phi thôi sao, không phải chỉ là người từ vai trò bạn cùng bàn trở thành bạn trai đang ở quầy điểm tâm sáng dưới lầu chờ cậu ăn bánh rán sao, đến nỗi vậy sao, cậu cầm đại một cái quần ra mặc vào, sau đó nhắm mắt lôi cái áo thun, lại qua quýt túm cái áo khoác mỏng rồi đi ra khỏi cửa.

Đi tới dưới lầu một lát, từ khoảng cách rất xa cậu đã nhìn thấy Cố Phi, Cố Phi bình thường đã rất thu hút sự chú ý của người khác, hôm nay càng muôn phần thu hút hơn, thanh nẹp trên chân ấy dù cách xa hai mươi mét cậu vẫn có thể cầm ná bắn trúng.

Cậu nhanh chóng sải bước đi qua, thời gian này đã không phải giờ cao điểm ăn sáng, Cố Phi một mình chiếm cứ cả cái bàn, trên bàn đã bày đầy đồ ăn sáng, cậu đặt mông ngồi đến trước mặt Cố Phi.

"Lâu vậy." – Cố Phi nhìn thoáng qua cậu.

"Học bá bọn tôi ra ngoài đều phải thật thanh lịch" – Tưởng Thừa cũng nhìn thoáng qua cậu – "Nếu tôi nói không lầm thì cái quần này của cậu còn không thay à?".

"Ừm" – Cố Phi cúi đầu nhìn nhìn thanh nẹp, nhỏ giọng nói – "Cái thanh nẹp này buộc rất chuyên nghiệp, tôi không cởi quần xuống được".

"Đệt" – Tưởng Thừa không kìm chế được phải cười phá lên, nén giọng – "Trước tiên phải tháo thanh nẹp ra đã".

"Lười làm" – Cố Phi nói – "Buổi tối hãy giải quyết đi."

Tưởng Thừa không nói nữa, cúi đầu cầm bát sữa đậu nành uống một hơi.

Vừa mới tán gẫu được đôi chút, bầu không khí bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái.

Lúc cậu uống sữa đậu nành cũng cảm thấy tư thế mình cầm bát cứ chướng chướng thế nào ấy, dù rõ ràng mười mấy năm qua đều cầm bát như vậy.

Uống một ngụm sữa đậu nành, ngay cả chuyện bỏ đường hay không cũng không nếm ra.

Căng thẳng, không quen, có phần hoảng hốt.

Có điều lại chẳng hề khó chịu, cậu tranh thủ liếc qua Cố Phi một chút, Cố Phi đang cầm chiếc bánh quẩy cắn, trên mặt không có biểu cảm gì đang nhìn cậu.

"Mặt tôi chưa được rửa sạch à?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Nhìn một chút thôi mà" – Cố Phi cười cười – "Bình thường tôi cũng luôn nhìn cậu đó thôi".

"Ờ, nhìn đi." – Tưởng Thừa cầm lấy đũa gắp cái bánh bao súp, bỗng nhiên lại thấy rằng cảm giác kỳ kỳ cục cục khó hiểu này thật rất thoải mái.

Cái bệnh gì đây.

"Đúng rồi" – Cố Phi ăn xong bánh quẩy, cầm tờ giấy vừa lau tay vừa nói – "Tôi có… món quà nhỏ muốn tặng cậu".

"Hả?" – Tưởng Thừa sửng sốt.

Cố Phi nhìn xung quanh một chút, đoán chừng là đang xác định xem có người biết hai đứa hay không, sau đó từ trong túi lấy ra một món đồ đưa sang cậu: "Cái này cứ xem như là… quà ngày Quốc Tế Lao Động đi."

"Cậu nói là quà Quốc Tế Thiếu Nhi thì đúng hơn" – Tưởng Thừa nhận lấy, cúi đầu nhìn xem, một khối tròn rất lớn và mềm mại.

"Quốc Tế Thiếu Nhi thì sớm quá" – Cố Phi nói – "Lúc Quốc Tế Thiếu Nhi tôi còn định chuẩn bị cho Nhị Miểu, đến lúc đó hai người mỗi người một phần nhé".

"Cút" – Tưởng Thừa trả lời ngắn gọn, nhìn rõ vật mềm mại trong tay là một quả cầu sợi len lông màu xanh da trời, còn có một sợi dây màu xanh da trời nhạt ở trên đầu, cậu cầm sợi dây bằng hai ngón tay xách quả cầu len sợi này lên, ngẩn ra: "Búp bê cầu nắng?"

"Ừm, hi vọng mỗi ngày của cậu đều là nắng đẹp" – Cố Phi nói – "Đáng lẽ phải là màu trắng, nhưng mà chợt nhớ tới cuộn len lần trước cậu mua về vẫn chưa hề sử dụng, tôi mới đan một cái…".

“Cậu nhét gì bên trong vậy?” – Tưởng Thừa nắn nắn, thật mềm mại.

“Cũng là len sợi, tôi nhét phần không dùng hết vào bên trong” – Cố Phi nói – “Thực ra có phần thừa lại, đưa cho Nhị Miểu chơi rồi, cũng không đủ để đan cái khác”.

Tưởng Thừa không lên tiếng, cúi đầu nhìn búp bê cầu nắng màu xanh này.

Búp bê còn có mắt, đại khái là len sợi và còn là len sợi màu xanh, vẽ mắt không dễ lắm, cho nên chỗ của mắt Cố Phi may hai hạt nút nhỏ.

Bạn học Tưởng Thừa!

Làm ơn kìm chế cảm xúc của mình!

Làm ơn đừng khóc ở quầy điểm tâm sáng khi đang ngồi xổm trên một cái ghế đẩu nhỏ giữa lúc đang ăn!

Cái này rất phá hỏng không khí, người ta nhìn thấy còn thành ra vô cùng ngu ngốc!

”Hôm qua cậu không phải là lười tháo thanh nẹp cởi quần ra” – Tưởng Thừa cầm đầu tròn của búp bê đè đè ở trên mắt, ngẩng đầu nhìn vào Cố Phi – ”Cậu không hề ngủ đúng không?”.

Cố Phi không lên tiếng, chỉ là cười cười.

“Cậu thật đến mức đó sao” – Tưởng Thừa không biết nên nói cái gì, cầm búp bê thật chặt trong tay – ”Cậu lấy túi đồ ăn vặt từ trong tiệm cũng được mà…”

“Ngày hôm qua nhiều việc, dẫu sao tôi cũng không ngủ được” – Cố Phi nói – “Tôi nghĩ nếu như tôi qua đây mà cầm bó hoa… Chắc cậu trước hết sẽ cầm ná bắn nát hoa ở cửa hành lang rồi mới chịu đi tới, nên tôi làm cái này luôn, dù sao cũng dễ làm”.

“Ồ” – Tưởng Thừa cúi đầu lại nắn nắn búp bê, xách sợi dây trên đầu nó lên nhè nhẹ rung rung, con búp bê cầu nắng này mập hơn so với búp bê cầu nắng thông thường, ít nhất cũng lớn gấp ba lần, khi lắc lư nhìn rất đáng yêu giống như chim cánh cụt – ”Vậy tôi cũng tặng cậu món quà nhỏ nhé.”

“Cái này không phải trao đổi quà” – Cố Phi nói.

“Cậu muốn từ chối sao?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Không” – Cố Phi lập tức nói.

Tưởng Thừa cầm cặp sách của mình qua mở ra.

“Quả là học bá mà” – Cố Phi cảm thán một câu – “Không lên lớp, mà ra ngoài vẫn mang theo cặp sách”

“Trong này cũng không có sách” – Tưởng Thừa nói, đem búp bê bỏ vào trong cặp – “Tôi chỉ là thói quen phải vác cặp theo, có cảm giác an toàn, đồ đạc cũng không cần phải nhét trong túi căng đến mức khó coi như thế.”

Cậu từ trong cặp sách lấy ra cây ná đó, để tới trước mặt Cố Phi: “Cái này tặng cậu đấy, kỷ niệm một ngày cậu biểu diễn kỹ xảo bùng nổ.”

Cố Phi cười lên, cầm ná lên nhìn một chút, lại kéo dãn dây ná: “Vậy không phải cậu không chơi được nữa?”

”Tôi đoán Phan Trí sẽ mang một cái tới cho tôi” – Tưởng Thừa nói – ”Lần trước nó đến đây thăm tôi lại mang cho tôi cây sáo, lần này đến đây nếu mang theo đồ chơi nhỏ thì nhất định là ná rồi”.

“Cậu ta khi nào đến?” – Cố Phi cầm ná bỏ vào trong túi.

“Mùng một tháng năm” – Tưởng Thừa nói – “Cũng không tới mấy ngày, ở đây các cậu có chỗ nào vui không? Nó dự tính ở lại ba bốn ngày, dù sao tôi không định ngày nào cũng dẫn nó ra quảng trường tản bộ”.

Cố Phi nhìn thoáng qua cậu, không lên tiếng.

“Sao?” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu.

“Tôi đang suy nghĩ.” – Cố Phi nói.

“Tốt nhất là gần đây thôi, đừng xa quá, không thì khó đi lắm.” – Tưởng Thừa lại nói.

“Ừm” – Cố Phi suy nghĩ một chút, gắp miếng sủi cảo hấp từ từ ăn, một lát sau mới nói một câu – ”Khu đô thị mới bên kia có một công viên giải trí, năm ngoái mới làm nhà ma, nghe nói rất thú vị, đã lên chương trình thời sự, nói là dọa người ghê lắm”.

“Lớn không?” – Tưởng Thừa lập tức rất có hứng thú hỏi.

“Rất lớn, từ trong lòng đất đến mặt đất có ba tầng, diện tích rất lớn” – Cố Phi nói – “Chỉ có điều tôi chưa từng đi qua.”

“Đến lúc đó mình cùng nhau đi” – Tưởng Thừa nói – “Chưa từng nghĩ tới chỗ tồi tàn thế này cũng có nhà

ma đấy."

Cố Phi không nói, vừa ăn sủi cảo hấp vừa "chậc chậc" vài tiếng.

"Có ý kiến gì không?" – Tưởng Thừa cười lên.

"Không có ý kiến" – Cố Phi nói – "Nói thật, nếu như không có cái nhà ma này, tôi cũng thật sự không biết kể cái gì, gần bên cạnh còn có ngọn núi, nhưng tuyết tan rồi cũng không có cái gì để xem."

Ăn xong bữa sáng, Cố Phi đứng lên duỗi lưng: "Hôm nay cậu không học phải không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp lại một tiếng – "Cậu có sắp xếp gì sao?"

"Không có" – Cố Phi suy nghĩ một chút – "Nếu không thì tụi mình đi… xem phim?"

"Đi thế nào?" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn chân của cậu, nhỏ giọng nói – "Tôi có phải là nên giả vờ giả vịt dìu cậu một chút?"

"Không cần, lúc tôi đến là chạy xe đạp mà" – Cố Phi nói.

"Đệt, cậu không sợ người của Hầu tử nhìn thấy sao!" – Tưởng Thừa liền quýnh quáng lên, đi qua cầm lấy cổ tay Cố Phi kéo một cái, cầm cánh tay cậu ta khoác lên vai mình, sau đó lại vịn tay lên eo của cậu – "Nếu để người khác nhìn thấy thì không phải công sức biểu diễn kỹ xảo của cậu xem như công cốc sao!"

"… Tôi là đạp một chân đến" – Cố Phi dựa vào trên người cậu một chút – "Đặc biệt y như thật."

Tưởng Thừa dìu Cố Phi, đi tới chỗ xe đạp của cậu ta.

Cảm giác rất… đặc biệt.

Cậu từng sờ eo của Cố Phi, còn bóp qua, nhưng vẫn là lần đầu tiên ngay trên đường cái, trắng trợn, công bằng, công khai, công chính mà sờ trên eo của Cố Phi như thế.

Eo của Cố Phi rất rắn chắc, lúc một chân nhảy qua, trong lòng bàn tay cậu có thể cảm giác được sự nhấp nhô của cơ bắp.

Cậu nhịn không được phải nhẹ nhàng bóp bóp hai cái.

“Này” – Cố Phi ưỡn lưng, túm lấy tay của cậu – “Tôi sợ nhột.”

“Buông tay!” – Tưởng Thừa khẩn trương liếc hai bên mấy lượt, cánh tay khoác vai, ôm eo một chút, dưới dáng dấp hiện nay của Cố Phi lại rất bình thường, nhưng nắm tay thế này thì có chút mờ ám.

Cố Phi không buông tay, cầm lấy tay cậu đút vào trong túi.

Tưởng Thừa không nói nữa, áo khoác của Cố Phi là kiểu rộng, túi cũng rất lớn, đút tay vào như thế, không dán mắt vào nhìn thì không ai nhìn ra được.

Hơn nữa cậu cũng không muốn lấy tay mình ra cho lắm.

Mà trong lúc này, rõ ràng cậu cảm thấy tình huống hiện tại so với lúc bình thường thực ra lại không hề khác nhau nhưng xét mọi mặt vẫn thấy không giống nhau, cảm giác hưng phấn ẩn hiện của hai người lúc này khiến cậu cảm thấy rất thoải mái.

“Hôm nay có phim gì?” – Tưởng Thừa nắn nắn đầu ngón tay út Cố Phi trong túi

“Không biết” – Cố Phi thả vào trong lòng bàn tay cậu một viên kẹo nhỏ – ”Kịp giờ phim gì thì xem phim đó đi, dù sao mục đích chính cũng không phải là xem phim.”

“… Đệt” – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi – “Cậu muốn làm gì? Cậu biết trong rạp chiếu phim đều là camera giám sát hồng ngoại không?”.

”Việc này tôi đúng là chưa nghĩ qua… Không phải” – Cố Phi có chút giật mình cũng nhìn vào cậu, hơn cả buổi mới bật cười – ”Thừa ca cậu nghĩ quá nhiều rồi có phải không?”.

“Cút!” – Tưởng Thừa cắn răng.

“Tôi nghĩ chuyện khá đơn giản…” – Cố Phi nói.

“Im đi.” – Tưởng Thừa thở dài.

”Tôi chỉ là muốn tìm một góc tối tối” – Cố Phi nói – ”Ở cùng một chỗ với cậu.”

“… Vì sao phải là góc tối?” – Tưởng Thừa buông lỏng Cố Phi ra, tiện tay lấy chìa khóa xe đạp ra từ trong túi cậu ta- ”Tôi đạp xe chở cậu qua?”

“Ừm.” – Cố Phi gật đầu.

“Vì sao phải là góc tối?” – Tưởng Thừa tiếp tục hỏi, mở khóa xe ra, ngồi lên xe.

“Vừa rồi ở quầy điểm tâm sáng” – Cố Phi nói – “Nếu tôi chạm vào cậu một chút, cậu sẽ nhảy lên cột đèn luôn phải không?”.

“Hả” – Tưởng Thừa ngẩn ra – ”Đệt, mấy chuyện này cậu cũng đâu có nghĩ ít hơn tôi!”.

“Phải không đó?” – Cố Phi vắt lên chỗ ngồi phía sau – ”Tôi cho rằng phải là động tác lớn thì camera giám sát hồng ngoại mà cậu nói mới có thể thấy được rõ ràng, kéo tay một cái, sờ chân một chút, không đến nỗi lo lắng có hồng ngoại hay không”.

“Bỏ đi không nói nữa.” – Tưởng Thừa ‘chậc’ một tiếng.

Cưỡi xe đi về phía trước mấy mét rồi cậu bỗng nhiên dừng xuống, quay đầu lại nhìn Cố Phi: ”Tôi còn lời vẫn muốn chính thức nói luôn một chút, dù là hình như tôi đã nói qua một lần rồi”.

“Tôi rất thích cậu” – Cố Phi nói – ”Tôi sẽ luôn thích cậu cho đến khi cậu không cần tôi thích cậu nữa”

Tưởng Thừa hé môi nhìn cậu, không nói nên lời, cũng cảm thấy trong đầu ong ong.

Tôi rất thích cậu, lời này từ trong miệng Cố Phi nói ra khiến cậu có chút choáng váng.

“Cậu muốn nói gì?” – Cố Phi xoa xoa trên lưng cậu.

“… Quên rồi.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cong cong khóe miệng không nói.

“À” – Tưởng Thừa dụi dụi mũi – “Nhớ ra rồi, chính là… Tôi thật sự rất thích cậu, trước giờ tôi chưa từng thích ai đến như vậy cả”.

……..

P.S: *Mình phải nói trước một chút. Đây là câu chuyện tình yêu của hai con người, trải dài từ thời trung học lên đến đại học, phần phiên ngoại còn là khi hai người đã ngoài 30. Nói thế để chúng ta hiểu với nhau rằng đây là bộ truyện dài kể về một mối tình lâu năm, hầy, dẫu sao lúc mình đọc đã cảm thấy hai đứa này từ mới đầu đã như hai kẻ yêu nhau hơn chục năm có lẻ rồi.*

Truyện này có nhiều cung bậc, có phấn khích vì tụi nó quá đáng yêu, có cười té ghế vì cả hai thật tưng tửng,

cũng có cả xót xa và day dứt, rồi vỡ òa xuýt xoa. Chỉ thế thôi, những điều giản dị mà thiết tha. Như Vu Triết đã từng nói khi trả lời một bình luận bên truyện Sói Đi Thành Đôi, "tôi viết chỉ là vì muốn kể một câu chuyện về hai con người yêu nhau mà thôi, không còn lý do nào cả, cũng không muốn chứng tỏ điều gì hết".

Hôm nay, một lần nữa đón mừng các bạn đến với hai con người ngốc xít, gặp nhau giữa quãng thời gian đầy biến động của tuổi trẻ, rồi từ đó nắm tay nhau đi qua thăng trầm của cuộc đời.

Xin chúc phúc cho những ai có thể yêu thương một hình bóng nào đó, và chúc phúc cho mai sau của họ.

P.S thêm cái nữa: Vừa đọc lại chương này mình vừa nghe bài Remember When của Alan Jackson. Cảm thấy tuyệt vời lắm.

56. Chương 56

Muốn xem phim ở rạp chiếu tốt hơn một chút phải đi đến quảng trường mua sắm ở trung tâm thành phố, nếu như bình thường mà bảo Tưởng Thừa từ đây đạp xe chở một người tới quảng trường mua sắm, cậu sẽ không đồng ý, xa đến vậy cơ mà.

Nhưng hôm nay thì khác, người đang ngồi ở yên sau, đầu đang tựa trên lưng cậu, tay bỏ vào trong túi cậu làm cổ áo hoodies của cậu cũng hơi bị ghì xuống là bạn trai của cậu-Cố Phi, trước tám giờ sáng hôm nay người ta vẫn chỉ là bạn cùng bàn của cậu, hiện tại đã là bạn trai của cậu rồi, thật thần kỳ.

Cậu đối với chuyện"yêu đương" luôn có rất nhiều tưởng tượng, ai ở lứa tuổi này cũng đều mang đủ loại ảo tưởng, nhưng trong khoảng thời gian hừng đông tươi đẹp đó, cho dù cậu có cẩn thận trải nghiệm như thế nào, vẫn không tìm thấy nổi một người ăn khớp với hình dung của cậu, mỗi lần đều tự hỏi có phải mong đợi của bản thân là quá cao hay không.

Mãi cho đến bây giờ, đạp xe chở một người, mang sự thân mật vì người ta đang một thân đeo băng gạc, cùng đi trên đường đến rạp chiếu xem phim, cậu mới tự nhiên cảm thấy mình đang "yêu đương".

Mặc dù đây là mối quan hệ cậu luôn trốn tránh, luôn kháng cự, cũng là luôn sợ hãi, nhưng tất cả sợ hãi và bất an giấu sâu trong tâm kể từ ngày phát hiện ra bản thân mình khác thường, ngay trong khoảnh khắc này đã bị hưng phấn và vui sướng đạp xuống hết dưới chân.

Vừa mới bắt đầu Cố Phi đòi đi xem phim cậu không hiểu ý cho lắm, tại sao phải đi lòng vòng ở một nơi nhiều người như thế, nhưng trong lúc đạp xe suốt con đường gió thổi, cậu lại tự nhiên hiểu ra.

Chính là cảm giác khi ôm một bí mật nhỏ lẫn vào trong đám đông người.

Cậu xem, có nhiều người như vậy, đôi mình lại đang ở đây, mình cùng nhau tới, cùng nhau đi, giữa đám đông người qua, trong ánh nhìn của bao người, lại cảm nhận được sự an toàn thầm kín.

Đầu Cố Phi suốt từ nãy giờ vẫn luôn dựa trên lưng cậu đột nhiên lại bị trượt sang một bên, tiếp đến cơ thể bắt đầu nghiêng sang bên cạnh.

"Đệt" – Tưởng Thừa nhanh chóng vịn chắc tay lái, quay đầu lại – "Cậu đang ngủ à?".

"Ừm" – Cố Phi tựa đầu mình lên lưng cậu thêm lần nữa, tay cũng điều chỉnh lại trong túi áo cậu – "Cậu đạp xe, nên tôi chợp mắt* một chút."

(*"chợp mắt" tiếng Trung nghĩa mặt chữ là "giả ngủ", nên "chợp mắt" và "giả ngủ" dịch ở đây đều là cùng một từ " /giả mị" trong tiếng Trung)

"Cậu biết cái gì gọi là chợp mắt không hả mù chữ" – Tưởng Thừa nói – "Cậu đây là ngủ thật rồi."

"Lúc đầu là tôi chợp mắt, lúc sau không cẩn thận nên từ giả ngủ biến thành thật luôn" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười phá lên, qua một hồi lại thở dài: "Hay thôi đừng đi xem phim nữa, cậu trở về ngủ một chút nhé?".

"Không cần đâu" – Cố Phi nói – "Qua giấc rồi, muốn ngủ một chút cũng không được đâu, tôi là muốn đi xem phim với cậu thôi"

"Lỡ cậu ngủ luôn trong rạp chiếu phim thì tôi biết làm sao?" – Tưởng Thừa nói.

"Không đâu" – Tay Cố Phi đang bỏ trong túi cậu đột nhiên sờ soạng lên đùi cậu – "Tìm một bộ phim kích thích một chút, sẵn tiện kích thích luôn cách thức xem phim…".

"Mẹ nó cậu làm ơn chú ý cho tôi một chút!" – Tưởng Thừa bị cậu sờ soạng xong bị giật thót, suýt chút nữa đụng luôn vào xe đạp điện bên cạnh.

"Ừm, tôi tiếp tục ngủ đây." – Cố Phi không động đậy nữa.

Bởi vì chỗ quảng trường mua sắm này sẽ không có người bên xưởng thép đến, cho nên vừa tới nơi, xe đạp của Tưởng Thừa còn chưa kịp khóa xong, Cố Phi đã bước tới cửa hàng đồ dùng thể thao ở bên cạnh.

"Cậu cũng làm ơn đi chậm một chút đi" – Tưởng Thừa đi theo – "Bước đi như bay thế này lỡ gặp phải người quen, cậu muốn giả bộ lại cũng không kịp."

"Xưởng thép cách đây quá xa rồi, tôi quanh năm suốt tháng đều tới đây không được mấy lần" – Cố Phi đi chầm chậm ở giữa những giá hàng – "Tụi nó thường không đi dạo phố, có đi cũng chỉ là qua cầu đi dạo một chút, lòng vòng khu chợ nhà Chín Ngày ấy".

“Phải không đó” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – “Chẳng trách mỗi một người đều mặc mỗi kiểu đó, ở quảng trường mua sắm này cũng không bán được mấy thứ đồ mang phong cách đó của bọn tụi nó”.

“Phong cách gì?” – Cố Phi cười cười.

“Thằng nào thằng nấy cũng gầy như tăm xỉa răng mà cứ ham mặc đồ ôm, chân lại chơi quần bó, nhìn không kỹ mình còn tưởng tụi nó không có chân” – Tưởng Thừa nghĩ tới đám người buổi tối hôm qua, nhất thời lửa giận lại bùng lên – “Tôi nói thật với cậu, cậu kêu tôi từ tòa nhà kế bên bắn thanh gỗ tôi còn có thể bắn trúng, bắn người thì không chắc bắn trúng được…”.

Cố Phi cầm một cái bao tay bóng chày cười nửa ngày: “Đâu phải đứa nào cũng gầy, còn có người rất khoẻ mà”.

“Đúng ha, nguyên một khối cơ trên cái bụng đó thật là khoẻ.” – Tưởng Thừa nói.

“Ày” – Cố Phi cười vừa thở dài – “Vậy không phải còn được tôi vớt vát lại sao.”

“Cậu không tính vào đám người đó” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu – “Mặc dù hôm qua cậu ăn mặc cũng rất trêu ngươi, hôm nay sao ngài không mặc cái áo khoác da kia luôn đi?”.

“Ngã rách rồi mà” – Cố Phi ngẫm nghĩ – “Thật ra đồ bó sát thì ngày trước tôi cũng có…”

“Nếu giờ mà cậu còn mặc, tôi đảm bảo tụi mình ngay cả bạn cùng bàn cũng không phải nốt” – Tưởng Thừa nói.

“Dọa chết tôi rồi.” – Cố Phi đeo bao tay bóng chày vào, cầm một quả bóng ném lên vài cái trong bao tay.

“Cậu mua cái này chơi? Xưởng thép các cậu chơi bóng rổ còn dùng vũ khí” – Tưởng Thừa nói – “Chơi cái này chắc thành luyện ném lựu đạn luôn quá?”.

“Là cho Cố Miểu chơi” – Cố Phi nói – “Hôm kia nó nhìn thấy trên TV, muốn có một cái.”

“Mua cái của trẻ em đi, cái này quá lớn rồi còn gì?” – Tưởng Thừa nói.

“Nó sắp lớn rồi, thứ đồ này cũng không dễ bị hư, lỡ như nó lớn thêm chút nữa mà bao tay lại nhỏ, cậu muốn đổi, nó nổi giận, cậu không đổi, tay nó bỏ vào không vừa nó cũng sẽ nổi giận”.

“… Được thôi.” – Tưởng Thừa thở dài, muốn làm anh trai của Cố Miểu, mỗi ngày không biết phải suy nghĩ bao nhiêu vấn đề trong đầu.

Sau khi mua bao tay và bóng xong, Cố Phi quyết tâm nhét đồ vào trong cặp của Tưởng Thừa.

"… Sau này tôi ra ngoài sẽ không thèm mang cặp nữa." – Tưởng Thừa nói.

"Đưa tôi đeo." – Cố Phi nói.

"Được rồi mà, cậu thân là chiến sĩ bị thương" – Tưởng Thừa nói – "Tôi cũng không phải là con gái."

"Thật ra mình nên đợi về hẵng mua." – Cố Phi nói.

"A" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Đúng ha? Sao mà bây giờ đã mua rồi?"

"Đúng ha tại sao vậy?" – Cố Phi cũng nhìn cậu.

"Tôi không muốn cười" – Tưởng Thừa xoay người lại, bước đi – "Thật đó, tụi mình giao ước một vài chuyện được không, sau này đừng cười ngốc nữa, mỗi ngày cứ như vậy trông rất ngu ngốc".

"Ừm." – Cố Phi bước theo cậu, mặt mày nghiêm túc.

Cuối cùng cũng nín lại được khao khát muốn cười vào trong mũi, Tưởng Thừa cảm thấy rất có thành tựu.

"Rạp chiếu phim ở lầu mấy?" – Lúc vào trong thang máy đi lên, Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Không biết" – Cố Phi nhìn xung quanh, chỉ vào một bảng hiệu – "Lầu năm."

"Cậu chưa từng đi à?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không phải" – Cố Phi nghĩ, nhỏ giọng nói bên tai cậu – "Lần xem phim gần đây nhất của tôi chắc là lúc ở trường giáo dưỡng, trường học tổ chức cho bọn tôi xem một bộ phim tài liệu gì đó phỏng vấn phạm nhân trong tù".

"Cái đó không gọi là phim được" – Tưởng Thừa đột nhiên có chút không vui – "Vậy còn lúc ở đây thì sao?"

"Hồi tiểu học, mẹ tôi có đưa tôi đi xem một bộ phim hoạt hình gì đó, nhớ không rõ nữa." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa chợt thấy đau lòng: "Bình thường cậu không đi cùng người khác xem phim sao?"

“Đi với ai?” – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa sững người, nói không nên lời.

Đúng vậy, đi với ai? Với tính cách đó của Cố Phi, bình thường không thể nào cùng với bạn học, bạn bè… mấy đứa không phải người tốt kia, nhìn qua đã thấy không phải là người sẽ tình nguyện đi xem phim, người nhà… mẹ Cố Phi chỉ một lần dẫn cậu ta đi xem phim cũng đã khiến người khác quá sốc rồi.

Cậu đột nhiên cảm thấy Cố Phi muốn cùng cậu đi xem phim có lẽ không phải chỉ vì muốn tìm một nơi trong đám đông mà hai người vẫn có thể thân mật ẩn vào dod, mà còn vì cậu ấy hầu như chưa từng đi xem phim.

Đến rạp chiếu phim, nhìn sơ qua bảng điện tử, lịch chiếu gần đây cũng không có bộ phim nào hay, hai người ngồi xuống sô pha, Tưởng Thừa móc điện thoại ra: “Để tôi xem thử phiếu giảm giá.”

“Để tôi đi” – Cố Phi nói – “Tôi…”

“Cậu còn phải down app về đúng không” – Tưởng Thừa nói – “Đừng giành việc này với tôi.”

“Vậy cậu…” – Cố Phi dựa lên sô pha, cười nói – “Đừng quên mua đồ ăn vặt.”

Tưởng Thừa lật lật trong điện thoại cả buổi, cũng không chọn ra được bộ phim muốn xem, chỉ có thể quay đầu qua nhìn Cố Phi: “Cậu cảm thấy phim ma trong nước có thể tính là bộ phim kích thích một chút không?”.

“… Không còn cái khác nữa sao?” – Cố Phi hỏi.

“Những cái khác đều là phim văn nghệ.” – Tưởng Thừa nói.

“Vậy phim ma đi.” – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa đặt một phần bỏng ngô cỡ lớn và đồ uống, lúc chọn vị trí ngồi cậu lại do dự một chút, chỗ ngồi của phòng xem hiện nay căn bản là trống trơn, mới đầu cậu chọn vị trí ngồi ở giữa, nghĩ một hồi lại cảm thấy hình như quá ngay trung tâm rồi, lỡ như làm chút gì đó… thế là hủy đi, đổi lại thành hàng ghế cuối cùng, sau khi chọn xong lại cảm thấy hơi xấu hổ, cứ như cậu thật sự muốn làm chút gì đó vậy, cậu liếc mắt nhìn qua Cố Phi ở bên cạnh, Cố Phi đang cúi đầu chơi trò Trừ Yêu cùi bắp kia.

Được thôi, chỉnh lại một chút là được rồi, Tưởng Thừa hủy đi vị trí hàng cuối cùng, chọn hàng thứ hai từ dưới đếm lên, nhấn xác nhận.

Làm xong hết rồi cậu đứng dậy, đang định đi qua máy nhận vé, một nhân viên của rạp chiếu phim đã đẩy một chiếc xe lăn tới: "Tiên sinh, đây là xe lăn rạp chiếu phim chúng tôi cung cấp cho anh".

"A?" – Tưởng Thừa ngây người.

"Đi qua phòng chiếu phim rất xa" – Nhân viên nói – "Thế này sẽ thuận tiện hơn một chút."

"Ồ" – Tưởng Thừa nhìn chiếc xe lăn – "Cảm… cảm ơn ạ".

"Lát nữa lúc xem xong anh để xe lăn ở quầy phục vụ là được." – Nhân viên để lại xe lăn rồi rời đi.

Tưởng Thừa xoay đầu qua nhìn Cố Phi, Cố Phi dùng tay ôm mặt dựa trên ghế sô pha cười nửa ngày.

"Tiên sinh, ngài có cần không?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Cần nha" – Cố Phi gật gật đầu – "Lát nữa cậu đẩy tôi vào đi."

"Đệt" – Tưởng Thừa có chút cạn lời – "Nhà sản xuất mà biết tụi mình đẩy xe lăn cũng muốn đi xem phim ma nội địa nhưng không có ma của họ, chắc sẽ cảm động tới nỗi nước mắt lưng tròng".

"Tranh thủ đi" – Cố Phi nhìn qua bảng điện tử, cười nói – "Chỉ còn hai mươi phút nữa."

Lấy vé xong, Tưởng Thừa đi qua đẩy xe lăn tới bên chân Cố Phi: "Lên đi Cố tiên sinh."

Cố Phi chống tay vịn của sô pha đứng dậy có hơi cật lực, một chân nhảy vài cái xoay người lại, lại chống lên tay vịn của xe lăn ngồi xuống: "Được rồi."

"Kỹ thuật diễn xuất này" – Tưởng Thừa nói – "Bộ phim lát nữa tụi mình xem chắc cũng không đào ra diễn viên nào ăn được cậu".

"Quá khen" – Cố Phi đặt chân lên chỗ để chân xe lăn – "Thoải mái quá".

Tưởng Thừa đẩy xe lăn đi qua lấy thức ăn vặt, bắp rang lớn, thức uống, còn có nước của rạp chiếu phim tặng, khăn giấy ướt, toàn bộ đều đặt trên đùi của Cố Phi.

Lúc đẩy Cố Phi tới chỗ phòng chiếu phim có thể cảm thấy được ánh mắt có phần kinh ngạc từ bốn phía.

Ai da người này chắc chắn là nhàm chán đến một đẳng cấp nào đó mới trong khoảng thời gian không có

phim nào để xem thế này ngồi xe lăn đi tới đây xem phim.

"Rạp số mấy?" – Cố Phi ngồi trên xe lăn lấy khăn giấy ướt lau lau tay, nhặt bỏng ngô vừa ăn vừa hỏi.

Tưởng Thừa không lên tiếng.

"Hửm?" – Cố Phi xoay đầu lại.

Cậu trừng mắt nhìn Cố Phi: "Có phải rất hưởng thụ không?"

Cố Phi nhanh chóng xoay đầu lại chọn lấy một viên bỏng ngô đường nhiều đưa đến bên miệng cậu: "Nè".

Tưởng Thừa quét mắt nhìn qua bốn phía, bên cạnh không có người, cậu cấp tốc cắn viên bỏng ngô vào miệng.

"Cắn vào tay tôi rồi." – Cố Phi nói.

"Bớt nói nhảm đi" – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi ăn xong hai ngụm lại chọn ra hai viên đường nhiều để trên tay đưa ngược lại ra đằng sau, Tưởng Thừa cúi đầu xuống cắn bỏ vào miệng.

Nhìn có hơi ngu.

Nhưng mà... mặc dù cảm thấy bản thân mình như con hamster đần đụt được đút cho ăn, vẫn có cảm giác rất vui sướng.

Nhân viên soát vé ở phòng chiếu phim vô cùng nhàm chán nhìn đông ngó tây, nhìn thấy hai người họ bước lại sững sờ kinh ngạc, nhanh chóng ra nghênh đón: "Bên trong có bậc thang, tôi dìu cậu."

"Không cần không cần" – Cố Phi nhanh chóng phất tay – "Tôi tự nhảy là được."

Có lẽ vì bộ phim này không có ai xem, nhân viên soát vé quá nhàn rỗi, cuối cùng vẫn cứ cố chấp giúp bọn họ cầm bỏng ngô tới, lại xoay đầu đi đẩy xe lăn tới bậc thềm ở phía sau cùng, lúc này mới một bước đi một lần quay đầu lại mà rời khỏi.

"Loại đãi ngộ này." – Tưởng Thừa thở dài.

“Sao không chọn hàng cuối cùng?” – Cố Phi ngồi xuống.

“… Cậu muốn làm gì hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Chưa nghĩ ra” – Cố Phi cười cười, chỉ chỉ vị trí sát bên trong cùng – “Cậu ngồi bên này.”

“Cậu cứ qua đó ngồi là được” – Tưởng Thừa nói – “Cái này có cái gì quan trọng.”

Cố Phi không nói gì, giơ tay phải quấn lấy băng của mình lên quơ quơ trước mặt cậu. (*)

[(*) Ts Phi muốn Thừa ngồi bên sát cánh tay không bị thương, có-thể-hành-sự của mình. Đọc đến đây muốn đạp Phi mấy phát =)))].

Tưởng Thừa trong chớp mắt hiểu ý của cậu, cũng trong chớp mắt cảm thấy tim mình đập nhanh không chịu nổi, mặt lại nóng bừng lên, giống như đặt cái lò sưởi ấm ở kế bên vậy.

Lúc Cố Phi chen qua, thân người cả hai có cọ xát một chút, cậu lại tức thì cảm thấy ngọn nguồn tội lỗi dưới thân đang có tư thế muốn tạo phản.

“Ày” – Cậu nhỏ giọng thở dài, ngồi xuống, chỉnh chỉnh lại quần.

“Anh bạn trẻ kia ơi” – Cố Phi cũng ngồi, cầm lấy đồ uống,uống một ngụm.

Tưởng Thừa nghiêng đầu nhìn cậu.

“Hiện giờ tôi vẫn đang rất bình tĩnh” – Cố Phi cũng nhìn cậu, lại nhìn thoáng qua quần của mình – “Cậu xem”.

“Tôi xem ông nội cậu!” – Tưởng Thừa quả thực muốn vung qua một đấm.

Cố Phi uống nước, nhìn về phía trước cười không nói.

“Nói thật” – Tưởng Thừa nói – “Lúc đầu tôi thật đâu có ngờ cậu lại là người như thế này”.

“Tôi cũng không ngờ tới” – Cố Phi kéo tay vịn ở giữa ghế hai người lên, xích qua bên cậu, cùng cậu ngồi sát vào nhau – “Tôi đây, một người ở xưởng thép mà người ta nghe tên đã sợ mất mật…”

“Như vậy đủ rồi” – Tưởng Thừa ngắt lời cậu, nghĩ xong lại cười – “Thật đó, em cậu ngầu hơn cậu nhiều.”

“Đừng có ý đồ với em tôi” – Cố Phi đưa tay nắm lấy tay cậu – “Chuyên tâm có ý đồ với tôi là được rồi.”

“Ờ” – Tưởng Thừa cũng nắm lấy tay của cậu.

Tay của Cố Phi rất ấm, mặc dù thời tiết bây giờ đã ấm lên, trong phòng chiếu phim cũng ấm đến mức có chút hơi nóng, nhưng cậu cảm thấy nhiệt độ từ bàn tay Cố Phi vẫn làm cậu vô cùng thoải mái.

Tưởng Thừa nhìn ra đằng sau, hàng cuối cùng không có ai cả, có điều mặc dù hàng cuối không có ai, nhưng người ở trong phòng chiếu cũng không hề ít giống như cậu đã nghĩ, đặc biệt là mấy phút trước khi tắt đèn, từng đôi một bỗng nhiên đi vào, cũng tầm hai mươi mấy người.

Vừa nhìn đã biết toàn các cặp đôi trẻ tới đây để yêu đương.

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy có chút… vi diệu, lẫn vào trong một đám người có mục đích rõ ràng, mục đích của chính cậu và Cố Phi cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cũng may tiếp đó lại có một nhà bốn người đi vào, ngồi xuống vị trí cách hai người cậu mấy hàng ghế.

Tưởng Thừa nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết bản thân tại sao đột nhiên không có tiền đồ tới như vậy.

Cậu nhìn thoáng qua Cố Phi ở kế bên, Cố Phi đang chầm chậm ăn bỏng ngô đặt ở trên đùi, một bầu trời bình tĩnh.

“Cố Phi.” – Cậu gọi Cố Phi một tiếng.

“Ừm?” – Cố Phi xoay đầu qua.

Thật ra cậu không biết gọi một tiếng Cố Phi này là để làm gì, cậu không hề có chuyện gì muốn nói.

Lúc Cố Phi xoay đầu qua, đèn trong rạp chiếu phim đột nhiên tối đen.

Mặt của Cố Phi lập tức ẩn vào trong bóng tối, chỉ một đường viền sáng tối được vẽ ra từ gò má nhờ tia sáng hắt ra từ trên màn ảnh.

Tưởng Thừa cũng không nghĩ gì nữa, rướn người về phía trước, nhưng cậu vừa động đậy, Cố Phi đã xích lại gần, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Đèn vừa tắt, người ở xung quanh vẫn còn động đậy, vẫn còn người nói chuyện.

Bầu không khí trong hoàn cảnh trước mắt này vẫn không khiến người ta an tâm, nhưng Tưởng Thừa vẫn bởi vì nụ hôn này mà như ngừng thở, phản ứng của nhịp tim hơi chậm, qua được hai giây mới bắt đầu đập điên cuồng đến mức cậu cảm thấy hình ảnh Cố Phi trước mắt cũng vì thế mà lắc lư theo.

Cố Phi không tiến thêm một bước nữa, chỉ đặt môi mình nhẹ nhàng lên môi cậu, hai người đều không động đậy.

So với các loại tiếp xúc trước đây của hai người, nụ hôn thế này căn bản không tính là gì cả, hai người ma sát cũng đã ma sát qua hai lần rồi, nhưng Tưởng Thừa lại có cảm giác trước đây chưa từng có.

Với tư cách một học bá, cậu lại tìm không ra từ ngữ thích hợp để miêu tả.

Cứ thế lẳng lặng áp môi vào nhau được một lát, Tưởng Thừa dùng lưỡi liếm nhẹ lên môi của Cố Phi.

Rất ngọt.

Phim đã bắt đầu chiếu nhưng Tưởng Thừa không hề có ý muốn xem một chút nào, môi của Cố Phi vẫn còn ở đó, ẩm ướt, mang theo chút hương vị ngọt ngào của bỏng ngô vẫn còn đang chạm đầu lưỡi của cậu.

Lúc này đừng nói đến thể loại phim, cho dù có một người quen biết đứng ở bên cạnh, cậu có khả năng còn phải mấy mấy giây nữa mới có thể giật mình tỉnh giấc…

Có điều hiện thực vẫn luôn đập vào mặt.

Đây mặc dù là một bộ phim rõ ràng không hề có cái gì để dọa người, nhưng cậu chịu không nổi hiệu ứng âm hưởng tốt của phòng chiếu.

Tiếng thét chói tai đột nhiên đồng thời vang lên từ bốn phương tám hướng khiến tất cả mọi người trong phòng chiếu đều hét ra thành tiếng.

Nhịp tim vốn dĩ nhảy rất cấp bách của cậu bị một hơi rống này dọa sợ, suýt chút đã nhảy bổ luôn ra ngoài, cả thân người đang trên ghế cũng phải nảy lên một chút.

Cố Phi đoán chừng cũng bị dọa sợ quá mức, gần như cùng lúc bật nảy trên ghế với cậu.

Hai người mạnh mẽ quay đầu lại nhìn màn hình, lại nhìn nhau chăm chú trong bóng tối, cả buổi sau Cố Phi mới thấp giọng nói một câu: “Đệt, xém chút nữa làm tôi co lại.”

Tưởng Thừa ngẩn người, qua một hồi lâu mới phản ứng lại, nhất thời không khống chế được, cúi đầu cắn răng bắt đầu cười.

"Có chút lòng thông cảm được hay không?" – Cố Phi nhỏ giọng nói, giọng cũng mang theo ý cười.

"Ồ" – Tưởng Thừa đáp, xoay đầu nhìn cậu, nhịn cười mà hỏi một câu – "Vậy có bị co lại hay không đó?".

"Không" – Cố Phi nói – "Cậu có muốn…"

Tưởng Thừa cảm thấy bầu không khí trong lành trong phòng chiếu có lẽ là có độc, không thì là bỏng ngô có độc, hoặc là môi Cố Phi có độc… Dù sao triệu chứng này của cậu rõ ràng trăm phần trăm là bị trúng độc rồi.

Cậu đột nhiên đưa tay sờ qua bên Cố Phi, suýt chút hất ngã hộp bỏng ngô trên đùi của Cố Phi xuống đất.

Cố Phi vốn dĩ đang nhịn cười thì đột nhiên khựng đi, cơ thể phần nào đông cứng lại.

Lòng bàn tay của Tưởng Thừa có thể cảm nhận được, quả thực là không có bị co lại, nguyên nhân không có bị co lại có lẽ là do Cố tiểu Phi rất là kiên cường…

Cái đệt?

Tưởng Thừa mày đang làm cái gì?

Đói khát đến mức này sao! Phim vừa mới bắt đầu chưa được hai phút mà! Diễn viên phụ vừa mới xuất hiện hét được có một tiếng thôi! Còn chưa kịp chết nữa đó!

Cậu cảm thấy bàn tay đang đặt trên đũng quần của Cố Phi thật không biết nên làm thế nào.

Ngẩn ra được mấy giây, trong lúc cậu đang hạ quyết tâm dẹp bỏ mọi khó khăn, quyết đem tay thu về, Cố Phi bỗng nhiên ném hộp bỏng ngô qua ghế bên cạnh, chụp lấy tay của cậu.

"Thật sự có camera hồng ngoại à?" – Cố Phi nhấn tay cậu xuống một chút, cơ thể nghiêng qua, khẽ nói bên tai cậu.

"Không biết nữa" – Tưởng Thừa thấp giọng trả lời – "Tụi mình có cần… tém tém lại một chút không?".

Cố Phi không lên tiếng, cơ thể trượt xuống dưới một chút, thả bàn tay đang nắm lấy tay cậu ra, không cho cậu có bất kỳ thời gian phản ứng, luồn thẳng vào trong quần cậu.

Trong đầu Tưởng Thừa tức khắc bị các loại rạp chiếu phim. avi lắp đầy, cùng Cố Phi trượt xuống một chút, cũng kéo lưng quần của Cố Phi ra.

Bộ phim vẫn đang chiếu, bởi vì thực hiện nguyên tắc "tém tém lại một chút" này, cậu và Cố Phi vẫn dựa vào nhau nhưng mặt đều hướng về phía màn hình, mắt cũng chăm chú nhìn vào màn ảnh, mặc dù Tưởng Thừa hoàn toàn không biết cô gái trên màn hình đang chạy lên chạy xuống trong căn nhà đó là để làm cái gì.

Trước mắt là hình ảnh ánh sáng đan xen lúc sáng lúc tối lay động, bộ phim ở trước mắt nhìn như hoàn toàn rỗng tuếch không giải thích được này, do não bị lửa trong cơ thể hun đốt mà trong mơ hồ thành ra có gì đó làm căng đầy cảm giác tuyệt diệu.

Điều duy nhất khiến người ta cạn lời chính là… tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai của vai phụ đã chẳng thấy tung tích, nhân vật nữ chính đã thay thế công việc dang dở của cô ta.

Liên tiếp ba tiếng thét, hai người mặc dù bởi vì mê muội giỡn trò lưu manh mà cũng chưa hoàn toàn bị dọa sợ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tay của đối phương đang siết chặt lại một chút.

"Chọn nhầm phim rồi." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

"Thừa ca." – Cố Phi nghiêng đầu gọi cậu một tiếng.

Tưởng Thừa xoay đầu lại, Cố Phi hôn tới.

57. Chương 57

Bởi vì thái độ xem phim cực kỳ không đứng đắn, trong túi nhỏ mà rạp chiếu phim tặng hai người có khoảng mười tờ khăn ướt, tất thẩy đều bị lấy ra hết, sau nhiều lần kiểm tra thấy trên quần áo không lưu lại dấu vết gì, lau tay sạch sẽ xong hai cậu chẳng hề hiểu được nội dung của cái bộ phim ma có âm tiếng thét chói tai xuyên suốt từ đầu đến cuối này.

"Sao mà cái cô này…" – Cố Phi vừa lấy túi nhựa nhỏ gom mớ giấy lộn xộn vào vừa nhỏ giọng hỏi – "Ủa vẫn là cô gái mới nãy à?".

"… Cô gái nào?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Thì… có mấy cô gái?" – Cố Phi nhìn màn ảnh.

”Có ba người thì phải, đây chắc là đứa trẻ mồ côi mà người kia vừa nói trước đó.” – Tưởng Thừa phỏng đoán tình tiết.

“Người nào nói mình là trẻ mồ côi?” – Cố Phi hỏi.

“…Thôi thì cậu cứ chơi Trừ Yêu cùi bắp đi” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu – “Bọn mình ở phía sau, cũng không ảnh hưởng tới người khác.”

Cố Phi cười lên: “Cậu ý kiến gì với tôi đó? Cậu hiểu nội dung không?”.

“Không có” – Tưởng Thừa nói – “Nhưng mà cậu muốn xem thì tôi cũng không định hỏi gì cậu đâu”.

Cố Phi vừa cười vừa nhấp một hớp đồ uống: “Thật sự có camera hồng ngoại à?”.

“Cái này tôi cũng không xác định được” – Tưởng Thừa nhìn khắp mấy cạnh tường xung quanh một chút, trầm giọng thì thầm – ”Trước đây tôi có xem một bài đăng trên Tianya, mọi người đều bảo lúc xem phim rạp đã làm những chuyện gì không muốn ai thấy, kết quả chợt có một người trả lời bài viết, nhân viên chiếu phim nói cho các bạn biết đây, các bạn làm cái gì, phòng giám sát chúng tôi có thể thấy hết tất cả, khắp rạp đều là camera hồng ngoại… đối với những người trong bài đăng đó mà nói… bao gồm cả tôi, bị lưu lại ám ảnh sâu sắc đó”.

“Cũng có lý” – Cố Phi dựa sát vào bên tai cậu nhỏ giọng nói – ”Cậu nghĩ xem, tối thế này, nếu như camera giám sát bình thường cũng không chụp được cái gì cả.”

“Ngồi đàng hoàng đi” – Tưởng Thừa ngồi thẳng.

“Được rồi.” – Cố Phi cũng ngồi thẳng.

Cùng nhau xem tiếp bộ phim đã không biết đi đến chỗ nào mất rồi.

Vậy mà lại có thể kiên trì đến tận kết thúc phim.

Lúc đèn của phòng chiếu phim sáng lên, Tưởng Thừa lập tức cúi đầu vừa kiểm tra một lượt xem trên cơ thể hai người có lưu lại dấu vết gì khó coi hay không, vừa nhìn thử xem giấy trên đất có còn hay không, sau đó mới đứng lên.

Không biết tại sao, nhìn thấy từng đôi từng đôi ôm người yêu nhỏ đi ra, Tưởng Thừa thậm chí cảm thấy trên mặt bọn họ đều viết bốn chữ ‘ý do vị tẫn’.

(chưa thỏa mãn)

Người có tật giật mình nhìn ai cũng thấy giống y như mình. by Ngọc Hoàng Đại Đế

”Xem thử phía sau quần tôi’ – Tưởng Thừa có chút không yên tâm mà quay người đưa lưng về Cố Phi – ”Có vết gì không?”

“Cậu…” – Cố Phi thở dài – “Cái góc độ gì có thể bắn qua phía sau chứ?”

“Cút ông nội cậu đi!” – Tưởng Thừa hơi phát cáu, quay người lại, kéo Cố Phi đứng dậy – “Đi! Tên què!”

Cố Phi đến đường bên cạnh đi hai bước, bỗng nhiên trở thành nhảy một chân.

“Đệt” – Tưởng Thừa tới trước xem một chút, phát hiện nhân viên soát vé ở cổng ấy đã đi vào, đứng thẳng đợi bên cạnh xe lăn – ”Phục vụ thế này.”

”Lần sau cho cậu mượn bộ này” – Cố Phi nói – ”Cậu cũng ráng cảm nhận thử xem.”

”Cái này có cái gì có thể cảm nhận, tôi muốn cảm nhận cũng phải cảm nhận cậu cõng tôi leo qua núi gì đó ấy mà cậu nói.” – Tưởng Thừa cười cười.

“Được, hôm nào tụi mình đi một chuyến, tôi cõng cậu lên.” – Cố Phi nói.

Chuyện hẹn hò yêu đương cũng không biết phải theo trình tự gì, dù sao thì khi từ rạp chiếu phim đi ra, hai cậu định tìm một chỗ ăn cơm mà thời gian vẫn còn hơi sớm, bèn an vị ở trên quảng trường.

Quảng trường rất náo nhiệt, có một hoạt động quảng bá bất động sản gì đó, rất đông người, có người ca hát, cũng có người nhảy múa, còn có catwalk.

”Lúc trước tôi thấy cậu đăng tấm hình trong vòng bạn bè” – Tưởng Thừa nhìn bên kia – ”Là ở chỗ này chụp phải không? Chính là tấm ấy, hai bác gái giành giật một cây quạt.”

Cố Phi cười phá lên, lấy điện thoại di động ra lướt lướt, đưa tới trước mặt cậu: “Cậu nói là tấm này sao?”

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Chụp khi nào?”

“Mùa hè năm ngoái, chính là ở chỗ này” – Cố Phi nói – “Cuối cùng còn đánh nhau luôn”.

“Đệt, cuối cùng giải quyết thế nào?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Một ông lão đi qua bẻ cây quạt làm đôi, chia cho hai bà mỗi người một nửa.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười cả buổi, ngẫm lại liền thở dài: “Một cây quạt có cái gì đáng tranh giành nhở?”.

“Kiểu người gì cũng có” – Cố Phi cầm điếu thuốc ra châm lên – “Cậu cứ ở nơi này ngồi một ngày, người loại gì cũng có thể nhìn thấy.”

“Cậu xem miết sao?” – Tưởng Thừa nhìn người qua lại trên quảng trường.

“Ừ, từ trong ống kính nhìn ra sẽ có khác biệt” – Tay trái của Cố Phi duỗi đến trước mặt cậu, ngón tay cái cùng ngón tay trỏ mô phỏng nửa cái khung vuông – “Thử xem.”

Tưởng Thừa chần chừ, nhìn nhìn chung quanh, không có người nào đặc biệt chú ý tới hai cậu, thế là cậu đưa tay phải ra, ngón cái cùng ngón trỏ cũng phỏng theo nửa cái khung khớp lại một chỗ với tay của Cố Phi.

”Cứ thế này cậu sẽ thấy được những người không giống nhau và sẽ không có nhiều quấy nhiễu theo đến vậy” – Cố Phi dính theo tay cậu từ từ di chuyển, lúc khung ngón tay dừng lại ngay ở một cô gái đang say mê nhìn lên sân khấu – ”Tất cả chỉ là người qua đường sao? Hay là fan hâm mộ? Hoặc có thể chỉ là ngây người ra ở đó?”.

Tưởng Thừa không nói gì.

”Khi tôi nhìn cậu, ai đó đang nhìn tôi” – Cố Phi nhẹ nhàng hát một câu – ”Trong ánh mắt thoảng qua bờ vai, không gì quan trọng, hờ hững lướt qua nhau…”

“Bài hát gì đó?” – Tưởng Thừa hỏi một câu, giai điệu rất xa lạ nhưng nhẹ nhàng thánh thót, lại còn rất êm tai.

“Không phải bài gì cả” – Cố Phi cười – “Tôi hát đại thôi”.

Tưởng Thừa ngẩn người, xoay mặt qua nhìn cậu: “Còn lời bài hát thì sao?”

“Tự nhiên nghĩ ra” – Cố Phi nói – ”Chém lời kiểu này, tôi thuận miệng cũng có thể soạn ra cho cậu tám trăm chữ.”

Tưởng Thừa cười cười không nói nữa, theo ngón tay của Cố Phi, chậm rãi nhìn người lướt qua từ trong khung ngón tay.

Mặt này của Cố Phi được che giấu rất sâu, Tưởng Thừa thường sẽ quên rằng cậu ta thực ra là con người

nhạy cảm tinh tế tỉ mỉ, thậm chí còn có chút nghệ sĩ.

Bởi vì Cố Phi dẫu sao vẫn là một người què, còn là một người què đi như bay ở trên đường, cho nên sau khi bọn họ làm xong hoạt động "người đứng nhìn" ở quảng trường cũng không có đi quá xa mà dừng bên một con phố ăn vặt bên cạnh quảng trường ăn trưa.

Không biết là có phải hôm nay vừa có bạn trai, hơn nữa lúc đang xem phim còn hưng phấn quá độ, hai cậu ăn bữa trưa cũng không được nhiều như bữa sáng.

"Lát nữa đi về tôi phải đi mua một gói bánh tổ chiên" – Cố Phi nói – "Buổi chiều nhất định sẽ đói."

"Lát nữa dứt khoát cứ tiếp tục đi ăn bữa bánh tổ chiên nữa." – Tưởng Thừa nghĩ đến vị bánh tổ chiên ngày đó, chợt cảm thấy cũng hơi thèm.

"Cũng được" – Cố Phi nghĩ nghĩ – "Thực ra…"

"Thực ra chúng ta hoàn toàn không cần ăn ở chỗ này" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Đúng không?"

"Không sai" – Cố Phi cười lên – "Ai, chỉ số IQ này đuổi kịp Chín Ngày rồi."

Khi lái xe chở Cố Phi đi về, trong đầu Tưởng thừa liên tục suy nghĩ, lát nữa trở về, trở về thì đi thẳng tới nhà bánh tổ chiên, ăn bánh tổ chiên.

Còn sau đó thì sao?

Ai về nhà nấy?

Hay là… bảo Cố Phi đi tới chỗ của mình?

Đi tới đó làm cái gì cơ?

Vừa nghĩ đến đây cậu liền cảm thấy lúng túng, thực ra cậu không nhất thiết phải cùng Cố Phi làm chút gì đó, đương nhiên nếu như thật làm chút gì đó lại không phải chưa từng làm qua thì cũng rất bình thường, nhưng mà mấu chốt là mục đích chính của cậu chẳng phải muốn làm chút gì đó, với lại mới vừa trong rạp chiếu phim đã làm qua rồi…

Cuối cùng cảm thấy nếu như nói ra "Tới chỗ tôi ở lại một chút" thì nhất định là không thể không nghĩ lệch đi, đồng thời còn có nghĩa khác không cách nào giải thích được.

… Lúc này mọi thứ đều rối loạn!

Đàn ông gì mà quái đản như thế!

“Lát nữa ăn bánh tổ xong tụi mình về chỗ tôi nhé?” – Tưởng Thừa nghiêng đầu hỏi một câu.

”Ừm” – Cố Phi vẫn tựa trán vào sau lưng cậu như cũ gật gật đầu – ”Đúng lúc tôi cần mượn bài tập của cậu chép một chút.”

“Cậu thật sự là viết không ra hay là không muốn viết” – Tưởng Thừa hơi cạn lời – “Tôi thấy bài thi giữa kỳ của cậu cũng đâu phải hoàn toàn viết không ra, trước đây tôi còn tưởng cậu phải đội sổ trong lớp cơ.”

“Lười viết.” – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa vốn định nói tiếp gì đó, mà ngẫm lại vẫn không muốn mở miệng.

Cố Phi trả lời bình tĩnh hờ hững khiến cậu cảm thấy nói cái gì đều rất dư thừa, cậu cũng không muốn mình phải càm ràm tới lui như thầy Từ, điều quan trọng nhất là, có lẽ là mình cũng nhạy cảm, cứ cảm thấy trong ngữ khí bình thản của Cố Phi hàm chứa nhiều nỗi bất đắc dĩ và không hề muốn thảo luận về vấn đề này quá nhiều.

“Tới cửa hàng một chuyến trước nhé, hôm nay có người giao hàng, mẹ tôi không biết làm, làm không khéo.” – Cố Phi nói thêm một câu.

“Được.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Lúc tới cửa tiệm, Tưởng Thừa dừng xe lại, chân chống xuống đất, quay lại trên địa bàn xưởng thép, diễn xuất của Cố Phi lập tức vào guồng, lúc từ phía sau xe đạp xuống dùng ít nhất năm giây.

“Cậu có phải là diễn quá sâu rồi hay không.” – Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn cậu.

“Đau lắm.” – Cố Phi nhíu mày.

“Đệt” – Tưởng Thừa nhịn cười – “Tôi cũng sắp khóc tới nơi rồi.”

“Mau thả xe dìu tôi.” – Cố Phi vẫn rất tập trung.

Tưởng Thừa đem xe dựa vào cạnh tường, qua dìu cậu vào trong cửa hàng, vừa mới vén rèm lên, liền nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi một tiếng: “Cố Phi đây là làm sao vậy?”

Tưởng Thừa cùng Cố Phi đồng thời sững sờ ở cửa, thầy Từ tròn mắt đứng ở trước quầy thu ngân.

"Ơ!" – Mẹ Cố Phi đứng ở sau quầy thu ngân cũng hô một tiếng – "Là té ngã hay là đánh nhau hả?"

"Té ngã." – Cố Phi nói một câu.

"Gãy xương rồi?" – Lão Từ đi tới – "Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng" – Cố Phi nhìn qua thầy Từ – "Sao thầy lại ở đây?"

"Thầy Từ đi thăm hỏi các gia đình" – Mẹ Cố Phi cầm ghế dựa tới – "Con mau mau ngồi đi, chân đã như vậy cũng không nói cho mẹ một tiếng, còn chạy đi khắp nơi."

Cố Phi ngồi xuống, không lên tiếng.

Thầy Từ mà đến chỗ này thì Tưởng Thừa trong phút chốc đã thấy không ăn được bánh tổ chiên rồi, hơn nữa ngày đó Lý Bảo Quốc còn từng tìm đến Từ… Cậu cho rằng mình phải trốn đi trước khi thầy Từ chú ý đến cậu và phản ứng lại.

Nhưng cậu vừa mới quay người vén rèm định đi, thầy Từ đã kêu tên cậu: "Tưởng Thừa! Đúng lúc thầy cũng định tìm em."

"A." – Tưởng Thừa không trả lời, kiên quyết lấy tay vén rèm cửa.

"Em chờ thầy một lát, thầy nói chuyện xong với mẹ Cố Phi, hai chúng ta nói chuyện." – Thầy Từ nói.

Tưởng Thừa không lên tiếng.

"Em chờ thầy một chút" – Thầy Từ nói thêm – "Chờ thầy một chút."

Tưởng Thừa thở dài, ngữ khí này của thầy Từ khiến cậu quả thực không có biện pháp ép mình rời đi, đành phải buồn bực mà đáp lại một tiếng.

Thầy Từ và mẹ Cố Phi ra sân sau, cậu cầm ghế ngồi đến bên cạnh Cố Phi.

Mới vừa ngồi xuống, thầy Từ lại quay lại trong cửa tiệm: "Cố Phi, lát nữa em nói với thầy một chút về cái chân này là làm sao?"

“Bị ngã” – Cố Phi nói – “Lái xe mô-tô quá nhanh xong lật.”

“Nghiêm trọng không?” – Thầy Từ đi tới trước mặt cậu nhìn nhìn.

“Vẫn ổn ạ” – Cố Phi thấy hơi không quen, đem chân thu lại một chút.

“Em đừng động đậy” -thầy Từ xua xua tay, thẳng lưng ngồi dậy – “Xin nghỉ mấy ngày đi, nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt.”

“… Dạ.” – Cố Phi gật đầu.

Lão Từ thở dài, ra sân sau.

“Sao thầy Từ lại đến?” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

“Thầy ấy mỗi một tháng đều phải chạy đi thăm mỗi nhà học sinh một chuyến” – Cố Phi nói – “Trọng điểm chính là nhà tôi, còn tụi Vương Húc nữa kìa”.

“Thật không màng vất vả” – Tưởng Thừa nhíu mày, thầy Từ quả thực xem như khá yêu nghề – “Tôi đoán lát nữa thầy ấy lại định nói chuyện của Lý Bảo Quốc với tôi.”

“Ngoại trừ Lý Bảo Quốc, cậu cũng không có cái gì khiến người khác bận tâm.” – Cố Phi cười cười.

“Trước trận đấu Lý Bảo Quốc đến trường học, không biết đã nói cái gì với thầy Từ ở cổng trường” – Tưởng Thừa có chút buồn bực mà duỗi duỗi chân – “Ông ta rốt cuộc muốn làm gì!”

Cố Phi không lên tiếng, đưa tay vỗ vỗ lên đùi cậu: “Lát nữa nghe thử xem thầy Từ nói thế nào, đừng bực, chẳng qua chỉ là về nhà hay không về nhà, là con hay không phải con nữa thôi.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa sau khi liếc nhìn qua phía sân, gãi gãi ở trên tay Cố Phi.

”Nói chuyện với thầy Từ xong rồi nói cho tôi một tiếng tụi mình đi ăn bánh tổ chiên.” – Cố Phi nói.

“Ăn không được, không có khẩu vị.” – Tưởng Thừa nói.

“Vậy cậu cứ nhìn tôi ăn” – Cố Phi nói – “Tôi có khẩu vị.”

“Đệt.” – Tưởng Thừa cười.

Thầy Từ nói chuyện với mẹ Cố Phi ở sân sau hơn mười phút, sau đó quay trở lại trong cửa tiệm.

"Thầy Từ cầm hộp sữa bò trở về nhé" – Mẹ Cố Phi xách hộp sữa bò – "Vất vả rồi."

"Khỏi cần, khỏi cần, khỏi cần…" – Thầy Từ xua tay một trận – "Việc này là nên làm, là phạm vi công việc của tôi, không cần khách sáo như thế, phụ huynh chịu phối hợp vơia tôi là tôi mừng lắm rồi".

"Phối hợp mà, tôi nhất định sẽ phối hợp" – Mẹ Cố Phi vừa nói vừa tiếp tục muốn đem sữa bò nhét vào trong tay lão Từ – "Thầy Từ, ngài…"

"Mẹ" – Cố Phi đứng lên cản lại một chút – "Ngày mai con sẽ cầm qua nhà thầy Từ."

"Vậy được, vậy được." – Mẹ Cố Phi gật gật đầu.

"Thật sự không cần, thật sự không cần" – Thầy Từ vừa đi ra ngoài vừa vẫy vẫy tay với Tưởng Thừa – "Tưởng Thừa, đến đây, chúng ta đi ra ngoài ngồi một chút."

Tưởng Thừa đứng lên, nhìn qua Cố Phi, Cố Phi cười cười với cậu, làm động tác tay gọi điện thoại.

Tưởng Thừa gật gật đầu, quay người đi ra ngoài cùng thâyd Từ.

Thầy Từ đi phía trước, cậu theo phía sau, không có gia tăng bước chân để đuổi kịp.

Mặc dù vẫn như Cố Phi nói, chỉ là nói chuyện về Lý Bảo Quốc, cũng không có gì ghê gớm, chẳng qua chỉ là chút chuyện kia cậu không chịu trở về, nhưng vốn dĩ tâm trạng một buổi sáng rất tốt lại không ngờ bị phá hư hết sạch.

Nếu không phải dáng vẻ tươi cười sau cùng đó của Cố Phi, cậu bây giờ thật là muốn quay đầu không tiếng động bỏ mặc thầy Từ.

"Mình đi phía trước uống chút trà." – thầy Từ quay đầu lại nói một câu.

"Uống trà?" – Tưởng Thừa rất ngạc nhiên, chính là con đường này, số lần cậu đến quả thực không hề ít, dù rằng mỗi lần không nhìn kỹ càng cho lắm, vòng quanh cũng là mặt tiền cửa hàng nhỏ xám xịt bẩn thỉu, nhưng về cơ bản cũng có thể xác định sẽ không có chỗ phòng trà nhàn nhã như vậy.

"Không thích uống trà hả?" – thầy Từ cười cười – "Cũng đúng, người trẻ tuổi mà, khi Cố Phi lần đầu tiên dẫn thầy đến chỗ này uống trà, thầy cũng rất bất ngờ, thằng nhỏ đó này thế mà cũng uống trà đấy".

"A." – Tưởng Thừa lại giật mình một cái.

Cậu chỉ biết Cố Phi uống nước thích thả vài lát chanh vào nhưng hoàn toàn không biết Cố Phi còn uống trà.

Bỗng nhiên cậu có phần nào không được dễ chịu cho lắm.

Việc mà thầy Từ còn biết được, cậu lại có thể không biết!

Thầy Từ biết, vậy phe không phải người tốt rồi Lý Viêm có phải cũng biết hay không, Đinh Trúc Tâm có biết hay không, Vương Húc biết hay không…

Tưởng Thừa nhỏ giọng 'chậc' một tiếng.

Chậc chậc.

Chỗ uống trà này là một tiệm trà gia đình xám xịt bẩn thỉu, Tưởng thừa không phải là chỉ đi qua một lần, thế mà lại chưa từng chú ý tới.

Kỳ thực cũng không phải một phòng trà đặc biệt, tất cả vẻn vẹn một cái bàn trà nhỏ kê ở bên cửa sổ, chỉ là bán trà, cậu muốn uống trà thì cứ mua rồi pha là được.

Thầy Từ gọi một bình trà xanh, hai người ngồi xuống, Tưởng Thừa im lặng, có chút thất thần, sau khi thầy Từ rót cho cậu tách trà, cậu mới hồi thần trở lại, có chút ngại ngùng: "Cảm ơn Từ tổng."

"Kỳ thi giữa kỳ này em có hài lòng không?" – thầy Từ hỏi.

"Cũng vậy thôi ạ" – Tưởng Thừa nói.

"Dựa vào trình độ Tứ Trung mà nói, đã là vô cùng tốt" – thầy Từ vừa nói vừa mở túi của mình ra – "Nhưng mà thầy xem qua một chút, trừ bỏ ba môn được điểm tối đa, môn khác bị trừ không ít điểm, bài thi nếu không phải do chữ của em quá xấu…"

"Chỉ là nói với em cái này sao?" – Tưởng Thừa nói – "Thi cuối kỳ vẫn đề bài này em có thể cách người hạng hai một trăm điểm trở lên."

"Em đó, thằng nhỏ này" – thầy Từ nở nụ cười, từ trong túi lôi ra một cặp văn kiện thả tới trước mặt cậu – "Cái này là bài thi thầy nhờ bạn bè từ bên kia trước đây của bọn em xin tới, chỉ có điều Phụ Trung thầy không biết ai, tìm được là bài thi của Tam Trung, đều là trọng điểm, nên độ khó không khác lắm… "

Tưởng Thừa ngây ngẩn cả người.

”Em có thời gian có thể tự mình canh thời gian làm thử xem” – Lão Từ nói – ”Làm xong rồi thầy tìm thầy cô giúp em chấm bài thi, em thấy thế nào?”

Tưởng Thừa thế nào cũng không nghĩ được thầy Từ có thể làm đến mức độ này, cậu cúi đầu mở cặp văn kiện ra, bên trong đúng là số lượng lớn bài thi của các trường bỏ ra.

“Từ tổng, thầy…” – Cậu nhìn chằm chằm bài thi, không biết nên nói cái gì.

“Nên làm nên làm” – thầy Từ nói – “Thầy ở Tứ Trung nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp được hạt giống tốt như em vậy, đương nhiên là muốn tận lực.”

“Cảm ơn” – Tưởng Thừa cầm cặp văn kiện cất xong.

“Còn có một chuyện thầy muốn nói a, em dự đoán cũng đoán được” – thầy Từ nói – “Chuyện của gia đình em đấy, thầy biết em không sẵn lòng nói, thầy cũng không hỏi nhiều, nhưng mà chính là sợ em sẽ ảnh hưởng học tập, cho nên thầy vẫn hi vọng em có thể…”

“Lý Bảo Quốc tìm thầy nói cái gì?” – Tưởng Thừa ngước mắt nhìn lão Từ.

“Cũng không nói gì, chỉ là nói em không về nhà” – Lão Từ thở dài – “Còn nói ông ấy bị bệnh… Tưởng Thừa à, em không về nhà thầy cũng có thể hiểu được, nhưng mà vẫn hi vọng em có thể nói chuyện với ông ấy một chút, không thì…”

“Em biết rồi.” – Tưởng Thừa nói.

Thầy Từ không nói tiếp nữa, lại thở dài: “Thật là nghĩ không ra Lý Bảo Quốc lại có được người con trai như vậy”.

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua thầy ấy.

“Lý Huy, con trai lớn của ông ấy” – thầy Từ nói vừa hất hất tay – “Trước đây cũng là học sinh của thầy, ày, thật là không nên thân, không nên thân.”

Tưởng Thừa cười cười, tuy rằng hết sức không vui lòng nhưng vẫn là mở miệng hỏi một câu: “Ông ấy bị bệnh gì?”.

“Phổi có vấn đề thì phải, ông ấy cũng nói không rõ ràng.” – thầy Từ nói.

"Ồ" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, Lý Bảo Quốc mỗi ngày rượu thuốc lá không ngừng, ho từ sáng đến tối, nếu như nói phổi xảy ra vấn đề, cậu thực sự cũng không hề thấy bất ngờ chút nào hết.

Mà "phổi có vấn đề" này, là cái gì?

Ngày hôm nay thầy Từ lại không nói nhiều như bình thường, nói xong những điều này, uống hai tách trà, đã bảo Tưởng Thừa đi.

"Thầy uống xong rồi sẽ đi" – thầy Từ nói – "Em trở về trước đi, phần ba em… Lý Bảo Quốc, em nên trao đổi một chút".

"Vâng" – Tưởng Thừa đứng lên, cầm cặp văn kiện lên, khom mình cúi chào lão Từ – "Cảm ơn Từ tổng."

"Ày" – thầy Từ đại khái là trước giờ chưa từng gặp được học sinh nhiều lễ nghĩa thế này với ông, khẩn trương đứng lên, cũng khom mình với cậu – "Trở về đi, trở về đi".

Tưởng Thừa quay người đi ra phòng trà… Không, tiệm trà.

Lúc chậm rãi đi tới tiệm nhà Cố Phi, cậu lấy di động ra gọi cho Cố Phi.

"Xong việc rồi à?" – Cố Phi nhận điện thoại.

"Ừ" – Tưởng Thừa nói – " Giờ cậu bắt đầu đi được chưa?".

"Bánh tổ chiên?" – Cố Phi hỏi.

"Phải" – Tưởng Thừa nói.

"Vậy cậu qua đây dìu tôi đi." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa đi qua dìu Cố Phi từ trong tiệm đi ra, sau đó dùng xe đạp chở cậu ta đến chỗ bánh tổ chiên lại dìu vào trong tiệm ngồi xuống.

"Thật hưởng thụ" – Cố Phi mỉm cười – "Trước đây tôi gãy xương gì đó chỉ tự mình nằm thẳng trên giường, không có ai dẫn tôi đi ra ngoài ăn đồ ăn."

"Đó là bởi vì hiện tại cậu không gãy xương được chưa" – Tưởng Thừa đang cúi đầu nhìn vào thực đơn chuẩn bị gọi chút rau trộn nữa, hai mắt quét qua mấy lần lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên – "Cậu gãy xương rất nhiều lần à?".

“Cũng không được bao nhiêu lần” – Cố Phi nói – “Ba bốn lần thì phải, cũng không nghiêm trọng, tôi nói ra là để cho cậu đau lòng một chút”.

“Đệt” – Tưởng Thừa trợn mắt nhìn cậu, mấy giây sau, một tay bỗng nhiên bấu chặt lên ngực, một tay kia chống vào tường bên cạnh, nhíu mày lại, mặt mày đau đớn khó khăn nói – ”Đau… Đau, đau quá… Tôi có, có lẽ không… được rồi…”

“… Đệt” – Cố Phi trước tiên là bị cậu dọa cho giật mình, định đứng dậy, sau đó phản ứng lại cười đến tách trà cũng cầm không được – ”Diễn xuất này của ngài mới là cừ nha, tôi suýt tí nữa phải gọi 120 rồi”. (số cấp cứu)

“Tài lẻ của học bá bọn tôi nhiều ra phết, cậu không cần phải tự ti.” – Tưởng Thừa thu lại chiêu thức, tiếp tục xem thực đơn, cậu thì không đến nỗi dày mặt nói cho Cố Phi biết rằng loại diễn xuất mô phỏng này, mỗi khi cậu đánh răng không có chuyện gì sẽ nhìn vào gương làm một lần, từ lâu đã là dày công tôi luyện rồi.

Ăn xong bánh tổ chiên bụng no căng rồi, lúc chở Cố Phi tới phòng cho thuê, cậu vừa lái vừa xoa bụng suốt.

Đến dưới lầu, Cố Phi xuống xe, chờ để cậu dìu, cậu nhìn nhìn chung quanh, đều không có một bóng người, thế là đi thẳng vào hành lang: “Cậu vẫn còn ghiền à?”

Cố Phi cười theo.

Tưởng Thừa mới vừa mở cửa ra, Cố Phi liền từ phía sau ôm lấy cậu, kề sát bên tai cậu cọ cọ: “Tôi mới vừa ăn bánh tổ chiên, sẽ không hôn cậu đâu”.

“Ồ” – Tưởng Thừa cười – “Tôi còn ăn dưa chua…”

“Thôi mình cọ cọ đi” – Cố Phi dùng chân móc cửa phòng, đóng cửa lại, đẩy cậu đi tới phòng ngủ, vừa đi vừa cọ ở trong hõm vai cậu – “Trên người cậu toàn là mùi bánh tổ chiên”.

“Đệt” – Tưởng Thừa dùng cùi chỏ thúc cậu một cái – “Cút mau”.

“Không sao, tôi vẫn còn có thể chịu được.” – Cố Phi sờ soạng hai cái trên người cậu.

Lúc Tưởng Thừa xoay người bị vướng chân vấp vào cạnh giường, Cố Phi thuận thế áp tới trên người cậu, hai người ngã ở trên giường.

“Đệt, cái giường này bằng gỗ nhé!” – Tưởng Thừa dùng tay đập một cái ở trên giường – “Cậu ráng dùng thêm chút sức nữa đi, hai đứa mình có thể ngã thẳng xuống đất luôn”.

Cố Phi cười cười không lên tiếng, cúi đầu hôn bên cổ cậu, sau đó nằm sấp trên người cậu, vùi mặt vào trong hõm vai cậu không động đậy nữa.

Cả hai người đều không động đậy nữa, cứ thế nằm im.

Cố Phi có thể nghe thấy từng nhịp hơi thở của Tưởng Thừa, còn có thể cảm giác được mạch đập nhẹ nhàng trên cổ cậu ấy.

Có chút kỳ lạ chính là trong không gian riêng tư này, trong tình huống hai người ôm lấy nhau thân thiết kiểu này, vậy mà cậu lại không hề có suy nghĩ bậy bạ.

Chỉ cảm thấy rất thoải mái, chỉ muốn nán lại mãi như thế, ngẩn người cũng được, đang ngủ cũng được.

"Này" – Tay Tưởng Thừa duỗi vào trong áo của cậu, xoa xoa ở trên lưng cậu – "Tôi phát hiện ra là cậu nặng hơn dự đoán".

"Thở không ra hơi à?" – Cố Phi hỏi.

"Còn có thể chịu thêm một phút" – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười, trở mình nằm bên cạnh cậu.

"Lát nữa cậu chép bài tập à?" – Tưởng Thừa nghiêng mặt qua nhìn cậu.

"Ừm" – Cố Phi cũng nghiêng mặt qua – "Còn cậu thì sao?"

"Tôi phải làm bộ đề" – Tưởng Thừa nói – "thầy Từ lại có thể tìm cho tôi bộ bài thi, chỗ chúng tôi trước kia, bài thi Tam Trung."

"… Đệt" – Cố Phi có chút giật mình – "thầy Từ cũng thật là…"

"Kỳ thực Phan Trí có tìm bài thi cho tôi, tôi đều đã làm rồi" – Tưởng Thừa nói – "Mà bộ này của lão Từ, tôi có lẽ phải làm một chút."

"Ừm" – Cố Phi ngồi dậy.

"Cậu giúp tôi xem thời gian một chút" – Tưởng Thừa xuống giường, ngồi tới trước bàn học bên cạnh giường – "Cậu ngồi…"

“Cậu viết xong bài thi, tôi lại chép bài tập” – Cố Phi dựa vào đầu giường nhìn cậu – “Cậu viết đi.”

“Vậy cậu làm gì?” – Tưởng Thừa đưa tay sờ sờ trên mũi cậu.

“Tôi làm giám thị” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nói nữa, cầm một bộ bài thi cúi đầu bắt đầu xem.

Cố Phi liếc mắt nhìn giờ, tính thời gian cho Tưởng Thừa, sau đó nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cậu.

Tưởng Thừa có kỹ năng khiến cậu vô cùng khâm phục, đó chính là tập trung tinh thần trong một giây, từ một giây bắt đầu kia cúi đầu xem bài thi, toàn bộ mọi thứ bên cạnh cậu như là đã tan biến mất.

Loại trạng thái này, Cố Phi trước giờ chưa từng thấy được trên bất kỳ người quen biết nào, kể cả Dịch Tĩnh.

Tưởng Thừa quả thật là đặc biệt, không hề giống bất kỳ ai.

Không hề giống bất kỳ ai.

Cố Phi nhắm lại một mắt, giữ mắt khác từ trong vòng tròn mà tay chụm thành, nhìn vào mặt nghiêng của Tưởng Thừa.

Vào nháy mắt đặt bút, trong loại khí tức đang bao bọc trên người cậu ấy, bất tri bất giác đã hấp dẫn ánh mắt mình, tất thảy tràn ngập niềm kiêu hãnh, khiến mình tự hào về con người kiêu hãnh đó

58. Chương 58

Có một người bạn trai học bá là một trải nghiệm như thế nào?

Chính là khi các bạn đang dào dạt kích tình tình nồng tình ấm các kiểu cậu ấy sẽ bỗng nhiên muốn làm đề thi, mà bạn chỉ có thể ở bên cạnh canh thời gian cho cậu ấy. Đặc biệt còn là một siêu cấp học bá, lúc cậu ấy nhập định bắt đầu làm đề thi đã có thể đem loại chuyện nhàm chán như “làm đề thi” này làm đến mức tràn ngập cảm giác thần thánh.

Loại cảm giác thần thánh tự nhiên nảy sinh và tăng cấp này, khiến bạn cảm thấy đối với người mình thích tới như vậy mà ngay cả cứng cũng cứng không nổi nữa, cho dù có cứng rồi, cũng sẽ tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Mà đợi mãi cho đến khi cậu ấy làm đề thi xong rồi cũng đã sắp đến giờ cơm, lúc bạn đang muốn nói ăn chút gì đó, cậu ấy sẽ đột nhiên nhắc nhở bạn, cậu còn có bài tập chưa cóp đó.

Đợi bạn vừa khi dễ bản thân vừa cóp xong bài tập, đang nghĩ cuối cùng cũng xong việc rồi, điện thoại của bạn lại reo lên một tiếng…

Cố Phi lấy điện thoại ra xem, hiện lên là một dòng tin nhắn đơn giản ngắn gọn súc tích của Cố Miểu gửi tới.

– Về

Hôm qua không trở về ăn cơm, hay có thể nói từ sáng hôm qua cậu ra khỏi cửa chơi bóng tới bây giờ đã không hề trở về, Cố Miểu chắc là nhớ cậu rồi.

– Về

Cậu gửi lại cho Cố Miểu một tin nhắn.

"Tối nay cậu ăn gì?" – Sau khi Cố Phi gửi tin nhắn xong nhìn qua Tưởng Thừa.

"… Bánh tổ chiên?" – Tưởng Thừa suy nghĩ.

"Đệt" – Cố Phi cười – "Cậu ăn không chán à?"

"Hay gọi đồ ăn tới vậy" – Tưởng Thừa xoa xoa bụng – "Bánh tổ chiên rất dễ no, bây giờ tôi vẫn còn chưa đói nữa… Ai nhắn tin cho cậu vậy?"

"Nhị Miểu" – Cố Phi nói – "Kêu tôi về."

"Vậy cậu về đi, bài tập cũng cóp xong rồi" – Tưởng Thừa lấy tập của cậu qua nhìn – "Tốt xấu gì ngà cũng sửa đáp án một chút đi, cứ cóp lại y chang…"

"Cũng đâu phải là thi" – Cố Phi nói – "Dưới sự giúp đỡ của bạn cùng bàn học bá, tôi làm bài tập đúng hết, có vấn đề gì sao?"

"Bạn cùng bàn học bá của cậu chỉ muốn thở dài" – Tưởng Thừa thu dọn đề thi đã làm xong – "Ngày mai cậu nghỉ ngơi trên giường?"

"Không nằm nữa" – Cố Phi lắc đầu – "Cậu tới nhà đón tôi đi?"

“Dậy nổi không? Sao đột nhiên tích cực tới vậy?” – Tưởng Thừa dựa lên lưng ghế vươn vai.

“Cậu nói xem.” – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa tiếp tục vươn vai xong xuôi, đứng dậy ôm lấy cậu.

Cố Phi ôm chặt cậu, nhắm mắt lại.

Buổi chiều làm là đề Ngữ Văn, Tưởng Thừa cảm thấy cũng ổn, sau khi đưa Cố Phi đến dưới lầu nhà cậu ta, cậu dự định đi ăn chút đồ, buổi tối lại làm đề tiếng Anh.

“Tự đi lên được không?” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi đang trầm mê diễn vai què chân không thể tự thoát ra được.

“Được, vào trong là bước đi như bay” – Cố Phi bật bằng một chân- “Cậu đạp xe về trước đi, ngày mai còn phải tới đón tôi.”

“Lúc tôi đi sẽ gọi cho cậu, cậu đừng có dậy trễ, tôi không muốn tới trễ đâu” – Tưởng Thừa nói – “Dù sao thầy Từ… cũng phải để lại cho thầy ấy chút mặt mũi.”

“Ừm, yên tâm.” – Cố Phi cười cười.

“Vậy cậu… lên lầu đi” – Tưởng Thừa nhìn nhìn trái phải, lúc này người đi đi lại lại dưới lầu không ít, cậu cũng không có cách nào làm chuyện gì đó khác – “Tôi về đây.”

Cố Phi vươn tay ra rất nhanh sờ sờ lên tay đang nắm lấy tay lái của cậu.

“Cái tay này” – Tưởng Thừa nói, cũng rất nhanh sờ lên tay cậu, sau đó quay đầu xe, nhìn cậu – “Cậu đi lên đi, tôi đi đây.”

“Tối làm xong đề thi nhắn tin cho tôi.” – Cố Phi nhảy mấy cái vào cửa hành lang.

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Sau khi nhìn Cố Phi bật vào hành lang sau đó ba bước nhảy chạy lên cầu thang, Tưởng Thừa mới đạp xe rời đi.

***

Có một người bạn trai đang giả què là loại trải nghiệm như thế nào?

Chính là buổi sáng bạn phải thức dậy sớm hơn hai mươi phút so với bình thường, sau đó gọi điện thoại kêu cậu ấy dậy, lại đạp xe tới dưới lầu nhà cậu ấy, nhìn cậu ấy làm bộ làm tịch đi cà nhắc ngồi lên yên sau của bạn, lại chở cậu ấy đi ăn bữa sáng, ăn xong rồi còn phải chở cậu ấy tới trường học.

Để lộ ra vẻ chân thực đáng tin, trong giờ giải lao bạn còn phải mua nước cho cậu ấy, dìu cậu ấy đi tới nhà vệ sinh, cậu ấy trong giờ giải lao muốn hút điếu thuốc, bạn còn phải dìu cậu ấy đi thêm một chuyến nữa.

Tan học rồi bạn cũng không có cách nào ở lại với cậu ấy thêm một chút, bạn phải đúng giờ đưa cậu ấy trở về, bởi vì em gái của cậu ấy rất lo lắng, vừa tới giờ tan học đã canh giữ ở trước cửa đợi rồi.

Có điều những ngày như vậy qua được ba ngày rồi, bạn sẽ làm quen được, dù sao thì người này bình thường căn bản cũng không tới trường đúng giờ, vừa mới sáng sớm có thể cùng nhau tới trường học, vẫn là rất kỳ diệu.

Ngày mai là nghỉ 1 tháng 5, mặc dù là nghỉ ba ngày, mọi người vẫn là rất hưng phấn, hưng phấn tới vừa nói đi đâu chơi vừa mắng giáo viên bố trí một đống bài tập như muốn lôi chân người khác xuống.

Thật ra bài tập của kỳ nghỉ này cũng không nhiều, so với trước đây quả thực là không hề giống nhau, kỳ nghỉ ba ngày của bọn cậu trước đây đều như là bố trí lượng bài tập của bảy ngày.

Lúc trước Phan Trí đều là cóp bài của cậu, 1 tháng 5 lần này không biết sẽ cóp ai đây.

"Hồi nữa tôi muốn đi qua trạm xá một chuyến." – Cố Phi nói.

"Đi làm gì?" – Tưởng Thừa ngây người.

"Đổi thuốc, đổi một cái thanh nẹp nhỏ hơn chút, cử động có thể thuận tiện hơn tí." – Cố Phi nói.

"Vậy không phải là lộ tẩy rồi sao?" – Tưởng Thừa nhìn nhìn chân cậu, thanh nẹp đó đúng là quấn có hơi cường điệu hoá.

"Đi mua về là được" – Cố Phi nói – "Trước đó là Lý Viêm bọn họ đi mua về băng bó, lần này đổi lại cái nhỏ hơn chút."

"Được, hồi nữa đi cùng cậu." – Tưởng Thừa gật đầu.

"Chủ yếu là để các ông các bà nhìn xem, chân tôi thật sự đã gãy mấy ngày rồi." – Cố Phi nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại cười – “Phải bao lâu mới có thể gỡ a?”

“Nửa tháng” – Cố Phi nói – “Sau khi gỡ rồi lại què thêm một lúc nữa là được.”

Điện thoại Tưởng Thừa reo lên một tiếng, cậu lấy ra nhìn xem, là tin nhắn của Phan Trí gửi tới.

– Bọn tao lên xe rồi!

Tưởng Thừa ngây người ra, rất nhanh trả lời lại một câu.

– Bọn tao?

– Yên tâm không có Vu Hân

– Tất cả là ai?

– Hồ Điên Điên và Đại Lý, còn hai nhỏ con gái nữa, chắc mày không quen đâu.

(Hồ Điên Điên tên là Hồ Phong (Phong trong cây phong), Vu Triết ghi vui chữ “Phong” này theo nghĩa là “điên”)

– Ai?

– Tới rồi sẽ giới thiệu cho mày

– Cả hai đều cần phải giới thiệu? Được nha, cậu rất giỏi đó

– Đệt! Chuẩn bị dẫn tụi tao ăn khuya đi

– Chỗ ở thì sao?

Tưởng Thừa vừa dìu Cố Phi vào cổng trường học, tay vừa không ngừng bấm tin nhắn, cậu biết Phan Trí sẽ đem người tới, nhưng không nghĩ tới cậu ta lại mang theo nữ sinh, còn thần bí tới vậy… Như vậy đã đoạt người yêu thành công rồi? Mà nhanh như vậy đã đổi mục tiêu?

“Phan An phải không?” – Cố Phi hỏi.

“Ừm, buổi tối tụi nó đến” – Tưởng Thừa nói – “Tôi còn phải đi đón đám cháu trai này.”

“Lát nữa cậu ăn trong tiệm đi” – Cố Phi nói – “Ăn xong đi đón họ?”

“Được, có thức ăn không?” – Tưởng Thừa xoay mặt nhìn Cố Phi, tay của Cố Phi đang khoác lên vai cậu, xoay mặt qua như vậy, cậu gần như có thể hôn vào trên mũi Cố Phi, nhanh chóng lại xoay mặt đi, sợ bản thân không để ý sẽ hôn tới luôn.

“Có, mẹ tôi mua rồi.” – Cố Phi cười cười.

Tin nhắn của Phan Trí qua một hồi mới lại gửi tới.

– Tao ở cùng với mày, tụi nó ở khách sạn, mày khỏi lo đã đặt xong rồi

– Mày không ở cùng một trong hai cô gái tại khách sạn luôn à?

– Tao rất nghiêm túc nói cho mày biết tao không phải là loại người đó

Tưởng Thừa cười nửa ngày.

“Vui tới vậy à” – Cố Phi nói.

“Thằng ngu ngốc này dẫn theo hai cô gái” – Tưởng Thừa vừa cười vừa nói – “Cũng không biết là quan hệ gì.”

“Bọn họ ở đâu?” – Cố Phi hỏi.

“Phan Trí ở chỗ tôi, những người khác đều ở khách sạn.” – Tưởng Thừa nói.

“Ồ ——” – Cố Phi kéo dài âm thanh đáp một tiếng.

“Biết trước đã mua hai cái gối, bỏ đi, cho nó lấy mền cuốn lại vậy” – Tưởng Thừa nói.

“Ồ ——” – Cố Phi tiếp tục kéo dài âm thanh.

“Không phải, cậu… ” – Tưởng Thừa ngây ra rồi chợt phản ứng lại – “cái đệt cậu không phải là đang…”

"Cậu ta không thể ngủ sô pha à?" – Cố Phi cắt ngang lời cậu – "Cần phải ngủ giường mới được? Bây giờ cũng không lạnh, ngủ sô pha cậu ta bị chết cóng à?"

"Không đâu" – Tưởng Thừa nhịn nửa ngày thì cười lên – "Ngủ sô pha! Cho nó ngủ sô pha!"

"Tại sao cậu ta ngủ sô pha?" – Cố Phi lại nói – "Cậu ta không thể ở khách sạn sao? Những người khác đều ở khách sạn, tại sao cậu ta phải ở chỗ cậu?"

"A" – Tưởng Thừa nhìn cậu, có chút cạn lời mà chống đỡ – "Đúng ha"

Cố Phi cũng xoay đầu qua nhìn chằm chằm cậu, qua một hồi sau mới cười lại nói một câu: "Đúng cái gì?".

"Đệt" – Tưởng Thừa nói – "Cậu thật sự là ghen thật hay giả vậy?".

"Nửa thật nửa giả" – Cố Phi nói – "Tôi chính là cảm thấy trong trường hợp này tôi phải ghen một chút, bằng không sẽ không thể hiện được tầm quan trọng của tôi."

"Cậu rất quan trọng nha, cậu quan trọng nhất rồi, cả đời này tôi chưa từng hầu hạ người giả què nào như vậy" – Tưởng Thừa cười – "Còn chưa dìu cậu đi wc thôi."

"Đi wc thì bỏ đi" – Cố Phi thở dài – "Bình thường giúp đỡ bằng tay một chút là được…"

"Câm miệng." – Tưởng Thừa nhìn thấy Cố Miểu đang đứng trước cổng trường.

Loại chuyện ghen tuông này, đúng là khó mà nói thật giả.

Cố Phi lớn như vậy rồi chưa từng ghen, cũng không có cơ hội gì để ghen, không hề biết ghen là cảm giác như thế nào, có lẽ chính là như bây giờ vậy, đối với việc Phan Trí tự gọi bản thân là Phan An trên thực tế cũng thấy không tệ, có một chút xíu khó chịu như thế, mặc dù cậu rất hiểu rõ Tưởng Thừa không thể nào có chuyện gì đó với bạn học Phan Trí dẫn theo hai nữ sinh thần bí tới chơi.

Nhiều hơn cái gọi là "ghen", có lẽ chỉ có thể nói là hoàn cảnh lớn lên của Tưởng Thừa trước đây và những người đã từng là bạn bè của cậu ấy, những người và việc cậu chưa từng tiếp xúc qua, đem tới cho cậu cảm giác xa cách.

Có điều tâm tình của Tưởng Thừa rất tốt, cậu cũng sẵn lòng không chú ý đến vài cảm giác và tâm tình đang dâng lên của bản thân.

Về tới cửa tiệm, Tưởng Thừa lại dìu cậu, hai người một mặt bi thương đi vào trạm xá, mua thanh nẹp nhẹ nhàng tiện lợi hơn một chút, lại mua chút băng vải và thuốc.

Bác sỹ rất quen thuộc với Cố Phi, mấy năm này cậu bị thương không ít, mua vài thứ đồ, bác sỹ cũng không có hỏi nhiều, cũng không hỏi một chút tại sao không đến bệnh viện đổi thuốc thay thanh nẹp.

Cầm lấy một đống đồ, Cố Phi về trong phòng nhỏ tự mình thay vào, Tưởng Thừa dựa ở cửa phòng nhỏ canh chừng, sợ có người nào đó đột nhiên đi vào thấy được.

Cố Miểu ôm ván trượt đứng ở trước mặt Cố Phi lạnh lùng xem náo nhiệt, nhỏ đã biết vết thương của Cố Phi là giả, nhưng đối với đống đồ quấn trên chân của cậu ấy vẫn tràn ngập hiếu kỳ.

Sau khi Cố Phi thay thanh nẹp xong, nhỏ vươn chân ra tới trước mặt Cố Phi, vén ống quần lên nhìn chằm chằm cậu ấy.

"… Được thôi." – Cố Phi thở dài, cầm lấy băng vải ở kế bên, khom người quấn mấy vòng vào chân Cố Miểu, lấy băng dán lại.

Cố Miểu tỏ ra vô cùng hài lòng, ôm ván trượt chen ra bên người Tưởng Thừa lúc đi còn mang theo luồng gió nhỏ.

"Cậu ngồi đi" – Tưởng Thừa một đường nhìn nhỏ, đi tới sân sau, xoay đầu cười cười nói – "Cậu chỉ tôi những món này phải dùng làm sao là được."

"Bỏ vào nồi nấu là được…" – Lời Cố Phi còn chưa nói xong, Cố Miểu lại chạy trở về, đứng bên cạnh Tưởng Thừa.

"Sao rồi?" – Tưởng Thừa hỏi em ấy.

Cố Miểu khom lưng kéo kéo ống quần của Tưởng Thừa.

"Anh không sao mà" – Tưởng Thừa nói – "Chân của anh rất khỏe, chân của anh em cũng không có gì…"

"Đến đây" – Cố Phi cười lên, cầm qua cuộn băng vải ở bên cạnh – "Có chuyện vui nó muốn chia sẻ với cậu."

"… cái đệt?" – Tưởng Thừa ngây người ra, lại nhìn qua Cố Miểu, do dự một chút rồi đi tới – "Tôi cũng phải quấn thứ này?".

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa có chút cạn lời cầm cái ghế ngồi tới trước mặt cậu, kéo ống quần lên: "Được thôi."

Cố Phi nắm lấy chân của cậu đặt lên chân của mình, cầm lấy băng vải quấn vào một vòng.

Chân của Tưởng Thừa rất thẳng, còn rất… đều đặn rắn chắc, nhìn qua… sờ qua… Cố Phi hắng giọng, nhìn thoáng qua Cố Miểu, Cố Miểu đang chăm chú nhìn vào tay của cậu.

Cậu chỉ có thể chuyên tâm tiếp tục quấn lên, một vòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt trên da của Tưởng Thừa, hai vòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt qua trên da của Tưởng Thừa, ba vòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt…

"Ông nội cậu." – Tưởng Thừa nói.

"Hả?" – Cậu nâng mắt lên nhìn Tưởng Thừa.

Biểu tình trên mặt của Tưởng Thừa có phần quái lạ: "Có biết làm không đó, không biết thì tôi qua bên cạnh tìm bác sỹ làm."

"Biết" – Cố Phi nhịn cười, cúi đầu rất nhanh lại quấn vào mấy vòng, sau đó dùng băng dán lại – "Được rồi."

Tưởng Thừa kéo quần xuống, đứng dậy dậm dậm chân, cùng Nhị Miểu đi ra khỏi phòng nhỏ lại quay đầu chỉ chỉ cậu: "Cố Phi, hôm nay xem như tôi đã thấy rõ cậu là người như thế nào rồi".

"Người như thế nào?" – Cố Phi cười nhìn cậu.

"Phóng đãng, cậu là vậy đó" – Tưởng Thừa nói – "Kể ra top nhân vật phóng đãng cợt nhả, còn phải đề tên Cố Phi".

Cố Phi cười ngã xuống giường, cười nửa ngày cũng không dừng lại được.

Tưởng Thừa trừng mắt nhìn chằm chằm cậu một hồi, không nói cũng không cười, sau khi nhìn qua sân sau một chút thì đột nhiên đi lại, nhào tới trên người cậu, hung hăng hôn lên môi của cậu, tay mò vào trong quần cậu.

"Đệt." – Cố Phi giật nảy mình, nhưng là một thiếu niên trẻ tuổi có thân thể khỏe mạnh, trí não hoàn thiện, đang trong giai đoạn "thanh xuân tới rồi động vật đều sẽ phát tình", cho dù có bị dọa sợ, cũng vẫn sẽ lập tức phản ứng với loại khiêu khích không quanh co này.

Nhưng cậu vừa mới dựng lên, Tưởng Thừa đã từ trên người cậu đi xuống, xoay người vừa đi ra ngoài vừa nói: "Hưởng thụ thời khắc này đi thiếu niên."

"Đệt." – Cố Phi ngây ra nửa ngày, ngã xuống vào giường lại tiếp tục cười một hồi lâu.

Nếu lấy trình độ nấu ăn của Tưởng Thừa so với trình độ học tập của cậu ấy, tuyệt đối thuộc về dạng học sinh cá biệt, còn thuộc loại cỡ bự, Cố Phi ngồi sau quầy thu ngân có thể nhìn thấy được cậu ấy trong nhà bếp bận rộn, dưới sự chỉ huy của Cố Miểu mà luống cuống tay chân thái rau, sau đó bỏ vào trong nồi.

Đang muốn lấy điện thoại ra quay lại một đoạn làm kỷ niệm, ngoài cửa đã đi vào mấy người, cậu quét mắt qua, đặt điện thoại lên trên quầy thu ngân: "Mã ca."

Hầu tử họ Mã, lúc này bản thân đã là bại tướng dưới tay nó rồi, dứt khoát gọi một tiếng Mã ca làm cho Hầu tử có thể sảng khoái tới tột cùng.

"Chân sao rồi?" – Hầu tử lấy một bao thuốc lá từ kệ hàng sau lưng, mở ra châm lên.

"Hôm nay mới đổi thanh nẹp, còn phải một tuần nữa." – Cố Phi nói.

"Nghỉ ngơi cho tốt" – Hầu tử nhìn nhìn sau lưng mình, trong đám người đến cùng nó có một người đi tới, đặt xuống một thùng sữa tươi lên quầy thu ngân, Hầu tử vỗ vỗ lên thùng sữa – "Cái này cho mày."

"Cảm ơn Mã ca quan tâm." – Cố Phi nói.

Hầu tử không lên tiếng, xoay người từ từ đi vòng vòng giữa những quầy hàng, vừa đi vừa lấy đồ rồi ném tới người đi theo ở phía sau.

Trong những người này Cố Phi chỉ quen mặt một người, còn lại có lẽ là tiểu đệ mà Hầu tử mới thu nhận, dẫn tới chỗ cậu xem như là cho tiểu đệ quan sát một chút, chứng minh bản lĩnh chỉnh đốn được người khác cũng như lòng độ lượng cười một cái xóa sạch ân oán của bản thân.

Cố Phi không quan tâm gì mà chịu thua, điều cậu lo lắng là Hầu tử nhìn thấy được Tưởng Thừa đang ở đây, sẽ khó chịu.

Dù sao thì Tưởng Thừa là "tiểu đệ" của cậu, lúc này cậu đã rơi xuống hạ phong, tiểu đệ còn làm cơm cho ăn, trình độ này đã không còn giống như chở cậu đi học nữa rồi.

Cố Phi nhìn xuống sân sau, phát hiện Tưởng Thừa đã không còn ở trong bếp, chỉ có Cố Miểu còn đang đứng trước bếp, yên lặng canh giữ nồi canh đó.

Ăn ý.

Cố Phi đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, Tưởng Thừa quả là thông minh, phản ứng cũng nhanh, chỉ một lát như vậy, lại có thể núp đi rồi.

Hầu tử dạo ở trong tiệm một vòng, cầm lấy chút đồ ăn, cũng không nói gì với cậu, dẫn đám người quay lưng rời đi.

Đợi qua mấy phút sau, Cố Phi mới đứng dậy, nhảy một chân tới sân sau.

"Thừa ca?" – Cậu gọi một tiếng.

"Ừm" – Tưởng Thừa từ nhà vệ sinh kế bên đi ra, vừa đi còn vừa kéo kéo quần – "Đi rồi?"

"Đi rồi" – Cố Phi nhìn cậu – "Còn giả bộ nữa."

"Cậu không phải cũng giả bộ sao." – Tưởng Thừa cũng nhìn qua chân còn đang móc lên của cậu.

Cố Phi để chân xuống cười cười, Tưởng Thừa đi vào nhà bếp, canh trong nồi đã sôi lên, cậu đi qua vặn lửa nhỏ lại: "Hầu tử họ Mã à?"

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

"Sao nó có thể chấp nhận được cái biệt hiệu này vậy" – Tưởng Thừa nói – "Bộ không sợ mấy đứa sau lưng gọi nó là khỉ đuôi ngắn Tây Tạng sao?" (khỉ đuôi ngắn Tây Tạng là Đại Mã Hầu)

Cố Phi cười phá lên, không nói nữa.

Thịt và rau nấu chung một nồi, ăn như thế nào cũng đều ngon, là phương thức nấu ăn có khả năng che giấu tài nấu nướng tệ hại hay nhất.

Chỉ có ba người, lại có thể ăn sạch một nồi thức ăn, Cố Miểu còn ăn thêm hai chén cơm.

Thu dọn chén đũa xong, hai người họ ngồi ở trong tiệm chơi điện thoại, Cố Miểu nằm dài trên bàn nhỏ làm bài tập, sau khi không đi học nữa, Cố Phi mỗi ngày vẫn yêu cầu nhỏ tự xem sách giáo khoa, sau đó sắp xếp bài tập cho nhỏ.

Cô nhỏ lại viết bài tập rất nghiêm túc nhưng căn bản đều làm sai.

Bởi vì có Cố Miểu, hứng tìng của hai người chỉ có thể đến mức đụng chân và sờ tay, nhưng vẫn có thể cảm nhận được niềm vui sướng, người ở trong hoàn cảnh gian khổ quả nhiên sẽ hạ nhu cầu xuống...

"Đi trước nửa tiếng thời gian còn kịp phải không?" – Lúc sắp chín giờ Tưởng Thừa nhìn điện thoại.

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu – "Bây giờ đi cũng được rồi, cậu bắt taxi hay ngồi xe buýt?"

"Xe buýt" – Tưởng Thừa nói – "Đón người rồi hẵng gọi taxi."

"Vậy bây giờ cậu phải đi rồi." – Cố Phi nói.

"Lát nữa đón được người xong tôi gọi cho cậu" – Tưởng Thừa nói – "Mình đi ăn khuya chung".

"Không cần đi, bạn học của cậu… Tôi không đi theo ăn nổi nữa rồi." – Cố Phi hơi do dự.

"Chuyện quan trọng không phải là ăn mà" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Tôi là muốn… Cậu không muốn biết bạn học của tôi sao, những người khác không sao hết, ăn thua là Phan Trí đó, hồi trước tôi cũng là có quan hệ vững chắc với nó nhất."

"Được" – Cố Phi gật đầu – "Vậy tôi đợi điện thoại của cậu."

Lại lần nữa đứng ở cửa trạm xe lửa, Tưởng Thừa nhìn chung quanh, đám người hỗn loạn, những quán nhỏ rách nát, so với lúc cậu vừa tới nơi này cũng không hề có thay đổi gì.

Mà thật thần kỳ, một đường đi tới đây, cậu từ tức giận, khó chịu, mờ mịt, bây giờ lại tâm trạng thư thả đứng tại nơi này mang theo vài phần hưng phấn, đợi bọn Phan Trí tới.

Những người bạn học này, mang theo nên người cuộc sống và ký ức trước đây của cậu, cậu lại không vì những điều này mà buồn vô cớ như mấy tháng trước đây.

Năng lực thích ứng của bản thân quả nhiên vẫn là rất mạnh.

Tay Tưởng Thừa ở trong túi dựng lên một ngón cái cho mình.

Giỏi lắm.

Có xe tới trạm, Tưởng Thừa cũng không chú ý là chuyến nào, cũng lười phải nhìn chằm chằm vào đám người, bèn đứng tại tảng đá tròn ở kế bên, đợi đám Phan Trí tới tìm mình.

"Thừa nhi!" – Mấy phút sau bên trái truyền tới tiếng la kích động của Phan Trí.

Tưởng Thừa xoay đầu nhìn thấy Phan Trí kéo vali đang chạy xông tới chỗ mình, cậu cười nhảy xuống tảng đá tròn hô lên: "Cháu trai!"

"Ông nội!" – Phan Trí chạy tới trước mặt cậu lại la lên một tiếng, đi tới ôm lấy cậu – "Đợi bao lâu rồi thế?!"

"Vừa tới" – Tưởng Thừa nhìn sau lưng của cậu ta, thấy được Hồ Phong và Lý Tùng, ở phía sau là hai cô gái, mặc dù cậu không quen biết, nhưng vẫn nhận ra được là cùng một lớp với Hoàng Tuệ, cậu lập tức sát lại Phan Trí nhỏ giọng hỏi – "Sao mày lại nhắm vào người bên lớp Hoàng Tuệ hả? Bộ lớp khác hết con gái rồi à?"

"Ông nội, nói đạo lý thì" – Phan Trí thấp giọng – "Lê Vũ Tinh là tự nhắm vào tao nha, còn cô đầu nấm kia tên là Hứa Manh".

Tưởng Thừa lại gần nhìn, kiểu tóc của hai nữ sinh đều gần như nhau, một người dài, một người ngắn, cậu 'chậc' một tiếng: "Người tóc dài hay người tóc ngắn vậy?"

"Tóc ngắn, người tóc dài sao còn kêu là đầu nấm được!" – Phan Trí vừa nói vừa xoay người hô với những người phía sau – "Nhanh lên chút!"

Lúc Hồ Phong và Lý Tùng đi tới tám chuyện với cậu, Tưởng Thừa bỗng nhiên có một cảm giác đã rất lâu rồi mình chưa thấy qua, rõ ràng chưa tới mấy tháng, rõ ràng cảm thấy đã thích ứng tình trạng hiện tại rồi, nhưng vẫn là đột nhiên có loại xúc động không nói nên lời.

"Điên Điên à sao mày lại mập ra rồi." – Tưởng Thừa nhìn Hồ Phong.

"Đâu có, tao đâu có mập, Đại Lý mỗi ngày đều gầy đi một, làm tao trông mập lên thôi." – Hồ Phong nói.

"Tao cũng khỏe" – Lý Tùng lùi lại một bước, quan sát Tưởng Thừa từ trên xuống dưới – Tưởng Thừa mày vẫn không thay đổi gì nha, vẫn khôi ngô tuấn tú như vậy".

"Phí lời" – Phan Trí nói – "Đẹp trai nhất trường cũng không phải gọi chơi thôi đâu, nó vừa đi xong là chọn không ra một cọng cỏ nào nữa."

(Đẹp trai nhất trường tiếng Trung là " – cỏ của trường")

Hai nữ sinh nãy giờ không nói gì, đứng ở một bên nhìn bọn họ mà cười.

"Cút" – Tưởng Thừa nói – "Đi thôi, gọi taxi, tụi mày đặt khách sạn ở đâu? Đi để đồ lại trước, sau đó đi ăn khuya đi."

"Tìm được một Home Inn rồi, chắc cách chỗ mày gần lắm, không phải mày nói dọn đi không bao xa sao?" – Phan Trí nói.

(Home Inn là tên chuỗi khách sạn của Trung Quốc)

"Ừm, rất gần" – Tưởng Thừa gật đầu – "Để đồ lại xong gọi thêm… bạn tôi rồi mình cùng nhau ăn."

Tưởng Thừa muốn nói là bạn học, nhưng cuối cùng vẫn nói là bạn, cách xưng hô "bạn học" trong tình huống này không thể nói là bạn trai, cậu càng nguyện ý gọi là "bạn".

Câu bạn học nghe quá thường tình, gọi "bạn" mới nghe thật riêng tư.

Mấy người gọi hai xe taxi đi thẳng đến Home Inn.

Một đường hôm nay cứ luôn cảm khái, đứng ở cửa trạm xe lửa cảm khái xong rồi, đứng trước cửa Home Inn lại một trận cảm khái nữa, lúc quay đầu nhìn thấy khách sạn Chu gia ở đối diện, Tưởng Thừa cảm thấy bản thân có phần hoảng hốt.

Vài chuyện cơ hồ như đã quên lãng, lúc ở trước mặt mới lại chợt hiện ra, cách lúc cậu và Cố Phi đứng đối mặt giữa vũng tuyết đọng bên đường như hai đứa chậm phát triển cũng chỉ được mấy tháng mà thôi.

Đúng vậy, chỉ mới có mấy tháng mà thôi.

Cậu cười cười, tên chậm phát triển kia đã là bạn trai của mình rồi.

Một đám người để hành lý vào phòng xong lại ra khỏi cửa, Lê Vũ Tinh và Hứa Manh đứng ở trước khách sạn nhìn trái phải: "Đi đâu ăn khuya vậy?".

"Không xa lắm" – Tưởng Thừa bấm gọi cho Cố Phi – "Đi bộ qua đó là được."

"Ăn chút gì đó đặc biệt đi, ở đây có món ăn vặt nào đặc biệt vậy?" – Hồ Phong nói.

"Không biết, lát nữa hỏi." – Tưởng Thừa dẫn bọn họ sang đường bên kia, Cố Phi bắt điện thoại, không biết là vì sao, thời gian chỉ cách trước đó chưa tới một tiếng đồng hồ, lúc nghe thấy giọng nói của Cố Phi, cậu chợt thấy mình rất nhớ Cố Phi, đây là bệnh gì vậy?

"Đón xong rồi à?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm, ở Home Inn, chúng tôi bây giờ đang qua" – Tưởng Thừa nói – "Có Cố Miểu không? Dẫn em ấy đi cùng."

"Nó trở về ngủ rồi" – Cố Phi nói – "Tôi ở trước cửa đợi cậu."

"Được." – Tưởng Thừa cúp máy.

Lúc đi tới cửa tiệm nhà Cố Phi, Cố Phi đã khóa cửa lại hết, ngậm điếu thuốc dựa vào cột đèn trước cửa.

"Ồ" – Phan Trí ngây người ra – "Là tên này à?"

"Phải" – Tưởng Thừa đáp – "Sao đó?"

"Không sao, có hơi bất ngờ" – Phan Trí nhỏ giọng nói – "Tên này nhìn qua không giống như người có thể cùng chơi chung với mà mà chưa từng đánh nhau nhừ tử".

"Tưởng tượng cái gì vậy." – Tưởng Thừa nghe xong cười phá lên, Phan Trí quả nhiên là đứa bạn hiểu mình.

Cố Phi nghe thấy tiếng của bọn họ bên này, xoay đầu qua, dập tắt đầu thuốc ở trên thùng rác ở bên cạnh.

"Bạn của tôi" – Tưởng Thừa xoay người giới thiệu với những người ở phía sau – "Cố Phi."

Lần thứ hai nói ra ba chữ "bạn của tôi" này, Tưởng Thừa đột nhiên có chút căng thẳng, cứ sợ mình sẽ buột miệng nói thành "bạn trai của tôi Cố Phi".

"A!" – Hứa Manh ở phía sau nhỏ giọng la lên một tiếng, nắm lấy tay của Lê Vũ Tinh mà lắc lắc – "Đẹp trai quá đi!"

Lê Vũ Tinh lập tức nhanh chóng phản ứng lại, cười nói một câu: "Tưởng Thừa, bạn của cậu vẫn hoa chưa có chủ à? Giới thiệu cho Manh Manh đi."

Cô nằm mơ đi!

Tưởng Thừa trong nháy mắt cảm thấy trong đầu mình bắn qua một dòng đạn mạc lớn, cậu không nói gì, một mặt giả cười nhìn thoáng qua nhỏ.

59. Chương 59

Mấy người bạn học của Tưởng Thừa, nam sinh không có đặc biệt đẹp trai, nữ sinh cũng không có đặc biệt xinh gái, nhưng cảm giác lại giống như lúc Cố Phi lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Thừa, những người này vừa nhìn qua đã biết ngay là không phải người ở đây.

Bản thân những người này có phong thái của học sinh trường phổ thông trong thành phố lớn, tất cả đều lộ

ra sự tương phản với xung quanh.

"Bạn học tôi, Phan Trí cậu đã gặp qua rồi, không biết còn nhớ được hay không" – Tưởng Thừa đi tới trước mặt cậu, đem mấy bạn học giới thiệu từng người với cậu – "Tìm chỗ ăn chút gì nha?".

"Ừm" – Cố Phi gật đầu – "Bánh tổ chiên nhé."

Tưởng Thừa trợn to hai mắt vừa mới định nói mẹ nó suốt hai ngày nay cậu ăn bánh tổ chiên đã đời rồi mà, chưa kịp mở miệng ra Phan Trí ở phía sau đã nói một câu: "Này cũng không tệ, rất lâu rồi tôi chưa được ăn bánh tổ chiên".

"Được nha, bánh tổ chiên đi, nước đường bánh tổ chiên cũng ăn ngon á." – Lê Vũ Tinh cũng nói ngay.

"Đi thôi" – Cố Phi lấy xe đạp bên cạnh qua cưỡi lên, đặt chân buộc thanh nẹp ở trên bàn đạp xe, chân còn lại quệt đi ở trên đất – "Không xa lắm."

"Chân cậu ổn không?" – Phan Trí hỏi một câu.

"Ổn chứ" – Cố Phi nói.

"Đi." – Tưởng Thừa kêu một tiếng, làm ra vẻ đang qua đây vịn càng xe một chút, mau chóng cọ vào trên tay cậu ấy.

Cố Phi lanh lẹ dựng thẳng ngón tay cái, khi tay Tưởng Thừa thu về, quẹt nhé lên lòng bàn tay Cố Phi một chút.

Sau khi một đám người đuổi theo kịp, Cố Phi liền nhường qua ven đường, nghe bọn họ tám chuyện.

Tưởng Thừa không nói nhiều, cơ bản đều là Phan Trí với mấy bạn học kia nói, chủ yếu là kể đủ loại chuyện trên trời dưới đất của trường học từ lúc khai giảng đến nay, Cố Phi chạy bên cạnh lắng nghe.

"Đúng rồi Thừa nhi, thầy ấy gửi thư cho mày" – Khi Phan Trí đang nói về thầy chủ nhiệm bọn họ từ trong túi lấy ra một cái bì thư giấy dai – "Suýt tí nữa quên mất."

"Ừm." – Tưởng Thừa nhận lấy cất vào trong túi của mình.

Chủ nhiệm lớp này cũng rất được, Cố Phi từ từ quệt chân tới phía trước, nói không biết chừng là một chín một mười với thầy Từ… Thừa nhi?

Cố Phi xoay đầu qua, đúng lúc Tưởng Thừa cũng ngoảnh đầu lại nhìn cậu, cậu híp mắt lại một chút.

Tưởng Thừa có chút mờ mịt mà nghiêng đầu về phía cậu, cậu cũng nghiêng đầu qua, làm cái khẩu hình.

WTF. jpg

Sau khi Tưởng Thừa bỗng nhiên phản ứng lại trọng điểm của Cố Phi, vốn là có chút ngượng ngùng, nhưng ngẫm nghĩ lại rất buồn cười.

Phan Trí gọi cậu vẻn vẹn hai xưng hô, Thừa nhi, ông nội.

Xưng hô 'ông nội' này thông thường đều dùng ở giao tiếp riêng tư hoặc là dưới tình huống tương đối kích động, 'Thừa nhi' chính là xưng hô thường ngày của cậu… cái này thực ra không có gì, nhưng nếu như Cố Phi càn quấy giống như "Cậu ta vì sao ngủ giường không ngủ sô pha, cậu ta vì sao phải ngủ sô pha không trọ khách sạn", cậu cũng sẽ thật sự không có lời nào để nói.

Bởi vì bình thường cậu gọi Phan Trí là Phan Trí.

Vì sao cậu gọi cậu ta là Phan Trí, cậu ta lại gọi cậu là Thừa nhi?

Tưởng Thừa lại nhìn qua Cố Phi, Cố Phi đang cúi đầu đốt thuốc, sau khi cảm giác được ánh mắt của cậu lại nghiêng đầu qua, tiếp tục là một cái khẩu hình không ra tiếng.

WTF???

Tưởng Thừa không nhịn được cười hí hửng.

"Đúng rồi!" – Phan Trí ở bên cạnh cậu nói một câu – "Xém chút nữa tao đã cười chết, xém chút lại bị đuổi ra giữa tiết học…"

"Hả" – Tưởng Thừa đáp một tiếng – "Ngu ngốc."

Cậu không hề biết Phan Trí đang nói cái gì, dẫu sao câu trả lời này giữa cậu và Phan Trí vốn là đa chức năng.

"Ê, lần trước tụi mày thi đấu bóng có quay video không?" – Phan Trí lại hỏi – "Gửi cho tao xem chút đi, hiện tại không có cơ hội chơi bóng với nhau, dù sao xem chút cũng được."

"Không biết" – Tưởng Thừa quay đầu hỏi Cố Phi – "Có à?"

"Có" – Cố Phi nói – "Chỗ Chín Ngày chắc chắn giữ."

"Ngày nào?" – Phan Trí hỏi một câu, lập tức lại thay đổi trọng điểm – "Gửi cho tôi một bản đi?"

"Cậu add tôi đi." – Cố Phi ấn hai cái trên điện thoại di động, màn hình đưa về phía Phan Trí.

"Được" – Phan Trí lập tức lấy điện thoại di động ra khớp màn hình quét mã, chấp nhận thêm vào danh sách bạn tốt của Cố Phi – "Đây là nickname của cậu à? Rất… dễ thương".

Tưởng Thừa ở một bên nhìn hai cậu thuận lợi thêm bạn tốt, sau đó Phan Trí vừa mới đem di động cất về trong túi, lập tức bị Hứa Manh kéo qua một bên.

"Không được không được" – Phan Trí nhỏ giọng nói – "Không được không được… Tự mình hỏi đi."

"Caia đệt?" – Tưởng Thừa tức khắc thấy phần nào không thể nhẫn nhịn, Phan Trí bây giờ không nói cho Hứa Manh đó biết, nhưng mà sau khi trở về rồi… có lẽ không chắc sẽ chờ được đến lúc trở về, Hứa Manh tự mình đến hỏi thì sao, vốn dĩ không đề cập đến chuyện này người ta không chắc có thể nghĩ tới, bây giờ nếu người ta thật tới hỏi, một cái tài khoản weibo cũng không cho, cũng không thể nói ra được.

Cậu quay đầu trừng mắt với Cố Phi, nén giọng nói: "What the FUCK?"

"Thừa nhi?" – Cố Phi cũng thấp giọng nói.

"Ông nội cậu Cố Phi, cậu đủ năm tuổi chưa vậy?" – Tưởng Thừa tiếp tục đè thấp giọng.

"Chưa đủ nha." – Cố Phi nói.

Biểu cảm trên mặt Tưởng Thừa đều không nén được, cười đến suýt chút nữa đã phun nước mũi ra.

"Đệt." – Cậu xoa xoa mũi.

Bên cạnh tiệm bánh tổ chiên còn có không ít tiệm nhỏ, sau khi cả đám người ngồi xuống, hai nữ sinh liền ra ngoài càn quét một vòng, mua một đống cánh nướng, xiên nướng, còn mang theo đồ uống trở về.

Cố Phi ngồi cạnh bàn, cúi đầu chơi điện thoại di động, cậu với những bạn học này của Tường Thừa không có tiếng nói chung, những người này với Tưởng Thừa giống nhau, rất thanh sạch, chủ đề tám chuyện cho dù là ai tốt hơn ai, nghe qua cũng thấy được sự ngây thơ hồn nhiên vô cùng.

Giống như Lý Viêm đã nói, cậu với người cùng tuổi cậu đều con mẹ nó có sự khác biệt, nhìn bạn học của

cậu đều như nhìn mấy đứa ranh.

Song Tưởng Thừa vẫn không giống vậy, Tưởng Thừa so với Phan Trí bọn họ rõ ràng phải chính chắn hơn một chút, cho nên giữa hai cậu không có ngăn cách, nếu như nhất định phải nói có, vậy cũng không phải những ngăn cách này.

Tưởng Thừa vẫn như cũ nói rất ít, phần lớn thời gian là dựa vào ghế tựa nhìn mấy bạn học nói, Cố Phi nhìn cậu trưng ra khuôn mặt ngay cả biểu tình cũng gần như không có, cả nét mặt trời sinh đều xem nhẹ, đây là Tưởng Thừa lúc ban sơ.

Nếu như không phải lại thấy được Tưởng Thừa như vậy, cậu gần như đã không có cách nào nghĩ ra Tưởng Thừa là vì quan hệ với gia đình nhận nuôi chuyển biến xấu đến vô phương hòa giải, bị trả về nơi sinh.

Cố Phi đem chân duỗi duỗi dưới bàn, nhẹ nhàng cà cà ở trên giày Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa quay đầu qua nhìn cậu, mắt hơi hơi cong một tí, sau đó lại đem quay mặt về chỗ cũ, nhìn mấy bạn học nói chuyện đến mức cười ha ha không dứt.

Đây là Tưởng Thừa hiện tại, không, đây là Tưởng Thừa khi ở cùng với cậu.

”Bây giờ Ngưu Tiểu Dương thực sự là ngầu lên rồi, mặt mày hớn hở ” – Phan Trí vừa ăn cánh nướng vừa nói – ”Ai dô, Tưởng Thừa đi một cái, nó có thể chen vào ba vị trí đầu, cái mặt đó tự nhiên mang nguồn sáng, mỗi ngày chớp tít tít.”

“Mặc kệ nó” – Lý Tùng nói – “Cho dù nó không tít tít, cũng không đến lượt mày tít tít nha, tinh thần vất vả ghê lắm đấy.”

”Không giống nhau mà” – Phan Trí nói – ”mày chờ đi, tao mà về một cái sẽ đi nói với nó liền, nó cần phải viết thư cảm ơn cho Thừa nhi, mà còn đặc biệt thành khẩn kìa, gửi kèm theo một dây pháo nữa”.

“Giờ đi thi mày chép bài ai.” – Tưởng Thừa cười cười, tìm điếu thuốc lấy ra đốt lên.

“Bây giờ tao tự lực cánh sinh rồi” – Phan Trí than thở – “Điểm thi giữa kỳ mà công bố, chắc ba tao đánh tao bầm dập cho mẹ tao nhận không ra luôn”.

Một đám người đều cười vui vẻ, bắt đầu mở rộng chủ đề xoay quanh thứ hạng kỳ thi giữa kỳ.

Tưởng Thừa tiếp tục trầm mặc, cậu trước đây chính là gần giống như vậy, ngoại trừ lúc ở riêng với Phan Trí sẽ nói nhiều hơn chút, với bạn học khác quan hệ tuy rằng không tồi, nhưng cũng tìm không được quá nhiều nội dung có thể nói.

Chủ đề hiện tại cậu nghe xong thấy có chút thất vọng.

Đến nay hơn nửa năm, loại tán gẫu xung quanh cuộc thi và thứ hạng đã trở nên rất lạ lẫm, Tứ Trung không có bầu không khí kiểu này, chuyện có thể tiến hành bàn tán xung quanh một kỳ thi, chung quy cũng chỉ có gian lận.

Tưởng Thừa nghe một chút đột nhiên cảm thấy có hơi hốt hoảng.

Bài thi lão Từ giao cho chỉ làm hai bộ, nghỉ hai ngày này đoán chừng không có thời gian làm, chỉ có thể chờ Phan Trí bọn họ trở về…

Một đường ngồi xe đến đây, lại hưng phấn tám chuyện xấp xỉ hai tiếng đồng hồ, đám người này cuối cùng cũng buồn ngủ, Phan Trí đi tính tiền, la to muốn về đi ngủ.

"Có thể ngày mai dậy không sớm lắm" – Phan Trí nhìn nhìn di động, lại nhìn Cố Phi hỏi một câu – "Trước mười giờ thức dậy đi chơi chắc cũng bình thường hen?".

Cố Phi nhìn thoáng qua cậu ta, muốn nói cậu tốt nhất ba giờ hãy thức dậy ra cửa.

"Cũng không sao, nghĩ xem nên đi đâu, nếu leo núi thì hơi muộn." – Cố Phi nói.

"Đi nhà ma trước đi" – Lê Vũ Tinh nói – "Mình luôn muốn chơi nhà ma đấy."

"Nếu là nhà ma thì thời gian vẫn kịp" – Cố Phi nói – "Dạo chơi trong công viên một chút cũng được, có cái tháp cổ gì đó…hồi tiểu học mỗi học kỳ bọn mình đều đến đó tham quan rồi viết văn".

"Được" – Phan Trí cười – "Đúng lúc tôi còn chưa viết tuần ký…"

Ra khỏi tiệm, Cố Phi vẫn như cũ phải cưỡi xe đạp từ từ quệt đi về phía trước.

Phía trước 50 mét chính là giao lộ, từ nơi đó quẹo trái 50 mét nữa, cậu phải rẽ vào một con đường khác về nhà.

Chậc.

Cậu liếc mắt nhìn qua Tưởng Thừa, Tưởng Thừa cũng đang nhìn cậu, sau khi ánh mắt hai người gặp nhau, Tưởng Thừa đi tới bên cạnh cậu: "Lát nữa về tới nhà nhớ gửi tin nhắn cho tôi."

"Cậu gửi cho tôi đi" – Cố Phi nói.

“Được” – Tưởng Thừa đáp một tiếng – “Vậy cậu cũng phải gửi.”

“Ừm” – Cố Phi nhìn nhìn mấy bạn học của cậu ta – “Lát nữa cậu cùng Phan Trí về nhà hả?”.

“Tôi nên trả lời thế nào đây?” – Tưởng Thừa nghiêng mắt liếc cậu.

Cố Phi bật cười: “Cậu ta phải ngủ ở sô pha, đừng quên đó”.

“Nhớ kỹ” – Tưởng Thừa nói – “Bạn tốt Wechat không được phép thêm bừa bãi, đừng quên”.

“Được rồi” – Cố Phi khẩy chuông trên tay lái xe, một đám người đều quay đầu nhìn sang, cậu vẫy vẫy tay, chỉ chỉ giao lộ trước mặt nói – ”Tôi đi bên đó.”

“Vậy ngày mai gặp!” – Phan Trí nói – “Ngày mai bọn tôi gọi xe qua đón cậu.”

“Ừm” – Cố Phi đáp theo, lại nhỏ giọng nói một câu – “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

Quần áo tùy thân thay và giặt của Phan Trí đều mang theo không để khách sạn, bây giờ liền cùng Tưởng Thừa đi thẳng tới phòng thuê, mấy người khác sau một hồi nói ‘ngày mai gặp’ xong là tự mình trở về khách sạn.

“Ngày mai bạn mày có thể đi không?” – Phan Trí vừa đi vừa nói – “Chân cậu ta như vậy mà còn mời người ta cùng chơi, có phải hơi kỳ không?”.

“Chân của cậu ta vứt tấm này đi là hết kỳ rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“Hả?” – Phan Trí ngẩn người.

Di động của Tưởng Thừa vang lên một tiếng, cậu cầm ra liếc mắt xem, là tin nhắn của Cố Phi gửi tới.

– Thừa Thừa cậu to gan dám đi trước nha, đi trước không quay đầu lại nha.

Đệt?

Tưởng Thừa nhân lúc Phan Trí nghiêng qua chỉnh túi trên vai, rất nhanh quay đầu liếc mắt lại nhìn, dưới cột đèn xa xa, bóng dáng mơ hồ của Cố Phi đang chống chân xuống đất, cưỡi trên xe đạp, cậu vẫn chỉ liếc

mắt một cái đã nhận ra.

Cậu gửi lại Cố Phi một tin.

– Moah moah

Cố Phi rất nhanh đã gửi một tin tới.

– Muốn ôm ôm

– Ôm ôm

– Muốn hôn hôn

– Hôn rồi

– Ờ đúng

Tưởng Thừa nhịn cười bỏ di động vào lại trong túi.

"Cố Phi đó" – Phan Trí đem quai túi điều chỉnh xong sau đó tiếp tục hỏi một câu – "Có phải là chọc phải phiền phức gì hay không?"

"Cũng không hẳn là thế, xem như là giải quyết phiền phức" – Tưởng Thừa nói, Phan Trí tuy rằng cứ bị cậu mắng ngu ngốc nhưng thực ra là người không hề ngốc, một câu nói liền có lập tức có thể nghe ra bất thường.

"Thừa nhi" – Phan Trí do dự một chút – "Mày phải cẩn thận chút nha, đừng để bị liên lụy".

"Tao hiểu mà" – Tưởng Thừa nói.

"Tao phải nói chứ bạn mày làm sao mà..." – Phan Trí ngẫm nghĩ xong lại muốn giải thích.

"Được rồi" – Tưởng Thừa ngắt lời nó, vỗ lên vai nó – "Tôi biết ý của mày".

"Tao còn có một câu muốn hỏi" – Phan Trí nói.

“Kiên trì quá vậy” – Tưởng Thừa thở dài – “Nói đi.”

“Hai đứa mình là anh em” – Phan Trí nói – “Mãi mãi là vậy, mày đừng có quên tao”.

“Sẽ không đâu” – Tưởng Thừa nhìn nhìn nó – “Mày vĩnh viễn là cháu trai của tao”

“Tao nghĩ lại rồi, quyết định rút lại lời nói lúc nãy” – Phan Trí nói.

Tưởng Thừa cười lên: “Ngu ngốc”

Phan Trí không hề có nghi ngờ gì với việc rõ ràng có một cái giường đôi, vậy mà lại bị đưa một cái ga giường cuộn lại gối đầu trên ghế sô pha đi ngủ, đây là một trong những nguyên nhân rất quan trọng trong mối quan hệ hòa hợp của Tưởng Thừa với nó, Phan Trí tim rộng rãi, lại lười, việc như thế này, cậu ta vốn không nghĩ ra để hỏi tới, cũng lười để hỏi.

Tưởng Thừa không đóng cửa phòng ngủ, sau khi hai người đều nằm xuống, vừa gửi tin nhắn với Cố Phi, vừa một trong một ngoài tán gẫu hơn nửa tiếng đồng hồ.

Chủ yếu là thảo luận một chút về bạn học Lê Vũ Tinh trong một tháng viết cho Phan Trí bốn bức thư tình.

“Mày muốn đồng ý à?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Không có đâu, trước tiên đối xử như bạn bè bình thường đã” – Phan Trí nói – “Tao không thích cái đầu nấm kia của nhỏ, để dài ra một chút đi rồi tao lại cảm nhận tiếp”.

“Không phải chứ, mày chỉ để ý kiểu tóc à?” – Tưởng Thừa cười.

“Cũng không phải chỉ để ý kiểu tóc” – Phan Trí trịnh trọng – “Còn nhìn mặt mũi với dáng người, cái tuổi này của tụi mình chính là nông cạn như thế, nhỏ nhìn tao có khác gì đâu cũng là nhìn mặt, ai mà chẳng như nhau”.

Tưởng Thừa không lên tiếng, nghĩ đến Cố Phi.

Nói thật, điểm mà Cố Phi hấp dẫn ánh mắt cậu cũng chính là khuôn mặt… Còn cả chân nữa.

Cùng Phan Trí lại tán gẫu vài câu nữa, Phan Trí không còn tiếng động, có lẽ ngủ rồi, cậu để điện thoại di động xuống, từ trong áo khoác bên cạnh lấy ra thư của thầy Viên.

[Chào em bạn học Tưởng Thừa thân mến]

Câu đầu tiên, cậu xém tí nữa bật cười ra tiếng.

Vừa từ biệt đã gần nửa năm, thầy rất là nhớ.

Câu thứ hai, cậu không đề phòng cười ra tiếng.

Lại điều chỉnh tâm tình một chút, mới tiếp tục nhìn xuống.

Phong thư này của thầy Viên chẳng hề dài, nội dung chủ yếu vẫn là an ủi và khích lệ, rất giống giọng điệu như bình thường của thầy ấy, không biết tại sao Tưởng Thừa xem được một nửa bỗng nhiên có chút muốn khóc.

"Là vàng thì thể nào cũng phát sáng, câu nói này thực ra không có tác dụng gì, nhưng mà vàng rõ ràng có thể phát ra ánh sáng chói lọi, cho nên bây giờ câu nói này vẫn có ích một nửa đối với em, đừng khiến bản thân bị chôn vùi…"

"Tính tình em phải thay đổi, nên học cách kiềm chế, về điểm này thầy cảm thấy thay đổi hoàn cảnh đối với em là có ích, ít nhất tính khí của em không còn đáng sợ nữa, 'lạ lẫm' sẽ khiến em phải học cách nén lại và kìm chế…"

"Phan Trí đem bài thi của em làm cho thầy xem rồi, thầy thấy rằng trước mắt em không bị thụt lùi, điều này khiến thầy rất vui mừng, chứng tỏ em có khả năng thích ứng và năng lực tự khống chế phi phàm (hai chữ 'phi phàm' có lẽ thầy phóng đại có hơi kịch liệt), quả thực là một khối vàng…"

"Đừng có nghĩ là mình bị ai vứt bỏ, chỉ có tự mình vứt bỏ mình mới là vứt bỏ thật sự, bản thân em nắm chắc không thả, thì cũng không có gì thay đổi hết…"

Ký tên cuối cùng là thầy chủ nhiệm vĩnh viễn của em, thầy Viên.

Tưởng Thừa cười đem thư gấp kỹ, thả lại trong bì thư, sau đó nhét vào phía dưới gối đầu, nhắm mắt lại.

Sáng sớm Tưởng Thừa bị tiếng ồn của Phan Trí nói điện thoại đánh thức, cậu cầm di động qua liếc nhìn giờ, còn chưa đến chín giờ, cách giờ hẹn là mười giờ có hơi xa.

"Hướng bên phải dưới lầu à?" – Phan Trí ở trong phòng khách nói chuyện – "Vậy đó là hướng bọn tôi từ chỗ cửa tiệm nhà cậu tới phải không?"

Tưởng Thừa vốn là còn chút mơ màng, nghe được câu nói này tức khắc tỉnh táo đây là đang nói điện thoại với Cố Phi?

"Vậy tôi biết rồi" – Phan Trí nói – "Không thì cậu qua đây cùng nhau ăn nha? Tưởng Thừa còn chưa dậy cơ… Tôi thật là không dám gọi nó, thằng này chính là dựa vào khí thế thức dậy có thể giết người, tôi lĩnh giáo qua một lần, cuộc đời này cũng không muốn thử lại nữa…"

Cố Phi bên kia không biết nói câu gì, Phan Trí vô cùng vui vẻ mà cười lên, lại tiếp tục nói chuyện tiếp nữa.

Tưởng Thừa nằm trên giường nghe một lát, thức dậy xuống giường, không nói những cái khác, Phan Trí trước giờ kỹ năng làm quen quả thật có thể đứng thẳng ở giữa đất trời, lại không có người thứ hai nào có thể đến bên kề vai sát cánh.

"Ơ kìa? Nó thức dậy rồi" – Phan Trí vừa nhấc mắt đã thấy cậu – "Ồ… được, Thừa nhi, Cố Phi muốn nói chuyện với mày".

Tưởng Thừa nhận lấy di động của Phan Trí chuyển qua, đi tới nhà vệ sinh: "Alo?"

"Người anh em này của cậu nói nhiều quá đi" – Cố Phi mở đầu liền cảm thán một câu – "Tôi còn không biết phải làm sao để kết thúc chủ đề câu chuyện…".

"Cậu gọi cho nó à?" – Tưởng Thừa cười lên – "Cậu ta bình thường cũng không nói nhiều như vậy, ra đây chơi nên hưng phấn."

"Cậu ta chắc là dậy sớm quá không có chuyện gì làm nên hỏi tôi dậy hay chưa, đi đâu ăn sáng, sau đó cậu ta nghe không rõ, liền muốn hỏi số để gọi lại" – Cố Phi nói – "Kết quả tán gẫu mười mấy phút."

"Cậu đừng ăn sáng" – Tưởng Thừa cười nói – "Lát nữa bọn tôi qua rồi cùng đi ăn nhé."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Mấy vị ở khách sạn chắc là tối hôm trước đã tán gẫu suốt, bọn họ ăn xong ba món điểm tâm sáng lại chờ ở quầy điểm tâm hai mươi phút, mấy vị đó mới vừa ngáp vừa đi tới.

"Thơm quá a" – Hứa Manh nói – "Vốn là không có cảm giác gì, ngửi thấy mùi liền cảm thấy rất đói."

"Tranh thủ ăn đi rồi xuất phát" – Phan Trí nói – "Người đi trễ chắc chắn nhiều, còn phải xếp hàng."

Mấy người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, lúc Hứa Manh ngồi xuống sát bên Cố Phi, Tưởng Thừa tức thì liền có chút hối hận khi mình ngồi ở giữa Cố Phi với Phan Trí.

"Buổi sáng chỗ các cậu rất lạnh ha" – Hứa Manh không có gì để nói bèn gợi chuyện nói với Cố Phi một câu.

“Hiện giờ đã tháng năm rồi.” – Cố Phi nói.

Hứa Manh hơi thẹn thùng mà che miệng nở nụ cười.

Cố Phi lấy điện thoại di động ra cúi đầu bắt đầu chơi.

Không dễ gì, mấy người ăn xong rồi nói muốn xuất phát, Cố Phi lập tức liền đứng lên đầu tiên, ngay cả cà nhắc cũng quên giả vờ, Tưởng Thừa chọc một cái ở trên chân cậu, cậu mới chìa tay vịn cái cây ở bên cạnh.

Bên này xe taxi ít, không dễ gì kêu hai chiếc xe tới, Cố Phi dùng thân thủ nhanh nhẹn không ngờ, có thể so với ông già tranh chỗ trên xe buýt, chui vào trong xe, ngồi ở trên ghế phó lái.

Tưởng Thừa nhịn cười ngồi xuống phía sau, Phan Trí cùng Lê Vũ Tinh ngồi bên cạnh, Hứa Manh cùng Hồ Phong, Lý Tùng ngồi ở xe phía sau.

Xe vừa khởi động, Lê Vũ Tinh liền cười lên: “Có phải là Manh Manh làm cậu sợ hay không vậy? Cố Phi.”

“Không.” – Cố Phi nói cho tài xế biết đi chỗ nào, sau đó ở phía trước tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại di động.

“Cậu ấy là người rất tốt, chỉ là hơi rụt rè, nhưng mà rất đáng yêu.” – Lê Vũ Tinh lại cười nói.

“Ừm.” Cố Phi đáp một tiếng.

“Cậu đối với nhỏ ấy một chút hứng thú cũng không có hả?” – Lê Vũ Tình lại hỏi.

“Thôi thì cậu chịu chấm cái nốt ruồi đi.” – Phan Trí nói một câu.

“Cái gì hả?” – Lê Vũ Tinh nhìn Phan Trí.

“Thì chỗ này” – Phan Trí chỉ chỉ khóe miệng của mình – “Thì chấm một cái ở chỗ này.”

Lê Vũ Tình ngẩn ra cả buổi mới phản ứng lại: “Nè cậu rõ thật là! Cậu mới là bà mai ấy!”

Mấy người đều cười lên, tài xế cũng cười cả buổi.

Tưởng Thừa nghiêng đầu qua nhìn phía ngoài cửa xe, lúc Lê Vũ Tinh liên tục chào hàng cho Hứa Manh, cậu không hề ghen, ngược lại là có chút căng thẳng.

Rất mâu thuẫn.

Cậu sợ Cố Phi bị hỏi sốt ruột sẽ nói ra chuyện gì đó.

Tuy rằng Cố Phi nhất định sẽ không nói mình có bạn trai, nhưng cậu cũng không hy vọng nghe thấy Cố Phi nói mình có bạn gái… Nhưng mà cái gì cũng không nói cậu cũng khó chịu.

"Cậu ấy không phải mẫu người của tôi" – Cố Phi vừa chơi điện thoại di động vừa nói một câu – "Thật sự không phải, chênh lệch hơn mười vạn tám ngàn dặm."

"Hả? Thật sự hả?" – Lê Vũ Tình thở dài, nghĩ một chút lại nhỏ giọng nói một câu – "Thật ngại"

"Không có gì." – Cố Phi nghiêng đầu qua cười cười với nhỏ.

Lúc quay ngược đầu xuống, lại liếc nhanh qua Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cong nhẹ khóe miệng, Phan Trí an vị ở bên cạnh cậu, đối mặt với đứa bạn thâm giao vô cùng hiểu rõ mình này, cậu không dám có hành động gì quá rõ ràng.

Cho dù Phan Trí biết chuyện của cậu, nhưng cậu trước đó cũng chưa từng thật sự phát sinh qua cái gì với người con trai nào, hiện tại cũng không hề muốn bị Phan Trí biết.

Câu trả lời này của Cố Phi khiến cho cậu an tâm, nhưng lại có chút cảm giác không thể nói rõ được, cậu sợ Cố Phi nhìn ra chút sợ hãi đó trong lòng cậu.

Là cậu bước ra bước đầu tiên, cũng là cậu bước ra bước thứ hai, từng bước từng bước đều là cậu, nhưng người sợ hãi cũng là cậu, người lo lắng làm quá cũng lại là cậu.

Cậu đột nhiên nhớ tới câu nói đó của Cố Phi lúc trước, cậu là muốn cùng tôi yêu nhau, hay là muốn cùng tôi quen nhau.

Cậu nhíu nhíu mày, bộ não bị "bạn trai" tấn công tới mê muội bây giờ đã hồi phục lại tinh thần mới phát hiện ra rằng coi thế mà bản thân mình vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng ý nghĩa câu hỏi này của Cố Phi.

60. Chương 60

Ở trên xe không quá có thời gian để suy nghĩ, tay tiểu cừ khôi làm nóng sân Phan Trí đang nói chuyện, cậu không thể cứ mãi suy nghĩ về nhân sinh mà không tiếp lại một câu, cho nên cậu đã tiếp lại vài câu, liền quên mất bản thân đang suy nghĩ tới chỗ nào.

Bỏ đi, trước tiên không nghĩ đến nữa, Tưởng Thừa nhìn sau ót của Cố Phi, khó có dịp được cùng nhau ra ngoài chơi, lo nghĩ băn khoăn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình, ảnh hưởng đến bản thân thì không nói, nhưng Cố Phi một người tỉ mỉ như vậy, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng theo.

Đã tới cổng công viên, Tưởng Thừa móc ra ví tiền chuẩn bị trả, Phan Trí đã nhấn lại tay của cậu, cũng móc ra ví tiền: "Lúc tôi đi có xin mẹ không ít tiền, cậu không cần cố gắng làm như người bản xứ gì đó."

"Tôi tốt xấu gì cũng là ông nội của cậu…" – Tưởng Thừa giãy giãy muốn rút tay ra.

"Tôi biết, ông nội, cậu cứ để tôi được hiếu thảo với cậu đi." – Phan Trí vẫn như cũ nhấn tay cậu lại.

Trong mười mấy phút quanh co của hai người, Cố Phi đã lấy tiền ra đưa cho tài xế, sau đó đi xuống xe.

"Tôi đệt!" – Phan Trí hô lên, nhanh chóng đẩy Lê Vũ Tinh xuống xe – "Sao để Cố Phi trả tiền vậy!"

"Buông tha cho tài xế đi, người ta còn phải làm ăn nữa." – Cố Phi nói.

Phan Trí lấy tiền ép nhét vào trong túi của Cố Phi, xoay người thật nhanh chạy đi khỏi, nghênh tiếp chiếc xe ở phía sau: "Ở đây, xuống xuống xuống."

"Sao cậu lại trả tiền vậy?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Hai cậu sắp ôm luôn rồi, tôi còn không vứt tiền ra chắc phải hôn nhau luôn" – Cố Phi nhìn cậu – "Bại hoại phong tục…"

"Cút" – Tưởng Thừa cười lên, nhìn qua quầy bán vé – "Để tôi xem vé vào cổng bao nhiêu, không biết có vé giảm giá không."

"Tôi có thẻ dân thành phố" – Cố Phi lấy ra một cái thẻ từ trong túi – "Cùng đưa các cậu vào trong."

"Làm sao vào?" – Tưởng Thừa hỏi – "Cũng không có chứng minh thư mà."

"Tôi quen biết người" – Cố Phi cười cười – "Thành phố nhỏ, không có chặt chẽ như vậy, cậu kêu bọn họ đừng nói gì cầm chứng minh thư đi theo phía sau là được."

Sau khi mọi người đều đã xuống xe, Cố Phi dẫn bọn họ đi tới cửa bên hông, cánh cửa này nếu không phải là Cố Phi dẫn tới, khách du lịch bình thường đúng là không chú ý tới được nơi này còn có một con đường, cũng không nghĩ ra được con đường này đi qua còn có một cánh cửa.

“Chúng tôi tới rồi, anh có ở đây không?” – Cố Phi vừa đi vừa nói chuyện điện thoại.

“Chân của cậu ấy không có gì nữa sao?” – Lý Tùng ở phía sau hỏi – “Hôm qua nhìn còn không thể để xuống đất được nữa?”

“Nhanh lành thôi” – Phan Trí nói – “Học kỳ trước lúc tay tôi còn quấn nẹp, muốn cử động hay không còn phải kết hợp với tâm tình ngày hôm đó.”

“… Vậy cậu hơi bị hay.” – Lý Tùng nói.

Mấy người đều cười lên thành một đoàn, Tưởng Thừa thở dài: “Hồi nữa có thể cười ngốc, không cần nói chuyện.”

“Được.” – Hồ Phong lập tức trả lời.

Mấy người ngậm miệng gắng gượng một hồi sau đó lại cười phốc ra.

Cố Phi xoay đầu lại nhìn qua bọn họ, lại quét mắt nhìn qua Tưởng Thừa, Tưởng Thừa đi tới cùng đi song song với cậu: “Đám người này uống nhầm thuốc chuột rồi.”

“Cậu cũng thường hay uống nhầm phải không?” – Cố Phi hỏi.

“Thả rắm” – Tưởng Thừa nói, lại nhớ tới bản thân trong mấy tháng nay số lần cùng Cố Phi cười ngốc đúng thật là không ít, nghĩ lại cảm thấy cứ như thằng ngốc, thế là lại thở dài – “Chắc chỉ có lúc ở củng cậu tôi mới uống nhầm, cậu cũng có tốt mấy đâu.”

“Trẻ tuổi mà.” – Cố Phi nói.

Cửa bên hông rất nhỏ, không dễ để nhận thấy, soát vé vào cổng tổng cộng có hai người, một nam một nữ.

Cố Phi đi tới bên cạnh người nam, đưa thẻ trong tay mình ra, người đó thoáng nhìn qua phía sau, đếm đếm số người, cúi đầu bấm vào tấm vé, lần lượt nhìn lướt qua chứng minh thư của bọn họ liền cho vào trong.

“Người này trông quen mắt nhỉ?” – Tưởng Thừa sau khi đi vào thì nghĩ nghĩ.

“Anh của Lưu Phàm.” – Cố Phi cười.

“Hả?” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Trông đứng đắn hơn Lưu Phàm nhiều.”

“Qua mấy năm nữa Lưu Phàm cũng sẽ đứng đắn thôi” – Cố Phi nói – “Những người này chính là như vậy, lăn lộn mấy năm, sau đó quay về cái gọi là quỹ đạo, kiên nhẫn chịu đựng liền có thể sống tiếp, yêu đương kết hôn sinh con, sóng lớn không sợ hãi, liền qua hết một đời.”

“Phải không?” – Tưởng Thừa nhìn qua cậu, Cố Phi nói tới rất bình tĩnh, cậu nghe xong lại cảm thấy trống rỗng.

“Bên ngoài nhìn qua thì là như vậy” – Cố Phi vừa nói vừa cười cười – “Còn bên trong có cách nghĩ gì thì không biết nữa, ai lại không có ý nghĩ đó chứ, Vương Húc còn muốn đi qua thành phố lớn kế bên mở một tiệm bánh nhân thịt nữa.”

Còn cậu?

Tưởng Thừa rất muốn hỏi, còn cậu?

Cậu cũng muốn theo “Quỹ đạo” này, sống hết một đời như vậy như những người bên cạnh?

Nhưng cậu không hỏi.

Cậu lại lần nữa nhớ tới câu hỏi đó của Cố Phi.

Nhà ma nằm trong cùng nhất của công viên, trước đây không phải là địa bàn của công viên, hai năm nay công viên đã làm lớn ra nên mới gọp chung với nhau, nhà ma vốn là một nhà xưởng cũ diện tích không nhỏ.

“Nơi này trước đây là một bãi tha ma bị bỏ hoang” – Phan Trí nhìn giới thiệu vắn tắt của nhà ma – “Được chôn đều là thi thể không có chủ…”

“Ai da, thật dọa người.” – Lê Vũ Tinh nói.

“Sau khi nhà xưởng xây xong, những chuyện kỳ lạ bắt đầu xảy ra không ngừng…” – Phan Trí tiếp tục đọc – “Ban đêm nhân viên trực ban đều sẽ nghe thấy tiếng hát từ căn phòng vốn không có người bên trong…”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – “Nói cứ như thật.”

“Lỡ là thật thì sao?” – Cố Phi nói – “Chỗ chúng tôi có nhiều đất bỏ hoang, bãi tha ma cũng nhiều, phía dưới rất nhiều trường học đều là mồ mả.”

“Cậu câm miệng.” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Trường dạy nghề kế bên Tứ Trung… ” – Cố Phi nói một nửa lại ngừng, cũng nhìn cậu – “Cậu sợ phải không?”

Tưởng Thừa không lên tiếng.

Cố Phi im lặng một hồi lại cười lên: “Tôi thật không nhìn ra cậu lại sợ mấy việc này nha.”

“Tôi còn sợ gián nữa” – Tưởng Thừa nói – “Có gì không được sao?”

“Không có” – Cố Phi thu lại nét cười trên mặt, hắng hắng giọng – “Không, thật ra tôi cũng rất sợ gián, còn có nhện…”

Tưởng Thừa kỳ thật rất thích xem phim ma, phim kinh dị, phim về thảm họa, phim khoa học viễn tưởng… Nhưng thích xem phim ma chính là bởi vì khi xem sẽ sợ.

Những cái khác không có chuyện gì, cậu chỉ là sợ ma, thứ mà cậu kiên quyết tin tưởng rằng không tồn tại nhưng cũng lại khiến cậu kiên quyết sợ hãi.

Lúc còn nhỏ khi về nhà tới chỗ hành lang, cậu luôn sẽ nhìn chằm chằm chỗ ngoặt cầu thang, cứ cảm thấy chỉ cần xoay qua chỗ khác liền sẽ có…

“Để tôi!” – Tiếng la to của Phan Trí đột nhiên truyền tới từ sau người cậu.

Tưởng Thừa thể xác và tinh thần đắm chìm trong ký ức thời thơ ấu tự mình dọa mình khắp người đang nổi da gà bị cậu ta la một họng này sợ tới xém chút ngay cả tóc và tóc gáy đều phóng ra ngoài, nhịn không được cũng la to một tiếng: “Tôi đệt!”

“Sao rồi!” – Phan Trí bị cậu la tới ngây ngẩn, nửa ngày mới lại tiếp một câu –“Trước khi đến tôi nói rồi, nhà ma là tôi mời, tôi muốn chơi cái này nhất.”

“Ờ” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu ta một hồi, phất phất tay – “Đi thôi, đi mua vé.”

“Bên trong chắc chắn rất tối đó.” – Cố Phi cười nhỏ giọng nói.

“Phí lời, mở đèn 200 watts còn gọi là nhà ma sao.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi là đang nói” – Cố Phi “chậc” một tiếng – “Nếu như cậu sợ, kéo tôi một chút chắc sẽ không có người thấy được.”

"… Ồ" – Tưởng Thừa liếc cậu – "E rằng tôi không cần thiết kéo ngài đâu, không cần tự mình suy nghĩ quá nhiều."

"Nếu cậu không kéo tôi" – Cố Phi liếc nhìn qua phía sau lưng cậu – "Có thể người khác sẽ…"

Tưởng Thừa quay đầu lại thấy được Hứa Manh đang chà chà tay với Lê Vũ Tinh đứng tại chỗ bật bước nhỏ, trong nháy mắt đem đầu trở về nhìn Cố Phi: "Tôi nói cho cậu biết, cậu tốt nhất chú ý thận trọng một chút."

"Ừm." – Cố Phi cười gật gật đầu.

Kỳ nghỉ 1 tháng 5, người xếp hàng vào nhà ma nhiều hơn so với bình thường, lúc bọn họ ở cửa chờ cho qua đã nghe thấy người ở bên trong đang la hét.

"Dọa người tới như vậy sao?" – Phan Trí quay đầu nhỏ giọng nói với Tưởng Thừa – "La tới thành như vậy."

"Không biết" – Tưởng Thừa nói – "Hồi nữa lúc chúng ta đi vào, hai người nữ không biết sẽ hét thành dạng gì."

"Tôi còn muốn chiến đấu một mình nữa" – Phan Trí chậc chậc hai tiếng – "Vừa hỏi rồi không cho đi một mình."

Tưởng Thừa vừa muốn nói gì đó, mấy người ở bên trong còn chưa tỉnh hồn đã chạy ra, có nam có nữ, mặt của người nữ còn mang theo vệt nước mắt, tóc tai đều rối loạn.

"Tôi sẽ không bao giờ tới đây nữa… " – Một người nữ vừa lau nước mắt vừa nói.

"A" – Hứa Manh có chút hồi hộp dậm chân tại chỗ mấy cái – "Lúc chúng ta mua vé những người này vừa vào trong nha, toàn bộ hành trình nói là bốn mươi phút, chưa đi xong đã đi ra rồi à? Dọa người tới như vậy?"

"Chắc bị lạc dường." – Tưởng Thừa nói.

"Chúng ta đừng có chạy rời rạc đó" – Hứa Manh có chút lo lắng – "Vũ Tinh cậu kéo tôi một chút."

"Ừm" – Lê Vũ Tinh gật gật đầu, vẻ mặt bi tráng nghiêm túc – "Chúng tôi đi ở giữa, nam sinh mở đường và chặn phía sau đi."

Một đám người thương lượng trận hình thám hiểm nửa ngày trời, cuối cùng lúc đến phiên bọn họ vào trong cũng chưa thảo luận ra được.

“Kệ đi” – Phan Trí phất tay – “Đi!”

Mấy người vốn còn đang do dự chưa quyết định vừa nhìn thấy cậu ta đi vào, sợ bị tuột lại phía sau, nhanh chóng liền đẩy và chen đi vào.

“Đệt” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói, cũng đi theo vào cánh cửa nhỏ ở trước mặt – “Tôi sao lại cảm thấy có chút sợ… ”

Bên ngoài trời có nắng nghìn dặm, vừa bước vào cánh cửa nhỏ, ánh mặt trời lập tức tiêu biến, chỉ còn lại con đường nhỏ mờ tối nhỏ hẹp, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Cậu nhất thời liền ngây ra tại chổ, tay cấp tốc nắm ra phía sau: “Cố Phi?”

“Ở đây.” – Cố Phi vỗ lên tay cậu.

Tưởng Thừa có chút an tâm lại, quay đầu xác định một chút khoảng cách của Cố Phi: “Theo sát tôi.”

“Ừm.” – Cố Phi cong khóe miệng.

Mỉm cười mê người tới vậy, Tưởng Thừa có chút bi thương, dưới loại tình huống này nụ cười của Cố Phi cũng không còn có thể khiến cậu có ý nghĩ không an phận gì nữa rồi.

Bọn Phan Trí đi đầu, đang nhìn đông ngó tây đi về phía trước, mặc dù con đường này không tính là nhà ma chính thức, chỉ là một lối đi nhưng đã có mùi kinh dị.

Trên bức tường loang lổ có rất nhiều nơi đã bị ngấm nước mà mọc dài rêu xanh, Tưởng Thừa cảm thấy những rêu xanh này chắc chắn là giả, nhưng lại không dám lấy tay ra sờ thử để xác định.

Một đám người ai cũng không dám đi sát ở hai bên, đều chen đi ở giữa, lúc tiến gần đến cánh cửa tối om om cổng vào chính thức của nhà ma, Tưởng Thừa thấy được trên tường có vài dấu tay máu.

“Trời ơi các cậu xem.” – Lê Vũ Tinh nhỏ giọng nói.

“Đừng cho tôi xem, đừng cho tôi xem, tôi không xem cái gì hết.” – Giọng của Hứa Manh đều đã run rẩy.

Tưởng Thừa lại để tay ra phía sau nắm, mò thấy được áo khoác của Cố Phi thì bắt lấy, Cố Phi thở dài, nắm lấy tay của cậu, tới gần dùng giọng rất thấp mà nói: “Thật ra gan của cậu cũng không nhỏ nha, cậu không sợ vừa để tay ra sau sẽ nắm trúng thứ gì khác sao?”

Tưởng Thừa cắn răng quay đầu lại nói một chữ: "Cút."

Sau khi đi vào phòng mấy người đều không còn lên tiếng nữa, mắt vẫn chưa thích ứng được với bóng tối, bốn phía đều là một mảnh đen kịt, cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

"Đều… còn ở đây phải không?" – Hồ Phong hỏi.

"Còn." – Phan Trí nói.

"Điểm danh một chút đi?" – Hồ Phong lại nói.

"Bệnh thần kinh" – Phan Trí nói – "Một."

"Hai." – Hồ Phong nói.

"Ba." – Lý Tùng cũng mở miệng.

"Bốn." "Năm." – Lê Vũ Tinh và Hứa Manh gần như đồng thanh nói.

"Sáu bảy." – Cố Phi nói một câu.

"… A, tôi ở gần số bảy." – Tưởng Thừa nói.

Mấy người vừa cười được vài tiếng, không biết từ đâu lại bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ chen ở giữa tiếng cười của bọn họ: "Tám."

Âm thanh mang theo chút lơ lửng này tức khắc làm tất cả bọn họ đều im lặng.

"Tôi đệt!" – Phan Trí vốn dĩ cười vang nhất la to lên một tiếng – "Ai!"

"A ——" – Dưới sự dẫn dắt của Hứa Manh và Lê Vũ Tinh, cả đám người tức khắc hét to.

Mặc dù Tưởng Thừa không lên tiếng, nhưng cũng bị sợ tới gắt gao siết chặt lấy tay của Cố Phi.

Đây thật sự tiêu mẹ nó rồi!

Nhà ma này còn có diễn viên!

Một căn nhà ma nhỏ ở một thành phố nhỏ rách nát!

Có diễn viên đã không nói rồi còn mẹ nó chuyên nghiệp tới vậy!

Động tĩnh này của bọn họ bây giờ còn chấn động hơn nhiều tiếng kêu thảm thiết mới vừa nghe trước đó, những người ở bên ngoài chắc đang tưởng rằng bọn họ đã bị ma cắn đi mất.

"Có đèn!" – Phan Trí la lên – "Có đèn! Tôi thấy trên tường có công tắc, để tôi mở đèn…"

Theo đó là "Bang" một tiếng, trong phòng đột nhiên sáng lên, nhưng ngay sau đó đèn lại bắt đầu chớp điên cuồng.

Tưởng Thừa cảm thấy bản thân ngay giờ phút này bị bạo kích hai tầng sợ hãi, một là dưới ánh đèn chớp tắt cậu thấy được trên bức tường thoa khắp là những câu "Cứu tôi" "Cô ta ở chỗ đó" "Đừng vào trong" được dùng máu viết lên khiến người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, hai là tay của cậu và Cố Phi nắm gắt gao ở một chỗ còn chưa kịp tách ra.

Có điều dưới loại tình huống này cũng không có ai chú ý tới được tình tiết nhỏ này, hai nữ sinh đã ôm nhau, ngay cả Hồ Phong cũng đã ôm lấy cánh tay của Phan Trí.

Cho dù bây giờ cậu có cùng Cố Phi ôm nhau đi nữa cũng hoàn toàn không có cái gì kỳ quái… Nhưng trong nháy mắt tay của cậu và Cố Phi sắp buông ra, một cánh cửa phía đối diện đột nhiên mở ra, không đợi mọi người phản ứng lại, một người đã từ cửa bên đó bỗng nhiên treo xuống ở trên khung cửa.

"Tôi đệt!" – Cố Phi đang ở đối diện nhìn thấy toàn bộ quá trình này thì chợt nhảy lên, ôm lấy Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa vốn đang trong hoảng loạn ngay cả nhìn cũng nhìn không rõ bên đó là tình hình như thế nào, nhưng cũng hét theo một tiếng ôm chặt lấy Cố Phi.

Mọi người tức khắc lại la thành một mảnh, mỗi một người đều ôm lấy người ở bên cạnh.

Sau khi nhắm mắt điên cuồng gào thét ít nhất là mười giây, mới từ từ thở bình thường lại.

"Tôi đệt" – Phan Trí chống tường, nhìn chằm chằm người ở trên cánh cửa kia – "Người giả!"

"Phí lời, đây có thể treo người thật sao" – Tưởng Thừa thở dài – "Tôi thấy chúng ta nên bình tĩnh lại một chút, chỉ là một căn nhà ma, chúng ta đã hét tới hai phút, người ta ba người đều không có hét thảm tới vậy, quá mẹ nó mất mặt rồi."

Đèn ở trong phòng vẫn chớp nháy, nhưng đoán chừng mưu kế đã đi hết quá trình, không còn có tình huống

dọa người gì xuất hiện nữa.

Phan Trí lay lay người giả treo trên cánh cửa, cũng không còn động đậy, cậu ta vươn đầu vô đó dò xét: "Bên này có đèn, đi bên này đi?"

Mọi người từ từ theo sau đi vào cánh cửa đó.

"Tôi mẹ nó còn tưởng cậu gan to lắm?" – Tưởng Thừa vò vò tay bị Cố Phi siết tới phát đau, nhìn thoáng qua Cố Phi, thấp giọng nói – "Dáng người tôi mà thấp hơn một chút có phải cậu có thể thuận tiện leo lên đầu tôi luôn không?"

"Ai" – Cố Phi lại nhìn người giả bị treo kia, nghĩ nghĩ lại cười lên – "Tôi cũng không nói mình không sợ nha… Tôi đệt, vừa nãy dọa chết tôi rồi."

Sau một phen khiếp sợ, mọi người cuối cùng cũng thích ứng được với sợ hãi, lúc đi vào trong gian phòng, nghe thấy tiếng khóc thâm thấp cũng không còn la hét nữa.

"Điều khiển bằng giọng nói" – Phan Trí chỉ vào góc tường – "Lúc chúng ta đi vào chắc chắn là có cảm biến."

Căn phòng này rất lớn, nhìn qua như là một phân xưởng, ở giữa còn đặt hai chiếc máy bào điện, phía trên đều mang theo vết máu, dưới đất còn có quần áo dính máu bị xé nát.

"Làm thật là đỉnh…" – Phan Trí tiến tới nhìn, ở giữa đống quần áo rách nát dưới đất bỗng nhiên động đậy, lộ ra một cánh tay – "A ——"

Những người bên cạnh không có tới gần, hiệu quả thị giác không có sâu sắc như những gì Phan Trí lĩnh hội, mọi người chỉ đều bị dọa mà lùi về sau mấy bước, Phan Trí bị sợ tới mức ngồi thẳng xuống dưới đất, nhưng vẫn rất kiên trì hét ra câu nói còn chưa nói xong: "Thật! Đệt!"

Tưởng Thừa nhịn không được mà cười lên.

"Cửa nào?" – Phan Trí thở dài.

"Chắc chỉ có một cửa" – Cố Phi nhìn hai cánh cửa ở phía trước – "Cửa bên phải là lối thoát, trực tiếp ra ngoài luôn phải không?"

"Ồ" – Phan Trí nhìn nhìn, phía dưới cánh cửa bên phải có một ngọn đèn nhỏ đang sáng, viết là "Lối ra" – "Vậy đi bên trái."

Lê Vũ Tinh nhanh chóng đi theo, kéo lấy góc áo của Phan Trí.

“Lúc cậu sợ đừng túm tôi, vừa nãy cậu xém chút tuột quần tôi xuống luôn rồi.” – Phan Trí nhìn thoáng qua Lê Vũ Tinh.

“Ồ.” – Lê Vũ Tinh ngây ra, sau đó cười lên nửa ngày.

Từ căn phòng này đi ra là một hàng lang, phía bên phải là tường, phía bên trái là từng gian từng gian phòng, phía trước không còn đường nữa, các cậu cần phải từ những căn phòng này tìm thấy lối ra.

Tưởng Thừa cảm thấy tâm tình căng thẳng của bản thân đã từ từ bình phục lại một chút, mặc dù đi ở sau cùng đội ngũ, vị trí thông thường sẽ toi đầu tiên nhất trong phim kịnh dị, nhưng… Cậu nhìn qua Cố Phi ở bên cạnh.

Lại không quá có giác ngộ như sẽ phải toi đời.

“Cậu nghĩ phía sau sẽ có thứ gì không?” – Cố Phi nhỏ giọng hỏi.

“Tôi đệt, đừng dọa tôi.” – Phan Trí ở đằng trước nói.

“Đằng sau cậu là sáu người bọn tôi” – Tưởng Thừa nói – “Cậu sợ nổi à?”

“Ai mà biết được” – Phan Trí nói – “Cậu cũng là người từng trải, thường sẽ có lúc người đi phía trước đang đi ấy, vừa quay đầu lại, liền mẹ nó chỉ còn lại mỗi mình mình.”

“Đây là căn nhà ma nhân tạo” – Hồ Phong nhắc nhở cậu ta – “Cho dù có diễn viên, muốn kéo đi một người cũng không có khả năng.”

“Có sức chiến đấu như Tưởng Thừa, kéo nửa đường chắc chắn sẽ biến thành ma thật.” – Lý Tùng nói.

Dưới tình huống căng thẳng, huyệt cười của người ta cũng dễ dàng bị điểm tới như bị mắc kẹt, một câu nói này, một đám người không hiểu vì sao lại bắt đầu cười, vừa hoảng sợ nhìn bốn phía, vừa cười như điên không ngừng.

“Ngu ngốc.” – Tưởng Thừa cảm thán một câu.

Có điều lúc này cảm giác của cậu lại càng rõ ràng hơn, lúc đám người điên cuồng cười lớn, cậu thế nhưng không có cười theo, nghĩ lại trước kia, cậu cũng rất ít gia nhập vào hàng ngũ cười ngốc, phần lớn là lúc Phan Trí cười ngốc cậu vô giúp vui cười mấy tiếng tỏ vẻ hai người là cùng một chiến tuyến.

Chỉ có khi ở cùng với Cố Phi… Cậu xoay mặt qua nhìn Cố Phi.

Cố Phi đang ở bên phải vị trí khá sát phía sau, căn phòng bây giờ đang đi vào có màu máu càng ngày càng nồng đậm, mặc dù bầu không khí quỷ dị, nhưng lúc cậu nhìn thấy Cố Phi đang nhe răng ra với cậu, vẫn là cảm thấy tên nhóc này quả thực là 720 độ không có góc chết.

Quá đẹp trai rồi!

So với con ma máu chảy đầm đìa từ ngoài cửa phía sau đang bay tới thì đẹp trai hơn nhiều…

Đệt!

"A —— Đệt đệt đệt ——" – Cùng lúc Tưởng Thừa đang hét lên liền cảm thấy phản ứng bây giờ của bản thân còn không bằng lúc cùng nhau cười ngốc, hét tới cả họng đều có chút âm thanh bị thủng.

Mà trong đầu rõ ràng vô cùng hiểu rõ đây là một vị diễn viên quần chúng ngay cả tóc giả cũng đội lệch, nhưng cậu vẫn sợ tới mức, lúc hét cũng sắp trực tiếp hiến tặng con tim từ trong cuống họng ra cho Cố Phi.

Tiếng hét này của cậu, Cố Phi đang đi vào trước cửa còn đang cười nhạo cậu, ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp hét lên theo, lúc cậu xoay người tay trong tay cùng Cố Phi nhào tới trong đám người liền cảm thấy mặt mũi 18 năm cuộc đời của mình đều đã mất hết tại nơi này.

Cũng may là mấy vị ở phía trước mặt mũi còn mất triệt để hơn, hai nữ sinh trực tiếp ngã xuống dưới đất, Hồ Phong và Lý Tùng với đề-xi-ben cao hơn gấp hai mà vừa la hét vừa chạy thục mạng về bên phải.

Phan Trí ở phía trên cùng lúc quay đầu lại trợn tròn cặp mắt ngay cả hét cũng hét không thành tiếng liền lảo đảo ra phía sau, cũng không biết là đang muốn trốn Tưởng Thừa và Cố Phi, hay là muốn trốn con ma đội lệch tóc giả ở phía sau hai cậu.

Con ma đó từ lúc chợt tiến vào phòng cho tới khi xoay người không cẩn thận đụng vào khung cửa ôm đầu chạy ra ngoài, tổng cộng mất hết mấy phút, những thiếu niên tốt đẹp trong căn phòng này đều đã hét thành tán loạn.

Sau khi thở hổn hển một phen xong, Tưởng Thừa thở dài: "Thật là… một màn kịch lớn mà."

"Ở trong này có camera hồng ngoại không?" – Phan Trí hỏi.

"Có" – Cố Phi chỉ vào phía trên khung cửa – "Chúng ta còn ngã mấy lần như vậy nữa, bảo an chắc sẽ vào trong kéo chúng ta ra."

"Không phải" – Phan Trí chỉ hai cậu, nghĩ nghĩ lại cười – "Hai cậu nếu như không nhắm mắt chạy đi, tôi cũng thật không phát hiện hai người nhìn qua có gan lớn nhất lại có thể…"

Phan Trí nhìn nhìn tay của hai người, khựng lại: "Lúc chạy gan đều bị hai cậu làm sợ tới tét luôn rồi."

Tưởng Thừa cười cười không nói.

Ánh mắt này của Phan Trí, khiến cậu đột nhiên thở ra một hơi.

Nhìn ra rồi.

Chỉ số IQ của Phan Trí tương đối mà nói vẫn là rất xứng đáng với tên của cậu ta (Trí trong trí tuệ, thông minh), dù sao cũng là bạn có quan hệ thân thiết như vậy, một ánh mắt này đoán chừng đã nhìn rõ hết rồi.

Tưởng Thừa nhìn Phan Trí, thật ra bản thân cũng không phải là không muốn để Phan Trí biết chuyện này, chỉ là không biết nên làm sao nói ra khỏi miệng.

Cậu lại quét mắt qua nhìn Cố Phi.

Cố Phi nghiêng đầu qua, rất không rõ ràng cong lên khóe miệng, cười cười với cậu.

Trong lòng Tưởng Thừa nhất thời một trận mềm nhũn, liền muốn đi qua mạnh mẽ ôm lấy Cố Phi.

"Đi" – Phan Trí hô lên – "Theo sát, muốn kéo áo thì kéo áo, muốn ôm thì ôm cho chặt…"

Sau đó quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa, giọng nói mang theo ý cười: "Muốn nắm tay cũng mau chóng nắm tay cho tốt."

"Đệt." – Tưởng Thừa cười, làm một khẩu hình với cậu ta, ngu ngốc.

Hai cậu. Phan Trí cũng làm lại một khẩu hình cho cậu.

Tưởng Thừa vươn tay nắm lấy tay của Cố Phi mà nắn, Cố Phi cũng nắn tay của cậu, rất dùng sức, Tưởng Thừa lập tức nắn lại, tăng thêm lực độ, Cố Phi lần nữa nắn trả…

Còn chưa đi ra tới cửa, Tưởng Thừa đã nghe thấy đốt ngón tay của bản thân đều bị nắn tới vang lên, cậu xoay đầu qua nhìn chằm chằm Cố Phi.

Cố Phi nhanh chóng hợp hai tay lại, đốt ngón tay cũng nhẹ vang lên một tiếng.

Tưởng Thừa nhịn cười, vẻ mặt nghiêm túc đi theo cùng với đội ngũ, nghĩ rằng nếu như Phan Trí biết được

ông nội của cậu ta lúc ở cùng với Cố Phi có thể ngu ngốc thành thế này, chắc chắn sẽ muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu.

61. Chương 61

Thiết kế của nhà ma có ít nhất ba tầng, trên giới thiệu nói toàn bộ hành trình khoảng chừng bốn mươi phút, nhưng mà bốn mươi phút này chắc là không tính đến thời gian dừng lại ôm nhau gào thét, trái lại Tưởng Thừa cảm thấy bọn họ vừa phát sinh các loại la hét có thể dọa chết cả ma quỷ, lại từng người từng người ở trong căn phòng càng lúc càng tối hơn đi vòng vòng gần hai mươi phút, ngay cả cầu thang cũng chưa đi qua một lần.

"Chúng ta có phải nên tìm một chỗ lên lầu hay không?" – Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Tôi đang tìm đây" – Phan Trí đứng đầu ở phía trước trả lời – "Gian phòng này chúng ta đã từng vào đúng không?"

"Không có." – Cố Phi nói.

"Vậy cánh cửa này chắc chúng ta cũng chưa đi qua" – Phan Trí chỉ chỉ một cánh cửa đang đóng phía trước – ""Biết đâu chính là lối…""

Lời còn chưa nói ra, một chuỗi tiếng cười của con nít từ phía sau bọn họ nhẹ lướt qua.

Cho dù Tưởng Thừa cũng nghe ra được tiếng dòng điện trong tiếng cười có thể xác định chính là từ loa giấu trong góc nào đó phát ra, nhưng vẫn sởn tóc gáy một hồi.

"Phía sau có ma?" – Lý Tùng hỏi một câu.

"Đi nhanh đi, đi nhanh đi…" – Hứa Manh kéo áo của Lê Vũ Tinh, cúi thấp đầu đều không dám nhìn tới xung quanh.

Đang nói, lại một chuỗi tiếng cười vang lên.

"A ——" – Một đám người đồng thời hét to lên, dồn Phan Trí liền bổ nhào qua cánh cửa kia.

"Đừng sợ, đừng sợ, đừng…" – Phan Trí bị đẩy đến đứng cũng không vững, vội đi tới kéo cửa mở ra, ngay lập tức chính là một tiếng gào dữ dội – "A —— "

Đứng ngoài cửa là một con ma không biết là đang đi ngang qua hay đã đứng chờ cả buổi, Phan Trí bị một

đám người đẩy mạnh vào trong lòng con ma này.

Trong tiếng gào thét này con ma bị đụng vào tường ở phía sau, không thể không ra sức đẩy Phan Trí ra.

"A ——" – Một đám người quay người lại chạy.

Phía sau còn có một cánh cửa, một đám người hoảng loạn không chọn đường, giống như thế giới đã bị hủy diệt mà nhào qua, kéo cửa ra liền xông vô.

Ánh nắng mặt trời sáng rực chói mắt tràn ngập thế giới giữa tiếng gào thét của bọn họ.

Mấy người bọn họ đứng ở trong ánh nắng vẫn còn gào thét mấy tiếng mới cả mặt ngỡ ngàng mà ngừng lại.

"Tôi đệt?" – Phan Trí kinh ngạc híp mắt lại – "Sao lại đi ra rồi?"

"Ngay cả lầu còn chưa lên đã ra ngoài rồi?" – Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn cánh cửa nhỏ kia một chút – "Mẹ nó đây là cửa ra khẩn cấp thì phải?"

Cố Phi đứng ở sau cùng, ôm cánh tay hắng giọng một cái.

"Hả?" – Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn cậu ta.

Cố Phi hướng mắt qua bên phải, một đám người nhìn theo qua, tức khắc liền muốn quay đầu lại chen trở về trong nhà ma.

Bên phải khoảng chừng 30 mét, chính là chỗ xếp hàng vào cổng, mười mấy người xếp hàng cùng nhau nhìn qua bọn họ bên này, biểu cảm trên mặt đều hết sức khó nói, còn có mấy người đã cười không chịu được.

"Tôi đệt, đường này ai dẫn đi!" – Phan Trí cực kỳ bi thương mà hỏi.

"Điên Điên?" – Lê Vũ Tinh nói.

"Không phải tôi" – Hồ Phong lập tức nói – "Tôi là theo phía sau Đại Lý đi ra!"

"Tôi?" – Lý Tùng cả mặt mù mịt ngẩn ra đến cả buổi, còn vươn tay khoa tay múa chân hồi lâu – ""Tôi hình như là có… động tác mở cửa¿'"

"Đồ ngốc!" – Phan Trí nhào tới đối diện cậu ta liền đập tới mấy cái, dưới sự dẫn dắt của cậu, cả đám người

đi lên từng người cho Lý Tùng mấy cái.

Đã đi ra rồi thì không có cách nào trở lại nữa, bọn họ đành phải cố giữ biểu cảm, vẻ mặt “”Chúng tôi chẳng qua thật sự đi nhầm đường”’, dưới ánh mắt của những người xếp hàng mà rời khỏi nhà ma.

“Đi xem cái cổ tháp kia một chút đi?” – Hứa Manh đề nghị – “Cảnh quan nhân văn mà, cũng rất có ý nghĩa.”

“Ừm” – Cố Phi cầm điện thoại di động ra nhìn nhìn giờ – “Đi lên cổ tháp sau đó đi xuống… Vừa đủ giờ có thể đi ăn chút đồ ăn, bên trong công viên hình như có một quán mùi vị không tệ, tôi trước tiên đi hỏi thăm ở chỗ nào.”

“Cũng là người mù đường à” – Lê Vũ Tinh cười nói – “Chỗ ăn cũng không nhớ được ở chỗ nào sao?”

“Không phải” – Cố Phi vừa bấm số vừa nói – “Lần trước tôi tới đây đã là chuyến du lịch mùa xuân hồi tiểu học.”

“Hả?” – Lê Vũ Tinh ngẩn người – “Tôi thấy còn có cả công viên trò chơi đấy, còn có sở thú, nếu đổi lại là tôi thì tôi chắc đã đến chơi mấy lần trong một học kỳ cơ.”

“Chứng tỏ tâm trí cậu không hoàn thiện.” – Phan Trí nói.

“Cậu mới không hoàn thiện!” – Lê Vũ Tinh lườm cậu ta.

Cố Phi đi tới bên cạnh đoán chừng là gọi điện cho anh của Lưu Phàm hỏi chỗ ăn cơm.

Tưởng Thừa nhìn hình bóng của cậu đang đứng ở ngược sáng.

Bất luận là xem phim điện ảnh, đi công viên trò chơi, hay là các hoạt động giải trí của Cố Phi, dường như đều dừng lại ở rất lâu về trước, tuy rằng bản thân cũng không thích đi công viên, nhưng mà số lần đi cùng bạn bè, bạn học cũng coi như không ít, sau khi nhà trường hủy bỏ chuyến đi chơi mùa xuân và mùa thu, bọn họ vẫn thường xuyên tự mình đi chơi.

Cuộc sống của Cố Phi chỉ ở xưởng thép, ngoại trừ trốn học ra ngoài chơi hơn mấy lần, cậu ta dường như vẫn luôn luôn ở khu vực xưởng thép đó.

Cuộc sống của Tưởng Thừa mấy tháng nay đến giờ, thì cũng thế, nếu như không có Cố Phi, xung quanh cậu liền cứng nhắc lại giống như vậy, tất cả mọi người, dọc theo mấy con đường dưới chân, vây hãm trong một bầu không gian nhỏ bé.

Sống nặng nề mà mệt mỏi.

Cuộc sống như thế một ngày hai ngày có thể, một tháng hai tháng cắn răng, một năm hai năm có thể liền sẽ bùng nổ, Tưởng Thừa đi tới cạnh thùng rác bên cạnh, đốt điếu thuốc ngậm vào, thời gian dài, có lẽ sẽ quen thôi, cam chịu cũng tốt, không cam lòng cũng được, cuối cùng vẫn chìm sâu xuống.

Cổ tháp ở bên một cái hồ nước trong công viên, nước hồ không sạch sẽ lắm, nhưng tháp rất đẹp.

Tháp rất cao, đứng ở trên đỉnh tháp có thể nhìn thấy đường phố bên ngoài công viên, xe tới tới lui lui, nhưng mà cũng có thể thấy rõ thành phố dưới ánh nắng này đều mang một chút màu xám phủ lên hiu quạnh.

"Tôi chép lại nội dung một chút" – Phan Trí vừa cầm điện thoại di động chụp giới thiệu trên tường vừa nói – "Số chữ cũng không ít, trở lại chép một chút, tuần ký liền xong hết cả."

"Cái này không tệ." – Lý Tùng cũng bắt đầu chụp ảnh.

"Tôi nói với các cậu" – Phan Trí liếc nhìn mấy người đều đang lấy di động ra bắt đầu chụp tường– ""Đừng đều sao chép giống với tôi.""

"Không có chuyện gì, viết rõ ràng trích dẫn là được, trích dẫn đều giống nhau mà." – Hồ Phong nói.

"Ngẫm lại cũng đúng bi thương" – Phan Trí thở dài – "Tuần ký mấy trăm chữ, đại khái thì một hàng cuối cùng là tự chúng ta viết, chữ ở trên trích dẫn từ bức tranh du lịch cổ tháp.""

Mấy người tức thì cười thành một mảnh.

"Tôi lâu lắm không viết tuần ký" – Tưởng Thừa dựa vào trên lan can lười biếng duỗi lưng – "Lão Từ cũng không có yêu cầu này."

"Yêu cầu cũng không có ai viết" – Cố Phi nói – "Nếu như bảo tôi một tuần lễ viết một thứ bài này, tôi khẳng định viết không ra."

"Sẽ không, cậu khẳng định viết ra" – Tưởng Thừa cười cười – "Cậu có thể viết thơ ca."

Cố Phi cười lên: "Đúng nha."

"Nè tôi nói với cậu" – Tưởng Thừa xoay người chống vào lan can, liếc mắt nhìn qua Phan Trí, lại quay ngược đầu trở lại nhỏ giọng nói – "Cháu trai Phan chắc là… nhìn ra rồi."

“Ừm, tôi nhìn ra cậu ta nhìn ra rồi” – Cố Phi cũng thả thấp giọng – “Sẽ có vấn đề gì không?”

“Không có” – Tưởng Thừa nói – “Tôi vốn dĩ cũng không suy nghĩ được phải nói với cậu ta thế nào, tự cậu ta nhìn ra cũng tốt, tôi đỡ phải tìm lời.”

“Cậu ta trước đây đã biết chuyện của cậu đúng không.” – Cố Phi hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Chỉ có cậu ta biết… Đương nhiên, hiện tại cậu cũng đã biết.”

Cố Phi cười: “Tôi có điểm yếu của cậu nha.”

“Tôi cũng có điểm yếu của cậu nha.” – Tưởng Thừa nghiêng mắt liếc cậu ta.

Cố Phi cười không lên tiếng.

“Thực ra” – Tưởng Thừa trầm mặc một lát – “Việc này thực ra đối với cậu mà nói, không tính là điểm yếu gì đi?”

“Đối với cậu thì tính hả?” – Cố Phi hỏi ngược lại.

“Tôi không biết, coi như là vậy đi” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày – “Tôi nói không rõ, tôi không thích bị người khác nhìn chằm chằm, bị người khác bàn tán, tôi rất ghét bị người khác… chỉ trích.”

Cố Phi nhìn cậu, cậu ngừng trong chốc lát: “Cậu không thể như thế được, cậu như thế là không đúng, chỗ này cậu cần sửa chữa, chỗ đó cậu cần nâng cao, tôi ghét bị người khác nói cậu như vậy là sai, như thế là sai, từ nhỏ đến lớn tôi nghe được rất nhiều rồi, tôi chính là thực sự… thực sự là…””

“Tôi hiểu” – Cố Phi nói – “Tôi hiểu ý của cậu.”

“Tôi vốn không định nói cái này” – Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, nhoài người tới trên lan can – “Tôi không muốn khiến cậu cảm thấy tôi… sợ hãi.”

“Việc này có quan hệ gì với sợ hay không sợ sao” – Cố Phi cũng nhoài người tới trên lan can – “Không sợ cũng không có nghĩa là cần đem những chuyện này nói rõ cho cả thế giới biết, cứ xem như tôi không để ý người khác biết quần lót của tôi là hình dáng gì, nhưng cũng không có nghĩa là tôi sẽ mặc quần lót đi khắp nơi.”

Tưởng Thừa nghiêng đầu qua nhìn cậu, cố kìm một phút chốc sau đó cười lên: “Cái ví dụ rách nát gì vậy.”

“Tôi đã cố gắng hết sức.” – Cố Phi nói.

Phan Trí từ sau khi đi nhà ma vẫn luôn không cùng Tưởng Thừa thảo luận qua chuyện Cố Phi, thẳng tới khi kết thúc kỳ nghỉ, bọn họ phải trở về, chuyến xe buổi tối, buổi chiều ăn xong cơm trở về phòng thuê, Phan Trí thu dọn xong hành lý mới nói một câu: “Việc cậu và Cố Phi ấy…”

“Hả?” – Tưởng Thừa ngồi dựa vào ở trong ghế sô pha.

“Bắt đầu lúc nào vậy?” – Phan Trí hỏi.

“Không bao lâu” – Tưởng Thừa nói – “Cậu có kiến nghị gì sao?”

“Không có” – Phan Trí cười cười – “Cái này có thể kiến nghị gì chứ, trời muốn mưa, ông nội muốn yêu đương, chuyện quá bình thường, tôi còn ngăn cản sao.”

Tưởng Thừa cười không nói.

“Có điều nói thật nhé, tôi rất kinh ngạc” – Phan Trí nói – “Tôi căn bản vẫn không nghĩ đến cậu ở đây còn có thể yêu đương được.”

“Tại sao?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Còn tại sao cái gì” – Phan Trí ngồi vào bên cạnh cậu – “Thì cảm thấy dưới loại tình huống này cậu sẽ không có tâm tình này chứ.”

“Ừm” – Tưởng Thừa ngã vào trên tay ghế sô pha gối đầu vào cánh tay– “Bản thân tôi cũng không nghĩ tới.”

“Mà cũng không phải không thể hiểu” – Phan Trí ngẫm nghĩ – “Trước đó tôi còn rất lo lắng cho cậu, sau đó thấy cậu cũng không sụp đổ… Dù sao vẫn tốt hơn một người sầu muộn chứ.”

Tưởng Thừa không hé môi, mở to mắt nhìn trần nhà xuất thần rất lâu, sau đó nhìn Phan Trí: “Phan Phan.”

“Đổi xưng hô đi.” – Phan Trí xoa xoa cánh tay.

“Cháu trai.” – Tưởng Thừa nói.

“Chuyện gì ông nội.” – Phan Trí quay đầu.

“Yêu nhau, quen nhau” – Tưởng Thừa nói – “Cậu cảm thấy có gì khác biệt?”

“Đầu óc đột nhiên thay đổi à?” – Phan Trí hỏi.

“Thay đổi ông nội cậu.” – Tưởng Thừa nói.

“Cái này cậu cũng phải hỏi tôi?” – Phan Trí nhìn cậu – “Đây không phải là phong cách của cậu nha.”

“”Tôi chỉ muốn nghe một chút người có chỉ số IQ thấp thì nghĩ thế nào“” – Tưởng Thừa mò mẫm lấy điếu thuốc ra ngậm vào – “”Người có chỉ số IQ cao chúng tôi dễ dàng nghĩ quá nhiều.“”

“”Nghĩ quá nhiều khác biệt với không có đầu óc chứ, tôi muốn quen nhau“” – Phan Trí nói – “”Chẳng hạn như tôi, tôi muốn quen nhau, Hoàng Tuệ, nếu không thì…“”

“Không” – Tưởng Thừa ngắt lời cậu ta – “Vậy đổi cách nói khác, muốn cùng tôi yêu nhau, muốn cùng tôi quen nhau thì sao?”

“Tôi đệt” – Phan Trí nhíu mày – “Phiền toái như vậy, đó cũng chỉ là với cậu thôi, bất luận yêu nhau hay là quen nhau, đều phải là cùng với cậu.”

Tưởng Thừa dựng thẳng ngón tay cái cho cậu ta.

Tưởng Thừa cảm thấy sự tinh tế của Cố Phi có chút khiến cậu hoảng hốt, yêu nhau và quen nhau, phần đầu đều có “”cậu ta“”, bất kể là đáp án nào, đều là cậu ta.

Tưởng Thừa cong cong khóe miệng, ít nhất về một điểm này, Cố Phi hiểu ý nghĩ của cậu.

Vả lại cậu không phải có nhiều tịch mịch, có nhiều cô đơn, cần ở nơi này tùy tiện tìm một người nào đó bắt đầu một đoạn tình cảm, chỉ bởi vì đối phương là Cố Phi, bất kể là loại tình cảm gì, tiền đề đều phải là Cố Phi.

Hai ngày nay cậu đều suy xét câu nói này, thực ra lật ngược về quá khứ, cậu đã sớm nghĩ đến ý nghĩa rất rõ ràng của câu nói này.

Cũng hiểu ý nghĩa thật sự câu nói “”Tôi sẽ luôn thích cậu cho đến khi cậu không cần tôi thích cậu nữa mới thôi“” của Cố Phi.

Cậu không thể không thừa nhận, Cố Phi quả thực nghĩ rất nhiều hơn so với mình, bản thân chẳng có thể nói có bao nhiêu kích động, nhưng cuối cùng nguyên nhân chủ động như thế chính là vì tôi thích cậu, tôi muốn cùng cậu ở cùng một chỗ.

Tôi muốn cùng cậu yêu nhau, không phải quen nhau, là cậu, không phải người khác.

Đây là lý do Cố Phi cuối cùng đã đến dưới lầu chờ cậu.

Nhưng nếu như có một ngày, không còn đường để đi nữa, lựa chọn của Cố Phi có lẽ chính là ""Dừng ở đây"", mà lựa chọn của bản thân thì sao?

Đây là vấn đề Cố Phi cần cậu trả lời.

Cố Phi quen phải suy nghĩ thấu đáo tất cả mọi chuyện, hoàn cảnh trưởng thành của cậu ta, người thân của cậu ta, những việc từng trải của cậu ta, khiến cậu ta quen đem hết thảy xác suất đều nghĩ đến, tìm được từng phương pháp ứng đối mỗi loại xác suất.

Mà cậu không giống vậy.

Cậu không cần như cậu ta đi suy xét, đi khẳng định hoàn cảnh mỗi một sự kiện như vậy, cho dù là đột nhiên bị vứt bỏ đến địa phương như vậy, cậu cũng không có suy nghĩ quá nhiều, trước mắt đụng đến cái gì, liền giải quyết cái đó.

Cậu không phải con đẻ, cha mẹ ruột của cậu là như vậy, cậu thay đổi hoàn cảnh từ trên trời xuống dưới đất… Mỗi một sự kiện, cậu đều không có suy xét thọc sâu bên trong, tất cả hành động của cậu đều là nhìn vào trước mắt, ở đây có tảng đá, tôi làm sao đi qua, ở đây có con sông, tôi làm sao đi qua.

Ở trên một điểm này, cậu và Cố Phi có phương thức tư duy hoàn toàn không giống nhau, nhưng đã thành thói quen.

"Cái này là cậu ta hỏi cậu sao?" – Phan Trí ở bên cạnh hỏi.

"Chính là tôi hỏi cậu ta." – Tưởng Thừa cầm gạt tàn thuốc trên bàn trà qua thả tới trên sàn nhà bên cạnh sô pha, gảy gảy tàn thuốc vào bên trong.

"Không thể nào" – Phan Trí nhìn cậu – "Tôi rất hiểu rõ cậu."

"Vậy cậu phải cẩn thận có một ngày sẽ bị tôi diệt khẩu." – Tưởng Thừa nói.

"Cậu ta cho tôi cảm giác" – Phan Trí từ trong hộp thuốc trên bàn trà cũng tìm điếu thuốc châm lên – ""Chính là… nói thế nào nhỉ, tôi nhìn cậu ta liền muốn gọi một tiếng "anh"."

"Cậu ta nhỏ hơn cậu." – Tưởng Thừa nói.

"… Tôi chỉ là ý như vậy" – Phan Trí chậc một tiếng – ""Cậu cũng nhỏ hơn tôi, tôi vẫn gọi cậu là ông nội đấy, ý của tôi chính là, cậu ta nhìn qua chính là kiểu người… gánh vác qua rất nhiều chuyện.""

"Phải không." – Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, phán đoán này trái lại tương đối chính xác.

"Có một số người, cậu tiếp xúc một chút liền có thể biết, chính là thứ khí thế này, vẫn có thể cảm thấy được"" – Phan Trí nói – "Tuy rằng cậu ta ở trong nhà ma… Nhưng mà tôi nhìn thấy cậu ta vẫn muốn gọi một tiếng Phi ca, cậu hiểu ý của tôi chứ."

"Hiểu." – Tưởng Thừa nói.

"Có điều tôi gọi cậu là ông nội không phải vì nguyên nhân này." – Phan Trí lại nói.

"Cái này thì không cần đặc biệt giải thích thêm." – Tưởng Thừa nói.

"Thừa Nhi" – Phan Trí rút thuốc ra khỏi miệng, cả mặt bộ dáng âm trầm mà suy nghĩ mất cả buổi – ""Vu Hân với cậu không tính là yêu nhau, ngay cả quen nhau cũng không phải.""

"Ờ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, cũng một mặt thâm trầm nhìn chăm chú cậu ta.

"Cho nên" – Phan Trí lại trầm mặc đến cả buổi – "Cố Phi là mối tình đầu của cậu đấy."

"Đệt" – Tưởng Thừa cười vui vẻ – "Nín cả buổi này, tôi tưởng là cậu muốn nói cái gì cơ, đánh rắm cũng không có một cái."

"Tôi chưa nói xong đâu, chưa nói xong đâu!" – Phan Trí rất khó chịu mà nhìn cậu – "Cậu có thể đem nhịp điệu chê cười tôi từ chạy như điên sửa thành đi dạo được không hả, chậm một chút có thể chết sao!"

"Đi dạo, đi dạo" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Ngài nói hết đi."

"Thông thường thì, mối tình đầu phân nửa… Phải bị chút đau thương, dù sao chúng ta… còn nhỏ" – Phan Trí kẹp thuốc lá, cố gắng sắp xếp câu chữ, rất khó khăn mà ấp úng – "Tôi chính là muốn nói, đừng để cho mình thương tích quá nặng, cậu hiểu ý của tôi không? Thì… ông nội à, tôi xem vị kia của cậu… bà tôi… ông ngoại tôi chứ, cậu ta phải là loại người đã rất hiểu rõ phải tự bảo vệ mình thế nào… Tôi không có ý khác."

"À." – Tưởng Thừa cả buổi mới từ trong xưng hô lộn xộn này của Phan Trí chỉnh lý ra ý của cậu ta muốn biểu đạt.

"Đừng cho rằng tôi nói chuyện gì đó, không thích hợp." – Phan Trí nói.

“Cảm ơn” – Tưởng Thừa đem đầu thuốc lá dụi tắt, đứng dậy vỗ vỗ ở trên vai cậu ta – “Tôi biết rồi.”

“Ừm.” – Phan Trí gật đầu.

“Tàn thuốc gạt ở đây” – Tưởng Thừa đem cái gạt tàn thuốc thả tới trước mặt cậu ta – “Nếu gạt trên bàn trà tôi bắt cậu dùng đầu lưỡi liếm bàn trà một lượt.”

“Tôi đệt!” – Phan Trí ngẩn người – “Tôi con mẹ nó có lấy giấy lót được chưa!”

“Cho nên tôi bây giờ không bắt cậu liếm nha.” – Tưởng Thừa cười ngả về trong ghế sô pha.

Việc tiễn Phan Trí bọn họ đi ga tàu hỏa, Cố Phi không tham gia nữa, mấy ngày nay tuy rằng cậu đều không tham gia tất cả hoạt động của toàn bộ hành trình, nhưng ở trong mắt Cố Miểu, thời gian cậu ở nhà vẫn ít, cho nên buổi tối Cố Phi dẫn cô bé tới nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt.

Tưởng Thừa tiễn Phan Trí bọn họ đến ga: “”Được rồi, cũng đừng nói cảm tưởng lúc chia tay cái gì nhé, rất buồn nôn, nhận không nổi.“”

“Không nói” – Hồ Phong nói – “Nghĩ hè rồi trở về thăm bọn tôi chút nha, có qua có lại mà, thế nào?”

“… Cái này rất khó nói.” – Tưởng Thừa mấy tháng nay, trước giờ vẫn không thật sự nghĩ đến chuyện trở về, bất luận là trở về làm cái gì, đều hoàn toàn không có nghĩ qua.

“Hoặc là hẹn chỗ cùng nhau đi du lịch cũng được mà.” – Lý Tùng nói.

“Đến lúc đó hẹn kỹ càng sau.” – Phan Trí nói.

“Đúng rồi, Cố Phi mấy ngày nay vẫn luôn làm hướng dẫn viên, vẫn chưa nói tiếng cám ơn với người ta” – Lê Vũ Tinh đem một cái túi trong tay đưa cho Tưởng Thừa – “Ngày đó không phải nói cậu ta có một cô em gái sao, trực tiếp mua đồ cho cậu ta dường như không thích hợp, chúng tôi liền mua một con búp bê…”

Tưởng Thừa cười cười nhận lấy: “Cần gì khách sáo như thế.”

Nếu như đám người này gặp qua cô em gái này, đoán chừng ai cũng sẽ không nghĩ đến mua cho cô bé con búp bê nữa.

Sau khi một đám người đều vào ga, Tưởng Thừa quay người đi tới trạm xe buýt, rất tiết kiệm lịch sự ngồi xe buýt về phòng thuê.

Sau khi vào phòng, cậu chụp cho con búp bê một tấm ảnh, gửi cho Cố Phi.

– Bạn học tôi tặng cho Cố Miểu

Cố Phi rất nhanh trả lời một tin nhắn tới.

– Tiễn đi rồi?

– Ừ, các cậu còn ở nhà Chín Ngày sao

– Vẫn còn, cậu qua đây không

– Không, tôi có chút mệt, nằm một lát thả lỏng lưng già cỗi

– Bóp lưng. jpg

Tưởng Thừa cười cả buổi, ở trong phòng lại xoay quanh hai vòng, nhìn thử Phan Trí có sót đồ vật gì đó hay không, sau đó vào phòng ngủ, giờ vẫn còn sớm, đủ để… làm một bộ bài thi.

Tưởng Thừa đứng ở trước bàn học, đối với quyết định của mình bày tỏ bái phục sâu sắc.

Đây, chính là một tố chất của học bá.

Lạy.

Điện thoại di động lại vang lên một tiếng, Cố Phi gửi tấm ảnh chụp Cố Miểu tới.

Trên tấm hình, Cố Miểu cầm một cái bánh nhân thịt, cả mặt mù tịt.

– Tôi cho nó xem tấm ảnh búp bê, vẻ mặt nó chính là thế này

– Hhhhhhh, cậu đây làm anh trai thật tốt, một cô nhóc nhìn thấy búp bê lại có thể có dáng vẻ kiểu này

Tưởng Thừa đem chăn lộn xộn trên giường kéo lên giũ, tuy rằng phải làm bài thi, nhưng hoàn cảnh vẫn rất có ảnh hưởng, phải ngăn nắp một chút… Cậu nhìn thấy phía dưới gối lộ ra một cái hộp màu đen.

Cậu cầm lên liếc mắt nhìn, mở hộp ra, tuy rằng lúc thấy được cái hộp cậu đã đoán được đây là thứ gì.

Nhưng mà lúc nhìn thấy bên trong thực sư đặt một cây bút máy màu đỏ tươi, cậu vẫn có chút kinh ngạc, Phan Trí lại có thể tặng một cây bút cho cậu.

Bên trong còn có tờ giấy nhỏ ngay ngắn, mặt trên có một hàng chữ.

– Trước mặt đưa cho cậu khẳng định bị chế giễu, cho nên để ở chỗ này, cho cậu cây bút là để cậu luôn luôn nhớ kỹ mình là một học bá.

Tưởng Thừa cầm bút ngồi vào trước bàn học, cười một lúc lâu.

Ngẫm lại liền thở dài, người bạn Phan Trí này không kết giao uổng phí, hưởng thụ đãi ngộ của cháu trai, nắm giữ trái tim ông nội.

Cậu cầm qua một tờ giấy, ở phía trên tùy tiện viết vài chữ, chính là những chữ này, dùng bút gì, đều rõ ràng không ra được nét bút tốt.

Cậu dán mắt vào tờ giấy nhìn một lát, chậm rãi vận khí, viết xuống một hàng chữ.

Hy vọng chúng ta đều có thể dũng cảm như đối phương.

62. Chương 62

Ngày nghỉ 1 tháng 5 rất ngắn, cũng chỉ dài hơn ngày nghỉ cuối tuần một ngày mà thôi, lúc trở lại trường học, thậm chí còn không có cảm giác được nghỉ lễ.

Mà Lão Từ ở trên bục giảng ba bốn ngày nay đã liên tục nhấn mạnh về kỳ thi cuối kỳ, chuyện bị liên tục nhắc nhở đến còn có kỳ thi tốt nghiệp trung học mà bọn họ phải đối mặt sau kỳ thi cuối kỳ này.

Tưởng Thừa nằm dài trên bàn, kê cằm ở trên tập sách, nhắm hờ mắt nghe Lão Từ đang tận tình khuyên bảo trên bục giảng và những người phía dưới nói chuyện ong ong.

Bầu không khí thế này của Tứ Trung, sự nhắc nhở về kỳ thi cuối kỳ và kỳ thi tốt nghiệp trung học, người trong một lớp học này, trọng điểm có thể nắm bắt được có lẽ cũng chỉ là kỳ nghỉ hè ở giai đoạn giữa mà thôi.

Mặc dù nghe nói lớp 12 phải tựu trường sớm hơn bình thường, nhưng cho dù có là nửa kỳ nghỉ hè đi nữa cũng đã dài hơn rất nhiều so với ba ngày nghỉ 1 tháng 5 vừa qua, người ở chung quanh đều đã bắt đầu bàn bạc trước.

“Nghỉ hè cậu làm gì?” – Tưởng Thừa nghiêng đầu hỏi Cố Phi đang cuối đầu chơi điện thoại.

“Làm thuê, ngồi trong tiệm nghe Lý Viêm bọn họ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng ra ngoài ăn một bữa” – Cố Phi nói – “Ở cùng với Cố Miểu, thời gian nghỉ hè có thể cùng con bé đi huấn luyện phục hồi có hệ thống.”

“… Ồ.” – Tưởng Thừa ngây người, nghe qua cảm giác như một kỳ nghỉ hè rất buồn chán và mệt mỏi.

“Cậu muốn cùng nhau đi làm không?” – Cố Phi nhỏ giọng hỏi – “Đinh Trúc Tâm có việc làm, là của chị ấy, còn có bạn của chị ấy.”

Tưởng Thừa từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày từ “Đi làm” này sẽ xuất hiện trong sinh hoạt nghỉ hè của mình, nhưng tiền sinh hoạt, tiền thuê nhà, điện nước, điện thoại, học phí năm sau, cùng với những phí tiêu xài khác chưa xác định được trong tương lai, khiến cậu đột nhiên cảm thấy dựa vào tấm thẻ kia trong tay, quả thực có chút không có cảm giác an toàn.

Mà lúc này cậu mới cảm thấy mình còn nghĩ đến nghỉ hè này làm sao để thả lỏng hay nhiều nhất là làm một chút bài tập, suy nghĩ ngọt ngào tới vậy, cậu ngây ra một hồi: “Cậu có đi phải không?”

“Ừm” – Cố Phi đáp – “Nếu tôi không đi đã không kêu cậu rồi.”

“Đều là chụp những model thôi phải không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Cũng không phải, còn có cái khác, hàng hoá các loại, không có người còn dễ chụp hơn một chút” – Cố Phi cười cười – “Có thời gian còn có thể chụp chút phim gửi bản thảo, năm nay còn chưa có gửi.”

“Đệt” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – “Cậu sao có thể ngầu như vậy? Những thứ lúc trước chụp đều gửi ở đâu rồi?”

“Chỉ là một vài tạp chí nhiếp ảnh, du lịch” – Cố Phi để điện thoại xuống – “Không có bao nhiêu tiền, nhưng có thể khiến lúc tôi nhận những công việc khác có khả năng thảo luận về giá cả.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cố Phi hoàn toàn không để tâm đến việc học, cậu ta dường như chưa từng lo lắng qua những chuyện học hành này, nhưng khi đã dụng tâm vào những khía cạnh khác, vẫn đúng là rất đỉnh.

Có lẽ tương lai Cố Phi không hề cần thiết dùng một thành tích hay một trường học để làm chống đỡ.

Nhưng có lẽ Tưởng Thừa đã quen thuộc đi qua đường lối này để cân nhắc bản thân, Cố Phi hoàn toàn

không quan tâm gì luôn khiến cậu có chút không yên tâm.

Sau khi Phan Trí trở về đã rất nhanh chóng chỉnh sửa những bức ảnh lần đến chơi, đăng lên vòng bạn bè không ít, còn đóng gói một phần gửi riêng cho Tưởng Thừa.

"Tôi phát hiện ra" – Tưởng Thừa lật những tấm ảnh – "Phan Trí đúng là một thợ chụp hình meme đạt tiêu chuẩn bản gốc."

"Ừm" – Cố Phi lại gần xem một hồi – "Ngay cả mặt của cậu cũng không có cách nào chống lại được trình độ của cậu ta."

"Cậu có cần tôi khen lại không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không" – Cố Phi nói – "Tôi đẹp trai thế nào tôi tự biết."

"Đệt" – Tưởng Thừa liếc cậu – "Cậu tự luyến như vậy những em gái mê cậu có biết không vậy?"

"Tôi giấu rất kỹ" – Cố Phi cười – "Có điều cậu tự luyến như thế nào, tôi biết."

"Cút." – Tưởng Thừa nói.

Trước khi tan học cậu đi tới văn phòng của Lão Từ một chuyến, đưa đề thi đã làm xong trong hai ngày cho thầy ấy.

Lão Từ cả mặt vui mừng nhìn bài thi: "Hồi nữa thầy đi tìm những giáo viên khác nhờ họ xem bài cho em, đừng lơi lỏng, kỳ thi cuối kỳ phải tiếp tục cố gắng."

"Vâng." – Tưởng Thừa đáp.

Chân "bị thương" của Cố Phi đã tốt lên không ít, bây giờ chỉ cần đở một chút là có thể đi từ từ, không cần phải chống tay nhảy ra ngoài nữa, ý của Cố đại phu chính là còn thêm một tuần nữa thì thanh nẹp này gần như sẽ có thể tháo bỏ.

Lúc dìu Cố Phi cùng nhau đi ra cổng trường, Tưởng Thừa nhìn thấy Cố Miểu gần một tuần nay chưa gặp…

… Còn có một con búp bê treo ở túi sau mông Cố Miểu.

"Đây… " – Tưởng Thừa ngây người, đi qua khom lưng xuống nhìn nhìn, con búp bê này không lớn, nhưng cũng tuyệt đối to hơn so với túi đeo cỡ lớn, cứ như vậy dùng một sợi dây treo lên trên lỗ khuy túi sau mông

của Cố Miểu.

Hiệu quả thị giác một lời khó mà nói hết.

"Nó tự yêu cầu đó" – Cố Phi nói – "Tôi mất hết hai ngày trời mới dạy được nó làm sao cột dây."

"Cột dây cũng phải học hai ngày?" – Tưởng Thừa biết Cố Miểu ngay cả cộng trừ cũng tính rất vất vả, vốn còn nghĩ em ấy có lẽ đầu óc tính toán không được, khả năng làm việc bằng tay sẽ mạnh hơn một chút, dù sao thì chơi ván trượt cũng ngầu tới như vậy.

"Ừm" – Cố Phi nhìn Cố Miểu – "Có lúc nghĩ lại cũng thấy… mệt chết rồi, dạy thế nào cũng học không xong."

Tưởng Thừa không nói, cùng Cố Phi dắt xe đạp ra, vừa đạp ra phía trước, Cố Miểu đã nhanh chóng đạp ván trượt cùng đi theo.

Dáng vẻ rất ngầu, biểu tình coi thường thế gian vạn vật, kiểu tóc cuồng dã…

"Cậu không phải nói kêu Lý Viêm tới cắt tóc cho em ấy sao? Lừa tôi 50 đồng đã bao lâu rồi hả?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi đang một chân đạp xe đi từ từ.

"Bây giờ gọi cậu ta qua" – Cố Phi lấy điện thoại ra – "Hồi nữa cùng nhau tới tiệm ăn đi? Cùng tôi ở lại một chút."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Kỳ nghỉ 1 tháng 5 hai người đều không có ở cùng với nhau một cách đàng hoàng, sau khi đi học liên tiếp mấy ngày, mẹ của cậu ta đều nấp ở trong tiệm, dường như là có tâm tình gì, Cố Phi vừa phải ở cùng với Cố Miểu, vừa phải trông coi mẹ ruột của mình…

"Mẹ cậu không sao chứ?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Quỷ mới biết" – Cố Phi nhắn tin cho Lý Viêm – "Không biết lại cùng với ai rồi."

"Mẹ cậu… rốt cuộc là tại sao vậy?" – Tưởng Thừa thở dài.

"Tôi kêu bà ấy tìm bác sĩ tâm lý, bà ấy lại ồn ào với tôi" – Cố Phi nói – "Bây giờ tôi cũng lười để nói, chỉ cần dám dẫn người tới nhà, tới một người tôi đánh một người."

"… Ví dụ như người lần trước?" – Tưởng Thừa nói.

“Ừm.” – Cố Phi cười cười.

“Cậu cũng đừng đánh đại, lỡ như là người tốt tới thì sao.” – Tưởng Thừa nhớ tới cảnh tượng người hôm đó bị Cố Phi ném vào thân cây liền cảm giác bản thân từ mũi tới xương sườn kèm theo chỗ đáy quần đều một trận đau đớn mơ hồ.

“Mẹ tôi vẫn đang ôm ấp trái tim ngốc nghếch còn yêu hoang tưởng của thiếu nữ, nếu có thể ở đây tìm được người tốt nào tôi lập tức xuống phố chạy khỏa thân.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn qua cậu, cười nửa ngày mới lại thở dài.

Nhà tạo mẫu tóc Lý kiêm luôn đầu bếp Lý đang xách một bao thức ăn đến, vừa bước vào tiệm nhìn thấy Cố Miểu và con búp bê treo sau túi em ấy thì ngây ngẩn người: “Đang quay phim kinh dị sao?”

”Phim kinh dị gì? – Cố Phi đang ngồi sau quầy thu ngân xem đơn nhập hàng.

“Em gái cõng búp bê.” – Tưởng Thừa với Lý Viêm đồng thời mở miệng nói.

(Em gái cõng búp bê là bài hát đồng dao có giai điệu tươi sáng nhưng có một câu chuyện kinh dị ở đằng sau)

“Nhị Miểu” – Cố Phi gọi Cố Miểu – “Đuổi Lý Viêm ca ca ra ngoài.”

Cố Miểu đạp ván trượt đụng lên chân của Lý Viêm, Lý Viêm vừa lùi một bước ra cửa vừa chỉ Cố Phi: “Cậu biết bây giờ nhìn thấy đức tính này của cậu tôi rất muốn nói gì không?”

“Trọng sắc khinh bạn sao?” – Cố Phi nói.

“Trọng sắc khinh bạn thì có lực sát thương gì” – Lý Viêm nói – “Sao không nói cậu bội tình bạc nghĩa với tôi đi!”

“La” – Cố Phi chỉ đường phố ở ngoài cửa – “La lớn thêm một chút, không có mười mấy người nghe được chân tôi cho cậu đánh gãy.”

“Cố Nhị Miểu!” – Lý Viêm ở cửa la lớn lên – “Cảm tình mấy năm nay của anh và em đi đâu hết rồi!”

“Lý Viêm… ” – Tưởng Thừa do dự một chút, đi đến cạnh quầy thu ngân nói – “Biết?”

“Không biết nữa, tôi chưa nói” – Cố Phi nhìn cậu – “Có điều chắc gần như cũng có thể nhìn ra rồi, chúng

tôi thường không nói đến những chuyện này… Cậu muốn tôi nói không?"

"Không, không cần" – Tưởng Thừa lắc lắc đầu – "Quá tận lực rồi, tôi trái lại không được tự nhiên."

Cố Phi và Lý Viêm bọn họ mặc dù không phải dính lấy nhau suốt ngày, nhưng một khi đã tiếp xúc liền cảm nhận ra được mối quan hệ ổn định của bọn họ không phải một ngày hai ngày có thể tạo nên được, cho nên Tưởng Thừa cũng không nghĩ muốn Cố Phi đặc biệt đi nói rõ chuyện gì, loại chuyện làm phá hỏng đi tiết tấu thói quen của vòng bạn bè này, nghĩ đến liền khiến người ta không dễ chịu.

Lý Viêm ở bên ngoài cùng Cố Miểu đối đâu một hồi xong lại xách túi thức ăn đi vào: "Chỉ có bốn người chúng ta, tôi chiên đại mấy món nhé?"

"Được." – Cố Phi gật đầu.

Lý Viêm nhìn qua đúng là không giống như một người biết nấu ăn, nhưng mỗi lần ở chỗ Cố Phi cần có người làm cơm, chỉ cần có mặt Lý Viêm, người xuống bếp nhất định là cậu ta, mặc dù mùi vị làm cũng không khác nhau lắm.

Nhưng có một điều mạnh hơn một chút, chính là làm rất nhanh, Tưởng Thừa tìm ra quyển tài liệu ôn tập lần trước Phan Trí gửi tới vừa nhìn được mấy trang, mấy món ăn ở bàn bên đó đã bày ra xong xuôi.

"Mau ăn" – Lý Viêm ngồi xuống bên bàn – "Ăn xong cắt tóc cho Cố Miểu, tối nay tôi còn có việc."

"VIệc gì?" – Cố Phi ngồi xuống.

"Chơi." – Lý Viêm nói.

"Cậu luôn không về nhà phải không?" – Cố Phi hỏi.

"Về cái rắm." – Lý Viêm cau mày.

Tưởng Thừa đang ở một bên cầm chén im lặng ăn, chuyện Lý Viêm không về nhà Cố Phi đã nói với cậu, cậu lúc đó còn có một loại cảm giác may mắn bản thân lúc này không có ai quản.

Vô luận là thế nào, chí ít sẽ không bởi vì chuyện thế này mà cãi nhau túi bụi với người nhà.

Dù vậy nhưng vừa nghĩ tới Lý Bảo Quốc, trong lòng cậu vẫn là một trận nghẹn lại.

Lý Bảo Quốc lâu như vậy rồi không liên lạc với cậu, khiến cậu không biết là nên thở phào nhẹ nhỏm hay là

nên cảm thấy bất an, không biết sẽ còn có những thay đổi gì đang chờ cậu ở trước mắt.

Lúc cắt tóc, Cố Miểu thế nhưng rất ngoan ngoãn, quấn một miếng vải, không nhúc nhích ngồi bên cạnh quầy thu ngân, hiền lành để cho Lý Viêm ở trên đầu mình cắt lên xuống.

"Làm cho nó kiểu tóc để tóc dài đi" – Tưởng Thừa cầm sách dựa trong ghế, vừa xem sách vừa nhìn Cố Miểu – "Tốt xấu gì cũng là con gái."

"Tôi cũng luôn nghĩ như vậy" – Lý Viêm thở dài – "Nhưng không có cách nào, tóc dài rồi nó sẽ cắn, hơn nữa lúc gội đầu lâu sẽ tức giận."

"Sau này đội tóc giả đi." – Cố Phi nói.

"Cậu không sợ nó ăn hết bộ tóc giả sao." – Lý Viêm nói.

"Không chừng sau này phát hiện ra bệnh mới gì đó liền không cắn tóc nữa" – Cố Phi vươn vai, vươn chân ra đá đá lên chân của Cố Miểu – "Có phải không?"

Cố Miểu mặt không thay đổi nhìn cậu.

"Em có bệnh mới gì chưa bày ra cho anh hai xem không?" – Cố Phi lại đá đá lên chân em ấy.

Cố Miểu tiếp tục mặt không chút thay đổi.

"Mau lớn một chút đi" – Cố Phi nghiêng người về phía trước, tay chống đầu gối nhìn em ấy – "Đừng làm anh hai lo lắng nữa có được không."

Lý Viêm cắt cho Cố Miểu một kiểu tóc ngắn rất dễ thương, ngang ở lỗ tai, tròn tròn, khiến cho vẻ mặt ngầu tung trời của Cố Miểu biến thành dễ thương lên không ít.

"Tóc của cậu?" – Lý Viêm vừa thu dọn đồ vừa nhìn qua Cố Phi.

"Hả?" – Cố Phi nhanh chóng quét mắt nhìn thoáng qua Tưởng Thừa – "Không cắt, trời nóng rồi tôi trực tiếp cạo trọc luôn."

"Cạo trọc?" – Lý Viêm ngây người, qua một hồi lại cười lên – "Được thôi, biết rồi."

Tưởng Thừa đang suy nghĩ coi nhan sắc này của Cố Phi có thể chống lại nổi đầu chọc hay không, Lý Viêm lại xoay người nhìn cậu hỏi: "Cậu có cần cắt không?"

“Không cần” – Tưởng Thừa theo bản năng dựa về phía sau – “Tôi… ”

“Ừm biết rồi” – Lý Viêm cười lên – “Cậu cũng muốn đi cạo trọc phải không?”

“Không!” – Tưởng Thừa kiên quyết đưa ra câu trả lời từ chối.

“Tôi đi đây” – Lý Viêm cất lại hết dụng cụ vào túi rồi thì đá phía dưới quầy thu ngân – “Có chuyện tôi vốn đồng ý Lưu Phàm không nói cho cậu biết, nhưng mà nghĩ lại vẫn là nói một tiếng.”

“Ừm?” – Cố Phi nhìn cậu ta.

“Cậu ta nhập viên rồi” – Lý Viêm nói – “Nói là.. ”

“Cái gì?” – Cố Phi lập tức đứng dậy – “Bị thương rồi?”

“Không phải” – Lý Viêm hắng giọng – “Là cái kia, bệnh trĩ, ngày mai phẫu thuật, hôm trước là tôi giúp cậu ta lái xe tới bệnh viện, thế nào cũng không cho tôi nói, cũng không cho tới thăm, nhưng mà tôi cảm thấy…”

“Vẫn phải đi xem” – Cố Phi thở phào ngồi lại xuống ghế – “Chuyện buồn cười như vậy mọi người không nên bỏ qua.”

“Đúng” – Lý Viêm gật gật đầu – “Cho nên cậu thông báo cho bọn La Vũ đi? Ngày mai đi xem một chút, tôi có đặt một giỏ trái cây rồi.”

“Được.” – Cố Phi cười lên.

Sau khi Lý Viêm đi xong, Tưởng Thừa nhìn qua Cố Phi: “Các cậu thật tàn nhẫn nha.”

“Đúng đó” – Cố Phi cười lên – “Đám người này nhàm chán rồi liền thích làm những loại chuyện này, ngày mai cậu cùng đi không? Tham quan một chút cái mông của Lưu Phàm?”

“… Phẫu thuật trĩ cũng không cần cứ để trần cái mông ra đó phải không” – Tưởng Thừa nghĩ tới cũng cười lên – “Tôi xem mông của cậu liền… ”

Lời chưa nói xong cậu đã vội vàng dừng lại, Cố Miểu còn ở bên cạnh, đang chuyên tâm không ngừng dùng ngón tay giật xuống tóc bị cắt ngắn.

“Nhị Miểu” – Cố Phi bắt lấy tay em ấy – “Tóc mới rất đẹp.”

Cố Miểu không phản ứng gì, Cố Phi thả tay ra, em ấy lập tức lại nâng tay lên tiếp tục nắm đầu, Cố Phi thở dài, vươn tay cùng nắm lấy ngón tay em ấy, sau đó không để ý tới em ấy nữa.

"Sẽ không giật rụng tóc sao?" – Tưởng Thừa có chút lo lắng.

"Tôi thử rồi, không dùng lực, chỉ là không quen tóc ngắn, giật một chút liền thôi." – Cố Phi nói.

"… Ồ" – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu, một hồi sau mới lại thở dài – "Tôi không biết em ấy cắt xong sẽ như vậy, biết trước đã không giục cậu cắt tóc cho em ấy rồi."

"Dù sao cũng phải cắt thôi, tóc dài còn cắn nữa" – Cố Phi cười – "Hơn nữa không phải lúc nào cắt xong cũng sẽ như vậy."

Tưởng Thừa không hiểu sao có chút ủ rũ, cúi đầu nhìn sách trong tay: "Tôi còn không hiểu rõ được em ấy như Lý Viêm."

"Tôi và Lý Viêm coi như là lớn lên với nhau từ nhỏ" – Cố Phi nói – "Cậu ta nhìn Cố Miểu lớn lên, điều này không có gì kỳ quái, hơn nữa nếu nói ra, Lý Viêm còn phải buồn nữa, nhiều năm như vậy rồi Nhị Miểu còn không phản ứng với cậu ra, nhưng lại rất thân thiết với cậu."

Tưởng Thừa cười cười, cũng phải.

Có điều… cười xong rồi cậu vẫn cảm thấy có chút khó chịu: "Vậy tôi cũng không biết cậu còn uống trà đó?"

"Hả?" – Cố Phi có hơi không hiểu.

"Ngay cả Lão Từ còn biết cậu uống trà" – Tưởng Thừa chậc một tiếng – "Còn dẫn Lão Từ đi uống trà nữa, ai da thật là lịch sự tao nhã đó vị thiếu niên này."

Cố Phi ngây ra rồi cười lên: "Haizz…"

"Haizz cái gì?" – Tưởng Thừa nói – "Tôi chính là rất buồn bực, tôi cái gì cũng không biết, tôi bây giờ ngay cả cậu thích ăn gì cũng không biết."

"Những món tôi dẫn cậu đi ăn đều là những món tôi thích" – Cố Phi sát lại bên cạnh cậu, cùng cậu ngồi cạnh nhau, đặt tay lên sau vai cậu – "Còn việc uống trà kia, chỉ có Lão Từ biết, tôi cũng không thường đi, nếu như cậu muốn, hai chúng ta bây giờ có thể đi."

"Không" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại cảm thấy bản thân rất trẻ con – "Tôi chỉ là muốn biểu hiện ra một chút, bỏ lỡ cậu mười mấy năm trước cảm thấy có chút mất mát."

“Mười mấy năm đó của tôi bỏ lỡ cũng là chuyện tốt” – Cố Phi nhìn cậu – “Thật ra cái gì tôi cũng có thể nói với cậu, nhưng lại không muốn cậu thật sự chứng kiến, nếu như thật như vậy, chúng ta căn bản không thể cùng nhau, hơn nữa, nếu cậu thật sự ở đây lớn lên mười mấy năm, tôi cũng chưa hẳn muốn nhìn cậu nhiều hơn một chút, lớn lên có đẹp trai hơn nữa cũng vô dụng.”

“Cút.” – Tưởng Thừa cười.

Đúng vậy, nếu như cậu lớn lên ở nơi này, ở xưởng thép, ở nhà Lý Bảo Quốc lớn lên…

“Hơn nữa tôi còn chưa nói tôi rất là buồn đó” – Cố Phi vươn tay đẩy lên đầu của Cố Miểu đang nằm viết bài tập trên bàn, viết tới mũi cũng sắp chà xuống giấy – “Tôi theo đám người bạn học của cậu, ngày ngày nghe chuyện lúc trước của các cậu với nhau, tôi phải khóc ở đâu đây?”

“Đệt” – Tưởng Thừa nhìn cậu – “Quá khứ của tôi rất đơn giản, chính là lên lớp, cúp học, cùng người ta tranh nhau vị trí trước top ba của khối… ”

“Không phải còn quen bạn gái nữa sao.” – Cố Phi nói.

“Cái đó không gọi là bạn gái” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Chỉ là, tôi cũng nói không rõ, như là tham gia náo nhiệt vậy, chính là cùng người bên cạnh hồ nháo, cậu ta đem đồ ăn sáng cho tôi, không có việc gì thì gọi cú điện thoại gửi vài tin nhắn, sau đó thì cậu ta tức giận, dỗ, cậu ta tức giận, dỗ, cậu ta tức giận, dỗ… ”

“Ờ” – Cố Phi có chút bất ngờ – “Cậu còn biết dỗ người khác à?”

“Dỗ đè đi lửa giận, không thì sao, người ta dù sao cũng là con gái, cho dù rất phiền phức” – Tưởng Thừa cau mày – “Tôi như một thằng ngu vậy, cái gì cũng không làm, suốt ngày chơi dỗ dành người khác.”

“Cái gì cũng không làm?” – Cố Phi cong khóe miệng.

“Ừm” – Tưởng Thừa liếc cậu – “Tay cũng chưa từng nắm.”

“Ngây thơ tới như vậy” – Cố Phi nhìn qua Cố Miểu ở bên đó, sát lại bên tai cậu nhỏ giọng nói – “Sao bây giờ không ngây thơ một chút nào vậy.”

“Đệt” – Tưởng Thừa cũng đè âm thanh sát tới bên tai cậu – “Tôi bây giờ không ngây thơ sao? Tôi bây giờ vẫn anh tuấn và ngây thơ như vậy.”

“Đúng, không sai” – Cố Phi tiếp tục nói bên lỗ tai – “Ngây thơ như tôi vậy.”

“Không phải” – Tưởng Thừa trừng mắt nhìn cậu – “Ngài thu mặt lại một chút đi được không chen sát tôi

rồi!”

Cố Phi cười lên, nhìn cậu cười tới có chút không ngừng lại được.

“Cười cái rắm ấy” – Tưởng Thừa thở dài, rất vất vả mà đè giọng nói – “Chỉ tuốt nhau mấy lần, cậu đừng cười tới như hai chúng ta đã làm chuyện gì đó vậy.”

“Tuốt nhau còn không tính là làm gì đó à?” – Cố Phi cười nói – “Vậy phải làm chút gì đó mới tính là làm cái gì đó sao?”

Câu này của Cố Phi có lẽ không quá có lý trí, một câu này vừa nói ra, hai người trong nháy mắt lâm vào loại trạng thái vi diệu, mập mờ, không thể nhìn người khác, có tật giật mình, muốn đỏ mặt cũng ngại để đỏ mặt.

Phản ứng đầu tiên của Tưởng Thừa là có vô số hình ảnh xác thịt không biết xấu hổ từ mắt bay qua, hơn nữa bên trong nhất định phải có thân thể không biết xấu hổ của Cố Phi.

Nhưng không ngờ tới đạn mạc đầu tiên bay ra lại sẽ là thi ca hào phóng tới như vậy.

(đạn mạc: những dòng bình luận chạy qua video)

Còn chưa đủ 18 tuổi đó.

Luật bảo vệ trẻ vị thành niên.

Cách điều trị tình dục trước hôn nhân một cách hợp lý.

… Mẹ nó cái quỷ gì vậy?

Mà đợi lúc cậu hồi thần lại, Cố Phi đã nghiêng người đi sửa lại tư thế mũi như muốn dán vào trong giấy tập của Cố Miểu, cậu nhìn chăm chú sau lưng của Cố Phi.

Trong nháy mắt này, đủ loại hình ảnh không thể miêu tả được mới chợt bạo phát ra.

Đệt!

Cậu cảm thấy bản thân quả thực có thể dùng ý niệm thiêu đốt cả quần áo của Cố Phi.

Đệt!

Hóa ra bản thân trước đây bất tri bất giác xem qua nhiều phim người lớn tới vậy.

Đệt!

Internet quả nhiên là một nơi dễ lây nhiễm thứ xấu!

63. Chương 63

Loại suy nghĩ rất không lành mạnh này một khi bắt đầu thì tựa như với con chó ngu ngốc tranh thức ăn lôi lôi kéo kéo không ngừng, thậm chí ngay cả một cái chậu để ăn cũng gặm không xong.

Và trước mắt cậu không chỉ không có biện pháp gặm chậu, thức ăn thậm chí cũng ăn không vào.

Trợn mắt nhìn Cố Phi cả buổi, cuối cùng chỉ có thể buồn bực mà đi tới vỗ bàn tay trên lưng cậu ta một cái, sau đó kéo lưng quần thể thao của cậu ta ra, bóp trên mông cậu ta.

"Ặc" – Cố Phi giật mình, quay đầu lại nhìn cậu – "Làm sao thế?"

"… Quất cậu." – Tưởng Thừa đem quần cậu kéo lại đàng hoàng.

"Trẻ vị thành niên đầy phòng đấy" – Cố Phi cười lên – "Chú ý chút được không."

"Tôi cũng không làm gì nha" – Tưởng Thừa dựa vào trong ghế tựa – ""Trẻ vị thành niên thì không thể bóp một cái… đùa sao.""

Cố Phi nhìn cậu chằm chằm một lát, cười híp đôi mắt lại một chút: ""Cậu nghĩ đến việc gì đó không thể để người khác biết đúng hay không¿'"

"Chẳng hạn như?" – Tưởng Thừa cũng híp đôi mắt lại một chút.

Cố Phi không lên tiếng, nghiêng người qua, cánh tay chống tới trên lưng ghế tựa, lại nhìn cậu một cái sau đó bắt đầu cười.

"Cười cái gì?" – Tưởng Thừa cả mặt nghiêm túc.

Cố Phi vẫn không lên tiếng, chỉ là nhìn cậu mà cười, vẻ tươi cười đầy mặt ý tứ sâu xa "Tôi cái gì cũng biết" khiến Tưởng Thừa muốn kìm nén cũng không kìm được.

"Không phải" – Tưởng Thừa đứng dậy rót ly nước rồi ngồi xuống lần nữa – "Quân tử thẳng thắn không có gì phải sợ, muốn nói cái gì liền nói."

"Hai chúng ta thẳng thắn không ít" – Cố Phi cười cả buổi – "Cậu đang nghĩ cái gì?"

"Cậu đang nghĩ cái gì?" – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

"Tôi biết cậu đang nghĩ cái gì" – Cố Phi cầm ly trong tay của cậu qua uống một ngụm nước, lại đem cốc đặt về trong tay cậu lần nữa – "Cậu cũng biết tôi biết cậu đang nghĩ cái gì."

"Ha" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại cười vui vẻ – "Tôi nghĩ đến một chút chuyện không biết xấu hổ, có điều nếu như cậu không nói, tôi thật không có nghĩ tới cụ thể."

"Tôi cũng không nghĩ tới." – Cố Phi nói.

"Cũng không biết nên tin hay không" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Dù sao chính cậu cũng nói, che giấu rất sâu."

"Cũng không phải hoàn toàn không nghĩ tới…" – Cố Phi đang nói lại cười, được một lúc mới mở miệng – "Chẳng qua là tôi nghĩ ra một chuyện đã từng thấy trước đây."

"Cái gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Thì có một thanh niên, sống chung với bạn trai, hai người tình cảm cực kỳ tốt" – Cố Phi nhỏ giọng nói phân nửa lại quay đầu lại nhìn Cố Miểu một chút, đem cái ghế kéo kéo tới bên cạnh Tưởng Thừa, kề sát bên tai cậu – ""Sau đó thì gì gì đó… lên giường…""

Tưởng Thừa sặc một cái, quay đầu ra ho khan một hồi: "Đệt, chỉ chuyện này?"

"Chưa nói xong đâu" – Cố Phi nói – "Ho xong chưa?"

"Ho xong rồi" – Tưởng Thừa quay ngược đầu lại đem lỗ tai kề sát cậu ta lần nữa – "Nói đi."

"Tiếp đó, bấy giờ mới phát giác rằng, cái đó của hai cậu ta, cùng… một size" – Cố Phi nói có chút vất vả, lúc nói tới trọng điểm âm thanh đè thấp tựa như bị làm nhòe kiểu ô vuông – "Sau đó, cũng đều rất kiên định không thể thay đổi, cho nên vẫn chỉ có thể, dùng tay tuốt nhau đến thiên hoang địa lão…"

Tưởng Thừa chưa kịp cảm thấy nội dung này khiến người ta đỏ mặt, đầu tiên đã cười vui vẻ một trận, cười mấy tiếng sau đó mới thu lại.

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa quay đầu qua nhìn Cố Phi – "Ý của cậu nói cái này?"

"Chuyện cười sau bữa cơm." – Cố Phi cũng thu nét cười, cả mặt nghiêm túc mà trả lời.

"Bữa cơm này cũng ăn xong cả buổi trời rồi còn sau cái rắm" – Tưởng Thừa nói, lại nghĩ chặp có đến mười mấy giây, lúc mở miệng, giọng nói so với Cố Phi mới nãy càng làm nhòe ô vuông hơn, thậm chí đụng phải thanh đen che mắt – "Vậy cậu… là… hả? Cái gì?"

"Cái gì là cái gì?" – Cố Phi ngẩn người.

"Đệt" – Tưởng Thừa cũng liếc mắt nhìn Cố Miểu bên kia, Cố Miểu đoán chừng là không làm bài được, đang cầm bút vẽ từng vòng từng vòng trên một tờ giấy, rất chuyên chú, thế là cậu hơi đề cao giọng một chút – ""Tụi mình cần phải dùng tay tuốt nhau đến thiên hoang địa lão à¿'"

"Hả" – Cố Phi nhìn cậu, đoán chừng là không biết nên nói như thế nào – "À."

Từ đó đến giờ, hành động thân mật nhất cũng chỉ là hai người tuốt nấm, đột nhiên chủ đề nhảy tới trên giường, mà còn trực tiếp đề cập tới nội dung level 12, loại tư thế cơ thể đồi trụy không biết xấu hổ này, bầu không khí trong phút chốc này có chút khó mà miêu tả.

Đột nhiên lúng túng. jpg

Hai người đều chẳng nói được nữa, cứ tròn mắt nhìn nhau như thế.

Cố Miểu bên kia rất đúng lúc mà phá vỡ bầu không khí lúc này, đại khái là bởi vì liên tục không giải ra được đề số học, vẽ vòng vòng cũng vẽ không tròn, cô bé cầm bút bắt đầu chọc từng cái lên giấy.

Cố Phi quay tay qua cầm lấy cây bút biến dạng trên tay cô bé, đầu bút của bút chì đã gãy gọn, đầu gỗ cũng bị cô bé chọc đến nở hoa.

Tưởng Thừa nhìn thấy có chút không nói nên lời, có thể đoán biết vì sao Cố Phi không mua bút máy cho cô bé, chính là lực phá này, bút máy có một cái liền có thể hư một cái, đầu gỗ bút chì gọt đi còn có thể dùng.

Sau khi trong tay Cố Miểu không còn bút, động tác vẫn không dừng lại, đập từng cái từng cái xuống bàn, biểu cảm trên mặt không có tức giận, hết sức bình tĩnh, chỉ có thể từ trong âm thanh rầm rầm của cái bàn bị đập lên, nghe ra được cô bé hẳn là không vui vẻ lắm.

“Nhị Miểu, Nhị Miểu, nhìn anh, Nhị Miểu” – Cố Phi không cản cô bé, chỉ là ngồi xổm ở bên cạnh bàn không ngừng lặp lại câu nói này – “Nhị Miểu, nhìn anh hai, Nhị Miểu…”

Trước khi đủ loại suy nghĩ mất hồn của Tưởng Thừa đều theo tiếng rầm rầm cùng lời nói không ngừng lặp lại của Cố Phi tan mất, cậu không biết lúc này mình có thể làm gì, chỉ là yên lặng ở bên cạnh nhìn.

Cố Miểu không phải đứa trẻ bình thường, hành vi hiện tại cũng không phải đứa trẻ nghịch ngợm, ngoại trừ nhẫn nại một phần, cũng không có biện pháp khác nữa.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, không có cách gì lĩnh hội tâm tình bây giờ của cậu ta, cũng không cách nào tưởng tượng nếu như đổi lại là mình, có thể làm được đến mức độ nào.

Không phải một lần hai lần, một ngày hai ngày, Cố Miểu tuy rằng vóc dáng nhỏ, nhưng năm nay cũng 10 tuổi rồi, nhiều năm như vậy, Cố Phi phải làm thế nào kiên trì tiếp, cậu không dám tưởng tượng.

Nhưng trái lại có thể từ từ biết được loại khí chất trên người Cố Phi vĩnh viễn nhìn mọi thứ lãnh đạm là từ đâu mà đến.

Trận phát tác nhỏ của Cố Miểu duy trì khoảng mười phút, dưới sự lặp lại không nề phiền chán của Cố Phi, cô bé cuối cùng nhìn Cố Phi, động tác trong tay dừng lại.

“”Đề có thể không làm thì không phải làm“” – Cố Phi nhìn cô bé, nói với tốc độ rất chậm – “”Không cần tức giận, hiểu không¿‘”

Cố Miểu nhìn cậu ta không có phản ứng.

“Gật gật đầu để anh hai biết em nghe hiểu.” – Cố Phi lại nói.

Cố Miểu gật gật đầu.

“Thừa ca khát nước rồi” – Cố Phi chỉ chỉ Tưởng Thừa – “Rót ly nước cho anh ấy có được hay không?”

Tưởng Thừa không có chuẩn bị, vừa nghe lời này, vội vã muốn cầm ly lên uống hết sạch nước còn lại, nhưng Cố Miểu đã gật gật đầu, đứng lên đi tới bên cạnh cậu, cầm lấy ly trong tay cậu chạy đi.

“Tôi…” – Tưởng Thừa không biết nên nói chút gì cả.

Cố Miểu nhìn nhìn một nửa ly nước trong ly còn chưa uống hết, dứt khoát lưu loát đổ ào xuống trên đất, sau đó đi tới một bên rót đầy ly lại lần nữa, qua đây đưa cho cậu.

“Cảm ơn tiểu mỹ nhân” – Tưởng Thừa nhận lấy ly, lập tức uống một hơi hết một nửa – “Anh khát chết mất.”

Cũng may tư duy của Cố Miểu không giống với trẻ con bình thường, nếu không với câu nói này, Tưởng Thừa liền bị phân vào trong nhóm thiểu năng trí tuệ.

“Thừa ca chơi ván trượt nửa giờ với em được hay không?” – Cố Phi lại hỏi.

“Được” – Tưởng Thừa lập tức để ly xuống, ngồi xổm tới trước mặt Cố Miểu – “Hai chúng ta chơi ván trượt một lúc nhé?”

Mắt Cố Miểu bỗng chốc sáng lên, gật gật đầu, tới ván trượt thả ở trên đất bên cạnh, bằng cách dùng mũi chân hất lên một cái, cầm lấy ván trượt ở trong tay, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Vất vả rồi” – Cố Phi thở phào nhẹ nhõm –“Thừa ca.”

“Lát nữa bóp chân cho Thừa ca của cậu.” – Tưởng Thừa đứng lên đi ra ngoài cùng Cố Miểu.

Hiện tại thời tiết này chơi ván trượt cũng rất thoải mái, không lạnh không nóng, đạp trên ván trượt cảm giác gió luồn qua trên thân thể, rất là hưởng thụ.

Đầu tóc búp bê mới sửa sang của Cố Miểu rất dễ thương, mặt ngầu cùng với Tưởng Thừa thay phiên nhau vòng tới vòng lui.

Mỗi lần Tưởng Thừa nhìn thấy cô bé thuần thục nhảy lên ván trượt, làm ra đủ loại động tác trình độ kỹ thuật khó, liền cảm thấy nếu như thời gian cứ luôn dừng lại ở đây, hoặc là cứ tiến về trước dưới dáng vẻ Cố Miểu chơi ván trượt, sẽ tốt biết bao.

Cố Miểu không có buồn bực, Cố Phi cũng khỏi phải gánh vác áp lực nữa.

Tưởng Thừa đạp ván trượt từ cổng cửa tiệm trượt qua, nhìn qua Cố Phi ngồi xổm ở trên thềm cửa ngậm điếu thuốc nhìn cậu, giơ tay búng “tách” một cái.

Cố Phi lập tức quay lại huýt sáo một tiếng, tiếng huýt trong trẻo theo cậu tới trước hơn mười mét mới dần dần mất hẳn.

Vốn là trọng tâm câu chuyện trước đó rất khiến Tưởng Thừa suy nghĩ vẩn vơ, nhưng mà sau khi cùng Cố Miểu chơi ván trượt nửa giờ, cả người ra mồ hôi, suy nghĩ vẩn vơ tạm thời bị áp chế xuống.

Cậu nhớ tới một bài báo xem được lúc trung học, dùng hoạt động thể thao loại bỏ hết thói quen thủ dâm

không tốt… lúc đó cảm thấy mịa nó đau trứng, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng có đạo lý nhất định…

Nhưng mà lúc Cố Miểu ngồi xuống bên cạnh bàn bắt đầu thu dọn sách vở của mình, Cố Phi đi vào trong phòng nhỏ, vẫy vẫy tay với cậu, cậu lại phát giác ra thứ này vẫn là rất đau trứng.

Cậu bổ nhào vào phòng nhỏ, ôm Cố Phi liền gặm một trận, cuối cùng Cố Phi cắn một phát trên vai cậu, cậu mới hít một hơi dừng lại.

"Tôi đệt? Cậu sao không cắn lên mặt tôi luôn nhỉ?" – Cậu sờ sờ vai, đè thấp giọng, lại thò tay túm một cái trên eo Cố Phi – ""Cậu có phải còn giấu kỹ thân phận là quỷ hút máu đúng không đấy¡'"

"Nói đến chính trực như thế, cứ như là cậu không có cắn tôi một trận vậy" – Cố Phi quẹt quẹt ở trên vai cậu, kéo áo lại che đi dấu răng – "Còn gặm hai cái nữa liền không đi ra cửa được rồi."

"Tôi…" – Tưởng Thừa còn chưa nói hết lời, bên ngoài, tiếng động của Cố Miểu một chân đá bàn truyền đến.

Hai người bọn họ dùng tốc độ thần kỳ tách ra, lúc Cố Miểu kéo cặp sách nhỏ của mình đi tới cửa phòng nhỏ, khoảng cách giữa Tưởng Thừa và Cố Phi đã dãn ra ít nhất một mét, Cố Phi đứng ở cửa sổ, Tưởng Thừa đứng ở cạnh giường, thậm chí còn dùng tốc độ của ý nghĩ lấy di động ra giả vờ xem.

"Thu dọn xong rồi?" – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu gật gật đầu.

"Thừa ca" – Cố Phi lại gọi Tưởng Thừa một tiếng, trong thanh âm chứa tiếng cười – "Kỹ năng diễn này."

"Đi chứ?" – Tưởng Thừa ngẩng đầu lên, đem di động thả lại trong túi.

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Gần đây Cố Miểu đặc biệt dính Cố Phi, không biết có phải bởi vì mấy ngày Quốc tế Lao động đó Cố Phi không gần cô bé quá hay không, hiện tại nếu như buổi tối Cố Phi không ở nhà, cô bé liền ngồi yên trên giường ngẩn ra, không đi ngủ.

"Cậu có ý kiến gì hay không." – Lúc Cố Phi ở ngã rẽ tạm biệt Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi.

"Ý kiến gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi vốn nghĩ tối hôm nay đi qua chỗ của cậu…"" – Cố Phi hắng hắng giọng – ""Nán lại một lát.""

"… Tôi không có đói khát như thế." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Tôi nói là nán lại một lát, không phải làm một lát"" – Cố Phi nói – ""Vả lại cái dáng vẻ ấy mới vừa rồi của cậu, nói mình không đói khát cũng không phải thuyết phục lắm…"""

"Cút" – Tưởng Thừa ngắt lời cậu ta, có chút muốn cười – "Xã hội hài hòa, trên đường phố, kín đáo chút."

"Ngày mai vẫn chờ tôi ở quầy điểm tâm sáng." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, sau khi tự làm chân ""bị thương"", Cố Phi với quyết tâm cùng nghị lực phi thường, không có đến muộn một lần nào nữa.

"Ngủ ngon." – Cố Phi lắc lắc đầu xe, huýt sáo một tiếng với Cố Miểu đang giẫm ván trượt chạy loạn ở trên vỉa hè.

"Ngủ ngon." – Tưởng Thừa miết miết mu bàn tay cậu ta.

Tưởng Thừa trở về đến phòng thuê, hoàn thành từng bước tắm rửa, thay quần áo, đứng trước gương kiểm tra dấu răng của Cố Phi một lát, tổng thể mà nói không tồi, không rõ ràng, nhưng hai cái răng nanh nhỏ vẫn rất sâu, một miếng này nếu như tới gần chỗ cái cổ một chút, ngày mai cậu phải mặc áo sơ mi.

"Cẩu hóa!" – Cậu đứng đối diện gương đánh răng, sau đó quay người trở về trong phòng, ngồi vào trước bàn bắt đầu làm bài tập.

Song bởi vì độ khó bài tập khá thấp, cậu vừa làm vừa còn có thể dành ra non nửa bộ óc để suy nghĩ chút nội dung khác.

Ví dụ như tư thế cơ thể, vừa nghĩ đến vấn đề loại này thì tim sẽ đập quá nhanh, lỗ tai nóng lên.

Vấn đề này cậu thật ra vẫn chưa nghĩ tỉ mỉ tới, hoặc là nói mỗi lần cùng Cố Phi lăn một chỗ, lúc nghe thấy tiếng thở gấp của cậu ta, cậu liền không nghĩ được nội dung gì khác ngoại trừ cảnh Cố Phi bị cậu đè…

Nhưng mà Cố Phi tự nhiên kể ra câu chuyện như thế, cậu mới bỗng nhiên phát hiện tưởng tượng của mình đại khái là có phần đơn điệu, e rằng cần thay đổi phong phú đa dạng hơn.

Cái này trên dưới… cậu trợn mắt nhìn ngòi bút viết, bởi vì không có kinh nghiệm thực tiễn… Rốt cuộc mỗi người cảm giác gì, cậu chẳng thể lĩnh hội được.

Thế nhưng.

Như mình rộng lượng, tiêu sái, anh tuấn thế này… Đàn ông, nhường nhịn bạn trai một chút cũng không phải là không thể, dù sao Cố Phi còn nhỏ hơn mình một tháng, cho nên nếu như Cố Phi… Tuy rằng cũng không nhất định, nhưng mà nếu như… So what?

Tưởng Thừa chậc một tiếng, quả là việc hệ trọng nha.

Chỉ là so với việc trên dưới không xác định này, đối với Tưởng Thừa mà nói, cậu càng lưu ý hơn là bản thân cơ hồ còn chưa chuẩn bị tư tưởng tốt cùng Cố Phi súng thật đạn thật mà làm chút gì gì đó.

Cố Phi dường như cũng không có muốn hành động tiến thêm một bước nữa, trái lại mỗi lần sau khi làm chuyện không biết xấu hổ xong, hai cậu đều rất thỏa mãn.

Chưa tới lúc?

Tưởng Thừa ngậm cán bút, lắc lên lắc xuống.

Xấu hổ quá, lúc làm bài tập lại có thể suy nghĩ toàn thứ này.

Vấn đề này, Tưởng Thừa và Cố Phi đều chưa tiếp tục thảo luận thêm, ngày thứ hai, lúc Tưởng Thừa nhìn thấy bóng dáng của Cố Phi chợt xuất hiện từ ngã rẽ đến tiệm điểm tâm sáng, trong ngực tức khắc liền cảm thấy một cơn thoải mái.

Những xoắn xuýt này cút mịa nó đi, có tác dụng cái rắm, nhìn thấy người này là đủ rồi.

Cho tới tận bây giờ, cậu mới cảm thấy nhìn chằm chằm vào một người, chẳng phải là một chuyện ngu ngốc bao nhiêu, phải xem người này là ai đã.

Vẻn vẹn một ngày lên lớp này, cậu vừa nghe giảng, vừa nhìn Cố Phi, cũng không cảm thấy thầy cô lên lớp như tụng kinh nữa, chỉ có tiết học của Lão Lỗ, cậu không thể nhìn được thỏa thích lắm, Lão Lỗ lên lớp rất có cảm xúc mạnh mẽ, với lại niềm vui lớn nhất chính là chỉ cây thước dạy học tới phía sau phòng học: ""Tưởng Thừa, em trả lời thử xem.""

Lúc trong tiết tự học, Tưởng Thừa nằm sấp trên bàn vừa làm bài tập vừa tiếp tục lướt tới trên mặt Cố Phi, Cố Phi liếc cậu một cái, cười cười, cúi đầu bấm bấm mấy cái trên điện thoại di động.

Điện thoại di động của cậu rung rung, cầm ra nhìn thấy là tin nhắn của Chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn gửi tới.

– Ngày hôm nay nhìn tôi nhìn đến vô cùng hăng say nha, bạn trai

Tưởng Thừa cười, liếc mắt nhìn cậu ta, Cố Phi vẫn cúi đầu chơi điện thoại di động.

– Sao cậu không nhìn tôi

– Tôi thích cậu cứ luôn dán mắt vào tôi như thế

“Tại sao?” – Tưởng Thừa nằm sấp trên bàn nhỏ giọng hỏi.

“An tâm.” – Cố Phi ngoảnh lại cười cười, chân ở dưới bàn đụng đụng cậu.

– Tôi muốn, ở trong mắt cậu, chạy ngang ngược, tôi muốn, một ánh mắt liền đến già

Tưởng Thừa nhìn vào câu nói của Cố Phi gửi tới, nhìn nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý tới bọn họ, duỗi tay qua, dùng sức xoa xoa ở trên đùi của Cố Phi.

Buổi chiều tan học vừa ra khỏi cổng trường, liền nhìn thấy chiếc xe nhỏ tồi tàn của Lưu Phàm dừng ở bên đường, Lý Viêm ngồi ở trong buồng lái.

“Đi đi đi” – Lý Viêm vẫy tay – “Bọn họ đã qua trước rồi, tập hợp ở cửa ra vào bệnh viện.”

Cố Phi lên xe: “Làm phẫu thuật chưa?”

“Buổi sáng đã làm rồi, lúc này phỏng chừng nằm sấp trên giường nếm mùi cay đắng chua ngọt của đời người.” – Lý Viêm nói.

“Chua ngọt ở đâu ra” – Tưởng Thừa ngồi xuống ghế sau, nhìn nhìn một giỏ trái cây cực lớn đặt ở bên cạnh, ở giữa còn cắm một tấm cạc, cậu đọc một lượt chữ ở phía trên – “”Mọi người dâng lên hoa cúc non nhỏ… Với tấm lòng này của các cậu, đoàn chừng cậu ta ngay cả cay cũng không thể nếm được, chỉ còn lại đắng.“”

“Xuất viện rồi chắc chắn sẽ trừng trị từng người các cậu.” – Cố Phi nói.

“Cậu cũng phải tính vô.” – Lý Viêm nói.

“Cậu hỏi thử xem cậu ta dám không.” – Cố Phi chậc một tiếng.

Sau khi cùng Không phải chim tốt tập hợp ở bệnh viện, mấy người xách giỏ trái cây đã mua này đi tìm phòng bệnh nội trú.

Điều kiện phòng bệnh cũng không tệ, phòng ba giường này của Lưu Phàm chỉ có hai người ở, lúc bọn họ vào cửa, Lưu Phàm đang nằm sấp trên giường chơi điện thoại di động.

Nghe thấy có người đi vào, cậu ta quay đầu qua, sau khi nhìn rõ rồi, phát ra một tiếng rống từ tận đáy lòng: “”Lý Viêm, tôi mẹ nó sớm muộn sẽ quất chết cậu¡‘”

“”Mọi người anh em đồng lòng“” – Lý Viêm đem giỏ trái cây đặt đến trên tủ đầu giường – “”Chúng tôi làm sao có thể để cậu một mình ở bệnh viện đau khổ buồn bực nằm sấp chứ.“”

“”Vậy cậu mau mau nói với bác sĩ cho mỗi người các cậu lần lượt từng dao lên đây xếp tới đi¡‘” – Lưu Phàm trợn mắt nhìn một vòng – “”Này, đệt Tưởng Thừa, cậu mẹ nó một người nghiêm chỉnh, cũng tới tập hợp náo nhiệt cái gì¡‘”

“Tôi là đi ngang qua.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi nhớ kỹ các cậu” – Lưu Phàm nắm hai tay chắp lại hướng về bọn họ – “”Đời này mẹ nó quên không được.“”

“Phàm ca, cảm giác gì?” – La Vũ sáp qua hỏi một câu.

“Cảm giác bạo cúc! Cảm giác cái gì! Nếu không thì cậu thử một chút đi!” – Lưu Phàm trợn mắt với cậu ta.

Một đám người cười hết sức vang dội.

Người nhà giường bệnh bên cạnh nhíu nhíu mày, có lẽ cảm thấy bọn họ quá ầm ĩ, nhưng mà nói thật là đám người này đến đây chọc một cái, trên mặt mỗi một người đều treo ba chữ lớn sáng loáng “”Chớ chọc tôi“”, nhìn tựa như với xã hội đen đi tuần, người nhà ấy liếc mấy cái cũng không dám thốt ra.

“Yên lặng chút.” – Cố Phi dựa vào tường nói một câu.

Mấy người lúc này mới nhỏ tiếng lại, nín cười an ủi Lưu Phàm.

Cảm giác bạo cúc.

Chậc chậc.

Tưởng Thừa đứng ở bên cạnh Cố Phi, cũng dựa vào tường, chỉ có điều hoàn toàn không hề nghe bọn họ nói cái gì, trong đầu chỉ có một câu nói này.

Tuy rằng lời nói này có quá khoa trương, nhưng mà gần như cũng có thể tưởng tượng được ra lần đầu tiên không thể đạt hưởng thụ tốt đẹp gì đó… chậc chậc.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi một cái.

Đầu Cố Phi đang dựa vào tường, cái cổ đến xương quai xanh, kéo ra đường cong rất xinh đẹp gợi cảm.

Nếu như không phải một đám người bên cạnh, cậu liền lập tức đi qua liếm một miếng.

Chậc chậc.

Cố Phi như thế, cậu sao có thể nỡ lòng?

Nán lại chỗ này của Lưu Phàm chưa được bao lâu, bọn họ liền bị y tá ồn ào đuổi ra ngoài để bệnh nhân nghỉ ngơi.

"Lát nữa đều đi đâu?" – Lý Viêm đứng trong thang máy hỏi – "Tôi lái xe của Lưu Phàm đây, có thể chở."

"Chở chúng tôi trở về." – Cố Phi nói.

"Đều tới chỗ Đại Phi đi, lâu lắm không uống chút rồi." – La Vũ nói.

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Thang máy xuống tầng hai ngừng lại, cửa còn chưa mở ra, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng gào lộn xộn.

Lúc cửa mở ra, tiếng gào thoáng cái to lên.

"Các người chính là muốn lừa tiền!" – Tiếng gào của một người đàn ông – "Phẫu thuật cái gì! Nhất định bảo tao nằm viện! Ở lại liền bị phẫu thuật! Bố mày sẽ không phẫu thuật! Để hóa trị cái gì! Đều mẹ nó lừa tiền! Các người lừa tiền của tao còn mẹ nó nói tao không đủ tiền? Có tin tao đem nơi này của tụi mày đập phá hay không hả!"

"Chú này, phương án điều trị có thể trao đổi với bác sĩ chủ trị, thuốc cho chú dùng đều có hóa đơn…"

Cả người Tưởng Thừa đều cứng lại ở trong thang máy, sau khi cửa mở ra, cậu liền liếc thấy được bên ngoài một người đàn ông vung vẫy cánh tay, mặt đầy tức giận.

Cha ruột của cậu, Lý Bảo Quốc.

"Tao không nhìn tờ đơn gì cả! Tao hiện tại không điều trị! Trả tiền đây!" – Lý Bảo Quốc xô đẩy mấy bác

sĩ cùng y tá bên cạnh – "Chết thì chết! Cũng không để cho tụi mày lừa tiền của tao! Tụi mày không đem tiền tao đã nộp trả lại cho tao, tụi mày không xong với tao!"

Những người vào thang máy vẫn còn nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng bàn luận, còn có người kẹt ở chỗ cửa thang máy, muốn vào mà không vào nhìn cảnh tượng náo nhiệt.

Tưởng Thừa run run, Cố Phi bắt được cánh tay của cậu.

Lý Viêm đứng ở cạnh cửa, sau khi liếc mắt nhìn tới bên này, một tay túm người mắc kẹt ở cửa thang máy ấy đẩy ra ngoài, bấm đóng cửa.

Người kia quay đầu còn định đi vào, sau khi liếc mắt nhìn vào trong thang máy lại dừng lại.

Mấy người trong thang máy đều không lên tiếng, sau khi tới lầu một, Cố Phi kéo cánh tay của Tưởng Thừa đưa ra khỏi thang máy.

"Vậy chúng tôi đi trước, chờ cậu trong tiệm hay là…" – Lý Viêm hỏi một câu.

"Trong tiệm, mẹ tôi đoán chừng lại đi vắng." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Mấy người Lý Viêm quay người đi.

Tưởng Thừa có chút choáng váng theo Cố Phi đi tới trong góc bên cạnh.

"Thừa ca?" – Cố Phi kêu cậu một tiếng.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lời.

"Chuyện này…" – Cố Phi do dự một chút – "Cậu không thể quản."

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu, không lên tiếng.

"Cậu không quản được" – Cố Phi nhìn cậu – "Việc này cậu không có cách nào quản, cậu có thể chờ ông ta về nhà rồi đi tìm ông ta nói chuyện, nhưng mà bây giờ không thể đi qua, cậu hiểu ý của tôi không?"

"Hiểu." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, từ từ thở ra.

Cậu đương nhiên hiểu rõ ý của Cố Phi.

64. Chương 64

Tâm tình ở dưới đáy vực không phải là trải nghiệm tệ hại nhất, khó chịu hơn cả tâm tình ở dưới đáy vực chính là khi tâm tình đang ở trên trời cao thì bị rớt thẳng xuống đáy vực.

Tâm tình tốt đơn giản là bị rơi tới thịt nát xương tan, thi hài cũng không còn.

Tưởng Thừa đã rất lâu rồi không có cảm giác nghẹn uất ở trong lòng mãnh liệt tới như vậy, ngồi trên ghế ở đại sảnh lầu một cùng với Cố Phi đã gần mười phút rồi cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Bệnh của Lý Bảo Quốc, căn bản đã có thể xác định là như thế nào, hẳn là ung thư phổi, Tưởng Thừa nhìn chăm chú vào ngón tay mình, phổi không tốt, ho khan mỗi ngày, bây giờ lại xuất hiện ra mấy chữ "Trị liệu bằng hoá chất" như vậy.

Tưởng Thừa cảm thấy bản thân như đang chìm ở tận cùng vòng xoáy nước, xung quanh là tiếng động lớn rầm rĩ, bên tai lại yên lặng đến đáng sợ.

Cố Phi không cho cậu qua đó là bởi vì sao, cậu rất rõ ràng.

Trong thẻ của cậu có bao nhiêu đó tiền, đủ cho học phí, đủ cho sinh hoạt, nhưng cậu không có thu nhập, trước khi cậu có thể chân chính nuôi sống bản thân, mỗi một đồng tiêu xài đều phải lấy từ đây ra.

Lý Bảo Quốc có thiếu nợ tiền của bệnh viện hay không, cậu không chắc chắn, nhưng một khi cậu đã qua đó, căn bản có thể tưởng tượng ra cục diện phải gặp sẽ là như thế nào.

Việc này cùng với việc Lý Bảo Quốc bị người vây đánh không giống nhau, lúc đó cậu một nửa là vì phát tiết, một nửa là vì Lý Bảo Quốc, cậu có thể tới đánh một trận, nhưng bây giờ thì sao.

Một người bảo vệ từ thang máy đi ra, chạy tới cửa khu nội trú, đón vào hai người cảnh sát, dẫn bọn họ vào trong thang máy.

"Đi thôi." – Tưởng Thừa chà thật mạnh trên mặt mình mấy lần rồi đứng dậy, cậu không muốn nhìn thấy cảnh Lý Bảo Quốc một lát nữa bị cảnh sát dắt ra ngoài.

Cố Phi đứng dậy, cùng cậu đi ra khỏi bệnh viện.

Tưởng Thừa ra khỏi bệnh viện rồi liền đi thẳng đến hướng trạm xe buýt, Cố Phi kéo cậu lại: "Gọi xe đi."

"Ờ." – Tưởng Thừa dừng lại, đứng ở một bên nhìn Cố Phi ngăn lại một chiếc taxi.

“Tới chỗ tôi ăn cơm không?” – Sau khi lên xe xong, Cố Phi hỏi cậu.

“Ăn không nổi.” – Tưởng Thừa chỉ cảm thấy não mình như đang phình to.

“Vậy lát nữa tôi cùng cậu ăn chút đồ?” – Cố Phi lại hỏi.

“Bây giờ không có khẩu vị gì” – Tưởng Thừa nhắm mắt lại, xoa xoa mi tâm – “Lát nữa tôi đi thẳng tới nhà Lý Bảo Quốc đợi ông ta, nếu như ông ta bị cảnh sắt dắt đi, buổi tối chắc hẳn sẽ trở về.”

“Ừm.” – Cố Phi dường như muốn nói thêm chút gì đó, nhưng sau khi thở dài một hơi xong lại không có mở miệng.

Xe dừng lại ở giao lộ, hai người đi xuống xe.

Tưởng Thừa nhìn con đường nhà Lý Bảo Quốc, kể từ ngày hôm đó dọn đồ ra khỏi nhà Lý Bảo Quốc, cậu chưa hề đi lại con đường này.

Bây giờ nhìn qua, trên đường một mảnh yên tĩnh đổ nát, các tòa nhà hai bên phát ra ánh sáng vàng ấm áp, nhìn qua mỗi một căn đều là những hộ gia đình yên bình, nhưng bên trong đó là con người như thế nào, là một gia đình như thế nào, thì không ai có thể tưởng tượng được.

“Tôi đi đây” – Tưởng Thừa ném cặp sách lên trên vai, như là đang hạ quyết tâm – “Cậu về nhà đi, tôi xong việc rồi sẽ gọi cho cậu.”

“Được” – Cố Phi đáp, Tưởng Thừa xoay người chuẩn bị đi, Cố Phi lại do dự gọi một tiếng – “Thừa ca.”

“Hả?” – Tưởng Thừa xoay đầu lại nhìn cậu.

“Tôi không biết cậu nghĩ thế nào” – Cố Phi nhẹ giọng nói – “Tôi nói câu này có thể không thích hợp, nhưng vẫn phải nhắc nhở cậu.”

“Nói đi.” – Tưởng Thừa cười.

“Trước tiên đừng đưa tiền” – Cố Phi nói – “Lý Bảo Quốc thật sự không chắc sẽ lấy tiền để chữa bệnh, cậu có thể chưa từng thấy người đặt mạng sống của mình sau những chuyện khác, nhưng ông ta chính là như vậy.”

Tưởng Thừa nhìn cậu, qua một hồi mới gật gật đầu.

"Ông ta còn có hai đứa con" – Cố Phi nói – "Cậu muốn làm gì, trước tiên xem trạng thái của anh chị cậu rồi cân nhắc, cậu phải… học để lại cho mình một con đường."

"Hiểu rồi." – Tưởng Thừa đi lại đứng tới trước mặt Cố Phi nhìn cậu ta.

"Đừng nghĩ rằng tôi lạnh lùng" – Cố Phi nói – "Tôi ở đây lớn lớn, những người này, những việc này, tôi thấy quá nhiều rồi, tôi quen như vậy mà phán đoán, cậu không cần cực đoan như tôi, nhưng cũng không thể quá ngây thơ."

Mặc dù khi Cố Phi nói ra những lời này, sẽ có một ảo giác xa lạ, nhưng vẫn như cũ sẽ cảm thấy ấm áp, Tưởng Thừa vươn tay nắm tay cậu ta: "Tôi biết rồi."

Lúc Cố Phi trở về tiệm, những người kia đã làm xong cơm nước, Cố Miểu đã ăn cơm, bị Lý Viêm sắp xếp vào trong phòng nhỏ làm bài tập.

"Lý Bảo Quốc là chuyện gì vậy?" – La Vũ thấy cậu đi vào, hỏi một câu.

"Không biết nữa, chắc là ung thư phổi" – Cố Phi sau khi đi ra sân sau rửa tay thì đi vào phòng nhỏ ở với Cố Miểu một hồi mới đi ra ngồi tới bên cạnh bàn – "Uống một chút?"

"Uống chứ!" – Trần Kiệt từ dưới đất lấy lên hai chai rượu đặt lên trên bàn – "Đợi cậu trở về uống đó."

"Tôi không phải trở về rồi sao." – Cố Phi nói.

"Lý Viêm không cho thôi." – Triệu Nhất Huy ở bên cạnh cười.

"Suốt ngày chiếm tiện nghi của người khác." – Lý Viêm nói.

"Chiếm đi" – Cố Phi múc cho mình một chén canh – "Các cậu tới giúp cũng chưa từng trả lương."

"Cái đó không giống nhau" – La Vũ mở chai rượu, rót vào ly của từng người – "Sao Tưởng Thừa không tới?"

"Cậu ta có thể tới sao" – Lý Viêm chậc một tiếng – "Tới nghe chúng ta thảo luận Lý Bảo Quốc sắp chết sao."

"Nói thật, tôi cũng không nhìn ra, ông ta suốt ngày đều là như vậy, khí sắc cũng khó coi" – Trần Kiệt nói – "Chủ nhật tuần trước tôi tới còn thấy ông ta đánh bài nguyên một đêm nữa, bài lớn hơn cả mạng."

“Lý Huy, Lý Thiến trở về chưa?” – Lý Viêm hỏi.

“Không thấy.” – Cố Phi nói.

Lý Bảo Quốc ngoại trừ liều mạng muốn kiên trì sự nghiệp vĩ đại đánh bài ra, những chuyện khác dường như cũng thật sự không quan tâm tới, Cố Phi ăn cơm xong thuận tay lấy vở ghi nợ ra lật xem, từ sau lần mua sữa chua lần trước, Lý Bảo Quốc cũng không có lại tới đây.

Thời gian rất lâu rồi, xem ra lần này đích thực bệnh cũng không hề nhẹ, Cố Phi khép vở lại, nếu như thật là ung thư phổi… Ông ta ho đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi Cố Phi cũng không còn nhớ dáng vẻ không ho là như thế nào nữa, nhưng hơn nửa năm nay ngay cả giọng cũng đều là khàn khàn, theo thời gian và trạng thái sinh hoạt bình thường của ông ta mà thấy, nếu như là ung thư phổi, chắc chắn đã không còn là giai đoạn đầu nữa.

Cậu lấy điện thoại ra, mở ra khung trò chuyện với Tưởng Thừa, Tưởng Thừa không có gửi tin nhắn tới, có điều cũng chỉ là thời gian của một bữa cơm, Lý Bảo Quốc chưa chắc là sẽ trở về… Cậu từ từ kéo ghi chép tin nhắn tới tin nhắn đầu tiên.

Tin nhắn của cậu và Tưởng Thừa không tính là nhiều, ban ngày ngồi chung với nhau, buổi tối nhắn chưa được mấy tin đã trực tiếp gọi điện, có điều tất cả những ghi chép tin nhắn, cậu đều vẫn nhớ được tình hình và tâm tình khi đó.

“Trên tay Tưởng Thừa có chút tiền mà phải không?” – Lý Viêm ngồi tới bên cạnh cậu.

“Ừm, có chút, là mẹ nuôi trước đó cho cậu ta.” – Cố Phi nói.

“Kêu cậu ta đừng ngu ngốc đem tiền ra đưa cho Lý Bảo Quốc xem bệnh” – Lý Viêm nói – “Người đó, chắc chắn sẽ không dùng tiền đúng chỗ, cầm lấy rồi lại được dịp đi đánh bài.”

“Tôi nói với cậu ấy rồi” – Cố Phi ném điện thoại tới trên quầy thu ngân – “Xem vào bản thân cậu ấy thôi.”

“Sao tôi lại cảm thấy thấp thỏm” – Lý Viêm nói – “Cậu ta nhìn như rất ngầu, thật ra cũng chỉ là một thiếu gia từ thành phố lớn tới, hoàn cảnh này của xưởng thép sản sinh ra loại người như thế nào, cậu ta chắc nằm mơ cũng tưởng tượng không được.”

“Cậu lo lắng cái gì” – Cố Phi nhìn thoáng qua cậu ta – “Có thật lấy tiền cũng không có lấy của cậu.”

“Tôi bùi ngùi cuộc sống một chút” – Lý Viêm cười, vươn vai một cái – “Tôi đang thay cậu san sẻ, ngay cả game cũng không chơi, ngồi đơ ra ở đây.”

“Cút.” – Cố Phi nói.

“Trước khi cút tôi nói một câu?” – Lý Viêm nói.

Cố Phi không lên tiếng.

“Nếu như cậu ta thật sự muốn tiêu tiền cho Lý Bảo Quốc, cậu cũng đừng quá cố gắng ngăn cản” – Lý Viêm nói – “Để khỏi khiến người ta cho rằng cậu tuyệt tình, Lý Bảo Quốc tiếp tục như vậy chết chắc, cần gì phải làm khó dễ ông ấy.”

“Cậu biết tại sao mình gầy không.” – Cố Phi nói.

“Tôi không gầy.” – Lý Viêm bóp bóp ngang hông của mình.

“Nếu cậu không để tâm nhiều chuyện như vậy, còn có thể dày thêm chút thịt.” – Cố Phi nói.

Lý Viêm cười: “Tôi sao lại làm anh em với thứ như cậu, không được một câu tốt lành nào.”

“Cảm ơn.” – Cố Phi cười với cậu ta.

Pin điện thoại còn 9%, Tưởng Thừa nhìn thời gian, từ trong cặp lấy ra đồ sạc dự phòng, cắm vào điện thoại, sau đó cất lại vào trong cặp.

Cậu ngồi trên tảng đá dưới cây cửa hành lang nhà Lý Bảo Quốc đã hai tiếng đồng hồ, cũng may lúc cậu tới đã qua thời gian tan việc, không có hàng xóm tới tới lui lui.

Cậu thật ra có thể đi về phòng thuê một chuyến, chìa khóa nhà của Lý Bảo Quốc cậu chưa vứt đi, nhưng nói thật thì, cậu không hề muốn một mình nán lại căn phòng tràn ngập mùi vị nấm móc đó, ngửi đủ loại mùi vị kì dị lâu ngày không thu dọn thổi tới.

Một căn nhà rõ ràng là có người ở, lại không hề có hơi người, khiến người ta nghĩ tới sẽ khắp người không được thoải mái, ở lại thời gian lâu rồi, tâm tình cũng sẽ bị sa sút.

Lại qua nửa giờ nữa, lúc điếu thuốc trong tay cậu đã sắp hết, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng của Lý Bảo Quốc từ ngã rẽ đi tới.

Cũng thật thần kỳ, chỉ một bóng dáng nghịch sáng như vậy, cậu thế nhưng có thể nhận ra đó là Lý Bảo Quốc.

Lý Bảo Quốc đi rất chậm, đi tới căn nhà đánh bài đó, ngửa đầu la hai tiếng lên lầu hai, phía trên có người ló đầu ra, ông ta không biết lại la thêm mấy câu gì đó với người kia, Tưởng Thừa chỉ nghe được một câu “Lát nữa qua”, sau đó ông ta tiếp tục đi qua bên này.

Tưởng Thừa dập thuốc rồi đứng dậy, Lý Bảo Quốc không có nhìn qua bên này, sau khi cậu đứng dậy rồi, Lý Bảo Quốc mới như giật mình mà nhìn qua, sau đó ngây ngẩn người.

"Ông… về rồi à." – Tưởng Thừa có chút không biết làm sao để mở đầu.

"Mày? Mày ai vậy?" – Trong tay Lý Bảo Quốc xách theo một chai rượu, vừa mở miệng liền tấn công một chập – "Mày mày mày mày, gọi ai đấy?"

Tưởng Thừa không nói chuyện, ngửi thấy được mùi rượu.

Lý Bảo Quốc nói xong thì ho một trận trước mặt cậu, ho tới tê tâm liệt phế, mang theo tiếng khò khè của đờm trong cuống họng.

Tưởng Thừa không có lùi ra, im lặng đợi Lý Bảo Quốc không biết là vô tình hay cố ý mà ho một trận xong xuôi trước mặt cậu, mới nói một câu: "Tôi muốn nói chuyện với ông một chút."

"Nói chuyện" – Lý Bảo Quốc cười lạnh, lại nhổ xuống chân một họng đàm – "Thật nho nhã, tao lại nghe không hiểu cái gì gọi là nói chuyện."

Tưởng Thừa lại im lặng.

Đây không phải do cậu muốn im lặng, nhưng thái độ này của Lý Bảo Quốc, cậu thật sự không biết nên làm sao để mở miệng, cũng không biết tiếp theo có thể nói câu gì.

Lý Bảo Quốc không nói gì khác nữa, lại ho thêm một trận xong thì xoay người đi vào hành lang.

Tưởng Thừa lách qua miếng đờm ông ta nhổ, đi theo vào hành lang, lại cùng Lý Bảo Quốc đi vào trong nhà.

Vừa vào trong, nhìn thấy u tối và hỗn độn ở đầy trước mắt, cậu liền cảm thấy trong lòng một trận nghẹn, đi tới mở cửa sổ ra.

"Cánh thật vững chắc nha, bay rất vui sướng?" – Lý Bảo Quốc ngồi xuống sô pha – "Bay qua chỗ tao sẵn tiện xem thử tao có chết hay chưa?"

"Bệnh của ông là như thế nào?" – Tưởng Thừa hỏi thẳng.

"Ô" – Lý Bảo Quốc cười lên, lại là một trận ho – "Con trai nhỏ của tao coi như biết bệnh của bố nó rồi à?"

Tưởng Thừa mượn ánh sáng của đèn mới phát hiện ra Lý Bảo Quốc đã gầy đi rất nhiều, nhưng mặt và cổ lại có hơi sưng phù.

"Ung thư phổi, thời kì cuối" – Lý Bảo Quốc đứng dậy rót chút nước, từ bình nước nóng rót nước ra, nhưng lại không thấy được một hơi khí nóng – "Chưa được mấy tháng, bác sỹ rắm chó trước đó kêu tao làm phẫu thuật, tao không đồng ý, phẫu thuật cái rắm, ung thư phẫu thuật có tác dụng rắm gì! Bây giờ lại nói phẫu thuật thì cơ thể tao ăn không tiêu, kêu trị bằng hóa trị, cái rắm! Biến hóa đủ dạng lừa tiền của ông đây!"

Tưởng Thừa một trận cạn lời, cậu không biết bệnh này của Lý Bảo Quốc rốt cuộc đã kéo dài bao lâu, từ lúc có thể phẩu thuật kéo dài tới khi tình trạng cơ thể đã không cho phép phẫu thuật nữa…

"Tôi tra tài liệu rồi" – Tưởng Thừa lấy bình nước nóng trên bàn, nhìn vào bên trong, xác định bên trong không có nhện gián gì rồi thì đi vào nhà bếp đun nước – "Ung thư phổi nếu như phối hợp tốt với bác sỹ, có thể kéo dài…"

"Thả rắm cái gì!" – Lý Bảo Quốc cắt ngang lời cậu – "Mày thật là đọc sách đọc tới ngu luôn rồi! Ông đây của mày bây giờ ngay cả đánh bài cũng ngồi không nổi, ngực đau muốn chết, ngủ cũng không được, còn kéo dài cái rắm! Mày còn muốn tặng tiền cho bệnh viện! Mày chính là đứa ngu sau này đợi người ta lừa tiền! Mày có tiền như vậy sao không lấy ra chút đưa cho bố của mày đi!"

Tưởng Thừa chống tay trên bàn, nhắm mắt hít vào một hơi, nín lại cả buổi mới đè nén được tâm tình xuống: "Vậy ông muốn như thế nào?"

"Tao nói cho mày nghe!" – Lý Bảo Quốc chỉ vào cậu – "Tao cả đời này, muốn sống như thế nào thì sống thế đó, tao muốn mắng ai thì mắng người đó, muốn đánh ai thì đánh người đó! Tao sống rất thoải mái!"

Tưởng Thừa nhìn ông ta, tìm không ra được liên kết của vấn đề trong câu nói này là nằm ở đâu.

"Mày cũng không cần giả bộ thông minh khuyên tao đi trị bệnh" – Lý Bảo Quốc nói lại bắt đầu ho, sau khi ho một hồi rồi cúi đầu xuống nhổ ra một miếng đờm, lấy giày đạp đạp lên – "Tao cũng không có tiền để đi chữa, ba đứa con của tao, một đứa có lương tâm cũng không có!"

Tưởng Thừa mặc dù trong dạ dày một trận dời sông lấp biển nhanh chóng nghiêng đầu đi, nhưng vẫn có thể thấy được tia máu trên đất.

"Ông chắc có bảo hiểm phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Mày cho rằng bảo hiểm thì không dùng tiền của mình để trả à?" – Lý Bảo Quốc trừng mắt nhìn cậu – "Còn có phí thuốc tự chi một đống đó! Bác sỹ mẹ nó đều lòng dạ đen tối, đều kê thuốc phải tự chi cho mày!"

"Bác sỹ là trị bệnh, cũng sẽ không…" – Tưởng Thừa cảm thấy quả thực không có cách nào câu thông với

Lý Bảo Quốc.

"Mày hôm nay chạy tới đây là muốn nói cái gì?" – Lý Bảo Quốc cắt ngang cậu – "Nói nhiều lời nhảm nhí như vậy, có trọng điểm hay không?"

"Tôi chỉ muốn hỏi một chút bệnh trạng của ông." – Tưởng Thừa nói.

"Tao tưởng mày tìm thấy lương tâm, gửi cho cha mày chút tiền trị bệnh chứ" – Lý Bảo Quốc cười lên – "Thì ra là tới nghe ngóng coi tao còn bao lâu nữa mới chết."

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, bình tĩnh lại tinh thần.

Qua hồi lâu sau cậu mới mở mắt ra nhìn Lý Bảo Quốc: "Ông gọi điện cho Lý Huy, Lý Thiến, kêu họ sắp xếp thời gian trở về một chuyến, bàn bạc…"

"Mày ít mẹ nó ra lệnh cho tao!" – Lý Bảo Quốc rống lên, trong giọng mang theo tiếng đờm khàn khàn – "Cũng không tới phiên mày…"

"Ông im miệng!" – Tưởng Thừa chợt đá lật đổ bàn ở trước mặt, chỉ vào ông ta cũng rống lên – "Ông im lặng! Cho tôi!"

Lý Bảo Quốc ngây ra, không còn lên tiếng.

"Nếu ông muốn chữa bệnh, kêu hai người họ về, bàn bạc xem nên làm thế nào" – Tưởng Thừa vẫn chỉ vào ông – "Nếu ông không muốn chữa bệnh thì tùy ông! Tôi dù có đưa tiền, cũng sẽ trực tiếp đưa cho bệnh viện, muốn lấy tiền chỗ tôi đi đánh bài, ông nghĩ cũng đừng có nghĩ!"

Lý Bảo Quốc nhìn cậu, một mặc biểu tình như cười nhưng lại không cười, dường như cậu nói một chuyện rất buồn cười lắm vậy.

Tưởng Thừa cũng không để ý ông ta nữa, đi vào nhà bếp, sau khi đợi nước sôi xong, rót nước vào trong bình nước nóng, sau đó vung cửa rời khỏi nhà Lý Bảo Quốc.

Cậu cũng không có thương yêu Lý Bảo Quốc tới như vậy, cậu chỉ là sợ mình nếu như đi rồi, Lý Bảo Quốc quay đầu liền có thể quên mất bình nước nóng này, hấp tấp đi ra ngoài đánh bài, không phải nước đun tới thành một trận hỏa hoạn, thì chính là nước dập tắt lửa làm thành một màn ngộ độc khí ga.

Sau khi rời khỏi, thuận theo gió đêm đi được một đoạn tới nhà của Cố Phi, phiền muộn tràn ngập trong lòng và não mới xem như tiêu tán đi chút ít.

Cậu quẹo vào lối rẽ, vừa đi vừa móc điện thoại ra.

Dưới bóng cây phía trái bên đường truyền tới một tiếng huýt sáo nhè nhẹ, cậu quay đầu qua, nhìn thấy Cố Phi đang dựa ở bên tường.

"Cậu sao lại ở đây?" – Tưởng Thừa đi tới đó.

"Đợi cậu." – Cố Phi cười cười.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cố Phi, Tưởng Thừa lập tức cảm thấy cơ thể mình nhẹ đi rất nhiều, đủ loại tâm tình phức tạp nói không rõ cũng giải thích không được đột nhiên toàn bộ dâng lên.

Cậu đi qua ôm chầm lấy Cố Phi.

Cố Phi ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vỗ lên vai cậu vài cái, ôm cậu mà lùi về sau hai bước, lùi tới vào trong bóng tối: "Thuận lợi không?"

"Không biết nên nói thế nào" – Tưởng Thừa lấy cằm của mình rất dùng lực mà dập lên trên vai của Cố Phi vài cái, lại nghiêng đầu cắn lên cổ của Cố Phi – "Cậu uống rượu rồi à, bạn trai."

"Ừm, uống hai lượng rồi" – Cố Phi cười nói – "Đánh răng xong mới tới đó, còn có thể ngửi thấy sao?"

"Phí lời, là mùi ở trên người cậu." – Tưởng Thừa nói.

"Vậy để tôi cởi đồ ra?" – Cố Phi nói.

"Văn minh chút đi" – Tưởng Thừa chậc một tiếng – "Tôi chỉ là hỏi một chút, cũng không có ghét bỏ cậu."

"Muốn trở về không?" – Cố Phi hỏi – "Tôi tiễn cậu về."

"Lý Viêm bọn họ đi rồi?" – Tưởng Thừa buông cậu ta ra, chỉnh lại y phục.

"Đi lâu rồi" – Cố Phi nói – "Đi hát karaoke rồi, cửa tiệm tôi đã đóng cửa, Nhị Miểu cũng về nhà rồi."

"Nếu không thì" – Tưởng Thừa nhẹ thở dài một hơi – "Tối nay cậu tới ở lại chỗ tôi đi, tôi không muốn một mình."

"Được." – Cố Phi gật gật đầu.

Đây vốn là một buổi tốt rất tốt đẹp, một cơ hội rất tốt để lăn qua lăn lại, tuốt qua tuốt lại, cắn qua cắn lại, hôn qua hôn lại, sờ qua sờ lại, nhưng bởi vì tâm tình của Tưởng Thừa so với căn nhà của Lý Bảo Quốc còn nát hơn, cho nên cậu ôm lấy Cố Phi lăn ở trên giường mấy lần liền không còn muốn động đậy nữa.

"Hay là để tôi giúp cậu đi" – Tưởng Thừa vươn tay vào trong quần của Cố Phi – "Tôi…"

"Ây" – Cố Phi cười lên, nắm lấy tay của cậu – "Cậu khổ đại cừu thâm như vậy, tuốt cho tôi đã rồi, tôi cũng cảm thấy có phải là mình chưa đưa đủ tiền hay không."

"Cút!" – Tưởng Thừa rút tay ra, ngửa đầu ra nằm lên giường – "Đệt! Tới đây bóp chân cho Thừa đại gia của cậu."

"Thật gắt" – Cố Phi ngồi dậy, đặt chân của cậu lên đùi của mình, nhẹ nhàng bóp xuống – "Thừa đại gia, ngài thấy lực độ như vậy có được không?"

"Tiếp tục" – Tưởng Thừa nhắm mắt phất phất tay – "Bóp thoải mái sẽ có thưởng."

Cố Phi cười cười không nói chuyện, ở trên chân cậu bóp xuống từng cái.

Tưởng Thừa nhắm mắt nằm trên giường một hồi rồi mới nhẹ giọng nói một câu: "Ung thư phổi của Lý Bảo Quốc đã là thời kỳ cuối, hôm nay lúc tôi tới đợi ông ta có tra qua tài liệu một chút, tình trạng này của ông ta chắc là không quá tốt, ho ra máu, mặt và cổ đều sưng lên."

"Ông ta không tính đi trị liệu phải không?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm, đại khái là ý như vậy, nói là không có tiền để trị" – Tưởng Thừa cau mày – "Lúc trở về còn hẹn chơi bài chỗ đầu phố nữa."

"Vậy cậu nói với ông ta thế nào?" – Cố Phi lại hỏi.

"Ý của ông ta vẫn là muốn lấy tiền" – Tưởng Thừa nói – "Nhưng tôi đoán là không lấy đi trị bệnh, ý của tôi là…"

Tưởng Thừa mở to mắt ra, gối đầu vào tay nhìn Cố Phi: "Cậu đừng nói tôi ngu ngốc, cũng đừng nói tôi là Cha Thánh."

"Không nói." – Cố Phi gật đầu.

"Tôi nghĩ, nếu như ông ta muốn trị, tôi có thể cùng đưa tiền của mình ra với Lý Huy, Lý Thiến, ông ta có bảo hiểm, bây giờ không làm phẫu thuật được nữa, có thể chữa bằng hóa trị, có thể khống chế được một

chút" – Tưởng Thừa nói – "Phí dùng sẽ không quá cao…"

"Cậu định đưa bao nhiêu?" – Cố Phi hỏi.

"Một vạn (33,725,539 VND)" – Tưởng Thừa nói – "Lý Huy, Lý Thiến đưa bao nhiêu tôi không quan tâm."

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu – "Vậy cậu phải lấy lòng tôi nhiều vào, tôi có thể giới thiệu cho cậu chút việc không trùng với giờ học."

Tưởng Thừa cười lên: "Nghe thật không giống lời tốt lành gì."

"Nếu như Lý Huy, Lý Thiến không đưa tiền thì sao?" – Cố Phi lại hỏi.

Tưởng Thừa nhìn cậu, ngây người ra.

Nếu như Lý Huy, Lý Thiến không đưa tiền thì sao? Điều này cậu thật sự chưa hề nghĩ qua, cậu vốn định nói "Chắc không thể đi, dù gì cũng là cha ruột"… Nhưng vừa ngẫm nghĩ lại, lại thấy như không hẳn là không có khả năng.

"Cậu thấy… nếu như bọn họ không đưa tiền, tôi nên làm thế nào?" – Tưởng Thừa lấy tay khoác lên mắt, khẽ thở dài, lúc này trong đầu rất loạn, cậu nhất thời nghĩ không ra được.

"Cậu trước tiên nói tôi nghe, cậu đưa tiền là vì sao." – Cố Phi nói.

"Tôi không muốn bị ông ta nói là không có lương tâm, không muốn nghe ông ta trừng mắt nói tôi "Ông của mày, bố của mày"… " – Tưởng Thừa nói – "Tôi đã từng nói, tôi cực kỳ… ghét như vậy, bị người khác chỉ trích, mà ông ta dù sao… Tôi không có cách nào làm như đối xử với một người hoàn toàn xa lạ như vậy được… "

"Biết rồi" – Cố Phi cầm lấy tay của cậu, nhẹ nhàng ấn trong lòng bàn tay – "Nếu như là tôi, Thừa ca, số tiền này tôi sẽ đưa cho Lý Bảo Quốc, không quan tâm Lý Huy, Lý Thiến có đưa hay không."

"Tại sao, để ông ta đi đánh bài sao?" – Tưởng Thừa nói.

"Nếu như ông ta thật muốn đi chữa" – Cố Phi nhìn cậu – "Cậu đưa cho ông ta, ông ta tự mình sẽ đi chữa, nếu như ông ta không muốn chữa, cậu có giúp ông ta giao tiền cho bệnh viện rồi, ông ta cũng không niệm tình mà nói một câu tốt lành."

Tưởng Thừa không lên tiếng.

"Tôi nói một câu không dễ nghe" – Cố Phi nói – "Ông ta hẳn đã bỏ cuộc rồi, chính là chờ chết, cậu nhất định phải đưa, đưa cho ông ta là được rồi, cầm lấy muốn ăn, muốn uống, muốn đánh bài gì tùy ông ta, ông ta còn có thể dễ chịu hơn một chút, nhưng đừng đưa cho ông ta hết một lần, mỗi lần đưa cho một hai ngàn là được."

Tưởng Thừa thở ra một hơi dài.

"Còn có, số tiền này, phải tới lúc gặp mặt Lý Huy, Lý Thiến mà đưa, Lý Thiến không sao, chủ yếu là Lý Huy." – Cố Phi nói.

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp, một lần nữa nhắm mắt lại – "Biết rồi."

Cố Phi không nói thêm điều gì khác, tiếp tục bóp chân cho cậu.

Qua một hồi, Tưởng Thừa lại mở mắt ra: "Cố Phi."

"Hửm?" – Cố Phi nhìn cậu.

"Ôm tôi đi" – Tưởng Thừa nói – "Sao tôi lại có chút sợ hãi."

"Tới đây" – Cố Phi cười cười, nằm tới bên người cậu, vươn tay ôm chặt lấy cậu, xoa xoa lên đầu của cậu – "Ngoan ngoan, đừng sợ."

Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

Cố Phi lại nắm lấy một nhúm tóc của cậu vuốt vuốt: "Ngoan ngoan, đừng sợ."

"Đệt" – Tưởng Thừa cười vui vẻ – "Một đứa không có mặt mũi."

65. Chương 65

Sau khi tới Tứ Trung, đây là lần đầu tiên Tưởng Thừa không hoàn thành bài tập.

Trên tiết tự học làm một nửa, vốn còn định buổi tối làm tiếp, nhưng bị chuyện của Lý Bảo Quốc làm cho trong lòng rất buồn bực, cũng không có hứng thú nữa, mà còn cùng Cố Phi câu có câu không tán gẫu, cậu cũng không muốn cử động.

Mãi cho đến khi cậu mò mẫm di động qua, nhìn thấy thời gian hiển thị trên màn hình sắp hai giờ rồi, mới

rất không tình nguyện ngồi dậy: “”Cũng muộn như vậy rồi.“”

“Ngày mai tôi dậy không nổi” – Cố Phi dựa vào đầu giường – “Cậu ngày mai thức dậy tự mình đến trường nhé, đừng gọi tôi.”

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta: “Khoảng thời gian này liên tục không đến trễ, rõ là khổ thân cậu rồi.”

“Hết cách rồi, ai bảo bạn trai tôi là học bá chứ” – Cố Phi nói – “Bảo bối cũng có nỗi khổ trong lòng, nhưng thường không nói ra.”

“Xéo đi” – Tưởng Thừa xuống giường, mở tủ quần áo ra – “Ngủ đi, cậu mặc đồ ngủ của tôi.”

“Cậu chỉ có một cái gối duy nhất hả?” – Cố Phi hỏi.

“Ừa” – Tưởng Thừa cầm bộ đồ ngủ đi ra quăng cho cậu – “Lát nữa đưa cho cậu cái khăn trải giường tự mình cuộn một cái.”

“Tôi không ngủ thứ đồ đó.” – Cố Phi trả lời.

“Vậy cậu ngủ gối, tôi ngủ khăn trải giường.” – Tưởng Thừa nói.

“Không.” – Cố Phi nói.

“Muốn đánh nhau hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Tôi muốn ngủ gối cao giống nhau, một cái cao một cái thấp không được.” – Cố Phi nói.

“Cậu đây là thói quen kỳ cục gì đây” – Tưởng Thừa đem khăn trải giường ném tới trên người cậu ta – “Cậu tự mình sửa sang một chút làm thành độ cao giống nhau đi.”

“Được rồi.” – Cố Phi đứng lên.

Sau khi Tưởng Thừa rửa mặt súc miệng xong trở lại phòng ngủ, phát hiện cái gối duy nhất của mình đã bị gác trên bàn học, chỗ đầu giường bị cái mền gấp thành gối dài chiếm giữ.

“… Cái quỷ gì?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“Cao giống nhau” – Cố Phi phủi phủi tay –“Cái gối đôi… Cậu có bàn chải đánh răng không?”

Tưởng Thừa lấy bàn chải đánh răng từ trong tủ ra đưa cho cậu, lại nhìn đầu giường, sớm biết hôm đó mua luôn cái gối đôi cho rồi, mình quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ, lúc mua đồ dùng trên giường thế mà trong lòng không chú tâm một chút nào cũng không nghĩ tới trên giường sẽ có mấy người.

"Cái bàn chải đánh răng này tại sao không có bao bì" – Cố Phi cầm bàn chải đánh răng đưa đến trước mắt cậu lắc lắc một cái – "Có phải là Phan Trí dùng qua hay không?"

"Một bộ hai cây, sau đó bóc ra…" – Tưởng Thừa nói một nửa rồi dừng lại, nghiêng mắt nhìn cậu – "Phải nha, đúng là của Phan Trí dùng qua, tôi không cam lòng vứt đấy."

"Rất tốt" – Cố Phi vừa đi ra ngoài vừa nói – "Phan Trí hả, lớn lên cũng không tệ, tính cách nhé, còn tốt hơn so với cậu…"

Tưởng Thừa không lên tiếng, sau khi nhìn cậu ta vào nhà vệ sinh, đi qua đóng cửa nhà vệ sinh một cái.

"Muốn đem tôi nhốt trong nhà vệ sinh sao?" – Cố Phi ở bên trong cười nói – "Học bá các cậu có phải là không có thường thức đời sống lắm phải không, cửa nhà vệ sinh thông thường đều khóa từ bên trong."

Tưởng Thừa cười nhạt một tiếng: "Năng lực quan sát của học sinh cá biệt các cậu quả là kém."

Cái phòng này trước đây chỉ có một bác gái chủ nhà ở, có lẽ là nhằm để an toàn… Cậu thò tay kéo cái chốt trên cửa nhà vệ sinh, cửa bị khóa lại từ bên ngoài.

Âm thanh của Cố Phi đột nhiên ngừng lại, tiếp theo liền nghe thấy tiếng cậu ta vặn khóa cửa.

"Thế giới này còn cần cậu tìm tòi." – Tưởng Thừa dựa vào cạnh cửa.

"Tôi đệt?" – Cố Phi vừa vặn khóa cửa vừa gõ gõ lên cửa – "Cậu không phải chứ, cậu làm cái gì vậy hả, hơn nửa đêm."

"Đả kích" – Tưởng Thừa nói – "Trả thù."

"Tôi sai rồi." – Cố Phi lập tức nói.

"… Không phải chứ" – Tưởng Thừa có chút muốn cười – "Cậu có thể có chút tiền đồ hay không, cậu tốt xấu gì cũng là tiểu bá vương xưởng thép."

"Không thể" – Cố Phi nói – "Tôi sai rồi Thừa ca."

“Cậu có thể đi theo kịch bản hay không” – Tưởng Thừa nói – “Dù sao cũng trước tiên mạnh miệng uy hiếp tôi một chút, sau đó lại quỳ gối xin tha thứ chứ?”

“Thừa ca tôi sai rồi” – Cố Phi dựa vào trên cửa nhẹ nhàng gõ từng cái – “Thả tôi ra ngoài đi chứ, tôi sai rồi.”

“… Kiên cường chút được hay không!” – Tưởng Thừa nói.

“Không được” – Cố Phi tiếp tục dùng ngữ điệu đáng thương nói – “Tôi sai rồi, tôi cũng không mù quáng ghen tị nữa, Thừa ca thả tôi ra ngoài đi.”

“Trước tiên rửa mặt súc miệng, đừng lãng phí thời gian!” – Tưởng Thừa nói – “Đều mịa nó mấy giờ rồi!”

“Ờ.” – Cố Phi đáp một tiếng.

Tiếp đó liền nghe thấy tiếng cậu ta đánh răng rửa mặt, Tưởng Thừa trở về phòng để lấy điện thoại di động tới.

“Thừa ca” – sau khi tiếng nước bên trong ngừng lại, giọng của Cố Phi lần nữa vang lên ở sau cửa, vẫn giọng đáng thương – “Thừa ca, cậu ở bên ngoài không?”

Tưởng Thừa chọn ghi âm, đem điện thoại di động kề tới trên cửa: “Lặp lại lần nữa.”

“Thừa ca tôi sai rồi.” – Cố Phi nói.

“Câu vừa nãy kìa, câu đặc biệt đáng thương ấy.” – Tưởng Thừa nói.

“Thừa ca, cậu ở bên ngoài không?” – Cố Phi rất phối hợp, còn ở trên cửa nhẹ nhàng khẩy hai cái – “Thả tôi ra ngoài đi.”

“Cầu xin hai câu nữa, tình cảm chân thành tha thiết chút.” – Tưởng Thừa nhịn cười.

“Cầu xin cậu Thừa ca” – Cố Phi nhỏ giọng nói – “Tôi sau này cũng không dám như vậy nữa, tôi sai rồi, thả tôi ra ngoài đi.”

“Nói, cậu là ai.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi là chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn.” – Cố Phi vẫn nhỏ giọng nói.

Cố Phi người này bình thường thiết lập tính cách tựa như một đóa hoa cao lãnh, vừa trưng mặt ra đã có thể đóng băng người khác run cầm cập, tỏa ra nét đẹp đẽ yêu kiều lại không làm trái cảm giác hài hòa, quả là làm cho người ta ảo giác cậu ta trước giờ chính là một đóa hoa yêu kiều.

Tưởng Thừa thậm chí định đi qua sờ sờ trên đầu chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn coi có bông hoa nhỏ hay không, rất thỏa mãn mà đem đoạn ghi âm lưu lại, sau đó cậu mở cửa nhà vệ sinh ra: ""Tôi nói với cậu…""

Lời còn chưa nói hết, cửa bị Cố Phi nắm lấy kéo ra, tiếp đó Tưởng Thừa liền cảm thấy một trận gió cuốn ra, không chờ cậu hồi thần lại, Cố Phi đã đoạt lấy di động trong tay cậu, ôm lấy cậu, cắn một miếng mạnh trên cổ cậu: "Cậu còn ghi âm phải không?"

"Tôi đệt?" – Tưởng Thừa có chút khiếp sợ, đây mà là chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn ư!

"Có phải là còn rất đã nghiền hay không!" – Cố Phi lại cắn cậu một miếng, dữ dội đẩy cậu tới trong phòng ngủ – "Thừa ca!"

Tưởng Thừa cười vui vẻ: "Tôi đệt, tôi sơ ý rồi?"

"Quá sơ ý rồi!" – Cố Phi lại đẩy cậu một cái, đem cậu đẩy tới trên giường, sau đó nhào tới, ôm lấy cậu liền hôn một trận, tay mò vào trong áo của cậu – "Chú thỏ nôn nóng muốn ăn thịt."

"Cút!" – Tưởng Thừa mò tới trên đùi cậu ta nhéo một cái – "Tôi đệt, đừng trêu chọc càn rỡ, trễ quá rồi, lát nữa lăn qua lăn lại xong còn phải thu dọn, tối hôm nay còn ngủ hay không!"

"Tuân lệnh" – Cố Phi trong nháy mắt buông cậu ra đứng lên, cầm lấy áo ngủ của cậu qua, vừa cởi quần áo thay đồ ngủ vừa nói – "Cậu xem tôi có phải thu liễm lại rất tự nhiên hay không."

Tưởng Thừa nằm trên giường cười rộ nửa ngày, sau đó liền không thế nào cười lên được nữa, lúc quần áo Cố Phi cởi ra chỉ còn lại cái quần lót, cậu thậm chí có thể cảm thấy hô hấp của mình bỗng nhiên ngừng trệ.

Mà không đợi xem thỏa ghiền, Cố Phi đã mặc quần ngủ lên, cậu đành phải nhìn eo với lưng, chưa nhìn tới hai lần, Cố Phi đã đem áo cũng mặc vào.

"Chờ một chút." – Tưởng Thừa đưa ra cánh tay Nhĩ Khang*.

(* cánh tay Nhĩ Khang: đưa tay ra chặn)

"Hả?" – Cố Phi xoay mặt nhìn cậu, tay đang cầm áo kéo xuống thì dừng lại.

Chính là tư thế này, quả là, Tưởng Thừa dán mắt vào eo của Cố Phi, toàn thân trên dưới ngoài trừ khuôn

mặt chỉ có một hình ảnh lưu manh thô sơ còn lưu lại trong mắt cậu.

"Đừng nhúc nhích." – Tưởng Thừa nói.

"Làm sao vậy?" – Cố Phi không hiểu ra sao mà hỏi một câu.

Tưởng Thừa nhanh chóng thu tay về mép mũi mình sờ một tí, còn tốt, không có máu mũi, sau đó cậu nhảy từ trên giường đứng dậy, bổ nhào qua ôm lấy Cố Phi, cắn một miếng ở trên eo cậu ta.

"A ——" – Cố Phi gào to một tiếng, túm lấy tóc của cậu kéo một cái không kéo ra, đành phải bắt lấy vai cậu đẩy ra sau – ""Tưởng Thừa cậu mịa nó có phải ăn axit sulfuric khiến cho não nóng chảy rỗng tuếch hay không¡'"

Tưởng Thừa không để ý cậu ta, cắn chặt cậu ta không nhả ra, thuận tay nắm lấy quần cậu ta kéo xuống, tay nắm lên.

"Tôi…" – Cơ thể của Cố Phi tức thì căng lại một chút, tay bắt trên vai cậu cũng xiết lại, tay còn lại chống tới trên bàn học bên cạnh – ""Ngài không phải nói quá trễ để lăn qua lăn lại… xong rồi còn phải thu dọn…""

Cố Phi ngửa đầu hít một hơi sau đó không thể nói hết phần sau.

Tưởng Thừa kéo cậu ta một cái, hai người ngã ở trên giường, thùng thùng hai tiếng.

Tưởng Thừa ở giữa trăm trò lưu manh còn tranh thủ suy nghĩ động tĩnh này một chút, cảm thấy cái giường này sớm muộn có một ngày sẽ sụp.

Những người lao động của khu dân cư này, có lẽ cần cù hơn so với nhà Lý Bảo Quốc bên kia, buổi sáng dậy rất sớm, giọng cũng lớn, không có nguyên nhân đặc biệt, Tưởng Thừa rất hiếm có thể ngủ quá giấc.

Nhưng hôm nay đã ngủ quá giấc rồi, bởi vì trong lòng phiền muộn tán gẫu với bạn trai đến nửa đêm còn tràn đầy sinh lực hứng thú bừng bừng mà tuốt súng một phát, nguyên nhân này vô cùng đặc biệt.

Cho nên lúc cậu mở mắt mò tìm di động qua nhìn giờ, thời gian biểu thị tiết học thứ nhất cũng sắp kết thúc.

"Đệt" – Tưởng Thừa đem điện thoại di động quăng đi, nhắm mắt lại, đến muộn… đến muộn thì đến muộn đi, xem như là cho mình phóng túng nghỉ ngơi một chút.

Lại mơ mơ màng màng một lát, cậu thò tay ra phía sau mò mò, mò tới cái mông của Cố Phi.

Cố Phi không nhúc nhích, đoán chừng đang ngủ say.

Có điều là… Tưởng Thừa chống ngồi dậy liếc nhìn phía sau một cái, ngày hôm qua rõ ràng là Cố Phi ôm lấy cậu theo tư thế ngủ kiểu muôi múc canh xếp thành hàng với nhau, nghe nói là được hoan nghênh ưa thích nhất để ngủ, sáng sớm thức dậy lại có thể chuyển thành lưng đối lưng với cậu.

Chậc.

Không ngọt ngào chút nào.

Tưởng Thừa cầm quần áo qua tùy tiện mặc vào xuống giường, còn đi lại gần nhìn nhìn Cố Phi, nói thật là, mọi dáng vẻ của Cố Phi, cậu gần như đều thấy cả rồi, chỉ là bộ dạng lúc ngủ này, vẫn thật chưa từng thấy qua như vậy.

Cố Phi ngủ rất có nề nếp, bên hông nằm nghiêng cũng rất chuẩn mực, một nửa gương mặt vùi vào trong chăn, lông mi rất đều rủ xuống, Tưởng Thừa nhìn một lát, nhịn không được thò tay qua sờ một cái trên lông mi cậu ta.

Mắt của Cố Phi run run, cậu thu tay về, qua vài giây lại duỗi qua sờ một cái.

"Quất cậu đấy." – Cố Phi nhắm mắt lại, chôn vào trong chăn nói một câu, trong giọng nói chứa đậm chất buồn ngủ.

"Đệt" – Tưởng Thừa nở nụ cười – "Tỉnh rồi à?"

"Ngài rướn người như thế, muốn không tỉnh cũng không được" – Cố Phi mở mắt ra – "Mới sáng sớm mà dán mắt nhìn người ta, nhìn thấy gỉ mắt không?"

"Không có" – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút, lập tức lùi lại mấy bước, dụi dụi mắt của mình – "Tôi có không?"

"Không biết" – Cố Phi nói – "Tôi còn chưa kịp nhìn."

"Cậu dậy không? Đã trễ gần một tiết học rồi" – Tưởng Thừa cầm quần qua vừa mặc vừa nói – "Cậu vì sao đi ngủ đưa lưng về phía tôi?"

"Này" – Cố Phi trở mình nằm ngửa lại – "Tôi muốn ôm cậu đấy, sau đó cậu ngủ mịa nó giống như bệnh thần kinh, tôi vừa mới ôm qua, liền thúc lại một cùi chỏ, xương sườn tôi xém chút nữa bị cậu nện gãy mất rồi, tôi không đi ngủ trên ghế sô pha là may rồi."

“Không phải chứ?” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Lần trước, lúc tôi ngủ ở nhà cậu cũng không như vậy nha.”

“Nói thừa” – Cố Phi thở dài – “Hồi đó tôi cũng không có đụng cậu, với lại tôi chỉ vắt người qua thiếu chút nữa bị cậu đánh đấy.”

“… Đến đến đến, Thừa ca xoa xoa.” – Tưởng Thừa đi qua sờ sờ ở trên xương sườn của Cố Phi.

Cố Phi uể oải duỗi người: “Cậu đi học trước đi, hai chúng ta cùng nhau đi trễ lại cùng nhau đến trường, cậu có tin ngày mai tieba bị tê liệt hay không.”

“Ừa” – Tưởng Thừa cười cười – “Cậu có phải là rất hưởng thụ hay không? Cậu xem, tieba vì tôi mà tê liệt, mà tôi, chính là hoa thức soái anh tuấn, tôi, cũng là soái tung trời cao tiêu sái.”

“Ngốc nghếch.” – Cố Phi nở nụ cười.

Tâm tình tối hôm qua không tốt như thế, sau khi tuốt xong thế mà thuyên giảm,buổi sáng sau khi thức dậy nhìn thấy Cố Phi lại tiếp tục giương lên, lúc ra ngoài nghĩ tới Lý Bảo Quốc, háo hức lại có chút suy giảm, chỉ có thể nhanh chóng cầm lấy di động, lục ra tấm hình của Cố Phi hít một hơi…

Tưởng Thừa viết tên mình lên danh sách đi trễ ở chỗ người gác cổng.

“Tưởng Thừa à” – Bảo vệ liếc mắt nhìn cậu – “Hạng nhất khối không ngờ đến trễ nha?”

“À” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, –“Hạng nhất khối cũng có lúc ngủ không tỉnh nha.”

Khi vào lớp học vừa vặn sát tiếng chuông lên lớp tiết thứ hai, Tưởng Thừa ngồi xuống chỗ của mình ở hàng sau cùng, mông vừa mới kề đến ghế, Chu Kính đã quay đầu qua: “”Cậu đến trễ một tiết hả¿‘”

“Đúng vậy” – Tưởng Thừa nói – “Cậu thật giỏi toán học.”

“Cậu lại còn có thể đến trễ hả?” – Chu Kính lại nói.

“Đúng vậy” – Tưởng Thừa lấy sách ra – “Tôi còn có thể trốn học đấy.”

Chu Kính nói tiếp: “Cậu…”

“Xuỵt” – Tưởng Thừa giơ ngón trỏ lên – “Im miệng nếu không đánh cậu.”

Chu Kính có chút khó chịu mà chậc một tiếng, quay đầu lại, không tới hai giây liền quay lại: "Này Tưởng…"

Tưởng Thừa thò tay dùng ngón tay búng một cái tàn nhẫn trên đầu cậu ta.

"A!" – Chu Kính bưng đầu – "Cậu mịa nó ác như vậy! Tôi chỉ là muốn nói bây giờ sao lại có muỗi!"

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, không nghe hiểu cậu ta nói cái gì.

"Cổ của cậu." – Chu Kính chỉ chỉ cậu.

Cái cổ.

Cảm giác của Tưởng Thừa trong phút chốc này chính là muốn bổ nhào qua đem Chu Kính diệt khẩu ngay tại chỗ.

Cậu thậm chí không cần sờ cũng không cần nhìn càng không cần nghĩ, chỉ là hai từ này nói ra khỏi miệng cùng lúc, cậu trong nháy mắt liền biết Chu Kính nhìn thấy cái gì!

Cố Phi tối hôm qua cắn cậu một cái!

Chỉ là mịa nó vừa vặn cắn ở trên cổ!

Đùa giỡn chó cắn còn cắn rất ác nữa.

Nhất định lưu lại dấu răng!

Mà cậu sáng sớm do thần trí không minh mẫn, lúc rửa mặt súc miệng cũng không quan sát kỹ càng nét mặt đẹp trai cùng cái cổ anh tuấn của mình!

Tôi đệt!

"Có lẽ có đi." – Tưởng Thừa nói.

"Mới tháng năm đấy…" – Chu Kính xoa đầu, lẩm bà lẩm bẩm mà quay người lại – "Nhà cậu có phải trồng nhiều hoa hoa cỏ cỏ hay không nhỉ…"

Cũng may môn học tiết thứ hai là của Lão Lỗ, thầy ấy tiến vào đứng ở trên bục giảng liền quát to một tiếng: ""Đều tỉnh ngủ chưa¡'"

Tưởng Thừa cũng có thể cảm thấy được đầu bị một khối đè xuống đồng thời cũng ngẩng lên, Chu Kính tự nhiên cũng bị tiếng quát dữ dội phá vỡ hồi tưởng, bỏ xuống chuyện con muỗi.

"Lên lớp!" – Lão Lỗ rống.

Tưởng Thừa cúi đầu lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng mở camera trước lên, giả vờ ngắm kiểu dáng của điện thoại di động, đem camera trước ngắm nhìn một chút cái cổ của mình.

Đệt.

Quả nhiên có dấu đỏ rõ ràng hai cái răng nanh của Cố Phi lưu lại, mừng một cái chính là vòng tròn hồng qua nghỉ ngơi một đêm đã trở nên nhạt rồi, nếu như không ngắm sát lại, nhìn không ra chính là một vòng dấu răng.

Cậu chụp một tấm hình cổ của mình, gửi qua cho Cố Phi.

– Mịa nó chuyện tốt cậu làm!

Cố Phi nhắn tin lại rất nhanh.

– Bạn trai, cái cổ cậu thật đẹp

– Cút!!!!!

– Trong hộc bàn tôi có băng cá nhân, cậu lấy hai miếng dán thử xem

Tưởng Thừa gác điện thoại di động xuống, thò tay mò mò trong hộc bàn của Cố Phi, mò thấy nguyên một hộp băng cá nhân, cậu lấy hai miếng ra, nhân lúc bây giờ người xung quanh đều bị Lão Lỗ rống ngây người, nhanh chóng xé dán lên trên dấu răng.

Lại cầm điện thoại di động lên kiểm tra một lượt, xác định không có vết muỗi cắn khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mãi cho tới hết tiết học thứ ba, Cố Phi cũng chưa tới trường học, Tưởng Thừa đang muốn gửi tin nhắn cho cậu ta hỏi chút có phải cậu ta còn chưa thức dậy hay không, liền nghe thấy trên hành lang có tiếng rú chói tai của nữ sinh.

"Trời ạ tôi sắp điên rồi, cậu ta điên rồi sao!"

“Tôi cảm thấy rất đẹp mắt nha, a a a rất ngầu nha! Cậu không cảm thấy rất ngầu à!”

“Tôi thích dáng vẻ lúc đầu của cậu ta hơn!”

“Lại không hủy dung, tôi còn cảm thấy bộ dáng bây giờ rất ngầu…”

Tưởng Thừa quay đầu qua, nhìn thấy một dãy nữ sinh nhoài người về phía trước trên lan can hành lang nhìn xuống dưới.

“Nhìn ai vậy?” – Vương Húc đứng ở bên cạnh – “Trong trường học này có người nào rất ngầu cái rắm, một đám kém hiểu biết.”

“Tôi đi xem thử” – Chu Kính rất có hứng thú đứng dậy đi ra phòng học, sau đó nhoài người đến trên lan can liếc mắt nhìn xuống liền quay phắt đầu qua – “Tôi đệt, Cố Phi!”

“Cậu ta làm sao rồi?” – Vương Húc ngẩn người.

“Cạo trọc đầu rồi” – Chu Kính nói xong lại liếc nhìn một cái, lúc quay đầu lại cười đến không ngừng được – “Cùng Lão Từ nói chuyện ở trên sân thể dục đấy.”

“Tôi dệt, tôi xem một chút” – Vương Húc lập tức chen qua từ bờ tường phía sau Tưởng Thừa – “Trong nội quy nhà trường không phải nói không cho cạo trọc đầu sao…”

“Chúng ta còn có nội quy nhà trường à?” – Cùng bàn của Chu Kính mê man mà tiếp một câu.

Đầu trọc của Cố Phi, lại có thể nói cạo liền cạo, sáng sớm lúc cậu ra cửa, Cố Phi cũng không đề cập đến chuyện này, Tưởng Thừa ngồi yên trên ghế dựa, trong lòng có chút xoắn xuýt.

Cậu hoàn toàn không để ý Cố Phi có phải đầu trọc hay không, với mặt của Cố Phi, miễn không phải là hói ở giữa, tóc quanh đầu thì kiểu tóc gì cũng có thể chống đỡ được.

Nhưng mà Cố Phi bất thình lình liền biến thành đầu trọc, điều này vẫn khiến cậu có chút kinh ngạc, kinh ngạc xong lại có chút buồn cười.

Cậu rất muốn đi theo nhoài người trên lan can tận mắt nhìn, nhưng do có tật giật mình khá mãnh liệt, cậu cuối cùng vẫn kiên trì ngồi yên không động.

Dù sao Cố Phi một lát nữa liền đi lên, cậu không chỉ có thể nhìn, lúc không có ai, cậu còn có thể sờ, còn có thể hôn…

Không biết hôn lên là cảm giác gì.

Qua mấy phút, sau khi chuông vào học vang lên, Cố Phi từ trước cửa phòng học sáng chói đi vào, đầu đội mũ lưỡi trai.

Cậu ta vừa mới thẳng tiến vào một bước, trong phòng học liền vang lên một tràng tiếng huýt gió cùng tiếng vỗ bàn, kèm theo tiếng rú kích động không áp chế được của nữ sinh.

Cố Phi mặt không biểu cảm chậm rãi sáng chói đến bên cạnh Tưởng Thừa ngồi xuống.

Tưởng Thừa cũng toàn bộ hành trình mặt không biểu cảm, từ vành mũ có thể nhìn thấy được da đầu trên đầu Cố Phi, nghiêm túc mà nói, cậu ta chưa hề hoàn toàn cạo trọc, căn bản là sát vào da đầu, trên hiệu quả thị giác cùng đầu trọc không sai khác mấy.

"Cố Phi" – Chu Kính đụng đụng cái bàn, quay đầu lại – "Này Cố Phi, Cố…"

Cố Phi dùng ngón tay chỉ cậu ta, cậu ta dừng lại, qua hai giây mới lại tiếp tục nói: "Tháo mũ ra nhìn chút, là cạo nhẵn bóng toàn bộ à! Lão Từ nói cái gì?"

"Cút." – Cố Phi đơn giản trả lời.

Chu Kính có chút thất vọng chậc một tiếng quay người về.

Cố Phi ở bên cạnh hắng giọng một cái, Tưởng Thừa quay mặt nhìn cậu ta.

Cố Phi cũng quay mặt qua đối diện với Tưởng Thừa, hai người mặt không biểu cảm cứng ngắc nhìn cả buổi, Cố Phi khẽ hỏi một câu: "Thế nào."

Tưởng Thừa nằm sấp trên bàn, mặt dựa vào bàn một trận cười ha hả, cười đến mức gần ho khan.

"Không phải" – Cố Phi cũng nằm sấp đến trên bàn – "Buồn cười như vậy sao?"

"Không biết" – Tưởng Thừa cười một lát mới bình tĩnh lại – "Cậu buổi sáng cũng không nói muốn đi cạo đầu nha."

"Tôi hôm qua đã nói muốn cạo trọc đầu." – Cố Phi nói.

"Thật là nói ra phải làm à" – Tưởng Thừa nhìn chung quanh, phát hiện không ít ánh mắt – "Ai, còn định bảo cậu mở mũ ra cho tôi nhìn thử đấy."

“Cậu muốn xem à?” – Cố Phi sờ sờ vành mũ.

Xung quanh tức khắc một hồi rầm rì nhộn nhạo, Tưởng Thừa đong đưa đầu: “”Bỏ đi, họ cũng đang chờ xem đấy.“”

“Nhìn rất đẹp.” – Cố Phi nói.

“Vậy đừng tháo” – Tưởng Thừa đè thấp giọng – “Tôi trở về từ từ xem.”

Cố Phi cười cười: “Tôi đoán chừng tối nay Nhị Miểu ít nhất phải sờ đến nửa giờ.”

“Tại sao muốn cạo trọc đầu chứ?” – Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi – “Lúc trước không phải rất đẹp sao.”

“Cái hoa văn ấy” – Cố Phi lấy điện thoại di động ra nằm xuống bàn khẩy khẩy – “Không muốn lưu lại.”

“Tôi mãi vẫn chưa từng hỏi cậu” – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút – “Cái nốt nhạc kia của cậu, với cái trên lỗ tai Đinh Trúc Tâm ấy, có phải là một bộ hay không?”

“… Coi như thế đi, trước làm cùng một chỗ” – Cố Phi nói tới có chút do dự – “Thời điểm rất lâu rồi, cũng vẫn luôn không đổi.”

“Ồ” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – “Lúc cùng nhau chơi ban nhạc sao?”

“Ừm” – Cố Phi gật gật đầu, liền liếc mắt nhìn qua cậu – “Cậu lại có thể…”

“Cái gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Không ghen?” – Cố Phi nói.

“A” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Tôi đệt, tôi quên mất.”

Cố Phi vui vẻ, cười với màn hình điện thoại.

Tưởng Thừa chậc một tiếng không nói.

Ghen đúng là không cẩn thận mà quên mất, có lẽ là bởi vì giai đoạn hiện nay, loại cảm giác này ở cùng một chỗ với Cố Phi, trước sau không có kẽ hở để ghen.

Chẳng qua một khi nghĩ tới rồi, liền cảm thấy dấm chua này bỏ qua không được.

Tuy rằng không phải là thú vui tình nhân gì đó, nhưng cũng là liên hệ nào đó đặc biệt với Đinh Trúc Tâm, nghĩ một lúc như thế, Tưởng Thừa liền tức thì có chút khó chịu giống với “”Lão Từ cũng biết cậu uống trà nhưng tôi không biết“”.

Chuyện tình nhân.

Thực ra rất ấu trĩ, cậu vẫn luôn cảm thấy làm những chuyện này rất ngu ngốc, tuổi nhỏ từ sơ trung mới yêu trở xuống mới làm cái chuyện này… Nhưng mà hiện tại, cậu liếc nhanh qua Cố Phi, cậu mãnh liệt muốn dấu hiệu của mình đặt ở chỗ nào đó trên người của Cố Phi.

Chậc chậc.

Theo phân tích lý trí của học bá, tâm trạng hiện tại của bản thân bây giờ, được gọi là yêu thích quá cho nên nảy sinh dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

66. Chương 66

Qua hết mấy ngày liền, lực chú ý của toàn bộ tòa lầu khoa xã hội của Tứ Trung đều đặt tại trên đầu của Cố Phi, sở dĩ chỉ nói ở khoa xã hội thôi là bởi vì phạm vi hoạt động của Tưởng Thừa cũng chỉ ở tại tòa lầu khoa xã hội này, ngoài việc xuống lầu đi vệ sinh ra, những nơi khác cậu sẽ thường không đi tới.

Ở trong tieba cũng rất náo nhiệt, đủ loại chụp lén tám chuyện, nhưng đầu của Cố Phi trừ ngày hôm đó bị Lão Từ ép buộc đội nón lúc kiểm tra có người chụp được đỉnh đầu ra, cũng không còn ai chụp được toàn bộ dáng vẻ.

Toàn bộ dáng vẻ chỉ mỗi mình Tưởng Thừa được quan sát, không chỉ là quan sát, còn là cẩn thận mà quan sát, không chỉ cẩn thận mà quan sát, mà lúc có thời gian còn sẽ đưa tay lên sờ mó.

“Tôi muốn hỏi, cậu có còn làm bài tập nữa không vậy?” – Cố Phi ngồi bên giường, nhìn Tưởng Thừa tay phải cầm bút làm bài tập, tay trái đặt ở trên đầu mình – “Không phải nói là làm xong sẽ đi ăn khuya sao.”

“Yên tâm” – Tưởng Thừa nói – “Cậu chỉ cần không nháo với tôi, bài tập một lát là có thể làm xong, bài tập thế này của Tứ Trung các cậu, cũng chỉ là trình độ đưa cơm cho ăn mày.”

“Cậu không phải còn cần làm bộ đề kia của Phụ Trung sao.” – Cố Phi nói.

“Tối tôi có thể làm, giờ tự học cũng có thể làm” – Ngón tay của Tưởng Thừa đặt ở trên đầu cậu xoa xoa – “Haizz, mới chỉ hai ba ngày mà đã đâm tay rồi nha.”

“Chứ cậu cho rằng thế nào” – Cố Phi cũng lười để phản kháng, cúi đầu xuống chơi điện thoại – “Mếu như cậu không sờ như vậy còn có thể mọc nhanh hơn một chút, tôi bây giờ còn lo lắng bị cậu sờ tới trọc luôn.”

“Này” – Tưởng Thừa quay đầu qua – “Cậu ghét người khác sờ đầu mình sao?”

“Không biết” – Cố Phi nói – “Cũng không ai dám sờ đầu tôi, ngoài cậu và Cố Miểu ra.”

“Dù sao cũng là bạn trai, phải có chút đặc quyền mà phải không” – Tưởng Thừa cười cười, nghiêng người sang ôm lấy đầu của cậu, ở trên đỉnh đầu hôn một cái – “Tiếc là cậu không đội nón, nếu không tôi thế nào cũng phải làm một cái dấu răng ở trên đây.”

“Cái ở trên eo vừa mới hết.” – Cố Phi nói.

“Cái ở trên cổ của tôi cũng vừa mới hết đó.” – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Dấu răng của người yêu, chuyện như thế này Tưởng Thừa nghĩ không hề ít, thậm chí còn từng nghĩ muốn đi tới làm ra một đôi dấu răng, nhưng luôn không nói với Cố Phi, cậu nghĩ rằng có chút ngu ngốc, cũng quá thiếu nữ.

Mà hiện tại điều cậu nghĩ tới nhiều hơn chính là, sắp đến sinh nhật rồi.

Sinh nhật nên trải qua như thế nào, sinh nhật của cậu và Cố Phi đều nằm trong kỳ nghỉ hè, một đầu một đuôi, có thể hợp lại chung với nhau để ăn mừng, làm thành cùng ngày, cùng tháng, cùng năm.

Từ nhỏ tới lớn, sinh nhật của cậu đều không có gì quá thú vị, mấy ngày sinh nhật đó chỉ có thể ngồi ở nhà, những người bạn học sẽ không mời tới nhà chơi bởi vì quá ầm ĩ, nếu muốn cùng bạn học ra ngoài chơi chỉ có thể đi chơi trước ngày hoặc dời lại sau.

Tuy rằng nói không nên ở nhà ăn sinh nhật, trước giờ ở nhà cũng chưa từng có gì đặc biệt phong phú, luôn luôn chỉ là người nhà cùng nhau ăn bát mỳ, ngay cả bánh sinh nhật cũng không hề mua, bởi vì loại đồ ngọt đó đối với cơ thể không có gì ích lợi.

Sau đó chính là tổng kết lại quá khứ và nhìn về tương lai, cha mẹ sẽ chỉ ra những thiếu sót của bạn trong một năm nay, nói ra kỳ vọng đối với bạn, ngay cả khi tổng kết công việc cũng sẽ có một lúc nào đó khẳng định con người bạn, nhưng đừng nói tới lúc bình thường, ngay cả khi trong sinh nhật mấy ngày này, Tưởng Thừa từ trước tới nay đều chưa từng được một lần khẳng định, mãi mãi chỉ là không đủ, không được, phải cố gắng, phải tiến bộ, phải nâng cao… Mỗi lần Tưởng Thừa đều cảm thấy rất ngột ngạt, vào ngày sinh nhật sẽ khắp người không được tự nhiên, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, gần như sinh nhật mỗi năm đều sẽ cùng người nhà cải nhau to một trận.

Cậu không biết còn có ai giống cậu hay không, trong những phủ định không dứt, giãy dụa mọc ra khắp người gai góc.

Đây là lần đầu tiên cậu lớn lên tới nay có thể tự mình làm chủ cách trải qua sinh nhật, lần đầu tiên cậu có thể thoải mái mà đối mặt với ngày sinh nhật của mình.

Mặc dù hiện tại ngày này có mối quan hệ rất trực tiếp đối với Lý Bảo Quốc, nhưng cậu cũng không hề để ý, chỉ có điều khi nghĩ tới Lý Bảo Quốc sẽ có chút buồn bực.

Tình hình của Lý Bảo Quốc cậu cũng không quá rõ, chỉ biết từ ngày hôm đó Lý Bảo Quốc sau khi rời khỏi bệnh viện xong, cũng không hề tới bệnh viện nữa, chỉ đi tới bệnh viện xã khu hai lần, lấy vài chút thuốc trị ho.

Tưởng Thừa qua nửa tháng sau mới nhận được cuộc gọi từ ông ấy.

"Tối nay anh chị mày đều tới" – Lý Bảo Quốc nói – "Mày không phải muốn gọi tụi nó tới sao."

"Ừm" – Tưởng Thừa đứng ở trên hành lang nhìn những người ở trong sân vận động của trường – "Tôi tan học xong sẽ qua."

"Tự mình ăn chút gì đó rồi hãy qua, không có làm cơm." – Lý Bảo Quốc nói.

"Được." – Tưởng Thừa đáp, giọng nói hiện tại của Lý Bảo Quốc vẫn còn rất lớn, nhưng rõ ràng đã không còn có khí lực tràn trề như trước.

Tưởng Thừa cúp máy xong thì cảm thấy có phần mờ mịt, cảm giác như bốn phía đều không có phương hướng.

Giữa cậu và Lý Bảo Quốc không có tình cảm, càng không có tình nghĩa phụ tử, nhưng người này trong thời gian nửa năm nay cậu có thể nhận thấy được tốc độ suy nhược diễn ra rất nhanh chóng, hơn nữa không biết còn bao lâu nữa sẽ hoàn toàn biến mất, cậu đột nhiên có chút khó chịu nói không nên lời.

"Lý Bảo Quốc?" – Cố Phi đứng tới bên cạnh cậu, cùng cậu nhìn sân vận động của trường.

"Ừm" – Tưởng Thừa bỏ điện thoại vào túi – "Nói Lý Huy, Lý Thiến tối nay đều sẽ tới, kêu tôi qua."

"Đừng cùng Lý Huy có bất kỳ mâu thuẫn gì, cậu thể hiện ra thái độ của mình là được, hắn ta muốn như thế nào cậu đừng quản" – Cố Phi nói – "Loại người như hắn, xem như là đặc sản ở nơi chúng tôi, rất là một lời khó nói hết."

"Biết rồi" – Tưởng Thừa cười cười – "Cậu quan tâm tới vậy làm gì, không còn giống 17 tuổi nữa."

"Tôi sớm đã chín muồi rồi." – Cố Phi nói.

“Phải không?” – Tưởng Thừa liếc cậu ta.

“Ờ” – Cố Phi nghĩ lại cũng muốn cười – “Cậu cho bản thân mình là tiên đơn cải lão hoàn đồng sao.”

“Haizz…” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu một hồi lâu mới nhỏ giọng nói – “Có lúc tôi đặc biệt muốn túm lấy cậu dùng lực chà tới chà lui, nặn tới nặn lui, có lúc còn muốn tùy tiện túm lấy ai liền nói với người đó, cậu biết Cố Phi không? Cậu biết cậu ta không phải như những gì cậu nhìn thấy không? Ha, ha, ha, chỉ có tôi nhìn thấy được!”

Cố Phi nhìn cậu, qua một lát mới cúi đầu xuống bắt đầu cười.

“Cười cái rắm ấy?” – Tưởng Thừa trừng mắt với cậu.

“Thật ra tôi cũng rất muốn như vậy” – Cố Phi nghiêng đầu qua cười nói – “Không ai biết sau lưng của người hạng nhất khối là như thế nào, chỉ có tôi biết.”

“Mà tôi thì… nói không rõ nữa, tôi chỉ rất không vui khi người khác chỉ cảm thấy cậu là một lão đại đặc biệt ngầu, cậu rõ ràng rất ưu tú… Tôi có phải rất ngu không?” – Tưởng Thừa thở dài – “Tôi từ trước tới nay cũng không như vậy, cậu nhất định phải nhớ kỹ điểm này.”

Rõ ràng rất ưu tú.

Cố Phi không đáp lại.

Có lẽ như mỗi lần Cố Phi nhìn thấy sự không giống nhau trên người của Tưởng Thừa đều sẽ cảm thấy tự hào, Tưởng Thừa cũng như vậy đi, mặc dù Tưởng Thừa không hề biết cậu không hề đặc biệt hy vọng có người sẽ để ý tới những điều này.

Cậu không có cách khiến Tưởng Thừa biết ý nghĩ của mình, nhưng lại rất có khả năng nhận ra được ý nghĩ của Tưởng Thừa.

Soái khí thế này, một học bá chảnh lên trời nhìn ai cũng như là nhìn thằng ngốc, chỉ có tôi biết dáng vẻ chân thật dưới lớp ngụy trang này của cậu ta, sạch sẽ tới có chút ngốc, tình khí rất xấu, nhưng nếu vuốt lông cho rồi sẽ một chút cũng không còn nóng nảy…

Nhưng có lúc Cố Phi không muốn đi nghĩ quá nhiều, mỗi lần nhìn thấy nhiều một chút, mỗi lần cảm nhận nhiều một chút, cậu sẽ cảm thấy khoảng cách càng xa hơn một chút.

Càng sẽ cảm thấy người như thế này không nên chỉ chớp sáng ở trong bùn, cậu ấy căn bản không nên ở trong bùn.

Cố Phi nhìn khóe miệng mang ý cười, ánh mắt mang ý cười của Tưởng Thừa, chỉ khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười như thế này, cậu mới có thể tạm thời đem những ý nghĩ khác vứt sang một bên.

Cậu nên giống như Tưởng Thừa, không đi nghĩ quá nhiều, tôi thích cậu, tôi muốn ở cùng với cậu, như vậy là đủ rồi, cho tới mai sau, mai sau còn chưa nhìn tới nữa.

Nếu có một ngày, "mai sau" đứng ngay "trước mắt", tôi cũng sẽ không sợ hãi, chỉ cần tôi đi về phía trước, cái gì cũng không thể cản được tôi.

Trên người Tưởng Thừa có loại tính chất đặc biệt như vậy, mà trên người bản thân cậu thì chưa chắc đã có được.

Nhưng cậu vẫn muốn nhảy vào, sống một đoạn cuộc sống như Tưởng Thừa, lỡ như có một ngày Tưởng Thừa đi rồi, tất cả đều sẽ biến thành từ từ đạm nhạt đi, nhưng ít nhất cậu sẽ không hối hận, sẽ không hối hận bản thân lúc trước không nắm được tay của Tưởng Thừa.

"Hôm nay tôi lấy ra trước 2000 vậy" – Tan học rồi Tưởng Thừa vừa lấy xe vừa nói – "Cũng không nói tới việc ông ta nhập viện trị bệnh nữa, chỉ nói về phí tiêu vặt của ông ta."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Mời tôi ăn một bát mỳ lạnh đi" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Đặc biệt muốn ăn."

"Đi." – Cố Phi leo lên xe.

Thời tiết ngày một nóng lên, mặc dù mùa hè thật sự vẫn chưa tới, nhưng cũng đã là mùa tùy tiện vận động một chút sẽ ra mồ hôi, ăn một bát mỳ lạnh sẽ tương đối sảng khoái.

"Chiều mai" – Tưởng Thừa nói – "Chúng ta đi chơi một trận bóng với Hà Châu đi."

"Cậu ta vẫn chưa bỏ cuộc kéo cậu vào đội bóng trường sao?" – Cố Phi thở dài.

"Bỏ cuộc rồi" – Tưởng Thừa cười cười – "Lần này là trận luyện tập với trường kỹ thuật, Hà Châu luôn muốn cùng bọn họ phối hợp một lần, nói với tôi vô số lần rồi."

"Vậy cậu đi đi" – Cố Phi nói – "Tôi thì… thôi đi."

"Tại sao?" – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua nhìn cậu – "Nếu cậu không chơi, một mình tôi chơi không thú vị gì cả."

“Tôi tới xem cậu chơi thôi, tôi thật sự không muốn chơi.” – Cố Phi cười cười.

Cố Phi trước giờ không tham gia hoạt động của trường, trận đấu lần trước đã là phá lệ cũ, cậu không muốn dung nhập vào những người bạn học ở bên cạnh, cậu có nhịp điệu và trạng thái mà bản thân đã quen, để Tưởng Thừa đi vào cuộc sống của mình đã là thay đổi hoàn toàn không ngờ tới.

Mà có vài sự kiên trì là phải giữ lại không thay đổi, giam cấm, ngủ say, mới có thể kiên trì được.

Tưởng Thừa không lại nói về việc kêu cậu cùng đi chơi bóng nữa, có lẽ trong lòng còn đang vướng bận ở nơi Lý Bảo Quốc, không có tâm tình gì cả.

Cố Phi đi lấy tiền cùng với cậu, nhìn cậu bỏ vào trong một bì thư, sau đó lại cùng nhau đi ăn mỳ lạnh.

Lúc hai người cùng nhau đi trên đường, Tưởng Thừa nhìn vào cậu: “Tối nay cậu ở tiệm hay ở nhà?”

“Hôm nay về nhà” – Cố Phi nói – “Tôi phải đả thông tư tưởng của Cố Miểu trước kỳ nghỉ hè, để em ấy đồng ý nghỉ hè tham gia trị liệu.”

“Em ấy không muốn đi trị liệu sao?” – Tưởng Thừa thở dài.

“Không phải là không muốn đi trị liệu, em ấy không hiểu được trị liệu là cái gì” – Cố Phi nói – “Em ấy không chịu đi nơi mình không quen, phải khơi thông trước với em ấy.”

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Tới lúc đó tui cũng đi cùng đi.”

“Cái gì?” – Cố Phi nhìn cậu – “Trải nghiệm cuộc sống à?”

“Chỉ là muốn nhìn một chút.” – Tưởng Thừa nói.

Tôi còn không hiểu được em ấy như Lý Viêm.

Lúc Cố Phi nhớ tới câu nói này thì có chút buồn cười, Tưởng Thừa trong loại trạng thái như vậy đúng là rất đáng yêu.

“Vậy sẽ dẫn cậu đi cùng.” – Cố Phi nói.

“Còn có… ” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại phất phất tay – “Hết rồi, tôi đi tới nhà Lý Bảo Quốc trước đây, xong việc rồi sẽ gọi cho cậu.”

Tưởng Thừa đi vào con đường tới nhà Lý Bảo Quốc được một đoạn thì quay đầu lại, Cố Phi vẫn ngồi trên xe đạp, một chân chống đất ở giao lộ nhìn qua bên này, để biểu hiện ra là mình không phải đang lưu luyến không nỡ rời, lúc Tưởng Thừa quay đầu lại, cậu ta còn nhanh chóng móc ra một điếu thuốc ngậm lên.

"Đồ ngốc" – Tưởng Thừa cười, cũng không nhìn đường, dưới bàn chân không biết bị cái gì vấp phải, một cú lảo đảo xém chút nữa là té ngã, cậu chậc một tiếng – "Mọi người nhất định đã phát hiện rồi, những ngày gần đây của tuyển thủ Tưởng Thừa có phần không giống trước… Trạng thái tiêu sái tự nhiên bảo trì không được tốt lắm, mặc dù không nên có gánh nặng của thần tượng…"

Lời cậu còn chưa nói xong, khoảng cách tới nhà của Lý Bảo Quốc chỉ còn lại mười mấy mét, đã nghe thấy được giọng rống của ông ta.

Buổi chiều lúc gọi điện thoại rõ ràng còn có hơi suy yếu, lúc này có lẽ là nhìn thấy được Lý Huy chưa được gặp rất lâu, nhất thời lại sinh khí đầy đủ nữa rồi.

Tưởng Thừa hít vào một hơi, chậm lại cước bộ, điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, có gắng an ủi mình, đừng náo, đừng tức giận, đừng phiền muộn, đưa chút tiền là được.

"Ôi, con trai nhỏ nhà ông ta cũng trở về rồi…" – Ở cửa sổ nhà bếp lầu hai có một bác gái hưng phấn nói.

Những người đi hóng chuyện nhà của người khác để lấy làm niềm vui hơn nữa còn coi đây là hoạt động giải trí chủ yếu, cũng rất là thần kỳ.

Đều là người đứng nhìn, dù rằng không dùng ống kính của bạn trai… Cố Phi đứng nhìn tới gió nhẹ mây nhạt, những người này lại đứng nhìn tới khó coi tới như thế.

"Ăn no rồi thì xỉa răng" – Tưởng Thừa nói với cửa sổ lầu hai – "Trước tiên nhai sạch cặn bã trong miệng mình đi rồi hãy nhai tới chuyện nhà người khác."

Bác gái ở lầu hai ngây ra trong mấy giây mới phát ra một tiếng: "Ôi —-"

Tiếp theo dường như là không biết nên nói cái gì nữa, không còn tiếp tục phát ra âm thanh nào khác.

Tưởng Thừa cũng không muốn tiếp tục khuếch đại, đi vào trong tòa nhà.

Cửa nhà của Lý Bảo Quốc đang mở, chả trách ở xa cũng có thể nghe thấy được, sau khi cậu bước vào cửa đang muốn đóng lại, nhưng khi ngửi thấy mùi ở trong phòng, thì lại do dự một chút.

Trong phòng khói mù lượn lờ, Lý Bảo Quốc và Lý Huy đều đang ngậm thuốc lá, kiểu này hẳn là một điếu nối tiếp một điếu không biết đã hút bao nhiêu lần rồi, bản thân Tưởng Thừa là người hút thuốc, nhưng bây giờ ngửi thấy mùi vị này cũng có chút phát hỏa.

"Tình trạng sức khỏe hiện tại, ít hút một chút đi" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua Lý Bảo Quốc – "Bị ho không khó chịu sao?"

"Chết tao còn không sợ, còn sợ khó chịu?" – Lý Bảo Quốc cười lên, vừa cười vừa ho.

"Nói chuyện đi" – Lý Huy ngồi ở một bên, cả mặt không kiên nhẫn nhìn vào cậu – "Mặt mũi của mày cũng thật lớn, chỉ một tiếng thôi bọn tao đều phải qua đây."

"Bây giờ… " – Tưởng Thừa nhìn Lý Bảo Quốc, xưng hô này cậu thực sự là gọi không ra lời, chỉ có thể mơ hồ lướt qua – "Bệnh này, ông ấy cũng không muốn đi bệnh viện…"

"Tao nói rồi!" – Lý Bảo Quốc cắt ngang lời cậu – "Tao nói rồi, tao không đi bệnh viện! Bọn mày nếu như có lương tâm! Lấy tiền trả cho bệnh viện đưa đây!"

"Cho ông lấy đi đánh bài sao?" – Lý Huy cười lạnh một tiếng.

"Mày ít có mẹ nó tùy tiện nói nhảm trước mặt tao" – Lý Bảo Quốc trừng Lý Huy – "Lúc tao ở bệnh viện mày cũng không có móc ra một đồng bạc! Tiền đều là em gái mày đưa!"

"Vậy bây giờ ông đi nhập viện đi!" – Lý Huy nói.

"Mày đưa tiền đi rồi tao sẽ nhập viện" – Lúc này tới lượt Lý Bảo Quốc cười lạnh – "Mày là con tinh trùng từ trong dương vật tao bơi ra, tao nhìn mày từ nhỏ tới lớn, mày là thứ gì tao còn không biết sao?"

Lý Huy ném xuống đất nửa đoạn thuốc lá trong tay, đứng dậy định đi qua tới chỗ trước mặt Lý Bảo Quốc.

Lý Thiến ở bên cạnh một mực im lặng không nói chuyện vội vàng đứng dậy theo: "Anh…"

"Mày mẹ nó ít giả làm người tốt" – Lý Huy đẩy Lý Thiến ra, chỉ vào cô ta – "Tiền mày nhiều, mày đưa đi!"

Lúc Lý Huy còn muốn đi tới phía trước, Tưởng Thừa đã ngăn lại ở trước mặt.

"Làm cái gì!" – Lý Huy trừng với cậu – "Muốn động thủ? Mày ở cái nhà này được mấy ngày mà mẹ nó vênh mặt với tao?"

Tưởng Thừa cảm thấy tính khí mấy tháng nay của mình đã tốt lên rất nhiều, cũng không có luôn bùng nổ, có lẽ như là Lão Viên nói, ở hoàn cảnh xa lạ, tính khí của bản thân sẽ không lại "không có sợ hãi", hơn nữa đã không còn những sự phủ định đó, cậu cũng không lại cứ nôn nóng bất an.

Nhưng mà hiện tại, lúc ở cùng với những "người nhà" chân chính của mình, lúc cùng anh ruột của mình mặt đối mặt, cậu lại cảm thấy bản thân lâu ngày không gặp kia đang bắt đầu rục rịch.

Vẻ mặt của bản thân, ánh mắt của bản thân, chắc chắn là không tươi đẹp gì, Lý Huy đối mắt với cậu sau mấy giây, dáng vẻ bệ vệ rõ ràng đã giảm xuống.

"Tôi không muốn với ai cũng động thủ" – Tưởng Thừa lạnh giọng nói – "Anh căn bản đánh không lại."

"Tao đánh lại" – Lý Bảo Quốc đột nhiên ở phía sau hai người cười lên, vừa cười vừa ho – "Hai chúng ta cũng đã động thủ rồi đó."

"Tôi chỉ muốn nói ý của mình" – Tưởng Thừa không để ý tới Lý Bảo Quốc, vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Huy – "Ông ta có muốn đi bệnh viện hay không, tôi không quan tâm, tôi hôm nay gọi các người tới là muốn…"

Ông ta cứ trạng thái như vậy mà sống, sống cũng không còn bao lâu nữa, trước khi chết muốn thế nào thì cứ thế đó, muốn đánh bài hay là muốn gì khác, chỉ còn trong mấy tháng này nữa thôi.

Tưởng Thừa đặc biệt muốn nói trắng ra, nhưng cuối cùng vẫn là không nói, chỉ là cầm lấy phong thư, để tay ra sau đưa cho Lý Bảo Quốc: "Trong đây có 2000 đồng (6,738,283 VND), ông cầm lấy trước, muốn đi lấy thuốc thì đi, không muốn thì tùy ông."

"Ô!" – Lý Bảo Quốc xoa phong thư nhìn thử, lấy tiền móc ra, ném ở trong lòng bàn tay tới nghe xoạt xoạt – "Nhìn xem! Nhìn xem!"

"Ông tự kiềm chế lại một chút" – Tưởng Thừa nhìn ông ta – "Tôi cũng không phải lúc nào cũng đưa tiền được."

"Nhìn xem! Nhìn xem!" – Lý Bảo Quốc như là không nghe thấy lời cậu nói, không ngừng mà lặp lại.

"Vậy con cũng…" – Lý Thiến rõ được ý của Tưởng Thừa, cúi đầu từ trong túi xách đếm tiền, đưa ra cho Lý Bảo Quốc – "Ba cầm trước cái này đi, tốt nhất vẫn là đi bệnh viện…"

"Nhìn xem! Nhìn xem! – Lý Bảo Quốc vẫn lớn họng mà lặp lại.

"Mày khoe khoang cái gì?" – Lý Huy đột nhiên xông tới Lý Thiến rống lên – "Mày bày đặt cái gì! Chỉ có mày có thể thôi sao!"

Lý Thiến bị rống tới run cầm cập, không lên tiếng.

"Mày nhiều tiền sao không mua cái biệt thự cho ba của mình ở đi!" – Lý Huy tiếp tục rống – "Mày nhiều tiền sao không trị mắt lé cho con gái đi!"

"Anh không muốn đưa tiền cũng không ai ép anh đưa đâu!" – Giọng Lý Thiến có phần run rẩy mà nói một câu.

Tưởng Thừa còn chưa kịp phản ứng lại, Lý Huy đã đột nhiên giương tay lên, một cái tát vung tới trên mặt của Lý Thiến: "Tao mẹ nó đã cho mày nói chuyện rồi sao!"

Cố Phi trước đó đã giao phó, bản thân Tưởng Thừa cũng muốn nhịn, đưa tiền xong liền đi, nhưng như thế nào cũng không ngờ tới Lý Huy có thể làm ra loại chuyện thế này.

Tưởng Thừa sau khi kinh ngạc xong thì chỉ còn lại lửa giận mọc lên từ lòng bàn chân, tất cả kìm nén và bất đắc dĩ của cậu đối với những người nhà này, đối với cái gia đình này, đều ở trong nháy mắt này mà bạo phát.

Cậu vung một đấm tới trên mặt của Lý Huy, ngay chính giữa sống mũi.

Lý Huy một trận lảo đảo ngồi xuống băng ghế ở bên cạnh, lại lung lay thêm vài lần, xém chút ngã xuống dưới đất.

Tưởng Thừa nhìn Lý Huy, không lên tiếng.

Sau khi Lý Huy bịt mũi đứng dậy, Lý Thiến xông tới đẩy Tưởng Thừa ra ngoài cửa: "Em đi trước đi, tiểu Thừa, em đi trước đi."

Tưởng Thừa xoay người đi bước lớn ra ngoài.

Lý Thiến ở sau cậu chạy theo, cậu quay đầu lại nhìn Lý Thiến.

"Em lấy tiền đâu ra?" – Lý Thiến nói – "Là tiền nhà lúc trước cho phải không?"

Tưởng Thừa không nói.

Lý Thiến lấy ra ví tiền: "Một học sinh như em, lại không kiếm ra tiền, chị bù thêm cho em đi, em không cần dùng tiền, ba… cũng không xài được bao nhiêu tiền nữa, chị cho ông ấy một chút là được rồi."

"Không, không cần" – Tưởng Thừa đột nhiên có hơi chân tay luống cuống, lùi về phía sau – "Chị đừng…"

"Không sao" – Lý Thiến cười cười – "Chị không nghĩ tới em sẽ đưa tiền, em còn đang đi học, em đưa tiền ra không thích hợp."

Tưởng Thừa không biết bản thân nên nói cái gì, ngụm khí vốn bị nghẹn chốc lát đã được trút ra, cậu nhất thời lâm vào ngượng ngùng, cuối cùng chỉ có thể xoay người bỏ chạy.

Lý Thiến ở phía sau còn nói gì đó cậu nghe không rõ, với một ngụm khí như vậy mà chạy tới chỗ ngã rẽ.

Hoãn lại một lúc rồi cậu mới lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi một cuộc cho Cố Phi.

Vừa mở khóa xong đã nghe thấy tiếng huýt sáo ở phía sau.

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa xoay đầu lại – "Tôi đang được sủng ái mà lo sợ đấy, cậu lại đợi tôi nữa sao?"

"Đừng sốc nữa" – Cố Phi đạp xe tới từ từ, trên mặt mang theo nụ cười – "Tôi là ra ngoài đợi Lý Viêm, cậu ta thuận đường đem chút thức ăn tới cho Nhị Miểu."

"Tại sao cậu không đợi tôi?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi há há miệng ra không nói nên lời.

"Cậu không đợi tôi thì bỏ đi, cậu chạy ra đây đợi Lý Viêm?" – Tưởng Thừa lại nói.

"… Tôi đệt" – Cố Phi có hơi không cách nào chống đỡ với cậu – "Logic của học bá rất mạnh ha?"

Tưởng Thừa trừng mắt với cậu một hồi thì cười: "Có phục hay không."

"Hay là tôi quỳ xuống cho cậu." – Cố Phi cười nói.

Tưởng Thừa nắm lấy tay lái của xe đạp, nhìn Cố Phi, qua một trận lộn xộn xong, đột nhiên thấy được khuôn mặt của Cố Phi, cậu nhất thời cảm thấy trong đầu một mảnh trống không, cả người nhẹ nhỏm.

Trước giờ chưa từng có người nào cho cậu cảm giác như vậy, như là trúng phải thuốc vậy.

"Chúng ta đi xăm hình đi." – Tưởng Thừa không đầu không đuôi nói một câu.

"Cái gì?" – Cố Phi ngây người.

"Tôi cắn ra một dấu răng, cậu cắn ra một dấu răng, sau đó làm thành hình xăm, mỗi người một cái." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi nửa ngày đều không nói ra lời, như là nghe không hiểu cậu đang nói gì, lại như là đang ngẩn ra, tới lúc Tưởng Thừa muốn lại mở miệng giải thích thêm một chút, Cố Phi mới gật gật đầu: "Được."

Tưởng Thừa nhìn cậu, chau chau mày: "Cậu có phải là… không bằng lòng?"

67. Chương 67

"Không có." – Cố Phi trả lời rất nhanh.

Không hề không bằng lòng, mặc dù Cố Phi cảm thấy rằng loại chuyện cắn dấu răng ở trên người đối phương lại đi xăm mình này có chút không quá giống chuyện Tưởng Thừa có thể làm ra được, nhưng nếu như Tưởng Thừa mong muốn, thì cậu cũng coi như không sao cả.

Chỉ là… xăm mình không giống như những cái khác, đây là đem dấu ấn của đối phương lưu lại trên người mình, cho dù sau này có thể tẩy sạch, cũng không thể nào hoàn toàn không có dấu tích.

E rằng Tưởng Thừa căn bản chưa suy xét qua điều này một chút, nếu như có một ngày, bọn họ tách ra rồi, không ở cùng một chỗ, dấu ấn này trên người phải xử lý thế nào.

Một thứ chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi với quá khứ của cậu ta, ở trên người cậu ta lưu lại một dấu ấn vĩnh viễn, loại chuyện này Tưởng Thừa có lẽ chưa từng nghĩ tới.

"Vậy mà cậu cân nhắc điều này nửa ngày?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta chằm chằm.

"Tôi chỉ là đang suy nghĩ…" – Cố Phi do dự trong chốc lát – "Có thể có quá ngốc hay không."

"Cũng không cắn mặt cậu, cắn ở bộ phận người khác không nhìn thấy được, chỉ có hai chúng ta tự mình có thể…" – Tưởng Thừa nói phân nửa liền dừng, nhíu mày suy nghĩ cả buổi, cuối cùng cười vui vẻ – "Hình như là rất ngu ngốc."

Cố Phi cười không lên tiếng.

"Ngu ngốc thì ngu ngốc chứ" – Tưởng Thừa vung tay – "Kỳ thực loại chuyện ngu ngốc này, tôi trước kia đúng là sẽ không làm ra, chắc là… ở cùng một chỗ với cậu chăng, bị lây bệnh."

"Cậu còn thật sự dám nói, bị tôi lây bệnh?" – Cố Phi nhìn cậu.

“Dám chứ” – Tay Tưởng Thừa thọc vào trong túi – “Thôi, nếu không thì nghĩ lại một chút, nghĩ kiểu không ngu ngốc như thế nữa, dấu răng này, tôi cũng chỉ là biểu lộ cảm xúc.”

“Ừm.” – Cố Phi gật gật đầu.

“Tôi chỉ là muốn lưu lại trên người cậu chút gì đó của tôi, làm dấu hiệu.” – Tưởng Thừa nói.

“Nếu không thì cậu tiểu một bãi trên người tôi được rồi.” – Cố Phi nói.

“… Cút!” – Tưởng Thừa trợn mắt lườm cậu ta.

Có người ở bên kia đường bóp còi một tiếng, Tưởng Thừa theo âm thanh liếc nhìn qua, một chiếc mô tô quẹo đầu lái tới bên cạnh hai cậu dừng lại.

Sau khi lấy mũ bảo hiểm xuống, cậu nhìn rõ người này là Lý Viêm.

“Bánh bích-quy này lần trước Nhị Miểu ăn rất thích thú, chắc là rất thích ăn” – Lý Viêm cầm một cái túi treo trên tay lái xuống đưa cho Cố Phi – “”Còn có phần khác, nếu nó không thích ăn, hai cậu cứ ăn đi.“”

“Ừ” – Cố Phi nhận lấy túi liếc mắt nhìn – “Nhiều như vậy.”

“Bên trong có hai hộp bánh crepe sầu riêng, các cậu mỗi người một hộp” – Lý Viêm nhìn nhìn Tưởng Thừa – “Cậu có phải chưa từng ăn, lớn siêu cấp vô địch, ăn ngon giống như lộn mèo phía sau đầu kiểu tay lật bên hông*.”

(* : somersault flip)

“Ồ.” – Tưởng Thừa thiếu chút nữa nghe không hiểu cậu ta đang nói cái gì.

“Chỉ là tiệm này quá xa, tôi đi một chuyến phải hạ quyết tâm mấy ngày, đi rồi liền mua hộ cho bọn họ một tí” – Lý Viêm nói – “Lần này cũng đã mua hộ cho cậu, cậu nếm thử.”

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa đột nhiên có chút đói bụng, từ trong túi lấy ra hộp crepe sầu riêng đó, mở ra ăn ngay một cái.

“Thế nào?” – Lý Viêm lập tức hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu, quả thật là ngon, cảm giác răng vừa mới chạm vào lớp vỏ, kem đã bắt đầu chảy ra, xốp giòn ngon miệng – “Ngon giống như nhảy dù lướt xuống mặt đất Thomas.”

Sau khi tùy tiện tán gẫu vài câu, Lý Viêm liền đi, nói là có hẹn nhậu, trước khi đi còn thêm một câu: “”Hai cậu tiếp tục.“”

Tưởng Thừa vừa ăn vừa nghĩ cả buổi mới nghĩ ra trước đó cậu cùng Cố Phi đã nói cái gì.

Cái dấu răng xăm mình ấy.

Mà đề tài này cậu không có tiếp tục nữa, một là xăm mình đích thực ngốc, một là… sau khi cậu ăn đến ba cái crepe sầu riêng thì đã từ từ bình tĩnh lại.

Từ lúc vào nhà Lý Bảo Quốc, cậu đã bắt đầu luôn cảm thấy trong đầu mình rối loạn, khi ra ngoài đột nhiên nhìn thấy Cố Phi, cả người đều bởi vì quá mức thoải mái mà có chút choáng váng.

Đến bây giờ cậu mới hồi thần lại, suy nghĩ một chút phản ứng của Cố Phi.

Phản ứng của Cố Phi… Cố Phi rõ ràng sững sờ, như vậy căn bản không phải như cậu ta nói, quá ngốc rồi? Nếu như cậu ta thực sự chỉ cảm thấy quá ngốc, cậu ta sẽ trực tiếp thể hiện ra chán ghét, chẳng cần phải ngẩn ra.

“Còn muốn ăn sao?” – Cố Phi nói – “Một bát mỳ lạnh không đủ no ư, lại ăn chút nữa?”

“Bây giờ ư, nói no rồi lại muốn ăn chút, mà nói ăn chút gì, lại giống như không đói đến mức ấy, nghĩ không ra.” – Tưởng Thừa thở dài.

“Nếu không…” – Cố Phi suy nghĩ một chút – “Đến tiệm, tôi làm chút gì cho cậu ăn nhé.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Hiện tại quả thật là không biết muốn ăn cái gì, Lý Bảo Quốc bên kia chẳng hề khiến cho cậu có cảm giác thoải mái nên có sau khi giải quyết xong một vấn đề gì đó, cậu không có khẩu vị gì cả.

Trái lại nghĩ tới ở cùng một chỗ với Cố Phi càng khiến cậu dễ chịu, chỉ là… phản ứng của Cố Phi vừa rồi, nghĩ nghĩ lại khiến cậu không đặc biệt thoải mái.

Mãi cho đến khi tiến vào trong cửa tiệm, Cố Phi vào nhà bếp phía sau chuẩn bị làm đồ ăn, cậu mới hướng qua hỏi một câu: “Cậu thực ra…”

Cố Phi cầm trong tay mấy quả trứng gà nhìn cậu: “Cái gì?”

“Cậu thực ra là nghĩ nếu như sau này chúng ta chia tay, ở trên người lưu lại dấu răng của tôi không thích hợp lắm” – Tưởng Thừa nhìn cậu – “Đúng không.”

Cố Phi ngẩn người: “Không.”

“Thứ đó có thể xóa đi được” – Tưởng Thừa nói – “Cậu không cần lo lắng việc này… Bỏ đi, coi như tôi chưa nói, vốn cũng quả thực rất ngu ngốc.”

Tưởng Thừa quay người trở về trong cửa tiệm, ngồi ở phía sau quầy thu ngân cầm di động ra hí hoáy không có mục tiêu.

“Tôi không có nghĩ như vậy.” – Trong tay Cố Phi cầm trứng gà cũng đi qua đây, đem trứng gà đặt từng trái từng trái trên quầy thu ngân.

“Không có nghĩ cái gì nào?” – Tưởng Thừa nhìn cậu – “Không nghĩ tới rất ngu ngốc sao?”

“Cảm thấy ngu ngốc, tôi đích thực có nghĩ tới” – Cố Phi nói – “Nhưng mà chia tay cái gì đó lưu lại dấu răng của cậu, tôi không nghĩ tới thích hợp hay không thích hợp.”

“Cố Phi” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Cậu có phải cảm thấy tôi…”

“Đi xăm dấu răng” – Cố Phi ngắt lời cậu – “Lý Viêm biết một thợ xăm hình rất giỏi.”

“Không cần” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, cảm giác mình giống như trẻ con không nói lý lẽ còn cần Cố Phi tới dỗ dành cậu – “Tôi cũng chỉ là tùy tiện nói một chút.”

“Tôi gọi điện thoại cho cậu ta, bảo cậu ta liên hệ thời gian.” – Cố Phi nói.

“Ôi đệt” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “Tôi nói không làm rồi, không có ý nghĩa gì, tôi cũng không nói là cần phải bắt buộc cậu làm gì, ban đầu chỉ là vẽ…”

“Tôi nói, đi xăm dấu răng!” – Tay Cố Phi đập một phát trên quầy thu ngân, chống vào mặt bàn sáp tới trước mặt cậu, đè giọng xuống, hàm chứa một luồng tà ác – “Bây giờ là tôi bắt buộc cậu.”

“Tôi đệt?” – Tưởng Thừa bị khí thế này của cậu ta dọa đến ngây người một lúc.

“Dấu răng.” – Cố Phi nhìn chằm chằm cậu.

“Hả?” – Tưởng Thừa tròn mắt nhìn cậu – “Dấu răng làm sao?”

“Cắn chỗ nào thích hợp?” – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi hồi lâu không nói ra, cuối cùng không kìm được cười vui vẻ: “Tôi đệt, ông nội cậu, Cố Phi, cậu có phải có bệnh hay không hả?”

“Có muốn hay không hả?” – Cố Phi lại hỏi.

“Muốn.” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Lát nữa tôi gọi điện thoại cho Lý Viêm” – Cố Phi thẳng người dậy, đem trứng gà trên quầy thu ngân bày ra thành một hàng – “Một, hai, ba, bốn, năm, đủ chưa?”

“Tôi ăn không hết năm trái” – Tưởng Thừa nhìn trứng gà – “Ăn nhiều trứng như vậy ngộ độc protein.”

“Còn có của tôi đấy.” – Cố Phi nói.

“Ồ” – Tưởng Thừa nhìn nhìn trứng gà, lại nhìn nhìn cậu, cuối cùng ngắm chỗ đũng quần của cậu liếc mắt qua, đưa tay cầm hai quả trứng gà cỡ xấp xỉ nhau vào trong tay – “Là hai trái này sao?”

Cố Phi dừng một chút mới phản ứng lại, cười híp mắt lại một tí: “Cái này cỡ với của tôi cũng không giống nhau nha, nói đi Thừa ca, cậu có phải đem ai nhớ nhầm với tôi hay không?”

“Cút!” – Tưởng Thừa mắng một câu, lúc Cố Phi cầm trứng gà đi tới phòng bếp, cậu lại bổ sung một câu – “”Cậu có tin tôi cắn dấu răng ở trên trứng cậu hay không hả¡‘”

“Tin” – Cố Phi ngoảnh đầu lại – “Vậy cậu nghĩ có phiền lúc xăm mình, người ta nâng trứng của tôi hay không…”

“Đánh một trận đi” – Tưởng Thừa đem điện thoại di động ném một cái trên bàn, đứng lên – “Hôm nay không đánh một trận không bỏ qua được.”

Cố Phi cười, mở cửa sau đi vào phòng bếp.

Tưởng Thừa ban đầu cảm thấy không có khẩu vị gì, nhưng sau khi Cố Phi đột nhiên “bắt buộc” cậu đi làm dấu răng, cậu lại bắt đầu thấy đói bụng.

Thực ra cậu đối với xăm hình dấu răng chẳng hề có cố chấp gì, sỡ dĩ nghĩ tới xăm mình, cũng chỉ bởi vì cậu trước giờ không được phép làm bất luận việc gì tương tự như vậy, đừng nói là xăm mình, ngay cả Phan Trí tặng cậu một cái mặt dây chuyền bằng đá, Thẩm Nhất Thanh cũng không cho phép cậu đeo ở cổ, suýt tí nữa còn bảo cậu đem đồ trả lại cho Phan Trí.

Cố Phi bằng lòng cùng nhau làm trò ngu ngốc này với cậu, cậu tất nhiên phải rất vui vẻ, mà thật sự khiến cậu ăn ngon miệng cũng chính là câu nói kia “”Tôi không có nghĩ như vậy“”.

Trạng thái con người thỉnh thoảng lạ lùng như thế, dễ dàng thỏa mãn như thế, không cần lý do, không cần logic, chỉ cần một câu nói của đối phương, cho dù là nói suông cũng cảm thấy được vui vẻ.

Cố Phi làm đồ ăn rất nhanh, chiên năm quả trứng gà, một tô nhỏ bánh trôi gạo nếp, ngửi rất thơm.

“Đến đây, cái này là trứng của tôi” – Cố Phi từ trong cả một đống trứng gà lấy ra hai quả đặt đến trong chén của Tưởng Thừa – “Cho cậu ăn.”

“Được thôi” – Tưởng Thừa cũng gắp hai quả trứng gà đặt vào trong chén của cậu ta – “Đây là trứng của tôi, cậu từ từ ăn.”

“Ừm.” – Cố Phi cười cười.

“Cái này trứng của ai?” – Tưởng Thừa chỉ chỉ một quả còn lại kia.

“Của gà đó.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa ngẩn người, tiếp đó thì cười tới không ổn, chén trong tay suýt tí nữa cầm không chắc được: “”Này Cố Phi, có khi cậu rất đáng yêu.“”

“Chỉ là có khi hả?” – Cố Phi nhìn cậu.

“Tôi có thể đem từ đáng yêu này dùng trên người cậu cũng đã rất thần kỳ rồi” – Tưởng Thừa nói – “Biết đủ thì được vui mãi, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” – Cố Phi nghiêm túc gật gật đầu.

Chuyện làm dấu răng này, Cố Phi quyết định không nghĩ tới nữa, cậu thậm chí quyết định sau này vấn đề mà Tưởng Thừa không nghĩ tới nhiều, cậu cũng không đi suy nghĩ nhiều nữa.

Nếu Tưởng Thừa muốn cắn dấu răng, vậy thì cắn thôi, còn như sau này sẽ xóa đi hay không, hay là có thể xóa sạch được hay không… hay cho dù thế nào đi nữa, ngược lại nếu như Tưởng Thừa bây giờ không muốn, cậu liền không muốn theo.

Còn nói ngu ngốc sẽ truyền nhiễm, cũng không biết là ai truyền nhiễm ai.

Lúc gọi điện thoại cho Lý Viêm bảo cậu ta hẹn thời gian với thợ xăm hình, phản ứng của Lý Viêm trái lại rất bình tĩnh: “”Cậu? Còn có ai?”

“Tưởng Thừa.” – Cố Phi nói.

“Ồ” – Lý Viêm đáp một tiếng – “Hai cậu bệnh nhất định không nhẹ.”

“Cậu cũng đừng chẩn bệnh cho” – Cố Phi nói – “Liên hệ cho tốt là được.”

“Cậu chưa từng tới đó phải không, tôi chở hai cậu qua?” – Lý Viêm hỏi.

“Không.” – Cố Phi rất quả quyết mà trả lời.

“Là vị trí không muốn người nhìn thấy à?” – Lý Viêm lại hỏi.

“Ừm.” – Cố Phi cười cười.

“Tôi sau này lại tìm cơ hội nhìn thôi” – Lý Viêm chậc một tiếng – “Dù sao mùa hè cũng đến rồi.”

Người thợ xăm hình mà Lý Viêm biết, đẳng cấp rất cao, có tiếng là studio không tiếp khách bên ngoài, khách nhân chủ yếu dựa vào người quen giới thiệu,trước kia Lý Viêm xăm trên lưng sau hình mông của chó corgi, Cố Phi đã từng nhìn qua, hiệu quả cũng không tệ, cảm giác bánh bông lan của mông corgi đều thể hiện ra được.

Có điều về cậu và Tưởng Thừa, cái dấu răng ngu ngốc này rốt cuộc nên cắn ở bộ phận nào, Cố Phi không sao nghĩ ra được biện pháp, cũng không phải là không có biện pháp, chủ yếu là Tưởng Thừa lúc đầu nói bộ phận chỉ có hai cậu mới có thể nhìn thấy được, cho nên Cố Phi cân nhắc vị trí đượcmột lúc liền sẽ nhịn không được mà nghĩ nhiều hơn một chút, điều mà lên lên xuống xuống đối với thân thể không tốt.

Trái lại Tưởng Thừa đã nghĩ xong rồi, trên đường ngồi xe đến studio, Tưởng Thừa nhỏ giọng sát đến bên tai Cố Phi.

“Trên đùi” – Tưởng Thừa lắc lắc chân – “Phía trong.”

“Tôi đệt?” – Cố Phi mắc cười – “Tôi có phải cần nằm sấp trên đũng quần cậu hay không…”

“Kêu, kêu to chút đi” – Tưởng Thừa trừng mắt nhìn cậu ta – “Người cả xe đều nghe thấy được mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

“Thế cái tư thế tôi cắn cậu này có chút không văn minh lắm nhỉ.” – Cố Phi xích lại khẽ nói thầm.

“Tôi nếu có thể tự mình cắn, tôi sẽ không tìm cậu.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi nghiêng đầu qua hướng ra bên ngoài cửa xe cười cả buổi, lại ngoảnh lại nhỏ giọng hỏi: “”Vậy cậu chuẩn bị cắn vị trị nào ở trên người tôi? Cần nằm sấp đũng quần ư¿‘”

“Xương quai xanh” – Tưởng Thừa nhìn nhìn chung quanh, hai cậu ngồi ở hàng cuối cùng, không ai chú ý tới bọn họ, cậu lấy ngón tay khều cổ áo của Cố Phi ra, ở bên trái trên xương quai xanh cậu ta nhẹ nhàng điểm một cái – “Chính là chỗ này.”

Cố Phi chặn bắt lấy tay của cậu, đè xuống trên đùi mình: “”Dè dặt chút.“”

“Tôi đệt, ra vẻ cái gì mà ra vẻ” – Tưởng Thừa cười lên – “Trên người cậu còn có chỗ nào tôi chưa chạm qua sao?”

“Vậy tới đây tới đây” – Cố Phi nắm lấy tay của cậu chuyển tới chỗ đũng quần của mình, nhỏ giọng nói – “”Dù sao chỗ này cậu cũng mỗi ngày một lần…“”

Tưởng Thừa sợ hết hồn, nhanh chóng rút tay ra: “Cút!”

Phòng studio này nằm ở tiểu khu nhìn thấy được rất không tệ của quận mới tráng lệ nhất ở thành phố nhỏ tồi tàn này, thang máy thẳng lên tầng 9, trên cửa treo một tấm bảng hiệu gỗ màu đen, bên trên không có lấy một dòng chữ, chỉ có ba chấm màu trắng.

“Studio này gọi là Ba Bánh sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Không biết, chỉ biết ông chủ họ Lục” – Cố Phi nhịn cười, nhấn chuông cửa – “Lát nữa hỏi thử.”

Cửa mở ra rất nhanh, cửa là ông chủ tự thân mở, ông chủ nhìn qua so với cái studio chỗ nào cũng đều sử dụng đồ trang trí màu đen này sáng sủa hơn nhiều.

“Lý Viêm nói tôi nhất định phải tự mình làm cho các cậu” – Ông chủ Lục rót cho hai cậu tách trà – “Cho nên tôi sẽ không gọi trợ thủ tới đây, nhưng một mình tôi làm mà nói, thời gian sẽ hơi lâu.”

“Không sao” – Tưởng Thừa nói – “Quan trọng là làm cho đẹp một chút là được.”

“Việc này các cậu yên tâm, tôi làm xăm hình cũng đã bao nhiêu năm rồi” – Ông chủ Lục đang nói chợt đi tới gần hai cậu, tay giơ lên cầm áo thun trên người cởi ra khoe – “Hai cậu xem.”

"Ôi trời." – Tưởng Thừa bị dọa trốn lùi về sau mới nhìn rõ người này là muốn phơi ra hình xăm từ trên xuống dưới không nhìn thấy một tấc da vàng trên người của anh ta.

"Rất ngầu." – Cố Phi phát biểu, đặc biệt tán dương tự đáy lòng.

Tuy rằng nhìn thấy rất giống bệnh thần kinh, nhưng hình vẽ gì gì đó đều rất đẹp tinh xảo, cảm giác nghệ thuật cũng rất ưu việt.

Ông chủ Lục mặc lại áo vào: "Những hình sau lưng kia là trợ thủ của tôi làm, tôi đều có thể tự mình làm được, các cậu yên tâm, các cậu chỉ muốn làm một cái hoa văn nho nhỏ, không thành vấn đề… Các cậu muốn làm loại hình vẽ như thế nào? Ở vị trí nào?"

"… Dấu răng" – Tưởng Thừa trả lời xong sau đó lập tức ngừng lại, bỗng nhiên phát hiện bản thân không biết phải mở miệng làm sao nói ra cái dấu răng là cắn lẫn nhau mà ra – "Chính là…"

"Hai cậu cắn lẫn nhau sao?" – Ông chủ Lục hỏi thẳng một câu.

Tưởng Thừa liền cảm thấy vô phương trả lời.

"Đúng" – Cố Phi trả lời – "Tôi trước đi, trên xương quai xanh có thể làm chứ?"

"Có thể, chỉ là sẽ có chút đau, nơi đó da mỏng" – Ông chủ Lục duỗi tay tới kéo cổ áo của Cố Phi ra, quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa – "Là chỗ nào?"

"… Chỗ này." – Tưởng Thừa rất muốn hất tay của anh ta ra, nhưng cân nhắc đến người ta đây là yêu cầu nghề nghiệp, chỉ có thể cắn răng đi qua chỉ chỉ.

"Vậy khi cậu cắn" – Ông chủ Lục cũng chỉ vào xương quai xanh Cố Phi – "Sát tới vai bên này một chút, nếu không dấu răng không hoàn chỉnh, xương quai xanh của cậu ta nhô rất cao."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Ông chủ Lục có lẽ là thấy nhiều biết rộng, đối với loại chuyện hai người con trai muốn cắn dấu răng lẫn nhau như vậy hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, dường như giống mỗi ngày trên đường phố đều có người cắn nhau.

Còn rất có tính người mà cho phép hai cậu trước tiên tới phòng bên cạnh trong studio chuẩn bị.

"Cởi ra đi." – Tưởng Thừa ôm cánh tay đứng ở trước mặt Cố Phi.

"… Tình cảnh này." – Cố Phi cười cười, đem áo cởi ra.

"Tôi cắn nhé?" – Tưởng Thừa bóp bả vai của cậu, nghiên cứu góc độ trái phải – "Chính là chỗ này."

"Cậu có thể ra sức cắn chút, một lần hoàn thành mẫu, nếu không thì cắn lần hai liền không làm được nữa." – Cố Phi ngửa ngửa đầu ra sau.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Được rồi, cắn đi." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa bóp lấy vai của cậu ta mạnh mẽ cắn một miếng ở trên xương quai xanh.

"A ——" – Cố Phi la to một tiếng, rất lanh lảnh, tình cảm chân thành thực sự, không có một chút tiến hành chau chuốt nghệ thuật, thuần túy chính là bị làm cho đau mà phát ra.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa lỏng miệng ra, ghé vào lỗ tai cậu khẽ nói – "Tôi biết cậu đang suy nghĩ gì, cho dù sau này chúng ta không có ở cùng một chỗ, tôi cũng phải lưu lại ký hiệu trên người cậu, không cần quan tâm ai thấy, đều phải biết được cái này là của tôi, học bá chúng tôi chính là không nói đạo lý như thế."

68. Chương 68

Mặc dù suy đoán của Tưởng Thừa học bá cùng với ý nghĩ thực sự của bản thân hoàn toàn tương phản, nhưng Cố Phi cảm thấy không sao cả, dù sao cũng không thể giải thích ý nghĩ của mình với Tưởng Thừa, cũng không muốn bởi vì ý nghĩ của bản thân mà khiến Tưởng Thừa cảm thấy không yên tâm.

Cậu quyết định cứ thành thật phối hợp, rất nghiêm túc gật gật đầu, đề phòng học bá lại gặm cho một phát.

Mà lúc Tưởng Thừa nói ra những lời này đều tràn đầy gợi cảm, Cố Phi nhìn chăm chú Tưởng Thừa, chỉ nghĩ muốn trực tiếp dùng tay ném cậu ta lên chiếc giường làm việc ở bên cạnh, trong đầu là đủ loại cảnh tượng bất lương, giường nha sĩ PLAY, giường xe lửa PLAY gì gì đó đều đang giơ cao cánh tay hô to.

Cũng may cái cắn này cắn tới quả thực có chút đau tới xuất thần, thực sự sắp vượt qua cả đau đớn ngày hôm đó bị tay gấu đập ở xương quai xanh, cảnh tượng trong đầu của Cố Phi chẳng mấy chốc biến mất, kịp thời trở về với trạng thái chân chính của một thiếu niên tốt.

"Như vậy chắc được rồi" – Tưởng Thừa lùi về một bước, nhìn nhìn giấu răng – "Thật tròn nha, tôi phát hiện răng của tôi cũng rất tốt đó."

“Đúng” – Cố Phi sờ sờ lên xương quai xanh – “Dù sao cũng là hàm răng có thể cắn rớt khóa dây kéo.”

“Không sai” – Tưởng Thừa híp mắt nhìn thoáng qua Cố Phi – “Cho nên cậu đàng hoàng cho tôi một chút, tin tôi nhai cậu tới một mảnh vụn cũng không còn không.”

“Biết rồi.” – Cố Phi vô cùng thành khẩn mà trả lời.

Ông chủ Lục chuẩn bị xong dụng cụ cần dùng, đi tới nhìn nhìn dấu răng: “Được rồi, muốn làm theo kiểu hoạt hình một tí, hay là cảm giác khối hình học một tí?”

“Có gì khác biệt sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Các cậu có thể xem hình thử ” – Ông chủ Lục mở laptop ở kế bên lên, tìm ra vài tấm ảnh – “Kiểu cảm giác khối hình học một tí, chính là như vậy…”

Tưởng Thừa có chút giật mình, hóa ra người xăm hình dấu răng loại chuyện ngu ngốc này cũng không hề ít, cậu và Cố Phi dưới sự che chắn giữa một bày ngu ngốc này nhất thời liền không còn ngu ngốc như vậy nữa.

Nhưng dấu răng cảm giác khối hình học, Tưởng Thừa nhìn qua lập tức cảm thấy có chút hoảng sợ, dấu răng màu đen, trên thị giác còn mang theo hiệu ứng sưng đỏ, có chút đáng sợ.

“Cái này không được đi?” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – “Nhìn như sắp bị phát độc vậy.”

“Cậu rất độc, cậu rất độc, cậu rất độc độc độc…” – Cố Phi dựa ở một bên nhỏ giọng hát một câu – “Kiểu hoạt hình thì thế nào?”

“Kiểu hoạt hình thì phẳng hơn một chút, làm ít bóng, không có cảm giác khối hình học như vậy” – Ông chủ Lục lại bày ra hai tấm ảnh – “Căn bản là theo dấu răng của cậu mà làm ra một hình phẳng, kiểu này khá đáng yêu.”

“Vậy kiểu này đi” – Tưởng Thừa nhìn bức ảnh, theo so sánh thì, kiểu hoạt hình mặc dù gọi là hoạt hình, nhưng trên thực tế nhìn qua bình thường hơn nhiều so với kiểu cảm giác khối hình học, không có cảm giác ngu ngốc không thịnh hành kia – “Có thể không dùng màu đen không?”

“Màu gì cũng được, nếu cậu thích, làm cho cậu bảy sắc cầu vòng còn được” – Ông chủ Lục nói – “Nhưng tôi nghĩ vẫn là nên làm màu đậm một chút, khá đẹp.”

Nếu không phải suy xét tới một ngày làm lên rồi muốn xóa cũng không thể lập tức xóa sạch được, Tưởng Thừa còn thực sự muốn cho Cố Phi làm màu hồng, xanh da trời gì đó, chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn mà.

Cuối cùng vẫn là chọn màu đen, giữa sự ngu ngốc nhẹ mang theo cảm giác ngầu.

Sau khi Cố Phi nằm lên trên giường, ông chủ Lục mang vào bao tay, bắt đầu bày ra những đồ dùng xài một lần, kim châm, ống, Tưởng Thừa vừa nhìn vừa cảm thấy làm một hình xăm cứ như sắp đi tra tấn vậy.

Tiếp đến là khử trùng, bắt đầu tô ra hình vẽ.

Tô xong rồi ông chủ Lục còn cho Tưởng Thừa kiểm tra một tí, lại cầm chiếc gương cho Cố Phi xem: "Cơ bản sẽ là như vậy, không có vấn đề gì tôi bắt đầu cắt tuyến đây."

Nghe theo ông chủ Lục giảng giải, cắt tuyến chính là vẽ rìa của hình xăm, nhưng một chữ "cắt" này, khiến cho Tưởng Thừa cảm giác phía trong đùi của mình ẩn ẩn đau đớn, cậu nhíu nhíu mày: "Không bôi chút thuốc tê sao?"

"Hình xăm này diện tích không lớn, có thể nhịn vẫn là nhịn một chút đi" – Ông chủ Lục nói – "Thuốc thoa ngoài da tốt có thể không ảnh hưởng tới màu sắc, nhưng sẽ ảnh hưởng tới độ đàn hồi của da, đối với hình dạng của hình xăm vẫn là có ảnh hưởng."

"Vậy cậu nhịn một chút?" – Tưởng Thừa vươn mặt tới phía trước mặt của Cố Phi nhìn cậu ta.

"Ừm." – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa kiềm chế lại kích động muốn cúi đầu hôn tới, ngồi trở lại trên ghế ở bên cạnh, nhìn ông chủ Lục cầm thứ gì đó không biết, nhìn như là cây bút, bắt đầu dày vò xuống từng mũi, không biết là đang đâm hay là đang cắt ở trên xương quai xanh của Cố Phi.

Cố Phi không có phản ứng gì, đau đớn này chắc hẳn vẫn có thể nhịn được.

Có điều thời gian có hơi dài, ông chủ Lục đeo khẩu trang, nửa khuôn mặt nhập thần cúi đầu bận rộn, chỉ là cắt tuyến này thôi đã cẩn thận tỉ mỉ gọt dũa mà mất hết hơn bốn mươi phút.

"Chuẩn bị bắt đầu lên màu" – Ông chủ Lục vừa thay dụng cụ vừa nói – "Bây giờ chắc không đau gì, hồi nữa bắt đầu lên màu sẽ có đau một chút, nhưng đau đớn cũng đáng chờ mong mà, còn rất là lạc thú."

Tưởng Thừa ở bên cạnh chà chà chân, nhỏ giọng hỏi Cố Phi: "Đau không?"

"Bây giờ cũng được, cảm giác không quá lớn" – Cố Phi nghiêng đầu qua cười với cậu – "Có thể da ở đây không đủ non mịn nên không cảm thấy đau, nếu như là thịt đùi…"

"Câm miệng." – Tưởng Thừa ngắt ngang lời của Cố Phi.

“Thịt trong đùi vẫn còn tốt, thật ra còn không đau đớn bằng ở xương quai xanh, trong đùi có mỡ, tương đối mà nói không đau tới vậy” – Ông chủ Lục nhìn thoáng qua Tưởng Thừa – “Dấu răng của cậu muốn làm bên trong đùi sao?”

“Vâng” – Tưởng Thừa có chút ngại ngùng bắt chéo chân – “Anh bắt đầu lên màu đi.”

Quá trình lên màu khá là vô vị, Tưởng Thừa ở một bên nhìn ông chủ Lục cầm thứ đồ trông như máy xịt rửa kẽ răng của nha sĩ, nhoài người về phía đầu giường, làm từng chút từng chút một, mà hiệu quả thị giác cũng gần như làm sạch răng, thỉnh thoảng phải lau đi chút máu chảy ra ngoài.

Tưởng Thừa không sợ máu, nhưng vừa liên tưởng đến là trên người mình, vẫn là có chút thận trọng tới phát sợ.

Cậu lấy điện thoại ra, chụp Cố Phi mấy tấm, cúi đầu xuống bắt đầu nghịch photoshop, sau khi dày vò một hồi thì Cố Phi nói một câu: “Nếu cậu chán, không bằng giúp tôi qua màn kia của Yêu tiêu trừ đi, tôi qua không được, mấy ngày rồi còn chưa chơi.”

“… Được thôi.” – Tưởng Thừa vươn tay tới mò mò trong túi quần của Cố Phi, trước tiên còn xuyên qua lớp quần sờ sờ chân của cậu ta rồi mới lấy điện thoại ra.

Cố Phi chậc một tiếng.

“Đau phải không?” – Ông chủ Lục nhanh chóng hỏi.

“Không phải” – Cố Phi nói – “Đau một hồi quen rồi, không cảm giác được đau nữa.”

“Sắp xong rồi” – Ông chủ Lục lau đi máu chảy ra – “Xương quai xanh của cậu đẹp, hình xăm này làm ra chắc chắn rất ngầu.”

Tưởng Thừa sát tới nhìn một chút, dấu răng đã có được nửa vòng, mặc dù làn da sưng đỏ, nhưng hiệu quả vẫn có thể nhìn ra được, so với kiểu khối hình học kia đẹp hơn không ít, hình dáng xương quai xanh của Cố Phi rất đẹp, thêm vào hình xăm này quả thực rất gợi cảm.

… Có thể tha thứ cho hành động luôn mò mò tới lui của ông chủ Lục trên xương quai xanh và vai của Cố Phi.

Tưởng Thừa nắm lấy ngón tay của Cố Phi mở khóa điện thoại, bắt đầu qua màn cho cậu ta.

Nhưng vừa mở Yêu tiêu trừ ra, cậu liền thấy được hơn ba trăm trái tim nhỏ: “Tôi đệt, nhiều tim tới vậy?”

"Ừm" – Cố Phi cười cười – "Mấy ngày không chơi gọp lại đó."

"Tôi nửa tháng không chơi cũng không gọp được nhiều tới vậy" – Tưởng Thừa mở danh sách bạn bè của Cố Phi ra xem, có loại cảm giác như danh sách bạn bè lật cũng không thể tới đáy – "Lượng bạn bè có chút kinh người nha."

"Đều là bạn học kiểu vậy" – Cố Phi nói – "Để có tim nên mới nhiều người như vậy, bình thường nếu chơi cũng không có chỗ chứa."

Tưởng Thừa quả thực không hiểu nổi hành vi này của Cố Phi, bình thường tựa như một đóa hoa cao lãnh, nhưng vì chơi game có thể thêm vào một đống người mà cậu ta bình thường căn bản không để ý tới, còn chưa chắc đã nhận ra, một học sinh cá biệt, vì nhược trí Yêu tiêu trừ, ngay cả chuyên tâm duy trì hình tượng hơn mười mấy năm cũng không muốn nữa… Đây là loại nghị lực như thế nào vậy.

Màn mà Cố Phi bị kẹt lại, Lý Viêm đã qua được, Tưởng Thừa nhìn thoáng qua, Lý Viêm qua một màn nữa liền có thể tới đỉnh, đối thủ cạnh tranh đã sắp lên đỉnh rồi, trong khi bản thân vẫn còn bị kẹt ở một màn đặc biệt đáng ghét, số bước cực kỳ ít này, quả thực là rất ấm ức.

Tưởng Thừa cúi đầu bắt đầu cân nhắc, nếu như thời gian xăm hình đủ dài, cậu không chắc còn có thể qua được mấy màn.

Điểm mạnh của học bá các cậu chính là vô luận làm chuyện gì cũng đều có khả năng cấp tốc tập trung lực chú ý, cho dù chỉ là một nhược trí Yêu tiêu trừ cũng có thể nghiêm túc mà tập trung tinh thần, hiệu suất của não và thời gian đều không thể so sánh với kiểu gà mờ học sinh cá biệt như Cố Phi.

Một màn này Tưởng Thừa dùng sáu tim đã qua được, tiếp theo lại xông qua được hai màn, còn cách với Lý Viêm hai màn nữa, đang định hoạt động cổ đang có chút nhức mỏi để tiếp tục, bên kia cái máy nhỏ như của nha sĩ đã dừng lại.

"Được rồi" – Ông chủ Lục nói – "Nhìn kết quả đi, bây giờ vẫn còn sưng, đợi hết sưng rồi sẽ không giống vậy nữa."

"Để tôi xem!" – Tưởng Thừa nhanh chóng bật dậy, chống mép giường sát lại gần.

Đây là dấu răng của cậu, đây là ký hiệu của cậu lưu lại trên người của Cố Phi, trải qua thời gian dài như vậy chờ đợi… Quả nhiên là xứng đáng.

Chỗ xương quai xanh và vai của Cố Phi có hơi sưng đỏ, nhưng vẫn có thể thấy được dấu răng màu đen rất đẹp, đương nhiên, điều này có quan hệ rất lớn với hàm răng trật tự, phong lưu tiêu sái của cậu.

Tóm lại dấu răng này so với tưởng tượng của Tưởng Thừa đẹp hơn không ít, cậu cầm lấy gương để trên người Cố Phi: "Tôi thấy rất đẹp, cậu cảm thấy sao?"

“Răng cậu rất đều nha.” – Cố Phi nhìn gương cười cười.

“Phí lời, không chỉ răng tôi đều, cả người tôi đều rất đều đó.” – Tưởng Thừa nói.

Ông chủ Lục muốn nghỉ ngơi nửa tiếng đồng hồ, Tưởng Thừa và Cố Phi xuống dưới lầu đi vòng vòng, tìm một quán cà phê nhỏ gọi chút đồ ăn ngồi xuống.

“Kéo cổ áo ra cho tôi xem chút.” – Tưởng Thừa nhìn chăm chăm ở vai Cố Phi.

“Vừa nãy không phải đã xem rồi sao” – Cố Phi mở cổ áo ra – “Qua hai ngày hết sưng mới thấy được kết quả mà phải không.”

“Đau không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đau rát” – Cố Phi nhíu mày – “Tôi luôn nhịn không nói, thật sự là rất đau, tôi cho rằng đâm lâu rồi có thể không còn đau nữa, kết quả là trên một mảnh đau đớn lại thêm vào mảnh đau đớn.”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa bị Cố Phi nói như vậy, đột nhiên có chút căng thẳng, Cố Phi là một người rất có khả năng chịu đau, nếu đổi lại là bản thân, không biết sẽ là tình trạng gì – “Anh ta khi nãy có phải nói trên đùi có mỡ nên không còn đau tới vậy?”

“Ừm” – Cố Phi nhìn cậu – “Nếu như cậu sợ đau… Tôi thấy chỗ anh ta còn có bán hình xăm dán đó, rất đẹp, so với thứ mấy đồng tiền này ngầu hơn nhiều, còn có thể tùy chỉnh…”

“Cậu mẹ nó có ý gì hả?” – Tưởng Thừa cắt ngang lời cậu.

Cố Phi thật sự rất muốn nghiêm túc bàn luận về vấn đề ngu ngốc là ai truyền nhiễm cho ai, trước khi biết Tưởng Thừa, cậu thật sự sẽ không xuất hiện ra tình huống cứ một lần lại nói sai một lần này, đặc biệt là loại nội dung đã suy nghĩ qua.

“Cậu không phải sợ đau sao.” – Cố Phi chỉ có thể cho bản thân một con đường hòa giải.

“Người ta đã nói chỗ có mỡ sẽ không còn đau tới vậy” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – “Hơn nữa tôi có sợ đau hay không, với tôi có thể nhịn đau hay không là hai chuyện khác nhau được chưa? Tôi còn chưa thử xem rốt cuộc là có đau hay không nữa.”

“Thử rồi thấy là rất đau thì làm sao, làm nửa cái dấu răng sao?” – Cố Phi cười nói – “Hay là đổi lại thành làm trên mông đi, trên mông nhiều mỡ hơn.”

“Không được” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Phải là ở đùi.”

“Tại sao?” – Cố Phi nghĩ nghĩ – “Sắc tình như vậy thật không giống với phong cách của học bá.”

“Sắc tình sao?” – Tưởng Thừa híp mắt nghĩ nghĩ – “Tôi có sắc tình lên cũng là học bá đẳng cấp.”

Cố Phi cười không nói chuyện, Tưởng Thừa có một điểm cực kỳ tốt, chính là lực chú ý rất có thể dễ dàng bị dời đổi, nói ra là một người nhạy cảm tinh tế, nhưng mở lòng ra cũng có thể trang bị vài ổ đĩa đen.

“Tôi nói cho cậu nghe” – Tưởng Thừa cầm lên miếng bánh kem từ từ ăn – “Tại sao tôi phải làm dấu răng ở chỗ đó.”

“Ừm, tại sao?” – Cố Phi hỏi.

“Nếu như làm ở đó, lúc tôi sóc lọ có thể thấy được, ôi, dấu răng của bạn trai tôi” – Tưởng Thừa cười híp mắt – “Như là cậu khẩu cho tôi vậy.”

“… Tôi đệt.” – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa nửa ngày đều không nói ra được lời nào.

“Sao?” – Tưởng Thừa tiếp tục cười híp mắt nhìn Cố Phi.

“Không phải” – Cố Phi cười lên – “Cậu thật sự muốn tôi khẩu cho cậu, cậu có thể gọi điện cho tôi nha, tôi sẽ nhanh chóng tới, hay là cậu trực tiếp tới tìm tôi…”

“Cút” – Tưởng Thừa trừng mắt với cậu ta – “Cậu còn nịnh bợ nữa.”

“Tôi nói thật đó.” – Cố Phi lại bổ sung một câu.

“Muốn đánh nhau không?” – Tưởng Thừa mạnh mẽ cắn vào miếng bánh kem.

Tiến hành chủ đề câu chuyện vô sĩ, vô hạn không biết xấu hổ này xong, lúc trở lại nơi làm việc của ông chủ Lục, Tưởng Thừa lại có loại cảm giác như bản thân trả tiền cho Cố Phi, sau đó dẫn cậu ta vào phòng tối chuẩn bị tiến hành loại hoạt động có thể gọi 110.

“Đi vào chuẩn bị chút đi” – Ông chủ Lục vẫn là câu nói này – “Tôi chuẩn bị dụng cụ một chút, phải đổi lại cái mới rồi.”

“Được.” – Cố Phi vào trong phòng làm việc.

Lúc Tưởng Thừa đi theo vào, Cố Phi đang đứng ở mép giường xoa xoa tay cười với cậu.

“Cậu nếu dám trả đũa” – Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu – “Tôi sẽ quất cậu.”

“Mau cởi.” – Cố Phi tiếp tục xoa tay.

“Cởi… cái gì?” – Tưởng Thừa có chút không phản ứng lại kịp.

“Quần” – Cố Phi nói – “Cậu không phải muốn tôi khẩu cho cậu sao.”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa lập tức không được tự nhiên nhìn thoáng ra ngoài gian phòng – “Cậu mẹ nó còn có thể thận trọng một chút được không! Da mặt có thể đào đủ ba tầng bãi đậu xe dưới đất luôn rồi!”

Nói thật thì tới lúc này Tưởng Thừa mới bắt đầu nhìn thẳng vào thực tế bản thân phải xăm hình tại nơi đó, Cố Phi phải cắn ở nơi đó thì cũng bỏ đi, mấu chốt là ông chủ Lục cũng phải nhoài người ở chỗ đó, thời gian còn không hề ngắn.

“Muốn đổi vị trí xăm không?” – Cố Phi cười hỏi.

Tưởng Thừa không nói, dựa vào tường trầm tư một thời gian rất lâu, cuối cùng cắn răng, lột quần xuống: “Không đổi.”

“Này!” – Cố Phi bị động tác đột ngột của cậu làm giật mình, vô thức đi tới chắn ở bên người Tưởng Thừa – “Cậu làm gì?”

“Cắn đi” – Tưởng Thừa ném quần qua một bên, ngồi tới trên giường, lột giày ra, chân phải giẫm ở mép giường – “Tới đi, vị thiếu niên này.”

Cố Phi nhìn thoáng qua bên ngoài, hắng hắng giọng.

“Mau lên” – Tưởng Thừa đang lo lắng tư thế này một hồi nữa lúc đang cắn một nửa sẽ bị ông chủ Lục đi vào thấy được – “Hắng giọng cái gì, ngài còn muốn hát vang một bài ca sao?”

“Tới đây.” – Cố Phi nhìn cậu, đột nhiên đi hai bước tới, đẩy cậu về phía sau, lại đỡ đầu gối của cậu đè qua kế bên, cuối đầu cắn xuống.

Tưởng Thừa bị tốc độ thời đại mới này làm cho giật bắn mình, thêm vào đó Cố Phi còn bỗng nhiên chôn vào giữa hai chân của cậu, cả người Tưởng Thừa trong khoảnh khắc này cứ như đang bao chùm trong phim cấp ba, đầy đầu đầy mắt đều là màn ảnh “không thích hợp cho trẻ em” cùng với tưởng tượng bản thân với tư thế mã đáo thành công xông ra mười vạn tám ngàn dặm.

Ngây ngẩn ra ít nhất là năm giây, cậu mới trong một trận đau đớn mà hồi thần lại.

“Tôi đệt, đau đau đau đau đau…” – Cậu nhanh chóng đẩy đẩy đầu của Cố Phi.

Cố Phi cắn vào đùi trong của cậu còn chưa thả miệng ra.

“Ông nội cậu Cố Phi! Ngon lắm sao!” – Tưởng Thừa lại vỗ vỗ lên đầu cậu, đè nén giọng – “Có cần phải cho ngài thêm chút nước chấm nữa không!”

Cố Phi vẫn còn chưa thả lỏng miệng, giơ tay lên bấm ở trên eo cậu, lại qua mấy giây sau nữa cuối cùng mới ngẩng đầu lên.

“Đệt” – Tưởng Thừa ngã người nằm xuống giường, thở ra một hơi – “Cố Phi cậu xong rồi, chuyện hôm nay tôi ghi sổ cậu, tôi nói với cậu, cậu nếu như không thật sự làm cho tôi sướng, tôi…”

“Cậu biết không, có một số người” – Cố Phi cuối đầu, dán ở bên tai cậu nhẹ giọng nói – “Sẽ với đủ loại phương thức cậu tình nguyện hay không tình nguyện mà ở lại trong ký ức cậu, ví dụ như tôi.”

“Viết thơ à?” – Tường Thừa cười cười.

“Tùy tiện sến súa một chút.” – Cố Phi nhanh chóng nhìn thoáng ra phía ngoài, sau đó cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi Tưởng Thừa.

Hết chương 68.

69. Chương 69

Khi ông chủ Lục cầm một bộ dụng cụ mới đi vào, Cố Phi đang dựa vào bờ tường chơi di động, Tưởng Thừa ngồi ở trên giường làm việc ngẩn ra.

Đoán chừng ông chủ Lục sẽ không nghĩ tới hai người tại thời điểm này, một người trên di động thậm chí không có chút gì đó hiện ra, một người đang cố gắng áp chế sức mạnh mùa xuân của bản thân lại.

“Cắn xong chưa?” – Ông chủ Lục hỏi một tiếng.

“Ừm” – Tưởng Thừa vốn là có chút lo lắng trạng thái của mình, song ông chủ Lục mở miệng một cái, sức mạnh mùa xuân tức thì liền bị kinh hãi, vẫn chưa kịp tiến công đã rút lui rồi, cậu thở phào, nhưng vừa cúi đầu lại có chút gượng gạo – “”Cái vị trí này… dễ làm không¿‘”

“Bắp đùi à?” – Ông chủ Lục liếc mắt nhìn cậu – “Không thành vấn đề, vị trí nào tôi đều đã từng xăm cho người ta, cái này của cậu vẫn coi như dễ làm.”

“Đủ tròn không?” – Cố Phi ở một bên hỏi – “Không đủ tròn, tôi còn có thể cắn một lần ở bên khác.”

“Rất tốt rồi” – Ông chủ Lục nhìn chân của Tưởng Thừa một chút – “Cậu… có răng nanh à? Còn rất cân đối, nếu không thì tôi đem hai vết răng nanh này làm thành hình trái tim?”

“… Cũng không tệ” – Tưởng Thừa thực ra cũng chưa nhìn kỹ càng dấu răng này, sau khi Cố Phi cắn một miếng này xong, hai cậu liền ở trong trạng thái nếu như không có ai ở đây liền có thể tuốt một pháo cho nhau ngay tại chỗ, tới bây giờ cậu mới cúi đầu liếc nhìn một cái – “”Cũng rõ là lợi hại.“”

Dấu răng của Cố Phi cũng rất đều đặn, mà hai cái lỗ răng nanh đặc biệt rõ ràng, hơi hướng ra một chút, xăm thành hai trái tim nhỏ cũng rõ là… rất đẹp mắt.

“”Lúc tô màu của trái tim có thể dùng màu đỏ“” – Ông chủ Lục nói – “”Sẽ rất đẹp, cậu nằm nghiêng đây đi, để hoa văn bằng phẳng, tôi thao tác cho dễ.“”

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa nằm nghiêng trên giường, chân phải đang nghiêng đặt phẳng trên giường, chân trái cong lên… tư thế này thật là trong hung hăng càn quấy lộ ra phóng túng, lúc ông chủ Lục đi tới nhoài người ra phía trước bắt đầu cắt tuyến, Cố Phi xém chút đi qua chặn người ta lại hất văng ra.

Bộ vị này không giống như bả vai, Cố Phi cầm ghế ngồi xuống cạnh giường phía sau của Tưởng Thừa, nằm sấp trên mép giường, đối diện nhìn ông chủ Lục cách qua cái chân.

“Hình như không đau.” – Tưởng Thừa nói.

“Cắt tuyến đều là không đau lắm” – Ông chủ Lục nâng mắt nhìn nhìn Cố Phi – “Lát nữa xăm màu sẽ hơi đau, nhưng mà so với trên xương quai xanh có lẽ dễ hơn nhiều, xương quai xanh tương đối đau.”

“Bả vai tôi hiện tại đều nhức.” – Cố Phi gật gật đầu.

“Ngày mai sẽ tốt thôi.” – Ông chủ Lục tiếp tục cắt.

Tưởng Thừa nghe thấy giọng của cậu ta, quay đầu tới bên này liếc mắt một cái: “Tôi đệt, cậu thế nào ngồi chỗ này?”

“Chỗ nào?” – Cố Phi cũng liếc mắt nhìn cậu, lại nhìn nhìn vị trí mình đang ngồi, đại khái so với mông của Tưởng Thừa chỉ cách có hai mươi centimet – “Tôi ngồi chỗ này mới thấy rõ.”

“Tùy cậu thôi” – Tưởng Thừa gối lên cánh tay – “Tôi mới vừa chơi dùm cậu qua màn đó, cậu không chơi một lát sao.”

"Không." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không lên tiếng nữa.

Cố Phi tiếp tục nằm sấp trên mép giường nhìn ông chủ Lục cắt tuyến.

Nói thật, dáng vẻ Tưởng Thừa hiện tại mặc quần lót nằm trên giường, đối với cậu mà nói, vẫn là rất giày vò, làn da của Tưởng Thừa rất đẹp, căng mọng trơn láng, áo thun trượt lên trên mở ra một chút, từ góc độ này có thể thấy được eo cùng một khúc lưng phía sau của cậu ta… Nếu không phải bởi vì sợ phản xạ có điều kiện của Tưởng Thừa đột nhiên thức tỉnh, cậu cũng thật muốn nhẹ nhàng thò tay tới trên lưng Tưởng Thừa sờ một chút.

Lúc đầu Tưởng Thừa còn mở to mắt một lúc, nhưng mà sau đó liền nhắm lại, cúi đầu xuống một chút thì có thể thấy được nửa khuôn mặt ông chủ Lục nghiêm túc úp sấp ở chỗ đũng quần của cậu, tình cảnh này quả thực là quá kỳ quặc.

Vừa nhắm mặt lại không đến hai giây, cậu lại mở mắt ra, với cái tư thế này, bản thân còn nhắm mắt lại giống như là thoải mái biết bao, cảm giác càng kỳ quặc.

Mở to mắt nếu như không nhìn ông chủ Lục… Cậu muốn nhìn Cố Phi một chút, nhưng vừa quay đầu nhìn thấy Cố Phi nằm sấp sau mông của cậu, đầu từ giữa hai chân cậu mà mặt đối mặt với ông chủ Lục, cảnh này trong chớp mắt thay đổi càng thêm kỳ dị.

Cậu khe khẽ thở dài: "Cố Phi."

"Hả?" – Cố Phi đáp một tiếng.

"Trong điện thoại di động cậu có phim phải không?" – Tưởng Thừa hỏi – "Tìm một bộ cho tôi xem chút đi."

"Được" – Cố Phi lấy điện thoại di động ra – "Tôi tìm cho cậu một bộ."

Da trên đùi tương đối bằng phẳng, ông chủ Lục cắt tuyến nhanh hơn so với cái trước, sau khi cho hai cậu nhìn xem không có vấn đề gì liền bắt đầu lên màu.

Tưởng Thừa vừa xem phim còn vừa suy nghĩ đến hai trái tim răng nanh nhỏ đúng là rất tinh xảo, nhưng chưa suy nghĩ tới lần thứ hai, đã cảm giác được đau đớn.

Loại đau đớn này đến từ bề mặt của da, đâm xuống một lần hai lần, hoàn toàn không có cảm giác gì, cũng không thể nói là đau, nhưng nếu như nhiều lần lặp lại không gián đoạn ở cùng một chỗ, cảm thụ này quả thực không dễ chịu lắm.

Ông chủ Lục làm rất tỉ mỉ, Tưởng Thừa chỉ cảm thấy thời giờ một chút cũng không trôi nhanh, giống như ngừng lại vậy, đâm rất lâu, liếc mắt nhìn thời gian, cũng chưa qua bao lâu, mà bởi vì đau nhức, bắp thịt phản ứng bản năng siết chặt lại, cộng thêm cái tư thế chân trái còn phải ráng sức này, nếu không đã đạp thẳng lên đầu ông chủ Lục, sau một tiếng đồng hồ, cậu bắt đầu cảm thấy mệt chết đi được, phim cũng xem không nổi nữa.

"Cố Phi." – Cậu gọi một tiếng.

"Sao." – Cố Phi đứng lên nhìn cậu.

"Cậu… giúp tôi vịn chân một chút đi – " Tưởng Thừa than thở – "Tôi tê chân."

Cố Phi cười lên, tay bóp ở đầu gối chân trái của cậu: "Như vậy được không?"

"Ui đệt" – Tưởng Thừa tức khắc thả lỏng một phen – "Mệt chết tôi rồi."

"Chưa bao lâu" – Ông chủ Lục nói – "Hơn phân nửa."

"Anh vất vả rồi." – Tưởng Thừa cảm thán một câu.

Sau khi Cố Phi bóp đầu gối cho cậu, cậu cảm giác hai tấc da trên chân bị giày vò cũng không còn đau như vậy nữa, nhưng mà tư thế của Cố Phi đứng chỗ ấy bóp đầu gối không giữ vững được bao lâu, dường như cũng có chút mệt, Tưởng Thừa thấy cậu ta với tay từ trên bàn bên cạnh lấy một sợi dây thừng.

"Làm gì?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Tôi muốn ngồi" – Cố Phi đem dây thừng quấn một vòng ở trên chân cậu, kéo dây thừng lôi theo chân của cậu, ngồi về trên ghế – ""Thế này thì khỏi cần đứng suốt nữa.""

"Có sáng tạo." – Tưởng Thừa nói.

Sau khi nói xong lời này, hai cậu cũng không lên tiếng nữa, nhưng mà sau khi xem xong một bộ phim, Tưởng Thừa liếc chân của mình một cái, Cố Phi quấn dây thừng ở trên chân cậu là màu đen, cái này không tệ, chỉ là quấn một vòng ở chỗ đầu gối, nếu như buộc ở mắt cá chân hoặc là… buộc ở trên chân của Cố Phi…

Tưởng Thừa nhanh chóng đem cái đó ở chỗ sâu bụng dưới của mình bóp chết trước khi tâm tư của mình buông thả, sau đó hít sâu một hơi: "Tôi muốn uống nước."

"Bên ngoài có máy lọc nước." – Ông chủ Lục dừng việc trong tay lại.

Cố Phi ra ngoài rót ly nước trở vào đưa cho cậu, nhân lúc ông chủ Lục vừa đứng dậy vận động cánh tay vừa ra ngoài cũng đi rót nước, ngón tay rất nhanh khều một cái ở trên cằm cậu.

Muốn bị đánh? Tưởng Thừa nhìn cậu ta im lặng mà nói một câu.

Cố Phi cười cười không lên tiếng, chuyển tới phía sau người cậu, cầm lấy dây thừng nhẹ nhàng kéo một cái.

Chân của cậu theo đó tách qua một bên.

"Cậu chết chắc rồi." – Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu, may mắn là lúc này toàn bộ sức lực của bắp đùi triệt để bùng cháy giống như bốc lên, vừa đau vừa nóng, cậu đã không rảnh ở trong đau đớn thể hội thời kỳ xuân xanh nữa.

"Đau chứ?" – Cố Phi hỏi.

"Ờ." – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Cố Phi cười nhìn nhìn chân của cậu còn chưa hoàn thành: ""Mấy ngày này cái gì cũng không được làm, chỗ này không thể tiếp xúc nước nhỉ.""

"Cậu muốn làm gì?" – Tưởng Thừa híp mắt lại – "Trong đầu cậu…"

Lời còn chưa nói hết, ông chủ Lục lại đi vào, cậu chỉ có thể cưỡng ép đem nửa câu sau tiến hành thay đổi: "Có thể nghĩ một chút về… kỳ thi cuối kỳ hay không?"

"Ừ." – Cố Phi nhịn cười gật gật đầu.

Trên dấu răng này của Tưởng Thừa mặc dù có hai trái tim nhỏ nhắn, nhưng mà việc ấy tốn thời gian hơi ngắn một chút so với trên vai Cố Phi, khi chiếc máy nhỏ trong tay ông chủ Lục cuối cùng cũng ngừng làm việc, Tưởng Thừa thở dài ra một hơi, không chỉ bởi vì cảm giác vượt qua đau đớn trong cơn đau cuối cùng cũng dừng lại, còn bởi vì ông chủ Lục vẫn luôn nằm sấp gần đũng quần mình cuối cùng cũng rời đi rồi.

""Rất được"" – Ông chủ Lục rất hài lòng kiểm tra một chút – ""Cực kỳ hoàn mỹ, da dẻ bắp đùi trắng hơn, tôn lên rất ngầu.""

"Để tôi xem." – Cố Phi thò đầu qua nhìn dấu răng, tiện tay ở trên mông Tưởng Thừa sờ một cái.

Tưởng Thừa lười phản kích, ngồi dậy cúi đầu cũng nhìn thử dấu răng, so với cái ở trên xương quai xanh Cố Phi, cái này của cậu bởi vì có hai trái tim đỏ nhỏ mà ở trong gợi cảm lộ ra chút đáng yêu.

Ừ, không tồi.

Tưởng Thừa nhanh chóng tưởng tượng ra cảnh lúc Cố Phi ở chỗ này tiến hành vận động ngại để nhìn thấy.

Lúc đi ra căn lầu studio, Tưởng Thừa cảm thấy mình hôm nay mặc quần thể thao rộng rãi vẫn hết sức sáng suốt, cứ thế này, đi bộ cũng còn có chút vô thức mà chỉ muốn bước ngang như cua.

"Không ngồi xe buýt" – Cậu kéo kéo ống quần – "Chúng ta bắt xe đi, tôi không muốn đi bộ."

Cố Phi cười giơ tay chặn chiếc xe taxi: "Ngày mai lên lớp xử lý thế nào."

"Mặc quần lửng rộng thôi" – Tưởng Thừa lên xe – "Ông chủ Lục không phải đã nói qua một đêm thì không có cảm giác gì sao, chỉ là trước tiên đừng dính nước."

"Ừm, quần lửng rộng rất tốt" – Cố Phi ngồi ở bên cạnh cậu nhỏ giọng nói – "Tôi còn có thể nhìn bất cứ lúc nào."

Di động của Tưởng Thừa ở trong túi vang lên, cậu vừa lấy di động ra vừa nói: "Cậu chờ chân tôi tốt rồi trừng trị cậu…"

Nhưng mà lúc thấy rõ tên người gọi đến, cậu nhất thời liền không muốn nói chuyện nữa, nếu không phải bởi vì ngày hôm nay tâm tình không tệ, không chừng lúc này cậu ngay cả thèm ăn cũng không còn.

"A lô." – Cậu không tình nguyện mà nhận điện thoại.

"Tiểu Thừa à?" – Bên kia lại truyền đến không phải là giọng của Lý Bảo Quốc, mà là một giọng nữ, không chờ cậu trả lời, bên đó lại có phần nôn nóng mà nói một câu – ""Chị là Lý Thiến.""

"Lý Thiến?" – Tưởng Thừa cứ thế dừng lại.

Lý Thiến dùng điện thoại di động của Lý Bảo Quốc gọi điện cho cậu, phản ứng đầu tiên của cậu chính là bệnh của Lý Bảo Quốc… nặng thêm? Không xong rồi? Hay là?

"Em bây giờ có rảnh không?" – Lý Thiến nói – "Có thời gian tới đây một chút hay không, ba, ông ấy… bây giờ đang ầm ĩ đây, chúng ta không khuyên nổi, người đồn công an cũng tới rồi, thế nhưng… em xem em có thể qua đây thử khuyên ông ấy hay không?"

"Ông ta làm gì?" – Trong bụng Tưởng Thừa có chút bất an.

“Ông ấy ở trên lầu” – Trong bối cảnh lúc Lý Thiến nói chuyện có thể nghe thấy âm thanh ầm ầm – “”Nói muốn tự tử.“”

“Tôi đệt?” – Giọng Tưởng Thừa thậm chí có chút thoát hơi, Lý Bảo Quốc đòi tự tử?

Sau khi cúp điện thoại, cậu thoáng nhìn qua Cố Phi, không lời nào trong đầu óc cả, cũng không biết phải mở miệng nói với Cố Phi thế nào.

Tuy rằng Cố Phi biết tình huống của gia đình cậu, cũng biết thái độ làm người của Lý Bảo Quốc, thậm chí so với cậu càng hiểu rõ hơn, nhưng cậu vẫn không hy vọng một lần lại một lần, khiến Cố Phi thấy được người đàn ông cùng cậu có quan hệ này không ngừng giày vò ra đủ thứ chuyện, không hy vọng để Cố Phi năm lần bảy lượt thấy được đủ loại phiền phức liên quan với cậu.

Cho dù lúc cậu mỗi lần đụng tới chuyện gì, nhìn thấy Cố Phi đều sẽ cảm thấy thật vững bụng, nhưng mà bạn trai mình có đủ loại chuyện phiền lòng, cậu không biết Cố Phi sẽ có cảm nhận như thế nào.

“Lý Bảo Quốc?” – Cố Phi hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, lại vỗ vỗ chỗ ghế dựa của tài xế – “Cảm phiền bác lái nhanh một chút.”

“Lý Thiến gọi?” – Cố Phi lại hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa trầm mặc một hồi, khẽ nói – “Nói Lý Bảo Quốc đòi… tự tử, ở tầng thượng.”

Cố Phi ngẩn người: “Hiện tại?”

“Đúng” – Tưởng Thừa nhíu mày – “Cảnh sát đều tới rồi.”

Cố Phi nắm lấy tay cậu: “Không có chuyện gì, lát nữa đi qua khuyên ngăn là được… Lý Huy chưa đến sao?”

“Không biết” – Tưởng Thừa ấn lại ấn đường xoa xoa – “Tôi không có hỏi.”

“Chỉ là ồn ào cho Lý Huy xem, nếu Lý Huy đến mất không bao lâu thì có thể xuống thôi” – Cố Phi nói – “Trước đây cũng có một lần, bảo là muốn cắt cổ, giơ dao ở trên đường tóm ai chém người đó.”

“Cái này có liên quan gì với Lý Huy?” – Tưởng Thừa có chút không hiểu ra sao, cũng có chút khiếp sợ, Lý Bảo Quốc lại còn từng có chuyện cắt cổ với chém người?

“Làm bộ chăng, cậu nhìn hai người bọn họ gặp mặt liền cãi lộn ầm ĩ, Lý Huy đoán chừng là thật không sẵn

lòng quan tâm người cha này"" – Cố Phi cầm lấy tay cậu đặt ở trên chân mình, xoa nhẹ nhàng – ""Nhưng mà Lý Bảo Quốc vẫn rất lưu tâm anh ta, con trưởng mà, với đứa con khác không giống nhau, cho nên liền giả bộ, cách thức giả bộ người với người không giống nhau lắm.""

"Phải không." – Tưởng Thừa cau mày khe khẽ thở dài, trong lòng rất rối rắm, cậu biết Lý Bảo Quốc sẽ không nhảy lầu thật, nhưng nghĩ một chút đến cảnh hỗn loạn sắp đối mặt, những hàng xóm vây xem, những kẻ nhàn rỗi đâm chọt nói mát mỉa, cậu liền cảm thấy rất đau đầu, so với bắp đùi còn đau hơn.

Dưới lầu nhà Lý Bảo Quốc so với trong tưởng tượng của Tưởng Thừa có lẽ càng náo nhiệt hơn, bây giờ đang là thời gian mọi người đều tan ca, mua thức ăn trở về, đừng nói là đường phố này, người ở chỗ cửa tiệm nhà của Cố Phi bên kia cũng qua đây rồi, vây dưới lầu có thể có tới một hai trăm người, ngay cả đỉnh lầu cũng có không ít người, cảnh sát đang đuổi người xuống.

Tưởng Thừa nhìn lên tầng thượng một chút, Lý Bảo Quốc ngồi xổm ở chỗ góc sát rìa tầng thượng hút thuốc, thỉnh thoảng còn quay đầu hướng về cảnh sát phía sau rống mấy tiếng.

"Ơ kìa, đến rồi đến rồi" – Một cái bác gái hô lên – "Đây là con trai út của Lý Bảo Quốc, con trai út đến rồi."

"Con trai út? Làm sao còn có thằng con trai út?" – Lập tức liền có người truy hỏi một câu.

"Mày không biết thôi, thì hồi nhỏ cho đi…"

"Cho đi? Tôi không tin như thế đâu, chắc là bán đi."

Tưởng Thừa bực bội một hồi, đang muốn hỏi thử Cố Phi loại lầu kiểu cũ này phải lên tầng thượng làm sao, một tên con trai bên cạnh la to một tiếng: ""Nhảy đi! Lẹ lẹ! Lằng nhằng chít chít cái rắm ấy! Nhảy đi¡""

Tiếp đó liền có người hùa theo gây rối, trong một đám huýt gió có mấy người cũng hô lên, nhảy đi nhảy đi.

Cố Phi đang cách với Tưởng Thừa có vài bước chân, lúc Tưởng Thừa quay đầu nhìn về hướng mấy người gây rối đó, Cố Phi đi nhanh hai bước, tình hình trước mắt, Tưởng Thừa sẽ có loại cảm xúc gì, cậu cũng có thể đoán được, lại nghe thấy có người nói ra lời tràn đầy ác ý cùng nhàm chán như thế, theo tính khí của Tưởng Thừa, không có khả năng đè nén được.

Cố Phi vừa mới đi tới phía sau cậu, Tưởng Thừa đã nện một đấm trên mũi người nọ.

Không thể không thừa nhận, quả đấm của Tưởng Thừa vẫn khá phong cách, mạnh mẽ giống với cây ná của cậu ta, đấm thẳng người nọ dưới chân lung lay, té ngã lộn ra sau ở trên đất.

Người kia chống đỡ, chân đạp mấy cái mới đứng dậy được, trợn mắt nhìn Tưởng Thừa liền muốn nhào qua, Cố Phi đẩy Tưởng Thừa một cái: ""Cậu đừng lo chỗ này nữa.""

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, quay người tiến vào trong hành lang.

Cố Phi quét một vòng lần lượt trên mặt từng người này: “”Thế nào¿‘”

“’Đệt! Tao mẹ nó nói một câu, thằng đó liền động thủ!”” – Người bị nện vô mặt hung hăng mắng chửi – “”Đệt mẹ nó thứ ngu xuẫn từ đâu tới! Tao mẹ nó chờ nó xuống¡‘”

“Vậy mày chờ.” – Cố Phi nhìn hắn ta, người này có chút quen mắt, nhưng chẳng hề nhận ra, dù sao bọn tam đại đồng đường già trẻ lớn nhỏ của xưởng thép vùng này lẫn lộn, cậu gần như đều có thể thấy người quen mắt.

“Tao đệt?” – Người kia nhìn vào Cố Phi, tay thọc vào trong túi.

Nếu như theo ngày trước, dưới tình huống thông thường, không có ai sẽ xung đột chính diện với cậu, những người này dường như cũng đều biết cậu, nhưng ngày hôm nay trước mặt nhiều người như thế, lại thêm tin tức giang hồ đăng “Cố Phi đã bị Hầu Tử trừng trị””, người này đại khái là chuẩn bị động thủ.

Nguyên tắc của Cố Phi gần đây chính là nếu như cần phải động thủ, vậy thì phải nhanh, không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Người này đang bước về phía cậu một bước, lúc tay thậm chí còn chưa kịp lấy vũ khí từ trong túi ra, tay trái của cậu đã nắm lấy sau đầu của người này, nắm đấm ở tay phải từ dưới đập mạnh lên trên trán hắn ta.

Một cú này sức lực xem như không lớn, nhưng đủ cho hắn ta choáng váng mấy giây.

Sau đó Cố Phi rút tay về, người này mới lắc lư, vịn vào người bên cạnh một phát.

“”Khi nào có thể lên nói chuyện với Hầu Tử rồi” – Cố Phi nhìn hắn – “”Hẵng tới tìm tao gây phiền toái.“”

Mấy người đều im thin thít, Cố Phi cũng không tiếp tục nhiều lời với mấy người này nữa, ngẩng đầu nhìn lên tầng thượng của tòa nhà.

Lý Bảo Quốc vẫn ngồi xổm ở sát rìa sân thượng, nhưng đang xoay đầu về phía sau, tiếp đó lại xoay trở lại hướng xuống dưới gào lên một câu: “”Mày đừng quản tao! Tao hiện giờ chỉ muốn nhảy xuống! Tao mẹ nó dù sao cũng sống không được mấy ngày nữa! Sớm hay muộn gì cũng chết! Nếu như mày muốn cùng tao! Mày liền qua đây¡‘”

Cố Phi nhíu nhíu mày, đẩy mấy người ra, chạy vào hành lang, xông lên trên lầu.

Cậu vốn cho rằng Tưởng Thừa trước tiên sẽ ở phía dưới la to nói chuyện, nhưng nghe lời này của Lý Bảo

Quốc, Tưởng Thừa đã lên tầng thượng, mặc dù tòa nhà cũ kỹ này tổng cộng cũng không có mấy tầng, nhưng mà đối với bệnh sợ độ cao của tuyển thủ Tưởng Thừa mà nói, dừng lại ở năm tầng lầu đã có thể ói ra, độ cao này đoán chừng có thể khiến cậu ấy ói ra ngay tại chỗ.

"Cố Phi, đi lên đây làm gì!" – Lầu ba có người cảnh sát già ngăn cản cậu lại.

"Chú" – Cố Phi biết người cảnh sát này, trước đây chuyện của cha cậu chính là ông ấy tới hiện trường đầu tiên – "Bạn của con mới vừa đi lên, chú để con đi lên, cậu ta sợ độ cao, đừng để lát nữa Lý Bảo Quốc không có chuyện gì, cậu ta lại xảy ra vấn đề."

Người cảnh sát già nhìn cậu chằm chằm một lúc: "Đi lên đi, cấm tới gần Lý Bảo Quốc."

"Con biết." – Cố Phi lao đi lên.

Lên tầng thượng, phía trên có không ít người, cảnh sát, mấy bác gái, chị gái của tổ dân phố, Lý Thiến đứng ở chính giữa tầng thượng, đang cúi đầu lau nước mắt, Lý Bảo Quốc lớn giọng vừa ho khan vừa chửi, chửi Lý Thiến, cũng chửi Tưởng Thừa, nói đến mức vô cùng chướng tai, Cố Phi ở nơi này lớn lên, đã từng nghe đủ loại giới hạn của ngôn ngữ đổi mới, nhưng những lời mắng chửi không hiểu ra sao, kết hợp bộ phận sinh dục của vạn vật thế gian cùng với thời kỳ động dục của vạn vật vũ trụ của Lý Bảo Quốc chỉa vào Lý Thiến và Tưởng Thừa, cứ khiến người khác có loại kích động muốn đi qua đẩy thẳng lão ta xuống lầu.

Tưởng Thừa ngồi xổm gần chỗ thang gác tầng thượng ở phía sau chị ấy, đưa lưng về phía này cũng không nhìn rõ là tình trạng thế nào.

"Tưởng Thừa." – Cố Phi không có cách nào đi qua, chỉ có thể ở bên này gọi cậu một tiếng.

Tưởng Thừa quay đầu qua, sau khi lưỡng lự mấy giây, đồng thời dùng cả tay chân mà bò qua tới Cố Phi bên này, vừa bò vừa nhíu mày nói: ""Tôi muốn đi xuống, tôi không quan tâm nữa, tôi muốn đi xuống…""

Cố Phi đi tới trước hai bước chìa tay ra, sau khi Tưởng Thừa nắm chặt lấy tay cậu, cả người liền mềm hẳn xuống, Cố Phi không thể không vừa kéo vừa ôm mà đem cậu ta ôm tới cầu thang bên cạnh.

"Tôi mặc kệ, tôi cũng không muốn nghe thấy bất cứ tin tức gì của ông ta nữa" – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – "Chúng ta xuống."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

"Vậy cái kia" – Giọng Tưởng Thừa có chút hơi hơi phát run – "Cậu… cõng tôi xuống, tôi không cử động được."

70. Chương 70

Âm thanh của Tưởng Thừa rất thấp, dường như không muốn để những người ở bên cạnh nghe thấy được, Cố Phi gật gật đầu, đáp một tiếng, nhưng nếu như muốn cõng Tưởng Thừa xuống, hành động này đừng nói những cảnh sát và các bác gái, chị gái đang ở bên cạnh, ngay cả Lý Bảo Quốc ở bên đó đoán chừng cũng có thể nhìn thấy được.

Hơn nữa… dấu răng trong đùi của Tưởng Thừa vừa mới làm xong, lúc này vẫn còn vừa đỏ vừa sưng, cậu căn bản không cách nào cõng được, cậu do dự một chút, cũng nhỏ giọng nói: "Cõng xuống sẽ cọ tới dấu răng trong đùi cậu đó, tôi… ôm cậu xuống?"

"Thả cái rắm dài của cậu." – Tưởng Thừa mặc dù vẫn là rất nhỏ tiếng, nhưng tuyệt đối vẫn là rất kiên quyết.

"Vậy được thôi." – Cố Phi thở dài, nắm lấy tay của Tưởng Thừa khoác lên vai mình, ôm lấy thắt lưng của cậu ta, hơi nghiêng người rồi dùng sức, cơ hồ đã đem Tưởng Thừa ôm lên khỏi mặt đất, bắt đầu đi xuống chỗ cầu thang.

Tư thế này đi xuống cầu thang bình thường không vấn đề gì, nhưng cầu thang cũ kĩ của tầng thượng này là một cầu thang sắt xương cá, cõng xuống không thành vấn đề, nhưng nếu một tay ôm Tưởng Thừa mà đi xuống, độ khó sẽ có chút hơi cao.

Cậu có thể cảm thấy được cả người của Tưởng Thừa đều đang phát run, đây chắc hẳn không chỉ bởi vì sợ độ cao, còn có bởi sự thất vọng mang theo khiếp sợ đối với Lý Bảo Quốc.

Cậu không thể không một tay túm cầu thang, một tay ôm Tưởng Thừa, căn bản chính là dùng sức lực của một tay và một chân mà ôm Tưởng Thừa xuống cầu thang, bước cuối cùng, tay cậu kéo tới có chút đau nhức, suýt chút nữa đem Tưởng Thừa trực tiếp rớt xuống đất.

Sau khi buông tay, Tưởng Thừa tới dựa vào bên tường, từ từ ngồi xổm xuống đất.

Trên tầng thượng Lý Bảo Quốc vẫn còn đang mắng chửi, xen lẫn với tiếng khóc của Lý Thiến, còn có những lời khuyên ngăn không ngừng của cảnh sát, mặc dù nghe không rõ được nội dung, nhưng vẫn có thể từ trong ngữ diệu và ngữ khí mà nghe ra được sự kìm chế và phiền toái.

"Đi xuống không?" – Cố Phi khom người chống đầu gối nhìn cậu.

"Ừm" – Tưởng Thừa nhíu mày, hít sâu vào mấy ngụm khí, đứng dậy, lại nhấn nhấn vào bụng mình – "Đệt, muốn ói."

"Vậy ói đi." – Cố Phi nói.

"Văn minh chút, xưởng thép là nhà tôi" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu ta – "Giữ gìn vệ sinh dựa vào tất cả mọi người."

Cố Phi cười lên, bóp bóp lên vai cậu: "Vậy đi xuống tìm một cái thùng rác ói."

Tưởng Thừa không nói gì, nhắm mắt muốn bình tĩnh lại, nhưng những hỗn loạn trên tầng thượng cơ hồ khiến cậu không cách nào bình tĩnh được, cậu thở dài một hơi, cúi đầu vịn lan can đi xuống.

Cố Phi đi theo sau cậu, nghe thấy tiếng động trên tầng thượng từ từ nhỏ dần đi.

Vừa xuống được hai tầng, phía dưới lầu đã truyền đến một tiếng gầm lên giận dữ: "Muốn chết thì ông đi chết đi! Ngồi chồm hổm ở đó hù dọa ai hả! Có bệnh!"

Bước chân của Tưởng Thừa dừng lại, một hộ gia đình ở tầng năm vẫn đang mở cửa, người trong phòng đang nhoài người ra ngoài cửa sổ xem náo nhiệt, một tiếng rống này vừa truyền lên, những người nhà này liền lập tức hưng phấn hẳn: "Thằng con lớn nhà ông ta tới rồi, sắp có ầm ĩ rồi!"

Cố Phi nhẹ nhàng đẩy một chút ở sau người Tưởng Thừa: "Đi."

Tưởng Thừa xoay người tiếp tục đi xuống dưới lầu, đi có chút chậm chạp, có lẽ bởi vì xuống lầu rồi sẽ phải đụng mặt Lý Huy, một người rồi lại một người cậu không muốn nhìn thấy cứ thế lần lượt xuất hiện.

"Lát nữa đi ăn chút gì đi" – Cố Phi ở đằng sau cắt ngang – "Tới nhà Chín Ngày ăn bánh nhân thịt, thế nào? Rất lâu rồi không tới ăn."

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp – "Nhưng giờ này đi tới không còn thịt lừa nữa phải không, tôi rất thích ăn thịt lừa."

"Có thể ăn… thịt thắt lưng" – Cố Phi nhìn sau lưng của Tưởng Thừa – "Lần trước không phải cậu nói thịt thắt lưng cũng rất ngon sao? Ăn thịt thắt lưng đi."

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Càng xuống lầu, âm thanh của Lý Huy càng lớn, Cố Phi nghĩ, biết Lý Huy bao nhiêu năm nay rồi cũng chưa từng thấy qua anh ta trung khí đầy đủ tới vậy, mắng nhau với Lý Bảo Quốc sức lực cứ như kẻ thù không đội trời chung lâu năm vậy, mà ngay cả Lý Bảo Quốc cũng dường như lấy lại tinh thần, không còn ho nữa, cũng không còn thở hổn hển, mắng tới vang dội ngang nhau, âm thanh véo von ở trong hành lang cứ thế quanh quẩn, cũng không còn nghe ra được là đang mắng cái gì.

Cảnh sát và người của ủy ban vùng lân cận chắc chắn đều đang rất hối hận vì đã đưa Lý Huy tới đây, nhưng muốn nhìn thấy Lý Huy là yêu cầu của Lý Bảo Quốc, thấy không được thì chửi ầm lên, thấy rồi

cũng chửi ầm lên không biết tới khi nào mới dừng lại, hai cục diện khó khăn này đều không dễ gì để xử lý.

Người duy nhất cảm thấy vui sướng có lẽ chỉ có quần chúng vây xem.

Người ở nơi đây, cuộc sống tựa như mấy tuyến đường trên bàn cờ đọng nước xen kẽ ngang dọc, mỗi một ngã tư cuối cùng đều sẽ lượn trở về điểm bắt đầu, lặp đi lặp lại, mấy thế hệ người có lẽ cũng đều lặp lại con đường y như vậy, thậm chí đã không cần thiết phải ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, cũng có thể thuận đường mà lặp đi lặp lại đi tới hết cả đời.

Người ở dưới lầu ngước cổ nhìn lên, người ở trên thò đầu ra cửa sổ dòm xuống, người đóng cửa lại vễnh tai lắng nghe, tâm tình của hầu hết mọi người sớm đã không còn hai chữ "Hy vọng", hay có thể nói từ trước tới nay chưa từng có qua, cũng căn bản sẽ không đi nghĩ, điều lạc thú duy nhất đại khái chính là những hỗn loạn và đau khổ vây quanh bên mình.

Có người hỗn loạn hơn bản thân, có người đau khổ hơn bản thân, chính là niềm lạc thú lớn nhất.

Cố Phi không biết trò cười ngày hôm nay sẽ hạ màn như thế nào, cường ngạnh này trước giờ Lý Huy chưa từng có, lần trước Lý Bảo Quốc lấy dao chém người, Lý Huy vừa mắng vừa đi lên đoạt lại dao, thuận tiện còn đánh Lý Bảo Quốc, hôm nay lại không có ý thối nhượng, cách qua mấy tầng lầu ầm ĩ tới sinh long hoạt hổ phảng phất như một màn đọc thơ khí thế hào hùng.

Có lẽ do lần này Lý Bảo Quốc náo loạn có liên quan đến bệnh tình của ông ta, mà có liên quan đến bệnh tình của ông ta, nghĩa là có liên quan đến tiền bạc, điều này đối với sản phẩm đặc biệt của xưởng thép mà nói, là một chuyện tương đối chí mạng.

Đáng để có một trận cãi lộn thật lớn.

"Tôi thật sự không biết" – Tưởng Thừa thấp giọng nói – "Bọn họ làm sao có thể dùng thái độ này sống được mười năm, sống được một đời."

"Cậu không cần biết" – Cố Phi nói – "Cậu cũng không cần phải sống như vậy, cậu sống cuộc sống của cậu là được rồi, người trên thế giới này nhiều như vậy, dù sao cũng có thể duy trì tính đa dạng của giống loài."

Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn thoáng qua cậu: "Cậu một đứa mù chữ."

"Ừm" – Cố Phi cười cười – "Tôi chính là một trong số đó, cậu cũng vậy."

"Cậu như thế này tôi vẫn là rất thích đó." – Tưởng Thừa nói.

"Cậu như thế này tôi cũng rất thích" – Cố Phi nói – "Hơn nữa cậu đối với tôi mà nói, còn là loại hiếm có, trước đây chưa từng nghĩ tới có thể nhặt được."

Tưởng Thừa cười lên, bước chân xuống lầu dường như cũng đã nhẹ đi một chút.

Nhưng khi đi tới cửa lầu một nhà của Lý Bảo Quốc, Tưởng Thừa vẫn là khựng lại, bởi vì Lý Huy đang đứng tại đầu đường, tiếng chửi rủa xuyên qua hành lang, tiếng ong ong cộng hưởng lại với nhau, ngay cả Cố Phi đều cảm thấy chấn động tới màng nhĩ khó chịu.

"Người không kính người già chính là ông! Ông cũng đừng nói tôi hỗn! Ông mẹ nó không có tư cách!" – Lý Huy chỉ lên trên lầu rống – "Cũng đừng mẹ nó nói tôi phải đối xử với ông như thế nào! Tôi đối xử với ông như thế nào! Đều là báo ứng của ông!"

Tưởng Thừa không đi về phía trước, Cố Phi cũng ngừng lại, ở phía sau Tưởng Thừa dựa vào lan can cầu thang nghe tiếng rống giận của Lý Huy ở bên ngoài, người ở xung quanh nửa thật nửa giả cũng đều khuyên ngăn, nhưng những lời khuyên này đối với Lý Huy mà nói giống như không khí vậy, có lúc có vài câu còn sẽ đâm trúng vào điểm phẫn nộ của anh ta.

Người vốn dĩ đang xem kịch, từ từ cũng đều bắt đầu có hơi mất điểm tập trung, tâm tình của Lý Huy và Lý Bảo Quốc đều có hơi quá kích động, mắt dòm ngó cũng đã mất khống chế mà chạy như điên.

"Lý Huy mày nói ít vài câu đi" – Một bác gái kéo kéo tay của Lý Huy – "Tao nói một câu không dễ nghe, ba của mày vẫn còn sống được bao lâu đâu, ổng muốn mắng mày cũng mắng không được mấy câu nữa rồi, mày hà tất…"

"Ông ta bây giờ chết luôn mới tốt đó!" – Lý Huy vung tay, chỉ lên trên lầu – "Tôi cả đời này xem ông mất mặt xấu hổ đánh người mắng người! Ông mẹ nó còn sống cái rắm!"

"Anh đừng nói nữa —— Đừng nói nữa! Đủ chưa hả!" – Trên lầu bỗng nhiên truyền tới tiếng rát bỏng cổ họng mang theo thanh âm nức nở của Lý Thiến, chói tai mà tuyệt vọng – "Các người rốt cuộc muốn như thế nào!"

"Nó muốn tao chết!" – Âm thanh của Lý Bảo Quốc vang lên, như thể tiếng sấm.

Chưa đợi Lý Huy và Lý Thiến lại lên tiếng, trong nháy mắt trên lầu dưới lầu đã chợt đồng loạt bạo phát ra tiếng thét chói tai kinh hoàng.

Tiếp đến Cố Phi liền nghe thấy âm thanh tựa như bao tải xi măng đập xuống nền đất ở phía ngoài hành lang, nặng nề mà vang dội, nghe tới hô hấp và trống ngực cơ hồ đều tạm ngưng.

Cùng lúc tiếng vang kinh sợ này, một thứ đồ nho nhỏ màu đen từ của hành lang bay qua, lúc rơi xuống đất, Cố Phi mới nhìn thấy rõ đây là một chiếc giày.

Tiếng rít không gián đoạn, tiếng thét hỗn loạn ở tứ phía, còn có tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em bạo phát ra mang theo hoảng sợ cực độ, trong mấy giây ngắn ngũi đã phảng phất ra tràn ngập không gian, khiến

người khác không có chỗ nào để trốn tránh, không có chỗ nào để ẩn nấp.

Cố Phi sau khi nhất thời trống rỗng thì xông về phía trước, ôm lấy Tưởng Thừa, dùng tay che đi mắt của cậu ta.

Cả người Tưởng Thừa đều cứng ngắc, nhưng lại vâng lời một cách kỳ lạ, như một người máy bị chặt đứt đi nguồn điện, lúc cậu bịt mắt của Tưởng Thừa, nửa đẩy nửa ôm dẫn cậu ta ra khỏi hành lang, Tưởng Thừa cứ cứng nhắc như thế mà di động theo cậu, không một lời nói, cũng không có một tia phản kháng giãy dụa.

Người ở bốn phía rối thành một mảnh, Cố Phi không nhìn xem nơi Lý Bảo Quốc nhảy xuống, cậu lẳng lặng nhìn cuộc sống bình thường dường như hít thở không thông của những người ở nơi đây, nhưng không hề muốn lại nhìn thấy kết thúc của sinh mạng thêm một lần nữa.

Loại việc này trải qua một lần rồi, cả đời này cũng không muốn gặp lại lần thứ hai.

Trong hỗn loạn, không có ai chú ý tới Tưởng Thừa bị cậu dắt đi cách khỏi hiện trường, Lý Huy ở dưới lầu cũng không còn lên tiếng nữa, nhưng vẫn có thể nghe thấy được tiếng khóc và rít chói tai của Lý Thiến ở tầng thượng, lộ ra tâm tình khó mà diễn tả được, từng tiếng từng tiếng không ngừng thét lên.

Hệt như một màn ca xướng cho hành động dũng cảm nhất cả đời này của Lý Bảo Quốc.

Cố Phi không biết nên đưa Tưởng Thừa tới nơi nào, tất cả những nơi có thể tới đều thuộc về nơi đây, thuộc về khí tức tràn ngập "Tựa như Lý Bảo Quốc".

Cậu không biết Tưởng Thừa hiện tại là trạng thái như thế nào, cũng không cách nào đoán được mấy phút sau khi Tưởng Thừa bình tĩnh lại rồi sẽ phản ứng như thế nào, cuối cùng cậu chỉ có thể kéo Tưởng Thừa trở về trong tiệm.

Trên đường gặp phải không ít người đang chạy tới hướng nhà của Lý Bảo Quốc, lúc chạy qua hai cậu, sẽ ném tới những ánh mắt tràn ngập kích động và hiếu kỳ, nhưng bước chân vẫn như cũ vừa dài vừa rộng, nói cho cùng thì người sống vẫn không đặc sắc được bằng người chết.

Người người đều là như vậy mà sống, cũng không phải đều sẽ như vậy mà chết đi.

Cố Phi đem Tưởng Thừa đẩy vào phòng nhỏ của tiệm, lại xoay tay lại đóng cửa tiệm, hôm nay là mẹ cậu trông tiệm, có điều bây giờ không có ai ở đây, không biết là đang đi xem náo nhiệt, hay là hẹn hò với tiểu tình nhân rồi.

Cố Phi đóng xong cửa tiệm vừa xoay người lại, Tưởng Thừa đã từ trong phòng nhỏ xông ra, chạy tới sân sau.

Lúc Cố Phi cùng đi theo tới, Tưởng Thừa đã vào trong nhà vệ sinh, chống tay trên tường nôn tới trời đất mù mịt, cách ở hai mét cậu cũng có thể thấy được tay đang chống tường của Tưởng Thừa đang run rẩy.

Cậu trở lại vào trong tiệm lấy theo hai chai nước trở lại nhà vệ sinh, Tưởng Thừa vẫn còn đang nôn, nhưng đã nôn không ra được thứ gì, chỉ không ngừng mà cố nôn ra.

Cậu yên lặng đứng phía sau Tưởng Thừa, cứ thế đợi cho tới khi Tưởng Thừa ngừng đi hành động nôn mửa rồi, mới mở miệng nói một câu: "Uống nước không?"

Tưởng Thừa không nói, vươn tay ra phía sau.

Cố Phi mở nắp chai nước ra, đặt vào trong tay Tưởng Thừa.

"Ra ngoài đợi tôi" – Tưởng Thừa ngửa đầu trút vào mấy ngụm nước thì nhả ra ngoài – "Tôi không sao."

"Còn một chai, tôi để đây nhé." – Cố Phi vặn nhẹ nắp chai nước còn lại, đặt ở kế bên ao.

"Ừm." – Tưởng Thừa tiếp tục ngửa đầu trút nước xuống.

Cố Phi trở lại trong sân, đứng đờ người ra một hồi lâu thì châm lên một điếu thuốc ngậm vào.

Hút được khoảng chừng nửa điếu, cậu mới cảm thấy bình tĩnh lại được chút ít, vô luận Lý Bảo Quốc là loại người như thế nào, cũng vô luận ông ta đã làm ra loại chuyện như thế nào, cuối cùng Lý Bảo Quốc với phương thức này mà kết thúc cuộc đời của bản thân, đối với tất cả mọi người bao gồm cả những người thích xem náo nhiệt nhưng không thích chuyện lớn kia mà nói, đều là một chấn động trong một khoảng thời gian dài khó mà tiêu hóa được.

Tới lúc này Cố Phi mới lại lần nữa cảm thấy được đau đớn nóng rát ở xương quai xanh.

Không biết đau đớn trong đùi của Tưởng Thừa có trở lại hay không, khi nãy nhìn Tưởng Thừa nôn ra cũng là tách chân ra mà đứng… Đương nhiên, bình thường cũng không có người sẽ khép hai chân lại khi ói…

Cố Phi không hiểu tại sao lại có chút muốn cười, ngậm điếu thuốc ngửa đầu lên cười không ra tiếng một lúc lâu mới dừng lại.

Hút xong một điếu thuốc, Tưởng Thừa từ trong nhà vệ sinh đi ra, bước chân có chút lung lay, nhưng thần sắc trên mặt lại rất bình tĩnh.

"Tốt hơn một chút chưa?" – Cố Phi hỏi.

“Nước trong túi mật đều ói ra ngoài” – Tưởng Thừa cau mày, khom lưng nhấn nhấn vào trong bụng – “Khó chịu.”

“Vào phòng nằm một chút?” – Cố Phi lại hỏi.

“Không thể nằm” – Tưởng Thừa thẳng người dậy, đi vào trong cửa tiệm, dùng chân móc qua một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống – “Tôi bây giờ chính là muốn cứ co người ngồi như vậy.”

“Vậy thì co người.” – Cố Phi cũng lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi tới trước mặt cậu.

Tưởng Thừa chống cùi chỏ vào đầu gối đờ người ra một hồi lâu: “Lý Bảo Quốc nhảy lầu rồi đúng không?”

“… Đúng vậy.” – Cố Phi do dự mấy giây mới trả lời.

Tưởng Thừa không lên tiếng, vươn tay ra để tới trước mặt Cố Phi.

“Muốn uống nước?” – Cố Phi nhìn tay cậu, hỏi xong lại vươn tay ra khẩy khẩy trong lòng bàn tay cậu – “Hay là muốn ăn chút gì?”

“Thuốc lá” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua Cố Phi – “Ăn ý đâu?”

“Sợ tới mất phương hướng rồi.” – Cố Phi từ trong túi lấy thuốc lá ra, rút ra một điếu và bật lửa lên cùng một thể, đặt vào trong tay cậu.

“Lý Bảo Quốc nhảy lầu rồi à.” – Tưởng Thừa châm thuốc, mạnh mẽ hút vào mấy ngụm, nhìn đầu thuốc sáng rực.

“Đúng.” – Cố Phi nhìn cậu.

“Tôi… có chút khó chịu.” – Tưởng Thừa cau mày cắn cắn môi.

“Đừng nói cậu” – Cố Phi thở dài – “Tôi cũng rất không thoải mái.”

“Cậu nói xem” – Tưởng Thừa nâng mắt lên nhìn Cố Phi – “Lúc tôi đi, ông ta có phải đã nhìn thấy?”

Cố Phi không nói chuyện, đối mặt với Tưởng Thừa bình tĩnh một cách dị thường, cậu đột nhiên có chút không dám tùy tiện tiếp lời.

“Tôi nói tôi không bao giờ muốn nghe thấy bất cứ tin tức gì từ ông ấy” – Tưởng Thừa nói – “Ông ấy có phải đã nghe thấy rồi không?”

“Thừa ca” – Cố Phi xê dịch ghế tới phía trước – “Chuyện này không liên quan tới cậu.”

“Ừm, tôi biết” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Tôi biết, nhưng phản ứng đầu tiên của tôi vẫn là những thứ này, có phải hành động nào đó của tôi, lời nói nào đó của tôi…”

“Không phải, đều không phải.” – Cố Phi cắt ngang lời cậu.

“Cậu biết không” – Tưởng Thừa dừng lại một lúc, nhíu mày – “Có những lúc con người chính là như vậy, tôi nói ra những lời này, tôi hỏi cậu nhiều như vậy, chẳng qua chỉ là muốn có người nói với tôi rằng hậu quả này không phải là do tôi tạo ra, muốn đem bản thân mình từ trong một màn tai họa kéo ra ngoài.”

“Như vậy không giống” – Cố Phi nhìn cậu – “Bản thân cậu rất rõ, không cần người khác tới nói với cậu, bản thân cậu rất rõ chuyện này không phải bởi vì cậu.”

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi chăm chú, rất lâu sau mới khe khẽ cười: “Đúng nha.”

“Ăn chút đồ” – Cố Phi nói – “Hay là ngủ một giấc, cậu chọn cái nào?”

“Trước tiên ăn chút đồ sau đó ngủ một giấc” – Tưởng Thừa nói – “Chỗ cậu có mỳ ăn liền phải không, nấu cho tôi một bát.”

“Được, thêm trứng gà vào không?” – Cố Phi hỏi.

“Thêm vào một quả.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi đứng dậy lấy mỳ ăn liền đi vào trong nhà bếp, bình thường lúc cậu ăn mỳ ăn liền chính là ngâm mỳ vào nước sôi, hết chuyện, có lúc lười còn sẽ trực tiệp gặm.

Nhưng Tưởng Thừa hiện tại có kêu cậu chạy qua nhà của Chín Ngày mua bánh nhân thịt, cậu cũng sẽ làm theo.

Nấu nước, bỏ mỳ vào, bỏ trứng gà vào, nấu được một hồi rồi cậu lại có chút không chắc chắn, đứng tới bên cửa hỏi: “Trứng gà cậu muốn chín toàn bộ hay không chín hết hay là đánh nát?”

Tưởng Thừa ngồi trên ghế nhỏ vẫn là tư thế khi nãy, không trả lời cậu, dường như không nghe thấy cậu nói gì.

Cố Phi đợi mấy giây: “Vậy chín toàn bộ đi.”

Lúc xoay người đi vào trong nhà bếp, giọng của Tưởng Thừa mới chậm rì rì truyền tới: “Trứng không chín hết.”

Cố Phi chạy lại vào nhà bếp, cầm lấy đũa đâm đâm vào trứng gà, phát hiện ra mặc dù chưa chín hết toàn bộ, nhưng cũng không còn là trứng lòng đào nữa, chỉ có thể bỏ một quả khác vào, cẩn thận mà nhìn chăm chú, nấu xong một quả trứng lòng đào.

Quả trứng chín toàn bộ đó Tưởng Thừa không ăn, cậu có thể ăn sạch.

Cậu trở về trong cửa tiệm, mở bàn xếp ra, đặt mỳ đã nấu xong tới trước mặt Tưởng Thừa, đang định đi lấy đôi đũa ăn quả trứng chín toàn bộ kia, Tưởng Thừa đã lấy đũa lên, đem quả chín toàn bộ kia tách làm đôi rồi nhìn nhìn, sau đó gắp nửa miếng bỏ vào miệng.

“… Cậu không phải muốn ăn trứng chưa chín hết sao?” – Cố Phi ngây người.

“Tôi nói vậy sao?” – Tưởng Thừa vừa ăn vừa nhìn thoáng qua Cố Phi – “Tôi từ trước tới nay không ăn trứng chưa chín hết, như cứt lỏng vậy.”

Cố Phi vốn dĩ nghĩ hay là mình ăn quả trứng chưa chín hết đi, vừa nghe xong câu này thì lập tức từ bỏ, ngồi xuống ở bên bàn.

“Cậu không ăn một chút sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tôi không đói.” – Cố Phi nói.

“Ồ.” – Tưởng Thừa vừa nói vừa chầm chậm ăn, trước tiên ăn hết nửa trái chín hết, sau đó cũng không hề ăn mỳ mà ăn hết luôn quả trứng chưa chín hết kia.

“… Cậu không phải nói như cứt lỏng sao?” – Cố Phi có chút cạn lời.

“Tôi nói vậy sao?” – Tưởng Thừa đặt bát tới trước mặt cậu – “Hình như là có nói, tôi giúp cậu ăn hết cứt rồi, cậu ăn mỳ đi.”

“Đệt” – Cố Phi cười lên – “Cậu không ăn nữa?”

“Vốn cũng không muốn ăn” – Tưởng Thừa bóp bóp mi tâm – “Tôi chỉ muốn nghe thấy cậu bận rộn một chút, trong lòng tôi có thể yên tâm một chút.”

"Vậy cậu nhìn tôi ăn mỳ có thể càng yên tâm hơn đúng không?" – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cố Phi cúi đầu bắt đầu ăn mỳ, mùi vị cũng rất không tồi.

71. Chương 71

Một bát mỳ Cố Phi ăn thấy không tư không vị, lúc đầu nói muốn tới nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt, bây giờ cũng đi không được, mỳ ăn liền này so với bánh nhân thịt heo, nó rõ là cực kỳ vô vị.

Nhất là nhấc mắt một cái liền có thể nhìn thấy Tưởng Thừa đực người ra ngồi ở đối diện mình, mỳ này liền trở nên vô vị hơn.

Cố Phi có chút lo lắng, tình trạng của Tưởng Thừa bây giờ, nhìn thật không giống là thật sự bình tĩnh sau khi hòa hoãn lại mà là hoàn toàn vẫn còn hoảng hốt chưa tỉnh.

Tối hôm nay, cậu không muốn để Tưởng Thừa ở lại một mình, nhưng mà bây giờ lại không dám tùy tiện mở miệng nói Tưởng Thừa lưu lại hoặc là mình đến chỗ của Tưởng Thừa qua đêm, chung quy sợ một câu nói nào đó, một chút gì đó, liền khiến Tưởng Thừa bộc phát.

Ăn mỳ xong, cậu cầm bát đi rửa, khi trở lại trong cửa tiệm, Tưởng Thừa còn ngồi ở chỗ đó không động đậy.

Cậu đi qua đem cái bàn dọn qua một bên, đứng ở bên cạnh Tưởng Thừa.

"Gian phòng kia của xưởng thép" – Tưởng Thừa qua rất lâu mới hỏi một câu – "Tối hôm nay có người ở không?"

"Không có." – Cố Phi trả lời.

"Cùng tôi đi tới đó ở lại một đêm đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi không muốn ở chỗ quen thuộc qua đêm."

"Được." – Cố Phi gật đầu.

Nhưng đứng một lúc, Tưởng Thừa cũng không nhúc nhích, Cố Phi cũng không giục cậu, đi tới phía sau quầy thu ngân ngồi xuống, mở điện thoại di động lên.

Trong vòng bạn bè, thời gian này đã bùng nổ tối đa, nói là bên này có người nhảy lầu, mỗi một người có

đang nghe ngóng, có nói đến có cái mũi, có con mắt dường như rớt ở phía dưới với ông ta.

Cố Phi thoát khỏi vòng bạn bè đang muốn chơi game để bình tĩnh lại đầu óc, Vương Húc gửi một tin nhắn tới.

– Nghe nói người nhảy lầu là ở con phố bên cạnh các cậu?

Cố Phi không trả lời.

Vương Húc gửi một tin tới.

– Có người nói là cha của Tưởng Thừa, cậu ta có phải vẫn ở con đường bên cạnh nhà cậu hay không?

Cố Phi nhíu nhíu mày, hàng xóm láng giềng truyền miệng, ở trong thời đại này do cộng thêm đủ loại phương tiện truyền tin lập tức mà trở nên nhanh chóng kinh khủng, khiến người ta sợ hãi.

– Việc này ngày mai nếu có người mù quáng truyền đi, tôi liền tìm cậu tính sổ

– Tôi cũng không mù quáng truyền đi nha, tôi đây không phải là ngay đầu tiên tìm cậu hỏi sao, tôi cũng không có hỏi Tưởng Thừa

– Dù sao nếu tôi nghe có người nói, tôi liền tìm cậu

– Mịa kiếp! Được được được, tôi đi cảnh cáo một chút, được chưa

Cố Phi không để ý tới cậu ta, tắt điện thoại di động, lúc này Yêu tiêu trừ cũng không còn muốn chơi.

"Mấy giờ rồi?" – Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Hơn tám giờ, tám giờ hai mươi sáu" – Cố Phi liếc mắt nhìn cậu ta – "Cậu…"

"Ngồi một lát nữa đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi hiện tại không biết tại sao, chỉ là không muốn động, chỉ muốn ngây ra trong chốc lát như thế này."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng, một lần nữa cầm điện thoại di động lên, mở Yêu tiêu trừ ra.

Trạng thái Tưởng Thừa lúc này, cậu hiểu rất rõ, không muốn động, không chỉ là thân thể không muốn động, đầu óc cũng không muốn động, cứ cuộn người vào như vậy, ngẩn ra, trống rỗng, chỉ là hình như bất

luận một chút động tĩnh gì đều sẽ khiến cho bản thân kéo trở về trong hiện thực, những sợ hãi phải đối mặt đó, đủ loại rối rắm cùng hoảng hốt, cứ thừa cơ theo nhất cử nhất động rất nhỏ của bản thân, giống như thủy triều dâng lên.

Trong khoảng thời gian đó, nhìn thấy cha cậu chết trong dòng sông, cậu không biết có bao nhiêu buổi tối cứ ngồi sững người trôi qua như vậy.

Tưởng Thừa cho dù ngồi ở trên ghế nhỏ đó đến một ngày một đêm, cậu cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Chỉ là rõ ràng toàn bộ việc này, Tưởng Thừa đều không đáng phải đối mặt, phải trải qua, phải gánh vác, lại không hiểu ra sao cả mà bị đưa trở về nơi này.

Tưởng Thừa nghĩ muốn rời khỏi, cho dù cậu ta sinh ra ở nơi này, cha mẹ cậu ta đều mang đặc trưng của nơi này, cậu ta vẫn như cũ không thuộc về nơi này, Cố Phi có lúc sẽ sợ, sợ Tưởng Thừa sẽ chìm xuống.

Cũng may phần “”Kiêu ngạo“” trong xương tủy của Tưởng Thừa vẫn luôn chống đỡ cậu ta, bất kể ở trong hoàn cảnh thế nào, cậu ta đều đứng vững.

Trên tường trong tiệm nhà Cố Phi có một cái đồng hồ nhỏ, mỗi lần qua một giờ mới, kim giờ chạy tới phía trước một vạch, đều có thể nghe thấy khe khẽ ken két một tiếng.

Sau khi vang lên tiếng thứ ba, Tưởng Thừa biết đã 11 giờ rồi.

Cậu rất buồn ngủ, vô cùng buồn ngủ, cảm giác mình nhắm mắt một cái liền có thể ngủ luôn, mà nhắm mắt lại thật rồi, đôi mắt vẫn luôn nhắm lại cũng đều đã đau nhức, nhưng vẫn ngủ không được.

Loại trạng thái này rất đày đọa người.

Cảnh Lý Bảo Quốc phi thân nhảy xuống lầu, cậu không có nhìn thấy, nhưng mà âm thanh lúc rơi xuống đất, chỉ có giày kia quét trước mắt, lại giống như giấc mộng xóa đi không sạch, nửa rõ ràng nửa mơ hồ mà không ngừng lay động ở trước mắt, trong hốt hoảng, đến nỗi cậu có chút không phân rõ đó là giấc mộng, hay là đã thực sự trải qua.

Trời rất nóng, buổi chiều lúc xăm mình, cậu còn ra mồ hôi, lúc này lại cảm thấy tay phát lạnh, cả người đều phát lạnh, từng trận da gà nổi lên khó chịu.

Chỗ duy nhất còn nóng bỏng là đôi mắt của cậu, như là một loại lửa đốt phát bỏng, chẳng hề có kích động rơi nước mắt, cho dù sau khi cậu đến nơi này, tuyến lệ có chút khai thông, nhưng cậu rất hiểu rõ bản thân sẽ không vì cái chết của Lý Bảo Quốc mà rơi nước mắt, giữa cậu và Lý Bảo Quốc không có phần tình cảm đó, chỉ là đôi mắt phát nóng, e là lại tiếp tục nóng tiếp nữa, cậu sẽ phải đau đầu, cậu không thể không dùng tay ấn suốt vào đôi mắt, khiến bản thân dễ chịu một chút.

Cuối cùng cậu thở dài một hơi đứng lên, lúc quay đầu qua nhìn về phía Cố Phi, Cố Phi cũng đã đứng lên, đem điện thoại di động ngừng gạt, bỏ vào trong túi.

"Màn này qua không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Qua rồi." – Cố Phi nói.

"Xạo lìn" – Tưởng Thừa nói – "Tôi vẫn không nghe thấy âm thanh qua màn, đều là thua, màn này còn chưa chơi xong."

Cố Phi cười lên: "Lỗ tai thật tốt, tôi đã điều chỉnh âm lượng đến một nấc."

"Đưa cho tôi" – Tưởng Thừa chìa tay – "Tôi chơi thử."

Cố Phi lấy điện thoại di động ra đưa cho cậu, trên màn hình quả nhiên là màn đó chưa vượt qua, có điều là mặc dù số nước còn lại chỉ có 7 nước, nhưng mà có hy vọng, cậu cúi đầu nhìn màn hình: ""Đi thôi, đến phòng nhỏ.""

Khi Cố Phi kéo cửa của cửa tiệm ra thì liếc nhìn bên ngoài một chút, đèn đường đã sáng, cửa hiệu trên phố đều đóng cửa rồi, cả một con phố không có người lạnh lẽo vắng lặng, ồn ào ầm ĩ trước đó đã bị màn đêm xóa sạch.

Trong phút chốc này, cậu có một loại cảm giác kỳ dị, chuyện đáng sợ như vậy, chuyện kinh hoàng như thế, chuyện khiến mấy người của con phố đều hành động điên cuồng la hét, chỉ mấy tiếng đồng hồ mà thôi, hết thảy đều đã tan biến không thấy nữa.

Tất cả đều đã biến thành món ăn cao cấp được nhai đi nhai lại từng khúc dưới ánh đèn sáng lên ở từng hộ gia đình lúc này, lại qua vài tháng nữa, qua vài năm, liền giống như Cố Phi giết cha ruột, biến thành một đoạn truyền thuyết phố phường kiểu tam sao thất bản.

Thật kỳ diệu và đáng sợ.

Tưởng Thừa cúi đầu dán mắt vào hình ảnh trò chơi trên màn hình điện thoại, góc nhìn khép lại, trạng thái như vậy có thể khiến bản thân như là một cái lòng đỏ trứng gà bị vỏ trứng bao bọc vào.

Cố Phi cùng cậu sóng đôi đi đến xưởng thép bên kia, một cánh tay ở trên lưng phía sau cậu đang nhẹ nhàng đẩy, khi có chướng ngại vật sẽ hơi hơi dẫn dắt một chút, cậu liền có thể theo lực đạo này tránh hòn đá, viên gạch và trở ngại ở trên mặt đất.

Cho đến khi Cố Phi mở cửa phòng nhỏ của xưởng thép kia, cậu ngồi xuống trên ghế sô pha, mới thả lỏng thở ra một hơi, nhấc mắt lên nhìn nhìn chung quanh, cầm trò chơi đã qua hai màn xong đưa cho Cố Phi.

“Cừ thật nha” – Cố Phi nói – “Tôi cần phải thay đổi nickname gọi là Phía sau tôi có người.”

“Thay đổi đi.” – Tưởng Thừa dựa vào sô pha bật cười.

Nệm và vải bố lót trên ghế sô pha này trước đó đều đổi thành chất liệu vải mịn, mát mẻ không dính da, rất thoải mái, cậu lại bắt đầu cảm thấy điên cuồng mệt rã rời.

“Cậu trước tiên… đứng dậy” – Cố Phi quay ghế sô pha định kéo ghế sô pha ra gác lại bằng phẳng – “Cả tôi và cậu cùng nhau nằm như thế, ghế sô pha này liền phải rã ra rồi.”

Tưởng Thừa đứng lên, chậm rãi đi tới phía trước hai bước, nghĩ nghĩ liền thở dài: “Cần phải tắm lại nữa, ít nhất là bàn chải đánh răng gì gì đó.”

“Có” – Cố Phi đem ghế sô pha kéo ra, thả lưng dựa vào – “Cậu xem thử cái hộp nhỏ trong nhà vệ sinh, Lý Viêm chắc để bàn chải đánh răng ở bên trong, khăn mặt dùng một lần gì gì đó, đánh một chút đi, dù sao chân kia của cậu cũng không thể dính nước.”

Tưởng Thừa vào nhà vệ sinh nhìn thử, trong nhà vệ sinh cái gì cũng không có, mà trong góc đang để một cái hộp nhựa, đồ đạc còn rất đầy đủ, có điều là trên bao bì khăn mặt và đồ dùng đánh răng một lần đều in tên đủ loại tiệm rượu.

“”Cậu ta từ đâu có nhiều đồ của cửa tiệm như vậy¿‘” – Tưởng Thừa vừa đánh răng vừa đi ra ngoài nhà vệ sinh hỏi một câu.

“Mẹ cậu ta chính là làm cái này, đều là còn dư trong nhà, ngày trước cầm tới, trời lạnh vẫn luôn không có ai dùng” – Cố Phi nói – “Một đám người đều không chú trọng.”

Tưởng Thừa cười cười.

Chỉ cùng Cố Phi nói chuyện phiếm mấy câu, nội dung không có gì như vậy, là cách duy nhất trước mắt cậu có thể làm, có thể xoa dịu nỗi buồn, cũng sẽ không dẫn tới phiền muộn gì.

Hai người tùy tiện súc miệng sửa soạn một chút, nằm lên sô pha, sau đó tắt đèn, trong phòng liền chỉ còn ánh trăng bên ngoài xuyên vào, vừa tối vừa sáng, do bên ngoài cửa sổ không có treo màn cửa, mang đến một loại cảm giác không tên không chân thật.

Tưởng Thừa trở mình một cái, đối diện với mặt nghiêng của Cố Phi.

“Muốn ôm sao?” – Cố Phi quay mặt qua hỏi một câu.

“Biến” – Tưởng Thừa nói – “Nóng.”

“Vậy cứ thế này đi” – Cố Phi nắm lấy tay của cậu – “Ngủ sớm một chút, ngày mai lên lớp.”

“Ngủ ngon.” – Tưởng Thừa nói.

“Ngủ ngon.” – Cố Phi miết miết lòng bàn tay của cậu.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, ngón tay của Cố Phi vẫn luôn miết từng cái rất nhịp nhàng ở trong lòng bàn tay của cậu, mặc dù Tưởng Thừa cảm thấy kiểu này giống với biện pháp dỗ trẻ con, có chút buồn cười, nhưng mà như thế này lại cảm thấy an ổn chân thật.

Chẳng qua là Cố Phi ngủ sớm hơn so với cậu, tốc độ của ngón tay trở nên chậm từng chút một, sau đó ngừng hẳn, Tưởng Thừa cười cười, nghe thấy hô hấp đều đặn của Cố Phi thả từ từ, theo nhịp điệu hít thở của cậu ta, trong chốc lát không bao lâu cũng ngủ mất.

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Cố Phi đã rời giường, Tưởng Thừa nghe thấy được hương vị của mỳ thịt bò.

“Tỉnh rồi?” – Cố Phi ở phía sau hỏi một câu.

“Ừm.” – Tưởng Thừa quay đầu qua, nhìn thấy hai chén mỳ thịt bò được đóng gói lại đặt trên bàn nhỏ sứt mẻ ở bên cạnh ghế sô pha, cậu ngồi dậy, xoa xoa mặt.

Một đêm ngủ đủ, trái lại không có giật mình tỉnh giấc, nhưng mà lại nằm mơ không dứt, cho đến lúc cậu bây giờ tỉnh lại, đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua, hoàn toàn không có một quá trình nghĩ tới đồng thời kinh hoàng lại thích ứng lần nữa.

Lý Bảo Quốc chết rồi, trước mắt của ba đứa con ông ta cùng với rất nhiều khuôn mặt của láng giềng mà từ trên tầng thượng nhảy xuống, kết liễu rồi không biết rốt cuộc cả đời có ý nghĩa hay không.

Trong giấc mơ cả một đêm này của cậu đều lập lòe cảnh tượng như vậy, bây giờ tỉnh lại, cảnh tượng càng trở nên rõ rệt một chút mà thôi.

“Không có ai gọi điện thoại tới cho tôi” – Tưởng Thừa lấy điện thoại di động qua nhìn một chút – “Chuyện của Lý Bảo Quốc… Có cần tôi tham gia xử lý không?”

“Khi muốn lấy tiền, Lý Huy sẽ tìm cậu” – Cố Phi nói – “Còn có lúc phân chia tài sản.”

“Lý Bảo Quốc có tài sản sao?” – Tưởng Thừa lơ đễnh quẹt quẹt trên điện thoại di động.

“Không biết” – Cố Phi cầm bàn chải đánh răng nặn kem đánh răng xong đưa đến trước mặt – “”Ít nhiều có chút chứ, nói không chừng có mấy nghìn đồng tiền.“”

“”Ông ta nếu như thật có thể có mấy nghìn đồng tiền, cũng sẽ không đòi tiền khắp nơi đi“” – Tưởng Thừa cầm lấy bàn chải đánh răng đút vào trong miệng – “”Song cũng không quan trọng, ông ta có một trăm vạn đối với tôi cũng không liên quan, tôi một đồng cũng sẽ không muốn.“”

“Phí mai táng thì đưa một chút, cái khác thì khỏi cần quan tâm đến.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, từ từ đánh răng.

Thông thường cha đẻ chết rồi, thế nào cũng được phép xin nghỉ mấy ngày, Tưởng Thừa lại không biết mình có cái gì cần thiết xin nghỉ phép, xin nghỉ rồi thì nên làm chút gì.

Lúc đi vào cổng trường học, vừa vặn chạm mặt với Lão Từ đứng ở cửa, tuần này đoán chừng là thầy ấy trực nhật.

“Chào Từ Tổng.” – Tưởng Thừa chào thầy ấy.

“Tưởng Thừa à… Chào buổi sáng” – Lão Từ hình như là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói – “Vào đi, vào học cho tốt.”

“Chào Từ Tổng.” – Cố Phi đi theo ở phía sau cũng chào một tiếng.

“Đứa trẻ ngoan! Ngày hôm nay không đến muộn!” – Lão Từ rất cao hứng vỗ vỗ vai của cậu – “Lát nữa lên lớp có thể nghe thầy cô giảng bài một chút thì càng tốt!”

“Ôi.” – Cố Phi đáp một tiếng.

Khi Tưởng Thừa đi tới phòng học trên lầu, không biết có phải hơi nhạy cảm hay không, cậu có thể cảm giác được ánh mắt bốn phía, nhưng mà không nghe thấy bàn tán, dĩ nhiên, theo trạng thái ngày thường của cậu, cũng sẽ không có người đến hỏi, mặc dù có thoáng không dễ chịu, song như vậy rất tốt, khiến cho thần kinh căng thẳng của cậu hơi thả lỏng một chút.

“Tưởng Thừa” – Vào tới phòng học mới vừa ngồi xuống, Vương Húc đã đẩy Chu Kính một cái, đặt mông ngồi xuống – “Buổi trưa tới nhà tôi ăn bánh nhân thịt? Tôi nói mẹ tôi để lại thịt lừa.”

“Hả?” – Tưởng Thừa sững ra.

“Có đi hay không hả?” – Vương Húc hỏi – “Các cậu lâu lắm không đi ăn rồi, chủ nhật tuần trước mẹ tôi

còn hỏi, cho rằng tôi lại làm mất lòng bạn học nữa."

"Đi" – Tưởng Thừa cười lên – "Có canh thịt cừu không?"

"Nhất định phải có chứ, bánh nhân thịt và canh thịt cừu đều lo đủ" – Vương Húc nói – "Vậy nói xong rồi nhé, buổi trưa cùng nhau đi."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, lại liếc nhìn Cố Phi.

"Đại Phi chắc chắn cũng đi" – Vương Húc đứng lên, đi về chỗ ngồi của mình – "Cậu đi rồi, cậu ta còn có thể không đi sao."

"Đệt" – Cố Phi nhìn bóng lưng của Vương Húc, cực kỳ nhỏ giọng mà nói – "Tôi thật muốn nói tôi không đi đấy."

Tưởng Thừa cười lên, cúi đầu dựa vào bàn gõ nhịp hồi lâu: ""Vậy cậu đừng đi."

"Làm sao có thể" – Cố Phi thở dài – "Cậu cũng đi rồi, tôi hiện tại chính là mua một tặng một, gói chặt một bó ấy."

"Thế..." – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta – "Tôi nói cùng nhau chơi một trận bóng với Hà Châu, cậu liền không mua một tặng một như vậy?"

"Cái đó không giống nhau." – Cố Phi nói.

Cái đó không giống nhau, có cái gì không giống nhau, Tưởng Thừa không rõ ràng lắm, nhưng mà cũng không tâm tình hỏi kỹ.

Tay Cố Phi đưa tới trước mặt cậu, ở trên bàn cậu để xuống một viên kẹo sữa.

"Chỉ một viên hả?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Chỉ còn một viên này thôi, tôi lấy từ trong miệng xuống đấy" – Cố Phi lục lọi túi – "Túi áo khoác mùa đông có vẻ lớn hơn nhiều, bây giờ tổng cộng cũng chỉ có thể để đến mười viên, hôm qua còn quên không bỏ vào."

"Vậy nếu như hôm nay Nhị Miểu lại đòi cậu kẹo thì sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Lát nữa ra căn tin mua cho nó một cây kẹo que là được, loại năm hào đó." – Cố Phi nói.

“Chăm sóc tốt thật.” –Tưởng Thừa cười lên, cầm kẹo sữa qua lột ra bỏ vào trong miệng.

“Con bé chính là thích trong miệng có kẹo vừa cứng vừa ngọt, mùi vị ngon hay không, không quan trọng” – Cố Phi lấy điện thoại di động ra, vuốt mở ra nhược trí Yêu tiêu trừ – “Đệt, Lý Viêm có phải là mời luyện dùm hay không?”

“Một cái trò chơi bằng tay nhược trí, mời luyện dùm cái rắm.” – Tưởng Thừa nói.

“Cậu ta thế nào lại vượt qua trước tôi rồi, hôm qua không phải chỉ kém một màn đuổi kịp cậu ta sao?” – Cố Phi không phục lắm – “Buổi trưa làm cho tôi đuổi kịp cậu ta nhé?”

“Gọi ca.” – Tưởng Thừa nói.

“Thừa Thừa ca ca” – Cố Phi khẽ nói – “Giúp tôi đuổi theo nhé.”

“Được rồi.” – Tưởng Thừa cười gật gật đầu.

Mặc dù vẫn luôn cảm thấy bản thân phải không bị ảnh hưởng gì, Lý Bảo Quốc và mình không có tình cảm bao nhiêu, bất kể từ phương diện nào mà nói, cái chết của ông ấy, mình cũng không nên có cảm xúc gì quá khó chịu.

Nhưng thực tế chứng minh, Tưởng Thừa nhắm mắt nằm sấp trên bàn, thực tế chứng minh hoàn toàn không hề như thế, Lý Bảo Quốc dùng một loại cách thức chấm dứt mạng sống đối với bất kỳ ai mà nói đều sẽ lưu lại ám ảnh vĩnh viễn, loại kích thích này không thể chỉ dùng một câu ‘Tôi với ông chẳng có liên quan nhiều lắm, cho nên tôi liền có thể yên tâm không sao cả’ mà qua được.

Tưởng Thừa không hề đau buồn, cũng không hề thống khổ, mà cả một buổi sáng, cảm xúc của cậu đều giảm sút, lúc Lão Lỗ lên lớp rống đến vôi tường trên trần nhà đều chấn động rớt xuống, lúc cả lớp cười ầm lên, cậu ngay cả mắt cũng lười mở ra.

Loại trạng thái này rất đáng sợ, đối với tất cả sự việc đều không xốc lên trạng thái hoạt bát được.

Cậu chính là sợ nhất loại trạng thái mà cảm xúc rơi vào khe sâu, một khi mất khống chế, thì sẽ càng không thể cứu vãn, thời gian dài muốn hăng hái trở lại đều rất khó khăn.

Một tiết cuối cùng vẫn là giờ dạy của Lão Lỗ, cậu dùng trọn thời gian một tiết học trong tiếng rống của Lão Lỗ để bản thân điều chỉnh tâm tình, không ngừng cổ động cho chính mình.

Lúc chuông tan học vang lên, cậu không nằm sấp trên bàn nữa, thẳng lưng dậy dựa vào lưng ghế hít sâu vài hơi, chậm rãi thở ra.

Không có gì ghê gớm cả, từ ngày đó bắt đầu tới nơi này, nhiều người và sự việc như thế, cậu cảm thấy khó chịu, hiện tại không phải từng vụ từng vụ giải quyết rồi sao, không có gì ghê gớm cả, tiềm năng của con người là bản thân không cách nào biết trước được, chỉ cần bắt đầu đi xử lý, đi giải quyết, thì không có gì ghê gớm cả.

Cậu tiếp tục hít thở sâu, mới vừa hít vào một hơi chuẩn bị thở ra, Vương Húc đi qua đập một cái lên bàn của cậu: ""Đi đi đi¡""

Tưởng Thừa xém chút nữa một hơi nén từ trong mắt phun ra, ho sặc sụa cả buổi: ""Tôi đệt.""

Lúc đi ra cổng trường, Tưởng Thừa cảm thấy tâm tình của mình ít nhất biểu hiện ở bên ngoài có lẽ tốt lên không ít, khi di động vang lên, cậu mặc dù trong lòng siết chặt một trận, nhưng vẫn có thể bình tĩnh mà cầm ra nhận cuộc gọi số lạ này.

Số điện thoại thì cậu không lưu lại, nhưng mà dùng dấu răng cũng có thể đoán được, cuộc gọi này là Lý Huy gọi tới, lúc cậu nhận cuộc gọi tới thậm chí còn muốn nói cảm ơn anh không gọi cho tôi trong giờ học.

"Tưởng Thừa" – Giọng Lý Huy có chút khàn khàn, nhưng vẫn hung hăng như trước, giống như Tưởng Thừa thiếu nợ tiền của hắn, cái giọng điệu này, ít nhất cũng phải là mười ngàn – "Mày thật nhàn nhã ha, ba chết rồi, mày ngay cả tới cũng không tới một lần? Cũng không tới liếc mắt một cái?"

"Nói đề tài chính." – Tưởng Thừa cũng lạnh giọng.

"Ơ! Đề tài chính đúng không! Đi thẳng vào vấn đề đúng không! Dù sao mày cùng cái nhà này cũng không có quan hệ gì, không cần biết đến cái khác đúng không!" – Lý Huy nói liên tiếp.

"Không nói tôi cúp." – Tưởng Thừa không tiếp lời của hắn.

""Mày ít giở trò ngang ngược với tao¡"" – Lý Huy nổi nóng – ""Mày có phải cho là lần trước mày với tao đánh nhau, tao không đánh trả là sợ mày phải không? Mày có tin hôm nay tao tìm người chỉnh chết mày không¿'"

"Tôi đã hỏi anh tìm tôi có chuyện gì, nếu anh không nói, tôi liền cúp, anh sau này lại muốn nói, tôi cũng sẽ không nghe" – Tưởng Thừa vẫn lạnh giọng – "Tôi chờ anh tìm người chỉnh chết tôi, nếu như anh chỉnh chết tôi không được, thì chờ tôi chỉnh anh."

"Tao đệt! Con mẹ nó mày…" – Lý Huy đoán chừng là bỗng chốc không biết nói cái gì, nội dung tiếp theo một câu cũng không có, tất cả đều là chửi đổng, tập hợp lại một chút có thể đạt đến một bài văn tám trăm chữ.

Tưởng Thừa nghe học hỏi một chút sau đó chuẩn bị cúp điện thoại, giọng của Lý Huy bên kia nhỏ dần, truyền đến một giọng nữ: "Tưởng Thừa hả? Chị là chị dâu em, em đừng nghe anh của em nói bậy, anh ấy

tâm tình không tốt đấy."

Chị dâu? Tưởng Thừa đối với chị dâu này hoàn toàn không có ấn tượng, thế là chỉ đáp một tiếng.

"Là như thế này, ba của em qua đời rồi, mọi người đều rất buồn, còn em… Chúng ta cũng có thể hiểu được, thế nhưng chuyện bây giờ một đống, chỗ dùng tiền cũng một đống, em cái gì cũng không lo… Cái này không thể nào nói nổi đi?" – Chị dâu nói.

"Chị dâu" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi đang kéo Vương Húc đi theo ở phía trước, bước chân chậm lại – "Tôi trước tiên nói một điều, tôi là một học sinh, tôi không có việc làm, không có nguồn thu nhập, bình thường trong nhà ai cần chi tiền, đều sẽ không đòi một người còn đang học cấp 3 mà phải không, việc thế này cũng không thể nào nói nổi."

"Ôi lời này ư, không thể nói như vậy…" – Chị dâu vừa nghe, có chút lúng túng mà hơi cuống lên.

"Tôi vẫn nói như vậy" – Tưởng Thừa ngắt lời chị ta – "Tôi có thể đưa tiền, ba ngàn, lúc trước muốn đưa cho Lý Bảo Quốc nhưng mà chưa kịp cho, bây giờ có thể dùng trên hậu sự của ông ấy, nhưng mà chị phải viết biên nhận cho tôi, thu được bao nhiêu tiền viết rõ ràng, dùng chỗ nào tôi không quan tâm, nhưng tôi chỉ đưa cho một lần này thôi, nhiều hơn không có."

"Ba ngàn hả…" – Chị dâu do dự, đoán chừng là cảm thấy ít.

"Lý Bảo Quốc có tài sản hay không, có bao nhiêu, với tôi đều không quan trọng, giống như thế, tôi cũng sẽ không hỏi" – Tưởng Thừa nói – "Nhưng mà tôi để lời này ở đây, ai cũng đừng tới tìm tôi rầy rà nữa, tôi quậy lên các người không chắc có thể chịu nổi đâu, biên nhận chuẩn bị xong thì đến trường học của tôi, gọi điện cho tôi."

Tưởng Thừa nói xong, cũng không đợi bên kia trả lời, liền cúp điện thoại.

Trong giây lát thả điện thoại di động lại vào trong túi, cậu từ từ thở ra một hơi thật dài.

Đằng trước, Cố Phi cũng vừa nhận điện thoại đang nói gì đó, quay đầu lại nhìn thấy Tưởng Thừa bên này gọi điện thoại xong rồi, cậu ta chỉ chỉ Vương Húc, quay người đi lại tới trước mặt Tưởng Thừa.

"Không phải chứ" – Vương Húc rất khó chịu mà đứng tại chỗ – "Hai cậu có chuyện gì có thể ăn xong lại nói được không hả, tôi mẹ nó mời khách một lần, lại bị các cậu gạt qua một bên, thói đời gì đây hả!"

"Hả?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

"Tôi phải hỏi trước cậu ta một chút, việc này tôi không bảo đảm cậu ta có thể đồng ý, không phải… Mẫu môi kiểu này không phải đều tìm con gái sao? Chị mời một chàng trai trưởng thành đi bôi đầy môi đỏ chụp

hình… Em biết tốt xấu, chủ yếu là cậu ta lớn lên không giống con gái giống như Lý Viêm, cậu ta thì… Được được được em hỏi thử trước." – Cố Phi cúp điện thoại, nhìn Tưởng Thừa.

"Mẫu môi là cái trò gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Chính là, trưng bày một ít bộ sản phẩm dưỡng môi và son môi gì đó" – Cố Phi nhỏ giọng nói – "Bạn của Đinh Trúc Tâm, xem qua ảnh của cậu, cảm thấy miệng của cậu… rất đẹp."

"Tôi đệt?" – Tưởng Thừa sửng sốt, dán mắt vào đôi môi của Cố Phi.

Môi của mình có hình dạng gì, cậu không để ý tới lắm, thông thường đứng trước gương thưởng thức khuôn mặt đẹp trai soái khí của mình đều là nhìn tổng thể… Nhưng mà môi của Cố Phi trái lại cậu luôn cảm thấy rất gợi cảm, mỗi lần nhìn thấy đều muốn hôn một cái hoặc là liếm tới, nếu không chính là cắn một cái…

Không biết có phải là vừa mới thả lời hung hãn xong với Lý Huy bên kia hay không, tâm tình cậu lúc này có chút lơ đễnh, lúc nhìn chằm chằm vào môi của Cố Phi cũng không nghe thấy cậu ta còn nói cái gì nữa, trong đầu toàn là nội dung có thể quay số 110*. (số cảnh sát)

Chú Cảnh sát! Chính là người này! Chính là tôi!

"Lúc sinh nhật, tôi muốn chơi lớn." – Tưởng Thừa nói.

"Ý của bên kia chính là muốn đánh vào thị giác, nhưng mà nếu như cậu không muốn…" – Cố Phi nói chưa dứt lời đã ngẩn ra – "Cái gì?"

"Không có gì" – Tưởng Thừa nói – "Mẫu môi sao? Nếu là cậu chụp thì mẫu cái rắm đều được."

"Cái gì?" – Cố Phi lần thứ hai sửng sốt.

"Ồ, không phải mẫu cái rắm, là mẫu mông." – Tưởng Thừa nói.

72. Chương 72

Cố Phi nói là mẫu môi, Tưởng Thừa cảm thấy rất bất ngờ, Đinh Trúc Tâm và bạn của chị ta cơ hồ đều là bệnh thần kinh, thiết kế của Đinh Trúc Tâm như đồng phục ăn mày, hình ảnh phối hợp phảng phất khí cách ngầu lòi rất cao, cậu nhìn qua những bức ảnh đã qua chỉnh sửa, đủ loại câu cú bí hiểm hoặc thanh thuần, mà bạn của chị ta lại muốn tìm một người con trai tô son chụp hình…

Có điều dường như tiền thù lao cũng không hề ít, một lính mới hoàn toàn chưa có kinh nghiệm như cậu mà

nói, đi chụp hình mấy ngày dường như còn có thể bù lại hơn phân nửa số tiền đã và sắp đưa cho Lý Bảo Quốc.

Tưởng Thừa không quan tâm có tô son hay không, dù gì thì ngay cả bộ đồ người nguyên thủy điên cuồng cậu cũng đã mặc qua, dù gì cậu cũng là một soái ca có nhan sắc, có thân hình cho nên không phải sợ hãi chi những thứ trang phục, trang điểm bệnh thần kinh kia, cậu cho rằng bản thân đi chụp hình tô son cũng sẽ không khó coi đến mức nào được.

"Tôi vốn nghĩ lùi thời gian tới kỳ nghỉ hè" – Cố Phi nói – "Nhưng mà bọn họ đang cần khá gấp không thể đợi, tôi thấy thời gian đã định của bọn họ là trước kỳ thi cuối kỳ một tuần, sẽ ảnh hưởng không?"

"Sẽ không." – Tưởng Thừa nói.

"Còn thời gian ôn tập của cậu thì sao?" – Cố Phi hỏi.

"Thời gian rảnh rỗi lặt vặt cộng thêm ngủ trễ hơn một tiếng" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua Cố Phi – "Học một chút đi học sinh cá biệt."

"Thời gian rảnh rỗi lặt vặt đó tôi nhiều nhất dùng để ngủ." – Cố Phi cười cười.

Sau khi qua nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt xong, tất cả cơ hồ như trở về lại trạng thái ban đầu.

Thông thường mà nói, Tưởng Thừa đối với những chuyện gây khốn nhiễu bản thân nhưng lại giải quyết không được, có hai phương thức xử lý, một là không ngừng mà suy nghĩ, không ngừng mà nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới tận cùng, nghĩ tới nó mất đi cả uy lực ban đầu, tới khi nghĩ lại cũng sẽ chỉ còn lại cảm giác chết lặng, chẳng hạn như sự khẳng định cơ hồ mãi mãi cũng không thể nhận được kia, sau khi quen rồi chính là không còn cảm giác gì nữa, một phương thức khác chính là chôn vào trong lòng, không bao giờ chạm đến nữa, tận lực mà lảng tránh, trong một vài thời điểm nào đó sẽ thật sự mà quên mất, thí dụ như những chỉ trích mãi mãi cũng không có bến bờ yên tĩnh kia.

Chuyện của Lý Bảo Quốc, Tưởng Thừa dùng phương thức thứ hai, loại kết cục quá mức thảm thiết này không thích hợp để nghĩ, để tái hiện lại, cậu chôn vùi những thứ này lại trong lòng mình, cố gắng không bao giờ chạm đến nữa.

Lý Huy cũng không thông báo bất kỳ tin tức gì cho cậu, mấy ngày sau, lúc Lý Huy và chị dâu cầm theo một biên nhận ba ngàn tệ (10,117,505 VND) tới trường học tìm cậu để lấy tiền thậm chí còn không nói cho cậu biết thời gian hỏa tang của Lý Bảo Quốc.

"Đợi để tôi xem đã" – Tưởng Thừa đứng ở cổng trường học, cầm tờ biên lai tỉ mỉ mà nhìn, phân biệt ra một đống chữ viết như phân chó, cũng may cậu đối mặt với chữ viết của bản thân lâu ngày khá là có kinh nghiệm, sau khi xem xong rồi cậu từ trong túi lấy ra một hộp mực đóng dấu, đây là do cậu mượn được lần trước tới phòng làm việc của Lão Từ – "Nhấn giấu tay, nhấn ngay trên tên của anh."

"Mày có xong chưa hả!" – Lý Huy nổi lửa – "Nhấn giấu tay cái con mẹ nó! Mẹ nó có ba ngàn tệ mày tưởng là ba trăm vạn sao!"

"Ừ, chỉ có ba ngàn tệ thôi hai người cũng cần phải cùng nhau tới lấy sao" – Tưởng Thừa cười lạnh một tiếng – "Nhấn hay không, không có giấu tay tôi sẽ không đưa tiền, ngày nào đó anh xoay mặt nói chữ là tôi giả ra, tôi nói lý ở đâu được."

Lý Huy trừng hai mắt lên liền muốn sáp lại phía trước, phía sau đã truyền đến tiếng bạo hống của Vương Húc: "Càm ràm cái gì! Xong chuyện chưa! Có cần anh em ra giúp đỡ không!"

Trong cổng trường có mấy người đang đứng, Cố Phi, Vương Húc, còn có Lư Hiểu Bân và Quách Húc, trong những người này chỉ mỗi mình Cố Phi là biết đang xảy ra chuyện gì, Vương Húc biết được đại khái, Lư Hiểu Bân và Quách Húc thì do Vương Húc gọi tới để giữ mã bề ngoài, mấy người vừa bày ra bản mặt ngang tàng qua bên đó, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể lật đổ cổng trường mà quất lộn, bảo vệ ở cửa cũng đã có chút căng thẳng, Lý Huy nhìn thấy thì tự nhiên cũng không còn lên tiếng nữa.

"Đệt." – Lý Huy giựt qua mực đóng dấu, dùng ngón cái đè vào, nhấn ở trên biên nhận.

"Được rồi" – Tưởng Thừa nhìn qua dấu vân tay, cũng rất là rõ ràng, từ trong túi lấy ra một phong thư đưa cho Lý Huy – "Chút đỉnh."

Lý Huy nén lại lửa giận mà mở phong thư ra nhìn, cũng không thèm đếm, đen mặt mà xoay người rời khỏi.

Tưởng Thừa nhìn bóng lưng của hai người họ, chậm rãi thở ra một hơi thật dài.

Lúc xoay người đi vào trường học, Cố Phi cong lên khóe miệng cười với cậu, cậu cũng cong lên một chút khóe miệng của mình.

Sau khi nhẹ nhõm rồi lại có chút thẫn thờ, Lý Huy đối với cái chết của Lý Bảo Quốc cơ hồ không có bất kỳ cảm giác gì, thậm chí lúc nhận tiền còn mười phần phấn khích, đây rốt cuộc là loại tâm tính gì, cậu quả thực không thể hiểu nổi.

Việc của Lý Bảo Quốc kết thúc xong rồi, dường như tất cả cũng đều kết thúc, Tưởng Thừa chôn việc này vào trong lòng, kể cả Phan Trí cũng không nói, nếu như sau này Phan Trí không nhắc đến người này, cậu đoán chừng cũng sẽ mãi mãi không chủ động nói đến.

Sinh sinh tử tử, nghĩ lại cũng cảm thấy thật thần kỳ.

Một người cứ thế mà tiêu biến mất, từ một loại đề tài câu chuyện, biến thành một loại đề tài câu chuyện khác, đi ra khỏi mấy con đường xưởng thép này rồi, có lẽ cũng không ai biết đến có một con người như thế từng tồn tại, cũng không ai biết được người này là như thế mà rời khỏi.

Ông ta sống thế nào, chết thế nào, đều chỉ tồn tại trong ký ức xa xôi ít tới đáng thương của một vài người nào đó.

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy bản thân nhỏ bé tới phát sợ, cậu từ đâu đến, sinh hoạt thế nào, đã vật lộn như thế nào, từng nỗ lực như thế nào, cuối cùng muốn đi đến đâu, cũng giống như vậy, chỉ là một câu chuyện không ai biết tới.

Chỉ mỗi bản thân biết, là đi lên, hay là đi xuống, đều chỉ có bản thân.

Lão Từ như gà mẹ, khi qua một tuần rồi mới tìm cậu nói chuyện, chủ đề lại không phải là Lý Bảo Quốc, mà là còn một tuần nữa thôi sẽ đến kỳ thi cuối kỳ.

Tưởng Thừa nhìn Lão Từ, đột nhiên cảm thấy tình thương của vị đại thúc này đã có sự nâng cao một cách kỳ lạ.

"Ôn tập như thế nào rồi?" – Lão Từ vừa hỏi, vừa đưa cho cậu túi văn kiện giấy dai – "Đây là chút đề thi thầy tìm cho em, em có thời gian thì làm thử một chút?"

"Vâng" – Tưởng Thừa nhận lấy túi văn kiện – "Cũng rất được, tuần này có hai buổi chiều em phải xin nghỉ phép… Nói trước với thầy một tiếng."

"Xin nghỉ phép?" – Lão Từ nhìn cậu – "Có chuyện gì?"

"Là… chuyện riêng." – Tưởng Thừa nói, em phải đi tô son kiếm tiền đó Từ Tổng.

"Có thể nói cho thầy một chút được không?" – Lão Từ hỏi.

"Không thể." – Tưởng Thừa rất dứt khoát mà cự tuyệt.

"Em đứa trẻ này" – Lão Từ thở dài, trầm tư một lúc lại rất thân thiết mà cười hỏi – "Em có vấn đề về tiền bạc sao? Thầy có thể ứng cho em một ít…"

"Không, không cần, em không khó khăn" – Tưởng Thừa cấp tốc nói – "không cần phiền thầy cô, trường học và quốc gia."

"Đúng là đứa trẻ tốt" – Lão Từ nói, lại nghĩ nghĩ – "Vậy thì lớp ta làm quyên góp…"

"Từ Tổng!" – Tưởng Thừa cảm thấy tình thương này của Lão Từ ngay cả tán dương trong lòng một chút cũng không được, cậu tương đối thành khẩn mà nhìn Lão Từ, ngay cả nước mắt cũng sắp chảy ra đầy mặt – "Em thật sự không thiếu tiền, em có tiền, thật sự, ngàn vạn lần! Ngàn vạn lần! không cần thay em lo

lắng những chuyện này, em xin thầy đó."

"Được được được" – Lão Từ gật gật đầu, gật đầu xong xuôi lại bổ sung thêm một câu – "Em có khó khăn gì thì nhất định phải nói với thầy."

"Em sẽ nói mà." – Tưởng Thừa cũng gắng sức mà gật gật đầu.

Lão Từ không lại truy hỏi nguyên nhân xin nghỉ của Tưởng Thừa nữa, có điều thời gian nghỉ phép thầy ấy đã phê chuẩn, chỉ là...

Tưởng Thừa ngồi trong taxi, nhìn qua Cố Phi ở bên cạnh: "Cậu xin nghỉ phép chưa hay là trốn học?"

"Trốn học" – Cố Phi đang cuối đầu chơi nhược chí Yêu tiêu trừ – "Tôi mà xin phép thì Lão Từ làm sao đồng ý."

"Như vậy thầy ấy biết hai chúng ta đi cùng nhau phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Cậu sợ thầy ấy biết sao?" – Cố Phi nói – "Không sao, cậu ngày mai không phải buổi chiều mới xin nghỉ sao, tôi ngày mai nguyên ngày không đi là được rồi."

"Đệt" – Tưởng Thừa chau mày – "Tôi không phải sợ thầy ấy biết chúng ta đi cùng nhau, tôi là sợ thầy ấy biết rồi lại đi tìm cậu nghe ngóng."

"Biết rồi" – Cố Phi cười cười, chân nhẹ nhàng đụng đụng chân cậu – "Tôi có một trăm kiểu trả lời."

Tưởng Thừa thở dài: "Vậy sáng mai cậu đừng trốn học."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu

Tưởng Thừa không lại nói nữa, trong khóe mắt nhìn gò má của Cố Phi, cậu muốn nói chút gì đó, lại cảm thấy như không có gì để nói, loại trạng thái từ đầu đến cuối tách biệt với những người trong trường và cùng trang lứa của Cố Phi khiến cậu cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng lại thật sự không nghĩ ra là cái gì không đúng.

Cậu muốn Cố Phi giống như tất cả những bạn học khác, nhưng đây rõ ràng là không có khả năng, cậu mong muốn những người ở bên cạnh nhìn vào Cố Phi không phải chỉ là một học sinh cá biệt hay sinh sự thích trốn học, nhưng Cố Phi cơ hồ lại không có hứng thú khiến người khác nhìn thấy điểm sáng của chính mình.

Cảm giác hai đầu như thế này khiến cậu luôn cảm thấy rất bất an.

Cậu vươn tay ra phía sau lưng Cố Phi, nhéo nhéo eo cậu ta.

Người bạn muốn tìm con trai làm mẫu môi của Đinh Trúc Tâm là một chị trung niên beo béo, nhưng mặc dù béo, khí chất trái lại rất không tệ, đeo mắt kính vào còn rất ưu nhã, vừa nhìn qua không hề giống kiểu người sẽ tranh đoạt kim sức và xuất ngoại khiêu vũ ở quảng trường.

"Mấy nhóc nam bây giờ" – Chị béo quan sát cậu một chút – "Đúng là hết người này đẹp đến người khác đẹp, lúc chị còn trẻ quả thực một người cũng không gặp được, bây giờ trái lại có thể nhìn được rồi."

"Cảm ơn chị." – Tưởng Thừa nói.

"Vất vả cho em rồi" – Chị béo nói – "Các em làm việc đi, chị ra ngoài đi vòng vòng một tí… Cố Phi, vất vả cho em rồi."

"Không vất vả." – Cố Phi vừa lắp ống kính vừa đáp lại.

"Hôm nào mời em giúp chụp một bộ, như thế nào?" – Chị béo hỏi.

"Không." – Cố Phi nói.

"Haizz, trả lời thế này, lời chị cũng không nói tiếp được nữa rồi" – Chị béo cười – "Được rồi, các em làm đi, chị đi đây."

Chị béo đi rồi, phòng chụp ảnh chỉ còn lại một nhà thiết kế và một thợ trang điểm, nhìn qua Cố Phi đều rất quen thuộc, cô gái thợ trang điểm một lát còn phụ tá cho việc chụp ảnh của Cố Phi.

"Không phải là tô son sao" – Tưởng Thừa dựa ở trên ghế, cảm giác thợ trang điểm một tầng lại một tầng bôi trét trên mặt mình – "Tại sao lại bôi trên mặt dày như vậy."

"Cũng không thể chỉ chụp một tấm môi không" – Thợ trang điểm cười nói – "Thật ra chụp hình trang phục cũng không cần trang điểm kỹ như vậy, nhưng đây là đặc tả chính diện, cậu kiên nhẫn một chút nhé."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp, vươn dài chân ra, nhắm mắt lại.

Vốn nghĩ sẽ bôi phấn trắng lên mặt xong, sau đó quét lên chút son là xong chuyện, kết quả phấn đã bôi lên nửa ngày trời, bôi phấn xong lại dày vò ở trên mí mắt, Tưởng Thừa vốn dĩ bởi vì mấy ngày nay ôn tập cho kỳ thi cuối kỳ mà rất buồn ngủ, mí mắt lại bị chà lên chà xuống, nước mắt cũng sắp rơi ra.

"Mắt cậu rất đẹp đó" – Thợ trang điểm nói – "Mắt rũ so với những người đặc biệt làm ra còn đẹp hơn nhiều."

“Mắt rũ là gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Chính là mắt chó ấy.” – Thợ trang điểm cười.

“… Mắt chó là cái gì?” – Tưởng Thừa rất mờ mịt.

“Mắt cậu ta cũng không tính là mắt chó hoàn toàn, nhìn qua rất ngầu rất hư, nhưng không lệch vẻ dễ thương” – Nhà thiết kế ở kế bên nói – “Rất có phong cách.”

“Cũng đúng” – Thợ trang điểm gật gật đầu – “Mắt của cậu tôi cũng không cần đặc biệt vẽ nữa.”

Tưởng Thừa xua tan đi những câu hỏi liên tục xuất hiện ở trong đầu, bởi vì thợ trang điểm bắt đầu vẽ đường mắt cho cậu, cậu quả thực có hơi chịu không nổi: “Đợi đã đợi đã…”

“Không thoải mái?” – Thợ trang điểm dừng lại.

“Tôi bây giờ có thể lập tức đi quay một vỡ kịch khóc” – Tưởng Thừa xoay đầu đi, nhìn Cố Phi – “Đưa cho tôi tờ giấy?”

Cố Phi nãy giờ ngồi ở một bên dọc máy ảnh, tiến trình của Tưởng Thừa ở bên đó trang điểm cậu không quá chú ý, lúc này Tưởng Thừa đột ngột quay mặt tới, cậu vừa vươn tay đưa khăn giấy, vừa nhìn lướt qua mặt Tưởng Thừa, tay cầm máy ảnh xém chút nữa làm rơi cả máy xuống đất.

Nói thật thì cảm giác Tưởng Thừa trang điểm rất xa lạ, mặc dù trên miệng vẫn chưa được xử lý, nhưng cảm giác đôi mắt nổi bật lên này có chút hút lấy tầm nhìn của cậu.

Trang điểm mắt rất đậm, bình thường trên đường thấy kiểu trang điểm thế này, đừng nói là con trai, là một cô gái đi nữa, cậu cũng có chút chịu không nổi, nhưng lúc nhìn vào Tưởng Thừa lại không hề có cảm giác như vậy.

Có lẽ do kính lọc của bản thân đối với bạn trai rất mạnh, lúc cậu nhìn Tưởng Thừa như thế này, nhịp tim mạnh mẽ gia tăng tốc độ, sau khi Tưởng Thừa nhận lấy tờ khăn giấy xong, cậu đi rót cho mình một ly nước, uống ực vào mấy ngụm, đem trái tim nuốt trở vào.

Thợ trang điểm tiếp tục trang điểm cho Tưởng Thừa, cậu không còn tâm tình để tiếp tục dọc máy ảnh nữa, cầm lấy máy ảnh chăm chú ngắm vào mặt Tưởng Thừa.

Thợ trang điểm này Tưởng Thừa đã biết được một thời gian rất dài, bình thường chụp ảnh cho người khác thường xuyên sẽ gặp phải, một cô gái kiêm chức xuất hiện trên đài truyền hình, trình độ trang điểm rất cao.

Cô ta trang điểm cho người khác Cố Phi cũng không cảm thấy nổi bật như vậy, lúc trang điểm cho Tưởng Thừa cậu mới chú ý tới, tất cả những ưu điểm trên ngũ quan của Tưởng Thừa đều được cô ta tỉ mỉ phô bày ra, đôi mắt, sống mũi, đường nét khuôn mặt.

Còn có đôi môi.

Môi của Tưởng Thừa bình thường trông… cũng như vậy đi, có điều bây giờ chỉ vừa mới tô nền, cậu cũng đã thấy ra được nét đẹp.

"Sao, lần này chụp hậu trường sao?" – Thợ trang điểm dừng lại động tác trên tay, nhìn vào máy ảnh của Cố Phi.

"Ừm" – Cố Phi đáp, vẫn nhìn vào Tưởng Thừa trong ống kính – "Tôi tự lưu."

"Đừng chụp lung tung" – Tưởng Thừa mở một con mắt nhìn cậu – "Còn chưa làm xong…"

Cố Phi nhấn vào nút chụp, dáng vẻ Tưởng Thừa chỉ mở một con mắt rất gợi cảm.

"Ông nội cậu" – Tưởng Thừa mắng một cậu, dừng một chút lại hỏi – "Như thế nào?"

"Nhớ không rõ nữa." – Cố Phi nói.

"Cái gì nhớ không rõ nữa." – Tưởng Thừa ngây ra.

"Ông nội tôi như thế nào." – Cố Phi nói.

"… Đệt" – Tưởng Thừa mắng một câu – "Tôi hỏi cậu tôi như thế nào!"

Thợ trang điểm cầm cây cọ nhỏ cười một hồi lâu cũng không dừng lại được.

"Đẹp vô cùng." – Cố Phi chân chính trả lời.

Chỉ trang điểm môi thôi, bởi vì phải phối hợp với chỉnh thế, dùng hết một tiếng đồng hồ mới làm xong xuôi, thợ trang điểm còn nói như vậy đã là nhanh chóng rồi, Tưởng Thừa cũng không biết có nên tin hay không.

"Được rồi" – Thợ trang điểm cuối cùng dùng cây cọ quẹt lên mặt Tưởng Thừa như là quét nhà rồi đứng dậy – "Có thể bắt đầu chụp."

“Thật tuyệt” – Nhà thiết kế nhìn chăm chú vào mặt Tưởng Thừa một hồi lâu – “Chính là cảm giác này.”

“Tôi soi gương một chút được không?” – Tưởng Thừa hỏi.

Nhà thiết kế tránh ra phía trước gương, Tưởng Thừa nãy giờ không hề chú ý nhìn tới gương bên đó, lúc này đột nhiên nhìn qua, nhất thời bị giật mình.

“Tôi đệt!” – Cậu xoay người qua nhìn ba con người ở trước mặt, cảm thấy biểu cảm của bản thân chắc chắn là cả mặt kinh hoàng vạn trạng – “Cái thứ gì vậy!”

“Có phải không quen không” – Nhà thiết kế cười nói – “Rất đẹp nhưng không nữ tính, chính là kiểu gợi cảm đó của đàn ông.”

Tưởng Thừa không thật sự có thể hiểu được đàn ông tô môi đậm đậm nhạt nhạt là trạng thái như thế nào, có điều nhìn lướt qua Cố Phi, Cố Phi dựng lên ngón cái cho cậu, cậu đột nhiên lại an tâm trở lại.

Mặc dù cậu cảm thấy bản thân cho dù có bị vẽ thành một đống cứt trứng lòng đào, Cố Phi cũng sẽ dựng lên ngón cái cho cậu, nhưng sự khẳng định đến từ nơi Cố Phi, vẫn là khiến cậu buông xuống sự lo lắng.

“Bắt đầu đi” – Tưởng Thừa nói – “Xong chuyện rồi tôi còn phải… làm bài ôn tập.”

Câu nói này có lẽ là khiến cho thợ trang điểm và nhà thiết kế có chút khó mà tưởng tượng được, cậu đứng tới trước ánh đèn, hai cô ta mới cùng nhau đáp lại một tiếng: “Ồ!”

Cố Phi cảm thấy năng lực nguyên sơ trong cơ thể của bản thân đang sống lại, cậu đã chụp soái ca không ít, mẫu cái rắm cũng từng chụp qua, nhưng lúc nhìn vào mặt Tưởng Thừa, dục vọng sâu trong nội tâm mới từng chút chui ra, một chút lại một chút theo mạch máu dưới da bắt đầu trải dài ra.

Kách kách.

Khuôn mặt có chút nâng lên.

Kách kách.

Mang theo khóe miệng khinh thường.

Kách kách.

Ánh mắt miệt thị.

Kách kách.

Nụ cười lạnh kiêu ngạo của Tưởng Thừa.

Tiếng máy ảnh vang lên như là tiết tấu của dục vọng, mỗi một tấm kiểu mặt của Tưởng Thừa, đều đẩy cậu tới gần nhà vệ sinh thêm một bước.

Chụp một bộ xong, lúc chuẩn bị thay trang điểm môi, Cố Phi buông máy ảnh xuống, xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Vừa vào trong, tay chống tường đối diện với máng tiểu còn chưa bắt đầu tự lãnh tĩnh lại, cậu đã nghe thấy có tiếng bước chân, tiếp đến là một bóng người đi vào.

"Cậu là vào để xử lý bằng tay" – Tưởng Thừa ôm cánh tay dựa ở bên cửa, giọng rất thấp mà nói – "Hay là tới để hạ cờ?"

"Đệt" – Cố Phi nghiêng mặt qua dòm cậu – "Cậu là tới để xem náo nhiệt, hay là tới để giúp đỡ?"

"Phải là xem náo nhiệt chứ." – Tưởng Thừa híp mắt lại, rất vui vẻ mà cười lên.

"Có chút nhân tính không vậy?" – Cố Phi đi tới đẩy cậu tới trên tường.

"Vị thiếu niên này" – Ngón tay của Tưởng Thừa dựng ở dưới cằm Cố Phi – "Bây giờ cậu hôn tôi một chút người bên ngoài đều sẽ biết được."

Cố Phi nghĩ nghĩ, cúi đầu hôn vào gáy của cậu.

"Tôi cảnh cáo cậu" – Tưởng Thừa ôm ôm cậu ta – "Cậu dám cắn, tôi dám quất cậu."

Cố Phi cười, nâng đầu lên: "Vị thiếu niên này, toàn thân trên dưới đều là điểm sơ hở còn dám tới khiêu khích sao?"

"Tôi chỉ là tới an ủi cậu một chút." – Tưởng Thừa cười.

"Thừa ca" – Cố Phi đè thấp giọng – "Tôi hỏi cậu một chuyện."

"Ừm?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Cậu nói sinh nhật chơi lớn một bữa” – Cố Phi nhìn cậu – “Là bao lớn?”

73. Chương 73

Tôi thượng cậu lớn thế đó.

Hoặc là cậu thượng tôi lớn thế đó.

Bàn luận về sự phát triển hiểu biết tình dục của thanh thiếu niên sau khi tăng trưởng.

Chặt đứt tà niệm trong đầu.

Học tập cho giỏi, mỗi ngày tiến về phía trước.

Xin hỏi, cấm dục dài hạn phải chăng ảnh hưởng tới thân thể trưởng thành.

…

Đóng lại / Mở đạn mạc ra.

(*đạn mạc: những dòng comment chạy qua video)

Đóng lại.

“Cậu cảm thấy lớn bao nhiêu?” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

“Chỗ nào?” – Cố Phi rũ mắt xuống nhìn phía dưới của cậu lướt qua một cái – “Xấp xỉ với tôi nhỉ.”

“Cậu bớt phóng túng một chút.” – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Cố Phi cười cười lui ra hai bước, quay người trở về trước bồn tiểu, kéo mở khóa kéo ra: “Cùng nhau sao?”

“Tôi nói không phải chớ” – Tưởng Thừa đi qua cùng cậu đứng song song, hai người cùng nhau quay mặt hướng về phía tường – “Cậu trước đây chụp nhiều soái ca mỹ nữ như vậy…”

“Không có.” – Cố Phi trả lời ngay.

“Không có cái gì, cậu muốn nói rằng cậu chụp album ”ăn ngó sen“* sao.” Tưởng Thừa nói.

(* – Chī ǒu (ăn ngó sen), phát âm giống – Chǒu (xấu xí), chữ này là ngôn ngữ mạng của Trung Quốc)

“Tôi không có trong lúc chụp cho người khác…” – Cố Phi liếc nhìn cửa nhà vệ sinh bên kia – “Mà cứng.”

“Đệt, tôi làm sao không tin như vậy nhỉ, cậu chỉ chụp tôi, chụp một lần…” – Tưởng Thừa cũng nhìn bên kia liếc một cái – “Thì phải cứng một lần, công lực này làm sao cũng phải thuộc về đẳng cấp ngồi xe buýt chen chúc một chút cũng kéo cờ được nha.”

Cố Phi hướng về tường cười rộ lên một lúc: “”Tôi không phải loại người đó, tôi chỉ cần mục tiêu đặc biệt, chẳng hạn như bạn trai tôi.“”

“”Cậu to tiếng thêm chút nữa đi chứ“” – Tưởng Thừa tiểu còn chưa tiểu xong đã kéo khóa kéo lên, lừ mắt nhìn cậu ta – “”Có phải tuyến tiền liệt của ngài có bệnh hay không, đứng như thế nửa ngày không tiểu ra được.“”

“Vốn dĩ tôi chính là không phải định đi tiểu” – Cố Phi nói – “Chỉ thuận tiện tiểu chút, chờ mềm không được sao.”

“…Đối thoại giữa tôi với cậu chẳng tiếp tục nổi nữa rồi.” – Tưởng Thừa vặn khóa vòi nước rửa tay.

“Không cần chờ tôi, cậu cần đổi kiểu trang điểm, đi chuẩn bị đi.” – Cố Phi nói.

“Tôi cũng không nói sẽ chờ cậu.” – Tưởng Thừa nhìn cậu một chút, quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Lúc Cố Phi đi ra khỏi nhà vệ sinh, đối diện gương soi nhắc nhở mình một chút, bây giờ là đang làm việc, chuyện không biết xấu hổ phải có mức độ, nếu không ảnh hưởng tốc độ kiếm tiền thì không tốt.

Tưởng Thừa nửa dựa ở trên ghế, đang bị thợ trang điểm lăn qua lăn lại trên mặt cậu, uể oải mà nói: “”Không phải chỉ thay đổi son môi thôi sao, thế nào cả mắt cũng phải làm lại lần nữa chứ…“”

“”Cảm giác không giống nhau dĩ nhiên phải trang điểm không giống nhau đấy.“” – Thợ trang điểm cười giải thích.

“Haizzz…” – Tưởng Thừa thở dài.

Cố Phi đem nguồn sáng điều chỉnh một chút, cầm camera đứng tới bên cạnh Tưởng Thừa.

“Lại chụp bậy tôi quất cậu.” – Tưởng Thừa nhắm hai mắt nói.

“Hả?” – Cố Phi từ trong ống kính nhìn cậu – “Lại có thể biết tôi ở đây?”

“Nói thừa, có một trận gió nhẹ thổi qua.” – Tưởng Thừa nói.

“Còn nhớ ngày hôm qua, mùa hè ấy, trong phút chốc gió nhẹ thổi qua…” – Cố Phi hát một câu, ấn nút chụp.

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“Không chụp cậu” – Cố Phi nói – “Tôi chụp Ny Ny.”

“Ny Ny?” – Tưởng Thừa mở hé mắt.

“Tôi” – Chuyên gia trang điểm nở nụ cười – “Cậu ta có khi sẽ giúp tôi chụp ít hình công việc, tôi dùng úp lên vòng bạn bè.”

“Tại sao không chụp tôi?” – Tưởng Thừa mở trừng mắt ra, nhìn Cố Phi.

“… Chụp đây.” – Cố Phi hướng về cậu lại nhấn nút chụp xuống.

Bộ son môi thứ hai là màu đỏ tươi, Tưởng Thừa trước khi chụp ảnh, quay đầu liếc mắt nhìn gương, lại sững ra lần nữa: “Trời ơi, cái quỷ gì thế này?”

“Số màu này là mới nhất của chúng tôi” – Nhà thiết kế cười – “Lạnh lùng mà gợi cảm, còn có một chút mị hoặc.”

“Tôi nói không phải chó” – Tưởng Thừa thở dài – “Những khái niệm còn có chút văn án này mọi người nói, không tính để người ta hiểu rõ thì phải, dù sao thì tùy tôi tự mình tìm cảm giác đi, tôi quả là nghe không hiểu.”

Mấy người đều cười lên, Ny Ny chỉ chỉ Cố Phi: “Cậu ta hiểu.”

“Cậu hiểu không?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Tôi gần như có thể đoán ra” – Cố Phi giơ camera lên đối diện với cậu – “Mặt hướng phía bên phải chút… bên phải cần thêm chút ánh sáng…”

Ny Ny lập tức đi qua điều chỉnh nguồn sáng một chút.

"Nhìn tôi, đừng nhìn ống kính" – Cố Phi nói – "Ngón tay đặt gần dưới cằm đi, tìm tư thế chính cậu thoải mái."

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, mặt nghiêng về phía trái – "Nhìn chỗ nào?"

Cố Phi thả thấp giọng: "Nhìn dấu răng của cậu."

Tưởng Thừa ngẩn người, tiếp đó liền cong khóe miệng lên cười, hướng tới chỗ xương quai xanh của cậu ta lướt qua một cái, Cố Phi nhanh chóng ấn nút chụp xuống.

Khuôn mặt của Tưởng Thừa cùng đường nét bộ mặt, đặc biệt thích hợp tương phản ánh sáng và bóng tối, lập thể rõ ràng, lại không mất nhu hòa, màu đỏ nổi bật giữa trắng đen càng bắt mắt, có loại cảm giác thần bí.

Ngón tay cũng rất đẹp, ngón tay của Tưởng Thừa theo yêu cầu của cậu đang ở cằm gần miệng tìm tư thế đặt xuống thích hợp, nhưng Cố Phi chẳng hề đợi cậu cuối cùng chọn tư thế ổn định mới chụp, ngón tay di chuyển, ngón tay dựa sát, ngón tay rời khỏi, cậu đều luôn ấn nút chụp.

"Đem son môi bôi bừa đi." – Sau khi chụp một loạt, nhà thiết kế nói một câu.

"Làm sao… bôi?" – Tưởng Thừa không hiểu rõ.

"Chính là ngón tay ấn lên trên môi" – Nhà thiết kế ở trên miệng của mình làm mẫu thử chút – "Đi xuống hoặc là kéo qua bên một chút…"

Tưởng Thừa nhìn chị ta, mấy giây sau nghiêng đầu ra cười rộ lên, cười cả buổi cũng không dừng lại được, Cố Phi liền ấn nút chụp lia lịa.

"Đừng cười" – Nhà thiết kế bị cậu làm cho phải cười theo – "Chính là ý này, cậu hiểu chứ? Đừng làm thành tên ngốc giống như tôi là được."

"Hiểu rồi" – Tưởng Thừa cười gật gật đầu – "Thực ra chị cũng không phải ngốc lắm."

"Tôi có thể khấu trừ phí chụp cậu không?" – Nhà thiết kế nói.

"Đừng" – Tưởng Thừa nói – "Chị rất đẹp."

Tưởng Thừa tiếp thu ý kiến của nhà thiết kế, kỳ thực đây cũng không phải hình tượng gì đặc biệt có sáng tạo cả, phàm là muốn trong tấm hình có thể phô trương cá tính, có hơn nửa sẽ sử dụng đến son môi chà loạn ra.

Chỉ có điều lúc Tưởng Thừa dùng ngón trỏ khẽ vạch ra ở trên môi dưới kéo xuống một cái, Cố Phi vẫn cảm thấy Tưởng Thừa trong ống kính với những thứ yêu diễm lẳng lơ ấy có soái khí hoàn toàn không giống nhau, thật ra mà nói, chẳng hề có sự quyến rũ mà nhà thiết kế yêu cầu, trái lại đều là hiện ra ngang tàng.

Tưởng Thừa khí chất trời sinh, bất luận ăn mặc cái dạng gì, trang điểm mặt kiểu nào đều không áp chế được, trong sắc đỏ tươi hỗn loạn vẫn hung hăng càn quấy như cũ, trong ánh mắt vẫn bất kham như cũ.

"Lại sử dụng mu bàn tay quệt thử một cái đi." – Nhà thiết kế nói, trong giọng nói có thể nghe ra được cho dù cảm giác không giống với yêu cầu mong muốn của chị ấy, nhưng vẫn rất hài lòng.

"Mu bàn tay?" – Tưởng Thừa nhìn nhìn mu bàn tay của mình, chần chừ một chút, nhấc tay rất tự nhiên mà quệt một cái trên miệng.

Cố Phi cảm thấy cảm hứng của Tưởng Thừa làm cái động tác này có lẽ chính là từ những người thô lỗ ăn cơm xong không có giấy chùi miệng, dùng tay chùi một cái, nhưng mà mấy tấm hình được chụp dưới trạng thái tay nửa rời nửa không, không ngờ lại soái khí.

"Chụp cả người đi" – Nhà thiết kế nói – "Kiểu chó giữ cửa là được."

"Cái gì chó?" – Tưởng Thừa lần thứ hai sững lại.

"Bộ quần áo này được không?" – Cố Phi hỏi, ngày hôm nay chụp đặc tả chân dung, cho nên trên người Tưởng Thừa mặc chính là quần áo của chính cậu ta, áo thun đen với quần tây màu cà phê.

"Có thể" – Nhà thiết kế gật đầu – "Tương phản mạnh mẽ."

"Trước đây cậu từng chụp rồi, đứng thẳng, cánh tay buông thõng xuống, động tác gì đó đều không cần" – Cố Phi vừa đổi ống kính vừa nói – "Cái đó chính là chó giữ cửa."

"… Tôi tưởng là phải ngồi xổm chứ." – Tưởng Thừa buông thõng cánh tay xuống.

"Cậu muốn ngồi xổm cũng được" – Cố Phi cười lên – "Thè lưỡi ra."

"Biến." – Tưởng Thừa nói.

"Đầu không cần nghiêng, vai thả lỏng." – Cố Phi thay xong ống kính lại nâng camera lên lần nữa, chụp mấy

bức.

Thiếu niên cùng với sự bướng bỉnh ngang tàng của cậu ta.

Rất tuyệt.

Chụp ảnh tổng cộng hai buổi chiều, Tưởng Thừa cảm thấy nghề người mẫu này quả thực cũng rất vất vả, vẻn vẹn hai buổi chiều này, cậu đều cảm thấy môi của mình sắp bị chà nứt rồi.

Lúc thay đổi trang điểm mặt lần cuối cùng, Cố Phi ra ngoài một chuyến, mua cho cậu một thỏi son.

"Lát nữa xong việc rồi, bôi chút này đi." – Cố Phi nói.

"Ủa" – Tưởng Thừa nhận lấy nhìn xem – "Có màu không?"

"… Cậu muốn có màu gì? Tôi mua cho cậu." – Cố Phi nói.

"Biến đi." – Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu ta.

Cố Phi cười cười, đang định nói chuyện, cửa phòng chụp ảnh bị đẩy mở ra.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn, hai ngày nay thì chị béo có tới hai lần, ngẫu nhiên đi vào chỉ có nhân viên làm việc, mà đứng ở cửa không phải Chị béo, nhìn rõ cũng không phải nhân viên làm việc.

Đang đứng ở cửa là một người đàn ông trẻ tuổi hai bảy, hai tám tuổi, quần ôm và áo sơ mi xắn tay áo lên, có thể thấy rõ rất tùy ý nhưng lại không quá tùy ý như thế.

Tưởng Thừa chỉ dùng một mắt nhìn nhìn Cố Phi, vốn là muốn xem Cố Phi sẽ giới thiệu một chút là ai hay không, nhưng mà lúc nhìn qua, cậu phát hiện sắc mặt của Cố Phi đã tối sầm lại.

Loại biểu cảm này nhìn ra được tâm tình không dễ chịu lắm, cậu đã rất lâu không thấy qua trên mặt Cố Phi rồi.

"Trùng hợp thế này." – Người đàn ông trẻ tuổi gật gật đầu với Cố Phi.

Cố Phi rất miễn cưỡng mà đáp một tiếng, nếu không phải đứng gần, Tưởng Thừa cũng có chút không phân rõ cậu ta đây là đáp một tiếng hay chỉ là phun chút khí.

"Ngày hôm qua uống trà gặp mặt Đường tỷ, nói cậu hai ngày nay ở đây" – Người đàn ông trẻ tuổi dường như không để ý thái độ của Cố Phi lắm – "Hôm nay tôi đi ngang qua, liền tới xem thử."

"Ờ." – Cố Phi cầm camera đến ngồi xuống trên cái ghế bên cạnh, cúi đầu loay hoay với ống kính, không có chiều hướng muốn nói chuyện với anh ta nữa.

Người đàn ông trẻ tuổi đứng ở cửa một lát, sau khi chào hỏi xã giao cùng nhà thiết kế và Ny Ny, đi qua ngồi xuống bên cạnh Cố Phi.

Tưởng Thừa chỉ nghe được Ny Ny gọi người này một tiếng Lâm ca, cái khác thì không nói nữa, sau khi Lâm ca này ngồi xuống bên cạnh Cố Phi, khoảng cách có chút xa, nói cái gì cũng nghe không rõ.

Tưởng Thừa dựng đứng lỗ tai nghe cả buổi, thật sự là một câu cũng không quét được, chỉ có thể thấy được rõ Cố Phi vẫn luôn cúi đầu cầm camera, dường như không có ham muốn tán gẫu, Lâm ca câu có câu không nói vài câu, cũng không nói tiếp nữa, dựa vào lưng ghế nhìn qua bên này.

Cậu chỉ có thể thu hồi tầm mắt.

Bạn bè của Cố Phi, cậu chỉ biết Lý Viêm, Lưu Phàm mấy người kia, còn có Đinh Trúc Tâm, Lâm ca này, ngay cả nhắc cậu cũng chưa từng nghe Cố Phi nhắc đến, nên cũng không coi là người quá quen thuộc gì lắm.

Nhưng lúc Cố Phi nhìn thấy anh ta, thái độ thay đổi lại rất rõ ràng, không giống là người không quen.

Trong lòng Tưởng Thừa đột nhiên có chút cảm thụ không đúng.

Mịa nó đây là ai!

Anh ta với Cố Phi mịa nó là quan hệ gì!

Tại sao cứ ngồi chỗ đó mịa nó không đi!

Nhìn mịa nó cái rắm ấy!

Nếu như nói Tưởng Thừa trước đây ăn dấm đều là vì tình thú miễn cưỡng ăn để đùa giỡn, vậy bây giờ, cái vị chua trong lòng này, đúng là hàng thật giá thật.

Liền giống như vừa mới xăm trên mông cái bó đuốc, tưởng chừng như thiêu đốt cậu ngồi không được, có loại kích động muốn đi qua hỏi một tiếng.

Nhưng mà sau khi bắt đầu chụp ảnh, Lâm ca này nhìn mấy phút rồi đi.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm Cố Phi nghiên cứu một lát, Cố Phi bắt tay vào cầm camera lên hướng về cậu bắt đầu chụp, toàn thân trước đó cảm thấy không dễ chịu liền tan biến.

Cậu nghiên cứu cả buổi, cũng không nghiên cứu ra được cái gì.

"Tiểu Tưởng trạng thái này rất đúng" – Nhà thiết kế ở bên cạnh khen ngợi – "Chính là có chút… không kiên nhẫn? Hoặc là…"

"Tức giận." – Cố Phi nói.

"Đúng, chính là rất khó chịu" – Nhà thiết kế gật đầu – "Trạng thái này đúng vô cùng."

Tưởng Thừa nghiêng mặt liếc Cố Phi một cái, khốn kiếp, cậu nhìn ra rồi à.

"Lâm ca tới đây làm gì?" – Cố Phi hỏi nhà thiết kế – "Đường tỷ với anh ta có hợp tác sao?"

"Hình như là vậy, Đường tỷ muốn nhờ anh ta làm một cuộc họp báo nhỏ" – Nhà thiết kế nói – "Còn đang thảo luận."

"Ồ." – Cố Phi liếc nhìn qua Tưởng Thừa một cái.

Tưởng Thừa cùng cậu ta liếc mắt qua lại, biết lời này chính là hỏi cho cậu, muốn cho cậu biết Lâm ca này cùng chị béo quan hệ gần hơn một ít.

Thế nhưng.

Điều này không thể giải thích cho thay đổi của Cố Phi khi nhìn thấy người này.

Nhóc con, cái gì cũng không giấu được học bá chúng tôi, học bá chúng tôi còn chưa cận thị!

Chụp xong bức ảnh, Ny Ny tẩy trang cho Tưởng Thừa, Cố Phi đi ra ngoài phòng chụp ảnh.

Sau khi xong việc, lúc Tưởng Thừa vừa ra sức bôi son môi vừa đi ra ngoài, Cố Phi đang dựa bên tường ngậm thuốc lá.

"Làm xong rồi?" – Cố Phi nhìn thấy cậu đi ra hỏi một câu.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Phân nửa khoản tiền còn lại buổi sáng ngày mai có thể thanh toán." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đem son môi bỏ vào trong túi, cảm giác rất mệt, đói bụng hay không cũng không biết.

Cố Phi không có nói chuyện của Lâm ca ấy, cậu trái lại rất muốn hỏi, nhưng mà do dự không biết có nên hỏi hay không, trước đó Cố Phi nhìn thấy người kia thì rõ ràng không cao hứng lắm, nếu như cậu hỏi, có thể sẽ khiến Cố Phi càng không cao hứng.

Mà nếu không hỏi, thì quá kìm nén.

"Đi ăn mỳ lạnh không?" – Cố Phi hỏi.

"Được." – Tưởng Thừa trả lời.

Đón xe đến chỗ đó, lúc xuống xe cậu vẫn là hỏi một câu: "Lâm ca ấy là bạn của cậu à?"

"Không coi là bạn được" – Cố Phi ngược lại trả lời không hề do dự – "Biết thôi."

"Ồ." – Tưởng Thừa không biết nên hỏi tiếp nữa như thế nào.

"Trước đây… lúc chơi trong ban nhạc" – Cố Phi nhíu nhíu mày – "Thì biết."

"Như vậy à" – Tưởng Thừa nhìn nhìn lông mày của cậu ta nhíu lại – "Vậy đó là chuyện rất lâu trước kia rồi."

"Ừm" – Cố Phi gật đầu – "Tôi cùng anh ta không có qua lại gì, chỉ là anh ta có một phòng làm việc, lúc chụp ảnh thường thường sẽ có model của anh ta, có lúc có thể chạm mặt đến."

"Biết rồi." – Tưởng Thừa dụi dụi mũi, chợt có chút không biết xấu hổ lắm, cảm giác mình một lần ăn dấm này không đầu không óc đến mức có chút ấu trĩ.

Mặc dù chẳng biết Cố Phi đối với người này chỉ là biết thì vì sao thái độ lại như vậy, nhưng mà cậu cũng không muốn biết lắm, Cố Phi xem chừng không sẵn lòng nói tỉ mỉ, vậy cậu hỏi tiếp nữa ngoại trừ khiến hai người đều không vui vẻ thì cũng không có ý nghĩa khác, với lại Cố Phi đã nói rồi, không có quan hệ gì khác, như học bá của bọn họ biết đạo lý như vậy, lại truy hỏi tiếp thì tỏ ra không phóng khoáng lắm.

Dù sao bạn trai mà, tín nhiệm là cốt lõi nhất.

Ăn xong mỳ lạnh, Cố Phi vốn là muốn tới phòng thuê cùng cậu ôn tập, nhưng đi tới một nửa nhận được điện thoại của mẹ cậu, nói là Cố Miểu ở nhà nổi nóng, không khuyên nổi.

"Cậu trở về đi" – Tưởng Thừa nói – "Có phải là hai ngày nay đều không ở nhà ăn cơm, con bé không vui hay không?"

"Không phải" – Cố Phi thở dài – "Con bé có một cái chăn lông nhỏ, mỗi ngày phải ôm lấy, cũng có mùi rồi, ngày hôm qua tôi đã giặt mất…"

"Phơi khô rồi trả lại con bé không được sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Mùi không giống nhau ấy mà, có mùi bột giặt quần áo" – Cố Phi nói – "Sáng sớm hôm nay đã phát hỏa một lần, chắc là lúc này lại muốn lên nữa."

"Vậy cậu mau trở về" – Tưởng Thừa vừa nghĩ tới tiếng thét của Cố Miểu liền có chút lo lắng – "Từ từ dỗ dành, không được thì… quấn trên người mình chạy bộ, làm một chút gì đó, hít đất, khiến cơ thể khỏe mạnh, ra chút mồ hôi làm cho có mùi."

Cố Phi cười: "Được, tôi thử xem."

Sau khi nói "chúc ngủ ngon" với Cố Phi ở ngã tư, Tưởng Thừa đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của Cố Phi, có lẽ là bởi vì không yên tâm Cố Miểu, hôm nay Cố Phi không ngoảnh đầu lại, bước chân rất nhanh đi về hướng nhà cậu ta.

Tưởng Thừa vốn định tùy tiện nhìn một chút rồi cũng trở về, bài tập còn chưa làm, một đống đề cũng chưa làm, nhưng những lời nghiêm túc "chạy bộ, hít đất, cho cơ thể khỏe mạnh" gì đó, lúc cậu đang nhìn theo bóng lưng Cố Phi, bỗng nhiên đều biến thành những con Minions.

Mồ hôi, cơ bắp, đường cong, nhấp nhô, căng chặt, thả lỏng…

Tưởng Thừa nhanh chóng đem hai con ngươi khép lại một chút (cái này giống làm lé mắt), nhìn chằm chằm chóp mũi của chính mình, tuy rằng cậu với tư cách là một học bá, từ lâu đã biết 'mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim' chẳng phải là khiến bạn nhìn chằm chằm vào mũi của mình, mà thời thơ bé ngu ngốc lý giải sẽ thường theo suốt đời…

('mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim' là thành ngữ Trung Quốc, ý nghĩa chỉ sự ngại ngùng,vv…)

Hai con ngươi mới vừa khép lại vào nhau, trong khóe mắt liền thấy Cố Phi phía trước quay người qua.

Cậu liền ngay và luôn đem con người tách ra, nhìn theo đằng trước, cánh tay Cố Phi giơ lên một cái nhắm vào cậu làm động tác bắn tỉa, nghiêng đầu qua tới bên này ngắm bắn.

"Ngốc." – Tưởng Thừa nói xong lập tức lùi chân phải ra sau một bước, cánh tay giơ lên bày ra tư thế giương cung.

Sau khi làm xong nghi thức chào tạm biệt ngu ngốc, Cố Phi quay người chạy chậm đi ngay, Tưởng Thừa lười biếng duỗi lưng, chậm rãi tản bộ trở về phòng thuê.

Thi cuối kỳ lập tức tới, lúc kết thúc thi giữa kỳ, Tưởng Thừa có nói qua, muốn kéo dãn khoảng cách với người thứ hai một trăm điểm, lời nói này tuy là vẫn nằm trong giới hạn gần với khoác lác, nhưng mà thuộc về khả năng thực hiện cừ khôi, cậu thông thường không khoác lác, cố chấp ép mình thực hiện bằng được, khoác lác xong liền sẽ dốc sức đạt được.

Sau khi làm xong bài tập kèm theo cơ thể của Cố Phi trong đầu, cậu liền đi tắm một cái, thay áo ngủ xong rồi dựa tới trên giường, ôm theo tập bài tập bắt đầu làm.

Như vậy có thể ngủ bất cứ lúc nào, cũng tỉnh bất cứ lúc nào, mỗi lần ôn tập trước kỳ thi, cậu không khác lắm đều là loại trạng thái này, đồng thời cậu trước giờ không giống các học bá khác tuyên bố "hôm qua chơi game nguyên một đêm" như thế, khi có người cảm thán thành tích của cậu, cậu đều sẽ đáp thẳng: ""Tôi đã nửa tháng không ngủ một giấc ngon rồi.""

Tôi thi tốt chính là bởi vì tôi so với cậu có thể liều mạng, cảm giác này mới là cừ khôi nhất.

Chậc chậc chậc.

Tưởng Thừa dựa vào bài tập cười cười, xé ra một bản nháp, cầm chiếc bút mà Phan Trí tặng cho cậu, bắt đầu ôn tập.

Đầu óc vẫn đang liên tục luân chuyển, rõ ràng loại trạng thái "buồn ngủ" này hoàn toàn sẽ không xuất hiện, nhưng lại không ngờ sẽ ngủ mất.

Ngày trước ôn tập cũng sẽ ngủ mất, sau đó gần hai mươi phút cậu vẫn sẽ tỉnh lại, ngày hôm nay cũng giống như vậy, mà cách thức tỉnh lại có chút không giống lắm.

Cậu là bị ác mộng làm giật mình thức dậy.

"Nó muốn tao chết!" – Lý Bảo Quốc hét to.

Lúc Tưởng Thừa tỉnh lại trong nháy mắt cảm giác hô hấp đều là hỗn loạn, tim đập dồn dập không có chút tiết tấu, trợn mắt nhìn bút trong tay dừng lại thời gian rất lâu, mới từ từ bình tĩnh lại.

Cậu vẫn luôn cho rằng mình đã thành công đem Lý Bảo Quốc cùng cái chết của ông ta phong kín lại, sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống của cậu nữa, một trận này, cậu cũng quả thực là quay lại trong trạng thái

sinh hoạt trước đây, nhưng không nghĩ tới không ngờ sẽ lại đối diện với một màn này lần thứ hai trong tình huống hoàn toàn không có phòng bị.

Cậu nhắm mắt lại, ngón tay trái nhẹ nhàng niết trên ấn đường, tay phải cầm bút xoay rất nhanh, thời gian rất lâu mới thở dài ra một hơi, thay đổi bản bài tập tiếng anh bắt đầu làm.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc cậu thức dậy mới phát hiện trên chăn, trên gối, kể cả trên đồ ngủ đều là vết mực mà cậu điên cuồng quay bút vung ra.

"Khỉ thật" – Cậu nhảy xuống giường, vào phòng tắm, đối diện gương nhìn vào vết mực trên mặt mình, nhìn một chặp sau đó cậu đối diện với gương nhảy bật lên, vỗ tay hai cái, niết lấy cổ họng – ""Ái chà, rất đẹp trai nha¡'"

Sau đó cầm lấy bàn chải đánh răng bắt đầu đánh răng.

Một buổi tối tình trạng không mộng mị khiến tâm tình của cậu rất tốt, đừng nói là vẫy chút mực, dù cho là một bình mực nước đều đổ lên giường, cũng không có gì ghê gớm.

"Tuyển thủ Tưởng Thừa xem ra khí sắc cũng không tệ" – Cậu rửa mặt xong sau đó vừa thay quần áo vừa nói – "Đúng, xem ra không giống bộ dáng hôm qua thức cả đêm đọc sách… Nhưng mà một tuyển thủ bắn ná không luyện tập trường kỳ, sẽ có ảnh hưởng đến phát huy của cậu ta hay không? Nghe nói cây ná xem là tốt nhất của tuyển thủ đã cho bạn trai thần bí rồi?""

Tưởng Thừa gửi cho Cố Phi một tin nhắn, thức dậy chưa?

Bạn trai thần bí sau năm phút mới trả lời tin nhắn lại.

– Buồn ngủ

– Vậy cậu ngủ đi, tôi đi học

– Buổi trưa

– Ừm

Ý "Buổi trưa" này của bạn trai thần bí là buổi trưa cùng nhau ăn cơm, biểu đạt hết sức ngắn gọn này thông thường đều là khi cậu ta buồn ngủ ghê gớm sẽ dùng đến.

"Bất luận kỹ năng gì cũng phải cần luyện tập, có điều giống như loại hình tuyển thủ thiên phú này" – Tưởng Thừa xách cặp sách, đổi giày ra cửa, vừa xuống lầu vừa tiếp tục nhỏ giọng nói – "Chúng ta không

cần lo lắng.”

Từ phòng thuê tới trường học, sẽ đi qua tiệm nhà Cố Phi, giờ này còn chưa mở cửa, lúc cậu cưỡi xe đi qua, liếc một cái tới ổ khóa ở trên cửa tiệm, không nói ra vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp mềm mại như lông tơ.

Cảm nhận kỳ lạ, cậu yêu thích một người, nhìn thấy tất cả đồ vật có liên quan với cậu ta, đều sẽ biến thành một cục bông.

Con đường này cậu đã rất quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể biết hai bên trái phải là đi qua chỗ nào, đủ loại cửa tiệm, tồi tàn xưa cũ, xây dựng tân trang, phi nông thôn, cố làm màu, lúc này cũng còn chưa đóng cửa, có loại cảm giác quen thuộc lại lạ lẫm.

Hứng thú, Tưởng Thừa đón gió quẹo lượn một cái.

Sau khi cưỡi tới phía trước một đoạn ngắn, một cái hộp đèn vỡ cũ kỹ lướt qua khóe mắt.

Lông mày cậu không nhịn được nhíu một cái, nhanh chóng quay đầu liếc mắt nhìn sau đó liền nhanh chóng quay đầu trở lại nhìn chằm chằm phía trước.

Đồ dùng.

Người lớn.

Tôi đệt!

Làm sao trước đây không có chú ý tới nơi này còn có một cái cửa tiệm như vậy?

Cậu nhanh chóng quay đầu lại lần thứ hai, lại nhanh chóng quay đầu trở lại lần nữa nhìn chằm chằm phía trước.

Tôi đệt! Không có nhìn hoa mắt.

Con người có lúc chính là như vậy, trong đầu có cái gì, mới có thể thấy cái đó… Với tư cách là một thiếu niên hủ bại mới lớn lên…

Lớn bao nhiêu?

Bao nhiêu lớn?

Chắc phải là loại lớn nhỏ cần phải đi tới chỗ đó xem thử.

Nhưng mà… Tưởng Thừa lại quay đầu liếc nhìn một cái, tôi đệt, cửa tiệm này cũng quá rách nát đi! Nhìn thế nào cũng không giống cái cửa tiệm đàng hoàng, có một loại ảo tưởng rằng tất cả bao cao su bên trong đều có khả năng bị ông chủ chọc thủng hết.

"Nhìn đường!" – Bên cạnh có người gân cổ họng rống một tiếng.

"Ui!" – Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn thấy phía trước mấy mét có một ông chú đang sắp qua đường, hấp tấp bóp phanh lại – "Thật ngại quá."

"Nhìn cái gì vậy, cũng không sợ vừa quay đầu đụng cây à." – Ông chú nói.

Nhìn cái gì vậy!

Tuyển thủ Tưởng Thừa, mày nhìn cái gì vậy!

Có thể đừng biểu hiện đói khát như thế hay không!

Hết chương 73.

74. Chương 74

Ở ngã rẻ có một tiệm bán đồ dùng người lớn.

So sánh với việc có muốn đi vào trong dạo một vòng, hay là nói cửa tiệm này tại sao nhìn qua lại như một tiệm hair salon nhỏ ở trạm xe lửa không đứng đắn tới như vậy, điều càng khiến Tưởng Thừa kinh ngạc hơn chính là từ trước tới nay bản thân chưa hề chú ý tới nó.

Nhưng chuyện như thế này cậu ngại chưa từng thảo luận với Cố Phi, nếu đổi lại là một tiệm khác cậu chắc chắn đã nói rồi, hừ, ở đây cư nhiên có một tiệm bán bao cao su, với một học bá có ánh mắt sắc bén không cận thị như cậu thế nhưng trước giờ chưa từng phát hiện.

Đây là cửa hàng bán đồ dùng người lớn, không quá dễ dàng để mở miệng thảo luận, ắt hẳn sẽ phải nói tới phạm vi tiểu thuyết đồi truỵ, mặc dù cậu nghĩ đến rất nóng bỏng, mỗi một ý nghĩ trong thân thể cũng đều trưởng thành rất khỏe mạnh… Nhưng chung quy lại cậu vẫn là một thiếu niên, cho dù có thật sự muốn cùng bạn trai làm chút gì đó, xét mặt ngoài mà nói cũng không hẳn làm ra được.

Huống hồ vẻ cừ khôi bỏ rơi hạng hai một trăm điểm ở kỳ thi cuối kỳ còn đặt ở đó, cậu không thể nào bị

phân tâm.

Một buổi sáng nghe giáo viên các bộ môn ở trên bục giảng hoặc là tụng kinh hoặc là hăng chí hoặc là tận tình khuyên bảo, Tưởng Thừa tạm thời đặt tiểu hắc điếm lưu manh kia qua một bên, không có Cố Phi ngồi bên cạnh, cậu rất khó để thất thần mà dòm mặt người ta, cho nên nghe giảng vẫn là rất nghiêm túc.

Tiết cuối cùng còn chưa tới mười phút nữa kết thúc, thân ảnh lười biếng đang ngáp dài của Cố Phi từ cửa trước phòng học lướt qua, sau đó một đường chậm rãi đi đến cửa sau, bước vào phòng học.

Đang là tiết Địa lý, giáo viên vẻ mặt nộ khí cùng với biểu tình bất đắc dĩ mà nhìn chằm chằm vào Cố Phi.

Cố Phi cúi mình chào giáo viên xong thì ngồi xuống.

"Có một vài bạn học" – Giáo viên Địa lý gõ gõ mặt bàn bục giảng – "Chỉ nhìn thấy thoải mái ở trước mắt, trước giờ chưa từng nghĩ xem tương lai nên phải làm sao, đợi tới lúc hối hận…"

"Hôm qua cậu không ngủ sao?" – Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi, Cố Phi nhìn qua có chút ngủ không đủ giấc, bình thường đúng giờ tới lớp đều không phải bộ dạng thế này.

"Không làm sao ngủ cả" – Cố Phi lại ngáp một cái, giáo viên còn đang trên bục giảng không nói rõ tên mà dạy dỗ cậu, cậu không thể lập tức nằm bò lên bàn, hiện đang cúi đầu bày ra bộ dạng nghiêm túc nghe giáo huấn – "Nhị Miểu ồn ào hết nguyên đêm."

"Chỉ một tấm chăn, sao lại nghiêm trọng tới vậy?" – Tưởng Thừa cau cau mày.

"Không biết, tâm tình không tốt đi" – Cố Phi thở dài – "Có điều cũng rất lâu rồi chưa nháo, tôi đánh nó thì liền dừng lại rồi."

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa quay đầu sang – "Cậu đánh nó?"

"Vỗ trên mông một chút" – Cố Phi nói, giáo viên ở trên bục đang bố trí bài tập về nhà, cậu ta nằm dài xuống bàn – "Rất nhẹ, tôi đối với nó… cũng rất khó liên tục không nóng nảy."

"Vậy đánh xong nó sẽ có những điều không vui khác không?" – Tưởng Thừa có chút lo lắng.

"Không" – Cố Phi nói – "Đánh xong tôi giải thích với nó nửa ngày, con nít không nghe lời thì sẽ bị đánh, tất cả con nít đều như vậy, mệt chết tôi rồi."

"Buổi chiều cậu đi ngủ đi, xin nghỉ?" – Tưởng Thừa không biết nên nói gì nữa.

“Xin cái rắm, ngày mốt thi, hôm nay Lão Từ làm sao có thể phê chuẩn, tôi lại không phải là cậu” – Cố Phi cười cười – “Chiều nay tôi ngủ trong phòng học.”

Ở cạnh trường học vừa mở một tiệm pizza, trang trí còn không tệ chút nào, học sinh của Tứ Trung như là tìm thấy một nơi để thể hiện bản thân khác với đại chúng, tất cả mọi người đều tao nhã mà ngồi ở bên trong ăn pizza.

“Đi ăn pizza.” – Cố Phi nói.

“Tiệm ngoài cửa?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Cố Phi nói – “Ăn thử, tôi dù sao cũng chưa ăn qua, nếu ăn ngon thì tôi đem một chút về cho Nhị Miểu.”

“Vậy được.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cậu đối với mùi vị pizza của cửa tiệm này không hề có bất kỳ hy vọng gì, có điều nếu như Cố Phi chưa từng ăn qua, đi nếm thử một chút cũng không sao cả, lỡ như xuất hiện kỳ tích thì sao.

Nhưng sau khi đi vào nhìn thoáng qua giá cả, cậu liền cảm thấy sẽ không xuất hiện ra được kỳ tích gì rồi, cái 7 tấc chỉ có 22 đồng (74,167.57 VND), trái lại tương đương với giá trị thực tế.

Trong tiệm có nhiều người, đều là học sinh Tứ Trung, Cố Phi kêu cho bỏ lại vào hộp, xách rồi đi ra ngoài.

“Đi đâu ăn?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Bên cầu?” – Cố Phi nhìn cậu – “Phơi nắng, yêu đương một chút… Mua thêm hai lon coca đi, ăn cơm dã ngoại.”

Tưởng Thừa cảm thấy rất ngốc, quả thực là không ngốc thêm được nữa rồi, hai thằng con trai, ngồi ở bên cầu, đối diện với một cái hồ nát không có nước gì ở bên trong, cùng nhau ăn pizza 22 đồng, còn muốn uống thêm coca.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng sau khi Cố Phi nói xong câu đó cậu liền rất nhanh chóng gật gật đầu.

Ngốc thì có ngốc chút, nhưng mà rất thú vị, rất… nói ra thì, cảm giác này rất khó mà miêu tả, kêu cậu và Cố Phi cùng nhau đi quét nhà xí có thể cũng sẽ không cảm thấy… không, quét nhà xí vẫn là thôi đi vậy.

Buổi trưa ở bên cầu không có người gì, hai cậu ngồi xuống chiếc ghế dài ở con đường nhỏ dưới cầu, cách mấy hàng ghế có người đang đeo tai nghe lớn tiếng đọc tiếng Anh.

Tưởng Thừa cảm thấy có hơi ngạc nhiên, đang ở giữa trưa, trong một thành phố rách nát thế này, còn là trong phạm vi thế lực của xưởng thép rách nát, thế mà có thể thấy một người ở đây đọc tiếng Anh, loại chuyện thế này nói không rõ là tương phản hay là cảm giác thân thuộc đã lâu ngày không gặp được khiến cậu cảm thấy rất cảm khái.

"Thật khó ăn." – Cố Phi cầm một miếng cắn lấy.

"Làm xong vẫn là rất ngon" – Tưởng Thừa cũng cầm lấy một miếng cắn lấy, quả nhiên không ra làm sao, thua xa bánh nhân thịt nhà Vương Húc – "Hay thi xong chúng ta dắt Cố Miểu đi ăn Pizza Hut?"

"Chỗ này không có Pizza Hut." – Cố Phi nói.

"… À" – Tưởng Thừa ngây người – "Được thôi, vậy tìm một tiệm nào ngon đi ăn pizza?"

"Vậy cũng không bằng tới nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt" – Cố Phi nói – "Rẻ, mẹ cậu ta tâm trạng tốt còn miễn phí cho chúng ta nữa."

Tưởng Thừa uống một hớp coca, cười một hồi lâu: "Vậy sinh nhật chúng ta cũng tới nhà cậu ta ăn bánh nhân thịt sao?"

"Vậy thì không cần thiết" – Cố Phi nghĩ nghĩ – "Sinh nhật cậu muốn qua như thế nào? Muốn mời bạn học không?"

"Đừng… mời đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi nghĩ, sinh nhật hai chúng ta cách không bao xa, chọn ra một thời gian ở giữa, cùng nhau trải qua, như thế nào?"

"Chọn vào ngày sinh nhật của cậu luôn đi" – Cố Phi nói – "Nếu không hai người đều toi đi một ngày sinh nhật."

"Ồ" – Tưởng Thừa cười, cảm thấy cách nói toi đi một ngày sinh nhật này của Cố Phi rất dễ thương – "Vậy âm lịch thì sao?"

"Vậy cậu xem thử ngày sinh âm lịch của cậu, cùng ngày sinh dương lịch của tôi có thể gọp lại chung không?" – Cố Phi nói.

"Chắc cũng không dễ gọp lại" – Tưởng Thừa vừa nói vừa lấy điện thoại ra, vừa ấn lên màn hình lại nhanh chóng tắt máy, bỏ lại điện thoại vào túi – "Không không, theo ngày sinh của tôi đi, của cậu trễ quá rồi."

"Được thôi" – Cố Phi cười cười – "Cậu gấp cái gì?"

Tưởng Thừa đang cắn một miếng pizza thì ngây người, lại nhìn vào gương mặt tươi cười của Cố Phi… Có lẽ chỉ là một nụ cười rất bình thường? Nhưng Tưởng Thừa vẫn là mở thiên nhãn ra nhìn xuyên thấu vào ý vị thâm trường của nụ cười này, cậu ngậm pizza không rõ ràng mà mắng một câu: "Ông nội cậu."

Cố Phi cười không nói.

"Còn cười nữa tôi đánh cậu." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi thu lại nụ cười, nghiêng người, tay khoác trên lưng ghế vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu: "Thừa ca, cứ theo ngày sinh của cậu đi, chính là ngày hôm đó, tôi rất nôn nóng, muốn cùng cậu trải qua sinh nhật."

Tưởng Thừa nhìn chăm chú vào Cố Phi, qua thật lâu mới vỗ vỗ lên vai cậu: "Được."

Trước kỳ thi cuối kỳ một ngày, tieba của Tứ Trung mở ra một cuộc cá cược, lúc mới bắt đầu là có người muốn cá hạng nhất khối 11 lần này là ai, sau đó với lý do không có đủ hồi hộp cho nên đã bị lật đổ, tiếp đến lại có người đề ra muốn cược xem điểm cao nhất của toàn trường là ai, nhưng vẫn là với cùng một lý do mà bị mọi người lật đổ.

Cuối cùng trải qua thảo luận, quyết định cược hạng nhất có thể cách hạng hai bao nhiêu điểm.

"Tôi đặt cược rồi" – Cố Phi đạp xe cùng Tưởng Thừa trở về, vừa chơi điện thoại vừa chầm chậm đạp xe – "Tôi cược là 118 điểm, 8 quả dưa leo."

"Tôi đệt, cậu thật mẹ nó nhàm chán." – Tưởng Thừa có chút cạn lời, cậu đúng là có nhìn thấy qua mấy bài tieba đó, nhưng không có nhấn vào xem.

"Cậu cảm thấy thế nào? 118 điểm có độ khó không?" – Cố Phi nhìn cậu.

"Cậu sao không đi cược hạng nhất được tròn điểm luôn đi." – Tưởng Thừa nói.

"Cái đó không thực tế" – Cố Phi cười – "Nếu chữ cậu viết đẹp được như tôi, tôi sẽ đi cược, nhưng chữ cậu như vậy không thể nào tròn điểm được."

"Cút." – Tưởng Thừa nói.

"Thật đó Thừa ca, cậu luyện chữ một chút đi" – Cố Phi nói – "Nếu không thi tốt nghiệp trung học bị trừ điểm thì làm sao."

"Tôi đang luyện đó, mỗi ngày tôi làm bài tập đều viết từng nét bút đó." – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“Vậy hơn 118 điểm được không?” – Cố Phi nói.

“Không biết, 100 không vấn đề gì, cậu tưởng 18 điểm đó dễ ăn lắm sao?” – Tưởng Thừa nói – “Không phải tôi nói chứ, các cậu cược giả sao không cược lớn chút luôn, dưa leo tốt xấu gì cũng phải cược một xe hai xe gì đó chứ.”

Cố Phi cười lên nửa ngày: “Có vài nickname tung luôn cả danh tính thật, năm ngoái bọn họ cá thứ hạng đại hội thể thao, có người còn thật sự lấy được dưa leo.”

“… Chịu chơi” – Tưởng Thừa tự đáy lòng mà tán thán – “Khối 12 còn có đại hội thể thao sao?”

“Có” – Cố Phi nói – “Đại hội thể thao kết thúc còn có hội liên hoan, lớp 12 đều sẽ tham gia, sau cái này thì lớp 12 không còn có hoạt động gì của trường nữa.”

“Ồ.” – Tưởng Thừa đột nhiên có chút lo lắng, qua hết kỳ nghỉ hè này thì đã là lớp 12 rồi, thời gian không còn tới một năm nữa, nếu như đây đổi lại là trường học trước đây, nghỉ hè chưa chắc còn có thể có, giáo viên muốn không dạy bù, phụ huynh cũng không để yên cho, khóc rống tập thể yêu cầu không thể bỏ mặc những đứa trẻ lớp 12 đáng thương.

Tứ Trung thế mà có gần như nửa kỳ nghỉ hè, lớp 12 còn có đại hội thể thao và dạ hội.

“Cậu có phải không tham gia đại hội thể thao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm.” – Cố Phi cười cười.

“Dạ hội thì sao?” – Tưởng Thừa lại hỏi.

“Xem thì vẫn là phải xem.” – Cố Phi nói.

“Ồ.” – Tưởng Thừa cũng cười cười.

Một kỳ thi cuối kỳ sẽ không đem lại cho Tưởng Thừa bao nhiêu áp lực, cho dù cậu có đặt cho bản thân mục tiêu cách hạng hai hơn 100 điểm đi nữa, liều một trận muốn hoàn thành cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng không biết vì sao, vừa nghĩ tới tám quả dưa leo của Hoa thức soái, cậu liền không hiểu sao mà trở nên căng thẳng.

Mặc dù cũng không ai biết Hoa thức soái là ai, nhưng vẫn là có một loại áp lực vô căn cứ tên là “Không thể để Hoa thức soái mất đi dưa leo được”.

Lần thi này cũng không khác gì đợt giữa kỳ, trên dưới trái đều đang đợi cậu tiếp tế đáp án, chỉ có Cố Phi

ở bên phải vẻ mặt bình tĩnh mà đánh lụi từng môn một.

Có điều đề thi cuối kỳ so với giữa kỳ rõ ràng khó nuốt hơn, vì dưa leo của Hoa thức soái, Tưởng Thừa không nộp bài sớm, mỗi một môn đều ngồi tới phút cuối cùng.

Lúc ra khỏi địa điểm thi môn cuối, Cố Phi vừa đi tới định cùng cậu nói chuyện thì bị Lão Từ chen ngang vào: "Chiều nay như thế nào?"

"Rất tốt." – Tưởng Thừa nói.

"Sao lại cảm thấy tâm tình em không phải rất cao hứng nhỉ?" – Lão Từ rất quan tâm mà quan sát cậu – "Có phải có môn nào không hài lòng không."

"Không có" – Tưởng Thừa nói – "Tất cả tròn điểm em cũng sẽ như vậy."

"Tốt tốt tốt" – Lão Từ nhẹ nhõm mà gật gật đầu – "Tâm thái thế này rất tốt, nghỉ ngơi vài ngày cho tốt, tới lúc đó lại phải học bù rồi, phải nhanh chóng tiến nhập vào trạng thái của lớp 12!"

"Vâng." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Kỳ thi đã kết thúc, trước khi có kết quả thì được nghỉ hai ngày, tất cả học sinh đều như cuồng hoan mà nắm chặt lấy thời cơ để đi chơi, Tưởng Thừa vốn là suy xét xem sinh nhật nên tặng quà gì cho Cố Phi thích hợp, nhưng lại bị Vương Húc túm lấy hai ngày liền không nghỉ.

Ngoài mấy người Quách Húc ra, Vương Húc còn hẹn thêm mấy nữ sinh nữa, cậu ta nghĩ cái gì, tất cả mọi người đều biết, chẳng qua là muốn kiếm cơ hội kéo Dịch Tĩnh đi theo mà thôi.

Tưởng Thừa không muốn đi, nhưng Vương Húc cũng cưỡng ép Cố Phi và Cố Miểu đi cùng, cho nên cậu cũng đi theo vậy.

Thứ duy nhất rất cạn lời chính là đám người này không dễ dàng gì mới cùng nhau đi ra ngoài chơi, hạng mục thú vui thế nhưng lại chỉ là dạo phố ở trung tâm thành phố, ăn uống, sau đó chơi game gì gì đó, Tưởng Thừa còn muốn nói với Vương Húc "Cậu như thế này có thể theo đuổi được Dịch Tĩnh cũng là một kỳ tích đó".

Trong hai ngày đi dạo tùm lum, hoạt động đặc sắc nhất thế nhưng lại là gặp phải một đám người chơi trượt ván ở quảng trường, Cố Miểu đạp trên ván trượt cùng bọn họ chơi một trận, hấp dẫn lấy một đám đông người qua đường tới rối rít chụp hình quay phim.

Cuối cùng người trẻ tuổi dẫn đầu tới đề ra một lời mới với Cố Miểu: "Em gái nhỏ, có hứng thú muốn tới câu lạc bộ tụi anh cùng nhau chơi không?"

Cố Miểu vẻ mặt lạnh lùng nhìn cậu ta, cuối cùng mũi chân khươi xuống, ván trượt lật lên vào trong tay, Cố Miểu xách lấy ván trượt xoay người rời khỏi.

"Vậy có duyên gặp lại nha em gái! Tụi anh mỗi tháng chủ nhật tuần đầu tiên đều chơi ở đây! Rảnh thì tới nhé!" – Người trẻ tuổi đó la lên với bóng lưng của Cố Miểu.

Tưởng Thừa ở đằng xa nhìn Cố Miểu đi tới, cười tới không ổn: "Ôi, cái kiểu này."

"Thật là không lễ phép" – Cố Phi cười cười, khom người quơ quơ tay với Cố Miểu đang đi tới – "Nhị Miểu, cảm ơn mấy anh trai đó, người ta chơi với em lâu như vậy."

Cố Miểu nhìn thoáng qua Cố Phi, xoay người lại, nhìn những người trẻ tuổi ở bên đó còn đang vẫy tay mà cúi người xuống chào.

"Thật ra, câu lạc bộ đó, nếu như có thể, Cố Miểu cùng đi tới đó chơi một chút chắc cũng không tệ đi?" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ.

"Vậy tôi phải luôn đi theo, nó không hiểu phải giao lưu với người khác thế nào, người khác cũng không biết công tắc của nó ở đâu" – Cố Phi thở dài – "Tôi lấy đâu ra thời gian? Tôi đã hẹn xong thời gian chụp hình với người ta, tuần sau còn sắp xếp cho nó bắt đầu đi huấn luyện hồi phục… Tới lúc đó lại nói đi."

Tưởng Thừa vươn tay nhẹ nhàng ngắt ở trên vai cậu, không biết nên nói gì cho tốt.

Sắp xếp kỳ nghỉ hè của Cố Phi rất chật kín, tiệm ở nhà phải trông, phải chụp hình kiếm tiền, còn phải dắt Cố Miểu đi trị bệnh… Mỗi một chuyện đều đã không còn liên can tới có nguyện ý, có bố trí được hay không, mà đều là những chuyện cậu ta phải làm.

Loại bất đắc dĩ trong lúc lơ đảng mà cảm nhận được này, khiến cậu có chút phiền muộn, nhìn vào Cố Phi có lúc như nhìn vào chú đại bàng bị cột xích đứng trên sợi dây thừng nhỏ, có thể đứng vững đã là rất gian nan, đôi cánh kia không phải để bay lượn, chỉ là để bảo trì thăng bằng.

Có điều Cố Phi có lẽ đã thích ứng được, ngoại trừ đôi lúc thở dài ra, Tưởng Thừa cơ hồ chưa từng nghe thấy qua than phiền của cậu ta, sau khi có kết quả rồi, cậu ta tâm tình còn rất tốt mà đi mua 8 quả dưa leo.

"Tới, chia cho cậu 4 quả." – Cố Phi đưa bao đựng dưa leo tới cho cậu.

Tâm tình của Tưởng Thừa cũng rất không tệ, tổng điểm hạng hai vẫn là Dịch Tĩnh, có điều hạng nhất lần này mặc dù không giãn cách 118 điểm, nhưng những lời trước đó nói với Lão Từ vẫn là làm được.

Có điều lúc nhận lấy… dưa leo của Cố Phi, cậu vẫn là nhất thời có một loại cảm giác thẹn vi tế.

“Chúng ta là những người trẻ thế hệ mới” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi đang đứng ở cửa siêu thị vui vẻ gặm dưa leo – “Chúng ta có thể dùng phương thức cao nhã hơn một chút để ăn mừng không hả?”

“Cậu ngay cả sinh nhật còn…” – Cố Phi nói được một nửa thì ngừng lại, gặm dưa leo một phát xong lại bắt đầu cười.

“Tôi thật muốn gặp ông nội cậu nha Cố Phi!” – Tưởng Thừa trừng mắt nhìn cậu ta.

Có điều cảm giác thẹn vẫn là cảm giác thẹn, chuyện sinh nhật Tưởng Thừa vẫn là rất coi trọng, không riêng chỉ là vì… hai quả dưa leo.

Đây là lần đầu tiên cậu có thể tùy tâm sở dục mà sắp xếp sinh nhật, cũng là lần đầu tiên cùng nhau trải qua sinh nhật với Cố Phi.

Quà sinh nhật của Cố Phi cậu như thiền định mà ngồi xếp bằng ở trên giường nghĩ tới ba tiếng đồng hồ, cuối cùng nhảy xuống giường trực tiếp đón xe đi đến quảng trường mua sắm.

Cậu không muốn trực tiếp mua quà làm sẵn, không có ý nghĩa gì cả, nhưng nếu là bản thân làm, lại không có được bản lĩnh đó, thế là cậu chọn một cách trung hòa ở giữa, mua nguyên liệu có sẵn về làm.

Lần trước lúc cùng bọn Vương Húc đi dạo phố, ở một cửa tiệm có không ít người đều đang làm thủ công, Dịch Tĩnh còn vào trong lượn mấy vòng, nói là xếp hạt (perler beads).

Tưởng Thừa quyết định xếp hạt một cái móc khóa tặng cho Cố Phi.

Lúc đi vào trong tiệm, điện thoại của Cố Phi gọi tới: “Ngày dài đăng đẳng nha bạn trai, tôi chụp hình xong rồi, không ra ngoài đi dạo một chút sao bạn trai… Cậu đang ở ngoài à?”

“Ừm, tôi… làm chút chuyện.” – Tưởng Thừa nói.

“Làm chuyện gì?” – Cố Phi hỏi, chưa đợi Tưởng Thừa trả lời, cậu lại cười lên – “Mua quà cho tôi phải không?”

“Đừng có nghĩ nhiều” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua bảng hiệu nhà sách kế bên – “Tôi đang ở nhà sách.”

“Mua tài liệu sao?” – Cố Phi hỏi – “Có cần tôi tới với cậu không?”

“Không cần, đợi cậu tới tôi đã mua xong rồi.” – Tưởng Thừa nói.

"Vậy được thôi, tôi dắt Nhị Miểu ra ngoài chơi một chút." – Cố Phi cười cười.

Ngắt máy rồi Tưởng Thừa lần nữa đi vào tiệm xếp hạt.

Chủ tiệm rất nhiệt tình, giới thiệu cho Tưởng Thừa nửa ngày trời: "Cái này không khó, chỉ cần cẩn thận chút là được, làm vài cái đơn giản liền biết như thế nào."

"Ở đây có hình vẽ không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Có, cậu muốn hình thế nào?" – Chủ tiệm hỏi.

"Chính là… Người tí hon hoạt hình (Q)" – Tưởng Thừa nhìn nhìn người đang làm ở kế bên – "Tôi muốn làm móc chìa khóa."

"Có" – Chủ tiệm nhấn mấy cái vào máy tính, tìm ra một trang hoạt hình, hai người tí hon, một nam một nữ – "Như thế này thích không?"

"Vậy, có cái… " – Tưởng Thừa hắng hắng giọng, miệng đều sắp mở không ra nổi – "Hai người nam không?"

"Cũng có" – Chủ tiệm cười cười – "Để tôi tìm cho cậu, cậu cũng có thể gửi hình cậu thích cho tôi, tôi giúp cậu làm thành mẫu."

Chủ tiệm rất nhiệt tình mà tìm kiếm, tìm ra được mười mấy tấm hoạt hình người nam tí hon khác nhau, lúc đưa cho Tưởng Thừa coi từng tấm, thế mà còn có hai tấm hai người sáp lại một chỗ với nhau không thể miêu tả được, cậu nhất thời một trận ngượng ngùng: "Cái này… không cần nữa."

Chủ tiệm cười lên, lại để cậu xem thêm vài tấm, mặc dù bản thân đã biểu đạt không muốn những tấm không thể miêu tả đó, nhưng cuối cùng vẫn là bất chấp khó khăn mà chọn ra một tấm hai người đang ôm hôn nhau.

Lúc xách bao đựng dụng cụ xếp hạt, thậm chí còn có một cái bàn ủi đi ra khỏi tiệm, Tưởng Thừa cảm thấy mồ hôi đều đang tuôn xuống, bên cạnh có một quán trà sữa, nhưng cậu không đi vào, cứ cảm thấy chủ tiệm xếp hạt còn đang ở phía sau đưa mắt nhìn theo.

Ra khỏi quảng trường mua sắm, cậu mới mua một ly trà sữa ở bên đường, một ngụm mà ực hết sạch.

Lúc đứng ở trạm chờ xe buýt, Phan Trí gọi một cuộc tới cho cậu: "Thừa nhi! Tôi phải tới ăn sinh nhật với cậu!"

"Sinh nhật tôi qua rồi hẵng tới." – Tưởng Thừa nói.

"… Tôi đệt" – Phan Trí ngây ra – "Cậu muốn đơn độc cùng Cố Phi ăn sinh nhật sao?"

"Ừm." – Tưởng Thừa nhìn nhìn chiếc túi trong tay mình.

"Ông nội, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?" – Phan Trí rất bi phẫn – "Mọi người cùng nhau ăn mừng không được sao? Mọi người cùng nhau ăn ăn uống uống náo nhiệt mà chúc cậu thành niên?"

"Không được." – Tưởng Thừa nói.

"Đệt, địa vị của tôi sao có thể rớt nhanh như vậy?" – Phan Trí rất không thoải mái – "Mới có bao lâu đâu! Cậu giữa sắc và bạn chưa từng đấu tranh qua sao? Sao lại dễ dàng đưa ra lựa chọn như vậy?"

"Cậu có thể thông cảm cho trưởng bối một chút hay không." – Tưởng Thừa nói.

"Vậy phải nói trước" – Phan Trí nói – "Tới lúc tôi tới sẽ ở chỗ của cậu, cậu đừng có để tôi ở khách sạn."

"Ừm." – Tưởng Thừa cười cười.

"Tôi chuẩn bị quà cho cậu xong rồi, chắc chắn cậu sẽ thích." – Phan Trí nói.

"Là cái gì?" – Tưởng Thừa lập tức hỏi.

"Trái tim nhỏ của tôi." – Phan Trí nói.

"… Không cần, trái tim nhỏ này của cậu gửi tới không một trăm thì cũng năm chục trái rồi" – Tưởng Thừa chậc một tiếng – "Đánh thành mảnh vụn mỗi người một mảnh chia ra gửi tới đi."

"Tôi đệt" – Phan Trí cười tới không ổn – "Đợi tôi, tôi mua vé xong sẽ nói cậu số chuyến, tới đón tôi."

"Ừm." – Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi cảm thấy học bá vẫn là rất trầm trụ khí, mấy ngày nay Tưởng Thừa luôn bận việc, cũng không biết là bận cái gì, gọi ra thì nói không có thời gian, đi qua nhà thuê, cũng không phát hiện ra Tưởng Thừa có bận rộn chuyện gì.

Quà sinh nhật và sinh nhật ngày hôm đó sẽ trải qua thế nào, Tưởng Thừa quả thực một chút cũng không tiết lộ, chỉ kêu cậu cứ đợi đi.

Cố Phi ngồi trước máy tính vừa sửa ảnh, vừa nhìn thời gian ở góc phải màn hình, lại qua năm phút nữa sẽ là sinh nhật của Tưởng Thừa, cậu lấy điện thoại ra, chuẩn bị 0 giờ sẽ gọi điện thoại qua.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, cậu nhìn thời gian của điện thoại trong tay, phát hiện bản thân thế nhưng có hơi kích động, ngón tay đều vô thức mà run lên nhè nhẹ.

23: 59: 55

Cậu đếm nhẩm trong đầu, 56, 57, 5…

Màn hình điện thoại biến mất, nhảy ra là hình ảnh chân dung của Tưởng Thừa, tiếng chuông đột ngột vang lên xém chút dọa tới điện thoại cũng rơi xuống đất.

"Sinh nhật vui vẻ" – Cậu bắt máy, không đợi bên kia lên tiếng đã mở miệng trước – "Thừa ca."

"Sinh nhật vui vẻ" – Tưởng Thừa cười nói – "Có phải đang đợi giờ không?"

"Ừm" – Cố Phi cười cười thở dài – "Không đợi qua cậu được, cậu sớm hơn rồi."

"Học bá chúng tôi rất có kế hoạch, lúc cậu bắt máy cũng là vừa đúng giờ" – Tưởng Thừa nói – "Cậu bây giờ 18 tuổi rồi, cảm thấy như thế nào?"

"Năm tháng thúc dục người già nha" – Cố Phi nói, đột nhiên nghe thấy tiếng gió trong ống nghe, Cố Phi ngây người ra – "Cậu đang ở đâu?"

"Dưới lầu nhà cậu" – Tưởng Thừa nói – "Xuống đây, Thừa ca dắt cậu đi ăn sinh nhật."

75. Chương 75

"Cầm cây ná mang xuống theo." – Tưởng Thừa nói.

"Được." – Cố Phi đáp một tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Thừa lùi ra sau dựa vào trên cột đèn, nhẹ nhàng chậm rãi thở ra, tâm tình vui vẻ.

Mấy ngày nay đối với Tưởng Thừa mà nói quả thực là trước giờ chưa từng trải qua, bây giờ khi đứng ở dưới lầu nhà Cố Phi còn có loại cảm giác chưa phục hồi tinh thần lại.

Chẳng những là việc cậu muốn cùng Cố Phi lần đầu tiên trải qua sinh nhật, còn có những việc cậu làm tổ chức sinh nhật này, trước giờ chưa nghĩ sẽ làm qua.

Xếp hạt này, gọi là đồ chơi thông minh cho trẻ em, nhưng mà Tưởng Thừa cho rằng không đứa trẻ nào có thể có tính nhẫn nại đủ để làm được một bản thiết kế hoàn chỉnh, cũng không có tay của đứa trẻ nào có thể cẩn thận như vậy, chuẩn xác mà đem từng hạt từng hạt “”đậu“” xếp vững vàng tới trong khuôn mẫu.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng giống cậu từ nhỏ tới lớn chưa từng làm qua đồ liên quan đến thủ công như thế, lúc học tiểu học làm chút đồ thủ công đều là sẵn có, dựa vào mẫu cắt dính từng cái một liền xong xuôi.

Dù sao khi cậu cầm cái nhíp kẹp lấy hạt đậu đặt lên khuôn mẫu liền cảm thấy tay của mình giống như mọc ở trên thân người khác, đặt xuống hạt này thì sẽ đụng ngã hai hạt hai bên, ông chủ tiệm bán hạt đậu ghép còn nói với cậu, mẫu cậu chọn nhỏ, màu sắc cũng đơn giản, làm lên sẽ rất nhanh, người mới làm cũng chỉ mất một tiếng đồng hồ.

Mất một tiếng đồng hồ cái rắm!

Lần thứ nhất thử nghiệm vật phẩm, cậu đã trong run ngoài run mà làm gần hai tiếng, lúc ủi đi còn ủi nóng quá mức, làm những hạt đậu ép thành một cái bánh.

Lần thứ hai cũng dùng hơn một giờ, giữa chừng ít nhất có ba lần cậu muốn đem khuôn mẫu dính liền hạt đậu một khối hất lên.

Lần thứ ba bởi vì rốt cuộc đã có chút kinh nghiệm, tốc độ nhanh lên không ít, nhưng ủi nóng được rồi sau đó mới phát hiện có một con mắt của hình người nhỏ không có.

“Cảm nhận trong lòng của tuyển thủ Tưởng Thừa tại thời điểm này, chúng tôi không cách nào lĩnh hội được, mà phải lo lắng cũng đành chịu” – Cậu nhìn chằm chằm vào hình người nhỏ bị mù mắt – “Không trong nghề không biết tình hình nghề đó, đối với một tuyển thủ trước giờ chưa từng làm qua thách thức tinh tế mà nói… Cậu ta có thể phân biệt bắn trúng chính giữa hai vật thể cách nhau không vượt quá một centimet, mà lại không cách nào… Mịa nó không làm nữa.”

Nói thì nói như thế, quà tặng lại vẫn phải làm, sinh nhật đã ở phía trước, cậu nhất định phải làm ra cái quà tặng này, làm xong cậu còn có mấy cái công tác chuẩn bị khác phải làm.

Thế là cuối cùng cậu dùng hai giờ đồng hồ, đem tất cả kiên nhẫn mình tích góp lại trong 18 năm sống đều dùng để bố trí hết những viên hạt trong cái mặt phẳng nho nhỏ này.

Cuối cùng cậu làm ra được một cái bánh đậu ngũ quan đầy đủ, màu sắc cũng không có bị lỗi.

Trong cái đẹp vẫn có chỗ khiếm khuyết, chính là lúc làm nóng hạt đậu, bởi vì đối với tác phẩm này quá mức thỏa mãn mà kích động chộp vào trên bàn ủi, ngón trỏ cùng ngón tay cái của tay phải bị phỏng nổi

lên hai cái bọng nước.

Cậu đặt tay trong nước làm lạnh một lát, dùng hai băng cá nhân dán lên, kiên trì đem vòng chìa khóa cuối cùng làm cho đủ chắc chắn.

Gói quà là một cái hộp bằng thiếc màu đen trong suốt mà cậu chạy đi ba cửa tiệm bán quà tặng mới tìm được, bởi vì lót xốp vào không có vừa vặn, cậu lấy giấy gói hàng bằng giấy dai vò lại lót ở bên trong, lại đem chìa khóa đặt vào, sau khi đậy cái nắp lại thưởng thức cả buổi, cuối cùng bày ra chụp đủ loại góc độ có thể có đến mười mấy tấm mới coi như kết thúc nhiệm vụ.

Tiếp theo cậu liền ra ngoài, đi làm một cái chuyện mất thể diện.

Cái "hắc điếm" nhỏ chỗ rẽ đó là không thể đi, cậu nội trong ba ngày ""tạt qua"" cửa tiệm tám lần, nhìn không rõ cụ thể bán cái gì, nhưng mà theo thị lực của học bá cậu hơn nữa không bị cận thị có thể nhìn thấy được bên ngoài ngoại trừ bao cao su thông thường và thuốc kích dục, còn có rất nhiều sản phẩm đóng hộp khiến người ta nhìn một cái liền liên tưởng đủ thứ.

Sinh nhật này cho dù muốn làm chút gì đó… Đối với thiếu niên mà nói, tất cả kiến thức đều chỉ đến từ phim AV, cũng không dùng tới công cụ cao cấp như thế.

Thế là cậu lấy trí tuệ của học bá lựa chọn đi tiệm thuốc tự chọn, bao cao su, thuốc bôi trơn, sau khi dùng hết nhẫn nại của 18 năm với việc xết hạt, cậu lại ở trong tiệm thuốc dùng hết da mặt của 18 năm.

Sau khi đem đồ thả trên quầy thu ngân, vẻ mặt nhân viên thu ngân "thần kinh bách chiến" biểu tình hờ hững, dường như không biết chữ và khi dùng một cái túi nylon màu trắng đục đem đồ sắp xếp lên, cậu vô cùng cảm động.

Trước sinh nhật mấy ngày, cậu và Cố Phi chỉ gặp mặt xấp xỉ hai ba lần, ăn cơm, nói chuyện vài câu, Cố Phi vừa đi, cậu lại bắt đầu tiến hành đủ loại công tác chuẩn bị.

Có lúc cậu cũng cảm thấy mình có phải là có chút thần kinh hay không, chỉ một cái sinh nhật, động tĩnh này của cậu không biết được còn tưởng là cậu muốn đi nổ tung trái đất.

Trong quá trình chờ Cố Phi từ trên lầu đi xuống, cậu lại ở trong đầu vừa lược qua lược lại từng chuyện phải làm, xác định không có thiếu sót gì mới lấy thuốc lá ra châm lên.

Cố Phi xuống dưới rất nhanh, Tưởng Thừa vừa mới thấy rõ ràng trong hành lang xuất hiện một bóng dáng dao động, Cố Phi đã tới gần cậu, nhấc tay một cái đem điếu thuốc đang ngậm trong miệng cậu đoạt đi, kế tiếp sáp lại hôn cậu một cái: "Sinh nhật vui vẻ Thừa ca."

Giờ này bốn phía đã không có người, đèn trên lầu đều gần như tắt toàn bộ, mà cho dù có người đi qua, Tưởng Thừa cảm giác mình vào giờ phút này cũng không coi ra gì nữa, cậu chìa tay dùng sức ôm ôm Cố

Phi, nghiêng qua hôn một miếng rất vang dội ở trên mặt cậu ta: "Sinh nhật vui vẻ."

"Muốn dẫn tôi đi tổ chức sinh nhật sao?" – Cố Phi cười hỏi.

"Ừa" – Tưởng Thừa buông cậu ra, ngoắc tay – "Đi."

"Đi đâu?" – Cố Phi hỏi.

"Một nơi" – Tưởng Thừa nói, lại liếc mắt nhìn cậu – "Vậy là, Cố Miểu đã ngủ sao?"

"Ngủ sớm" – Cố Phi cong cong khóe miệng – "Tối hôm nay tôi qua đêm ở chỗ cậu nhé."

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Hai người đều nghiêm trang trịnh trọng, cảm giác tự nhiên như thế, giống với bình thường hai cậu bàn bạc đi chỗ của cậu ở lại một lát, thực ra… Tưởng Thừa vừa dùng khóe mắt quét nhanh qua Cố Phi, trong đầu tên này đoán chừng cũng giống với suy nghĩ của cậu.

Không thể nhìn nổi!

"Cái đó là muốn tặng cho tôi à?" – Tưởng Thừa thấy trong tay Cố Phi cầm một cái túi giấy lớn, xem ra dường như cũng nặng lắm.

"Đúng vậy" – Cố Phi cười cười – "Lát nữa cho cậu."

"Muốn tôi đưa quà cho cậu, cậu mới đưa cho tôi phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Đúng vậy, tôi muốn trao đổi." – Cố Phi nói.

"Được" – Tưởng Thừa nở nụ cười – "Thừa ca hiện tại liền dẫn cậu đi lấy quà, đem quà trở về chỗ của tôi hãy ăn bánh sinh nhật."

"Cậu cũng mua bánh sinh nhật?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm, vốn là muốn tự mình đi làm cái bánh sinh nhật, chỗ này tôi cũng không thạo, không tìm được cửa hàng DIY*, liền trực tiếp mua một cái nhỏ" – Tưởng Thừa nói – "Thế nào, cậu cũng mua?"

(*cửa hàng DIY: là chỗ bán nguyên liệu để tự làm sản phẩm, như dụng cụ làm bánh, làm đồ mộc…)

“Tôi… làm một cái, bỏ vào trong tủ lạnh trong tiệm.” – Cố Phi nói.

“Cậu đi đâu làm?” – Tưởng Thừa nhướng lông mày một cái.

“Con đường phía sau Bánh nhân thịt Vương Nhị có một cái tiệm làm bánh” – Cố Phi nói, ngẫm lại liền thở dài – “Tôi trước đây từng mang theo Nhị Miểu đến chơi, con bé ở chỗ đó nổi nóng đập phá cái cân của người ta, tôi còn bồi thường 50 đồng tiền, mua một cái bánh gato sẵn chỉ có 20 đồng.”

Tưởng Thừa nghe thấy cảm thụ rất không đúng, nhưng ngừng một chút lại cảm thấy rất muốn cười.

“Tôi…” – Cậu nhịn cả buổi sau đó quay đầu nhìn Cố Phi – “Thật muốn cười nha, cậu để ý không?”

“… Không để ý, cười đi.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa gập người xuống mà cười ha ha một trận, Cố Phi theo cậu vừa đi đến phía trước vừa cười ngây ngô cả buổi, sau khi vui vẻ xong mới chú ý đến con đường này không phải đường trở về phòng thuê của Tưởng Thừa.

“Đi chỗ nào?” – Cố Phi hỏi – “Cậu có phải là lạc đường rồi hay không?”

“Không” – Tưởng Thừa chỉ chỉ phía trước – “Đến phía trước, tôi hai ngày nay ở vùng này xoay hơn mấy vòng mới tìm được chỗ như thế, bằng phẳng, không có rác rưởi, cũng không có người nào đi qua.”

Cố Phi nhìn phương hướng cậu chỉ một chút.

Sau khi xưởng thép đóng cửa, mảnh đất này có rất nhiều đất trống cùng tòa lầu đổ nát hoang vắng, nhưng mà theo phương hướng này đi qua, bên trái là chợ, bên phải là một cái nhà trẻ của nhà máy, càng thật không có chỗ đất bằng không có người nào.

Tưởng Thừa rất kiên định dẫn theo cậu ta đi thẳng về phía trước, giữa chừng quẹo phải một lần, lại đi phía trái quẹo hai lần, vòng vèo trên đường trước khi tiếp tục đến phía trước.

Cố Phi vẫn luôn nhẫn nại không lên tiếng, tiếp theo đi gần nửa giờ, cậu có thể khẳng định Tưởng Thừa lạc đường, nhưng mà người này phương thức lạc đường rất đặc biệt, mỗi lần quẹo ra ngoài rồi, lại đều có thể thuận theo quẹo trở về, sau đó tiếp tục hướng phía trước.

Sau cùng lúc nhìn thấy chợ trống vắng không một bóng người còn chưa tan hết mùi vị, Tưởng Thừa cuối cùng dừng lại, hai tay chọc vào trong túi quần phía sau, ngẩn ra có thể mất đến mười giây mới hỏi một câu: “”Đây mịa nó là chợ bán thức ăn đúng không¿‘”

"Ừm" – Cố Phi gật đầu – "Tôi nói nếu như cậu không rẽ nhầm, mười phút trước chúng ta đã có thể đến rồi."

"Ôi đệt" – Tưởng Thừa nhìn nhìn xung quanh, lại xoay hai vòng tại chỗ – "Tôi đệt?"

"Lạc đường rồi đúng không?" – Cố Phi hỏi.

"Hả" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Cho cậu rủa tôi đấy."

"Trách tôi sao?" – Cố Phi nhịn cười.

"Không phải đâu?" – Tưởng Thừa lườm cậu ta, trừng một chốc lại có phần sốt ruột – "Khỉ thật, tôi thật quên mất là đi thế nào rồi, quà tặng tôi làm cho cậu còn giấu ở chỗ kia đấy! Biết vậy tôi đã cầm theo cái la bàn rồi…"

"Là chỗ như thế nào?" – Cố Phi thở dài – "Cậu nói cho tôi nghe một chút."

Tưởng Thừa cau mày miêu tả một chút cho cậu ta, có một bãi cát rất lớn, có ít thiết bị thể thao bị hỏng, còn có một cái cầu trượt trẻ em bằng xi măng đã tháo đi một nửa…

May là Tưởng Thừa tuy rằng nhận biết đường không tốt, nhưng mà năng lực quan sát vẫn không tệ, Cố Phi vừa nghe đã biết là chỗ nào rồi, cách đây không phải quá xa, mà quả thực rất lệch, một trong hai nhà trẻ của xưởng thép trước đây, một cái thì phía trước, còn có một cái bởi vì trong xưởng không có ai liền dỡ bỏ đi, chỗ đó chính là nơi Tưởng Thừa tìm tới.

"Đi thôi tôi biết rồi" – Cố Phi ôm vai cậu một cái – "Lần tới muốn đi đâu hay là tôi dẫn đường đi?"

"Ngậm miệng bước đi." – Tưởng Thừa nói.

"Nhưng mà cậu có thể tìm tới chỗ đó vẫn rất lợi hại" – Cố Phi nói – "Tôi cũng mấy năm không qua bên đó rồi."

"Thực ra nhé" – Tưởng Thừa thở dài – "Tôi vừa mới ra khỏi chỗ đó trước khi qua nhà cậu, tôi cũng rất bái phục mình, tôi mù đường có lẽ cũng là cấp học bá."

Cố Phi cười không lên tiếng.

Đi mất mười phút hơn, những tòa lầu phía trước từ từ ít đi, cuối cùng cả đèn đường cũng không còn nữa, xung quanh chỉ có ánh sáng phản chiếu của mặt trăng.

“Nhắm mắt lại.” – Tưởng Thừa đột nhiên nói.

“Hả?” – Cố Phi thoáng do dự, nhắm hai mắt lại.

“Đến đây.” – Tưởng Thừa kéo lấy tay cậu, dẫn cậu đi về phía trước.

Đi tiếp một đoạn đoán chừng có đến gần một trăm mét, Tưởng Thừa dừng lại: “”Cây ná đâu? Đừng mở mắt.“”

Cố Phi nhắm mắt từ trong túi giấy lớn cầm cây ná đó của Tưởng Thừa lấy ra, Tưởng Thừa nhận lấy, thả tay cậu ra, tiếng của Tưởng Thừa rời khỏi bên cạnh cậu: “”Được rồi, mở mắt đi.“”

Cố Phi mở mắt ra.

Thời gian nhắm mắt có chút dài, lúc nhìn thấy quầng sáng của một bức họa màu sắc ở trước mắt, cậu trước tiên là sững sờ, lại dụi dụi mắt mới đem quầng sáng chồng lên nhau nhìn rõ ràng.

“Đây là…” – Cố Phi nhìn theo hai dải khối sáng màu sắc vặn thành chữ số 8 kéo dài từ đây thẳng tới phía trước có hơn mười mét.

Những khối sáng đều là hình chữ nhật, màu đỏ, màu vàng, màu xanh dương, màu xanh lá đan xen cách nhau.

“Học sinh cá biệt, nếu như tôi không nói, cậu có lẽ không nhìn ra đây là ký hiệu vô cực đi” – Tưởng Thừa ở bên cạnh cậu kéo cây ná ra, nhắm vào phía trước – “Đi theo ánh sáng, hãy lấy quà tặng của cậu.”

Cây ná trong tay của Tưởng Thừa bắn ra ‘phựt’ một tiếng, trước mặt, một khối ánh sáng màu vàng ngã về phía trước.

Tiếp theo hai khối ánh sáng màu sắc liền bắt đầu giống như con sóng thuận theo cùng nhau ngã xuống, từ từ tiếp nối biến thành hai hàng lan tỏa kéo dài về phía trước.

Tuy rằng Cố phi đã nhìn ra những khối sáng này hợp lại có hình dạng gì, nhưng mà lúc một màn này xuất hiện thực sự, cậu vẫn ngẩn người ra.

Ánh sáng trước mắt một đường hướng phía trước, mở rộng kéo dài từ khối này sang khối khác, trong nháy mắt này, cậu vẫn cảm giác được rung động.

Đêm khuya, trong làn gió mát nhẹ, người này ở bên mình, mở ra cho cậu một bức tranh màu sắc rực rỡ.

Những ánh sáng đó chớp động từng điểm từng điểm trở nên mờ dần, từ từ lấp đầy tầm nhìn của Cố Phi, hào quang rực rỡ sắc màu đập vào trong mắt.

Cố Phi không có đi về phía trước, Tưởng Thừa cũng không cử động, hai người cứ như vậy đứng trong đêm tối, nhìn theo một vùng ánh sáng rực rỡ này, mãi cho đến khi đường màu sắc phía trước chấm dứt, dấu hiệu vô cực liên tiếp lặng lẽ mà trải ở dưới chân bọn họ.

"Ôi?" – Tưởng Thừa thốt ra tiếng.

"Hả?" – Cố Phi bị một tiếng này của cậu kéo về với hiện thực – "Thừa ca, cậu thật…"

"Không đúng nha!" – Tưởng Thừa chậc một tiếng – "Chưa xong đâu!"

"Cái gì chưa xong?" – Cố Phi ngẩn người.

"Biểu diễn… Ôi đệt, tôi đi xem thử, cậu cứ đứng ở đây chờ tôi" – Tưởng Thừa chạy tới bên kia, vừa chạy vừa quay đầu lại chỉ chỉ cậu ta – "Đứng đó nhìn theo!"

"Ồ." – Cố Phi đáp lại theo, đứng tại chỗ không di chuyển.

Tưởng Thừa chạy tới bên kia, khom lưng nhìn thử xem, thò tay cầm một khối phát sáng màu xanh lá dựng đứng lên lần nữa, lại dùng sức đẩy ngã, theo đó quầng sáng ngã xuống đất, xung quanh tán loạn nổi lên một chùm ngọn lửa rất nhỏ, tiếp tục liền "chít" tóe ra tia lửa.

Tưởng Thừa lui về phía sau một bước, sau một hồi hoa lửa nhỏ, từ trên mặt đất một thứ gì đó đột ngột nở ra giống như bông hoa, một vòng ngọn lửa nhỏ sáng lên.

"Có nghe thấy không ——" – Tưởng Thừa ở bên kia hô to lên một tiếng.

"Nghe cái gì?" – Cố Phi cũng hô to lên một tiếng.

"Bài hát sinh nhật! Không nghe được à!" – Tưởng Thừa tiếp tục hô to.

Cố Phi đi tới phía trước, sau khi đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng "chi chi" nho nhỏ trong gió đêm truyền tới, nhận biết một lát sau đó cuối cùng cậu nghe ra được bài hát "Chúc mừng sinh nhật".

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ…

Cũng thấy rõ đầu kia, trên đất đặt chính là một cây nến sinh nhật tự động, đốt liền sẽ bật lên, mấy cây

nến nhỏ dựng lên bắt đầu hát.

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

"Nghe được không!" – Tưởng Thừa gọi.

"Nghe được!" – Cố Phi cười gật gật đầu thật mạnh.

"Đến đây!" – Tưởng Thừa vẫy tay.

Cố Phi đi về phía cậu, vừa đi vừa cùng huýt sáo theo âm nhạc của cây nến truyền tới vô cùng giống tiếng dế kêu, nghe thấy có chút buồn cười.

Sinh nhật vui vẻ Thừa ca.

Hi vọng cậu mãi mãi cũng hạnh phúc như vậy.

Sinh nhật vui vẻ Thừa ca.

Hi vọng cậu mãi mãi đều cười thoải mái giống như một chùm ánh nắng mặt trời.

Sinh nhật vui vẻ Thừa ca.

Hi vọng cậu về sau lúc nhớ tới khoảng thời gian này không có hối hận.

Sinh nhật vui vẻ.

"Tặng cậu" – Tưởng Thừa ngồi xổm xuống, chỉ chỉ một cái hộp nhỏ bên cạnh cây nến – "Tôi làm, nhìn xem có thích hay không… Không thích cũng kìm nén cho tôi."

Cố Phi cũng ngồi xổm xuống, cầm cái hộp nhỏ ở trên đất lên, xuyên qua cái nắp trong suốt trên cái hộp, liếc một cái là thấy được đồ bên trong, hai hình người nhỏ hôn nhau.

"Thích" – Cố Phi cười lên, mở nắp hộp ra, nhìn thấy một cái móc chìa khóa nhỏ rất khéo léo – "Làm thế nào?"

"Xếp hạt" – Tưởng Thừa cầm chiếc móc chìa khóa ra đặt vào trong tay cậu ta – "Ngắm nhìn rồi sao?"

“Tay cậu làm sao vậy?” – Cố Phi nắm chặt đầu ngón tay của cậu.

“Bỏng hai bóng nước” –Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Tôi đệt, cậu không biết thứ đồ này bắt tay vào làm có bao nhiêu rắc rối, còn mịa nó đồ chơi tăng trí thông minh cho trẻ em đấy, trẻ con nào chơi bàn ủi hả!”

Cố Phi nở nụ cười, cầm đầu ngón tay của cậu, để tới bên miệng hôn hôn: “Cảm ơn.”

“Cậu sẽ dùng chứ?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Dùng chứ” – Cố Phi từ trong túi cầm chìa khóa của mình lấy ra, đem cái móc chìa khóa này móc lên – “Vừa hay tôi không có móc chìa khóa.”

“Quà tặng của tôi đâu?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Món quà này nhé…” – Cố Phi đem bao giấy lớn đặt trước mặt cậu – “Cũng là tôi tự mình làm, chẳng qua không có khéo léo như cậu làm vậy, phong cách của tôi chạy rất cuồng dã.”

Tưởng Thừa cảm thấy được tim mình đập nhanh hơi dồn dập, bàn tay còn cẩn trọng hơn so với lúc làm xếp hạt đậu run run, lúc đưa tay lấy đồ trong túi giấy lớn ra, vậy mà thoáng cái không cầm được.

“Tôi đệt, nặng như vậy?” – Cậu ngẩn người – “Là cái gì?”

“Yếu đuối như vậy” – Cố Phi nói – “Lúc ném ba điểm không phải khí thế rất mạnh mẽ sao?”

“Mịa kiếp” – Tưởng Thừa cười, cầm đồ trong bao giấy lớn lấy ra, một cái hộp dẹt như hộp bánh pizza, lúc cậu mở ra, sửng sốt có thể đến mười giây, nhìn chằm chằm cả buổi mới ngẩng đầu lên – “Mê cung?”

“Ừ” – Cố Phi gật gật đầu, từ trong túi lấy ra một viên cỡ trứng chim cút, quả cầu kim loại sáng lên màu bạc đặt lên phía trên, phát ra âm thanh nhỏ bé giống như tiếng chuông vang – “Cái này là tôi.”

“Vậy tôi đâu?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Chỗ kia.” – Cố Phi chỉ chỉ một góc của mê cung.

Đây là một cái mê cung dùng bảng sắt hàn ra, bên dưới là tấm sắt cứng vuông vức khoảng một phần ba mét, mặt trên dùng từng cái từng cái mảnh sắt dài dài ngắn ngắn hàn tạo ra đường qua lại.

Tưởng Thừa thế nào cũng không nghĩ tới Cố Phi còn có kỹ năng như vậy, nhìn vào cái mê cung này ở trên tay nằng nặng, trong thô ráp cuồng dã lộ ra tinh tế, mỗi một cái đường rẽ, mỗi một cái mối nối, đều xử lý

nhẵn bóng bằng phẳng, chắc là sau khi làm xong tỉ mỉ đánh bóng qua.

Quả cầu thép nhỏ "Cố Phi" có thể lăn, quả cầu thép nhỏ "Tưởng Thừa" không biết là dùng biện pháp gì, cố định ở cửa ra mê cung, quả cầu thép nhỏ "Cố Phi" tìm tới cửa ra thì sẽ cùng quả cầu thép nhỏ "Tưởng Thừa" đụng vào nhau.

"Mịa nó, Cố Phi" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – "Cậu còn có sở trường này?"

"Ừ" – Cố Phi cười cười – "Tôi cũng là suy nghĩ rất lâu tặng cậu cái gì, cuối cùng nghĩ hay là tự làm một cái đi, nơi này của chúng tôi, những vật liệu và công cụ này đều rất dễ tìm…"

"Cảm ơn." – Tay Tưởng Thừa chống một cái trên đầu gối của Cố Phi, lại gần hôn cậu ta.

Cố Phi không đẩn đo chút nào mà đáp lại cậu.

Tuy rằng vào giờ phút này, cậu nên nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc yên lặng này, nhưng cậu không nỡ nhắm mắt, trong ánh nhìn của khóe mắt là một vùng ánh sáng rực rỡ, trước mắt là mặt nghiêng của Cố Phi bị ánh sáng phản chiếu, còn có bóng của lông mi chồng lên… Tưởng Thừa muốn đem đồng tử nỗ lực tách ra, nhưng với cự ly trước mắt này, hiển nhiên không có khả năng lắm, vì vậy cậu bỏ qua, lé mắt nhìn Cố Phi.

"Những thứ kia là gạch vụn sao?" – Lúc hai người cùng nhau đi về, Cố Phi hỏi một câu.

"Ừm" – Tưởng Thừa cúi đầu vừa chơi mê cung vừa gật gật đầu, quả cầu thép nhỏ thì rỗng ruột, bên trong không biết cấu tạo thế nào, lăn thì sẽ phát ra tiếng leng keng rất êm tai – "Phía sau xưởng thép không phải có người đang tự xây nhà sao, tôi đi theo người ta mua."

"Quét bột huỳnh quang?" – Cố Phi cười hỏi, tay ở sau lưng cậu dẫn dắt một chút.

"Ừa" – Tưởng Thừa cúi đầu đi theo cậu ta – "Loại kia phải mua, vốn là định mua trên mạng, lại sợ không kịp, kết quả chạy hơn mấy ngày mới tìm được tiệm bán đồ vật này, thế nào, đẹp chứ?"

"Đẹp, quá có sáng tạo." – Cố Phi nói.

"Mê cung mấy con đường?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Một cái" – Cố Phi trả lời – "Đối với cậu mà nói phải rất dễ dàng chứ, học bá mà."

"Đúng" – Tưởng Thừa đem mê cung đưa tới trước mắt cậu ta, nhẹ tay nhoáng một cái quả cầu thép nhỏ "Cố Phi" xuôi theo thông đạo băng qua hai chỗ ngoặt, keng mà một tiếng đánh vào trên quả cầu thép nhỏ

“Tưởng Thừa” – “Hôn một cái.”

Cố Phi cười cả buổi: “Ai, thực ra ban đầu tôi chọn cái mê cung cao cấp định làm, nhưng mà diện tích không đủ.”

“Tôi thích cái này.” – Tưởng Thừa nói.

Trở lại phòng thuê đã hai giờ hơn, Tưởng Thừa liếc mắt nhìn điện thoại di động, ngày thường lúc này đã ngủ rồi, mà ngày hôm nay lại hoàn toàn không có một chút buồn ngủ nào, chỉ cảm thấy hai mắt phát sáng, thần thái sáng láng.

Vừa vào nhà đem đồ vật cất xong, cậu liền bổ nhào qua ôm lấy Cố Phi, hôn liên tục một hồi kèm theo sờ soạng đem Cố Phi đẩy vào trong phòng.

“Thừa ca” – Cố Phi bị cậu đẩy lên trên giường, cười hỏi – “Cậu có suy nghĩ gì?”

“Suy nghĩ tà ác” – Tưởng Thừa cọ vào trong hõm cổ của cậu – “”Suy nghĩ lưu manh… rất nhiều, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt…“”

“Thật vừa khéo” – Tay Cố Phi sờ vào trong áo cậu, ở trên lưng cậu nhẹ nhàng xoa bóp – “Tôi cũng tà ác và lưu manh như vậy, sóng lớn cũng cuộn trào rất mãnh liệt.”

“Cố Phi” – Tưởng Thừa cắn nhẹ một miếng ở trên cổ cậu, kéo cổ áo cậu ra liếm liếm trên dấu răng ở xương quai xanh – “”Tôi cảm thấy rằng, tôi cần cùng với cậu có chút quan hệ gì đó khác, tôi mới có thể yên tâm thực sự, nếu không tôi sẽ ghen.“”

“Vậy thì…” – Tay Cố Phi trượt tới trên đùi cậu – “Làm chút chuyện.”

“Ừm” – Tưởng Thừa cười cười, sau khi cười xong lại gặm chẹp chẹp ngon lành một lúc mới khó khăn mở miệng – “”Đúng rồi, tôi vẫn luôn không hỏi cậu… Chính là chuyện này đi, cậu là muốn… cái gì đó nhỉ, vẫn… vẫn là cái gì… đó¿‘”

“Cái gì và cái gì nào?” – Cố Phi nở nụ cười.

“Thì là… mịa nó cậu đừng cười” – Tưởng Thừa cào một cái ở trên eo cậu, chống cánh tay đỡ người dậy nhìn cậu – “Cậu muốn thượng tôi sao?”

Tôi đệt!

Tuyển thủ Tưởng Thừa!

Da mặt của tuyển thủ Tưởng Thừa đã tu luyện đến một cảnh giới mới!

Cậu lại có thể đem một câu nói không biết xấu hổ như vậy!

Cứ như vậy nói ra!

Tưởng Thừa nói xong liền cảm thấy được hỏa từ lòng bàn chân đốt tới đỉnh đầu, cả người đều vì hành động không biết xấu hổ của mình mà bốc cháy hừng hực, cũng may lúc này trong phòng chỉ có một cái đèn vàng nhỏ không sáng lắm, cậu còn quay lưng lại với ánh sáng, nên Cố Phi nhìn không ra màu sắc trên mặt cậu.

Cố Phi rõ ràng ngẩn người, xong một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cong cong khóe miệng: "Cậu có phải là rất muốn thượng tôi hay không?"

"Há" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, sau đó lại rất nhanh mà nói tiếp một câu – "Không phải, tôi không phải coi trọng lắm, cậu muốn… như thế nào, ậc, đều được."

"Là sao?" – Cố Phi gối lên cánh tay nhìn cậu, ngón tay cách lớp áo ở trên bụng cậu nhẹ nhàng vạch một đường – "Nếu như cậu muốn, tôi có thể phối hợp chính xác…"

Lời này quả thật là giống như viên đạn lửa ghim thẳng trên mặt Tưởng Thừa, hô hấp của cậu đều ngừng lại trong nháy mắt, cậu thở gấp mấy giây mới mở miệng lần nữa: ""Tôi là sợ làm đau cậu, nên…""

Cậu với tay mò mẫm dưới gối của mình, lấy ra một tờ giấy: ""Dẫu sao giáo dục từ nhỏ của chúng tôi chính là phải kính già yêu trẻ, vì vậy tôi, tôi đã tra tài liệu một chút.""

"Cái gì?" – Cố Phi sửng sốt.

Cố Phi lúc này sững sờ một cái khiến Tưởng thừa cảm thấy có chút khó chịu, cứ như mình với lão lưu manh đói khát giống nhau: ""Nghe không hiểu à tên khốn này, tôi mịa nó tra trên mạng thử xem, cụ thể làm thế nào sẽ không đau hơn¡'"

Cố Phi sững sờ xong sau lại ngẩn ra một lát nữa, sau đó nghiêng đầu ra cười lên, cười đến có chút ngừng không được: "Thừa ca, cậu đừng như vậy, vào lúc này cậu như vậy, tôi cười cũng cười mềm nhũn rồi."

"Phắn" – Tưởng Thừa niết cằm của cậu, đem mặt cậu quay lại đối diện với mình – "Thôi cậu không muốn xem thì không xem đi, tùy cậu làm."

"Chúng ta có thể không cử án tề mi* như vậy sao?" – Cố Phi thu lại nét cười, nhìn chăm chú cậu – "Cậu yêu trẻ, tôi còn muốn kính già đây."

(* : cử án tề mi – nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày))

Tưởng Thừa không lên tiếng, cũng nhìn cậu không chớp mắt.

"Muốn không?" – Cố Phi nhấc cánh tay lên vòng qua cổ của cậu.

Tưởng Thừa quyết định hai giây, thẳng người dậy giơ tay một cái cởi bỏ áo của mình, nhào tới trên người cậu, cầm lấy lưng quần của cậu mạnh mẽ kéo xuống một cái.

76. Chương 76

Tờ giấy được xếp lại cẩn thận móc ra từ phía dưới gối là ghi chép của Tưởng Thừa.

Cậu như phải viết luận văn mà dùng mất cả hai buổi tối, bài văn đọc được từ khắp các diễn đàn đồng chí và "phổ cập khoa học", tổng kết lại xem phải làm thế nào để có thể vừa mạnh mẽ mà vừa không đau đớn, hơn nữa còn cân nhắc tới việc tiếp nhận kiến thức này là một người dở chiến đấu trong số các học sinh cá biệt, bài tập về nhà phải dựa vào việc sao chép, trong lúc thi lười tới chép cũng không thèm, cậu vẫn là phát huy tinh thần của học bá, nghiêm túc mà làm ra một bài viết tổng kết.

Vốn là nghĩ trước khi lên trận sẽ cho tên dở chiến đấu này bổ sung một chút kiến thức, không ngờ dở chiến đấu tiểu bá vương xưởng thép người ta lại đột nhiên đề cao phẩm chất cao thượng kính già yêu trẻ, để lại cơ hội này nhường lại cho cậu.

Đương nhiên, cậu cũng không nghĩ tới sau khi bản thân đã chuẩn bị sẵn tâm lý lâu như vậy rồi, còn dùng bao nhiêu đó thời gian để tưởng tượng ra cảnh tượng nằm dưới hưởng thụ, thế nhưng sẽ vì một câu nói đó của Cố Phi mà một tia ngắt lại cũng không có nhào tới trên người cậu ta.

Quỷ háo sắc.

Có lẽ là loại trạng thái này đi.

Mà điều cậu càng không nghĩ tới chính là, những kỹ xảo và cách thức mà hai đêm tổng kết lại, dùng não của học bá thuộc nằm lòng, ngay tại khoảnh khắc Cố Phi nói ra hai chữ kia đã hoàn toàn bị bùng nổ mất.

Muốn không?

Nổ ra một mảnh ánh sáng vàng kim.

Sau đó ở trong não, một mảnh mẩu vụn cũng không còn sót lại.

Cơ thể của Cố Phi.

Căn chắc, nhẵn bóng, làn da phảng phất như mang theo luồng điện.

Cậu đã sờ qua vô số lần, dùng ngón tay, dùng môi.

Cổ, xương quai xanh, ngực, bụng dưới, thắt lưng.

Cậu luôn nghĩ rằng bản thân đối với cơ thể của Cố Phi đã rất quen thuộc, nhưng hôm nay khi lần nữa chạm vào, thế nhưng đột nhiên có cảm giác không giống với lúc trước.

Cơ hồ như trở về thời khắc kia khi lần đầu tiên cậu và Cố Phi thân mật tiếp xúc.

Căng thẳng, rung động, hưng phấn…

Nội dung viết trên mảnh giấy được xếp lại kia, những thứ cậu sớm đã ghi nhớ vào trong não, cho dù có không bị bùng nổ thành pháo bông đi nữa, vào giờ này khắc này cũng không có khả năng lại dùng tới được nữa.

Tưởng Thừa tin chắc, nếu làm theo tổng kết, cậu tiến hành chưa được một nửa liền sẽ vỡ đê ngàn dặm.

Tổng kết của người thành thục quả nhiên chỉ thích hợp với những người thành thục.

Bọn họ kiểu chưa từng trải thế này, nhào tới liền là gặm, hôn xong là gặm, gặm xong là liếm, liếm xong là nắm, mỗi một tiếng thở dốc trong tai đều như là trống trận, kinh động tới đầu choáng mắt hoa.

Tất cả các giác quan đều trở nên nhạy bén đến không gì sánh được.

Cậu nghe thấy tiếng thở dốc, nhưng phân không ra là của ai, nghe thấy được tiếng tim đập, nhưng phân không được là của người nào, da thịt rắn chắc hiện lên tia sáng nhu hòa dưới ánh đèn mà cậu thấy được, là của Cố Phi, hô hấp quét qua ở bên tai mà cậu cảm nhận được, là của Cố Phi, thậm chí ngay lúc da thịt cọ xát vào nhau sẽ phát ra dòng điện vi tế.

Bên trong cơ thể, trong khoảnh khắc tất cả những đụng chạm, vang lên phình phịch.

Không để ý tới được kinh nghiệm gì nữa, nghĩ không ra được tổng kết gì nữa, một thiếu niên phát dục giương lựu đạn ngòi nổ kép lửa, dù chỉ là mang bao và bôi trơn cũng nghĩ là thật mẹ nó làm trễ nãi công

chuyện.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa gắt gao dán sau người Cố Phi, cắn nhẹ nhàng trên vành tai cậu ta, tay ở trên thắt lưng và chân của cậu ta mà vuốt nắn – "Tôi.."

Cố Phi không nói, nghiêng đầu qua ở trên khóe miệng cậu hôn xuống, đầu lưỡi lướt qua trên môi cậu.

Tưởng Thừa chỉ cảm thấy trước mắt như nổi lên sương mù, toàn tâm toàn mắt, không còn bất cứ ý nghĩ gì khác.

Đêm dài đăng đẵng, lại không tâm tình say giấc.

Trong và ngoài phòng đều rất yên tĩnh, yên tĩnh tới Tưởng Thừa nghe thấy tiếng thở dốc của cả hai đều sẽ cảm thấy cách vách có lỗ tai đang nghe thấy, có điều lúc này cho dù có người nằm dưới giường lắng nghe… Không, cho dù có người đứng ở bên giường vừa nhìn chăm chú vừa lắng nghe, cậu cũng cảm thấy không sao cả.

Quả nhiên trên đầu chữ sắc ( ) là bộ đao (–knife).

Cậu ôm chặt lấy Cố Phi không buông tay.

"Tay cậu thả lỏng một chút" – Cố Phi nói – "Tôi muốn thở một chút."

"Chút nữa lại thở đi." – Tưởng Thừa nhắm mắt, ở sau cổ Cố Phi dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ, tư thế muỗng xếp chồng nhau ngủ cuối cùng cũng thành hiện thực rồi, cậu không muốn buông tay.

Trước đây không biết là nhìn thấy từ đâu, có nói người ta thu hút lẫn nhau là bởi mùi vị trên cơ thể, có một số mùi vị bạn không chắc có thể cảm nhận được, nhưng mũi có thể ngửi được, chắc chắn sẽ có mùi vị của một người thu hút lấy bạn.

Tưởng Thừa không biết cậu có phải bởi vì thích Cố Phi hay không, nhưng mùi vị trên cơ thể Cố Phi cậu rất thích ngửi, nói không rõ cụ thể là mùi vị thế nào, nhưng cậu có thể phân biệt được… Cậu cũng chưa từng đi ngửi người khác như vậy bao giờ.

"Này" – Tưởng Thừa ôm lấy Cố Phi lại nằm xuống nửa ngày, nhịp tim chầm chậm trở về tiết tấu bình thường… Cậu tới hôm nay mới phát hiện, làm loại chuyện này, khôi phục lại tiết tấu tim đập thế nhưng còn dài hơn cả chạy bộ mấy cây số – "Thế nào, Cố Phi?"

Cố Phi không lên tiếng, cũng không động đậy.

“Cố Phi?” – Cậu lại gọi tiếng nữa.

Cố Phi vẫn không trả lời.

“Ngủ rồi?” – Cậu chống người lên nhìn mặt của Cố Phi – “Cố Phi?”

“Ngộp chết rồi.” – Cố Phi nhắm mắt nói.

“Đệt” – Tưởng Thừa cười lên – “Tôi đã buông tay rồi mà.”

“Cho nên tôi mới nói chuyện được nè.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cúi đầu dùng lực hôn lên mặt cậu: “Đi tắm không?”

“Ừm” – Cố Phi mở mắt ra xoay đầu nhìn cậu – “Mấy giờ rồi?”

“Không biết nữa” – Tưởng Thừa ngồi dậy, liếc nhìn qua những mẫu khăn giấy đã dùng ở trên đất, có chút ngài ngại, lại quay đầu nhìn thấy một cục giấy ở đuôi giường, nhất thời có một trận chột dạ kỳ lạ, vươn chân cấp tốc đá nó xuống đất – “Ngày mai cậu phải dẫn Cố Miểu đi tham gia trị liệu gì đó phải không?”

“Là hôm nay.” – Cố Phi chỉnh lại.

“Hôm nay” – Tưởng Thừa bóp một cái ở eo Cố Phi – “Là buổi chiều phải không? Tôi cũng đi.”

“Hai giờ chiều” – Tưởng Thừa xuống giường, lại nhìn nhìn, do dự một chút mới hỏi một câu – “Tôi tắm trước?”

“Ừm.” – Cố Phi cười cười, lấy điện thoại qua mở sáng lên, đoán chừng lại muốn chơi nhược trí Yêu tiêu trừ.

Tưởng Thừa nhân lúc Cố Phi đang chơi điện thoại, nhanh chóng khom người nhặt những mẩu giấy dưới đất lên ném vào thùng rác bên cạnh, lúc thẳng người dậy mới nghĩ tới trên thân mình không có một mảnh vải, nhất thời lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, túm lấy giỏ đựng quần áo dơ che lại, chạy bước nhỏ vào phòng tắm.

Cậu cùng Cố Phi đã không còn là lần đầu tiên ở trần mặt đối mặt nữa, nhưng hôm nay lại cảm thấy hoàn toàn không giống nhau, đừng nói là hai người cùng nhau tắm rửa, cậu thậm chí đã ngượng tới không hỏi Cố Phi một chút, bản thân có làm đau cậu ta hay không.

Lúc Tưởng Thừa ngẩng đầu hướng về vòi nước nóng mới chầm chậm từ trong căng thẳng, ngượng ngùng, xấu hổ cùng với đủ loại tâm tình đột ngột nhô ra mà bình tĩnh lại.

Cậu tắm không quá lâu, cậu không muốn để Cố Phi một mình ở trên giường chơi điện thoại, mở nước tắm gội, mở nước đánh răng rửa mặt xong, cũng còn chưa tới mười phút, cậu đã lại chạy ra khỏi phòng tắm.

Lúc trở lại phòng ngủ, Cố Phi đang nằm sấp trên giường chơi điện thoại, nhìn thấy cậu đi tới thì ngây ra: "Nhanh như vậy?"

"Rất nhanh sao?" – Tưởng Thừa nhìn thấy tư thế này của Cố Phi, lập tức có hơi lo lắng, không để ý tới ngại ngùng gì nữa – "Cậu có phải… không thoải mái không?"

"Hả?" – Cố Phi trước tiên là ngớ ra, sau đó cười lên – "Không có, nằm ngửa điện thoại rớt xuống mặt."

Câu này đã mở đầu, Tưởng Thừa cũng không còn lúng túng nữa: "Thật sự không có không thoải mái sao?"

"Có chút… này nọ" – Cố Phi ngồi dậy – "Nhưng cũng không phải quá khoa trương."

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Vậy cậu đi tắm?"

"Giúp tôi qua màn này đi" – Cố Phi đưa điện thoại tới cho cậu, xuống giường đi tới trước tủ quần áo – "Tôi lấy đồ cậu nhé?"

"Ừm, cậu cứ lấy đi." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cầm đồ đi rồi, Tưởng Thừa cầm điện thoại của cậu ta, lực chú ý lại toàn bộ nhắm vào thân hình của Cố Phi trong khóe mắt.

Cố Phi đi tới trước cửa phòng tắm được mấy bước lại xoay người đi tới bên cạnh cậu, vươn tay ở trước mặt cậu.

"Hả?" – Tưởng Thừa vội ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

"Màn hình tối rồi." – Cố Phi mò ở trên điện thoại một chút, khóe miệng mang theo ý cười nói một câu.

"À! Đúng! Tối rồi!" – Tưởng Thừa như người đang ngủ bị người khác gọi dậy còn giả vờ mình không ngủ mà nửa la to lên đáp lại.

Cố Phi không nói gì khác nữa, cười mà xoay người đi vào phòng tắm.

Tưởng Thừa đứng ở bên giường một hồi lâu mới ôm điện thoại ngã xuống trên giường: "A…"

Mất mặt nha tuyển thủ Tưởng Thừa!

Nụ cười đó của Cố Phi khi vào phòng tắm, quả thực rõ rành rành là chế giễu nha!

"A…" – Tưởng Thừa lật người qua, lại nhìn vào điện thoại, mẹ nó màn hình lại tối rồi – "Tôi đệt."

Lúc Cố Phi tắm xong trở ra, cậu vẫn còn cầm điện thoại dựa ở đầu giường mà ngẩn người.

"Qua rồi sao?" – Cố Phi hỏi.

"… Màn hình lại tối rồi." – Tưởng Thừa đưa điện thoại lại cho cậu ta.

"Ồ" – Cố Phi nhận lấy điện thoại, nhìn thoáng qua cậu – "Vậy cậu vẫn giúp tôi chơi không?"

"Cậu mở khóa đi." – Tưởng Thừa thở dài.

Cố Phi mở khóa đưa điện thoại tới cho cậu, lúc cậu cúi đầu bắt đầu chơi thì nghe thấy giọng cười của Cố Phi, vốn cậu không muốn phản ứng lại Cố Phi, nhưng Cố Phi cứ cười mãi, cậu chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Cố Phi: "Cười cái gì?"

"Cười cậu đó." – Cố Phi vừa cười vừa nói.

"Cậu có tin…" – Tưởng Thừa tiếp tục nhìn chằm chằm cậu ta, nhìn như vậy một hồi thì bản thân cũng cười lên – "Đệt."

"Chơi mau" – Cố Phi lên giường, nằm xuống bên cạnh cậu – "Nếu không Lý Viêm lại vượt qua nữa."

"Sao cậu ta rảnh vậy" – Tưởng Thừa chậc một tiếng, cúi đầu bắt đầu chơi – "Bởi vì không có bạn trai sao!"

"Ngày mai tôi sẽ hỏi cậu ta." – Cố Phi nói xong nghiêng đầu đi lại muốn cười.

"Như vậy là được rồi" – Tưởng Thừa liếc cậu – "Không biết còn tưởng tôi bắn sớm nữa, cậu mẹ nó cười thành dạng này."

"Ồ" – Cố Phi nhịn một hồi lại cười ra thành tiếng – "Thật ra cũng được, không có bắn sớm."

"… Này!" – Tưởng Thừa hô lên thở dài, không nói chuyện nữa, đường nhìn tập trung vào điện thoại, chăm chú nhìn vào đầu của những động vật nhỏ.

Nhưng hôm nay loại trải nghiệm này thực sự không thể nào so được với những chuyện khác, cho dù là một giây tiến vào trạng thái sở trường nhất của học bá, lúc này cũng mất tác dụng, cậu nhìn chằm chằm một đống cái đầu nửa ngày trời, thế nhưng ngay cả tiêu trừ một cái cũng không được.

Sau khi cố gắng chơi mất hai trái tim nhỏ, cậu ném điện thoại qua một bên, cọ quạy một chút nằm tới trên gối: "Bỏ đi, lãng phí trình độ."

"Sao rồi?" – Cố Phi lật người ôm lấy cậu.

"Tâm tư muôn vàn." – Tưởng Thừa vươn tay tắt đèn, bóng tối theo đó quấn tới, hô hấp ấm áp của Cố Phi ở bên tai cậu khiến cậu cảm nhận một trận dễ chịu sau khi mệt mỏi khi hưng phấn qua đi.

Cố Phi không nói gì, nhẹ nhàng xoa xoa ở trên bụng cậu.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa nắm lấy tay cậu, xoay mặt lại đối diện với cậu nhỏ giọng hỏi – "Vậy cái đó… thật sự không đau sao?"

"Không phải tôi nói rồi sao" – Cố Phi cười cười – "Không đau tới vậy."

"Ồ" – Tưởng Thừa ngừng lại hồi lâu, cân nhắc xem làm sao hỏi một câu để không làm bản thân nhìn như một thằng ngốc, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể trực tiếp hỏi – "Vậy thoải… mái không?"

"Đệt" – Cố Phi cười lên – "Hỏi thẳng tới vậy."

"Tôi có chút tìm không ra cách hỏi uyển chuyển." – Tưởng Thừa cũng cười cười.

"Rất thoải mái." – Cố Phi nói.

"Thật sự sao?" – Tưởng Thừa không cách nào xác định được câu này của Cố Phi là đang an ủi cậu hay là sự thật.

Cả quá trình cậu như là hôn mê vậy, cảm giác cứ xoay tròn, trong mắt toàn là Cố Phi, trong tai cũng toàn là Cố Phi, nhìn thấy, nghe thấy, sờ vào, cảm nhận được, đều là hưng phấn cực độ.

Nhưng cậu thực sự không xác định được Cố Phi có thật sự thoải mái không, trên lý luận mà nói, không thể thoải mái được đến đâu cả, dù sao cũng là lính mới, bình thường chỉ là dùng tay, đột nhiên lại làm ra như vậy, kỹ thuật chắc chắn không tới đâu, thân thể cũng chưa hẳn có thể thích ứng.

"Cậu có thể thử một chút." – Cố Phi nói.

“Hả?” – Tưởng Thừa xém chút không hồi thần được.

“Thì biết ngay có thật hay không.” – Cố Phi nói.

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa đột nhiên có chút lúng túng – “Vốn dĩ tôi chính là… muốn thử.”

Câu này nói xong hai người đều cười lên, mặt đối mặt mà cười nửa ngày, trên mặt tất cả đều là hơi thở của đối phương.

Thoải mái.

Buổi sáng lúc tỉnh dậy… Không, buổi trưa lúc tỉnh dậy, Tưởng Thừa mò mò bên cạnh mình, trống trơn, nhất thời liền tỉnh hẳn, trưng mắt ra liền gọi một tiếng: “Cố Phi!”

“Này” – Cố Phi qua mấy giây mới xuất hiện ở cửa phòng ngủ, trong miệng ngậm điếu thuốc – “Đây nè.”

“Làm gì đó?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Một mình cô đơn trước cửa sổ tâm tư hút thuốc.” – Cố Phi nói.

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa ngồi dậy – “Vậy ngài tiếp tục.”

Cố Phi cười cười, xoay người đi khỏi.

Tưởng Thừa ngáp một cái, đứng dậy chỉnh lại quần, đi tới bên cửa sổ phòng ngủ, mở rèm nhìn ra bên ngoài.

Vừa tới nghỉ hè, từ không khí tới cảnh trí, bỗng nhiên đều sung mãn khí tức ngày hạ, màu xanh biếc tràn ngập mắt, ánh mặt trời chói lóa, mang theo chút không khí khô nóng, ngay cả tòa nhà đổ nát này dưới ánh dương quang cũng hiện ra thêm phần sức sống.

Một đêm này ngủ tới rất ngon giấc, loại cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng và hưng phấn hỗn tạp khiến người ta tìm không ra tâm tình phù hợp trước khi ngủ kia đều đã tiêu biến mất, lúc rời khỏi phòng ngủ nhìn thấy bóng lưng Cố Phi trước cửa sổ phòng khách, cậu chỉ có vui sướng đầy đầu.

“Buổi trưa ra ngoài ăn?” – Cậu đi tới ôm lấy Cố Phi, cằm kê trên vai cậu ta, tay ở trên thắt lưng cậu ta như bị nghiện mà xoa nắn mấy cái.

“Ra ngoài ăn cũng được, hay là ăn bánh kem?” – Cố Phi bóp đi điếu thuốc.

“Ờ ha, còn có bánh kem, vậy ăn bánh kem đi” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Chỗ cậu còn một cái.”

“Cái đó buổi tối có thể ăn” – Cố Phi móc điện thoại ra – “Hồi nữa gọi hai phần mỳ đi, toàn là đồ ngọt rất ngán.”

“Ừm” – Tưởng Thừa gật đầu – “Tôi muốn gọi mỳ Lor mee, thêm một phần thịt vụn.”

“Muốn đồ uống không?” – Cố Phi hỏi – “Tiệm này còn có nước ép tươi.”

“Có loại gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Có hai loại, nước ép… dưa hấu” – Giọng Cố Phi đột nhiên mang theo ý cười – “Còn có nước ép… cam cam.” (cam cam đọc là “chéng chéng” đồng âm với Thừa Thừa)

Tưởng Thừa ngây người xong mới phản ứng lại: “Tôi đệt.”

“Cậu muốn nước ép dưa leo phải không, tôi muốn nước ép cam cam.” – Cố Phi nói.

“Không phải” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng hay không?”

“Được thôi, Tưởng Thừa Thừa.” – Cố Phi nhìn cậu.

“Ông nội cậu” – Tưởng Thừa đẩy cậu ta một cái – “Cố Phi Phi.”

“Tôi đặt món đây” – Cố Phi nói – “Ăn xong nghỉ một hồi phải dẫn Cố Miểu Miểu ra ngoài nữa.”

Tưởng Thừa không có chấp niệm gì với bánh sinh nhật, trước đây sinh nhật đều không ăn, thời gian lâu rồi cũng không còn hứng thú gì nữa, cậu vốn dĩ cũng không có hứng thú gì với đồ ngọt, dự sinh nhật của bạn học cậu cũng không nhớ là bản thân có ăn bánh sinh nhật hay không, chỉ nhớ được một đoạn ngắn đập bánh sinh nhật, ném bánh sinh nhật, chét bánh sinh nhật kiểu tràn ngập khí tức ngu ngốc của thiếu niên.

Nhưng bánh sinh nhật mà Cố Phi làm, cậu vẫn rất muốn ăn, cậu mua cái bánh sinh nhật kia cũng là vì như thế, nhưng đây là lần đầu tiên cậu tự do ăn sinh nhật, cũng là lần sinh nhật đầu tiên có thể ăn bánh kem, cho nên ý nghĩa của bánh sinh nhật cũng đã không giống lúc trước.

Thế là cậu và Cố Phi lấy bánh sinh nhật ra, phải làm hết trình tự của ngày sinh nhật.

“Kéo rèm cửa sổ lại đi? Quá sáng rồi.” – Tưởng Thừa nói.

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Tưởng Thừa kéo rèm cửa lại, cảm thấy vẫn rất sáng, lại đi đóng hết cửa phòng ngủ và phòng tắm, ánh sáng trong phòng khách liền tối đi.

Lúc cậu trở lại bên bàn, Cố Phi đã cắm 8 cây nến lên bánh kem.

"Sao lại là 8 cây hả?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Bởi vì chúng ta 8 tuổi đó." – Cố Phi cầm bật lửa thắp sáng lên từng cây nến.

"Đừng giả bộ dễ thương." – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

"Bởi vì tiệm này tặng 12 cây nến" – Cố Phi nhìn thoáng qua cậu – "Nếu cậu muốn thắp 18 cây… Tôi ra ngoài mua thêm một bao?"

"Không cần, không cần" –Tưởng Thừa ngây ra – "Tôi đối với việc này không có yêu cầu gì, lúc trước sinh nhật tôi còn không ăn bánh kem."

"Ồ." – Tay Cố Phi khựng lại, tiếp tục thắp sáng hết những cây nến.

"Thổi đi?" – Tưởng Thừa chống lên bàn.

"Đợi đã" – Cố Phi nghĩ nghĩ, nhanh chóng rút ra một cây nến đã cắm đàng hoàng, vừa rút vừa đổi lại vị trí rồi lần nữa cắm trở về, lại đem những cây nến còn sót lại đều thêm vào, xếp thành hình số 18 ( )– "18 tuổi rồi."

Tưởng Thừa cười lên: "Bây giờ thổi?"

"Ừm, cậu muốn cầu nguyện không?" – Cố Phi hỏi.

"Nãy giờ đang ước đó" – Tưởng Thừa nói – "Đã ước xong rồi."

"Thổi đi" – Cố Phi nói – "Một, hai, ba."

Hai người cùng nhau thổi một hơi lên bánh kem, thổi tắt hết những cây nến, còn thổi ngã đi mấy cây.

"Này" – Tưởng Thừa ngồi xuống ghế – "Tôi mới phát hiện, tôi kêu người ta viết chữ chúc mừng sinh nhật,

không viết tên lên, lúc người ta hỏi muốn viết gì lên tôi còn nghĩ là cái này cũng phải hỏi?"

"Tôi viết lên cái kia rồi" – Cố Phi cầm dao vừa cắt bánh vừa nói – "Tối nay tôi đem qua."

"Viết cái gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Viết là" – Cố Phi vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu, khựng lại xong thì đột nhiên giơ tay hô lên – "Thừa ca Thừa ca, cỏ của trường cả một gốc cây!" (cỏ của trường là chỉ người đẹp trai nhất trường)

"Ơ đệt" – Tưởng Thừa làm Cố Phi giật nảy mình, đi ra trốn phía sau, ngây ra mấy giây mới cười lên – "Chuyện mất mặt như vậy lúc cậu viết có ai thấy không?"

"Có đó" – Cố Phi nói – "Người ở tiệm bánh."

"Thật sự viết như vậy?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Quá không đáng tin rồi."

"Tối xem liền biết thôi." – Cố Phi cắt một miếng bánh đưa cho cậu, đặt miếng sôcôla có chữ 'Sinh nhật vui vẻ' lên trên miếng bánh.

Tưởng Thừa nhận lấy cắn một ngụm, không thể không nói, vị của chiếc bánh này bình thường, có điều ở đây chắc cũng không có nổi một tiệm bánh kem nào ngon.

Nhưng người đối diện là Cố Phi, mỗi người ăn một miếng bánh như vậy, cảm thấy rất tươi đẹp.

Không muốn nói chuyện, cũng không muốn động, chỉ muốn cứ như vậy ăn từng cái, cứ thế mà ăn tiếp tục.

Khóa phục hồi mà Cố Phi muốn dắt Cố Miểu tới tham gia kia đoán chừng giá cả không hề thấp, người giáo viên dẫn dắt những em nhỏ chơi trò chơi nhìn qua rất chuyên nghiệp còn rất nhẫn nại.

Tưởng Thừa không đi vào phòng, từ cửa sổ nhìn vào trong, cậu phát hiện ra còn có những đứa trẻ tương tự như vậy, tình trạng của Cố Miểu đã xem như rất tốt rồi, ít nhất cũng không phải hoàn toàn không thể giao lưu được, những đứa trẻ đối với những hô hoán kia từ đầu đến cuối không có phản ứng gì mới khiến người ta đau lòng và tuyệt vọng.

Thời gian chơi trò chơi không dài, có lẽ đã cân nhắc tới những đứa trẻ này không có tính kiên nhẫn như những đứa trẻ bình thường khác, trong lúc các em ấy không còn kiên nhẫn thì liền kết thúc.

Lúc Cố Miểu ôm ván trượt trở ra, dáng vẻ trông rất tốt.

Cố Phi vẫn đang nói chuyện với giáo viên, Tưởng Thừa dẫn em ấy đi đến lối đi bộ ở bên ngoài chơi ván trượt đợi Cố Phi đi ra.

Nhìn Cố Miểu ở dưới ánh mặt trời trên chóp mũi như đang dính giọt mồ hôi mà xẹt qua, cậu nhè nhẹ thở dài.

Lúc Cố Phi đi ra, Tưởng Thừa đang ngồi xổm ở ở cạnh bồn hoa lề đường vỗ tay cho Cố Miểu, cậu ta đi tới đứng sau người Tưởng Thừa, Tưởng Thừa cũng không hề để ý.

Cố Phi vươn tay nhẹ nhàng chọt chọt trên vai cậu, Tưởng Thừa dường như không để lại cho Cố Phi thời gian để phản ứng mà trong tích tắc đã một tay chìa vào chân của cậu ta ở phía sau.

"Ai!" – Cố Phi xoa xoa chân – "Cũng thật nhạy bén nha?"

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa quay đầu lại – "Cậu kêu tôi một tiếng tốt hơn không, nếu tôi hướng lên trên một chút, tối nay cậu cũng chỉ có thể nằm sấp tiếp tục…"

Tưởng Thừa nói một nửa thì dừng lại, cấp tốc nhìn chung quanh.

"Tối nay?" – Cố Phi cười khom người nhỏ giọng nói bên tai cậu.

"Đệt" – Tưởng Thừa đứng dậy, dùng một bộ mặt với biểu tình nghiên cứu câu hỏi học thuật mà nhìn cậu ta – "Vấn đề này không cần nói ở trên đường."

"Được" – Cố Phi vô cùng nghiêm túc gật gật đầu, từ túi quần móc ra một tờ giấy được xếp lại – "Vậy tôi trước tiên…"

Tưởng Thừa quét mắt qua tờ giấy đó, con ngươi xém chút nhảy ra ngoài: "Tôi đệt! Cậu mẹ nó đem theo cái này bên người? Cậu có phải ăn bánh kem no rồi không! Có cần tôi thúc cho ói ra không hả!"

"Bí kíp của bạn trai tôi" – Cố Phi nói – "Chắc chắn phải mang theo bên người học hỏi chứ."

"Nhanh dẹp vô" – Tưởng Thừa đè nén giọng – "Hồi nữa người ta thấy đó!"

"Yên tâm" – Cố Phi cười lên – "Chữ này của cậu, tôi không vận khí cũng nhìn không hiểu, cậu lấy cho người ta xem, người ta cũng chưa chắc có thể đoán ra được là cái chữ gì."

"Thả rắm của cậu" – Tưởng Thừa bị Cố Phi nói tới cười lên – "Đến mức đó sao!"

"Đến mức đó" – Cố Phi búng búng ở trên giấy – "Cậu không phải nói mình mỗi ngày đều luyện chữ từng nét sao, sao lại không nhìn ra gì cả."

"Phí lời, loại ghi chép đồi trụy này, tôi có thể không ngại mà luyện chữ từng nét sao!" – Tưởng Thừa nhìn chăm chăm cậu ta – "Cất vô!"

"Được." – Cố Phi gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong túi, huýt sáo với Cố Miểu đang ở bên đó.

Thật ra có phải là tối nay hay không, là nằm sấp hay là quỳ, Cố Phi cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng nhìn bóng lưng Tưởng Thừa ở phía trước dẫn Cố Miểu chầm chậm trượt tới, cậu lại cảm thấy bản thân thật sự muốn nghĩ tới, còn là nghĩ tới rất nhiều.

Đặc biệt là lúc Cố Miểu vươn tay túm lấy áo của Tưởng Thừa, áo Tưởng Thừa bị kéo lộ ra đường nét của thắt lưng…

A.

Cố Phi cấp tốc ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, sau đó dùng hai cái hắt xì hung ác mà trấn áp lại hoạt động kéo cờ sắp xảy ra.

77. Chương 77

Bởi vì có Cố Miểu ở đây, sinh nhật này bắt đầu từ buổi chiều liền trở nên nghiêm chỉnh hẳn lên, Tưởng Thừa ngồi ở trong cửa tiệm cả mặt nghiêm túc mà giải thích cho Cố Miểu lần sinh nhật này: "Anh và anh trai của em, ngày hôm nay ăn sinh nhật cùng nhau."

Cố Miểu bởi vì tâm trạng tốt, rất chuyên chú nhìn vào Tưởng Thừa, nhưng mà đoán chừng nghe không hiểu.

"Sinh nhật anh là ngày hôm nay, anh của em đây, còn có một tháng, nhưng mà bọn anh để tiết kiệm thời gian, tiết kiệm tiền" – Tưởng Thừa tiếp tục giải thích – "Liền hợp lại cùng nhau, hiểu không? Hiểu thì gật đầu."

Cố Miểu nhìn cậu, không gật đầu, một lát sau đột nhiên vẫy vẫy tay với cậu, cầm ván trượt quay người liền lao ra ngoài, Cố Phi gõ bàn quầy thu ngân một cái: "Cố Miểu!"

Cố Miểu dừng lại một chút, thế nhưng mặt vẫn hướng ra phía ngoài cửa, không quay đầu lại.

"Ăn cơm trước" – Cố Phi đi qua ngồi xổm tới trước mặt cô bé, nhìn vào cô bé – "Ăn cơm xong nghỉ ngơi nửa giờ lại đi chơi, có được hay không?"

Cố Miểu nhìn cậu một lát, gật gật đầu.

"Em ấy gật đầu" – Tưởng Thừa đang ở một bên nhìn – "Vậy mới nãy em ấy vẫn còn không nghe hiểu tôi nói cái gì đi?"

"Ừm, nó nghe không hiểu" – Cố Phi cười cười – "Giống như là những chuyện hằng ngày này, nó thường làm thì có thể hiểu, như cậu nói vừa rồi, ít nhất phải giải thích nửa giờ, hơn nữa nó phải chịu kìm lại tính khí nghe, dưới tình huống bình thường, nó vài phút đã thất thần rồi."

"Chỗ hôm nay đi đó, có ích hay không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ít nhiều có chút hiệu quả, lúc trước tôi ở bệnh viện gặp qua một đứa trẻ không khác mấy, hiện tại có tiến triển." – Cố Phi nói.

"Mất thời gian bao lâu?" – Tưởng Thừa lại hỏi.

"Bảy năm." – Cố Phi liếc mắt nhìn cậu, học bá đúng là học bá, nhìn vấn đề vẫn rất có năng lực nhìn được mấu chốt, mấu chốt hiện tại chính là thời gian.

Tình huống của Cố Miểu không phải loại đặc biệt nghiêm trọng kia, tuy rằng không thể khống chế cảm xúc tốt lắm, không thể nhận biết và lý giải cảm xúc của người khác tốt lắm, cũng có tính chất công kích, nhưng chỉ cần có nhẫn nại cùng phương pháp chính xác, cô bé có thể cùng người ta làm trao đổi đơn giản, hơn nữa rất ít bị thương.

Đúng là nếu như muốn nâng cao thêm một bước nữa, thời gian cần là vô cùng dài đằng đẵng, dài đến mức Cố Phi trước giờ không dám nghĩ.

Tưởng Thừa há hốc miệng, không nói nên lời.

"Gọi thức ăn ngoài đi?" – Cố Phi đổi đề tài, lấy điện thoại di động ra – "Chọn vài món chính trở về ăn một chút? Cậu có cái gì muốn ăn hay không?"

"Được" – Tưởng Thừa nói – "Gà, vịt, cá, thịt gì đều được, tôi đặc biệt muốn ăn thịt, à, thịt ba chỉ."

"Tôi xem thử, nếu không thì trực tiếp gọi người đưa chút thịt nướng lại đây, chúng ta có thể dùng chảo..." – Cố Phi đem ghế tựa kéo qua, ngồi xuống, bởi vì đang nói chuyện không có chú ý, trong khoảnh khắc cái mông mạnh mẽ ngồi xuống, cảm giác khó chịu của bộ phận nào đó truyền tới khiến cậu vô cùng muốn cất cao giọng oanh vàng hát một bài, mở miệng một cái nhất định là giọng oanh vàng đúng chuẩn – ""Tới, nướng, thịt.""

Cố Phi cắn răng đem phần sau câu vững vàng mà nói xong.

"Có thể" – Tưởng Thừa vừa nghe cũng rất vui vẻ mà búng tay cái tách, đi qua hướng giá hàng bên kia – "Cố Miểu, em lại đây, chúng ta cùng nhau tìm xem có tương nướng thịt hay không? Em biết không ít chữ rồi, em chỉ cho anh xem?"

"Có, ngay ở… bên kia." – Cố Phi hơi nghiêng người, dùng cánh tay chống vào mặt bàn quầy thu ngân, để giảm bớt áp lực của mông.

Tưởng Thừa trước đó hỏi cậu, thoải mái không?

Chẳng có thoải mái bao nhiêu, mặc dù cũng không thể nói đau bao nhiêu, mà tóm lại chính là không quen, đối với câu hỏi của Tưởng Thừa, cậu rất muốn hỏi ngược lại, với tư cách là một học bá, cậu xem nhiều tài liệu như vậy, có ai có thể lần thứ nhất làm xong sau đó cảm thấy rất thoải mái? Huống hồ, bạn trai phí hết tâm tư sa đọa không biết xấu hổ mà viết ra ghi chép đồi trụy cũng không theo trình tự trên đó để làm.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn không nói, cậu không muốn để cho Tưởng Thừa có áp lực trong lòng, dẫu sao mọi người đều là thiếu niên tình cảm thuần khiết, chuyện như vậy cũng chỉ là theo bản năng, không bỏ cuộc giữa đường đã rất tốt rồi.

Khi nguyên liệu nướng thịt đưa tới, Tưởng Thừa dẫn Cố Miểu từ trên kệ hàng hóa đem các loại tương, nguyên liệu đều chọn xong, dang ra đặt lên bàn.

"Bây giờ chúng ta đem nước tương, nguyên liệu múc ra đổ vào đĩa và bát, có được hay không?" – Tưởng Thừa cầm mấy cái bát và đĩa nhỏ lại, kéo Cố Miểu đến bên cạnh bàn.

Cố Phi vừa chơi điện thoại di động vừa nhìn, buổi chiều giáo viên dẫn dắt Cố Miểu chơi trò chơi nhỏ có nội dung không khác lắm, Tưởng Thừa vẫn luôn đứng bên ngoài cửa sổ, chỉ lộ ra nửa gương mặt, không nghĩ tới còn nhớ rất rõ ràng.

Cố Miểu cầm cái muỗng bắt đầu múc nước tương trong bát và đĩa, nhìn qua rất nghiêm túc.

Nhưng sau khi múc ba loại tương, cô bé bắt đầu có chút không kiên nhẫn, bởi vì dầu trong tương sẽ nhỏ trên bàn, tương trên thìa cũng văng không sạch sẽ.

"Thay cái thìa nhé, em có thích hay không…" – Tưởng Thừa đang muốn đứng dậy đi lấy một cái thìa nữa, Cố Miểu đã ném cái thìa trong tay xuống đất, cậu mới vừa đem thìa nhặt lên, Cố Miểu lại hất đĩa xuống đất, sau đó đối diện với cái bàn bắt đầu ngẩn người, Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cô bé thở dài – "Tôi lúc này tính khí bùng nổ này."

Cố Phi cong cong khóe miệng, nhẫn nhịn không cười, những hành vi này của Cố Miểu đối với cậu mà nói đã sớm thành thói quen, không thường có, nhưng mà vẫn luôn không gián đoạn, cậu đối diện với những hành vi này giống như đối diện với con cái gia đình khác thỉnh thoảng cáu kỉnh vậy, tập mãi thành thói quen.

“Cố Nhị Miểu, anh đã nói với em” – Tưởng Thừa đem cái đĩa nhặt lên, cầm tờ giấy chấm từng chấm lau sạch tương trên đất – “”Anh chính là nhìn em lớn lên xinh xắn, đổi lại một đứa xấu chút, anh bây giờ xách em ra cửa rồi.“”

“Em cảm thấy anh đẹp trai không?” – Tưởng Thừa đem giấy ném vào thùng rác, sau đó lại gần đến trước mặt Cố Miểu – “Hả?”

Cố Miểu nhìn cậu, nhìn chăm chú gần hơn mười giây, sau đó gật gật đầu.

Tưởng Thừa bỗng chốc hưng phấn, quay đầu cả mặt đắc ý: “Có nghe không? Em gái cậu nói tôi đẹp trai.”

“Vốn là đã đẹp trai.” – Cố Phi nói.

Khi Tưởng Thừa lại quay đầu nhìn vào Cố Miểu, cô bé giơ tay nâng mặt Tưởng Thừa lên, sau đó bám vào lỗ tai của cậu, kéo kéo cậu hướng về phía gần mình, hôn một cái trên trán cậu.

“Trời?” – Tưởng Thừa ngẩn cả người, cả buổi mới lại mạnh mẽ quay đầu nhìn vào Cố Phi – “Cậu thấy không?”

“Thấy rồi.” – Cố Phi cũng có chút giật mình, Cố Miểu rất hiếm có thể biểu đạt chính xác yêu ghét của mình, cô bé rất thích Lý Viêm, trước giờ đều làm mặt lạnh nhạt, nhưng sẽ cho phép Lý Viêm chơi đồ chơi của cô bé thích nhất, đối với Tưởng Thừa, cách thức biểu đạt yêu thích đúng là trước đây chưa từng có.

“Cảm ơn Nhị Miểu.” – Tưởng Thừa quay đầu lại cười cười với Cố Miểu, lúc sáp qua cũng muốn ở trên trán cô bé hôn một cái thì Cố Phi đứng lên.

“Thừa ca” – Cố Phi gọi cậu dừng lại – “Đừng hôn nó.”

“Hả?” – Tưởng Thừa ngớ ra, nhưng mà dường như rất nhạy bén liền phản ứng lại – “Há, tôi biết rồi.”

“Nhị Miểu” – Cố Phi ngồi xổm trước mặt Cố Miểu, ngón tay lắc lư một chút ở trước mắt cô bé – “Nhìn anh.”

Cố Miểu nhìn cậu ta.

“Không được hôn con trai, cũng không được để con trai hôn em” – Cố Phi từng chữ từng câu mà nói – “Sau khi em 6 tuổi, anh trai liền không hôn em nữa, có đúng hay không? Bởi vì em lớn rồi, không thể hôn.”

Cố Miểu rất chuyên chú nhìn cậu ta.

“Anh đã nói với em, còn nhớ không?” – Cố Phi nói.

Cố Miểu gật gật đầu.

“Thay đổi cách thức có được hay không?” – Cố Phi nói.

Cố Miểu quay đầu nhìn chằm chằm Tưởng Thừa, nhìn khoảng thời gian rất lâu, dường như là đang suy nghĩ, cuối cùng cô bé đưa tay ra, nhắm Tưởng Thừa búng tay kêu cái tách, tiếp đó dựng thẳng ngón tay cái lên.

“Ôi chao!” – Tưởng Thừa cũng nhanh chóng búng tay cái tách, dựng thẳng ngón cái lên với cô bé– “Em soái nhất.”

Cố Miểu cười cười, sau đó tiếp tục nhìn vào tương trên bàn.

“Cậu giúp nó làm đi, sự kiên nhẫn và thời gian tập trung lực chú ý của nó chính là giờ này.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đem hai loại tương còn lại múc ra, Cố Miểu nhìn thấy trái lại vẫn rất nghiêm túc.

“Có thể ăn” – Cố Phi cầm bếp lò và nồi bỏ lên trên bàn – “Muốn đem bánh kem cầm qua đây không?”

“Không, trước tiên không lấy” – Tưởng Thừa vẫn luôn kiên trì không nhìn bánh kem – “Chờ chúng ta cơm nước xong, bên ngoài tối rồi lại cầm ra, cái bánh kem này phải phù hợp theo bầu không khí, suy cho cùng tôi lớn như vậy, lần đầu tiên được ăn bánh kem của bạn trai… cùng bàn tự tay làm, tôi phải cho mình niềm vui bất ngờ.”

“Bạn trai cùng bàn” – Cố Phi chậc một tiếng – “Vậy có bạn nữ cùng bàn đã làm cho cậu?”

“Đừng ép tôi nha.” – Tưởng Thừa lườm cậu ta.

Cố Phi cười lên, bật bếp điện từ lên, quét trong chảo chút dầu: “Bắt đầu nướng thịt đi bạn trai cùng bàn.”

Tưởng Thừa còn chưa bắt tay vào làm, Cố Miểu đã rất nhanh gắp lên một miếng thịt vào trong chảo, cầm đũa vội vàng đảo lên.

“Một cô gái nhỏ” – Tưởng Thừa thở dài, cũng gắp một miếng thịt bỏ vào đảo cùng một chỗ với cô bé – “Thèm thịt thèm thành như vậy, sau này béo phì làm sao bây giờ.”

“Không sao đâu, lượng vận động lớn” – Cố Phi nói – “Nếu cậu không kiểm soát được nó, có thể cả một ngày

ở bên ngoài chơi ván trượt."

"Cái ván trượt kia của con bé" – Tưởng Thừa nói – "Tôi hôm nay nhìn qua, phải đổi bánh xe đi, đều mài mòn rồi."

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu – "Phải đổi lúc nó đang ngủ, để cho nó nhìn thấy sẽ nổi giận."

"Con bé không kiểm tra bánh xe sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Nó thường dán mắt vào tấm ván, tấm ván không thay đổi thì vẫn được." – Cố Phi đưa đũa đem miếng thịt kia bị Cố Miểu đâm chọc, lật từng cái từng cái.

Ăn cơm như thế kỳ thực so với ra ngoài ăn thoải mái hơn, muốn ăn thế nào liền ăn thế đó, tự tại.

Nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ có chuyện không quá tự tại như vậy, chẳng hạn như lúc ăn được một nửa, có người tiến vào trong tiệm mua đồ.

"Đang ăn sao?" – Thím Lữ sống ở lầu trên đi vào trước tiên cùng Cố Phi hỏi thăm một chút, lúc nhìn thấy Tưởng Thừa, bà ta ngẩn người – "Đây là… Tưởng Thừa thì phải? Lão Lý…"

Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn bà một cái, không nói gì.

Thím Lữ mới vừa muốn mở miệng nói nữa, Cố Phi ngắt lời bà: "Thím Lữ, có phải là mua dầu không?"

"Đúng, mua dầu" – Thím Lữ gật gật đầu, lại nhìn Tưởng Thừa vài lần – "Ôi cháu.."

"Cháu đưa cho thím" – Cố Phi đứng lên đến kệ hàng chỗ kia ôm chai dầu lại – "Lần trước thím mua chính là loại dầu đậu nành này đi?"

"Đúng đúng" – Thím Lữ nói – "Đại Phi, trí nhớ này của cháu đúng thật tốt đấy."

"Bình thường hay đến, cháu gần như có thể nhớ được" – Cố Phi đi tới phía sau quầy thu ngân đứng, báo giá cả, sau đó một bộ dáng chờ bà lấy tiền ra – "Sốt ruột xào rau đấy nhỉ?"

"Đúng đấy" – Thím Lữ đem tiền đưa cho cậu – "Nồi thậm chí đã đặt trên lửa mới phát hiện quên mua dầu."

Cố Phi nhanh chóng tìm tiền lẻ thối cho bà, đưa dầu tới trên tay bà: "Nhanh, cháu trai lớn của thím đói bụng sẽ ầm ĩ."

“Cũng đã ầm ĩ lên rồi” – Thím Lữ lúc này bị cậu liên tiếp dẫn dắt thì cũng gấp, xách dầu liền chạy ra ngoài – “Chết tiệt!”

Lúc Cố Phi một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh bàn, nghe thấy Tưởng Thừa khe khẽ thở dài.

“Ít nhất phải thảo luận một năm, trước mặt sau lưng, không dứt” – Cậu đem thịt chín rồi gắp một miếng thả vào trong bát của Tưởng Thừa – “”Nếu thấy khó chịu có thể đáp trả lại trước mặt.“”

“Ừm” – Tưởng Thừa cười cười – “Còn sẽ thêm mắm muối phải không?”

“Khẳng định sẽ thêm đấy” – Cố Phi nói – “Dạng cuộc sống này, không cho mình thêm trò chơi không cho người khác thêm mắm muối, cuộc sống không thú vị biết bao, cậu có muốn tôi đi giúp cậu hỏi thăm thử xem hiện tại truyền thành dạng gì rồi hay không?”

“Không cần” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Tôi có thể đoán ra được, trước đây tôi đúng là không cách nào tưởng tượng, hiện tại cũng có kinh nghiệm rồi.”

“Coi như một loại trải nghiệm đi” – Cố Phi nói – “Người sống cả đời, nói chung sẽ có rất nhiều trải nghiệm, những việc trải qua muôn màu muôn vẻ là chứng minh cậu đã sống.”

“Lại sáng tác thơ” – Tưởng Thừa nở nụ cười – “Vậy cậu cũng coi như là bằng chứng tôi đã sống nhỉ?”

“Tôi là chứng nhận mà cậu đã thích” – Cố Phi cong cong khóe miệng – “Chứng cứ đã làm.”

“Mịa!” – Tưởng Thừa hấp tấp nhìn thoáng Cố Miểu.

Nhưng mà so với lời nói của Cố Phi, rõ ràng câu nói “”Mịa“” này của cậu càng có thể khiến Cố Miểu dễ hiểu hơn, Cố Miểu đối với lời nói của Cố Phi không có phản ứng gì, lúc nghe thấy cậu mở miệng nói mới ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Nói thô tục là không đúng.” – Tưởng Thừa lập tức nói.

Cố Miểu gật gật đầu, búng ngón tay ‘tách’ một cái lại dựng thẳng ngón tay cái lên.

“Tay trái cũng có thể búng kêu?” – Tưởng Thừa hơi kinh ngạc mà nhìn Cố Phi – “Vừa nãy là tay phải búng thì phải?”

“Ừ, nhưng mà rất hiếm thấy con bé như thế, bình thường con bé thích huýt sáo.” – Cố Phi cười nói.

Cố Miểu để đũa xuống, hai cái tay đồng thời búng kêu, sau đó duỗi tới trước mặt cậu, dựng lên hai cái ngón tay cái.

"Ai, tay trái của anh không có khả năng" – Tưởng Thừa cười lên – "Em cừ quá, soái Miểu."

Cơm nước xong nghỉ ngơi một lát, Cố Phi muốn đưa Cố Miểu trở về đi ngủ, cậu vẫn muốn ở lại với Tưởng Thừa, hai người ăn bánh kem, nhưng bởi vì trước đó đồng ý Cố Miểu cơm nước xong nghỉ ngơi nửa giờ lại để cô bé chơi ván trượt, cậu đành phải ngồi xổm ở cửa tiệm nhìn Tưởng Thừa cùng Cố Miểu ở trên hai con đường chạy tới chạy lui mà chơi.

Thời gian vẫn còn dư, cậu nhìn nhìn điện thoại di động, chơi trong chốc lát, đưa Cố Miểu về nhà, trở về cửa tiệm ăn bánh kem, sau đó… buổi sáng ngày mai mẹ cậu sẽ lại đây trông tiệm, có thể ngủ thẳng tới buổi trưa giống như ngày hôm nay, buổi chiều dẫn Cố Miểu tới chỗ huấn luyện vẫn được.

Chuyện ngày mốt sẽ không thoải mái như vậy, công việc nhận rồi đã bắt đầu, còn có giúp giới thiệu công việc chụp ảnh cho Tưởng Thừa cũng là ngày mốt bắt đầu, nghỉ hè lần này có lẽ so với bình thường còn ngắn hơn… rất bận đấy…

Lúc Cố Phi phát hiện mình nghĩ về hoạt động đùa giỡn lưu manh từ tối hôm nay liên tiếp không có kẽ hở, hoạt động kiếm tiền kỳ nghỉ hè đáng ghét, có chút phiền muộn, "chậc" một tiếng, đem tâm tư lại quanh quẩn trở về.

Từ trong túi lại lấy ra tờ giấy kia của Tưởng Thừa.

… Chữ thật xấu quá.

"Cố Phi!" – Lúc Tưởng Thừa đạp ván trượt lướt qua trước mặt cậu rống lên một tiếng, đoán chừng là thấy được tờ giấy trong tay cậu, khi cậu giương mắt nhìn sang, Tưởng Thừa dựng thẳng ngón tay giữa lên với cậu.

Cố Phi kéo dài âm thanh huýt sáo.

Ghi chép trên giấy, có một phần vẫn hữu dụng, bỏ đi chữ viết khó coi, trình độ làm bút ký của học bá vô cùng cao, rõ ràng xúc tích, vừa nhìn liền hiểu, vừa học liền biết, bảo đảm trị bách bệnh, bảo đảm giúp đỡ trên trăm…

Cố Phi hắng giọng một cái, kìm chế tâm tư quay cuồng của mình một chút.

Nhưng mà vào lúc Tưởng Thừa lần thứ hai đi qua trước mặt cậu, áo bị gió cuốn lên, eo phía dưới lướt qua một cái, tức thì khiến cậu "kiếm củi ba năm thiêu một giờ".

Vậy… vừa lúc, Cố Phi đứng lên, quay người trở về trong tiệm, vào phòng nhỏ đóng cửa lại.

Cái giường này trong phòng nhỏ thông thường đều là Cố Phi dùng ngủ trưa, trước giờ chưa từng ở trong này tuốt qua, ngày hôm nay xem như là chiêm nghiệm.

Cố Phi mở tệp tin trong điện thoại di động ra, tìm đoạn… video của Tưởng Thừa ra.

Cái video này là cậu quay trộm, nội dung thực ra rất bình thường, cũng rất vô vị, là video của Tưởng Thừa ôn tập đến một nửa nằm sấp trên bàn ngủ.

Có điều là bộ dáng của Tưởng Thừa ngủ rất đẹp mắt, nhất là khi ôn tập được một nửa thì ngủ mất, cứ dường như muốn tranh thủ ngủ trộm một chút là đủ khỏe tiếp tục ôn tập, ngủ đến vô cùng nghiêm túc, trông rất gợi cảm.

Lúc Tưởng Thừa dẫn theo Cố Miểu chơi đủ rồi trở lại trong tiệm, cậu đã thu dọn xong chiến trường, đem chén ăn cơm rửa sạch, bàn cũng đều thu dọn xong rồi.

"Cậu ở trong tiệm chờ tôi một lát" – Cố Phi lấy khăn mặt chùi hết mồ hôi trên mặt Cố Miểu – "Tôi đưa con bé trở về rồi lại đây."

"Ừm" – Tưởng Thừa ngồi vào trên ghế, duỗi dài chân – "Mệt chết tôi rồi, thể lực này của em ấy thật không bình thường nha."

"Đừng hâm mộ" – Cố Phi cười cười – "Nó căn bản là không biết có mệt hay không."

Bình thường đưa Cố Miểu trở về, Cố Phi đều là đi bộ, Cố Miểu đạp ván trượt, ngày hôm nay vì tiết kiệm thời gian, cậu bồng Cố Miểu lên chỗ ngồi phía sau xe đạp.

Đạp xe đem Cố Miểu quăng về nhà, giao cho mẹ cậu trông coi con bé tắm rửa, sau đó trở lại trong cửa tiệm, đại khái tổng cộng cũng không vượt quá nửa giờ.

Tưởng Thừa đã tựa lưng vào lưng ghế ngồi ngủ mất, ngẩng đầu, chân duỗi dài ra.

"Thừa ca?" – Chân Cố Phi rón rén đi tới, nhỏ giọng kêu cậu một tiếng, Tưởng Thừa không có phản ứng.

Cậu đứng ở sau người Tưởng Thừa, nhìn một chút bên ngoài cửa tiệm, xác định không có người đi qua sau đó cúi đầu cắn nhẹ nhàng một miếng ở trên môi Tưởng Thừa, cùng lúc bắt được cánh tay của cậu ta.

Phản xạ có điều kiện này của Tưởng Thừa quả là có thể cải tạo một chút đem đi giết người, lúc môi Cố Phi hạ xuống lại tách ra, cánh tay cậu ta mặc dù không thể hất lên được, nhưng mà độ cao của chân đá

lên vẫn rất kinh người.

"Tôi đệt!" – Tưởng Thừa thấy rõ là cậu sau đó bất đắc dĩ rũ trở về trên ghế – "Cố Phi, loại trò chơi buồn chán này, cậu muốn chơi đến khi nào hả…"

"Không biết" – Cố Phi cười buông lỏng cánh tay của cậu ra, lại sáp đến bên tai cậu nhỏ giọng nói – "Tính dẻo dai của cậu rất tốt nhỉ."

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người – "Đệt ông nội câu, cậu thật là thanh niên tốt của thời đại mới."

"Ăn bánh kem?" – Cố Phi hỏi.

"Đánh trống lảng cái gì!" – Tưởng Thừa nói.

"Vậy không gián đoạn" – Cố Phi đi tới bên cạnh tủ lạnh nhìn cậu – "Tiếp tục thảo luận tính dẻo dai của cậu?"

"Ăn bánh kem." – Tưởng Thừa chỉ chỉ tủ lạnh.

Cái bánh kem của Cố Phi làm này, phải chưa đến một cân, so với cái một cân hôm qua Tưởng Thừa mua thì nhỏ hơn một vòng, nhưng mà rất đẹp, có chocolate.

Bên ngoài toàn bộ là lớp vỏ chocolate trắng, trên mặt toàn bộ tràn đầy hoa hồng, từng bông từng bông chen nhau lấp đầy bánh kem, ở giữa đặt hai quả cherry nhỏ.

Lớp nền đơn giản, hoa văn chẳng giản đơn, còn có hai viên nhỏ màu đỏ đập vào mắt.

"Tay nghề không tồi nhỉ Cố Phi Phi!" – Tưởng Thừa phát biểu chân thành mà cảm thán – "Tôi cho là cậu nhiều nhất có thể làm ra mấy cái hoa vặn vẹo đấy, lại còn có thể làm ra hoa hồng?"

"Trước đây đã từng dẫn Nhị Miểu tới chơi mà." – Cố Phi cười cười.

"Chữ đâu?" – Tưởng Thừa nhìn hoa trên bánh ngọt – "Cậu không phải nói có chữ viết sao, cái này cũng không có chỗ mà viết đi?"

"Có." – Cố Phi đem bánh ngọt xoay nửa vòng đối diện với cậu.

Tưởng Thừa lúc này mới nhìn thấy trên lưng chừng bánh có một chỗ không có hoa hồng, phía trên viết một câu nói.

Câu nói này Tưởng Thừa từng thấy, hơn nữa vẫn luôn ghi nhớ.

Điều này được viết trong tin nhắn mà Cố Phi gửi cho cậu.

– Tôi muốn, một ánh mắt, liền đến già

"Đệt." – Tưởng Thừa bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên một hồi.

Tin nhắn này cậu xem qua rất nhiều lần, khi mỗi lần cậu lật lại history đều sẽ thấy được, nhưng mà cũng không có giống như bây giờ thế này, đột nhiên liền có chút không khống chế được tâm trạng.

"Làm sao vậy." – Cố Phi hỏi.

"Không" – Tưởng Thừa hít một hơi, dừng một chút sau đó chậc một tiếng – "Chữ là tự viết sao?"

"Đúng đấy." – Cố Phi trả lời.

"Viết… cũng rất đẹp" – Tưởng Thừa nhìn dòng chữ này – "So với tôi… viết đẹp hơn."

"Đây là đang khen tôi sao?" – Cố Phi hỏi.

"Chẳng lẽ không phải đang khen cậu sao?" – Tưởng Thừa giương mắt nhìn cậu.

"So với cậu viết đẹp hơn" – Cố Phi cũng nhìn cậu – "Cái này lại có thể là khen ngợi?"

"Phắn đi, tôi phát hiện con người cậu chính là khá khiếm khuyết, sớm muộn chỉnh lý cậu cho đàng hoàng" – Tưởng Thừa lấy ra điện thoại di động – "Cậu cầm bánh kem lên đi, tôi muốn chụp hình."

Cố Phi cười cầm bánh kem lên, nâng ở trước mặt mình: "Như vậy được không?"

"Cười một cái." – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi bên trong màn hình.

Cố Phi nhe răng.

"Có thể cười uyển chuyển hàm xúc một chút hay không?" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày.

Cố Phi một lần nữa cười một cái.

Tưởng Thừa chụp một tấm, Cố Phi vừa muốn đem bánh đặt xuống, Tưởng Thừa khoát tay một cái: "Đừng nhúc nhích, tôi còn muốn quay một video ngắn."

Cố Phi một lần nữa nâng bánh kem.

"Nói." – Tưởng Thừa bấm máy bắt đầu.

"Nói cái gì?" – Cố Phi hỏi – "Thừa ca sinh nhật vui vẻ."

"Nói" – Tưởng Thừa đem ống kính zoom gần lại – "Thích Thừa ca không?"

"Thích" – Cố Phi cười lên – "Đặc biệt vô cùng thích."

Hết chương 77.

78. Chương 78

Ở trong tiệm đợi tới hơn chín giờ, sau khi không có một ai tới mua đồ, Cố Phi đóng cửa, hai người cùng nhau thuận đường chầm chậm đi.

Hôm nay ăn không nhiều, mặc dù Tưởng Thừa thèm thịt, nhưng có lẽ do tâm trạng vô cùng tốt, ăn mới được mấy miếng đã no, ăn còn không nhiều bằng Cố Miểu, Cố Phi thì còn ăn ít hơn, căn bản đều là cậu ta trong lúc kiểm soát độ lửa mà tiện thể giúp nướng thịt.

"Còn muốn ăn chút gì không?" – Cố Phi hỏi.

"Thần kinh, vậy không bằng quay lại lấy đồng đồ ăn chưa hết ăn sạch." – Tưởng Thừa xoa xoa bụng, thật ra thì cảm giác ăn nửa no rất tốt, người sẽ cảm thấy rất nhẹ nhõm, đặc biệt là trong loại thời điểm ánh trăng vừa mới mọc lên, gió đêm vừa mới bắt đầu nhẹ nhàng quét qua ở trên đường, cùng bạn trai trên con đường không có một bóng người chậm rãi đi về phía trước không có mục tiêu.

Cũng không cần mục tiêu gì cả, thật ra rất nhiều lúc đều là như vậy, không cần thiết phải có mục tiêu, không cần phải có nguyên nhân, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần bên cạnh là người đó thì liền có thể đi tiếp.

Tưởng Thừa tới đây cũng đã lâu rồi, ở xưởng thép vẫn còn rất nhiều nơi chưa từng tới, cậu luôn cảm thấy nơi này lạc hậu và chán nản, người người đều sống tới xám xịt mù tịt, mãi cho tới bây giờ cảm giác này vẫn không hề xoa dịu đi, nhưng mà… Cậu nhìn thoáng qua Cố Phi.

Nhưng mà có Cố Phi thì lại không giống như vậy nữa, cho dù là ở nơi xa xa nhìn vào đám người, trong tim vẫn sẽ là một trận rung động, lập tức sẽ cảm thấy sắc màu ở chung quanh đều sáng lên, những gì mắt thấy, tim cảm nhận đều sẽ theo đó mà biến hóa.

Nói ra thì có chút kiểu cách, nhưng Cố Phi thật sự là liều thuốc an ủi của cậu trong loại hoàn cảnh tuyệt vọng này, là chỗ dựa lớn nhất của cậu khi phải đối mặt với tất cả những việc không vui.

Điện thoại vang lên một tiếng, có tin nhắn tới.

Cậu móc điện thoại ra xem, là của Phan Trí.

– Bàn về tình cảm ông cháu cùng với tình cảm bạn bè sao lại bị tình yêu đánh bại rồi

"Đệt?" – Tưởng Thừa ngây người, lại nhìn phía trên, phát hiện ra tối qua một giờ hơn Phan Trí có gửi một tin nhắn chúc mừng sinh nhật cho cậu, cậu thế nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy nó.

Cậu cười gửi lại cho Phan Trí một tin.

– Sao cậu không ba giờ sáng gửi luôn đi, tôi càng không thể thấy được

– Đừng có diện lý do, với thế cuộc bây giờ, tôi khi nào gửi cậu đều cmn không nhìn thấy đâu

– Không phải bây giờ tôi thấy rồi sao

– Ông nội à tôi nói cậu nghe, cậu tiết chế lại một chút

Thấy tin hồi âm này của Phan Trí, Tưởng Thừa bỗng một trận ngượng tới hoảng, nhớ tới chuyện tối hôm qua, lại nghĩ tới tối nay sắp còn có chuyện gì gì đó nữa… Cậu dùng khóe mắt của mình quét nhìn qua Cố Phi.

– Tôi đã cảm giác được căm phẫn của con cẩu độc thân

– Sợ nhất bầu không khí đột nhiên yên lặng.jpg

– Có chuyện gì hay không, không có tôi chấm dứt với cậu ở đây

– Cảm tình đâu hả ông nội? Cảm tình chúng ta tám tới ba giờ sáng đâu hả?

– Chúc ngủ ngon

– Ngày mốt tôi tới, vẫn là chuyến lần trước, giờ cũ

– Có mang người theo không?

– Không có ai để mang theo, còn không được nghỉ, học bù đó, tôi nói ông nội Tứ của tôi qua đời mới nghỉ được hai ngày đó

– Cậu có ông nội Tứ?

– Không có, có thật tôi dám nói ông ta qua đời sao! Đầu óc đâu, xem ra đúng là cậu đang yêu đương rồi

– Biết rồi, cậu lui xuống đi

– Được thôi ông nội, ông nội ngủ ngon

"Phan Trí?" – Cố Phi ở một bên hỏi.

"Ừm" – Tưởng Thừa có chút cảm khái, học sinh ở Tứ Trung lúc này đang bung xỏa khắp thế giới tiện thể oán trách kỳ nghỉ hè bị cắt đi hơn một nửa, ở bên đó ngay cả nghỉ hè còn không có, đúng là chênh lệch – "Cậu ta xin nghỉ tới chơi hai ngày."

"Chỉ hai ngày?" – Cố Phi có hơi bất ngờ – "Tôi tưởng cậu ta như thế nào cũng phải chơi nguyên tuần chứ."

"Trường học lúc trước của chúng tôi ngay cả nghỉ hè còn không có" – Tưởng Thừa cười cười – "Cậu ta nói dối để nghỉ hai ngày."

"Vậy..." – Cố Phi nhìn cậu – "Cậu cũng phải tranh thủ một chút phải không? Theo tiến độ bên đó ôn tập các thứ? Sắp xếp chụp hình dường như có hơi nhiều, tôi giúp cậu bỏ hai buổi nhé?"

"Không cần" – Tưởng Thừa lắc lắc – "Muốn ôn tập sẽ tìm ra thời gian ôn thôi, tôi là ai chứ."

"Cậu là siêu cấp học bá." – Cố Phi cười.

"Không sai." – Tưởng Thừa lại móc điện thoại ra gửi cho Phan Trí một tin nhắn, nhờ cậu ta tìm giáo viên xin chút tài liệu bài thi gì đó tới luôn.

– Đã xin rồi, trí nhớ của bọn cẩu độc thân chúng tôi rất là cao

Tưởng Thừa cười cười, lúc cúi đầu bỏ điện thoại vào túi thì nhìn vào chân mình, từng bước từng bước chầm chậm đi về phía trước, bên cạnh là đôi chân nhàn nhã đang đi cùng nhịp bước của Cố Phi.

Thật là thú vị, cậu lại lần nữa móc điện thoại ra, nhắm xuống dưới chân bắt đầu quay phim lại.

"Đoán xem…" – Tưởng Thừa theo thói quen mở miệng độc thoại được một nửa thì nhìn qua Cố Phi, Cố Phi đang hai tay cắm túi quần rất tự tại mà đi tới trước – "Cậu cứ vờ như không nghe thấy nhé."

"Ừm." – Cố Phi đáp.

"Đoán xem bốn cái chân này… hai đôi chân này là của ai?" – Tưởng Thừa đặt điện thoại tới quay phim chỗ ở giữa hai người – "Tuyển thủ Tưởng Thừa và bạn… trai của cậu ta đang tiến hành đi bộ một trăm bước sau bữa ăn, thật ra mọi người chắc rất dễ đoán ra, chân của tuyển thủ Tưởng Thừa đúng là rất thon dài, mà chân của bạn trai cậu ta…"

Cố Phi đột nhiên gia tăng tốc độ đi về phía trước, sau đó dừng lại hơi nghiêng mình, xòe thẳng chân tới.

"Được thôi" – Tưởng Thừa suýt chút cười tới không ổn – "Chân bạn trai thật là dài, lần đầu tiên gặp mặt, tuyển thủ Tưởng Thừa đã từng nói chân người này thật là dài."

Cố Phi lúc này mới thu chân lại, tiếp tục đi về phía trước, sau khi Tưởng Thừa đã cất điện thoại, cậu ta hỏi một câu: "Lần đầu gặp cậu đã ngắm chân tôi rồi?"

"Tôi nhìn người khác đều trước tiên ngắm chân." – Tưởng Thừa nói.

"Sau đó ngắm đâu nữa?" – Cố Phi hỏi.

"Người chân đẹp thì ngắm mặt, chân không đẹp thì ngắm điện thoại thôi." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười lên nửa ngày.

Ở trong những con đường như bàn cờ này của xưởng thép đi lòng vòng được hơn một giờ, hai cậu trở về phóng thuê của Tưởng Thừa.

Tản bộ tới thật khoan khoái, Cố Phi không thường có cơ hội để tản bộ thế này, bình thường không có thời gian, có thời gian đều là cùng với Cố Miểu, ở bên Cố Miểu rồi thì không thể đi tản bộ, Cố Miểu cứ như một cổ máy chuyển động mãi mãi, còn là loại đại mã lực, trạng thái tản bộ không thể nào theo kịp được tiết tấu của em ấy.

Ở dưới lầu, hai người đều không nói gì, trực tiếp đi vào hành lang, đi lên lầu.

Cố Phi nhìn bóng lưng của Tưởng Thừa… Lưng, thắt lưng, mông và chân, nhẹ nhàng hắng hắng giọng, thấp giọng nói: "Tôi muốn sờ cậu một chút."

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào cậu đè thấp lại âm thanh – "Cậu mẹ nó loại chuyện này phải nói ra sao?"

"Còn không phải tôi sợ cậu vừa hất tay lại liền quất vào mặt tôi sao." – Cố Phi nhỏ giọng nói.

"Vậy cậu phải vào lúc này sờ sao?" – Tưởng Thừa tiếp tục đè nén âm thanh.

"Đúng vậy." – Cố Phi trả lời.

"… Vậy có cần tôi trả lời câu "Được thôi" không?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi cười, sờ sờ thắt lưng cậu, lại thuận tiện sờ thẳng xuống dưới chân.

"Tôi đệt!" – Tưởng Thừa nhỏ giọng la lên, cất bước liền chạy thẳng lên lầu.

Cố Phi lập tức đuổi theo, ở trên mông cậu bóp một cái.

"Ây đệt!" – Tưởng Thừa nhảy lên, cũng không kịp quay đầu trừng cậu ta, tiếp tục tháo chạy lên lầu.

"Chân tôi dài." – Cố Phi ở sau vừa cười vừa đuổi theo.

"Tôi cảnh cáo cậu Cố Phi!" – Tưởng Thừa chạy tới cửa, vừa móc chìa khóa vừa chỉ vào cậu – "Cậu…"

Cố Phi tiến tới hôn cậu, thuận tay bóp ở trên eo.

"Tôi…" – Tưởng Thừa có chút cạn lời, vội vàng hấp tấp luống cuống mở cửa ra, sau khi Cố Phi cùng đi vào trong cậu mới đóng cửa lại đè thấp giọng mắng một câu – "Cậu mẹ nó động dục sao?"

"Động dục xong rồi." – Cố Phi ngã vào sô pha, cười cười.

Tưởng Thừa đứng ở giữa căn nhà nhìn chăm chăm vào cậu tới mười giây, cuối cùng xoay người đi vào phòng: "Tôi tắm cái, tản bộ ra một thân mồ hôi."

“Tôi cũng muốn tắm.” – Cố Phi nằm trên sô pha nói.

“Xếp hàng” – Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ mà trả lời, cầm quần áo đi tới phòng tắm được hai bước thì dừng lại nhìn nhìn cậu: “Cậu muốn tắm chung à?”

Cố Phi cười lên nửa ngày: “Bỏ đi, cậu trước đi.”

Tưởng Thừa chậc một tiếng, đi vào phòng tắm.

Chưa được mấy phút tiếng nước đã vang lên, Cố Phi vươn thẳng chân ra, gối đầu trên tay thở dài một hơi, cầm điều khiển từ xa mở tivi lên, tùy tiện chọn một kênh xem.

Cậu cùng Tưởng Thừa vẫn là rất ngây thơ, thời gian lâu như vậy từ lúc chỉ sử dụng tay cho tới “làm”, thế nhưng chưa từng tắm chung… Chậc chậc.

Có điều lúc này cậu không có ý nghĩ muốn chen vào tắm chung, cậu lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh của Tưởng Thừa, chính là tờ ghi chép đồi truỵ nát đó của Tưởng Thừa, lúc này nó đang lượn vòng trong não cậu, từng hàng từng chữ xấu xí cứ như bảng led chạy chữ quảng cáo.

Cậu lớn như vậy rồi cũng chưa từng trên phương diện “học tập” có qua ký ức rõ ràng như thế, đặc biệt còn là chữ xấu như vậy.

Hơn nữa còn sung mãn hứng thú và động lực thực tiễn, cậu thậm chí tranh thủ trước khi Tưởng Thừa tắm xong trở ra, đứng dậy đi tới bên bàn học so độ cao.

Rất thích hợp… Cố Phi chống bàn tưởng tượng, nhất thời phát tác thì không thể vãn hồi, lúc Tưởng Thừa trở ra, cậu mặc dù đã thu lại tư thế đó với cái bàn, nhưng vẫn chỉ là nằm trên sô pha gập chân lại giả bộ làm tịch xem tivi, vận khí cũng không thể nào khiến bản thân thở bình thường lại được.

Cố Phi luôn nghĩ bản thân mình rất bình tĩnh, thuộc về dạng người có năng lực tự khống chế rất mạnh, nhưng sự thực chứng minh bản thân cậu rất ngây thơ là sự thực.

“Tôi vừa chỉnh độ nước rất cao” – Tưởng Thừa cầm khăn vừa lau đầu vừa đi vào phòng – “Cậu khi tắm nhớ chỉnh lại một chút.”

“Ừm” – Cố Phi nằm trên sô pha không động đậy – “Đưa tôi bộ đồ đi.”

Tưởng Thừa quay đầu liếc Cố Phi một cái: “Bây giờ biển hiệu rất lớn nhỉ?”

“Đúng.” – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa đi vào phòng đưa cho cậu bộ đồ ngủ và quần lót: "Quần lót không còn cái mới nữa, mặc của tôi đi?"

"Được." – Cố Phi vươn tay.

"Cố đại gia." – Tưởng Thừa ném đồ lên người Cố Phi, xoay người vừa xem tivi vừa tiếp tục cầm khăn chà loạn trên đầu.

Tưởng Thừa đứng như thế này vô cùng càn quấy, trực tiếp chặn hết toàn bộ tầm nhìn tivi của Cố Phi, khi Cố Phi lại quay qua để xem, chỉ có thể nhìn thấy lưng của cậu.

Tưởng Thừa ở trần nửa trên, một chiếc quần thể thao rộng thùng thình rất tùy ý treo ở trên hông, cảm giác chỉ cần vươn tay nhẹ nhàng lôi liền có thể di chuyển nó xuống.

Cố Phi vốn muốn kêu cậu tránh ra một chút, lúc này cũng không lên tiếng nữa, sau khi nhìn chằm chằm một hồi, Cố Phi cầm đồ đứng dậy, đi về hướng phòng tắm, lúc đi qua bên người Tưởng Thừa, cậu đột nhiên khom người kéo lấy người Tưởng Thừa, cắn một cái trên thắt lưng cậu ta.

Tưởng Thừa phản xạ có điều kiện như thể siêu nhân vào giờ khắc này chạm tới đỉnh cao sự nghiệp, trước khi lên tiếng, một quyền đập lên đầu Cố Phi, sau đó mới la lên: "A!"

"Ây" – Cố Phi thả miệng ra, ôm đầu lùi ra hai bước – "Sớm muộn gì cũng bị cậu đánh cho tàn phế."

"Cút xéo!" – Tưởng Thừa trừng Cố Phi, chà một trận ở trên thắt lưng – "Thứ chó đẹt! Cắn mạnh tới vậy!"

"Ha" – Cố Phi đột nhiên cười lên, vừa đi vào phòng tắm vừa gật đầu – "Không sai, tôi chính là thứ chó đẹt…"

Lúc Tưởng Thừa đang tới giết, Cố Phi cấp tốc đóng lại cửa phòng tắm, bắm khóa lại từ bên trong.

"Cố Phi!" – Tưởng Thừa gõ trên cửa phòng tắm – "Cậu xong rồi!"

"Làm gì?" – Cố Phi vừa lột đồ vừa cười hỏi.

"Ra đây đánh một trận!" – Tưởng Thừa lại gõ gõ cửa.

"Cậu đánh không lại tôi." – Cố Phi nói.

"Thả rắm" – Tưởng Thừa nói – "Tôi hôm qua nên ghi lại rên rỉ của cậu!"

“Cảm ơn nhắc nhở.” – Cố Phi chống tường cười nửa ngày.

“Cậu xong rồi!” – Tưởng Thừa nói, dừng lại hai giây xong lại gõ cửa tiếp – “Cậu xong rồi!”

Cố Phi chỉnh lại độ nước thấp một chút, vặn vòi vừa để nước xối lên người vừa cười, vốn nháo một trận này cậu đã bình tĩnh lại không ít, nhưng cuối cùng Tưởng Thừa để lại một câu ghi hình lại kia, cậu nhất thời lại không bình tĩnh nữa.

Đùa giỡn lưu manh chính là tương trợ như vậy…

Lúc tắm xong đi ra, Tưởng Thừa đang ngồi xếp bằng trên sô pha chơi điện thoại, nghe thấy Cố Phi ra chỉ quét mắt nhìn thoáng, ngón tay vẫn ở trên màn hình không ngừng lại.

“Rhythm Master?” – Cố Phi nghe thấy tiếng nhạc – “Tôi tưởng thứ cậu chơi không nhược trí hơn nhiều chứ.”

“Là cấp bậc loại nhược trí như cậu chơi không tới.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười không nói, dựa bên bàn nhìn cậu, ngón tay Tưởng Thừa rất linh hoạt, tốc độ cũng tương đối nhanh, ở trên ánh sáng màn hình điện thoại lại mang theo tàn ảnh… xinh đẹp.

Đương nhiên tàn ảnh này có thể là do mắt bản thân tản quang 75 độ mà tạo thành.

“Sinh nhật tốt đẹp” – Nhìn một hồi cậu đi tới ngồi bên Tưởng Thừa – “Cậu cứ như vậy ăn mừng thôi sao?”

“Không thì sao” – Khóe miệng Tưởng Thừa nở ra nụ cười – “Đi lên giường cho cậu quay lại sao? Nằm mơ đi, nhịn đi.”

“Tôi không quay” – Cố Phi sát lại, vươn tay ôm eo cậu, hôn hôn lên vai cậu – “Thừa ca…”

“Kêu Thừa ca của cậu làm gì?” – Tưởng Thừa nói.

“Đừng ép tôi làm thô.” – Cố Phi nói.

“Đệt?” – Tưởng Thừa có chút kinh ngạc quay đầu qua, trên mặt không kìm lại được cười – “Vị thiếu niên này gan rất béo nhỉ?”

Cố Phi không nói, tay đưa qua rút lấy điện thoại Tưởng Thừa ném tới trên bàn trà, không đợi Tưởng Thừa phản ứng lại, Cố Phi trực tiếp nhào tới ép ngã Tưởng Thừa xuống sô pha.

“Cậu phản rồi” – Tưởng Thừa đánh một cái trên vai Cố Phi – “Cậu nên quay lại bộ dạng của cậu bây giờ, chó cướp…”

“Phân?” – Cố Phi tiếp lời.

“Tôi không muốn nói nữa” – Tưởng Thừa kéo dài âm thanh thở dài một hơi – “Tôi đã cảm thấy được sự vô lực sâu đậm.”

“Hôm nay cậu không cần có lực.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa khựng lại: “Ông nội cậu, tôi không muốn nói nữa.”

Cố Phi hôn hôn lên tai cậu, cười lên.

Tưởng Thừa cắn chặt răn nhịn một hồi không nhịn được nữa, theo đó cười ra tiếng, sau hồi lâu mới sờ sờ trên lưng cậu: “Này, cậu thế mà không cười mềm xuống?”

“… Ừm” – Cố Phi đáp – “Cậu cảm thấy được?”

“Phí lời, cậu mặc cũng không phải là quần bông.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi rất nghiêm túc hôn trên môn của Tưởng Thừa, trước tiên là nhẹ nhàng từng chút, tiếp đến là rời khỏi, nhìn vào mắt của Tưởng Thừa, Tưởng Thừa híp mắt lại: “Nếm vị sao?”

“Ừm.” – Cố Phi lại vươn lưỡi liếm ở giữa môi cậu.

Tưởng Thừa nhanh chóng cắn lấy lưỡi Cố Phi.

Cố Phi cười cười, tiếp tục hôn, lưỡi dò vào kẻ răng, lúc Tưởng Thừa đáp trả lại, Cố Phi cũng nhẹ nhàng cắn, Tưởng Thừa lần nữa công kích.

Loại hành vi hôn môi không đàng hoàng, cậu gặm tôi, tôi cắn cậu này rất ngu ngốc, so với một người còn non nớt mà nói thì một chút phong cách cũng không có, một chút cũng không thể hiện ra được khí phách của thiếu niên đói khát thời đại mới, nhưng Cố Phi rất thích.

Cố Phi rất thích cảm giác hiện tại, ở đầu lưỡi kẽ răng của Tưởng Thừa tiến tiến lùi lùi, chầm chậm từng chút một cảm giác dây dưa thâm nhập, khiến người phấn khích.

Vô cùng phấn khích, loại phấn khích sẽ làm cho quần chật đi một khoảng.

Cố Phi thả lỏng môi của Tưởng Thừa, cắn ở dưới cằm cậu, sau đó lại cắn trên yết hầu cậu, có thể nghe thấy được hô hấp của Tưởng Thừa có chút gấp gáp, lúc Cố Phi thuận đường hôn tới bụng, tiếng thở gấp gáp càng rõ ràng hơn.

Cố Phi kéo quần Tưởng Thừa xuống.

"Không… vào phòng sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi vươn tay ném quần xuống đất, một cánh tay nắm lấy mắt cá chân Tưởng Thừa gác lên chỗ tay dựa sô pha, một tay khác thuận theo mắt cá chân sờ tới lên hình xăm dấu răng, sau đó đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ mấy đường, lại theo đó quẹt trở về.

"Không kịp rồi" – Cố Phi cảm thấy tay mình nắm mắt cá chân Tưởng Thừa như là vịn cửa xe, câu kế tiếp không nhịn lại được – "Mau lên xe."

"Cậu mẹ nó có bệnh." – Tưởng Thừa vốn đã có chút hổn hển, lúc này đột nhiên cười lên.

"Đừng có cười." – Cố Phi cúi đầu tới liếm một vòng trên hình xăm dấu răng, tay mò vào bên trong quần lót cậu.

Cơ thể Tưởng Thừa đột nhiên căng lên, đầu ngửa ra phía sau, nhẹ nhàng hít khí vào.

Phản ứng này khiến cho Cố Phi theo đó mà hô hấp có chút không trôi chảy, có điều vẫn rất tốt, đây chính là lợi ích của việc xử lý bằng tay trước… Mặc dù giờ phút này Cố Phi cảm thấy mình vẫn vận sức chờ phát động tới lợi hại như cũ.

So sánh với Tưởng Thừa cả đầu gấp gáp tới không chịu được, Cố Phi cảm thấy mình quả thực là một lưu manh tốt bụng thời đại mới, đối mặt với cảnh tượng mê người thế này, cậu thế mà cắn răng kiên trì, không giống như Tưởng Thừa xông tới liền gặm.

Những kinh nghiệm trong ghi chép đồi trụy kia mặc dù có hơi không rõ, nhưng vẫn rất mạnh mẽ, run rẩy kẹt lại trong đầu Cố Phi chậm rãi trào ra.

Cậu không hoàn toàn hành động theo như ghi chép, biết được hầu hết mọi chuyện là được, còn lại đều căn cứ vào phản ứng tạm thời của Tưởng Thừa ở hiện trường mà phát huy.

Thở dốc của Tưởng Thừa trầm thấp và dồn dập, có lẽ đèn phòng khách sáng hơn phòng ngủ, Tưởng Thừa dùng tay che mắt lại.

Động tác này rất mê người, Cố Phi mò mò ở bên chỗ dựa sô pha, lấy đồ bôi trơn bóp ra, mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào Tưởng Thừa.

Khung mặt Tưởng Thừa rất đẹp, sắc sảo nhưng không kém phần mềm mại, che đi đôi mắt có thể thấy được sống mũi thẳng tắp và đôi môi đang hé mở, còn có chiếc cằm xinh đẹp…

Lúc tay Cố Phi mò tới, tay đang che của Tưởng Thừa nâng lên, nhìn quét qua Cố Phi xong rồi có chút mơ hồ mà nói một câu: "Tôi đệt, lấy theo lúc nào vậy?"

"Lúc tôi đi tắm." – Cố Phi chống tay tới bên đầu cậu, cúi đầu hôn xuống, một tay khác thử giở chút trò lưu manh.

Tưởng Thừa nhíu mày rất thấp giọng rên một tiếng.

Ghi chép đồi trụy có lẽ lúc này chắc là thực dụng nhất, đầu tiên, tiếp đến, sau đó, chú ý tốc độ, phải chậm…

Cố Phi không biết bản thân tại sao có thể gắng gượng được tới vậy, trong quá trình này trong đầu cậu không dưới mười lần xẹt qua ý nghĩ "Bỏ mẹ ghi chép đi, trực tiếp nhào tới là được".

Phản ứng trên mặt Tưởng Thừa từ "Tôi mẹ nó không phải là rất thoải mái" tới "Tay cậu còn động chút nữa tôi giết chết cậu", lại tới "Dường như có thể chịu đựng được", cuối cùng tới "Có thể dọn thức ăn lên rồi."

Cố Phi cảm thấy mỗi một tấc trên thân mình, ngay cả lỗ chân lông đều bị bắt bớ lấy bởi phản ứng của Tưởng Thừa, vì để giở trò lưu manh, cậu sống tới 18 tuổi rồi, đây là lần đầu tiên toàn thân toàn tâm tập trung tinh thần tới vậy.

Bây giờ cậu đã không cần tới chỉ điểm của ghi chép đồi trụy kia, cậu đã từ nhịp tim mình nghe thấy nhịp tim của Tưởng Thừa, từ thở dốc của mình nghe thấy hô hấp của Tưởng Thừa, từ kích động của bản thân cảm nhận được kích động của Tưởng Thừa.

Cậu nhảy lên sô pha, lôi Tưởng Thừa dậy.

"Làm gì?" – Tưởng Thừa bị cậu lôi như vậy có chút mờ tịt.

Cố Phi lúc này mới chợt nhìn tới rèm cửa sổ phòng khách, đệt! Còn hên, lúc thắp nến kéo vào vẫn chưa mở ra lại.

Tâm tình vừa căng thẳng vừa thả lỏng, dục vọng đều như bị kích động mà chợt xông vọt lên.

"Làm cậu." – Cố Phi nói, nắm lấy tay Tưởng Thừa, ấn cậu lên bàn.

Tay Tưởng Thừa bị Cố Phi kéo tới sau người, bắp thịt ở lưng và eo đã rất căng cứng, Cố Phi đột nhiên cảm

thấy tầm nhìn đều bởi vì phấn khích sung huyết trong não mà có chút mơ hồ.

79. Chương 79

Tưởng Thừa nằm sấp ở trên giường, nghiêng đầu ôm lấy cái gối, mắt nửa híp lại, Cố Phi dùng tư thế giống vậy nằm nhoài bên cạnh cậu, cũng nghiêng đầu, nhưng mà là ôm một cái chăn lông nhỏ.

"Thừa ca." – Cố Phi nhìn cậu.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Đi mua thêm cái gối đi?" – Cố Phi nói.

"Tại sao" – Tưởng Thừa hỏi, nghĩ nghĩ lại cong khóe miệng lên – "Phan Trí đến thuận tiện dùng sao?"

"Học bá, cậu giỏi đấy" – Cố Phi chậc một tiếng – "Vẫn chưa bị làm ngoan ngoãn nhỉ?"

"Có muốn lại làm ba trăm hiệp kết hợp, quyết định thắng bại hay không hả?" – Tưởng Thừa chậc một tiếng, lại quay đầu tới một bên khác, mặt hướng tường.

"Đau à?" – Cố Phi vươn tay xoa xoa ở trên lưng cậu.

"… Vẫn được." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại cảm nhận một chút trả lời.

Nói thật, da mặt người đúng thật có thể tăng độ dày vô hạn, coi như trong thời gian 24 tiếng thức dậy, cậu và Cố Phi đã có thể sa đọa không biết xấu hổ mà tiến hành trao đổi thẳng thắn thành thật vấn đề như thế này.

"Muốn tôi cõng cậu đi tắm không?" – Cố Phi cười hỏi.

"Cậu có biết cậu kiêu ngạo như thế sẽ bị trừng trị không?" – Tưởng Thừa nằm úp sấp không nhúc nhích – "Lần sau tôi sẽ không bỏ qua cho cậu… Nè Cố Phi."

Tưởng Thừa quay đầu lại, nhìn cậu: "Tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu phải thành thật trả lời."

"Hả? Hỏi." – Cố Phi chen tới bên cạnh, sát lại cùng cậu, cánh tay đụng cánh tay.

Tưởng Thừa sờ sờ ở trên chóp mũi cậu: "Mịa nó, cậu không phải lần đầu tiên đúng không?"

"Hả?" – Cố Phi sửng sốt.

"Ngoan ngoãn nói thật, tôi không tìm cậu gây phiền toái." – Tưởng Thừa nhăn răng rất điềm đạm cười nói.

"Không phải" – Cố Phi lấy lại tinh thần sau đó cười – "Câu hỏi này của cậu là căn cứ cái gì hả?"

"Thời gian so với tôi dài hơn" – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào cậu ta, vẫn là nhăn răng cười – "Đa dạng tư thế như vậy vẫn kìm lại nỗi, có muốn nói một chút cho tôi quá trình mưu trí hay không hả??"

"Đệt" – Cố Phi nhìn cậu, cười cả buổi – "Tôi là xử nam đúng chuẩn được chưa."

"Tôi mới phải." – Tưởng Thừa nói.

"Cậu xem, tôi không hề nghi ngờ cậu." – Cố Phi nói.

"Nói nhảm, tôi như vậy cậu cũng hoài nghi thì thiên lý ở đâu." – Tưởng Thừa phát hiện ở trên một điểm này, thừa nhận kỹ thuật của mình không thuần thục, cậu thế nhưng lại có thể chẳng hề có chút xấu hổ nào cả, quả nhiên da mặt đã bách xích can đầu* rồi.

*Bách xích can đầu( ): đỉnh sào trăm thước – chỉ đỉnh cột buồm hay cột sân tạp kỹ | chỉ: bản lĩnh, trình độ rất cao

"Cái ghi chép ấy của cậu" – Cố Phi trở mình, đem chăn lông nhỏ đẩy ra sau gối đầu lên – "Cậu rốt cuộc có tự mình xem hay không hả?"

"À" – Tưởng Thừa cũng cười – "Đệt, đừng nhắc nữa."

"Cậu rốt cuộc có nhớ nội dung hay không?" – Cố Phi tiếp tục hỏi, tay mò vào trên lưng cậu.

"Đệt" – Tưởng Thừa có chút cam chịu – "Tôi không cần phải nhớ, nội dung ghi chép tôi viết qua, tôi đều nhớ."

Không sai, đều nhớ kỹ đấy.

Chỉ là có chút sự cố thôi, việc ấy lúc thực sự làm thì dễ có sai lầm, sẽ phải chịu ảnh hưởng bởi hứng thú, trạng thái thân thể, vân vân… vân vân… sẽ còn phải chịu… Mịa nó chứ, thực ra chính là không nhịn được.

"Cũng đúng, học bá mà, học sinh cá biệt chúng tôi nhìn mấy lần còn nhớ kỹ, học bá làm sao sẽ không nhớ rõ" – Cố Phi cười nói – "Nhưng chính là không đỡ nổi nôn nóng của học bá, dáng vẻ đó hận không thể đè xuống liền bắn đầy mặt người ta…"

"Câm miệng" – Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu – "Cố Phi Phi, cậu câm miệng."

Cố Phi trườn người trượt xuống, đồng thời vươn mình đè một bên người cậu, hôn lên cậu.

Nụ hôn này hai người bọn họ đều đặc biệt nghiêm túc, tuy rằng trong nụ hôn không có dục vọng, nhưng có rất nhiều khác biệt, cẩn trọng, thả lỏng, thoải mái, làm biếng…

"Cậu đi tắm à?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Cậu nếu không thoải mái thì cậu tắm trước" – Cố Phi vừa ngồi dậy tới bàn học bên cạnh mò mẫm, cầm lấy thuốc lá Tường Thừa ném phía trên, lấy một điếu ra ngậm vào – "Tôi chờ một lúc."

"Cậu được rồi đó" – Tưởng Thừa giật ngang điếu thuốc trong miệng cậu ta – "Tại sao lần nào xong chuyện thuốc đều là cậu hút?"

"Tôi chỉ là hút một điếu thuốc" – Cố Phi nói – "Không có hàm nghĩa đặc biệt, một điếu thuốc bình thường."

"Cậu tối hôm nay cai thuốc lá" – Tưởng Thừa trở mình dậy cũng không ngồi, trực tiếp xuống giường, phát hiện trên đất không có những mảnh giấy xấu hổ, Cố Phi không biết là lúc nào thu dọn sạch rồi – "Tôi đi tắm trước."

"Tại sao lần nào xong chuyện đều là cậu tắm trước?" – Cố Phi hỏi.

"Bởi vì tôi lớn hơn cậu một tháng." – Tưởng Thừa vơ lấy quần áo kéo dép lê lẹt xẹt đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua phòng khách đến phòng tắm, cậu đột nhiên bị dọa đến toát mồ hôi lạnh cả người, quay phắt đầu nhìn sang cửa sổ bên kia, cái cổ cũng suýt chút nữa văng ra hơn 200 độ.

Lúc nhìn thấy rèm cửa sổ được kéo thật sự nghiêm chỉnh, cậu thở phào nhẹ nhõm, vịn khung cửa phòng tắm.

Làm xong cũng nửa giờ mới nghĩ tới chi tiết trọng yếu này, rõ thật là máu toàn thân cũng dồn xuống bên dưới rồi đi, điển hình biểu hiện của đầu óc thiếu máu…

Đi vào buồng tắm, lúc nước nóng bao bọc toàn thân, cũng không biết là toàn bộ máu chảy ngược lại, hay là nhớ ra tình tiết nhỏ, cậu cảm thấy được trong đầu một mảnh hỗn loạn, trước tất cả tình tiết, bao gồm

cậu bị Cố Phi ấn tới trên bàn lại lôi đến trên giường… Thực sự là một màn diễn hay!

Đầu óc quá tốt chính là khiến người đau đầu như vậy, bất kể là cảm thụ nhỏ bé trên tâm lý hay là trên thân thể, đều sẽ không quên như nhau, lúc này đều tuôn ra, phô bày trước mắt, cho dù là với da mặt dày đến đâu thì trong lúc nào đó cũng sẽ có chút không chịu đựng được, nhưng lúc nước nóng chảy qua trên mặt thế nhưng da mặt không hề có cảm giác nóng.

Cảm thụ này.

Nói đến cảm thụ… Cậu đột nhiên có chút áy náy, rất không nỡ với Cố Phi, cho dù ngày hôm nay Cố Phi làm đủ chuẩn bị giống như lão lưu manh, cậu lúc này cũng vẫn cảm thấy không thoải mái lắm, chính mình ngày hôm qua lăn qua lăn lại một trận giống như 'Bá vương ngạnh thượng cung', Cố Phi cảm giác gì?

Mình lại còn hỏi một câu 'thoải mái không?'

Rõ thật là mặt dày nha!

Thoải mái cái ná á!

Ôi đệt.

Hai người đều tắm xong về nằm trên giường, Tưởng Thừa cầm điện thoại di động qua liếc mắt nhìn giờ, sợ hết hồn, còn chưa cảm thấy được đã làm gì, chỉ mới làm chút gì đó, nằm bò trên giường hàn huyên một lát, vậy mà cũng nửa đêm.

Hàng đêm sênh ca, quân vương quả nhiên liền không tảo triều.

"Ngủ đi" – Cố Phi tắt hết đèn, lên giường ôm cậu, nhấc một chân gác trên người cậu – "Sáng mai có chụp ảnh, buổi chiều phải đưa Nhị Miểu đi trị liệu."

"Rất bận đấy." – Tưởng Thừa nhắm hai mắt lại.

"Còn phải tranh thủ đi mua cái gối" – Cố Phi đại khái là đối với chăn lông nhỏ ở dưới đầu không hài lòng lắm, rõ ràng còn nhớ tới việc cái gối – "Mua loại gối đôi hai người ấy đi, loại dài."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Phan Trí tới đây, cậu không có thời gian đi chụp ảnh đúng không? Tôi thử nói chuyện với bọn họ điều chỉnh thời gian một chút của hai ngày kia?" – Cố Phi hỏi.

"Không cần" – Tưởng Thừa rất thích cảm giác Cố Phi kề sát bên lỗ tai cậu nhẹ giọng nói chuyện, rất thoải mái, như có dòng điện xuyên qua, khiến người có chút run rẩy – "Bọn tôi cũng không có chỗ đi, có thể gọi cậu ta cùng nhau đến xem chụp ảnh."

"Được" – Cố Phi ở trên vành tai cậu hôn một cái – "Tôi ngày đó tính toán thời gian một chút, trước khi bắt đầu học bù gần như có thể chụp xong, tiền có thể lấy không ít."

"Nếu tôi không biết cậu" – Tưởng Thừa kề sát qua cọ cọ ở trên chóp mũi Cố Phi – "Lúc này có phải vẫn cần chi tiêu dè sẻn hay không, không cẩn thận một chút thì chết đói rồi à."

"Không đến nỗi đi" – Cố Phi nở nụ cười – "Có thể làm thuê mà, rất dễ tìm, chỉ là tiền có lẽ không nhiều như vậy."

Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi phía sau còn nói cái gì, chính mình lại nói cái gì, cậu đều nhớ không rõ, cứ như vậy ở trong mơ mơ màng màng nghe âm thanh của Cố Phi, trong từng cơn buồn ngủ yên ổn thật sự mà ngủ mất.

Mà còn thật sự quá yên ổn.

Lúc điện thoại di động của Cố Phi vang lên, hai người bọn họ đều còn ngủ giống như hôn mê, Cố Phi thức dậy đi lấy điện thoại di động, Tưởng Thừa mới phát hiện 'tên khốn' gối lên cánh tay của mình ngủ, hiện tại cả cánh tay cậu đều mất cảm giác.

"Alo?" – Cố Phi nhận cuộc gọi – "Là tôi… A, hiện tại mấy giờ rồi? Mười giờ rưỡi? Đệt… Tôi ngủ quên, ngại quá… Ừm, nửa giờ có thể đến, người mẫu… người mẫu có lẽ cũng ngủ quên…"

Cố Phi liếc mắt nhìn tới cậu bên này, Tưởng Thừa phản ứng lại đây là thợ chụp ảnh không thấy người, cậu nhanh chóng ngồi dậy, vừa mới động một tí, liền cảm thấy bên trong bắp đùi mỏi nhừ giống như ngày hôm trước chạy mười cây số, thiếu chút nữa nhịn không được la lên.

"Được, thật ngại quá La Tổng" – Cố Phi cúp điện thoại – "Tôi đệt, mười giờ rưỡi, đồng hồ sinh học của học bá cậu…"

Cố Phi còn chưa nói hết lời, Tưởng Thừa rên lên ngã về trên gối: "A… Chân của tôi."

"Làm sao vậy?" – Cố Phi giật mình, hất tung một phát rớt chăn nhỏ đắp trên người cậu, kiểm tra một chút không phát hiện chuyện gì, cả mặt không hiểu ra sao mà nhìn cậu – "Tôi làm chân cậu gãy rồi?"

"Cút!" – Tưởng Thừa lườm cậu một cái, ngẫm nghĩ lại cười vui vẻ hồi lâu, vừa cười vui vẻ vừa xoa xoa chân – "Tôi đệt, tại sao chỗ này lại mỏi như vậy?"

“Bởi vì” – Cố Phi đưa tay qua bóp ở bên trong bắp đùi cậu – “Cái… cái tư thế đó.”

“Tôi mịa nó biết là bởi vì cái tư thế đó!” – Tưởng Thừa bị cậu ói đến lập tức trước mắt lượn qua hình ảnh tối hôm qua nằm úp sấp trên giường rên rỉ nức nở, nhất thời một hồi xấu hổ – “Ý tôi muốn nói vì sao lại mỏi, tôi một ngày chơi ba trận bóng rổ cũng sẽ không mỏi chân.”

Cố Phi nhìn cậu không nói ra.

“Nhìn tôi làm gì, muốn nói cái gì thì nói đi.” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu.

“Bởi vì chơi bóng rổ sẽ không liên tục sử dụng cơ bắp ở bên trong bắp đùi.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa há hốc miệng, quả thực không biết nên tiếp nhận câu nói này như thế nào.

“Dù sao chân tách ra phải quỳ như vậy…” – Cố Phi nói tiếp – “Bên trong vẫn là chịu lực rất lớn, hơn nữa tôi sau đó còn nằm úp sấp lên…”

“Được rồi” – Tưởng Thừa đưa cánh tay Nhĩ Khang ra – “Được rồi, cái này không cần giải thích và miêu tả, tôi biết rồi.”

Cố Phi xuống giường, vừa mặc quần vừa nhìn cậu, bắt đầu cười vui vẻ.

“Không được” – Tưởng Thừa chỉ vào cậu – “Cố Phi, cậu qua đây.”

“Tôi sai rồi” – Cố Phi lùi hai bước – “Thừa ca, tôi sai rồi, tôi không cười.”

“Muộn rồi” – Tưởng Thừa nói – “Qua đây đánh một cái.”

“Chờ chân cậu không mỏi rồi lại đánh nhé” – Cố Phi nhịn cười – “Tôi bây giờ nhường cậu hai tay hai chân, cậu cũng không đánh lại tôi đấy.”

Tưởng Thừa cũng cười vui vẻ: “Có mặt mũi không? Hai tay hai chân cũng nhường rồi, cậu dùng cái…”

“Dùng chỗ này.” – Cố Phi không chờ cậu nói xong liền ngắt lời, còn dùng tay để dưới háng, sau đó nhanh như chớp chạy ra ngoài.

“Cố Phi, mịa nó, cậu có phải là thiếu đệt hay không!” – Tưởng Thừa mắng một câu.

“Đến đệt này.” – Cố Phi ở trong phòng tắm trả lời.

“Đồ chó đệt…” – Tưởng Thừa nói phân nửa ngừng lại, ngẫm lại lại có chút buồn cười, vừa xuống giường mặc quần áo vừa cười một mình cả buổi.

Lúc đi vào buồng tắm, Cố Phi đang đối diện gương đánh răng.

“Vị thiếu niên này.” – Tưởng Thừa đứng ở phía sau, ôm eo cậu, cùng nhau đối diện gương.

“Thừa ca, chào buổi sáng.” – Cố Phi lúng búng nói.

“Tôi phát hiện cậu thật sự rất khiếm khuyết.” – Tưởng Thừa giơ tay nhúm nhúm chân tóc ở trên đầu cậu.

“Chỉ đối với cậu” – Cố Phi nhổ sạch bọt kem đánh răng trong miệng ra – “Thừa ca, chúng ta cần phải nhanh chút, nửa giờ phải đến.”

“Ừm” – Tưởng Thừa cầm bàn chải đánh răng, phát hiện mặt trên đã nặn xong kem đánh răng, cậu cười cười, vừa đánh răng vừa lùi về phía sau một bước, sờ một cái ở trên mông Cố Phi – “Này Cố Phi.”

“Hả?” – Cố Phi khom lưng vừa rửa mặt vừa đáp lời.

Tưởng Thừa kéo quần cậu xuống một chút, đi qua kề sát vào cậu, nhẹ nhàng đẩy một cái: “Cậu… còn khó chịu không?”

“Tốt hơn chút rồi” – Cố Phi quay đầu lại nhìn cậu – “Ngài sẽ không phải là muốn bây giờ làm một phát chứ? Chúng ta không có thời gian đâu Thừa ca.”

Tưởng Thừa vừa cười vui vẻ vừa kéo quần cậu ta lại nghiêm chỉnh: “Không, tôi chỉ là muốn hẹn trước, chờ tới lúc cậu thật không còn khó chịu nữa.”

“Muốn lập công chuộc tội” – Cố Phi lau lau mặt, xoay người vịn vào eo cậu và đứng đối diện với cậu – “Dựa vào ghi chép làm một lần?”

“Đừng nói ghi chép có được hay không!” – Tưởng Thừa cả miệng đầy bọt mà nói – “Cậu để chỗ nào rồi, vứt lẹ đi, không, đốt.”

“Làm gì phải đốt, cậu cũng không ký tên phía trên.” – Cố Phi nở nụ cười.

“Chủ yếu là chữ của tôi” – Tưởng Thừa dựa vào trên người Cố Phi, vươn qua bả vai cậu nhổ sạch bọt trong

miệng ra – "Xấu đến mức rất khác thường, có lúc tôi đã nghĩ ôi chao, cũng không có chữ của một người nào có thể phỏng theo xấu giống chữ này nữa, luôn luôn cảm thấy ai cũng có thể nhận ra đây là chữ của tôi."

"Được" – Cố Phi cười gần chết – "Vậy thiêu hủy đi."

"Ừm, ngoan" – Tưởng Thừa ôm chầm và xoa xoa ở trên lưng cậu – "Tránh ra, 'ca' của cậu muốn rửa mặt."

Cố Phi tránh qua một bên, dựa vào tường nhìn cậu.

"Hôm nay phải chụp cái gì?" – Tưởng Thừa vừa rửa mặt vừa hỏi – "Thế nào còn có 'Tổng' gì đó đích thân gọi điện đến thúc giục?"

"Tôi bất luận ai cũng kêu 'Tổng', hôm nay là ngoài trời, là câu lạc bộ tennis rất lớn, ở nơi này của chúng ta chắc làm một cái chi nhánh, muốn làm tuyên truyền, người vừa rồi chính là phụ trách chuyện này, thực ra phần cậu phải chụp không nhiều, cũng không cần trang điểm." – Cố Phi nói.

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Tôi không phải đánh tennis cũng được sao?"

"Có cái gì không được, lòe mấy động tác, cũng không phải chụp thần thái, không sao cả." – Cố Phi cười nói.

"Vậy học viên người ta đến, vừa nhìn – Ô huấn luyện viên trong ảnh đẹp trai quá, tôi muốn huấn luyện viên ấy dạy tôi" – Tưởng Thừa nói – "Làm sao xử lý?"

"Huấn luyện viên này ở tổng bộ, quá xa không tới được." – Cố Phi nói.

"Mịa kiếp" – Tưởng Thừa cười vung vẩy nước, kéo khăn mặt qua lau lau lung tung ở trên mặt – "Được rồi, đi thôi."

Lúc đến câu lạc bộ tennis này, Tưởng Thừa liếc mắt nhìn bảng hiệu: "Triển Phi? Nhà cũ của tôi bên kia đã có chi nhánh của bọn họ, trường học của chúng tôi còn có người tới chỗ đó luyện tập."

"Phải không?" – Cố Phi cười cười.

"Chi nhánh cũng mở đến nơi này à." – Tưởng Thừa cảm thán một câu, đột nhiên ở đây nhìn thấy thứ mình biết rõ trước kia, cậu có chút cảm thụ không thể nói rõ.

Câu lạc bộ này còn chưa mở, nhưng mà trên sân bóng có không ít người, cũng không biết là huấn luyện viên hay là học viên nội bộ, ở trên hai cái sân bãi còn có người đang chụp ảnh.

"Đã đang chụp ảnh rồi à" – Tưởng Thừa ngẩn người – "Có phải là cậu đến muộn người ta thay đổi thợ chụp ảnh hay không?"

"Làm sao có thể" – Cố Phi cười, lấy điện thoại di động ra vừa bấm số vừa nói – "Chụp nhiều thứ, người ta không thể chỉ tìm một nhiếp ảnh gia, hình như còn phải quay video tuyên truyền."

Cố Phi gọi điện thoại xong, trong phòng làm việc phía sau có một người đi ra: "Tiểu Cố đúng không?"

"Vâng" – Cố Phi quay đầu lại – "La Tổng?"

"La Dật Dương" – Người kia giơ tay bắt tay với cậu – "Gọi tên tôi là được, không cần khách sáo như thế, ngày hôm nay vất vả các cậu rồi, tôi gọi một người theo các cậu, chụp hình cụ thể cô ấy sẽ nói cho các cậu biết."

"Được." – Cố Phi gật gật đầu.

"Đây là người mẫu nhỉ?" – La Dật Dương nhìn nhìn Tưởng Thừa – "Thật đẹp trai, thật đẹp trai, là loại hình vận động… Thực ra huấn luyện viên chúng tôi tự chụp cũng được, chỉ là không đủ đẹp trai, đẹp trai là huấn luyện viên tổng của chúng tôi, tôi lại không mời nổi… Tiểu Đường! Tới đây một chút!"

Cô gái nhỏ gọi là Tiểu Đường chạy tới, La Dật Dương với cô ấy bàn giao một chút sau đó liền đi ra.

Lúc Tiểu Đường nói cho Cố Phi yêu cầu cụ thể của buổi chụp hình, Tưởng Thừa đi tới bên cạnh tủ kính quảng cáo đằng trước nhìn thử, bên trong đều là đủ loại thành quả, giải thưởng, còn có giới thiệu huấn luyện viên cùng hình chụp.

Huấn luyện viên tổng, Biên Nam.

Tưởng Thừa nhìn một chút, huấn luyện viên tổng kia mà La Tổng nói có lẽ chính là anh ta nhỉ, cũng được, rất đẹp trai.

"Đi" – Cố Phi đi tới – "Đi thay quần áo, trước tiên chụp một bộ sân bãi chơi bóng, sau đó sẽ chụp một bộ giả bộ cầm vợt tennis là được."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Cái kia của… cậu, lát nữa mức độ hoạt động nhiều, không có vấn đề chứ?" – Cố Phi tiến đến bên tai cậu nhỏ giọng hỏi một câu.

"… Mịa" – Tưởng Thừa bị cậu nói tới suýt chút nữa phản xạ có điều kiện định sờ một cái trên mông của

mình – "Không thành vấn đề, đừng bảo tôi chạy bộ là được."

Sau khi đi theo Tiểu Đường đến một sân bãi trống, Tưởng Thừa cầm một bộ quần áo câu lạc bộ đi thay, Cố Phi ở bên ngoài chuẩn bị thiết bị, kiêm chức trợ lý nhiếp ảnh của cậu ta là Ny Ny ngày hôm nay lúc ra cửa vẫn không muộn, nhưng mà kẹt đường, cũng phải mất khoảng mười phút nữa mới đến.

Cố Phi không có trợ lý, thông thường lúc không tìm được người thì gọi Ny Ny đến giúp đỡ, còn có thể kèm theo việc trang điểm.

Có điều là hôm nay không cần trang điểm, Tưởng Thừa thay hai bộ quần áo của câu lạc bộ là được… Trên tay Cố Phi dừng một chút, quần đồng phục tennis kiểu gì?

Cố Phi quay đầu nhìn một chút người đang chơi bóng mặc đồng phục tennis ở sân bóng phía sau, quần cũng được, mặc dù không rộng rãi giống như quần đùi bóng rổ, nhưng mà không đến mức khiến dấu răng ở trên đùi Tưởng Thừa lộ ra.

Lúc đang định quay đầu tiếp tục chỉnh camera, Cố Phi thấy Đàm Lâm từ bên cạnh sân bóng đi tới.

Cậu nhíu nhíu mày, cũng không chào hỏi, cúi đầu cầm ống kính lên dùng cọ quét.

"Cố Phi." – Đàm Lâm ở phía sau kêu cậu một tiếng.

"Lâm ca." – Cậu không quay đầu lại, lại cầm lấy một cái ống kính lên tiếp tục quét.

"Tôi không phải cố ý lại đây, ngày hôm nay tôi mang theo người mẫu, nhìn thấy cậu liền đến chào hỏi." – Đàm Lâm nói.

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

"Hôm nay vẫn là cậu với bạn học của cậu đi với nhau sao?" – Đàm Lâm ngồi xuống trên một cái ghế bày sẵn bên cạnh.

"Anh không phải chỉ là đến chào hỏi sao?" – Cố Phi quay đầu nhìn anh ta.

"Không phải" – Đàm Lâm thở dài – "Tùy tiện tán gẫu vài câu, cậu không đến nỗi thiếu kiên nhẫn như thế chứ?"

Cố Phi không lên tiếng.

"Cố Phi" – Đàm Lâm nhìn cậu – "Tôi lần nữa chính thức nói lời xin lỗi với cậu, tôi thật không biết…"

"Không cần nói nữa đi Lâm ca" – Cố Phi ngắt lời anh ta – "Ngày hôm nay tôi rất bận."

Đàm Lâm liền thở dài, không lên tiếng nữa.

"Còn có, anh không cần bày tỏ áy náy gì, chuyện này ban đầu cũng không phải bởi vì anh" – Cố Phi nhìn anh ta – "Nhưng mà anh, còn có Tiểu Băng, tôi tính vào một chỗ, anh biết tôi đối với hắn ta là thái độ gì, anh tuy rằng không đến nỗi, mà tôi với anh cũng không có cái gì để tán gẫu, lần sau gặp cũng không cần lại qua tìm tôi chào hỏi."

"Cậu không thấy rằng tôi cũng là người bị hại sao?" – Đàm Lâm đứng lên – "Tôi hồi đó chính là rất thích cậu, cũng không nghĩ gì khác, tôi cũng không biết hắn ta sẽ…"

"Cho anh mười giây." – Cố Phi nhìn anh ta, giọng lạnh xuống.

Đàm Lâm dừng một chút, cùng cậu đối diện nhau, lúc trong đầu Cố Phi đếm tới tám, anh ta quay người đi.

Cố Phi nhíu nhíu mày, bỏ camera xuống.

Nhìn thấy Đàm Lâm sẽ không ảnh hưởng lắm đến tâm tình của cậu, nhưng nhìn thấy Đàm Lâm cậu sẽ nhớ tới những chuyện kia, liền không làm sao khiến người vui vẻ nổi.

Một thời gian rất dài đã trôi qua, lúc Cố Phi nhớ tới sự kiện đó đã không mãnh liệt chán ghét như lúc đầu, chỉ là dưới loại trạng thái không chút phòng bị đó, thời điểm đột nhiên bị người ta một đao phanh ra liền thấy luống cuống cùng hoảng loạn, cậu còn nhớ y như cũ…

Tưởng Thừa thay xong quần áo đi ra, vẫy vẫy tay với cậu.

Cố Phi cười cười, cậu không biết lúc Tưởng Thừa mỗi lần nhìn thấy mình sẽ có cảm giác gì, nhưng mỗi lần trong nháy mắt cậu nhìn thấy Tưởng Thừa, tất cả không vui cùng suy sụp, đều sẽ trong chớp mắt tiêu tan.

Bóng dáng tươi cười của Tưởng Thừa, cậu cầm lấy camera hướng về Tưởng Thừa nhanh chóng chụp hai tấm, thu gom lại bao nhiêu đều cảm thấy không đủ.

80. Chương 80

Cố Phi nở nụ cười với Tưởng Thừa, khi có người ngoài, nụ cười của Cố Phi không quá rõ ràng, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều sẽ cảm giác dù chỉ là câu lên khóe miệng cũng có thể khiến cậu nhìn tới xuất thần.

Có điều… nụ cười bây giờ, Tưởng Thừa cảm thấy không quá giống với bình thường, đổi lại là một người khác chắc chắn không thể phát hiện ra, suy cho cùng thì hình tượng tiểu bá vương của Cố Phi ở ngoài xưởng théo vẫn chưa bị sụp đỗ, cũng không có mấy ai thấy được nụ cười của Cố Phi.

"Sao vậy?" – Tưởng Thừa đi tới hỏi một câu.

"Hả?" – Cố Phi cúi đầu cầm máy chụp hình lên gắn ống kính vào – "Cái gì?"

"Không có gì" – Trong khóe mắt, Tưởng Thừa thấy một bóng người, cho rằng đây là người thợ trang điểm kiêm trợ lý chụp hình lần trước đã tới, lúc quay mắt sang nhìn lại phát hiện ra đây là một nam nhân, tuy chỉ là một bóng lưng, nhưng cậu vẫn nhận ra được đây là Lâm ca đã từng thấy qua lúc chụp hình tô son, cậu nhanh chóng thu lại tầm mắt – "Có thể bắt đầu rồi."

Tại nơi này gặp phải Lâm ca cũng không hề kỳ lạ, anh ta đem người mẫu tới chụp hình cũng rất bình thường, nhìn thấy Cố Phi, qua đây chào hỏi một chút cũng vô cùng bình thường.

Điều không bình thường chính là tâm tình của Cố Phi, mỗi lần nhìn thấy người này, cậu đều cảm giác được tâm tình của Cố Phi thay đổi, cũng không hề rõ ràng, nói không ra là tức giận, phiền muộn, khó chịu hay là gì khác… Tóm lại tựa hồ như rất chống đối với người này, giống như trước mắt, ngay cả cười cũng rất miễn cưỡng.

Cậu đương nhiên cũng nhìn ra được Cố Phi không hề muốn nhắc đến người này, cậu cũng không phải người phiền phức tới vậy mốn đi truy hỏi, hơn nữa bây giờ vẫn là trong trạng thái làm việc.

Nhưng thế nào đi nữa vẫn có chút buồn vô cớ, cho dù là quan hệ như bây giờ, cho dù coi như Cố Phi đều đã nói cho cậu nghe quá khứ của bản thân, nhưng vẫn có những người và việc im lặng không thể nhắc tới.

Nội dung chụp hình hôm nay rất đơn giản, đối với một người luôn chơi bóng rỗ như Tưởng Thừa mà nói, mặc dù không biết chơi tennis, nhưng dựa theo tư thế bày ra vài động tác vẫn là rất dễ dàng.

"Có hai tấm phải chụp lại" – Cố Phi cúi đầu lật xem hình – "Tấm giơ vợt lên, bóng của cánh tay che mặt rồi."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp, cầm cây vợt bên cạnh lên.

"Chị thấy tấm này không phải rất đẹp sao?" – Ny Ny nói – "Có chút bóng không ảnh hưởng mà phải không?"

"Chị xem nhẹ sự đẹp trai của cậu ấy rồi" – Cố Phi nâng máy ảnh ngắm vào Tưởng Thừa – "Lát nữa chị lại xem, bóng có thể có, nhưng không phải thế này."

“Được, chị cần phải học hỏi nhiều hơn.” – Ny Ny cười nói.

Sau khi chụp lại vài tấm nữa, công việc của ngày hôm nay coi như đã hoàn thành, Ny Ny tiến tới xem ảnh, lại nhìn vào Tưởng Thừa: “Này, nói thật thì, Tưởng Thừa, em có nghĩ tới việc làm người mẫu ảnh không, em cực kỳ ăn ảnh, ngũ quan gì đó đều rất siêu cấp…”

“Làm sao có thể?” – Cố Phi cắt ngang Ny Ny – “Chị biết thành tích của cậu ấy thế nào không.”

“Thành tích rất tốt sao?” – Ny Ny có hơi kinh ngạc hỏi.

“Không phải là tốt bình thường.” – Cố Phi nói.

Sau khi cảm nhận được sự kinh ngạc trong ánh mắt của Ny Ny, Tưởng Thừa có hơi không biết làm sao để mở miệng, chỉ cười cười không nói.

Kiểu học bá như cậu, thông thường sẽ tập hợp hết toàn năng lực làm tới tốt nhất nhằm để kiêu ngạo cùng với xem thường người khác, nhưng khi có người khen ngợi, cũng không cảm thấy có gì ghê gớm lắm.

Đây đều là những điều các người phải khen!

Nhưng nếu lời khen là từ trong miệng Cố Phi phát ra, vậy thì không giống nhau nữa, Tưởng Thừa nhìn Cố Phi đang thu dọn dụng cụ, chỉ có khen ngợi của Cố Phi mới khiến từ trong đáy lòng cậu đắc ý tới sinh trưởng ra một đóa hoa, mọc ngay trên đỉnh đầu.

Tiền công được trả bằng tiền mặt, tới văn phòng ký tên xong cầm tiền đi là được.

“Tiểu Cố” – La Dật Dương ngồi trong phòng làm việc, nhìn tài vụ tính tiền cho hai cậu, nhìn qua vô cùng buồn chán – “Cậu biết chơi tennnis không?”

“Không biết.” – Cố Phi nói.

“Tiểu Tưởng biết chơi không?” – La Dật Dương lại nhìn sang Tưởng Thừa.

“Không biết.” – Tưởng Thừa đáp.

“Tuổi trẻ tươi đẹp không biết đánh tennis thật đáng tiếc nha, hai cậu nhìn qua vô cùng thích hợp chơi tennis đấy” – La Dật Dương móc ra hai tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa tới – “Muốn chơi thì cứ tới, nói tên tôi để được ưu đãi.”

Tưởng Thừa cầm lấy nhìn nhìn: “Biên Nam?”

“Thật ngại quá đưa lộn rồi” – La Dật Dương nhanh chóng móc một tấm khác ra xem, xác định là của mình rồi mới lại đưa qua – “La Dật Dương.”

“Khưu Dịch?” – Cố Phi nhìn anh ta.

“Ầy!” – La Dật Dương tiếp tục móc móc trong túi, tìm ra được danh thiếp của mình – “Lúc này nhiều việc, toàn là chồng chất lên người một mình tôi, tôi ở đây ít nhất có danh thiếp của năm người… Có rảnh thì ghé chơi!”

Trở về lại khu xưởng thép đi ăn xong rồi, hai cậu khi đến dưới phòng thuê của Tưởng Thừa đã không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, bạn nhỏ Cố Miểu còn phải đi trị bệnh.

“Chơi tennis gì nữa” – Cố Phi nhìn điện thoại – “Làm gì có thời gian.”

“Đi thôi?” – Tưởng Thừa cùng xem thời gian, bây giờ đưa Cố Miểu đi vừa kịp lúc.

“Cậu đừng đi nữa” – Cố Phi quét mắt nhìn chung quanh, vươn tay nhẹ nhàng bóp lên eo Tưởng Thừa – “Chiều nay cậu ngủ chút đi, không phải còn phải đón Phan Trí sao.”

“Tôi…” – Tưởng Thừa quả thực rất buồn ngủ, tối hôm qua lăn qua lăn lại đã mệt, ngủ còn trễ, hôm nay chụp hình cũng lăn qua lăn lại mấy tiếng, buổi chiều lại đứng thêm mấy tiếng nữa… Buổi tối lỡ như lại ngủ trễ, ngày mai chụp ảnh mấy tiếng xong, nhìn thấy Phan Trí, cậu chắc chắn là một đầu cắm trước mặt cháu trai, nhưng nếu lúc này không đi theo, cậu lại có chút không nguyện ý – “Tôi không biết, tôi muốn đi.”

“Sáng mai cậu còn phải chụp hình” – Cố Phi cười cười – “Hễ chụp là mấy tiếng đồng hồ, cậu chống đỡ không nổi thì sao? Không làm việc kết hợp với ngủ nghỉ, đợi Phan Trí tới chỉnh đốn tôi sao?”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa bị Cố Phi nói tới cười lên – “Bệnh thần kinh.”

“Chiều nay nếu cậu buồn ngủ, không bằng đi mua cái gối đi.” – Cố Phi nói.

“Ầy! Mua mua mua mua, mua gối” – Tưởng Thừa cười – “Cậu bị bệnh cưỡng ép à? Có một cái gối, đã nói đi nói lại mấy lần rồi?”

“Gối đôi đó” – Cố Phi khoa tay múa chân một chút – “Kiểu dài thế này này.”

“… Biết rồi!” – Tưởng Thừa không còn lời nào khác để đáp lại.

Tưởng Thừa trở về phòng ngủ không được bao lâu thì đã tỉnh lại, trước sau cũng chỉ có một tiếng đồng hồ, qua thêm một chút nữa cũng không thể ngủ thêm được, có điều lúc này đã chợp mắt rồi nên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cậu đứng dậy đi rửa mặt, ngồi xuống trước bàn học.

Kỳ nghỉ hè mặc dù bị cắt ngang, nhưng bài tập hè thì vẫn có, vốn dĩ mỗi ngày bất luận là trễ thế nào đi nữa cậu cũng sẽ ước lượng bài tập mà làm xong sau đó đọc sách một lúc, nhưng hai ngày nay trầm mê nam sắc, cái gì cũng chưa làm.

Thu lại tâm tình thôi, cậu mở sách ra, xoay xoay cây bút, những thứ nên làm đều đã làm xong, yên tâm thu lại tâm tình làm bài tập thôi.

Nói tới yên tâm, bài tập làm chưa được hai trang, trước mắt đột nhiên lóe lên bóng lưng của Lâm ca khiến cậu phải nhíu mày lại, chậc, người này và Cố Phi rốt cuộc có quan hệ gì?

Cố Phi rõ ràng không muốn nói chuyện với người này, nhưng người này lại hết lần này đến lần khác cứ khăng khăng tới tán dóc với Cố Phi vài câu.

Nếu như đây không phải do thiếu tiền hay làm chuyện gì có lỗi với Cố Phi, vậy thì chính là người theo đuổi Cố Phi.

Chậc chậc chậc mẹ tôi ơi.

Tình địch à!

Tưởng Thừa nhanh chóng viết ba chữ "chậc" vào trong tờ nháp, sau đó thở dài một hơi, khôi phục lại tâm tình, lại lần nữa vùi đầu bắt đầu làm bài tập.

Tâm vô tạp niệm cấp tốc làm xong bài bài tập hôm nay, cậu mới đi chợ ở khu này, theo yêu cầu của Cố Phi đi mua gối.

Tìm nửa ngày trời, gối đôi chỉ có ở cửa tiệm lần trước tìm thấy được một cái, còn lại đắt muốn chết.

"Cao su latex đó!" – Bà chủ vỗ vỗ cái gối – "Để tôi nói cho cậu nghe chàng trai, đây không phải là loại gối thường đâu, không biến hình, thông khí, cực bền!

"Đắt quá, có gối biến hình, không thông khí và không bền không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không có!" – Bà chủ đánh giá cậu – "Một đứa con trai cao ráo, đừng có keo kiệt như vậy, lần trước kêu

cậu mua hai cái cậu cứ keo kiệt không chịu, bây giờ không phải lại tới sao? Bây giờ lại chê gối hai người đắt, tôi nói cậu nghe, cho dù cậu có mua gối biến hình, không thông khí, không bền đi nữa, hai tháng nữa cũng sẽ tới đổi mua cái này thôi! Cậu đây quá vượt xa khuôn phép rồi!"

"… Trí nhớ của cô thật tốt." – Tưởng Thừa thế nào cũng không nghĩ rằng đã qua thời gian lâu vậy rồi bà chủ thế nhưng vẫn nhớ ra cậu, nhất thời cảm thấy hôm nay một mình tới mua đúng là một sự lựa chọn đúng đắn.

"Mua cái này đi, tôi nói cậu nghe, loại cao su latex này, cậu đi quanh chợ thêm vòng nữa, gối đôi cũng chỉ có chỗ tôi bán, chỗ người khác toàn là loại nhỏ một người thôi! Hơn nữa còn là loại tốt thế này…" – Bà chủ rất chắc chắn nói – "Không tin cậu tìm thử, cậu lên mạng cũng tìm ra được, nhưng không có giá này đâu!"

Tưởng Thừa thở dài, cậu không quá biết trả giá, bị một trận này của bà chủ, cậu cũng không biết còn có thể nói thêm gì nữa, đừng nói đến gối đôi rẻ hơn một chút, chỉ cái gối đắt này thôi, cũng chỉ có thể tìm ra mỗi một cái ở đây.

Vì để không khiến bạn trai bôn ba cực khổ phải thất vọng, cậu móc tiền ra mua cái gối này.

"Loại mền mỏng này cậu xem một chút không? Có loại lớn, loại hai người hai mét…" – Bà chủ tiếp tục tranh thủ chào hàng.

Tưởng Thừa không dám lại tiếp lời, ôm gối như bị truy sát mà chạy đi mất.

Có điều cái gối này đặt ở nhà nguyên buổi tối cũng không thể hoàn thành sứ mệnh của nó, Cố Phi đi ăn tối với Cố Miểu xong, tới cùng cậu xem sách một tiếng, tin nhắn của Cố Miểu gửi tới.

– Về

"A…" – Tưởng Thừa nằm dài trên bàn – "Tôi thật sự không muốn tranh giành anh trai của Cố Miểu, nhưng mà, a… Anh trai của em ấy là bạn trai của tôi nha…"

Cố Phi gửi lại tin nhắn cho Cố Miểu xong thì nhìn cậu: "Tôi nói với con bé là nửa tiếng nữa, cậu muốn làm chút gì không Thừa ca?"

Tưởng Thừa ném sách đi, xoay người liền nhào lên trên giường.

Nhưng vừa quỳ gối tới bên mép giường, tay còn chưa chạm lên người Cố Phi, cậu đã đói khát kêu lên một tiếng, nhe răng nhếch mép mà gục xuống, mặt úp vào trong bụng của Cố Phi.

"Tôi…" – Cố Phi nén lại khí mới không để cậu nhào vô một cái này mà bị nện bay đi – "Đầu cậu làm bằng sắt sao, lực lớn tới vậy?"

“Đầu học bá chúng tôi” – Tưởng Thừa nằm sấp lên giường, mặt vùi trong bụng Cố Phi giọng buồn bực nói – “Tỉ trọng lớn, thông thường đều nặng hơn đầu của học sinh cá biệt.”

Cố Phi cười lên, xoa xoa đầu cậu: “Sao rồi?”

“Đau chân” – Tưởng Thừa cau mày xoay đầu – “Hôm nay làm việc vốn không còn cảm giác gì nữa, nhưng ngồi lâu như vậy lại đau rồi.”

“Xem ra cậu làm không được gì nữa” – Cố Phi nói – “Vậy để tôi làm chút gì đó đi.”

“Tôi đệt?” – Mắt Tưởng Thừa chút nữa thành vòng tròn.

“Trong sáng chút được không, để tôi bóp chân cho cậu” – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – “Có muốn không hả?”

“Tới.” – Tưởng Thừa lật người lại, gác chân mình lên chân cậu ta.

Cố Phi bóp chân không có kỹ thuật gì để nói, nhưng nặng nhẹ rất thích hợp, hơn nữa những nơi cần bóp đều nắm chắc rất chuẩn xác tinh tế, vẫn là rất thoải mái.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, thở phào ra một hơi thật dài.

Dễ chịu.

“Nói chút gì đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Nói cái gì?” – Cố Phi hỏi.

“Gì cũng được” – Tưởng Thừa câu lên khóe miệng – “Tôi thích nghe giọng cậu.”

“Được, vậy tôi nói đại, để tôi nghĩ đã…” – Cố Phi xoa bóp chân cậu, nghĩ một hồi thì hắng hắng giọng – “Một ông lão đầu trọc, nợ tôi hai hòn bi, tôi nói ba ngày trả, ông nói bốn ngày trả…”

Tưởng Thừa nhắm mắt cười lên.

“Mưa rồi, nổi bong bong rồi, vương bát đản đội nón rơm rồi” – Cố Phi xoa xoa chân cậu – “Thật ra nói đến mấy cái này, phải tới tìm Lý Viêm, bà nội cậu ta lúc nhỏ suốt ngày ôm cậu ta nói những cái này, mở miệng ra là một đống.”

Tưởng Thừa cong khóe miệng không nói, cậu không muốn nói gì cả, chỉ muốn nghe như vậy thôi, cho dù Cố Phi nói cái gì, cậu đều cảm thấy rất hưởng thụ.

Cố Phi tiếp đến lại đọc thêm rất nhiều đồng dao, mặc dù còn có không ít cái mắng người, ở giữa là cậu ta cười giải thích, Tưởng Thừa nghe dần dần không rõ nữa.

Giọng Cố Phi từ nơi rất xa thổi tới, nhẹ nhàng quét qua bên tai cậu.

Lúc lại mở mắt ra, Tưởng Thừa có chút mù tịt, nhìn lên trần nhà một hồi lâu mới phát hiện ra bản thân còn đang nằm trên giường, gối đầu trên gối.

"Cố Phi?" – Cậu chống đầu lên nhìn qua kế bên, trong phòng không có ai cả.

Cậu xuống giường, đi tới nhìn thử phòng khách và phòng tắm, phát hiện không có Cố Phi, cậu lại chạy trở về phòng ngủ, lúc cầm điện thoại muốn gọi cho Cố Phi thì thấy được phía dưới điện thoại có một tấm giấy nhét ở dưới.

Cậu ngủ mê quá gọi không dậy được, tôi về với Cố Miểu trước, tỉnh rồi nhắn tin cho tôi, *muah*.

Phía dưới ký tên là "Cố Phi chữ đẹp hơn cậu tám chục lần".

Tưởng Thừa cầm tờ giấy cười một hồi, có điều chữ của Cố Phi quả thực viết rất đẹp, cùng với thân phận học sinh cá biệt của cậu ta vô cùng không cân xứng.

Thời gian ngủ không hề ngắn, bây giờ đã sắp mười một giờ, Tưởng Thừa gửi cho Cố Phi một tin nhắn.

– Tôi tỉnh rồi

Qua hai phút, Cố Phi gửi lại một tin.

– Tốt, ngủ tiếp đi

– Cậu đang làm gì đó?

– Đang ngủ nè

– Đánh thức cậu rồi?"

– Không có, có để giành một sợi thần kinh cho cậu rồi

Tưởng Thừa cười cười, ngồi tới trước bàn học, chuẩn bị lại xem sách thêm hai giờ.

– Vậy cậu để sợi thần kinh này thả lỏng đi, ngủ ngon

– Ngủ ngon

Bởi vì không ngủ cùng nhau, cho nên ngày hôm sau thợ chụp hình và người mẫu không có tới trễ, sau khi tập hợp cùng ăn bữa sáng xong thì đúng giờ đến địa điểm chụp hình.

Hôm nay có rất đông người, Tưởng Thừa lần đầu tiên cần phối hợp với một người mẫu nữ khác chụp hình.

Tuổi tác người mẫu nữ không lớn, rất xinh đẹp, tính cách tương đối cởi mở, khi tới chào hỏi Tưởng Thừa đã cảm nhận được.

"Gọi tôi là Tiểu Trân là được, tên có hơi quê nhưng mà tôi thích" – Tiểu Trân vươn tay ra – "Hy vọng hợp tác vui vẻ."

"Tưởng Thừa" – Tưởng Thừa khựng lại một chút mới cùng bắt tay với cô ta – "Hợp tác vui vẻ."

"Cậu là người mẫu nam đẹp trai nhất trong nửa năm nay tôi gặp được" – Tiểu Trân nói – "Đang thiếu bạn gái không? Nếu thiếu trao đổi phương thức liên lạc nhé?"

"… Không thiếu." – Tưởng Thừa nói.

"Không sao" – Tiểu Trân cười cười – "Chúng ta chắc cũng không phải chỉ hợp tác một lần, sau này thiếu thì có thể liên lạc cho tôi."

Tưởng Thừa không nói gì.

Sau khi Tiểu Trân đi trang điểm, cậu thở phào một hơi, nhìn qua Cố Phi đang trốn ở một nơi rất xa chuẩn bị máy ảnh, Cố Phi ngẩng đầu lên nhìn cậu mỉm cười.

Cậu đang muốn đi tới, Ny Ny đã vỗ lên tay cậu: "Tưởng Thừa, tới trang điểm đi, tranh thủ thời gian!"

"Ừm." – Cậu chỉ có thể qua đó ngồi xuống.

Bên đó do Tiểu Trân tới sớm, cậu ngồi không được bao lâu, Tiểu Trân đã bắt đầu chụp hình một mình trước.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy dáng vẻ Cố Phi chụp hình cho người khác, rất… lạnh lùng, mặc dù không xụ mặt, nhưng trên mặt một biểu tình cũng không có, thỉnh thoảng sẽ gợi ý mấy câu, giọng nói cũng rất đạm nhạt.

Tưởng Thừa nghĩ nếu như Cố Phi luôn là như vậy chụp hình mình, áp lực của bản thân chắc hẳn sẽ rất lớn, có loại cảm giác như bản thân quá khó coi, thợ chụp hình đáng thương bởi vì muốn kiếm tiền không thể không nghiến răng nghiến lợi mà nỗ lực kiên trì tiếp.

Có điều Tiểu Trân không có áp lực gì cả, cười cười, vẹo vẹo, còn thường thường chọc Ny Ny mấy câu.

Ny Ny cười tới không ổn, Cố Phi thì vẫn một biểu tình như cũ "Cứ coi như tôi điếc rồi đi".

Thật ra bộ dáng này của Cố Phi, có loại gợi cảm kỳ quái, khi Tưởng Thừa trang điểm xong rồi thay đồ ngồi ở một bên đợi thì luôn nhìn chăm chú Cố Phi, dáng vẻ nghiêm túc này, lạnh lùng này, kiểu căn bản không nhìn thẳng vào bạn này, khiến người ta đặc biệt muốn đi tới một tay đẩy ngã xuống sau đó mạnh mẽ làm một trận.

Tưởng Thừa bóp bóp chân mình.

Chậc.

Chậc chậc.

"Lâm ca." – Bên cạnh có người chào hỏi với chỗ cửa.

Đệt!

Tưởng Thừa vừa nghe thấy cái tên này nhất thời một trận cạn lời, lúc quay đầu sang nhìn đúng lúc nhìn thấy được Lâm ca kia đang dẫn một cô gái đi vào.

Lâm ca gật gật đầu, giới thiệu cho người kia cô gái đó, là người mẫu lát nữa sẽ chụp hình.

Tưởng Thừa thu lại tầm nhìn tiếp tục ngắm Cố Phi, cậu đột nhiên có chút lo lắng, Cố Phi vẫn chưa chú ý tới bên này, cậu vô cùng không muốn lại nhìn thấy tâm tình của Cố Phi đột ngột biến hóa.

Mau đi đi!

Giới thiệu xong rồi phải không?

Vậy mau đi đi!

Dẫn người mẫu tới cũng không cần phải ở lại chung mà phải không!

Vậy đi đi!

Loại cầu khẩn này giống với những học sinh cá biệt bái lạy trước kỳ thi, không có tác dụng rắm gì cả, Tưởng Thừa còn không kịp lặp lại những lời này trong đầu, Lâm ca thế nhưng đã xách một cái ghế tới, đặt mông ngồi kế bên cậu.

Tôi đệt!

Tưởng Thừa nhịn không được xoay mặt qua nhìn thoáng anh ta.

"Cậu là Tưởng Thừa phải không?" – Lâm ca cười cười.

"Phải."– Tưởng Thừa có chút bất ngờ anh ta thế nhưng lại biết tên mình.

"Anh là Đàm Lâm, là bạn của… Cố Phi" – Lâm ca vươn tay ra – "Mọi người đều gọi anh là Lâm ca."

Đàm Lâm? Lâm ca nhưng không phải là họ Lâm?

Sao không gọi là Đàm ca chứ!

Có lẽ do Đàm ca nghe không hay chút nào cả.

Cũng giống như nếu Cố Phi gọi cậu là Tưởng ca, cậu sẽ muốn tới đánh một trận.

Tưởng Thừa nhìn tay của anh ta, không vươn tay ra, chỉ gật gật đầu: "Lâm ca."

Đàm Lâm thu tay lại, dựa lên lưng ghế, nhìn qua bên Cố Phi: "Cậu chỉ hợp tác với Cố Phi thôi sao? Anh trước giờ hình như chưa từng thấy cậu."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

“Là bạn học của Cố Phi?” – Đàm Lâm lại hỏi.

“Ừm.” – Tưởng Thừa tiếp tục đáp.

“Cố Phi thế nhưng lại có người bạn học thân nhau tới vậy” – Đàm Lâm nói – “Thật bất ngờ.”

Tưởng Thừa không nói chuyện.

“Bạn của Cố Phi anh gần như đều biết” – Đàm Lâm cũng thật là nhiều lời – “Thật sự chưa từng thấy Cố Phi ra ngoài chơi với bạn học.”

Tưởng Thừa muốn chỉnh lại là bây giờ không phải là đang ra ngoài chơi, nhưng nghĩ nghĩ lại phát hiện ra bản thân đã nắm sai trọng điểm, trọng điểm của câu này chính là, Cố Phi nói không có qua lại gì với người này, chỉ khi chụp hình mới gặp phải, nhưng người này lại nói bạn của Cố Phi anh ta gần như đều biết hết!

Tưởng Thừa cảm giác trong lòng một trận buồn bực.

Đây là chuyện gì đây?

Cậu ngẫm lại những lời của Cố Phi một lần nữa trong đầu, có lẽ lúc trước quen biết trong band nhạc, sau đó mới biết được bạn bè của Cố Phi?

Vậy tại sao Cố Phi lại nói một câu như “Không tính là bạn bè”?

Tưởng Thừa lần đầu lĩnh hội được cảm giác ghen tuông bạo phát.

Cảm giác này hoàn toàn, một chút cũng không đẹp đẽ gì, hoàn toàn, một chút cũng không cảm nhận được “Tôi thích cậu cho nên sẽ ăn giấm”.

Mà là một loại cảm giác khó chịu cực độ muốn có đáp án nhưng lại không có được.

Cố Phi không muốn nói.

Cậu cũng không muốn giống như đàn bà đi truy hỏi.

Nhưng rõ ràng điều mà Cố Phi nói cùng những gì người này nói không hề tương xứng.

Nhưng nếu như cậu đem những lời của người này nói với Cố Phi, cậu chính là một thằng ngu ngốc.

Cố Phi không nói, cậu chính là không thể nào hỏi được.

Thế là lại quay trở về ban đầu, Cố Phi không muốn nói.

"Hai cậu là bạn học?" – Đàm Lâm đột nhiên lại hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa có chút phiền phức, lấy chai nước từ trong thùng ở bên cạnh ra mở nắp, ngẩng đầu lên trút vào mấy ngụm.

"Chỉ là bạn học?" – Đàm Lâm lại hỏi.

Tưởng Thừa khựng lại, không lên tiếng, xoay đầu qua nhìn Đàm Lâm.

"Ý tôi là, có phải là hàng xóm giống vậy không?" – Đàm Lâm cười nói, sau khi vươn mắt nhìn sang Cố Phi xong lại cười rồi gật gật đầu qua bên đó.

Tưởng Thừa xoay đầu sang, nhìn thấy được khuôn mặt âm u giống như đang trút xuống một cơn mưa như thác đổ trong mùa mưa của Cố Phi.

81. Chương 81

"Tưởng Thừa" – Ny Ny vỗ tay một cái – "Tới cậu rồi, tranh thủ thời gian!"

Tưởng Thừa đặt nước xuống đất, đứng lên, Cố Phi đã không còn nhìn chằm chằm vào bên này nữa, đang cúi đầu nhìn hình ảnh chụp xong trong camera, sườn mặt không nhìn rõ biểu tình, thần sắc giống với lúc bình thường hí hoáy camera.

Như trong nháy mắt Tưởng Thừa tưởng là vẻ mặt mây đen mưa bão giăng ra mà mình nhìn thấy trước đó là ảo giác của chính mình.

"Lát nữa tán gẫu tiếp." – Đàm Lâm ở phía sau cậu còn bồi thêm một câu.

Tưởng Thừa dừng một chút, không quay đầu lại, đi thẳng ra.

Tán gẫu tiếp?

Tán gẫu cái rắm á!

Hơn nữa vừa nãy cái đó cũng coi là nói chuyện tự nhiên sao!

Lúc đi tới bên cạnh Cố Phi, cậu mới phát hiện vẻ mặt mây đen mưa bão không phải ảo giác, bởi vì mây ở trên mặt Cố Phi vẫn còn chưa tan, nhìn chính diện tương đối rõ ràng, ngay cả trên lông mi cũng gợn lên mây đen.

Cố Phi không chờ cậu mở miệng nói chuyện, đang cầm ống kính vặn một cái, 'cạch' một tiếng: "Ít nói chuyện với anh ta."

Âm thanh không cao, nhưng lạnh đến mức dọa người.

Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, cậu vốn dĩ chính là bị Đàm Lâm một câu nối tiếp một câu mà hỏi đến bực bội, thái độ không sẵn lòng nói nhiều của Cố Phi cũng khiến cậu phiền muộn, lại thêm nữa, cậu vừa rồi căn bản cũng không nói cái gì với Đàm Lâm… Một điểm quan trọng nhất chính là! Tại sao trên mặt Cố Phi vẫn còn đậm đặc màu đen!

"Chỉ 'ừ' ba lần" – Tưởng Thừa nhìn chòng chọc vào cậu ta – "Cái này nếu như coi là nói chuyện, sau này tôi cứ như vậy nói chuyện với cậu."

Cố Phi giương mắt nhìn nhìn cậu.

"Sao?" – Tưởng Thừa đối diện với Cố Phi.

"Làm việc trước đã." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, quay người đi tới khu vực chụp ảnh.

Bây giờ chính là phần cậu với Tiểu Trân cùng nhau chụp ảnh, trang phục tình nhân, lúc Tiểu Trân thay y phục trở lại đứng tới bên cạnh Tưởng Thừa, nhân viên nghiệp vụ của thương hiệu bên cạnh rất hài lòng gật gật đầu: ""Hai người rất thích hợp, có cảm giác CP.""

"Đúng không?" – Tiểu Trân cười lên, nhìn Tưởng Thừa một chút – "CP như vậy cho tôi mười người tám người đi, tôi tuyệt đối không chê nhiều."

"Bắt đầu." – Cố Phi giơ camera lên.

Camera che mất mặt của Cố Phi, Tưởng Thừa không thấy rõ vẻ mặt của cậu ta, trái lại áp suất thấp thì có thể cảm giác được, lúc thường chụp ảnh cho cậu, Cố Phi sẽ rất tỉ mỉ mà nhắc nhở đủ kiểu, tay đến độ cao nào nhìn đẹp mắt, mặt nghiêng tới mức độ nào, hiệu quả ánh sáng tốt nhất…

Lúc này lại trầm mặc toàn bộ quá trình, chỉ là cầm camera răng rắc liên hồi, mở miệng duy nhất chính là bảo Ny Ny làm điều chỉnh góc độ của ánh sáng.

Nói thật Tưởng Thừa rất không quen, cậu không phải người mẫu chuyên nghiệp, kinh nghiệm cũng ít, thông thường đều sẽ dựa vào gợi ý của Cố Phi mà làm, nhưng ngày hôm nay tên l** này không nói một lời, cậu chỉ có thể tự do phát huy.

Cũng may Tiểu Trân làm việc này đã rất nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, tính cách cũng rộng rãi, liền lôi kéo Tưởng Thừa, nói với cậu nên biểu hiện thế nào để chụp.

"Thân mật một chút nữa, cảm giác hiện tại giống như tình chị em, không giống tình nhân nhỉ." – Nhân viên nghiệp vụ thương hiệu đứng ở bên cạnh nói một câu.

Tình chị em cái trứng gà đen mi á!

Tưởng Thừa quả là buồn bực nói không ra được, nếu như đặt vào chuyện khác thế này, cậu đã rời đi rồi, nhưng mà hiện tại việc này là kiếm tiền, mặc dù trước mắt cậu vẫn còn không thiếu tiền…

Cậu chỉ có thể cùng Tiểu Trân thân mật khắng khít một hồi, thực ra cậu không giống Cố Phi, mặc dù không bằng lòng bị người đụng chạm, nhưng dưới tình huống có chuẩn bị, với nữ sinh tiếp xúc thân mật một chút cũng sẽ không khiến cậu khó chịu.

Không như một vài người nào đó, bởi vì sợ nữ sinh sẽ ngồi lên chỗ ngồi phía sau cậu ta, liền cưỡi xe một trận cuồng phong, giống với bị truy sát vậy, dường như chạy từ từ liền có lẽ bị người "pằng pằng" bắn chết tại chỗ.

Nghĩ tới đây Tưởng Thừa có chút buồn cười, nhưng mà trong khóe mắt, lúc quét tới vòng mây đen kia, tức khắc cảm giác cười đều không còn.

Đây có lẽ là mấy tiếng đồng hồ khó chịu nhất của Tưởng Thừa từ lúc bắt đầu chụp hình tới nay, lúc giữa chừng ra toilet thay y phục, cậu thậm chí mấy lần chuyển ánh mắt cho Cố Phi, ra hiệu bây giờ ông đây có thời gian, cậu muốn nói cái gì, tôi có mấy phút đồng hồ thế đó, có thể nghe thử.

Mà Cố Phi vẫn cứ luôn không nhận lấy ánh mắt của cậu.

Đàm Lâm thì ngược lại, hai lần rất hữu nghị mỉm cười với cậu, Tưởng Thừa thậm chí muốn đi qua nói với Đàm Lâm – "Mịa nó, anh còn có cái gì muốn nói thì nói ra một lần luôn đi".

Mãi cho đến khi chụp ảnh xong, Cố Phi mới đi đến bên cạnh cậu nói một câu: "Đi thôi, tôi chờ cậu thay quần áo."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Lúc thay quần áo xong đi ra, Cố Phi đã thu dọn xong đồ đạc ở trên hành lang chờ cậu, trong phòng đổi người mẫu khác đang chụp, Đàm Lâm đứng ở bên cạnh, lúc nhìn thấy cậu thì cười cười: "Đi rồi?"

Tưởng Thừa gật gật đầu, vuốt nước trên mặt xuống một phát, đi ra ngoài.

Lúc theo phía sau Cố Phi đi tới thang máy, Tưởng Thừa quả thực có chút nhịn không được: "Cố Phi."

"Hả?" – Cố Phi quay đầu lại.

"Muốn nói cái gì thì nói" – Tưởng Thừa nói – "Mặt cậu mịa nó đều kéo đến tâm trái đất rồi đó."

"Tôi chỉ là nói cậu cách Đàm Lâm xa chút." – Lúc Cố Phi vươn tay ấn ấn nút thang máy bị Tưởng Thừa hất một cái đẩy ra, cậu xoay mặt nhìn Tưởng Thừa.

"Tôi không biết đối với cậu mà nói, Đàm Lâm ấy là người thế nào" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Thế nhưng đối với tôi mà nói, anh ta chỉ là người xa lạ, hơn nữa còn là người xa lạ có quan hệ không giống với những gì bản thân cậu nói."

Cố Phi không lên tiếng, chỉ nhíu mày, hơn nữa miễn cưỡng không bỏ mà lại vươn tay qua rất nhanh ấn nút thang máy một cái, Tưởng Thừa hất hụt một phát.

"Anh ta muốn nói chuyện với tôi, tôi có thể làm gì? Tôi chỉ 'ừ' ba tiếng, đã đủ xa rồi" – Tưởng Thừa nói – "Cậu đối với tôi kéo mặt thối cái gì."

Cửa thang máy mở ra, Cố Phi đi vào, Tưởng Thừa đứng không động đậy.

"Đi thôi" – Cố Phi nói – "Tôi chỉ là bảo cậu cách anh ta xa chút, không có ý gì khác."

"Không có ý gì khác, mặt cậu có thể mịa nó kéo ra dài tám thước? Vậy độ cao của nhà lầu cũng không ngăn cản được cậu" – Tưởng Thừa quả thực buồn bực, thực ra Cố Phi bày mặt thối, cậu cũng không cảm thấy sao cả, cậu biết rằng Cố Phi nhìn thấy Đàm Lâm, tâm tình sẽ không tốt, nhưng lúc này uất ức trong lòng cậu đối với mối quan hệ của hai người hỏi không nói, quả là không thể chịu đựng nổi – ""Ngài chi bằng nói một chút với anh ta, cách xa tôi một chút được không? Ngẩng đầu không gặp, cúi đầu thấy, sau này lại gặp nữa, tôi lại nhìn cái mặt cậu đây mấy tiếng đồng hồ, tôi thà rằng đi trên phố phát tờ rơi.""

Cố Phi giơ tay một cái ngăn cửa thang máy sắp đóng lại, sau đó đi ra, đem túi camera gì gì đó trong tay ném xuống đất một phát, rồi đi tới phía bên kia.

"Đi làm gì đó!" – Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Tôi đi nói với anh ta, cách xa cậu chút." – Cố Phi cũng không quay đầu lại mà nói.

Tưởng Thừa ngẩn người tại chỗ, giương mắt nhìn Cố Phi đi vào trong cửa, hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại.

Há hốc miệng ở cửa thang máy có gần mười giây, cậu mới giật mình bừng tỉnh đi theo hướng trở lại, xông lên hai bước lại nghĩ ra dụng cụ của Cố Phi vẫn còn thả ở trên mặt đất, những đồ này đều có giá trị, mất một cái thì muốn mua lại giống vậy không dễ dàng.

Cậu đành phải quay lại cầm mấy cái túi trên đất xách lên.

Lúc trở lại phòng chụp ảnh, trong phòng không thấy Cố Phi, Tưởng Thừa xoay quanh nhìn một lượt, cũng không thấy Đàm Lâm.

"Cậu tại sao quay lại?" – Tiểu Trân mới vừa tẩy trang xong đi ra, ngồi ở đó cầm cái gương nhỏ có lẽ là chuẩn bị trang điểm lần nữa, mặt mộc khiến Tưởng Thừa suýt chút không nhận ra được cô ấy là ai.

"Bạn có thấy Cố Phi không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi tưởng là cậu quay lại tìm tôi xin phương thức liên hệ cơ" – Tiểu Trân thở dài, chỉ chỉ một cái cửa bên cạnh – "Cùng Lâm ca ở bên trong đấy, có lẽ nói chuyện thì phải."

Cái cửa kia là phòng để đồ linh tinh, chất đống các loại phông màn và trang phục, Tưởng Thừa đi qua vặn vặn khóa cửa, không vặn ra.

Lại kề sát ở trên cửa lắng nghe, trong phòng bên ngoài đang phát nhạc, cậu cũng nghe không rõ bên trong rốt cuộc có động tĩnh hay không.

Cố Phi nếu như chỉ là cùng Đàm Lâm nói vài câu cũng coi như xong, nhỡ động thủ… Cậu mặc dù là không sợ chuyện như vậy, chỉ là đánh một trận mà thôi, nhưng cậu quả là không hy vọng Cố Phi tại đây đánh người ta.

Hoàn cảnh này, không phải xưởng thép, cũng không phải trường hợp "Học sinh đánh nhau", thật sự động thủ, tình cảnh sẽ rất khó coi.

Tưởng Thừa lui lại hai bước, cầm điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Cố Phi.

Màn hình vừa mới sờ sáng lên, còn chưa chạm mở lịch sử cuộc gọi, cánh cửa đó đã mở, Cố Phi từ bên trong

đi ra.

Tưởng Thừa đem điện thoại di động thả lại trong túi, đầu tiên là liếc trên mặt Cố Phi lướt qua thật nhanh, đẹp trai sạch sẽ gọn gàng, thế là cậu lập tức nhìn phía sau Cố Phi.

Đàm Lâm ở bên trong, cũng đang đi ra ngoài, nhìn qua cũng là chỉnh tề, nhưng anh ta giơ tay chùi miệng một chút đồng thời nhìn nhìn tay của mình, động tác này quá rõ ràng, Tưởng Thừa liếc mắt một cái có thể nhìn ra, Cố Phi đánh Đàm Lâm.

Nhưng mà lúc Đàm Lâm đi ra cả mặt bình tĩnh, còn gật gật đầu hỏi thăm với cậu một chút.

"Đi." – Cố Phi đi qua lấy túi, đi ra ngoài.

Tưởng Thừa đi theo phía sau cậu, còn dán mắt xem quần áo của cậu một chút, không nhìn ra vết tích ẩu đả, vậy nhất định là Đàm Lâm ngoan ngoãn chịu đựng một đấm của Cố Phi.

Cái này có chút khiến Tưởng Thừa bất ngờ, Đàm Lâm mặt ngoài nhìn vẫn xem như là hào hoa phong nhã, nhưng cảm giác được không phải tính cách ngoan ngoãn bị đánh, lại có thể bình tĩnh như vậy.

Lúc này lại đứng ở cửa thang máy, Tưởng Thừa không ngăn cản Cố Phi nhấn nút thang máy nữa, chỉ là sau khi vào thang máy cũng không biết nên nói chút gì mới tốt.

Chỉ có thể dọc đường im lặng, lúc xuống xe dưới lầu phòng thuê của cậu, Cố Phi nói chuyện với cậu, cậu cũng không có tâm trạng đáp lại.

"Ăn chút đồ ăn?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Đi chỗ nào ăn?" – Cố Phi lại hỏi.

Tưởng Thừa không lên tiếng, không có gì muốn ăn, đi chỗ nào ăn cũng không muốn.

"Chuyện này muốn nói đầy đủ rất dài" – Cố Phi nhìn cậu – "Cậu muốn nghe…"

"Cậu không muốn nói thì đừng nói" – Tưởng Thừa ngắt lời cậu – "Tôi không phải nhất thiết đào sâu chuyện cậu không muốn nói, nhưng mà chuyện này bản thân cậu không muốn nói, vậy thì cậu cứ giữ kín, có tức giận đừng nhắm tới tôi, tôi cái gì cũng không biết, tôi không biết một bước nào có thể giẫm phải mìn của cậu, tôi cũng không muốn dè dặt mà trốn tránh như vậy, tôi lại không thiếu nợ cậu! Ai mịa nó còn không phải đều là tiểu công chứ!""

Cố Phi ngẩn người, qua một lát ngửa đầu ra cười lên.

"Tôi không ăn, cậu tự mình ăn đi, tôi lát nữa còn muốn đi ngủ, buổi chiều còn phải đi đón Phan Trí." – Tưởng Thừa quay người đi vào trong hành lang.

Cậu cảm thấy bản thân cũng rất mâu thuẫn, lúc Cố Phi không chịu nhiều lời, cậu một mặt cảm thấy Cố Phi nếu như không chịu nói, mình cũng không nên hỏi, ai cũng có không gian của mình, một mặt lại cảm thấy cái đồ khốn kiếp này quá không thẳng thắn thành thật, cái gì cũng không nói, hiện tại Cố Phi sẵn lòng nói, cậu lại vừa cân nhắc bản thân có phải là quá không biết điều hay không, người ta không nói thì không nói thôi, làm gì nhất định phải khó chịu trên chuyện này, rất mất mặt, lại vừa cảm thấy "Nè nếu cậu muốn nói thì bản tiểu công lại không muốn nghe, cho tức chết cậu".

Cho đến khi tới cửa, lúc móc chìa khóa ra, cậu mới thở dài, con người chính là như vậy nhỉ, người trẻ tuổi yêu đương cũng không ổn trọng một chút nào, dường như không thêm chút trò đùa không coi là đủ, e rằng chính là bởi vì từng trải quá ít, mới lúc nào cũng quá hồi hộp hoặc quá khích…

Khi chìa khóa đâm vào bên trong lỗ khóa, Tưởng Thừa đột nhiên cảm giác mình nghe thấy được hơi thở quen thuộc.

Mùi hương trên người Cố Phi đặc biệt dễ chịu.

Tiếp đó trong khóe mắt liền thấy một bóng người lướt qua.

Tuy rằng trong đầu cậu đã đồng thời phán đoán ra được người này chính là Cố Phi, nhưng vẫn không kiềm chế được mà giật nảy mình, xém chút nữa đem chiếc chìa khóa bẻ gãy ở trong lỗ khóa.

"Cậu có bệnh thì phải!" – Tưởng Thừa trừng Cố Phi, đè giọng – "Nhanh lên, cậu gọi điện thoại qua hỏi thử người theo dõi bắt tiểu tam dán trên cái cột điện dưới lầu có nhận tội bám đuôi hay không!"

"Tôi chỉ lên lầu bình thường, cũng không phải lặng lẽ." – Cố Phi nói.

"Vậy ngài gọi tôi một tiếng có được hay không?" –Tưởng Thừa kéo hơn mấy cái mới đem chìa khóa từ trong ổ khóa lôi ra được, liếc một cái, quả thật đã có chút cong rồi.

"Không dám gọi" – Cố Phi nói – "Tôi sợ bị cậu phát hiện không đồng ý cho tôi đi theo lên."

"Bây giờ phát hiện cũng như nhau, sẽ bảo cậu đi." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi không lên tiếng, nhưng mà rất nhanh giơ tay đẩy cửa ra, thuận tiện lấn cậu qua một bên, mang theo mấy cái túi vào trong nhà.

Tưởng Thừa có chút cạn lời nhìn động tác của cậu ta nước chảy mây trôi liền một mạch, vào nhà đóng cửa lại.

"Ở chỗ cậu có mì sợi đúng không?" – Cố Phi đi tới hướng nhà bếp – "Luộc chút mì sợi?"

"Không còn" – Tưởng Thừa ngồi vào trên ghế sô-pha – "Có mì cũng vô dụng, mọi thứ nấu với đồ ăn đều không có, ngay cả dầu muối tương cũng không có, chỉ có dấm chua."

Cố Phi liếc mắt nhìn cậu, tiến vào nhà bếp, có lẽ là kiểm tra tủ lạnh một chút gì gì đó, sau đó đi ra trực tiếp mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chậc.

Tưởng Thừa nằm vật xuống ở trên ghế sô-pha, chỉ nói một câu đã chạy đi rồi.

Chỉ có điều Cố Phi không đóng cửa, cậu cũng lười đi đóng, một lát nữa xuống lầu phát hiện thiết bị của mình chưa cầm lấy, lại đi lên thôi.

Nhưng cậu nằm trên ghế sô-pha cũng không nghe tiếng của Cố Phi xuống lầu, đang cảm thấy kỳ lạ, nghe thấy có người gõ cửa nhà bên cạnh, tiếp đó liền nghe giọng của Cố Phi: "Dì hai, con ở nhà bên cạnh."

Tưởng Thừa một mực kinh ngạc nghe thấy Cố Phi đầu tiên là mượn dầu muối, tiếp theo mượn hành gừng, sau đó là mượn mì sợi, cuối cùng còn mượn bốn cái trứng gà cùng hai trái cà chua.

Lúc Cố Phi cầm đồ đầy tay tiến vào, Tưởng Thừa ngồi dậy, quả là không có cách nào hình dung cảm giác của mình, cậu thậm chí nghe được dì hai sát vách nói không cần trả lại, không đủ còn có.

"Tôi luộc mì nhé" – Cố Phi nói – "Hay là mì xào, tôi thích mì xào."

"Không đúng" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Cậu quen biết hàng xóm?"

"Không biết" – Cố Phi nói – "Về sau thì biết rồi… Cậu không biết sao?"

"Phí lời, tôi đương nhiên không biết, tôi ngay cả sát vách có người ở hay không cũng không biết." – Tưởng Thừa nói.

"Vậy sau này thấy người nhớ chào hỏi" – Cố Phi đi vào phòng bếp – "Rất dễ nhận biết, dì hai này có nốt ruồi ở giữa hai lông mày."

"Hà" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, sửng sốt một chốc liền đứng lên đi vào phòng bếp – "Ai cho phép cậu ăn ở đây? Tôi còn chưa hết bực bội đâu!"

"Đàm Lâm trước đây lúc chưa làm studio" – Cố Phi đặt một nồi nước lên bếp đun, vừa đem trứng gà đánh vào trong bát vừa nói – "Cũng chơi ban nhạc, là giọng hát chính của ban nhạc Tâm tỷ bọn họ trước đây."

Cố Phi cứ như vậy đột nhiên mở đầu, Tưởng Thừa sửng sốt đến hơn mấy giây mới phản ứng lại cậu ta đang nói cái gì: "Hả."

Bộ dáng đó của Đàm Lâm cũng thật không nhìn ra được là giọng ca chính.

"Lúc tôi đi theo cùng nhau chơi, anh ta đã không còn ở ban nhạc, nhưng mà thường xuyên tới" – Cố Phi đánh trứng gà – "Cứ lẫn lộn đến mức… rất quen thuộc."

"Cậu không phải nói không coi là bạn sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Qua ngày hôm nay, tôi vẫn sẽ nói như vậy" – Cố Phi cúi đầu nhìn chằm chằm trứng gà, tay đánh trứng không ngừng lại – "Bây giờ đích thực cũng không có lui tới."

"Ồ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Cậu còn nhớ được mình là khi nào phát hiện bản thân thích đàn ông không?" – Cố Phi quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu.

"… Không rõ lắm." – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày.

"Tôi cũng nhớ không rõ, có điều là lúc đó tôi đã biết việc mình cong thế nào rồi" – Cố Phi đem trứng đánh xong để ở một bên, cầm cà chua qua rửa rửa – "Thế nhưng tôi rất sợ hãi, ngoại trừ Đinh Trúc Tâm, tôi cũng không nói với bất kỳ ai, cũng không dự định nói."

Trong lòng Tưởng Thừa bỗng chốc chua xót, thành phần của vị chua này còn không phải chỉ một, một nửa là ghen, một nửa là đau lòng.

"Cậu cũng sẽ sợ hãi à" – Tưởng Thừa thở dài – "Tôi vẫn luôn cảm thấy cậu đao thương bất nhập."

"Sợ nhiều thứ mới có thể đao thương bất nhập" – Cố Phi cong cong khóe miệng – "Tôi sợ hãi rất nhiều thứ, bây giờ cũng giống vậy… Khi đó tôi không chỉ sợ hãi, tôi còn cảm thấy rất cô đơn."

Tưởng Thừa không lên tiếng.

"Đàm Lâm đại khái lớn hơn tôi mười tuổi đi, anh ta rất công khai, tối đa hai tháng đổi một người bạn trai, mang theo ra ngoài chơi, cái gì cũng không quan trọng" – Cố Phi quay người nhìn một chút nước ở trong nồi, vừa gọt cà chua vừa nói tiếp – "Tôi có lúc sẽ cảm thấy anh ta thân thiết, bởi vì cảm giác đồng loại đó."

Tưởng Thừa 'chậc' một tiếng, song 'chậc' xong cậu lại không biết mình tại sao muốn 'chậc'.

"Anh ta chắc là… rất thích tôi" – Tay Cố Phi cầm dao dừng một chút – "Có điều là không nói rõ."

"Đệt." – Tưởng Thừa nghiến răng nghiến lợi, chữ "đệt" này trái lại cậu biết bản thân vì cái gì muốn "đệt".

"Keyboard của ban nhạc, gọi là Tiểu Băng" – Cố Phi tiếp tục cắt cà chua – "Chắc lớn xấp xỉ với tôi, hoặc là lớn hơn tôi hai ba tuổi, nhớ không rõ, chỉ nhớ anh ta là tên ngu ngốc."

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, ngữ khí của Cố Phi rất bình tĩnh, cứ giống như là đang nói một vụ việc cũ lâu năm của người khác, nhưng mà cái kiểu vừa làm việc vừa nói chuyện này, hơn nữa tình trạng từ đầu tới đuôi không đối diện với cậu, chỉ đưa lưng hướng về, khiến cậu cảm giác được loại nỗi buồn nào đó của Cố Phi.

Trong lòng đoán chừng không thể nào bình tĩnh giống như cậu ta biểu hiện ra như vậy.

"Anh ta cùng Đàm Lâm quan hệ rất tốt, thường thường cùng nhau đi ra ngoài, có cái gì hay không tôi không biết, ngược lại…" – Cố Phi buông dao xuống, đem cà chua cắt xong bỏ vào trong đĩa – "Mì sốt cà chua trứng gà, được không?"

Tưởng Thừa sửng sốt một chặp mới phản ứng được: "Được."

"Có một ngày chúng tôi đi quán bar, rất nhiều người, mấy người của ban nhạc, còn có bạn bè, uống không ít" – Cố Phi không tiếp tục làm đồ ăn nữa, tay chống vào bàn dài, nhìn cửa sổ – "Đàm Lâm gọi tôi ra ngoài, nói có việc nói với tôi."

"Chắc bày tỏ nhỉ?" – Tưởng Thừa cho rằng bản thân cũng có thể ngửi thấy vị chua trên người mình rồi, cậu thò tay đem bình dấm ở bên cạnh bỏ vào trong tủ lạnh.

"Anh ta uống nhiều rồi, nói một đống lung tung lộn xộn, phỏng chừng chính mình cũng không biết mình nói cái gì, dù sao cũng nghe xuất phát từ nội tâm, tôi lúc đó cũng uống không ít, còn cảm thấy được thật cảm động" – Cố Phi đột nhiên cười lên, cười một lát mới tiếp tục nói tiếp – "Cuối cùng anh ta liền hỏi tôi sẽ phản cảm anh ta hay không."

Cố Phi nói đến đây dừng lại, Tưởng Thừa chờ rất lâu, cậu ta cũng không có mở miệng nữa, Tưởng Thừa cũng không cách nào thúc giục cậu ta, chỉ có thể dựa vào tường, nhìn bóng lưng cậu ta chờ.

Qua mấy phút, Cố Phi mới lại mở miệng: "Tôi nói sẽ không phản cảm, tôi cũng vậy, thế nhưng tôi… đối với anh ta không có cảm giác gì."

Nói câu này xong, Cố Phi lại trầm mặc.

Tưởng Thừa hắng giọng một cái: "Chỉ như vậy?"

Cố Phi không lên tiếng.

"Vậy cũng không có gì chứ, anh ta thích cậu, cậu cự tuyệt…" – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút, "Đệt, anh ta có phải là nói ra ngoài hay không?"

"Không có" – Cố Phi quay người sang, nhìn cậu – "Nhưng mà Tiểu Băng quay lại."

Đôi mắt Tưởng Thừa bỗng nhiên trợn to một chốc: "Có ý gì?"

"Từ bắt đầu đến kết thúc" – Cố Phi rất chậm chạp nói – "Hắn quay lại tất cả, lúc đó mỗi người có mặt, đều thấy được."

"Tôi đệt?" – Tưởng Thừa cảm thấy giọng của mình thậm chí có chút chuyển gấp, hô hấp cũng không quá lưu loát.

"Lúc tôi trở lại phòng bao, mỗi người đều đang cười" – Cố Phi nói tới có chút khó khăn – "Tôi cứ đứng ở nơi đó, như là bị người ta một đao mổ xẻ ra, mỗi người đều đang cười, cứ giống như cả đời đều chưa từng cười qua."

Tưởng Thừa nói không ra lời, loại tình cảnh này, cậu không dám tưởng tượng, cậu chỉ có ở trong mơ mới mơ tới, loại kinh hãi kia ở trong mơ đều làm cho người ta không cách nào chịu đựng được.

"Là… Đàm Lâm cùng Tiểu Băng cấu kết… sao?" – Cậu hỏi.

"Đàm Lâm không biết, ý Tiểu Băng chính là muốn dùng anh ta thử xem tôi có phải hay không, nói là đùa giỡn thôi" – Cố Phi từ trong túi mò ra điếu thuốc ngậm vào – "Chỉ có điều tôi nhìn thấy Đàm Lâm liền nhớ lại chuyện ngày đó, với lại anh ta vẫn còn không dứt, cho nên tôi cũng phiền anh ta."

Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Nói xong rồi" – Cố Phi cầm thuốc lá từ trên miệng lấy xuống – "Thừa ca ôm một cái."

Tưởng Thừa ngẩn người, vội vàng nhào qua một phát ôm chặt cậu: "Tôi không nên hỏi, đệt, tôi kỳ thực, không phải loại người không đào ra chuyện trước kia của cậu thì không được, tôi chỉ là… ui, tôi chỉ là…"

"Cậu chỉ là ăn dấm chua." – Cố Phi nghiêng đầu gối lên trên vai cậu.

"… Phải." – Tưởng Thừa thở dài.

"Tôi cũng không phải là không thể nói, chỉ là có lúc, tôi không muốn cho cậu loại cảm giác đó" – Cố Phi sờ vào eo của cậu – "Cảm thấy đau lòng tôi hay loại gì đó."

"Không đau lòng không đau lòng" – Tưởng Thừa xoa xoa sau lưng cậu – "Tôi một chút cũng không đau lòng cậu, thật đó."

"Cậu thật biết an ủi người." – Cố Phi nở nụ cười.

"Chỉ có điều có chuyện này tôi vẫn phải nói một chút" – Tưởng Thừa nói – "Cậu sau này đừng cho tôi cái mặt ngu ngốc kéo dài tám thước, cậu tức giận cũng được khó chịu cũng được, lại đây đánh một trận còn hơn cố chấp im lặng như vậy, tôi nhé… đặc biệt sợ bị người ta lạnh nhạt không để ý như vậy đó, trước đây ở nhà, lúc bọn họ không muốn nói chuyện với tôi liền mặt lạnh, ai cũng không đếm xỉa đến tôi, loại cảm giác đó, vô cùng… ngột ngạt."

"Tôi biết rồi." – Cố Phi gật gật đầu.

82. Chương 82

Nếu như không phải do Tưởng Thừa đã nổi giận, chuyện này Cố Phi có lẽ mãi mãi cũng sẽ không nói ra, giấu ở trong lòng là được, đôi khi nghĩ lại sẽ cảm thấy thật chán ghét, càng đừng nói đến là nói ra ngoài như vậy, nhưng vẫn là nói ra cho Tưởng Thừa nghe.

Có điều đã nói ra rồi, cậu cũng không còn quá nhiều điều giấu diếm nữa, ngoại trừ đám người Tiểu Băng kia lấy chuyện này ra làm cá cược, tiểu tiết không quan trọng này.

Chuyện cậu sợ có rất nhiều, có vài chuyện căn bản là phát hiện không ra, thậm chí sợ hãi ở trong tiềm thức đã rất lâu rồi mới bỗng nhiên thấy sốc.

Cậu sợ Tưởng Thừa sẽ đồng cảm cậu, sợ Tưởng Thừa sẽ đau lòng cho cậu, sợ Tưởng Thừa sẽ có ra loại ý nghĩ muốn cứu vớt cậu ra khỏi nước sâu lửa nóng, hay là "Tôi tuyệt đối không thể nào làm đau cậu" cách nghĩ như vậy.

Tưởng Thừa là loại người đơn thuần mà kích động, cậu rất thích tính cách này của Tưởng Thừa, nhưng

cũng sợ một Tưởng Thừa như vậy, quá mức đơn thuần, quá mức quyết đoán, không do dự.

Không có quan tâm mà tới thì chính là không còn quan tâm mà rời đi.

Hết thảy những thứ tại nơi đây vốn dĩ là những cảnh tượng không nên xuất hiện trên đường đi của cậu ta.

Mỳ trứng cà chua xem như là loại thực đơn vạn năng của cậu, mùi vị không như thế nào cả, Lý Viêm từng nói, thứ đồ này là thần khí, cho dù làm thế nào đi nữa đều ngon cả, nhưng còn nói bổ sung thêm là có điều có lúc sẽ mất hiệu nghiệm ở trên người cậu.

Hôm nay có lẽ là lần mất hiệu nghiệm đó, tâm tình của Cố Phi không quá tốt, khi nếm vị ngay cả mặn ngọt gì cũng nếm không ra, nhưng có lẽ do Tưởng Thừa đã chụp hình mấy tiếng đồng hồ, còn qua một trận buồn bực cho nên đói rồi, lúc này ăn tới thật vui vẻ.

"Cậu phải dắt Cố Miểu đi rồi phải không?" – Tưởng Thừa ăn mỳ xong, đặt đũa xuống, xoa bụng, mặt mày thỏa mãn hỏi.

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu, đứng dậy cầm chén đũa chuẩn bị đi rửa – "Buổi chiều cậu đón Phan Trí xong tự mình đi ăn đi nhé, tối nay tôi phải nói chuyện với mẹ tôi một chút."

"Để tôi rửa" – Tưởng Thừa giữ tay Cố Phi lại – "Nói chuyện gì với mẹ cậu?"

"Mấy ngày nay tối nào cũng không về" – Cố Phi nói – "Không biết có phải đã tìm được tình yêu cuối cùng trong đời mình không nữa, tôi phải ngăn lại trước khi bà ấy ra khỏi cửa."

Tưởng Thừa thở dài: "Mẹ cậu muốn cưới người ta mà."

"Có thể cưới thật thì tốt rồi" – Cố Phi nói – "Bây giờ không đi làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác tôi đã cảm ơn Ông Trời rồi."

Cố Phi xem thời gian, lúc này Cố Miểu chắc đã thu xếp xong đang chờ cậu, Cố Phi đi tới hôn Tưởng Thừa: "Vậy tôi đi đây."

"Mau cút đi." – Tưởng Thừa véo véo trên eo Cố Phi – "Mau biến mất khỏi mắt tôi."

"Dẹp gối vô đi" – Cố Phi nói – "Nếu như Phan Trí ngủ bằng cái gối đó, hai chúng ta phải hẹn đánh nhau đó."

Tưởng Thừa ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại cười nửa ngày: "Biết rồi, Phan Trí chắc chắn sẽ ngủ sô pha, kêu cậu ta ngủ giường, cậu ta cũng không đồng ý."

"Vậy tôi đi đây." – Cố Phi lại hôn hôn Tưởng Thừa.

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp – "Tôi có thể đi xem phim với Phan Trí không? Có lúc hai chúng tôi chán sẽ đi xem phim."

"Có thể mua vé cách một cái ghế không?" – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa cười lên: "Đệt."

"Tôi đi đây." – Cố Phi nhìn nhìn điện thoại.

"Đã nói ba lần rồi" – Tưởng Thừa nói – "Trước lần thứ mười cậu có thể đi ra khỏi cánh cửa này không?

"Có thể nha" – Cố Phi cười đi tới xách cặp mình lên – "Đi đây."

"Ừm." – Tưởng Thừa nghiêng đầu nhìn nhìn Cố Phi.

Cố Phi đi ra khỏi cửa, lúc khép cửa lại thò đầu vào trong: "Tôi đi thật nha."

"Tôi đệt, mau đi đi" – Tưởng Thừa trừng Cố Phi – "Tôi mẹ nó muốn đánh cậu."

Cố Phi lùi ra ngoài cửa, đặt cặp xuống dưới đất, sau đó xông vào trong phòng, Tưởng Thừa còn đang ngửa đầu dựa vào lưng ghế, cậu xông tới kéo áo Tưởng Thừa lên, cắn một cái trên bụng cậu ta, sau đó lại nhanh chóng xông ra ngoài, đóng cửa lại.

Lúc xách cặp xuống dưới lầu, cậu nghe thấy Tưởng Thừa mở cửa ra, la một tiếng ở trong hành lang: "Đệt!"

Cố Phi chạy một mạch xuống dưới lầu vẫn còn mắc cười, đang định nhìn lên cửa sổ lầu trên, vừa xoay đầu, liền thấy một vật gì đó từ trên lầu bay xuống, gọn gàng đơn giản rơi bắn ra ở bên chân cậu.

Cố Phi híp mắt nhìn nhìn, là một viên đá nhỏ màu trắng.

"Tôi đệt." – Cố Phi cười ngẩng đầu lên.

Tưởng Thừa nhòm người ra cửa sổ, trong tay hình như đang cầm một đống đá nhỏ, có lẽ là lấy từ chậu hoa bên cửa sổ, Cố Phi vừa ngẩng đầu lên, Tưởng Thừa liền vươn tay lên, lại một viên đá nữa phóng xuống, vẫn rất chuẩn xác rơi ở bên chân Cố Phi.

"Này!" – Cố Phi lùi ra sau, cậu không ngờ Tưởng Thừa không dùng ná lại có thể ném chuẩn xác tới vậy.

Có điều sau khi cậu lùi ra một đoạn, có lẽ là đã rời ra khỏi phạm vi, Tưởng Thừa khoa tay một chút nhưng không lại ném đá trong tay nữa.

Cố Phi cười, lấy mắt kính từ trong túi đeo lên, muốn nhìn kỹ vẻ mặt của Tưởng Thừa.

Vừa đeo mắt kính lên, liền thấy trong tay Tưởng Thừa có thêm một sợi cao su, dùng hai ngón tay căng ra, nhắm tới phía của cậu.

"Đệt!" – Cố Phi xoay người liền chạy.

Chạy được mấy bước, một viên đá bắn trúng trên mông cậu, lực không lớn, nhưng ở vị trí này thật sự là… Cậu vừa chạy vừa xoay đầu lại.

Tưởng Thừa đứng ở chỗ cửa sổ, vươn tay lên qua đầu tạo thành hình trái tim.

Cố Phi cảm giác bản thân một đường về nhà, khóe miệng luôn mang theo nụ cười.

Lúc Phan Trí gọi điện tới, Tưởng Thừa đang ngồi xổm ở dưới gốc cây bên cửa trạm xe mút một bịch kem mút.

"Tới rồi?" – Cậu nhận điện thoại.

"Sắp rồi" – Phan Trí nói – "Cậu đã ra ngoài rồi phải không?"

"Tôi ngồi xổm ở cửa trạm xe lửa mười phút rồi." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi đệt" – Phan Trí đầy thâm tình – "Tôi thật sự cảm động lắm Thừa nhi, ngàn núi vạn sông cũng không ngăn cách được tình yêu của đôi ta…"

Tưởng Thừa cúp điện thoại, tiếp tục mút kem mút.

Bởi vì chỉ có hai ngày, cho nên Phan Trí không mang theo gì cả, chỉ đeo cái ba lô chạy tới.

Tưởng Thừa đứng dậy vẫy vẫy tay với cậu ta, Phan Trí giang cánh tay ra, vung chân xông tới chỗ cậu.

Cậu nhanh chóng nghiêng người một chút, thủ thế tấn tránh lại lực xung kích cường đại của Phan Trí mang

tới.

"Có nhớ tôi không!" – Phan Trí la lên.

"Không nhớ." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi thích cậu khẩu thị tâm phi như vậy." – Phan Trí nói.

"Nhớ." – Tưởng Thừa lại nói.

"Tôi thích cậu nghĩ thế nào thì nói thế đó." – Phan Trí nhanh chóng nói.

"Lúc tới kế bên có phải có mỹ nữ nói chuyện chung một đường không" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu ta – "Bây giờ dừng lại cũng không được."

"Đúng là nói không ít, nhưng mà không phải là mỹ nữ, là một bà cô, nói quá nhiều luôn" – Phan Trí thở dài – "Ngồi cách ở lối đi, nói tới người bên đó ngủ luôn, sau đó xoay đầu qua nói với tôi, tôi nhìn qua hàng của mình chỉ còn có mình tôi là mở mắt, cũng không còn cơ hội để nhắm mắt lại, chỉ có thể nói chung thôi… Khát chết tôi rồi, cho tôi mút một chút."

Phan Trí vươn tay cầm lấy kem mút của cậu, mạnh mẽ mút, mút không ra được gì hết nên mút ra thành tiếng, cậu ta rất thống khổ chau mày: "Tôi đệt, hy vọng tràn trề mút một chút cũng không ra cái gì cậu biết là cảm giác gì không hả ông nội!"

"Đi" – Tưởng Thừa cười – "Trước tiên mời cậu đi uống cho đã."

Gần trạm xe lửa cũng không có chỗ cao cấp gì, Tưởng Thừa tìm thấy một cửa tiệm nhỏ mua hai chai coca, cùng Phan Trí ngồi ghế đẩu nhỏ ở trước cửa tiệm chầm chậm uống.

"Haizz…" – Phan Trí uống vào xong thì thoải mái thở ra một hơi, sau đó nhìn chằm chằm vào cậu hồi lâu, ánh đỏ đầy mặt nha ông nội."

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu ta, không nói gì.

"Rõ ràng không giống với loại cẩu độc thân chúng tôi rồi." – Phan Trí nói.

"Lúc tôi còn là cẩu độc thân cũng không giống với loại cẩu độc thân như cậu." – Tưởng Thừa uống một hớp coca.

"Đúng, học bá cẩu độc thân anh tuấn… Đúng rồi" – Phan Trí đem chai coca của mình vươn tới chai coca của cậu cụng vào – "Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa nói.

"Trong ba lô của tôi có thứ đồ cậu thích muốn tặng cho cậu" – Phan Trí thu tay lại vỗ vỗ vào ba lô mình – "Muốn đoán một chút không."

"Ba con sói." – Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ.

Phan Trí đang ngửa cổ uống, vừa nghe xong câu này liền sặc, cúi đầu ho nửa ngày, nhận lấy khăn giấy Tưởng Thừa đưa cho lau hết coca còn trên mặt xong mới ngẩng đầu lên: "Tôi đệt, cậu bây giờ rất không kiềm chế nha ông nội."

"Không phải tôi không kiềm chế" – Tưởng Thừa cười – "Mà là cảm thấy cậu luôn rất không kiềm chế."

"Tôi gần đây cải tà quy chính rồi" – Phan Trí bình tĩnh lại – "Không phải ba con sói, đoán lại đi."

"Sáo tặng rồi chắc sẽ không tặng lại, sau khi cải tà quy chính tặng cho tôi một cây bút…" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ, chậc một tiếng – "Cậu sẽ không tặng tôi sách ôn thi đại học đi."

"Tôi cũng không có giác ngộ như vậy" – Phan Trí nói – "Lát nữa tới chỗ cậu rồi sẽ cho cậu xem."

Trở về phòng thuê, Phan Trí từ trong ba lô lấy hộp quà ra Tưởng Thừa mới biết tại sao trở về đây rồi cậu ta mới chịu đem ra.

Hộp quà hồng phấn hình trái tim, dây màu đỏ có thêm những trái tim nhỏ thủy tinh, lại còn có thêm một cái nơ cỡ lớn ở giữa… Nếu như Phan Trí ở ngay đường lớn đem hộp quà này ra, cậu cũng ngại vươn tay ra lấy.

"Cậu có khẩu vị gì vậy hả?" – Tưởng Thừa phát ra tiếng cảm thán chân thành.

"Đây là phản đối đối với sự thất sủng của tôi!" – Phan Trí giữ hộp quà – "Phản đối đối với sự trọng sắc khinh bạn của cậu! Phản đối cậu xem thường tình cảm ông cháu bao năm nay của chúng ta! Phản đối…"

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa cắt ngang, nhận lấy hộp quà từ trong tay cậu ta.

Hộp quà rất lớn, cậu lắc lắc, thứ đồ bên trong rất nặng, vừa lắc lên bên trong đã đụng tới vang lên tiếng tưng tưng, tiếng động và trọng lượng này, cậu gần như đoán ra được đây là gì rồi.

Mở nắp hộp ra xem, quả nhiên, là một cây ná.

"Tôi đệt, cậu mẹ nó tốt xấu gì cũng đệm một chút đi, một chút thành ý cũng không có." – Tưởng Thừa cười lên, trong hộp cái gì cũng không có, chỉ đặt vỏn vẹn mỗi cây ná.

"Lôi bạo, phản khúc cổ tay nắm, 304 thép cùng tử đàn tay cầm kết hợp hoàn mỹ, để cậu thể nghiệm khoái cảm bạo kích ngoài trời…" – Phan trí giống như học thuộc lòng vậy – "Thế nào, thích không?"

"Thích." – Tưởng Thừa cầm ná lên tung tung trong tay.

"Dây cao su tôi cũng mua cho cậu rồi, với bá khí này phải dùng loại dây tốt một chút" – Phan Trí từ trong ba lô lấy ra một cái túi, bên trong là một vòng dây cao su – "Sao bắc cực, lúc trước cậu nói cái này dùng tốt phải không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa nhận lấy túi nhìn vào bên trong thì cười lên, một hộp tim màu hồng đeo theo nơ đã không nói rồi, ngay cả dây cao su cũng đều là màu tím – "Cậu gần đây gặp phải thống khổ gì không thể nói phải không?"

"Đồ mấy chục đồng không phải nên chọn một cái có màu sắc đặc biệt sao! Chọn màu như dây cao su bình thường làm sao có thể thể hiện ra giá trị của nó!" – Phan Trí chỉ vào cái túi – "Cái này vừa lấy ra, người ta liền biết, ôi chao là cao thủ, dây cao su còn là màu tím…"

"Tím gay phải không" – Tưởng Thừa dựa vào sô pha, cười tới không ổn – "Cháu trai, tôi phát hiện cậu thật sự chán sống rồi phải không."

"Không, không có, ông nội cậu xem ánh mắt chân thành của tôi đi" – Phan Trí ngồi xuống bên cạnh cậu – "Lần đầu tiên tôi nghe qua từ tím gay này là từ chỗ cậu đó."

Tưởng Thừa cười cười, lấy dây cao su ra, dùng tay kéo kéo: "Cảm ơn."

"Khách sáo như vậy, hết lần này đến lần khác" – Phan Trí vươn vai – "Xa lạ rồi."

"Không có" – Tưởng Thừa nói – "Hết sức chân thành đó, hơn nữa cậu tới, tôi vô cùng vui mừng."

"Thật hả?" – Phan Trí rất mãn nguyện nhìn cậu – "Xin nghỉ mấy ngày đi chơi với tôi?"

"Không cần xin nghỉ" – Tưởng Thừa nói – "Chúng tôi còn đang nghỉ hè."

"Tôi đệt!" – Phan Trí la một tiếng – "Không học bổ sung?"

“Còn một tuần nữa mới bắt đầu” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cậu ta – “Hâm mộ à?”

“Tôi tất nhiên hâm mộ rồi, tôi cũng không phải là học bá” – Phan Trí nghĩ nghĩ lại sát tới bên cạnh cậu – “Các cậu như vậy không phải tiến độ sẽ chậm lại à?”

“Chắc chắn chậm chứ” – Tưởng Thừa cầm lấy kéo cắt dây cao su, chầm chậm gắn vào ná – “Tự đọc sách thôi.”

“Đúng rồi, tôi có mang cho cậu một xấp đề thi, còn có tài liệu, đều là trường tự làm, mua không có đâu, tôi vốn nghĩ muốn đi phô tô, nhưng mà Lão Viên cho tôi một chồng, kêu tôi gửi cho cậu.” – Phan Trí kéo ba lô qua, lấy ra một xấp tài liệu ôn tập từ bên trong đặt lên đùi cậu.

Một đống đồ này vừa đặt lên, nặng xình xịch, Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy thật an tâm.

Loại an tâm này có lẽ người bình thường sẽ không hiểu được, không chỉ đơn giản là đối mặt với một kỳ thi đại học, mà còn là đống đống đồ này mang tới cảm giác có phương hướng.

Buổi tối không có kế hoạch gì, nói đúng hơn là, Phan Trí tới chơi hai ngày này, cậu đều không có bất kỳ kế hoạch gì.

Có điều Phan Trí không có yêu cầu đối với việc phải đi chơi ở đâu, hai cậu trước kia trốn học cũng không có nơi để đi, tìm một cái bồn hoa ven đường ngồi xuống liền có thể ngồi xổm ở đó cả ngày.

Phan Trí cũng không có yêu cầu với việc phải ăn cái gì, nghĩ nửa ngày trời vẫn là muốn ăn tiệm tokbokki lần trước.

“Gọi Cố Phi tới cùng đi?” – Phan Trí lấy điện thoại ra – “Dẫn theo em gái mỹ nhân của cậu ta nữa?”

“Tối nay cậu ta có việc, không cần gọi” – Tưởng Thừa nói – “Hai chúng ta tự đi ăn.”

“Được thôi” – Phan Trí bỏ điện thoại lại vào túi, nghĩ nghĩ lại đè thấp giọng – “Bây giờ hai cậu sống chung phải không? Hay là lát nữa tôi vào khách sạn?”

“Không có sống chung.” – Tưởng Thừa nói.

“Không cần giả vờ với tôi đi” – Phan Trí đi vào phòng ngủ nhìn nhìn – “Lần trước tới còn là một cái gối đơn, bây giờ là gối đôi rồi.”

Tưởng Thừa lúc này mới nhớ ra mình quên cất gối vào như yêu cầu của bạn trai, vốn cậu nghĩ da mặt của bản thân đã giống như tường thành, ở trên đường nói ba con sói cũng không có một tia do dự, nhưng lúc

này chợt bị Phan Trí nói như vậy, cậu đột nhiên có hơi ngại ngùng.

Vừa nhìn cái gối đó… Mặc dù cậu và Cố Phi còn chưa kịp làm ra chuyện gì trên cái gối bà chủ khoe là cực kỳ bền này, nhưng chiếc giường như là hiện trường lưu manh, vừa nhìn qua, nhất thời hiện ra đủ loại cảnh tượng lưu manh khó coi, khiến cậu tâm hư tới quay đầu liền mở cửa ra: "Đi thôi, đi ăn đi."

Lúc ăn tokbokki, cậu kêu ông chủ đem bia ra, dù sao thì cũng rất lâu rồi không gặp Phan Trí… Hình như cũng không lâu lắm, nhưng tóm lại là bây giờ gặp lại rồi, nên uống một chút.

"Rượu đế đi" – Phan Trí nói – "Bây giờ cậu là người trưởng thành rồi."

"Trời nóng uống rượu đế cái gì" – Tưởng Thừa cắn mở nắp một chai bia ra, đặt tới trước mặt Phan Trí – "Uống say rồi buổi tối làm sao nói chuyện được."

Phan Trí cười cười: "Ở đây lâu vậy rồi, tôi tưởng cậu sẽ uống rượu đế chứ."

"Chút thời gian này không đủ để ảnh hưởng được tôi." – Tưởng Thừa cũng cắn mở ra một chai cho mình, uống một ngụm.

"Rất tốt, chưa đợi tới lúc bị ảnh hưởng chắc đã đi luôn rồi." – Phan Trí gật gật đầu.

Tay Tưởng Thừa đang cầm chai đột nhiên khựng lại một chút.

"Sao vậy?" – Phan Trí nhìn thấy được sự khựng lại vi tế này của cậu – "Năm sau thi đại học xong, không phải cậu sẽ đi sao."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Phan Trí gắp một miếng tokbokki bỏ vào miệng, qua một hồi lại ngẩng đầu nhìn cậu: "Thừa nhi, cậu không phải là không muốn đi nữa chứ?"

"Không có" – Tưởng Thừa đáp – "Làm sao có thể."

"Vậy thì tốt" – Phan Trí cúi đầu lại uống mấy ngụm – "Yêu đương thì yêu đương, vẫn nên còn lại chút lý trí này."

Tưởng Thừa cười cười: "Cậu tưởng tôi chỉ còn lại chút lý trí này sao?"

"Về lý luận thì không phải" – Phan Trí nhìn cậu – "Nhưng mà tôi cũng không biết cậu thật sự yêu đương

như thế nào, nên có chút lo lắng."

"Yên tâm đi, không cần lo lắng việc này." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm" – Phan Trí cười gật gật đầu – "Hay là cậu tiện thể kêu Cố Phi cố gắng chút đi, thi vào một trường tốt, một trường ở thành phố cũng tốt đó, tới lúc đó hai cậu không cần phải diễn cảnh yêu xa nước mắt đầm đìa."

Tưởng Thừa không nói.

Lời này của Phan Trí nói tới khiến trong lòng cậu đột nhiên thắt lại, chỉ là một câu nói rất bình thường, một câu nói bất kỳ người nào nói ra cũng không có gì kỳ quái, nhưng lại khiến cậu đột nhiên rất sợ hãi.

"Sao vậy?" – Phan Trí nhìn cậu.

"Không có gì." – Tưởng Thừa lắc lắc đầu.

"Hai cậu không có vấn đề gì chứ?" – Phan Trí hỏi.

"Không có." – Tưởng Thừa đáp.

Lần này tới lượt Phan Trí trầm mặc, xem ra cậu ta có lẽ không biết nên hỏi gì nữa.

"Tôi không nghĩ xa tới vậy" – Tưởng Thừa nói – "Cũng không phải là không nghĩ, chỉ là không kỹ lắm."

"Không phải chứ, ông nội" – Phan Trí có chút mờ mịt – "Cũng không phải là quá xa đi? Còn có một năm nữa thôi á."

"Rất lâu." – Tưởng Thừa nói.

"… Ồ" – Phan Trí há há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời, qua một hồi nữa mới cầm chai bia lên lắc lắc – "Mai cậu dẫn tôi tới xem cậu chụp hình phải không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Có điều có hơi nhám chán."

"Có người mẫu nữ không?" – Phan Trí hỏi.

"Có" – Tưởng Thừa quét mắt nhìn cậu ta – "Đều rất xinh đẹp."

"Vậy sao có thể nhàm chán chứ" – Phan Trí lập tức cười nói – "Thú vị như vậy, lỡ như gặp phải một người có duyên…"

"Sau đó yêu xa sao?" – Tưởng Thừa liếc cậu ta.

"Yêu xa thì yêu xa chứ, tôi cũng không như cậu" – Phan Trí châm lên điếu thuốc, đặt hộp thuốc xuống trước mặt – "Cũng không ai nghĩ tới có thể thiên trường địa cữu đi, yêu đương chút thôi mà."

"Trai tồi." – Tưởng Thừa tiếp tục liếc cậu ta.

"… Được thôi, tôi trai tồi" – Phan Trí có chút bất đắc dĩ, ngậm điếu thuốc ngây người ra một lúc lâu mới như là hạ quyết tâm nhìn Tưởng Thừa hỏi một câu – "Cậu không phải là thật sự muốn thiên trường địa cữu đi? Với Cố Phi."

Tưởng Thừa không nói, cũng cầm một điếu lên, hút hai ngụm xong cậu gạt gạt tàn thuốc lá, nhưng không gạt xuống được gì cả: "Không được sao?"

"Có thể sao?" – Phan Trí hỏi lại.

Câu này đại khái bởi vì do Phan Trí nói ra, cậu mới không trực tiếp úp nguyên cái ly qua, trái lại bị một câu này của cậu ta hỏi tới trong lòng run rẩy một chút.

Phan Trí là bạn chí cốt, thường sẽ không có ai sẽ bỏ hết EQ để nói như vậy, chỉ mỗi Phan Trí mới dám thẳng thắn như vậy với cậu.

Ăn xong tản bộ một lúc với Phan Trí, trở về lại phòng thuê, tắm xong hai người ngồi ra ở sô pha liền không muốn động đậy nữa, chủ đề khi nãy hai cậu không lại tiếp tục nói, cũng không có cách nào để nói tiếp.

Thế là nói chuyện tào lao, giữa cậu và Phan Trí có rất nhiều lời nói nhảm, xem một bộ phim với một tình tiết ngu ngốc nào đó liền có thể cười nói tới nửa tiếng đồng hồ.

"Ngủ đi" – Tưởng Thừa cảm thấy nói tới chán rồi mới cầm điện thoại qua xem, phát hiện đã sắp 12 giờ - "Sáng mai chụp, chín giờ tôi phải tới nơi."

"Đưa tôi cái gối đơn kia của cậu đi" – Phan Trí chà chà bên dưới liền trực tiếp nằm xuống trên sô pha – "Đừng có cho tôi lấy khăn cuộn lại nữa."

Tưởng Thừa cười đi vào phòng lấy gối: "Không ngủ giường chung với tôi sao?"

"Không" – Phan Trí chậc một tiếng – "Lỡ Cố Phi nửa đêm tới giám sát thì thật ngại nha, tôi là một thẳng

nam."

Tưởng Thừa xoay người đi vào phòng, lúc ngồi tới bên giường, Phan Trí lại nói một câu từ bên ngoài: "Thừa nhi, lời khi nãy tôi nói lúc ăn, có thể có chút không thích hợp…"

"Không có." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi chỉ là có chút lo lắng, cậu đó" – Phan Trí ngừng một chút – "Cậu không thể việc nào cũng giống như ôn tập thi cử mà… phải không."

Tưởng Thừa không nói.

"Ngủ ngon, ông nội." – Phan Trí nói.

Tưởng Thừa ngồi ở bên giường bất động, rất buồn ngủ, nhưng cảm giác nếu nằm xuống cũng ngủ không được.

Cậu cầm điện thoại qua, nhấn mở hộp thư, không có tin nhắn của Cố Phi.

Mở lại tất cả ghi nhớ hội thoại của hai người xem qua một lượt xong, Tưởng Thừa cảm giác mắt mình sắp mở không nổi nữa, cậu ngã xuống trên gối, gửi cho Cố Phi một tin nhắn.

– Cậu có từng nghĩ tới việc sau này không

Cho tới lúc cậu đi vào giấc ngủ, Cố Phi cũng không có hồi âm.

Đã sắp nằm mơ tới nơi, Tưởng Thừa mơ mơ hồ hồ trở mình.

Đã nói là sẽ để dành lại một sợi thân kinh mà?

Chậc.

83. Chương 83

Sáng sớm, lúc tỉnh lại trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngoài phòng trái lại rất náo nhiệt, nhóm học sinh tiểu học được nghỉ hè cùng nhau la hét giống như điên, thỉnh thoảng xen kẽ tiếng chửi mắng của ông già bà già.

Tưởng Thừa ngáp một cái, lấy di động qua liếc mắt nhìn giờ, vẫn ok, đánh răng rửa mặt xong, ăn sáng, đi qua chụp ảnh vừa kịp thời gian.

"Cháu trai!" – Cậu vừa xuống giường vừa gọi ra ngoài phòng khách – "Thức dậy!"

Phòng khách không có tiếng trả lời của Phan Trí, cậu mặc quần áo đi ra phòng ngủ: "Cháu…"

Trên ghế sô-pha phòng khách không có cháu trai của cậu, chỉ có chăn nhỏ cùng mền và gối được xếp gọn gàng, cậu ngẩn người, lấy điện thoại di động gọi cho Phan Trí.

"Cậu thức dậy rồi?" – Phan Trí bên kia nhận điện thoại, vừa nghe nhất định là ở bên ngoài, bối cảnh âm thanh rất hỗn tạp.

"Cậu đã đi đâu?" – Tưởng Thừa vừa nghe động tĩnh này liền sửng sốt – "Cậu đừng nói với tôi bây giờ cậu có thói quen tập thể dục buổi sáng đấy."

"Tập thể dục buổi sáng cái gì!" – Phan Trí nói – "Tôi đang ở quầy điểm tâm nè, mua xong đồ ăn cho cậu và Cố Phi rồi, cậu sửa soạn xong xuôi nhanh chóng xuống dưới, nếu không sẽ nguội."

"Không phải chứ, cậu bệnh gì thế?" – Tưởng Thừa vội vã vào toilet, kẹp điện thoại di động, vừa nặn kem đánh răng vừa nói – "Tôi ít nhất phải 20 phút chứ."

"Vừa rửa mặt vừa đi tiểu, vừa chùi đít vừa đánh răng, vượt quá mười phút tôi gọi cậu là ông nội." – Phan Trí nói.

"Cậu mỗi ngày gọi tôi là ông nội" – Tưởng Thừa nói – "Tôi chỉ muốn hỏi thử tại sao cậu kỳ lạ như vậy."

"Thì Cố Phi đó, sáng sớm hỏi tôi là cậu dậy chưa, tôi nói là chưa thấy dậy, cậu ta liền hỏi tôi muốn ăn cái gì, cậu ta đi mua…" – Phan Trí nói.

"Vậy bảo cậu ta mua đi thôi, cậu giành làm gì?" – Tưởng Thừa vừa đánh răng vừa mơ hồ không rõ mà nói.

"Cậu không cảm thấy điệu bộ này của cậu ta rất giống đang chiếu cố vợ của cậu ta và chị em của vợ sao?" – Phan Trí nói – "Với tư cách là một thẳng nam của thời đại mới, tôi cực kỳ không thể chịu đựng bị bạn trai của anh em tôi chiếu cố như vậy."

"Tôi cho rằng cái điệu bộ này của cậu ta rất giống tra nam thời đại mới muốn câu dẫn chị em của tôi." – Tưởng Thừa nói.

"Đây chính là sự khác biệt của loại gay như cậu cùng loại thẳng nam như tôi… Được rồi, đừng nói nhảm,

mau mau sửa soạn rồi xuống, tôi nhìn thấy cậu ta tới đây rồi" – Phan Trí nói – "Tôi cùng cậu ta đơn độc ở chung nhiều không thích hợp đâu."

"Biết rồi." – Tưởng Thừa cười cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại xong mới nghĩ tới chưa chỉnh sửa một chút cách nói của Phan Trí việc vợ và chị em này dường như có chút vấn đề.

Lúc Cố Phi đi bộ tới quầy điểm tâm ở dưới lầu của Tưởng Thừa, Phan Trí đang ở trước một bàn đồ ăn, trên bàn đã bày đầy rồi.

"Chào." – Cố Phi đi qua chào hỏi Phan Trí một tiếng.

"Chào, nếu như cậu đói bụng, trước tiên tùy tiện ăn hai miếng lót dạ" – Phan Trí nói – "Tôi còn gọi mấy lồng bánh bao, còn chưa có hấp xong."

"Không sao cả, tôi chờ Tưởng Thừa xuống thôi" – Cố Phi nhìn thử lên lầu – "Cậu ta dậy chưa?"

"Dậy rồi" – Phan Trí liếc mắt nhìn cậu – "Cậu không liên lạc cậu ta sao?"

"Dù sao lát nữa cũng xuống thôi." – Cố Phi cười cười.

Sau đó Phan Trí chen tới chỗ ông chủ để giục bánh bao, cậu ngồi xuống, câu hỏi này của Phan Trí làm cậu có chút lúng túng.

Cậu quả thực là không liên hệ Tưởng Thừa, từ đêm qua, sau khi Tưởng Thừa gửi tới tin nhắn đó, cậu vẫn luôn không liên lạc với Tưởng Thừa, mặc dù một đêm này, cậu nhớ Tưởng Thừa, nhớ đến quay quắt.

Nhưng nghĩ tới một câu kia của Tưởng Thừa, cậu không biết làm sao nhắn tin trả lời, cậu liền có chút không dám liên lạc Tưởng Thừa, cả đêm cậu cũng không ngủ an giấc, mơ mơ tỉnh tỉnh, trong đầu toàn là vấn đề đó của Tưởng Thừa.

Cậu không biết nếu như Tưởng Thừa trước mặt hỏi cậu, cậu nên trả lời thế nào.

Lúc Tưởng Thừa từ trong hành lang đi qua bên này, cậu giơ tay vẫy vẫy bên đó.

Tưởng Thừa cười tươi với cậu, cũng vẫy vẫy tay.

Cái nụ cười này làm cho cậu có loại kích động muốn xông qua ôm lấy Tưởng Thừa, mạnh mẽ hôn một

miếng.

"Cho heo ăn ư." – Tưởng Thừa đi tới bên cạnh bàn, tiếp đó cầm cái bánh bao trong lồng hấp mà Phan Trí vừa mới cầm qua cắn một miếng.

"Tôi hồi nhỏ, cứ ở trong nhà ăn sáng, mẹ tôi nói bên ngoài không sạch sẽ, tôi quả thực hâm mộ những bạn học ấy ở bên ngoài ăn sáng, vô cùng hâm mộ" – Phan Trí ngồi xuống, nhìn vào một bàn đồ ăn – "Tôi đã nghĩ chờ thời điểm nào đó, tôi tự mình có thể ở bên ngoài ăn sáng, tôi liền đem tất cả đồ ở trên quầy điểm tâm gom đủ bày ra một bàn."

"Sau này lên cấp 3, cậu không phải vẫn luôn ở bên ngoài ăn sao." – Tưởng Thừa nói.

"Phải đó, nhưng mà vẫn không đã ghiền, kìm nén quá độ, không dây dưa mười năm tám năm không đủ." – Phan Trí nhấp một hớp sữa đậu nành.

Bữa sáng có chút quá phong phú, Cố Phi vừa nghe Tưởng Thừa cùng Phan Trí tán dóc, vừa vùi đầu tận lực ăn, cuối cùng vẫn còn dư nửa lồng bánh bao.

"Lãng phí." – Tưởng Thừa xoa xoa bụng.

"Đóng gói chứ, lát nữa đi gặp chó mèo hoang thì cho ăn." – Phan Trí cầm cái túi nilong đem bánh bao xếp lên.

Ngày hôm nay chụp ảnh chính là quần áo, một loạt hợp tác của Đinh Trúc Tâm cùng với một thương hiệu tư nhân nào đó, cho nên liền chụp ở trong phòng studio của chị ấy, tương đối mà nói sẽ thoải mái một chút.

Tính cách của Phan Trí và Tưởng Thừa hoàn toàn khác nhau, Cố Phi có lúc cảm thấy hai người bọn họ quan hệ tốt có lẽ là bởi vì bù trừ, Tưởng Thừa không quá giỏi cùng người lạ nói chuyện, Phan Trí thì không giống, đến chỗ ấy chưa tới mấy phút, đã cùng hai người mẫu nữ tám chuyện.

Hai cô gái lúc trang điểm thậm chí còn lôi kéo cậu ta nói chuyện.

"Khâm phục sao?" – Tưởng Thừa ngồi ở một bên chờ trang điểm, thuận tiện nhìn thử xem tập sách nhỏ tuyên truyền của thương hiệu để hiểu rõ trước một chút.

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Ngày hôm qua trò chuyện với mẹ cậu xong thế nào?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ầm ĩ một trận, nhưng mà vẫn ổn đi, nói chuyện với bà ấy không tranh cãi là không thể nào." – Cố Phi

cười cười.

"Cố Miểu có quậy hay không?" – Tưởng Thừa lại hỏi.

"Không, ngày hôm qua tự mình vẽ vời, có thời gian cho cậu xem." – Cố Phi nói.

"Được, kiểu phong cách chân dung của cậu sao?" – Tưởng Thừa nở nụ cười.

"Gần giống thế đó, tôi cảm thấy chân dung con thỏ ấy đã là đỉnh cao tác phẩm rồi." – Cố Phi đem ống kính camera lắp ráp xong, giơ lên ngắm thử xung quanh.

"Ngày hôm qua tôi gửi tin nhắn cho cậu… Tại sao không trả lời?" – Tưởng Thừa hỏi có chút do dự.

"Tôi đang ngủ" – Cố Phi vẫn giơ camera – "Không nghe thấy."

"Không phải đã nói để dành lại cho tôi một sợi thần kinh sao." – Tưởng Thừa nói.

"Ngày hôm qua quá buồn ngủ" – Cố Phi nhẹ giọng nói, quay đầu cầm camera hướng vào Tưởng Thừa, từ trong ống kính nhìn mặt nghiêng của cậu – "Nằm thẳng xuống liền ngủ đến sáng sớm hôm nay… Tôi đổi âm báo thức kêu nhỏ, nên không thể nghe thấy được."

"Bỏ đi" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi – "Buổi tối vẫn nên an ổn mà ngủ, vành mắt đen cũng xuất hiện rồi."

Ny Ny vẫy tay với Tưởng Thừa, bảo cậu tới trang điểm.

Lúc Tưởng Thừa đứng lên đi tới bên kia, tay Cố Phi ở sau lưng cậu nhẹ nhàng dìu một cái.

Thân thể của cậu che lấy Cố Phi, động tác kín đáo này không có ai nhìn thấy, nhưng nhiệt độ mùa hè trong lòng bàn tay của Cố Phi vẫn rất rõ ràng, một tia ấm áp quét qua trên lưng.

Tưởng Thừa hiện tại trang điểm đã quen, tới chỗ kia ngồi xuống một cái, nhắm mắt lại, có lúc còn có thể chợp mắt một giấc ngắn.

Cố Phi nói nằm xuống liền ngủ, ngủ thẳng tới sáng sớm hôm nay, lời này không phải nói thật.

Cậu đối với tất cả của Cố Phi đều rất quen thuộc, thật sự ngủ đến chết như vậy, thì không thể nào có vành mắt đen, không chỉ là một điểm này, có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng mà mệt mỏi không rõ ràng trên mặt của Cố Phi, cậu thấy rất rõ ràng.

Cố Phi cả đêm ngủ không ngon.

Hơn nữa không phải là bởi vì mẹ cậu ta cùng Cố Miểu, nếu như thật là bởi vì hai người đó, Cố Phi sẽ không thể không nói.

Nhất định là bởi vì tin nhắn kia của mình, tin nhắn mà lúc cậu muốn thu hồi đã quá thời gian, không cách nào thu hồi.

Cậu không biết Cố Phi có nghĩ tới chuyện sau này hay không, cũng không biết mình hỏi như vậy, sẽ có một loại cảm giác quấn dính bạn trai đòi một kết quả hay không.

Hoặc là Cố Phi nghĩ tới, chỉ là không có một đáp án.

Thời điểm chụp ảnh, Cố Phi với lúc thường không khác mấy, sẽ kiên nhẫn nhắc nhở động tác cùng góc độ của cậu, tuy rằng trong lòng cậu không quá an ổn, còn có chút không thoải mái như thế, mà khi nhìn thấy Cố Phi, lại vẫn sẽ cảm thấy dễ chịu.

Mỗi động tác của Cố Phi đều khiến cho cậu thoải mái, khi giơ camera, khi một chân quỳ xuống, lúc khom lưng tìm góc độ, thậm chí lúc cúi đầu kiểm tra bức ảnh, cậu đều cảm thấy không dời tầm mắt được.

Tình cờ đối diện với ánh mắt của Phan Trí, Phan Trí sẽ hàm ý sâu xa cười với cậu một cái, sau đó tiếp tục dán mắt vào cô gái bên cạnh, cậu đương nhiên cũng sẽ nhanh chóng thu hồi nụ cười hàm ý sâu xa.

Lúc tấm ảnh của ngày hôm nay chụp xong, chuẩn bị đi, cậu nhìn thấy Phan Trí đã cùng một người mẫu nữ thêm WeChat, lúc tách ra, hai người còn liếc mắt đưa tình lưu luyến không rời.

"Cậu hiệu suất cái quái gì vậy…" – Tưởng Thừa nói.

"Hiệu suất của hai người đều nhàn rỗi không có chuyện làm" – Phan Trí vuốt điện thoại di động – "Nhưng mà tôi thật rất thích khuôn mặt của cô ấy, ít nhất không phải xà tinh mặt đỏ."

"Phải không" – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút – "Tôi không chú ý."

"Đấy là, đừng nói là con gái, cho dù là trai đẹp, theo trạng thái này của ngài, cũng chưa chắc có thể chú ý được đâu" – Phan Trí nói – "Tôi thật là coi như biết cậu yêu đương là trạng thái gì rồi."

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi đang đi ở phía trước.

Trạng thái gì?

Phan Trí cũng có lúc nhìn nhầm, tuy rằng hôm nay cậu nhìn Cố Phi vẫn đẹp trai như cũ khiến người run rẩy muốn nhào lên để nhào nặn cậu ta đủ kiểu, nhưng mà trong lòng vẫn còn ấm ức.

Cậu phát hiện Cố Phi còn có một mặt mà cậu vẫn luôn không giải thích được, đó chính là con người này, rất có năng lực kìm nén, bất luận là loại chuyện gì, Cố Phi đều có thể áp chế được.

Có lẽ với hoàn cảnh cuộc sống của Cố Phi từ nhỏ đến lớn có liên quan, rất nhiều việc cậu ta phải giải quyết đã hình thành thói quen, nhưng đối với bản thân mà nói, đối diện trạng thái như vậy, chỉ có thể cảm giác như bị bọc trong chăn bông vừa dày vừa nặng.

Kìm nén, bức bí, thở không được, khiến cho không phát ra sức lực vùng vẫy, vùng vẫy rồi cũng xé không rách ra được…

Buổi trưa, sau khi ba người cùng nhau ăn cơm xong, Cố Phi liền chuẩn bị trở về, buổi chiều còn phải đưa Cố Miểu đi học.

"Vậy hai tụi tôi đi dạo phố hả?" – Phan Trí nói – "Tôi với Tưởng Thừa lần mò đi loanh quanh có thể loay hoay mấy tiếng."

"Ừm." – Cố Phi cười, gật gật đầu.

Tưởng Thừa không lên tiếng, Phan Trí đi tới một bên rồi cậu mới liếc mắt nhìn Cố Phi: "Đi thôi."

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm?" – Cố Phi hỏi – "Bánh nhân thịt Vương Nhị?"

"Nói sau đi." – Tưởng Thừa có phần không dậy nổi hứng thú.

"Thừa ca" – Cố Phi nhìn cậu – "Tôi…"

"Đi thôi." – Tưởng Thừa ngắt lời.

"Chờ Phan Trí đi rồi đi" – Cố Phi liếc mắt nhìn Phan Trí bên kia– "Tôi mời cậu ăn bữa lớn."

"Không biết xấu hổ, lúc có Phan Trí thì ăn bánh nhân thịt, Phan Trí đi rồi ăn bữa tiệc lớn" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu – "Không biết xấu hổ."

"Ui" – Cố Phi cười lên – "Tối hôm nay ăn bữa lớn có được hay không? Hoặc là ngày mai trước khi cậu ta đi?"

"Nói sau đi." – Tưởng Thừa trả lời.

"Đây không phải lại quay về rồi sao" – Cố Phi nói – "Vòng lặp vô hạn."

"Phải đấy, khó chịu chứ?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

Cố Phi không lên tiếng, nhìn cậu trầm mặc một hồi, khe khẽ thở dài: "Tôi đã nghĩ qua, từ lúc cậu hỏi tôi có muốn quen bạn trai hay không thì đã bắt đầu nghĩ rồi."

Tưởng Thừa sững sờ, nhìn cậu ta không thốt ra tiếng.

"Tôi có lẽ so với cậu nghĩ đến phải nhiều hơn, mà việc này không phải một câu hai câu, trả lời một cái liền nói rõ được" – Cố Phi thấp giọng nói – "Không phải sao?"

"Có lẽ thế." – Tưởng Thừa có chút không xoay chuyển được bước ngoặt này.

Mãi cho đến khi Cố Phi đi rồi, cậu cùng Phan Trí hai người tự do không mục đích thuận đường tản bộ đến hết nửa ngày, cậu mới chậm rãi hồi thần lại, nhíu nhíu mày.

Cố Phi nói so với cậu phải nghĩ đến nhiều hơn, có lẽ thế, ít nhất cậu không có từ lúc "Có nghĩ tới quen bạn trai hay không" đó bắt đầu nghĩ, cậu thậm chí sau khi Phan Trí lần này hỏi ra loại chuyện đó, mới cảm thấy nên tỉ mỉ nghĩ kỹ một chút.

Nhưng cậu chính là muốn một câu trả lời, chẳng hề đòi hỏi phải nói nhiều rõ ràng, cậu chỉ cần một câu trả lời thế đó.

Tôi nghĩ qua sau này, sau này cũng phải ở cùng một chỗ với cậu, bất luận thế nào đều phải ở cùng một chỗ.

Chỉ thế mà thôi.

Có lẽ là bản thân vẫn dựa vào mạch suy nghĩ bình thường, hoàn toàn bất đồng với quan điểm suy nghĩ vấn đề của Cố Phi chăng, cậu là muốn kết quả, Cố Phi là muốn nói quá trình.

Mà nghĩ kỹ càng lại một chút, giả sử xác định kết quả rồi, tất cả quá trình đều là hướng vào kết quả này đi, mà trước tiên từ quá trình bắt đầu, vậy có lẽ sẽ có vô số kết quả.

Tưởng Thừa khe khẽ thở dài.

Cố Phi, cậu nghĩ quá nhiều, cậu nghĩ cái gì?

Cậu cùng Phan Trí cùng nhau tản bộ tới trung tâm mua sắm của trung tâm thành phố, trên đường vui chơi giải trí, cuối cùng ngồi trên ghế của cửa hàng nghe ca hát vui vẻ một tiếng đồng hồ.

Đối diện cửa hàng đặt một buồng karaoke mini ở cửa, Tưởng Thừa đã không nghĩ tới người trong thành phố nhỏ lạc hậu này còn rất phóng khoáng cởi mở, trong một tiếng đồng hồ hầu như không dứt người đi qua.

Có người hát không tệ, có người hát đến ai cũng nghe không nổi, có lúc hát cơ bản chính là đọc một lượt lời bài hát, còn có người gào giọng gào đến khiến người ta muốn đi qua đem máy nguồn làm cho tắt ngúm…

"Thừa Nhi, cậu có muốn đi hát một bài hay không" – Phan Trí nói – "Cho bọn họ mở mang tầm mắt một chút, biết đến cái gì gọi là ca hát."

"Tôi tương đối thích thâm tàng bất lộ." – Tưởng Thừa rất lâu không hát, trước đây thường xuyên cùng Phan Trí bọn họ cùng nhau đi hát, nhưng mà loại trường hợp này, cậu vẫn là càng sẵn lòng ngồi đây nghe người ta gào giọng.

"Vậy tôi tới hát một bài" – Phan Trí đứng lên, sửa sang lại quần áo – "Cậu quay video lại cho tôi để tôi đăng lên vòng bạn bè."

"… Ông nội Tứ của cậu vừa qua đời đấy, cậu có thể đừng đăng thứ vui vẻ như thế được không." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi cũng không gửi cho Lão Viên xem" – Phan Trí suy nghĩ một chút – "Tôi hát cái gì nhỉ?"

Không đợi Tưởng Thừa trả lời, cậu ta đã đi qua, vừa đi vừa nói: "Mặt trời đỏ đi, tôi xem thử có bản nhanh hay không."

Tưởng Thừa cười lên, bài hát này bọn họ gần như mỗi lần đi karaoke đều sẽ chọn làm kết thúc cuối cùng, một đám người cùng rống một thể.

Phan Trí hát rất hay, tuy rằng phát âm tiếng Quảng Đông chẳng ra sao cả, nhưng mà do những người lúc trước làm nền, quả là giống như ca sĩ chuyên nghiệp, vừa mở miệng, lập tức liền có người qua đường ngừng lại.

Tưởng Thừa giơ điện thoại di động lên quay cậu ta.

Phan Trí gần như xem như là người điên, có người xem, cậu ta liền hát rất hăng say, cuối cùng lúc tăng tốc, cậu ta đột nhiên quay người một cái, chỉ vào Tưởng Thừa: ""Vận mệnh cho dù lang bạt kỳ hồ, vận mệnh cho dù rối rắm lạ lùng, vận mệnh cho dù tệ bạc với cậu, làm người không thú vị, đừng rơi lệ xót xa, càng không nên chối bỏ, tôi có thể nguyện lòng, cả đời vĩnh viễn đi cùng bạn…""

Người hai bên lập tức tất cả đều nhìn lại, Tưởng Thừa quả thực muốn dựng thẳng ngón giữa cho cậu ta.

Mà vài câu sau đó, Tưởng Thừa liền đột nhiên cảm thấy mũi có chút cay cay, không biết là vì thần sắc của Phan Trí nhìn cậu cả mặt nghiêm túc, hay là vì nhớ tới quá khứ những ngày càn rỡ đó.

Hoặc là chỉ bởi vì… nhớ tới Cố Phi.

Cậu nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động, sau cùng Phan Trí hát xong, sau đó cậu nhanh chóng cúi đầu đứng lên, quay người từ trong quần chúng vây xem đang vỗ tay, chen lấn đi ra.

Lúc Phan Trí đuổi theo, cậu đã khôi phục thái độ bình thường.

"Như thế nào!" – Phan Trí đem cánh tay khoác trên vai cậu – "Tôi xem video một chút."

"Quay vài đoạn" – Tưởng Thừa cúi đầu, chạm vào trên điện thoại di động – "Tôi gửi cho cậu nhé, tự mình xem."

"Sớm biết hôm nay chúng ta không nên loạng quạng đi dạo, nên tìm chỗ ca hát đi" – Phan Trí nói – "Đã lâu không hát rồi, nếu không… sang năm nhỉ, thi xong rồi tôi tìm một đám người đi chơi, du lịch gì đó chẳng hạn, ăn uống, ca hát, chơi đủ vốn liếng."

"Được." – Tưởng Thừa cười cười.

"Tôi đang nghĩ muốn cùng cậu thi vào một trường, tôi khẳng định không đùa, nhưng mà để ba mẹ tôi lấy tiền đè bẹp cũng phải đè được cùng cậu ở lại một thành phố" – Phan Trí lười biếng duỗi lưng – "Tôi trước đây á, cảm thấy cho dù cậu đi rồi, tôi còn một đống bạn bè đấy, hiện tại phát giác không phải như vậy, vẫn là ở cùng một chỗ với cậu thoải mái nhất, cậu vắng mặt, tôi sẽ nhớ cậu…"

"Kiềm chế một chút" – Tưởng Thừa nói – "Ngài dù sao cũng là một thẳng nam, lời này nói ra không biết còn tưởng là cậu đối với tôi có ý nghĩ gì đó đấy."

"Ý nghĩ của tôi với cậu chính là hai chúng ta tốt nhất có thể cả đời làm bạn chí cốt" – Phan Trí nói – "Bạn trí cốt mà bạn trai, vợ, con dâu cái gì, đều không sánh nổi."

Tưởng Thừa nở nụ cười: "À, phải."

"Cậu đừng vui mừng" – Phan Trí 'chậc' một tiếng – "Tôi cũng chỉ vì không thích con trai, nếu không cũng không có chuyện cậu với Cố Phi gì đó rồi."

"Nếu không thì cậu đi nói với Cố Phi." – Tưởng Thừa nói.

"Thôi, cậu biết là được rồi" – Phan Trí nói – "Tôi khả năng đánh không lại cậu ta."

Theo Phan Trí hồ đồ một buổi chiều, lúc ở trong tiệm nhà Vương Húc chờ Cố Phi và Cố Miểu tới, tâm trạng của Tưởng Thừa đã tốt hơn không ít, cứ nghe Vương Húc cùng Phan Trí chém gió, cậu vẫn luôn muốn cười, Vương Húc hết sức dâng trào mà khoác lác một trận, ngay cả Dịch Tĩnh cũng lấy ra khoe khoang cả buổi.

"Cậu đừng tưởng rằng cậu lớn lên ở thành phố lớn" – Vương Húc vỗ bàn một cái nhìn Phan Trí – "Thì cái gì cũng thật cừ, tôi chỉ hỏi cậu, cậu uống được qua tôi sao?"

"… Uống không qua, tôi căn bản chính là không muốn uống" – Phan Trí nhìn cậu ta, một lát sau liền thở dài – "Tôi đệt, tôi vì cái gì phải hạ thấp IQ theo cậu chém gió lâu như vậy?"

"Bởi vì IQ của cậu vốn đã không cao, chính là cô gái kia mà cậu vừa mới đăng vòng bạn bè" – Vương Húc lấy điện thoại di động ra vừa lục lọi vừa nói – "Tôi liền cảm thấy IQ của cậu không cao, thẩm mỹ cũng chẳng ra sao."

"Được được được được, được rồi, tôi chịu thua, tôi hết thảy đều kém" – Phan Trí đè tay Vương Húc dừng lại – "Vậy cô gái đó, chính là không sánh bằng lớp trưởng các cậu, thật sự."

"Xấc, một chút cũng không chân thành, kỳ thực trong lòng vẫn là không phục đi." – Vương Húc trợn mắt nhìn cậu ta.

"Phục, quá phục, phục sát đất" – Phan Trí đang nói nhìn ra ngoài cửa liếc mắt một cái – "Chao ôi, cái này mới là mỹ nhân thật sự."

Vương Húc quay đầu lại, liếc mắt nhìn một cái: "Đúng, không sai!"

Cố Miểu ôm ván trượt đi vào phòng riêng, đi thẳng tới bên người Tưởng Thừa, đem ván trượt dựa vào ghế để xong, cầm lấy cái ly trước mặt cậu lên, đem nước một hơi uống sạch.

"Chơi trượt ván về sao?" – Tưởng Thừa rút khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán của Cố Miểu.

Cố Miểu gật gật đầu.

"Miểu Miểu, nữ thần?" – Vương Húc đẩy ly của mình qua – "Ở đây còn có nước."

Cố Miểu nhìn cậu ta, không có phản ứng.

"Anh chưa có uống, sạch sẽ." – Vương Húc nói.

Cố Miểu vẫn cả mặt lạnh nhạt nhìn vào cậu ta.

Phan Trí thò tay cầm ly qua, đem nước rót vào trong ly Tưởng Thừa, Cố Miểu lấy tới ngửa đầu một cái liền uống hết.

"Ui chao." – Phan Trí ở một bên cười không chịu được.

"Nhị Miểu, cám ơn các anh." – Cố Phi đi vào, nói một câu.

Cố Miểu đứng lên, cúi mình vái chào với bọn họ, lại giơ tay một cái, búng tay cái 'tách'với Tưởng Thừa, dựng thẳng ngón tay cái.

Tưởng Thừa lập tức giơ tay cũng đáp trả cho cô bé.

Cố Phi với bọn họ chào hỏi, lại đi ra ngoài rửa tay: "Vương Húc lấy cho Nhị Miểu gói khăn ướt đi."

"Được." – Vương Húc lập tức tìm khăn ướt cho Cố Miểu lau tay.

Tưởng Thừa nhìn cô bé lau tay, tâm trạng Cố Miểu nhìn qua không tệ, xế chiều hôm nay chắc chắn chơi rất vui vẻ.

Phan Trí vẫn luôn ngồi ở cạnh cậu đứng lên, ngồi tới bên cạnh Vương Húc, Vương Húc nhìn cậu ta: "Làm sao, muốn cùng tôi đấu rượu?"

"… Ăn bánh nhân thịt cũng cần đấu rượu?" – Phan Trí có chút cạn lời.

"Coi thường bánh nhân thịt nhà tôi? Tôi cho cậu biết! Ngay thành phố chúng tôi, cậu hỏi thăm thử xem, bánh nhân thịt Vương Nhị…" – Vương Húc vừa nhắc tới bánh nhân thịt nhà cậu ta liền hăng hái, nguýt Phan Trí rồi bắt đầu nói, giống như đại sứ phát triển.

Lúc Cố Phi đi vào nhìn thấy chỗ trống xuất hiện bên cạnh Tưởng Thừa, ngẩn ra, lại nhìn Phan Trí vẻ mặt bất đắc dĩ bị Vương Húc lôi kéo, thở dài sau đó đánh lạc hướng: "Đội trưởng, đều đói rồi, ăn trước đi."

"Không chờ cậu, ăn từ lâu rồi! Chờ đó!" – Vương Húc đứng lên đi nhà bếp.

Cố Phi ngồi xuống, bên kia Phan Trí thở phào nhẹ nhõm: "Tôi thật muốn đánh cậu ta quá."

Tưởng Thừa cười lên, tuy rằng cậu đối với Cố Phi còn có chút khó chịu, vừa nghĩ tới đủ loại mờ mịt không lý giải được mà uất ức, nhưng Cố Phi ngồi xuống ở bên người cậu, lúc ngửi thấy được hơi thở quen thuộc

trên người của Cố Phi, cậu lại có thể cảm giác nháy mắt tâm trạng đã tốt lên.

Con người một khi mâu thuẫn lên, quả thực bất chấp lý lẽ.

Cố Phi thõng cánh tay xuống, bàn tay duỗi xuống dưới bàn, ở trên đùi cậu nhẹ nhàng mò mẫm, cậu liếc nhìn Cố Phi một cái, Cố Phi cười cười với cậu, lại nắm lấy tay cậu nắn nắn.

Phan Trí hắng giọng một cái.

"Làm sao?" – Cố Phi cười cười, nhìn cậu ta.

"Không có mắt nhìn" – Phan Trí nói – "Cố Miểu, chúng ta đi nhà bếp lấy bánh nhân thịt có được hay không?"

Cố Miểu nâng ly nhìn cậu ta.

"Chúng ta đi lấy bánh nhân thịt?" – Phan Trí nằm bò trên bàn, lại hỏi một lần.

Cố Miểu lúc này có phản ứng, có lẽ là đói bụng, cô bé đứng lên, cùng Phan Trí đi nhà bếp, lúc đi ra phòng riêng còn tiện tay cài cửa lại.

Cùng lúc cửa đóng lại Cố Phi quay đầu lại hôn một cái ở trên mặt Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cũng vô cùng nhanh chóng mà sáp qua cắn một miếng ở trên cổ cậu ta.

"Mặn chứ?" – Cố Phi hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa nhấp ngụm trà.

"Ngày hôm nay Nhị Miểu chơi rất hăng hái, tôi chơi cùng nửa ngày, ra một thân mồ hôi." – Cố Phi cười nhẹ.

Chính là nét cười của Cố Phi như thế, chính là lúc Cố Phi nhỏ giọng như vậy mà nói chuyện với cậu, Tưởng Thừa liền sẽ cảm thấy được bản thân là con người rất không có lập trường, thời điểm thế này cậu chỉ muốn dán mắt vào Cố Phi như vậy, cái gì cũng không nghĩ nữa, cái gì cũng không bận tâm nữa.

Khó chịu cái gì, bất an cái gì, cái gì cái gì cái gì cái gì, tất cả đều quăng qua một bên.

Cho tới khi tang sự hư cấu ông nội Tứ của Phan Trí lo liệu xong, kỳ nghỉ hai ngày kết thúc rời đi, cậu cũng không phải nghĩ những vấn đề khiến cậu phiền lòng nữa.

Sau khi đem Phan Trí tiễn đi, cậu và Cố Phi trở lại trong căn phòng thuê, ở trên giường lăn lộn dính nhau nửa ngày, những khó chịu bất an ấy ở trong lòng cậu từ từ phục hồi lần nữa.

Cứ giống như cỏ dại làm sao cũng giết không chết, sơ ý liền mọc ngọn lại lần nữa.

Dù sao gốc rễ vẫn còn đó.

Cố Phi nằm nghiêng ở trên gối chơi điện thoại di động, cậu từ phía sau ôm lấy Cố Phi: "Này."

"Hả?" – Cố Phi sờ sờ cánh tay cậu.

"Lát nữa tôi sẽ đọc sách, cậu theo tôi nhé" – Tưởng Thừa nói – "Tối hôm nay không trở về?"

"Được." – Cố Phi lật người nằm thẳng lại, cầm cánh tay cậu kéo kéo trên người mình.

"Cậu có muốn cũng… xem sách hay không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi trước tiên chép bài tập đi." – Cố Phi cười cười.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa trầm mặc rất lâu mới nhẹ giọng hỏi – "Cậu có phải là không muốn thi đại học?"

"Nếu như muốn thi, cũng là vùng này" – Cố Phi nói – "Mấy trường đại học tệ hại."

"Là bởi vì Cố Miểu sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Rất nhiều vấn đề" – Cố Phi đem điện thoại di động bỏ qua một bên – "Nhị Miểu thay đổi hoàn cảnh không được, tôi không thể nào không quản con bé rồi đi học chỗ khác như vậy được, con bé và mẹ tôi, nếu như tôi không ở đây, sẽ hỏng bét cả.."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, những điều này thực ra cậu hiểu rõ, Cố Miểu ngay cả ván trượt đổi bánh xe cũng không thể chấp nhận, những vấn đề này Cố Phi không nói, cậu cũng cũng có thể nghĩ tới, cũng có thể hiểu được, nhưng chỉ là vẫn cảm thấy chỗ nào có điểm không đúng, mà rốt cuộc là chỗ nào, cậu lại bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Hai người cứ như vậy nằm ngây ra, rất lâu cũng không lên tiếng.

"Nếu như tôi thi xong đi học rồi" – Tưởng Thừa nói – "Cậu vẫn ở lại chỗ này, đúng không."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

"Sau đó thì sao?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Cố Phi nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, quay mặt sang nhìn cậu: "Tôi không biết sẽ như thế nào, có một số việc không phải hiện tại liền có thể…"

"Có ý gì?" – Tưởng Thừa ngồi dậy – "Cậu có phải là đối với yêu xa không có lòng tin gì đúng không?"

"Không phải" – Cố Phi cũng ngồi dậy – "Tôi không phải ý này, tôi là muốn nói…"

"Cố Phi" – Tưởng Thừa ngắt lời cậu ta – "Cậu đã hỏi tôi, là muốn cùng cậu yêu nhau, hay là muốn cùng cậu quen nhau thôi, đúng không?"

"Ừm." – Cố Phi nắm lấy tay cậu.

"Tôi trước đây vẫn đang suy nghĩ, cậu tại sao hỏi tôi như vậy, hiện tại tôi biết rồi, muốn yêu nhau chính là tôi, muốn quen nhau thôi" – Tưởng Thừa rút tay ra chỉ vào cậu – "Là cậu."

84. Chương 84

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, sau khi Tưởng Thừa nhìn cậu nói "Là cậu" xong, thì không hề dời đi tầm mắt.

Có lúc cậu cảm thấy Tưởng Thừa ngoại trừ có được phẩm chất đặc biệt và kỹ năng của học bá ra, còn có được logic thần kỳ mà những học bá khác không có, có thể lật ngược lại toàn bộ vấn đề, nghĩ kỹ lại dường như còn có thể khiến bạn đồng ý, cảm thấy rằng cậu ta dường như không có gì là không đúng.

Năng lực này lúc trước khi xăm mình Cố Phi đã lĩnh giáo một lần, nhưng cậu lúc đó không có giải thích, hiện giờ Tưởng Thừa lại một lần nữa phát huy năng lực.

Thật ra câu hỏi lúc trước cậu hỏi, đối với quan hệ hiện giờ của cả hai cũng đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì, cho dù đáp án như thế nào, cho dù là nghĩ như thế nào, đều không còn ý nghĩa nữa.

Không sai, cậu khi đó hy vọng điều Tưởng Thừa mong muốn là một lần yêu nhau với cậu, cùng cậu quen nhau, có thể là nếm thử, có thể là kích động, có thể là cô đơn, đều được.

Nhưng Tưởng Thừa lại không trả lời, mà dường như cũng không có cách nào hoàn toàn phân biệt được hai thứ đó, cho nên cậu mới chọn một đầu chui vào, tôi sẽ thích cậu cho tới ngày cậu không cần nữa mới thôi.

Chỉ cần người cậu cần là "tôi", mà không phải là ai khác, tôi đều có thể.

Cho nên hiện tại khi Tưởng Thừa chỉ vào cậu nói "Người muốn quen nhau là cậu", cậu mặc dù cảm thấy rất bất ngờ, có chút tức giận, có chút tức tới muốn cười, nhưng lại không hề cảm thấy logic của Tưởng Thừa có vấn đề gì cả.

Đúng vậy, người khi cậu muốn dừng lại sẽ dừng lại chính là tôi.

Logic thần kỳ, kích động và mẫn cảm của Tưởng Thừa, đáng sợ nhất là, cậu cảm nhận được Tưởng Thừa không có cảm giác an toàn, loại trạng thái thời khắc muốn nắm chặt, sợ hãi bị mất đi, cậu thường có thể cảm nhận được.

Cố Phi, mỗi một câu nói bây giờ của cậu đều có thể trở thành chứng cứ đặt trong lòng Tưởng Thừa.

Thận trọng nha.

Yêu xa không phải là không thể, nhưng hoàn cảnh của đại học hạng nhất và hoàn cảnh của khu xưởng thép, sẽ khiến hai người ở hai nơi hoàn toàn khác biệt lâu dài sẽ mất đi tiếng nói chung, dần dần nhạt đi.

Có lẽ đợi không đến ngày yêu xa đó, chúng ta sẽ bởi vì sự bất đồng, cãi vã và tra hỏi không ngừng như những gì ở trước mắt, cuối cùng vì mệt mỏi mà trở về với thế giới của riêng mình.

Đương nhiên cũng có khả năng kỳ tích sẽ xuất hiện, chúng ta đi đến điểm cuối cùng.

Có một vài chuyện không phải có thể hiểu giống như giải một câu hỏi bài tập, một câu hỏi bài tập có thể có một đáp án chính xác, cho dù quá trình là thế nào, điều bạn cần làm chính là không ngừng tìm để đi tới con đường có đáp án chính xác, học bá có thể tìm thấy đường tắt, học sinh cá biệt có thể đi vòng một chút, nhưng cuối cùng đều có thể đến đích, bởi vì chỉ có một đáp án, nếu những thứ khác không phải như vậy thì chính là làm sai đáp án.

Mà hoàn cảnh hiện giờ của hai cậu có vô số khả năng, vô số đáp án, nhưng điều này đều gọi là làm câu trả lời, có lẽ có một hai ba, có bốn năm sáu câu trả lời, nhưng không ai có thể nói được cái nào là sai, cái nào là đúng.

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, có lẽ cậu quá mức bi quan và thận trọng, quá mức muốn bảo vệ Tưởng Thừa không phải chịu chút thương tổn nào, nhưng Tưởng Thừa và cậu hoàn toàn tương phản, lạc quan, kích động, thẳng thắn, mẫn cảm, căn bản thuộc loại "Trong mưa gió thì chút đau này nhằm nhò gì".

Những lời này cho dù cậu đã nghĩ qua bao nhiêu lần, một chữ, cậu cũng không thể nói với Tưởng Thừa.

Cậu không có cách nào để rời khỏi, thậm chí ngay cả hai từ "rời khỏi" này cũng không dám nghĩ tới nhiều, càng đừng nói đến đi suy xét cách nào để rời khỏi, mà Tưởng Thừa, không có lý do để ở lại.

Đây là cục diện căng thẳng khó giải trong tạm thời, nếu như trước khi kỳ tích xuất hiện hai cậu không đi tới được một bước phải đến kia, đây sẽ là một tử cục.

Tưởng Thừa hiển nhiên không có cũng không muốn nghĩ tới kết cục như vậy, cậu cũng không cần thiết kêu Tưởng Thừa đi đối diện với những vấn đề Tưởng Thừa cho rằng không cần thiết phải cân nhắc.

"Tôi không có" – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – "Học bá các cậu nhớ điều gì đều chỉ chọn những gì mình muốn nhớ thôi sao?"

"Đừng nói sang chuyện khác" – Tưởng Thừa cười lạnh một tiếng – "Cố Phi, có lúc tôi cảm thấy nói cậu là học sinh cá biệt thật rất ủy khuất cho cậu, tư duy và tốc độ phản ứng này của cậu, tuyệt đối là cấp bậc học bá."

"Tôi ngoại trừ hỏi câu đó, còn nói câu khác nữa không?" – Cố Phi vẫn nhìn Tưởng Thừa.

"Nói câu gì khác?" – Tưởng Thừa híp mắt, một mặt xem thường – "Không nhớ, tôi nhớ cậu còn sợ xăm hình lên người, sợ sau này chia tay rồi còn có ký hiệu của tôi."

"Cậu có tin tôi đánh cậu?" – Cố Phi hỏi.

"Đánh rồi mới tin." – Tưởng Thừa trả lời.

Cố Phi không nói, nhìn chằm chằm cậu mấy giây, đột nhiên giương khửu tay, đánh tới mặt Tưởng Thừa.

Có điều không thể không phục phản ứng của Tưởng Thừa, trong nháy mắt khửu tay giơ lên, Tưởng Thừa đã ngửa ra sau tránh được.

Nhưng Cố Phi cũng không có ý định muốn đánh vào mặt Tưởng Thừa, tay thuận thế đặt ở ngay cổ cậu ta ép ra phía sau, Tưởng Thừa bị cậu ép tới ngã xuống giường.

"Đệt." – Tưởng Thừa trưng mắt với cậu.

"Cậu cũng quá không hiểu tôi rồi" – Tay Cố Phi giữ ở yết hầu cậu, một chân đè lên tay cậu, khi tay còn lại của cậu muốn nâng lên, Cố Phi đã bắt lại được – "Tôi sao nỡ đấm vào mặt cậu."

“Chậc chậc chậc.” – Tưởng Thừa cong cong khóe miệng.

“Tôi sẽ thích cậu cho tới ngày cậu không cần nữa mới thôi” – Cố Phi đè Tưởng Thừa – “Tôi có từng nói không?”

“Có.” – Tưởng Thừa trả lời.

“Vậy sao cậu nói không nhớ?” – Cố Phi hỏi.

“Tôi mẹ nó đang tức giận đó” – Tưởng Thừa nói – “Trong lúc tức giận cái gì cũng không nhớ, sao, cậu có ý kiến gì không? Có ý kiến cũng nhịn đi.”

Cố Phi há há miệng nói không ra lời.

“Không nói lý lẽ như vậy, không phục cũng nhịn đi” – Tưởng Thừa nhíu mày, im lặng một hồi lại nhìn cậu – “Câu đó của cậu tôi vốn nghĩ rằng là lời tâm tình, vừa nghe đặc biệt tốt đẹp, nhưng chính là không thể nghĩ quá sâu.”

“Hửm?” – Cố Phi lấy tay ra khỏi cổ cậu, cúi đầu hôn cậu.

“Thật ra ý của cậu chính là nếu tôi muốn chia tay với cậu, cậu sẽ đồng ý đúng không” – Tưởng Thừa nhìn cậu – “Quyền chủ động đều nằm ở chỗ tôi.”

Cố Phi không nói, lại cúi đầu hôn cậu.

“Nhìn qua quyền chủ động nằm ở chỗ tôi, thật ra ngài một chút cũng không bị động” – Tưởng Thừa liếc cậu – “Đến đi tự tại mà đúng không.”

Cố Phi thở dài: “Nếu cậu thật sự không muốn cùng một chỗ với tôi nữa, tôi níu kéo làm phiền cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Nói thì nói như vậy…” – Tưởng Thừa nâng đầu lên cắn vào cằm Cố Phi.

“Này!” – Cố Phi giật mình, không dám động, Tưởng Thừa cắn rất rộng cũng rất dùng lực, khiến cậu hoài nghi bản thân có phải trong lúc mộng du đã đi độn cằm hay không, có thể khiến người ta cắn tới chính xác như vậy.

Tưởng Thừa cắn tới sắp mười mấy giây mới nhả miệng ra, đầu kê lại trên gối: “Cố Phi, nói với cậu chuyện này.”

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Tôi nghĩ có thể không toàn diện như cậu, tôi chỉ nghĩ từng bước từng bước một, có cái gì giải quyết cái đó, người dù sao luôn luôn phải có một mục tiêu, tình cảm cũng vậy, cuộc sống cũng vậy, phải có một phương hướng, cậu mới biết cậu muốn làm gì" – Tưởng Thừa nói – "Dù sao thì tôi là như vậy."

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

"Tôi làm chuyện gì, đều không thích ụp lên cái mũ "Không có khả năng" trước khi làm nó, cậu hiểu ý tôi không?" – Tưởng Thừa lại nói.

"Tôi hiểu." – Cố Phi nhìn cậu.

"Tôi cũng không còn gì để nói nữa, tôi chỉ có một chuyện này, cậu phải đáp ứng tôi." – Tưởng Thừa nhìn cậu chăm chú.

"Cậu nói đi." – Cố Phi đối mắt với cậu.

"Đừng để tôi chạy" – Tưởng Thừa nói – "Đừng chỉ vì tôi nói bỏ đi, mà cậu đến đi tự tại mà đi mất, cậu quấn lấy tôi một lúc, được không? Lỡ như tôi hối hận rồi, quay đầu lại cậu không còn ở đó nữa thì phải làm sao?"

Cố Phi chợt thấy mũi mình có hơi cay, cậu hít vào một hơi, đem những cảm giác không dễ chịu kia cưỡng ép xuống, cậu không muốn rơi lệ trước mặt Tưởng Thừa.

"Được" – Cậu gật gật đầu – "Nhưng cậu cũng phải đáp ứng tôi."

"Chuyện gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi ghét người khác hy sinh vì tôi, hay vì tôi mà bỏ cuộc điều gì" – Cố Phi cảm giác đây có lẽ là lời thẳng thắn nhất có thể nói với Tưởng Thừa – "Tôi không cần như vậy, đường của cậu, cậu nên đi thì đi, không được dừng, cậu hiểu ý tôi không? Thông cảm, bỏ cuộc, những thứ đó khiến tôi áp lực, sẽ cảm thấy mệt."

"Hiểu rồi" – Tưởng Thừa nhéo nhéo cằm cậu – "Tôi rất kiên quyết."

Cố Phi cười cười.

"Cậu có phải nghĩ rằng mình nhẹ lắm không?" – Tưởng Thừa nói.

“Hả?” – Cố Phi ngây ra.

“Cho dù cậu chỉ 25 kí thì trọng lượng đầu gối đè lên tay là bao nhiêu cậu tính qua chưa?” – Tưởng Thừa nói – “Tôi có thể tính thử cho cậu.”

Cố Phi cười, dời chân nãy giờ đè lên tay Tưởng Thừa ra.

“Tôi phải trả thù.” – Tưởng Thừa nói.

“Được” – Cố Phi nói – “Trả thù làm sao? Đè chân 25 kí của cậu lên tay tôi năm phút?”

“Lấy tiểu Thừa Thừa một mét tám của tôi” – Tưởng Thừa nắm lấy vai Cố Phi xốc lên, theo đó trở mình ép lên người cậu ta – “Làm cậu một tiết học.”

“… Có thước đo không, tôi đo thử tiểu Thừa Thừa có phải một mét tám không?” – Cố Phi cười lên.

“Cái kia của cậu, hồi phục chưa?” – Tưởng Thừa dán bên tai cậu nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì?” – Cố Phi cười hỏi.

“Mông của ngài” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Giả ngốc con mẹ gì.”

“A” – Cố Phi cười càng lợi hại – “Hồi phục rồi, ngài muốn dùng sao?”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa phi lên người cậu, vung một đấm lên tay cậu – “Tôi phát hiện cậu rất là thiếu ”làm” rồi phải không.”

“Mau làm” – Cố Phi để tay ngay háng một chút, đầu ngón tay ở bụng dưới cậu kéo xuống, kéo quần cậu ra – “Muốn tôi truyền thụ cho cậu chút kinh nghiệm không?”

“Năng lực học hỏi của tôi” – Tưởng Thừa nắm lấy cổ tay Cố Phi, nhấn tay cậu ta lên trên đỉnh đầu – “Rất mạnh đó.”

Lúc yêu nhau, rất nhiều chuyện đều có thể dùng “làm một trận” để giải quyết.

Thật ra Tưởng Thừa cảm thấy cuộc trò chuyện hôm nay không giải quyết được vấn đề thực tế, đáp án mà cậu mong muốn… Đáp án cậu mong muốn rốt cuộc là như thế nào, cậu cũng đã nhớ không rõ nữa, mà giải thích Cố Phi đưa ra là thế nào, cậu đột nhiên cũng không còn quá để ý.

Thậm chí ở một trình độ nào đó, những gì cậu và Cố Phi nói là mâu thuẫn với nhau, nhưng hai cậu cũng đã đáp ứng đối phương, cho dù yêu cầu của đối phương đi ngược lại với bổn ý ban đầu của mình.

Có lẽ điều cậu muốn chỉ là một lần phát tiết, một lần ngang ngược, về mặt tâm lý, sinh lý, tôi có vài lời, cần cậu biết, tôi có vài dục vọng, cần cậu đảm trách.

Tưởng Thừa đương nhiên biết có vài chuyện ở trước mắt là nan giải, nhưng hai cậu vẫn còn ở cùng nhau mà.

Từ phòng tắm bước ra, Cố Phi đang nằm sấp, gối trên gối chơi điện thoại, cậu đi tới nhéo nhéo mông của Cố Phi: "Sao nằm sấp nữa rồi?… Có phải… đau không?"

"Không có" – Cố Phi nghiêng đầu qua – "Ngài có thể dùng chút lực quan sát của học bá một chút được không, tôi bình thường chơi điện thoại hơn phân nửa đều là nằm sấp đó."

"A, vậy hả?" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ, nằm sấp tới bên người Cố Phi, nhỏ giọng nói – "Không thoải mái thì không cần nể mặt mũi tôi, không biết đủ mới có thể tiến bộ."

Cố Phi không nói, ném điện thoại trong tay ra, nằm sấp trên gối cười nửa ngày.

"Đệt" – Tưởng Thừa xuống giường, ngồi xuống trước bàn học – "Thật mẹ nó tổn thương lòng tự ái nha."

"Thừa ca" – Cố Phi dịch người tới bên mép giường, vươn tay mò mò trên chân Tưởng Thừa – "Tôi có một câu thực lòng muốn nói."

"Nói đi." – Tưởng Thừa mở sách ra.

"Thoải mái, thật đó" – Cố Phi nói – "Thừa ca hôm nay hai mét tám."

Tưởng Thừa nghiêng nghiêng đầu qua, mắt liếc Cố Phi: "Tôi nói cậu nghe, với thái độ này của cậu, đổi lại là người khác đã bị tôi đánh chết lâu rồi, tôi cũng có thể nhịn cậu lắm rồi đó."

"Tôi cũng vậy nha" – Cố Phi nói – "Cậu như thế nào tôi cũng không tức giận, tôi chỉ sợ cậu tức giận thôi."

"Sợ cái gì, tôi tức giận thì tức giận, tức xong thì thôi, tính khí tôi vốn không tốt, không tức giận mới là thần kỳ đó" – Tưởng Thừa xoay xoay bút, cúi đầu bắt đầu làm bài tập – "Tôi thật ra không hẳn là tức giận, tôi chỉ là… sợ hãi."

"Tôi biết" – Cố Phi ngồi dậy, xoa xoa lưng cậu – "Tôi biết."

“Cậu biết không Cố Phi” – Tưởng Thừa vừa viết vừa nói, âm thanh có chút thấp – “Tôi không còn gia đình nữa, tôi chỉ có một mình, ở nơi này, thuê một căn phòng, dưới chân không phải là khoảng không.”

Cố Phi nhìn cậu.

“Tôi dựa ra sau, phía sau có cậu, tôi liền cảm thấy yên tâm” – Tưởng Thừa vẫn cúi đầu loáy hoáy viết – “Tôi không phải không đối diện hiện thực, tôi chỉ là nghĩ, nếu như cậu không còn bên cạnh tôi nữa, tôi thật sự là, một chân đạp ngoài khoảng không.”

Cố Phi không nói, đứng dậy bước tới sau lưng Tưởng Thừa, cùng cậu chen chúc ngồi trên ghế, ôm lấy eo cậu.

Trong phòng trở nên rất yên tĩnh, chán Cố Phi dựa lên phía sau lưng Tưởng Thừa, có thể nghe thấy âm thanh của ngòi bút xào xạc trên giấy, có thể nghe thấy tiếng thở ổn định của Tưởng Thừa, nếu như dán sát lại thêm chút nữa, còn có thể nghe thấy được nhịp tim đập của cậu ấy.

Loại cảm giác này rất thoải mái.

“Tôi ở đây.” – Cố Phi nhẹ giọng nói.

“Hửm?” – Tưởng Thừa đáp, bút vẫn không ngừng.

Cố Phi có lúc rất bái phục loại năng lực này của Tưởng Thừa, có mấy lần Tưởng Thừa đang viết văn môn tiếng Anh, bất ngờ là cậu ta vừa nói chuyện phiếm vừa có thể viết ra được một đoạn văn dài, dường như còn không có lỗi sai gì.

“Tôi ở ngay đây, phía sau cậu, tôi không đi đâu cả” – Cố Phi nói – “Đừng sợ.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi nhắm mắt lại, cứ như vậy đi, về việc học tập của Tưởng Thừa, có vài chuyện trước tiên đừng nên nghĩ nữa, cậu không muốn nghĩ, tôi sẽ không đề cập đến, cậu cảm thấy không quan trọng, tôi sẽ không nghĩ nữa… Ký ức đẹp như vậy, những gì từng trải đẹp như vậy, có lẽ một đời này chính là ngang ngược một hồi như thế.

Khi cậu muốn quay đầu tôi sẽ ở đây, khi cậu nhớ nhà tôi sẽ ở đây, khi cậu cần tôi tôi sẽ ở đây, có thể đứng bao lâu sẽ đứng bấy lâu.

Kỳ nghĩ hè của Tứ Trung cuối cùng đã kết thúc, một đám người trở lại trường thì đều mắng chửi, đủ loại bất mãn, nhưng tất cả đều không vắng học, nhìn qua tâm tình vẫn là rất tốt.

Vừa ghét vì kỳ nghỉ hè quá ngắn, vừa cảm thấy không có một đám bạn học ngày ngày gặp mặt cũng khá cô đơn.

Dạy bù bắt đầu, vừa thống khổ vừa vui mừng.

Không, vui mừng chắc chắn là nhiều hơn, Tưởng Thừa nhìn những người xung quanh, từng đứa một không đứa nào là đang nghe giảng, ở trên bục, giáo viên giảng việc của giáo viên, người phía dưới nhiệt liệt nói chuyện về kỳ nghỉ hè, ngay cả âm lượng cũng không hề khống chế.

"La! La! Lớn tiếng thêm một chút! Tôi đứng đây còn chưa nghe rõ!" – Lão Lỗ múa may thước bản – "Nói em đó! Chính là em! Đừng có nhìn người bên cạnh nữa, kể ra em đẹp nhất! Lấy gương ra soi bản mặt uể oải không phấn chấn của mình đi! Vẫn còn đẹp đó! Em đẹp tới vậy! Nào! Bắt đầu hát!"

"Không nghe thấy sao" – Tưởng Thừa nằm trên bàn viết bài ghi chép, nhìn thoáng qua Cố Phi nãy giờ cứ nhìn vào mình – "Kêu cậu lấy gương ra hát kìa, cậu đẹp tới vậy…"

"Cậu là nụ hoa trong trời đông giá rét, cậu là Tây Thi đảo loạn nước mùa xuân" – Cố Phi cười nhỏ giọng bắt đầu hát – "Cậu là ân huệ thiên sứ ban tặng, cậu là quý phi mà tôi sủng ái…"

"Cố Phi!" – Lão Lỗ đập bục một phát.

Cố Phi xoay đầu qua nhìn Lão Lỗ.

"Lên đây, chỗ tôi có cái gương này" – Lão Lỗ vẫy vẫy tay với Cố Phi – "Em lên xem thử, sẵn hát cho tôi nghe vài câu!"

"… Em không hát." – Cố Phi dựa ra sau lưng ghế, thở dài.

Tưởng Thừa xác định được Lão Lỗ không có khả năng nghe thấy Cố Phi hát, giọng của Cố Phi rất nhỏ, gần chung quanh đều chưa chắc đã nghe thấy, nhưng Lão Lỗ rống một họng này, trong lòng cậu vẫn là bị giật bắn, run run một lúc.

"Em không hát?" – Lão Lỗ lại đập bục giảng – "Em không hát vậy đi ra ngoài!"

"Em rốt cuộc là nên hát hay là không nên hát." – Cố Phi bất đắc dĩ đứng dậy, lượn ra khỏi phòng học, chòm người lên trên lan can hành lang, nhìn sân vận động trường học phía dưới.

Lão Lỗ tiếp tục rống thêm hai phút sau mới lại bắt đầu giảng bài.

Tưởng Thừa vừa nghe giảng vừa thử nghiệm xem tầm nhìn khóe mắt mình rốt cuộc là rộng bao nhiêu,

phạm vi nhìn tới tột cùng rõ nét bao nhiêu, kết luận là, nếu như cộng thêm vào "Quá thích soái ca ở ngoài kia" thì uy lực của tầm nhìn là kinh người.

Cậu vừa nghe giảng, vừa ghi chép, còn có thể nhìn thấy rõ được bóng lưng của Cố Phi.

Áo T-shirt đen, quần đùi thể thao xám, cách ăn mặc bình thường tới không thể nào bình thường hơn của một nam sinh cấp ba, cậu thế mà dùng khóe mắt có thể nhìn ra được thân hình thon dài, vòng eo rắn chắc, đôi chân thẳng tắp của Cố Phi…

"Tưởng Thừa!" – Lão Lỗ rống lên – "Em lên đây dịch câu này đi!"

Tưởng Thừa cảm thấy được Cố Phi ở ngoài hành lang quay đầu vô dòm vào lớp học, cậu thu hồi lại nhộn nhạo trong đầu mình, đứng dậy đi lên bục giảng.

Sau khi nhìn qua đề bài xong thì cầm phấn lên, thuận tay ấn gãy phấn ở trên bục giảng, lúc chuẩn bị viết lên bản đen, Lão Lỗ lại rống: "Thói quen rách gì vậy! Lãng phí!"

Tưởng Thừa thở dài, bỏ phấn vào trong hộp, lại lấy ra một cây còn nguyên, không có ấn gãy nữa, bắt đầu viết lên bản đen.

"Như vậy thì không lãng phí nữa sao?" – Lão Lỗ nói.

"Thầy Lỗ, em có thể viết hay không?" – Tưởng Thừa nhìn thầy ấy.

"Em viết đi" – Lão Lỗ xua xua tay – "Tôi chỉ thuận tiện dạy dỗ em chút thôi."

"… Ồ." – Tưởng Thừa tiếp tục viết.

Lúc làm xong trở về chỗ, từ cửa sổ có thể thấy được Cố Phi đã xoay người lại, dựa vào lan can, sau khi nhìn nhau, Cố Phi cong lên khóe miệng, Tưởng Thừa híp mắt lại một chút, người trong lớp đều đang nhìn cậu, cậu không dám có trao đổi gì quá mực với Cố Phi.

Có điều một màn cong miệng nhỏ nhoi đó của Cố Phi, Tưởng Thừa đã ở trong đầu thêm ra được ít nhất là cảnh tượng 2G.

Không biết tại sao, rõ ràng xem như là đã có bất đồng, cũng rõ ràng kết quả cũng không có tranh chấp được gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Học bù đối với Cố Phi mà nói là vô vị, đối với Tưởng Thừa mà nói lại khá là bận bịu.

Ngoài những nội dung ôn tập của Tứ Trung ra, Phan Trí cách hai ba ngày sẽ gửi cho Tưởng Thừa một file nén, bên trong đều là tài liệu và văn án của giáo viên các môn ở trường học cũ.

Cố Phi quả thực cảm thấy Tưởng Thừa là một vị thần, từ học bù cho đến học chính thức, cậu ta mỗi ngày ôn bài tập từ hai nơi, còn có thể dành thời gian cuốn ra giường.

"Cậu có phải trộm uống thuốc gì rồi phải không?" – Cố Phi hút thuốc đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Hôm nay Cố Phi dỗ Cố Miểu ngủ xong rồi lại lén chạy qua đây, vốn là muốn cùng Tưởng Thừa ôn tập, cậu vờ như cùng đọc sách, làm cho Tưởng Thừa an lòng một chút, kết quả vừa vào liền "lăn" trên giường một hồi.

Bây giờ trong đầu ngoại trừ chưa thỏa mãn ra, ý niệm giả vờ làm tịch xem sách đã hoàn toàn lăn đi mất.

"Cút" – Tưởng Thừa vừa chà tóc vừa chuẩn bị ngồi xuống bắt đầu đọc sách – "Nói như cậu không cần phải ôn tập vậy."

"Không phải" – Cố Phi cười đi sát tới sau người cậu ngồi xuống, bây giờ trời còn nóng, nhưng Tưởng Thừa rất thích ngồi như vậy – "Tôi chỉ là cảm thấy tinh lực của cậu rất tràn trề nha."

"Nghỉ ngơi có hai loại, nghỉ ngơi tích cực và nghỉ ngơi tiêu cực…" – Tưởng Thừa mở sách ra.

"Ừm, hai chúng ta như vậy xem như nghỉ ngơi tích cực phải không?" – Cố Phi nói.

"Không sai." – Tưởng Thừa cười cười.

"Tôi chợp mắt một chút được không?" – Cố Phi ôm lấy cậu.

"Chợp mắt đi" – Tưởng Thừa xoa xoa tay cậu – "Nửa tiếng sau tôi gọi dậy."

"Được" – Cố Phi nhắm mắt lại – "Hôm nay Lão Từ gọi cậu tới phòng làm việc có phải lại khích lệ cậu đúng không?"

"Không phải" – Tưởng Thừa đặt bút xuống – "Quên nói cậu nghe, không phải nói sau hội thể thao sẽ có lễ trao giải lớn gì đó sao."

"Sao" – Cố Phi ngẩng đầu lên, chau chau mày – "Thầy ấy không phải là muốn tìm cậu tham gia biểu diễn chứ?"

“Nói là lớp 12 một lớp tổng cộng hai tiết mục, một của nam, một của nữ.” – Tưởng Thừa nói.

“Muốn kêu cậu làm gì?” – Cố Phi hỏi.

“Chơi một bài” – Tưởng Thừa nói – “Lão Từ nói cậu… biết chơi ghi-ta?”

“Người biết chơi ghi-ta nhiều như vậy đi là được rồi, Chín Ngày còn biết nữa.” – Cố Phi đột nhiên có chút phiền toái, cậu biết Lão Từ nghĩ thế nào, Lão Từ muốn kêu cậu và Tưởng Thừa hợp tác biểu diễn, loại chuyện này Lão Từ biết cậu sẽ không đồng ý, cho nên tìm Tưởng Thừa trước.

“Tôi là nói” – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua – “Cậu không phải nói không biết chơi ghi-ta sao?”

“Tôi… có nói sao?” – Cố Phi hỏi.

“Có nói.” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Có lẽ lúc đó chưa quá thân đi.” – Cố Phi dùng mặt dán lên lưng cậu chà chà.

“Được thôi, vậy việc này của Lão Từ… cậu nghĩ như thế nào?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tôi không tham gia.” – Cố Phi đáp.

Hết chương 84.

85. Chương 85

Thực ra Tưởng Thừa ngày hôm nay có chút không dễ chịu lắm, cho nên sau khi từ văn phòng Lão Từ đi ra vẫn chưa nói với Cố Phi là bởi vì chuyện gì.

Cố Phi đã nói bản thân không biết chơi ghi-ta, ngày hôm nay, lúc đột nhiên nghe được Lão Từ nói “Cố Phi biết chơi ghi-ta, các em hợp tác một tiết mục, thấy thế nào”, cậu liền có loại kích động đi qua đem Lão Từ đánh một trận.

Tại sao muốn đánh Lão Từ… Ai biết được, dù sao cũng chính là thầy ấy lần trước khiến cậu biết Cố Phi còn uống trà.

Cố Phi cái đồ chết tiệt lừa cậu.

Tôi không biết chơi ghi-ta, nói tới giống như thật.

Nhưng mà lý do vừa rồi của Cố Phi cũng coi như cho qua, hồi đó quan hệ của hai cậu cũng chỉ là bạn cùng bàn, Cố Phi cái người này ngay cả hoạt động tập thể của trường học trước giờ cũng không tham gia, nếu không có thi đấu bóng rổ lần trước, cả học kỳ nói chuyện với bạn học có thể không vượt quá mười câu, không nói thật với cậu cũng rất bình thường.

Chẳng qua là, Tưởng Thừa không thể suy nghĩ rõ ràng lắm, vì cái gì Cố Phi vĩnh viễn muốn cách ly với bạn học, không tham gia hoạt động trường học, cũng căn bản không qua lại với bạn học, nhiều nhất chỉ là đi qua nhà Vương Húc ăn bữa bánh nhân thịt.

Nói tới Tưởng Thừa cũng không cảm thấy có nhiều mong đợi muốn lăn lộn cùng một chỗ với bạn học, Phan Trí cũng đã nói cậu có chút đơn độc, nhưng vẫn là không giống với Cố Phi, cậu sẽ tham gia hoạt động trường học, sẽ đi ra ngoài chơi với bạn học.

Lúc Lão Từ nói tiết mục với cậu, cậu liền biết Cố Phi sẽ không đồng ý, hiện tại Cố Phi quả nhiên là không đồng ý, mà còn cự tuyệt rất dứt khoát.

Tuy rằng cậu đã đoán được sẽ là đáp án như thế này, nhưng vẫn có chút thất vọng.

Trong một hoạt động của Tứ Trung, biểu diễn một tiết mục không có gì ghê gớm cả, nhưng nếu như là hai cậu hợp tác, cảm giác lại sẽ không giống nhau, càng trọng yếu là cậu hy vọng có người nhìn thấy được một Cố Phi khác, nhìn thấy được một mặt khác của một kẻ hay gây sự lại trầm mặc lạnh nhạt không ai dám trêu chọc, nhìn thấy tài hoa của cậu ấy, cậu muốn khiến tất cả mọi người nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của Cố Phi.

Cậu muốn khiến những người xung quanh nhìn thấy, Cố Phi không giống người thường.

Cũng muốn khiến Cố Phi nhìn thấy, cậu ấy không giống người thường.

Cố Phi ngồi ở phía sau cậu không nói gì nữa, ôm eo cậu, trán đè ở trên lưng cậu, nghe hô hấp hẳn là đang ngủ rồi.

Sau khi đi học, Cố Phi không có sắp xếp cho Tưởng Thừa việc chụp ảnh nữa, nhưng mà việc của cậu không giảm đi một chút, mỗi tuần, buổi chiều đều sẽ có hai ba lần trốn học, buổi tối cũng thường xuyên phải chụp hình.

Chắc hẳn rất mệt, Tưởng Thừa cúi đầu nhẹ nhàng xoa xoa ở trên tay Cố Phi, người này rốt cuộc là dựa vào cái gì chống đỡ nhiều năm như vậy mà sống không thay đổi và nặng nề như thế.

"Hả?" – Cố Phi ở phía sau mơ mơ màng màng động đậy.

“Không có chuyện gì” – Tưởng Thừa vỗ vỗ tay cậu – “Ngủ đi.”

Nói thật là lớp 12 của Tứ Trung đại khái chạy nước rút để vào đại học là 0, sau khi khai giảng là chuẩn bị đại hội thể thao, lớp 12 lại còn có thể đăng ký tham gia, không tham gia cũng được phép đi xem thi đấu.

So với tình trạng của trường học trước đây, vừa mới bắt đầu nghỉ hè của lớp 12 liền giống như tan biến trong mắt của người cả trường, Tưởng Thừa vô cùng tin tưởng cho rằng hiệu trưởng có lẽ là một người thành tâm coi thành tích là rác rưởi.

Dưới loại tình huống này chỉ có thể dựa vào chính mình, lúc nghỉ giữa giờ Tưởng Thừa vẫn gục xuống bàn không nhúc nhích, toàn bộ người trong phòng học cơ bản đã ra hành lang ầm ĩ, cậu liếc qua nhìn lướt tới phía trước, người còn đang đọc sách đại khái chỉ có cậu và Dịch Tĩnh.

Và đội trưởng Vương Chín Ngày ở phía sau Dịch Tĩnh lặng lẽ ôn lại bóng lưng của cô nàng.

“Tôi phải đi tiểu.” – Cố Phi nằm nhoài trên một quyển sách, nghiêng đầu nhìn cậu.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“Tôi muốn đi nhà vệ sinh.” – Cố Phi còn nói.

“Đi đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Haizz” – Cố Phi thở dài – “Đi, cùng nhau.”

“Hả?” – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta.

“Hoạt động một chút” – Cố Phi nói – “Cậu cả buổi sáng cũng không di chuyển rồi.”

Sau khi bị Cố Phi kéo ra khỏi phòng học, Tưởng Thừa cảm giác cái cổ có chút mỏi, cánh tay cũng rất mỏi, cậu vừa hoạt động vừa thở dài: “Tôi ấy, trước đây trước kỳ thi cũng không khẩn trương như vậy, lần này không biết là làm sao, cứ cảm thấy không nhìn một cái, thì sẽ có thứ gì đó trọng yếu sót mất.”

“Lần này không phải kỳ thi bình thường mà” – Cố Phi giơ tay nắn ở phía sau cổ cậu – “Tôi mua cho cậu món quà nhỏ, ngày hôm nay chuyển tới, hôm nay lúc tan học đi với tôi lấy một chút nhé.”

“Món quà gì?” – Tưởng Thừa ngẩn người, nghĩ một chút lại sáp vào gần Cố Phi nhỏ giọng hỏi – “Cậu mịa nó không phải là mua đồ dùng tình thú không biết xấu hổ chứ?”

"… Thừa ca" – Cố Phi cũng ngẩn ra, thở dài nhỏ giọng nói – "Nhóm người hâm mộ cậu có biết cậu đây đầy đầu AV không?"

"Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút." – Tưởng Thừa nở nụ cười.

"Là quà tặng rất đàng hoàng" – Cố Phi cười nói – "Thật, tôi phát hiện với những chuyện đùa giỡn lưu manh như vậy, tôi với cậu tính ra thật rất ngây thơ."

"Xin chút mặt mũi đi" – Tưởng Thừa nhìn chung quanh, hạ thấp giọng – "Trò đùa giỡn của cậu còn ít sao?"

"Cái đó không giống nhau, tôi chỉ hai loại phương thức" – Cố Phi nói – "Một loại chính là tự mình nghĩ trong đầu một chút, một loại chính là trực tiếp làm, không giống với cậu."

"… Đúng, đúng vậy, ngài thật ngây thơ" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Vậy tôi chỉ một loại nhỉ, tôi mịa nó cũng chỉ nói một chút."

Cố Phi kìm nén hai giây, cười lên, Tưởng Thừa cùng cậu dọc đường cười ngây ngô đến nhà vệ sinh, lúc đi vào vừa vặn chạm mặt với Lão Từ từ bên trong đi ra.

"Vui vẻ như vậy" – Lão Từ nhìn thấy hai người bọn họ, còn chưa làm rõ là cười cái gì, đã cùng cười theo – "Chuyện gì cao hứng nói ra thầy nghe thử?"

"Bí tiểu bí tiểu." – Cố Phi tiến vào nhà vệ sinh.

"Cười vớ vẩn ấy mà." – Tưởng Thừa cùng Lão Từ cười cười.

"Tiết tự học em tới văn phòng của thầy một chút nhé?" – Lão Từ nói – "Chúng ta nói chuyện chút?"

"Dạ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng, đoán chừng là Lão Từ muốn hỏi chuyện tiết mục.

Cố Phi không chịu tham gia, cậu cũng không muốn khuyên nhiều, ngay chuyện hồi Hà Châu gọi bọn họ chơi bóng, cuối cùng Cố Phi cũng không đi, lúc cậu học bù cùng Hà Châu chơi một trận, xem như là thư giãn một chút, kết quả Cố Phi thậm chí cũng không đi xem một chút.

Cho nên lần này cậu không muốn nói gì nhiều, cũng không muốn hỏi Cố Phi vì sao phải như vậy, trước đó cứ cảm thấy Cố Phi có chỗ nào đó không thích hợp, cậu làm sao cũng tìm không được là chỗ nào, hiện tại cũng không muốn biết, hơn nữa loại trạng thái cách ly này của Cố Phi, cậu thực ra không đủ dũng khí lại đi đào bới hỏi đến cùng ngọn nguồn nữa.

Cố Phi trước đó đã nói, cậu ấy sẽ ở đây, vẫn luôn ở phía sau cậu, có câu này là được rồi.

Tình cảm có lúc chính là như vậy, nắm giữ cái cậu muốn là được rồi.

"Ui chao" – Lão Từ ngồi ở trước bàn làm việc thở dài – "Thầy còn tưởng rằng hai em quan hệ tốt như vậy, lần trước lại cùng nhau thi đấu, em nói với em ấy một chút, em ấy có thể đồng ý đấy."

"Cậu ấy có suy nghĩ của mình chứ." – Tưởng Thừa dựa vào ở cạnh bàn làm việc.

"Vậy suy nghĩ của em thì sao?" – Lão Từ nhìn cậu.

Cố Phi không tham gia, em thì cũng thôi đi.

Tưởng Thừa chính là muốn như vậy, bản thân cậu đối với loại tiết mục này không có nhiều hứng thú lắm, nếu như Cố Phi không chịu tham gia, vậy cậu nói thật thì tuyệt nhiên không muốn hao tâm tốn sức, dù sao cũng cần phải tốn thời gian luyện tập.

Nhưng trong ánh mắt của Lão Từ hiện ra kỳ vọng, lại khiến cậu không đem câu này nói ra.

Lão Từ là thầy giáo tốt mà EQ thấp, thầy ấy dùng phương thức vụng về một lòng trả giá vì học sinh của mình, tuy rằng hiệu quả cũng chỉ như thế thôi, cơ bản có thể xem nhẹ không đáng kể.

Nhưng sau khi cậu đến nơi này, Lão Từ mang ấm áp và quan tâm đến cậu, nhưng lại làm cậu không thể nào xem nhẹ không suy nghĩ.

Do dự một lát sau đó cậu mở miệng: "Em… có thể tham gia, nhưng em rất lâu không đụng vào đàn, hiện tại thời gian luyện tập cũng không nhiều lắm…"

"Không sao, không việc gì" – Lão Từ vui mừng nói – "Kỳ thực em không cần áp lực, thầy đó, cũng là có tâm tư riêng của thấy, thầy dẫn dắt nhiều học sinh như vậy, từ trước tới nay chưa gặp được đứa trẻ nào tốt như em, thầy chính là rất tự hào… Em còn có cách nghĩ gì khác không? Còn cần một người hợp tác không?"

"Hợp tác?" – Tưởng Thừa ngay cả mình muốn đàn cái gì cũng chưa nghĩ tới, nhưng Lão Từ trước đó tìm cậu chính là muốn cho cậu và Cố Phi cùng nhau… Cậu suy nghĩ một chút, tùy tiện nói một câu – "Tìm thêm một người đàn ghi-ta nữa đi."

"Được được" – Lão Từ có chút kích động đứng lên, ở trước bàn làm việc đi tới đi lui hai bước – "Thầy nghĩ thử còn có ai, thầy nghĩ thử… Thầy nghĩ được rồi nói với em, em trước tiên trở về phòng học ôn tập đi."

Tưởng Thừa không cùng Cố Phi thảo luận chuyện tiết mục nữa, Cố Phi cũng không hỏi nhiều.

Sau khi tan học hai người trở về thẳng trong cửa tiệm nhà cậu ta, Cố Phi tiến vào phòng nhỏ, ôm cái hộp giấy đi ra, tới trên quầy thu ngân để xuống một cái.

"Chuyện này…" – Tưởng Thừa vừa nhìn đã cười lên – "Cậu quá… đáng yêu."

Cậu làm sao cũng không thể nghĩ tới Cố Phi tặng cho cậu sẽ là một máy massage cổ và vai kiểu choàng qua vai.

"Thử xem?" – Cố Phi mở hộp ra – "Nghe nói đặc biệt thoải mái giống như có người đấm lưng cho cậu."

Tưởng Thừa liếc về phía sân sau, mẹ Cố Phi đang ở bên trong sân sau gọi điện thoại, khiến cậu có chút không tự nhiên.

"Đi vô phòng" – Cố Phi đẩy đẩy cậu – "Tôi nói với mẹ tôi cái này là mua cho cậu."

"Dì ấy không cảm thấy kỳ quái sao?" – Tưởng Thừa vào phòng nhỏ ngồi xuống – "Cậu mua cái này cho bạn cùng bàn?"

"Có cái gì kỳ quái" – Cố Phi nói – "Lý Viêm còn mua cho tôi chậu ngâm chân đây, có hồng ngoại cùng massage… So với cái này thần kỳ hơn nhiều."

Tưởng Thừa nở nụ cười: "Các cậu đây đều suy nghĩ thật thần kỳ."

Cố Phi đem dụng cụ massage lấy ra đeo ở trên vai cậu, mở công tắc lên.

Dụng cụ massage lập tức phát ra âm thanh rù rù, Tưởng Thừa cảm thấy trên bả vai có thứ gõ xuống từng cái.

"Thế nào?" – Cố Phi khom lưng nhìn mặt của cậu – "Được không? Có thể đấm đến đúng chỗ không?

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu, thứ đồ này vậy mà còn rất có lực, cứ giống như có người ở trên vai đấm từng cái – "Rất thoải mái… Có thể để xích xuống chút nữa không?"

Cố Phi giúp cậu đem dụng cụ massage dời xuống một chút: "Ở đây?"

"A…" – Tưởng Thừa nhắm mắt lại – "Đúng đúng, a… Tôi đệt, thật rất thoải mái."

"Cậu có thể đừng phát ra loại âm thanh này không?" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa ngẩn người, mở mắt ra nhìn Cố Phi.

"Đừng có a a nữa." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không lên tiếng, nhìn cậu ta chằm chằm một lát sau đó đột nhiên nhắm mắt lại, phát ra một tiếng ngân rên rỉ: "A… ưm… a…"

Tiếng ngân rên rỉ này quả thực quá chân thật, Tưởng Thừa tự mình nghe cũng cảm thấy tốc độ nhập diễn của mình có phải có chút quá nhanh hay không.

"Tôi… đệt?" – Cố Phi sửng sốt hồi lâu mới nói một câu.

"Ở đây?" – Tưởng Thừa mở mắt ra nở nụ cười.

"Cậu cũng quá thiếu thốn!" – Cố Phi có chút bất đắc dĩ đè giọng, xoay người lại liếc mắt nhìn ra ngoài phòng, sau đó quay người nhào tới ôm cậu mãnh liệt hôn hai cái.

Lúc Tưởng Thừa đang định qua sờ chỗ đũng quần của Cố Phi, mẹ Cố Phi đột nhiên ở bên ngoài gọi một tiếng: "Đại Phi à! Mẹ đi ra ngoài nha —— "

Cửa phòng nhỏ vừa nãy đã bị Cố Phi đóng lại, mà cậu vẫn bị dọa sợ đến mức lúc rút tay trở lại suýt chút đập trên mặt mình.

Cố Phi không hề trả lời, cũng không có mở cửa đi ra ngoài, mà là trực tiếp xốc rèm cửa sổ lên.

Cửa sổ phòng nhỏ đối diện đường, vừa vén màn cửa lên, Tưởng Thừa liền thấy một chiếc xe mô-tô đậu ở cửa, mẹ Cố Phi chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã nhảy lên yên sau xe, ôm lấy eo người kia, xe liền lập tức chạy mất.

Tuy rằng tốc độ rất nhanh, Tưởng Thưa vẫn thấy rõ tóc hai bên của cái người lái mô-tô đều cạo sạch, ở giữa giữ lại xuôi xuống, còn rất dài, ở sau đầu cột lên cái đuôi ngựa.

"Đây là… bạn trai mới của mẹ cậu?" – Tưởng Thừa có chút giật mình.

"Ừm" – Cố Phi buông rèm cửa sổ xuống – "Bà ấy cũng là vận số tốt, nhiều năm như thế vậy mà lại không bị người ta đem bán trong núi đi, có lẽ là quá tuổi."

Lời này khiến Tưởng Thừa cảm thấy có điểm muốn cười, mà ngẫm lại lại một hồi phiền muộn, nhìn gò má của Cố Phi, cậu gần như có thể cảm nhận được tâm tình của Cố Phi bây giờ.

Có lẽ cũng có thể lĩnh hội được một chút ưu tư kéo dài lâu nay của cậu ấy.

Di động của Tưởng Thừa đang vang lên, thật lâu cậu mới lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn.

Vương Chín Ngày.

"Alo?" – Tưởng Thừa nhận điện thoại.

"Tưởng Thừa!" – Bên kia truyền đến giọng của Vương Húc có chút hưng phấn – "Cậu thấy tôi thế nào!"

Tưởng Thừa bị cậu ta mở đầu câu hỏi này không hiểu ra sao cả, dừng một chút sau đó mới trung thực trả lời: "Không ra làm sao cả."

"Đệt, đừng như vậy chứ!" – Vương Húc có chút sốt ruột – "Tôi chơi ghi-ta rất tốt! Không tin tôi đàn cho cậu một đoạn… Cậu chờ một lát, tôi lấy đàn…"

"Không cần không cần" – Tưởng Thừa lúc này mới phản ứng được là Vương Húc nói cái gì, cậu liếc mắt nhìn Cố Phi bên kia – "Cậu muốn đảm nhiệm thì đảm nhiệm đi."

"Cậu cũng không cần cân nhắc giao tình của hai ta, tôi lát nữa gửi video cho cậu đi" – Vương Húc trịnh trọng – "Cậu trước tiên nghe thử trình độ của tôi!"

"… Được." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Này" – Vương Húc đè thấp giọng – "Chúng ta chơi bài gì?"

"Ngày mai tới trường học nói chuyện với cậu nhé" – Tưởng Thừa nói – "Tôi còn chưa nghĩ ra đây."

"Được, cậu trước hết nghe tài nghệ của tôi!" – Vương Húc nói – "Nhưng mà tôi có đề nghị này, không muốn chơi bài nhạc quá đại chúng hóa, không có ý nghĩa gì, dù sao cậu đàn dương cầm cừ mà, cậu cứ chọn bài chưa ai nghe qua…"

"Ngày mai nói với cậu." – Tưởng Thừa cúp điện thoại.

Không biết tại sao, mặc dù Cố Phi không sẵn lòng đi tham gia,nhưng cậu lại không muốn ở trước mặt Cố Phi cùng người ta thảo luận sự kiện này.

Dẫu sao đây vốn là chuyện cậu muốn làm cùng với Cố Phi, bây giờ không những không cùng nhau, còn cặp Vương Chín Ngày vào, nghĩ một chút cũng cảm thấy rất có lỗi.

“Cậu… muốn cùng Vương Húc cùng nhau biểu diễn à?” – Cố Phi hỏi.

“Hả, phải” – Tưởng Thừa nói – “Cậu không phải nói cậu ta cũng có thể đàn ghi-ta sao?”

“Cậu ta có thể” – Cố Phi gật gật đầu – “Có điều là bản nhạc khẳng định phải là cậu đàn cho cậu ta, cậu ta chỉ có thể đàn theo.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Lời này của Cố Phi khiến cậu càng buồn bực, nếu cậu cùng Vương Húc hợp tác, phần đàn ghi-ta đoán chừng chính là làm chút hợp âm, nếu như là Cố Phi… Với trình độ có thể viết ca khúc của Cố Phi…

Ca khúc của Cố Phi.

Ca khúc của Cố Phi?

Tưởng Thừa cảm giác đôi mắt mình khẳng định bỗng chốc phát sáng lên, nói không chừng bên cạnh đầu còn nhảy ra cái bóng đèn tròn.

Cậu ngẩng đầu nhìn Cố Phi cười cười.

“Hả?” – Cố Phi nhìn cậu ta.

“Luộc nhanh chút sủi cảo đông lạnh ăn đi, tôi ăn xong phải đi về làm bài tập.” – Tưởng Thừa nói.

“Được” – Cố Phi vừa mở cửa đi ra ngoài vừa hỏi – “Muốn ăn nhân bánh gì?”

“Thì là.” – Tưởng Thừa nói.

“Không có.” – Cố Phi dừng lại.

“Vậy…” – Tưởng Thừa suy nghĩ thay đổi mùi vị gì.

“Tôi đi mua” – Cố Phi nói – “Chợ bên kia có, cậu chờ tôi một lát.”

Tưởng Thừa vừa định nói đừng đi, Cố Phi đã ra khỏi cửa tiệm.

Chậc.

Cậu đứng lên đi theo tới cửa liếc mắt nhìn, Cố Phi đã cưỡi xe đạp chạy tới chợ bên kia, cậu nhấc cánh tay uể oải duỗi lưng, ngồi xuống phía sau quầy thu ngân, chậc chậc chậc.

Mới vừa ngồi xuống, tin nhắn của Vương Húc đã gửi qua, là một đoạn video ngắn.

Quay lại chính là Vương Húc cả mặt nghiêm túc gảy đàn ghi-ta.

Còn chưa mở ra, Vương Húc lại liên tục gửi qua mấy cái video ngắn nữa.

– Có mấy cái quay trước đây, cậu nghe một chút đi

Tưởng Thừa cười cười, chọn mở video.

Làm cho cậu có chút bất ngờ chính là, trình độ của Vương Húc cũng rất được, không biết so với Cố Phi thế nào… Chắc hẳn không bằng Cố Phi, dẫu sao Cố Phi là người đã chơi ban nhạc, viết ca khúc, nhưng mà cậu ta lại không chịu tham gia cho nên cũng không tác dụng gì, trình độ của Vương Húc ở trong những người đàn ghi-ta cua gái xem như là đứng đầu.

Trong video vừa đàn vừa hát và bản nhạc đều có, hát quả thực chẳng ra sao cả, đàn thì không tệ.

Cố Phi rất nhanh cưỡi xe một mạch đến chợ, mua sủi cảo sau đó lại cưỡi như bay một mạch trở về trong cửa tiệm.

Kỳ thực Tưởng Thừa chẳng hề tỏ vẻ không phải nhân bánh thì là thì không được, mà cậu vẫn muốn đi một chuyến.

Chuyện cậu không bằng lòng tham gia tiết mục, Tưởng Thừa không có nói nhiều một câu, mấy ngày nay cũng vẫn luôn không cùng cậu chủ động đề cập tới, cậu không đoán rõ lắm cách nghĩ của Tưởng Thừa, nhưng trong lòng Tưởng Thừa khẳng định không quá thoải mái.

Lúc này đừng nói là đi mua chút sủi cảo, cho dù Tưởng Thừa muốn ăn thịt nướng đã từng mua của cửa tiệm kia ở quảng trường, cậu cũng sẽ không chút do dự mà đi mua.

Cậu không có cách nào giải thích rõ ràng cho mình, chỉ có thể tận lực khiến Tưởng Thừa không giận.

Nguyên nhân Tưởng Thừa muốn mời cậu cùng nhau đi tham gia tiết mục này, cậu có thể đoán được, Tưởng Thừa không phải người thích khoe mẽ vào những mặt này, chỉ bởi vì hai cậu cùng nhau đi, cũng chỉ bởi vì…

“Cậu rõ ràng rất ưu tú.” – Tưởng Thừa trước đây đã nói.

Cậu rõ ràng rất ưu tú.

Cậu sẽ vì Tưởng Thừa mà kiêu hãnh, Tưởng Thừa cũng giống vậy sẽ vì cậu mà tự hào.

Chỉ là càng như vậy, cậu càng muốn trốn tránh.

Có chút cố chấp, chịu không nổi từng chút từng chút hi vọng, cho dù là một chút ánh sáng, cũng sẽ khiến con người sa vào thống khổ.

Lúc trở lại trong cửa tiệm, chân Tưởng Thừa gác ở trên quầy thu ngân, cầm cuốn vở đang viết gì đó, cậu đi vào rồi Tưởng Thừa cũng không có chú ý đến.

Lúc cậu đến gần Tưởng Thừa, Tưởng Thừa mới đột nhiên ngẩng đầu một cái, khép vở lại: “Mịa kiếp, cậu đi vào sao không có tiếng động?”

“Tiếng động lớn bao nhiêu mới coi như có âm thanh hả” – Cố Phi thấy được chính là bản nhạc viết trên vở, không thể không thán phục, học bá Tưởng Thừa ngay cả khuông nhạc cũng có thể viết xấu như vậy – “Có người tiến vào đem hàng hóa đều dời đi hết mới coi như có âm thanh?”

“Cậu chuyển một chuyến tôi nghe thử?” – Tưởng Thừa cười nói.

Cố Phi cảm giác tâm trạng Tưởng Thừa hình như không tệ, thò tay nhéo một cái ở trên mặt cậu ta, đi vào nhà bếp sân sau luộc sủi cảo.

“Cố Miểu làm sao ăn?” – Tưởng Thừa đi theo.

“Một lát nữa con bé đói bụng sẽ tới, để lại cho con bé một ít là được.” – Cố Phi nói.

“À.” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, quay người lại đi vào trong cửa tiệm, bước chân rất nhịp nhàng.

Cố Phi đột nhiên có chút tò mò, Tưởng Thừa là viết bản nhạc gì, có thể khiến tâm trạng của cậu ta tốt như vậy… Hoặc là Vương Húc khiến tâm trạng cậu ta vui vẻ?

… Cái này chắc hẳn không thể nào.

Nếu thật như vậy, cậu liền phải tìm Vương Húc tâm sự chút.

Ăn xong sủi cảo, Tưởng Thừa liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về phòng thuê: "Cậu buổi tối đi qua không?"

"Qua" – Cố Phi gật gật đầu – "Nhị Miểu ngủ rồi tôi liền đi qua."

"Không đúng" – Tưởng Thừa hạ thấp giọng – "Cậu mỗi ngày lén chạy ra như thế, con bé một chút cũng không biết sao?"

"Không biết" – Cố Phi nói – "Tôi cũng không phải mỗi ngày nha… Tôi trái lại rất muốn mỗi ngày qua."

Tưởng Thừa cười sáp lại gần, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ một chút ở trên mặt cậu ta, đi tới cầm cặp sách: "Vậy buổi tối, lúc cậu qua đây mang cho tôi điểm tâm khuya đi."

"Ừm" – Cố Phi một phát bắt được cánh tay cậu, kéo tới bên cạnh mình – "Hôn một cái lại đi."

"Nè nè nè" – Tưởng Thừa căng thẳng mà nhìn ra ngoài cửa xem – "Chú ý xung quanh chút."

Cố Phi liếc mắt nhìn lại, ngoài cửa không có ai, thế là cúi đầu cắn một cái ở trên cổ Tưởng Thừa.

"Chỗ này mỗi ngày" – Tưởng Thừa sờ sờ cái cổ – "Trái một miếng, phải một miếng, nếu không thì lần tới bôi chút muối đi, ăn ngon."

"Ý kiến hay" – Cố Phi híp đôi mắt lại một chút, đánh giá cậu từ trên xuống dưới, ánh mắt cuối cùng dừng ở bụng dưới trở xuống của cậu – "Sốt sôcôla đi, hoặc là bơ đậu phộng, sốt salad…"

"Biến" – Tưởng Thừa phản ứng lại, chỉ vào cậu – "Còn nói tôi sao?"

"Tôi nói xong liền muốn làm" – Cố Phi móc điếu thuốc ra ngậm – "Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay tối hôm nay đi."

86. Chương 86

"Ra giường phải giặt rồi." – Tưởng Thừa nằm sấp trên gối, nhắm mắt nói.

"Ừm." – Cố Phi đáp.

"Mấy giờ rồi?" – Tưởng Thừa nhắm mắt hỏi.

“Còn chưa tới 11 giờ” – Cố Phi trả lời – “Ngài vẫn còn có thời gian để ôn tập.”

Tưởng Thừa thở dài, từ trong giường bò dậy, sau khi xuống giường lại quay đầu nhìn thoáng qua trên giường một lượt: “Cậu, ngay bây giờ, thay ra giường đi.”

“Được.” – Cố Phi dựa trên giường gật gật đầu.

“Làm đi!” – Tưởng Thừa vươn tay tới bên cạnh tai Cố Phi vỗ vỗ tay – “Làm đi!”

“… Học ở đâu vậy!” – Cố Phi bị cậu vỗ tay mà giật nảy mình – “Tôi vừa nãy cũng làm không ít nha.”

“Cút xéo.” – Tưởng Thừa cầm đồ đem đi giặt.

Cố Phi lại từ sau lưng cậu nói thêm một câu: “Hồi nữa làm sandwich cho cậu ăn khuya?”

“Ừm.” – Tưởng Thừa ra khỏi phòng ngủ.

“Muốn ăn nước sốt gì?” – Cố Phi lại hỏi – “Sốt mayonnaise, sốt cà chua hay là…”

“Không cần sốt!” – Tưởng Thừa quay đầu lại la lên.

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng cười của Cố Phi.

“Còn cười nữa đánh cậu đó!” – Tưởng Thừa nói.

Tiếng cười của Cố Phi lập tức nhỏ lại.

Tắm xong, hay nói chuẩn xác hơn là tắm sạch hết nước sốt trên người xong, Tưởng Thừa trở vào phòng ngủ, Cố Phi đã thay ra giường xong xuôi, tấm ra giường ban nãy toàn là nước sốt đã được xếp lại gọn ghẽ đặt trên ghế.

Kế bên một đống tài liệu ôn tập trên bàn học cậu có đặt một cái đĩa nhỏ, bên trong là một miếng sandwich xếp sẵn jăm-bông và rau, còn có thêm một ly sữa.

“Tôi đi tắm trước đây.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa ngồi tới trước bàn học, cầm đĩa lên.

Mỗi khi ôn tập cậu thích ăn khuya, đại khái vì dùng não nhiều, tới mười một giờ hơn sẽ cảm thấy vừa buồn ngủ vừa đói, ăn xong rồi mới có thể tiếp tục.

Ngay lúc này cậu đang cảm thấy vừa vừa đói vừa buồn ngủ, nói cho cùng thì ngoại trừ dùng não, còn có làm thêm hoạt động thể lực.

Nhưng chỉ vừa cầm miếng sandwich lên nhìn một chút cậu liền đặt xuống, trên dưới là hai miếng bánh, ở giữa là jăm-bông và rau, Cố Phi quả nhiên rất nghiêm túc làm theo yêu cầu của cậu không bỏ thêm sốt mayonnaise vào, nhưng kiểu sandwich này…

Quả thực một chút cảm giác thèm ăn cũng không có!

Vừa nhìn liền thấy không ngon.

Miếng bánh mì khô không có sốt mayonnaise và bơ cho dù có thêm thịt và rau cũng không thể nào nuốt trôi nổi!

Khó coi!

Vừa nhìn liền thấy dở tệ!

Có điều, Tưởng Thừa nhìn sang mấy cái chai ở bên cạnh.

Chậc chậc chậc chậc!

Mẹ ôi déjà vu phim con heo.

Mặc dù nước sốt dùng trong những hoạt động lưu manh ban nãy không có quan hệ trực tiếp gì với những chai nước sốt kia, hơn nữa cũng không có dùng sốt mayonnaise và bơ…

Nhưng vẫn khiến người ta có chút không thể nào nuốt trôi được, vừa há miệng liền liên tưởng đến ngay rất nhiều đoạn tình sắc không dám nhìn vào.

Một học bá, kể từ khi cùng một chỗ với học sinh cá biệt, liền trượt một đường trơn lán tới vực sâu không biết xấu hổ, nếu không thì sao giáo viên và phụ huynh từ nhỏ đến lớn không cho học sinh giỏi chơi với học sinh kém chứ.

Nhìn đi!

Nhìn đi!

Khi Cố Phi tắm xong trở vào phòng ngủ, Tưởng Thừa vẫn đang ngây ngẫn nhìn vào mấy chai nước sốt.

"Tôi còn có mua sữa chua" – Cố Phi cầm miếng sandwich lên, kẹp rất nhanh jăm-bông và rau vào, sau đó lả tả quét sốt mayonnaise vào, mạnh mẽ cắn một miếng lớn – "Để trong tủ lạnh đó, muốn uống chút không?"

"A" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Khẩu vị của ngài không tệ nha?"

"Khi nãy tôi dùng cũng không phải cái này" – Cố Phi chỉ vào chai – "Khi nãy dùng là sốt việt quất và sốt cam ngọt, với lại đều là múc ra mới dùng, cũng không có…"

"Cố Phi" – Tưởng Thừa rất chân thành mà nhìn cậu – "Im đi."

Cố Phi cười cười không lại nói tiếp, ăn được mấy miếng sandwich trong tay xong lại lấy qua chiếc đĩa nhỏ ở trước mặt Tưởng Thừa, quét sốt mayonnaise và bơ lên miếng sandwich, sau đó đưa cho cậu.

Tưởng Thừa thở dài, cầm lên cắn một miếng, thật sự là rất đói, hơn nữa nhìn Cố Phi ăn tới ngon như vậy lại càng đói hơn.

Ăn khuya xong, Tưởng Thừa mở đèn bàn lên, nằm dài trên bàn bắt đầu liều mạng.

Cố Phi tắt đèn phòng ngủ, dựa trên đầu giường, tay gác ở mép bàn nhìn cậu.

"Cậu muốn cóp bài tập không?" – Tưởng Thừa thuận tay ném bài tập đã làm xong tới cạnh tay Cố Phi.

"Ngày mai ngủ dậy mới chép" – Cố Phi nói – "Bây giờ tôi buồn ngủ muốn chết."

"Thể lực này của ngài không tốt nha" – Tưởng Thừa vừa giải đề vừa nói – "Còn không biết xấu hổ hút thuốc sau khi xong việc nữa sao?"

"Tôi hôm nay không có hút." – Cố Phi cười.

"… Tôi quên mất" – Tưởng Thừa thở dài – "Làm xong một trang này tôi cũng đi làm một điếu."

Cố Phi nhìn cậu cười hồi lâu.

Tưởng Thừa làm bài tập rất tập trung tinh thần, nhất là những đề Phan Trí đưa cho cậu, so với đề của Tứ

Trung rõ ràng là khó hơn, khi làm ra xong rất đã ghiền.

Cậu một mạch làm một bộ đề xong mới ngẩng đầu lên, hoạt động cổ một chút, nhìn qua bên Cố Phi.

Cố Phi vẫn dựa ở đầu giường, tay kê trên bàn, nhưng đã dựa ở đó ngủ mất.

Cậu tay chân nhẹ nhàng đứng dậy, lấy ra một điếu thuốc ngậm vào đi ra ngoài phòng khách.

Ngoài cửa sổ trời đã đen như mực, đèn của mấy hộ nhà cũng gần như tắt hết, gần gần xa xa trông như chỉ có le lói ánh sáng màu vàng.

Tưởng Thừa châm điếu thuốc, ghé vào trên cửa sổ.

Thời gian sống ở đây cũng đã không còn ngắn, nhưng những cảnh tượng xung quanh đây, mỗi lần nhìn thấy, vẫn sẽ có cảm giác xa lạ nhàn nhạt, đôi lúc còn cảm thấy không chân thực.

Trong hơn nửa năm nay, những chuyện cậu trải qua cũng không tính là nhiều, nhưng mỗi một chuyện, có lẽ đời này đều không thể quên được.

Đôi khi nghĩ lại cũng rất thần kỳ, có một ngày cậu sẽ từ một thành phố lớn sầm uất, từ một trường trung học trọng điểm, từ một gia đình tuy không ấm cúng thoải mái nhưng ít ra nhìn bề ngoài vẫn bình thường, đi tới nơi này.

Từ hỗn loạn cho tới không còn gì cả… Cậu quay đầu nhìn vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ vẫn mở, bên trong một chòm ánh sáng ấm áp.

Cậu bóp tắt điếu thuốc, rửa mặt xong trở vào phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn học.

Cố Phi vẫn đang ngủ, tư thế vẫn không thay đổi, cậu nằm dài trên bàn, vươn tay nhè nhẹ ấn trên môi Cố Phi, Cố Phi không động đậy, cậu lại dùng tay rất nhẹ chọc vào trên chóp mũi cậu ta, Cố Phi vẫn không động đậy, cậu cong lên khoé miệng, lại vươn tay tới mi tâm của Cố Phi.

"Thừa ca" – Cố Phi đột nhiên mở một con mắt, giọng nói mang theo ý ngủ – "Tôi nói cho cậu một chuyện này."

"A" – Tưởng Thừa cấp tốc rụt tay về – "Đánh thức cậu rồi?"

"Tôi không có ngủ" – Cố Phi lần nữa nhắm mắt lại – "Tôi chỉ nghỉ ngơi mắt một chút."

"Ồ" – Tưởng Thừa chậc một tiếng – "Tôi ôn tập nguyên buổi tối cũng không có nghỉ ngơi mắt, ngài chơi điện thoại còn dùng mắt quá độ sao?"

"Tôi không có chơi, tôi là nhìn cậu quá độ đó" – Cố Phi cười, lấy điện thoại ra nhìn một chút – "Ngủ đi Thừa ca, đã hơn 12 giờ rồi."

"1 giờ đúng tôi ngủ" – Tưởng Thừa nói – "Cậu chính thức ngủ đi, đừng nghỉ ngơi mắt nữa."

"Ừm." – Cố Phi trượt xuống, nằm lên gối.

Tới một giờ rưỡi Tưởng Thừa mới thu gọn sách vở, tắt đèn bàn, mò trong bóng tối lên trên giường, Cố Phi đoán chừng đã ngủ say, cậu rất cẩn thận nằm xuống, sợ đánh thức Cố Phi.

Vừa nằm xuống, Cố Phi đã lật người qua ôm lấy cậu: "Đã hơn một giờ lâu rồi đúng không."

"… Tôi tưởng cậu ngủ rồi chứ?" – Tưởng Thừa sờ sờ tay cậu.

"Ngủ rồi" – Cố Phi chôn mặt mình vào trong vai Tưởng Thừa – "Đã nói sẽ để dành cho cậu một sợi thần kinh mà."

"Ngủ đi" – Tưởng Thừa cười cười – "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." – Cố Phi dùng răng cạ cạ nhẹ lên vai cậu.

Bạn học Vương Húc đối với việc lên sân khấu biểu diễn lần này hết sức coi trọng, hay nói đúng hơn đối với việc lên sân khấu khoe mẽ lần này hết sức kích động, mới sáng sớm bước vào trường đã lôi Tưởng Thừa ra hành lang.

"Tôi đã hỏi mượn Lão Từ chìa khóa phòng âm nhạc, ở đó có dương cầm, tôi cũng mang ghi-ta tới rồi, đã để ở trong đó" – Vương Húc nhìn cậu – "Buổi trưa khỏi cần quay về nữa, cứ ăn đại một chút, xong rồi chúng ta luyện tập?"

"Tôi… còn chưa viết lại nhạc xong" – Tưởng Thừa cảm thấy có chút chịu không nổi lửa nhiệt tình của Vương Húc – "Hay là buổi…"

"Ngay buổi trưa, tôi cũng không có dùng bản nhạc của cậu" – Vương Húc nói – "Cậu cứ nói phần của tôi cho tôi nghe."

Tưởng Thừa thở dài: "Cậu hợp âm, có điều tôi không biết…"

"Cậu đàn tôi nghe, tôi tự ghi lại là được" – Vương Húc nói – "Trưa nay, cậu trưa nay đừng có chạy, ngày nào cũng cùng Cố Phi vừa tan học liền không thấy bóng dáng, hai cậu nếu cần buộc lại một chỗ với nhau, kêu cậu ta buổi trưa tới phòng âm nhạc nghe chúng ta tập là được."

"A." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Cậu không lại cò kè mặc cả với Vương Húc nữa, sợ Vương Húc sẽ nói ra lời gì đó khiến cậu lo lắng.

Vương Chín Ngày đội trưởng biết được hơi quá nhiều, cũng may trong đầu cậu ta không có dây đàn, nếu không còn phải lo lắng đi bịt miệng.

Buổi trưa vừa mới tan học, Vương Húc đã đứng ở trước cửa phòng học, ở xa xa nhìn cậu.

"Vậy cậu cùng Vương Húc đi ăn chút gì đi" – Cố Phi nhìn thoáng qua Vương Húc – "Đúng lúc trưa nay tôi trở về sửa hình, trưa nay phải giao người ta rồi."

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cậu không nói với Cố Phi lần này là chơi bản nhạc kia của cậu ta, cậu nghĩ rằng rất có ý nghĩa kỷ niệm, cũng coi như là cho Cố Phi một kinh hỉ nhỏ.

Thật sự cậu cũng rất bái phục bản thân, chỉ nghe qua một lần, lại có thể gần như dựa vào trí nhớ viết ra, có điều chắc có không ít chi tiết sai lệch, dù sao thì sửa lại thành một bản dương cầm cũng không thể nào hoàn toàn giống nhau được…

Vương Húc kéo cậu tới đối diện trường học ăn pizza, cậu muốn đi qua kế bên mua chút đồ uống Vương Húc cũng không cho cậu cơ hội, lôi cậu đi như đánh trận mà trở lại trường học, thẳng tới phòng âm nhạc.

Nói thật, nếu không phải lần này Vương Húc nói, cậu cũng không biết được Tứ Trung còn có một phòng âm nhạc, bên trong ngoại trừ dương cầm ra còn có không ít những nhạc cụ khác.

"Tới đi" – Vương Húc mở nắp đàn lên – "Cậu đàn một đoạn tôi nghe thử? Đàn bài gì?"

Tưởng Thừa không nói, cậu đột nhiên nhớ ra không biết bài hát kia của Cố Phi tên gì.

Nhưng cũng không sao cả.

"Vô danh." – Tưởng Thừa ngồi lên ghế dương cầm.

"… Chưa nghe qua" – Vương Húc ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại cả mặt kỳ vọng mà dựa lên đàn – "Đàn tôi nghe thử, không chừng nghe qua rồi nhưng không biết nó tên Vô danh."

"Cậu chắc chắn chưa nghe qua." – Phút chốc Tưởng Thừa đặt tay lên phím đàn, có loại cảm giác quen thuộc mà xa lạ từ đầu ngón tay nhanh chóng tràn ra khắp nơi.

Đã bao lâu rồi, cậu thậm chí không nhìn qua đàn dương cầm.

Trắng đen đan xen ở trước mặt, khi đầu ngón tay tiếp xúc vào nói không ra là tư vị gì.

Cậu ngây ra rất lâu cũng không động đậy.

"Không phải, Tưởng Thừa" – Vương Húc cau mày nhìn cậu – "Cậu mẹ nó không phải là gạt người chứ? Cậu thật sự biết đàn?"

Tưởng Thừa lia nhanh mắt qua cậu ta, không nói chuyện, ngón tay lướt trên phím đàn, gãi lên một đoạn thang âm, xem như là hoạt động ngón tay một chút, tìm lại cảm giác trước kia.

"Cũng được đấy" – Vương Húc gật gật đầu, như là thở phào nhẹ nhõm – "Nói thật cậu không giống như người biết chơi piano, hay là cậu đàn thử bài Ngôi sao nhỏ lấp lánh trước?"

"Hay là cậu đi ra ngoài trước đi?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Nhiều lời như vậy hay là ra ngoài tìm một người tâm sự?"

Vương Húc không nói nữa, ngậm miệng lại.

Tưởng Thừa nhìn ngón tay mình, hít vào một hơi, nhắm mắt lại thở ra xong, đầu ngón tay rơi xuống trên phím đàn, những nốt nhạc này khiến cậu nhanh chóng tiến nhập vào cảnh tượng Cố Phi dùng âm nhạc phác hoạ ra.

Thả một chân ra khoảng không, tôi sắp bay lên rồi

Phía dưới là mịt mờ, phía trên tôi nghe thấy cậu nói thế giới này đều là trống rỗng…

Cậu nói một hai ba, đập tan quá khứ và biến mất

Cơn gió thổi, phá đi đường quay về, cậu có nghe thấy tôi đang kêu to… Cậu nói một hai ba quay người, cậu nghe tiếng hoảng loạng bị vùi lấp…

Tưởng Thừa không nhìn vào bản nhạc, bài nhạc không dài, cậu lại vừa dựa vào trí nhớ viết, cho nên nhắm mắt lại liền có thể đàn ra.

Cậu không thích dương cầm, mỗi lần đầu ngón tay ở trên phím đàn truyền tới, trong đầu cậu sẽ tràn ngập những hồi ức đầy rẫy phiền chán dần dần chết lặng.

Nhưng hôm nay lại không như vậy, có lẽ vì giai điệu giữa ngón tay mang theo hơi thở của Cố Phi, có lẽ vì bản thân ngồi tại nơi này, trong lòng đã có biến hóa.

Cậu chìm vào những nốt nhạc.

Cho dù có đàn sai vài nốt, cũng không thể ảnh hưởng tâm tình cậu.

Ngón tay rời khỏi phím đàn khi đàn xong nốt nhạc cuối, cậu nhìn vào màu đen trắng một hồi lâu không động đậy.

Sau lưng đột nhiên truyền tới tràng pháo tay nhiệt liệt, Tưởng Thừa giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, thấy được Lão Từ vẻ mặt kích động đứng ngay cửa phòng âm nhạc.

"Đệt, Từ Tổng, thầy làm sao vậy" – Vương Húc cũng bị giật mình, nhưng nhanh chóng cũng hùa theo thầy ấy vỗ tay – "Hay! Tưởng Thừa cậu thật là… quá bất ngờ, quá bất ngờ! Thật sự không ngờ tới nha! Hay!"

"Bài này tên gì?" – Lão Từ bước tới – "Hình như trước giờ chưa nghe qua."

"Thầy cũng đâu có nghe qua bài nào mà phải không?" – Vương Húc dường như đột nhiên tìm thấy được cảm giác ưu việt.

"Vậy em nói thầy nghe, đây là bài gì?"– Lão Từ rất nhã nhặn hỏi Vương Húc.

"Bài này tên… Vô danh!" – Vương Húc nói xong nhìn Tưởng Thừa – "Này Tưởng Thừa, cậu giới thiệu một chút cho Lão Từ đi?"

"Vô danh?" – Lão Từ ngây ra – "Có bài dương cầm nào tên là Vô danh sao? Người viết là ai vậy?"

"Cái đó…" – Tưởng Thừa do dự một chút, cảm thấy đặt cái tên "Vô danh" này dường như có chút qua loa quá, nhưng lại không muốn đi hỏi Cố Phi – "Tên còn… chưa xác định."

"Chưa xác định?" – Vương Húc cũng ngây ra, qua một hồi lại nói – "Bài này không phải là do cậu viết đó chứ! Tôi đệt!"

"Không phải, không phải, không phải" – Tưởng Thừa nhanh chóng xua tay – "Không phải tôi."

"Vậy tại sao tên còn chưa xác định?" – Lão Từ lại hỏi.

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy có hơi khó xử, tính khí của Cố Phi, cậu thật sự không xác định được cứ nói ra như vậy cho Vương Húc và Lão Từ biết có thích hợp hay không.

"Trước tiên cứ luyện tập đã" – Cậu không có trả lời câu hỏi của Lão Từ – "Tới lúc đó… em lại nói thầy nghe."

"Này!" – Vương Húc có chút khó chịu la lên – "Lại muốn tránh tôi chứ gì?"

"Hả?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Không phải tôi nói chứ, Tưởng Thừa cậu thật là… Haizz tôi đi vệ sinh" – Vương Húc vẻ mặt bất mãn xoay người đi ra khỏi phòng – "Cậu nói chuyện riêng với Lão Từ đi, tôi đệt, còn hợp tác nữa, không thú vị gì hết… Chuyện gì cũng muốn tránh né tôi…"

Tưởng Thừa nhìn bóng lưng cậu ta, há há miệng nói không ra lời.

"Có phải do em tự viết không?" – Lão Từ có chút kích động ngồi xuống kế bên cậu.

"Thật sự không phải." – Tưởng Thừa nhìn Lão Từ.

"Vậy của ai viết?" – Lão Từ rất kỳ vọng nhìn cậu.

Tưởng Thừa không lên tiếng, qua một hồi mới nói: "Nếu thầy báo tiết mục thì cứ viết biên soạn ca khúc là em được rồi."

"Là Cố Phi?" – Lão Từ im lặng một hồi, đột nhiên rất do dự hỏi một câu.

Tưởng Thừa có chút kinh ngạc quay qua nhìn chằm chằm thầy ấy.

"Đúng không? Đúng rồi đi!" – Lão Từ cũng nhìn chằm chằm cậu – "Thầy biết đứa nhỏ này lúc cấp hai có chơi ban nhạc, nhưng thầy cũng không có hỏi em ấy, tính cách của đứa nhỏ này, quá khó để tiếp cận, quá khó để tiếp cận…"

"Không phải" – Tưởng Thừa vẫn rất kinh ngạc – "Thầy làm sao biết cậu ấy chơi ban nhạc?"

"Mỗi một học sinh các em" – Lão Từ thở dài – "Thầy đều dành công sức ra để hiểu, như vậy mới có thể chịu trách nhiệm với mỗi học sinh, chuyện này là do mẹ Cố Phi nói với thầy, nếu không thầy cũng không biết được em ấy biết chơi ghi-ta."

Tưởng Thừa không biết nên nói tiếp thế nào, thế là duy trì im lặng.

"Cố Phi là một đứa trẻ rất tốt, chỉ là rất khó tiếp cận, chức chủ nhiệm lớp này của thầy cũng rất thất bại" – Lão Từ bỗng có chút thất vọng vươn tay gõ gõ phím đàn – "Cứ nói không được từ bỏ bất cứ học sinh nào, nhưng muốn nắm bắt được một học sinh rất khó đấy… Giống kiểu học sinh như Cố Phi, thầy xoay vòng vây lấy em ấy, xoay tới xoay lui, cũng không thể nào trao đổi tốt với em ấy được…"

Tưởng Thừa vẫn không lên tiếng, chuyện này thật sự không còn biết nên nói thế nào nữa, Lão Từ nói những lời thế này với một học sinh, cậu thấy rất bất ngờ, cũng có chút lúng túng và xúc động.

"Thầy có thấy hình mà Cố Phi chụp" – Lão Từ nói – "Một đứa trẻ rất có tài hoa, rất có tài hoa, tiếp tục không chịu cầu tiến như vậy thật quá đáng tiếc."

Tưởng Thừa như cũ vẫn không biết nên nói thế nào, chỉ là cùng với Lão Từ nhè nhẹ thở dài một hơi.

Khi Vương Húc trở lại phòng âm nhạc, Lão Từ đã đứng dậy, ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh: "Hai em luyện tập đi, thầy nghe thử."

"Em còn chưa biết bản nhạc nữa" – Vương Húc lấy ghi-ta của mình qua, đi vệ sinh một chuyến xong khó chịu của cậu ta đã biến mất, lúc cầm ghi-ta lên cả người đều trở lại trong hưng phấn – "Tưởng Thừa cậu đàn hợp âm một chút, xong rồi nói tôi từ đâu vào là được."

"Ừm." – Tưởng Thừa lấy bản nhạc của mình ra, chỉ ra cho Vương Húc, sau đó bắt đầu đàn.

Nếu lúc lên lớp Vương Húc có được nửa phần nghiêm túc như bây giờ, đoán chừng Lão Từ có thể khóc ngay tại chỗ.

Viết lại phần của mình xong, Vương Húc thử đàn hai lần: "Là thế này đúng không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Kết hợp thử."

Khi tiếng ghi-ta của Vương Húc theo tiếng dương cầm của Tưởng Thừa vang lên, Lão Từ có chút kinh hỉ đứng dậy, đứng tới bên cạnh dương cầm.

Đàn mấy ô nhạc xong Tưởng Thừa khựng lại một chút, dừng lại, lấy bản nhạc qua sửa.

“Tôi đệt” – Vương Húc nhẹ gẩy dây đàn ghi-ta mấy cái – “Tôi có một loại ảo giác tôi đã thành siêu sao.”

“Tôi mới phải.” – Tưởng Thừa nói.

Vương Húc cười nửa ngày: “Tưởng Thừa, tôi phát hiện da mặt cậu có lúc rất dày đó.”

“Tôi có tư cách.” – Tưởng Thừa liếc cậu ta.

“Đệt, có thể khiêm tốn chút được không” – Vương Húc nhìn cậu – “Cậu như vậy sao tôi nói tiếp được?”

“Cậu có thể không nói mà” – Tưởng Thừa đặt bản nhạc lại trên giá – “Thử lại một lần nữa.”

Vương Húc làm một trùm lớp thì thất bại, nhưng làm một người hợp tấu cũng coi như là không tệ, phản ứng đủ nhanh, ngoại trừ thi thoảng đi vào làm chậm nửa nhịp ra, phần của cậu ta cũng không có gì sai sót cả.

“Thấy thế nào!” – Lúc từ phòng âm nhạc đi ra, Vương Húc múa tay – “Cậu thấy như thế nào!”

“Ừm, rất tốt.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Tôi khát rồi, tôi đi mua đồ uống, mang về cho cậu một chai?” – Vương Húc nói – “Cậu uống gì?”

“Hoàng Tiểu Bình” – Tưởng Thừa nói – “Cảm ơn.”

“Từ Tổng uống gì?” – Vương Húc nhìn Lão Từ.

“Thầy về phòng làm việc uống trà” – Lão Từ nói – “Thầy không quen mấy thức uống đó của các em, uống vào nguyên buổi chiều trong miệng toàn là ngọt.”

Vương Húc đi mua đồ uống, Tưởng Thừa cùng Lão Từ đi về phía phòng học, lúc Lão Từ chuẩn bị về phòng làm việc, Tưởng Thừa gọi thầy ấy lại: “Từ Tổng.”

“Chuyện gì?” – Lão Từ quay đầu.

“Biên soạn ca khúc, diễn tấu Tưởng Thừa, ghi-ta Vương Húc” – Tưởng Thừa nói – “Là được rồi, tên bài nhạc để em suy nghĩ lại, hai ngày này sẽ nói với thầy.”

“Ồ” – Lão Từ gật gật đầu, nhìn ra được có chút thất vọng – “Được, được, được.”

Tưởng Thừa đặt tay vào túi quần, chậm rãi đi về phòng học.

Tên bài hát, gọi là gì cho hay đây?

Giai điệu có chút mịt mù và kìm nén, ca từ cũng lộ ra cảm giác như vậy, lúc nghe khiến người khác có loại kích động muốn hung hăng vung tay đập tan đi trói buộc bao vây ở bốn phía.

Lúc viết cậu có sửa đổi một chút, có chỗ nhớ không rõ, có chỗ quá kìm nén, lúc đàn có nhiều chỗ là cậu theo bản năng đè thật mạnh xuống phím đàn, muốn vùng dậy, muốn hét lên.

Tôi muốn

Ở trong mắt cậu

Chạy ngang ngược

Tôi muốn

Một ánh mắt

Liền tới già

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Lão Từ: "Từ Tổng, bài hát đó tên là "Tát dã"."

(*Tát dã nghĩa là giương oai hay ngang ngược)

87. Chương 87

Hội thể thao trường học lần này, trong các lớp 12, ngoại trừ lớp 12/8 ra thì hầu như đều có người tham gia, song có điều lớp 12/8 không có người tham gia chẳng phải vì mọi người phải nỗ lực ôn tập chuẩn bị chiến đấu thi đại học, vừa hay là vì lớp 12/8 căn bản không có hạng mục gì có thể đoạt được tiếp.

Bóng rổ lần trước có thể chơi kết quả như vậy, đoán chừng đã có thể đi vào lịch sử trường học của Tứ Trung, đội tân binh phản công.

Cố Phi còn rất mong đợi hội thể thao trường, thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật ba ngày hội thể thao trường, cậu bắt đầu từ chiều hôm nay đã có thể mượn phép xem thi đấu trốn học rồi, tiết tự học buổi chiều và học bù cuối tuần, tới lúc đó trong phòng học còn có thể có mười người cũng coi như là xuất hiện kỳ tích.

Mới sáng sớm, thậm chí có thể nghe thấy trong chương trình phát thanh của trường học, liên tục truyền đi báo cáo tiến triển đủ loại sự tình thi đấu, còn có các bản phát thanh của mỗi lớp gửi tới, nghe ra đều cùng một loại, Cố Phi cảm thấy lúc học tiểu học của mình nghe bản phát thanh chính là như vậy.

Trong mùa thu bầu trời cao xanh, không khí quang đãng này, Tứ Trung chúng ta nghênh đón kỳ đại hội thể thao vườn trường không biết lần thứ mấy, trên sân thể dục cờ màu tung bay, đầu người lúc nhúc, bầu không khí sôi động, mọi người đều xắn tay áo lên muốn thi thố tài năng, vì lớp của mình tranh giành vẻ vang, trên con đường thi đấu một trăm mét bên kia…

"Buổi chiều cậu không đến trường học phải không?" - Tưởng Thừa ở bên cạnh hỏi một câu.

"Ừm" - Cố Phi nghiêng đầu qua - "Mấy ngày nay tôi phải chụp một bộ ảnh, cảnh đường phố, hai ngày nay thời tiết cũng không tồi, tôi buổi chiều ra ngoài đi loanh quanh thử."

"Tạp chí à?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Phải, một tờ tạp chí nhỏ gì đó mới mở, có biên tập tôi biết, là người từ nơi này, trước đây lúc chụp ảnh, tôi có học cùng anh ta " - Cố Phi nhỏ giọng nói - "Nói là nếu có thể dùng, số trang lần này rất nhiều, tiền cũng nhiều."

"Vậy rất tốt" - Tưởng Thừa nhìn thấy còn cao hứng hơn cậu ta - "Chủ đề gì hả?"

"Một mặt khác của thành phố công nghiệp nhỏ mà bạn không thấy được, nhà máy đóng cửa gì đó này, công nhân thất nghiệp này" - Cố Phi nói - "Tôi cảm thấy cứ giống như là đo ni đóng giày cho xưởng thép."

"Cậu ngày mai còn chụp à" - Tưởng Thừa nói - "Tôi muốn đi theo nhìn xem."

"Nhìn tôi hay là nhìn tôi chụp hình hả?" - Cố Phi hỏi.

"Nhìn cậu là chủ yếu, chụp hình thì tiện thể nhìn thử xem" - Tưởng Thừa cười cười - "Khiêm tốn chút."

Cố Phi đi theo cũng cười cười, gật gật đầu: "Được."

Chiều chủ nhật chính là tiệc liên hoan trao giải, hai ngày nay Vương Húc nhất định bắt lấy chút thời gian liền kéo Tưởng Thừa đi tập diễn, Vương Húc ở loại chuyện khoe mẽ này đặc biệt nhiệt tình cố chấp, nhất là lần này còn xuất hiện chính diện nổi trội, đối với nâng cao phần giá trị của cậu ta trong lòng Dịch Tĩnh có trợ lực rất lớn.

Cố Phi kỳ thực muốn nói - cậu nào có thời giờ đi xem chụp ảnh, chẳng qua không nói ra.

Việc này cậu vẫn luôn không cùng Tưởng Thừa đề cập qua, cứ cảm thấy một khi nói tới, thì sẽ dây dưa đến chủ đề "Cậu tại sao không chịu tham gia", không có cách nào biểu đạt chính xác suy nghĩ của bản thân, bạn trai cậu nói, việc không muốn nói ra thì tự mình giữ kín, cậu chỉ có thể trước tiên giữ kín kẽ.

Thứ sáu học bù, Tưởng Thừa không có nghỉ học, chỉ là nhìn vào chỗ ngồi của Cố Phi bỏ trống bên cạnh, trong lòng cậu có chút trống trải.

Chỗ ngồi trống trong lớp thực ra không ít, đều ở trên sân thể dục dưới lầu xem thi đấu, hoặc là kết bạn chuồn ra cổng trường đi chơi, nhưng cho dù là chỗ ngồi của cả lớp đều trống, Tưởng Thừa cũng không có cảm giác gì, mắt của cậu vẫn đổi qua lại từ bục giảng đến chỗ ngồi bên cạnh.

Có lúc ngẫm lại cũng cảm thấy rất đáng sợ, chỉ nhìn không thấy Cố Phi một ngày hai ngày như thế, cậu liền cảm thấy không làm sao thích ứng, sang năm cậu thi đại học xong, sau đó chắc vẫn sẽ là xa nhau…

Cậu không sợ yêu xa, mà lại sợ hãi thật sự một thoáng không nhìn thấy Cố Phi.

Có lẽ đây chính là lập dị cùng hoang mang của mối tình đầu nhỉ, đặc biệt là giai đoạn đầu của mối tình đầu.

Chậc.

Mối tình đầu không thành, làm cho đàn ông biến thành nương pháo*, cả ngày chỉ muốn bạn trai.

* -nương pháo: có nghĩa là mấy người nam mà tính nữ, không liên quan đến ngoại hình, là nói đến tính cách đàn ông quá giống phụ nữ.

Bạn trai đâu?

Bạn trai đang chụp hình đấy, cả buổi sáng này cũng không biết trong đầu có nghĩ tới gì khác ngoài những thứ phác họa, ánh sáng ảnh, chọn cảnh này nọ hay không.

Điện thoại di động rung một cái.

Tưởng Thừa cúi đầu liếc mắt nhìn, Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

- Xem hình không

- Phí lời, xem chứ

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn gửi mấy tấm hình qua, Tưởng Thừa liếc mắt nhìn liền ngây ngẩn cả người.

Trong hình là mấy tòa lầu tan hoang, thủy tinh vỡ dưới ánh nắng mặt trời phản xạ ánh sáng lấp lánh li ti, trên tầng thượng của nóc tòa lầu rải rác đồ vật linh tinh, nhìn qua không cảm thấy bẩn, chỉ cảm thấy hiu quạnh, dưới loại ánh mặt trời này, bề mặt bức tranh bôi trét xám xịt, yên lặng không có sức sống.

Nơi này Tưởng Thừa ấn tượng sâu sắc, đây là chỗ xưởng thép lần trước nhóm não tàn nhảy lầu.

Mà vị trí Cố Phi chụp ảnh chắc là tòa lầu cậu ẩn thân ấy.

- Cậu chạy đến đó?

- Ừm, cậu xem tôi nhặt được cái gì

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn lại gửi một tấm hình qua, trên mặt là tay duỗi ra của Cố Phi, trong lòng bàn tay đặt một hạt óc chó.

Tưởng Thừa có chút giật mình, cái này chắc là lần đó lúc cậu lấy hạt óc chó làm rớt ở trên lầu, cũng lâu lắm rồi, lại còn có thể nhặt được.

Hơn nữa…

- Tay cậu thật đẹp

- … Trọng điểm của cậu là gì hả học bá

Tưởng Thừa tự mình cũng cười, lại nhìn bức ảnh một hồi, gửi qua một tin nhắn.

- Nhặt được mấy hạt hả?

- Hai hạt, tôi đều đã cất kỹ

- Chắc cũng hư rồi, cất cái này làm gì

- Xử lý một chút sẽ không hư, lúc nhớ cậu có thể lấy ra nhìn một chút

Tưởng Thừa dán mắt vào câu nói này nhìn cả buổi trời, lúc lão Lỗ rống Vương Húc mới đem mạch suy nghĩ của cậu bị chấn động trở lại, cậu nhanh chóng lại gửi qua một tin nhắn.

- Lúc nhớ tôi thì nhìn tôi chứ, nhìn hạt óc chó tính toán kế hoạch âm mưu gì?

- Vậy cậu bây giờ chụp một tấm gửi qua tôi nhìn xem, tôi bây giờ đang nhớ cậu

Tưởng Thừa do dự một chút, mở camera ra, mặc dù là một học bá tự luyến, nhưng cậu hiếm khi selfie một lần, nhất là selfie trên lớp, đời này cũng chưa từng làm chuyện bại não như thế.

Nhưng mà ở cùng Cố Phi, chuyện bại não cũng làm không ít, thêm một lần này cũng không việc gì, chỉ là phút chốc đem camera từ phía sau chuyển thành phía trước, nhìn thấy trên màn hình đột nhiên xuất hiện lỗ mũi cùng khuôn mặt hình thang, cậu suýt nữa đem di động đập vỡ rồi.

Bi dọa bật ngửa.

Thứ camera trước này quả thực là ám khí hoàn mỹ.

Sau khi định thần lại, cậu đem di động cầm tới trên mặt bàn, tuy rằng không thường selfie, nhưng góc độ nào của mình tương đối đẹp trai, cậu vẫn là rất rõ ràng, cả hàng cuối cùng hiện tại chỉ có một mình cậu, cũng không cần lo lắng bị ai phát hiện.

Đối diện ống kính, sau khi điều chỉnh tốt góc độ, cậu ấn nút chụp một cái.

Răng rắc.

Bởi vì lão Lỗ mới vừa rống người xong, cho nên số ít người còn lại trong phòng học có lẽ yên tĩnh hơn so với bình thường, tiếng răng rắc này ở trong lỗ tai của bản thân Tưởng Thừa như là tiếng sấm sét.

Két ầm ầm ình ình!

Kít rù rì rù rì!

Tuy rằng ở trong tai bạn học khác chắc cũng không coi là âm thanh quá lớn, nhưng mà lúc âm thanh vang lên, vẫn có hơn mấy người quay đầu lại.

Tưởng Thừa nhanh chóng đem di động đè tới trên bàn, một mặt hờ hững nhìn về phía trước.

Chu Kính vào lúc này quay đầu qua: “Tưởng Thừa, này, Tưởng Thừa cậu tự…”

Tưởng Thừa cảm thấy mình rõ là không nên xem nhẹ Chu Kính, lấy tư cách là một người bàn trước, còn là người bàn trước vô cùng rảnh rỗi, Chu Kính không quay đầu hỏi một câu vậy cũng không phải Chu Kính

nữa.

Tưởng Thừa tiện tay cầm quyển sách tiếng Anh đập vào cậu ta một cái trước khi cậu ta nói xong: “Im miệng.”

“Tôi!” - Chu Kính ngẩn người, đầy mặt kinh ngạc.

“Chu Kính!” - Lão Lỗ rống lên một tiếng - “Em làm cái gì! Tiếp cận học bá học tập đúng không! Vỗ tay cho em! Tới đây! Em đứng lên, đứng cạnh Tưởng Thừa, đứng lên theo học tập thế nào!”

Chu Kính nhanh chóng quay người nằm bò đến trên bàn, bắt đầu múa bút thành văn.

- Quý trọng cho tốt tấm ảnh không dễ dàng có này

Tưởng Thừa cũng không có không biết xấu hổ mà nhìn kỹ càng lại tấm hình selfie chụp thành cái dạng gì, trực tiếp gửi qua cho Cố Phi, sau đó thò tay tới trong hộc bàn của Cố Phi mò ra viên chocolate, ném tới phía trước trên bàn Chu Kính.

- Thừa ca, trình độ này của cậu cũng chỉ selfie bản thân mình được, chụp mặt ai khác chắc đỡ không nổi

- Quỷ nịnh nọt

Cố Phi ngừng một lát mới lại gửi tấm hình qua đây.

Tưởng Thừa vừa nhìn liền nhanh chóng đem bức ảnh lưu đến trong thư mục tên “Cố Phi Phi” trong điện thoại di động.

Đây là một tấm ngược sáng cắt bóng, mặt nghiêng của Cố Phi, tuy rằng không thấy rõ biểu cảm, nhưng mà trong một tấm ngược sáng, sống mũi của Cố Phi rất thẳng, quai hàm xinh đẹp, còn có một cụm quầng sáng nhỏ tỏa ra ở giữa môi…

Selfie của cậu với selfie của Cố Phi vừa so sánh liền giống như bán hàng online bị review ảnh thật, không thể nhìn thẳng.

Tất nhiên, suy cho cùng Cố Phi dùng cũng là máy ảnh DSLR.

Buổi trưa Cố Phi còn đang chụp ảnh, gửi một tin nhắn báo cáo tiến trình một chút, Tưởng Thừa nhìn kế hoạch này của cậu ta, cơm tối có thể kết thúc là tốt lắm rồi.

Có điều là buổi trưa cậu cũng không có cách nào cùng Cố Phi ăn với nhau, Vương Húc theo tiếng chuông đã lủi đến bên cạnh cậu: "Đi thôi đi thôi, tôi ngồi phí cả buổi sáng này chỉ để buổi trưa cùng cậu luyện tập hai tiếng đồng hồ đấy."

"Không phải là vì nhìn Dịch Tĩnh sao?" - Tưởng Thừa đem sách xếp gọn gàng, đứng lên.

Sách cùng tài liệu trên bàn đã chồng đến bên kia của Cố Phi, đừng nói cả lớp, ngay cả toàn bộ lớp 12, người xếp bàn học thành như vậy cũng không vượt quá hai mươi người.

Trước đó, Phan Trí ở trong vòng bạn bè gửi qua một đống ảnh, ca thán cuộc sống đọc sách lớp 12 của cậu ta bi thảm, trong phòng học trên từng cái bàn bày ra chồng chất sách vở và tài liệu thậm chí che lấp hết người, khiến trong lòng Tưởng Thừa khẩn trương một hồi.

Nhìn lại phòng học lớp 12/8 một chút, bàn của cậu đặc biệt khiến người khác chú ý, đoán chừng không biết còn tưởng là sách của cả lớp đều chồng lên bàn của cậu.

"Đây là cơ hội cuối cùng của tôi" - Vương Húc nhìn cậu - "Cậu đây là học bá kiêm soái ca, nói chung là không thể lĩnh hội được tâm tình của tôi."

"Đi thôi" - Tưởng Thừa nói - "Tranh thủ thời gian, buổi chiều tôi còn phải đọc sách."

"Không phải tôi nói chứ, Tưởng Thừa" - Vương Húc đi theo phía sau cậu ra phòng học - "Cậu vẫn phải luôn liều mạng như vậy tới khi thi đại học sao? Còn có hơn nửa năm cơ, đổi lại là tôi chắc chắn sụp đổ đấy.."

"Cho nên cậu không phải tôi nha." - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta.

Bản nhạc đã không có vấn đề gì, Vương Húc vì mục đích khoe mẽ lần này lấy ra chuyên tâm cùng trí tuệ của cả đời, đã có thể phối hợp chính xác cùng Tưởng Thừa, thậm chí tự mình thêm đất diễn cho bản thân, ngoại trừ hợp âm của Tưởng Thừa đưa cho cậu ta, cậu ta còn thêm một đoạn nhạc dạo.

"Ngày mai đừng căng thẳng" - Vương Húc nói - "Vừa căng thẳng liền sẽ phạm sai lầm, nếu như ngày mai lúc tôi đàn đoạn này cậu không tìm được chỗ tiến vào, tôi cho cậu ánh mắt."

"Không cần" - Tưởng Thừa thở dài - "Tôi không cần lỗ tai nghe cũng biết nên tiến vào lúc nào."

"Khoác lác đi." - Vương Húc cả mặt xem thường.

"Đừng đối chọi với tôi" - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta - "Chịu phục là được."

"Mịa kiếp" - Vương Húc chửi thề xong lại không biết nên nói cái gì, tay ở trên dây đàn gảy gảy xuống mấy

cái, lại vừa giương mắt, rất hưng phấn nói một câu - "Nè, ngày mai bảo Cố Phi cầm camera xịn của cậu ta chụp cho mấy tấm hình đi?"

"Hả?" - Tưởng Thừa ngẩn người.

Vương Húc không nói, cậu tuyệt nhiên không nghĩ tới chuyện này, thế nhưng… chuyện Cố Phi không muốn tham gia, cậu một mình một người tham gia, còn cùng người khác hợp tác, sau đó bảo Cố Phi tới chụp hình?

Mặc dù cậu cảm thấy chuyện này đầu tiên là bởi vì Cố Phi không chịu tới, nhưng nếu bảo cậu mở miệng kêu Cố Phi chụp hình, cậu lại đích thật vẫn không mở miệng ra được.

"Trường học sẽ có người chụp ảnh chứ?" - Tưởng Thừa nói - "Lão Từ kích động như vậy, thầy ấy đoán chừng cũng có chụp ảnh."

"Camera của trường học nào có thể so với camera của cậu ta chứ" - Vương Húc nói - "Camera ấy của cậu ta cũng chỉ mua để làm ra vẻ ghê gớm, bình thường cũng không thấy cậu ta chụp ra được thứ gì, cơ hội tốt như vậy, vừa hoạt động camera một chút ấy mà."

"… Nói sau đi" - Tưởng Thừa suy nghĩ một chút - "Loại chuyện diễn tấu này, trạng thái động so với trạng thái tĩnh đáng xem hơn, âm nhạc, diễn tấu, kết hợp lại mới có thể thể hiện ra cảm xúc, cơ hội cậu chủ yếu thể hiện không phải là chụp hình, là sân khấu ngay lúc đó."

"Chà, như vậy à?" - Vương Húc có chút mờ mịt.

"Dịch Tĩnh ngồi ở dưới sân khấu" - Tưởng Thừa nói - "Cậu nói sau đó cậu cầm mấy tấm hình, cậu ấy xem sao? Nhìn có thể thấy cũng nghe không thấy, cậu ấy ở sân khấu trực tiếp nhìn cậu, không phải càng quan trọng sao?"

"A đúng đấy! Cậu ấy ngồi phía dưới xem nhỉ!" - Vương Húc vỗ đùi - "Tôi đệt! Cậu ấy ở phía dưới xem đấy!"

"… Cậu không phải vẫn luôn không nghĩ tới việc này chứ?" - Tưởng Thừa cảm thấy lúc này thò tay tới gõ trên đầu Vương Húc mấy lần đoán chừng có thể nghe được tiếng vang.

"Tôi vẫn luôn biết nhá, nhưng mà đột nhiên vừa nói như thế" - Vương Húc liền chà xát chân - "Có chút căng thẳng, không, có chút hưng phấn."

"Lại luyện một lần nữa, tôi phải đi đọc sách." - Tưởng Thừa thở dài.

Buổi chiều không có sắp xếp môn chính gì, đều là tự học, giáo viên ngồi ở trên bục giảng, chờ người đưa

câu hỏi, nhưng dưới tình huống bình thường cũng chỉ có Dịch Tĩnh cùng một hai người đi lên để hỏi, thầy giáo cô đơn lạnh lẽo như tuyết.

Tưởng Thừa cũng đi lên hỏi qua mấy lần, có điều hôm nay cậu không hỏi, nằm nhoài trên bàn học thuộc lòng.

Nửa bộ não học thuộc lòng, nửa bộ não suy nghĩ vẩn vơ.

Dịch Tĩnh sẽ ở dưới khán đài xem Vương Húc cố gắng dốc toàn lực, nhìn giống như khoe mẽ, sự thực một lần biểu diễn chỉ vì khiến cô ấy nhìn thấy được, rất lãng mạn.

Cố Phi cũng sẽ ngồi ở dưới đài chứ, mặc dù không tham gia, nhưng xem một chút thì vẫn sẽ đến.

Chỉ là Cố Phi sẽ dùng vẻ mặt gì, tâm trạng thế nào ngồi ở chỗ đó, cậu lại hoàn toàn đoán không được.

Cậu chưa từng làm qua chuyện như vậy.

Cố Phi hẳn là cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Một kỷ niệm nhỏ đi, năm ấy tôi đàn ca khúc của cậu, năm ấy cậu là khán giả của tôi.

"Tiết mục của các em xếp vào thứ ba" - Lão Từ cầm tờ chương trình biểu diễn cho Tưởng Thừa nhìn một chút - "Tiết mục của lớp 12 đều sắp xếp ở phần trước, đừng căng thẳng, lát nữa thể hiện tốt một chút!"

"Vâng." - Tưởng Thừa liếc nhanh lên tờ chương trình biểu diễn, hai tiết mục đầu, một cái hợp xướng, một cái đơn ca.

Còn có một tiếng nữa, trong hội trường trường học đều đã bố trí xong xuôi, học sinh các lớp cũng đều bắt đầu theo thứ tự đi vào hội trường.

Tưởng Thừa ngồi ở trong phòng học, liếc mắt nhìn Vương Húc ngồi đối diện cậu, người có tiết mục không cần cùng với khán giả tiến vào hội trường, đều đứng ở bên ngoài hội trường, gần tới lượt mới đi hậu trường chờ.

"Bọn họ vào hết hội trường chúng ta liền đi qua thì phải?" - Vương Húc hỏi.

"Ừm." - Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Quần áo của tôi thế nào?" - Vương Húc kéo kéo T-shirt trên người mình, một con rồng lớn nhũ bạc có thể

lấp lánh làm mù mắt của Tưởng Thừa.

"Ừm." - Tưởng Thừa gật đầu, cậu không có đồng ý cùng Vương Húc mặc kiểu giống nhau, chỉ mặc quần áo bình thường, một bộ T-shirt màu trắng cùng quần jean, Vương Húc còn ghét bỏ nửa ngày, cảm giác cậu ăn mặc quá không có phong cách.

"Cần trang điểm hay không?" - Vương Húc đột nhiên hỏi - "Lát nữa trên sân khấu đèn vừa chiếu, sẽ lộ ra thần sắc không tốt của tôi hay không?"

"Cút." - Tưởng Thừa đơn giản trả lời.

Điện thoại di động vang lên một tiếng, cậu cúi đầu liếc mắt nhìn.

- Tôi đến hội trường rồi, các cậu lượt thứ mấy?

- Lượt thứ ba

Trả lời tin nhắn cho Cố Phi xong, Tưởng Thừa đứng lên, rất nhẹ nhàng mà nhảy một cái: "Đi thôi, đội trưởng."

Bên trong hội trường đã ngồi đầy học sinh, loa bên trong phát âm nhạc, Tứ Trung thành tích không giỏi, làm những việc này không ngờ lại rất ra dáng vẻ, Tưởng Thừa còn nhìn thấy trên sân khấu có người đang thử đuổi theo ánh sáng.

"Tôi căng thẳng." - Vương Húc nói.

"Lên sân khấu rồi thì không căng thẳng nữa." - Tưởng Thừa đi tới cửa hội trường, ngó bên trong nhìn một chút, cũng không cần nhìn lần thứ hai, cậu đã thấy Cố Phi ngồi ở ghế khán giả hàng thứ ba, vị trí gần cửa nhất.

Cố Phi cũng nhìn thấy cậu, hướng về cậu khẽ cong khóe miệng.

Tưởng Thừa lùi tới bên ngoài hội trường, vừa quay người liền bị người của phòng báo chí trường chụp hình ngay mặt liên tục.

Tiếp theo chính là mấy nữ sinh bên cạnh vẫn chờ lên sân khấu cầm di động hướng vào cậu quay chụp liên tục, cậu không thể không lách tới phía sau Vương Húc.

Lúc tiết mục thứ nhất bắt đầu biểu diễn, Tưởng Thừa cùng Vương Húc tiến vào hội trường.

“Trời ơi, tôi đệt, nhiều người như vậy.” - Vương Húc nhỏ giọng nói một câu.

Tưởng Thừa nhìn lướt qua ghế khán giả bên kia, một đám lớn đông đen, lúc ở cửa nhìn Cố Phi, cậu cũng không có chú ý đến bên trong nhiều người như vậy, hiện tại lúc này vừa nhìn qua, cậu mới cảm giác được có chút áp lực.

Cậu khẩn trương lại nhìn sang hướng vị trí của Cố Phi, Cố Phi đang cầm điện thoại di động hướng về cậu bên này, đoán chừng là đang quay video, vốn dĩ Tưởng Thừa còn có chút thất vọng cái tên này không mang máy ảnh DSLR để quay chụp, nhưng cậu lập tức liền phát hiện, máy ảnh DSLR của Cố Phi đang trên tay của Dịch Tĩnh ngồi ở bên cạnh cậu ta.

Dịch Tĩnh đang hết sức chăm chú mà hướng về bọn họ chụp.

Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi dựng thẳng ngón tay cái với cậu.

Hậu trường không ít người, lão Từ cũng ở đó, đang cùng thầy phụ trách âm thanh nói chuyện, Tưởng Thừa cảm giác lần này lão Từ cũng là toàn tâm tập trung tinh thần, những gì trên sân khấu của hội diễn văn nghệ Tứ Trung hay là chữ lớn gì đó nhất định là lão Từ viết, lúc này lại ở hậu trường bận rộn đủ việc.

“Từ tổng!” - Vương Húc vừa thấy lão Từ liền như thấy người thân nhào tới - “Em căng thẳng.”

“Đừng căng thẳng đừng căng thẳng” - Lão Từ vỗ vỗ cậu ta - “Các trò luyện tập tiết mục thầy đều nghe rất nhiều lần rồi, một chút vấn đề cũng không có, vô cùng hoàn mỹ, theo lúc thường luyện tập tiết mục như vậy là được!”

Tưởng Thừa vốn là không căng thẳng như thế, Vương Húc lúc này liên tục qua lại cường điệu, làm cho cậu cũng có chút khẩn trương theo, vô thức mà sờ sờ túi muốn lấy điếu thuốc, may mà trong túi chẳng có cái gì cả.

“Thế nào?” - Lão Lỗ không biết từ đâu cũng hiện ra, trên cổ còn đeo thẻ nhân viên công tác - “Các em là lượt thứ ba nhỉ?”

“Dạ.” - Tưởng Thừa gật gật đầu, một cái trường biểu diễn tệ hại lại còn có thẻ công tác? Lão Lỗ còn quy củ mà đeo vào như vậy… Cậu tức thì có chút buồn cười, ngay tức khắc lại không căng thẳng nữa.

“Trường học chúng ta trước đây còn chưa từng có người đàn piano đâu” - Lão Lỗ nói - “Tưởng Thừa đây là người đầu tiên đấy.”

“Vậy cũng chưa từng có đàn ghi ta đâu.” - Vương Húc ở bên cạnh có chút không phục.

“Có, rất nhiều người đấy” - Lão Lỗ nói, suy nghĩ một chút thầy ấy lại vỗ vỗ vai của Vương Húc - “Có điều dương cầm cùng đàn ghi ta, là lần đầu tiên.”

Vương Húc hài lòng nở nụ cười.

“Vừa nãy thầy thấy Dịch Tĩnh cầm cái máy ảnh DSLR, cầm camera tốt như vậy làm sao chỉ ở ghế khán giả chụp chứ” - Lão Lỗ có chút bất mãn ý, “Một lát nữa, lúc các em lên, thầy bảo em ấy lên sân khấu chụp cho các em.”

“Được! Được!” - Vương Húc tức thì cười tươi như hoa.

Tiết mục thứ nhất, đại hợp xướng hát xong, hai người dẫn chương trình trang điểm lộng lẫy đi lên nói một mẩu truyện cười không buồn cười chút nào, sau đó giới thiệu tiết mục tiếp theo là đơn ca.

Phía dưới vang lên một tràng tiếng vỗ tay cùng tiếng thét chói tai, Tưởng Thừa lúc này mới phát hiện đi lên ca hát lại là đầu lợn rừng.

Vừa mở miệng, tiếng vỗ tay cùng tiếng thét chói tai ở phía dưới lại nổi dậy, Tưởng Thừa thở dài, chỉ trình độ này cũng có thể có hiệu quả như vậy, lát nữa cậu cùng Vương Húc đi lên… Chà chà.

“Tưởng Thừa lớp các thầy là chơi piano hả?” - Một giáo viên cùng lão Từ ở bên cạnh luyên thuyên.

“Phải đấy” - Lão Từ rất vui vẻ mà đáp lời - “Vương Húc gảy đàn ghita.”

“Không tồi nhỉ, Tưởng Thừa còn soạn nhạc?” – Giáo viên đó nhìn xem tờ chương trình biểu diễn.

“Đúng” - Trên mặt lão Từ cười ra hoa không nhỏ hơn so với Vương Húc, hạ thấp giọng nói với giáo viên kia - “Bài nhạc là Cố Phi lớp chúng tôi viết.”

“Ồ?” - Thầy giáo đó hơi kinh ngạc - “Tụi trẻ bây giờ, thật là không đơn giản.”

Tưởng Thừa nhíu mày liếc nhìn lão Từ bên kia, nhưng thầy ấy cùng giáo viên kia đã nói chuyện tới cái khác rồi, Tưởng Thừa cũng đành không nói cái gì nữa.

“Này Tưởng Thừa” - Người nữ dẫn chương trình đang đứng ở bên cạnh đối diện cái gương nhỏ dặm lại trang điểm gọi cậu một tiếng, cười nói - “”Lần này tôi còn tưởng là cậu và Cố Phi sẽ cùng nhau ra mắt tiết mục đấy.“”

“Cố Phi khi nào từng tham gia những chuyện này” - Vương Húc tiếp lời - “Ai gọi cũng bất động.”

“Ui chao, thật muốn nghe cậu ta hát bài nào đó.” - Người nữ dẫn chương trình cả mặt tiếc nuối, đoán chừng là lớp khác, fan của Cố Phi, trang điểm quá đậm, Tưởng Thừa cũng không nhận ra được là ai.

Trang điểm không đậm, cậu thực ra cũng không nhận ra được, cho dù người lớp 12/8, cậu bây giờ cũng còn chưa nhận biết hết toàn bộ.

Dưới đài lần thứ hai truyền đến tiếng vỗ tay, Đầu lợn rừng hát xong.

“Các cậu chuẩn bị” - Người nữ dẫn chương trình nhấc váy vừa đi ra cửa sân khấu vừa nhắc nhở hai cậu - “Cố lên nha Tưởng Thừa!”

“Tôi đâu?” - Vương Húc hỏi.

Người nữ dẫn chương trình không quay đầu để ý cậu ta, đi thẳng lên sân khấu.

“Khỉ thật?” - Vương Húc có chút khó chịu.

“Cố lên” - Tưởng Thừa vỗ vỗ cánh tay của Vương Húc, nhìn qua bên cạnh nhấc nhấc cằm - “Dịch Tĩnh đến rồi.”

Vương Húc vừa quay đầu, nhìn thấy Dịch Tĩnh mang camera từ cửa hậu trường đi vào, tức khắc nhảy tại chỗ một cái: “Tưởng Thừa, cậu lát nữa đừng kéo chân sau tôi đấy.”

“Được.” - Tưởng Thừa cười cười.

Trên sân khấu người nữ dẫn chương trình nói vài câu lảm nhảm sau đó bắt đầu thông báo tiết mục: “Tiết mục sau đây là một tiết mục rất đặc biệt nha, trường học của chúng ta trước giờ chưa từng có hình thức biểu diễn như vậy đấy, kết hợp giữa piano cùng đàn ghi-ta, mọi người muốn nghe thử là loại cảm giác gì hay không nhỉ?”

Tưởng Thừa thở dài, thậm chí nghĩ một lát theo nói với cô ấy - dương cầm cùng đàn ghi ta thuộc về phối hợp quá thông thường của đường phố.

Dưới đài tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô rõ rành rành nhiệt liệt hơn không ít so với lúc trước Đầu lợn rừng lên sân khấu, một điểm này vẫn là khiến Tưởng Thừa rất thoải mái.

“Như thế liền cho chúng ta cùng thưởng thức đi, tiết mục đến từ lớp 12/8 Tát dã , diễn tấu piano, soạn nhạc, Tưởng Thừa, diễn tấu đàn ghi-ta, Vương Húc…”

Tưởng Thừa nhắm mắt lại lấy lại bình tĩnh.

Trong tiếng vỗ tay cùng tiếng huýt gió vẫn luôn không ngừng, người nữ dẫn chương trình lại bổ sung một câu: "Sáng tác, Cố Phi."

Trong hội trường trước tiên là có chút yên lặng, tiếp đó liền bùng nổ ra một trận vỗ tay điên cuồng cùng tiếng rú hét cơ hồ có thể đem nóc nhà hất tung rớt xuống.

Tưởng Thừa mở choàng mắt, sững một giây sau đó cậu vơ lấy tờ chương trình biểu diễn thả ở trên bàn bên cạnh.

Soạn nhạc, diễn tấu piano: Tưởng Thừa

Đàn ghi ta: Vương Húc

Chẳng hề có hàng chữ thứ ba.

"Chuyện gì đã xảy ra!" - Tưởng Thừa quay đầu trừng lão Từ, đè thấp giọng hỏi.

Lão Từ cũng sửng sốt: "Thầy không biết a."

"Tưởng Thừa" - Vương Húc kéo cậu một cái - "Lên sân khấu."

Tưởng Thừa không biết hiện tại tâm trạng của mình là dạng gì, lúc cùng người nữ dẫn chương trình lướt qua vai nhìn thấy ý cười trên mặt cô ta, Tưởng Thừa lần đầu tiên có một loại kích động muốn đánh nữ sinh.

Cậu không biết nguyên nhân Cố Phi không chịu tham gia tiết mục là gì, nhưng mà mình đàn bài nhạc của cậu ta, Cố Phi chắc sẽ không có ý kiến gì cả, nhưng bây giờ đột nhiên thêm vào sáng tác Cố Phi…

Những tư tưởng không xác định cùng bất an ấy khiến tay cậu cũng có chút lạnh lẽo, cậu không biết Cố Phi đối với chuyện như thế này sẽ có phản ứng gì.

Lúc cậu đang đi theo phía sau Vương Húc lên sân khấu, phản ứng dưới đài có chút nhiệt liệt cậu đã không thể nào lĩnh hội được, chỉ rất nhanh hướng chỗ của Cố Phi ngồi quét mắt lướt qua.

Tiếp đó cả người cậu đều bỗng nhiên nặng trĩu.

Chỗ ngồi trống rỗng, Cố Phi đi rồi.

88. Chương 88

Hai chùm ánh đèn sân khấu di chuyển theo trên người của Tưởng Thừa và Vương Húc, sáng tới không nhìn thấy rõ những thứ ở bên cạnh, Tưởng Thừa thậm chí cảm giác được nhiệt độ của ánh đèn đốt đến người nóng lên.

Từ bên sân khấu đi ra chính giữa sân khấu khoảng chừng năm sáu bước chân, mà trán Tưởng Thừa đã toát ra mồ hôi hột.

Là mồ hôi lạnh.

Tiếng vỗ tay và hoan hô gào thét bên dưới khiến Vương Húc vô cùng phấn khích, Tưởng Thừa trong ánh đèn khiến người ta choáng váng này nhìn thấy được bước chân nhanh nhẹ của Vương Húc.

Quay lưng về phía khán giả, đi tới đàn dương cầm, cậu không có dũng khí để quay đầu lại, trong một giây này, cõi trời và nhân gian, hành trình tới tâm trái đất, băng lửa giao hợp, cậu đã không còn biết não mình đang nghĩ cái gì nữa.

Ngón tay phát lạnh, có hơi cứng, thật ra không chỉ là ngón tay, cả cánh tay cậu đều đã cứng lại, còn mềm nhũn ra, lúc ngồi xuống ghế dương cầm gần như nắp đàn cũng không mở nổi.

Khóe mắt lúc này bị cưỡng ép đóng lại, chỉ có một mảnh ánh sáng chói mắt bao quanh lấy cậu, như là cách ly tất cả cảnh tượng và âm thanh.

Nghe không thấy, nhìn không thấy.

Trong não chỉ còn lại vị trí ghế trống ban nãy nhìn thấy được.

Cố Phi không còn ngồi ở đó nữa.

Cậu không có hoa mắt, mặc dù lối đi có rất nhiều người đang đứng và di chuyển, nhưng đối với cậu mà nói, có lẽ cho dù chỉ là một khóe áo của Cố Phi, cậu cũng có thể nhìn thấy, có thể nhận ra ngay.

Cố Phi đã không còn trong lễ đường.

Cậu không biết giờ phút này tâm tình của bản thân rốt cuộc là như thế nào, hỗn loạn đến mức không cách nào để suy xét và phán đoán, cũng không thể nào tiến hành bất kỳ suy luận.

Khi nhìn vào màu trắng đen trên phím đàn, tất cả mọi thứ bên người đều đã bị vị trí ghế trống kia khuấy thành một mảnh hỗn loạn.

"Tưởng Thừa" – Cậu nghe thấy giọng của Vương Húc – "Tưởng Thừa! Tôi đệt! Tưởng Thừa, cậu làm sao vậy? Có sao không! Tưởng Thừa?"

Cậu nâng mắt lên nhìn, gương mặt có chút lo lắng và nôn nóng của Vương Húc đang ở phía trên piano: "Không khỏe?"

"Không có." – Tưởng Thừa hít vào một hơi, cảnh tượng xung quanh từ từ rõ lại, âm thanh bên tai phút chốc lại lớn lên.

Tiếng vỗ tay đã dừng lại, tiếng gào thét cũng trở nên thưa thớt, chỉ có vài tiếng huýt sáo đôi lúc vang lên.

"Không khỏe thì chúng ta đổi tiết mục sau" – Vương Húc có hơi lo lắng thấp giọng nói – "Sắc mặt cậu không tốt lắm, quá căng thẳng?"

"Không có gì" – Tưởng Thừa cười cười – "Chuẩn bị đi."

"Được." – Vương Húc điều chỉnh lại ghi ta, ngón tay nhè nhẹ quét lên dây đàn.

Theo những nốt nhạc này, không khí phía dưới sân khấu lại lần nữa nóng lên.

Cố Phi không ở phía dưới, không biết lý do, cũng không biết cậu ta đang ở đâu, không biết cậu ta có thể nghe thấy không, hay là nói không biết cậu ta có còn muốn nghe nữa hay không.

Tưởng Thừa hít vào một hơi, trước tiên đừng nghĩ nữa, là bản thân cậu chọn tham gia tiết mục, là cậu chọn ca khúc của Cố Phi, là cậu chọn nói cho lão Từ biết.

Về việc người dẫn chương trình kia có phải lúc lão Từ nhỏ giọng khoe khoang với giáo viên khác nghe được hay không, hay tại vì sao lại tự cho là đúng mà nói ra lúc giới thiệu tiết mục, đều đã không còn quan trọng.

Tất cả những chuyện này đều đã xảy ra, bây giờ khó chịu, hoảng loạn hay hoang mang đều đã không còn ý nghĩa.

Bản thân vẫn sẽ ngồi đây, đối diện với bản nhạc đã thuộc nằm lòng, cậu muốn cho Cố Phi nghe thấy, nhưng cũng muốn cho bản thân nghe thấy.

Cậu rất hiếm khi nghĩ "nếu như" hay "lỡ như", nhưng khi nếu như và lỡ như bày ra ở trước mắt, cậu vẫn như cũ không đi nghĩ nhiều mà đón nhận.

Tưởng Thừa chà chà tay, lại vẫy vẫy, dưới sân khấu truyền tới tiếng cười nho nhỏ.

Cậu xoay đầu quét mắt nhìn xuống dưới khán đài, khóe miệng cong lên một nụ cười, tay nâng lên, rơi xuống trên phím đàn, khi nốt nhạc đầu tiên từ đầu ngón tay truyền ra, phía dưới bỗng chốc yên tĩnh lại.

Cho tới khi tiếng ghi ta của Vương Húc vang lên, cậu cũng không quay đầu nhìn vào đàn, một mực nhìn xuống khán giả ở bên dưới, nghe thấy tiếng vỗ tay của bọn họ dường như hồi thần lại trạng thái bình thường khi khoảnh khắc tiếng hòa tấu của ghi ta vang lên.

Trong khoảng ngắt của ghi ta, cậu quay đầu lại, nhìn ngón tay mình, trong tai đã không còn âm thanh nào khác, chỉ còn lại giai điệu của ghi ta.

Vương Húc coi như đã phát huy được siêu trình độ, cậu nhìn thoáng qua Dịch Tĩnh đã đi lên sân khấu, cầm máy ảnh chụp về phía hai cậu, Vương Húc ôm ghi ta xoay người đi về phía Dịch Tĩnh mấy bước, biểu cảm trên mặt gần như phát quang không khác gì con rồng bạc trên áo cậu ta.

Qua đoạn nhạc đẹp của Vương Húc, tiếng dương cầm của Tưởng Thừa lại lần nữa vang lên.

Bên dưới lại lần nữa bạo phát tiếng pháo tay cùng gào thét.

Tưởng Thừa cười, lão mẹ nếu như biết âm nhạc thanh lịch như dương cầm lại bị nhấn chìm bởi ồn ào náo động này, không biết sẽ là tâm trạng gì.

Tóm lại tâm tình của cậu hiện tại coi như là nhẹ nhõm.

Trong lúc này, từ âm sắc cậu không hề thích truyền ra bản nhạc cậu rất thích do người cậu thích viết, chiếc dương cầm luôn mang đến cho cậu tràn ngập chán nản và mệt mỏi, lần đầu tiên cho cậu trải nghiệm vui sướng.

Chỉ là.

Vương bát đản cậu đi đâu vậy hả.

Cậu chưa từng nghe tôi đàn dương cầm.

Tôi rất lâu rồi không đàn, còn tưởng không bao giờ sẽ đàn lại đó.

Bài này là vì cậu mà đàn, cậu thế nhưng lại chạy đi mất.

Khi kết thúc hợp tấu với Vương Húc nhẹ nhàng quét dây đàn lần cuối cùng, Tưởng Thừa nhẹ đóng hộp đàn lại, đứng dậy, cúi chào với khán giả bên dưới.

“Tưởng Thừa, tôi yêu cậu —- ” – Bên dưới có một nữ sinh hét lên.

Tưởng Thừa xoay người, trong âm thanh huyên náo không phân ra được cấp độ, bước xuống sân khấu.

Bên dưới giáo viên và học sinh cũng đều đang vỗ tay.

“Hay! Quả thực rất hay! Đây là tiết mục hay nhất trong lịch sử của Tứ Trung!” – Lão Lỗ vừa vỗ tay vừa to họng nói.

Lão Từ không lên tiếng, lúc Tưởng Thừa nhìn qua, thầy ấy chỉ ra sức gật gật đầu, Tưởng Thừa thấy được ánh lệ trong mắt thầy ấy.

Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ thở dài: “Em đi… vệ sinh.”

“Thấy thế nào?” – Vương Húc hưng phấn hỏi Dịch Tĩnh cùng bọn họ đi xuống - “Vừa nãy cậu nghe cảm thấy thế nào?”

“Thật sự rất tuyệt.” – Dịch Tĩnh cười nói.

Tưởng Thừa đi ra cửa sau sân khấu, những học sinh ngồi cạnh bên đó nhất thời một trận kích động, vài cái điện thoại được giơ lên.

Cậu cuối đầu nhanh bước đi ra khỏi cửa lớn lễ đường.

Bên ngoài cửa còn có không ít học sinh đợi lên sân khấu, lúc cậu đi ra lại lần nữa tạo thành một vòng vây xem.

“Tưởng Thừa” – Có người gọi cậu – “Bản nhạc thật sự do Cố Phi viết sao? Quá ngầu rồi đi?”

Tưởng Thừa không lên tiếng, cũng không nhìn qua bên đó, thuận theo bức tường của lễ dường mà đi về phía trước, cấp tốc quẹo đi, rời khỏi những kinh ngạc thán phục và bình luận ở phía sau.

Tâm tình vốn dĩ đã coi như bình tĩnh, bị một lời nói kia chợt lại xáo trộn lên.

Một chút tức giận kìm nén trong những hoảng loạn và bất an, sự khó hiểu nho nhỏ và ẩn ẩn khó chịu tạm thời đã chìm xuống đáy, tất cả tại giờ phút này chậm rãi lan ra di chuyển từ trên xuống dưới.

Tưởng Thừa không muốn đi vệ sinh, nhưng vẫn là đi tới đó một chuyến.

Trên đường đi, tay cậu đều đặt trong túi quần, nắm lấy điện thoại, nhưng không có móc ra, sân vận động trường học không có học sinh, lúc đi tới nhà vệ sinh chỉ thấy một cô lao công xách xô nước từ bên sân vận động đi tới.

Đi vào nhà vệ sinh, khi lấy di động trong túi ra, cậu mới phát hiện lòng bàn tay mình đã toàn là mồ hôi.

Cậu đứng trước máng tiểu một lúc, nghiêm túc cảm nhận một chút ý tiểu.

Nhưng không có.

Ngoại trừ sự tức giận chậm chậm chuyển đổi từ những hoảng loạn và bất an.

Cậu xoay người ra khỏi nhà vệ sinh, lấy điện thoại ra nhìn một chút.

Giống như dự liệu của cậu, không có tin nhắn của Cố Phi, không có cuộc gọi nhỡ, không có bất kỳ tin nhắn gì mà cậu cho rằng do trước đó quá ầm ĩ nên mới không nghe được.

Ngay lúc này, tất cả những cảm xúc cậu dành cho Cố Phi đều biến thành tức giận.

Cậu ngồi xuống ghế đá ở bên cạnh, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Cố Phi.

Thứ chó đẹt một vạn lần!

Có cái gì thì nói cái đó, cãi nhau, đánh nhau đều được, chơi trò mất tích cái gì chứ?

Vừa mới nhấn vào số của Cố Phi, từ trong khóe mắt đã khôi phục, cậu thấy được có người đi tới phía mình, ngón tay đang muốn nhấn gọi của cậu khẽ run rẫy, dừng lại.

Là Cố Phi.

Cậu vốn muốn toàn tâm toàn ý mạnh mẽ đối mặt với Cố Phi, bản thân có cái gì không đúng, Cố Phi có cái gì khó chịu, mặt đối mặt nói ra hết, cùng lắm thì đánh một trận.

Nhưng bây giờ Cố Phi đột nhiên xuất hiện như vậy, cậu chợt thấy một trận căng thẳng.

Nói cái gì?

Nói thế nào?

Ai mở đầu trước?

Cố Phi rốt cuộc là làm sao vậy?

Khó chịu và tức giận đã bị xé nát ra bởi đủ loại nghi vấn đều đã trở lại, nghẹn ở trong họng thành một cái bánh cam, cậu xém chút muốn ho ra vài tiếng để thanh giọng.

"Thừa ca." – Cố Phi đứng tới bên cạnh cậu.

"Ừm." – Tưởng Thừa xoay xoay điện thoại, không động đậy, nhìn chằm chằm vào cây cỏ nhỏ mọc ra từ vết nứt trên sàn bê tông.

"Nói chuyện một chút?" – Cố Phi nói.

"Tùy ý" – Tưởng Thừa nói – "Cậu thích nói thì nói, không thích nói thì cứ như vậy đi."

"Đi thôi" – Cố Phi nói – "Ra ngoài dạo."

Tưởng Thừa đặt điện thoại lại vào túi, đứng dậy, không nhìn qua bên Cố Phi, trực tiếp đi tới cửa sau trường học.

Tiếng bước chân của Cố Phi theo sau cậu, nhưng vẫn là ở phía sau, không giống như thường ngày sẽ đuổi theo, đi song song với cậu.

Thời điểm này những cửa hàng ăn vặt cổng sau trường học vẫn chưa nghênh đón thời điểm nhộn nhịp nhất trong một ngày, lúc này chỉ có mấy sạp dựng lên, ông chủ lười biếng ngồi ở trên ghế.

Tưởng Thừa cũng không biết là nên đi đâu, chỉ tùy tiện thuận đường đi về phía trước, lúc giẫm lên cặn dầu màu đen trên mặt đất bị ánh nắng phơi thành mềm nhũn, đã không còn nghe thấy tiếng chân nữa.

Cậu quay đầu ra sau, Cố Phi rất nhanh bước tới trước, đến bên tay trái cậu.

Đi chầm chậm không có mục đích tới bên cầu, Tưởng Thừa do dự một chút, thuận theo con đường đất tồi tàn ở đầu cầu, đi bộ tiếp tới bên sông, đạp trên vũng đất nát, nhìn dòng sông mãi mãi cũng không có nước, đi thẳng về phía trước một đoạn, cậu dừng lại.

"Tôi làm gì cậu rồi?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

"Sao không nói tôi biết cậu sẽ đàn bài hát của tôi?" – Cố Phi hỏi.

"Là vì chuyện này?" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Vậy tôi xin lỗi cậu, tôi không nghĩ…"

"Không phải" – Cố Phi cắt lời cậu – "Tôi không phải vì chuyện này, cậu đàn, cậu sửa, cậu muốn thế nào cũng được, nhưng sau này…"

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

Trên mặt Cố Phi nhìn không ra cảm xúc, người này mãi mãi là như vậy, vô luận là nói cái gì, chỉ cần cậu ta không muốn, thì rất khó để nhìn ra được gì từ biểu cảm, ánh mắt của cậu ta.

"Sau này đừng nói tên tôi nữa." – Cố Phi nói.

"Còn có sau này cái quỷ gì sao?" – Tưởng Thừa dựa vào một cành cây nhỏ ở phía sau, vừa dựa vào liền thấy trên nhánh cây có thứ gì đó đâm vào, rất đau, cậu nhanh chóng đứng thẳng lại, đau đớn khiến cậu kiềm không nổi lửa giận – "Còn sau này cái gì? Lớp 12 rồi đó đại ca, chỉ có lần này thôi, cậu tưởng tôi rất buồn ngủ sao? Tôi rất tỉnh đó!"

Cố Phi không lên tiếng, khẽ thở dài.

Tưởng Thừa nhìn chòng chọc nửa ngày trời mới xoay đầu tìm ra được trọng điểm của câu nói này, mặc dù lúc nghe người dẫn chương trình nói ra tên của Cố Phi cậu đã có dự cảm, nhưng khi thật sự nghe từ miệng của Cố Phi nói ra vẫn là cảm thấy không thể hiểu nổi: "Nói tên cậu thì sao? Sao cậu không đồng ý tham gia tiết mục, ngay cả báo tên thôi cũng không được sao?"

"Không sao" – Cố Phi nói – "Cũng không có sau…"

"Thứ nhất" – Tưởng Thừa đi tới trước một bước, nhìn chăm chú vào mắt Cố Phi – "Không nói một tiếng đã dùng bài hát của cậu, rất xin lỗi, thứ hai, sáng tác Cố Phi bốn chữ này không phải là tôi kêu nói, trên giấy báo tiết mục chỉ ghi tên tôi và Vương Húc, thứ ba, lúc lão Từ đoán ra được bài hát là của cậu tôi không nói với thầy ấy không được nói với người khác là tôi không đúng."

Cố Phi nhìn cậu không nói gì.

"Xin lỗi, tôi không biết tại sao cậu lại như vậy, xin lỗi, tôi không biết tại sao cậu không tham gia những hoạt động này, tôi không biết tại sao cậu lại duy trì khoảng cách với tất cả mọi người, tôi không biết tại sao cậu vĩnh viễn cách ly với cuộc sống trường học bình thường!" – Giọng của Tưởng Thừa từng chút cao lên, tất cả những khó hiểu và bối rối từ đó tới nay của cậu phát sinh bởi trạng thái này của Cố Phi đang từng chút bạo phát – "Cho nên tôi xin lỗi! Tôi không nên nghĩ muốn cùng cậu lên sân khấu! Xin lỗi! Tôi không nên trong tình huống cậu không đồng ý vẫn cố tình muốn cho cậu một kinh hỉ! Xin lỗi! Như vậy được chưa? Xin lỗi a Cố Phi! Tôi mẹ nó quá ngu, tôi không biết cậu rốt cuộc muốn như thế nào!"

"Thừa ca" – Cố Phi nhíu mày, vươn tay bắt lấy tay cậu – "Cậu trước tiên đừng nổi nóng."

"Đừng đụng tôi!" – Tưởng Thừa la lên một tiếng, hất tay Cố Phi ra – "Tôi nói rồi, cậu mẹ nó nếu như có chuyện gì thì cứ nói! Nếu không muốn nói thì đừng để tôi biết! Chỉ có hai đường này! Không được thì bỏ đi!"

"Được" – Cố Phi nhìn cậu – "Cậu nghĩ tôi rất tuyệt, tôi rất ưu tú, tôi mạnh hơn tất cả những người bên cạnh phải không."

"Đừng có không biết xấu hổ!" – Tưởng Thừa nói – "Cho cậu mặt mũi, khen cậu vài câu, cậu còn mẹ nó tưởng thật! Cậu chỉ có mặt mũi đẹp chút, chân dài một chút, còn có cái gì khác đâu!"

Cố Phi thở dài, xoay người móc ra một điếu thuốc ngậm vào, ngồi xổm xuống đối diện mặt hồ.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cố Phi thật lâu, cuối cùng mới nói một câu: "Đúng đó, tôi cảm thấy cậu rất ưu tú, có tài, thông mình, không chỉ tôi thấy vậy, lão Từ cũng thấy vậy."

"Cho nên?" – Cố Phi ngậm điếu thuốc hỏi.

"Cái gì cho nên? Cho nên cái gì?" – Tưởng Thừa có chút phiền toái hỏi.

"Tôi ưu tú, có tài, thông minh" – Cố Phi nghiêng đầu qua – "Cho nên?"

"Cho nên con mẹ nó cái gì!" – Tưởng Thừa la lên – "Tôi chính là muốn cho người khác biết cậu không phải trông giống như vậy, không giống với những thứ rác rưởi xưởng thép! Tôi chính là muốn khiến bản thân cậu biết! Cậu không giống với tất cả những người tôi từng thấy sau khi tới đây! Cậu mạnh hơn bọn họ một vạn lần!"

"Thì sao!" – Cố Phi cũng la lên, đứng dậy xoay người lại, đi tới trước mặt cậu, cùng cậu mặt đối mặt trưng mắt nhìn – "Thì sao? Thừa ca, sau đó thì sao? Cậu biết tôi sống cuộc sống thế nào không? Cậu biết tôi từ lúc biết ghi nhớ sự việc tới bây giờ sống cuộc sống như thế nào không? Cậu biết không!"

Tưởng Thừa bị Cố Phi la tới ngây người, nếu cậu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Cố Phi mất khống chế cảm xúc tới như vậy, lần đầu tiên la lớn tiếng với cậu như vậy, còn là dán vào mặt mà la, cậu thậm chí thấy sốc đến mức một trận choáng váng.

"Cậu muốn cho tôi biết cái gì? Biết tôi tốt bao nhiêu, tôi ưu tú bao nhiêu, cho tất cả mọi người biết tôi thông minh bao nhiêu, có tài bao nhiêu? Sau đó thì sao?" – Giọng của Cố Phi nhỏ lại – "Thừa ca, không tương thích với nơi này là cảm giác như thế nào cậu biết mà, đúng không?"

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

"Tôi ngủ rồi, tôi cái gì cũng không biết" – Trong giọng Cố Phi có sự run rẩy thật nhẹ - "Tại sao nhất định

phải đánh thức tôi? Cậu có thể đi, cậu cũng nên đi, còn tôi?"

Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy hô hấp của mình có hơi cật lực, muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời.

Không tương thích với nơi này là cảm giác như thế nào?

Từ trên xe lửa đi xuống, bước chân đầu tiên đạp trên trạm xe cậu đã cảm nhận được.

Loại vô vọng, ánh mắt đầy tối tăm đó, cậu tới giờ vẫn còn nhớ rõ.

Đây cũng chính là lý do cậu cho tới bây giờ liều mạng cũng muốn rời khỏi đây.

"Còn tôi thì sao? Thừa ca" – Cố Phi nhẹ giọng nói – "Tôi chính là ở đây, trên người tôi có gông cùm, không biết khi nào mới có thể bỏ xuống, có lẽ mãi mãi cũng không bỏ xuống được, sau đó tôi chính là tỉnh lại như vậy, mở mắt nhìn, tôi sẽ không cam tâm, tôi sẽ thống khổ, cậu hiểu không?"

Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Tôi biết tôi rõ ràng có thể sống không giống những người đó, nhưng tôi bây giờ chỉ có thể sống như vậy" – Cố Phi lại ngồi xổm đối diện sông, châm điếu thuốc – "Những thứ này tôi không muốn nói với cậu, yêu nhau mà, tôi chỉ mong cậu vui vẻ, đơn giản chút, không cần phải nói những chuyện không thể thay đổi này ra để cùng nhau phiền não."

Tưởng Thừa không nói, mò mò trong túi, mò không ra thuốc lá, hôm nay phải lên sân khấu, cậu không có mang thuốc lá bên người.

Cố Phi chìa tay ra sau đưa hộp thuốc và hộp quẹt tới.

Cậu do dự một chút, đi tới lấy một điếu ra châm lên, ngậm điếu thuốc, nhìn khói thuốc bay qua ở trước mắt, những làn khói nổi lên, trong gió vặn vẹo, chợt trái chợt phải rất nhanh giống như là đang khiêu vũ, trong nháy mắt liền phai nhạt, từ nhàn nhạt màu lam, biến thành màu gió không thể thấy.

Những chuyện này của Cố Phi, cậu từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến.

Cậu chỉ cảm thấy Cố Phi như con đại bàng bị buộc đứng trên dây xích sắt, nhưng từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến bản thân Cố Phi cũng cảm thấy như vậy, cho nên cậu ta nhắm mắt, che đầu lại, vứt bỏ mọi ý tưởng vượt quá sự cân bằng.

Tưởng Thừa không biết bản thân là cảm giác gì, trong lòng nghẹn tới phát sợ, cậu bỗng nhiên có chút hối

hận.

Nhưng mà…

Cũng ngay bây giờ, sau khi Cố Phi nói ra những lời này xong, cậu đột nhiên phát hiện từ hôm lúc thảo luận chuyện yêu xa cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại nghĩ không ra là chỗ nào có vấn đề, đã có được đáp án.

Vậy là Cố Phi dường như không hề có nguyện vọng chiến đấu.

"Là Cố Miểu phải không" – Tưởng Thừa cũng ngồi xổm sau lưng Cố Phi – "Còn có mẹ cậu… không, chủ yếu là Cố Miểu thôi phải không?"

"Ừm." – Cố Phi đáp.

"Cậu từng thử chưa?" – Tưởng Thừa cắn môi mình, cậu không biết biểu đạt làm sao cho đúng – "Thử cho Cố Miểu thích ứng một chút thay đổi, từng chút từng chút một, nó không phải đã đi học rồi sao, cậu có thể thử… Có lẽ nó không thể thích ứng những thứ của nó có thay đổi, có lẽ…"

"Thừa ca" – Cố Phi dập điếu thuốc đứng dậy – "Đi."

"Hả?" – Tưởng Thừa đơ ra, nhưng vẫn là đứng dậy theo.

Cố Phi không nói nữa, cậu cũng giữ im lặng.

Cố Phi dẫn cậu về nhà, lúc mở cửa ra, Tưởng Thừa mới từ trong phiền muộn hồi thần lại, cười một cái với Cố Miểu đang ngồi trên sô pha phòng khách vẽ tranh: "Nhị Miểu."

Cố Miểu nhìn thấy cậu cơ hồ rất vui mừng, giơ bức tranh trong tay lên vẫy vẫy với cậu.

"Để anh xem" – Tưởng Thừa đi tới ngồi xuống bên cạnh Cố Miểu, nhìn tờ giấy trong tay em ấy – "Là con thỏ à?"

Trên giấy vẽ là con thỏ, rất nhiều, gần như là đầy khắp trang giấy, từng con thỏ một đều là màu xanh lá cây, giống như ảnh đại diện của Cố Phi.

Cố Miểu lại lấy ra một tờ giấy tiếp tục vẽ, vẫn là dùng màu xanh lá cây, vẽ những con thỏ y chang nhau, có thể nhìn ra được em ấy đã vẽ tới rất thành thục, mỗi con một dàn hàng với nhau, rất nhanh liền có thể vẽ đầy một trang giấy.

Tưởng Thừa nhìn dáng vẻ chú tâm của em ấy, không biết nên nói gì.

"Nhị Miểu" – Cố Phi đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Cố Miểu – "Anh hai cùng em thương lượng chuyện này."

Cố Miểu cầm bút, vừa tiếp tục vẽ vừa nhìn Cố Phi, ánh mắt rất nhanh lại trở về trên đầu bút.

"Nhị Miểu, nhìn anh hai" – Cố Phi nói – "Anh hai có chuyện muốn cùng em thương lượng."

Cố Miểu khựng lại một chút rồi dừng bút lại, xoay đầu nhìn Cố Phi.

"Tối hôm nay" – Cố Phi nói rất chậm – "Em ngủ giường của mẹ, có được không?"

Cố Miểu không có phản ứng.

"Tối hôm nay em không ngủ giường của mình, cũng không ngủ trên sô pha trong phòng anh hai" – Cố Phi nói – "Em ngủ, giường trong phòng của mẹ."

Cố Miểu như cũ không phản ứng, nhưng khi Tưởng Thừa cho rằng em ấy không hiểu lời Cố Phi nói, em ấy đột nhiên bắt đầu thét lên.

Tiếng thét trong khoảnh khắc phá tan sự yên lặng, như mũi dao đâm thẳng vào màng nhĩ Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa chỉ cảm thấy thở không lên hơi, áp lực vô hình cực lớn trong tiếng thét từng tầng ép lên ngực khiến cậu muốn đi qua bịt miệng Cố Miểu lại.

Cố Phi im lặng nhìn Cố Miểu, qua hồi lâu mới hít vào một hơi, nhẹ giọng nói với Cố Miểu.

Tưởng Thừa cảm thấy bản thân nghe không rõ Cố Phi đang nói cái gì, chỉ cảm thấy ngột ngạt, trong lòng ngộp, trong não ngộp, trong tai cũng là ngộp.

Khi Cố Miểu cuối cùng cũng dừng thét lại, Tưởng Thừa có loại kích động mãnh liệt muốn hét lớn lên vài tiếng.

"Tôi đã từng thử, Thừa ca" – Cố Phi nắm lấy tay cậu, giọng rất thấp – "Nhưng đã rất nhiều năm rồi, không có một chút thay đổi, nó sinh ra ở nơi này, ở nơi này lớn lên, phạm vi nó chấp nhận được, xa nhất, là tới trạm xe lửa, đó là phạm vi chơi trượt ván của nó, phạm vi ngủ của nó, là ở đây, giường của nó, sô pha trong phòng tôi, cậu có thể thu hẹp phạm vi của nó, nhưng không thể kêu nó rời khỏi."

Tưởng Thừa nhìn cậu, không nói nên lời.

"Chỗ học phục hồi chức năng kia, chi phí không thấp, tôi không cách nào để nó tham gia lâu dài, cho nên tôi không biết còn phải bao lâu nữa, nó mới có được một chút tiến bộ, một năm hai năm, ba năm năm năm, hay là mười năm hai mươi năm" – Tay Cố Phi bắt đầu có chút run rẫy nhỏ - "Hay là mãi mãi, tôi không dám suy nghĩ, tôi không có cách nào suy nghĩ, tôi chỉ có thể cuối đầu đi như vậy, tôi không biết hy vọng còn có bao xa."

Tưởng Thừa ôm chầm lấy Cố Phi, nhắm mắt lại: "Xin lỗi, Cố Phi, xin lỗi."

Cố Phi ôm lấy eo cậu, vùi mặt vào lồng ngực cậu.

Trong không gian yên tĩnh, trong tiếng bút vẽ xào xạc của Cố Miểu, Tưởng Thừa nghe thấy tiếng khóc thâm thấp kiềm nén của Cố Phi.

89. Chương 89

Đây là lần đầu tiên, Tưởng Thừa nhìn thấy Cố Phi khóc.

Nghe thấy tiếng khóc của cậu ấy, cảm giác được thân thể cậu ấy khẽ run rẩy, lồng ngực ấm nóng, là nước mắt của Cố Phi.

Tưởng Thừa vẫn luôn cảm thấy mình là một người coi như là kiên cường, sau khi tới nơi này, mỗi một lần rơi lệ đều sẽ khiến mình xúc động, còn khóc nữa chứ, nương pháo, cậu làm sao lại khóc.

Cậu vẫn luôn cảm thấy Cố Phi so với mình kiên cường hơn, hoặc là nói, một vài phương diện nào đó, Cố Phi so với cậu nhìn thấy lãnh đạm hơn, so với cậu "hờ hững" hơn, trong tiềm thức của cậu chưa từng đem Cố Phi với nước mắt gắn liền cùng một chỗ.

Nhưng bây giờ, người này cậu cảm thấy kiên cường đến có phần lạnh lùng, tiểu bá vương xưởng thép, trùm trong trường học không người nào dám chọc vào, biết chụp ảnh đẹp, biết để kẹo ở trong túi, biết làm nũng bán manh, biết nói "Thừa ca, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn sai rồi", cứ thế vùi vào trên ngực cậu.

Khóc nấc.

Tiếng khóc từ khẽ kìm nén một lúc đầu, từ từ biến thành gầm khàn kiểu phát tiết hàm chứa ủy khuất.

Tưởng Thừa chưa từng thấy Cố Phi như vậy, cũng chưa từng tưởng tượng qua Cố Phi như thế, bây giờ cậu chỉ cảm thấy được trong đầu mình hỗn loạn một đống, không biết nên an ủi thế nào, cũng chẳng muốn đi an ủi.

Cố Phi như vậy, chắc chẳng cần an ủi, vô luận an ủi thành thạo bao nhiêu, đối với Cố Phi mà nói đều không có nghĩa lý gì.

Cậu chỉ cần ở chỗ này nghe là được rồi.

Cố Miểu vẫn luôn ở bên cạnh vẽ con thỏ không biết dừng lại lúc nào, nắm bút lẳng lặng mà nhìn Cố Phi, nhíu mày, nhưng trên mặt rất bình tĩnh.

Vẻ mặt này khiến Tưởng Thừa nhớ tới lần đó cậu cùng Cố Phi đánh nhau, nhớ tới lần đó Cố Phi đem người quăng đến trên cây, vẻ mặt Cố Miểu đều là bình tĩnh, dường như chẳng biết xảy ra cái gì.

Tưởng Thừa không biết cô bé đang suy nghĩ gì, hoặc là cô bé có đang suy nghĩ gì hay không, cũng không biết thống khổ của Cố Phi, cô bé có thể cảm nhận được hay không.

Tưởng Thừa cúi đầu hôn hôn ở trên đỉnh đầu Cố Phi, môi dán vào trên tóc mới mọc dài ra của Cố Phi.

Cục diện ngày hôm nay thế này thì cậu hoàn toàn không có dự tính được, có chút hối hận.

Nhưng lại có chút vui mừng.

Nếu như cậu cứ mãi không nghe được những lời này của Cố Phi ngày hôm nay, sẽ vĩnh viễn cũng không biết ý nghĩ chân thật của Cố Phi hay không, cam chịu và tuyệt vọng của cậu ta, vĩnh viễn đều sẽ là một bí mật.

Ngộ nhỡ… ngộ nhỡ có một ngày bọn họ thật sự xa nhau rồi, cậu có phải cũng sẽ cứ mãi mãi không biết hay không, người ấy đã từng chiếm cứ vị trí quan trọng trong thanh xuân mơ màng của cậu, bí mật như thế chôn sâu trong lòng.

Cậu cúi đầu lại dùng chóp mũi cọ cọ vào trên đầu Cố Phi.

“Không bị chích sao?” - Cố Phi vùi vào ngực cậu giọng nghèn nghẹn hỏi một câu.

“Hả?” - Tưởng Thừa ngẩn người, giọng Cố Phi mang theo âm mũi nghe tới rất khiến người thương tiếc.

“Tóc, tôi tự mình sờ cũng cảm thấy bị chích.” - Cố Phi nói.

“Hơi hơi” - Tưởng Thừa lại cọ cọ tóc đỉnh đầu của cậu ta - “Cậu có phải là không định để nó dài ra hay không hả, cũng cạo mấy lần rồi…”

“Tôi cảm thấy tôi thế này rất đẹp trai.” - Cố Phi chà vào trên áo của cậu.

“… Cậu lấy áo của tôi lau mặt hả?” - Tưởng Thừa cúi đầu nhìn xem.

“Ừm” - Cố Phi dừng một chút, chậm rãi di chuyển xuống dưới - “Không cho dùng áo thì dùng quần nhé.”

“Đệt” - Tưởng Thừa sợ hết hồn, liếc nhanh qua chỗ Cố Miểu bên cạnh, Cố Miểu vẫn còn cầm bút nhìn hai cậu ngẩn ra, cậu vội vàng túm áo của Cố Phi kéo lên - “Em gái cậu nhìn đấy!”

Cố Phi dừng lại, mặt còn vùi vào trên bụng cậu, duỗi tay ra hướng lên giấy Cố Miểu đang vẽ tranh, dùng ngón tay búng một cái, Cố Miểu cúi đầu xuống, cầm lấy bút tiếp tục tiến hành vẽ con thỏ.

“Tôi đi…” - Cố Phi chống vào ghế sô-pha đứng lên, khom lưng nhìn Tưởng Thừa - “Rửa mặt.”

“Được.” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

Trên mặt Cố Phi còn vệt nước mắt, lông mi cũng đều ẩm ướt, bị nước mắt dính lại thành từng nhúm từng nhúm nhỏ, cái bộ dạng này, khiến trong lòng Tưởng Thừa đột nhiên mềm nhũn cả ra, đau lòng đến không chịu được.

“Lông mi cậu thật dài.” - Cậu nói.

“Lông mi của cậu cũng rất dài” - Cố Phi cười nhẹ, lại gần hôn một cái ở trên trán cậu - “Là đang đợi câu này sao?”

“Biến đi.” - Tưởng Thừa nói.

Cố Phi đi rửa mặt, Tưởng Thừa nghiêng đầu qua nhìn xem Cố Miểu sắp đem thỏ vẽ đầy tờ thứ hai, liền đưa cho con bé một tờ giấy.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, Tưởng Thừa hơi ngẩng đầu, dựa vào trong ghế sô-pha, trong lòng có chút nặng nề, nhưng lại cực kỳ thông suốt, cứ giống như là loại cảm giác trải qua một trận cảm nặng, mũi nghẹt một tuần lễ cuối cùng thở thông được.

Cố Phi chẳng hề né tránh ánh mắt của cậu, bộ dạng khóc đến mặt đầy vệt nước mắt cứ như thế bày ra ở trước mặt mình, cậu thích Cố Phi như thế.

Tôi có lẽ có một mặt không nguyện ý để cậu thấy được, nhưng nếu như tôi nguyện ý để cậu thấy, tôi liền sẽ không còn che giấu nữa.

Tưởng Thừa đứng lên, đi vào nhà vệ sinh, Cố Phi đang cầm khăn mặt bọc cục nước đá đè vào trên mắt, cậu kề sát phía sau Cố Phi, ôm lấy cậu ta: "Mắt sưng rồi?"

"Có hơi, không nghiêm trọng" - Cố Phi nói - "Đoán chừng 15 phút gần hết."

"Tôi vừa rồi còn sợ rằng cậu dọa đến Cố Miểu." - Tưởng Thừa nói.

"Sẽ không" - Cố Phi cười cười - "Nó không cảm thụ được nỗi buồn của người khác."

"Như vậy à" - Tưởng Thừa khe khẽ thở dài - "Tôi… cảm thụ được."

"Vậy dọa đến cậu hay chưa?" - Cố Phi hỏi.

"Không có" - Tưởng Thừa nói - "Chỉ là vô cùng đau lòng."

"Kỳ thực cũng không hề gì" - Cố Phi nói - "Có một số việc cũng là đóng cửa lại tự mình bình phẩm, mở cửa đi ra ngoài, ai cũng không biết sau lưng ai có bao nhiêu không vừa ý, nhìn qua đều một dạng."

Tưởng Thừa không lên tiếng, cúi đầu ở trên vai Cố Phi cắn một miếng.

"Cậu ghi lại bản nhạc lúc nào?" - Cố Phi vừa đắp mắt vừa hỏi một câu.

"Bản nhạc gì?" - Tưởng Thừa chưa kịp phản ứng lại.

"Bài nhạc ngày hôm nay đàn." - Cố Phi nói.

"Thì lần trước nghe đấy, vẫn nhớ được không khác mấy" - Tưởng Thừa nói, nhớ tới việc này, cậu lại một hồi cảm thụ tồi tệ, bởi vì Cố Phi không nghe thấy, cậu cảm thấy có chút tiếc nuối, cũng bởi vì nếu không phải chuyện này xảy ra sự cố, cậu cùng Cố Phi cũng đã không có một trận này ngày hôm nay - "Tôi thay đổi một chút, có một số chỗ nhớ không rõ."

"Nghe rất hay, nghe hay hơn so với trước đó." - Cố Phi nói.

"Hả?" - Tưởng Thừa ngẩng phắt đầu lên, từ trong gương nhìn cậu ta - "Cậu nghe thấy? Cậu không phải đi rồi sao? Lúc tôi lên sân khấu đã không thấy cậu rồi nha!"

"Tôi nghe xong rồi mới đi" - Cố Phi thay đổi đè vào một con mắt khác - "Hội trường lại cách âm không tốt, tôi đã ở dưới cửa sổ sau tường cạnh bên nghe hết."

“Khỉ thật” - Tưởng Thừa nói xong nhếch miệng cả buổi cũng không biết nên nói cái gì nữa, thế là lại lặp lại một lần - “Khỉ thật.”

“Có điều là nghe không được quá rõ ràng” - Cố Phi xoay người qua dựa vào bồn rửa tay - “Âm thanh trường học không được tốt.”

“À.” - Tưởng Thừa vẫn không biết nên nói cái gì.

“Giúp tôi ấn một tí đi Thừa ca.” - Cố Phi đem khăn mặt bọc cục đá lạnh đưa cho cậu.

“Ừm.” - Tưởng Thừa nhận lấy, đem khăn mặt ấn tới trên mắt cậu ta.

“Tôi viết ca khúc kia không được hay, khi đó còn nhỏ” - Cố Phi nói - “Viết vớ vẩn.”

“Ngài đây xem như là đang thổi phồng quá sao?” - Tưởng Thừa nói - “Thổi đến rất tài tình nha.”

Cố Phi cười lên: “Tôi nói thật.”

“Ở trong mắt tôi, trong những người không có tế bào âm nhạc, ngài đây đúng là rất lợi hại, chính là tám cân rưỡi* nha.” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

* - tám cân rưỡi: tên gọi chung của những người đứng đầu

“Văn minh chút.” - Cố Phi nói.

“Cái đinh ba trâu lớn tám cân rưỡi nha.” - Tưởng Thừa nói.

(- : Khúc này Tưởng thừa thay đổi một chữ cuối cùng trong câu nói ám chỉ Cố Phi từ người lợi hại nhất thành một cái đinh ba nặng 8 cân rưỡi.)

Cố Phi cong cong khóe miệng, sáp lại hôn một cái ở trên chóp mũi cậu: “Ngày hôm nay cậu có phải là giận thật rồi không?”

“Cũng không phải tức giận thôi” - Tưởng Thừa đem khăn mặt lấy xuống vắt vắt nước - “Cậu biết tính khí này của tôi đấy, có lúc chính là không áp chế được, tôi khi đó chỉ là cảm thấy, cậu nếu như tức giận, mất hứng, khó chịu, ít nhất nói với tôi một tiếng, cậu cứ qua mắng tôi vài câu - Tưởng Thừa mịa nó cậu là cái đồ ngu ngốc - chẳng hạn, hoặc là đánh nhau với tôi một trận, tôi cũng có thể biết là chuyện gì đúng không…”

Cố Phi không lên tiếng, tới phía trước hôn lên cậu.

Tưởng Thừa chựng lại một chút, đầu lưỡi Cố Phi theo âm thanh của lưỡi cậu ta quét qua, cậu mới hồi thần lại, mãnh liệt ôm chặt Cố Phi, cùng cậu ta quấn quýt một chỗ.

Giống như có thù oán, kẻ thù đụng mặt, mắt long lên hết sức, đầu lưỡi phân cao thấp, răng lưỡi ẩn hiện, trong chốc lát cũng không phân thắng bại.

Tưởng Thừa cứ cảm thấy bản thân giống như vô cùng vô cùng đói khát, chỉ muốn phải đem Cố Phi nhào thành viên, mạnh mẽ ôm vào trong lồng ngực, hoặc là ở trên người cậu ta cắn từng miếng từng miếng, mỗi một miếng đều phải thấy được kiểu dấu răng ấy.

Đoán chừng Cố Phi cũng có cái ý nghĩ này, đem cậu đẩy lên bên tường sau đó từ dái tai gặm đến trên vai, Tưởng Thừa cuối cùng quả thực nhịn không được, giật lại Cố Phi trước khi qua đối diện với cánh tay cậu, cắn một miếng.

"Cậu chính là chó!" - Cố Phi niết quai hàm cậu - "Há miệng!"

Tưởng Thừa há miệng ra, dựa vào trên tường một chút, ngửa đầu thật dài mà thở nhẹ một hơi, nhắm hai mắt lại.

Lúc hai người trở lại phòng khách, Cố Miểu đã lại vẽ xong một tờ con thỏ, đang cầm tập sách tranh nghiêm túc nhìn vào.

Tưởng Thừa quả thực không nghĩ thông hành vi trẻ con như thế của Cố Miểu, những bức vẽ trên sách tranh ảnh nhiều như vậy, thỏ, chó, gà, chim, mèo nhỏ, heo nhỏ, cô bé rõ ràng nhìn thấy rất vui thích, lại chỉ vẽ con thỏ.

"Thay cái áo đi." - Cố Phi cầm cái T shirt của mình đưa cho Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa vào phòng ngủ, đem áo thay ra: "Cậu phải đi chụp ảnh sao? Camera của cậu có phải là để Dịch Tĩnh cầm rồi hay không?"

"Ừm, cậu ấy sẽ cầm tới cửa hàng" - Cố Phi nói - "Ngày hôm nay không chụp, lúc này ánh sáng không đẹp rồi."

"Lúc thường thấy cậu cũng không để ý đến cậu ấy, tại sao cảm thấy còn thân thiết tới vậy?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Dù sao cũng là lớp trưởng" - Cố Phi liếc mắt nhìn cậu ta - "Trước đây lão Từ thu xếp cô ấy dạy bù cho tôi."

Nói đến Lão Từ, Tưởng Thừa không nhịn được chậc một tiếng: "Tôi thật nên dán mắt vào Lão Từ, thêm một câu để thầy ấy đừng nói ra nữa."

"Kỳ thực cũng trách không được lão Từ" - Cố Phi nói - "Thầy ấy chính là kiểu người đó, lại nói, việc này đặt trên người ai, đoán chừng đều không nghĩ ra."

"Vậy… làm thế nào" - Tưởng Thừa nhìn cậu ta - "Hiện tại đều biết rồi."

"Biết rồi thì biết thôi" - Cố Phi nói - "Bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, không chừng chuyển tới chỗ nào liền két một cái đụng tới bộ phận then chốt gì đó, chẳng hạn như cậu."

"Tôi cái gì?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Cậu không phải là bánh răng chuyển vào sao" - Cố Phi cười cười - "Đi thôi, tôi đưa cậu tới một chỗ."

"Tới chỗ nào?" - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Cố Phi đã quay lại trong trạng thái ngày thường, bất kể là nói chuyện hay là biểu tình, đều đã nhìn không ra trước đó đã phát sinh cái gì, nhìn không ra cậu ta chỉ mới nãy, đã ở trên ghế sô-pha, từng khóc thương tâm như vậy.

Tưởng Thừa không biết là cậu ta đã thật không có chuyện gì, hay là những việc trải qua lâu nay trước giờ đã có thể khiến cậu ta nhanh chóng khôi phục, duy trì một dáng vẻ bình thản.

"Xưởng thép." - Cố Phi mở tủ quần áo ra.

"Đi xưởng thép làm gì?" - Tưởng Thừa có chút bất ngờ, hai người bọn họ đã một thời gian dài không đi xưởng thép, từ lúc cậu mướn phòng, nơi đó chính là tối tư mật không gian - "Nếu… muốn, tới chỗ của tôi không phải được rồi sao?"

"Thừa ca" - Cố Phi vịn vào cửa tủ quần áo nở nụ cười - "Đoan chính chút được không, một học bá, cả đầu toàn chứa cái gì vậy?"

Tưởng Thừa không nói nên lời, nhìn cậu ta cả buổi cuối cùng phất phất tay, quay người trở về phòng khách, ngồi vào trên ghế sô-pha cùng với Cố Miểu xem sách tranh.

Cố Phi tiếp đó cũng xuất hiện, Tưởng Thừa liếc mắt nhìn phía sau cậu ta liền ngẩn cả người.

Cố Phi lại quải theo một cái túi đàn ghi-ta.

“Đó là… cái gì?” - Tưởng Thừa theo bản năng hỏi một câu, cậu quả thực không có nghĩ đến Cố Phi sẽ bỗng nhiên cầm đàn ghi ta đi ra.

“Đàn cello.” - Cố Phi nói.

“Đánh rắm!” - Tưởng Thừa nói.

“Vậy cậu còn hỏi, còn tưởng là cậu chưa từng thấy đàn ghi ta đấy” - Cố Phi đi tới một bên ghế sô pha, giơ tay đến trước mặt Cố Miểu búng tay cái tách, Cố Miểu ngẩng đầu nhìn, cậu ta nhẹ giọng nói - “Anh hai đi ra ngoài có việc, em muốn ra ngoài chơi ván trượt, phải gửi tin nhắn cho anh hai trước.”

Cố Miểu gật gật đầu.

“Thừa ca” - Cố Phi đứng lên - “Đi.”

Tưởng Thừa vẫn đi theo ở phía sau Cố Phi, sau khi xuống lầu cậu mới chợt phản ứng lại, Cố Phi muốn gảy đàn ghita?

Đi xưởng thép gảy đàn ghita?

Khoảng cách không tính là quá xa, Cố Phi không cưỡi xe, cứ như vậy xách theo đàn ghi ta đi theo hướng của xưởng thép, Tưởng Thừa đi theo bên cạnh cậu ta, dọc đường ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi Cố Phi.

Cậu từng thấy Cố Phi đội mũ bảo hiểm lái mô-tô, từng thấy Cố Phi cưỡi xe kéo theo Cố Miểu ở trên đường chơi ván trượt, từng thấy Cố Phi chơi bóng rổ, từng thấy Cố Phi mang theo camera, còn từng thấy Cố Phi mặc toàn thân đồ đen lao vào trong ánh lửa nhảy qua giữa những tòa lầu…

Cũng đã thấy Cố Phi khóc nấc.

Nhưng bây giờ Cố Phi lại một lần nữa cho cậu bất ngờ, tuy rằng cậu biết Cố Phi từng chơi ban nhạc, biết Cố Phi có thể chơi đàn ghi-ta, mà Cố Phi cõng ghi-ta đi trong ánh nắng mặt trời vẫn khiến cậu xúc động.

Xúc động cái gì?

Không biết.

Chỉ là xúc động.

Mỗi một bước đi, cậu liền muốn nghiêng đầu qua hướng Cố Phi cạnh đó liếc mắt nhìn.

Xưởng thép rất lớn, số lần Tưởng Thừa đi qua không nhiều, cho nên vẫn luôn chưa đi quanh hết toàn bộ xưởng thép, Cô Phi thì dọc đường giống như dẫn dắt cậu, mở ra bản đồ mới đi tới một con đường cậu trước giờ chưa từng đi qua.

"Không tới phòng nhỏ sao?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Không" - Cố Phi nói - "Ai biết ở chỗ đó có cẩu nam nữ cẩu nam nam nào hay không đâu."

Tưởng Thừa không lên tiếng, cẩu nam nam chắc là chỉ Lý Viêm, thế nhưng vừa nghĩ tới bản thân hai cậu cũng từng ở chỗ ấy làm việc bừa bãi, liền cảm thấy Cố Phi da mặt cũng đủ dày, lại có thể không biết xấu hổ nói người khác là cẩu nam nam.

"Bên này tôi chưa từng đi qua." - Tưởng Thừa thay đổi đề tài.

"Tôi cũng không thường tới bên này" - Cố Phi nói - "Nhà cửa bên này tháo dỡ gần hết rồi, vẫn chưa tháo dỡ đều là lầu cao, lại đây cũng không thú vị gì."

"Vậy chúng ta bây giờ đi tới chỗ nào?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Lầu cao." - Cố Phi trả lời.

"… À." - Tưởng Thừa gật gật đầu.

Bên này quả thực tháo dỡ gần hết, rất nhiều lầu cũ đều tháo dỡ được chỉ còn khung sườn, một đống gạch vỡ đá vụn lổn ngổn, còn có đống thép vụn đã mọc đầy cỏ.

Lúc trước chắc phải rất phồn thịnh nhỉ, khu công xưởng lớn như vậy, người ở cả vùng này, đều là công nhân của xưởng thép trước đây, rất nhiều chỗ phụ cận thậm chí còn hiện ra dấu ấn phồn thịnh của xưởng thép ngày trước.

X vườn trẻ thép, X tiểu học thép, X căn tin thép, X trung tâm trò chơi thép, X thép XX…

"Phía trước rồi." - Cố Phi chỉ chỉ phía trước.

Băng qua bãi này là khu công xưởng cũ đã bị dỡ bỏ, trên chỗ trống phía trước có một cái… nhà cao, chỉ có một tầng, nhưng mà rất cao, giống như hội trường, so với hội trường ấy của Tứ Trung còn lớn hơn một chút.

Quả thực rất cao, dỡ bỏ một nửa.

Nhưng mà đến gần sau đó Tưởng Thừa phát hiện một nửa này không phải dỡ đi, là sụp.

Giẫm vào một đám gạch vụn, Cố Phi dẫn theo cậu từ trong cái “”cửa“” của tòa nhà đi vào.

Bên trong ánh sáng tương đối tốt, bởi vì nóc nhà cũng đã sụp một nửa, quả nhiên là một hội trường, từng hàng ghế dựa vẫn còn nguyên, chẳng qua là bị nóc nhà sụp xuống chôn mất không ít.

Sân khấu này một nửa mái nhà không sụp, nhưng mà cửa sổ hai bên đã không còn nữa, ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ rơi vãi vào đây, khiến cho toàn bộ sân khấu đều trải ra trong ánh sáng rực rỡ.

“Cậu ngồi ở đó” - Cố Phi chỉ chỉ hàng ghế dựa đầu tiên - “Ngồi chính giữa.”

“À.” - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn, đi qua tới ghế chính giữa hàng đầu tiên phía trước.

Trên ghế bám dày bụi đất, cậu lấy ngón tay quẹt một cái, sau khi lớp bụi nổi trên mặt ở phần trên quẹt ra, phía dưới vẫn còn bụi, cùng mặt ghế đã ngâm dưới nước mưa kết hợp hoàn hảo lại với nhau.

Cậu vốn là muốn tìm đồ chùi một chút, chần chừ hai giây vẫn là trực tiếp ngồi xuống, dựa vào phía sau một chút.

Cố Phi đứng ở chính giữa sân khấu.

“Cậu tự mình giới thiệu chương trình à?” - Tưởng Thừa hỏi, cậu đã có thể khẳng định Cố Phi là muốn gảy ghi-ta, đàn cho cậu nghe.

“Một lát nữa” - Cố Phi cười cười, ngồi xổm xuống đem đàn ghi ta đặt ở trên mặt đất - “Tôi còn có công tác chuẩn bị, ngày hôm nay quá vội vàng rồi…”

Quả nhiên là rất vội vàng, nhất định là lâm thời quyết định, bởi vì công tác chuẩn bị của cậu ta, lại là từ bắt đầu lắp dây đàn.

Tưởng Thừa không nói gì, lẳng lặng mà nhìn Cố Phi.

Sau khi vặn chặt dây đàn xong, Cố Phi lấy di động ra, dùng phần mềm hợp âm từ từ điều chỉnh dây đàn.

Nhìn theo trên màn hình, Cố Phi từ ngón tay quét qua dây đàn lần thứ nhất, từ lần thứ nhất Cố Phi dùng ngón tay quét qua dây đàn, thì đã đem rồng bạc trước ngực Vương Húc giết trong nháy mắt rồi, nhanh đến mảnh vụn cũng không còn.

Ngón tay Cố Phi dài, bất kể là tay phải gảy dây đàn hay là tay trái ấn giữ dây đàn, nhìn qua đều là hưởng thụ mãn nhãn, căn bản không cần nghe thanh âm, liền có thể khiến Tưởng Thừa thoải mái đến giống như nằm ở trên túi đậu lớn.

"Được rồi." - Cố Phi điều chỉnh xong âm thanh đứng lên, từ trên sân khấu nhặt lên một cái gậy không biết là chổi hay là cây lau nhà, chọc cây vào trong vết nứt ở giữa sàn nhà.

Tưởng Thừa ngồi ngay ngắn người lại, bắt đầu vỗ tay.

Cố Phi đi tới phía trước "micro", hắng giọng một cái, Tưởng Thừa cấp tốc lấy điện thoại di động ra, chọn mở video bắt đầu quay cậu ta.

"Tôi rất lâu không đụng đàn ghi-ta rồi, cũng rất lâu không hát" - Cố Phi nói - "Ngày hôm nay đứng ở chỗ này, cũng là một điều bất ngờ."

Tưởng Thừa cười cười.

"Người sống, chung quy sẽ có rất nhiều bất ngờ" - Cố Phi đem độ dài dây an toàn của đàn ghi-ta điều chỉnh một chút - "Có một số bất ngờ là trong dự liệu, có một số bất ngờ là ngoài dự đoán."

Tưởng Thừa nhất thời nghe không hiểu ý tứ câu nói này của cậu ta, mà đoạn video này, cậu ít nhất phải xem 800 lần.

"Tưởng Thừa" - Cố Phi nhìn cậu - "Cậu chính là bất ngờ ngoài dự liệu của tôi."

"Cậu cũng vậy." - Tưởng Thừa nhìn Cố Phi bên trong màn hình, lại nhướng mắt nhìn lên sân khấu.

"Bài hát đầu tiên này là cho cậu, lâm thời phát huy, đi trên đường nghĩ qua, trước tiên nghe đi, sau đó sửa lại " - Cố Phi cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên dây đàn - "Tát Dã."

Tay của Tưởng Thừa khẽ run một cái, không thể không hít sâu một hơi, dùng một cánh tay khác hỗ trợ, mới khiến cho hình ảnh của video không run quá dữ dội.

Tay Cố Phi ở trên hộp đựng đàn vỗ mấy cái, tiếp kheo khúc nhạc dạo vang lên.

Hô hấp Tưởng Thừa hơi dừng một chút, bỗng nhiên cảm thấy tiếng gió nho nhỏ bên tai đều mang theo nốt nhạc.

Bài hát lúc trước làm cho cậu ấn tượng quá sâu sắc, khiến cậu cảm thấy phong cách của Cố Phi, có thể sẽ là như vậy, man mác, hỗn loạn, cùng trống rỗng.

Nhưng một đoạn nhạc dạo này lại là cảm giác hoàn toàn không giống.

"Tôi muốn, một ánh mắt, liền tới già…" - Cố Phi cất giọng, âm thanh hơi có chút khàn khàn, nhẹ nhàng chầm chậm ôn nhu.

Chỉ một câu này, Tưởng Thừa bỗng nhiên cảm thấy chìm vào trong khí tức của Cố Phi.

"Tôi muốn, ngẩng đầu trong nắng ấm cỏ mùa xuân, cậu cho tôi cái ôm đơn giản, tôi muốn đạp vỡ mê mang đi qua thời gian, mở mắt ra cậu sẽ nghe thấy, tôi muốn, vai trái có cậu, vai phải mỉm cười" - Cố Phi ngước mắt nhìn cậu - "Tôi muốn, ở trong mắt cậu, ngang ngược chạy đi, tôi muốn, một ánh mắt, liền tới già…"

Trong ánh nắng mặt trời, thiếu niên mặc T-shirt trắng đứng ở trên sân khấu, mỉm cười bên môi, ngón tay gẩy qua dây đàn…

Tưởng Thừa say mê nhìn Cố Phi, cảm thấy mình chợt có chút hoảng hốt, dường như có phần phân không rõ âm thanh này là ở bên tai, hay là ở trong lòng.

90. Chương 90

"Thừa ca, vỗ tay đi." – Cố Phi trong máy quay đứng trước "micro" gỗ nói một câu.

Tưởng Thừa lúc này mới hoàn hồn lại, một tay giữ điện thoại, một tay ở trên đùi vỗ bộp bộp mấy cái, sau đó lại lấy tay đặt lên miệng huýt sáo một tiếng thật vang.

Cố Phi xách ghi ta từ trên sân khấu nhảy xuống, đi về bên cậu, lúc cậu định ngừng quay, Cố Phi nói: "Đừng gấp."

"Hả?" – Tưởng Thừa đơ ra.

Cố Phi đi thẳng tới trước mặt cậu mới dừng lại, ôm lấy ghi ta: "Còn một đoạn nữa."

Tưởng Thừa không lên tiếng, video trong điện thoại vừa hay có thể quay thấy tay của Cố Phi, ngón tay của cậu ta đặt lên dây đàn, tiếp đến là một đoạn reo dây.

Rất chậm, mỗi một nốt nhạc đều có thể nghe thấy thật rõ ràng.

Tốc độ tăng dần lên, từng tầng nốt nhạc rành mạch từ ngón tay cậu ta nhảy ra, từ từ kết hợp thành một.

Với tốc độ reo dây ngày càng nhanh, khi tay trái Cố Phi trượt qua trên dây đàn mang theo nhịp điệu hài hòa kết hợp hoàn hảo với nhau.

Tâm tình vốn dĩ không hoàn toàn yên tĩnh của Tưởng Thừa lại lần nữa dâng lên, trong lơ đãng nhìn thấy tàn ảnh dưới ngón tay của Cố Phi, ngoại trừ âm nhạc tuyệt vời của ghi ta, còn có bàn tay đẹp tới chói mắt của Cố Phi ở trước mắt.

Khi âm nhạc cuối cùng cũng dừng lại, Tưởng Thừa vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu, cho đến khi Cố Phi vươn tay qua khỏi điện thoại, nhẹ nhàng chà trên mặt cậu, cậu mới chợt phát hiện bản thân không biết tại sao lại khóc rồi.

Không, đây không phải gọi là khóc.

Đây chỉ là rơi lệ.

Bởi vì kinh ngạc, bởi vì cảm động, bởi vì không thể tin được, bởi vì sân khấu mục nát mang theo ánh nắng mặt trời này, bởi vì những điều này cả đời đều phải ghi vào trong tim…

Chủ yếu cũng bởi vì Cố Phi quá đẹp trai.

Đẹp trai tới khóc luôn.

Đây là Cố Phi nói.

"Đệt" – Tưởng Thừa tắt video, vươn tay lau sạch nước mắt trên mặt – "Cuối cùng còn phải khoe khoang kỹ thuật nữa chứ."

"Bình thường đều là biểu diễn lúc mở đầu, bên dưới sẽ hét lên" – Cố Phi cười – "Tôi khi nãy quên mất, quá căng thẳng."

"Cậu căng thẳng cái gì?" – Tưởng Thừa kéo vạt áo thun mình lên nhấn nhấn vào mắt, xác định trên mặt không còn dấu nước mắt nào nữa mới đứng dậy – "Cậu cũng biết căng thẳng à."

"Còn xem là ai nữa" – Cố Phi nói – "Ngồi ở đây là bạn trai tôi đó."

Tưởng Thừa hít hít mũi, ôm lấy Cố Phi hôn tới.

Ở giữa hai người cách một cây đàn ghi ta, trên đỉnh đầu là bầu trời bày ra một nửa, dưới chân là tạp vật gạch nát, sau lưng còn có khán đài bị chôn vùi một nửa.

Hôn dưới loại tình huống này một tí cảm xúc cũng không có, tư thế không thoải mái, hoàn cảnh cũng hơi quái lạ.

Nhưng Tưởng Thừa vẫn cảm thấy giống như khi nãy nghe Cố Phi hát, khoảnh khắc chạm vào môi Cố Phi liền chìm xuống, trầm mê.

Bên cạnh truyền đến "bành" một tiếng, Tưởng Thừa đang bồng bềnh trôi nổi bị lôi trở về, trước tiên là ngẩn ra, tiếp đến là kinh hãi, suýt chút cắn vào môi Cố Phi.

Âm thanh là từ bên trái truyền tới, bên trái là tường vỡ, sẽ không có người từ đó leo vào, hơn nữa động tĩnh này cũng không phải người có thể leo vào làm ra được…

Lúc quay đầu qua thì không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy bụi từ mặt đất bay lên hơn hai mét.

"Đi đi đi đi…" – Cố Phi vừa nhìn thấy liền lập tức đẩy cậu qua bên kia, có chút nôn nóng – "Đi nhanh, nhanh!"

Bụi đã bao trùm tới, Tưởng Thừa cảm thấy bản thân có thể ngửi ra được mùi bụi vụn nghẹt thở, lại thấy dáng vẻ căng thẳng của Cố Phi, nhất thời bị giật mình: "Tôi đệt, sắp sập rồi sao!"

"Mau ra ngoài!" – Cố Phi la lên.

"Tôi đệt đệt đệt… Sao nói sập là sập vậy!" – Tưởng Thừa nhanh chóng chạy ra cửa – "Đây mẹ nó là lầu thời đại nào vậy…"

Chạy ra tới cửa cậu quay đầu lại, phát hiện Cố Phi không có ở sau lưng, nhất thời sợ tới một thân toàn mồ hôi, nghĩ cũng không nghĩ, quay đầu liền xông vào.

"Cố Phi! Cố…" – Vừa hô lên, cậu và Cố Phi đã va vào nhau.

Cố Phi tiện tay ôm lấy cậu, đẩy ra ngoài.

Trở về dưới ánh nắng không khí trong lành, Tưởng Thừa mới phát hiện vẻ mặt Cố Phi mang ý cười.

"Đệt?" – Cậu nhìn Cố Phi, sau đó chợt xoay đầu lại nhìn vào tòa nhà đó – "Đệt!"

Tòa nhà rõ ràng không có sập, đừng nói là sập, sau khi trận bụi đất bị gió cuốn đi xong, tất cả đều đã khôi phục lại yên tĩnh, vẫn là nửa cái lễ đường bình yên đứng đó.

“Tường vỡ ngã xuống một mảnh.” – Cố Phi cười nói.

“Cậu mẹ nó gấp như vậy tôi còn tưởng sắp sập nhà đó!” – Tưởng Thừa trừng Cố Phi, cảm thấy mình bị một mảnh tường nát dọa sợ thành như vậy hết sức mất mặt.

“Bụi lớn tới vậy, tôi muốn ra ngoài nhanh một chút” – Cố Phi nói – “Sau đó tự nhiên muốn chọc cậu.”

“…Xem tôi không thấy cậu ra ngoài sẽ nôn nóng thành dạng gì sao.” – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“Không có, chỉ muốn dọa cho cậu chạy ra thôi”- Cố Phi cười cười – “Tôi đi được phân nửa phát hiện không lấy bao đàn, nên đi lấy, có điều…”

Cố Phi ôm lấy cậu: “Thấy cậu nôn nóng thành như vậy tôi cũng rất…”

“Đừng có xúc động” – Tưởng Thừa nói – “Tôi thấy nó không sập nên mới đi vào đó, thật sự sập rồi tôi chắc chắn lùi ra sau một trăm mét gọi 119.”

“Ừm.” – Cố Phi cười lên.

“Cười đi” – Tưởng Thừa nói – “Cười lớn thêm chút.”

“Ha ha ha!” – Cố Phi ngửa đầu lên cười ba tiếng – “Đủ lớn chưa?”

“… Đủ rồi, thu lại đi.” – Tưởng Thừa thở dài.

Lúc thuận đường quay về, Tưởng Thừa nhịn không được quay đầu lại nhìn.

Từ góc độ này đã không còn thấy được sân khấu, chỉ có thể thấy những cục đá và cây cỏ tạp loạn ở bên ngoài, còn có bức tường vỡ trên đỉnh đã bị sập.

Nếu Cố Phi không đưa cậu tới đây, có lẽ mãi mãi cũng không tưởng tượng nổi, tại một nơi có vẻ ngoài tồi tàn này, để lại một đoạn ký ức đẹp đẽ như vậy.

“Chút nữa tôi phải trở về tiệm, mẹ tôi giờ này chắc lại muốn đóng cửa chạy đi rồi.” – Cố Phi nhìn điện thoại.

“Tôi cũng đi” – Tưởng Thừa nói – “Tối nay tôi ăn ở tiệm nhé, gọi Cố Miểu tới cùng.”

“Ừm” – Cố Phi gật đầu – “Muốn ăn gì?”

“Không biết” – Tưởng Thừa lắc đầu, xoa xoa bụng, nói thật thì, một buổi chiều này thật sự là chuyện này nối tiếp chuyện khác, cậu bây giờ đã cảm thấy bình tĩnh lại, nhưng trong đầu vẫn là trống rỗng, đừng nói là muốn ăn cái gì, lúc này đọc sách cũng không thể vô nổi – “Tôi cũng không biết mình có đói hay không nữa.”

“Chúng ta gói sủi cảo ăn đi?” – Cố Phi nói.

“Được.” – Tưởng Thừa gật đầu.

Mẹ Cố Phi không ở trong tiệm, nhưng cửa tiệm cũng không đóng, lúc Tưởng Thừa theo Cố Phi đi vào, thấy được Lý Viêm đang ngồi ở quầy thu ngân chơi điện thoại.

“Sao cậu lại tới?” – Cố Phi nói.

“Thế giới này thật sự thay đổi rồi” – Lý Viêm nói – “Cậu lại có thể hỏi tôi câu hỏi này.”

“Tùy tiện hỏi một chút.” – Cố Phi đem ghi ta cất vào phòng nhỏ.

“Cậu đang cầm ghi ta sao?” – Lý Viêm vừa liếc mắt qua liền ngẩn người – “Tôi đệt, cậu đã chơi ghi ta, tôi không có nhìn nhầm chứ?”

“Là đàn cello.” – Cố Phi đi ra, tới giá hàng nhìn nhìn, lấy một bịch bột – “Lát nữa gói sủi cảo, cậu cùng ăn đi.”

“Không” – Lý Viêm lướt nhìn qua Tưởng Thừa – “Tôi đi ngay đây.”

“Cùng nhau ăn đi” – Tưởng Thừa nói – “Đã giờ này rồi.”

“Cậu tưởng cậu ta thật tâm muốn tôi ở lại ăn sao?” – Lý Viêm nói – “Cậu ta đang tìm người giúp mình làm việc đó.”

“Ăn hay không?” – Cố Phi nhìn Lý Viêm.

“Ăn! Cậu muốn tôi làm nhân hay nhào bột?” – Lý Viêm hỏi.

“Cậu cán bột.” – Cố Phi nói.

"Được" – Lý Viêm gật đầu, tiếp tục cuối đầu chơi điện thoại – "Vậy tới lúc cán bột kêu tôi, tôi chơi một chút trước."

Cố Phi lấy thịt trong tủ lạnh ra đi xuống nhà bếp, Tưởng Thừa cầm bịch bột chuẩn bị cùng đi xuống bếp nhào bột, lúc đi qua Lý Viêm, cậu do dự một chút, lướt mắt nhìn qua điện thoại Lý Viêm.

Quả nhiên là nhược trí Yêu tiêu trừ.

"Mấy màn rồi?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Nhanh hơn Cố Phi 3 màn" – Lý Viêm nhướng lông mày với cậu – "Thế nào, tối nay cậu lại giúp cậu ta đuổi theo sao?"

"Tôi không có giúp cậu ta chơi." – Tưởng Thừa nói.

"Bỏ đi, cậu không giúp cậu ta chơi, bây giờ cậu ta ít nhất chậm hơn 7 màn rồi" – Lý Viêm cuối đầu tiếp tục chơi – "Từ lúc biết cậu tới giờ, tốc độ qua màn nhanh như bạo phát rắm vậy, không phải cậu thì còn ai."

"Thật sự không phải tôi, tôi chưa từng bạo phát rắm." – Tưởng Thừa nói.

Lý Viêm để điện thoại xuống, nhìn cậu: "Hầy, phát hiện miệng cậu còn khó nghe hơn Cố Phi nữa?"

Tưởng Thừa cười, cầm bịch bột muốn đi xuống nhà bếp.

"Này, Tưởng Thừa" – Lý Viêm đè thấp giọng gọi cậu – "Khi nãy hai cậu đi làm gì vậy?"

Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn Lý Viêm, không nói, câu hỏi này của Lý Viêm không cẩn thận liền bị lòi đuôi, hai chúng tôi khi nãy làm gì hả, đi đàm luyến ái đó, còn sờ tới sờ lui hôn nhau nữa.

"… Tôi là nói" – Lý Viêm có lẽ cũng phát hiện góc độ câu hỏi này không chuẩn xác lắm, nên điều chỉnh lại – "Cậu ta chơi ghi ta?"

Tưởng Thừa vẫn không nói, sau chuyện "sáng tác Cố Phi", cậu đối với bất cứ chuyện gì của Cố Phi đều rất mẫn cảm, cậu không biết Cố Phi có muốn Lý Viêm biết hay không, cho dù cậu biết bọn người Lý Viêm và Cố Phi quan hệ rất thân thiết.

"Cậu ta ít nhất hai năm rồi chưa công khai chơi ghi ta." – Lý Viêm nhìn quét qua phía nhà bếp.

Lời này có lẽ là thật, suy cho cùng thì người bình thường ghi ta nếu như không phải thời gian dài không

xài thì nhiều nhất là nới lỏng dây đàn, Cố Phi là trực tiếp tháo dây ra luôn.

"Công khai?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Đúng đó, sau lưng có người trong đêm tối ôm ghi ta độc tấu dưới ánh trăng gì đó hay không cũng không biết được." – Lý Viêm nói.

"Ồ." – Tưởng Thừa cười.

"Đang hỏi cậu đó?" – Lý Viêm nhìn cậu.

Tưởng Thừa nhìn nhau với Lý Viêm một hồi lâu, xoay người bước nhanh tới nhà bếp.

"Đệt" – Lý Viêm có chút khó chịu – "Chạy nhanh tới vậy!"

"Đang mắc rắm." – Tưởng Thừa nói.

"Hai cậu đang nói gì đó?" – Cố Phi ở trong nhà bếp hỏi.

"Nói chuyện rắm đó" – Tưởng Thừa nói, xách bịch bột đi vô nhà bếp, Cố Phi đưa cái thao tới, cậu vừa đổ bột vào vừa nói – "Cậu rất lâu không chơi ghi ta à?"

"Lý Viêm hỏi cậu?" – Cố Phi nhìn bột.

"Ừm" – Tưởng Thừa tiếp tục đổ bột – "Tôi không nói với cậu ta, nhưng cậu ta chắc cũng đoán ra mà phải không?"

Cố Phi vươn tay đỡ bịch bột lại: "Được rồi."

Tưởng Thừa đặt bịch bột sang một bên, Cố Phi đi tới hôn bên tai cậu: "Không cần cẩn thận như vậy đâu, mệt."

"Vậy tôi không phải là sợ cậu..." – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua Cố Phi, tay chống lên trên bàn, nhìn vào tường, đè giọng xuống bắt chước ngữ khí của Cố Phi – "Sau đó thì sao? Thừa ca, sau đó thì sao?"

Cố Phi ở một bên cười lên, Tưởng Thừa xoay người qua, cùng Cố Phi cười một hồi xong lại thở dài, sờ sờ mặt cậu ta: "Cố Phi à."

“Hả.” – Cố Phi đáp.

“Tôi thật sự không biết, tôi cũng thật sự không cố ý làm trái ý cậu” – Tưởng Thừa nắm cằm Cố Phi – “Xin lỗi.”

“Đừng nói chuyện này” – Cố Phi nói – “Tôi thật sự không trách cậu, chỉ là cách nghĩ của riêng tôi mà thôi.”

“Dù sao thì” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Cậu nói ra rồi, tôi liền hiểu, tôi chỉ là muốn nói thôi…”

Cậu khựng lại một chút, sau đó xích tới trước mặt Cố Phi, gần như là mũi đối mũi: “Cố Phi.”

“Này.” – Mắt Cố Phi trong phút chốc nhìn lé vào một chỗ, lại rất nhanh tách mắt ra nhìn phía sau.

“Không phải muốn hôn cậu, nghĩ nhiều quá rồi” – Tưởng Thừa nhịn không được cười vui vẻ - “Tôi có lời rất nghiêm túc muốn nói với cậu.”

“Nói đi.” – Cố Phi cười cười.

“Nhắm mắt” – Tưởng Thừa nói, Cố Phi nhắm mắt lại, cậu lại nói – “Mở ra.”

“Cậu muốn nhắm mắt, tôi liền sẽ cùng cậu, cậu muốn mở mắt, tôi liền có thể nghe thấy” – Tưởng Thừa nói, hắng hắng giọng xong nhẹ nhàng ngâm nga – “Tôi muốn, vai trái có cậu, vai phải mỉm cười…”

Cố Phi nhìn cậu, một lúc lâu cũng không nói gì.

“Tôi hát đúng phải không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tôi phát hiện cậu rất ngầu đó” – Cố Phi nói – “Có phải cậu thuộc bài hát này luôn rồi không?”

“Không có” – Tưởng Thừa nói – “Chỉ nhớ mỗi câu này, những câu khác quên mất rồi.”

“Bản nhạc đó làm sao cậu nhớ được? Tôi hát một người cho cậu nghe, cậu lại không nhớ được?” – Cố Phi híp híp mắt.

“Phí lời, tôi tới giờ còn choáng đó” – Tưởng Thừa nói – “Nếu không phải biểu diễn kỹ thuật khúc cuối, tôi còn có thể nhớ thêm được mấy câu, cậu đắc chí xong tôi chỉ có thể nhớ mỗi câu đó thôi, bởi vì cậu biểu diễn kỹ thuật là câu này, heo cũng nhớ được.”

"A" – Cố Phi nhịn cười gật gật đầu – "Cũng phải."

Tưởng Thừa thở dài, không nói.

Cố Phi cũng không nói, chỉ đứng yên lặng dán mặt vào nhau như vậy.

"Cố Phi…" – Sau lưng truyền tới tiếng của Lý Viêm – "Thật ngại quá, các cậu tiếp tục."

Lúc Tưởng Thừa quay đầu lại đã không còn thấy ai, Lý Viêm có lẽ là dùng tốc độ ánh sáng trở lại trong tiệm.

"Không sao" – Cố Phi thêm nước vào thao bột, lại nghiêng đầu hô ra ngoài cửa – "Lý Viêm!"

Lý Viêm lại lần nữa xuất hiện ở cửa sau, ló ra một cái đầu nhìn vào: "Cố Miểu làm tay bị thương rồi, tôi nói muốn giúp nó sát trùng, tiểu nha đầu không thèm để ý tôi."

Cố Miểu bị thương? Tưởng Thừa có chút kinh ngạc, nhưng Lý Viêm nhìn qua không nôn nóng gì cả.

"Thừa ca đi giúp nó đi" – Cố Phi lúc nói cũng rất bình tĩnh – "Nó chắc cũng không thèm để ý tôi."

"Tại sao?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, có lẽ Cố Miểu va chạm, bọn họ đã thấy nhiều thành quen.

"Hôm nay tôi nói, lúc ra ngoài chơi trượt ván phải nhắn tin cho tôi" – Cố Phi nói – "Nó nhắn cho tôi, chắc tôi không nghe thấy, bây giờ cũng chưa nhắn lại, chắc chắn sẽ nổi giận."

"… Tôi cũng không nghe điện thoại cậu có động tĩnh gì." – Tưởng Thừa ngẩn ra, có lẽ là tin nhắn gửi trong lúc hai người còn đang trầm mê lãng mạn trên sân khấu nát chưa thoát ra được.

"Cậu đi thử đi" – Cố Phi cười cười với cậu – "Nói không chừng nó sẽ để ý cậu."

Vết thương của Cố Miểu không nặng, nhưng cũng ra máu, Lý Viêm muốn lấy nước muối sinh lý đổ cho em ấy, nhưng em ấy một mực đứng trước quầy thu ngân, ôm ván trượt không động đậy.

"Nhị Miểu?" – Tưởng Thừa đi tới ngồi xổm xuống, vẫy vẫy tay với em ấy.

Cố Miểu mở mắt nhìn cậu, không có biểu tình cũng không để ý cậu.

Tưởng Thừa lại cười với em ấy, khi Cố Miểu mở mắt to như vậy nhìn cậu, có thể thấy rất rõ lông mi của

em ấy, y hệt với lông mi của Cố Phi.

"Nhị Miểu" – Tưởng Thừa nghĩ nên làm sao để Cố Miểu nghe hiểu lời mình, nghĩ một lúc, cậu cuối đầu thổi vào trong tay mình – "Nhị Miểu, tay anh đau, em biết phải làm sao không?"

Tầm mắt Cố Miểu hạ xuống trên mặt cậu.

"Nhị Miểu?" – Trong lòng Tưởng Thừa một trận vui mừng, tiếp tục nhỏ giọng nói với Cố Miểu – "Em…"

Lời còn chưa nói hết, Cố Miểu đã nhấc tay đem chai nước muối sinh lý ở bàn nhỏ kế bên của Lý Viêm lật ngã xuống đất.

Không đợi Tưởng Thừa lại lên tiếng, Cố Miểu đã lật ngược bàn nhỏ.

"Cố Phi!" – Lý Viêm la to vào trong bếp – "Em cậu muốn tạo phản rồi!"

"Cứ để nó đứng đó đi." – Cố Phi trong nhà bếp nói.

Tưởng Thừa đứng dậy, xoay người đi vào nhà bếp.

"Chuyện này theo như cậu nói là cậu không đúng, nếu nó giận" – Tưởng Thừa chau mày – "Cậu có phải nên xin lỗi nó không?"

"Ừm" – Cố Phi vừa nhào bột vừa gật đầu – "Lát nữa đi."

"Để tôi làm cho" – Tưởng Thừa nói – "Nó đã như vậy rồi, cậu đi dỗ dành trước đi?"

Cố Phi dừng lại, thở dài, xoay người ôm lấy vai cậu, dựa lên người cậu không động đậy.

Tưởng Thừa không nói gì, xoa xoa trên lưng Cố Phi.

Đột nhiên có chút bất an, dáng vẻ này của Cố Phi… có phải bởi vì mình… thức tỉnh cậu ta rồi không?

"Một lát nữa tôi sẽ đi" – Cố Phi tựa trên vai cậu – "Qua một lát nó đỡ hơn một chút rồi, tôi dỗ hiệu quả mới tốt được."

"… Ừm." – Tưởng Thừa ôm chặt lấy cậu ta.

“Tiểu nha đầu quá cứng đầu rồi” – Cố Phi thở dài – “Có chút chuyện liền tức giận, có lúc tôi phiền lên cũng muốn đánh nó.”

“Đánh lại không?”- Tưởng Thừa cười cười.

“Không, hét cũng không lại” – Cố Phi thả lỏng cậu ra, xoay người tiếp tục nhào bột – “Có lúc tôi muốn phơi khô nó, nó tức giận, tôi cũng biết tức giận a.”

Có điều “tức giận” của Cố Phi rõ ràng không giống tức giận của Cố Miểu, nhào bột xong cậu ta đi vào trong tiệm dỗ Cố Miểu.

Cho tới khi Tưởng Thừa và Lý Viêm làm nhân bánh xong xuôi, cùng nhau ở trong tiệm gói sủi cảo, Cố Miểu cuối cùng mới khôi phục lại trạng thái bình thường, ngồi xuống trước bàn nhìn bọn họ gói sủi cảo.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi cũng đi tới cùng gói sủi cảo, nhìn không ra mệt mỏi, tâm trạng vẫn rất bình thường, nhưng có lẽ là tâm thái không giống nhau, lúc cậu nhìn Cố Phi nhẫn nại giao tiếp với Cố Miêu, có một loại cảm giác vô lực từ trước tới nay chưa từng có.

Trước đây chỉ là đơn thuần cảm thấy Cố Phi như vậy rất mệt mỏi, bây giờ lại đột nhiên cảm nhận được sự vô lực trong lời nói của Cố Phi ở bên hồ.

Cố Miểu cũng không phải toàn như vậy, lúc tốt lúc xấu, khi lần đầu thấy em ấy ở trạm xe lửa, ngoài không nói chuyện, cậu thậm chí không phát hiện Cố Miểu có gì khác biệt so với những đứa trẻ khác, sau này còn có thể cùng Cố Miểu chơi trượt ván, cùng nhau ăn cơm, chơi trò chơi, còn sẽ cười với cậu, khi nghĩ tới những điều này, tâm tình cậu sẽ chợt tốt lên, Cố Miểu như vậy, sẽ khiến người khác cảm thấy có hy vọng, như là không có tồi tệ mấy.

Nhưng khi nghe tiếng thét của Cố Miểu, nhìn em ấy từ chối giao tiếp với người khác, nhìn biểu tình lạnh lùng của em ấy đối với thế giới, nhìn em ấy vẽ hết trang này tới trang khác đầy những con thỏ, nghĩ đến ban nãy bản thân nghĩ Cố Miểu sẽ phản ứng lại với mình thế nhưng lại lật úp bàn nhỏ, thì chợt trầm xuống, như là trong hoang tưởng bị lôi ra hiện thực.

Lúc lên lúc xuống như thế, chính là loại cảm giác vô lực sâu đậm.

Cố Phi có lẽ đã trải qua vô số lần lên xuống, cuối cùng mới quyết định từ bỏ niềm hy vọng hư vô.

Ăn xong sủi cảo Lý Viêm liền đi, Tưởng Thừa ngồi trong tiệm, nhìn Cố Miểu đạp ván trượt qua lại trong những giá hàng.

Cố Phi ngồi sau quầy thu ngân tính tiền, không biết tháng này mẹ cậu ta đã lấy đi bao nhiêu trong tiệm, còn có thể để lại bao nhiêu, lúc Cố Phi tính tiền sắc mặt không làm sao tốt cả.

Tiền, có lẽ là ngọn núi đè nặng nhất trên người cậu ta ngoại trừ Cố Miểu.

Cố Phi thậm chí không cách nào khiến Cố Miểu luôn tiếp nhận điều trị, chẳng qua là trị liệu trong thành phố nát này trình độ cũng chưa chắc tốt, cũng không có cách nào tiến hành lâu dài được.

Tưởng Thừa chau mày.

"Có hai lần tiền cậu chụp hình người ta đưa cho tôi" – Cố Phi vừa nhấn máy tính tiền vừa nói – "Ngày mai tôi chuyển cho cậu nhé?

"Tôi tưởng đều xong hết rồi chứ, chưa à?" – Tưởng Thừa đơ ra.

"Tôi bán cậu đi chắc cậu cũng vui vẻ muốn lên giường với tôi quá" – Cố Phi nhìn thoáng qua cậu – "Cậu không ghi sổ lại chút gì hết à?"

"Biến đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi dù sao cũng không tiêu tiền bừa bãi, không tiêu bừa bãi, thì không mất tiền, nên không cần ghi sổ."

"Tốt, có lý đó học bá." – Cố Phi nói.

"Đúng đó học sinh cá biệt." – Tưởng Thừa nói.

Nói xong câu này đột nhiên tim cậu có chút rung động, nhìn chăm chú Cố Phi do dự tới năm phút sau mới mở miệng: "Cố Phi."

"Hửm?" – Cố Phi ngậm bút nhìn cậu.

"Hay là, đừng đưa tiền cho tôi" – Tưởng Thừa nói – "Cứ… để chỗ cậu đi, cậu giữ hộ tôi."

Cố Phi không nói, cây bút trong miệng lắc lư qua lại.

Qua một hồi, Tưởng Thừa nhìn thấy khóe miệng Cố Phi nâng lên, nở ra một nụ cười thật rõ ràng.

"Có được không a?" – Tưởng Thừa trưng mắt nhìn Cố Phi.

"Thừa ca" – Cố Phi lấy bút ra xoay xoay – "Kiếp trước chắc tôi đã làm chuyện gì lớn lao lắm, kiếp này mới có thể gặp được cậu."

91. Chương 91

Đem tiền để ở chỗ Cố Phi bảo quản, sau này lúc Cố Phi cần tiền, nói tiền của tôi đó cậu dùng trước đi, so với nói chỗ tôi có tiền cầm đi đi, có lẽ càng thuận lý thành chương hơn, Cố Phi cũng càng dễ dàng tiếp nhận một chút.

Tiền trong thẻ của mình cũng gần đủ, cuối cùng, các loại học phí, phí tài liệu, phí sinh hoạt trong gần một năm này, thêm chi phí lên đại học năm nhất, căn bản là đủ, tiền thừa ra có thể cho Cố Phi.

Thế nhưng cậu vừa mới mở miệng một cái, tính toán nhỏ này liền bị Cố Phi nhìn thấu, Cố Phi không nói ra, nhưng cũng không lại tiếp tục nói tiếp, Tưởng Thừa cũng không tiện đề cập nữa.

Buổi tối Cố Phi còn phải chỉnh sửa ảnh, không thể đi phòng thuê "cùng cậu ôn tập", Tưởng Thừa đứng ở giao lộ, nhìn Cố Phi, còn có Cố Miểu giẫm ván trượt bên cạnh cậu ta, có chút xuất thần.

Mỗi người đều có chuyện xưa của mình, hoặc buồn hoặc vui hoặc bất đắc dĩ, không qua lại sâu nặng, cậu mãi mãi cũng không biết việc ngụy trang trong trái tim của mỗi một người trải qua, trong từng cánh cửa sáng đèn có đang than thở hay không.

Cố Phi quay đầu lại mấy lần, vẫy tay với cậu, ra hiệu cậu có thể chấm dứt tiễn đưa bằng ánh mắt, cậu vẫn cứ đứng cũng không chuyển động.

Mãi cho đến khi Cố Phi gọi điện thoại lại cho cậu: "Cậu có phải đau lưng hay không."

"Không" - Tưởng Thừa nở nụ cười - "Tôi nhìn một lát không được sao?"

"Cậu thấy đó, tôi cũng gần đi hết đường rồi" - Cố Phi nói - "Trở về đi, cậu không phải còn muốn đọc sách à."

"Cậu vừa nói như thế" - Tưởng Thừa thở dài - "Tôi đột nhiên liền rất căng thẳng."

"Vậy tôi không nói" - Cố Phi nói - "Cậu nhìn một lát nữa đi, tôi còn có năm mét nữa là quẹo rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Thừa cười tiếp tục nhìn theo hình dáng đã sắp không thấy rõ của Cố Phi, lúc Cố Phi quẹo lại vẫy cánh tay một cái với cậu, giống như là hôn gió.

Tưởng Thừa nhìn nhìn xung quanh không có ai, cũng vung cánh tay một cái đáp trả cái hôn gió.

Trở lại trong phòng, Tưởng Thừa cảm thấy mình đã giống như một cỗ máy hoạt động có quy luật, tắm rửa

thu dọn, ngồi tới trước bàn học, làm xong bài tập, sau đó dựa theo kế hoạch trong đầu bắt đầu đọc sách ôn tập.

Đề phải làm, sách phải thuộc lòng, cậu không giống như rất nhiều người sẽ đem kế hoạch ôn tập thử liệt kê như thế, cậu đều chỉ là ghi nhớ ở trong đầu, mỗi ngày phải làm cái gì, hôm qua làm cái gì, chỗ nào có vấn đề, hôm nay phải làm cái gì, cái nào có thể giữ lại đến ngày mai…

Trong sách lật ra đủ loại đường nét màu sắc vạch ra cứ giống như bản mật mã, chỉ có mình mới biết ý nghĩa mỗi loại màu sắc là cái gì, còn có tập ghi chép.

Tưởng Thừa mở tập ghi chép của mình ra, ghi chép của cậu làm rất giản lược, rất nhiều nội dung cậu đều chỉ làm dấu nhắc nhở, tự mình theo nhắc nhở nghĩ một chút có thể nhớ tới là được, lại thêm kiểu chữ này… Ghi chép của cậu sau này tốt nghiệp phỏng chừng tặng không cũng không ai muốn, thiên thư.

Cái chữ này thật là.

Tưởng Thừa vừa học thuộc lòng, vừa thuận tay viết vào trên giấy, theo dòng suy nghĩ viết xuống một số câu chữ then chốt, coi như là luyện chữ.

Nếu như nói tới chữ, không ngờ có được một chút tiến bộ, cậu bây giờ ít nhất có thể kiểm soát bản thân không được viết liên tục dưới tình huống chữ viết quá mức xấu như vậy.

Vừa viết vừa vẽ, tuy rằng xấu, dù sao cũng có thể nhận ra được là cái thứ gì.

Trên bàn để một quyển tập ghi chép của bạn học Cố Phi cầm tới, Tưởng Thừa cầm qua mở ra xem thử, cái gọi là tập ghi chép của Cố Phi, căn bản là tập vở mới trống không, mỗi một tiết học đều cầm quyển vở này để ở trên bàn, làm bộ làm tịch xem như là cho thầy cô một chút thể diện.

Quyển vở này có lẽ nếu cậu nhớ không nhầm, từ lúc vào học kỳ, Cố Phi đã và đang dùng rồi, đến bây giờ… cũng đã dùng bảy-tám trang, mỗi trang đại khái viết tới mười hàng chữ.

Tưởng Thừa trước đây chưa từng lật qua vở ghi chép của Cố Phi, ngày hôm nay mới lần đầu tiên nhìn rõ ở trong cuốn vở của Cố Phi viết được là cái gì, vừa mới nhìn một câu, cậu liền cười vui vẻ.

Giọng lão Lỗ như chuông lớn, so với chuông tan học còn nâng cao tinh thần hơn.

Buồn ngủ.

Rất buồn ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ.

Không qua được màn này.

Lý Viêm vượt qua màn 12, tên khốn.

Quên mang bảo bối sạc pin.

Ăn bánh nhân thịt.

Không ăn mì không ăn mì mì mì không.

Sinh sản dân số, thay đổi thế hệ dân số, sinh ra, chết đi.

Tưởng Thừa nhướng nhướng lông mày, đối với việc lại có thể nhìn thấy thứ liên quan với nội dung lên lớp có hơi giật mình, có lẽ là lúc nằm bò trên bàn không chuyện gì làm nên ghi lại.

Song chỉ có câu này, với lại phía sau câu này chính là dùng bút bôi ra vòng tròn lung ta lung tung, vừa nhìn chính là thất thần vô ý thức vẽ loạn ra.

Thưởng thức xong "ghi chép" của Cố Phi, Tưởng Thừa lười biếng duỗi lưng, tiếp tục học thuộc lòng.

Cảm thấy cần khuyến khích Cố Phi viết nhiều ghi chép như vậy, cậu xem xong cảm giác tâm trạng rất tốt, tinh thần được phấn chấn một lúc, lúc nghỉ ngơi liếc nhìn mấy cái, đoán chừng vào lúc này ngồi tới ba giờ sáng cũng không thành vấn đề.

Đầu Cố Phi cắm tới trước bàn một cái, cả mặt mạnh mẽ đập lên bàn phím.

"Chết tiệt!" - Cậu mắng một câu, mũi đau nhức một hồi, bụm vào một hồi lâu cũng không trở lại bình thường.

Bình thường cậu chỉnh sửa ảnh đến nửa đêm cũng sẽ không buồn ngủ thành như vậy, thế mà hôm nay trong tay còn cầm chuột đã ngủ gục, mà còn ngủ đến sâu như thế, lúc mặt đập bàn phím quả thực là cả ý thức đều xuất thần.

Thế nhưng loại buồn ngủ này không giống với lúc bình thường lên lớp mệt mỏi muốn ngủ nếu không chơi di động lập tức có thể ngủ mất, không giống với loại buồn ngủ mệt mỏi một ngày còn phải cùng Cố Miểu chơi ván trượt hoặc là cãi nhau với mẹ.

Có lẽ là loại phát tiết sau đó thả lỏng đi.

Sau khi mũi bình thường lại cậu lại sờ sờ bàn phím, sống mũi thẳng rất đẹp trai như vậy, chưa chắc có thể đem bàn phím đập hư đâu.

Ngày hôm nay quả thực… xem như là phát tiết đi, nhiều năm như thế tới nay lần đầu tiên cậu nói ra suy nghĩ chân thật của bản thân với người khác, lần đầu tiên khóc đến buông thả và không mảy may giữ lại với người khác như vậy., mặc dù là bị Tưởng Thừa "dồn ép" ra, nhưng vẫn cảm thấy đột nhiên buông lỏng một hồi.

Cứ giống như là lúc vượt vách, cậu không biết mình đến cùng có thể nhảy qua hay không, là sẽ rơi xuống phía trước, hay là rơi xuống dưới lầu, cũng không biết lúc cậu rơi xuống đất sẽ bình an vô sự, hay là sẽ té gãy chân.

Bước chân ra là khó khăn nhất, nhảy ra ngoài liền sẽ đột nhiên thoải mái, về những phỏng đoán tiếp theo sẽ như thế nào tất cả đều tan biến.

Mở miệng là khó khăn nhất, một khi nói ra câu thứ nhất, thì đã không có gánh nặng gì cả.

Về tương lai vẫn khó giải như cũ, nói ra e rằng chỉ là loại suy nghĩ làm cho đối phương thêm phiền não, cũng đều rỗng tuếch.

Ngày mai… Cố Phi lấy di động ra chọn mở tieba của Tứ Trung, phân vân một chút nhưng mà vẫn đóng lại, khỏi cần phải chờ đến ngày mai, buổi chiều hôm nay bắt đầu, tieba thì chắc là đã nổ tung rồi.

Người của Tứ Trung mỗi ngày đều rất rảnh rỗi, mỗi ngày các loại thảo luận nhiều vô kể, đến cả thầy cô yêu nhau cũng sẽ có người mở bài đăng đánh cuộc sẽ chia tay hay không, bao lâu thì chia tay.

Tin tức "Cố Phi có khả năng sáng tác nhạc" như vậy, dự đoán có thể thảo luận một tuần lễ.

Ngày hôm nay, lúc cậu rời khỏi hội trường, nghĩ tới phản ứng của Tưởng Thừa, cậu không muốn để cho Tưởng Thừa thất vọng, chỉ là ở trong tieba bị đủ loại người cảm thán cậu có thể coi như không nhìn thấy, nhưng mà lúc ánh mắt của tất cả mọi người đang kinh ngạc cảm khái nhìn qua hướng về cậu bên này, cậu vẫn có chút ngồi không nổi.

Cố Phi lại có thể cừ khôi như vậy! Cố Phi lại có thể giỏi như thế!

Loại cảm giác không ngừng bị nhắc đến quả thực là không dễ chịu, hơn nữa cậu nhiều năm như vậy đã quen tránh né ánh mắt, "sáng tác Cố Phi" - trong nháy mắt bốn chữ nhảy ra, cậu có một loại sợ hãi bị xé rách.

Không lo nghĩ tới nếu như Tưởng Thừa nhìn thấy cậu rời khỏi sẽ có cảm thụ gì, gần như là vào cùng lúc đó cậu đã chạy trốn ra khỏi hội trường.

Cậu biết rõ Tưởng Thừa chuẩn bị tiết mục này chuẩn bị bao lâu, lại có bao nhiêu dụng tâm, cậu cũng không dám tưởng tượng Tưởng Thừa liếc mắt nhìn thấy chỗ ngồi của cậu trống rỗng thì sẽ có bao nhiêu thất vọng.

Lúc Tưởng Thừa ở bờ sông gào lên với cậu, cậu không có một chút tức giận, cũng không có một chút khó chịu nào, có chăng là cam chịu, còn có đau lòng.

Đau lòng Tưởng Thừa muốn bắt lấy cậu, giống như muốn bắt lấy một điểm dựa cuối cùng, nhưng mà chung quy cũng không thể chiếm được, khiến một chút cảm giác an toàn trong tim cậu ta thật sự sụp đổ.

Cậu khe khẽ thở dài, lấy điện thoại di động qua nhìn giờ, qua 12 giờ rồi, học bá lúc này nhất định còn đang chôn vùi trong công trình ôn tập chú thích công thức vĩ đại.

Cậu dự định lúc 1 giờ lại gửi tin nhắn cho học bá.

Cửa phòng khách vang một tiếng, mẹ cậu trở về, Cố Phi có chút bất ngờ, theo lý thời gian này, mẹ phải nên ở nhà bạn trai nào đó qua đêm mới đúng.

Cậu nhíu nhíu mày, để điện thoại di động xuống đi ra khỏi phòng ngủ.

Mẹ cậu đang ở cửa đổi giày, nghe thấy cậu đi ra cũng không ngẩng đầu: "Con còn chưa ngủ à?"

"Vâng" - Cố Phi nhìn bà ấy - "Con tưởng mẹ không trở về chứ?"

"Không trở về mẹ có thể đi chỗ nào hả!" - Mẹ cậu không vui mà nói, thay xong liền cầm lấy túi đi về hướng phòng ngủ.

Cố Phi liếc nhanh nhìn trên mặt mẹ, bắt lấy cánh tay của bà ấy một phát: "Mặt làm sao vậy?"

"Không có sao" - Mẹ cậu nghiêng đầu đi - "Con cứ làm việc của mình đi."

Cố Phi không lên tiếng, giơ tay gạt tóc của mẹ cậu ra: "Bạn trai mẹ đánh đúng không?"

"Thôi đi!" - Mẹ cậu hất mạnh cánh tay một cái, tránh tay cậu ra, quay người đẩy cửa phòng ngủ ra - "Con sao lại quản nhiều như vậy!"

Lúc Cố Phi đi theo qua, mẹ cậu đã đóng cửa lại rồi, cậu vặn hai cái nhưng không vặn ra.

"Mẹ" - Cố Phi nén giọng - "Còn chưa bị đàn ông đánh đủ sao!"

Trong phòng không trả lời, một khoảng yên lặng.

"Mẹ có phải là bị đánh cho u mê hay không!" - Cố Phi quả là không cách nào hình dung cảm thụ của mình - "Mở cửa!"

Cửa mở ra, mẹ cậu đứng ở bên trong, ngón tay chỉ vào cậu: "Con lặp lại lần nữa!"

Mẹ cậu đem tóc vén lại sau tai, vết thương trên mặt càng rõ ràng.

"Con hỏi mẹ có phải là chưa bị đàn ông đánh đủ hay không!" - Cố Phi nói.

Mẹ cậu không lên tiếng, một cái tát quăng tới trên mặt cậu: "Con nói cái gì!"

Một tát này của mẹ cậu, Cố Phi có thể né tránh, nhưng cậu không tránh, bàn tay quăng tới trên mặt cậu một tiếng vang giòn.

"Con nói cái gì!" - Trong đôi mắt mẹ cậu bắt đầu ngấn lệ.

"Con hỏi mẹ có phải là chưa bị đàn ông đánh đủ hay không." - Cố Phi lặp lại lần nữa, trên mặt hơi nóng lên, nhưng trong lòng theo vết thương trên mặt mẹ cậu hiện ra những hình ảnh cả đời không thể quên hết được mang theo nỗi sợ hãi vượt xa chút nhỏ bé này trên khuôn mặt bà.

"Mẹ đâu biết hắn sẽ đánh mẹ!" - Mẹ cậu đột nhiên khóc lên - "Trước đó hắn đối với mẹ tốt như vậy! Mẹ làm sao biết hắn sẽ động thủ!"

"Mẹ không có mắt sao? Mẹ không biết nhìn người sao? Mẹ không có năng lực phán đoán sao? Mẹ cần phải để hắn ta đánh mẹ rồi mới biết hắn ta không phải người tốt gì sao?" - Cố Phi liên tiếp hỏi, giọng nói cũng hơi run rẩy - "Mẹ bao nhiêu tuổi rồi? Mẹ không phải một người mười mấy tuổi đâu, mẹ không thể cứ sống như thiếu nữ thế này chứ? Thiếu nữ cũng có năng lực phán đoán chứ!"

"Mẹ là thiếu nữ thì làm sao!" - Mẹ cậu đột nhiên đẩy cậu một cái - "Mẹ là thiếu nữ thì làm sao! Mẹ từ lúc thiếu nữ đã cùng ba của con ở cùng một chỗ! Mẹ chưa từng trải qua thiếu nữ! Ông ta chết rồi! Mẹ không thể làm thiếu nữ à! Mẹ chỉ muốn là thiếu nữ! Mẹ muốn là thiếu nữ cả đời! Ông ta chết thì xong việc rồi! Ai đến bồi thường những ngày thiếu nữ ấy của mẹ hả! Ai tới bồi thường hả!"

Cố Phi nhìn bà ấy, không nói gì.

"Mẹ trước đây đã từng hỏi con đúng không?" - Mẹ cậu cũng nhìn cậu - "Con nói mẹ tự mình bồi thường, đúng không? Vậy mẹ chính là tự mình bồi thường cho mình đấy! Không phải sao? Mẹ tự mình bồi thường cho mình đấy!"

Cố Phi nhìn bà ấy chằm chằm thời gian rất lâu, cuối cùng quay người đi ra, chuẩn bị về phòng của mình.

"Đại Phi a" - Mẹ cậu ở phía sau kêu cậu một tiếng - "Đại Phi."

Cậu xoay người qua.

"Con có phải chịu đựng mẹ đủ rồi hay không?" - Mẹ cậu hỏi.

"Phải." - Cố Phi trả lời.

"Con sẽ vứt bỏ mẹ đi, nếu như không có Nhị Miểu" - Mẹ cậu chùi chùi nước mắt - "Con từ lâu đã vứt bỏ mẹ đi rồi, mẹ nếu không có bạn trai, sớm muộn sẽ chỉ còn một mình, lúc chết chính là một bà già cô độc."

Cố Phi không lên tiếng, trầm mặc.

Cảm giác an toàn, đối với con người mà nói suy cho cùng có bao nhiêu quan trọng? Những nhu cầu về cảm giác an toàn ấy ẩn nấp ở đáy lòng bạn hoặc là căn bản không cảm thấy được, đối với một người mà nói, tóm lại sẽ có ảnh hưởng nhiều bao nhiêu?

Cậu thở dài, mở rộng cánh tay.

Mẹ cậu bổ nhào qua vào trong lồng ngực của cậu, khe khẽ nức nở.

Cậu vỗ vỗ lưng bà ấy: "Đừng khóc, lát nữa đi rửa mặt chút, đừng theo cái người đó qua lại nữa."

Mẹ cậu không nói gì.

"Nếu mẹ không cùng hắn ta cắt đứt" - Cố Phi nói - "Thì đừng nói tại sao bạn trai mẹ mỗi người đều bị con đánh chạy."

Mẹ cậu đẩy cậu ra, trợn mắt nhìn cậu một hồi, quay người đi vào nhà vệ sinh.

Cố Phi còn chưa có rửa mặt súc miệng, trở lại phòng ngủ đi tới trước bàn ngồi xuống, cậu hầu như không muốn đứng lên lại, đừng nói rửa mặt súc miệng, cho dù lát nữa sửa xong ảnh, từ đây đi đến giường bên một bước rưỡi, cậu cũng không muốn cử động nữa.

Ngồi trước máy vi tính, đối diện với một tấm ảnh nhìn ít nhất năm phút đồng hồ, cậu mới nhớ ra mình là muốn làm chút gì, lúc cầm qua con chuột cậu đột nhiên rất khâm phục Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa bất luận dưới loại tình huống gì, đều có thể trong thời gian rất ngắn tiến vào trạng thái ôn tập, cho dù là ngày hôm nay, một buổi chiều thế này, cậu có thể khẳng định Tưởng Thừa lúc này tuyệt đối là trong đầu cũng không nghĩ cái gì, chỉ có sách cùng tài liệu trước mắt.

Người như vậy, quả thực là cực kỳ chói mắt.

Cậu cười cười, chạm con chuột một cái, màn hình máy vi tính hiện ra, khuôn mặt Tưởng Thừa ngạo nghễ tận trời xuất hiện trước mắt cậu, ngón tay cậu chống vào thái dương, nghiêng đầu nhìn vào gương mặt này.

Xấp xỉ một tuần đổi một cái thì phải, cậu âm thầm lưu trữ ảnh của Tưởng Thừa lại, theo tốc độ này có thể đổi đến thi đại học sang năm.

Cậu nhìn chằm chằm bức ảnh một chốc, một lần nữa cầm lấy con chuột bắt đầu làm việc, những tấm hình này đều là ngày mai nhất định phải giao, từ lúc cậu cứ đi chỗ của Tưởng Thừa sau đó cùng cậu ta ôn tập, những việc chỉnh sửa ảnh này đều bị dồn tới đường cùng.

Những tấm hình này tối hôm nay nhất định phải làm xong để giao, đổi lại bình thường cậu có thể sẽ nghỉ học nửa ngày một ngày, từ từ ở nhà làm xong, nhưng ngày mai cậu phải đi đến trường.

Muốn trốn học cũng không phải ngày mai, ngày mai nếu cậu không đi, Tưởng Thừa nhất định sẽ cảm thấy là bởi vì nguyên nhân "Cố Phi sáng tác nhạc".

Lúc một giờ cậu cầm điện thoại di động qua, muốn gửi tin nhắn cho Tưởng Thừa, mới vừa cầm lên, điện thoại di động liền rung một cái, có tin tức gửi đến, là Tưởng Thừa.

- Thử một cái xem có để dành lại một sợi thần kinh cho tôi hay không

Cố Phi cười gửi lại cho cậu ta một tin nhắn.

- Còn chưa ngủ đây, toàn bộ thần kinh đều để dành cho cậu

- Muộn như vậy còn chưa ngủ?

- Làm ảnh, một lát liền ngủ, cậu xem xong sách rồi?

- Ừm, video call một chút có rảnh không?

Cố Phi gửi yêu cầu video call qua, Tưởng Thừa bên kia nhận rất nhanh.

Lúc trên màn ảnh xuất hiện khuôn mặt Tưởng Thừa, Cố Phi chợt cảm thấy tâm trạng vừa nãy bị mẹ cậu quấy nhiễu đến rối bời hoàn toàn bỗng chốc liền trở lại yên bình.

Tưởng Thừa thực sự là thuốc vạn năng.

Ngủ ngon, thúc tình, trấn định, nâng cao tinh thần…

Tất cả các yêu cầu của cảm xúc, đều có thể dùng một Tưởng Thừa mà giải quyết.

“Cậu chuẩn bị ngủ rồi?” - Cố Phi dựa vào ghế cười cười.

“Ừ, lát nữa nghe tiếng Anh ngủ.” - Tưởng Thừa nói.

“Vậy còn có thể ngủ được sao?” - Cố Phi hỏi.

“Có thể, gần giống như thôi miên, nghe nghe một chút đã ngủ rồi” - Tưởng Thừa ngáp một cái - “Cậu còn bao lâu làm xong ảnh hả?”

“Nửa giờ.” - Cố Phi nhìn cổ của Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa đang ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, đường cong của cổ kéo ra cực kỳ… nâng cao tinh thần.

“Vậy cậu làm đi, ngày mai…” - Tưởng Thừa do dự một chút - “Cậu đến trường không?”

“Đến” - Cố Phi gật gật đầu - “Có điều lúc cậu rời giường gọi điện thoại cho tôi, tôi sợ không dậy nổi.”

“Được” - Tưởng Thừa lập tức nở nụ cười - “Tôi ở quầy điểm tâm sáng chờ cậu.”

“Cậu mời sao?” - Cố Phi hỏi.

“Tôi mời.” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Vậy được” - Cố Phi liếc mắt nhìn giờ - “Vậy cậu ngủ trước đi.”

“Chờ chờ một chút” - Tưởng Thừa ngồi thẳng lại - “Cái kia.. tôi muốn nhìn cậu một chút.”

“… Nói như thế cả buổi cậu không nhìn thấy tôi sao?” - Cố Phi có chút giật mình, lại liếc mắt nhìn trên di

động, một gương mặt nhỏ của mình trên màn hình vô cùng rõ ràng.

“Nhìn xương quai xanh xem.” - Tưởng Thừa nói.

“Nha” - Cố Phi đột nhiên vui vẻ, cười hồi lâu cũng không ngừng, hất tay một cái đem áo của mình cởi ra - “Xương quai xanh đủ chưa? Còn có cái khác có thể mua một tặng n.”

Tưởng Thừa cười không lên tiếng.

Cố Phi đem camera trước đối diện mình, từ mặt tới cổ tới xương quai xanh một đường đi xuống, lúc tới bụng cậu hỏi một câu: “”Còn cần không¿‘”

“… Không cần” - Tưởng Thừa nói - “Xuống chút nữa ảnh hưởng giấc ngủ, tôi còn muốn ở trong mộng học thuộc tiếng Anh…”

Không đợi Tưởng Thừa nói xong, Cố Phi nhanh chóng kéo quần của mình mở ra, dùng camera qua đối diện: “Tiểu tiểu Phi chào hỏi với Thừa ca.”

“Tôi đệt ông nội cậu a Cố Phi!” - Tưởng Thừa ở bên kia la to một tiếng - “Tên cờ-hó của không biết xấu hổ!”

Cố Phi đem điện thoại di động cầm lên, cười rũ rượi: “Mịa nó cậu chửi tôi thì thôi còn chửi bạn trai tôi? Cậu không đau lòng sao??”

“… Đau ông nội cậu!” - Tưởng Thừa ngã một cái vào trên gối, chỉ vào camera trước - “Cậu ảnh hưởng tôi ôn tập cậu hiểu không?”

“Có thật không?” - Cố Phi nói - “Vậy sáng mai tôi phỏng vấn cậu một chút đi, là mơ thấy tiếng Anh hay là mơ thấy tôi.”

Tuy rằng tâm trạng tốt lên, bắt đầu làm việc liền rất có hiệu suất, nhưng vì trước đó cùng bạn trai cũng không làm việc đứng đắn mỗi ngày, cho nên việc dồn lại hơi nhiều, lúc làm xong cũng đã ba giờ.

Cố Phi lúc thường thời gian đi vào giấc ngủ khoảng chừng nửa giờ, ngày hôm nay ngã trên gối một cái, liền giống như bị người ta đánh một quyền, cảm giác vừa nhắm mắt lại liền mất đi tri giác.

Cậu trong mộng sẽ không mơ thấy tiếng Anh, mà đêm đó ngay cả Tưởng Thừa cũng không mơ tới, chỉ nghe được chuông điện thoại di động.

“Đệt.” - Cố Phi trở mình, buổi tối ngủ nếu như không nằm mơ, liền cảm thấy giống như mình không ngủ

một đêm, nhắm mắt lại liền phải mở mắt ra rồi.

Điện thoại là Tưởng Thừa gọi tới, Cố Phi nhận điện thoại còn chưa kịp lên tiếng, giọng của Tưởng Thừa bên kia liền truyền tới: "Cố Phi, cậu dậy chưa?"

"Dậy rồi" - Cố Phi ngồi dậy, tuy rằng còn có chút mơ mơ màng màng không hoàn toàn tỉnh táo, cậu vẫn nghe ra trong giọng nói của Tưởng Thừa không có loại giọng điệu hớn hở bình thường gọi buổi sáng - "Làm sao vậy?"

"Lý Huy ở dưới lầu, còn mang theo mấy người" - Tưởng Thừa nói - "Tôi không biết hắn làm sao tìm đến chỗ này được, đoán chừng là không biết tôi ở tầng nào, cho nên không đi lên, nhưng mà đã ở dưới lầu."

"Tôi lập tức đi qua" - Cố Phi nhảy xuống giường - "Cậu làm sao phát hiện hắn ở dưới lầu?"

"Hắn gọi điện thoại cho tôi" - Tưởng Thừa nghe ra rất buồn bực - "Tôi đều nói rồi, chỗ Lý Bảo Quốc kia, thứ gì tôi cũng không cần, tất cả mọi chuyện đều không có quan hệ gì với tôi, hắn tại sao còn chưa chấm dứt?"

"Hắn nói tại sao tìm cậu hay không?" - Cố Phi chạy vào nhà vệ sinh, cũng không kịp đánh răng, dùng luôn nước súc miệng của bạn trai nào đó mà mẹ cậu trên đường lữ hành tìm lại thiếu nữ, lắc lư với mẹ cậu đã mua một hộp, súc súc.

"Hỏi tôi đòi sổ tiết kiệm của Lý Bảo Quốc" - Tưởng Thừa nói - "Cậu đừng tới đây, tôi trực tiếp đi xuống, tôi mịa nó phiền nhất loại ngu ngốc dây dưa không ngớt này."

"Cậu chờ tôi." - Mặt Cố Phi cũng không lo rửa, để trần thân trên chạy thẳng ra cửa.

Lý Bảo Quốc có sổ tiết kiệm gì đó hay không còn chưa nói, coi như thật sự có, cũng không thể nào cho Tưởng Thừa.

Nguyên nhân Lý Bảo Quốc đời này không hòa hợp cùng Lý Huy cũng chính là lão ta dùng kiểu đặc thù của xưởng thép quan tâm Lý Huy, Lý Huy cũng dùng kiểu đặc thù của xưởng thép đáp trả lại lão.

Một điểm này Lý Huy tự mình vô cùng hiểu rõ, hắn tìm Tưởng Thừa chẳng phải là thật sự tìm không được sổ tiết kiệm, có lẽ chẳng qua là để đòi tiền.

Tưởng Thừa là trẻ lớn lên trong thành phố lớn, gia đình còn có thể có điều kiện, trên người có thẻ bố mẹ nuôi cấp cho, một điểm này chỉ cần Lý Bảo Quốc biết đến, Lý Huy liền biết.

Lý Huy loại người này, cứ giống như một miếng kẹo cao su phơi nắng mềm ra, không có tình cảm và lý lẽ có thể thương lượng.

Tưởng Thừa không xử lý được hắn, muốn xử lý, vẫn cần tiểu bá vương xưởng thép...

Cố Phi không cưỡi xe đạp, đẩy thẳng mô-tô đi ra, lái tới hướng phòng thuê.

92. Chương 92

Hôm nay là một ngày âm u, mặt trời lúc này vốn nên có chút nhú đầu lên cũng không thấy xuất hiện, trên đường vài cái bóng đèn không tốt mấy vẫn còn đang sáng.

Khi Cố Phi ngồi trên mô tô phóng qua nhà Tưởng Thừa còn thấy gió thổi lên người có hơi lạnh.

Nhưng vẫn rất đã, cảm giác toàn thân được bao phủ bởi những cơn gió mát lạnh.

Cậu đã rất lâu không chạy xe, bình thường lúc ra ngoài lượn với bọn Lý Viêm, Lưu Phàm mới chạy mô tô, nhưng từ lúc ở cùng với Tưởng Thừa, số lần cậu cùng đám bọn họ ra ngoài chơi đã giảm mạnh, hôm kia Lưu Phàm còn gọi điện tới nói muốn viết một bài thơ tưởng niệm "Bạn chí cốt bỏ tôi mà đi".

Khoảng cách từ nhà tới chỗ Tưởng Thừa không xa, lái mô tô vả lại còn phóng đi như vậy cũng không vượt hơn năm phút.

Cậu có chút lo lắng Tưởng Thừa nhịn không nổi sẽ xuống lầu xử lý Lý Huy.

Tưởng Thừa xử lý Lý Huy cũng sẽ không thua thiệt gì, cho dù Lý Huy có dắt theo người tới, với năng lực chiến đấu của Tưởng Thừa cũng không có khả năng bị đối phương chiếm thế thượng phong được.

Nhưng tình huống bây giờ lại không như vậy, Tưởng Thừa đang là một học sinh lớp 12 chuẩn bị cho kỳ thi đại học, đừng nói là đụng phải loại chuyện phiền phức này, chỉ cần ảnh hưởng tới tâm tình thôi cũng đã là chuyện lớn.

Vốn từ trung học trọng điểm tới loại trường học như Tứ Trung, bất luận là nói trên phương diện nào cũng đều sẽ bị ảnh hưởng, còn bị lôi vào đủ loại phiền phức...

Thời điểm này người ở trên đường không tính là quá nhiều, người đi học hay đi làm đều còn chưa ra khỏi cửa, trên phố chỉ có những ông cụ bà cụ dậy sớm tập thể dục, mua đồ ăn.

Cho nên Cố Phi vừa quẹo qua đường liền thấy ngay mấy người đang đứng ở bên đường trước mặt.

Cố Phi không đeo mắt kính, với khoảng cách này, cậu ngoại trừ có thể nhận ra người đang đứng một mình cách xa những người khác mấy bước kia là Lý Huy, những người còn lại ai cũng không nhận ra.

Nhưng cũng không quan trọng, những người Lý Huy có thể gọi tới toàn là "thanh niên lêu lổng", khác biệt chỉ là thanh niên lêu lổng của xưởng thép hay là ngoài xưởng thép mà thôi.

Cố Phi không giảm tốc độ xe, xông tới chỗ đám người ở bên đường.

Phản ứng của các thanh niên lêu lổng cũng khá là linh hoạt, theo tiếng gầm của động cơ, mấy người đó đều quay đầu lại, hơn nữa còn có dấu hiệu di chuyển.

Cố Phi nhòm người xuống, vươn tay lấy ra một cây gậy cao su ở tấm chắn bùn đã được sửa ở bánh sau.

Khi mô tô xông đến bên người, có mấy người đều đã tránh ra được, có điều mục tiêu của Cố Phi cũng không phải bọn họ.

Phản ứng của Lý Huy rõ ràng không bằng đám lưu manh này, người ta đều đã né ra hết rồi, hắn ta mới quay đầu lại.

Cố Phi vừa giơ tay lên, cây gậy cao su liền quất vào mông hắn.

Lý Huy gào một tiếng, sức mạnh không phải mười phần, chắc chỉ bảy phần thôi nhỉ, nhìn mặt là biết đêm qua thức trắng đánh bài, cả mặt xám xịt.

Không hổ là con trai ruột của Lý Bảo Quốc đích thân nuôi lớn.

Khi đám người đã hoàn hồn lại thì mắng chửi vây tới, xe của Cố Phi đã chạy ra xa được mấy mét.

Cậu phanh gấp, chân hơi chống đất, đuôi xe mô tô móc qua, xe quẹo đầu lại.

Lúc này khoảng cách đã gần hơn một chút, cậu thấy rõ được mấy người Lý Huy kêu tới, bốn năm người có lẽ đều là của xưởng thép, nhưng chỉ có một tên cậu biết, gọi là Tam Cẩu, tên này thường hay tới tiệm cậu mua đồ.

Tam Cẩu nhận ra cậu, có chút kinh ngạc mà ngây người: "Đại Phi?"

"Tránh ra." – Cố Phi nói.

Xe lại xông tới đám người lần nữa, Tam Cẩu chần chừ một chút rồi lui ra.

Lần này đối phương có chuẩn bị, có người trong tay cầm dao chờ xe tới, hung hăng vung tới mặt cậu.

Cố Phi nghiêng đầu xe tránh khỏi, tay cầm cây gậy quất lên tay người này, khi xe lại xông về phía trước, cậu nghe được tiếng dao rơi xuống đất.

Cậu không dùng nhiều lực, chỉ là muốn đánh cho rớt dao, cậu không muốn chọc vào những người này, không biết rõ lai lịch, lỡ như đụng phải một người như Hầu tử, muốn thoát khỏi không dễ dàng gì.

Mục tiêu của cậu là Lý Huy, Lý Huy là tên nhát gan, nếu không gọi người tới, hắn cũng không dám một mình tới tìm Tưởng Thừa, gọi người tới rồi hắn thậm chí còn không dám tới tụ ở trường học.

Học sinh Tứ Trung đánh nhau bình thường như cơm bữa, nếu Tưởng Thừa thật sự đem người tới đánh nhau với hắn, hắn căn bản không dám mò tới.

Lý Huy muốn tránh ra, nhưng tốc độ mô tô rất nhanh, vừa mới xoay người muốn chạy đi, cây gậy trong tay Cố Phi đã vung mạnh vào chân hắn.

"Đệt!" – Lý Huy la lên – "Tao mẹ nó đ!t ông nội mày! Tao mẹ nó có chọc mày sao!"

"Có chọc." – Cố Phi lại quay đầu xe lại.

"Có tin tao lôi mày vào thanh toán chung luôn không!" – Lý Huy chỉ tay vào cậu, lúc nói câu này hắn liếc mắt sang bên cạnh, muốn kêu đám người này cùng nhau lên.

"Chuyện này không liên quan gì với các vị đại ca" – Cố Phi tắt máy, bước xuống xe, trong tay cầm cây gậy bằng cao su, đi tới trước mặt Lý Huy – "Gây sự với học sinh cấp 3, còn gọi nhiều người tới, truyền ra ngoài mất mặt mình thì thôi, còn để mấy người tới giúp mình mất mặt chung."

"Mày bớt gây hấn đi!" – Lý Huy rống tới nước miếng đều văng ra – "Nó lấy sổ tiết kiệm của ba tao!"

"Ba anh có sổ tiết kiệm à?" – Cố Phi cười lạnh – "Hay là anh trước tiên tới ngân hàng tra thử, ngân hàng không cho tra thì anh báo cảnh sát, cảnh sát nhất định sẽ tra giúp anh."

"Tao không cần tra! Tao biết là nó giữ!" – Lý Huy kêu to.

"Vậy được" – Cố Phi nhìn hắn – "Đồ lúc trước anh lấy chỗ tôi khi nào trả tiền?"

Lý Huy đơ người: "Tao mẹ nó lấy đồ mày khi nào?"

"Một thùng Trung Hoa đầy, với hai thùng Mao Thai" – Cố Phi nói – "Với lại..." (*đều là rượu đế)

“Thả rắm con mẹ mày!” – Lý Huy cắt lời cậu – “Tiệm nát của mày có nhiều Trung Hoa và Mao Thai tới vậy sao!”

“Vậy người cha đánh bài đều phải mượn nợ của anh có sổ tiết kiệm sao?” – Cố Phi hỏi.

“Mày…” – Lý Huy bị cậu nói tới đơ ra.

“Anh không cần quan tâm tiệm tôi có hay không” – Cố Phi nói – “Tôi nói anh lấy, thì tôi biết là anh lấy.”

“Mày mẹ nó…” – Tròng mắt Lý Huy đều sắp trừng lòi ra ngoài, cũng không biết nên tiếp tục nói thế nào, trực tiếp nâng tay lên, nắm đấm vung tới mặt Cố Phi.

Cố Phi không né, lộ trình cú đấm này của Lý Huy cũng không được dài lắm, lúc Cố Phi đấm vào mũi của Lý Huy, Lý Huy còn đang giơ tay ngoài không trung như muốn ôm nhau với cậu.

Lúc Tưởng Thừa nghe thấy tiếng mô tô còn do dự không biết có phải là Cố Phi hay không, vừa muốn ra cửa sổ xem thử, lại nghe thấy được tiếng động cơ thật to phát ra do đột ngột tăng tốc, tức khắc liền biết ngay là Cố Phi tới, hơn nữa là chạy tới đánh nhau.

Cậu cũng không thèm ra cửa sổ thăm dò tình hình chiến đấu trước mà xoay người lấy luôn cây ná ở trên bàn rồi nhào tới cửa sổ lấy ra mấy viên đá trong chậu bông, kéo căng dây ná, lúc ngắm xuống mới thấy được bên dưới đang xảy ra chuyện gì.

Lúc nhìn thấy Cố Phi để trần thân trên cầm theo cây gậy cao su màu đen đứng ở dưới lầu, cả người cậu đều sửng sốt.

Cậu trước giờ chưa từng thấy Cố Phi không mặc áo ra đường, đừng nói là ra đường, do ở nhà có Cố Miểu, lúc Cố Phi ở nhà căn bản cũng không để trần thân trên, mặc dù lúc Cố Phi ở chỗ cậu đôi lúc còn không mặc quần, nhưng cái đó là một chuyện khác.

Tóm lại ngay lúc này, Cố Phi chỉ để trần thân trên, mặc một cái quần thể thao có sọc trắng, trong tay cầm một cây gậy cao su.

… Một hình ảnh thật hiếm gặp của tiểu bá vương xưởng thép.

Lý Huy mang theo bốn người, thêm Lý Huy nữa tổng cộng là năm, Tưởng Thừa căng chặt dây cao su, nhưng trong mấy người này ngoại trừ Lý Huy, cũng không có người có ý định ra tay.

Chắc người Lý Huy gọi đều là lăn lộn ở xưởng thép, cho dù lần trước Cố Phi “thua” cho Hầu tử, nhưng phương thức “quyết đấu” đó không thể hiện ra được năng lực thật sự, những người này có lẽ vẫn còn cố kị với Cố Phi.

Nghe không rõ đoạn hội thoại giữa Lý Huy và Cố Phi, chỉ thấy được Lý Huy tương đối kích động và phẫn nộ, tiếp đến là đấm về phía Cố Phi.

Viên đá trong tay Tưởng Thừa không có bắn ra, nắm đấm này của Lý Huy còn chưa quét hết đường cong dài ngoài không trung, nắm đấm của Cố Phi đã đặt ngay trên mũi hắn.

Lý Huy lảo đảo ra sau mấy bước, tiếp đến đưa tay ra sau lưng.

Chính là lúc này.

Lúc Lý Huy từ sau lưng lấy ra con dao chặt thịt, ná trong tay Tưởng Thừa "peng" một tiếng, viên đá bay đi, trúng ngay cổ tay đang cầm dao của Lý Huy.

Sức mạnh của ná Tưởng Thừa đã thử rất nhiều lần, bay đi như vậy, tay của Lý Huy nhất định sẽ sưng lên, nếu đổi lại là viên bi thép, hắn ta lúc này gãy xương cũng không phải vấn đề.

Dao chặt thịt trong tay Lý Huy rơi thẳng xuống đất, chưa đợi hắn quay đầu qua, Cố Phi đã lấy chân giẫm lên con dao, nện một gậy lên vai hắn.

Sau đó mới xoay đầu nhìn thoáng lên lầu.

Tưởng Thừa cấp tốc trở vào phòng, mở cửa chạy thật nhanh xuống lầu.

Cậu không thể cứ núp trên lầu chơi ám khí như vậy, lúc này đã khiến lửa giận của tất cả mọi người dồn lên người Cố Phi, cậu không mong Cố Phi lại chuốt thêm phiền phức gì, không muốn lại thấy thêm một trận quyết đấu não tàn nào kiểu xưởng thép nữa.

Lúc xông ra hành lang, Cố Phi đã đá con dao văng sang một bên, tay cầm gậy cao su màu đen cũng ném qua bên cạnh, tay không đứng đó mặt đối mặt với Lý Huy.

"Anh muốn kiếm chuyện thì tôi chiều." – Cố Phi nói.

"Mày chiều không nổi đâu!" – Lý Huy vừa lau miệng, liền thấy Tưởng Thừa chạy ra, lập tức vươn tay ra chỉ - "Tao tìm chính là mày!"

Tưởng Thừa nhếch khóe miệng: "Để làm gì?"

"Bây giờ không phải chuyện của cậu ta nữa" – Cố Phi nói – "Bây giờ là chuyện của tôi với anh, nếu anh nghĩ tôi là do Tưởng Thừa kêu tới giúp, anh cũng có thể tìm người tới giúp mà, anh xem nên tìm ai?"

Mấy người Lý Huy gọi tới trên mặt lúc này đều có chút lúng túng, vẻ mặt rất khó coi, một người cau mày nói: "Lý Huy, có phải là hiểu lầm không? Chúng ta cứ tìm một đứa nhóc gây sự, nếu thật là hiểu lầm thì có chút khó coi đó."

"Ba vạn đồng!" – Lý Huy ôm lấy vai vừa nãy bị Cố Phi đánh – "Tưởng Thừa, mày ói ra ba vạn đồng lấy từ chỗ ba tao, chuyện này tao không tính sổ với mày!" (khoảng 100 triệu)

"Nếu Lý Bảo Quốc có được ba vạn đồng" – Tưởng Thừa nén lại lửa giận và phiền táo trong lòng – "Cũng đã không bị anh ép tới nhảy lầu."

"Thả rắm cái con mẹ mày, mày vừa lên lầu, ổng liền nhảy xuống..." – Lý Huy vừa đá chân vừa mắng, xông tới trước mặt cậu, nhưng không thể bước quá hai bước.

Lời cũng chưa nói hoàn chỉnh.

Cố Phi đã vượt tới đá lên bụng hắn, Lý Huy nhất thời cong lưng thành một vòng.

Cố Phi tới sau lưng hắn lại nện thêm một cùi chỏ, sau khi Lý Huy quỳ xuống đất, cậu lại nắm tóc Lý Huy, hất đầu gối lên.

Lúc Cố Phi thả tay, Lý Huy ngửa mặt ngã xuống đất, máu từ mũi chảy ra dính đầy miệng.

Tưởng Thừa nhìn những động tác liên hoàn của Cố Phi, trong lòng nói không ra là cảm giác gì, mỗi lần nhìn Cố Phi đánh nhau... hoặc nói là đánh người, cậu đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Biểu tình lạnh lùng trên mặt Cố Phi, mỗi một động tác khi hạ thủ đều dứt khoát và chuẩn xác.

Bởi vì khí lực này, cậu mới đặt lên người Cố Phi cái tên tiểu bá vương xưởng thép, nhưng cũng không chuẩn xác lắm, tiểu bá vương có hơi non nớt, căn bản không thể hiện ra được trạng thái chân chính của cậu ta.

Nếu như Cố Phi không phải là Cố Phi, cậu ta tuyệt đối sẽ là ác bá xưởng thép không ai dám chọc đến.

Lão đại xưởng thép.

Xưởng thép Cố bá thiên.

Nhìn Lý Huy nằm ngửa nửa ngày cũng không bò dậy được, nhìn mấy tên được Lý Huy gọi tới ra mặt cho mình chỉ đứng đó trơ mắt nhìn, không tới đỡ Lý Huy, trong một khoảnh khắc Tưởng Thừa thế nhưng có chút không biết phải làm sao.

"Lý Huy" – Cố Phi mở miệng – "Đừng tưởng tôi không biết anh là người thế nào, người lớn lên ở đây ai cũng biết anh là hạng người gì, chuyện hôm nay coi như kết thúc, ba anh có sổ tiết kiệm hay không, sổ tiết kiệm đó rốt cuộc ở đâu, trong lòng anh tự rõ."

Lý Huy bụm mũi mình, quẫy quẫy chân không lên tiếng.

Cố Phi nhìn mấy người ở bên cạnh: "Tôi vẫn là câu nói đó, tôi lớn lên ở đây, những ai biết tôi đều biết, tôi trước nay chưa từng chủ động tìm ai gây sự, nhưng ai không có chuyện gì lại muốn tìm đến tôi gây sự, tôi tuyệt đối sẽ không chịu thiệt."

Mấy người đều ngượng cười, Cố Phi nhìn một trong số họ: "Tam Cẩu."

"Hầy, tôi biết tôi biết" – Người tên Tam Cẩu đi tới, vỗ vỗ vai Cố Phi – "Đây chắc chắn là hiểu lầm, hiểu lầm!"

"Cảm ơn các vị nể mặt mũi." – Cố Phi cong lưng nhặt ống cây cao su lên, mắc lên bên tấm chắn bùn mô tô.

Tam Cẩu vẫy vẫy tay, mấy người chần chừ một chút rồi đều xoay người đi theo hắn, mấy tên gọi là tới giúp đỡ mà Lý Huy gọi theo, thậm chí không có một người lúc này tới đỡ hắn.

Tưởng Thừa có hơi kinh ngạc nhìn Lý Huy vẫn còn nằm dưới đất, bỗng nhiên thấy có chút tư vị nói không nên lời.

Nơi xưởng thép này, người ở xưởng thép này, đều khiến người khác khó mà hình dung.

"Đi thôi" – Cố Phi leo lên mô tô – "Cậu còn muốn đi lên lấy sách không?"

"Ừm, tôi… đi lên lấy" – Tưởng Thừa lại nhìn thoáng qua Lý Huy, đè thấp giọng – "Anh ta làm sao đây?"

"Lát nữa liền tự đi thôi" – Cố Phi nói – "Cũng không có làm gãy xương."

"Vậy cậu đợi tôi một chút." – Tưởng Thừa xoay người nhanh bước đi vào hành lang.

Chạy lên lầu xách theo cặp đã chuẩn bị sẵn, cất ná vào học tủ, cậu lại móc ra một chiếc T-shirt từ trong tủ quần áo, chạy xuống lầu.

Lúc đi ra, Lý Huy đã không còn nằm trên đất, Tưởng Thừa thuận mắt nhìn về phía trước, thấy được Lý Huy gù lưng tàn tàn đi qua đường.

“Mặc vô đi.” – Tưởng Thừa ném T-shirt cho Cố Phi.

“Hắn không tới gây sự với cậu nữa đâu” – Cố Phi vừa mặc áo vừa nhìn đường bên kia – “Chắc lại thiếu tiền ở đâu rồi.”

Tưởng Thừa thở dài.

“Nếu như còn tới nữa, cậu cứ nói với tôi, không cần xung đột trực tiếp với hắn” – Cố Phi lại nói – “Loại người này không nên đụng vào, đừng để ảnh hưởng tới việc ôn thi gì đó của bản thân.”

“Vậy còn cậu?” – Tưởng Thừa chau mày.

“Tôi biết làm sao đối phó với loại người này” – Cố Phi cười – “Yên tâm.”

Tưởng Thừa không lên tiếng, leo lên yên sau, sau khi Cố Phi mở máy xe, cậu xoa xoa nhẹ trên eo Cố Phi: “Chuyện này, chỉ có thể giải quyết như vậy sao?”

“Ừm” – Cố Phi đáp – “Không thì sao, báo cảnh sát cậu cũng không có lý do, cảnh sát cũng không quản được, cậu nói lý với hắn sao, hắn nếu có thể nói lý đã không tới tìm cậu, loại người này chỉ có thể đánh cho phục thôi, đánh tới khi hắn không còn dám tới tìm cậu gây sự mới thôi.”

“Lúc trước cậu cũng như vậy giải quyết mọi chuyện đúng không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Thừa ca” – Cố Phi cười cười, tắt máy xe, quay đầu lại nhìn cậu – “Tôi biết cậu đang nghĩ gì.”

“Thật sao?” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu ta.

“Nếu như là trước kia” – Cố Phi nói – “Mỗi một người lúc nãy ở đây tôi đều sẽ không bỏ qua, tới rồi liền tính vào, một người cũng đừng mong đi khỏi.”

“Sao hôm nay lại không như vậy?” – Tưởng Thừa cười cười.

“Học hỏi học bá” – Cố Phi nói – “Học hỏi bạn trai tôi, không để bạn trai tôi lo lắng.”

Tưởng Thừa không nói, chỉ là vỗ vỗ lên vai cậu ta.

“Đi ăn sáng?” – Cố Phi mở lại động cơ.

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Tôi mời."

Khi sáng sớm Lý Huy gọi điện tới, Tưởng Thừa thật sự không hề nghĩ ra được cách giải quyết nào khác ngoài đánh hắn ta một trận.

Nếu như Cố Phi không động thủ, cậu tự mình xuống đối mặt với Lý Huy, cũng sẽ là cục diện tương tự.

Như lời Cố Phi nói, cậu ngay cả báo cảnh sát cũng không có lý do, cũng không có tinh lực, một học sinh lớp 12 mỗi ngày đều bận lên lớp ôn tập thi đại học, đối diện với tên vô lại như Lý Huy, dường như cũng không còn cách nào khác.

Nhưng mà, cậu nhìn sau đầu Cố Phi, cho dù Cố Phi đã không còn giống trước kia, cậu vẫn sẽ bất an.

Cho dù Cố Phi "học hỏi bạn trai" như thế, đều chỉ có một mình cậu ta, ngoài cậu ta ra, ở đây càng có nhiều người sẽ không học hỏi ai cả, bọn họ sẽ không thay đổi.

Bản thân có thể rời khỏi đây, bản thân cũng nhất định sẽ rời khỏi đây, nhưng Cố Phi thì sao?

Cố Phi vì cậu cản lại một số bất kham bên trong bùn đất, sau đó thì sao?

Tưởng Thừa cuối đầu, trán dán lên lưng Cố Phi.

Đúng vậy, bây giờ cậu vẫn không biết nên làm sao, Cố Phi từ tràn ngập hy vọng tới khi chôn vùi hy vọng yên lặng nhắm mắt, cũng không biết nên phải làm sao.

Nhưng cho dù là như vậy, cậu vẫn nhịn không được mà cắn răng.

Cố Phi nhất định phải rời khỏi đây.

Cho dù có khó khăn bao nhiêu, nhất định phải rời khỏi đây.

Cố Phi không phải không ôm hy vọng, cậu ta chỉ là vùi chôn hy vọng mà thôi.

Tưởng Thừa đang quyết tâm trong lòng, lúc tâm trạng đang dâng lên, Cố Phi dựa dựa ra sau, lưng cựa vào cậu một chút, cậu suýt chút liền ngẩng đầu cất cao giọng hát.

Cùng tôi đi đi! Trời sáng liền xuất phát!

“Ngồi đàng hoàng” – Cố Phi nghiêng đầu qua – “Phía trước có học sinh của Tứ Trung.”

“Ờ” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua phía trước, xe đã quẹo tới con đường bình thường tới ăn sáng, các quầy điểm tâm đều có không ít người đứng người ngồi – “Cậu không đeo kính cũng thấy được sao?”

“Tôi đoán đó.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười lên.

“Mắt không bằng cậu được, đứng trên lầu cũng bách phát bách trúng” – Cố Phi nói – “Cậu mua ná mới khi nào vậy?”

“Lần trước Phan Trí tới tặng tôi đó” – Tưởng Thừa nói – “Cây này đúng thật là… tôi nghĩ lần sau cậu ta tặng nữa chắc sẽ là cây nỏ.”

“Sắp tới một tháng mười rồi, cậu ta tới nữa không?” – Cố Phi dừng xe. (*Ngày quốc khánh của Trung Quốc)

Quầy điểm tâm quả nhiên có mấy học sinh của Từ Trung, nam có nữ có, thật ra Tưởng Thừa không biết ai cả, chỉ là do cậu và Cố Phi cùng nhau xuống xe, mấy người này tức khắc liền chen tới xem.

“Tới không được, ông nội tứ của cậu ta vừa chết, trong thời gian ngắn không thể bịa thêm họ hàng gì chết nữa, với lại nói chết nhiều quá cũng không ai tin” – Tưởng Thừa nói – “Tứ Trung một tháng mười cũng không nghỉ, chủ yếu là tôi không để lỡ thời gian được nữa.”

Quầy điểm tâm đã không còn ghế trống, hai cậu mua đồ ăn xong thì đi quanh một vòng, cuối cùng chỉ có thể chen chúc ngồi chung một bàn với hai học sinh Tứ Trung.

Hai người này chắc là tiểu tình lữ, hai cậu vừa ngồi xuống, tiểu tình lữ liền rất ăn ý nhìn vào mắt nhau, sau đó uống một hớp đậu nành, quét mắt nhìn trên mặt Cố Phi.

Tưởng Thừa chau mày, cảm thấy đã bắt đầu lĩnh hội được sức mạnh của bốn chữ “sáng tác Cố Phi” người dẫn chương trinh kia nói ra là bao lớn.

Cậu có chút lo lắng, cũng nhìn qua Cố Phi.

Cố Phi trái lại rất bình tĩnh, một tay bánh quẩy một tay đậu hủ não ăn tới rất thích thú.

Sau khi hai người kia khó khăn lắm mới ăn xong đứng dậy rời khỏi, Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm: “Đệt.”

"Sao vậy." – Cố Phi ăn xong đậu hủ não của mình, lại lấy của cậu qua ăn hai hớp.

"Không có" – Tưởng Thừa cầm cặp sách – "Chỉ thấy những người này thật phiền phức, cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy, đi nhìn cái chân cong của mình đi."

Cố Phi cười cười không nói.

Tới trường học, vẫn là những ánh nhìn như cũ, Tưởng Thừa có hơi hối hận không có cổ vũ Cố Phi đi trốn học.

Có điều vào lớp học rồi thì đã tốt hơn không ít, suy cho cùng thì người của lớp 8 chung lớp với Cố Phi lâu như vậy, cho dù kinh ngạc, cũng không có khoa trương như người của mấy lớp khác.

Hơn nữa còn có ngụy trùm lớp đội trưởng Vương Chín Ngày cưỡng ép đoạt danh tiếng.

"Thì đúng đó!" – Vương Húc ngồi trên ghế chém gió với mấy người bên cạnh – "Tại tôi lúc bình thường lười thể hiện thôi, lúc tôi chơi ghi ta các cậu còn đang là ca sỹ trong phòng tắm đó!"

"Trình độ này của tôi, cũng không phải quá ok" – Vương Húc nghiêng đầu qua thấy Tưởng Thừa, lập tức vẫy tay – "Tưởng Thừa! Cậu nói xem, trước đó tôi cho thêm ý nhạc dạo vào trình độ thế nào! Có phải thêm sắc không ít cho tiết mục của chúng ta hay không!"

"Đúng." – Tưởng Thừa vô cùng thành thật gật gật đầu, lại giơ lên ngón cái cho cậu ta.

"Có phải định thi vào học viện âm nhạc gì đó không a?" – Có người hỏi.

"Nói ra thì, cũng không nhất định phải thi vào học viện âm nhạc mới học cái này mà" – Vương Húc vẻ mặt nghiêm túc – "Lỡ ngày nào đó tôi ra khỏi cái nơi rách này tới thành phố ngầu nào đó rồi, phải có chút kỹ năng an thân a!"

"Ồ…" – Mọi người gật đầu răm rắp.

Tưởng Thừa cười cười, sau khi ngồi xuống đột nhiên có chút buồn vô cớ.

Vương Húc còn dám dõng dạc nói ra lý tưởng rời khỏi nơi này của mình, hơn nữa còn dám lấy kỹ năng ghi ta của mình ra làm kỹ năng để kiếm tiền…

Cố Phi mới gọi là có kỹ năng để kiếm tiền, hơn nữa kỹ năng không chỉ có một.

Cho dù có thi vào trường đại học nát ở đây đi nữa, chỉ cần Cố Phi muốn, cậu ta ít nhất có thể thi vào trường không nát nhất trong các trường nát.

Tưởng Thừa thoáng nhìn qua Cố Phi, lời này cậu sẽ không nói với Cố Phi, bây giờ tất cả đều chỉ là ẩn số, Cố Phi không muốn bị gọi dậy, bản thân cũng không có khả năng đánh thức cậu ta.

Cậu thở ra một hơi, nằm dài lên bàn.

Rất buồn ngủ, đêm qua cũng không ngủ ngon gì, buổi sáng còn bị Lý Huy quậy như vậy, bây giờ sau khi định tĩnh lại chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trong chút thời gian tự học buổi sáng, cậu ít nhất đã ngáp tám trăm sáu mươi cái, nước mắt cũng đều sắp lờ mờ.

"Sao buồn ngủ vậy?" – Cố Phi để điện thoại đang chơi xuống – "Hôm qua có phải nguyên buổi tối đều không nghĩ chuyện đứng đắn không?"

"Cút." – Tưởng Thừa cười lên, vừa cười xong lại ngáp một cái.

"Hay là… cậu ngủ một lát?" – Cố Phi hỏi.

"Không cần, còn muốn ghi chút trọng điểm nữa" – Tưởng Thừa dụi dụi mắt – "Xem ra phải đi mua cây bút ghi âm."

"Tôi ghi giúp cậu?" – Cố Phi hỏi.

"Cái gì?" – Tưởng Thừa ngơ ngẩn.

"Cậu nói trọng điểm gì đó, còn có ghi chép gì đó" – Cố Phi nói – "Tôi ghi giúp cậu, cậu nghe là được, không nghe nổi nữa thì chợp mắt một chút?"

"Vậy cậu…" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, lấy vở của mình đẩy tới trước mặt cậu ta – "Ghi giúp tôi?"

"Ừm" – Cố Phi mở vở ghi chép của cậu ra – "Tiết một Anh văn à?"

"…Cậu ngay cả tiết một là gì cũng không biết sao?" – Tưởng Thừa cười cười.

"Tôi tiết một nào cũng không biết, giáo viên vào rồi tôi mới biết" – Cố Phi nhìn qua lão Lỗ đang bước vô lớp – "Lúc cậu xem bài ghi chép thấy chữ tôi đẹp như vậy sẽ bị kích thích không còn tâm trí ôn tập không?"

“Giữ lại chút mặt mũi đi.” – Tưởng Thừa nói.

Lão Lỗ như thường lệ trước tiên ở trên bục giảng như king kong xuất chưởng, chấn động cho mấy người đang buồn ngủ thành nửa tỉnh, sau đó bắt đầu giảng bài.

Tưởng Thừa gối lên tay mình nửa nằm sấp trên bàn, tai nghe lão Lỗ giảng, mắt nhìn Cố Phi.

Cố Phi xoay xoay bút, có lẽ trước nay chưa từng ghi chép nên có chút căng thẳng, hơn nữa còn là ghi chép môn tiếng Anh.

Lúc lão Lỗ xoay người bắt đầu viết trọng điểm lên bảng đen, Cố Phi cũng cuối đầu bắt đầu viết.

Tưởng Thừa nhìn khuôn mặt nghiêng của cậu ta tới có chút xuất thần.

Khi cậu mở mắt ra, tôi nhất định sẽ nghe thấy.

93. Chương 93

Cả buổi sáng Tưởng Thừa đều buồn ngủ, trong tai nghe thấy tiếng thầy cô giảng bài, trình độ giảng bài của thầy cô Tứ Trung đều ở cấp bậc lão hòa thượng đọc kinh, ngoại trừ lão Lỗ sẽ luân phiên mắng người nâng cao tinh thần, lão sư khác bao gồm lão Từ, đều không có trầm bổng du dương mà một lèo tiến về phía trước, tiến hành xong đã ngủ rồi.

Thời tiết này đang bắt đầu chuyển đổi lạnh đến hơi mát mẻ, khiến người ta trong thời kỳ này vô cùng thoải mái, có lẽ không nói chuyện phiếm vẫn còn có thể duy trì nghe giảng chỉ có Tưởng Thừa và Dịch Tĩnh.

À không, Tường Thừa nhìn Cố Phi đang vùi đầu viết ghi chép, còn có Cố Phi.

Đúng rồi còn có… bạn học Vương Húc có lẽ ở trong một vạn bóng người đều có thể chuẩn xác tìm thấy hình bóng của Dịch Tĩnh.

Buổi trưa sau khi tan học, Tưởng Thừa trong nháy mắt nằm úp trên bàn nhắm hai mắt lại: “Hai mươi phút nữa gọi tôi.”

“Ừm.” - Cố Phi đáp một tiếng, gấp quyển ghi chép lại.

“Này Đại Phi, Đại Phi” - Chu Kính thu dọn đồ xong quay đầu qua - “Đại…”

Cố Phi nhìn cậu ta.

“Áo cậu mặc chính là của Tưởng Thừa thì phải?” - Chu Kính hỏi.

Tưởng Thừa ngẩng đầu lên, có một loại cảm giác “Không chờ nổi, nhất định phải lập tức diệt khẩu người này”.

“Không phải.” - Cố Phi nói.

“Không phải sao?” - Chu Kính có chút chần chừ - “Tuần trước hình như tôi thấy cậu ta mặc kia mà.”

“Đồ giống nhau.” - Cố Phi nói.

“… Ha” - Chu Kính do dự một chút - “Cũng không phải mới a, trước đây chưa từng thấy cậu…”

“Biến.” - Cố Phi đơn giản ngắt lời cậu ta.

Chu Kính thở dài đứng lên: “Tán gẫu cũng tán gẫu không được nữa, thật là.”

Khi lên lớp buồn ngủ đến giống như đều rời xa thế giới này, tiếng nói của thầy cô đều giống như bay về tới bên ngoài ngũ hành, hiện tại hết giờ học, có thể an tâm nằm sấp đánh một giấc rồi, Tưởng Thừa lại ngủ không được.

Nhưng cậu vẫn rất kiên quyết luôn nhắm mắt lại, đến khi Cố Phi ở bên cạnh nói với cậu một câu “”Hai mươi phút“” cậu mới mở mắt ra, chùi chùi nước mắt bởi vì buồn ngủ lại ngủ không được mà nước mắt chảy đầy mặt.

“Không ngủ đi?” - Cố Phi hỏi.

“Haizz” - Tưởng Thừa thở dài - “Ngủ đến mức sắp mù rồi.”

“Vậy còn nằm sấp, tôi xem mí mắt cậu nháy đến mức chắc sắp đuổi kịp đôi cánh rồi” - Cố Phi cười cười, đem quyển ghi chép đẩy lên trước mặt cậu - “Cậu xem như vậy được không? Không được thì cậu tranh thủ tìm thầy cô hỏi một chút.”

Tưởng Thừa lật quyển ghi chép ra, cảm thấy được một dòng chảy trong lành.

Cậu từ cấp 2 bắt đầu viết ghi chép, thời gian mấy năm đã trôi qua, lần đầu tiên nhìn thấy chữ trên quyển ghi chép của mình nắn nót sạch sẽ giống như thế này.

Học sinh cá biệt Cố Phi này viết ghi chép không phân nặng nhẹ, cho dù viết trên bảng đen, thầy cô nhắc đi nhắc lại, cậu ta đều viết xuống, lúc nhìn phải chọn ra trọng điểm nữa.

Nhưng mà có một điểm cậu khá khâm phục, chữ Cố Phi không chỉ viết đẹp, còn viết nhanh, ghi chép thế này không phân biệt đỏ-đen-trắng mà viết đầy cả, quả thực không phải là một công trình nhỏ.

"Cậu rất cừ đấy" - Tưởng Thừa nói - "Tôi viết ghi chép cũng phải dùng viết tắt và ký hiệu, nếu không thì không nhớ được."

"Nói thừa" - Cố Phi nói - "Tôi chỉ lo viết, không lo suy nghĩ."

"Cậu lớn như vậy đa phần chưa từng chăm chỉ lên lớp như vậy nhỉ, lười nhác." - Tưởng Thừa đứng lên, lười biếng duỗi lưng.

"Ừm" - Cố Phi cũng đứng lên, hai người cùng nhau đi ra ngoài - "Cùng học bá ở cùng một chỗ nhất định có thể lĩnh hội rất nhiều việc thần kỳ."

"Vậy..." - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta - "Mệt không? Viết ghi chép có chán hay không?"

"Vẫn còn được." - Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nói nội dung có liên với lên lớp và ôn tập nữa, nhưng mà cậu có thể cảm thấy được Cố Phi với học sinh cá biệt khác không giống nhau, bình thường học sinh cá biệt cho dù ngay cả cái gì cũng không nghe chỉ lo viết ghi chép, một buổi sáng cũng sẽ cảm thấy chán, chẳng hạn như Phan Trí là một học sinh cá biệt chính hiệu.

Đừng nói nếu như để Phan Trí viết ghi chép một buổi sáng giống như Cố Phi thế này, chỉ một tiết học thôi, cậu ta đều có thể chọc lên cán bút ngủ mất.

Vừa nghĩ đến đây, Tưởng Thừa liền cảm thấy một hồi không cam tâm cùng đau lòng.

Trơ mắt nhìn Cố Phi cứ như thế chôn vùi ước mơ xuống, theo con đường của cư dân xưởng thép đi về phía trước, cảm giác ở bên cạnh bó tay không có biện pháp, khiến cậu rất khổ sở.

Bất cứ khi nào tinh tế cảm nhận tới sự cam chịu của Cố Phi, tâm trạng của cậu liền sẽ một đường trượt thẳng xuống tới đáy.

"Buổi trưa ăn cái gì?" - Cố Phi hỏi một câu.

Tưởng thừa thu hồi tâm tư suy nghĩ chạy xa, mất đến hai phút mới trả lời: "Không biết."

“Thật sầu đời.” - Cố Phi thở dài.

“Tôi thì cảm thấy đói bụng, nhưng lại không biết muốn ăn cái gì” - Tưởng Thừa xoa xoa bụng - “Nếu không thì đi ăn đồ cao cấp chút.”

“Pizza ở đối diện sao?” - Cố Phi cười lên.

“Ui, không nên” - Tưởng Thừa chậc một tiếng - “Bánh nhân thịt Vương Nhị so với cái đó ngon hơn nhiều.”

Thảo luận nửa ngày, cuối cùng bọn họ tới trước cổng trường tiểu học của Cố Miểu ăn bữa bún thịt dê.

Tuy nói chỉ là bún thịt dê, nhưng chỉ cần xem từ bên ngoài và giá cả, tương đối phù hợp yêu cầu có đẳng cấp của Tưởng Thừa đưa ra.

Quán bún thịt dê này, Tưởng Thừa đi ngang qua rất nhiều lần, mỗi lần đều cho rằng là quán bar, còn suy nghĩ cái thành phố nhỏ tồi tàn này thật dễ sợ, có thể cho phép quán bar mở ra ở cổng trường tiểu học, quán bar còn rất khác biệt mà gọi lên cái tên là Hôi Thái Lang…

“Chỗ này chỉ tới lần này thôi” - Khi ăn bún xong đi ra, Tưởng Thừa cảm thán - “Cũng quá mắc rồi, hai mươi đồng! Tôi mới vừa kéo cậu định đi ra, cậu không cảm giác được sao?”

“Không cảm giác được, tôi tưởng là cậu chỉnh áo cho tôi đấy” - Cố Phi mỉm cười - “Kỳ thực giá cả vẫn được chứ, thịt được cho rất nhiều, tôi vốn định cho cậu thêm một phần thịt nữa để bồi bổ một chút, gần đây dùng não quá mức, vừa thấy thịt được cho cũng khá được, nên không nỡ gọi thêm nữa.”

“Phải đó! Cậu thậm chí không nỡ thêm nữa còn nói cái gì giá cả cũng được?” - Tưởng Thừa cười một trận, sau đó kéo dài âm thanh thở dài - “Haizz… Chờ sau này tôi đi làm rồi, sẽ dẫn cậu đi ăn bún tám trăm đồng một bát, lại thêm hai trăm đồng tiền thịt.”

“Được” - Cố Phi rất nghiêm túc gật gật đầu - “Không cho thêm không phải người Trung quốc.”

Hai người lại ha ha một trận.

Lúc trở lại trong cửa hàng nhà Cố Phi, mẹ Cố Phi đang ngồi ở bên cạnh quầy thu ngân, xem ra tinh thần có chút không tốt lắm, lúc thường gặp mặt, bà đều sẽ nói rất lớn giọng ‘Tưởng Thừa cháu đã đến rồi à’, ngày hôm nay chỉ là liếc mắt nhìn hai cậu một cái, rồi tiếp tục ngồi ngẩn ra.

“Mẹ ăn chưa?” - Cố Phi hỏi bà.

“Ăn rồi” - Bà trả lời, giọng cũng uể oải - “Mang Nhị Miểu đi ăn cơm cuộn, con bé nhất định phải ăn thứ đồ

kia, nguội ngắc, bây giờ mẹ đau dạ dày rồi."

"Mẹ trở về đi" - Cố Phi giơ tay chạm nhẹ lên trán của bà - "Sao cảm thấy mẹ có chút phát sốt?"

"Không có" - Bà đứng lên, cầm túi nhỏ ở dưới bàn lên, đi qua tới cửa của cửa hàng - "Không cần phải lo cho mẹ, con không chê phiền mẹ cũng phiền đây."

"Tạm biệt dì" - Tưởng Thừa nhìn bóng lưng của bà, lại quay đầu nhìn nhìn Cố Phi - "Mẹ cậu làm sao vậy?"

"Không biết, luôn động kinh" - Cố Phi ngồi xuống, mở máy thu ngân ra nhìn tiền một chút - "Ngày hôm qua bị bạn trai mới đánh, tâm trạng không tốt thôi."

"… Là cái người cưỡi mô-tô lần trước nhìn thấy sao?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Không biết" - Cố Phi nhíu mày - "Lại thêm lần nữa, tôi liền đi đem thằng nhãi đó trừng trị."

Tưởng Thừa không lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

"Nói chuyện cũng nói không thông nổi, nói không phải nghìn lần cũng tám trăm lần rồi" - Cố Phi lấy điện thoại di động ra vuốt lung tung - "Tôi cảm thấy bà phải đi điều trị bác sĩ tâm lý, nhưng bà chắc chắn sẽ không đi, hơn nữa chúng tôi ở đây… cũng không có bác sĩ tâm lý đáng tin cậy."

Tưởng Thừa duỗi tay cầm điện thoại di động của cậu ta gỡ ra, nắm lấy tay cậu ta, nhẹ nhàng bóp một cái.

Đúng đấy, đừng nói xưởng thép, ngay trong cái thành phố nhỏ sập xệ này, đi điều trị bác sĩ tâm lý ở trong mắt người xung quanh nhận định là biến thành bệnh thần kinh, mẹ Cố Phi có lẽ cũng thế, đi điều trị bác sĩ tâm lý một chút chính là phải thừa nhận mình là người điên.

"Ngày hôm qua bà hỏi tôi, không có Cố Miểu, có phải từ lâu tôi đã không để ý bà rồi hay không." - Cố Phi nói.

"Có đúng không?" - Tưởng Thừa nghiêng đầu qua.

"Phải" - Cố Phi nói - "Đều là người trưởng thành rồi, con đường của mình tự mình đi."

Tưởng Thừa không nói nữa, chỉ cảm thấy một khoảng mê man.

"Đi ngủ một lát đi" - Cố Phi nói - "Buổi chiều sẽ không chịu nổi."

“Cậu thì sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Hai chúng ta ôm nhau chen chúc trên cái giường nhỏ ngủ sao?” - Cố Phi nở nụ cười - “Tôi không cần ngủ, tôi cũng không buồn ngủ.”

Cái giường phòng nhỏ này, Cố Phi vừa mới thay ra giường gì gì đó, vỏ gối đầu, ra giường đều hiện ra vị khoan khoái của ánh nắng mặt trời, Tưởng Thừa ngã một cái lên trên giường, ôm lấy chăn chưa tới hai phút đã ngủ mất.

Lúc Cố Phi gọi cậu, cậu thậm chí không muốn thức dậy, ôm chăn không buông tay: “Buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ…”

“Vậy cậu trốn học?” - Cố Phi hỏi.

“Không.” - Tưởng Thừa đem mặt chôn vào trong chăn.

“Vậy thức dậy?” - Cố Phi lại hỏi.

“Buồn ngủ.” - Tưởng Thừa nói.

“Vậy trốn học?” - Cố Phi tiếp tục hỏi.

“Không.” - Câu trả lời của Tưởng Thừa tiếp tục tuần hoàn.

“Vậy làm?” - Cố Phi hỏi.

“… Làm gì?” - Tưởng Thừa ngớ ra.

“Tôi làm cậu nhé” - Cố Phi chống vào đầu giường kéo kéo quần của cậu - “Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, dù sao cậu cũng không đứng lên.”

Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta: “Mịa nó.”

Cố Phi không lên tiếng, một tay hất lên, đem áo trên người mình vén lên một nửa.

“Nè! Nè nè nè…” - Tưởng Thừa trong nháy mắt tỉnh táo, phốc một cái ngồi dậy, tiếp theo liền nhảy tới trên sàn nhà - “Cậu kiềm chế chút, phải đến trường học.”

“Không buồn ngủ rồi?” - Cố Phi đem quần áo kéo chỉnh tề.

“Không buồn ngủ, tôi đi rửa mặt!” - Tưởng Thừa chạy đi sân sau.

Lớp tự học buổi chiều bị hủy bỏ, lão Từ đứng trên bục giảng nói lời thành khẩn hết mười phút, hy vọng có thể khiến mọi người phấn chấn lên từ trong đả kích của lớp tự học biến thành các loại môn học chính, nhưng mà hiệu quả không lớn.

Lão Lỗ giành trước tiết tự học đầu tiên cuối cùng nhịn không được cắt ngang lời lão Từ: “”Thầy Từ, thầy nói những lời này không hữu dụng, thầy nhìn những thứ này! Thầy ngừng lại đi, tôi lên lớp rồi! Để thầy nói cũng hết nửa tiết rồi đó¡“”

Lão Từ lưu luyến không rời từ trên bục giảng nhường lại vị trí: “”Không đến một năm nữa! Các bạn học! Các em đã chơi hết hai năm rưỡi rồi! Nửa năm cuối cùng này, nâng tinh thần lên liều mạng một phen đi thôi¡“”

“Wake up!” - Lão Lỗ vỗ một cái lên bàn - “Lên lớp!”

Tưởng Thừa vốn không mất tập trung cũng bị một cái vỗ này của thầy ấy làm giật nảy mình, Cố Phi lơ đãng bên cạnh giật mình đến điện thoại rớt thẳng xuống mặt đất.

“”Đau lòng cho Từ Tổng của các em một chút đi¡“” - Lão Lỗ nói – “Nói mấy ngày nay, da miệng cũng mài mòn quá mức rồi! Người khác chuẩn bị thi cử đều gầy mất mười cân, hai mươi cân, các em về nhà cân lại mình xem! Từng người từng người phương phi! Tôi thấy tìm cái cân thịt heo trên chợ thực phẩm mới chịu nổi””

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi.

“Đừng nhìn tôi” - Cố Phi nhỏ giọng nói - “Vóc người tôi giữ gìn đến vô cùng đẹp.”

Tưởng Thừa nhẫn nhịn không cười.

“Cậu gầy rồi” - Cố Phi lại nói - “Thậm chí có thể nhìn ra được, buổi tối cân thử xem đi, có thể nhìn ra được sụt ít nhất mười cân đấy.” (1 cân = ½ kg)

“Ừm.” - Tưởng Thừa cười cười.

Sau khi tan học, hai người bọn họ đi tiệm thuốc, Cố Phi đứng thử trên cái cân: “Tôi đây cân nặng ba năm cũng không đổi rồi.”

“Mỗi lần đều ở trên cái cân này sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm.” - Cố Phi gật gật đầu.

Tưởng Thừa do dự một chút, quay đầu hướng về người bên trong hiệu thuốc hỏi một câu: “Chị ơi, cái cân này của các chị tốt chứ?”

“Tốt, mới đó!” - Chị gái nói - “Mới đổi chưa đến hai tháng, rất chuẩn.”

“Ha” - Tưởng Thừa cũng đứng lên trên, sau đó sửng sốt một chút – “Tôi đệt ông nội nhà nó… không giảm một chút nào hết?”

Cố Phi đem cặp xách của cậu đang xách trong tay cầm đi: “Cậu làm sao không xách theo tôi lên đứng.”

“Xách không được” - Tưởng Thừa cười, lại nhìn con số cân nặng trên cân một chút - “Nhẹ hơn cậu, thì ra chúng ta chắc không kém bao nhiêu đâu.”

“Khoảng đấy” - Cố Phi bóp bóp eo cậu - “Cậu có lẽ phải bồi bổ chút dinh dưỡng cho tốt.”

“Đâu đến nỗi đấy” - Tưởng Thừa xuống khỏi cân - “Tôi trước kỳ thi xưa nay không cần bồi bổ dinh dưỡng, thi trung học trước đây cũng nấu ăn mỗi ngày như vậy, mẹ tôi… cũng chưa từng cho thêm món ăn đặc biệt, chỉ nói không cần yếu ớt như vậy.”

“Áp lực thi trung học không lớn như vậy” - Cố Phi móc điện thoại di động ra vừa đi vừa nhìn - “Hơn nữa cậu bây giờ ăn có phần quá tùy tiện, sau này buổi tối không ra ngoài ăn nữa.”

“Ăn ở trong cửa hàng sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” - Cố Phi rất nghiêm túc gật gật đầu - “Ăn sáng cũng không đi ra ngoài ăn, bánh quẩy chiên dầu không có dinh dưỡng gì.”

“Đồ ăn sáng cậu làm sao?” - Tưởng Thừa vui vẻ.

“Ừm.” - Cố Phi tiếp tục gật đầu.

“Xem cái gì vậy?” - Tưởng Thừa tiến đến bên cạnh cậu ta.

“Thực đơn dinh dưỡng, cậu xem cái này, mỗi ngày một loại thức ăn buổi sáng dinh dưỡng.” - Cố Phi chỉ chỉ màn hình.

“Không phải chứ, cậu làm hả?” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta - “Tay nghề của cậu cũng không bằng Lý Viêm đấy.”

“Vậy bảo Lý Viêm làm cho cậu.” - Cố Phi nói.

“Xéo đi” - Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái - “Tôi thật sự không có yếu ớt như vậy.”

“Cứ không xéo.” - Cố Phi cười cười, đem điện thoại di động thu lại trong túi.

Những người qua một kỳ thi liền mập như lão Lỗ nói, Phan Trí coi như là một trong số đó, trong nhà cậu ta từ đầu đến cuối không thể chấp nhận hiện thực cậu ta là một học sinh cá biệt, mỗi lần thi, lúc Phan Trí giả vờ giả vịt mà nằm sấp trên bàn chơi di động, mẹ cậu ta đều cảm thấy đây là một học bá bị dinh dưỡng không tốt kéo chân sau, cho nên Phan Trí suốt kỳ thì trung học đã có thể mập lên ba đến năm cân.

Sau khi thi xong, ở trong đủ loại đánh mắng lại đem mấy cân nặng này làm cho giảm sạch.

Tưởng Thừa từ trước đến giờ chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ món ăn dinh dưỡng, Thẩm Nhất Thanh có tiêu chuẩn ẩm thực khắt khe, cho rằng ôn tập có vất vả nữa, dinh dưỡng của đồ ăn trong nhà cũng đầy đủ, thêm dinh dưỡng chẳng qua là một loại xoa dịu tâm lý.

Nhưng mà cũng có thể là như thế thôi, Tưởng Thừa vẫn luôn không cảm thấy lúc mình ôn tập thì thiếu dinh dưỡng, chỉ là dễ mệt, chỉ muốn ngủ, nhưng theo năng lực của cậu, thông thường khi đói một chút, mệt một chút, sẽ uống chút Hương Phiêu Phiêu*…

*Hương Phiêu Phiêu- : tên một loại trà sữa thơm ở Trung Quốc.

“Mệt rã rời chính là dùng não quá độ” - Cố Phi một tay cầm điện thoại di động, một tay cầm xẻng nấu ăn, đảo cánh gà trong nồi - “Chính là cần phải bồi bổ.”

“Ăn cánh gà bổ não sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Quả óc chó, sữa bò, trứng gà, táo đỏ, hạt vừng, chuối tiêu, đậu nành…” - Cố Phi liệt kê liên tiếp - “Cậu thích loại nào?”

“… Đều không thích.” - Tưởng Thừa trả lời.

“Vậy không được rồi, cá cậu cũng không thích ăn” - Cố Phi nhìn điện thoại di động - “Cậu chỉ thích thịt, đúng rồi, thịt ba chỉ.”

“Cánh gà cũng rất tốt.” - Tưởng Thừa nuốt nước bọt một cái.

“Cho nên tôi cảm thấy ăn ngon chút là được, một đống đó đồ ăn kỳ quái cũng ăn không xong, cũng không biết có thể làm thế nào”” - Cố Phi chiên xào một hồi lâu, sau đó dùng xẻng nấu ăn chỉ bên cạnh một cái - “”Đi, cầm lon Cocacola đổ vào.“”

“Ừm” - Tưởng Thừa đi qua mở một lon Cocacola - “Đổ cả sao?”

“Đổ cả.” - Cố Phi lại nhìn điện thoại di động một chút.

“Không có Cocacola sao? Khí hơi Pepsi không đủ để…” - Tưởng Thừa nói.

“Thừa ca, tôi cảm thấy đầu óc cậu thật sự không đủ dùng nữa” - Cố Phi nhìn cậu - “Cậu định ăn cánh gà Cocacola còn kèm khí hơi sao?”

“… Tôi có thể đi uống một chai không?” - Tưởng Thừa mỉm cười.

“Bên trong tủ lạnh có.” - Cố Phi nói.

Nồi cánh gà này vô cùng nhiều, bởi vì còn phải suy nghĩ làm cho Cố Miểu, mặc dù không cần phải bồi bổ não nhưng mà sức ăn kinh người, Cố Phi ở phòng bếp lăn qua lăn lại có đến một tiếng đồng hồ, Tưởng Thừa cũng học thuộc xong mấy tờ chính trị rồi, cậu ta mới gọi một tiếng: “”Cố Nhị Miểu tới lấy chén đũa¡‘”

Cố Miểu chạy vào nhà bếp, cầm chén đũa bưng ra.

“Nhị Miểu, chúng ta đi rửa tay?” - Tưởng Thừa hỏi.

Cố Miểu nhìn cậu, gật gật đầu, theo Tưởng Thừa cùng nhau đi tới bên cạnh bồn nước.

“Anh rửa trước nhé?” - Tưởng Thừa nói, xác định Cố Miểu vẫn rất bình tĩnh, sau đó cậu vặn vòi nước mở ra, dùng nước rất nhỏ rửa tay.

Tiếp theo Cố Miểu cũng đi qua đưa tay ra, ở dưới vòi nước xoa xoa tay.

“Không có chuyện gì.” - Tưởng Thừa nhìn Cố Phi liếc mắt một cái.

“Ừm” - Cố Phi gật đầu - “Hơn nửa năm không vì nước mà sợ nữa rồi.”

Đây là tiến bộ chứ, xem như là tiến bộ chứ? Tưởng Thừa không có mở miệng hỏi Cố Phi, cậu tin Cố Phi chắc từng trải qua vô số lần kỳ vọng tương tự, chờ cũng đến chán chường.

Cánh gà Cola có lẽ là ""món chính"" dễ làm nhất, chủ yếu không có kỹ thuật hàm lượng gì, Cố Phi cứ như thế, vừa nhìn di động vừa dựa theo trình tự làm, mùi vị thế mà cũng không tệ.

"Mặn nhạt vừa không?" - Cố Phi nhìn cậu.

"Vừa." - Tưởng Thừa vừa gặm cánh gà vừa dựng thẳng ngón tay cái hướng về cậu ta.

Cố Miểu lập tức cũng theo cậu mà dựng thẳng ngón tay cái hướng về Cố Phi.

"Nếu không thì cậu dựng cái nồi ở trong cửa hàng bán chút cánh gà đi."" - Tưởng Thừa rất nhanh gặm xong một cái cánh gà, lại cầm một cái.

"Không có thời gian" - Cố Phi cười cười - "Hơn nữa làm thật rồi, có lẽ cũng không đủ cậu ăn."

Tưởng Thừa cười vừa múc hai miếng cơm.

Cố Phi quả thật là không có thời gian, cái cửa hàng này căn bản cũng chính là cố ráng, không có biện pháp nghiêm túc kinh doanh, lúc cậu đi làm chụp ảnh bán thời gian, cũng không thể bảo Lý Viêm mỗi ngày tới trông coi, mẹ cậu trông coi một lát, phải ra ngoài liền đóng thẳng cửa của cửa hàng một cái, buôn bán cũng không làm.

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Miểu, nếu như Cố Miểu hơi hơi khá hơn một chút, có thể giúp trông coi cửa hàng thì có thể khiến Cố Phi thoải mái rất nhiều, nhưng nếu như hơi tốt thật, Cố Miểu cũng cần phải đi học.

Cậu cắn xương cánh gà, rất nhiều chuyện, chính là cái chết lặp đi lặp lại, từng vòng từng vòng đan xen lồng vào nhau.

Cơm nước xong Tưởng Thừa về phòng thuê trước, cậu phải làm bài tập, đọc sách.

Cố Phi đem việc trong cửa hàng thu dọn xong, lại đem Cố Miểu xách về nhà, cùng chơi một lát, chờ Cố Miểu ngủ rồi, mới xách theo một cái bình giữ nhiệt tới.

"Đây là cái gì?" - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn giờ, thời gian Cố Phi qua đây so với lúc thường muộn hơn một giờ, bây giờ cũng mười giờ hơn rồi.

"… Cánh gà Cola" - Cố Phi vặn nắp bình giữ nhiệt ra - "Tôi mới vừa ở nhà làm, cậu ăn khuya… bổ não."

"Ồ." - Trong lòng Tưởng Thừa ấm áp một hồi, mà ấm áp xong lại đột nhiên rất muốn cười, nhịn không được cứ ha hả ra tiếng.

“Nghiêm túc chút” - Cố Phi đem cái nắp đậy kín lần nữa - “Cậu không phải rất thích ăn sao?”

“Ừm.” - Tưởng Thừa căng mặt gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại cười vui vẻ.

Cố Phi nhìn cậu chằm chằm hồi lâu, cùng theo cậu cười vui vẻ, ngồi vào mép giường: “Giai đoạn này, tôi chỉ biết một món này, cậu kiên nhẫn một chút.”

“Được” - Tưởng Thừa thu tiếng cười lại, đưa tay sờ sờ môi của cậu ta - “Cố Phi, cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, hãy gọi tôi là khăn quàng đỏ*” - Cố Phi sờ sờ ngực mình - “Quên đeo khăn quàng đỏ rồi.”

*Khăn quàng đỏ: đội viên đội thiếu niên tiền phong

“Được thôi, khăn quàng đỏ” - Tưởng Thừa vừa cười vừa cầm lấy sách trên bàn - “Cậu mệt không?”

“Không mệt, sao vậy?” - Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa đem sách đưa cho cậu ta: “Cậu đánh* tôi…”

Lúc khóe miệng của Cố Phi cong lên một cái, cậu đã phản ứng lại rồi, nhưng vẫn không kịp tránh ra, để Cố Phi tát một cái trên cánh tay cậu.

“Ông nội cậu!” - Tưởng Thừa xoa xoa cánh tay.

“Đánh rồi” - Cố Phi nhận lấy sách - “Còn gì nữa?”

“Xoa xoa với.” - Tưởng Thừa đem cánh tay duỗi tới trước mặt cậu ta.

“Được rồi” - Cố Phi kéo cánh tay cậu qua nhẹ nhàng xoa, lại cúi đầu nhìn một chút - “Tôi không dùng sức đó, tại sao vẫn đỏ?”

“Tôi dinh dưỡng không tốt đấy” - Tưởng Thừa nói - “Lấy cái cánh gà.”

Cố Phi tới phòng bếp tìm cái bát rồi rửa, đặt hai cánh gà vào, đi ra bỏ lên trên bàn: “Có phải cậu muốn tôi giúp cậu trích ra* chút câu hỏi để cậu trả lời hay không hả?”

(* - trừu: có nghĩa là ‘đánh’ cũng có nghĩa là ‘trích ra, lấy ra…’, khá nhiều nghĩa tùy câu, tùy tình huống, chỗ này bạn Cố không đợi bạn Thừa nói xong mà cướp lời ngay từ ‘trừu’.)

“Ừ” - Tưởng Thừa cầm cái cánh gà gặm - “Cậu tùy tiện trích ra đi, lật tới chỗ nào, tính chỗ nào.”

Cố Phi cầm sách lên: “Ranh giới địa lý của dân số nước ta phân bố…”

“Cơ bản lấy thị xã Hắc Hà ở Hắc Long Giang với thị xã Đằng Trùng tỉnh Vân Nam vạch một đường thẳng ranh giới”” - Tưởng Thừa rôm rốp nhai xương - “”Cao tuyến Đông Nam Bộ dân số đông, cao tuyến Tây Bắc Bộ dân số ít.“”

Cố Phi cũng cầm cái cánh gà: “Dân số Tứ Xuyên tích cực di dời đến gần bằng bản xứ…”

“”Làm giảm mâu thuẫn giữa con người và đất đai vùng này, tăng cường kinh tế của Tứ Xuyên với xã hội bên ngoài, khoa học kỹ thuật, gắn liền tư tưởng cùng văn hóa…“” - Lúc Tưởng Thừa nói được một nửa, di động ném ở đầu giường vang lên - “”Ai mà muộn thế này?”

“Phan Trí sao?” - Cố Phi giúp cậu đem điện thoại di động cầm tới, nhìn thấy cuộc gọi đến trên màn hình hiển thị thì ngẩn người - “Thẩm Nhất Thanh?”

Tưởng Thừa đang duỗi tay tới bình giữ nhiệt bên kia cứng đơ tại chỗ.

“Mẹ… nuôi cậu?” - Cố Phi do dự, có lẽ là nhìn Tưởng Thừa vẫn luôn không nhúc nhích, vì vậy hỏi một câu - “Không tiếp máy sao?”

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, xong một lát mới nhẹ nhàng nói một câu: “Không muốn tiếp.”

Cố Phi không lên tiếng, đem điện thoại ấn im lặng, giúp Tưởng Thừa cầm thêm hai cái cánh gà thả vào trong bát.

“Gia tăng thu nhập, thúc đẩy kinh tế phát triển, dân số lưu động tăng lên ảnh hưởng đối với sự phát triển thành phố…” - Tưởng Thừa nói.

“Hả?” - Cố Phi ngẩn người một lát mới chợt hồi thần lại, Tưởng Thừa lúc này lại đem cái vừa nãy chưa nói xong để tiếp tục nói kết thúc.

Tưởng Thừa không lên tiếng nữa, dán mắt vào màn hình điện thoại còn đang im lặng phát sáng, nhíu nhíu mày.

94. Chương 94

Tưởng Thừa không muốn nhận cuộc gọi này, kể từ khi cậu tới đây, không, có lẽ nên nói sau khi biết mình là con nuôi, cậu luôn cảm thấy rất khó khăn đối mặt với Thẩm Nhất Thanh, cũng không muốn gặp lại Thẩm Nhất Thanh.

Giữa cậu và ngôi nhà đó, không có mâu thuẫn gì quá lớn, nhưng cách giáo huấn nghiêm khắc gần như khắc nghiệt từ nhỏ tới lớn, bầu không khí lạnh nhạt về nhà cũng không cách nào thật sự thư giãn, cộng với dấu ấn tìm ẩn trong thân thể cậu từ Lý Bảo Quốc… Có lẽ bởi vì những điều này, cậu đại khái từ tiểu học đã bắt đầu đi vào cái gọi là thời kỳ phản nghịch, "phản nghịch" thẳng tới khi cuối cùng phải rời khỏi, cũng chưa phản nghịch hết.

Cậu không biết lúc mình không ở nhà, người trong nhà sẽ là bầu không khí thế nào, nhưng chỉ cần cậu bước vào cửa liền sẽ cảm thấy phiền não, trong tiềm thức sẽ nổi ra gai góc khắp toàn thân.

Ngôi nhà đó của cậu, mang tới cảm giác thoải mái, ấm áp, chân thực thậm chí còn thua xa nhà của ba mẹ Phan Trí mỗi tuần hơn phân nữa là chơi mạc chược.

Ngoài thành tích học tập, có lẽ cậu cũng không còn thứ gì khác tương tự có thể khiến ba mẹ hài lòng, quan hệ với ba mẹ, hệt như bị cưỡng ép tham gia một trận chiến do bọn họ chỉ huy, mà cậu từ trước tới nay chưa từng giành được thắng lợi.

Thế nên cậu luôn rất coi trọng thành tích, vô luận bình thường "lầy" thế nào, trước kỳ thi cậu đều sẽ toàn lực đối đầu, trong "trận chiến" mười mấy năm, đây là cứ điểm duy nhất của cậu.

Nhưng lần tranh luận bạo phát cuối cùng kia, vẫn kéo đứt đi sợi dây tình cảm cuối cùng của cậu đối với ngôi nhà đó.

Trước đây cậu luôn cho rằng, lão ba… Tưởng Vị viêm phổi nhập viện không có quan hệ gì với mình, có điều chỉ là trùng hợp xảy ra sau lần cậu và lão mẹ tranh luận gần như sắp đánh nhau đó mà thôi, mà nội dung của cuộc tranh luận, cũng chỉ do một lần trốn học, Thẩm Nhất Thanh luôn lấy chuyện này quy kết lên đầu cậu, cậu luôn tràn ngập oán giận.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng không phải hoàn toàn không liên quan.

Có lẽ do tích tụ lâu ngày đi, đứa con nhận về nuôi, thủy chung không hòa nhập với gia đình, thủy chung dưới sự giáo huấn của bọn họ trong lúc bất định phản kháng như bom nổ, sẽ rất kiệt quệ đúng không.

Tưởng Thừa lấy qua điện thoại trên đầu giường màn hình đã đen lại, trầm mặc.

Nếu cậu không biết mình không phải là con ruột, nếu như không tới nơi này, có lẽ vẫn sẽ như trước đây, không sợ hãi tiếp tục chiến đấu trong ngôi nhà đó, tiếp tục táo bạo phản kháng.

Bây giờ xem như cuối cùng bước ra khỏi câu chuyện, đứng ở một bên nhìn về quá khứ, vô luận là hành vi của bản thân, hay là hành vi của tất cả người trong nhà, cơ hồ cũng đã có được đáp án.

Điện thoại reo lên lần nữa, vẫn là Thẩm Nhất Thanh.

Tưởng Thừa cầm điện thoại nhìn một lúc, ngón tay quẹt trên màn hình, bắt máy: "A lô?"

"Tiểu Thừa phải không?" – Đầu bên kia là giọng của Thẩm Nhất Thanh.

"Phải." – Tưởng Thừa đáp.

Cố Phi đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ đóng cửa lại.

Tưởng Thừa dựa lên lưng ghế, thật ra nếu tính thì thời gian không liên lạc cũng không dài lắm, giọng Thẩm Nhất Thanh ở đầu dây bên kia thế nhưng lại trở nên có chút xa lạ.

Cậu chợt có chút buồn vô cớ, muốn thân thiết không khoảng cách, dùng thời gian mười mấy năm cũng không thành công, muốn trở nên xa lạ thế nhưng dễ dàng như vậy.

"Tình trạng con bây giờ thế nào?" – Thẩm Nhất Thanh nói.

"Rất tốt." – Tưởng Thừa trả lời.

"Vậy… còn Lý Bảo Quốc?" – Thẩm Nhất Thanh lại hỏi.

Tưởng Thừa nhíu mày, cậu không hề muốn Thẩm Nhất Thanh biết chuyện này, cậu sợ lại bị hỏi tới, chuyện gì vậy, tại sao, sau đó thì sao…

Không đợi Tưởng Thừa trả lời, Thẩm Nhất Thanh lại nói: "Ông ấy có phải… tự tử rồi không?"

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

"Là chuyện gì vậy?" – Nghe giọng Thẩm Nhất Thanh thôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cau mày của bà.

"Tôi không biết" – Tưởng Thừa nhắm mắt – "Ông ta bị ung thư phổi, không tiền chữa."

Thẩm Nhất Thanh im lặng một hồi mới mở miệng: "Có liên quan tới con không?"

“Cái gì?” – Tưởng Thừa ngây người.

“Ông ta tự sát, có liên quan tới con không?” – Thẩm Nhất Thanh hỏi.

“Tôi đệt?” – Tưởng Thừa vô cùng sốc.

Trong đầu dây truyền tới tiếng thở dài vô cùng bất mãn của Thẩm Nhất Thanh đối với câu chửi thề của cậu: “Con nói thật với ta đi, mặc dù bây giờ con không còn ở trong nhà này nữa, nhưng…”

“Tôi nói thật cái gì?” – Tưởng Thừa cảm thấy bản thân có lẽ học thuộc bài nguyên buổi tối đầu óc có chút không thanh tỉnh, câu hỏi này của Thẩm Nhất Thanh, cậu thế nào cũng không tìm ra được logic – “Tôi nói thật cái gì? Bà muốn nghe lời nói thật gì?”

“Tiểu Thừa” – Thẩm Nhất Thanh nói – “Anh trai con có gọi điện cho ta.”

“Anh trai tôi là ai a!” – Tưởng Thừa la lên, những rối ren dường như cái gì cũng rõ ràng nhưng cái gì cũng nghĩ không thông khiến cậu trong phút chốc có cảm giác muốn bùng nổ.

“Con bình tĩnh chút!” – Thẩm Nhất Thanh cao giọng – “Ta không muốn nghe con hét trong thần kinh hoảng loạn!”

Lý Huy gọi điện cho Thẩm Nhất Thanh, chuyện này không có gì lạ.

Lý Huy nói gì với Thẩm Nhất Thanh, không biết, nói gì đi nữa cũng không có gì lạ.

Cho dù Lý Huy nói gì thì Thẩm Nhất Thanh cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng nguyên nhân khiến Tưởng Thừa bộc phát là Thẩm Nhất Thanh cũng không tin tưởng cậu.

Cuộc điện thoại này chỉ là để xác nhận.

Tại sao trở về chưa tới một năm, Lý Bảo Quốc đã tự sát rồi.

Tại sao Lý Huy gọi tới nói…

“Được thôi, tôi bình tĩnh.” – Tưởng Thừa hít sâu một hơi, mò mò trên người, mò không được thuốc lá, cậu đứng dậy đi ra mở cửa phòng ngủ.

Cố Phi đang đứng bên cửa sổ phòng khách ngắm trăng, nghe thấy tiếng cửa thì quay đầu.

Tưởng Thừa đi tới, móc hộp thuốc từ trong túi Cố Phi, lấy ra một điếu ngậm vào, Cố Phi lấy ra hộp quẹt, châm lên cho cậu.

"Có thể trước tiên nói tôi biết Lý Huy nói gì được không?" – Tưởng Thừa xoay người đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

"Con..." – Có lẽ Thẩm Nhất Thanh nghe ra được tiếng bật lửa, cũng nghe ra được lời nói đang ngậm thuốc lá của cậu.

"Tôi hút thuốc" – Tưởng Thừa nói – "Xin lỗi, bây giờ nhịn không được."

Xin lỗi.

Đây có lẽ là lời cậu nói nhiều nhất khi còn ở nhà, mỗi lần "chiếm lĩnh cao điểm" thất bại, cậu trước tiên đều sẽ nói câu này.

Thời gian lâu rồi, số lần nhiều rồi, hai chữ xin lỗi này trong lòng cậu có lúc thậm chí sẽ mang theo khí tức khiến người ta phải nổi nóng, giống như hôm đó cậu ở bên hồ phát tiết rống ra một tràng xin lỗi với Cố Phi, giống như ngay bây giờ trong lòng cậu tràn đầy buồn bực nói lời xin lỗi với Thẩm Nhất Thanh.

Xin lỗi trong một số tình huống đã trở thành phương thức biểu đạt cảm xúc của cậu.

Có chút buồn cười.

"Lý Huy nói con lấy ba vạn đồng của Lý Bảo Quốc" – Thẩm Nhất Thanh cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói thẳng – "Tiền cứu mạng của Lý Bảo Quốc, có thật không?"

Mặc dù Tưởng Thừa gần như có thể đoán được Lý Huy sẽ nói gì, không gì khác ngoài tiền tiền tiền tiền tiền, nhưng chợt nghe Thẩm Nhất Thanh nói ra như vậy, cậu vẫn cảm thấy trong lòng nghẹn lại.

Trong đầu có chút ong ong, lòng ngực ứ trệ, ứ tới cậu đột nhiên muốn cười.

Tiếp đến là có chút muốn nôn, cảm giác buồn nôn mãnh liệt khiến cậu cấp tốc cầm lên cái ly trên bàn, nốc mạnh xuống mấy ngụm nước lạnh.

"Bà không phải chưa từng tiếp xúc với Lý Bảo Quốc" – Tưởng Thừa hít một hơi, khống chế cảm xúc mình – "Lúc nhận nuôi tôi, lúc thôi nhận nuôi tôi, ông ta là người như thế nào, bà chắc hẳn phải rõ."

Thẩm Nhất Thanh không lên tiếng.

"Không nói tới ông ta có ba vạn đồng hay không, ông ta có thể sẽ để tiền ở chỗ tôi có thể lấy không?" – Tưởng Thừa mạnh mẽ hút vào hai ngụm thuốc lá – "Cứ cho là bà không biết rõ ông ta là người thế nào, bà ít nhiều gì cũng nuôi tôi mười mấy năm rồi, nuôi chó còn phải biết nó lúc nào sẽ cắn người, lúc nào sẽ vẫy đuôi mà phải không!"

"Tiểu Thừa" – Thẩm Nhất Thanh thở dài – "Ta biết ta hỏi như vậy, trong lòng con khó chịu, nhưng có một vài chuyện phải hỏi cho rõ ràng, ta mới có thể phán đoán mình nên đứng ở vị trí nào."

"Tôi chưa từng động vào tiền của ông ta, ông ta tự sát cũng không liên quan gì tới tôi, lúc bệnh tôi đưa tiền cho ông ta, lúc ông ta chết Lý Huy đòi tiền tôi, tôi cũng đã đưa." – Tưởng Thừa nói.

Lúc nói ra lời này cậu đột nhiên rất ủy khuất, mũi có chút cay cay.

Đối diện với người phụ nữ cậu gọi là mẹ mười mấy năm, cậu thế nhưng phải giải thích cho bản thân việc mà cậu cho rằng bà ta phải vô cùng rõ ràng.

Mặc dù Thẩm Nhất Thanh chính là một người như vậy, nhưng giờ phút này, Tưởng Thừa vẫn là thất vọng tràn trề.

Hoặc là nói cậu quá ngây thơ, cậu ngây thơ và mơ tưởng cho rằng, tình "mẹ" mười mấy năm dù nhiều hay ít cũng sẽ tồn tại, người mẹ sẽ "đứng ở vị trí nào", không cần phải có những lời chân thật hay chân tướng gì đó cũng sẽ chọn tin tưởng đứa con mình, giống như một phản xạ có điều kiện.

Nhưng giữa Thẩm Nhất Thanh và cậu, không có phản xạ có điều kiện này, Thẩm Nhất Thanh lý trí cần có một "sự thật" mới có thể quyết định là đứng ở bên nào.

Tưởng Thừa có thể hiểu được, nhưng rất khó để chấp nhận.

Cậu đã dùng thời gian rất lâu mới ép bản thân không nghĩ nữa, không lại rối rắm trong những rối ren liên quan tới quá khứ mười mấy năm qua, nhưng vẫn một lần nữa bị lật lại.

"Tiểu Thừa, thật ra mặc dù con… nhưng mà ta vẫn cảm thấy con không thể đụng vào tiền của ông ta" – Thẩm Nhất Thanh nói – "Chỉ là Lý Huy nói rất chân thật, còn khóc nữa, cho nên ta mới tìm hỏi con trước."

"Không sao" – Tưởng Thừa cười cười – "Bà quá không hiểu người ở chỗ này của chúng tôi, hai người nếu như mặt đối mặt, hắn nói không chừng còn có thể cho bà xem một màn cắt cổ tay thể hiện trong sạch."

"Con bây giờ ở đâu? Dọn ra chưa?" – Thẩm Nhất Thanh hỏi.

“Tự thuê phòng rồi.” – Tưởng Thừa trả lời.

Thẩm Nhất Thanh khẽ thở dài, im lặng thật lâu, Tưởng Thừa cho rằng mình đã đoán được bà ấy muốn nói gì, đang do dự gì, suy cho cùng đây là người duy nhất trong đầu cậu có thể liên hệ với từ “mẹ”, cậu vẫn rất hiểu rõ bà.

“Tôi bây giờ rất tốt” – Cậu dập thuốc vào trong gạt tàn – “Tôi… ở đây là được rồi.”

“Một mình con…” – Thẩm Nhất Thanh nói như vẫn còn do dự.

Tưởng Thừa cắt lời bà: “Tôi không phải ở một mình.”

Tôi là một con chó.

Cậu hết sức cố gắng khống chế chính mình mới không nói ra câu phía sau.

Nhưng đột nhiên lại rất muốn cười.

Sau đó cậu cười lên.

“Có gì buồn cười sao?” – Thẩm Nhất Thanh bị cậu cười tới không thể hiểu nổi, ngữ khí nói chuyện rõ ràng có chút không vui – “Con đối với cuộc sống của mình sao vẫn tùy ý như vậy?”

“Tùy ý?” – Tưởng Thừa thôi cười – “Không, tôi đối với cuộc sống của mình không tùy ý chút nào, tôi bây giờ rất rõ tôi cần gì, không cần gì.”

“Tốt” – Thẩm Nhất Thanh có lẽ không muốn nói tiếp với cậu nữa – “Con nếu như đã nghĩ như vậy, ta cũng không cản bước.”

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa nói.

“Ta hỏi con một câu cuối” – Thẩm Nhất Thanh khôi phục lại bình tĩnh – “Con vừa nói không phải ở một mình?”

“Vâng” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ - “Tôi bây giờ không phải ở một mình.”

Tôi là một con chó.

Tưởng Thừa không biết bản thân rốt cuộc là làm sao, trong não như bị xoắn lại, cứ quấn lấy câu này không cách nào bỏ được.

Mặc dù rất phiền toái, nóng nảy, nhưng như cũ vẫn muốn cười, rất rất muốn cười, cậu không thể không cắn môi lại, khống chế không để chính mình như ăn nhầm thuốc mà cười lên nữa.

"Con quen bạn gái rồi sao?" – Thẩm Nhất Thanh hỏi.

Bạn gái.

Yêu sớm.

Thẩm Nhất Thanh trước nay chưa từng thật sự cấm đoán cậu chuyện này, nhưng từ đủ loại bình luận ghét bỏ của bà về Phan Trí "yêu sớm" cũng đủ để nhận ra thái độ của bà.

Tưởng Thừa đứng dậy, đi đến bên cửa sổ phòng ngủ, nhìn ra cảnh đêm vốn lộ ra vẻ cô độc bị lãng quên bây giờ lại bắt đầu mang theo hơi thở mùa thu nhàn nhạt, đột nhiên có loại kích động muốn hất bỏ tất cả những ràng buộc trên người.

Mặc dù cậu thậm chí không biết những ràng buộc đó là gì, nhưng vẫn muốn hét to, muốn xé toang y phục, muốn nhảy ra ngoài, muốn cứ thế một chân thả ngoài khoảng không.

"Không có" – Cậu nhìn ra ánh trăng đặc biệt tròn ngày hôm nay, nhắm mắt lại thở ra một hơi – "Tôi quen bạn trai."

Ở đầu bên kia Thẩm Nhất Thanh là phản ứng thế nào cậu đã không nghe rõ, cậu cũng không muốn nghe, chỉ cảm thấy trong đầu mình, trong thân mình, cảm thấy trong bóng tối đan xen ở bên ngoài bởi vì ánh trăng sáng mà càng trở nên đen tối lạ thường, toàn là gió rít qua từng cơn.

Thổi tới cả người cậu cảm thấy sảng khoái.

"Cảm ơn bà đã nuôi tôi nhiều năm như vậy, tốn nhiều tâm tư như vậy" – Tưởng Thừa nhắm mắt - "Nhưng tôi không mang đến bất kỳ niềm vui gì cho bà, vô cùng xin lỗi, nhưng không còn cách nào để thay đổi nữa rồi, mấy năm nay nhiều chuyện như vậy, muốn thay đổi cũng không được nữa, xin lỗi, sau này đừng để ý tới tôi nữa, tôi sẽ rất tốt, cho dù tôi ở đâu, tôi sẽ có cách chứng minh ý nghĩa của mình."

Thẩm Nhất Thanh nói gì đó, gió quá lớn cậu nghe không rõ.

"Đổi số điện thoại đi, tôi thật sự không muốn bà lại vì tôi bị tên vô lại đó quấy rối, cũng không cần nói số với tôi" – Tưởng Thừa nói – "Còn nữa, chỉ lần này, mong bà có thể tin tưởng tôi, tôi thật sự có thể sống thật tốt."

Lúc cửa phòng ngủ mở ra, Cố Phi đang chuẩn bị châm lửa, Cố Phi đã dùng tốc độ ánh sáng dịch chuyển từ cửa phòng ngủ ra cửa sổ hết bảy tám lần rồi.

Mỗi lần đều tưởng Tưởng Thừa sẽ ra, liền cấp tốc trở về bên cửa sổ bày ra vẻ mặt thản nhiên giả vờ châm thuốc, vừa nhìn thấy không có động tĩnh, lại đi qua nghe thử, sau đó lại trở về bên cửa sổ giả vờ châm thuốc.

Nhưng mà lần này Cố Phi thật sự muốn châm thuốc, Tưởng Thừa cuối cùng cũng đã đi ra.

Còn mang theo bình giữ nhiệt đựng cánh gà.

"Nói điện thoại xong rồi?" – Cố Phi đặt thuốc lá và bật lửa lên bàn bên cạnh.

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Hồi nãy quên đóng nắp, hình như có hơi nguội rồi, hâm nóng một chút?"

"Đưa tôi" – Cố Phi cầm qua bình giữ nhiệt – "Cho vào nồi sẽ nóng ngay thôi."

Tưởng Thừa theo sau lưng cậu bước vào nhà bếp, dựa lên tường nhìn cậu làm việc.

Cố Phi lấy nồi nhỏ tới rửa trong bồn nước, sau đó bỏ cánh gà vào, đặt lên bếp hâm nóng, Tưởng Thừa cứ như vậy dựa vào tường không nói một lời.

Cố Phi cũng không hỏi, Thẩm Nhất Thanh gọi cuộc điện thoại này, nguyên nhân rất rõ ràng, là do Lý Huy gọi đến, loại trò chuyện này không ai sẽ có tâm trạng tốt cả.

"Bắt đầu từ ngày mai." – Tưởng Thừa đột nhiên mở miệng, giọng rất bình tĩnh.

"Hả." – Cố Phi xoay đầu qua.

Trạng thái toàn thân Tưởng Thừa đều vô cùng nghiêm túc, nhìn vẻ mặt như đã đưa ra một quyết định trọng đại nào đó.

"Mỗi ngày tôi phải ngủ trễ hơn một tiếng." – Tưởng Thừa nói.

"Hả?" – Tưởng Thừa không phản ứng kịp – "Ngủ trễ một tiếng làm gì?"

"Ôn tập đó." – Tưởng Thừa nói.

"…Ồ!" – Cố Phi như thế nào cũng không nghĩ tới Tưởng Thừa sẽ nói ra một quyết định trọng đại như thế, nhất thời cũng không biết nên phản ứng lại thế nào – "Ồ!"

"Cậu cũng ngủ trễ một chút, đấm lưng cho tôi, đấm tới 1 giờ là được." – Tưởng Thừa nói.

"Được." – Cố Phi gật đầu.

"Vất vả rồi" – Tưởng Thừa vỗ vỗ vai cậu – "Tiểu Cố."

Cố Phi nhanh chóng lấy tay sờ sờ trán cậu, không có sốt.

"Sao vậy tiểu Cố?" – Tưởng Thừa hỏi.

"… Không có gì tiểu Thừa" – Cố Phi nói – "Cánh gà sắp nóng rồi, lát nữa cậu uống thêm ly sữa đi?"

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu, xoay người trở vào phòng ngủ.

Tiếp đến Cố Phi nghe thấy tiếng cười đặc biệt sảng khoái của Tưởng Thừa phát ra từ phòng ngủ.

Cậu chần chừ chốc lát, tắt lửa, đi vào phòng ngủ.

Tưởng Thừa đang nằm sấp trên giường cười không ngừng lại được.

"Cậu không có sao chứ tiểu Thừa?" – Một chân Cố Phi quỳ trên giường, xoa xoa mặt Tưởng Thừa.

"Không có gì, không biết bị sao nữa" – Tưởng Thừa vừa cười vừa nhìn cậu – "Tôi tự nhiên mắc cười, khi nãy nói chuyện điện thoại cũng nhịn không được, chỉ hết sức mắc cười."

"Mắc cười thì cười đi" – Cố Phi nắm nhẹ cằm cậu – "Cười xong rồi ôn bài cho tốt."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Lại cười thêm một phút nữa, Tưởng Thừa đột nhiên ngừng lại, cau mày ngồi dậy, không đợi Cố Phi nói gì, cậu đã nhảy xuống giường, giày cũng không mang chạy thẳng ra ngoài.

"Làm sao vậy?" – Cố Phi kêu to.

“Ói!” – Tưởng Thừa chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc Cố Phi bước vào, Tưởng Thừa đã cong lưng tay chống tường, ở bồn cầu nôn tới thiên hôn địa ám.

Cậu nhanh chóng trở vào phòng ngủ lấy ly của Tưởng Thừa tới, vắt khăn xong đứng đợi ở bên cạnh.

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa nôn mấy phút xong mới bình tĩnh lại – “Tôi mẹ nó đang là phản ứng gì đây!”

“Không biết” – Cố Phi nghe cậu nói chuyện cũng coi như là còn ổn, đưa khăn qua – “Như trong TV, tình hình này của cậu chắc là trong ngực ngột ngạt, trước mắt tối đen, tiếp đến ho ra một ngụm máu, nhưng mà bây giờ cậu đang suy dinh dưỡng, chỉ có thể nôn ra tí đồ mới ăn.”

“Ông nội cậu!” – Tưởng Thừa ở trên bồn cầu cười lên, sau đó kéo dài âm thanh thở ra một hơi – “Haizzz—”

“Thừa ca” – Cố Phi nhìn cậu – “Tôi có chút lo lắng.”

“Có chút?” – Tưởng Thừa ấn xả nước bồn cầu, xoay đầu qua nhìn cậu.

“Tôi vô cùng lo lắng.” – Cố Phi lập tức sửa lại.

“Tôi thật sự không sao”- Tưởng Thừa đi tới bồn rửa mặt, vặn nước ra, lấy nước hắt vào mặt mình – “Tôi chỉ là tức giận, tôi thật sự đang tức, nhưng không có kiềm lại, sau đó tự đả thông kinh mạch rồi.”

“Lý Huy có phải gọi tới nói cậu lấy tiền của Lý Bảo Quốc không?” – Cố Phi hỏi.

“Ừm, vì tôi lấy tiền cứu mạng của Lý Bảo Quốc, nên Lý Bảo Quốc nhảy lầu tự tử” – Tưởng Thừa vừa súc miệng vừa nói – “Cố Phi, cậu biết nhà Lý Huy ở đâu không?”

“Muốn đi tìm hắn?” – Cố Phi ngây người.

“Ừm, tìm hắn” – Tưởng Thừa nói – “Tôi muốn dọn sạch hết mọi chướng ngại.”

“Chướng ngại gì?” – Cố Phi hỏi.

“Chướng ngại ảnh hưởng đến tâm trạng ôn tập của tôi.” – Tưởng Thừa lướt nhìn qua cậu.

“…Ồ!” – Cố Phi vẫn không có lời để đáp, ra sức gật gật đầu.

Cố Phi cứ cảm thấy biểu hiện của Tưởng Thừa rất bình tĩnh, nhưng tâm trạng vẫn có chút không ổn định.

Cho dù cậu ta với trí nhớ kinh người, bắn lén bách phát bách trùng, trả lời chính xác toàn bộ, Tưởng Thừa vẫn không được bình thường lắm, ví dụ như nửa đêm một giờ rưỡi, muốn kêu Cố Phi dẫn tới nhà Lý Huy.

"Không phải cậu nói không xa sao? Ở địa bàn xưởng thép của các cậu luôn đó." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm" – Cố Phi đáp, từ tủ lấy ra áo khoác của Tưởng Thừa đưa qua – "Mặc vô đi, bây giờ trời lạnh."

"Cậu cũng lấy một cái mặc vào đi." – Tưởng Thừa nói.

"Được." – Cố Phi lại lấy ra một chiếc, hai người mặc vào ra khỏi cửa.

Lúc này gió đêm đã có thể xuyên qua hai lớp áo thổi vào người, vừa bước ra ngoài, hai cậu vô thức kéo kéo áo khoác.

Trên đường đã không còn người và xe cộ, thuận theo bóng đèn đường lúc chớp lúc tắt mà đi, có loại tịch mịch như đi trong một thế giới song song.

Nhà Lý Huy đã ở phía trước, trong những tòa nhà thấp bên rìa phạm vi xưởng thép.

"Ở phía trước rồi" – Cố Phi dừng lại, chỉ chỉ - "Tòa nhà ghi số 7 đó."

"Ừm." – Tưởng Thừa cũng dừng lại, nhìn qua bên đó.

Gió thổi có hơi mạnh, Cố Phi sát sát qua bên cạnh cậu, cùng cậu siết chặt tay.

"Thật ra, tôi chỉ muốn tới nhìn một chút" – Tưởng Thừa khẽ nói – "Tôi không muốn tìm Lý Huy gây sự, không muốn cảnh cáo hắn, không muốn chửi hắn, cũng không muốn đánh hắn, hắn không xứng, tôi chỉ muốn tới xem thử, coi như làm sạch chướng ngại trong lòng mình."

"Ừm." – Cố Phi đáp.

"Loại người này" – Tưởng Thừa nói – "Chỉ như vậy thôi, tôi sẽ không vì những người này để bản thân bị ảnh hưởng, từ giờ trở đi tôi không thể lại bị làm phiền nữa."

"Ừm." – Cố Phi xoa xoa sau eo cậu.

"Dù sao thì tôi cũng là người phải mời cậu ăn bún tám trăm đồng, còn cho thêm hai trăm đồng tiền thịt" – Tưởng Thừa nói – "Tôi phải tâm vô tạp niệm."

"Cậu chắc chắn có thể." – Cố Phi cười cười.

Đang muốn hỏi Tưởng Thừa có muốn tới nơi khác tản bộ thư giãn đầu óc một chút không, phía tòa nhà 7 bên kia đã phát ra một tiếng hét, có giọng la mắng của nam nhân, có giọng la hét của nữ nhân, hét tới khiến đèn hành lang điều khiển bằng giọng nói của hai tòa nhà bên cạnh đều sáng lên.

Tưởng Thừa ngây người, còn muốn tiến tới mấy bước xem thử, Cố Phi dựa vào "ra đa xưởng thép" nhạy cảm của mình kéo Tưởng Thừa vào trong góc tối bên cạnh.

Vừa đứng vững liền thấy tòa nhà 7 đó xông ra một người.

Một nhóm người da trắng.

Một người đàn ông với cơ thể trần trụi.

Cứ như vậy bọc lấy gió vừa gào khóc thảm thiết, vừa xông ra ngoài.

"Lý Huy." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cau mày không lên tiếng.

Sau lưng Lý Huy còn có mấy người, đều có mặc đồ.

Trong tay mấy người đó còn đang cầm thứ gì đó, ngoài gậy bóng chày ra, trong đèn kim loại nhấp nháy, Tưởng Thừa còn thấy được có lẽ là gậy thép hoặc có lẽ là đao.

Toàn thân trên dưới của Lý Huy ngoài mấy tế bào chui từ thai mẹ ra thì không còn thứ gì khác, cứ chạy ra ngoài như vậy thì bị những người quần áo đầy đủ ở phía sau đẩy ngã xuống đất.

Tiếp đến thì bị ngâm nước.

"Tôi báo cảnh sát rồi! Tôi báo cảnh sát rồi!" – Một người nữ hét lên, từ trong hành lang chạy ra, trên người chỉ mặc một chiếc quần lót và áo ba lỗ.

Mấy người vây quanh Lý Huy dường như không nghe thấy được cô ta, một người vung tay mạnh ra phía sau.

"Đi thôi" – Tưởng Thừa quay đầu đi, cách đánh này chính là muốn lấy mạng người – "Đi dạo một chút."

"Ừm." – Cố Phi đáp.

Đi vào con đường khác được một khoảng xa, âm thanh hỗn loạn phía sau đều đã biến mất, Tưởng Thừa ngẩng đầu lên hít một hơi, khẽ nói: "Tôi muốn đập tan đi mê mang bước qua thời gian…"

"Cậu không phải nói chỉ nhớ một câu sao?" – Cố Phi cười hỏi.

"Lừa cậu đó" – Tưởng Thừa nhíu mày – "Tôi muốn, vai trái có cậu…"

Cố Phi nhanh chóng từ bên phải đi qua bên trái cậu, Tưởng Thừa lướt nhìn qua Cố Phi, cười tiếp tục: "Vai phải…"

"Vai phải mỉm cười." – Cố Phi nhanh chóng di chuyển về bên phải, hát cùng cậu.

95. Chương 95

Sau khi qua một đêm này, Tưởng Thừa liền cảm thấy tâm mình bỗng nhiên tĩnh như nước.

Tình hình của Lý Huy, cậu chưa từng hỏi thăm qua, nhưng một chỗ như xưởng thép, truyền bá bất luận việc gì đều là hiệu suất cao bốn phương tám hướng.

Cửa hàng nhỏ của nhà Cố Phi, khu bệnh viện xã ở bên cạnh, đều là trạm trung chuyển thông tin.

Tin tức vừa bắt đầu là cả nhà con trai lớn của nhà họ Lý bị người ta đánh chết, đến sau có người bác bỏ tin đồn, nói không hề, trẻ con không chết, sau đó lại có người sửa lại, nói là Lý Huy chết rồi.

Nguyên nhân cái chết mỗi người nói một kiểu, thiếu nợ lãi suất cao bị thu nợ đánh chết, bị gian phu của vợ đánh chết, kiểu thứ hai là lưu truyền chủ yếu.

Mà chưa tới một tuần lễ, lại có sự thật nổi lên mặt nước.

Không chết, Lý Huy bị đánh thành thực vật, hiện tại kẻ đánh cũng chưa bắt được.

Những lời đồn này, Tưởng Thừa biết được cũng không phải toàn bộ, Cố Phi sẽ không nói cho cậu, cậu cũng chỉ là lúc ở lại trong cửa hàng mới nghe loáng thoáng qua tai mấy cái, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cậu, những nguồn tin tức đều sẽ chú ý né tránh.

Đối với Tưởng Thừa mà nói, bất luận là dạng tin tức gì, đều đã không quan trọng nữa, cái người trên huyết thống thân cận với cậu này, trong thời gian về sau, đều sẽ không đồng thời xuất hiện với cậu bất luận ra sao nữa.

Cậu đã đổi số điện thoại dùng lâu nay, và theo cái số này, người biến mất ở trong cuộc sống của cậu, không chỉ là một mình Lý Huy.

Theo nhiệt độ không khí thấp đi từng ngày, lá trên cây từng ngày trở nên ít đi, không khí đang lạnh buốt khô hanh khiến mũi người ngứa ngáy, đồng thời khó mà khống chế những ngày luôn luôn mệt mỏi chỉ muốn ngủ, lớp 12 của Tứ Trung cuối cùng có bầu không khí nên có trước kỳ thi đại học.

Trong hành lang, trong phòng học, tất cả đều là các loại biểu ngữ khẩu hiệu chăm chỉ, nền đỏ chữ màu đen, nền trắng chữ màu đen, phối với dấu chấm than cực lớn, mỗi lần Tưởng Thừa nhìn thấy đều nhịn không được ở trong đầu đi theo gào thét vùng lên, ngoại trừ cái này, bên ngoài còn có đủ loại nhắc nhở về thời gian đã không còn nhiều.

Không có thời gian rồi các bạn học!

Thi đại học đã sắp tới rồi!

A! Nó đã ở phía trước rồi!

… Cực kỳ dọa người.

Phần nhiều thời gian trong thời gian đều trôi qua rất chậm, chỉ có lúc quay đầu lại nhìn, mới có thể kinh ngạc “”Thì ra đã lâu như vậy“”.

Tưởng Thừa nửa nằm xuống bàn, xoay bút trong tay, từ bên lỗ tai của Chu Kính, ngày hôm nay không biết vì sao ngồi đến thẳng thớm, nhìn thầy dạy toán.

Đối với những người trong lớp học này mà nói, khoảng thời gian lúc này trôi qua vô cùng chậm, e rằng thời gian này sang năm, lúc bọn họ quay đầu lại mới có thế phát giác, một năm lớp 12 này, trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức rõ ràng chẳng lưu lại ký ức gì.

Tưởng Thừa lúc này chẳng hề cảm thấy thời gian chậm, cậu cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, hoàn toàn không đủ dùng.

Không đủ thời gian học thuộc lòng.

Không đủ thời gian làm đề.

Không đủ thời gian nghe giảng.

Không đủ thời gian ra ngoài tản bộ cùng bạn trai.

Không đủ thời gian nhìn xem hình ảnh của bạn trai mới chụp.

Không đủ thời gian nhìn xem… kiểu tóc mới của cô em chồng.

…

Chờ thời gian này sang năm, cậu quay đầu lại, không, bất luận là thời gian nào, sang năm, năm sau nữa, năm năm sau, mười năm sau, lúc cậu quay đầu lại, ký ức của một năm này đều vĩnh viễn căng tràn lấp kín.

"Cậu đem cái hình đại diện con thỏ lông xanh lá thay đổi rồi, Cố Miểu không cáu với cậu sao?" - Lúc hết giờ học, Tưởng Thừa vừa chỉnh lý ghi chép trên tiết học vừa hỏi một câu.

Hình đại diện của Cố Phi từ con thỏ xanh lá đổi thành hình của Cố Miểu.

Kiểu tóc mới của con bé, tóc hơi dài phía sau, Lý Viêm sửa sang cho cô bé thành kiểu tóc ngắn BOBO, Lưu Hải* cách xa lông mày hơn ba nghìn dặm, trên tấm hình, tâm trạng cô bé không tồi mà nhướng một bên lông mày, nhìn thấy được tương đối kiêu ngạo có cá tính.

*Lưu Hải- : kiểu tóc mà tóc mái được cắt bằng rất cao, rất ngố.

"Không sao cả, đây là con bé thay tôi đổi" - Cố Phi nói - "Đi tiểu chút chứ?"

"À, tôi…" - Tưởng Thừa dừng một chút.

"Cậu không biết phải không?" - Cố Phi thở dài đứng lên - "Mắc tiểu và đi tiểu."

"Tôi là muốn nói dường như không có nhu cầu này" - Tưởng Thừa chậc một tiếng, cùng đứng lên theo - "Cậu cứ nói thẳng bảo tôi cùng cậu đi nhà vệ sinh không được sao."

"Không cần cậu đi cùng" - Cố Phi lập tức nói - "Thật, không cần đi cùng, cậu trở về phòng học đi."

Tưởng Thừa híp đôi mắt lại một chút.

"Trở về đi, xin cậu đấy" - Cố Phi nói - "Để tôi một mình đi nhà vệ sinh đi, để tôi một mình cô đơn mà dũng

cảm bước về hướng nhà vệ sinh kia đi."

"Thần kinh" - Tưởng Thừa cùng nhau với cậu ta đi xuống lầu dưới - "Tôi có chút đói bụng, lát nữa đi căn tin mua chút đồ ăn nhỉ? Chu Kính nói hiện tại bắt đầu bán món luộc Quan Đông."

"Được." - Cố Phi gật đầu.

"Tôi cảm thấy điểm này của Tứ Trung đặc biệt tốt" - Tưởng Thừa nuốt một ngụm nước bọt - "Căn tin của trường học bọn tôi trước đây mở bán trong học kỳ ít lâu liền bị hủy bỏ, nhà ăn không được bán một chút đồ ăn, cậu nếu không tự mình mang một chút đồ ăn, thì có thể y như chết đói trước bữa ăn."

"Căn tin này của Tứ Trung mỗi tháng lợi nhuận không ít đâu" - Cố Phi cười nói - "So với cửa hàng nhà tôi lời được biết bao nhiêu."

"Cái cửa hàng kia của nhà cậu chính là không ai có thời gian trông coi, nếu không cũng không đến nỗi" - Tưởng Thừa thở dài - "Lúc tôi lần thứ nhất đến cũng là bởi vì nhìn sạch sẽ hơn so với cửa hàng khác."

"Nếu cậu không đi chỗ ấy của tôi, hôm đó cậu ít nhất phải nằm sấp trên mặt đất hơn một tiếng đồng hồ." - Cố Phi nói.

"Cái rắm." - Tưởng Thừa ngắn gọn trả lời.

"Thật, thì tôi muốn mang cậu xách vào trong phòng, Lưu Phàm bọn họ còn phản đối đấy" - Cố Phi cười cười - "Vùng này loạn, rất nhiều người đều sợ gặp phiền toái."

"Vậy tại sao cậu muốn xách tôi vào phòng?" - Tưởng Thừa hỏi.

"Cậu đã giúp Cố Miểu" - Cố Phi nói - "Hơn nữa trước mặt Cố Miểu, tôi dù sao vẫn không thể để con bé nhìn thấy anh trai mình thấy chết không cứu."

"Tôi chỉ bất tỉnh một chút, còn chưa sắp chết đâu!" - Tưởng Thừa sửa lời cậu ta.

"Thực ra nguyên nhân chính vẫn là cậu đẹp trai"" - Cố Phi dựng thẳng ngón tay cái với cậu - ""Rất đẹp trai.""

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Mùi vị món luộc Quan Đông của căn tin trường học không tồi, chỉ tiếc là từ căn tin bưng tới phòng học thì gần nguội rồi.

Tưởng Thừa bây giờ đã có thể đủ sức nhập gia tùy tục mà vừa nghe giảng vừa cúi đầu ăn, còn có chút hâm mộ lớp 12/7 sát vách có người mang cái bình nước điện đến phòng học luộc đồ ăn… Dĩ nhiên, người anh em cầm cái bình này tới đã làm kiểm điểm toàn trường một lần, nghe nói là bị bạn học ăn thức ăn không nóng lúc lên lớp tố cáo.

"Tưởng Thừa!" - Lão Lỗ ở trên bục giảng rống lên một tiếng.

Tưởng Thừa đang cúi đầu đâm một viên cá cuối cùng sắp đưa vào trong miệng, một tiếng rống này của lão Lỗ, tay cậu run một cái, cả viên cá kèm cây tăm tre đều rớt xuống đất.

"Ui…" - Cậu đau khổ nhỏ giọng kêu một tiếng, rõ ràng còn chưa ăn no, cảm giác còn chưa ăn đã ghiền mà chỉ còn thừa lại một viên cá vốn là đã vô cùng sầu não, kết quả vẻn vẹn một viên cuối cùng này còn chưa đút vào trong miệng.

Cậu tưởng chừng như muốn nhân lúc không có ai, nhặt lên bỏ vào trong nước nóng rửa một chút rồi ăn hết.

"Không phải thầy muốn nói em! Các em hiện tại ôn tập là rất mệt, lên lớp muốn tranh thủ ăn chút đồ ăn, thầy cũng sẽ không nói!" - Lão Lỗ chỉ vào cậu - "Thế nhưng em ăn có phải là có chút chậm quá hay không! Em tưởng đây là tiết mỹ thực nhỉ? Không biết còn tưởng là em mua bàn Mãn Hán toàn tịch đấy! Em lên đây! Dịch đoạn này!""

Tưởng Thừa cẩn thận đem chén giấy đặt tới trên bàn, bên trong còn có chút nước sốt, lát nữa còn có thể hớp miếng đỡ thèm.

Đi lên bục giảng, cậu vừa mới cầm lên một viên phấn viết, lão Lỗ đã đem nửa viên trong tay đưa qua: ""Dùng viên này! Khỏi cần ngài tốn sức đè gãy! Tôi cũng mài xong cho em rồi¡'"

"… Ha." - Tưởng Thừa nhận lấy viên phấn, ở trên bảng đen loạch xoạch bắt đầu viết.

Thông thường tới loại thời gian này, thầy cô môn khác cũng sẽ không gọi người lên để làm đề gì nữa, thậm chí nắm chắc mỗi một phút đồng hồ không ngừng giảng, nếu không thì chính là làm đề thi, sau đó giải đề thi, mỗi một lần nhấn mạnh trọng điểm.

Ở đây là trọng điểm, chỗ đó là trọng điểm, những cái này đều là trọng điểm, những cái đó đều đã từng thi! Nghe xong một vòng liền cảm thấy trên sách giáo khoa không có thứ gì không phải trọng điểm.

Chỉ có lão Lỗ, vẫn kiên trì không buông lỏng mà mỗi tiết học đều điểm danh, cảm giác đây là nguyên nhân lúc thầy ấy lên lớp, lực chú ý của học sinh tương đối tập trung, không chắc lúc nào thì sẽ bị tóm lên, trả lời không được, thuộc lòng không được chính là bị chửi một trận.

"Chữ có tiến bộ" - Lão Lỗ nhìn nhìn đề dịch của Tưởng Thừa viết ở trên bảng đen - ""Có tiến bộ rồi, không tệ không tệ, nếu như thầy chấm bài thi, cái chữ này thầy có thể không trừ điểm bài thi của em.""

“Cảm ơn thầy Lỗ.” - Tưởng Thừa nói.

Chữ có tiến bộ là thật, cậu trong lòng mình hiểu rõ, cậu mỗi ngày lúc học thuộc lòng cũng sẽ ở trên giấy nháp viết ra trọng điểm, để nhớ kỹ hơn, cũng thuận tiện luyện chữ.

Theo cách nói của Cố Phi chính là, rốt cuộc có thể xem hiểu.

“Đại Phi!” - Lúc tan học, Vương Húc chen đẩy Chu Kính tới phía trước bàn ngồi xuống - “Tưởng Thừa!”

“Hả?” - Tưởng Thừa đáp một tiếng, cúi đầu tiếp tục viết bài thi cuối cùng cả tiết học chưa viết xong,

“Lát nữa không có việc gì chứ” - Vương Húc nói - “Đi ăn bánh nhân thịt đi, cha tôi làm mùi vị mới, đi nếm thử một chút?”

“Mùi vị mới gì?” - Cố Phi hỏi.

“Nhân bắp ngô” - Vương Húc nói - “Nói thực ra cũng không có đặc biệt bao nhiêu nhỉ, nhưng mà mùi vị không tệ, thật đấy, đi ăn không?”

Cố Phi liếc nhìn Tưởng Thừa một cái.

“Ui chao! Tôi nể rồi” - Vương Húc vung tay một cái - “Vừa bắt đầu thì không nên hỏi cậu… Tưởng Thừa?”

“Được.” - Tưởng Thừa gật đầu cười.

Sớm muộn cũng có một ngày phải đem Vương Húc và Chu Kính đều diệt khẩu, Vương Húc có thể giữ lại thêm mấy ngày, dù sao có thể cung cấp bánh nhân thịt ngon.

“Gọi Nhị Miểu đi chứ?” - Vương Húc nói.

“Không gọi” - Cố Phi nói - “Hôm nay mẹ tôi cho nó gói mì vằn thắn.”

“Vậy được” - Vương Húc đứng lên - “Đi thôi đi thôi.”

Thời gian của Tưởng Thừa mỗi ngày đều sắp xếp rất chặt chẽ, tan học liền trở về phòng thuê, cũng không tới cửa hàng, bởi vì trong thời gian chờ ăn cơm, hiệu suất không được cao lắm, hơi có phần phân tâm, thế là bị Cố Phi yêu cầu trở về thẳng phòng thuê, cậu ta làm xong đồ ăn rồi đưa qua.

Ăn cơm xong, một buổi tối này căn bản đã không có hoạt động gì khác, đọc sách, học thuộc lòng, làm đề.

Đương nhiên thời gian thả lỏng giải trí vẫn có, hoạt động trên giường tuy rằng tốn sức, nhưng mà rất bổ tinh thần…

Hôm nay đến nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt, xem như là nghỉ ngơi giải trí phù hợp với quần chúng lần đầu tiên trong vòng hai tháng qua.

"Tôi trước đây cảm thấy Dịch Tĩnh đã đủ học bá rồi"" - Vương Húc vừa cưỡi xe vừa cảm khái - ""Nhìn thấy Tưởng Thừa, tôi mới biết là mình thiếu kiến thức.""

"Dịch Tĩnh không phải rất liều mạng sao." - Cố Phi nói.

"Cảm giác vẫn không giống nhau" - Vương Húc liếc nhìn Tưởng Thừa một cái - "Khoảng thời gian này tôi chú ý, Tưởng Thừa gầy hơn so với Dịch Tĩnh nhiều."

"… Ngậm miệng." - Tưởng Thừa nói.

Mà không thể nói gầy nữa, Cố Phi cơm nước từng ngày bất kể là trên nguyên liệu món ăn hay là số lượng, đều là nhắm đến chất lượng tốt để nuôi heo, một câu nói "gầy" này của Vương Húc, đoán chừng Cố Phi có thể cạy miệng cậu ta ra nhét đồ ăn vào.

"Này" - Vương Húc cưỡi đến bên cạnh Tưởng Thừa - "Cậu nghĩ xong thi trường nào chưa? Nghĩ xong chuyên ngành chưa?"

"Chưa." - Tưởng Thừa nói.

"Tôi đệt?" - Vương Húc ngẩn người - "Người ta không phải đều nói học bá đều là lập chí từ nhỏ không phải đại học nào đó không được, cuối cùng đi thi, đặc biệt chuyên tâm, cậu thế nào tới bây giờ cũng chưa nghĩ xong hả?"

"Tôi" - Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta - "Muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó, không cần lập chí từ nhỏ."

"… Đi ông nội cậu" - Vương Húc trợn mắt nhìn cậu - "Tôi vẫn không thể nhìn nổi cậu, cái loại học bá vô cùng khoe khoang!"

"Tôi không phải vô cùng khoe khoang" - Tưởng Thừa nở nụ cười - "Tôi chỉ là khoe khoang."

"Tức chết cậu." - Cố Phi ở bên cạnh nói một câu.

“Mịa nó!” - Vương Húc hắng giọng một tiếng - “Hai cậu có thể chỉnh đốn lại thái độ hay không, bây giờ là đi nhà tôi ăn chùa đấy! Có thể dành cho người cung cấp bữa ăn này một chút hòa nhã hay không?”

Vương Húc, cha cậu ta, Vương Nhị… hình như không gọi là Vương Nhị, nhưng mà Tưởng Thừa cũng chưa từng hỏi qua rốt cuộc gọi là gì, tóm lại bánh nhân thịt của Vương ba ba, quả thực là bánh nhân thịt ăn ngon nhất mà cậu lớn như vậy từng ăn.

Đây là loại bánh nhân bắp không bỏ vào vài viên thịt, lại vẫn có thể ăn rất ngon.

Dĩ nhiên, sau khi ăn hết một chồng bánh nhân bắp, cậu lại thêm ba cái bánh nhân thịt ba chỉ.

“Trời ạ” - Lúc mẹ Vương Húc đi vào đưa tráng miệng cho bọn họ nhìn thấy rổ trống không trên bàn - “”Các con làm sao ăn nhanh như thế¿‘”

“Cậu ta giúp thu mỡ đấy” - Vương Húc chỉ chỉ Tưởng Thừa - “Học bá không giống với chúng con, học bá cứ ăn thế này, vẫn gầy đi từng ngày cơ.”

“Con còn không biết xấu hổ mà nói” - Mẹ Vương Húc nhắm vào sau gáy cậu ta đập qua một cái - “”Con ăn toàn bộ thêm vào trên người, không dùng một chút lên não¡‘”

“Ui!” - Vương Húc rất mất mặt mà liếc nhìn mẹ cậu ta - “Đừng động tay động chân trước mặt bạn học của con!”

“Đụng con thì sao! Đụng con thì sao!” - Mẹ Vương Húc lại tát hai cái vào đầu cậu ta.

“Sẽ ngốc.” - Cố Phi nói.

“Ô, vậy thật muộn rồi, từ nhỏ đã đánh như vậy, khả năng đã ngốc rồi”” - Mẹ Vương Húc đem hai đĩa thịt bò khô đặt tới trên bàn - “”Nếm thử, vừa thơm vừa cay, còn không cứng.“”

Tưởng Thừa cầm một mẫu nhét vào trong miệng.

“Tưởng Thừa có phải là rất thích ăn bánh nhân thịt nhà cô chú hay không hả?” - Mẹ Vương Húc cười hỏi.

“Đúng ạ” - Tưởng Thừa gật gật đầu - “Ăn rất ngon.”

“Cô chú đến Tết có loại mới đưa ra thị trường đó”” - Bà nói - “”Con nếu như ăn Tết cảm thấy trong nhà ăn quá nhiều dầu mỡ, thì đến đây ăn bánh nhân thịt¡‘”

Tưởng Thừa ngẩn người mới gật gật đầu: “Được ạ.”

“Mẹ cứ nói nhiều” - Vương Húc đẩy mẹ của cậu ta một cái - “Bận bịu thì đi đi, tự chúng con tán gẫu một lát.”

Sau khi mẹ Vương Húc đi ra ngoài, Vương Húc đi qua cầm cửa phòng riêng đóng lại: “Tưởng Thừa, thật ngại quá, mẹ tôi không biết…”

“Không có gì” - Tưởng Thừa cười cười - “Thật sự không có gì.”

Sắp hết năm.

Mẹ Vương Húc không nói lời này, cậu cũng không chú ý tới sắp hết năm rồi.

Chỉ biết sắp nghỉ đông rồi, nhưng mà nghỉ đông sẽ học bù, mọi người trên lớp nhốn nháo bày tỏ không có cách nào chấp nhận hiện thực tàn nhẫn này.

Mà Tưởng Thừa từ đầu đến cuối chưa từng đem nghỉ đông cùng Tết gắn liền cùng một chỗ.

E rằng là vốn chỉ không dám nghĩ tới.

Lòng tĩnh như nước không chứng tỏ Tết cũng có thể cứ thế tĩnh theo.

Suy cho cùng là dịp mọi nhà đoàn viên, thời gian của hồng hồng đỏ đỏ, hốt hoảng mờ mịt, ha ha hi hi…

Nỗi buồn của người Trung Quốc đối với việc cố chấp ăn Tết và việc không thể về nhà ăn tết không có cách nào giải trừ cứ giống như khắc vào trong lòng, bất luận để ý hay không để ý, khoảng thời gian này, tâm tình lúc nào cũng sẽ theo khung cảnh bên người ngày càng đỏ mà có biến đổi.

Trẻ con mặc áo bông đỏ chạy đi đốt pháo, mùi khói thuốc pháo trong không khí lạnh buốt, người ta vội vội vàng vàng, bận bận bịu bịu trở về nhà, người trong chợ chen nhau mua đồ Tết, đủ loại bản tin trên ti-vi về xuân vận*, hết thảy toàn bộ mấy bài “”Bài hát chuyên dùng cho mùa Tết“”… đều như đồng thời vang to lên trong phố lớn ngõ nhỏ mãi mãi không thay đổi, đến Tết rồi!

*xuân vận- : vận tải mùa Xuân, giống như ở Việt Nam, cứ đến Tết là những người đi làm xa lại lo mua vé các loại phương tiện để về nhà ăn Tết.

Cũng vẫn tới bây giờ, Tưởng Thừa mới bỗng nhiên tỉnh táo lại, sắp đến Tết rồi à.

Ngày trước ăn Tết cảm thấy cũng bình thường, vui chơi giải trí, thăm bà con, mỗi ngày cùng bạn học ra ngoài chơi, nhận thức duy nhất chính là còn chưa chơi đủ đã nhập học rồi, nghỉ đông vì sao không thể chia đều với nghỉ hè.

Nhưng bây giờ cậu có phần mờ mịt.

Ăn Tết.

Làm sao mà ăn hả?

Đi đâu ăn hả?

… Có muốn ăn hay không?

“”Thông thường ăn Tết, chúng tôi đều ăn ở trong cửa hàng“” - Ăn xong xuôi bánh nhân thịt, lúc trở về, Cố Phi nói một câu - “”Nhị Miểu thích ở trong cửa hàng ăn Tết, nó ra ra vào vào thuận tiện đốt pháo.“”

“Nó không sợ tiếng ồn đốt pháo sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Không sợ, còn rất thích, nhà ai đốt pháo, con bé liền đạp lên ván trượt tới bay qua phía dưới”” - Cố Phi cười cười - “”Năm ngoái làm cho tóc đều nổ khét một nhúm.“”

Tưởng Thừa cười cả buổi.

“Năm nay cùng nhau ăn Tết với tôi đi” - Cố Phi nói - “Làm cơm xong, cậu tới ăn, sau đó chúng ta cùng nhau đi đốt pháo, đốt xong rồi cậu trở về ôn tập.”

“Ừm.” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Cậu nếu như cảm thấy không đủ náo nhiệt, liền gọi Lý Viêm Lưu Phàm bọn họ qua đây” - Cố Phi nói - “Dù sao đã ăn xong cơm ở nhà rồi thì chờ không được.”

“Cậu thích náo nhiệt chút sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Tôi không có vấn đề gì cả” - Cố Phi nói - “Trước đây nhà tôi ăn Tết… cũng chỉ tôi và Nhị Miểu, mẹ tôi thông thường cơm nước xong liền đi ra ngoài.”

“Ha” - Tưởng Thừa suy nghĩ một chút - “Vậy gọi bọn họ chạy tới đi, cùng nhau quẩy, Nhị Miểu chắc sẽ cao hứng?”

“Vậy phải nói trước” - Cố Phi cười nhìn cậu - “Nói bọn họ qua đây rồi, buổi tối cậu liền tự mình trở lại ôn tập, tôi nhất định sẽ bị lôi kéo chơi suốt đêm.”

“Không thành vấn đề.” - Tưởng Thừa cưỡi xe tới gần cậu ta, ở trên bả vai cậu ta vỗ một cái.

Học kỳ này, Cô Phi căn bản chưa từng cùng Lý Viêm bọn họ ra ngoài, mỗi ngày hạ cố xoay quanh cậu, Tưởng Thừa cảm thấy nếu ngày nào đó Phan Trí có bạn gái liền tìm không thấy người, cậu nhất định sẽ khó chịu.

Về việc ăn Tết, Tưởng Thừa đã suy nghĩ một đêm này, sau đó thì quay trở lại trong quỹ đạo ôn tập bình thường, không có cảm giác gì là kỳ nghỉ đông đã tới, không có cảm giác gì nghỉ đông học bù liền tiếp đến với cuối học kỳ, cậu đều bội phục chính mình là một thiếu niên tốt có ý chí kiên định.

Cố Phi trong một tuần gần như có bốn, năm ngày ở lại chỗ của cậu, cùng cậu học thuộc lòng hết sách, ăn xong bữa đêm, sau đó thì đi ngủ trước, nhưng hai ngày nay, cậu ta vẫn luôn dựa vào đầu giường chơi di động.

“Chơi ‘Nhược trí’ sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Không, nào có thời gian chơi, Lý Viêm cũng đã sắp vượt tôi hơn hai mươi màn rồi, mỗi một ngày chơi thật ngầu, không việc gì liền gửi cho tôi hình chụp màn hình.” - Cố Phi nói.

“Cậu rất bận nha?” - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta.

“Đúng đấy” - Cố Phi cả mặt nghiêm túc gật gật đầu - “Mỗi ngày giúp bạn trai của tôi ôn tập, thứ hạng thi cuối kỳ này thậm chí vượt lên hơn năm mươi người, lão Từ ngày đó còn kéo tôi ”lệ nóng tràn mi” đấy.”

“Thực ra cậu…” - Tưởng Thừa chưa nói xong câu lại tiếp tục cúi đầu làm bài thi.

Thực ra cậu dùng chút công sức, thành tích sẽ không kém, nhưng mà lời này nói ra, có thể sẽ khiến Cố Phi có chút suy nghĩ gì đó, cậu cưỡng ép nuốt xuống.

“”Thực ra cậu có thể ngủ trước, không cần đợi tôi.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Không chờ cậu“” - Cố Phi đem di động đưa tới trước mặt cậu - “”Tôi tra thực đơn cơ.“”

“”Bữa cơm Tất niên sao¿‘” - Tưởng Thừa nhìn xem.

“Ừa” - Cố Phi tiếp tục xem điện thoại di động - “Trước đây ăn Tết, thì mẹ tôi tùy tiện làm một nồi luộc, sau đó gói chút sủi cảo, có lúc lười gói, liền trực tiếp từ trong cửa hàng cầm chút sủi cảo đông lạnh, năm

nay chính thức chút đi, năm đầu tiên hai chúng ta ăn Tết cùng nhau đấy."

Tưởng Thừa nở nụ cười: "Cậu đầu bếp sao?"

"Không tin tưởng tôi à?" - Cố Phi hỏi.

""À"" - Tưởng Thừa liếc nhìn cái chén thức ăn khuya còn để ở trên bàn, bữa khuya hôm nay là "Tứ hỉ hoàn tử"*, năm viên cỡ nắm tay - ""Cũng được, chỉ là... có thử chút thực đơn chay không¿'"

* -Tứ hỉ hoàn tử: Thị viên là một trong những món ăn truyền thống cổ điển của Trung Quốc. Nó bao gồm bốn viên thịt với màu sắc, mùi thơm và hương vị tốt. Đó là một sự kiện hạnh phúc của cuộc sống, hạnh phúc, tuổi thọ. Nó thường được sử dụng trong các bữa tiệc của tiệc cưới, tiệc sinh nhật, vv, để có ý nghĩa tốt lành của nó.

"Thức ăn chay có gì ngon, cậu không phải thích ăn thịt sao?" - Cố Phi nói.

"Bạn học tiểu Cố" - Tưởng Thừa thở dài - "Tôi gần đây có chút thích ăn rau, món ăn lá xanh, không xanh cũng được, rau cải trắng cũng được."

"Được" - Cố Phi nói - "Ngày mai ăn khuya hầm rau cải trắng đi."

"...Sẵn tiện bỏ vào chút thịt, tôi sẽ không ghét bỏ." - Tưởng Thừa thở dài.

"Cậu không phải nói muốn ăn thức ăn chay sao?" Cố Phi nói.

"Cậu chỉ có toàn thịt và chay, hai lựa chọn thôi sao?" - Tưởng Thừa cạn lời - "Ngoan đi, tôi muốn ăn món thịt rau phối hợp!"

"Đó gọi là mặn chay phối hợp." - Cố Phi sửa lời cậu.

Tưởng Thừa chỉ chỉ cậu ta, không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục học thuộc lòng.

Nghỉ đông học bù thẳng tới hai mươi tám Tết, lưu lại cho mọi người một ngày nghỉ, theo lời của lão Từ, đây là giữ thời gian cho mọi người về nhà thu dọn nhà cửa, giúp cha mẹ mua đồ Tết.

Vừa mới sáng sớm Tưởng Thừa đã bị Cố Phi gọi dậy.

"Làm gì đó?" - Tưởng Thừa mơ màng mở to mắt hỏi.

“Mua thức ăn.” - Cố Phi vừa mặc quần áo vừa tung rớt chăn mền của cậu.

“Không phải chứ” - Tưởng Thừa đem chăn lại kéo trở về đắp kín - “Ngài mấy ngày trước không phải vừa có thời gian liền chạy tới siêu thị à, tôi thậm chí lo rằng cậu muốn dọn sạch siêu thị, còn chưa mua đủ hả?”

“Vậy không giống nhau” - Cố Phi chống vào đầu giường cười cười - “Cậu không muốn lĩnh hội một chút, quá trình vui vẻ cùng bạn trai mua sắm đồ Tết à?”

“… Bệnh thần kinh” - Tưởng Thừa cười lên - “Được thôi, dậy đây.”

Mùi vị Tết của ngày hai mươi tám đã rất nồng, lúc Tưởng Thừa thức dậy đánh răng rửa mặt cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng cười bên ngoài, còn có… tiếng cãi nhau, có lẽ lớn hơn so với bình thường, cũng náo nhiệt hơn.

Cậu vừa đánh răng vừa đi đến trước cửa sổ nhìn xuống.

Người tuyết với cái cái đầu tuyết trên mặt đất úp mấy cái thùng thủng xấu vô cùng, một đám trẻ con loắt choắt đang điên cuồng chạy băng băng, trêu chọc nhau, một thằng nhóc đang căng cổ họng vừa khóc vừa không biết đang chửi ai, còn có hai người đang ở bên đường chống nạnh rống vào nhau, một bà cụ.

Một năm rồi nhỉ.

Tưởng Thừa đột nhiên hơi xúc động, nhìn những cảnh lộn xộn này dưới lầu, lần đầu tiên không vì những hỗn loạn này mà bực dọc.

Cũng lần đầu tiên cảm thấy ăn Tết có cảm nhận hoàn toàn không giống nhau, cậu lại có thể vô cùng mong đợi hoạt động đáng ghét trong siêu thị, người chen lấn, người tranh đoạt đồ Tết rồi lại người người xếp hàng sát rạt tính tiền.

96. Chương 96

“Một đóa hoa đẹp đón xuân, mọi người đều yêu nó…” – Cố Phi đẩy xe mua hàng, hát theo nhạc trong siêu thị – “Một đóa hoa đẹp đón xuân, khắp nơi tỏa sáng, một đóa hoa đẹp đón xuân, hoa nở khắp mọi nhà…”

“Mọi người có lẽ còn nhớ người đang hát, ngôi sao lần trước tỏa sáng ở hoạt động não tàn xưởng thép” – Tưởng Thừa đi phía sau cậu, trong tay cầm điện thoại ghi hình – “Hôm nay chúng ta xem thử hành trình đi chợ của cậu ta… Nói thật thì ngôi sao tỏa sáng hát tiếng Quảng Đông, người ngoài nghề như chúng ta nghe qua cũng khá được đấy, có thể phân tài cao thấp với Phan Trí…”

“Cắm hoa đón xuân hương thơm truyền khắp mọi nhà, cắm hoa đón xuân mọi người hạnh phúc bên nhau…”

– Cố Phi vừa hát vừa quay đầu lại thoáng nhìn qua cậu, nhạc nền lúc này thay đổi, cậu ta lập tức không hề do dự ngâng vang giọng hát – "Thần tài tới gõ cửa nhà tôi, thần tài tới gõ cửa nhà tôi, thần tài tới gõ cửa nhà tôi, búp bê thắp đèn…"

"Đệt!" – Tưởng Thừa cười lên – "Đừng nói với tôi mấy bài này cậu đều biết hát nhá."

"Đều biết hết, hơn nữa còn không sai lời" – Cố Phi nói – "Mấy bài đón tết này, lúc trước tôi còn mua đĩa, tết đến tiệm nhà tôi đều bật."

"Sao giờ không thấy cậu bật nữa?" – Tưởng Thừa để điện thoại đối diện Cố Phi.

"Máy hư rồi, hư mấy năm luôn rồi" – Cố Phi nói, lại tiếp tục ngân giọng – "Chúc mọi người năm mới cung hỉ cung hỉ phát tài, chúc mọi người năm mới cung hỉ cung hỉ phát tài…"

Sau khi bài hát kết thúc là quảng cáo BBK, không có lời, Cố Phi cuối cùng cũng ngưng hát: "Cậu muốn ăn vặt gì không? Tôi muốn mua một chút cho Cố Miểu."

"Không biết, đi xem thử." – Tưởng Thừa cất điện thoại vào.

Người trong siêu thị vô cùng đông, không ít người mới nghỉ tết hôm nay đang tranh nhau mua hàng lần cuối cùng, không ít kệ hàng trong siêu thị đều đã trống trơn, hàng hóa cũng không thêm vô kịp.

Cũng may hai cậu cũng không còn gì cần mua, chỉ là muốn cảm nhận thử hoạt động mua sắm tết lần đầu tiên của hai người.

"Ăn óc chó không?" – Cố Phi lấy một hộp lên nhìn – "Bổ não."

"Không ăn." – Tưởng Thừa trả lời rất ngắn gọn, cậu không đặc biệt thích ăn những món này, thịt heo khô cũng bổ não y vậy.

"Bổ não đó." – Cố Phi lặp lại lần nữa.

"Não tôi đã vô cùng xuất chúng, nếp nhăn nhiều hơn óc chó nhiều." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi không nói tiếp, trực tiếp bỏ hộp óc chó vào trong xe hàng, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

"Không phải" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua giá tiền – "Cái này mắc quá, ra chợ mua mới không tốn bao nhiêu, cũng là óc chó giấy."

“Chợ đóng cửa rồi” – Cố Phi nói – “Mua cho cậu ăn chơi mấy ngày này.”

“Tôi muốn thịt heo khô” – Tưởng Thừa nói – “Khô bò, cá khô cay, còn có…”

“Không phải cậu nói ngán ăn thịt rồi sao?” – Cố Phi cắt ngang cậu.

“Còn có đậu Hà Lan sấy.” – Tưởng Thừa nhanh chóng đem “cánh gà hấp muối” đang định nói ép xuống, đổi thành đậu Hà Lan.

“Lấy đi” – Cố Phi cười cười – “Lấy hết đi.”

“Lấy đại mấy bịch là được rồi” – Sau khi Tưởng Thừa cầm một bịch khô bò cây thượng hạng nhìn giá tiền xong, bị dọa tới trực tiếp ném xuống, đổi lại một bịch khô bò bình thường kế bên – “Thật mẹ nó mắc quá.”

“Lấy đi, không sao” – Cố Phi lấy một bịch khô bò cây thượng hạng bỏ lại vào xe hàng – “Tôi có thẻ mua sắm, năm trăm đồng.” (1,714,785 VND)

“Hả?” – Tưởng Thừa ngơ ra.

“Lý Viêm đưa đó” – Cố Phi nói – “Năm ngoái nhiều hơn, năm nay cậu ta không phải đấu tranh với mẹ sao, còn chưa đấu xong nữa, mẹ cậu ta chỉ đưa có một tấm.”

“Vậy đấu tranh cũng không kịch kiệt lắm ha, còn cho năm trăm nữa?” – Tưởng Thừa cười.

“Dù sao cũng là con trai bảo bối mà.” – Cố Phi lại lấy thêm một bịch thạch rau câu.

“Thạch rau câu tiệm nhà cậu không phải có sao? Mua mấy thứ không có đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Nhị Miểu không ăn đồ trong tiệm” – Cố Phi nói – “Lúc trước có nói với nó, đồ trong tiệm là để bán, không thể tùy tiện ăn, từ lúc đó trở đi căn bản không ăn nữa, phải ăn đồ mua về.”

“Ồ” – Tưởng Thừa đáp – “Logic này, thật nghiêm khắc.”

“Với lại trong tiệm cũng không có mấy thứ cao cấp này” – Cố Phi nói – “Ăn tết mà, ăn mắc chút.”

Mua đồ xong xuôi, hai cậu đi đến quầy tính tiền, Tưởng Thừa từ xa nhìn thấy liền ngẩn người, sau đó lập tức chạy thẳng tới phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Tôi đệt, tôi qua đó xếp hàng trước.”

Đội ngũ đã xếp hàng từ quầy tính tiền tới giá hàng bên này, còn quẹo một vòng, mỗi người xếp hàng đều đẩy theo một xe chở đầy hàng hóa, Tưởng Thừa tới xếp hàng trước một chút như vậy cũng hoàn toàn vô dụng.

Lúc Cố Phi đi tới, phía sau đã có thêm bốn năm người tới xếp hàng, nhưng những người ở phía trước cậu cũng không đủ dũng khí để đếm xem rốt cuộc là bao nhiêu.

"Tôi thấy hai chúng ta tới trưa cũng chưa chắc ra ngoài được." – Tưởng Thừa nói.

"Đừng sợ" – Cố Phi chỉ qua khu ẩm thực bên kia – "Tôi thấy, bên đó có thể ăn được."

"Cậu thật bình tĩnh nha?" – Tưởng Thừa cười.

"Chắc chắn rồi" – Cố Phi chống lên xe – "Nếu chỉ một mình tôi, bây giờ mấy thứ đồ này tôi cũng không muốn nữa, trực tiếp đi luôn, nhưng nếu có cậu bên cạnh, nên không thấy vậy nữa… Nhưng có lẽ sẽ ảnh hưởng thời gian ôn tập của cậu đó."

"Sẽ không" – Tưởng Thừa nhướng mày, đưa tay ra túi quần sau mông lấy một tờ giấy dày được gấp lại – "Không ở đâu là không ôn tập được."

"Tôi đệt." – Cố Phi ngẩn người, Tưởng Thừa lấy ra là một tờ ôn tập tiếng Anh.

"Tôi cũng không nghĩ lại náo nhiệt như vậy" – Tưởng Thừa lại từ một túi khác móc ra một cây bút – "Quan trọng mà, kỳ nghỉ chỉ có mấy ngày này, giấy ôn tập phát ra bình quân phải làm mỗi ngày hai tờ."

Cố Phi cười hồi lâu, xách lên một thùng sữa chua bỏ vào trên ghế ngồi cho trẻ em trên xe đẩy hàng: "Để lên đây viết?"

"Ừm" – Tưởng Thừa cong lưng thử – "Kê thêm chút nữa."

Cố Phi lại để lên một thùng nước cam: "Như vậy?"

"Được rồi." – Tưởng Thừa để giấy ôn tập lên, cuối đầu bắt đầu làm.

Cảm giác này cũng thật kỳ diệu, một tay Cố Phi đỡ xe đẩy hàng, nhìn mặt nghiêng của Tưởng Thừa, người này chỉ dùng chưa đến một phút đã tiến nhập vào trạng thái, trước mắt bên tai như không còn có đoàn người nhốn nháo ở xung quanh, chỉ có chữ viết xấu… không còn quá xấu của cậu ta ở dưới bút.

Đoàn người dịch chuyển về phía trước nửa mét, Cố Phi không động đậy, chút khoảng cách này căn bản không có ý nghĩa, hơn nữa bạn trai cậu đang xào xạc viết bản chữ thoái hóa như gà bới, cậu không thể di

chuyển.

Đằng sau có một bác gái không kiên nhẫn, đẩy xe lên đụng thẳng vô mông Tưởng Thừa: "Đẩy lên đi kìa!"

Bút trong tay Tưởng Thừa không dừng lại, dường như không hề có cảm giác.

Cố Phi nhìn thoáng qua bác gái, đi tới đứng trước xe đẩy hàng, lấp vào khoảng trống nửa mét đó, nhìn bác gái: "Đẩy tới đâu?"

Bác gái lườm cậu, nghiêng đầu bắt đầu chửi thầm.

Qua ít phút sau, Tưởng Thừa dừng bút, đẩy xe tới phía trước: "Tránh ra đi."

"Tôi tưởng cậu không biết chứ?" – Cố Phi tránh ra, đẩy xe tới mấy bước nhỏ.

"Nghe thấy rồi, nhưng lúc đó não đang trong một tuyến trình, xử lý không được, lúc giải đề thế giới này không có tôi" – Tưởng Thừa vừa nhìn đề vừa nhỏ giọng nói – "Nhưng cậu vừa mở miệng, thế giới này liền có tôi, nghe cậu nói chuyện tôi mới hoàn hồn lại."

"Thần kỳ như vậy." – Cố Phi cười.

"Thừa ca dẫn bạn xem thế giới, tập một, học bá thần kỳ" – Tưởng Thừa xoay xoay bút – "Phụ đề… giải đề, vẫn là nhập định?"

Tưởng Thừa làm xong một mặt giấy, những người ở phía trước như tới siêu thị dọn nhà cuối cùng cũng tính tiền xong, hai cậu di chuyển đến bên quầy thu ngân.

Cố Phi tiện tay lấy một cái hộp nhỏ ở cạnh quầy thu ngân ném vào trong xe đẩy.

Tưởng Thừa vừa gấp giấy ôn tập, vừa nhìn thoáng qua hộp nhỏ.

Siêu mỏng.

Cảm giác như không đeo.

Những chữ này khiến cậu nhất thời đè thấp giọng: "Cậu lấy cái này?"

"Sao vậy?" – Cố Phi nhìn cậu, cũng đè thấp giọng: "Hết rồi đó."

"… Cậu không thể tới tiệm thuốc mua sao?" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Đây không phải tiện hơn sao, còn có thẻ mua sắm." – Cố Phi nói.

"Ở đây cả đống người đang nhìn, ngài không thấy xấu hổ chút nào sao?" – Tưởng Thừa dùng ngón tay khều hộp nhỏ vào khe hở giữa đống đồ.

"Không có" – Cố Phi cười lên – "Cậu ngại thì đừng dùng nha."

"Sớm muộn cũng bị cậu làm cho hư" – Tưởng Thừa thở dài – "Sớm muộn."

Sau khi hoạt động mua sắm kết thúc, hai cậu đem đồ về tiệm, tiện thể ăn chút đồ ăn, Cố Phi liền tiễn Tưởng Thừa trở về.

"Hôm nay tôi phải dọn dẹp nhà cửa, quét dọn vệ sinh này nọ" – Cố Phi nói – "Tối nay còn phải tới chỗ cậu dọn dẹp."

"Chỗ của tôi rất sạch đó, cũng không có cái gì." – Tưởng Thừa nhìn nhìn chung quanh.

"Lau bụi một thút thôi, cậu không cần để ý" – Cố Phi hôn cậu – "Đi xem sách của cậu đi."

"Buổi tối phải có chút thịt đó, không thể vì ngày mai có tiệc mà hôm nay cắt xén thịt của tôi, có rau, cũng phải có thịt nữa" – Tưởng Thừa nhắc nhở – "Không cần cách làm quá cao cấp, thịt ba chỉ cắt miếng xào cải thảo là được."

"Biết rồi" – Cố Phi cười hồi lâu – "Sao tham lam thành như vậy."

Sau khi Cố Phi rời khỏi, Tưởng Thừa ngồi tới bên bàn học, dựa vào ghế duỗi lưng một cái, lắng nghe gió bắc thổi thật gắt ở bên ngoài, vừa tới trưa, trời liền trở nên âm u, một trận tuyết lại sắp đến.

Cảm giác bên ngoài tiết trời lạnh lẽo, trong phòng ấm áp, trên người ấm áp, có một loại an tâm trong tịch mịch.

Sao tham lam thành như vậy.

Đúng, đại khái bởi vì cảm giác kỳ quái này đi, cho dù ngoài kia là trời lạnh thấu xương, nhưng vẫn có một người sẽ hoàn thành đủ loại mong ước nhỏ của cậu, cậu có thể hống hách một chút, có thể không nói lý một chút, có thể không cần phải đè nén tất cả mọi chuyện trong lòng.

Tôi muốn ăn cái này, muốn ăn cái kia, tôi muốn thế này, tôi muốn thế kia.

Sẽ không lại vì ý nghĩ của bản thân bị phủ định mà im lặng không nói.

"A…" – Tưởng Thừa kéo dài âm thanh, lại vươn vai một cái thật dài, thật hoàn mỹ.

Cố Phi ở rất nhiều phương diện đều khiến Tưởng Thừa kinh hỉ, nhưng về phương diện dọn dẹp nhà cửa, không có kinh hỉ gì cả, dù sao cũng là một học sinh cá biệt, lúc dọn dẹp nhà cửa không còn gì để nói.

So sánh với Tưởng Thừa từ nhỏ đến lớn đều bị yêu cầu dọn phòng sạch sẽ ngăn nắp thì Cố Phi dọn nhà chính là dồn một đống đồ lại một chỗ, sau đó nhét vào một nơi không thể nhìn thấy, ví dụ như tủ đồ, học tủ giống vậy, coi như là xong chuyện.

Chỗ Tưởng Thừa nếu nói có gì cần dọn dẹp, thì chính là sách và tài liệu bày ra ở khắp nơi.

Cố Phi dồn lại một đống đồ xong thì có chút mờ mịt: "Làm sao đây? Mấy thứ này cũng không còn nơi để giấu."

"Tôi hay dùng đó, cậu giấu làm cái gì." – Tưởng Thừa thở dài.

"Vậy bỏ đi" – Cố Phi ngã xuống nền nhà – "Này, tôi phát hiện trong nhà cậu thật sự không có gì để dọn dẹp cả, ở cũng lâu rồi, không bừa bộn tí nào."

"Tôi bình thường cũng thuận tay dọn dẹp, lấy cái gì liền để lại chỗ cũ" – Tưởng Thừa nói – "Tôi không thích dọn dẹp, nên luôn cố không làm loạn lên, mắc công lại tốn sức thu dọn."

"Tôi còn lười để lại chỗ cũ." – Cố Phi cười cười.

"Vậy phải thu dọn đó, đặt lại chỗ cũ một giây, làm loạn lên dồn lại thu dọn phải mất mấy tiếng, cái nào biết tính toán hơn?" – Tưởng Thừa liếc cậu ta – "Chẳng trách là một học sinh cá biệt biệt biệt biệt…"

"Tôi không có thời gian, có đi nữa cũng không muốn động." – Cố Phi thở dài.

Tưởng Thừa không nói tiếp, cũng phải, dù sao trong lòng Cố Phi có nhiều chuyện, mỗi ngày nhọc lòng, những tiểu tiết này cũng lười để duy trì.

Tới lúc nào mới không lại mệt mỏi như vậy đây.

Tưởng Thừa nhìn chăm chú vào tờ ôn tập, sắp đến kỳ thi đại học rồi sao?

Sắp phải đi rồi sao?

Sắp phải rời xa rồi sao?

"Sau này" mà hai cậu vẫn chưa tìm ra đáp án, sắp đến rồi sao?

Sáng sớm 30 tết Tưởng Thừa bị dây pháo nổ làm tỉnh dậy, thật ra vào tháng chạp, mỗi ngày đều nghe tiếng pháo nổ, ở xưởng thép không cấm đốt pháo, mỗi nhà từ sáng tới tối đều đốt pháo, thức dậy đốt một lần, ăn sáng đốt một lần, ăn trưa đốt một lần, ăn tốt cũng đốt một lần, rảnh rỗi không có gì làm lại càng phải đốt.

Có điều hôm nay là pháo đốt từ tầng trên lấy cọc tre kéo ra ngoài cửa sổ, ngay ở ngoài cửa sổ phòng khách của cậu, tiếng nổ khiến Tưởng Thừa cảm giác đều sắp chấn động từ trên giường xuống dưới đất, thêm một giây nữa thôi tòa nhà này liền sụp đổ.

"Haizz!" – Tưởng Thừa bất lực trở mình.

Cố Phi ngồi dậy, đơ ra một hồi thì xuống giường: "Thừa ca."

"Hả…" – Tưởng Thừa chùm trong chăn đáp một tiếng.

"Tôi tới tiệm trước đây, chắc Nhị Miểu cũng tới rồi" – Cậu vừa mặc đồ vừa nói – "Tôi phải tới chuẩn bị làm đồ ăn, cậu dậy thì cứ qua ăn điểm tâm."

"Ừm" – Tưởng Thừa xoay đầu qua – "Lát nữa tôi giúp cậu gói sủi cảo."

"Cậu làm chung với Nhị Miểu đi" – Cố Phi nói – "Dạo này cậu không chơi với nó gì hết, hôm qua nó còn hỏi tôi nữa."

"Hỏi cậu cái gì?" – Tưởng Thừa lại trở mình qua nhìn Cố Phi.

"Thì hỏi, Thừa ca." – Cố Phi kéo kéo quần.

"… Hết rồi hả?" – Tưởng Thừa đơ ra.

"Hết rồi, có thể nói là rất tốt rồi." – Cố Phi nói.

"Nó chỉ nói chuyện với cậu thôi phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm" – Cố Phi gật đầu – "Nói chuyện với tôi cũng ít, thỉnh thoảng thôi, nó vừa biết nói không bao lâu thì… Tôi còn tưởng nó không học nói được nữa, thế này cũng rất tốt rồi."

"Đúng đó." – Tưởng Thừa thở dài.

"Cậu chợp mắt thêm chút nữa đi, bây giờ mới tám giờ" – Cố Phi nhảy lại lên giường hôn lên trán cậu – "Lúc qua nhớ mang theo sách, học bá."

Lúc học bá đạp xe mang theo sách chạy tới cửa tiệm nhà Cố Phi, đúng lúc gặp phải một tiệm ở kế bên đang định đốt pháo, cậu vừa xuống xe, đằng sau liền nổ, phút chốc liền thấy mình bị dấn thân vào trong hỗn độn.

Tiếp đến liền thấy trong ngõ nhỏ giữa tiệm nhà Cố Phi và bệnh viện xã khu phóng ra một bóng dáng màu đỏ tươi, kèm theo một tiếng huýt sáo vang dội xông ra lửa khói bùng cháy phía sau cậu.

"Nhị Miểu!" – Tưởng Thừa hô lên.

Hôm nay Cố Miểu ăn mặc rất vui tươi, áo khoác phao nhỏ màu đỏ, quần ôm sát chân màu xanh lá, giày cao cổ cũng là màu đỏ, quấn khăn quàng cổ dài dài màu trắng.

Sau khi lao đầu vào trong đám khói, Tưởng Thừa không còn nhìn thấy rõ Cố Miểu, chỉ thấy được bóng dáng màu đỏ lờ mờ đang chuyển động, qua mấy giây, Cố Miểu lại một mặt hưng phấn từ trong đám khói xông ra.

"Nhị Miểu!" – Tưởng Thừa giơ tay ra ngăn trước mặt em ấy.

Cố Miểu thắng gấp, đầu ván trượt xoay qua một bên, nghiêng người dừng ở trước mặt cậu, cười rồi nâng tay lên, búng ngón tay ra tiếng, lại giơ lên ngón cái.

"Năm mới vui vẻ." – Tưởng Thừa cũng búng ngón tay rồi giơ ngón cái cho em ấy.

Cố Miểu nhảy xuống ván trượt, dùng đầu ngón chân móc lên, bắt lấy ván trượt, kéo cậu vào trong tiệm.

Màn của cửa tiệm căn bản không thể ngăn được khói pháo, cả một phòng đều là mùi thuốc pháo, ngửi thấy nơi nơi đều là mùi của năm mới.

Cố Phi đang bưng một cái thao từ sân sau đi vào, trong tay toàn là bột mỳ.

"Muốn gói sủi cảo sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

“Không, mới nhào xong” – Cố Phi xoắn một miếng từ cục bột đưa tới Cố Miểu cả mặt đầy mong đợi, chỉ vào tủ mát – “Cậu ăn chút bánh bao đi? Còn có sữa và đậu nành.”

“Được” – Tưởng Thừa gật gật đầu, mở tủ mát, lấy ra hai cái bao – “Sao hôm nay còn làm cái này, không có người tới mua à?”

“Tôi chuẩn bị cho cậu đó, không có thời gian làm cái khác” – Cố Phi cười cười – “Sữa tươi và đậu nành cậu tự chọn đi, có cái còn nóng nữa.”

“Mẹ cậu lúc nào trở lại?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Hồi nữa” – Cố Phi nhìn đồng hồ trên tường – “Buổi chiều Lý Viêm và Lưu Phàm tới.”

“Buổi chiều tới?” – Tưởng Thừa ngây ra – “Không ở nhà ăn sủi cảo sao?”

“Nhà hai cậu ta đều đông người, ăn Tết loạn thành một đống, bọn trẻ đều nghịch ngợm.” – Cố Phi nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên ngây người, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Tưởng Thừa nhanh chóng nhìn qua theo, tấm rèm bị vén lên, mẹ Cố Phi đang ở ngoài cửa, bên cạnh… là người đàn ông tóc đuôi ngựa ngày hôm đó nhìn thấy.

Người đàn ông đó hôm nay vẫn là tóc đuôi ngựa, còn đeo một cặp mắt kính đen.

Hôm nay trời vẫn âm u, vẫn thường hay có bông tuyết tung bay, ngoài đường tràn ngập khói mịt mù, đeo trên mặt kính râm màu sắc đậm như vậy, Tưởng Thừa cũng muốn đi qua đưa cho người này một cây gậy dò đường.

“Vào trong đi” – Mẹ Cố Phi nói – “Đây là con trai em, anh vẫn chưa thấy qua đúng không? Kia là con gái em, Cố Miểu, còn có bạn học của nó, Tưởng Thừa.”

“Chúc cô năm mới vui vẻ” – Tưởng Thừa chào hỏi bà, gật gật đầu với người đàn ông tóc đuôi ngựa kia, “chú” cậu nói ra không được, người này tuổi tác không lớn, nhưng nói là “anh” thì nghe hơi sai sai, nên chỉ có thể giữ im lặng.

“Đây là ý gì?” – Cố Phi vỗ vỗ cục bột trên tay hỏi một câu.

Tưởng Thừa chăm chú nhìn vào cậu ta, tùy thời chuẩn bị lúc cậu ta muốn động thủ thì tới cản lại, nói thế nào đi nữa bây giờ cũng đang đón tết, mẹ Cố Phi và người đàn ông tóc đuôi ngựa này ăn mặc đều rất đẹp đẽ, vừa nhìn qua liền biết đã trau chuốt chuẩn bị, có lẽ để gặp con trai, có lẽ là để hẹn hò, nói tóm lại lúc này đánh người không thích hợp.

"Cùng nhau ăn bữa cơm" – Bà nắm lấy tay Cố Phi, kéo cậu ta tới hướng sân sau, nhỏ giọng nói – "Con đừng tỏ thái độ."

"Lần trước là hắn đánh mẹ sao?" – Cố Phi hỏi rất lớn tiếng, đã rất rõ ràng lần này không để lại mặt mũi cho ai nữa.

"Không phải…" – Mẹ Cố Phi vẫn nhỏ giọng nói.

Nội dung cuộc nói chuyện sau khi ra sân sâu Tưởng Thừa không nghe được nữa.

Bầu không khí lúc này trở nên có chút lúng túng.

Người đàn ông tóc đuôi ngựa bước vào trong mấy bước, Tưởng Thừa và Cố Miểu đứng ở trước quầy thu ngân, Cố Miểu bởi vì hoàn toàn không hiểu rõ hoàn cảnh nên một tay ôm ván trượt, một tay nặn cục bột, dùng ánh mắt cực ngầu của em ấy nhìn chằm chằm vào nhúm tóc đuôi ngựa không rời mắt.

Tưởng Thừa bởi vì dạo gần đây dùng não quá độ, giờ phút này ngoại trừ có thể khiến bản thân không nhìn chằm chằm vào người ta như Cố Miểu ra, thì ngay cả một câu nên nói cũng tìm không thấy.

"Tôi không có đánh cô ấy" – Người đàn ông tóc đuôi ngựa nói – "Là bạn trai cũ của cô ấy, tôi đã thay cô ấy tìm lại công lý rồi."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp, vẫn không có lời nào để nói.

Người đàn ông tóc đuôi ngựa cũng không lại nói tiếp, đứng thẳng tắp, vênh nửa mặt lên.

Tưởng Thừa dựa bên quầy thu ngân, trong lòng hát cho người này một bài Tôi và sự bướng bỉnh cuối cùng của tôi.

Tôi và sự bướng bỉnh cuối cùng của tôi, giữ chặt hai tay tuyệt đối không buông, trạm kế tiếp có là thiên đường hay không, cho dù thất vọng cũng không thể tuyệt vọng…

Hát được một nửa cậu đột nhiên cảm thấy bài này cũng có thể hát được cho Cố Phi.

Cố Phi và mẹ cậu ta cuối cùng cũng từ sân sau trở ra, Cố Phi trầm mặc, mẹ Cố Phi vẫy tay: "Lại đây, nhanh làm việc thôi."

Người đàn ông tóc đuôi ngựa gật gật đầu, theo bà đi vô sân sau.

“Muốn làm cái gì?” – Tưởng Thừa sửng sốt.

“Nấn ăn, mẹ tôi dẫn về một đầu bếp nấu ăn” – Cố Phi nói xong đột nhiên cười lên – “Tôi cũng giận không nổi.”

“Người đó là đầu bếp?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Cố Phi vừa cười vừa thở dài – “Nấu ăn thì nấu ăn đi, không quản nữa.”

“Rất tốt đó” – Tưởng Thừa xoa xoa tay Cố Phi – “Ít ra tốt hơn cậu vừa xem điện thoại vừa nấu ăn.”

“Đúng đó” – Cố Phi gật gật đầu – “Tôi thật sự cũng lười để quản, tùy ý đi.”

“Đón tết nhiều người một chút cũng náo nhiệt” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Hay là chúng ta đi đốt pháo đi.”

“Được” – Cố Phi vỗ vỗ tay – “Nhị Miểu!”

Cố Miểu xoay đầu lại, Cố Phi cong lưng xuống: “Chúng ta đi đốt pháo?”

Cố Miểu ra sức gật đầu.

Mấy ngày trước Cố Phi mua không ít dây pháo và pháo hoa, có hai thùng, đều để ở dưới quầy thu ngân, hai cậu bỏ vào một cái túi, xách ra ngoài, dẫn theo Cố Miểu đi ra phố.

Lúc này không ít nhà đều đã bắt đầu ăn bữa cơm tất niên, trên phố dây pháo nổ tới ngay cả nói chuyện cũng nghe không rõ.

Hai cậu vốn nghĩ muốn tìm một nơi khói ít để đốt pháo, sau khi đi hết một con đường mới biết là bây giờ không tồn tại một nơi như vậy, Tưởng Thừa đặt túi xuống đất: “Ở đây đi!”

Lúc Cố Phi bày pháo hoa xuống đất, Cố Miểu bắt đầu phấn khích đạp ván trượt vòng quanh hai người.

Khoảnh khắc pháo hoa rực rỡ nở rộ, Cố Miểu thổi sáo một cái.

“Đẹp không!” – Cố Phi sát đến bên tai Tưởng Thừa hô lớn lên.

“Đẹp!” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – “Sao cậu phải la lên, chúng ta đốt pháo hoa, cũng không phải là đốt pháo dây!”

Lúc này chung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, Cố Phi hô lên như vậy đặc biệt vang dội.

“Không biết nữa!” – Cố Phi tiếp tục la lên – “Tôi chính là muốn la lên!”

“Vậy la đi!” – Tưởng Thừa ngẩng đầu lên – “A——“

“A——” – Cố Phi cũng ngẩng đầu lên theo.

97. Chương 97

Hai người ngửa đầu “”A“” hồi lâu, la to đến rất đã, chỉ là Tưởng Thừa cảm thấy tư thế la to này trong chốc lát liền có chút thiếu oxy.

Cậu tranh thủ thời gian cầm di động ra: “”Lại đây, giữ nguyên tư thế này, cấm động đậy.“”

“Chụp ảnh hả?” - Cố Phi ngoảnh đầu hỏi.

“Ừa, đừng nhúc nhích, nhìn ống kính” - Tưởng Thừa cầm di động giơ qua đỉnh đầu, hai cậu cùng nhau ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt của mình trong màn hình - “La to, a —— ”

Cố Phi nở nụ cười, lại “A” lên theo cậu, Tưởng Thừa nhấn nút chụp: “Rất tốt, cái cổ tôi cũng mỏi nhừ rồi.”

“Đốt pháo hoa.” - Cố Phi đá đá túi nhựa.

“Nhị Miểu dám đốt sao?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Nó không biết” - Cố Phi nói - “Cậu cầm lấy tay nó mới có thể đốt.”

“Được” - Tưởng Thừa móc hộp thuốc lá ra - “Tôi mang nó theo đốt.”

“Này này này” - Cố Phi đem bật lửa trong tay đưa qua - “Cậu còn định để nó dùng thuốc lá đốt hả?”

“… Quên mất” - Tưởng Thừa nhận lấy bật lửa, đây là bật lửa ống dài Cố Phi lấy từ trong cửa hàng - “Đến đây Nhị Miểu, hai chúng ta đốt pháo hoa?”

Cố Miểu ôm ván trượt nấn ná tới bên cạnh cậu, Tưởng Thừa đem bật lửa đặt vào trong tay con bé: “”Bấm chỗ này.“”

Cậu đè vào ngón tay của Cố Miểu đánh bật lửa, sau đó kéo lấy tay cô bé qua cái ngòi nổ của pháo hoa châm lửa.

"Được rồi, tốt rồi, tốt rồi!" - Tưởng Thừa đem cô bé kéo về phía sau vài bước.

Lần này là đốt một bó tám lỗ, mặc dù ban ngày xem ra không được quá chói mắt lắm, nhưng mà Cố Miểu vẫn vào trong nháy mắt pháo hoa bắn ra, hưng phấn huýt sáo một hơi vang lên.

Lúc này Cố Phi xách ra một túi pháo hoa coi như không nhiều lắm, nhưng mà Cố Miểu đốt pháo hoa với trẻ con khác không giống nhau lắm, trẻ con khác đều là muốn xem một cái lại tiếp một cái, cô bé thì đốt một cái liền sẽ hưng phấn mà giẫm lên ván trượt ra ngoài xoay hai vòng mới trở lại, nếu như gặp phải bên cạnh có người đốt dây pháo, cô bé còn muốn đi chui qua một lần.

Vì vậy chỉ chút pháo hoa này đốt gần một tiếng đồng hồ mới cơ bản đốt xong.

"Xong rồi, không còn" - Cố Phi nói - "Còn có những cái khác ban đêm trời tối rồi đốt, nhìn đẹp."

Tưởng Thừa vừa muốn nói chuyện, từ con đường bên cạnh bao phủ trong một đám khói thuốc pháo, xa xa truyền tới một âm thanh kêu gọi giống như từ nơi chân trời vọng về.

Cao vút lảnh lót.

"Phi Phi, Miểu Miểu còn có bạn học —— ăn cơm —— "

"Tôi đệt?" - Tưởng Thừa có chút khiếp sợ quay đầu nhìn Cố Phi - "Đây là ai đang kêu?"

"Còn có thể là ai chứ." - Cố Phi cả mặt một lời khó nói hết.

"Đuôi ngựa giấy xanh?" - Tưởng Thừa hỏi.

"... Tốc độ đặt biệt danh này của cậu có hơi kinh người đấy?" - Cố Phi thở dài - "Đi thôi, đi về thưởng thức tay nghề của cái rổ ấy.

"Là giấy xanh, không phải cái rổ." - Tưởng Thừa sửa lại phát âm của cậu ta.

([lán] - xanh lam

[lán] - giỏ, rổ, túi, làn

Hai từ phát âm giống nhau nên Cố Phi hiểu nhầm ý của Tưởng Thừa nói)

“Giấy xanh.” - Cố Phi vừa đi về phía trước vừa nói lại một lần.

“Anh ta là màu xanh ấy mà, làm sao mà vừa mới hả họng kêu một cái giống như là giọng nữ có âm vực cao soprano” - Tưởng Thừa vẫn có chút chưa hoàn hồn lại - “Tôi tưởng là mẹ cậu gọi cậu đấy, Phi Phi.”

“Có tin tôi đánh cậu hay không.” - Cố Phi liếc mắt nhìn cậu.

“Ngon đến, không đánh không phải người Trung Quốc.” - Tưởng Thừa bỗng nhiên tâm tình rất tốt, trong không khí tràn đầy mùi thuốc pháo này, mặc dù nhìn không rõ phía trước có cái gì, nhưng mà bên cạnh có người mình để ý nhất ở cùng nhau, cùng nhau tản bộ mua đồ, cùng nhau đốt pháo hoa, cùng nhau ăn bữa cơm tất niên, cậu chỉ là kiềm chế không được mà cảm thấy tâm tình tốt.

Cậu nhảy lên một cái, chân phải bước tới phía trước một bước khuỵu cong gối, sau đó tay chống nạnh bắt đầu rung vai, nói rất có nhịp điệu: “”Không, đánh, không phải, người, Trung Quốc.“”

Trên mặt Cố Phi không có bất kỳ biểu cảm nào mà nhìn cậu, mấy giây sau quay đầu rồi chạy đi: “”Nhị Miểu chạy mau! Có yêu quái¡‘”

Tiếp đó lại huýt sáo một tiếng, Cố Miểu vừa nghe lập tức liền đạp ván trượt một cái, xông ra đường phía trước.

Anh chàng đuôi ngựa làm cơm cũng rất nhanh, lúc bọn họ trở về trong cửa hàng, trên bàn đã bày ra sáu món một canh, đều là món chính.

Không hổ là đầu bếp.

Xem đẳng cấp món ăn, đầu bếp này chắc không phải làm việc thuộc chỗ quá cao cấp, nhưng mà một bàn thức ăn ngửi thấy vẫn rất thơm, khiến người ta thèm.

“Vất vả rồi.” - Lúc Tưởng Thừa ngồi xuống nói một câu.

“Không vất vả, đây là sở trường của tôi” - Đuôi ngựa huơ tay một cái - “Một bàn này là việc nhỏ.”

“Mẹ đi lấy chút rượu” - Mẹ Cố Phi chạy đến trước tủ để rượu nhìn một chút, chọn bình Kim Lục Phúc - “Cái này ăn mừng, uống cái này đi.”

“Nhị Miểu tự mình đi lấy thức uống.” - Cố Phi nói với Cố Miểu.

Cố Miểu chạy đến lấy trong tủ lạnh một bia lon, quay đầu nhìn Cố Phi.

"… Uống đi." - Cố Phi nói.

"Miểu Miểu, lại đây" - Đuôi ngựa từ trong túi móc ra một cái bì đỏ lì xì - "Cầm lấy."

Cố Miểu không nhìn anh ta, tự nhìn tự cúi đầu móc lấy vòng nắp bia kéo.

"Nhị Miểu?" - Mẹ Cố Phi kêu cô bé một tiếng - "Chú cho con tiền mừng tuổi đấy."

Cố Miểu vẫn không ngẩng đầu, sau khi tiếp tục móc mở vòng, ngửa đầu rót mấy ngụm bia, sau đó chùi miệng một cái, ngồi xuống, nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn.

"Nhị Miểu." - Cố Phi mở miệng.

Cố Miểu ngẩng đầu.

"Chú cho em tiền mừng tuổi, cầm lấy cẩn thận, cảm ơn chú." - Cố Phi nhìn cô bé.

Cố Miểu cuối cùng quay đầu nhìn nhìn Đuôi ngựa, đứng lên trước tiên cúi mình vái chào, sau đó cầm lấy bì lì xì, bỏ vào trong túi của mình.

"Đến" - Đuôi ngựa tiếp tục lục túi - "Phi Phi…"

"Không cần" - Cố Phi ngẩn người, hết sức lúng túng ngượng ngùng xua xua tay - "Thật sự không cần."

"Nó thì không cần cho" - Mẹ Cố Phi ngăn cản Đuôi ngựa - "Cũng trưởng thành rồi, không phải trẻ con."

Sau khi vô cùng lúng túng khó xử mà đùn đẩy vài lần, Đuôi ngựa đem bì lì xì thu lại, mẹ Cố Phi cầm ly lên: ""Tới tới tới, trước tiên chúc con trai tôi phát tài, con gái tôi khỏe mạnh, Tưởng Thừa thi được trường đại học nổi tiếng…""

"Anh đâu?" - Đuôi ngựa hỏi.

Tưởng Thừa hết hồn nghe thấy giọng điệu làm nũng của Đuôi ngựa, liếc nhìn Cố Phi bên kia một cái.

Cố Phi bưng ly, biểu cảm trên mặt biến hoá đủ màu.

“Anh đó” - Mẹ Cố Phi cười dựa vào trên người Đuôi ngựa một cái - “Chúc anh vạn sự như ý nha.”

Trong giọng điệu này ấy mà đều là tràn đầy ngây thơ, Tưởng Thừa cầm ly, mồ hôi cũng sắp rơi xuống rồi, lại nhìn qua Cố Phi, cậu ta đã gượng gạo mà nghiêng đầu ra ngoài.

Chỉ có Cố Miểu vẫn bình tĩnh tự nhiên, đối diện một bàn đồ ăn ngẩn ra.

Và sau hai câu này, mẹ Cố Phi và Đuôi ngựa bỗng nhiên cứ bắt đầu trạng thái yêu đương thẹn thùng như chỗ không người, giơ ly lên quên mất bản thân mà bắt đầu liếc mắt đưa tình.

Cố Phi đem ly tới đụng một cái trên ly của Tưởng Thừa: “”Thừa ca năm nay không có gì cản nổi, đánh đâu thắng đó.“”

“Vạn sự suôn sẻ” - Trong khóe mắt Tưởng Thừa nhìn thấy hai người kia còn chìm đắm, khẽ nói - “Bạn trai.”

Cố Phi cười lên, uống một ngụm rượu, sau đó lại duỗi tay qua cụng lon bia của Cố Miếu một cái: “”Nhị Miểu ăn no chóng lớn.“”

“Nhị Miểu mỗi ngày tiến lên.” - Tưởng Thừa cũng cụng lon bia của cô bé.

Lúc bọn họ bắt đầu ăn, mẹ Cố Phi cùng Đuôi ngựa mới coi như tỉnh táo lại, nhưng cũng đã quên chuyện nâng cốc chúc mừng, cùng nhau theo đó bắt đầu ăn.

Một bữa cơm, Cố Phi và Tưởng thừa không nói lời nào, nhưng lại chẳng hề tẻ nhạt, bởi vì có một đôi tình nhân ngọt ngào vừa ăn vừa liếc mắt đưa tình.

Ngoại trừ bên ngoài liếc mắt đưa tình ra, thì đều là mẹ Cố Phi chống cằm, nghe Đuôi ngựa ba hoa.

Có điều là ba hoa của anh ta có thể coi như không quá lớn, chủ đề chính vẫn là cửa tiệm mà anh ta hôm nay muốn nhượng lại của ông chủ bọn họ, Tưởng Thừa vẫn luôn muốn nhắc nhở anh ta, anh có hỏi qua ông chủ rằng ông ta muốn bán hay không chưa... Chỉ có điều bầu không khí cực đại của hai bọn họ, người ngoài cơ bản không chen miệng vào được.

Món ăn của Đuôi ngựa làm vẫn chấp nhận được, ngửi mùi thơm, ăn vào cũng không tệ, Cố Miểu ăn rất vui vẻ, cứ gắp liên tục liên tục, một miếng thịt một ngụm rượu, tương đối thỏa thuê.

Đôi tình nhân đối diện đoán chừng không ăn no, Tưởng Thừa thậm chí không sao nhìn thấy bọn họ đụng đũa.

“Bọn mẹ ra ngoài đi loanh quanh” - Ăn được xêm xêm, mẹ Cố Phi đứng lên - “Cảm nhận một chút mùi vị

năm mới."

"Vâng." - Cố Phi đáp một tiếng.

"Đi chơi vui vẻ." - Tưởng Thừa nói.

"Cảm ơn." - Mẹ Cố Phi kéo Đuôi ngựa đi ra ngoài, rất nhanh đã nghe thấy tiếng xe mô-tô khởi động xa xa.

Tưởng Thừa dựa vào trên ghế duỗi dài chân, nhìn Cố Miểu còn đang vùi đầu tận lực ăn.

Cố Phi ở bên cạnh đốt điếu thuốc: "Muốn không?"

"Lát nữa đi" - Tưởng Thừa nói - "Tôi ăn hai miếng nữa."

"Đồ ăn này làm cũng được." - Cố Phi nói.

"Ừm" - Tưởng Thừa múc chén canh - "Người này… so với những người trước kia thế nào?"

"Không biết" - Cố Phi nhíu nhíu mày - "Trước đây có người so với người này nhìn ra đáng tin bài bản hơn, cuối cùng cũng thế."

"Vậy…" - Tưởng Thừa nhìn cậu.

"Chỉ cần đừng động tiền trong cửa hàng" - Cố Phi lùi ra sau dựa nhẹ - "Tôi cũng lười quản, người trưởng thành rồi."

"Ừm" - Tưởng Thừa cầm bình rượu lên lắc lắc, vừa rót rượu cho Cố Phi vừa ngẫm nghĩ - "Mới vừa rồi, người kia say rượu lái xe thì phải?"

"Nè" - Cố Phi cười - "Thừa ca, cậu thật là… anh ta chỉ uống hai phần thôi."

"Buổi chiều Lý Viêm bọn họ qua đây, nếu các cậu uống, cưỡi xe đạp ra ngoài là được rồi" - Tưởng Thừa nói - "Cậu uống cũng khoảng hơn hai phần."

"Chúng tôi không ra ngoài, không chỗ nào để đi" - Cố Phi nói - "Chúng tôi chỉ làm ổ chỗ này xem ti-vi tán gẫu, có lúc chơi đánh bài."

"Sinh hoạt của người già cả." - Tưởng Thừa nói.

“Ừm” - Cố Phi gật gật đầu - “Sinh hoạt của người trẻ tuổi đều đã cùng cậu ở trên giường rồi.”

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta: “Nói chuyện chú ý chút.”

“Trên giường, trên giường, trên giường, trên giường” - Cố Phi nói - “Lên giường, lên giường, lên giường, lên giường.”

“Ngủ đi.” Tưởng Thừa nói.

Sau khi Cố Miểu cầm một miếng xương sườn cuối cùng gặm sạch sẽ, hai cậu đem cái bàn thu dọn.

Chuyện rửa chén quả là vô cùng chán, Tưởng Thừa hôm nay, lần đầu tiên lúc rửa chén cảm thấy tâm trạng không tệ, Cố Phi cầm di động để bên cạnh mở nhạc cho cậu, cậu theo nhịp điệu ‘loong coong” đã đem chén rửa xong.

Lúc này từng nhà đều đang ăn cơm, tiếng pháo bên ngoài hơi nhỏ một chút, cậu từ phòng bếp đi ra, đứng ở trong sân sau, nghe tiếng pháo xa xa.

Trước đây lúc ăn tết cảm thấy bình thường, nghe thấy tiếng pháo ầm ĩ kiểu này, cậu sẽ cảm thấy rất phiền, vô cùng hoảng loạn, bây giờ vẫn là lần đầu tiên có thể tâm bình khí hòa mà nghe tiếng động như thế, thậm chí có thể cảm thấy dưới quang cảnh đổ nát của xưởng thép, bởi vì ăn Tết mà sức sống hừng hực hiện ra.

“Tuyết rơi rồi! May mắn chúng tôi tới sớm!” - Trong cửa hàng truyền đến giọng của Lưu Phàm.

Tưởng Thừa ngẩng đầu lên, hoa tuyết trên trời bay lất phất xuống vẫn rất nhỏ, xoay tròn trong gió, lúc đáp xuống mặt đất vốn là một hạt băng đá nhỏ bé, tiếp đó liền nhanh chóng tan biến.

Cậu quay người vào trong cửa hàng, Lưu Phàm cùng Lý Viêm còn có La Vũ mới vừa vào cửa, đang cởi áo khoác.

“Tưởng Thừa! Năm mới tốt lành nha!” - La Vũ chào hỏi.

“Năm mới tốt lành.” - Tưởng Thừa cười cười.

“Tưởng cậu hôm nay cũng ôn tập chứ” - Lý Viêm nói - “Đại Phi nói cậu mỗi ngày từ sáng đến tối đều đang ôn tập.”

“Lát nữa trở về liền tiếp tục ôn tập.” - Tưởng Thừa nói.

"... Chơi một lát lại về chứ" - Lý Viêm nói - "Tụi tôi còn mang một đống đồ tết qua đây đấy, nếm thử một chút?"

"Bây giờ thật sự nếm thử không nổi rồi" - Tưởng Thừa xoa xoa bụng - "Mới vừa nhét đầy một bụng."

"Tưởng Thừa, anh trai có đồ tặng cậu" - Lưu Phàm từ bên cạnh xách lên một cái túi nhựa lớn qua - "Đây là chúng tôi bảo Trần Kiệt làm, Trần Kiệt có người bạn thực tập ở Nhất Trung, làm tài liệu ôn tập cho lớp 12 của bọn họ."

"Khỉ gió" - Cố Phi cười - "Các cậu đến mức này sao."

"Một đám người đại học cũng không lên được, nhìn thấy lớp đàn em hâm mộ đấy"" - Lý Viêm cười cười ngồi xuống, móc ra bao lì xì rất giống cái trống nhét vào trong túi của Cố Miểu - ""Tụi anh cho em tiền lì xì, tự mình cất vào, đừng đưa cho anh trai em.""

Lúc Tưởng Thừa nhận lấy cái túi nhựa lớn nặng trĩu này có chút cảm thụ không nói nên lời, cả buổi cũng chỉ nói ra được một câu: ""Cảm ơn.""

"Không cần khách sáo." - Lưu Phàm đáp lời.

Nói xong mấy người đều cười, La Vũ thở dài: ""Không cần nghiêm túc như thế, nói cũng nói không xong.""

Một đám người chia nhau ngồi trên ghế trong cửa hàng, bắt đầu tán dóc.

Tưởng Thừa lấy ra mấy tờ tài liệu nhìn xem, đều là bài thi của Nhất Trung phát ra khoảng thời gian này, còn có một ít tài liệu của thầy cô tìm được, có một số hơi trùng lặp với Tứ Trung, còn có đa phần là chưa từng thấy.

Lý Viêm bọn họ có thể tìm tài liệu ôn tập cho cậu, việc này trước đây Tưởng Thừa hoàn toàn không nghĩ tới, bản thân chuẩn bị thi, ngay cả đám người suốt ngày sống không lý tưởng cũng bị kinh động, cũng đúng là thần kỳ.

Nhưng mà cũng chính là thế này, cậu bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Liếc mắt nhìn Cố Phi ở trước mặt đang ngồi nghe mấy người chém gió, Cố Phi đối với mình, có bao nhiêu kỳ vọng?

Lúc Lý Viêm đề nghị đánh bài, Tưởng Thừa quyết định trở lại đọc sách.

"Luộc sủi cảo xong gọi cậu qua ăn" - Cố Phi cùng với cậu đi ra cửa hàng - "Muốn tôi tiễn cậu trở về không?

Buổi tối muốn tôi đón cậu à?"

"Cố Miểu cũng không cần cậu đưa đón chứ." - Tưởng Thừa cười.

"Đưa đón chỉ là cái cớ" - Cố Phi lười biếng duỗi lưng - "Không phải là muốn nhìn cậu nhiều hơn mấy cái sao."

Lời này khiến cậu rất muốn trên đường phố liền đi qua ôm lấy Cố Phi mạnh mẽ hôn mấy cái.

Muốn nhìn cậu nhiều hơn mấy cái.

Cậu cũng như vậy, lúc ôn tập, trong khóe mắt của cậu trước sau đều có bóng dáng của Cố Phi, cho dù đi vào trạng thái thiên địa vô ngã, Cố Phi nói một câu liền có thể đem cậu kéo trở về.

Muốn nhìn cậu ấy, muốn nghe cậu ấy nói chuyện.

Mà càng không thể chịu được là những lúc sớm chiều bên nhau, cứ ở cùng nhau theo thời gian đếm ngược thi đại học, từng chút một mà giảm đi, loại suy nghĩ này nghĩ tới liền cảm thấy một hồi lo lắng, thậm chí vượt hơn cả kỳ thi đại học sắp tới.

Tưởng Thừa một mình một người đi bộ trở về phòng thuê, cậu không bảo Cố Phi tiễn cậu, kiểu quấn quýt dây dưa này á, nếu không thể kịp thời dừng lại, hai cậu không chắc sẽ ở giữa phòng thuê với cửa hàng nhà Cố Phi, cậu tiễn tôi, tôi tiễn cậu mà đi tới đi lui tiễn mười lần, tám lần.

Phòng thuê bên này cũng toàn là mảnh vụn đỏ đầy đất, trong hành lang thậm chí giống như trải thảm đỏ, Tưởng Thừa dọc đường ngửi thấy mùi khói pháo đến trên lầu.

Đây mặc dù là tòa lầu cũ kỹ, nhưng hệ thống sưởi ấm vẫn đốt sung túc một cách kỳ diệu, vào phòng một cái đều có thể cảm thấy được làn khí ấm áp.

Cậu thay bộ quần áo thoải mái, ngồi vào trước bàn bắt đầu ôn tập.

Trước tiên làm bài thi của Tứ Trung, sau đó là đủ loại nội dung cùng tài liệu của Nhất Trung mà Phan Trí gửi qua.

Trong mắt người khác, cậu có lẽ giống như cỗ máy không biết mệt mỏi, học bá mà, tự giác mạnh mẽ, năng lực học tập và khả năng ghi nhớ cũng mạnh, học tập còn có kế hoạch.

Nhưng vẫn rất mệt, bút đang viết sẽ dừng lại, đầu óc đang tập trung cũng sẽ mắc kẹt.

Từ nhỏ cậu cứ toàn là một mực kìm nén, nhất định phải làm được, nhất định phải làm tốt, một cách đơn thuần nghĩ muốn được một phần thừa nhận, mà bây giờ, nguyên nhân cậu ra sức duy trì như vậy, trở nên phức tạp hơn.

Cậu đã không có đường lui.

Cố Phi cũng không có.

Buổi tối Cố Phi gọi điện thoại tới gọi cậu đi ăn sủi cảo, nếu không phải tiếng chuông riêng của Cố Phi đối với cậu là một loại kích thích, đoán chừng cậu cũng không phản ứng nhiều.

Sủi cảo là Lý Viêm bọn họ gói, nói là có mười cái sủi cảo, bên trong bọc tiền, ai ăn được, người đó liền cầu được ước thấy.

Trong đĩa xếp không hết, Cố Phi trực tiếp chia tới trong chén bọn họ, mỗi người mấy cái, kết quả mỗi người đều ăn được một đồng tiền, Cố Miểu còn vì cắn trúng tiền mà sững ra đến cả buổi, mà trong chén này của Tưởng Thừa, năm cái sủi cảo đều có tiền.

"Ôi!" - Lúc Tưởng Thừa lần thứ năm cắn được tiền, liếc mắt nhìn Cố Phi.

"Đại Phi" - Lý Viêm cười không chịu nổi - "Cậu có phải là 'hắc hòm' hay không."

"Chắc chắn hắc hòm đấy" - Lưu Phàm tung tung tiền trong tay, cười nói - "Cậu ta không đem mười cái đều bỏ vào chỗ của Tưởng thừa cũng có thể coi như là nhớ đến tình cảm anh em rồi."

"Các cậu cũng không thi đại học." - Cố Phi nói.

"Dù sao cũng chia cho chính mình hai cái nữa chứ"" - La Vũ nói - ""Tụi tôi không thi đại học, cậu thi đại học đấy.""

Cố Phi cười cười không nói gì.

Ăn tết đối với Tưởng Thừa mà nói, hoạt động chủ yếu chính là ăn xong sủi cảo chỗ này là đủ rồi, tiếp đó mấy ngày nghỉ tiếp theo chỉ trốn ở trong phòng không làm sao ra ngoài nữa.

Cố Phi cách hai ngày kéo cậu ra ngoài đi dạo, hít thở không khí, trên đường lại sẽ trích ra vài câu hỏi kiến thức lựa chọn bất ngờ hỏi cậu.

Tưởng Thừa có chút phát hiện không ngờ, Cố Phi không có đặc biệt thuộc lòng qua nội dung gì đó, nhưng mấy lần trích ra vấn đề, cậu ta không cần phải nhìn đáp án đã biết câu trả lời của Tưởng Thừa là đúng hay

sai.

"Cậu giỏi nha" - Tưởng Thừa nói - "Đều nhớ hết?"

"Không" - Cố Phi cười - "Làm sao có thể, tôi chỉ là nhớ sơ sơ, bảo tôi nói là nói không ra được, nhưng cậu nói đúng hay không đúng, tôi đều biết."

"Ha." - Tưởng Thừa liếc mắt nhìn cậu ta.

Tuy rằng không biết có thể có tác dụng nhiều bao nhiêu, nhưng cậu vẫn từ từ gia tăng thời gian để Cố Phi trích ra thuộc lòng cho cậu, một là thời điểm càng gần, càng cần phải thuộc lòng nhiều, trí nhớ càng mới càng tốt, hai là cậu vẫn có chút âm ỉ không cam lòng.

Cậu sẽ không nói thẳng ra, nhưng mà phương thức hai người chiếu cố rất tốt, Cố Phi cũng sẽ không phát hiện.

Kỳ nghỉ cứ chạy theo tiết tấu có quy luật như thế kết thúc, học kỳ mới và khai giảng trước giờ nối liền cùng nhau, so với vận mệnh bi thảm của Phan Trí bên kia, mồng bốn đã lên lớp, Tứ Trung còn cho nghỉ một tuần.

"Các trò! Tháng hai rồi! Tháng hai không nỗ lực, tháng ba không cố gắng, tháng bốn không gắng sức, tháng năm..." - Lão Từ đứng ở trên bục giảng nói, có lẽ là trước khi mở miệng nói, thầy ấy không nghĩ tới còn có nhiều tháng như vậy, liệt kê xuống một hồi, miệng cũng xém tí như cái gáo, ho hai tiếng mới tiếp tục nói thêm - ""Không nỗ lực, tháng sáu liền không có gì, bi thương a! Từ bây giờ, các em bắt đầu đã không có thời gian nghỉ rồi, cũng không thể xả hơi nữa...""

Ngày mốt chính là Valentine, sáng sớm lúc Vương Húc tới hỏi Valentine nên tặng cái gì cho Dịch Tĩnh, Tưởng Thừa mới giật mình nghĩ ra, ủa sắp tới là Valentine rồi hả.

Cậu quả là ôn tập đến mức có phần đem đầu óc quăng sạch, không có thời gian làm quà tặng cho Cố Phi nữa rồi, nhưng vẫn muốn tặng Cố Phi chút gì đó, tặng cái gì nhỉ?

"Đừng nghĩ tới Valentine nữa!" - Lão Từ cất cao giọng - "Đừng tưởng là thầy không biết đầy trong đầu các em đều là nghĩ cái gì!"

Trong lòng Tưởng Thừa thoáng cái giật mình, nhướng lông mày một chút, vô thức ngẩng đầu liếc lão Từ một cái.

Cố Phi ở bên cạnh cười: "Cậu có phải là bị lão Từ nói trúng rồi hay không?"

Tưởng Thừa cười cười không lên tiếng.

“Lúc chúng ta đi dạo cứ đốt hai cây pháo hoa là được”” - Cố Phi nhỏ giọng nói - “”Thời kỳ đặc biệt, thì đừng suy nghĩ.“”

“Còn có pháo hoa hả? Không phải bị Nhị Miểu chơi hết rồi à?” - Tưởng Thừa hỏi.

“Cậu ngốc à” - Cố Phi nói - “Hiện ở trên đường cũng còn có thể mua đấy chứ, tôi mua.”

“Ha” - Tưởng Thừa cười thở dài - “Vậy được, dẫu sao cũng không khác nhau mấy, sang năm lại ăn mừng cho tốt.”

“Ừm.” - Cố Phi gật gật đầu.

“Tháng sau y như vậy” - Lão Từ vẫn ở trên bục giảng tận tình khuyên nhủ mà nói - “Các em hăng hái tinh thần lên một chút, cho thầy nhìn thấy thực lực của các em!”

Trong phòng học trái lại là không có tiếng rù rì của ngày thường, có lẽ là ăn Tết chơi đến hết hơi hết sức, từng người từng người nằm sấp trên bàn ngủ bù.

Tháng sau liền y như vậy a…

“Nhìn xem! Thời gian đếm ngược! Nhìn thấy chưa!” - Lão Từ tiếp tục cất cao giọng, chỉ vào tờ giấy đếm ngược thời gian trên bảng đen - “Cố gắng đó các em!”

Tưởng Thừa dựa vào trên ghế, khoảng cách thi đại học còn có 11 4 ngày.

Cậu biết không còn bao nhiêu thời gian, nhưng mà ba tháng nghe ra còn dài hơn so với 114 ngày, lúc thình lình đụng phải ba con số nhìn thấy ít ỏi này, tâm lý cậu vẫn khẩn trương.

11 4 ngày.

Thời gian cậu và Cố Phi dính lấy nhau ở một chỗ từ sớm đến tối, cũng chỉ còn thêm 114 ngày nữa… Đầu óc cậu đột nhiên có chút rối loạn, lại có thể tính không ra đáp án đơn giản như vậy.

Nhưng bất luận là con số gì, so với ∞, đều tỏ ra quá ít ỏi.

98. Chương 98

Lễ tình nhân đối với Tưởng Thừa luôn không có cảm giác, hôm nay không dễ dàng gì mới có được cảm giác, lại không có thì giờ để cảm nhận.

Có điều cậu cũng không quan trọng hình thức, cậu đang ôn tập, giải đề, học bài, trong mắt chỉ toàn đủ loại tài liệu ôn thi, nhưng trong khóe mắt, bạn trai cậu đang dựa đầu giường chơi điện thoại.

Lễ tình nhân còn chưa đầy mấy phút nữa là tới.

Ngoài cửa sổ đang có tuyết rơi, có thể nghe thấy gió bắc thổi lên cửa sổ phát ra tiếng rít rít, vừa nghe đã thấy lạnh.

Nhưng trong phòng rất yên tĩnh, có máy điều hòa, có thức ăn khuya, có giọng cậu nho nhỏ đọc sách, có tiếng bút viết lên giấy nghe xào xạc, còn có Cố Phi vừa nhìn qua liền khiến cậu có cảm giác yên ổn.

So với đủ loại quà tặng và hình thức, cậu càng muốn tình cảnh chân thực này.

Vai trái kỳ thi tuyển sinh đại học, vai phải tình yêu.

Ây da da.

Xin chào mọi người, đây là live stream kỳ thứ nhất trong não của tuyển thủ Tưởng Thừa, gần đây tuyển thủ đã toàn lực tiến nhập vào giai đoạn làm nóng người cho kì thi đại học, hướng dẫn viên X, theo ngài thấy, trạng thái trước mắt của cậu ấy như thế nào?

Tuyển thủ này năng lực rất mạnh, khả năng tự kiểm soát cũng rất mạnh, lúc thi đấu tâm tình ổn định, lần thi đấu này đối với nhiều tuyển thủ mà nói, một đời chỉ có một lần, nếu như cậu ta có thể tập trung toàn lực, tôi tin chắc cậu ta sẽ có được thành tích vô cùng tốt.

Ngài cảm thấy cậu ta hiện giờ đã tập trung toàn lực chưa?

Rõ ràng là chưa, trong khóe mắt vẫn còn thứ… chậc, đây không phải là người đạt được nhà vô địch thi đấu não tàn xưởng thép lần livestream trước sao?

Điện thoại đặt ở góc bàn vang lên một tiếng, Tưởng Thừa nghe thấy nhưng về mặt cảm giác lại như không nghe thấy, điện thoại lại vang thêm một tiếng.

Điện thoại vang hai tiếng.

Đây là phán đoán duy nhất trong trạng thái ôn tập của Tưởng Thừa đối với động tĩnh này, về việc tại sao điện thoại reo, là tin nhắn hay là wechat hay là news feed, sẽ là nội dung gì, có cần xem hay không, tất cả những suy nghĩ này đều không có.

Nhưng sau khi điện thoại vang lên hai tiếng, Cố Phi khẽ "chậc" một tiếng, cậu lại lập tức hoàn hồn.

"Hả?" – Cậu nhìn Cố Phi.

"Còn có ai nhắn nữa?" – Cố Phi nói.

"Còn có ai?" – Tưởng Thừa không hiểu rõ là ý gì, vươn tay qua lấy điện thoại.

Hai tin nhắn.

Tin nhắn thứ nhất là của Phan Trí.

– Valentine vui vẻ! Tôi chắc chắn là người thứ nhất, tin nhắn tự động độ chính xác tới từng bước, giết hết tất cả những người muốn được yêu thương sâu sắc!

Tin nhắn thứ hai là của Cố Phi.

– Nhìn tôi.

Tưởng Thừa ngây ra, ngẩng đầu qua nhìn Cố Phi.

"Cho dù hôm nay có là valentine hay không, tôi đều sẽ ở đây" – Cố Phi nói – "Bạn trai, valentine vui vẻ."

"Valentine vui vẻ" – Tưởng Thừa cười lên – "Bạn trai."

"Còn tin kia là ai gửi?" – Cố Phi chỉ chỉ điện thoại – "Có phải nhắn trước tôi không?"

"Ờ, đúng" – Tưởng Thừa lúc này mới phản ứng lại, nhất thời cười rộ lên, lấy điện thoại đưa tới trước mặt cậu ta – "Phan Trí."

"Tôi đệt" – Cố Phi vừa nhìn vào liền cười, lấy điện thoại cậu qua, gửi tin nhắn giọng nói cho Phan Trí – "Phan Trí, cậu có phải rất buồn ngủ không."

"Cái này cũng bị cậu phát hiện" – Phan Trí gửi lại rất nhanh – "Valentine vui vẻ, tối an! Hai cậu mau lượn

đi đi."

"Cậu ta còn đặt giờ gửi?" – Cố Phi "chậc" mấy tiếng liên tiếp – "Người này quá tiện rồi."

"Rảnh mà" – Tưởng Thừa vừa cười vừa xé miếng khô bò, ở siêu thị mua một bịch, ăn chưa đến hai ngày đã thấy đáy, cậu mỗi ngày lấy một miếng ra cứ nhấm nháp như nương pháo*, còn không nỡ cắn quá lớn – "Cậu không biết trong điện thoại người này có chứa bao nhiêu thứ tạp nham gì đâu, nhiều nhất là ba tháng bị lag chạy không được phải khôi phục lại cài đặt gốc, khôi phục ba lần xong có thể đi mua cái điện thoại mới luôn."

"Ăn đầy miệng đi được không?" – Cố Phi nhìn cậu – "Còn một bịch nữa, đến mức này sao."

"Còn một bịch?" – Tưởng Thừa đơ ra – "Hôm đó không phải mua một bịch sao?"

"Hai bịch lận" – Cố Phi thở dài – "Tôi còn tưởng năng lực cậu cao lắm, ôn tập vô vẫn là mất trí nhớ nha."

Tưởng Thừa lấy miếng khô bò trong tay nhai hăng say: "Hầy – Thoải mái! Đã! Cậu nói sớm hơn đi! Nguyên tối nay tôi ăn như cắn hạt hướng dương, một miếng phải cắn tới tám mươi lần."

"Tôi cũng vừa mới phát hiện cậu không nỡ ăn thôi" – Cố Phi đứng lên, lấy bịch qua nhìn nhìn, đem bỏ vào tay cậu – "Đem theo ăn đi, đi."

"Đi đâu?" – Tưởng Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không thấy rõ được tuyết bao lớn.

"Bắn pháo hoa đi" – Cố Phi đi tới cửa sổ ngó thử - "Bớt tuyết rồi, đi không? Tôi chủ yếu cảm thấy, trời sáng bắn thì đâu đâu cũng là người, để tới tối thì người càng đông."

"Đi, hoạt động một chút, đi thôi" – Tưởng Thừa đứng dậy, mắt nhìn chăm chú vào sách, đọc nốt đoạn cuối xong thì vươn vai – "Biểu tượng quan trọng của văn hóa truyền thống Trung Quốc là kiến trúc truyền thống, còn được gọi là nghệ thuật kiên cố hóa. Biểu tượng của nhân loại bước vào kỷ nguyên văn minh là sự phát minh ra các từ… Sự khác biệt là các ký tự Trung Quốc là một biểu tượng quan trọng của văn minh Trung Quốc, và các sách và lịch sử Trung Quốc là một nền văn hóa Trung Quốc lâu đời…"

Hai cậu trước khi ra ngoài đã bao bọc chặt chẽ thân mình, nửa đêm ra ngoài hứng gió bắc và tuyết để bắn pháo hoa, cả xưởng thép chắc cũng không tìm ra được cặp đôi thứ hai.

Cũng may Cố Phi có pháp bảo.

Lúc Tưởng Thừa cả thân bọc trong tuyết chui vô tiểu màn thầu màu bắp, có một loại cảm giác vô cùng hạnh phúc: "Lái đi, bạn già."

“Lái đây” – Cố Phi đóng cửa lại, mở động cơ – “Ngồi chắc nha, bạn già.”

“Mau đi!” – Tưởng Thừa vỗ nhẹ lên vai Cố Phi.

Tiểu màn thầu lái đi khỏi.

Ở trên đường một cọng lông cũng không có, trong ánh đèn đường chỉ thấy được bông tuyết đang nhảy múa, Tưởng Thừa rất thích ngắm tuyết, có thể thấy được quỹ đạo của gió.

Gió là một thứ rất thần kỳ, không có hình dạng, không có màu sắc, không có mùi vị.

Nhưng lại có thể thấy nó, khi lá rụng, khi tuyết rơi, khi xác pháo xoáy quanh trên mặt đất, vị lá khô màu vàng, vị mát mẻ màu trắng, vị khói lửa màu đỏ…

Dù nói trên đường đã không còn ai, nhưng Cố Phi vẫn lái tiểu màn thầu đến bên hồ, lần trước hai cậu ở đây cãi nhau một trận xong cũng không lại đến nữa.

Trong hồ không có nước, từ bên bờ đến lòng sông, một mảng trắng xóa.

“Nếu ban ngày đến, ở đây chắc chắn có người” – Cố Phi xuống xe – “Chỗ xưởng thép, nơi lãng mạn nhất chính là con sông này, có nước, có cỏ, có cây.”

“Hai chúng ta cũng coi như là lãng mạn đi.” – Tưởng Thừa kéo lại khăn quàng cổ, cùng Cố Phi đi đến bờ sông.

Xuống đến bờ con sông thì chỉ còn đường đất, bị tuyết lấp kín, mỗi bước đạp xuống đều có cảm giác như có thể trượt xuống đáy.

Cố Phi vươn tay ra sau, Tưởng Thừa nắm lấy: “Cậu sợ tôi đứng không vững làm cậu ngã xuống sông chung phải không.”

“Không có, tốt xấu gì cũng trong đội bóng rổ trường học” – Cố Phi xoay đầu nhìn thoáng qua cậu – “Tôi chỉ là muốn nắm tay cậu một chút, tay cậu vẫn còn rất ấm…

Lời Cố Phi còn chưa nói xong, không biết dẫm phải thứ gì, chân bỗng nhiên trượt một cái.

Tưởng Thừa theo phản xạ nắm chặt lấy tay cậu ta, tiếp theo liền thấy một lực kéo cực lớn, cậu ngả người ra sau muốn chiến đấu chống lại sức mạnh này, nhưng không thành công.

Dưới chân không có tiêu điểm thích hợp, cậu gần như nửa giây cũng không trụ nổi, liền bị kéo dập mông ngồi xuống đất, một chân quật ngã Cố Phi vốn đã mất thăng bằng.

Cố Phi rơi xuống trên người cậu, sau đó hai người như trượt cầu tuột mà lăn xuống, từ trên dốc trơn tuột một mạch đến trên ven sông.

"Tôi đệt!" – Tưởng Thừa la lên, cảm thấy từ sau lưng đến mông của mình đều như bị người ta dùng gậy quất một trận.

"Tôi đè trứng cậu rồi?" – Cố Phi do có cậu đệm, dường như vẫn còn rất tốt.

"Đè trứng tôi lúc này cậu còn nghe thấy tôi lên tiếng à?" – Tưởng Thừa chống lên đất, mông còn chưa hồi phục lại- "Valentine này trải qua thật độc đáo đó bạn trai…"

Cố Phi bóp một cái lên chân cậu, lời phía sau của cậu liền bị bóp gãy, cũng trong lúc này cảm thấy được ở ven sông, ngay ở bên hai cậu, trong khóe mắt, còn có người.

Tưởng Thừa chợt xoay đầu qua, nhất thời ngây ngẩn.

"Đệt." – Cố Phi đè giọng nói một câu, đứng dậy, tay vươn tới trước mặt Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa nắm lấy tay cậu ta, mượn lực đứng dậy, sau đó cùng nhau xoay người, đối mắt với người ở bên cạnh cách hai cậu không quá mười mét.

Bầu không khí vô cùng quỷ dị.

Giờ này, chỗ này, còn có người thật sự rất kỳ quái, nhưng dù sao thì trong thời gian này, nơi "lãng mạn nhất toàn xưởng thép" mà hai cậu có thể nghĩ tới hẹn hò, đương nhiên cũng sẽ có người nghĩ tới được.

Gặp phải cũng không có gì to tát, cũng không phải ai cũng biết Cố Phi và cậu, không phải ai cũng đều nghĩ xa hơn vũ trụ như người của Tứ Trung trên tieba… Hơn nữa kể từ hôm come out với Thẩm Nhất Thanh xong, cậu như vứt xuống được một bao xi măng, tất cả đều không quan trọng.

Nhưng đây lại là một người.

Hơn nữa còn là một người chắc chắn nhận ra hai cậu, hơn nữa còn khá là quen thuộc.

Từ góc độ ôn tập mà nói, cậu hiện tại không mong muốn có người quen biết được chuyện này, cậu sợ bản thân tâm phiền ý loạn bị ảnh hưởng.

Cho nên… đây là thời điểm nên đi diệt khẩu Vương Húc.

Không ngờ người bị diệt khẩu trước là Vương Húc chứ không phải Chu Kính.

"Cậu…" – Cố Phi mở miệng trước – "Ở đây làm gì?"

"Qua Valentine." – Vương Húc trả lời.

Giọng Vương Húc trong gió rét nghe qua cô đơn lạ thường và… buồn rười rượi.

Tưởng Thừa trong phút này nhất thời đặt chuyện diệt khẩu qua một bên, thần kinh bị Vương Húc một con cẩu cô đơn nửa đêm lễ tình nhân chạy tới bên sông tự ngược để cho gió lạnh thổi vào làm cho sửng sốt.

Đây là loại bệnh thần kinh gì vậy?

"Một mình?" – Cố Phi có lẽ cũng ngạc nhiên tương tự - "Hay là đang đợi người?"

"Vốn tưởng bản thân sẽ đợi người"- Ngữ khí Vương Húc tràn ngập bi thương – "Không ngờ chỉ có một mình."

Tưởng Thừa không nói, lúc này cậu mới chú ý tới, ở trên tuyết bên chân Vương Húc, có hai hình trái tim được sắp tỉ mỉ từ pháo hoa.

Cái này thì hợp lý rồi.

Vương Húc toàn tâm toàn lực chuẩn bị một màn tỏ tình lãng mạn, nhưng nữ chính Dịch Tĩnh căn bản lại không đến.

"… Ồ." – EQ cao như Cố Phi đối diện cảnh tượng này cũng phải mất một hồi lâu mới nói nên lời.

Cảnh tượng lập tức lại rơi vào trong im lặng.

Có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi vù vù ở bên người.

"Hai cậu…" – Vương Húc sau khi im lặng một hồi trong gió tuyết mới bỗng nhiên giương mắt lên nhìn chằm chằm vào hai cậu – "Hai cậu là ý gì… Tôi đệt? Hai cậu không phải là… không phải là…"

Theo tình tiết trên tivi, lúc này hai cậu nên đồng thời rút súng ra, nhắm vào đầu Vương Húc bắn pằng

pằng hai tiếng, sau đó nhìn Vương Húc từ từ ngã xuống pháo hoa ở sau lưng.

"Mừng valentine" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, loại thời khắc này, ở chỗ này, đối mặt với Vương Húc không cách nào diệt khẩu được, cậu cũng không còn gì để giấu – "Có ý kiến gì không?"

Vương Húc lúc này có lẽ còn kinh hãi hơn hai cậu ban nãy, há há miệng không nói nên lời.

"Cậu, tôi, cậu ấy" – Cố Phi trầm giọng mở miệng – "Chuyện này nếu có người thứ tư biết được, tôi giết chết cậu."

Vương Húc không biết có phải do đột nhiên bị trúng gió bắc không, vô cùng phối hợp chiến tranh lạnh: "Ờ, tôi sẽ không nói… Tôi không… Tôi đối với chuyện này, con trai với con trai… chuyện này tôi… không ý kiến, không ý kiến."

"Được rồi" – Cố Phi gật gật đầu – "Cậu đi về đi."

"Tôi… tại sao phải về." - Vương Húc hỏi.

"Vì hai chúng tôi phải đốt pháo hoa ở đây." – Cố Phi liếc nhìn cậu ta, xoay đầu, đi mấy bước xách qua cái bao bị vứt khi ngã ban nãy.

"Tôi… mẹ nó…" – Vương Húc nhích đến xem thử - "Tôi thật mẹ nó phục luôn."

Cố Phi và Tưởng Thừa đều không nói gì, cùng nhau xoay đầu qua nhìn cậu ta.

Vương Húc nhướng mày, nhìn chăm chú vào pháo hoa trong bao, qua cả buổi trời cũng không nói gì.

Cho dù ánh trăng đêm nay cũng không tính là sáng gì, bên sông cũng không có đèn đường, nhưng bởi vì khoảng cách gần, Tưởng Thừa vẫn phát hiện được trên mí mắt của cậu ta cư nhiên lại ánh ra lệ quang.

"Vương Húc?" – Cậu có chút kinh ngạc.

"Tôi đệt!" – Vương Húc bỗng nhiên rất ủy khuất rống lên – "Tôi đệt! Ngay cả con trai cũng mẹ nó yêu nhau với con trai! Sao tôi muốn quen nhau lại mẹ nó khó như vậy!"

"Cậu…" – Cố Phi bị cậu ta rống một họng này làm cho lùi lùi ra sau – "Dịch Tĩnh không tới? Có nói với cậu cái gì chưa?"

"Chỉ nói không có tâm tình, không tới, phải ôn tập." – Vương Húc nói mang theo giọng mũi.

"Vậy cũng bình thường thôi, Dịch Tĩnh học bá người ta, lúc này chắc đang bận ôn tập rồi, cũng chỉ còn hơn một trăm mấy ngày nữa." – Cố Phi nói.

"Học bá thì sao? Tưởng Thừa cũng không phải là học bá sao? Còn cao hơn cậu ta mấy cấp bậc nữa, tôi thấy Tưởng Thừa lúc ôn tập như bị điểm huyệt không thèm nhúc nhích" – Vương Húc rất không phục – "Tưởng Thừa cũng không phải đi yêu đương sao! Còn cùng bạn trai nữa!"

"La" – Cố Phi nhìn cậu ta – "La, la lớn thêm chút, hay tôi cho cậu cái loa ra ngoài đường la tiếp?"

Vương Húc cắn môi, ngồi xổm xuống đất, không động đậy.

Cảnh tượng lại lần nữa rơi vào bế tắc, bây giờ Tưởng Thừa và Cố Phi không thể đi ngay được, cũng không thể cứ như vậy ở kế bên pháo hoa của Vương Húc bày ra một màn kích động cậu ta.

Ba con người chỉ có thể cùng nhau ngây ra đó, gánh gió bắc thổi đến.

"Các cậu muốn bày ra hình trái tim đốt pháo hoa không?" – Vương Húc ngồi xổm hồi lâu rốt cục cũng mở miệng.

"Không" – Cố Phi nói – "Chúng tôi tới đốt pháo hoa, không bày."

"Ồ, hay là..." – Vương Húc chà chà mũi, chỉ qua pháo hoa đã bày sẵn của mình – "Cái này tặng hai cậu đó, coi như là chúc phúc của tôi."

"Hả." – Tưởng Thừa đơ ra.

"11 giờ rưỡi tôi tới rồi" – Vương Húc ngồi xổm nhích tới bên pháo hoa của cậu ta – "Tôi có mua chút ngòi đốt, mỗi cái đều liền nhau, châm một cái liền tách tách tách toàn bộ nở hoa."

"Ờ." – Cố Phi đáp.

"Ghép với mấy cái các cậu đem tới luôn đi" – Vương Húc lại chùi chùi mắt – "Cho thêm náo nhiệt."

Cố Phi nhìn thoáng qua Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa gật gật đầu.

Ghép thì ghép thôi, mặc dù không thể nghiệm được tâm tình của Vương Húc, nhưng mắt mũi Vương Húc khóc tới so với thi đấu đợt trước càng khiến cậu trở tay không kịp.

Valentine thôi mà, kiểu hình thức này cũng quá đặc sắc rồi.

Ba người ngồi xổm trên đất, ghép pháo hoa đem tới với ngòi châm.

Làm xong xuôi, Cố Phi dứng dậy vỗ vỗ tay: "Chín Ngày à, cảm ơn nha."

"Khách sáo với tôi cái gì" – Vương Húc hít hít mũi – "Châm đi!"

"Không phải" – Cố Phi nhìn cậu ta – "Cậu muốn xem sao?"

"… Tôi phải tránh đi à?" – Vương Húc ngơ ra – "Các cậu không cần MC, người chứng kiến, người chủ trì gì đó sao?"

"Chúng tôi đến đốt pháo hoa" – Biểu tình của Cố Phi có chút biến hóa khó lường – "Không phải đến kết hôn."

"Ồ" – Vương Húc nhìn nhìn hai cậu – "Vậy tôi xem nữa."

"Ý Cố Phi là sợ cậu bị kích động." – Tưởng Thừa ở một bên nói.

"Sẽ không" – Vương Húc thở dài, vẻ mặt thâm tình – "Tôi đã chết lặng rồi."

"Vậy cậu xem đi." – Cố Phi xoa xoa tay, móc hộp quẹt ra, Cố Phi như bị đông cứng ngắc, cũng phiền lại dây dưa dài dòng với Vương Húc.

Tưởng Thừa đi đến đứng cạnh Cố Phi, nhìn cậu ta cong lưng châm lên.

Sau khi lửa hoa nhỏ thấp lên, pháo hoa màu xanh lam đầu tiên nở rộ trong một gói, tiếp theo là bó thứ hai.

Cố Phi vươn tay qua, nắm lấy tay cậu, Tưởng Thừa cũng nắm chặt lấy tay cậu ta.

Pháo hoa màu sắc không giống nhau, cái của Vương Húc đều là màu vàng kim, của hai cậu là đủ màu, pháo hoa trộn lẫn cùng nhau nhìn qua đặc biệt rực rỡ.

Tưởng Thừa híp mắt tránh khói bay đến, nhìn ánh lửa lấp lóe trước mắt.

"Chúc hai cậu trường trường cửu cửu." – Vương Húc đột nhiên khóc lên nói một câu.

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa nói.

Valentine này, quả nhiên vẫn là tương đối độc đáo, cho dù năm sau có chính thức trải qua một lần nữa, cũng sẽ không ghi lại được dấu ấn sâu đậm như hôm nay.

Thật bất ngờ còn có được một MC khóc lóc và lời chúc phúc chân thành.

Pháo hoa đốt xong Cố Phi và Tưởng Thừa muốn trở về, MC ủ rũ chán nãn đứng tại chỗ không động đậy.

“Cậu không về?” – Cố Phi hỏi.

“Tôi… đi.” – Vương Húc thở dài, cuối đầu đi tới trước hai cậu.

“Cậu tới bằng gì?” – Cố Phi lại hỏi.

“Đạp xe tới” – Vương Húc nói – “Nhưng mà xe tôi ở phía trước, tôi từ bên đó tìm chỗ tới bên này.”

“Cần tôi tiễn qua không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Không cần, tôi muốn yên tĩnh” – Vương Húc nói – “Các cậu về đi… À, chuyện của hai cậu tôi sẽ không nói đâu, tôi thì các cậu yên tâm, tôi nói được làm được.”

Ngồi trong tiểu màn thầu, mắt tiễn đưa bóng dáng Vương Húc biến mất trong tuyết thổi xong, Cố Phi mới khởi động xe: “Valentine này trải qua thế nào?”

“Tuyệt.” – Tưởng Thừa cười cười.

“Tôi cũng phục rồi, Vương Húc thế nhưng cũng tới đây đốt pháo hoa” – Cố Phi xoay đầu nhìn cậu – “Không phải là cậu dạy đó chứ? Tôi nghe nói cậu ta hôm đó còn tới hỏi cậu, valentine tặng quà gì.”

“Trong đầu tôi bây giờ còn tìm ra được sáng kiến gì” – Tưởng Thừa nói – “Tôi nói cậu ta tặng cây bút đó.”

“Haizz” – Cố Phi thở dài – “Tôi thấy Vương Húc phải tổn thương trong một thời gian rồi, cũng may tâm trạng cậu ta tốt hay không thì thi cũng như nhau.”

“Tôi không biết Vương Húc lại nghiêm túc như vậy đó” – Tưởng Thừa dựa ghế xe, phủi phủi quần bị dính bẩn – “Nhưng Dịch Tĩnh và cậu ta… cũng không khớp nhỉ.”

"Ừm, nhà Dịch Tĩnh điều kiện cũng tốt" – Cố Phi nói – "Cậu ta chắc chắn sẽ không ở lại đây, Vương Húc có lẽ sau này sẽ phụ trách việc kinh doanh tiệm bánh nhân thịt nhà cậu ta…"

Tưởng Thừa không nói, nhìn sau đầu Cố Phi.

"Ý của tôi là" – Cố Phi dường như phản ứng lại được, xoay đầu nhìn cậu – "Hai cậu ta và chúng ta không giống nhau."

"Có cái gì không giống à." – Tưởng Thừa khoa trương "chậc" một tiếng, lại khoa trương cười lạnh một tiếng.

"Cậu thích tôi, tôi thích cậu" – Cố Phi nói – "Chỉ điểm này đã không giống nhau rồi."

"Thật biết nói chuyện" – Tưởng Thừa cười lên – "Tôi gần đây cũng không nghĩ quá nhiều, tôi chỉ nghĩ rằng… Cố Phi."

"Hửm?" – Cố Phi đáp.

"Làm ơn nhìn về phía trước " – Tưởng Thừa nói – "Lúc nãy đi bộ té một chút cũng bỏ đi, nhưng bây giờ đang lái xe đó."

"Ồ." – Cố Phi cười xoay đầu lại nhìn phía trước.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa ngửa đầu dựa lên ghế, chầm chậm nói – "Tôi nghĩ rằng, không có gì để nghĩ cả, cứ đi về phía trước thôi, cứ đi về phía trước, đi về phía trước, có vài chuyện không thể đặt trước phương án, vậy thì đừng nghĩ đến nữa, luôn luôn sẽ có đường đi thôi."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Luôn luôn sẽ có đường đi thôi" – Tưởng Thừa lặp lại lần nữa, nhắm hai mắt – "Cho dù thật sự không còn đường nữa, phải từ bỏ, cũng phải liều mạng thử… Không, không không không không không, dẹp dẹp dẹp dẹp, sẽ không, luôn luôn sẽ có đường đi thôi."

"Ừm." – Cố Phi cười, vươn tay ra đằng sau, xoa xoa trên mặt cậu.

Tưởng Thừa nắm lấy tay Cố Phi, ở trên bụng ngón tay đeo nhẫn của cậu ta nhẹ cắn một cái.

99. Chương 99

Lễ Valentine vừa qua đi, trước kỳ thi đại học, một chút bầu không khí vui vẻ trong phòng học cuối cùng cũng đã biến mất.

Không có ai với ai một đôi, chủ đề kiểu như ai với ai có thể trải qua lễ hay không, tám lên tới trời, thậm chí vô bổ rỗng tuếch không ít.

Bầu không khí trong phòng học từ từ chìm xuống, học bá đang học bài, nghĩ cuối cùng các bạn học đứng giữa và hàng đầu cũng cắn răng gắng sức một phen đang nghe giảng, muốn từ bỏ lại cảm thấy có chút không cam tâm, nghe một chút, ngủ một chút, hoàn toàn từ bỏ rồi, có mấy tiết cũng không thể đủ.

Liền nhìn lão Từ suốt ngày ở bên ngoài phòng học đi tới lui, phía cửa trước, phía cửa sau, phía cửa sổ, chỉ cần mắt hướng ra ngoài nhìn, mười lần hết tám lần đều có thể nhìn thấy mặt của lão Từ.

Đừng nói học bá gầy, Tưởng Thừa thậm chí cảm thấy lão Từ gầy đi không ít, mặt đều sọp hẳn xuống.

“Lão Từ có phải là tiêm cho mặt gầy đi hay không” - Cậu nhỏ giọng nói - “Làm sao gầy rõ ràng như vậy.”

“Lo nghĩ thôi” - Cố Phi liếc mắt nhìn phía cửa trước - “Khoảng thời gian này đều đang tìm học trò kém nói chuyện, đi thăm hỏi gia đình, hai ngày nay gần sắp đến lượt tới tìm học bá rồi.”

“Tôi không có gì để nói” - Tưởng Thừa nói - “Toàn thành phố cũng không có mấy người có thể ra sức hơn so với tôi.”

“Áp lực của thầy ấy hiện tại so với cậu lớn hơn”” - Cố Phi cười cười - “”Chỉ thiếu cùng cậu đi thi thôi.“”

Tưởng Thừa nhìn lão Từ ở cạnh cửa trước lộ ra nửa khuôn mặt, lão Từ nghiêng nghiêng đầu, hướng cậu gật gật đầu, biểu tình trên mặt trong chớp mắt tràn đầy vui sướng, Tưởng Thừa cũng hấp tấp gật gật đầu, cứ sợ nếu như mình gật đầu muộn chút, lão Từ có thể vịn vào khung cửa giơ cao cánh tay hô to lên.

Lúc khoảng cách thi thử lần một của Tứ Trung còn có một tuần, Phan Trí đem đề thi thử lần một của Phụ Trung* bên kia gửi qua đây, để chính xác một trăm phần trăm, phòng ngừa mình không cẩn thận nhìn thấy đề, đề lần này, Phan Trí gửi tới trên di động của Cố Phi.

*Phụ Trung- : trường trung học trực thuộc, phần lớn học sinh ở đây đều sẽ được nhận vào đại học, do có tài năng nghệ thuật hoặc thể thao nhưng vẫn phải làm bài thi đại học giống mọi người.

Thi thử lần một của Phụ Trung là trường tự ra đề, Tưởng Thừa mặc dù cảm thấy mình ôn tập có lẽ đã cố gắng hết sức rồi, nhưng vẫn muốn làm để so sánh.

“Tôi trực tiếp đi in ra hả?” - Cố Phi nói.

“Ừa” - Tưởng Thừa gật gật đầu - “Hai ngày nay tôi bắt đầu làm.”

“Thi liên tục như thế có khả năng cường độ quá lớn hay không hả?” - Cố Phi hỏi - “Hơn nữa… hai phần nếu như thứ hạng không giống nhau, sẽ ảnh hưởng tâm tình hay không?”

“Cậu là sợ tôi làm phần bài thi Phụ Trung kém hơn so với phần thi thử lần một của Tứ Trung sẽ ảnh hưởng tâm tình sao?” - Tưởng Thừa cười cười.

“Ừm” - Cố Phi nhìn điện thoại di động một chút - “Tôi nhìn sơ qua địa lý, dường như rất khó.”

“Không có vấn đề” - Tưởng Thừa lười biếng duỗi lưng - “Đã đến lúc này rồi, phải đối diện trực tiếp với sự chênh lệch, không biết chênh lệch bao nhiêu, tôi làm sao liều mạng được.”

“Còn chưa đủ liều mạng sao?” - Cố Phi xoay mặt nhìn cậu.

“Tôi lớn như vậy, kỹ năng mạnh nhất chính là liều mạng” - Tưởng Thừa vỗ vỗ vai cậu ta - “Thừa ca cho cậu xem một chút cái gì gọi là liều mạng.”

Cố Phi cười cười, không lên tiếng.

Nói thật, có lẽ là bởi vì từ nhỏ sinh hoạt ở trong hoàn cảnh như vậy, Cố Phi trước giờ chưa từng thấy kiểu người như Tưởng Thừa, không chỉ là một điểm này của học bá.

Mà là toàn bộ con người cậu ta, kiểu dũng mãnh tiến lên đó, dũng khí dám chịu trách nhiệm, dám đối diện, loại khí tràng mạnh mẽ ấy khi ra tay một phát.

Cứ như mặt trời trong mùa hè hừng hực nhất, khí tràng thiêu đốt hết thảy.

Cố Phi trước giờ chưa từng thấy qua người như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ gặp được người như vậy, càng chưa từng nghĩ tới trong sinh mệnh của mình sẽ lưu lại dấu ấn sâu sắc như thế về một người thế này.

Sau khi tan học, Tưởng Thừa không rời khỏi trường học, hiện tại, lớp tự học buổi tối sẽ có thầy cô giáo ngồi trong phòng học giải đề, mặc dù Tưởng Thừa trước giờ dường như cũng chưa từng đưa ra câu hỏi, nhưng mỗi ngày đều vẫn sẽ ở trong phòng học hết tiết tự học buổi tối.

Từ lúc tan học đến một tiết tự học buổi tối kết thúc, sau khi trở về lại tiếp tục ôn tập đến gần hai tiếng.

Cố Phi tan học đi in bài thi, lúc tạt qua hiệu thuốc, cậu rẽ vào, muốn mua mấy hộp trà nhân sâm, chính là khoảng thời gian này, trong số học sinh lên lớp hơi cố gắng một chút, có mấy người đổ bệnh rồi, có phát sốt, có cảm mạo, mặc dù tố chất thân thể của Tưởng Thừa rất tốt, nhưng mà trạng thái liều mạng này của cậu ta từ lúc vào học kỳ đã duy trì đến bây giờ, kéo căng đến quá mức rồi.

"Thầy Từ à, tôi đề nghị thầy vẫn nên nghỉ ngơi nhiều vào, thân thể quan trọng đấy."" - Vừa vào tiệm thuốc, Cố Phi đã nghe thấy một câu, lúc quay đầu qua nhìn thấy lão Từ đang đứng cạnh quầy thuốc Đông y.

"Hiện tại dẫn dắt lớp 12 đấy, còn có mấy tháng, các trò ấy thi xong, tôi liền nhẹ nhõm rồi." - Lão Từ nói.

"Không phải tôi nói chứ, chỉ Tứ Trung chúng ta, thầy nhọc lòng như thế, cũng thi không được mấy người" - Ông chủ hiệu thuốc vừa bốc thuốc cho lão Từ vừa nói - "Thầy xem con trai của tôi, năm ngoái thi ra cái trò trống gì rồi, bảo nó học lại cũng không muốn."

"Aii, có một số đứa trẻ cũng không thể gò ép quá" - Lão Từ nở nụ cười - "Có điều là khóa này, trên lớp chúng tôi có hạt giống tốt, chất lượng tuyệt đối, thi trạng nguyên không thành vấn đề, đoán chừng trạng nguyên tỉnh cũng có hy vọng."

"Thầy Từ, không nhìn ra ngài cũng là một tay khoác lác lão luyện đấy." - Ông chủ đem thuốc gói kỹ đưa cho lão Từ.

"Tôi mới không khoác lác" - Lão Từ xua xua tay - "Đến lúc đó nhìn thì biết."

"Cái này nếu là thật, đây thật là chất lượng bậc nhất trong lịch sử Tứ Trung nhỉ?" - Ông chủ hỏi.

"Vậy cũng đúng!" - Lão Từ tự hào mà ngẩng cao đầu một chút, xách thuốc đi qua phía cửa.

Cố Phi chần chừ một chút, đi theo ra ngoài, ở phía sau lão Từ gọi một tiếng: "Từ tổng."

"Hửm" - Lão Từ đáp một tiếng mới quay đầu lại - "Cố Phi? Em làm sao ở đây… Em bị đau?"

"Không bị đau, em đến mua thập toàn đại bổ" - Cố Phi nhìn thuốc trong tay thầy ấy - "Thuốc của thầy?"

"A, thầy không sao" - Lão Từ cười cười - "Lớn tuổi dù sao cũng có chút bệnh vặt."

"Vừa mới qua năm mươi đã gọi lớn tuổi?" - Cố Phi nói.

"Chỉ là có chút ngủ không được" - Lão Từ thở dài - "Suy nhược thần kinh, có chút áp lực liền mất ngủ, dùng chút thuốc điều dưỡng một chút."

“Thi được nhất định có thể thi được, thi không được, thầy mất ngủ dùm họ, họ cũng thi không được” - Cố Phi nói - “Thầy làm sao có thể lo nghĩ như thế.”

“Thầy cũng không muốn bận tâm” - Lão Từ nhìn cậu - “Cứ chẳng hạn như em đi… Aii, các em ấy mà, chính là vĩnh viễn cũng không biết khổ tâm của thầy cô, thầy ước gì có thể thay các em đi thi, từng người từng người, một chút cũng không mưu cầu vươn lên.”

“Tranh thủ trở về đi” - Cố Phi quay người chuẩn bị vào hiệu thuốc - “Uống thuốc đi.”

“Cố Phi à” - Lão Từ gọi cậu lại - “Gần đây em với Tưởng Thừa vẫn cùng nhau ôn tập chứ?”

“… Vâng.” - Cố Phi đáp lời.

“Em ấy hiện tại trạng thái thế nào? Thầy định thi thử xong rồi, nhìn xem điểm của em ấy, lại tìm em ấy nói chuyện chút, nếu không sợ em ấy áp lực quá lớn.” - Lão Từ nói.

“Vẫn luôn rất cố gắng, thầy yên tâm đi” - Cố Phi nói - “Thầy… thả lỏng chút, thầy giai đoạn này gầy đến mức giống như đi tiêm gầy mặt vậy.”

“Tiêm gầy mặt*?” - Lão Từ ngẩn người - “Là cái gì?”

(* : tiêm gầy mặt - một phương pháp trong thẩm mỹ)

“Chính là ở trên mặt tiêm một cái, mặt thầy liền ”bùm“, nhỏ một mẫu.” - Cố Phi nói.

“Thần kỳ như vậy?” - Lão Từ cười lên - “Vậy phải bảo thầy Lỗ đi tiêm một phát, thầy ấy gần đây mập ra rồi.”

“Trở về ăn cơm đi.” - Cố Phi tiến vào trong cửa hàng.

“Tiêm gầy mặt? Còn có thứ thần kỳ như vậy?” - Lão Từ cười rồi đi.

Mua xong thuốc thập toàn đại bổ, Cố Phi đi đem bài thi in ra, từng phần từng phần đóng tập nghiêm chỉnh, lại đi nhà Vương Húc đóng gói mấy cái bánh nhân thịt.

“”Xe của cậu phải cưỡi nhanh chút“” - Vương Húc nói - “”Nếu không vỏ bánh xìu xuống liền không ngon nữa.“”

“Ừm.” - Cố Phi đáp một tiếng.

Vương Húc từ lúc qua lễ Valentine tối đó, sau đó liền bỗng chốc thay đổi giống như con heo ăn sắp lớn, rất chín chắn, vững vàng, ngoài ra còn trầm lặng, nói chuyện cũng không hùng hồn, ngày trước thường xuyên kiểu phải sa sả mới được.

Nhìn thấy không biết rốt cuộc trưởng thành rồi hay là coi như ngã một cái hết gượng dậy.

“Muốn mua chút canh thịt dê không?” - Vương Húc hỏi - “Tôi đưa cho cậu cái bình giữ nhiệt.”

“Cũng được.” - Cố Phi gật gật đầu.

Vương Húc đem canh đựng xong xuôi đưa cho cậu.

“Cậu…” - Cố Phi do dự một chút - “Đi lớp tự học à?”

“Đại Phi” - Vương Húc nhìn cậu - “Cậu không cảm thấy câu hỏi này đối với tôi mà nói rất tàn nhẫn sao?”

“… Ha” - Cố Phi cũng nhìn cậu ta, thấy rằng dưới một giây Vương Húc liền có thể viết ra một bài thơ thất tình, vội vã cầm đồ ăn - “”Tôi đi đây.“”

Vương Húc ở phía sau cậu thở dài.

Đến phòng học, còn chưa tới thời gian tự học buổi tối, trong một phòng học chỉ có bốn năm người ngồi đọc sách.

Tưởng Thừa vùi trong một chồng lớn tài liệu ôn tập, ngay cả đầu cũng không nhìn thấy, Cố phi đi tới bên cạnh bàn, cậu ta cũng không phát hiện.

Cố Phi đem túi bánh nhân thịt mở ra, thả tới trên mặt bàn của mình.

Qua mấy giây, cậu nhìn thấy cây bút của Tưởng Thừa đang xoạt xoạt viết rõ ràng dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng quay đầu qua.

“”Cái mũi dùng rất tốt nhỉ.“” - Cậu cười khẽ giọng nói.

“”Tôi đệt“” - Tưởng Thừa nuốt nước miếng, thò tay liền cầm một cái bánh nhân thịt - “”Tôi đang đói đến lòng bàn tay phát lạnh đây.“”

“”Lớp vỏ không bị xiu chứ¿‘” - Cố Phi ngồi xuống.

“”Không, ăn vô cùng ngon“” - Tưởng Thừa gặm hai miếng đã hết nửa cái - “”Bài thi đã in ra rồi¿‘”

“”Đều xong rồi“” - Cố Phi lắc lắc túi tài liệu nằng nặng trong tay - “”Trước tiên làm phần nào¿‘”

“Theo thứ tự tiêu chuẩn làm” - Tưởng Thừa vừa gặm vừa nói - “Trong bình giữ nhiệt là cái gì?”

“Canh thịt dê.” - Cố Phi nói.

“Mau” - Hai mắt Tưởng Thừa liền phát ra tia laser - “Mau làm một bát.”

Cố Phi rót cho cậu một nắp bình, lúc Tưởng Thừa nhận qua, tay cũng run run, cậu có chút buồn cười: “”Đến mức ấy à¿‘”

“”Bánh nhân thịt và canh của nhà Vương Húc quả là mỹ vị nhân gian.“” - Tưởng Thừa nói.

Dịch Tĩnh vẫn luôn ngồi ở hàng trước cúi đầu học thuộc lòng, lúc này quay đầu nhìn nhìn ra phía sau.

Cố Phi liếc mắt đối diện với cô, cô cười cười.

“”Đệt¿‘” - Tưởng Thừa phát hiện động tĩnh của Dịch Tĩnh, vừa cúi đầu gặm bánh nhân thịt vừa nhỏ giọng nói - “”Vương Chín Ngày có phải rất không có cốt khí, tố giác với cậu ta rồi hay không¿‘”

“”Chắc không phải, cậu ta là ngửi thấy mùi thơm“” - Cố Phi cầm bánh nhân thịt lên hướng Dịch Tĩnh lắc lắc, Dịch Tĩnh cười lên, lắc lắc đầu, quay người tiếp tục học thuộc lòng - “”Vương Húc tên này ở phương diện này vẫn rất khí phách, đặt vào lúc kháng chiến, ít nhất phải đánh các kiểu một tuần mới phản bội.“”

“”Cái kiểu của cậu ta vừa nhìn một tuần thì không có giá trị lợi dụng gì, cũng đã đánh chết rồi“” - Tưởng Thừa thở dài - “”Cậu ta vẫn như vậy sao? Bộ dạng đang thất tình¿‘”

“”Ừ“” - Cố Phi cầm một cái bánh nhân thịt chậm rãi ăn - “”Tôi cũng không biết làm sao khuyên nhủ cậu ta.“”

“”Cậu ta phải học hỏi Phan Trí“” - Cậu ta liếc nhìn Dịch Tĩnh bên kia - “”Phan đại gia này mỗi một năm, bỏ người ta, bị người ta bỏ cũng giống như ăn cơm uống nước, cậu ta nếu không nói, cậu cũng không biết cậu ta lúc nào yêu đương, lúc nào lại chia tay, con người tồi tệ.“”

“”Sớm muộn cũng có người trừng trị cậu ta.“” - Cố Phi cười nói.

“”Tôi vẫn đợi để nhìn đây“” - Tưởng Thừa nói - “”Chờ ngày nào đó cậu ta bởi vì thất tình mà mặt ủ mày

chau, tôi nhất định ở bên cạnh cười đủ một trăm tám mươi ngày.“”

Cố Phi vừa ăn vừa cười rộ lên, cười đến cả buổi.

Tưởng Thừa bắt đầu dùng thời gian buổi tối làm đề thi thử lần một của Phụ Trung, mỗi ngày tự học cũng trở về sớm trước một tiết, để Cố Phi giám thị cho cậu.

“”Bây giờ bắt đầu phát bài thi, đề nghị mọi người giữ yên lặng, không được thì thầm với nhau“” - Cố Phi vừa nói vừa từ trong túi tài liệu đem một tờ bài thi Anh ngữ cuối cùng lấy ra - “”Thời gian thi là 120 phút, mọi người không cần khẩn trương, nghiêm túc xem đề, sắp xếp thời gian hợp lý…“”

Cậu đem bài thi đặt tới trước mặt Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cầm bài thi qua, trước tiên viết tên lên, sau đó mau chóng bắt đầu lật xem.

Cố phi ngồi tới bên cạnh, cầm di động ra bắt đầu tính giờ.

Đây là tờ cuối cùng của bộ bài thi Phụ Trung rồi, trước đó cậu ta làm xong đều sẽ chụp lại trên màn hình gửi cho Phan Trí, Phan Trí lại ở bên kia đi in ra, tìm thầy cô chấm bài thi.

Có lúc Cố phi thể hội được áp lực trên người Tưởng Thừa, chỉ làm hết bộ đề thi thử lần một của Phụ Trung, đã tương đối hưng sư động chúng rồi, lão Viên, thầy chủ nhiệm ban đầu của Tưởng thừa cũng gọi điện thoại tới mấy lần.

Kỳ vọng của những người này, đều là áp lực dồn nén.

Nhưng trạng thái của Tưởng thừa vẫn tốt, phần tự tin này của cậu ta ở trên học tập, có thể chống đỡ được những áp lực này.

Cừ quá, bạn trai.

Cố Phi giơ di động lên hướng vào bóng lưng của Tưởng Thừa đang vùi đầu làm đề chụp một tấm hình.

Đề thi thử lần một của Phụ Trung khá khó, sau khi Tưởng Thừa làm xong cảm thấy trong đầu có chút chưa đạt đến được, nhưng mà cậu vẫn coi như bình tĩnh, bất luận bộ đề nào làm ra làm sao, ít nhất cậu có thể biết được chênh lệch của mình, chỉ cần thi đại học không phải ngày mai bắt đầu, cậu vẫn còn có thời gian.

Lúc khoảng cách thi thử lần một của Tứ Trung còn có một ngày, Phan Trí đem thành tích và tổng điểm của mấy môn học gửi cho Cố Phi.

“”Chờ thi lần này xong rồi cậu lại nhìn kết quả¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Ừm.“” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Phan Trí nói rất cừ.“” - Cố Phi lại nói.

“”Tôi miễn là điểm không thấp hơn cậu ta, cậu ta đều sẽ nói cừ“” - Tưởng Thừa cười cười - “”Tôi thực ra chỉ muốn xem thử tới nơi này một năm rồi, tôi rốt cuộc có chênh lệch lớn bao nhiêu, trong đầu có con số mới đuổi theo được.“”

“”Ừm“” - Cố Phi nằm bò lên bàn, nghiêng mặt nhìn cậu ta, từ trong ngăn tủ mò ra hai cái bình nhỏ độ dài không giống nhau - “”Đến đây, cầm hai anh em này uống hết.“”

“”Làm sao cảm thấy một ngày uống mấy lần chứ“” - Tưởng Thừa cầm qua hai ngụm uống hết, Cố Phi mua mấy hộp đề thần kiện não, còn có thực phẩm chức năng giống như loại nâng cao miễn dịch, bảo cậu uống mỗi ngày - “”Sáng sớm không phải đã uống rồi sao¿‘”

“”Một ngày hai lần nhé“” - Cố Phi nói - “”Xem ra thật sự phải uống rồi, hiện tại bộ não chỉ đủ dùng ôn tập, thêm một dây cũng lắp không vào.“”

Tưởng Thừa cầm hai bình nhỏ cười rộ lên cả buổi: “”Trong đầu cậu có thể lắp rất nhiều dây sao.“”

“”Cũng lắp không vào rồi“” - Cố Phi thở dài - “”Trong đầu tôi bây giờ đều là chuyện của cậu, ngày đó Nhị Miểu hỏi tôi bảy nhân chín được mấy, tôi thật sự là từ bốn nhân chín bắt đầu đọc thuộc lòng qua mới đáp ra được.“”

Tưởng Thừa thu lại vẻ tươi cười, nhẹ nhàng xoa xoa ở trên chân cậu ta: “”Cậu vất vả rồi.“”

Thi thử lần một của Tứ Trung cuối cùng khiến người ta có cảm giác khẩn trương, không phải giống như thi bình thường tùy tiện như vậy kéo kéo cái bàn rồi thi, mà là đem người của mấy lớp trộn lẫn cùng một chỗ.

Tưởng Thừa trái phải đều là người không quen biết, lúc nghiêng đầu qua bên phải không nhìn thấy sườn mặt quen thuộc của Cố Phi, không nhìn thấy bộ dáng cậu ta cúi đầu đánh lụi, vẫn rất không quen thuộc.

Nhưng mà lần thi này là dùng bài thi thống nhất trong thành phố, bởi vì có đề lót đường của Phụ Trung trước đó, Tưởng Thừa cảm thấy dễ dàng một chút.

Đây chính là chênh lệch nhỉ.

Tưởng Thừa vừa giải bài thi vừa nghe thấy tiếng vọng này ở trong đầu.

Mỗi kỳ thi đều có người rời khỏi trường thi sớm, bình thường chính là người đã bỏ thi, lúc này cũng chính là người đi lướt qua, chứng minh mình thật sự không làm ra đề được.

Thời gian của Tưởng Thừa trái lại đủ dùng, nhưng vẫn kiểm tra lại nhiều lần tới giây cuối cùng, lúc này rồi thì không có cần thiết ra vẻ giỏi giang nữa.

Khiến cậu vui vẻ thoải mái là, Cố Phi thi ở lớp bên cạnh cũng không nộp bài thi trước thời hạn, hơn nữa cũng không có đánh lụi.

“”Thật sự không đánh lụi¿‘” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Thật sự không có“” - Cố Phi nói - “”Tốt xấu gì phải cho bạn trai của tôi một chút thể diện chứ, cùng ôn tập lâu như thế, thi còn phải đánh lụi há chẳng phải rất bẽ mặt.“”

Tưởng Thừa không lên tiếng, híp đôi mắt lại một chút.

“Không phải sao?” - Cố Phi cười cười - “Mỗi ngày bám lấy tôi trích học thuộc lòng cho cậu..”

Tưởng Thừa chậc một tiếng, vẫn không nói tiếng nào.

“”Có phải tưởng là mình làm thần không biết quỷ không hay hay không¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Hả“” - Tưởng Thừa không biết nên nói thế nào, nhìn bộ dạng của Cố Phi dường như là từ lâu thì đã phát hiện được rồi, đối với hành vi này của mình cũng dường như không có bất mãn gì, nhưng mà cậu cũng không dám tùy tiện thừa nhận - “”Trích học thuộc lòng không phải là một chuyện hết sức bình thường sao¿‘”

“”Thừa ca“” - Cố Phi lười biếng duỗi lưng, vận động cánh tay một chút - “”Bộ dạng cậu cẩn thận từng li từng tí…“”

“”Tôi lúc nào thì cẩn thận từng li từng tí.“” - Tưởng thừa ngắt lời của cậu ta.

“”Bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của cậu, tôi đặc biệt cảm động.“” - Cố Phi kiên trì nói hết câu.

Tưởng Thừa sựng lại, thở dài: “”Cẩn thận từng li từng tí, cẩn thận từng li từng tí chứ, suy cho cùng là bạn trai của tôi, đổi lại là người khác, tôi bây giờ cũng không mất công lo.“”

“”Có người đối với tôi để tâm như vậy“” - Cố Phi đem cánh tay khoác lên vai cậu ta - “”Cảm giác vẫn rất khác biệt.“”

“”Phải.“” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

Lời này của Cố Phi là đang nói bản thân cậu ta, nhưng mà Tường Thừa lại có cảm thụ giống vậy.

Ai đối với ai để tâm, kỳ thực là việc rất khó.

Mỗi người đều đang khát vọng nhận được, lại chưa hẳn mỗi người đều có thể chờ được một phần đền đáp.

“Điểm trước đó của cậu”” - Cố Phi móc di động ra - “”Bây giờ xem à¿‘”

“”Ừ“” - Tưởng Thừa bị lời này của Cố Phi kéo trở lại - “”Trên 630 à¿‘”

Cố Phi không nói liền, cậu nhíu nhíu mày: “”Lời của Phan Trí quả nhiên không đáng tin.“”

“”628, rất tốt rồi“” - Cố Phi chọn mở giọng nói của Phan Trí gửi qua đây, đem di động đặt tới bên tai cậu ta - “”Cậu nghe cậu ta nói đi.“”

“”Lão Viên nói, ôn tập cũng chưa ôn tập xong, hơn nữa chấm bài lần này đặc biệt nghiêm, bài thi này của cậu ta cũng là chấm theo nghiêm khắc, tôi nhìn bảng xếp hạng một cái, tổng điểm thứ tư, chỉ kém hai điểm so với hạng ba, theo trình độ của cậu ta ngày trước mà nói đại thể hợp lý đi, cũng không thụt lùi, còn có, lần này cậu ta không bị trừ điểm bài thi, cậu biết chữ của cậu ta trước đó giống như c** chứ, lại có thể viết được cũng không giống c** rồi, vừa ôn tập còn vừa luyện chữ, cậu nói cậu ta có phải rất cừ hay không.“”

Tưởng Thừa chậc một tiếng, đem điện thoại di động trả lại cho Cố Phi.

“”Thế nào, bài thi vốn đã khó, còn chấm nhất định nghiêm.“” - Cố Phi nói.

“”Hạng nhất bao nhiêu điểm¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”637.“” - Cố Phi liếc mắt nhìn cậu ta.

Tưởng Thừa lại “chậc” một tiếng.

Ngừng một chút sau đó lại “chậc” một tiếng nữa, tiếp đó liền một tiếng “chậc” không thể ngừng lại, từ lớp học vẫn luôn “chậc” tới cổng trường, có thể “chậc” đến hơn tám mười lần, cảm giác nước miếng cũng “chậc” khô rồi.

“”Lưỡi cậu còn tốt không¿‘” - Cố Phi thở dài.

“”Chênh lệch mười điểm đấy.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Chín điểm.“” - Cố Phi chỉnh lại cậu ta.

“”Chín điểm a, cùng một đề“” - Tưởng Thừa nhíu nhíu mày - “”Đây chính là chênh lệch.“”

“”Còn hơn hai tháng nữa.“” - Cố Phi nói.

“”Cố gắng thôi.“” - Tưởng Thừa vung cánh tay một cái.

Câu “”cố gắng thôi“” này của Tưởng Thừa, có lẽ chỉ có Cố Phi có thể hiểu.

Dẫu sao tổng điểm thi thử lần một ở Tứ Trung của Tưởng Thừa là 648, toàn bộ là hạng nhất, lão Từ kích động đến mức môi cũng run rẩy ở trên bục giảng.

Chỉ có Cố Phi biết, đối với Tưởng Thừa mà nói, bài thi của lần thi này độ khó thấp, bọn họ ở đây cho dù là Cao trung tốt nhất trong thành phố, cũng không thể so với Phụ Trung trước đó.

Theo tiêu chuẩn của Tưởng Thừa, cậu ta còn cần phải liều mạng.

Hai chữ rất đơn giản, muốn làm được lại rất dọa người.

Cố Phi vẫn luôn cảm thấy trạng thái của Tưởng Thừa đã là cố sức rồi, nhưng mà không biết cậu ta còn có thể cố hơn nữa.

Thực ra thời gian ôn tập mỗi ngày chẳng hề tăng thêm, nhưng rõ ràng lực chú ý của Tưởng Thừa càng tập trung hơn, thời gian liếc tới trên người cậu lúc ôn tập giảm hẳn đi.

Thậm chí ngay cả lúc ăn bữa khuya, tầm mắt cũng sẽ dừng lại ở trên sách.

Tưởng thừa thế này, khiến Cố Phi cảm thấy kinh ngạc, cũng cảm thấy kiêu ngạo, nhưng mỗi một ngày từ từ trôi qua, cậu cảm nhận nhiều hơn lại là hoang mang.

Đây chính là chênh lệch.

Tưởng Thừa đã nói như vậy.

Đối với Tưởng Thừa mà nói, chênh lệch chỉ là mấy phần lóng tay.

Mà với cậu mà nói, chênh lệch lại phải phức tạp đến bao nhiêu.

Chênh lệch này nếu như phải truy tìm nguồn gốc, tùy theo thay đổi của hoàn cảnh, tùy theo biến hóa của người bên cạnh, sẽ từng chút một lớn thêm, một năm, hai năm, ba năm... E rằng cuối cùng sẽ biến thành khoảng cách cơ bản chứa đầy sự bất mãn chỉ dựa vào tình cảm của hai học sinh cao trung nương tựa lẫn nhau.

“”Cố Phi.“” - Tưởng Thừa thả sách xuống.

“”Hả¿‘” - Cố Phi nhìn cậu ta.

“”Bóp bóp cái cổ với.“” - Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi đi tới phía sau cậu ta, bóp nhẹ một chút ở trên cổ cậu ta: “”Là chỗ này à¿‘”

“”Ừm“” - Tưởng Thừa cúi đầu, tay lại mò lên sách - “”Thoải mái.“”

“”Nghỉ một chút chứ¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Nghỉ ngơi đây“” - Tưởng thừa đem tay thu lại, ngừng một lát, cậu ta lại nghiêng nghiêng đầu - “”Này, tôi hỏi cậu.“”

“”Cái gì¿‘” - Cố Phi vuốt ve ở trên mặt cậu một chút.

“”Cậu gần đây tâm tình không tốt phải không¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Có sao¿‘” - Cố Phi cười - “”Cậu vẫn có thời gian cảm thụ những cái này nhỉ¿‘”

“”Không có à¿‘” - Tưởng Thừa ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta.

“”Không có“” - Cố Phi nói - “”Tôi chỉ là có hơi khẩn trương.“”

“”Khẩn trương cái gì¿‘” - Tưởng Thừa có phần ngỡ ngàng.

“”Không thể nói rõ được“” - Cố Phi ngẫm nghĩ - “”Suy cho cùng tôi cũng là người phải thi đại học nhỉ.“”

“”Đệt“” - Tưởng Thừa sững ra, quay đầu cười cả buổi - “”Cậu nói lời này làm sao không đáng tin như vậy chứ.“”

“”Vậy tôi nói cái gì cậu tin hả.“” - Cố Phi cũng cười lên.

“”Cậu nói cậu thích tôi“” - Tưởng Thừa ngẩng đầu lên, dựa vào trên bụng cậu ta - “”Việc này tôi tin.“”

“”Tôi thích cậu“” - Cố Phi cúi đầu nhìn cậu - “”Sấm sét lôi đình siêu cấp vô địch thích.“”

100. Chương 100

Cố Phi mỗi lần tới tiệm thuốc gần như đều bắt gặp lão Từ mua thuốc, cậu cũng bắt đầu hoài nghi lão Từ rốt cuộc là mắc bệnh nan y gì rồi.

“Thầy cứ nói thầy rốt cuộc bị bệnh gì đi” – Cậu ở trước cửa tiệm thuốc chặn lão Từ lại – “Mỗi tuần đều mua thuốc một lần.”

“Chỉ là mấy loại bổ khí huyết ấy mà” – Lão Từ lấy túi giấy đựng thuốc để xuống cho cậu xem – “Thầy chỉ là hơi suy yếu một chút, mỗi lần dẫn dắt lớp 12 đều như vậy.”

“Thật sao?” – Cố Phi nhìn thoáng qua thuốc, nói thật thì, một loại cũng không biết.

“Gạt em làm gì” – Lão Từ nói xong nhìn cậu, lại bắt đầu cười – “Haizz, em đứa trẻ này.”

“Cười cái gì?” – Cố Phi cũng nhìn thầy ấy – “Em chỉ muốn nói là, nếu như thấy mắc bệnh gì không chữa được thì cứ nói thật, chúng em cũng không phải người trong nhà thầy, không có gì để giấu cả.”

“Thân thể không tốt chút nào là thật, nhưng không đến nỗi mắc bệnh nan y” – Lão Từ rất vui vẻ vỗ vỗ lên tay cậu – “Em đứa nhỏ này, nói chuyện quá khó nghe rồi, nhưng mà thầy rất cảm động.”

“Từ tổng” – Cố Phi nhìn thầy ấy – “Thầy đâu cần như vậy, thầy đã mệt thành thế này, cũng không có ai nhớ thương thầy, cũng không có người trả hóa đơn cho thầy.”

“Ai nói không có” – Lão Từ chỉ vào cậu – “Có em nhớ thương thầy đó.”

Cố Phi không lên tiếng.

“Phần đông mọi người, học xong một lần này, qua rồi sẽ không còn nữa” – Lão Từ nói – “Qua mười, hai mươi năm quay đầu nhìn lại, nói không chừng sẽ hối hận, sẽ nói nếu từ đầu giáo viên quản tôi một chút, tôi có thể đã không như vậy… Thầy chỉ muốn dốc hết khả năng của mình để các em không phải hối hận, kéo được một người thì được một người, giáo viên mà, là điều phải làm.”

Cố Phi nhìn thầy ấy, nói thật số lần lão Từ nói những lời này không phải ít, từ lớp 10 tới lớp 12, cậu không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi, mỗi lần nói ra cậu đều cảm thấy đặc biệt trống rỗng, đặc biệt trống trãi, không thể hiểu nổi.

Cho tới bây giờ, nghe lão Từ nói như vậy một lần nữa, cậu mới lần đầu tiên có loại cảm xúc không như trước.

"Vâng" – Cậu đáp, vỗ vỗ lên vai lão Từ - "Vất vả rồi Từ tổng."

"Em cũng tới tiệm thuốc hoài, mua thuốc gì vậy?" – Lão Từ lại ở phía sau nói một câu.

"Thuốc bổ thận." – Cố Phi quay đầu lại.

"…Không nghiêm túc!" – Lão Từ thở dài.

Tưởng Thừa đang híp nửa mắt đọc sách, gập hai chân lên ghế và tựa cằm lên đầu gối trông khá say sưa.

Đọc sách cũng có thể đọc thành trạng thái này, cũng thật là cừ.

Cố Phi lấy thuốc thập toàn thập bổ tách làm hai rồi bỏ vào hai chai nước, đặt ống hút vào để lên bàn trước mặt cậu ta, người này hiện tại đang đọc sách dài kinh người, trừ phi cậu ta tự dừng lại, nếu như bạn chen ngang vào, cậu ta sẽ trừng bạn.

"Nguyên nhân và ảnh hưởng của sự hình thành hàng trăm trường phái tư tưởng" – Tưởng Thừa vươn tay chạm vào một chai nước thuốc, chỉ vào cậu – "Bạn học Cố Phi trả lời."

"Về mặt chính trị… trong thời kỳ thay đổi xã hội và hỗn loạn lớn, tất cả các quốc gia chư hầu đều mạnh và mạnh, tuyển dụng nhân tài… " - Cố Phi theo phản xạ có điều kiện trả lời – "Về kinh tế… dụng cụ bằng sắt chăn nuôi gia súc… BLABLABLABLA."

"Thúc đẩy năng suất, phát triển kinh tế xã hội và cung cấp các điều kiện vật chất" – Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi – "Sao thuốc hôm nay ngọt vậy."

"Đổi loại rồi" – Cố Phi nói – "Thuốc này là phòng ngừa cảm mạo."

"… Sao phải phòng ngừa cảm mạo?" – Tưởng Thừa ngây ra – "Tôi rất lâu rồi không có bị cảm."

"Cho nên mới phòng ngừa đó, hết ấm rồi ngài không biết sao?" – Cố Phi cong lưng nhìn cậu.

“Biết chứ” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Sắp tới thi thử lần hai, chắc chắn là hết rồi.”

“Mấy ngày nay cậu đều dựa vào kỳ thi thử để qua ngày sao?”- Cố Phi cười.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Bây giờ trong đầu tôi chính là thi thử lần một, lần hai, lần ba, bốn năm sáu bảy tám…”

Cậu vừa nói vừa vươn tay sờ một lượt từ đùi tới cẳng chân Cố Phi: “Haizz, đôi chân dài thẳng tắp này của bạn trai tôi.”

Nói lời này mắt vẫn là dán vào sách ở trên bàn, Cố Phi nhìn mà có chút muốn cười: “Nói những lời này có thể tận tâm nhìn tôi một chút được không vậy?”

“Hả” – Tưởng Thừa xoay đầu qua nhìn cậu – “Tôi đệt, đẹp trai vậy, khuôn mặt đẹp trai này của bạn trai tôi… Tóc cậu lại thành đầu đinh rồi à?”

“Hôm qua kêu Lý Viêm chỉnh lại cho tôi một chút” – Cố Phi nhìn tóc trước trán cậu – “Thừa ca, ngày mai dành ra một giờ, nhờ giám đốc thiết kế Li làm cho cậu một kiểu tóc, che hết mắt rồi.”

“Giám đốc thiết kế Gấu mèo là ai?” – Tưởng Thừa ngây ra. (Gấu mèo (raccoon) tiếng Trung cũng là “Li”)

“Lý Viêm.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa khựng lại một chút rồi dựa vào lưng ghế cười nửa ngày: “Được thôi, để giám đốc thiết kế Cầy vòi mốc làm cho tôi kiểu tóc như cậu đi, khỏi phải làm nhiều.” (Cầy vòi mốc là động vật nha)

“Vậy không được, càng ngắn lại càng phải chỉnh sửa, nếu không sau này mọc thành cây xương rồng” – Cố Phi nói – “Cậu cứ cắt ngắn một chút, để một thời gian sẽ dài ra thôi.”

“Được thôi, cậu làm chủ.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Giao tiếp với Tưởng Thừa có lẽ cũng chỉ có thể tranh thủ từng giây từng phút như vậy, trước khi ngủ cũng có thể nói thêm được mấy câu, thường là sau bốn câu, Tưởng Thừa liền ngủ.

“Tôi thấy cậu sắp mệt chết rồi.” – Cố Phi ôm Tưởng Thừa.

“Cũng được đi, chỉ là bài học thuộc quá nhiều, tôi học không ổn” – Tưởng Thừa trở mình nửa dựa vào trên người cậu – “Bây giờ mỗi ngày mở mắt ra là học, nhắm mắt lại cũng học.”

“Hối hận không, lúc đầu chọn môn khoa học thì không cần phải học nhiều như vậy rồi” – Cố Phi cười cười – “Điểm còn có thể cao hơn chút.”

“Hối hận cái rắm, nếu như hối hận, chuyện phải hối hận cũng phải rất nhiều, lúc trước tại sao toàn cúp tiếc nè, đánh nhau nè, lúc trước tại sao tới trước kỳ thi nửa tháng mới đột kích ôn tập nè” – Tưởng Thừa nói – “Nếu nói chuyện hối hận thì còn chưa hết đâu…”

“Cũng phải” – Cố Phi cười cười – “Thừa ca nói rất đúng.”

“Làm bài môn khoa học cũng phiền, thật ra đều phiền cả, tới nước này rồi cứ cắn răng liều đi…” – Tưởng Thừa chà chà lên chân cậu – “Tôi thấy mình sắp cận thị rồi, tôi hôm qua đeo kính của cậu phát hiện còn rất rõ nữa.”

“Đừng có đeo bừa”- Cố Phi nói – “Nếu không đi kiểm tra thị lực đi.”

“Không rảnh, dù sao bây giờ còn nhìn thấy được, chắc là mệt…” – Tưởng Thừa nói một nửa thì không còn âm thanh nào nữa.

Ngủ rồi.

Thật thần kỳ, Cố Phi kéo chăn đắp lên, một câu trước còn nói rõ ràng rành mạch, câu sau liền đột nhiên ngủ mất rồi.

Có điều số ít người trong lớp vẫn còn trong trạng thái cố gắng cũng gần như vậy, nhìn qua còn không có tinh thần được như Tưởng Thừa, ít nhất Tưởng Thừa lên lớp sẽ không có ngáp, bây giờ ngay cả Dịch Tĩnh lên lớp đều hay nằm xuống bàn.

Cảm giác như kỳ thi thử đầu tiên chưa kết thúc được vài ngày, kỳ thi thử lần hai lại tới.

Lão Từ đứng ở hành lang nhìn từng đứa học sinh của mình lần lượt đi vào phòng thi, cổ vũ từng người một: “Thả lỏng, đọc kỹ đề, sắp xếp thời gian hợp lý…”

Cố Phi đi vào trong phòng thi, nhìn xung quanh, người đợt này so với đợt đầu tiên số thứ tự ngồi đã không giống nhau, mỗi lần đều đổi.

Người xung quanh đều là vẻ mặt nghiêm túc, thành tích tốt, thành tích xấu gì đều là một vẻ mặt, nhìn qua còn tưởng đây đều là học bá.

Nhưng vừa bắt đầu phần trả lời câu hỏi thì khác biệt đã có thể thấy rõ.

Đều là cuối đầu đọc đề xong bắt đầu viết, trong lúc viết, nhìn thần thái ánh mắt là có thể thấy được là biết hay là không biết làm.

Lúc trước khi thi đều là vừa đánh lụi, viết đại đáp án, vừa quan sát những người xung quanh, loại cảm giác tất cả đều không liên quan tới mình lúc đó vẫn là rất tốt đẹp.

Nhưng bây giờ không đánh lụi nữa, áp lực rất lớn, những câu nửa biết nửa không là khó chịu nhất, căn bản đều dựa vào đoạn ký ức trích những câu học thuộc lòng khảo cho Tưởng Thừa để viết ra, những câu không biết, vừa góp nhặt lại vừa viết, thời gian có chút căng thẳng.

Có điều đề thi thử lần này quả thực khó hơn đợt trước không ít, không biết bạn trai ở phòng học cách vách của cậu đang là trạng thái gì nữa.

Kỳ thi hai ngày nghe qua thời gian không dài, nhưng thật sự tới lúc tiếng chuông nộp bài cuối cùng vang lên, Cố Phi vẫn là có loại cảm giác chợt thở phào nhẹ nhõm.

Đề lần này làm xong đều không còn lại bao nhiêu phút, chỉ có thể kiểm tra sơ qua một lượt.

Lúc cậu đứng dậy chuẩn bị nộp đề đi ra ngoài, hàng phía trước bỗng nhiên truyền đến âm thanh hỗn loạn của bàn ghế va vào nhau.

Cố Phi xoay đầu, nhìn thấy cách cậu một hàng, Dịch Tĩnh ngã xuống đất, âm thanh đầu đập mấy lần xuống đất khiến người ta một trận khoảng hốt, người ở xung quanh nhất thời đều loạn cả lên.

Cậu nhanh chóng hai bước phóng tới, quỳ xuống cẩn thận lật Dịch Tĩnh lại, phát hiện mặt của cậu ta trắng bệt đang nhắm mắt, như là đã ngất đi.

Tiếp đến là nghe thấy giọng nói lo lắng của giám thị: "Sao vậy?"

"Có người ngất!" - Có người hô lên.

"Dịch Tĩnh của lớp 8 ngất rồi!" – Lại có người hô lên.

"Mau đưa đến phòng y tế!" – Giám thị chen tới – "Đưa tới phòng của thầy kiểm tra thông báo cá nhân."

"Để em cõng cậu ta." – Cố Phi nói.

Vài người đỡ Dịch Tĩnh đặt lên lưng Cố Phi, Cố Phi cõng cậu ta chạy ra cửa.

Ở bên ngoài, giáo viên đều đi tới, lão Từ là người xông tới đầu tiên: "Sao lại ngất vậy! Sao lại ngất vậy! Ngã có bị thương gì hay không!"

"Có lẽ không nghiêm trọng." – Cố Phi nói, cõng Dịch Tĩnh chạy tới cầu thang.

"Bị sao vậy!" – Vương Húc xông đến.

Cố Phi quét mắt qua nhìn cậu ta, phát hiện người này gấp tới độ mắt đều đã đỏ, rống một họng giọng cũng đã khàn.

Lúc Vương Húc tới bên cạnh cậu đón lấy Dịch Tĩnh, Cố Phi không từ chối, dìu Dịch Tĩnh cho cậu ta, với sức mạnh hiện giờ của Vương Húc, tốc độ chạy tới phòng y tế tuyệt đối so với cậu nhanh gấp hai lần.

"Dịch Tĩnh! Dịch Tĩnh! Dịch Tĩnh!" – Vương Húc liên tục kêu tên Dịch Tĩnh, cũng không cõng mà trực tiếp ôm như kiểu công chúa chạy xông xuống dưới lầu, nếu như không phải Cố Phi không vác theo gì, với tốc độ này có lẽ cũng không thể đuổi kịp.

Người của lớp 8 với sự dẫn đầu của lão Từ cũng xông tới phòng y tế, bác sĩ của phòng y tế đã nhận được cuộc gọi, nhưng vẫn bị đám người ùng ục tới này làm cho hoảng sợ.

Đặt Dịch Tĩnh xuống giường xong liền đuổi người đi: "Đều ra ngoài hết, ra ngoài hết! Im lặng chút!"

Ngoại trừ lão Từ và Vương Húc như sắp chết rồi không chừng, những người khác đều bị đuổi đi.

Nếu nói những người của Tứ Trung, những người coi trọng việc thi đại học cộng lại chắc cũng không được một lớp, nhưng áp lực kỳ thi đại học mang lại thì ai cũng cảm nhận được, hôm nay lớp này bệnh một người, ngày mai lớp kia xin nghỉ một người, bây giờ trong phòng thi lại ngã một người.

Người đứng ngoài cửa phòng y tế đều đang chau mày.

"Có bị đập trúng đầu không?" – Tưởng Thừa ở sau lưng Cố Phi khẽ hỏi.

"Có" – Cố Phi nói – "Tiếng còn rất lớn, nhưng lúc cậu ta ngã, ghế bị đẩy đi, chắc cũng không nghiêm trọng."

"Ừm" – Tưởng Thừa thở dài – "Tôi nghe giọng Vương Húc hô… Dọa chết tôi rồi, lúc tôi chạy đến suýt chút chẹo cả chân."

"Có lẽ không sao đâu, áp lực quá lớn, không nghỉ ngơi tốt" – Cố Phi nhỏ giọng nói – "Cho nên tôi luôn nói với cậu không được ngủ sau hai giờ."

“Tôi toàn ngủ đúng giờ, yên tâm đi.” – Tưởng Thừa cười cười.

Dịch Tĩnh không có vấn đề lớn gì, nghỉ ngơi quá ít, áp lực quá lớn, buổi sáng chưa ăn gì đã đi thi, lúc chưa thi xong có lẽ đã cảm thấy không khỏe, nhưng cứ gắng gượng, đến lúc thi xong rồi, thả lỏng mới ngất đi.

Nhưng Dịch Tĩnh cũng chỉ nghỉ ngơi ở nhà một ngày lại đi học tiếp.

“Cho nên mới nói con người có những lúc có thể liều hơn cả tưởng tượng của mình” – Tưởng Thừa nói – “Dịch Tĩnh thấy gió thổi qua liền ngã, còn có thể gắng gượng như vậy.”

“Tôi thấy” – Cố Phi nhíu mày – “Cậu tốt nhất đừng để bản thân tới nước đó.”

“Sẽ không, cơ thể tôi chỉ như vậy à” – Tưởng Thừa giơ tay lên – “Mạnh mẽ thế này.”

Cố Phi mỉm cười: “Nửa năm nay cậu không rèn luyện rồi, lúc trước còn ở trên giường luyện tập một chút, bây giờ một chút lượng hoạt động cũng hủy bỏ luôn…”

“Lúc ngài nói chuyện có thể chú ý âm lượng một chút không?” – Tưởng Thừa nhìn nhìn xung quanh – “Đang trên đường lớn đó.”

“Tôi chỉ nhỏ tiếng than một chút” – Cố Phi hạ thấp giọng – “Thi xong rồi có bồi thường không?”

“Hả” – Tưởng Thừa ngửa đầu lên cười một hồi – “Tôi luôn nghĩ, thi xong sao không chiến với cậu tám trăm vòng đấy, trong kỳ nghỉ hè này không làm gì nữa hết, chỉ “làm” cậu.”

“Hả, loại chuyện lý tưởng này, vẫn là nên có…” – Cố Phi cười nói.

Trước khi có kết quả kỳ thi thử lần hai, bầu không khí ôn tập trong lớp hơi có chút thả lỏng sau khi điên cuồng ôn tập cho kỳ thi, nhưng thời gian duy trì lại rất ngắn.

Con số trên bảng đen từ ba con số biến thành hai con số, mỗi ngày mỗi đổi, mỗi lần thay đổi đều khiến tim người ta như bùng nổ.

Có người căng thẳng, sắp hết thời gian rồi, có người nôn nóng, sắp mẹ nó thi xong nghỉ hè rồi.

Sau khi có kết quả lần thi thử thứ hai, loại trạng thái này cũng không có thay đổi quá lớn, người căng thẳng càng căng thẳng, người nôn nóng càng nôn nóng hơn.

Có lẽ chỉ có lão Từ là gọp chung lại tất cả cảm xúc, mỗi ngày đều vui buồn lẫn lộn mà lo lắng.

Tổng điểm của Tưởng Thừa 656, dưới tình huống độ khó của đề thi nâng cao nhiều, điểm cũng nâng cao, Cố Phi cảm thấy mỗi ngày nhìn lão Từ ngắm Tưởng Thừa mắt đều như nở hoa.

"Thi thử lần ba 700 điểm, lão Từ chắc có thể nhảy từ dưới đất lên lầu ba" – Cố Phi nói – "Thi đại học lại thêm giải nhất tỉnh, lão Từ chắc sẽ cõng cậu tới quãng trường trung tâm thành phố chạy hai mươi vòng."

"Nằm mơ à" – Tưởng Thừa cười hồi lâu – "Cậu cũng quá coi thường những học bá nhà người ta rồi."

"Năm ngoái giải nhất khoa văn hơn 650, tôi thấy cũng không phải hoàn toàn không tưởng tượng được." – Cố Phi dựa ra sau tường, lắc lắc chân.

"Những nơi khác còn có hơn bảy trăm người giải nhất khoa văn đó, nếu tôi không tới đây, ở Phụ Trung học tới bây giờ có thể tốt hơn không, cũng không có cách nào so sánh được" – Tưởng Thừa cũng dựa lên tường, cùng Cố Phi lắc lắc chân – "Như ngày hôm đó, nếu tôi chọn môn khoa học có phải tốt hơn không, căn bản cũng không cần nghĩ, dù sao nó cũng không xảy ra, tôi chỉ có thể nhìn chuyện ở trước mắt."

"Ừm" – Cố Phi cười cười – "Hào sảng."

"Không quay đầu, không nhìn đông ngó tây, chuyện gì cũng không thành vấn đề, vừa đi vừa quay đầu dễ bị ngã" – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua – "Nhiều nhất là dành thời gian để ngắm cậu."

"Nhỏ giọng chút" – Cố Phi nhìn thoáng qua trước mặt – "Chu Kính mấy ngày nay, lỗ tai càng ngày càng thính."

"Gọi tôi?" – Chu Kính lập tức quay đầu xuống.

"Ăn kẹo không?" – Cố Phi hỏi.

"Ăn chứ!" – Chu Kính ra sức gật đầu.

Cố Phi lấy trong túi mấy viên kẹo ra đưa tới, Chu Kính vô cùng phấn khích nhận lấy.

Đợi Chu Kính xoay đầu về bàn mình tiếp tục nằm dài, Cố Phi đè thấp giọng nói: "Thấy không."

"Thấy rồi" – Tưởng Thừa vẻ mặt biểu tình khoa trương – "Dọa chết tôi rồi."

Cố Phi nhìn thoáng qua cậu, cuối đầu bắt đầu cười.

"Cười cái rắm" – Tưởng Thừa lấy đề ôn tập qua chuẩn bị làm, nghĩ nghĩ lại cười theo – "Không lẽ không

phải rất đáng sợ sao."

Cố Phi không nói, cuối đầu tiếp tục cười.

Tưởng Thừa cũng không nói tiếp, nắm lấy đề ôn tập cười một trận.

"Làm sao vậy?" – Chu Kính lại quay đầu xuống – "Chuyện gì vui thế?"

Hai người đều không trả lời, nhìn Chu Kính cười tới không ngừng lại được, Tưởng Thừa vốn muốn kiềm chế lại một chút, dù sao thì trong lớp còn có không ít người đang ôn tập, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ mờ tịt của Chu Kính, nhất thời cười càng lợi hại hơn.

Trong những ngày ôn tập áp lực này, cho dù là những người đã bỏ cuộc, trong loại không khí này cũng bị ép tới trầm mặt kín tiếng, bình thường ngay cả người tám chuyện cũng sắp không còn.

Bây giờ chợt nghe thấy có người cười như điên, nhất thời liền như bị chọc vào công tắc, từ một rồi tới hai người, nhanh chóng lây lan ra khắp cả lớp.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, cả lớp đều bắt đầu không hiểu lý do mà cười điên cuồng không ngừng.

Như là thả lỏng, cũng như là phát tiết, cả lớp khá có tinh thần tập thể mà đồng thanh cười như điên, có người cười ra cả nước mắt, còn có người vừa vỗ bàn đạp ghế vừa cười.

Lão Lỗ ngồi ở trên bục giảng kinh hoàng đứng dậy, cầm cây thước cũng không biết nên chỉ hướng nào, đứng một lúc thì thầy ta đặt thước lên bục giảng, cũng bắt đầu cười theo.

Lúc chủ nhiệm giám thị chạy tới, lão Lỗ đang cười tới đứng không thẳng, dựa bục giảng chỉ vào một người ở hàng đầu tiên đang cười tới ra cả nước mũi.

"Thầy Lỗ!" – Mắt của giáo viên chủ nhiệm đều sắp trừng ra khỏi huyệt thái dương – "Đây là chuyện gì vậy?"

"Thầy xem em ấy!" – Lão Lỗ vừa cười vừa đi tới trước mặt thầy chủ nhiệm, chỉ ở bên đó – "Chảy cả nước mũi!"

Tiếng cười vốn do chủ nhiệm tới mà có chút kiềm chế lại, bởi vì câu này của lão Lỗ, phút chốc lại bạo phát lần nữa.

"Thầy Lỗ!" – Chủ nhiệm bất lực kéo lão Lỗ ra ngoài phòng học – "Ảnh hưởng tới những lớp khác ôn tập rồi! Thầy sao lại có thể hùa theo quậy như vậy!"

“Haizz” – Lão Lỗ thở dài, cuối cùng cũng tiết chế lại bản thân – “Được rồi, được rồi, chỉ là thả lỏng một lát, ôn tập mệt như vậy, bọn nhỏ mấy ngày liên tiếp không nói chuyện rồi, tôi cũng thấy không quen.”

“Thầy có phải bị bệnh gì rồi không!” – Chủ nhiệm nhìn thầy ta, đè giọng – “Bây giờ thả lỏng xong chưa? Giáo viên những lớp khác đều ra ngoài nhìn rồi đấy!”

“Được rồi, được rồi” – Lão Lỗ đi vào phòng học, xua xua tay – “Tôi biết các em lúc này đều mệt mỏi, thi xong xuôi rồi tôi và lão Từ mời mọi người đi ăn một bửa lớn, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó! Bây giờ thì tiếp tục cho tôi!”

Sau đợt cười điên lần này xong, không khí trong lớp bỗng nhiên có chút không đúng lắm, giống như mọi người đều chợt phát hiện ra, chỉ còn một tháng hơn nữa thôi sẽ phải mỗi người một ngã, trận cười điên thư giản này, có lẽ cũng là lần cuối cùng của thời cấp ba.

Loại cảm xúc u buồn nhàn nhạt này, thậm chí không bởi vì kỳ thi thử lần ba chợt đến chợt đi kia mà giảm bớt.

Kết quả lần này quả nhiên là dùng để xây dựng niềm tin cho mọi người, so với hai đợt thi thử lần trước, độ khó của đợt ba cũng tính là chấp nhận được, mà sau lần này rồi, đối với học sinh Tứ Trung mà nói, trường học căn bản sẽ không tổ chức thêm kỳ thi chính thức nào nữa, kỳ thi tiếp theo chính là tuyển sinh đại học.

“Điểm lần này của cậu thật may mắn, cũng vô cùng hợp với cậu” – Cố Phi nói – “666, biểu hiện của tuyển thủ Tưởng Thừa lần này quá 6666666 rồi!” (6: tiếng Trung để nói người khác “ngầu, cừ, giỏi, vv…)

Tưởng Thừa cười, nhìn Cố Phi không nói gì.

“Buổi tối thư giản một chút đi” – Cố Phi nói – “Tôi mời cậu ăn thịt nướng, gọi taxi, ăn nhanh xong rồi bắt xe trở về, giữa đường xuống xe, đi tản bộ hai mươi phút, về nhà tiếp tục ôn tập?”

“Thật sao” – Tưởng Thừa cảm thấy mắt mình đều sáng lên, khoảng thời gian này thật ra cậu không hề ăn ít đi chút nào, Cố Phi nếu không phải tự mình làm thì đi ra tiệm mua về, nhưng thịt nướng đối với cậu mà nói luôn có sức hấp dẫn vô tận – “Thịt ba chỉ, thịt bò lát, thịt ba chỉ, thịt bò lát…”

“Thật đó” – Cố Phi gật gật đầu – “Nhưng mà phải nói trước, chúng ta phải chú ý lượng ăn, tôi sợ cậu ăn nhiều dầu mỡ sẽ tiêu chảy.”

Tưởng Thừa cười lên: “Không phải chứ, bà nội Cố, sao bà có thể săn sóc tới vậy chứ?”

“Ai biểu đứa cháu như cậu không biết tự lo chứ?” – Cố Phi nói.

“Cút!” – Tưởng Thừa vươn tay búng nhẹ lên trán Cố Phi.

Động tác này cậu rất làm càn, bởi vì trên bàn chất đầy sách, như là một bức tường vây quanh, hai cậu vừa nằm xuống bàn, lúc cùng quay đầu qua khoảng giữa, đây là một thế giới riêng.

Thế giới riêng nho nhỏ bị cặp sách vây quanh này, cũng chỉ có bây giờ mới có thể cảm nhận được, Tưởng Thừa nhìn chóp mũi của Cố Phi, lại vươn tay qua sờ sờ.

101. Chương 101

Bữa ăn thịt nướng bự sau khi thi thử lần ba, ăn đến vô cùng sảng khoái, vô cùng vui sướng, Cố Phi ngăn cũng ngăn không được từng khay từng khay thịt bưng về, không cho bưng thì trợn mắt muốn rớt ra, dường như trước năm tuổi, cậu ta ăn đều là nước lã rau xanh.

Cũng may không đau bụng, chỉ là mấy ngày tiếp theo, cậu ta đều có chút không thèm ăn, không phải ăn không vô, mà ăn cái gì cũng không ngon miệng như thịt nướng.

Thấy rằng tác dụng phụ của kiểu thịt nướng này thật đáng sợ, mãi cho đến trước khi thi đại học, Cố Phi cũng không có dẫn cậu ta đi ăn bữa lớn nữa, ở nhà mình, thích ăn, không ăn đều là những thứ này.

Nhưng mà thích nghi của Tưởng Thừa có thể rất mạnh, có lẽ nguyên nhân ôn tập quá tập trung, bất kể thích ăn hay không thích ăn, dù cho cái gì cũng ăn hết.

Loại trạng thái này vẫn luôn duy trì tới tháng sáu, đồng hồ đếm ngược thi đại học biến thành hàng đơn vị.

“”Hôm nay tôi phải đi cắt tóc.“” - Tưởng Thừa nhìn thầy giáo ở trên bục giảng mấy ngày nay đã không nói đến ôn tập và thi cử rồi.

Hiện tại giáo viên đều để mọi người thả lỏng, bài thi căn bản đã không làm nữa, chẳng qua là để mọi người thả lỏng, đem kiến thức đã thuộc lòng rồi ghi nhớ rất lâu ôn qua một lượt.

“”Còn để nhà tạo mẫu tóc Cầy hương giúp cậu sao¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Ừa“” - Tưởng Thừa túm túm tóc trước trán - “”Lần trước cậu ta tỉa tót cũng được… Còn có chiều hôm nay, tôi muốn cùng Nhị Miểu chơi ván trượt một lúc.“”

“”Được, tôi bảo nó qua đây chờ chúng ta“” - Cố Phi cầm di động ra - “”Nó phấn khích phát rồ rồi.“”

“”Lâu lắm không chơi cùng con bé rồi, tôi cũng lo nó không muốn để ý tôi nữa“” - Tưởng Thừa vò vò đầu tóc - “”Đã có thể tính toán “bảy lần chín” rồi, tôi còn chưa khen ngợi con bé đấy.“”

“”Không cần khen ngợi“” - Cố Phi cười cười, trong nét cười có chút bất lực - “”Nó chỉ là tự mình tùy tiện cầm bảng bài vè chơi, từng cái được mấy, nó cũng tính không ra.“”

“”Phải không“” - Tưởng Thừa nhìn nhìn cậu ta - “”Không sao đâu, ít nhất biết hỏi những cái này, thì phải khen ngợi.“”

“”Vậy cậu khen ngợi nó đi, mua cho con bé chút gì ăn¿‘” - Cố Phi nghiêng đầu qua.

“”Có phải nói thạch trái cây lần trước mua, nó rất thích ăn đúng không¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“… Lần trước?” - Cố Phi ngẩn người.

“Chính là…” - Tưởng Thừa suy nghĩ một chút lại cười - “À, là lúc sau Tết, mịa nó lâu như vậy rồi?”

“”À“” - Cố Phi duỗi thẳng chân - “”Hơn mấy tháng rồi, cậu bây giờ vừa trong nước rút cắm đầu vào ôn tập, nước rút một ngày, nhân gian ba tháng đấy.“”

Còn rõ là chưa có cảm giác gì, học kỳ này đã qua hết như vậy rồi.

Một học kỳ cuối cùng của Cao Trung, liền ở trong trời đất mù mịt trôi qua, thậm chí không kịp tỉ mỉ thưởng thức. thì đã tan biến rồi.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, vẫn rõ là.. đuổi không kịp cũng kéo không được.

Cảm thấy những ngày này chung quy cũng không trôi qua được, lúc ngẫu nhiên quay đầu lại mới phát hiện ra đã ở phía sau.

Thống khổ, mù mịt, vùng vẫy, vui mừng ngỡ ngàng, hạnh phúc, bất đắc dĩ, tất cả những nỗi niềm ấy ngay lúc đó đều cảm thấy sẽ không qua được, đều đã ở phía sau rồi, có một số thứ đã qua đi, có một số thứ là tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Chẳng hạn như những an tâm và hạnh phúc lúc cùng Cố Phi ở một chỗ, cậu nằm sấp trên bàn, nghiêng mặt qua nhìn Cố Phi.

Vui vẻ mỗi một ngày đều sẽ trôi qua, mỗi một phút, mỗi một giây, hạnh phúc đều sẽ có xuất hiện mới nữa.

Cậu đang ở đây, thống khổ và mù mịt là một đoạn đường thẳng, đi một bước ít đi một bước, mà hạnh phúc là một vòng tròn.

Buổi chiều trước khi tan học, lão Từ lại tới trong phòng học động viên mọi người, trước cuộc thi, mấy ngày này cần thả lỏng, ngủ sớm, đừng ôn tập cường độ cao nữa.

Nhìn biểu tình trên mặt lão Từ và mọi người cùng giống nhau, có chút mệt mỏi lại lộ ra khẩn trương cùng kích thích, lại nhìn vào hàng đơn vị của đồng hồ đếm ngược ở trên đầu thầy ấy, Tưởng Thừa ngáp một cái.

Thả lỏng đi, cậu đã cố gắng lâu như vậy rồi, mà không nói cậu trước giờ không quay đầu hối hận, cho dù muốn hối hận, hơn nửa năm này cũng không có gì có thể hối hận cả.

Có thể thả lỏng một chút, thần kinh bình tĩnh một chút.

Chẳng hạn như cùng Cố Miểu chơi ván trượt một tí gì gì đó.

Vừa ra cổng trường, liền nhìn thấy Cố Miểu chắc là chờ ở cổng một lúc lâu đã vô cùng buồn chán rồi.

Cố Miễu vẫn cả mặt hờ hững như cũ ngồi ở trên lan can của đường dành cho người đi bộ, cái kiểu tóc táo bạo banh trời được Lý Viêm cắt cho, ván trượt ở bên cạnh dựa vào cô bé.

Lúc bọn họ đi ra, Cố Miểu đá ván trượt một cái, nảy lên liền nhắm tới trước mặt bọn họ.

“”Nhị Miểu¡‘” - Tưởng Thừa khom lưng cười tươi, một lần khom lưng này, cậu mới bỗng nhiên phát hiện, Cố Miểu dường như cao lớn rồi, mức độ cậu khom lưng so với trước đây có lẽ nhỏ hơn, cậu quay đầu nhìn vào Cố Phi - “”Vóc dáng con bé có phải lớn hơn rồi phải không¿‘”

“”Ừm“” - Cố Phi gật gật đầu - “”Chỉ nửa năm này lớn lên gần mười centimet, quần áo mùa hè năm ngoái mặc không vừa nữa rồi.“”

“”Anh hồi này ôn tập quá bận“” - Tưởng Thừa lại nhìn vào Cố Miểu - “”Thậm chí không có thời gian cùng em đi chơi, em cao thêm như vậy anh cũng không biết nhỉ… cái quần crop này rất soái đấy.“”

“”Đây là quần dài ngắn đi.“” - Cố Phi ở bên cạnh nói.

“”… Vẫn rất soái.“” - Tưởng Thừa búng tay kêu một cái, dựng thẳng ngón cái.

Tâm trạng Cố Miểu không tệ, cũng đáp trả cậu một cái, sau đó đạp lên ván trượt bên cạnh, vẫy vẫy tay với cậu.

“”Cầm lấy.“” - Tưởng Thừa đem túi xách quăng cho Cố Phi, theo Cố Miểu chạy đi.

Gần đây thời tiết không tệ, trong mùa hạ cảm thụ ấm áp lại không nóng nực, lúc giẫm lên ván trượt lao như bay về phía trước, Tưởng thừa có loại cảm giác trong trẻo khoan khoái, luồng gió nhẹ trượt sát qua da, nhắm mắt lại có thể tưởng tượng ra hình dạng của chúng.

Cùng Cố Miểu luân phiên giẫm vào ván trượt hướng thẳng ra ngã ba đường, trên trán Tưởng Thừa cũng lấm tấm mồ hôi, trên mặt Cố Miểu cũng đều là mồ hôi mà cô bé qua loa chùi mặt lưu lại vệt đen.

“”Lau mặt một chút.“” - Tưởng Thừa nhảy xuống ván trượt, cầm tờ khăn giấy đưa cho cô bé, sau đó quay đầu nhìn một chút.

Cố Phi cưỡi xe, một tay còn kéo xe đạp của cậu, chậm rãi đạp qua đây.

“”Chơi rất xuất thần nhỉ¿‘” - Chân Cố Phi chạm đất - “”Bộ trưởng hậu cần tôi đây có phải rất đạt tiêu chuẩn hay không.“”

“”Tôi quên mất“” - Tưởng Thừa nhận lấy xe của mình cưỡi lên - “”Nhị Miễu, anh kéo em đi, thế nào¿‘”

Cố Miểu nghiêng nghiêng đầu, một chân giẫm vào ván trượt nhìn cậu.

“”Đi¡‘” - Tưởng Thừa đạp xe một cái, chạy lao ra ngoài.

Cố Miểu phía sau rất nhanh theo đến, hướng tới đằng trước cậu, quay đầu còn nhằm vào cậu huýt sáo một tiếng.

“”Nhóc con¡‘” - Tưởng Thừa “chậc” một tiếng, đạp mạnh xuống mấy cái vượt qua cô bé.

Nhưng mà ngay trong khoảnh khắc cậu vượt qua, Cố Miểu túm lấy cái khung yên sau của cậu, nương theo quán tính dùng tay đè một cái, trượt một đoạn ngang đầu xe cậu.

“”Lợi hại¡‘” - Tưởng Thừa hô lên - “”Chúng ta đi mua thạch trái cây được hay không¡‘”

Lúc Cố Miểu quay đầu, ánh mắt lóe lên một cái, rất nhanh giảm tốc độ kéo ở khung yên sau, không xông lên phía trước nữa.

Hai người dẫn Cố Miểu đi loanh quanh siêu thị một vòng, mua một đống đồ ăn vặt, lúc trở về trong cửa hàng, Lý VIêm đang ngồi ở phía sau quầy thu ngân ngửa đầu ngủ.

Nghe thấy bọn họ đi vào, Lý Viêm mở to mắt: “”Các người! Nhờ vả người khác làm việc có thể có chút thái độ hay không hả¡‘”

“”Thật ngại quá“” - Tưởng Thừa đem một đống đồ ăn vặt thả lên quầy thu ngân, cầm một cái thạch trái cây đưa cho cậu ta - “”Đi mua cho Nhị Miểu ăn.“”

“”Tôi đệt cậu, còn trông mong mang theo một đống đồ ăn qua đây“” - Lý Viêm nhận lấy thạch trái cây - “”Kết quả còn phải phụ trách trông cửa hàng.“”

“”Mẹ tôi đâu¿‘” - Cố Phi hỏi - “”Buổi chiều không phải còn ở đấy sao¿‘”

“”Tôi vừa tới, dì ấy với bạn trai liền ra ngoài“” - Lý Viêm lột xong thạch trái cây cho Cố Miểu - “”Này, người này có phải được một thời gian dài hay không? Vẫn luôn không đổi¿‘”

“”Ừ“” - Cố Phi đáp một tiếng - “”Cậu ở đây ăn cơm không¿‘”

“”Không, tôi tỉa tót cho Tưởng đại gia xong còn có hẹn.“” - Lý Viêm nói.

“”Ghê nhỉ.“” - Cố Phi nhìn cậu ta.

“”Làm sao¿‘” - Lý Viêm liếc xéo cậu ta - “”Tôi có cuộc hẹn thì làm sao? Ngược “cẩu” ngược một năm rồi, còn không để “cẩu” phản kháng hả¿‘”

“”Cắt tóc.“” - Cố Phi nói xong, dẫn Cố Miểu đi sân sau rửa tay rửa mặt.

Lý Viêm cắt tóc vẫn rất khéo tay, kỹ thuật thậm chí hơn không ít so với những Tony, Jim, Kevin, Peter trong cửa tiệm nhìn thấy rất ngầu.

“”Cậu đi bất cứ cửa tiệm nào, đều có thể giả mạo tổng giám đi.“” - Tưởng Thừa nhắm mắt nói.

“”Đi cái rắm“” - Lý Viêm đang tỉa mái tóc Lưu Hải - “”Chưa chơi đủ đâu.“”

* -Lưu Hải (gg để biết kiểu tóc Lưu Hải ^^)

“”Ha.“” - Tưởng Thừa cảm thấy cái lý do này rất trọn vẹn.

“”Tưởng Thừa, da cậu rất đẹp“” - Lý Viêm nói - “”Làm sao mà áp lực lớn như thế, cậu cũng không nổi mụn nhỉ¿‘”

“”Chứng tỏ tôi áp lực không lớn.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Cậu chính là khoác lác quá đi“” - Lý Viêm nói - “”Học thuộc lòng mỗi ngày, đến mắt cũng không tập trung nữa, tuần trước tôi tình cờ gặp cậu trên đường, cậu nhìn thấy tôi không¿‘”

“”Không thấy, cậu không gọi tôi một tiếng sao.“” - Tưởng Thừa cười nhẹ.

“”Ngó cậu như thế, tôi liền không hứng thú gọi, trợn mắt mơ hồ“” - Lý Viêm nói - “”Hôm nay nhìn thấy còn được, có phải chuẩn bị sắp thi hay không, đã có thể thả lỏng chút rồi¿‘”

“”Ừa.“” - Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Thi cho tốt, thi được điểm siêu cao“” - Lý Viêm nói - “”Tôi lớn thế này còn chưa từng nghe thấy vùng này có người thi từng thi được thành tích tốt gì đó, đạt được bảng nhì cũng coi như hương khói mộ phần tổ tiên rồi.“”

“”Được.“” - Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Đừng động đậy, xí nữa cắt cho cậu lỗ thủng rồi“” - Lý Viêm ngẫm nghĩ lại thở dài - “”Thực ra nếu như nói tới, cậu cũng không xem là người của xưởng thép, thật sự thi tốt rồi, coi như giảm bớt lợi cho xưởng thép và Tứ Trung.“”

“”Tôi không thừa nhận chỗ này, vậy tôi có thể xem như là chỗ nào¿‘” - Tưởng Thừa cười cười.

Lý Viêm không nói, tiếp tục từng chút từng chút dùng dao gọt tóc cho cậu.

Qua một lúc sau, mới lại nói một câu: “”Con người Cố Phi thật sự rất tốt.“”

“”Ừm.“” - Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Từ nhỏ đến lớn không dễ dàng, bây giờ cũng không dễ dàng“” - Lý Viêm nói rất nhanh, đoán chừng là muốn tranh thủ nói xong trước khi Cố Phi đi vào - “”Tôi không biết cậu ta vì sao hợp lại với cậu… dù sao tôi cũng muốn nói, cậu nếu như đi trường học có suy nghĩ gì khác, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.“”

“”Hử¿‘” - Tưởng Thừa hé mở đôi mắt.

“”Tổ chức cả nhóm gọt cậu.“” - Lý Viêm nói.

“”… Biết rồi“” - Tưởng Thừa cười ngu ngơ - “”Tôi biết rồi.“”

Trước kỳ thi mấy ngày tới trái lại phải chậm rãi so với trước đó liên tục ôn tập xoay quanh, có lẽ là bởi vì

mọi người đều cố gắng đến hiện tại, là tốt hay xấu thì trông chờ vào số 7 sắp tới rồi. (số 7 là con số may mắn)

Càng trông chờ, thời gian liền qua càng chậm.

Nhưng lúc bỗng nhiên đi tới nhìn trường thi, bầu không khí lại lần thứ hai chợt thoáng bị khẩn trương háo hức nhấn chìm.

“”Tôi không sao cả, nhanh thi đi, sớm chết sớm đầu thai thôi.“” - Vương Húc dứt khoát một mặt nói.

Cậu ta trước đó vẫn luôn hy vọng có thể cùng Tưởng Thừa hoặc là Cố Phi ở cùng một trường thi, nói là nhìn thấy hai cậu, tâm lý có thể thật vững vàng chút, nhưng không thể như mong muốn, thế là mỗi ngày nói câu này ít nhất phải nói năm lần, thấy Tưởng Thừa và Cố Phi liền nói một lần.

Tưởng Thừa tuy rằng luôn không nói ra, nhưng mà suy nghĩ gần giống với Vương Húc, bất đồng là trong hy vọng của cậu không có đội trưởng Vương Chín Ngày, chỉ có Cố Phi.

Nhưng mà mặc dù thành phố không lớn, Cao Trung cũng không mấy nơi, cơ hội như vậy, tỉ lệ vẫn rất thấp, cho nên lúc biết cậu và Cố Phi ở cùng địa điểm thi, cùng một tầng, hai phòng thi, tâm tình của cậu vẫn hết sức vui vẻ.

Nhìn trường thi thì giống như là cho một tầng khẩn trương mới quét lên trong lòng mỗi một người, người bên cạnh trầm mặc, giáo viên vẻ mặt nghiêm túc, giáo viên giám thị ở phòng thi trông coi, hoàn cảnh lạ lẫm, đại khái là bởi vì thời gian dài như vậy, mọi người đều đã sinh hoạt nhất thành bất biến*, lúc bỗng nhiên nhìn thấy chiến trường hoàn toàn không hiểu rõ, hết thảy toàn bộ đều khiến tâm lý con người có chút hoảng loạn.

* -Nhất thành bất biến: đã hình thành thì không thay đổi

“”Tối hôm nay, cậu cần trông coi tôi một khắc không rời“” - Xem trường thi xong, trên đường trở về, Tưởng Thừa cưỡi xe được một nửa đột nhiên bóp bóp phanh - “”Tôi hơi sợ.“”

“”Ừm, tôi bảo vệ cậu.“” - Cố Phi gật gật đầu.

“”Cậu sợ không? Hoảng không¿‘” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Nói thừa, đương nhiên sợ chứ“” - Cố Phi cười - “”Cho nên tôi cũng muốn kề bên cạnh cậu, thật yên tâm một chút.“”

“”Tôi trước đó từng nói, bất kể ở chỗ nào, tôi đều có thể chứng minh bản thân“” - Tưởng Thừa nói - “”Trước mắt, phương pháp tôi có thể chứng minh bản thân tôi chính là thi tốt, tôi nhất định phải thi tốt.“”

“”Cậu cũng không cần phải phát huy hơn bình thường, cậu chỉ cần phát huy như bình thường đã tốt rồi“” - Cố Phi nói - “”Thời gian lâu thế này rồi, còn chưa hiểu rõ mình sao¿‘”

“”Không hiểu rõ“” - Tưởng Thừa nhíu nhíu mày - “”Cậu hiểu rõ sao¿‘”

“”Cũng được đi.“” - Cố Phi cười.

“”Vậy thì được, cậu nói hiểu rõ, tôi liền mặc kệ cái khác“” - Tưởng Thừa tiếp tục cưỡi về phía trước - “”Cậu hiểu rõ thì được rồi.“”

“”Tối hôm nay không ôn tập nhỉ¿‘” - Cố Phi đuổi kịp cậu ta.

“”Ừm, không đọc sách“” - Tưởng Thừa nói - “”Nghĩ trong đầu.“”

“”Nghĩ cái gì¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Thì đem tất cả các thứ trong đầu chỉnh lý một lượt“” - Tưởng Thừa nói - “”Ngồi xếp bằng một chỗ, “pặc pặc pặc”, giống như chiếu phim qua một lần, để lúc ngày mai thi tìm kiếm.“”

“”Vậy tôi cũng nghĩ trong đầu đi“” - Cố Phi nói - “”Ngồi xếp bằng một chỗ, “pặc pặc pặc”, đem bộ dạng của cậu khoảng thời gian này học thuộc lòng đủ thứ, đều qua một lượt, để ngày mai lúc thi đoán mò.“”

“”Cậu ngày mai, phát huy hơn bình thường một phát đi.“” - Tưởng Thừa cười cười.

“”Được.“” - Cố Phi gật đầu.

Buổi tối ngày hôm nay, không quá khác so với bình thường, Cố Phi trước tiên về nhà gặp mặt Cố Miểu, cùng cô bé chơi một lúc liền qua đây.

Tưởng Thừa đã đem đồ ăn trong tủ lạnh lấy ra, rất chịu khó đều rửa sạch cắt gọn.

“”Thế nào¿‘” - Tưởng Thừa một tay chống nạnh, một tay khác vung lên hướng tới thức ăn - “”Có phải rất hoàn mỹ hay không¡‘”

“”Phải, vô cùng hoàn mỹ“” - Cố Phi từ phía sau ôm lấy cậu, cọ ở trên cổ cậu - “”Tôi chỉ hỏi một chút nhá, rau cần, cải trắng, hành tây, ớt xanh, cậu định phối hợp thế nào hả¿‘”

“”Cần tây xào thịt, cải trắng xào thịt, hành tây xào thịt, ớt xanh xào thịt“” - Tưởng Thừa thậm chí nghĩ cũng không nghĩ - “”Nữa là canh cải trắng thịt bằm, bốn món ăn, một canh, có mặn có chay.“”

“”Được thôi, làm theo ngài, hôm nay ăn thanh đạm một chút cũng được.“” - Cố Phi buông cậu ra, đi tới trước bàn dài bắt đầu bận rộn.

Tưởng Thừa lùi về sau, dựa vào tường, nhìn bóng lưng của Cố Phi.

Cuộc thi ngày mai, thực ra hai ngày nay, cậu nghĩ không được nhiều, trái lại chuyện sau kỳ nghỉ hè này sẽ cứ thoáng chớp qua trong đầu.

Trường học mới, hoàn cảnh mới, cuộc sống mới, và bất an mới không có Cố Phi ở bên cạnh.

Cậu không phải một người dễ bất an, nhưng mà một năm này, bao nhiêu chuyện phát sinh thực sự quá nhiều, nếu như không có Cố Phi, cậu không biết mình bây giờ sẽ là cái dạng gì, mà trạng thái “”Cố Phi ở bên cạnh“” thế này, cậu đã quen rồi, ngẩng đầu có Cố Phi, quay người có Cố Phi, giơ tay có Cố Phi, mở mắt nhắm mắt đều có Cố Phi.

Một khi ổn định như thế bị phá vỡ, cậu không biết bản thân phải dùng thời gian bao lâu để thích ứng.

Mà mùi hương ấm áp trước mắt như vậy, cậu không muốn lỡ mất dù chỉ một giây.

Cố Phi làm đồ ăn không ăn ngon lắm, luyện lâu như vậy cũng không có gì tiến bộ, động tác làm đồ ăn cũng vẫn có thể nhìn ra được trình độ người này không giỏi, “chậc chậc”, làm sao mà mình trong thời gian dài như vậy đã ăn đồ ăn cậu ta làm, còn ăn rất hạnh phúc như thế.

Quả nhiên chính là sức mạnh của tình yêu ha, có thể khiến vị giác của con người không nhạy.

Sau khi ăn xong bữa cơm, hai cậu cũng không làm cái khác, vào phòng ngủ, đem rèm cửa sổ kéo mở ra, ngồi ở trên giường, mặt đối diện với bầu trời đêm đen bắt đầu trầm tư mặc tưởng.

Trang nghiêm, nhắm mắt, chân xếp bằng, vừa bắt đầu, Cố Phi còn chắp hai tay lại với nhau, liếc tới nhìn Tưởng Thừa bên cạnh sau đó mới cười vui vẻ: “”Ha, trầm tư mặc tưởng không phải lạy Phật hả¿‘”

“”… Cậu muốn lạy cũng được a“” - Tưởng thừa cười rộ lên - “”Tôi cũng chỉ là nói như vậy, thực ra chính là nhắm mắt tĩnh tâm, suy nghĩ, suy xét nội dung ôn tập trong khoảng thời gian này.“”

“”Được thôi.“” - Cố Phi đem tay thả tới trên đùi, nhắm mắt lại.

Tưởng Thừa tiếp tục đem từng kiến thức theo từng môn học khác nhau ở trong đầu nhớ lại một lượt.

Bộ não là một thứ có thể xoay chuyển rất nhanh, chẳng qua phải đem từng môn học tách ra một lượt, thời gian tiêu phí cũng không ít.

Tưởng Thừa vừa mới bắt đầu đem lịch sử mở đầu, đã nghe thấy một tiếng “”đông“” bên cạnh, nệm cũng theo đó rung mấy cái.

Lúc xoay đầu qua, cậu phát hiện Cố Phi đã ngủ gục ở bên cạnh rồi, một cái chân còn giữ tư thế ngồi xếp bằng.

“”Mịa nó.“” - Tưởng Thừa đối diện Cố Phi cười rộ lên một trận, vừa cười vừa lấy di động ra chụp mấy tấm hình.

Cười đến như thế rồi, Cố Phi cuối cùng cũng không tỉnh, ngủ rất sâu.

Tưởng Thừa đặt di động xong, nhẹ nhàng thở dài, vươn qua đem cái gối nhét xuống dưới đầu của Cố Phi, lại kéo chăn đắp lên cho cậu ta.

“”Vất vả rồi bạn trai.“” - Cậu hôn một cái ở trên môi Cố Phi.

Khoảng thời gian này đến nay, mặc dù Cố Phi không dành quá nhiều tinh lực lên ôn tập, nhưng tiêu phí tinh lực chăm sóc cậu ôn tập quả thực không ít, cuối cùng ngày mai cũng thi rồi, một dây thần kinh căng thẳng cuối cùng của Cố Phi cũng đã thả lỏng xuống.

Bộ dạng cậu ta nằm xuống liền ngủ, Tưởng Thừa vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn chằm chằm trong thời gian rất dài.

Đẹp trai quá, “chậc chậc”.

Một đêm này, Tưởng Thừa cũng ngủ rất sâu, có một loại cảm giác mài đao ngàn ngày cuối cùng phải tự tay giết kẻ thù rồi.

Hơn nữa do an tâm quá mức, sáng sớm chuông báo thức đặt trên di động kêu lên, cậu cũng không nghe thấy, cho đến khi Cố Phi đẩy cậu lật người, cậu mới giật mình một cái đột nhiên tỉnh táo, từ trên giường nhảy dựng lên một cái, đứng tới trên đất.

“”… Thiếu hiệp thật bản lĩnh nhỉ¿‘” - Cố Phi bị động tĩnh này của cậu hù giật nảy mình, ngồi trên mép giường cũng sững sờ.

“”Muộn rồi¿‘” - Tưởng Thừa trợn mắt nhìn cậu ta.

“”Không có đâu bảo bối“” - Cố Phi đứng lên đem cậu kéo vào trong lòng, yêu thương ôm sau lưng cậu một lúc - “”Bây giờ rửa mặt súc miệng xong, ăn sáng xong, chúng ta đi bộ tới trường thi cũng còn kịp.“”

“”Ha“” - Tưởng Thừa thở phào, thuận theo dựa vào trên người cậu ta một cái - “”Dọa tôi giật cả mình.“”

Đồ ăn sáng Cố Phi đã mua về rồi, bánh bao, bánh quẩy, đậu hũ não, để bảo đảm không có việc ngoài ý muốn, đều là những thứ bọn họ bình thường ăn quen.

Ăn xong đồ ăn, đang sắp ra ngoài, di động của Tưởng Thừa vang lên, lão Từ gọi tới: “”Đừng vội, thầy đã ở cổng trường thi chờ các em rồi, đừng quên cầm chứng minh nhân dân, ăn sáng đừng ăn quá no, đừng ăn đồ lạnh…“”

“”Dạ biết rồi“” - Tưởng Thừa nói - “”Từ tổng, thầy đây là từng người từng người gọi từng cuộc điện thoại thông báo sao¿‘”

“”Phải đó“” - Lão Từ nói - “”Thầy Lỗ ở trường thi bên kia cũng gọi từng cuộc điện thoại đó, mỗi năm đều có người quên trước quên sau.“”

Sẽ không quên trước quên sau, hôm qua Tưởng Thừa đã đem đồ cùa cậu và Cố Phi chuẩn bị xong rồi, mặc dù chỉ là tờ chứng minh nhân dân, còn có bình nước đã xé bao bì, cậu cũng nhìn nhiều lần, ít nhất ba lần.

“”Còn mang tập sách trên đường coi à¿‘” - Trước khi ra cửa Cố Phi hỏi cậu.

“”Không mang“” - Tưởng Thừa kéo cửa nảy bật ra - “”Bây giờ cũng xem không vào nữa, càng xem càng mơ hồ.“”

“”Được“” - Cố Phi đóng chặt cửa - “”Đi, gọi xe qua.“”

Hai người đi bộ tới giao lộ, Tường Thừa vừa định nhìn thử phía xa có xe qua đây hay không, liền nghe thấy phía sau có người gọi cậu một tiếng: “”Tưởng Thừa¿‘”

Cậu ngẩn ra, giọng nói này lạ lẫm nhưng mà lại tựa như từng nghe, lúc quay đầu lại có chút giật mình mà nhìn thấy Lý Thiến đứng ở sau lưng cậu cách mấy mét.

“”Chị… tại sao ở chỗ này¿‘” - Tưởng Thừa nói.

“”Chị vẫn luôn loanh quanh ở chỗ này, em đổi số điện thoại, chị cũng không có số của em“” - Lý Thiến cười cười - “”Hai ngày trước chị đã đi quanh quẩn ở chỗ này rồi, đều không gặp được em, lại không tiện đi hỏi Đại Phi.“”

“Có chuyện gì xảy ra?”” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Không có chuyện gì cả“” - Trong tay Lý Thiến cầm cái túi, lưỡng lự một cái đưa qua - “”Hôm nay em thi

nhỉ, chị qua đây cổ vũ thêm cho em.“”

Tưởng Thừa có chút bất ngờ, nhất thời không nói ra được lời nào.

“”Cảm ơn.“” - Cố Phi thay cậu ta nhận lấy cái túi.

“”Cảm ơn.“” - Tưởng Thừa lúc này mới hồi thần lại.

“”Vậy các em mau tới trường thi đi“” - Lý Thiến nói - “”Tiểu Thừa à, em cố lên, thi thật tốt.“”

“”Vâng.“” - Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Sau khi lên taxi, cậu mới đem cái túi này của Lý Thiến mở ra, bên trong là một hộp viên ngậm nhân sâm.

“”Ngậm một viên đi, nâng cao tinh thần.“” - Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười cười, cầm một viên bỏ vào trong miệng, lại cho Cố Phi một viên: “”Tôi thật sự không nghĩ tới Lý Thiến sẽ qua tìm tôi.“”

“Lý Thiến chưa từng lên Cao trung, Lý Bảo Quốc chỉ lo một mình Lý Huy”” - Cố Phi nói - “”Chị ấy có thể vẫn muốn lên Trung chuyên nào đó, rời khỏi chỗ này, nhưng mà Lý Bảo Quốc không đồng ý… Nhìn thấy cậu thi ra ngoài, chị ấy đại khái sẽ cảm thấy an ủi đi.“”

“”Ừm.“” - Tưởng Thừa không nói chuyện nữa, nắm tay của Cố Phi, dùng hết sức mà niết lấy.

102. Chương 102

“Là học sinh lớp 12 phải không?” – Bác tài vừa lái xe vừa hỏi.

“Vâng.” – Tưởng Thừa trả lời.

“Trường Tứ Trung?” – Bác tài lại hỏi.

“Vâng.” – Cố Phi đáp.

“Cố lên! Cứ thoải mái, không phải chỉ là một kỳ thi thôi sao, không có gì phải căng thẳng hết, thả lỏng mới thi tốt được” – Bác tài nói – “Chú tốt nghiệp ở Tứ Trung, lúc đó căng thẳng quá nên thi không tốt.”

"A." – Tưởng Thừa cười cười.

"Thật đó, tin chú đi" – Bác tài từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua hai người – "Hai cậu bình thường thành tích cũng không tốt phải không, như vậy càng không nên căng thẳng, thả lỏng một chút mới có thể phát huy siêu thường."

"Ồ." – Cố Phi cười lên, niết niết tay Tưởng Thừa.

"A, vậy cháu thả lỏng một chút, xem thử có thể phát huy siêu thường không." – Tưởng Thừa cười nói.

Tới nơi thi, bác tài không nhận tiền của hai cậu: "Chú là người trong đội hảo tâm đưa đón miễn phí thi tuyển sinh, thí sinh đi thi các chú đều chở miễn phí! Mau đi đi!"

Bây giờ cách thời gian vào phòng thi còn sớm, nhưng bên ngoài đã nhốn nháo người, người và xe tới lui đều rất nhiều, bên cạnh còn có vài chiếc xe cảnh sát và cứu thương, xe buýt miễn phí cho thí sinh đi thi.

Như thế này, người không căng thẳng nhìn thôi cũng phải căng thẳng.

"Ở đây! Ở đây!" – Lão Từ ở xa thấy hai cậu thì bắt đầu vẫy vẫy tay, giọng đã có chút hơi khàn.

Hai cậu đi qua, cầm theo giấy vào phòng thi, bên cạnh lão Từ tụ tập không ít học sinh và phụ huynh, mỗi người đều là vẻ mặt trang nghiêm, nhìn qua còn nghiêm trọng hơn cả con mình.

"Nghỉ ngơi thế nào rồi?" – Lão Từ hỏi.

"Rất tốt." – Tưởng Thừa nói.

"Cứ làm bài thoải mái, em chắc chắn không vấn đề gì, lúc thi uống ít nước thôi" – Lão Từ vừa nói vừa chỉ chỉ bên cạnh – "Lát nữa đi vệ sinh trước đi."

"Vâng" – Cố Phi cười cười – "Thầy nói ít vài câu đi, bây giờ khàn rồi lát nữa làm sao hô."

"Thầy có thuốc trị đau họng." – Lão Từ khàn giọng nói, từ trong túi lấy ra mấy viên bỏ vào miệng.

Vẫn chưa tới giờ vào trường thi, hai cậu đi tìm một nơi ít người ngồi đợi.

Cố Phi ngậm điếu thuốc ngồi xổm bên đường, Tưởng Thừa đứng bên cạnh cậu, nhìn đỉnh đầu của Cố Phi tới thất thần.

Không hiểu tại sao, bây giờ cậu có chút căng thẳng, không phải bởi vì thi cử, mà là một loại lo lắng tìm không ra nguyên nhân sâu xa tại sao mình không thể ở trong đám đông ôm lấy Cố Phi.

Tất nhiên, muốn ôm Cố Phi có lẽ vẫn là do quá căng thẳng sắp phải vào phòng thi.

Có chút tiền đồ đi Thừa ca.

Cậu đã nói bóc nói phét rồi, cho dù thế nào đi nữa cũng phải chứng minh bản thân đó tuyển thủ Tưởng Thừa.

"Này" – Tưởng Thừa nhìn thời gian, còn hơn mười phút nữa, cậu đá đá Cố Phi – "Đi nhà vệ sinh một chút đi."

"Muốn đi vệ sinh à" – Cố Phi đứng dậy cười nhìn cậu – "Vẫn quá căng thẳng?"

"Đề phòng vạn nhất" – Tưởng Thừa xoay người đi về phía nhà vệ sinh, đi được mấy bước lại quay đầu – "Thật ra là do căng thẳng, tôi đệt, tôi mẹ nó căng thẳng đến muốn nhảy qua nhảy lại, đây là làm sao vậy?"

"Hóa ra học bá các cậu cũng sẽ căng thẳng à" – Cố Phi cười đuổi tới đi song song với cậu – "Nhưng dù sao cũng là thi tuyển sinh mà, không căng thẳng không có mấy người."

"Cậu căng thẳng không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Căng thẳng chứ" – Cố Phi nói – "Tôi thi bừa cũng không thể thi rớt đi, cho nên cũng căng thẳng."

Trong nhà vệ sinh thần kỳ là không có ai, Tưởng Thừa lùi một bước nhìn nhìn bên ngoài, cùng lúc một người đang đi vào vẫn còn một chút khoảng cách, cậu nhanh chóng tiến vào trong, phóng tới đằng sau Cố Phi đang đứng trước máng tiểu chuẩn bị tè, liền tay dùng lực ôm lấy cậu ta.

"Ầy đệt!" – Cố Phi giật bắn mình, nghiêng người qua đè giọng – "Tôi đang cầm nó đó, xém chút véo vào rồi!"

Tưởng Thừa không nói, ôm chặt cậu ta cười một trận, cho tới khi ngoài cửa truyền vào giọng nói chuyện, cậu mới buông lỏng tay, đứng tới bên cạnh.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Phi xoa xoa ở sau lưng cậu: "Thừa ca."

"Hả?" – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Chụt chụt.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa suýt chút cười lên: “Chụt chụt nhơ.”

Thời gian để vào phòng thi sắp đến, khi mọi người bắt đầu đi vào trong, những người xung quanh đều đã im lặng, từng người đều viết hai chữ căng thẳng trên mặt.

Tưởng Thừa đột nhiên bình tĩnh lại, rất nhiều lần cậu đều như thế này, một khi mọi thứ đã ở trước mặt, cậu cũng không còn gì để không thư giãn.

Khoảng thời gian này có không ít kỳ thi, theo lý mà nói, phấn lớn độ khó bài thi đều không nhỏ, nhưng cũng đều vượt qua hết, không thấy điểm số nào thấp quá mức thường cả.

Loại chuyện phát huy thất thường, từ nhỏ tới lớn Tưởng Thừa cũng từng trải qua, số lần thi tạch không nhiều, nhưng những lần thi tạch đó thật sự là do chưa ôn tập tốt, hơn nữa cái gọi là thi tạch, cũng chỉ là không đạt đúng yêu cầu của người nhà mà thôi, theo tiêu chuẩn của Phan Trí đã là phát huy siêu thường rồi.

Sau khi mọi thứ đã kiểm tra, cậu ngồi vào chỗ ngồi, theo yêu cầu, đặt đồ đạc lên góc bàn, nhìn nhìn chung quanh, trên dưới trái phải đều không có người nào quen mắt.

Cậu dựa vào sau ghế một chút, nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, chầm chậm kéo dài rồi thở ra.

Được rồi, bắt đầu đi.

Bắt đầu từ giây phút giám thị đọc quy định thi, Tưởng Thừa như bị cô lập với xung quanh.

Giọng của giáo viên rất nhanh tiêu biến bên tai cậu, trong phòng, tiếng ma sát của giấy vi tế, tiếng nâng bút va chạm nhỏ với bàn, tiếng người nhẹ nhàng nhích ghế, tiếng ho khan trầm thấp… Đủ loại âm thanh đều biến mất cả.

Cuộn giấy được lăn ra trên bàn Tưởng Thừa, cậu cầm cây bút xoay xoay, bắt đầu đọc nhanh qua các câu hỏi.

Người ngồi ở bàn trước mặc một cái áo màu vàng, bên trong khóe mắt phảng phất là bóng đèn sách cậu mỗi đêm ngồi trước bàn ôn tập, loại quen thuộc lặp đi lặp lại nửa năm nay phút chốc trở về bên người cậu.

Bên phải có rất nhiều sách, bên trái đặt đủ loại giấy thi và vở, lại nhìn sang trái một chút, ở góc bàn, thường sẽ có bạn trai của cậu, có lúc sẽ vừa lấy tay chống đầu vừa chơi điện thoại, có lúc nằm tựa trên góc bàn nhìn cậu.

Lúc cậu nói “khảo bài”, bạn trai cậu sẽ nhanh chóng mở quyển sách ra.

Tưởng Thừa xem đề làm văn xong thì lật lại trang một, cuối đầu bắt đầu trả lời những câu hỏi trước.

Đề làm văn không khó viết, kiểu đề này cậu chưa từng làm qua, nhưng cậu nhanh chóng rút ra chủ đề từ trong ký ức, những nội dung tương tự đã từng làm qua, phần lớn cũng có thể dùng tới.

Nếu đề làm văn có thể được hoàn thành trong thời gian cậu đã quy định cho mình, cậu có thể trả lời rất bình tĩnh những câu hỏi trước.

Trước mặt là một dải câu hỏi, bên tai là tiếng sột soạt của chính mình trên tờ giấy thi, còn có hơi thở yên tĩnh và bình yên của cậu.

Mọi thứ đều yên tĩnh.

Ưu điểm của việc làm nhiều bài thi chính là việc làm chủ thời gian rất chính xác, Tưởng Thừa không cần nhấc đầu xem thời gian, chỉ cần dựa vào tốc độ trả lời câu hỏi của mình cũng phán đoán được đã mất bao lâu.

Mỗi khi Cố Phi coi thời gian cho cậu, mấy lúc thi thử, cậu đều có thể bắt đầu làm văn sau khoảng năm phút.

Hôm nay cũng vậy, sau khi kết thúc phần câu hỏi, kiểm tra nó một cách thô bạo, bắt đầu làm văn, cậu nhìn lên xem thời gian, quả nhiên vẫn rất chính xác.

Sự làm chủ thời gian của tuyển thủ Tưởng Thừa phản ánh phẩm chất tâm lý mạnh mẽ của một cao thủ trong trận chiến.

Bây giờ trạng thái của tuyển thủ Tưởng Thừa rất hoàn hảo, từ tốc độ kiểm tra đề trước có thể thấy rằng có rất ít câu hỏi cậu không nắm chắc, có vẻ như sự chuẩn bị ban đầu của tuyển thủ Tưởng Thừa rất đầy đủ.

Tốt, bây giờ chúng ta hãy xem phân tích và đánh giá của cậu ta đối với phần làm văn.

BLABLABLABLA……

Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục chú ý đến tình hình chiến đấu của tuyển thủ Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa nhanh chóng viết ra một phác thảo sơ bộ trên giấy nháp và đánh dấu một số phần sẽ được sử dụng, sau khi đọc một lượt xác định không có vấn đề gì thì bắt đầu viết.

Chữ của tuyển thủ Tưởng Thừa trông khá xấu xí, mặc dù gần đây cậu đã có mục tiêu luyện tập, nhưng những chữ thế này đặt cùng nhau trong diện tích lớn, để trọng tài có một ấn tượng tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên, đối với cậu mà nói vẫn là một thử thách…

Chữ phải viết gọn gàng, tốc độ sẽ bị ảnh hưởng, đây cũng là lý do tại sao tuyển thủ Tưởng Thừa kéo dài thời gian ở phần này dài hơn so với bình thường.

Có vẻ như tuyển thủ Tưởng Thừa là một người rất có kế hoạch.

Khi viết câu cuối cùng, Tưởng Thừa liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn thời gian, còn đủ để kiểm tra lại câu hỏi phần trước.

Cậu nhẹ xoay bút mấy vòng, nhanh chóng từ câu đầu tiên xem lại một lượt, những câu không nắm chắc cậu hầu như đều có ấn tượng, trọng điểm khi kiểm tra lại đều nằm ở những câu này.

Nhưng ngay cả khi câu trả lời khi kiểm tra khác với câu trả lời trước đó, cậu cũng sẽ không đơn giản sửa đổi nó, phán đoán đầu tiên đưa ra là trong khi não không bị rối, thường thì nó là chuẩn xác nhất.

Kiểm tra lần thứ hai, cậu chỉ sửa đổi một câu, những câu khác không hề đụng đến.

Khi giám thị báo còn năm phút cuối, Tưởng Thừa từ từ trong thế giới được che chắn trở về.

Những thứ xung quanh cậu dần dần có màu sắc, dần dần chuyển động, âm thanh trở lại bên tai cậu từng chút một, cơn gió rất nhẹ do giáo viên mang đến khi đi ngang bên cạnh, âm thanh của giấy thi ở trên dưới trái phải, còn có một số người lo lắng gấp gáp sửa vội đáp án, cục tẩy chà lên giấy làm cái bàn lắc nhẹ…

Mà tiếng chuông kết thúc môn thi vang lên cũng rất rõ ràng.

Theo tiếng chuông, Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm, cậu nhanh chóng đóng lại những nội dung có liên quan trong tâm trí mình, bất kể kết quả là gì, nó cũng đã qua rồi.

Khi bước ra khỏi phòng thi, cậu nhìn thấy Cố Phi trong nháy mắt.

Cố Phi như cũ mỉm cười với cậu và nhướn mày, ý cười trong mắt khiến cậu lập tức tỉnh lại, khuôn mặt không có biểu cảm nào trong hơn hai giờ, khi cậu xoay đầu qua thấy nụ cười của Cố Phi, có loại cảm giác như cơ thể trải dài ra cảm giác vui sướng.

“Thế nào?” – Cố Phi hỏi.

“Tôi cảm thấy rất hoàn hảo” – Tưởng Thừa vươn tay duỗi mình một cái thật dài – “Không có gì không

chắc chắn lắm, cảm giác bài thi này độ khó gần như thi thử đợt hai… Còn cậu?"

"Vẫn được đi" – Cố Phi nói – "Tôi dù sao lúc thi đều gần như nhau, những câu biết sẽ làm, không biết thì viết đại."

"Những câu viết đại nhiều không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không quá nhiều, ít nhiều cũng có một chút ấn tượng, dù sao cũng ôn tập với bạn trai mỗi ngày mà." – Cố Phi cong khóe miệng.

Lão Từ đã đợi bọn họ bên ngoài phòng thi, an ủi và động viên từng người một: "Tốt, tất cả đều tốt, kết thúc rồi không cần phải suy nghĩ về nó nữa, thư giãn, nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều tiếp tục, chiều nay thầy vẫn ở chỗ buổi sáng chờ các em… Tưởng Thừa! Thấy thế nào? "

"Không phải nói thi xong rồi không nên nghĩ nữa sao?" – Tưởng Thừa nói.

"… Đúng đúng" - Biểu hiện của Lão Từ đầy thất vọng trong giây lát, nhưng thầy ấy lại nhanh chóng trở về với giọng điệu sôi nổi – "Lát nữa đừng ăn quá nhiều dầu mỡ hay là ăn quá nhiều, nghỉ ngơi cho tốt…"

"Em thi rất tốt." – Tưởng Thừa mỉm cười, cắt lời thầy ta.

"Em đứa nhóc này!" – Lão Từ ngơ ra, nụ cười bất chợt nở lên như không hạ xuống được trên mặt thầy ta – "Lúc này còn chọc thầy! Đã nói là em chắc chắn không có vấn đề gì mà!"

"Vâng." – Tưởng Thừa mỉm cười gật đầu.

"Cố Phi!" – Lão Từ nhìn Cố Phi – "Dù sao thì em thi thế nào đều nhìn như nhau, không phân được là tốt hay xấu."

"Cũng rất được" – Cố Phi nói – "Dù sao cũng làm hết câu hỏi, bài văn cũng hoàn tất."

"Vậy thì tốt! Rất tốt!" – Lão Từ vỗ một phát lên vai cậu ta – "Buổi chiều giữ vững trạng thái này!"

Buổi trưa hai cậu không định về nhà, Tưởng Thừa không thể ngủ vào buổi trưa, khi cậu ngủ, sẽ ngủ như một con heo, đặc biệt là trong thời tiết này, khi ngủ nửa tiếng, phải mất một giờ để trở lại trạng thái tỉnh giấc, để giữ cho bộ não của mình chạy bình thường, cậu không thể ngủ.

"Ăn sủi cảo nhé?" – Tưởng Thừa nói – "Đơn giản và ngon miệng, với hai đĩa thịt bò lát…"

“Thịt bò lát với rau trộn à?” – Cố Phi nói.

“Phí lời, tất nhiên rau trộn rồi, rau trộn ăn ngon.” – Tưởng Thừa nuốt và nuốt từng ngụm nước miếng, sau một buổi sáng lo lắng, bây giờ cậu thấy hơi đói.

“Không thể ăn salad lạnh, lỡ như không sạch thì sao.” – Cố Phi nghĩ cũng không nghĩ mà từ chối.

“Vậy thôi ăn vài tép tỏi luôn đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Một miệng tỏi có mùi để đi thi à?” – Cố Phi liếc nhìn cậu – “Chỉ ăn sủi cảo, không ăn cái khác.”

“… Vô nhân đạo.” – Tưởng Thừa lườm cậu ta.

“Không phục cũng kìm lại đi.” – Cố Phi xoay đầu đi.

“Đừng học nói chuyện như tôi.” – Tưởng Thừa lay cậu ta một chút.

“Học rồi, cậu có ý kiến gì không?” – Cố Phi quay đầu lại, khuôn mặt hung tợn lại nói– “không phục, cũng kìm lại đi.”

Tưởng Thừakhông nói chuyện, trừng mắt với cậu ta, sau một lúc, cậu kiềm không được cười lên: “Đệt.”

“Tới tới tới” – Cố Phi mở rộng vòng tay – “Tới nào, ồ…”

“Cậu im miệng” – Tưởng Thừa nhìn xung quanh, mỗi một người không phải là khuôn mặt nghiêm túc, thì đều đang cau mày, chỉ có hai cậu là vui như thi xong hết rồi – “Có chút mặt mũi được không?”

“Không cần, mặt mũi có gì cần đâu, cần cậu là được rồi.” – Cố Phi nói.

“Haizz” – Tưởng Thừa thở dài – “Được thôi, ăn sủi cảo.”

Có khá nhiều người trong quán sủi cảo, không ít thí sinh, hai cậu vừa ngồi xuống, bà chủ đã ghé tới: “Có phải vừa thi xong?”

“Vâng.” – Cố Phi gật gật đầu.

“Muốn ăn cái gì thì cứ gọi” – Bà chủ đặt thực đơn lên bàn của hai cậu – “Hai ngày này, tất cả thí sinh cô đều giảm giá gấp đôi.”

"Cảm ơn cô." – Tưởng Thừa mỉm cười.

Tuy nhiên, Cố Phi vẫn khăng khăng không cho ăn các món lạnh, nhưng có lẽ thấy cậu thèm thịt, cuối cùng vẫn gọi một món thịt bò xào cho cậu.

Ăn được một nửa, điện thoại của Tưởng Thừa reo lên, là Phan Trí gọi: "Ông nội! Thế nào rồi! Có phải một bước bay thẳng lên trời rồi không!"

"Đúng đó, cậu mau cho tôi thêm mấy cái chân đi" – Tưởng Thừa nói – "Cậu sao rồi? Có bay được không?"

"Bay cái rắm, tôi không thể ở dưới đất túm chân cậu sao" – Phan Trí dường như đang có tâm trạng rất tốt, nhưng điểm mạnh nhất của người này chính là thi 17 điểm cũng không ảnh hưởng đến tâm tình – "Tôi thì vẫn vậy thôi, nếu phép màu không xảy ra tôi bay không nổi."

"Ăn cơm chưa, mẹ cậu chuẩn bị một bữa thịnh soạn rồi phải không?" – Tưởng Thừa cười hỏi.

"Sắp ăn rồi, thật ra tôi hỏi tình hình cậu để dễ báo cáo với lão Viên" – Phan Trí nói – "Thầy ấy chắc chắn muốn hỏi, nhưng sợ ảnh hưởng tâm trạng cậu nên không dám hỏi."

"Cậu nói với thầy ấy là rất tốt, phát huy bình thường, tâm trạng bình tĩnh." – Tưởng Thừa nói.

"Được" – Phan Trí nói – "Buổi chiều bay tiếp."

"Ừ." – Tưởng Thừa mỉm cười, nhét vào một cái sủi cảo.

Các cửa hàng gần địa điểm thi rất ân cần, sau khi ăn xong, dạo trên đường một lúc, liền thấy một quán cà phê cung cấp nơi nghỉ ngơi miễn phí cho thí sinh và phụ huynh.

Đi vào tìm một chỗ, vừa ngồi xuống, phục vụ viên liền đem tới một bình nước trái cây mới vắt, Cố Phi hỏi có thể thay thế bằng đồ uống nóng không, phục vụ viên cũng rất vui vẻ thay đổi thành trà trái cây nóng.

"Bà thím." – Tưởng Thừa nói.

"Nhịn đi, bớt nói vớ vẩn" – Cố Phi rót một ly cho cậu – "Uống hai hớp rồi nghỉ ngơi cho tốt."

Tưởng Thừa mỉm cười và nhấp một ngụm, dựa vào lưng ghế, duỗi thẳng chân, nhìn ra đường phố từ từ hạ nhiệt ngoài cửa sổ.

Người đi bộ và xe đều đã ít đi, thí sinh và phụ huynh đều đã rời khỏi, người ăn, người ngủ, nơi vốn đâu đâu

cũng là người phút chốc yên tĩnh lại.

Mặt trời đã trở nên hơi khô, giống như tâm trạng lúc thi xong cảm thấy hơi thoải mái, nhưng vì còn những môn khác mà ẩn ẩn lo lắng bất an.

Chỉ khi cậu quay đầu nhìn qua Cố Phi đang khoanh tay, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng cậu mới chợt thả lỏng.

Buổi trưa nghỉ ngơi rất tốt, Tưởng Thừa cảm thấy tinh lực rất tràn trề, cũng bởi vì buổi sáng đã thi xong một môn, làm quen với không khí kỳ lạ và căng thẳng của kỳ thi, khi ngồi trong phòng thi một lần nữa, cậu vô cùng thả lỏng.

Đặc biệt là toán học so với văn học mà nói, không cần thiết phải tập trung tinh lực chuyên môn vào chữ viết.

Khi làm các bài toán, Tưởng Thừa có nhiều khả năng tiến nhập vào trạng thái trời đất không có tôi, thậm chí ngay cả tiếng bút của mình trên giấy cũng không nghe thấy.

Âm thanh duy nhất có thể nghe được chính là những suy nghĩ nhỏ trong đầu đang giải đề.

Tuyển thủ Tưởng Thừa BLABLABLABLABLA……

Tưởng Thừa thực sự là một cao thủ hoàn hảo trong việc giải đề, mặc dù cậu đã chọn khoa văn, nhưng khi giải đề vẫn có thể thấy ra khả năng khoa học tự nhiên tuyệt vời của cậu ta BLABLABLABLA.

Khi giải đề, Tưởng Thừa vẫn là thói quen cũ, lần đầu nhanh chóng giải quyết những câu vừa nhìn liền biết, sau đó quay lại làm những câu hỏi còn do dự, lần thứ ba vừa kiểm tra, vừa làm lại lần nữa những câu không chắc chắn.

Những phút cuối, não cậu xoay như mang theo gió, tiếng giáo viên báo giờ cũng đều bị cuốn đi xa, như thể cậu nghe thấy ai đó gọi mình trong giấc mơ.

Kết thúc bài thi, lúc bước ra khỏi phòng, cậu có chút mơ mơ hồ hồ, mãi đến khi đi thẳng tới cổng trường, cậu mới nói với Cố Phi một câu: “Tôi thi toán chắc chắn cũng rất tốt.”

“Tôi đệt” – Cố Phi thì thầm, trong giọng đều là cảm giác thở phào nhẹ nhõm – “Cậu cuối cùng cũng mở miệng, làm tôi sắp bị dọa chết rồi.”

“Hả” – Tưởng Thừa quay đầu qua, cười lên – “Tôi trong chốc lát không hoàn hồn lại được.”

“Bộ dạng cậu nhìn giống như những câu hỏi lớn phía sau đều không làm được vậy” – Cố Phi thở ra một hơi thật dài – “Tôi cũng không dám nói chuyện.”

“Tôi sai rồi” – Tưởng Thừa cười, đặt tay lên vai Cố Phi – “Lát nữa tìm một nơi không người hôn mấy phát mới được.”

“… Về nhà hôn đi” – Cố Phi liếc nhìn cậu – “Cậu có kiềm nổi không?”

“Có thể.” – Tưởng Thừa búng ngón tay.

Lão Từ vẫn đợi họ ở bên ngoài, nhưng Tưởng Thừa thấy được biểu hiện của thầy ấy rõ ràng không vui vẻ như buổi sáng, nói chuyện cũng không như thường.

“Thả lỏng, đừng tạo áp lực cho bản thân” – Lão Từ nhìn cậu – “Giống như mấy kỳ thi thông thường, trở về ăn uống cho tốt, sớm nghỉ ngơi một chút, thư giãn, thư giãn!”

“Vâng.” – Tưởng Thừa không biết tại sao lão Từ luôn nhấn mạnh sự thư giãn, bất quá bây giờ cậu vẫn là rất thư giãn, ngày mai thi xã hội tổng hợp có chút khó, có quá nhiều nội dung để ghi nhớ, nhưng khoảng thời gian này cậu đã học thuộc tới kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, hơn nữa tiếng Anh vào buổi chiều là thế mạnh của cậu, về cơ bản không có vấn đề gì.

Gần nơi thi có rất nhiều taxi và xe buýt miễn phí đưa đón các thí sinh, hai cậu tìm được một chiếc taxi trống.

Đại ca tài xế suốt quãng đường nói nhiều tới gần như cả cái xe cũng không thể chứa nổi, tất cả các loại khích lệ cổ vũ và than thở năm đó mình không chăm chỉ.

Mãi đến khi điện thoại của Cố Phi reo lên, anh ta mới dừng lại.

“Đại Phi!” – Bên kia là giọng Vương Húc mang theo tiếng khóc.

“Sao vậy?” – Cố Phi sững sờ, đột nhiên có chút lo lắng – “Cậu ổn chứ? Có chuyện gì vậy?”

“Dịch Tĩnh không xong rồi! Lần này kỳ thi đại học của cậu ta xong rồi!” – Vương Húc khóc thành tiếng.

“Ý cậu là sao? Đừng nói nhảm” – Cố Phi nói – “Tại sao lại xong? Cậu còn chưa xong đâu, cậu ta sao có thể xong được?”

“Cậu ta lại ngất trong lúc thi toán” – Vương Húc khóc – “Làm một nửa bài thi đã được đưa đến bệnh viện rồi!”

Vương Húc hét lên mà nói, Tưởng Thừa ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, cậu quay đầu qua, nhìn Cố Phi với một cú sốc: "Dịch Tĩnh?"

Cố Phi gật gật đầu, lại hỏi thêm vài câu thì cúp máy.

"Sao cậu không an ủi Vương Húc một chút?" – Tưởng Thừa nói – "Khóc thành như vậy rồi."

"… Tôi không biết cách an ủi." – Cố Phi thở dài.

Đây là sự thật, Cố Phi đừng nói là an ủi người khác, ngay cả không lạnh lùng với người khác thôi đã không dễ dàng, Tưởng Thừa cau mày: "Dịch Tĩnh xảy ra chuyện gì vậy, chẳng trách ban nãy mặt của lão Từ khó coi như vậy."

"Hy vọng lớn nhất của thầy ấy là cậu và Dịch Tĩnh" – Cố Phi cất điện thoại vào túi, quay lại nhìn cậu – "Nhưng đừng lo lắng chuyện này, không cần phải nghĩ…"

"Yên tâm" – Tưởng Thừa cong khóe miệng – "Tôi sẽ không bị ảnh hưởng, tôi chỉ nghĩ quá đáng tiếc cho Dịch Tĩnh."

"Chắc là áp lực quá lớn" – Cố Phi nói – "Dù sao đi nữa cậu ta luôn muốn thi vào một trường tốt…"

"Sau đó rời khỏi đây đúng không" – Tưởng Thừa cười cười – "Cho nên tất cả năng lượng đều đặt vào, tất cả áp lực đều tăng lên."

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

"Cậu đừng lo lắng tôi sẽ như vậy" – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ, quay đầu qua nhìn Cố Phi, giọng rất nhỏ, nói – "Dù sao thì tôi cũng là người gánh vác gia đình mà đúng không, nhất định phải vững vàng, mỗi một bước cũng không thể có điều ngoài ý muốn."

103. Chương 103

Buổi tối, Tưởng Thừa theo thường lệ ""nghĩ trong đầu", đem nội dung môn học ngày mai đã học thuộc lòng xong trong khoảng thời gian ôn tập này sơ lược một lần, mấy ngày này, sách và ghi chép còn có đủ loại tài liệu ở trên bàn, cậu thậm chí không hề đụng qua nữa, vẫn cứ một mực sơ lược trong đầu nội dung đã ghi nhớ.

Cố Phi thì không nghĩ trong đầu, cũng không thể nghĩ cái gì, hôm nay thi đã rất bất ngờ, chắc là lần đầu tiên thành tích tốt nhất trong ba năm Cao trung của cậu, cậu cứ duy trì cảm giác này là được rồi.

Cậu đem cửa phòng ngủ đóng lại, ở trong phòng khách gọi cho Vương Húc cú điện thoại, hỏi thăm tình hình của Dịch Tĩnh.

Toán học của Dịch Tĩnh chưa thi xong đã bị đưa đi bệnh viện, tỉnh lại sau đó liền khóc lóc dữ dội, hơn một giây cũng không thể chờ ở bệnh viện, muốn về nhà ôn tập môn thi ngày mai.

“”Vẫn còn phát sốt đấy“” - Vương Húc nói - “”Tôi cảm giác tâm trạng cậu ấy hiện tại quả là hỏng bét, như vậy ngày mai đi thi… cũng không dám nói có thể thi thành cái dạng gì nữa.“”

“”Cậu bây giờ ở nhà cậu ấy¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Tôi có bản sự gì có thể lúc này đợi ở nhà cậu ấy chứ, lão Từ, lão Lỗ vừa mới qua rồi“” - Vương Húc thở dài - “”Tôi vẫn đứng ở dưới lầu đây.“”

“”Cậu trước tiên trở về đi“” - Cố Phi nói - “”Cậu ngày mai dù sao cũng không thể bỏ thi theo chứ.“”

“”Tôi bỏ thi hay không cũng như thế, đi ngang qua sân khấu, cậu biết mà, chỉ thế thôi“” - Vương Húc nói - “”Đại Phi, tôi nói cho cậu chuyện này, nếu như Dịch Tĩnh thi hỏng phải học lại, tôi liền học lại cùng cậu ấy.“”

Lời của Vương Húc nói thật rất có quyết tâm, khẩu khí với lúc bình thường cậu ta khoác lác, giả vờ nguy hiểm cực kỳ không giống nhau, cảm giác trang trọng thiêng liêng, Cố Phi cảm thấy lần này, lời này của cậu ta nói là chân thành.

Sức mạnh tình yêu thuần khiết a.

Cậu cúp điện thoại, châm điếu thuốc ngậm vào, đứng ở cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài so với bình thường cũng yên tĩnh hơn.

So với Dịch Tĩnh, trạng thái của Tưởng Thừa tương đối ổn định, cậu cũng vẫn luôn thực lòng phục sát đất một điểm này, loại tự tin quật cường ấy của Tưởng thừa, là có căn nguyên.

Cho dù cậu ta không phải học bá điển hình, cậu ta có khả năng làm được.

Nếu như không phải Tưởng Thừa, thi đại học lần này, Cố Phi đoán chừng bản thân cũng chỉ là giống như Vương Húc, làm nhân vật đi ngang qua sân khấu là xong chuyện rồi, cậu không hề biết ý nghĩa của việc bản thân thi đại học ở đâu.

Phân cao, phân thấp, đối với mình mà nói có khác biệt gì.

Nhưng mà một đường này cùng Tưởng Thừa đi qua, nhìn thấy được cậu vẫn luôn ôn tập đủ loại, thay đổi đa dạng khiến Tưởng Thừa yên tâm hài lòng, nhưng càng nhiều hơn, vẫn là Tưởng Thừa cho cậu.

Có lẽ Tưởng Thừa không trải qua nhiều như cậu, có lẽ thời gian những khó khăn ấy ngăn trở cậu không đủ dài, nhưng mà Tưởng Thừa đối diện với bất kể loại trở ngại gì đều có thể khí tràng mạnh mẽ nghênh tiếp chính diện, lại là điều cậu trước giờ chưa từng có.

Tưởng Thừa như vậy, cậu nhìn thấy càng nhiều, thì càng sẽ cảm thấy buồn vô cớ.

Cậu chìm trong trạng thái đáy sông đã quá lâu, tình trạng lắc lư theo dòng nước tràn ra quấn lấy bùn cát quanh mình không có mục đích đã quá lâu, cậu càng nghĩ muốn kề cần vào Tưởng Thừa, lại càng có thể nhìn thấy chênh lệch.

Lần đầu tiên cậu dùng thái độ nghiêm túc đối diện với cuộc thi một lần, lần đầu tiên ở cuộc thi, trước lúc đặt bút, nghiêm túc từ trong trí nhớ tìm đáp án.

Nhưng sau đó thì sao, cậu có thể làm cái gì, cậu bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Tưởng Thừa đã ngủ từ rất sớm rồi, chưa tới mười giờ, sơ lược chút tri thức trong đầu xong, cậu ta liền rửa ráy tắm rửa lên giường nằm thẳng rồi: “”Bạn trai, hát ru cái đi.“”

“”…Tôi còn chưa từng hát ru cho Nhị MIểu“” - Cố Phi ngồi tới mép giường, nghĩ một chút, bắt đầu khẽ hát - “”Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, đem cửa mở ra…“”

Tưởng Thừa nhắm mắt cười lên, nhưng cậu còn chưa hát xong một lượt, Tưởng Thừa liền đã ngủ mất rồi.

Cố Phi không buồn ngủ, tiện tay cầm bản ghi chép của Tưởng Thừa lật ra, dựa vào đầu giường chậm rãi nhìn xem, bản thân cũng rất cố gắng rồi, không ít thứ trong ghi chép, cậu vậy mà cũng còn nhớ, nhớ cũng không rõ ràng, đại khái có thể có ấn tượng.

Những cái này cũng không biết là Tưởng Thừa âm thầm nhét cho cậu, hay là cậu tự mình cưỡng ép gặm vào.

Cậu quay đầu qua, nhìn chằm chằm nửa gương mặt của Tưởng Thừa đã chôn vùi ở trong gối, bạn trai quá mức đáng yêu nha…

Nhìn chăm chú một lát, cậu thò tay túm lấy một túm tóc trước trán Tưởng Thừa xoắn xoắn, không đợi xoắn lần thứ hai, Tưởng Thừa nhíu mày, đập bàn tay tới, nửa bàn tay đập ở trên tay cậu, còn một nửa bàn tay tự đập trên mặt mình.

Sau đó bĩu môi rầm rì mà trở mình tiếp tục ngủ.

Bạn trai quá mức dữ dằn a, Cố Phi cười cười, dữ dằn tới mức tự mình đánh mình.

Kỳ thực Tưởng Thừa ngủ không hề sâu lắm, cả đêm cũng cựa mình, may mà Cố Phi đã quen buổi tối ngủ không sâu, cũng không có cảm giác nhiều lắm.

Lúc sáng sớm thức dậy, nhìn thấy bộ dạng của Tưởng Thừa lại có thể tinh thần rất tốt, cậu cũng cảm thấy rất thần kỳ.

""Hôm nay lại liều một lần nữa liền giải thoát rồi"" - Tưởng thừa ngồi ở trên taxi, mò ra hai viên kẹo ngậm, cho cậu một viên - ""Kẹo ngậm nhân sâm này của Lý Thiến cũng tốt, rất nâng cao tinh thần.""

""Ừm."" - Cố Phi gật gật đầu.

""Đề xã hội tổng hợp, cậu cố gắng viết đầy, cho dù chỉ nhớ một câu thoại, cậu cũng chém lung tung ra vài dòng chữ"" - Tưởng Thừa nhìn cậu - ""Biết rồi chứ? Chữ cậu đẹp, viết được nhiều chút, thầy cô ấn tượng tốt, cao hứng một cái nói không chừng có thể cho thêm một điểm hai điểm, 0,5 điểm cũng là điểm đấy.""

""Được"" - Cố Phi cười - ""Cậu còn có thời gian lo cho tôi ư¿'"

""Lo cho người khác thì không có thời gian"" - Tưởng Thừa nói - ""Lo cho cậu vẫn là có thừa.""

Sau khi vào trường thi, Cố Phi ngồi trên chỗ của mình, một ngày cuối cùng.

Học nghiệp của cậu từ trước giờ chưa hy vọng bất luận cái gì, hôm nay đã coi như là một chặng đường.

Bài thi phát xuống, trải mở ra trước mặt mình, cậu cầm bút, hạ xuống, mỗi một nét bút, mỗi một vạch đều hiện ra ký ức với Tưởng Thừa, tất cả những ký ức đối với những đề mục này, đều cùng Tưởng Thừa có liên quan.

Lúc đụng tới đề quen mắt, cậu trước hết nhớ lại chính là bộ dạng của Tưởng Thừa lúc giải quyết cái đề này, có một số đề mục cậu không nhớ chính xác được nội dung cụ thể, nhưng mà lại có thể nhớ rõ ràng một lần nào đó, thậm chí là mỗi một lần, cảnh lúc cậu trích học thuộc lòng cho Tưởng Thừa.

Ngẫm nghĩ cũng rất kỳ diệu, cậu có thể có phương thức như vậy, hoặc rõ ràng, hoặc mơ hồ mà ghi lại nội dung hoàn toàn không có hứng thú nhiều như thế.

Xã hội tổng hợp buổi sáng, cậu theo yêu cầu của Tưởng Thừa, đề lớn cố gắng hết mức cũng đáp hết, lúc kiểm tra thậm chí lại thêm một vài nội dung lên đó.

Tiếng Anh buổi chiều thì không làm tốt như thế, đặc biệt là viết văn, nhưng mà cậu cũng cố gắng hết sức

dùng cách biểu đạt của học sinh tiểu học, dùng từng câu từng câu đơn đem bài văn gom lại tốt.

Lúc tiếng chuông cuối cùng của kỳ thi vang lên, cậu thở phào ra một hơi mạnh, trong ngực đột nhiên bay sạch, trong đầu cũng trong nháy mắt một mảnh trống rỗng.

Kết thúc rồi a.

Bạn trai bên kia không biết thế nào rồi.

Lúc mọi người chen chúc một chỗ đi ra ngoài, liền bắt đầu đủ loại thảo luận, đối chiếu đáp án, đáp án đúng thì vui mừng, đáp án sai thì buồn nản, tiếp đó liền nghe thấy có người khóc lên.

Tiếng khóc này, kéo theo lây lan rất mạnh, có hưng phấn, có không cam chịu, có thất lạc, cũng có ngỡ ngàng không biết vì cái gì.

Tưởng Thừa không có nhiều ưu tư như vậy, cậu chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, bước chân mang theo lò xo, trên người buộc theo khinh khí cầu, mỗi một bước đều muốn nhảy.

Thi rất tốt, theo phán đoán tiêu chuẩn của cậu đối với sức của mình, đây là một lần thi không phải tốt nhất cũng là tốt thứ hai của cậu từ trong cuộc thi thử lần một đến nay, cậu đối với điểm số cụ thể không có nghĩ nhiều, cũng không dự định sẽ suy nghĩ, cậu cũng không dự định đi đối chiếu đáp án, cố gắng rồi, thi xong rồi, đã qua rồi.

Chờ kết quả mà thôi, trước khi kết quả tới, cậu sẽ không phân tâm đi nghĩ nhiều như vậy nữa.

Hiện tại tràn đầy trong đầu cậu chỉ muốn ở trong đám đông mau chóng tìm thấy Cố Phi.

Cố Phi mỗi lần đều ở dưới gốc cây thứ ba cạnh đường thông tới cổng chờ cậu, cậu cũng không biết vì sao mỗi lần đi ra, Cố Phi đều đi tới nhanh hơn so với cậu.

Hôm nay quả nhiên cũng như thế, lia nhanh một cái phía trước, cậu liền thấy Cố Phi đứng dưới cây nghênh đón đám người nhìn.

Khác với những lần trước, hôm nay Cố Phi không dựa vào cây, mà là đứng thẳng tắp.

“”Thế nào¡‘” - Tưởng Thừa chen tách người bên cạnh ra, chạy tới bên cạnh Cố Phi, vỗ một cái lên cánh tay cậu ta.

“”Cũng tốt, làm văn tôi cũng viết ào ào một mảng lớn“” - Cố Phi cười xoa xoa cánh tay - “”Tiếng Anh cậu tốt nhất, điểm tuyệt đối chệch đâu được¿‘”

“”Chệch không được“” - Tưởng Thừa cười nói - “”Có hai câu lúc tôi nộp bài thi còn có chút không rõ không biết rốt cuộc đúng hay sai, nhưng mà cũng tốt rồi.“”

“”Vậy mặc kệ cái này“” - Cố Phi lười biếng duỗi lưng - “”Lão Từ khẳng định ở bên ngoài chờ cậu, mắt cũng sắp trông mù rồi.“”

“”Không biết… Dịch Tĩnh thế nào, cậu ấy hôm nay có phải vẫn còn đi thi hay không¿‘” - Tưởng Thừa nói.

“”Ừm, Chín Ngày nói cậu ấy vẫn muốn thi“” - Cố Phi thở dài - “”Cậu ấy rất cố chấp, với lại cũng không cam tâm thôi, dù sao cậu ấy với cậu không giống nhau, cậu ấy vẫn luôn là loại học sinh tốt chăm chỉ học tập.“”

“”Tôi cũng không chơi suốt nhé“” - Tưởng Thừa “chậc” một tiếng, nghĩ nghĩ lại cười cười - “”Aiii, có điều quả là không nỗ lực học tập như Dịch Tĩnh, tôi ngoại trừ thành tích, cũng không có thứ gì có thể được quy vào trong hồ sơ học sinh tốt.“”

“”Lời này ai nói¿‘” - Cố Phi nhìn cậu.

“”Tôi…“” - Tưởng Thừa không nói tiếp nữa.

“”Mỗi mặt của cậu đều rất tốt“” - Cố Phi nói - “”Mỗi một mặt, đều rất tốt, thành tích là mặt cuối cùng.“”

“”Thật muốn hôn cậu một miếng.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Tôi cảm thấy lão Từ muốn hôn cậu trước rồi.“” - Cố Phi nhìn phía trước.

“”Tưởng Thừa! Tưởng Thừa¡‘” - Lão Từ cầm lấy quạt giấy ở trước cổng ra sức vẫy vẫy.

“”Ôi chao! Tới đây¡‘” - Tưởng Thừa đáp một tiếng, có chút buồn cười mà tăng nhanh bước chân chạy qua.

“”Thế nào! Tiếng Anh của em nhất định không có vấn đề, em rất giỏi a, thầy Lỗ nói em tuyệt đối điểm cao đấy¡‘” - Mắt lão Từ phát sáng dán chặt vào cậu.

“”Rất tốt“” - Tưởng Thừa cười cười - “”Còn thật tốt, em tự mình cảm thấy rất chắc chắn.“”

“”Vậy thì tốt! Vậy thì tốt! Ôi chao, vậy thì tốt nha¡‘” - Lão Từ nói liên thanh, tay cầm quạt giấy cũng có chút run rẩy.

Tưởng Thừa mở rộng cánh tay: “Từ tổng, có muốn ôm một cái hay không?”

“”Em không phải không để người đụng chạm sao“” - Lão Từ vẫn luôn nhớ tới điểm này, mỗi lần vỗ vai, vỗ cánh tay đều nhớ tới cậu nhảy ra - “”Vương Húc nói, đụng tới là muốn đánh người.“”

Tưởng Thừa không nói gì, cười lên đi qua ôm lão Từ một cái: “”Cảm ơn, Từ tổng.“”

“”Ơ kìa! Đừng cảm ơn, đừng cảm ơn! Nên thế nên thế! Các em thi tốt, thầy mới vui mừng nhất, cái gì cũng thỏa mãn“” - Lão Từ có chút kích động mà vỗ lên lưng cậu - “”Đứa trẻ tốt¡‘”

Lúc Tưởng Thừa vừa sắp buông thầy ấy ra, lão Từ chợt bưng lấy đầu của cậu, ở trên mặt cậu hôn “chẹp” một miếng: “”Đứa trẻ tốt¡‘”

“”Khỉ thật¡‘” - Tưởng Thừa nhảy dựng bắn ra phía sau ít nhất có thể có hơn một mét, đụng thẳng vào Cố Phi đứng phía sau cậu loạng choạng - “”Thầy chắc điên rồi Từ tổng¡‘”

“”Cao hứng, quá cao hứng rồi.“” - Lão Từ cười ha ha nói.

“”Em… thầy cách xa em chút¡‘” - Tưởng Thừa dùng tay chùi trên mặt - “”Thầy quả thật đủ rồi¡‘”

“”Các em đi xe ấy“” - Lão Từ cười chỉ chỉ một chiếc xe buýt lớn đỗ cạnh đường - “”Lát nữa đi thẳng về trường học, lĩnh báo khảo chỉ nam* rồi trở về nhà.“”

* - Báo khảo chỉ nam: series hướng dẫn tuyển sinh đại học v.v…(2014)

Trên xe đã ngồi không ít học sinh của Tứ Trung, ồn ào ầm ĩ.

Trước lúc này, thi đại học chưa báo nguyện vọng gì, đều đang tán gẫu, một cửa này qua xong, phía sau là chết hay sống, trước tiên mặc kệ, vui sướng rồi nói sau, cũng có không ít người im lìm không dậy tiếng nhìn qua cửa sổ bên ngoài ngẩn người, còn có mấy người đỏ vành mắt, nhiều nhất là đang đối chiếu đáp án, một câu cho ra ba cái đáp án, từng người từng người đều có chút kinh hoàng.

“”Cho nên nói lúc này thì không thể đối chiếu đáp án, so tới so lui cũng không thể quay lại trường thi sửa chữa nữa rồi“” - Tưởng Thừa ngồi xuống ở một hàng ghế cuối cùng - “”Ai biết là cậu thật sự sai hay là nhớ sai, nói không chừng là người khác nhớ sai, tự mình dọa chính mình.“”

“”Ừm, Thừa ca nói đúng.“” - Cố Phi gật gật đầu.

“”Cứ đối chiếu như thế, trước khi ra điểm, cả khi chơi cũng chơi không thoải mái“” - Tưởng Thừa nhỏ giọng nói - “”Tôi ngược lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp, lúc này cảm thấy trước tiên chơi đủ rồi nói sau.“”

“”Ừ đúng, Thừa ca nói đúng.“” - Cố Phi tiếp tục gật đầu.

“”Muốn ăn đòn đấy nhỉ¿‘” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Thừa ca muốn đánh cứ đánh, Thừa ca có lý, Thừa ca vạn tuế.“” - Cố Phi nhìn cậu cười cười.

“”Cậu chính là của nợ.“” - Tưởng Thừa cười.

Trên mặt Cố Phi có chút mệt mỏi, tuy rằng nửa năm này, cậu cũng không đem tâm tư dùng ở trên ôn tập lắm, nhưng cũng dùng ở trên chăm sóc người khác ôn tập, lúc này đoán chừng dây thần kinh kéo căng cũng đột nhiên thả lỏng, có thể nhìn ra ngay là mệt mỏi tới rồi.

Tưởng Thừa lấn lấn tới bên cạnh cậu ta, ở giữa chân hai người nắm lấy tay cậu ta.

Tay của Cố Phi rất ấm, điều hòa trên xe mở không lớn lắm, cầm một lát thì lòng bàn tay ra mồ hôi rồi.

Trở về trường học, trở về trong phòng học, kiểu này rõ ràng rất quen thuộc mà lại bởi vì mấy ngày không có người ở trong đó liền cảm thấy trở nên có chút lạ lẫm, khiến mỗi một người đều có phần bùi ngùi.

Trong phòng học rất náo nhiệt, mọi người đều đang nói chuyện, Tưởng Thừa ngồi ở trên chỗ của mình, nhìn thấy trước mắt là những bạn học cùng một lớp hơn một năm nay, lại còn có nhiều người cậu không nhớ rõ tên.

Ngày trước chưa hề chú ý tới bọn họ, ngày hôm nay mới cảm giác những gương mặt này đều bỗng chốc xuất hiện ở trước mặt mình, thậm chí có phần nhìn không đủ.

Dịch Tĩnh không ở đây, nghe nói là thi xong Tiếng Anh liền được cha mẹ đón đi trở về nhà rồi, cũng không biết tình huống thế nào, Tưởng Thừa quay đầu nhìn nhìn Vương Húc bên cạnh.

Vương Húc cũng đang cùng người khác chém gió tung nóc, nhưng rõ ràng có chút không tập trung, hứng thú cũng không cao lắm.

Bên cạnh có người nhắc đến Dịch Tĩnh, bầu không khí vốn sục sôi ngất trời tức thì nguội xuống, lúc này tình tự của mỗi người đều trở nên mẫn cảm, một chút biến động nhỏ bé cũng sẽ bị phóng đại, huống chi là lớp trưởng vẫn luôn rất có uy tín ở trên lớp, mấy bạn nữ liền úp mặt trên bàn khóc lên.

Tưởng Thừa không có biểu tình gì, dựa ở trên lưng ghế, không biết cảm thụ của mình bây giờ là gì, không phân nổi, chỉ là luôn ở dưới bàn nắm lấy tay của Cố Phi.

Thời gian dài như vậy đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên cậu ngồi ở đây không có đọc sách, không có làm đề, không có viết ghi chép, chỉ có yên yên tĩnh tĩnh như vậy mà ngồi.

Lão Từ vào phòng học không biết nói một vài điều gì đó, Tưởng Thừa cũng không nghe rõ, chỉ nghe thấy một câu nói tối ngày mai liên hoan, hi vọng mọi người đúng giờ đều tới tham gia, hoạt động lần cuối cùng của cả lớp thời cấp ba.

“”Aiii, ăn bữa cơm chia tay a.“” - Có người nói một câu.

Tay Tưởng Thừa khẽ nhẹ run run, hai chữ này khiến trong ngực cậu chợt xiết lại một cái.

Phải đó, kết thúc rồi nhỉ.

Thời cấp ba đã kết thúc như thế rồi nhỉ, thậm chí cũng không kịp tinh tế cảm nhận, liền đi qua như vậy, lúc quay đầu lại lần nữa, thì cũng chỉ là hồi ức rồi đấy.

Mà một năm cuối cùng này, thậm chí đã bắt đầu có chút mờ nhạt.

Cố Phi có lẽ là cảm giác được, nắm lấy tay của cậu nhẹ nhàng niết niết, cậu quay đầu qua, Cố Phi nhìn cậu cười cười: “”Thật tốt nhỉ.“”

“”Hửm¿‘” - Tưởng Thừa có chút mù mờ nhìn cậu ta.

“”Có thể vào thời gian cấp ba gặp được cậu.“” - Cố Phi nói.

Tưởng Thừa hồi thần, cười cười: “”Đúng nhỉ, may mắn gặp được cậu.“”

Lão Từ phát cho mỗi người một bản hướng dẫn, đại khái chính là đủ loại trường học để ghi danh và nội dung của loại chuyên ngành, Tưởng Thừa tiện tay lật lật lung tung lên.

Bây giờ nhìn thấy những chữ ở cùng một chỗ chi chít số này, cậu lại hơi hoa mắt, nhìn hơn một cái cũng không muốn nhìn, cũng nhìn không vô.

Nhưng mà không sao cả, trong đầu cậu vẫn luôn nhắm một vài trường học, phân ra rồi làm quyết định cuối cùng là được.

“”Đi thôi“” - Cố Phi nói - “”Trở về.“”

“”Ừm“” - Tưởng Thừa đứng lên, lúc ra phòng học nghe thấy vài người đang bàn bạc muốn đi thăm Dịch Tĩnh, cậu thúc thúc Cố Phi - “”Chúng ta có phải nên đi thăm Dịch Tĩnh một chút hay không¿‘”

“”Tôi đi là được rồi“” - Cố Phi nói - “”Cậu… trước tiên không nên đi, qua khoảng thời gian này rồi nói sau

đi.“”

“”Ồ.“” - Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Lát nữa về trước rửa ráy tắm rửa, chỉnh đốn một chút, tối hôm nay tôi dẫn cậu đi ăn bữa ngon“” - Cố Phi nói - “”Tự do rồi, cậu muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, cho dù đau bụng cũng không sợ sinh bệnh gì đó.“”

“”Mịa“” - Tưởng Thừa cười lên - “”Đáng lẽ lúc này tôi có rất nhiều thứ muốn ăn, cậu nói như vậy một cái, tôi bỗng nhiên liền không biết ăn cái gì.“”

“”Không vội, đi quảng trường trung tâm bên kia đi, ăn nhiều như thế, chúng ta từ từ dạo, nhìn thấy cái gì muốn ăn, thì vào ăn“” - Cố Phi cười cười - “”Tôi hôm nay cũng ăn thoải mái, tôi ăn đồ tự mình làm đã ăn đến mức mắc ói rồi.“”

“”Phải dẫn theo Nhị Miểu nhé“” - Tưởng Thừa nói - “”Nó cũng đã lâu chưa cùng ăn bữa ngon rồi.“”

“”Lần sau dẫn nó theo, hôm nay chỉ hai chúng ta“” - Cố Phi búng tay kêu một cái - “”Không cần bóng đèn, nó không chỉ là bóng đèn, công suất còn lớn.“”

“”Được thôi“” - Tưởng Thừa vừa cười vui vẻ vừa gật đầu, đi mấy bước chợt quay đầu một cái, trừng cậu ta - “”Cố Phi¡‘”

“”Ui¿‘” - Cố Phi vội vàng đáp một tiếng, nhìn cậu - “”Làm sao rồi¿‘”

“”Thì… lát nữa ấy mà, trở về rồi…“” - Lời nói Tưởng Thừa ra tới bên miệng rồi đột nhiên lại hơi ngại ngùng - “”Thì… việc ấy…“”

“”Trước tiên làm rồi lại ra ngoài đúng chứ¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Tôi đệt“” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta - “”Cậu làm sao không biết xấu hổ như vậy? Nói lưu loát như thế cũng quá không biết xấu hổ rồi đi¡‘”

“”… Ngày đó, có phải bên đường nói nghỉ hè cái gì cũng không làm chỉ làm tôi là cậu phải không hả¿‘” - Cố Phi cũng trừng cậu - “”Quay đầu lại, cậu liền giả vờ thuần khiết? Cậu mới không biết xấu hổ.“”

“”Không phải“” - Tưởng Thừa nghĩ một chút liền cười đến không ngừng được - “”Tôi lúc này là xấu hổ thật, hai chúng ta không phải rất lâu rồi không lăn lộn sao, đột nhiên nhớ tới một cái, liền có chút… ngại ngùng.“”

“”Cậu lát nữa nhất thiết đừng nói với tôi “xin cảm ơn”, “đừng khách sáo” là được.“” - Cố Phi nói.

“”Ồ.“” - Tưởng Thừa cố nín cười, gật gật đầu

Khoảng thời gian dài như vậy đến nay, đây là lần đầu tiên lúc Tưởng Thừa từ trường học đi về cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, trong đầu không có bất luận kiến thức nào, không có công thức, không có những năm tháng, không có địa hình địa mạo, không có từ đơn, ngữ pháp… Chỉ có Cố Phi.

Cổ, vai, xương quai xanh, cơ bụng, bắp đùi, cẳng chân, bờ mông!

A ha ha ha ha ha ha ha.

Lúc lên lầu, cậu quả thực không nhịn được, ở trên mông của Cố Phi bóp một phát.

“”Ngay chỗ này“” - Cố Phi quay đầu nhìn cậu, lại chỉ cửa sổ hành lang hai bên - “”Đem cậu ném ra ngoài thậm chí không cần dùng tay, cậu tin không¿‘”

“”Tin“” - Tưởng Thừa nhảy ra từ bên cạnh cậu ta chạy đi lên, tiện tay lại ở trên eo cậu ta niết một cái - “”Nhưng mà cậu không nỡ, HA HA.“”

“”Bệnh thần kinh.“” - Cố Phi nhỏ giọng nói một câu, theo ở phía sau cậu chạy lên lầu.

Vừa vào cửa, Tưởng Thừa đã quay người hất cánh tay một cái, đem áo trên người cởi sạch, nhào lên ôm lấy Cố Phi hôn một trận, lại đem cậu ta ấn lên ghế xô-pha một phát, tay duỗi vào trong áo vừa gãi vừa sờ.

“”Ôi chao“” - Cố Phi cười đáp ứng cậu - “”Đồ điều khiển từ xa cấn sau lưng tôi rồi, chờ…“”

Tưởng Thừa không để ý cậu ta, vùi trong chỗ lõm vai cậu ta cọ đã một hồi.

Cố Phi đem bộ điều khiển từ xa quăng ra, ném tới trên bàn trà, lúc ôm chặt cậu, cậu đột nhiên chống vào ghế xô-pha ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn chằm chằm Cố Phi.

“”Làm sao thế¿‘” - Cố Phi vuốt ve quai hàm cậu.

“”Cậu làm sao nóng thế này¿‘” - Tưởng Thừa sờ sờ trên người cậu ta, nóng hầm hập.

“”Hưng phấn đấy“” - Cố Phi đẩy đẩy hông - “”Hưng phấn một cái liền…“”

“”Cậu phát sốt rồi“” - Tưởng Thừa cúi đầu đem môi dán vào trên trán cậu ta, sau đó giật mình ngẩng đầu lên - “”Tôi đệt! Tôi đã nói làm sao tay cậu cứ nóng như thế cơ! Nhiệt kế đâu¡“”

Cố Phi một phát kéo Tưởng Thừa đang định đứng dậy: “”Thừa ca, Thừa ca, đừng lạc đề.“”

“”Lạc ông nội cậu“” - Tưởng thừa mở tay cậu ta ra đứng lên, ở trong ngăn kéo bàn trà lục ra nhiệt kế điện tử mà trước đó Cố Phi mua để giám sát tình trạng thân thể của cậu trong thời kỳ ôn tập, chạm vào trán Cố Phi đo thử, tiếp đó liền ngẩn ra - “”Tôi đệt, 38 độ¡“”

“”Ừm, 38 độ… có thể làm được“” - Cố Phi cười - “”Với lại cái đồ điện tử này ấy, cái đó không chuẩn.“”

“”Phắn đi“” - Tưởng Thừa nhíu mày, cậu không biết vì sao Cố Phi lại đột nhiên phát sốt, trong lòng bỗng nhiên nhiên vừa sốt ruột vừa đau lòng - “”Cậu là cảm lạnh rồi? Hay là…“”

Cậu đối với Cố Phi lại liên tục đo mấy lần, đều là hơn 38 độ chút.

“”Tôi không sao“” - Cố Phi ngồi lên, xoa xoa mặt cậu - “”Thật đấy, tôi thậm chí không có cảm giác gì.“”

“”Thả cái rắm trong não cậu¡“” - Tưởng Thừa trừng cậu ta, tay của Cố Phi nóng hầm hập, lần này cảm giác quả thực rõ ràng hơn nhiều - “”Tôi đã nói cậu từ lúc thi xong vẫn cứ không làm sao quá hưng phấn cơ! Cậu sớm đã khó chịu rồi, cậu chính là không nói với tôi đúng chứ¡“”

“”Aiii…“” - Cố Phi cười thở dài.

“”Đi bệnh viện“” - Tưởng Thừa cầm lấy tay của cậu ta lôi kéo - “”Nhanh lên.“”

“”Ngủ một giấc thì tốt rồi, thật đó“” - Cố Phi không nhúc nhích, cuối cùng mới nhẹ giọng nói một câu - “”Tôi bây giờ sức khỏe không sao, không muốn di chuyển.“”

Tưởng Thừa liền cảm thấy trong ngực đau đớn từng cơn, đau đến mức cay mắt rồi.

Có lẽ là vừa mới trải qua loại chuyện lớn thi đại học xong, cậu cho dù coi như là học bá siêu cấp, lúc này tình tự cũng rất không ổn định…

Cậu ôm chặt lấy Cố Phi, sít sao ôm lấy cậu ta, lúc đụng tới thân thể của Cố Phi nóng hổi, tay cũng run rẩy.

Chỉ cảm thấy đau lòng đến lạnh run.

Nước mắt cứ như thế, một chút cũng không chịu khống chế mà tuôn ra.

104. Chương 104

Nước mắt không chỉ chảy ra, mà là ào ạt, không có khoảng cách, không có tạm dừng, hoàn toàn mất kiểm soát, cứ như vậy điên cuồng trượt xuống, chính cậu thậm chí có thể cảm giác được một cách rõ ràng nước mắt ấm áp ở trên mặt mình, một dòng, hai dòng vẽ thành quỹ đạo, lại rất nhanh nối thành một mảnh.

Trong thời gian dài, Tưởng Thừa cảm thấy mình đã loại trừ tất cả những tạp niệm, ngoài việc ôn tập, cậu không nghĩ gì khác, lúc ôn tập nhiều nhất cũng chỉ theo thói quen trong khóe mắt quét qua nhìn thấy Cố Phi mới cảm thấy an tâm.

Ngoài như vậy ra, trong tâm trí cậu không có thêm nội dung nào, hôm nay khi nghe các bạn cùng lớp tán gẫu mới biết rằng lớp học cách vách có một người ngã bệnh, có những người đánh nhau, từ lầu ba xuống tới lầu một, động tĩnh còn khá lớn, cậu lại không hề biết gì.

Trong một thời gian dài, não cậu bị lấp đầy, dây thần kinh bị căng chặt, cho đến tận bây giờ.

Tất cả những gánh nặng đã được gỡ bỏ, tất cả áp lực đã được vứt xuống, tất cả những cảm xúc trở lại với cơ thể, giống như chiếc nồi áp suất trong mình đột nhiên được mở nắp, mắt thấy, tai nghe, cảm nhận, tất cả mọi thứ đều rõ ràng lên, thậm chí rõ ràng hơn bao giờ hết.

Thế nhưng trong lúc như vậy, cậu đột nhiên thấy tình trạng kiệt sức của Cố Phi, nghe giọng nói yếu ớt của Cố Phi, Tưởng Thừa dường như đột nhiên nhớ đến vô vàn những áp lực phức tạp mà Cố Phi đã gánh chịu trong vài tháng qua.

Sự khó chịu và đau khổ tại thời điểm này là điều cậu không thể chịu đựng được.

Cố Phi cứ như vậy từng ngày một, chăm sóc gia đình, cửa tiệm, còn phải chăm sóc cậu, tranh thủ thời gian để cùng Cố Miểu, dành thời gian chăm sóc cửa tiệm, nhập hàng hóa, còn phải kiểm tra công thức nấu ăn mỗi ngày để cho cậu một bữa ăn bổ dưỡng, cùng cậu ôn tập…

Cậu vẫn luôn cảm thấy rằng mình rất mệt mỏi, ôn tập rất vất vả, nhưng lại không chú ý đến, Cố Phi mỗi ngày làm liên tục không ngừng nghỉ từ sáng đến tối, mỗi đêm còn thức cùng cậu cho đến khi cậu ngủ mới ngủ, mà khi cậu thức dậy, Cố Phi đã dậy từ sớm sẽ phải mỏi mệt biết bao nhiêu.

So với sự "mệt mỏi" đơn thuần của cậu, sự kiệt sức của Cố Phi mới càng khó chịu đựng hơn.

"Xin lỗi" – Tưởng Thừa ôm Cố Phi, cảm thấy Cố Phi giống như một cái bếp nhỏ nóng hực, nóng tới làm cho cậu lo lắng đến bối rối – "Cố Phi, xin lỗi."

"Tôi chính là sợ cậu nói điều này" – Cố Phi có lẽ đã thả lỏng, hoặc có lẽ lúc này thực sự đã thiêu nóng lên, giọng khi nói bắt đầu khàn khàn – "Xin lỗi kiểu như vậy, tôi chính là sợ cậu nói điều này."

“Tôi thực sự…” – Tưởng Thừa cúi đầu trên vai Cố Phi cọ cọ nước mắt, nhưng khi cậu cọ xong, nước mắt như không thể ngừng lại lần nữa trào ra – “Tôi thực sự không hề nghĩ đến cậu trong thời gian này sẽ mệt mỏi hay không.”

“Bản thân tôi không cảm thấy mệt” – Cố Phi hơi cọ mũi mình trên lưng cậu – “Hơn nữa, có rất nhiều người bị bệnh sau khi thi…”

“Cậu đừng trách tôi” – Tưởng Thừa cố kìm nén nước mắt, khóc đến thế này cậu cũng không thể nói năng cho tốt, vừa mở miệng liền muốn tuôn trào, cậu hôn vào cổ Cố Phi, khi đôi môi chạm vào làn da nóng hổi của cậu ta, nước mắt không dễ dàng gì mới kìm lại được chút đỉnh lại thoáng chốc dâng trào – “Cậu đừng trách tôi.”

“Tôi không trách cậu mà” – Cố Phi mỉm cười – “Sao tôi có thể trách cậu? Tôi còn không liên kết chuyện này với cậu.”

“Cậu đừng nói nữa” – Tưởng Thừa ôm chặt Cố Phi – “Tôi nghe cậu nói liền đau lòng.”

“Ừm.” – Cố Phi đáp, không lại nói nữa.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, ôm Cố Phi thật chặt cho đến khi bản thân bị đau ở thắt lưng, mới buông lỏng tay.

Nhưng Cố Phi không động đậy, cậu quay đầu qua mới phát hiện rằng Cố Phi đã gối đầu trên vai mình ngủ thiếp đi.

Tưởng Thừa giữ một tay trên lưng ghế sô pha để giữ thăng bằng, một tay đỡ Cố Phi, từ từ đặt cậu ta nằm xuống sô pha, sau đó chạy vào phòng lấy một chiếc gối nhỏ đặt xuống dưới đầu cậu ta, đắp chăn lên, quấn lấy cả người cậu ta.

Làm những điều này xong, Tưởng Thừa đứng giữa phòng khách, không biết phải làm gì khác.

Sau một lúc ngẫn người, cậu lại đi vắt một chiếc khăn, cẩn thận đặt nó lên đầu Cố Phi.

Ban đầu cậu muốn dùng khăn lạnh, nhưng Cố Phi đã ngủ rất ngon vào lúc này, cậu không muốn đánh thức Cố Phi.

Sau vài lượt lòng vòng trong phòng, cậu lấy một chiếc ghế đẩu nhỏ, ngồi trước ghế sô pha, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Cố Phi.

Mặt của Cố Phi hơi đỏ ửng, không biết đó là do chăn che hay là sốt, có lẽ là cả hai, cậu xoay tay lại cầm qua nhiệt kế, đo cho Cố Phi.

Nhiệt độ cơ thể là 38,3, không có thay đổi, tất nhiên, sẽ không thể có thay đổi lớn gì chỉ trong vài phút này.

Một lúc sau, cậu vươn tay lấy chiếc khăn xuống, chỉ một chốc như vậy, chiếc khăn đã ấm lên rất nhiều khi được gỡ xuống, cậu đi vào phòng tắm, vắt lại bằng nước lạnh, đặt nó lên trán Cố Phi.

Cơ thể của Cố Phi luôn rất tốt, trong trí nhớ của Tưởng Thừa chưa bao giờ thấy cậu ta bị bệnh hay cảm lạnh, kiểu người không thường bị bệnh, một khi bệnh, luôn là sẽ có chút khí thế hung hăng.

Tưởng Thừa lại đo nhiệt độ cơ thể lần hai, một lần là 38,3, một lần là 38,4.

Chết tiệt, sao còn lên vậy!

Cậu có chút ngồi không yên, nhớ tới Cố Phi từng nói "Nhiệt kế điện tử không chuẩn", thế là cậu nhanh chóng xông ra khỏi cửa, đạp xe thẳng một mạch đến bệnh viện xã khu.

Mua một cây nhiệt kế vật lý, thuận tiện hỏi thử xem bệnh viện xã khu có thể có thuốc nào mua được không.

Vừa vội vã đến cửa bệnh viện, liền thấy Lý Viêm đang đi ra khỏi cửa tiệm nhà Cố Phi, cầm điện thoại vừa quay số vừa ngồi xổm ở bậc cửa.

"Lý Viêm!" – Tưởng Thừa gọi.

"Hả?" – Lý Viêm quay đầu lại – "Sao cậu lại tới một mình? Tôi đang gọi cho Cố Phi đây, cậu ta…"

"Đừng gọi, đừng gọi!" – Tưởng Thừa nhảy xuống khỏi xe – "Cậu ta bị sốt, còn đang ngủ!"

"Sốt?" – Lý Viêm cúp máy, có chút ngạc nhiên – "Cậu ta bị sốt? Thân thể cậu ta tốt như Ngưu Ma Vương mà cũng bị sốt?"

"Ai biết được Ngưu Ma Vương chưa từng bị sốt?" – Tưởng Thừa nói – "Cậu cũng không phải Thiết Phiến Công chúa…"

"Lỡ như tôi phải thì sao" – Lý Viêm "chậc" một tiếng – "Bao nhiêu độ?"

"Hơn 38 độ, tôi sợ nhiệt kế điện tử không chính xác, muốn mua loại thủy ngân." – Tưởng Thừa nhíu mày.

Lý Viêm vào bệnh viện xã khu với cậu, bác sĩ đưa cho Tưởng Thừa một cây nhiệt kế thủy ngân và hai viên thuốc hạ sốt: "Vừa thi xong, người bị ngã bệnh rất nhiều, không có vấn đề gì đâu, cứ để cậu ta uống nhiều nước để tránh mất nước, nếu vẫn không bớt hoặc nhiệt độ tăng cao vào ban đêm, thì đến kiểm tra xem

xem có vấn đề nào khác không."

Tưởng Thừa lấy nhiệt kế và thuốc, khi ra khỏi bệnh viện xã khu mới nhớ đến, hỏi Lý Viêm: "Sao cậu lại đến?"

"Không phải chỉ muốn qua ăn một chầu của hai cậu mới thi xong sao" – Lý Viêm nói – "Ai biết được cậu ta còn bị bệnh."

"Vậy…" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Đừng quan tâm tôi, cậu mau quay về hầu hạ cậu ta đi" – Lý Viêm nhìn thời gian – "Tôi ở đây trông chừng một lúc, trễ thêm chút tôi đóng cửa là được."

"Cái quái gì thế?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Khi tôi đến, cô ấy đưa Nhị Miểu ra ngoài mua quần áo rồi, cùng với người chồng nhỏ kia." – Lý Viêm nói.

"Ồ" – Tưởng Thừa gật đầu, sau khi lên xe đạp, cậu lại hỏi một câu – "Nếu chưng món trứng hấp thì…"

"Trứng hấp cái gì? Khi sốt đừng ăn đồ có protein cao nữa" – Lý Viêm cắt ngang, ngẫm nghĩ – "Nếu muốn ăn thì làm cháo nè, mì trắng giống vậy."

"Vậy thì thật khó ăn a" – Tưởng Thừa thở dài – "Nuốt vô trôi không cũng không biết?"

"Đừng lo lắng, cậu ta chịu đựng rất giỏi" – Lý Viêm nói – "Phân không thối cậu ta còn có thể ăn mà."

"Haizz!" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, thở dài một hơi thật mạnh.

"Nói thật" – Lý Viêm cười – "Mau trở về đi."

Lời của Lý Viêm khá kinh tởm, nhưng có vẻ là sự thật, Cố Phi rất khoan dung, bất kể điều gì đều có thể chịu đựng được, đủ loại bất động thanh sắc.

Cậu có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ của Cố Phi mặc dù rất không hài lòng với món cháo trắng, nhưng vẫn bình tĩnh ăn sạch một bát.

Thế là lại một trận đau lòng.

“Tiệm cậu ta có mì không?” – Tưởng Thừa hỏi – “Loại đặc biệt cao cấp, đặc biệt ngon đó?”

“… Đợi tôi đi lấy cho” – Lý Viêm quay lại cửa tiệm, nhanh chóng lấy một túi mì và vài chai gia vị, đưa nó cho cậu – “Cái này, tôi từng nấu rồi, đặc biệt mịn, ngon, còn những gia vị này, cái nào tươi cái nào ngon thì tự cậu thêm vô.”

“Được.” – Tưởng Thừa treo chiếc túi lên tay lái, đạp xe như bay suốt quãng đường về phòng cho thuê.

Cố Phi vẫn đang ngủ, dường như vẫn chưa tỉnh dậy.

Cậu lấy đồ bỏ vào bếp, đi ra lấy khăn, vắt lại nước rồi đặt lên trán Cố Phi.

Nhiệt kế điện tử đo được 38,2 độ và không có nhiều thay đổi, cậu cẩn thận mở chăn ra, muốn đặt nhiệt kế thủy ngân cho Cố Phi, bàn tay vừa chạm vào cánh tay Cố Phi, Cố Phi khẽ rên nhẹ: “Ưm?”

“Cậu ngủ, ngủ đi” – Tưởng Thừa lập tức nhỏ giọng nói –“Tôi đang đo nhiệt độ cơ thể cho cậu.”

“Thừa ca.” – Cố Phi gọi cậu một cách mơ hồ.

“Hửm?” – Tưởng Thừa vừa đặt nhiệt kế cho cậu ta, vừa đáp lại.

“Tôi khó chịu.” – Cố Phi nói với đôi mắt nhắm nghiền.

Giọng nói vẫn khàn khàn, ngữ khí có chút ủy khuất, khi Tưởng Thừa nghe thấy, cậu không thể chịu nổi, đau lòng tới có chút cấu tim cào phổi, sống mũi từng đợt cay cay.

“Tôi biết, tôi biết” – Tưởng Thừa đắp chăn lại, nhẹ nhàng chạm vào mặt cậu ta – “Cố chịu một chút, tôi đi lấy thuốc, lát nữa ăn một ít rồi uống thuốc sẽ tốt thôi.”

“Ăn gì?” – Cố Phi hỏi.

“Tôi vừa gặp Lý Viêm” – Tưởng Thừa nói – “Cậu ta nói sốt nên ăn thanh đạm chút, cháo hoặc mì trắng.”

“Tên Vương Bát Đản đó” – Cố Phi thì thầm – “Chắc chắn là cố ý.”

“Cậu muốn ăn gì? Tôi làm cho cậu?” – Tưởng Thừa hỏi.

Cố Phi rên lên mấy tiếng, không biết là nói gì, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Tưởng Thừa ước tính rằng bản thân đang ở cấp độ nhãi ranh tự nấu ăn, nhưng cháo và mì trắng… Cậu vẫn không có vấn đề gì, suy cho cùng thì trước đây cậu cũng thường tự nấu mì cho mình.

Chỉ là trước khi ngủ, Cố Phi không nói cho cậu biết là muốn ăn gì, thế nên cậu đứng dậy đi vào bếp, đầu tiên là nấu cháo, cháo hả, cho nước và cơm, bỏ vào nồi cơm điện, chỉnh cho thành cháo là được, cũng rất đơn giản.

Chỉ vừa nhấn nút, điện thoại trong túi quần lại reo lên, cậu luống cuống tay chân, nhìn cũng không nhìn, lấy điện thoại ra liền bắt máy nghe, sợ mình sẽ đánh thức Cố Phi.

"Ai?" – Cậu hỏi.

"Thừa nhi?" – Là giọng của Phan Trí – "Cậu xóa số tôi rồi hả?"

"Tôi xóa số cậu làm gì." – Tưởng Thừa đóng cửa bếp lại.

"Vậy sao cậu hỏi tôi là ai! Nó không hiện lên màn hình sao!" – Phan Trí nói.

"Tôi không có xem" – Tưởng Thừa nói – "Có chuyện gì?"

"… Tôi đệt" – Giọng của Phan Trí đầy bi hận – "Bây giờ tôi không có việc thì không thể gọi cho cậu sao?"

"Thuận miệng hỏi thôi." – Tưởng Thừa nói.

"Nhưng thật ra tôi không phải không có việc, tôi có chuyện này" – Phan Trí nói – "Thế nào? Có cảm thấy rất tốt sau khi thi xong không?"

"Cũng được." – Tưởng Thừa cười cười.

"Có kiểm tra đáp án chưa? Thi trường tốt gì đó không vấn đề gì phải không?" – Phan Trí hỏi.

"Không, khi nào có điểm thì biết" – Tưởng Thừa nói – "Chỉ là cảm thấy rất ổn, những cái khác quá lười để phí thần kinh."

"Khí khái này của học bá" – Phan Trí cảm thán – "Tôi tính thử rồi, tôi có thể vô trường hạng ba, dù phải liều mạng với mẹ tôi thế nào cũng phải đến học cùng trường với cậu."

"Gần đây cậu không có bạn gái à" – Tưởng Thừa nói – "Còn muốn tới cùng tôi."

“Có bạn gái, trước tiên cũng phải cân nhắc đến cậu nữa” – Phan Trí cười lên – “Với lại, tôi bây giờ làm gì có tình yêu chân chính gì, ai biết được các các cô gái tốt hơn còn đang đợi tôi ở đại học đó.”

“Với đức tính này của cậu” – Tưởng Thừa thì thầm – “Gái tốt không thể đến lượt cậu được.”

“Lỡ gặp phải một người mù mắt thì sao” – Phan Trí không quan tâm, cười lên – “Này, Cố Phi sao rồi, tôi vừa gửi cho cậu ta tin nhắn chia buồn đó, còn không thèm quan tâm tôi, có phải thi tạch rồi đang đau khổ không?”

“Cậu ta sao có thể đau khổ vì loại chuyện này” – Tưởng Thừa nói – “Cậu ta bị sốt, đang ngủ đó… Vừa hay, cậu giúp tôi hỏi mẹ cậu, cháo trắng và mì trắng làm thế nào để ngon hơn chút?”

“Sốt sao?” – Phan Trí sững sờ - “Tôi luôn nghĩ rằng sau khi thi xong người ngã xuống phải là cậu chứ, sao cậu ta lại ngã rồi? Cậu đợi chút, tôi hỏi mẹ tôi rồi nhắn cho bạn.”

Đúng vậy, thi xong người ngã xuống phải là cậu chứ, không ai nghĩ rằng Cố Phi sẽ gục ngã.

Chỉ có cậu biết tại sao Cố Phi lại như vậy.

Khi nghĩ về điều này, cậu đột nhiên cảm thấy một trận khó chịu, bản thân thậm chí sau khi Cố Phi ngã xuống mới nghĩ tới tại sao cậu ta lại ngã bệnh.

Cậu trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế đẩu, nhìn Cố Phi.

Cậu thực sự chưa từng thấy Cố Phi bệnh thành thế này, nhìn qua thật khiến người khác đau lòng.

Nhiệt kế gần như có thể lấy ra, cậu lưỡng lự một lúc lâu cũng không nỡ vén chăn ra.

Cho đến khi Cố Phi di chuyển một chút, cậu nhân cơ hội nhanh chóng vén chăn và rút nhiệt kế ra.

“Ưm?” – Cố Phi mơ hồ rên.

“Đánh thức cậu rồi?”- Tưởng Thừa nhanh chóng đắp chăn lại – “Tôi lấy nhiệt kế.”

“Bao nhiêu độ?” – Cố Phi vẫn mơ mơ hồ hồ.

“Để tôi xem thử…” – Tưởng Thừa cuối đầu nhìn nhiệt kế.

Thứ đồ này, điều khó chịu nhất là không biết phải xem ở đâu, Tưởng Thừa có lẽ đã cầm trên tay xoay bảy ngàn hai trăm sáu mươi tư vòng, cũng không tìm thấy cột thủy ngân ở đâu, cái thô sơ kia còn tốt, bác sỹ cứ nằng nặc đưa cho cậu cái này.

"Tôi đệt!" – Cậu có chút lo lắng nâng nhiệt kế lên trước ánh sáng, nửa ngày vẫn không thể tìm thấy nó, càng lo lắng càng không biết xem làm sao, có chút khó chịu, đè giọng nói – "Thứ đồ này làm ra không định để người ta xem thì phải!"

"Đưa tôi." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa bất lực đưa nhiệt kế cho cậu ta: "Tôi có phải bị mù rồi không?"

Cố Phi cười, không nói, nhìn qua vẫn còn rất yếu, cậu ta cầm nhiệt kế tùy tiện quay mấy vòng: "38 độ 1."

"Vậy là cái nhiệt kế điện tử vẫn rất chính xác" – Tưởng Thừa thở dài, lấy nhiệt kế đặt nó sang một bên, lại đắp chăn lên cho cậu ta – "Cậu ngủ thêm một lát đi, tôi nấu cháo cho cậu rồi, nếu cậu không muốn ăn cháo, lát nữa nếu muốn thì tôi nấu mì cho cậu."

"Nóng chết rồi." – Cố Phi nói.

"Đổ mồ hôi, chắc chắn là nóng rồi" – Tưởng Thừa nửa quỳ nửa chòm tới sô pha, ngón tay chạm nhẹ vào mũi cậu ta – "Đổ mồ hôi rồi sẽ tốt thôi, uống chút nước không? Bác sĩ nói cậu phải uống nhiều nước, tránh để mất nước. "

"Ừm." – Cố Phi nhắm mắt lại, đáp.

Tưởng Thừa rót một cốc nước ấm, nghĩ nghĩ lại lấy một cây ống hút, những cây ống hút này đều được gỡ xuống khi uống sữa chua, cậu thích ăn bằng thìa hơn nên Cố Phi đã gỡ hết ống hút rồi để lại, nói là không chừng sau này có thể sử dụng.

Lúc này nó đã được sử dụng.

"Nào, hút đi." – Tưởng Thừa lại trở lại bên cạnh Cố Phi, dùng ống hút nhẹ nhàng gõ mấy cái vào môi cậu ta.

"Gọi chó con à." – Cố Phi cười cười.

"Uống nước" – Tưởng Thừa cũng mỉm cười – "Uống nhiều nước chút."

Cố Phi ngậm ống hút, uống một nửa ly nước, sau đó thở phào nhẹ nhõm: "Tôi lát nữa ăn cháo là được."

“Nấu mì cũng không phiền” – Tưởng Thừa nói – “Cậu đừng tới lúc này còn lo cho tôi nữa.”

“Tôi chỉ cảm thấy” – Cố Phi nhắm mắt, cong khóe miệng: “Cậu nấu mì khó ăn hơn cháo.”

“Tôi đệt” – Tưởng Thừa cười lên – “Vậy được thôi, cậu cứ nằm lát đi, cháo xong tôi gọi cậu.”

“Ừm.” – Cố Phi đáp, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Tin nhắn Phan Trí gửi qua.

– Mẹ tôi nói mì không dễ tiêu hóa, cháo tốt hơn, nấu xong bỏ rau xắt nhỏ và trộn dầu mè vào, hoặc là một ít nước tương và đậu phụ.

– Thay tôi cảm ơn mẹ cậu

– Tôi đã cảm ơn cho cậu trước rồi

Tưởng Thừa cười cười, đặt điện thoại sang một bên, sau khi đổi chiếc khăn cho Cố Phi xong, cậu ngồi xuống ghế đẩu tiếp tục nhìn chằm chằm cậu ta.

Bình thường nhìn một Cố Phi điềm tĩnh, Cố Phi lạnh lùng với mọi người, Cố Phi luôn mỉm cười với mình, bây giờ nhìn một Cố Phi yếu đuối, nhìn như có chút ủy khuất thế này, cậu có chút yếu lòng nói không nên lời.

Muốn hôn Cố Phi, muốn ôm cậu ta.

Cậu cúi xuống, chạm thật nhẹ vào đôi môi Cố Phi.

Cố Phi uống nước, đôi môi vẫn còn ẩm, khi nhẹ chạm vào cảm thấy rất thoải mái.

Cho đến khi nồi cơm điện trong bếp kêu lên, Tưởng Thừa mới đứng dậy, chuẩn bị đi vào chế biến món cháo theo những gì mẹ Phan Trí nói.

Có lẽ thời gian ngồi ở đây có hơi dài, đứng dậy lại có chút đột ngột, lúc xoay người cậu suýt chút ngã xuống, chống lên bàn bên cạnh mới đứng vững, lại đợi cho đến khi sao vàng trước mắt đều biến mất mới nhẹ chân nhẹ tay chạy vào bếp.

Chăm nom bạn trai tới trình độ này cũng là rất hết lòng hết dạ.

Cậu rửa vài miếng lá rau, xắt nhỏ và rắc vào cháo đã nấu chín và khuấy đều, sau đó cho một chút đỉnh nước tương và dầu mè vào, dù sao thì phải ăn thanh đạm, có một chút hương vị là được rồi.

Khi Tưởng Thừa đặt cháo lên bàn trà, Cố Phi mở mắt: "Thơm."

"Dậy rồi?" – Tưởng Thừa đi đến, chạm vào mặt cậu ta, vẫn rất nóng.

"Ừm" – Cố Phi cử động – "Tôi nếm thử."

Tưởng Thừa đỡ Cố Phi dậy, ngồi trên ghế sô pha, lại lấy chăn quấn cho cậu ta.

"Tôi…" – Cố Phi nhìn cậu – "Ăn thế nào?"

"Tôi bón cho cậu." – Tưởng Thừa cầm bát bằng một tay, một tay cầm thìa lên từ bàn trà, cùng cậu ta mặt đối mặt.

Cố Phi không nói, cười lên, nhưng vì còn yếu, cậu có thể thấy ra cậu ta cười có hơi cực lực.

"Cười cái gì" – Tưởng Thừa lấy một muỗng cháo nếm thử trước, hương vị cũng khá tuyệt, cũng không biết có phải bởi vì bản thân đang đói không – "Cũng được, cậu có thể nếm thử."

"Tôi chỉ thấy nó rất buồn cười" – Cố Phi mở miệng ra ăn – "Ừm, không tệ, cho dầu mè vào?"

"Có một chút" – Tưởng Thừa nói, lại múc một muỗng khác đưa tới miệng cậu ta – "Không dám để nhiều, sợ cậu ăn không quen."

"Thật ra" – Cố Phi nói trong khi ăn – "Sốt một tí, cũng không có vấn đề lớn gì."

"Cậu ngủ như ngất đi, giọng còn khàn" – Tưởng Thừa cau mày – "Theo ngài thì nó không phải là có việc à?"

"Tôi chỉ buồn ngủ nên muốn ngủ." – Cố Phi nói.

"Cố Phi, cậu biết không" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Tôi không muốn nhìn thấy cậu như vậy, kiểu tỏ ra mạnh mẽ thế này."

Cố Phi nhìn cậu, không nói.

"Có chuyện gì, không phải sao?" – Tưởng Thừa nói – "Cậu tỏ ra mạnh mẽ với người khác thì thôi, cậu làm nó với tôi để làm gì, cậu yếu đuối trước mặt tôi một chút không được sao? Cơ thể nóng thế này, ôm vào có thể làm đồ tăng thân nhiệt luôn rồi…"

"Vậy cậu ôm tôi đi." – Cố Phi nói.

"Hả?" Tưởng nói.

"Ôm." – Cố Phi nói.

Một chữ "ôm" hơi khàn khàn, mang theo giọng mũi nhẹ, có chút nũng nịu này của Cố Phi, trong tai Tưởng Thừa giống như một bông hoa nhỏ nở tung mang theo dòng điện, khiến trái tim cậu mềm nhũn, tay gần như không thể cầm nổi bát.

"Ăn bát này xong thì ôm." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Cố Phi lúc này chắc chắn vẫn rất khó chịu, bình thường cậu ta ăn cơm cũng không tính là nhiều, nhưng hôm nay cậu ta chỉ ăn nửa bát cháo đã nói là no rồi.

Tưởng Thừa ăn nửa bát còn lại, lại đi vào bếp ăn thêm một bát, mới cảm thấy mình không đói nữa.

Khi trở lại phòng khách, Cố Phi vẫn quấn chiếc chăn trên ghế sô pha, nhưng mắt đã nhắm lại.

Tưởng Thừa lại đo nhiệt độ cơ thể, lần này là 38 độ, mặc dù cường độ giảm rất nhỏ, nhưng ít nhất là không tăng, trên thực tế, như Cố Phi nói, bị sốt thực ra cũng không phải là chuyện đặc biệt to tát gì, nhưng tình trạng bây giờ của Cố Phi không chỉ là một cơn sốt, mà là sự kiệt sức đã tích lũy trong một thời gian dài bùng phát, nếu không cậu ta sẽ không quá yếu tới như vậy, cứ ngủ thiếp đi.

"Tằm cưng" – Tưởng Thừa chạm vào cậu ta – "Nằm xuống? Hay là vào giường ngủ?"

Cố Phi không nói, mở mắt ra, nhìn cậu.

"Hửm?" – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu ta – "Sao rồi?"

Cố Phi vẫn không nói.

Tưởng Thừa cùng cậu ta nhìn nhau nửa ngày mới chợt hoàn hồn: "A a a a a, ôm ôm, tới rồi tới rồi, tôi tới

rồi."

Cậu ngồi tới bên cạnh Cố Phi, vươn tay ra ôm cả người cậu ta cùng chăn với nhau: "Thừa ca ôm."

"Hát một bài đi Thừa ca" – Cố Phi dựa vào cậu, lại nhắm mắt – "Bài hát ru."

"Được" – Tưởng Thừa hắng giọng – "Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, mở cửa ra, mau mở ra, tôi muốn vào…"

105. Chương 105

Ngoại trừ không quá biết an ủi người, Tưởng Thừa cũng luôn cảm thấy bản thân không phải biết quan tâm người ta lắm.

Có lẽ là quan tâm khá khác biệt của cha mẹ nuôi từ nhỏ, trong cảm nhận của cậu, quan tâm từ bọn họ càng giống như đòi hỏi nhiều hơn, một chút hy vọng về sự dịu dàng lý trí.

Không biết là bởi vì như thế, hay là trong xương tủy cậu những điều đó di truyền từ Lý Bảo Quốc, tóm lại cậu đối với kỹ năng ""Quan tâm người ta"" không được hiểu rõ lắm, cùng cậu quan hệ vững chắc như Phan Trí, được cậu coi là bạn chí cốt duy nhất, trước đây sinh bệnh hay bị thương các loại, cậu cũng không có biểu hiện có quan tâm bao nhiêu, lúc thăm hỏi cũng tỏ ra rất gượng gạo, Phan Trí mấy lần đều nói, cậu chẳng thà không hỏi đến, thái độ lúng túng này không biết còn tưởng là hai cậu qua lại có gì đó không dám nhớ lại.

Thế nhưng sau đó gặp được Cố Phi, rất nhiều chuyện đều không giống nhau.

Cậu sẽ quan tâm một người, mức độ đau lòng vì một người đến như vậy, phát ra từ nội tâm, biểu đạt chân thành, không có gượng gạo, không có cứng nhắc…

Đây chính là sức mạnh của tình yêu a, chậc chậc chậc.

Tưởng Thừa cúi đầu nhìn xem Cố Phi đang dựa vào người cậu ngủ, hôn hôn ở trên đỉnh đầu.

Tóc Cố Phi rất cứng, sau khi cạo tấc ngắn, hôn một cái cũng chích miệng, nhưng cậu hôn xong một cái sau đó lại hôn một cái nữa, nếu không phải sợ ồn làm Cố Phi tỉnh, cậu còn muốn gặm một miếng.

Cố Phi là người quan trọng nhất khiến cậu sẽ đau lòng đến run rẩy, Cố Phi bị ốm không có khí thế ngày thường của Cố bá đạo xưởng thép, dáng vẻ ngoan ngoãn nhắm mắt dựa vào trong ngực cậu, trông giống như con mèo bị tủi thân.

Còn là con mèo có phần ướt chẹp nhẹp.

Nếu Phan Trí toàn thân ướt mồ hôi thế này, đừng nói ôm lấy, đến gần cậu cũng sẽ bị đánh.

…Đương nhiên, Phan Trí với cậu suy cho cùng là anh em, không phải tình nhân.

À há tình nhân.

Tưởng Thừa nhỏ giọng "chậc" một tiếng, văn nghệ buồn nôn thế này, lại còn 'tình nhân' nữa.

Có lẽ là còn "chậc" chưa đủ nhỏ tiếng, đầu Cố Phi động đậy, rên một tiếng.

"Thế nào rồi?" – Tưởng Thừa hỏi.

""Tôi có phải nên uống thuốc hay không¿'" – Cố Phi lẩm bẩm một câu.

""Ồ đúng¡'" – Tưởng Thừa lúc này mới nhớ ra chưa cho cậu uống thuốc, bèn vội vàng thò tay để lấy thuốc.

Nhưng mà thuốc để trên bàn trà, cậu với không tới, muốn lấy được phải thả Cố Phi ra, Cố Phi hiện đang dựa vào trên người cậu, bản thân nếu đi ra, Cố Phi một con mèo bệnh liền phải tự mình chống đỡ… thực ra chính là không muốn thả ra.

Do dự khoảng một giây, Tưởng Thừa đưa chân của mình ra, dùng ngón chân đem bao thuốc nhỏ đựng hai viên thuốc hạ sốt ở trên bàn trà kẹp qua.

""Ui đệt"" – Cố Phi nghiêng đầu ra yếu ớt nói – ""Tôi không uống nữa.""

""Bớt chú trọng"" – Tưởng Thừa từ trên chân cầm bao giấy qua – ""Thuốc này được gói đấy, chân tôi lại không giẫm cứt chó…""

""Ôi…"" – Cố Phi thở dài – ""Vậy ly cậu cũng dùng chân lấy sao¿'"

""Mịa."" – Tưởng Thừa nhìn khoảng cách cái ly so với thuốc càng xa, sau đó đơ một lúc, lần thứ hai đưa chân ra.

""Thừa ca, cậu tỉnh táo một chút."" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nói chuyện, dùng ngón chân móc mép bàn trà, thu chân về phía cạnh mình ra sức kéo

một cái, khiến cho một cái bàn trà rất nặng kéo tới trong tầm tay, lại thò tay kéo một cái, bàn trà kề sát ở bên cạnh sô–pha.

“”Nào, uống thuốc.“” – Cậu cầm cái ly qua, đem một viên thuốc thả vào trong miệng Cố Phi.

“”Người lười rất thông minh a.“” – Cố Phi ngậm ống hút hút vài ngụm nước, nuốt thuốc xong.

“”Tôi không phải lười“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi chỉ là không muốn buông tay.“”

Giữ vững lấy nguyên tắc không buông tay, Tưởng Thừa lấy chân cầm cặp nhiệt độ, một viên kẹo, điều khiển ti–vi từ xa.

Cứ luôn thế tới cuối cùng Cố Phi muốn uống nước nhưng mà trong ly không có nước, cậu mới thở dài một hơi, ấm nước ở trên bàn bên cạnh ti–vi, cậu trừ phi tháo chân bên trái nối vào chân bên phải mới có thể với tới được.

“”Cậu tự mình ngồi đàng hoàng“” – Tưởng Thừa đem bàn trà đạp ra – “”Tôi rót nước cho cậu.“”

“”Tôi lát nữa tắm rửa nằm trên giường được chắc.“” – Cố Phi nói.

“”Tắm rửa¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “”Cậu sốt còn muốn tắm rửa cái gì, hết sốt rồi lại tắm rửa đi.“”

“”Không tắm quả thật không được“” – Cố Phi nói – “”Cả người mồ hôi.“”

Tưởng Thừa không có kinh nghiệm gì chăm sóc bệnh nhân cả, việc Cố Phi phát sốt này cũng không phải gây nên bởi loại cảm mạo, rốt cuộc cần chú ý điểm nào cậu quả là không chắc chắn, giữa cái phương pháp dân gian bịt kín ra mồ hôi mà cậu biết duy nhất cùng việc Cố Phi tuyên bố không tắm rửa không sống được, có chút mù mịt.

“”Phương diện sinh tồn tôi là học bá“” – Cố Phi nói – “”Cậu là tay mơ.“”

Tưởng Thừa cảm thấy lời của Cố Phi rất có đạo lý, thế là không ngăn trở nữa, để Cố Phi đi tắm rửa.

“”Cũng đừng bịt kín tôi nữa, tôi bây giờ cũng không rét lạnh“” – Cố Phi tắm rửa xong nằm tới trên giường, rất khoan khoái mà nằm thẳng cẳng, nhắm mắt lại – “”Cậu ôm tôi là được.“”

“”Ừa.“” – Tưởng Thừa cầm cái chăn cho cậu ta.

Sau đó chạy như bay vọt vào phòng tắm tắm rửa, lại trở về như bay vọt tới phòng ngủ, đo nhiệt độ cơ thể

cho Cố Phi.

“”38 độ rồi“” – Tưởng Thừa tắt đèn, nằm tới bên cạnh ôm gọn cậu ta – “”Chắc đang giảm sốt rồi chứ¿‘”

“”Ừm“” – Cố Phi đáp một tiếng – “” Nếu như còn sốt, tôi sẽ cảm thấy lạnh.“”

“”Aiii“” – Tưởng Thừa thở dài – “”Tôi vừa rồi còn đang nghĩ, tôi nếu như phải đi học rồi, cậu bệnh cũng không có tôi chăm sóc thì làm sao… thực ra tôi chăm sóc cậu cũng chỉ là thêm phiền phức, đúng chứ.“”

“”Thế nào lại là phiền phức“” – Cố Phi cười cười – “”Nếu như không có cậu, tôi hôm nay sốt thế này, cũng chỉ là rót ly nước để bên cạnh, nằm xuống ngủ thẳng tới khi hết sốt là xong chuyện rồi.“”

“”Không đúng“” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – “”Cậu sẽ không lại sinh bệnh, lần này phát sốt cũng là bởi vì tôi.“”

“”Tôi nói một lần cuối cùng“” – Cố Phi sờ sờ tay cậu – “”Cậu nói kiểu này nữa, tôi…“”

“”Cậu cái gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Tôi… trước tiên nghĩ một chút thôi, chưa nghĩ xong“” – Cố Phi cười cười – “”Tôi chỉ là không thích cậu nói như vậy.“”

“”Ừ, sau này không nói.“” – Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

Hai người cũng không nhắc lại nữa, nhưng mà Tưởng thừa biết Cố Phi không ngủ, nghe hô hấp liền biết Cố Phi vẫn thức.

Phần trầm mặc này so với loại im lặng thoải mái của hai cậu lúc bình thường không giống nhau, Tưởng Thừa không hỏi cũng biết, là vì cậu lúc nãy “”Nếu tôi phải đi học rồi“” vậy đi.

Trước giờ giữa hai cậu chưa từng bàn bạc qua vấn đề này, một lần duy nhất đại khái chính là lúc trước cậu cùng Cố Phi đề cập tới “”Sau này“”.

Bọn họ sắp phải xa nhau rồi, sự thật này cả hai người đều đang lẩn tránh, không hề bàn bạc qua bất luận điều gì, bọn họ thậm chí chưa từng tán gẫu Tưởng Thừa muốn đi học trường nào.

Tưởng Thừa vẫn luôn cảm thấy, cho dù xa nhau cũng không có cái gì đáng lo, bọn họ còn có điện thoại, có video… Nhưng mà thời gian tách ra thật đến gần từng ngày rồi, và lúc lý do “”khi ôn tập cần tâm vô tạp niệm“” đã không thể dùng như vậy nữa, cậu mới phát hiện bản thân có bao nhiêu sợ hãi một ngày này.

Cố Phi ngủ rồi, hô hấp đều đều phả ra bình thường, Tưởng Thừa cầm di động qua, điều chỉnh báo thức rung.

Cậu đoán mình thả lỏng xuống hết sức, ngày mai có thể dậy sớm, nhưng cậu nhất thiết phải dậy sớm một chút, chuẩn bị tốt điểm tâm sáng cho Cố Phi.

Từ lâu đến giờ, cậu mỗi ngày mở mắt đã có đồ ăn, cho dù Cố Phi không bị bệnh, cậu cũng muốn để Cố Phi thể hội một chút loại cuộc sống giống như heo.

“”Ngủ ngon.“” – Cậu sáp lại gần bên lỗ tai của Cố Phi nhẹ giọng nói một câu, lại ở trên chóp tai hôn hôn.

Đây là một đêm hỗn loạn.

Rất lâu rồi Tưởng Thừa không nằm mơ, lúc này mơ cả một đêm cũng có thể nhớ được, ít nhất phải có bốn mươi tập, mặc dù lúc bị di động rung tỉnh cậu chỉ nhớ được phần trailer.

Trailer cơ bản toàn là cuộc thi, lúc thì là không mang bút, lúc thì là cục tẩy biến thành gỗ dùng không được, lúc thì là phiếu trả lời rách…

Cứ luôn không quá căng thẳng, rút cuộc đem căng thẳng gom lại toàn bộ chỗ này.

Cậu liếc nhìn Cố Phi bên cạnh, còn chưa tỉnh.

Quá tốt rồi, cậu cẩn thận ngồi dậy, Cố Phi nằm sấp trên gối, ngủ rất sâu, việc phát sốt này quả thực là tiêu hao quá lớn, cậu thò tay muốn sờ trán Cố Phi một chút, lưỡng lự một chút lại thu tay về.

Sau khi xuống giường cầm cặp nhiệt độ đo thử xem, 37 độ.

Tốt hơn rồi, mặc dù chưa bình phục như thường, nhưng nói chung là hạ không ít, không còn dọa người như thế.

Điểm tâm sáng, điểm tâm sáng.

Tưởng Thừa nhảy bước nhỏ chạy vào nhà vệ sinh, rửa mặt súc miệng xong lại nhảy ra cửa.

Vì cái gì phải nhảy đi cậu cũng không biết, từ nhỏ cậu đã cảm thấy nhảy đi như vậy giống như luyện khinh công, đi sẽ nhẹ hơn so với tiếng bước chân bình thường.

Mua điểm tâm sáng trở về, Cố Phi còn đang nằm sấp trên gối không dịch chuyển.

Tưởng Thừa nhìn nhìn giờ, còn sớm, bây giờ cũng không có việc gì cần gọi Cố Phi tỉnh, nếu muốn ngủ, ngủ một ngày cũng không vấn đề.

Cậu cầm ghế dựa qua lật lại, vắt qua ngồi xuống, nằm bò trên lưng ghế nhìn Cố Phi.

Mở mắt ra không cần phải lấp đầy trong đầu suy nghĩ ôn tập, loại sinh hoạt nhàn rỗi này quả là khiến người ta căm phẫn, quả thực là quá tốt đẹp rồi.

Cậu có thể chỉ nhoài người như thế ở chỗ này, dán mắt vào Cố Phi nhìn đủ một ngày.

Mặt Cố Phi nhìn rất hoàn hảo, cho dù là vùi một nửa ở trong gối, cũng vẫn rất quyến rũ, đặc biệt là giống ngày hôm nay như vậy, nhắm mắt, trong trạng thái thả lỏng hiện ra một ít mệt mỏi…

Lại nghĩ tới ngày hôm qua cậu ta khàn giọng, “”Ôm“” có một chút làm nũng, Tưởng Thừa trong nháy mắt liền muốn xông qua bổ nhào lên người cậu ta.

Gợi cảm.

Chính là cực kỳ gợi cảm.

“”Làm chứ¿‘” – Cố Phi đột nhiên mở miệng.

Tưởng Thừa giật nảy mình, ở trên ghế dựa bắn ra một phát xém tí nữa ngã nhào trên đất.

Cố Phi vẫn nhắm mắt, tư thế cũng chưa từng thay đổi.

Tưởng Thừa cảm thấy mình có phải là quá đói khát nảy sinh ảo giác thính giác hay không, liếc nhìn Cố Phi mấy cái, cậu nhỏ giọng gọi một tiếng: “”Cố Phi¿‘”

“”Tôi hỏi cậu làm hay không làm¿‘” – Cố Phi chỉ mở một mắt nhìn, cong cong khóe miệng – “”Ngồi chỗ này nhìn chằm chằm đến hai mươi phút rồi đi¿‘”

“”Tôi đệt¿‘” – Tưởng Thừa đứng lên – “”Cậu vẫn luôn tỉnh¿‘”

“”Di động của cậu mã lực sung như thế“” – Cố Phi chống cánh tay, ôm gối, dụi dụi mắt – “”Rung lần thứ nhất tôi đã tỉnh rồi.“”

Tưởng Thừa trừng cậu ta một cái không nói ra tiếng nào, không phải vì cậu cẩn thận như thế vẫn làm ồn Cố Phi tỉnh, mà là bởi vì… cái tư thế hiện giờ của Cố Phi.

Nửa thân trên nằm chống lên ghế, từ lưng tới eo, lại tới mông, từng cái đường cong, mỗi một độ cong đều là quyến rũ.

Cậu đi tới cạnh giường dán mắt vào eo của Cố Phi, để không khiến mình lộ ra quá đói khát, cậu cưỡng ép dọn dẹp một chút bộ não, hỏi một câu: ""Tỉnh rồi sao còn giả vờ ngủ¿'"

""Không giả vờ, chỉ là hơi mệt chỉ không muốn động đậy, nằm mơ mơ màng màng một lát."" – Cố Phi nghiêng đầu qua nhìn cậu."

Một chữ mệt trong nháy mắt đem Tưởng Thừa bắn trở về trong hiện thực, cơn sốt của Cố Phi còn chưa có lui hết, bởi vì phát sốt một đêm, bây giờ cậu ta rất mệt.

Tưởng Thừa cậu không thể đối với người bệnh suy nghĩ bậy bạ.

""Vậy cậu… chợp mắt một lúc đi"" – Tưởng Thừa khó khăn nói – ""Tôi…""

""Thật không làm¿'" – Cố Phi cúi đầu dùng trán ụi vào cái gối – ""Không nhân cơ hội trước khi tôi còn chưa thay đổi chủ ý bởi vì cậu dây dưa dài dòng sao…""

Bởi vì cúi đầu mà đường cong phần vai cùng xương bả vai kết hợp hoàn mỹ trong nháy mắt trở nên rõ ràng, bộ dáng của Cố Phi thời khắc này, Tưởng Thừa cảm thấy mình nếu như có thể khống chế được bản thân không bổ nhào lên, đại thể liền có thể vĩnh biệt việc lên giường này luôn.

Cậu túm vạt áo thun hất lên một cái cởi áo trên, bổ nhào lên giường đè lên người Cố Phi, cắn một miếng phía sau cổ của cậu ta.

""Hự…"" – Cố Phi rên một tiếng cực thấp, không biết là bị đè hay là bị cắn đau.

Câu hồn.

Đại khái chính là động tĩnh thế này.

Tưởng Thừa ôm lấy cậu ta mút kèm theo hôn liên tục, ở trên người cậu ta ra sức chà sát, lúc tay xoa qua làn da căng bóng căng chặt, xúc cảm ấy so với nhiệt độ bình thường càng cao, nóng đến mức cậu có thể nghe thấy tiếng thở gấp của mình cùng với mỗi lần hít thở cũng sẽ thêm nặng nề.

Mấy tháng này, tất cả dục vọng đối với Cố Phi đều được khóa sâu ở trong thân thể, lúc không động chạm đến, nó liền giống như một hạt giống ngủ say, hầu như không cảm giác được sự tồn tại của nó.

Một khi vừa trông thấy ánh nắng cùng nước mưa, nó liền sẽ mạnh mẽ sinh sôi nảy nở.

Cùng với những dục vọng ấy bị khóa ở một chỗ là ký ức về thân thể Cố Phi, những hơi thở quen thuộc ấy khiến người ta say mê, những thanh âm trầm thấp ấy, từng tiếng đã có thể rớt trên dây thần kinh mẫn cảm nhất, những xúc cảm đó vừa chạm xuống liền sẽ kích thích tia lửa…

Giờ này khắc này, cứ giống như từng nhánh dây leo tản ra, ở trong cơ thể, ở trên da dẻ, mau chóng chạy toán loạn lên, cấp tốc bao bọc lấy toàn bộ cơ thể.

Có lẽ lâu lắm rồi đã không tiếp xúc thân mật như vậy, có lẽ vừa mới quăng đi áp lực nặng nề, có lẽ bởi vì chia ly đã ở không xa chờ bọn họ, hôm nay Tưởng Thừa đặc biệt nghĩ muốn đem Cố Phi từng chút từng chút một nhồi vào trong cơ thể, thiết tha nghĩ muốn được nhiệt độ của cậu ta bao bọc.

Cậu thậm chí cũng không nhớ được bản thân khó khăn thế nào mà rời khỏi thân thể của Cố Phi, tốc độ của cậu dùng là ánh sáng, là điện giật, lao tới cạnh bàn kéo mở ngăn kéo lấy ra đồ dùng cần thiết, lại là tốc độ sấm chớp thế nào mà đuổi theo trở về tới trên giường lần nữa đi vào chiến đấu.

Tám trăm hiệp là mơ hão, nhưng mà một hiệp làm thực chắc chắn là có giá trị đầy đủ hẳn hoi.

Trong phòng, sau khi tiếng thở gấp nặng nề cùng ngân rên giao thoa chậm rãi lắng xuống, Tưởng Thừa nằm sấp ở trên người Cố Phi nhắm mắt lại, thở hổn hển một lúc sau đó lại nghiêng đầu qua cắn một miếng ở trên cổ Cố Phi, mới chống cơ thể rời khỏi, nhìn một giọt mồ hôi của mình rơi trên ngực Cố Phi.

“”Cậu có chỗ nào không thoải mái à¿‘” – Tưởng Thừa sờ sờ trán cậu ta, bản thân lúc này cũng còn phát nhiệt toàn thân, rõ ràng thử cũng không thử ra trán Cố Phi lúc này là độ nóng gì.

“”Không có.“” – Cố Phi cười cười.

“”Cả người mồ hôi thế này sẽ bị cảm sao chứ¿‘” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày lại sờ sờ trên người Cố Phi – “”Mau mau đi tắm nước nóng.“”

“”Cậu tự lo lắng cho mình đi“” – Cố Phi quệt một cái nhẹ nhàng ở trên bụng cậu – “”Giống như chạy năm cây số vậy.“”

“”Đi“” – Tưởng Thừa cười cười, xuống giường – “”Đi tắm rửa.“”

“”Ừm“” – Cố Phi cũng xuống giường theo, vừa đi ra ngoài vừa nói – “”Giúp tôi cầm quần áo đi.“”

“”Nước nóng điều chỉnh cao chút.“” – Tưởng Thừa dặn dò một tiếng, kéo mở cửa tủ quần áo, trạng thái của Cố Phi nhìn ra vẫn còn tốt, không có thần sắc của bệnh nhân vừa mới bị ức hiếp.

Tưởng Thừa cầm quần áo thay giặt của hai người đi ra khỏi phòng ngủ, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy rèm cửa sổ trong phòng khách mở rộng một thước. (Mười tấc là một thước)

“”Mịa nó¿‘” – Cậu tức thì sững ra, cấp tốc cầm quần áo trong tay rị xuống dưới một cái, che lấy vị trí chính yếu, lại dùng tốc độ ánh sáng nhắm giữa việc vào phòng tắm và chạy về phòng ngủ, lựa chọn phòng tắm, cuối cùng quay người nên lộ ra cái mông.

Lúc cậu chạy vào phòng tắm, Cố Phi đã mở vòi sen, chống vào tường đang xả nước, nhìn thấy cậu chạy vào, tức thì cười hớn hở: “”Rèm cửa sổ chưa kéo xuống.“”

“”Cậu nhìn thấy mà không nhắc tôi¿‘” – Tưởng Thừa trừng cậu ta.

“”Không chú ý được, tôi che tiểu Phi Phi liền chạy qua rồi“” – Cố Phi vừa cười vừa nói – “”Cũng không kéo mở bao nhiêu, đối diện cũng không có cửa sổ nhà ai, không việc gì.“”

“”Cậu cố tình hả¿‘” – Tưởng Thừa đem quần áo để trên cái giá, đứng sát vào phía sau cậu ta, cùng một chỗ xối nước.

“”Không phải.“” – Cố Phi quay người qua dựa vào trên người cậu một cái, quai hàm kê trên vai cậu.

“”Không thừa nhận tôi cũng biết là cậu cố ý“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “”Cậu vẫn còn bệnh đó, ấy mà thiếu não như vậy.“”

Cố Phi cười cười không nói.

Hai người ôm nhau một chỗ tắm rửa thực ra không thuận tiện lắm, nhưng mà Cố Phi cứ bám ở trên người cậu, không biết là mệt hay là chỉ muốn làm nũng, Tưởng Thừa cũng không đẩy cậu ta ra, cứ ôm lấy như vậy, tốn sức cả buổi hai người mới đều tắm xong.

Ăn sáng xong, Cố Phi lại nằm trên giường, có lẽ là bởi vì trước đó ra nhiều mồ hôi, bây giờ nhiệt độ cơ thể hạ xuống 36.8 rồi, Tưởng Thừa yên tâm không ít, đi tới nằm uych một cái trên giường cùng một chỗ với cậu ta.

“”Ngủ bù thêm nữa đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Dù sao cũng không có chuyện gì.“”

“”Ừa.“” – Cố Phi trở mình ôm lấy cậu.

Mặc dù không cảm thấy buồn ngủ mấy, nhưng mà Tưởng Thừa nhắm mắt không bao lâu đã ngủ mất.

Thẳng tới khi điện thoại rung tỉnh hai cậu.

“”Điện thoại của ai¿‘” – Cố Phi hỏi, trong thanh âm đều là mơ màng.

“”Không biết“” – Tưởng Thừa cũng mắt nhắm mắt mở, mò cả buổi dưới gối, di động không rung cũng không tìm ra – “”Đã cúp rồi.“”

“”Có phải là gọi cậu đi ăn bữa tiệc chia tay hay không nhỉ¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Tiệc chia tay là buổi tối“” – Tưởng Thừa cuối cùng tìm thấy di động, liếc nhìn hướng ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ lúc này vẫn còn tối, gần giống như lúc buổi sáng thức dậy – “”Có phải là sắp mưa hay không… Khỉ thật¿‘”

Lúc cậu nhìn thấy giờ trên di động, cả người đều đơ ra: “”Sáu giờ rồi¿‘”

Cố Phi có chút giật mình mà chống đầu dậy: “”Cái gì¿‘”

Điện thoại là lão Từ gọi tới, tiệc chia tay đã tập hợp xong, mọi người đã tới khách sạn, ngoại trừ Dịch Tĩnh, chỉ thiếu hai cậu.

“”Em ngủ quá giờ rồi“” – Tưởng Thừa có chút xấu hổ – “”Ngại quá Từ tổng, em lập tức qua.“”

“”Em có thể tìm thấy Cố Phi chứ¿‘” – Lão Từ hỏi – “”Thầy gọi em ấy thì điện thoại tắt máy… thầy biết em ấy gần đây không muốn tham gia hoạt động tập thể, nhưng mà cũng chỉ một lần này thôi, ăn một bữa cuối cùng, thầy vẫn hy vọng em ấy tới tham gia.“”

“”Em…“” – Tưởng Thừa liếc nhìn Cố Phi ở bên cạnh – “”Để em liên lạc cậu ấy, cùng nhau đi qua.“”

Cúp điện thoại sau đó cậu sờ sờ trán của Cố Phi, nhiệt độ vẫn tốt: “”Lão Từ sợ cậu không đi ăn.“”

“”Đi“” – Cố Phi xoa xoa mặt – “”Dẫu sao là lần cuối cùng rồi.“”

Lão Từ và lão Lỗ bao phòng hội nghị ở tầng hai của khách sạn, bố trí mấy cái bàn, lúc Tưởng Thừa và Cố Phi tới, người cả một phòng đang khí thế sục sôi mà vừa hô to vừa cười vui vẻ.

“”Tới rồi tới rồi¡‘” – Có người nhìn thấy hai cậu, hô to một tiếng.

“”Biết ngay là hai cậu phải cùng nhau tới.“” – Có bạn nữ cười nói.

“”Chỗ này¡‘” – Vương Húc dựa vào trong bàn kia, đứng lên hướng hai cậu vẫy tay – “”Giữ chỗ cho hai cậu rồi! Qua đây¡‘”

“”Dịch Tĩnh đâu¿‘” – Cố Phi đi qua ngồi xuống thấp giọng hỏi một câu.

“”Không tới, cũng gọi điện thoại cho cậu ấy rồi“” – Vương Húc thở dài – “”Lão Từ, lão Lỗ đều gọi điện rồi, không thể tới, bây giờ di động cũng tắt máy.“”

“”Thôi, việc này đặt lên người ai cũng không dễ chịu.“” – Cố Phi nói.

“”Ừm“” – Vương Húc rót trà cho hai cậu, lại rót hai ly bia – “”Không tới thì không tới thôi, sau này muốn học lại hay là muốn thế nào, đều có tôi đây.“”

Tưởng Thừa liếc nhìn cậu ta, cười cười.

“”Tưởng Thừa, cậu chớ không tin“” – Vương Húc trợn mắt nhìn cậu – “”Người mà tôi xác định chắc chắn rồi, tôi liền sẽ theo đến cùng.“”

“”Tôi tin.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Ở trên một điểm này, hai cậu có thể học theo tôi.“” – Vương Húc dùng ánh mắt vô cùng kiên nghị nhìn cậu.

“”Để người ta nghe thấy, tôi bây giờ liền đem cậu chỉnh đến Dịch Tĩnh cũng nhận không ra.“” – Cố Phi nói.

“”Tôi rất nhỏ tiếng¡‘” – Vương Húc cực kỳ không phục mà đè nén giọng nói – “”Cậu có thể có chút lòng tin đối với tôi hay không¿‘”

“”Không thể.“” – Cố Phi trả lời.

“”…Mịa nó.“” – Vương Húc có chút ảo não mà cầm ly lên uống một ngụm trà lớn.

“”Các em! Các em¡‘” – Lão Từ ngồi ở đối diện đứng lên, giơ ly bia lên một cái – “”Thầy có vài lời muốn nói.“”

Âm thanh của mọi người giảm không ít, nhưng mà vẫn có một số tiếng rù rì.

“”Trong số các em, có một số đã nghe thầy nói ba năm rồi, có một số nghe thầy nói hai năm, phần lớn đều không cam tâm tình nguyện nghe, hôm nay, đây là lần cuối cùng rồi“” – Lão Từ dùng đũa gõ gõ ly – “”Ngày hôm nay, các em vui vẻ nghe thầy nói.“”

Mọi người đều yên tĩnh lại, cùng nhau nhìn vào thầy ấy.

“”Thi đại học đã kết thúc, cuộc sống cấp ba của các em cũng kết thúc rồi“” – Lão Từ nói – “”Bất luận ba

năm này, các em trải qua như thế nào, sau này lúc nhớ lại, đây đều là thuộc về thanh xuân của chính các em…“”

Lão Từ ngừng một chút, uống một hớp bia: “”Sau kỳ nghỉ hè này, có bạn học sẽ rời khỏi nơi này, đi thành phố khác học tập, có bạn học sẽ ở lại, ở vùng này đi học hoặc là làm việc, về sau nếu muốn tụ tập lại đủ thế này, sợ rằng chính là rất khó khăn, cho nên hôm nay¡‘”

Tưởng Thừa nhìn thấy ánh nước lấp lánh trong mắt lão Từ, có phần xúc động.

“”Cho nên hôm nay¡‘” – Lão Từ đem ly giơ qua đầu – “”Chúng ta muốn khóc, muốn cười, muốn uống một chút rượu, đều có thể thỏa chí, bất luận con đường tương lai của các em như thế nào, thầy đều vì các em tự hào, bởi vì các em đem đến cho thầy rất nhiều kinh hỉ, dĩ nhiên, cũng rất nhiều phiền não, những ký ức này đều có giá trị, qua bao lâu cũng không được quên…“”

Lão Từ nói xong câu này, ngửa đầu một cái uống hết bia trong ly, sau đó rống một tiếng: “”Lớp 8 lớp 8! Hắc mã đương quan¡‘” (câu khẩu hiệu cũ lúc thi bóng rổ: ngựa đen không được xem trọng trong cuộc đua nhưng có thắng lợi bất ngờ, “đương quan” là gác cổng, lấy trong câu “Một người gác cổng, vạn người không thể đi qua”;

“”Lớp 8 lớp 8! Hắc mã đương quan¡‘” – Tất cả mọi người đều giơ ly lên, theo đó đồng thanh rống lên.

106. Chương 106

Bữa ăn này Tưởng Thừa ăn tới có chút buồn vô cớ.

Sau khi những lời của lão Từ kết thúc, mọi người trong phòng cảm xúc dao động, khi ăn được một nửa, nhiều người đã khóc thành một nhóm, đầu tiên là nữ sinh, sau đó là nam sinh.

Uống một ngụm rượu, ôm đầu mà khóc, đã từng cãi nhau, đã từng đánh nhau, giờ khắc này tất cả hiềm khích lúc trước đều tan biến, có lẽ sau bữa ăn này, mâu thuẫn sẽ tiếp tục, nhưng ngay lúc này chúng tôi đều là người của lớp 8.

Ăn không bao nhiêu, nhưng rượu đã được thêm mấy lần, các giáo viên bộ môn khác muốn ngăn lại, lão Lỗ đã dùng một câu nói giúp.

“Chỉ lần này thôi, để bọn nó uống thỏa thích đi” – Lão Lỗ nói – “Dù sao uống vào cũng khóc ra hết rồi.”

Tưởng Thừa uống hai ly bia, ngoại trừ buồn vô cớ, cậu không có cảm xúc mãnh liệt như những bạn học khác.

Suy cho cùng, thời gian cùng những người này không quá dài, nhiều người cậu vẫn không thể gọi ra tên họ, mà một phần lý do khiến cậu buồn vô cớ là, cậu không có cảm xúc mãnh liệt với 8 lớp, khi nghĩ về những bạn học ở Phụ Trung trước đây, ngoại trừ Phan Trí, dường như cũng đều là như nhau.

Loại cảm xúc không phụ thuộc vào cả hai đầu khiến người ta mơ hồ.

Điều duy nhất khiến cậu có cảm xúc mạnh mẽ là khi quay đầu lại, nhìn thấy được Cố Phi không có biểu tình gì trên mặt đang chơi điện thoại.

Có lẽ chỉ có mỗi Cố Phi.

Sau khi miệt mài khóc xong là trao đổi phương thức liên lạc và chụp ảnh nhóm.

Cố Phi đã thêm rất nhiều bạn trong lớp để chơi Yêu tiêu trừ, Tưởng Thừa về cơ bản ngoại trừ những người cùng chơi bóng rổ, những người khác đều không thêm bạn bè.

Lúc này mọi người đều đã đi qua.

"Tưởng Thừa, thêm bạn bè đi?" – Một nam sinh chen tới bên cạnh cậu.

"Được." – Tưởng Thừa gật đầu, lấy điện thoại ra.

Thật ra cậu có chút ngạc nhiên, nam sinh này cậu rất quen mắt, nhưng cho đến giây cuối cùng, cậu vẫn tưởng rằng đây là người của lớp 7.

Sau khi thêm bạn bè với vài nam sinh thì các nữ sinh bắt đầu đi tới.

Muốn phương thức liên lạc, chụp chung.

Ngay cả lão Từ, lão Lỗ cũng hào hứng tham gia vào cuộc vui.

Sau khi Tưởng Thừa giữ cho khóe miệng cong chụp ảnh với các nữ sinh, trong khóe mắt phát hiện ra Cố Phi đã không còn bên cạnh, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đúng là không phải đặt bừa, chạy cũng thật là nhanh.

Sau khi bị Vương Húc bắt cậu ôm cổ chụp ảnh chung xong, Tưởng Thừa cũng bước ra khỏi phòng ăn, thấy được Cố Phi đang dựa vào bức tường hành lang.

"Cậu chạy thật nhanh đó!" – Tưởng Thừa lườm cậu ta.

“Tôi gặp phải loại chuyện này đều chạy” – Cố Phi cong khóe miệng – “Không giống như một số người, lúc trước còn quen bạn gái, khoảng thời gian thế này rất hưởng thụ.”

“Thả rắm tám trăm vòng của cậu!” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi cũng muốn chụp chung.” – Cố Phi nói.

“Hai chúng ta chụp chung ít không?” – Tưởng Thừa cười lên.

“Không phải kiểu đó” – Cố Phi lấy di động ra, bước tới bên cạnh cửa, nhìn cậu – “Tới đây.”

Tưởng Thừa không biết Cố Phi muốn chụp như thế nào, nhưng cậu vẫn đi tới đứng bên cạnh cậu ta.

Cố Phi kéo lưng cậu đối diện cửa, một tay giơ điện thoại lên, tay còn lại ôm vai cậu: “Chuẩn bị, phải cười lớn ha ha.”

“Ừm” – Tưởng Thừa mở miệng chuyển động cơ mặt trước – “Xong rồi, cậu muốn chụp thế nào? Ở đây có quá tối không?”

“Khuất bóng cũng đẹp” – Cố Phi nhấc chân lên, lấy một chân đá cánh cửa phòng ăn ở phía sau cho mở ra – “Cười!”

Tưởng Thừa ngay lập tức phối hợp nở một nụ cười cường điệu, nhưng khi nhìn thấy cảnh trong điện thoại, cậu lập tức biến thành thật tâm thật ý nở một nụ cười thật lớn.

Mọi người trong phòng vẫn đang lau nước mắt, hoặc là ôm nhau cùng uống, lúc này Cố Phi mở sầm cửa ra, tất cả mọi người đều sững sờ, giữ nguyên động tác của một giây trước, cùng nhau ngó sang phía cửa bên này.

Lão Từ và lão Lỗ đang bị mọi người bát nháo bắt uống một ly rượu giao bôi, tay đều đã nâng cốc của mình lên, vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn xem bên này.

Cố Phi nhấn xuống nút chụp: “OK.”

“Tôi đang nói sao cậu đi đâu mất tiêu đây này!” – Vương Húc hét lên, lao ra từ phía sau vài chiếc ghế, tóm lấy Cố Phi, bắt được cánh tay liền kéo vào trong – “Nè! Ai muốn chụp thì đến đây!”

“Đệt.” – Cố Phi đấu tranh lại mấy lần nhưng không thoát ra được, một đám người sau khi uống rượu xong hào hứng chạy tới, kéo Cố Phi vào trong, theo ghế ngồi bắt đầu luân phiên chụp chung.

Tưởng Thừa mỉm cười, dựa vào cửa nhìn.

Những người này có lẽ qua đêm nay sẽ không còn ai có đủ can đảm để chụp ảnh chung với Cố Phi như vậy, dù sao cũng là một tên gai góc, vĩnh viễn bộ mặt lạnh lùng toàn trường đều nghe tiếng.

Cậu cũng lấy di động ra, chụp vài bức ảnh về cảnh hỗn loạn bên trong.

Coi như là kỷ niệm đi, cho dù có quen thuộc với những người này hay không, đây cũng là một phần trong cuộc sống cấp ba của cậu, những thiếu niên đã từng lướt qua ở tuổi mười tám.

Sau bữa tối, mọi người vẫn muốn đi hát, Tưởng Thừa theo thói quen cùng Cố Phi đi ở cuối đám đông, nhìn đám người phấn khích đi lại đã có chút loạng choạng quẹo vào con ngõ ở phía trước xong, hai cậu quẹo vào một con ngõ khác theo hướng đường về nhà.

"Cậu không đi theo náo một lúc nữa sao?" – Cố Phi hỏi.

"Không đi nữa, đã náo tới não đều trương ra rồi" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – "Với lại cậu đã như thế này rồi, vẫn là trở về nghỉ ngơi thôi."

"Tôi như thế nào?" – Cố Phi chạm vào mặt cậu – "Không phải lúc nào cũng rất đẹp trai sao?"

"Sốt một ngày trời, còn…" – Tưởng Thừa hắng giọng – "Gắng sức về thể chất quá nhiều rồi, trở về nghỉ ngơi hai ngày cho tốt đi."

"Sáng sớm mai tôi phải về nhà" – Cố Phi nói – "Nhị Miểu tìm tôi đó."

"Giới hạn của nó là hai ngày à?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không hẳn, cũng từng có ba ngày, lúc trước tôi ra ngoài cũng thường là chơi trong hai hoặc ba ngày" – Cố Phi nói – "Nó sốt ruột sẽ nổi nóng đập đồ đạc."

Tưởng Thừa khẽ thở dài: "Nếu là mẹ cậu, nó không chịu nghe phải không? Chỉ nghe lời cậu."

"Gần như vậy" – Cố Phi móc một điếu thuốc ra ngậm vào – "Tôi cũng không nói rõ được, nó không giống một đứa trẻ sinh ra bị mắc chứng tự kỷ hay những vấn đề tương tự, nó khi còn nhỏ chỉ không thích nói chuyện, cũng không còn vấn đề gì khác."

"Là… sau khi bị thương ở đầu?" – Tưởng Thừa hỏi lại.

"Ừm, nhưng kiểm tra cũng không phát hiện ra vấn đề gì" – Cố Phi vỗ nhẹ vào lưng cậu – "Đừng lo lắng những thứ này, nghĩ về việc báo nguyện vọng của cậu đi, hai ngày nữa chắc lão Từ sẽ đến thăm nhà đó."

"Lại đến thăm?" – Tưởng Thừa thở dài – "Nguyện vọng của tôi không có gì để nói cả, sớm đã nghĩ xong rồi, nếu đủ điểm thì sẽ báo trực tiếp luôn."

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

Sau đó là im lặng, chuyện về trường học Cố Phi không hỏi nữa, Tưởng Thừa cũng không quá muốn nói, là trường nào, ngành nào, cậu thực sự không muốn thảo luận với Cố Phi.

Đáng lẽ ra nó là một chuyện rất vui lại có chút thấp thỏm, sẽ nhịn không được muốn nói với mọi người, nhưng vì mỗi một ngày, chia xa không thể tránh khỏi đang áp tới dần mà khi nói về vấn đề này nhiều hơn một câu đều sẽ trở nên không thoải mái.

Sau khi im lặng đi một con phố, Cố Phi nói: "Tới lúc đó tôi đưa cậu đến trường."

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người, nhanh chóng xua tay – "Tôi hỏi Cố Miểu… không phải vì điều này."

"Tôi biết" – Cố Phi cười cười – "Tôi chỉ là nhớ ra, muốn nói một chút, tôi đưa cậu đến trường."

Tưởng Thừa nhích lại gần cậu ta nhẹ nhàng cọ xát mấy lần vào cánh tay Cố Phi: "Được."

Cố Phi nghỉ ngơi được vài ngày thì lại bắt đầu bận rộn.

Nghỉ ngơi về cơ bản là đi ngủ, ngủ ở nhà hoặc ngủ ở chỗ Tưởng Thừa, Tưởng Thừa cũng ngủ, như thể hai người chưa từng được ngủ vậy, ngoại trừ ăn thì là ngủ.

Tưởng Thừa cảm thấy khi hai người ở cùng một chỗ chỉ ngủ thôi rất uổng phí, dù sao thì nếu bạn ngủ rồi không biết được bạn vẫn đang ở bên cạnh người ấy, khi thức dậy, mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Nhưng đôi khi lại cảm thấy chỉ cần nằm xuống cùng nhau, ôm đối phương, có thể nghe thấy tiếng thở đều đều ở bên tai, cũng đã là khoảng thời gian an tâm và yên bình nhất.

Nhắm mắt lại cậu ở đây, mở mắt ra cậu vẫn ở đây.

Đó đã là một niềm vui tuyệt vời.

Trong kỳ nghỉ hè, Tưởng Thừa không sắp xếp bất kỳ hoạt động nào, một là không có tâm trạng, hai là

không có thời gian.

Kỳ nghỉ hè của Cố Phi lại là những ngày làm việc, chụp ảnh, trông tiệm, vì để tranh thủ được ở bên nhau, cũng vì để kiếm tiền, Tưởng Thừa cũng theo chụp ảnh mỗi ngày.

Bây giờ cậu đã hoàn toàn thích nghi với việc chụp ảnh, phối hợp với nhiếp ảnh gia Cố Phi đã không cần phải nói chuyện, cậu gần như có thể biết loại hình mà Cố Phi muốn.

Mặc dù mỗi lúc chụp ảnh rất mệt mỏi, trang điểm, tẩy trang, liên tục thay từng bộ quần áo, đôi khi gặp phải kiểu quần áo trừu tượng như của Đinh Trúc Tâm, phải mất nửa ngày sức lực mới thay xong, nhưng Tưởng Thừa vẫn cảm thấy tâm tình rất tốt, dù sao mỗi khi ngước mắt đều có thể nhìn thấy Cố Phi.

Công việc của ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên, chụp đồ lót, do Đinh Trúc Tâm giới thiệu.

"Cậu có chắc là muốn chụp không?" – Cố Phi hỏi cậu.

"Cũng không phải là chụp từng bộ" – Tưởng Thừa nói – "Có gì không thể chụp chứ."

"Sợ cậu sẽ xấu hổ." – Cố Phi cười cười.

"Nếu là cậu chụp, tôi không vấn đề gì " – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Nhưng phải nói chuyện với người ta trước, tôi có hình xăm, có được không?"

"Tôi hỏi rồi, không vấn đề gì" – Cố Phi nói – "Tôi chỉnh sửa che đi hình xăm là được."

Mặc dù đã biết có hình xăm trên chân của người mẫu, nhưng khi Tưởng Thừa thay đồ lót, một chị gái trong những nhân viên đồ lót vẫn là có chút ngạc nhiên: "Dấu răng à?"

"Nếu không được thì photoshop xóa đi." – Cố Phi nói.

"Không không không không" – Chị gái xua tay – "Không, rất cá tính, rất gợi cảm."

Nói xong, cô cúi người xuống, xít lại: "Còn có hai trái tim nhỏ nữa à?"

Tưởng Thừa hắng giọng một chút: "Vâng."

"À, ngại quá, ngại quá" – Chị gái cười cười – "Bắt đầu đi."

Sau khi chụp mấy chục phút, cô nhìn Cố Phi: "Tiểu Cố."

"Hửm?" – Cố Phi nâng camera nói.

"Hình xăm của cậu ta, có phải là một cặp với hình xăm ở xương quai xanh em không?" – Chị gái hỏi.

Cố Phi không nói, Tưởng Thừa có thể thấy mắt cậu ta nhìn về phía mình, cậu gật đầu: "Là một cặp."

"Dấu răng tình nhân à?" – Chị gái nói với một nụ cười – "Của em có phải là dấu răng của Tiểu Cố?"

"Phải." – Tưởng Thừa nói.

"Thật tuyệt" – Chị gái nói, nghĩ nghĩ lại phất phất tay – "Haizz, chị lại nhiều chuyện rồi, không nói nữa, các em chụp tiếp đi."

Là rất nhiều chuyện đó, họ trước đây cũng không hề biết chị gái này.

Nhưng Tưởng Thừa không có tức giận, cũng không khó chịu, cậu đột nhiên phát hiện ra không biết từ khi nào, cậu đã không còn bận tâm đến ai đó biết về "bí mật" nhỏ của mình.

Có lẽ là chia xa sắp đến gần, nhớ nhung đến sớm hơn thậm chí khiến cậu hạnh phúc vì những vấn đề tầm phào thế này.

Đúng đó, hình xăm của chúng tôi là hình xăm đôi, là một cặp, là một đôi.

Chúng tôi là người yêu.

Thiếu niên chân dài đẹp trai đó là bạn trai của tôi.

Tất nhiên, người siêu đẹp trai bất khả chiến bại là tôi mà bạn đang nhìn thấy bây giờ, cũng là bạn trai của cậu ta.

Ngoài quảng cáo, Cố Phi vẫn sẽ đi chụp những tác phẩm nhiếp ảnh, người có, không có người có, thỉnh thoảng trong ống kính còn có một thiếu niên trẻ đẹp sải bước đi qua.

Tưởng Thừa rất thích sự xuất hiện như vậy, trong ánh sáng ban mai, vào lúc hoàng hôn, trong mưa phùn, dưới ánh mặt trời đầy nắng, cậu ở trong ống kính của Cố Phi, định hình lại trong những tấm ảnh đó.

Đôi lúc Cố Phi sẽ thiết lập chân cho máy ảnh, hai cậu sẽ cùng nhau đi ngang qua ống kính.

"Cậu đi từ phía đối diện" – Cố Phi đứng sau giá ba chân, nhìn vào khung ngắm vừa nói – "Tôi sẽ đi từ bên này, rồi nhìn nhau ở giữa, rồi đi tiếp, tìm cảm giác của đông đảo chúng sinh."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Khi Cố Phi bắt đầu đi đến từ bên này, Tưởng Thừa cũng bước tới chỗ cậu ta.

Có gió trong nắng.

Gió khô, ấm nóng.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi từng bước một, tầm nhìn của cậu giống như ống kính khẩu độ 1.2, ngoại trừ Cố Phi, mọi thứ đều bị lu mờ.

Đoạn đường nhỏ dưới 20 mét này như là đi qua khoảng thời gian trong hơn một năm nay, cuối cùng hai người gặp nhau ở trung điểm.

Theo kịch bản của đạo diễn, họ nên nhìn vào nhau và tiếp tục đi.

Tưởng Thừa biết Cố Phi muốn chụp là người đi qua trong khung cảnh, nhưng khoảnh khắc này cậu không muốn phối hợp.

"Tôi không muốn đi đưa lưng về phía cậu." – Tưởng Thừa nói.

"Hả?" – Cố Phi ngẩn người, rất nhanh phản ứng lại – "Được."

Bước về phía trước hai bước, Tưởng Thừa quay đầu lại, Cố Phi đã xoay người đứng đằng sau cậu.

Tưởng Thừa mỉm cười, Cố Phi mỉm cười, nút điều khiển từ xa được nhấn xuống: "Rất tuyệt."

"Tôi phải giữ lại vài tấm ảnh này" – Tưởng Thừa nói khi đi về phía máy ảnh – "Không, tôi muốn toàn bộ, cho tôi một cái túi đem về đi?"

"Chỉnh sửa xong sẽ đóng gói cho cậu." – Cố Phi nói.

Trong kỳ nghỉ hè, mọi người đều rất bận rộn, Phan Trí bị gia đình buộc phải đi biển, có thể thấy cậu ta

rất miễn cưỡng, trong vòng bạn bè, ngoại trừ ba bữa ăn sáng, trưa và tối, không có bức phong cảnh nào cả, các bạn cùng lớp ở bên này cũng bận rộn, Vương Húc đang giúp đỡ tiệm nhà cậu ta mỗi ngày, nếu không thì đến nằm vùng nhà Dịch Tĩnh, một số người đi du lịch, một số người đi làm thêm, còn có một số người học lại đã bắt đầu liên hệ với trường luyện thi.

Tưởng Thừa cảm thấy so với những người này, cậu và Cố Phi khá là hạnh phúc trong mười ngày chờ đợi điểm thi.

Mãi đến ngày trước khi điểm thi công bố, cậu mới bắt đầu cảm thấy có hơi bất an.

Cố Phi dường như cũng hồi thần lại, nguyên đêm nằm trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày cũng không ngủ được.

"Nếu cậu lăn qua lăn lại lần nữa, tôi sẽ quất cậu một trận." – Tưởng Thừa vỗ vào mông cậu ta.

"Nếu cậu trực tiếp quất một trận thì tôi cho cậu quất, lột sạch ra liền không dễ nói nữa" – Cố Phi cười nói – "Dù sao bây giờ tôi cũng không còn sốt."

Tưởng Thừa 'chậc' một tiếng: "Thật phách lối nha tiểu bá vương."

"Này" – Cố Phi quay lại, ôm lấy cậu – "Ngày mai có thể tra điểm rồi phải không?"

"Đúng a đúng a, không phải lão Từ đặc biệt gọi điện để nhắc nhở rồi sao?" – Tưởng Thừa nói – "Nói là qua buổi trưa là có thể tra điểm."

"Sao tự nhiên có chút lo lắng." – Cố Phi nói.

"Cậu chắn chắn giỏi hơn cậu lúc bình thường kiểm tra, nói thế nào đi nữa cũng đã nhồi rất nhiều nội dung trong mấy tháng" – Tưởng Thừa chạm vào tay cậu ta "Đừng lo lắng."

"Tôi không phải lo lắng cho tôi, tôi là lo lắng điểm của cậu." – Cố Phi nói.

"Lo lắng cái rắm" – Tưởng Thừa nói – "Đừng như bà lão như lão Từ."

"Làm không?" – Cố Phi nói.

"Ừm" – Tưởng Thừa thuận miệng đáp xong mới ngẩn ra – "Cái gì?"

"Làm." – Cố Phi nói.

“Làm cái gì?” – Tưởng Thừa vẫn ngẩn ra.

“Tình.” – Cố Phi khi nói cứ chuyển động, khi Tưởng Thừa chạm qua mới phát hiện cậu ta đã trần truồng.

“Tôi đệt, Cố Phi, cậu có sao không vậy?” – Cậu hơi sốc – “Điều gì khiến cậu đang nghĩ từ tra điểm số thành làm vậy!”

“Trước khi nói về tra điểm đã muốn làm rồi” – Cố Phi ngồi dậy, lấy chiếc khăn nhỏ mà cậu đang đắp sang một bên, đưa cho cậu chất bôi trơn trong tay – “Cởi quần đi.”

“… Fuck!” – Tưởng Thừa vẫn còn sốc.

” No problem.” – Cố Phi trả lời ngay lập tức.

Tưởng Thừa có chút muốn cười, nhưng tay Cố Phi chạm vào bụng cậu, thăm dò xuống bên dưới, cậu đột nhiên hít thở căng thẳng, cười không nổi nữa.

“Hay là để tôi cởi cho.” – Cố Phi thì thầm vào tai cậu.

Tưởng Thừa không nói, mỗi lần Cố Phi thì thầm vào tai cậu, cậu đều sẽ bị nhấn chìm bởi ham muốn, cậu quay đầu qua liếm lên vành tai Cố Phi.

Cố Phi theo đó hơi thở trở nên nặng nề.

“Thừa ca.” – Cố Phi vẫn dán vào bên tai cậu.

“… Hửm?” – Tưởng Thừa trả lời, cảm thấy giọng của mình có chút hơi phiêu.

“Nghẹn lâu rồi” – Cố Phi nói – “Không còn nhẫn nại để chuẩn bị nữa.”

“Hả.” – Tưởng Thừa cảm thấy có chút bối rối, mỗi cử động của tay Cố Phi là một sự kích thích mạnh mẽ đối với cậu, cậu chỉ cảm thấy mình đang thở ngày càng gấp gáp, trong đầu không còn chỗ để suy nghĩ những gì Cố Phi nói là ý gì.

Chỉ sau khi Cố Phi đột nhiên tiến vào, cậu mới hoàn hồn, cơ thể cậu giật giật, hít vào một ngụm khí, kẹp lấy chân của Cố Phi, rên một tiếng thật khẽ.

“Hửm?” – Cố Phi ép vào chân Tưởng Thừa, cúi đầu hôn cậu.

Vào ban đêm, không có âm thanh ngoài cửa sổ, chỉ có tiếng xe hơi thỉnh thoảng chạy qua, tiếng xào xạc của bánh xe và mặt đất.

Tưởng Thừa nằm trên giường, cơn gió đêm cuốn vào từ khoảng trống rèm rất thoải mái khi trượt qua cơ thể, cậu nhắm mắt, không muốn di chuyển.

Cố Phi đã dọn giường và đi tắm trở ra, cậu vẫn không di chuyển.

"Không biết còn tưởng tôi tự làm mình choáng nữa" – Cố Phi đứng bên giường nhìn cậu – "Cậu có muốn tôi tắm rửa cho không?"

"Được." – Tưởng Thừa gật đầu với đôi mắt nhắm.

Cố Phi nắm lấy cánh tay cậu kéo dậy, không đợi Tưởng Thừa mở mắt ra, đã cảm thấy vai Cố Phi nhấn ở bụng cậu, cơ thể chốc lát được nâng lên không.

"Bụng… của…" – Tưởng Thừa nghiến răng – "Tôi…"

Cố Phi mỉm cười, khiêng cậu vào phòng tắm rồi đặt xuống đất.

"Đệt" – Tưởng Thừa dựa vào tường, xoa bụng – "Người còn hôn mê không thể nói chuyện, nếu không bị khiêng thế này đã chửi lâu rồi."

"Mau tắm đi" – Cố Phi nói – "Ngày mai sẽ tràn đầy sức mạnh tra điểm."

"… Bệnh thần kinh." – Tưởng Thừa 'chậc' một tiếng.

Vốn đã quên mất sự bất an về việc tra điểm kia, một câu này của Cố Phi, Tưởng Thừa đột nhiên lại bắt đầu bất an.

"Cậu nói xem có phải bị thiếu đánh hay không" – Sau khi tắm, cậu tới nằm bên cạnh Cố Phi, thở dài nói – "Còn phải nói thêm một câu tra điểm."

"Ngủ không được nữa à?" – Cố Phi cười – "Không sao, ngủ không được thì ngủ không được, dù sao cũng không có gì, trưng mắt ra cho tới lúc tra điểm, tra xong rồi lại ngủ tiếp."

"Tôi thấy được đó." – Tưởng Thừa thở dài.

Mặc dù nói như vậy, Tưởng Thừa vốn còn tưởng mình sẽ không ngủ cho tới khi trời sáng, kết quả là thế sự

khó lường.

Ngủ đi khi nào cậu không nhớ, nhưng khi tỉnh dậy là bị đánh thức bởi điện thoại của lão Từ.

Cụ thể là Cố Phi cầm điện thoại của cậu bị đánh thức.

"Lão Từ gọi" – Cố Phi cũng là cả mặt buồn ngủ, trông tỉnh táo hơn cậu một chút – "Ăn cơm ngủ quên, tra điểm cũng ngủ quên…"

"Mấy giờ rồi?" – Tưởng Thừa đột nhiên tỉnh lại.

"Một giờ, có thể kiểm tra điểm rồi." – Cố Phi nói.

"Ừm" – Tưởng Thừa không hiểu sao có chút thấp thỏm nhấc điện thoại – "Từ tổng?"

"Em có tra điểm chưa!" – Lão Từ vừa bắt máy chính là hét lên một câu, có ảo giác như thể bị Lão Lỗ chiếm hữu – "Tưởng Thừa, em kiểm tra điểm của mình chưa?"

"Vẫn chưa" – Tưởng Thừa ngồi dậy – "Em vừa mới ngủ dậy…"

"Thời điểm quan trọng như vậy em còn ngủ quên!" – Lão Từ hét lên, vừa hét vừa cười – "Mau đi xem đi! Mau!"

"… Thầy kiểm tra điểm của em rồi phải không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Đúng vậy! Thầy đã kiểm tra rồi!" – Tiếng cười của lão Từ cứ lặp đi lặp lại – "Nhưng thầy sẽ không nói với em, tự kiểm tra đi! Hãy kiểm tra xem! Hãy kiểm tra xem và gọi cho thầy! Ha ha ha ha… "

Tưởng Thừa cúp máy, quay lại nhìn Cố Phi.

"Có vẻ như điểm số không thấp" – Cố Phi nhảy ra khỏi giường, mở máy tính lên – "Lão Từ sắp cười thành Phạm Tiến rồi."

"Cậu giúp tôi kiểm tra" – Tưởng Thừa nói, từ phản ứng của lão Từ có thể thấy được điểm số của cậu rất được, nhưng đột nhiên lại không dám xem nó – "Tôi cho cậu số báo danh."

“Khỏi” – Cố Phi nhìn vào màn hình – “Tôi nhớ số báo danh của cậu.”

Tưởng Thừa ngẩn ra: “Tôi còn không nhớ nữa.”

“Số điện thoại, số chứng minh nhân dân, số báo danh của cậu tôi đều nhớ” – Cố Phi nói khi gõ bàn phím – “Học sinh cá biệt chúng tôi học những thứ vô dụng này rất lợi hại.”

Tưởng Thừa chạy tới hôn lên mặt cậu ta rồi nhanh chóng lui về ngồi xuống giường: “Mở ra chưa?”

“Tôi không thể vào” – Cố Phi nói – “Đừng lo lắng… Load lại đã… Bây giờ chắc có nhiều người điểm kém lắm.”

“Tôi đi rót ly nước.” – Tưởng Thừa đứng dậy.

Khi chuẩn bị ra ngoài, Cố Phi đập bàn một cái: “Vào rồi!”

Tưởng Thừa đứng tại chỗ, không nhìn về phía đó: “Bao nhiêu?”

“Thừa ca” – Cố Phi nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc rồi quay đầu lại – “Cậu không tự xem à?”

“Cậu báo điểm một chút sẽ mệt chết à.” – Tưởng Thừa nói.

“662.” – Cố Phi nhanh chóng báo cáo điểm số.

Tưởng Thừa phải mất mấy giây mới hồi phục lại tinh thần với phương thức báo điểm không hề báo trước này của Cố Phi, lại xoay người đi tới trước máy tính xem thử, sau đó từ từ trở về ngồi xuống bên giường, nhắm mắt lại, thở phào nhẹ nhõm.

107. Chương 107

662 điểm.

Lúc Cố Phi đọc ra điểm số này, cậu bởi vì đột nhiên thả lỏng, trong đầu có chút trống rỗng.

Ngồi ở mép giường ngốc lăng có đến hơn mười giây, mới từ từ khôi phục năng lực suy nghĩ.

Tốt rồi, điểm có lẽ so với Tưởng Thừa tự đoán cao hơn, dẫu sao trong thời kỳ trước đó cậu trốn học, đánh

nhau không ít hồ đồ, mỗi lần thi trước đó cũng chỉ là đột kích dựa vào chút khôn vặt, không phải học bá điển hình suy cho cùng cũng không thể so với những học bá điển hình, điểm số thế này, đã coi như là tốt đẹp.

Với lại theo bảng thành tích của tỉnh mấy năm này, không ngoài ý muốn mà nói, trường học cậu muốn tới, bộ môn cậu muốn chọn, không có trở ngại.

Những lời cậu nói trước đây với Thẩm Nhất Thanh, bất luận ở nơi nào, tôi đều có thể chứng minh bản thân, câu nói này cuối cùng rơi xuống đất, cậu không có khoác lác suông sự kiêu ngạo này.

Mặc dù Thẩm Nhất Thanh sẽ không biết, nhưng cậu cũng chẳng hề muốn để Thẩm Nhất Thanh biết, cậu chỉ cần tự mình biết đã tốt rồi, từ lâu đến giờ, cậu muốn có lẽ cũng chính là thế này.

“”Thừa ca.“” - Cố Phi gọi cậu một tiếng, đem tâm tư của cậu kéo trở về.

“”Ơi.“” - Tưởng Thừa nhấc mắt nhìn cậu ta.

“”Chúc mừng“” - Cố Phi nói - “”Vất vả không vô ích.“”

“”Cậu không vất vả vô ích lâu như vậy“” - Tưởng Thừa vươn tay qua nhẹ nhàng vuốt ve ở trên mặt cậu ta - “”Cảm ơn.“”

“”Đừng buộc tôi nói đừng khách sáo.“” - Cố Phi nói.

“”Vất vả rồi bạn trai.“” - Tưởng Thừa cười cười.

“”Vì bạn trai phục vụ.“” - Cố Phi cầm lấy tay cậu ta miết miết.

“”Tra điểm của cậu“” - Tưởng Thừa nhìn vào màn hình máy vi tính - “”Nhanh, xem thử là cậu bao nhiêu điểm.“”

“”Tôi đoán cũng chỉ ba trăm điểm hơn đi, tra hay không tra cũng như thế“” - Cố Phi quay qua bắt đầu kéo tìm số hiệu của mình trên màn hình - “”Trước tôi đã nghĩ rằng một nửa điểm của cậu chắc chính là điểm của tôi.“”

“”Còn có đoán điểm như vậy hả¿‘” - Tưởng Thừa cười.

“”Có phải rất có sáng tạo hay không.“” - Cố Phi kéo tìm số hiệu xong, cầm chuột click vào một cái.

Ở trong khoảnh khắc trang chủ loading, Tưởng Thừa bỗng nhiên cảm thấy mình có chút hít thở không thông, một chút mãnh liệt, ấy vậy mà so với lúc chờ điểm của mình còn muốn hồi hộp hơn, chống cánh tay trên đầu gối, khuỷu tay cũng có thể cảm giác được chân mình đang hơi hơi run rẩy.

Điểm của Cố Phi sẽ không cao, dùng thời gian hơn hai năm lên lớp chơi "Nhược trí yêu tiêu trừ", cho dù mấy tháng cuối cùng này cùng với mình, cũng chẳng hề ôn tập có hệ thống, phán đoán theo bình thường, hơn ba trăm điểm căn bản cũng chính là trình độ bình thường của cậu ta…

Nhưng mà vẫn hồi hộp, trang load xong, bản ghi chép có hơi trì trệ, hiển thị có chút chậm, Tưởng Thừa chờ đại khái 0 giờ mấy giây liền cảm thấy mình không xong rồi, cúi đầu đem trán chống ở trên vai Cố Phi.

Không cách nào nhìn xuống nữa.

Mấy giây sau đó, vai của Cố Phi nhẹ nhàng giật giật hai cái.

""Bao nhiêu điểm¿'" - Tưởng Thừa không động đậy, vẫn còn dùng trán chống lấy vai của cậu ta.

Cố Phi không nói, tiếp tục cười.

""Ông nội cậu nha Cố Phi¡'" - Tưởng Thừa hắng giọng một cái.

""Trên bốn trăm"" - Cố Phi nói - ""Chỉ là cái điểm này có chút buồn cười."

Trên bốn trăm? Tưởng Thừa nhướng lông mày một cái, theo tình huống năm ngoái, điểm này dù sao tùy tiện trên hạng ba rồi, cậu lập tức quay đầu qua, liếc nhìn tổng điểm trên màn hình một cái.

419? (419: four one nine >> for one night, tình một đêm)

""Khỉ thật."" - Tưởng Thừa nói.

""Có phải rất buồn cười hay không¿'" - Cố Phi cười nói.

""Điểm Ngữ văn của cậu không tệ đấy! Môn xã hội cũng tốt"" - Lực chú ý của Tưởng Thừa đã thay đổi trong nháy mắt - ""Nếu không phải môn Toán… còn có Tiếng Anh này…""

""Tôi còn cho rằng môn Toán của tôi không lên được 30 điểm chứ"" - Cố Phi cười cười - ""Hiện tại đã phát huy hơn bình thường rồi.""

Ngữ văn của Cố Phi 128 điểm, nhưng môn Toán và Tiếng Anh, hai môn này kéo quá nhiều điểm, những cái

này cũng không phải mấy tháng cùng cậu ôn tập có thể bù vào được.

Nhưng mà trên tổng thế mà nói, mấy tháng này Cố Phi bận trong bận ngoài, vẫn cứ đi theo trích học thuộc lòng một tí, hoặc tiện tay cầm ghi chép của cậu lật lật, có thể thi kết quả thế này, đã rất tốt rồi.

Tưởng Thừa đứng lên đi tới sau lưng Cố Phi, khom lưng ôm lấy cậu ta, cọ cọ ở trong hõm vai cậu ta.

""Gọi điện thoại cho lão Từ đi"" - Cố Phi lật tay miết lấy phía sau cổ cậu ta - ""Thầy ấy nhất định đang chờ điện thoại của cậu đấy, lát nữa có khi lại sắp gọi qua đây.""

""Ừm."" - Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Lần này, trạng nguyên tỉnh ban xã hội 664 điểm, 662 điểm của Tưởng Thừa chưa thể khiến lão Từ thể hội thầy chủ nhiệm của trạng nguyên là tư vị gì, nhưng mà cái điểm này có lẽ là điểm thi đại học cao nhất của lão Từ từ khi bắt đầu làm thầy giáo ở Tứ Trung đến nay, lão Từ vẫn xúc động đến nói cũng nói không lưu loát, muốn gọi điện thoại ngay cho Tưởng Thừa cảm thán, khiến người ta có loại cảm giác để thầy ấy lập tức về hưu, kết thúc cuộc đời thầy giáo cũng không đáng tiếc.

Mấy ngày tiếp sau đó, điện thoại của Tưởng Thừa liên tục vang lên.

Bạn học, thầy giáo, hiệu trưởng, chủ nhiệm, cục giáo dục, phòng tuyển sinh, ngay cả ra ăn sáng, ông chủ quầy điểm tâm sáng cũng có thể nhận ra cậu.

""Cháu có phải là học trò tên là Tưởng Thừa hay không? Điểm thi đại học cao nhất toàn thành phố lần này? Tưởng Thừa ấy là Top năm hay là top mười trong tỉnh¿'"

""À"" - Tưởng Thừa đáp một tiếng - ""Cháu muốn một lồng chưng bánh bao…""

""Ha ha ha ha ha, nhìn thấy chưa¡'" - Ông chủ vô cùng hớn hở chống nạnh - ""Trạng nguyên của thành phố chính là mỗi ngày ở chỗ tôi ăn sáng mà ra! Điểm tâm sáng của tôi bổ não¡'"

""Não đậu hũ…"" - Tưởng Thừa rất cam chịu mà tiếp tục nói.

""Không sai! Não đậu hũ cũng là bổ não¡'" - Ông chủ cũng tiếp tục chống nạnh.

""Bánh…"" - Tưởng Thừa chưa nói xong đã bị cắt ngang.

""Bánh quẩy bánh rán cũng…"" - Ông chủ chống nạnh.

“”Hai phần bỏ bao¡‘” - Tưởng Thừa nâng cao giọng cũng cắt ngang lời của ông ta.

“”Được thôi¡‘” - Ông chủ bắt đầu bỏ bao cho cậu - “”Trạng nguyên, điểm tâm sáng hôm nay chú mời¡‘”

Về tới trong phòng, Tưởng Thừa đem di động cầm ra tắt máy.

“”Nếu như có người có việc tìm cậu làm sao xử lý¿‘” - Cố Phi nhìn cậu ta.

“”Cũng không có việc gì, hiện giờ chính là thầy ở phòng chiêu sinh liên tục gọi điện thoại, công bố điểm chuẩn, lập tức muốn báo nguyện vọng, đều lôi kéo người đấy“” - Tưởng Thừa nói - “”Tôi muốn đi chỗ nào từ lâu đã quyết định rồi, bây giờ tranh tới tranh lui cũng không có tác dụng gì.“”

“”Cậu nói cho lão Từ chưa¿‘” - Cố Phi nói.

“”… Tôi bây giờ đang nói với cậu một tiếng thôi“” - Tưởng Thừa nghĩ một chút lại đem di động mở máy, liếc Cố Phi một cái - “”Tôi muốn đi trường luật R.“”

“”Hả.“” - Cố Phi ngẩn ra.

Tưởng Thừa nhìn chăm chú vào màn hình khởi động của di động, đây là lần đầu tiên cậu nói với Cố Phi trường học muốn đi, không biết vì cái gì, lúc nói ra có chút bất an không sao nói rõ được.

“”Trước đây đã nghĩ xong rồi à¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Ừm“” - Tưởng Thừa gật gật đầu - “”Lúc cấp hai đã nghĩ tới, cảm thấy có hứng thú, với lại tôi thích loại ấy, cảm giác cuộc sống bản lĩnh thực sự ở trong tay.“”

“”Rất tốt.“” - Cố Phi ôm chặt cậu - “”Trường học siêu cấp không bằng chuyên ngành siêu cấp, đúng chứ¿‘”

Tưởng Thừa cười cười, nghiêng đầu qua ôm cậu ta một cái.

Quyết định này của Tưởng Thừa khiến lão Từ có chút không thể hiểu nổi, xác nhận nhiều lần với cậu: “”Điểm này của em có thể vào Đại học B, không đi thật sao¿‘”

“”Không.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Viện giáo ban xã hội của Đại học B nổi danh hạng nhất đấy“” - lão Từ nói - “”Không cân nhắc thật sao¿‘”

“”Khoa luật học của Đại học R nổi danh hạng nhất“” - Tưởng Thừa nói - “”Từ tổng, thật sự, em không cân nhắc Đại học B, đủ điểm rồi em liền báo danh Đại học R.“”

“”Vậy được, vậy được, chuyên ngành hạng nhất vẫn là rất quan trọng“” - Lão Từ nghĩ một chút - “”Em là đứa trẻ có chủ kiến, Từ tổng ủng hộ em! Cho dù em đi đâu, em cũng là học sinh có tiền đồ nhất của thầy.“”

“”Từ tổng“” - Tưởng Thừa cười cười - “”Thời gian này em vẫn tắt di động, có thầy cô của trường khác hỏi, thầy cứ giúp em nói một chút nhé.“”

“”Được được, được“” - Lão Từ đáp ứng, nghĩ một chút lại nói một câu - “”Tưởng Thừa à, em với Cố Phi quan hệ rất tốt đúng chứ.“”

“”Vâng“” - Tưởng Thừa liếc nhìn Cố Phi ở bên cạnh - “”Làm sao ạ¿‘”

“”Thầy thử tra điểm của em ấy“” - Lão Từ nói - “”Trường hạng ba không vấn đề, nhưng mà… học phí đều cao, thầy sợ tình hình ở trong nhà em ấy… em ấy nếu như khó khăn, thầy và thầy Lỗ đều có thể giúp em ấy nghĩ biện pháp, các thầy trực tiếp nói, em ấy nhất định cự tuyệt, cho nên thầy muốn để em giúp thuyết phục một chút, xem thử em ấy nghĩ gì.“”

Sau khi cúp điện thoại của lão Từ, Tưởng Thừa đem di động tắt máy, thả tới trên bàn, thở phào một hơi: “”Yên tĩnh rồi.“”

“”Lão Từ bảo cậu tìm tôi có chuyện gì¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Thầy ấy nói học phí trường hạng ba cao, cậu nếu như cảm thấy khó khăn… thầy ấy và lão Lỗ có thể nghĩ biện pháp.“” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Thầy ấy sợ tôi từ chối thầy ấy cho nên bảo cậu tới hỏi trước¿‘” - Cố Phi cười.

“”Ừm“” - Tưởng Thừa thở dài, kỳ thực trước đó cậu đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng vẫn luôn không có mở miệng hỏi, lão Từ nói cậu có chủ kiến, thực ra Cố Phi mới thật sự là người có chủ kiến, cuộc sống của cậu ta, mười mấy năm đều là cậu ta tự mình xoay xở, muốn làm thế nào, nên làm thế nào, mạch suy nghĩ của Cố Phi so với bất kỳ ai đều rõ ràng - “”Tôi cảm thấy tôi nói hay không nói, cũng chỉ như vậy thôi.“”

“”Thừa ca“” - Cố Phi miết miết quai hàm của cậu - “”Cậu tin tôi chứ¿‘”

“”Tin.“” - Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ đã trả lời.

“”Bất luận là ở đâu, nếu như tôi muốn chứng tỏ mình, tôi cũng chắc chắn có khả năng.“” - Cố Phi nói.

“”Ừa.“” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta, gật gật đầu.

Quyết định của Cố Phi, Tưởng Thừa không có đi hỏi lại nữa, lão Từ bên kia có tìm qua Cố Phi hay không, cậu cũng không nắm được.

Nhưng mà quyết định của Cố Phi cậu đã đoán được, tính cách của Cố Phi, không thể chịu bất kỳ “”nghĩ biện pháp“”, trong mười mấy năm cậu ta trải qua, chỉ có tự mình, chuyện tự mình có thể giải quyết, thì tự mình giải quyết, đây đã là một loại thói quen.

Học phí quá cao, cậu ta đảm đương không nổi, thì tìm trường học có học phí có thể đảm đương.

Tưởng Thừa cảm thấy bất luận Cố Phi làm ra quyết định gì, cậu cũng sẽ không can thiệp, càng sẽ không cảm thấy đáng tiếc, hoặc là cảm thán.

Cố Phi chính là người như vậy, một khi cậu ta bằng lòng mở to mắt, cậu ta liền có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Đối với bạn trai của mình, Tưởng Thừa cảm thấy mình khoe khoang cản bản không cần chớp mắt, trợn mắt tắc tắc tắc tắc chính là một bài làm văn hoàn hảo.

Thẳng tới khi báo nguyện vọng, di động của Tưởng Thừa cũng chưa từng mở máy.

Mỗi ngày cùng Cố Phi lại giống như trước đây, liên hệ công việc, chụp hình một chút, ăn cơm, dắt Cố Miểu đi dạo.

Rõ ràng cảm thấy mỗi một ngày cũng không có chuyện gì lớn, mỗi ngày yên yên lặng lặng phải trôi qua rất chậm, nhưng mà lần này lại, thời gian cứ như gió, vừa mới thổi qua híp mắt một cái, đã qua mất rồi.

Tưởng Thừa báo nguyện vọng không có hồi hộp gì, theo suy nghĩ của mình báo, nguyện vọng của Cố Phi khiến lão Từ có chút thương cảm, cậu ta bỏ trường học hạng ba, báo học viện sư phạm.

Tưởng Thừa cảm thấy lựa chọn của bạn trai không có vấn đề gì, học phí thấp, còn có trợ cấp, tốt nghiệp rồi công việc cũng sẽ ổn định, mấu chốt là trường học cách nhà Cố Phi không xa, lúc hai cậu ra ngoài đi bừa cũng đi qua hai lần, trường học còn rất lớn.

“”Cậu làm sao nói với lão Từ¿‘” - Tưởng Thừa hỏi - “”Thầy ấy nhất định cảm thấy cậu như vậy rất thiệt thòi, không khuyên cậu một trăm tám mươi lần sẽ không từ bỏ đi¿‘”

“”Tôi nói tôi muốn làm một thầy giáo tốt giống như thầy ấy“” - Cố Phi ngậm điếu thuốc nằm sấp trên bệ cửa sổ - “”Thầy ấy liền không nói nữa.“”

Tưởng Thừa làm ổ ở trên ghế sô-pha cười nắc nẻ một trận: “”Cậu thật là đủ rồi á.“”

“Thật, lời tâm huyết” - Cố Phi nói - “Chuyên ngành ở chỗ chúng tôi có thể vào trường cấp hai…”

“”Thầy Cố chuyên trị các loại không tuân phục.“” - Tưởng Thừa cười hớn hở.

Hai người cùng nhau cười một chốc, sau khi cười xong thì im lặng.

Một câu nói của Cố Phi, vạch ra hai đường thẳng song song.

Tưởng Thừa dựa vào ở trong ghế sô-pha, chân gác trên bàn trà đối diện với ti-vi đực người ra, trong đầu không có bất kỳ suy nghĩ gì, chỉ là thả hồn, ngay cả diễn biến trên ti-vi là cái gì cũng không biết.

Trái lại động tĩnh của Cố Phi bên cạnh, cậu có thể cảm nhận.

Rút ba điếu thuốc, uống hơn nửa ly nước, đi nhà vệ sinh một lần.

“”Thừa ca.“” - Cố Phi ngồi tới bên cạnh cậu.

“”Tôi bây giờ không muốn nói chuyện“” - Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào ti-vi - “”Cậu đừng để ý tôi, tôi chỉ ngây ra một lát thôi.“”

“”Ừm.“” - Cố Phi không nói chuyện nữa, dựa vào bên mình cậu, theo cậu cùng nhau dán mắt vào ti-vi.

Cứ nhìn chằm chằm tới khi mắt Tưởng Thừa bắt đầu cảm thấy khô rát, bụng cũng đói tới mức bắt đầu có chút buồn nôn, cậu cầm điều khiển từ xa tắt ti-vi, quay đầu nhìn vào Cố Phi.

“”Hửm¿‘” - Cố Phi cũng quay đầu qua - “”Đói à¿‘”

“”Sẽ có biện pháp.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Ừm.“” - Cố Phi gật gật đầu.

“”Hiện tại nghĩ không ra, sau này cũng sẽ có biện pháp“” - Tưởng Thừa nói - “”Cho dù không có biện pháp, dù cả đời phải chạy hai phía như vậy, cũng chẳng có gì đáng ngại cả.“”

“”Ừm.“” - Cố Phi nhìn cậu.

“”Cứ coi như tôi chơi xấu đi“” - Tưởng Thừa nhíu nhíu mày - “”Ai cũng không được phép buông tay.“”

“”Ừm.“” - Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa biết sự kiên trì này chỉ dựa vào dũng khí tính trẻ con là vĩnh viễn không đủ, nhưng trước mắt bọn họ cũng chỉ có sự kiên trì của tính trẻ con có thể làm được, vậy cứ kiên trì được rồi.

Cậu cùng Cố Phi không có tiến hành thảo luận nhiều thêm vấn đề này nữa, dù sao thảo luận cũng không có kết quả gì, với lại thời gian trôi qua quá nhanh, nhanh đến mức hai cậu chỉ kịp đến buổi sinh nhật chung, thời gian đã trôi qua như vậy.

Thư thông báo đến rồi.

Điện thoại của lão Từ gọi tới trên di động của Cố Phi: “”Tưởng Thừa, tiểu tử thúi này chơi trò gì vậy! Tắt máy cũng tắt đến nghiện rồi sao! Thư thông báo không cần à¡‘”

“”Đi thôi“” - Cố Phi nói - “”Tiểu tử thúi, đi lấy thư thông báo.“”

Đây là lần đầu tiên sau khi thi đại học kết thúc, Tưởng Thừa quay lại Tứ Trung.

Trên tường hai bên cổng trường, đều kéo dài băng biểu ngữ màu đỏ, trạng nguyên thành phố, top 10 tỉnh, học trò Tưởng Thừa, suy cho cùng là có thể viết vào việc lớn lịch sử trường của Tứ Trung, làm sao long trọng đến như thế.

“”Khỉ thật“” - Tưởng Thừa nhìn băng biểu ngữ xong, vừa vào cổng trường đã sững sờ, trên tủ kính ở bên cạnh cổng chính, cũng là một mảnh đỏ, biểu ngữ danh dự thì thôi, trong tủ kính còn có hình chụp cực lớn của cậu - “”Đây là tôi¿‘”

“”Hả“” - Cố Phi vừa nhìn đã cười lên - “”Đúng, bạn học Tưởng Thừa.“”

“”Tôi đệt, có phải lấy hình chụp trong thẻ học sinh của tôi không hả, lấy hình chụp lúc đấu bóng cũng được chứ! Thế nào lấy hình này“” - Tưởng Thừa liền hết sức không cao hứng - “”Mịa nó quá xấu rồi¡‘”

“”Không xấu“” - Cố Phi nhanh chóng lấy di động ra, hướng về tủ kính bên kia chụp một loạt - “”Rất đẹp trai, có thể làm cho hình chụp chứng minh đẹp đến như vậy chỉ có hai chúng ta, không có người thứ ba.“”

“”Xin chút mặt mũi đi, lúc khen người khác có cần kèm theo mình không“” - Tưởng Thừa liếc cậu ta, nghĩ nghĩ là rất không cam lòng - “”Tôi có thể nói một chút với nhà trường thay đổi hình chụp được chứ? Từ chỗ của cậu lấy một tấm¿‘”

“”Thừa ca, cậu làm sao tự mãn… như vậy a¿‘” - Cố Phi cười không ngừng được - “”Tứ Trung, ai không biết cậu là soái ca.“”

Tưởng Thừa lườm cậu ta, không thèm nói.

“”Được thôi, chúng ta đi nói với lão Từ“” - Cố Phi nói - “”Tôi trực tiếp tìm một tấm hình của cậu phóng to, tráng xong đưa cho nhà trường thế nào¿‘”

“”Được.“” - Tưởng Thừa nói.

Mặc dù là kỳ nghỉ, nhưng mà bắt đầu học bù rồi, từ cổng trường đi tới phòng làm việc của lão Từ, Tưởng Thừa nhận được rất nhiều hoan nghênh, khen ngợi, và ánh mắt.

Suốt cho tới lúc này, cho tới khi từ trong tay lão Từ nhận lấy thư thông báo nhập học, Tưởng Thừa đối với thi đại học của mình mới có cảm giác chân thực cuối cùng.

“”Tôi xem thử… tin chiến thắng! Chúc mừng cậu được trường học của tôi nhận vào khoa luật…“” - Cố Phi cầm thư thông báo qua rất nghiêm túc xem - “”Chuyên ngành luật, nghe ra rất siêu cấp nha Thừa ca.“”

“”Sự thật cũng rất siêu cấp¡‘” - Lão Từ có chút xúc động - “”Lại đây, Đại Phi, em chụp cho thầy và Tưởng Thừa tấm hình đi, cầm di động của thầy chụp, Tưởng Thừa, em cầm thư thông báo của em.“”

Mặc dù Tưởng Thừa cảm thấy việc chụp hình này nhìn thấy khá ngu ngốc, nhưng vẫn đứng tới bên cạnh lão Từ, cầm thư thông báo giơ tới phía trước.

Lão Từ chỉnh quần áo cả buổi: “”Được rồi.“”

Cố Phi cầm lấy di động của lão Từ, chụp cho hai người tấm hình.

“”Từ tổng, di động của thầy nên đổi rồi“” - Lúc đem di động trả lại cho lão Từ, cậu nói - “”Tấm ảnh mà di động của thầy chụp ra nhìn giống như điện thoại bàn chụp.“”

“”Em cứ nói quá, thầy đang muốn mua di động mới đây, chung quy là việc vui¡‘” - Lão Từ nghĩ một chút - “”Nếu không thì em cầm di động của em chụp lại một tấm, gửi qua cho thầy.“”

“”Hả…“” - Tưởng Thừa thở dài, không thể không bưng nghiêm chỉnh thư thông báo lần nữa toét miệng ra.

Cầm thư thông báo trở về phòng thuê, Tưởng Thừa nằm thẳng trên giường, thở phào một hơi, cảm giác tất cả sự tình dường như đều trần ai lạc định* rồi.

*Trần ai lạc định (　): Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Cố Phi cầm thư thông báo của cậu ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn tới nhìn lui rất nhiều lần cũng không bỏ xuống, trước khi lăn qua lăn lại nửa ngày còn bày biện đạo cụ, cầm camera chụp mấy tấm.

“”Thỏ con“” - Tưởng Thừa sờ sờ chân cậu ta - “”Cậu rốt cuộc đang xem cái gì thế¿‘”

“”Nhìn bạn trai của tôi có bao nhiêu dữ dội“” - Cố Phi nói - “”Cái thư thông báo này của Đại học R các cậu vừa nhìn phong cách khá cao nha.“”

“”Bạn trai của cậu ở chỗ này nè“” - Tưởng Thừa chỉ chỉ mình - “”Có dữ dội bao nhiêu, cậu xoay mặt nhìn xem người thật tốt hơn nhiều đấy.“”

Cố Phi bỏ thư thông báo xuống, xoay mặt qua nhìn cậu, xong cả buổi mới cười cười: “”Thừa ca.“”

“”Hửm¿‘” - Tưởng Thừa đem chân vắt lên chân cậu ta cọ cọ.

“”Tôi có từng nói qua hay chưa“” - Cố Phi nói - “”Cậu là niềm kiêu hãnh của tôi.“”

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu ta, nhìn có đến hai phút mới mở miệng: “”Lại đây, để tôi cắn một miếng.“”

Cố Phi nằm xuống gần cậu, Tưởng Thừa trở mình qua ôm chặt lấy Cố Phi, ở trên bả vai cậu ta cắn một miếng thật mạnh, tự mình cũng cảm thấy rất ra sức, Cố Phi hít một hơi.

“”Cho cậu cây đao, cậu trực tiếp cắt đi, khỏi phải cắn.“” - Cố Phi nói.

“”Cậu là chỗ dựa của tôi.“” - Tưởng Thừa nói.

Thư thông báo của Cố Phi đến khá muộn, Tưởng Thừa không tới mấy ngày đã phải đi báo danh, lão Từ cuối cùng mới gọi điện tới: “”Thư thông báo của em! Tới rồi¡‘”

Tưởng Thừa cầm lấy thư thông báo cũng là lật qua lật lại mà nhìn, cuối cùng cũng biết ngày đó Cố Phi vì sao cầm thư thông báo của cậu nhìn tới lui, chính là thỏa nguyện, với thứ liên quan đến bạn trai, nhìn tới nhìn lui rất đã.

“”Tiếng Trung“” - Tưởng Thừa cầm di động nhắm vào thư thông báo chụp liên tục - “”Rất tốt, thầy Cố.“”

“”Ngày mai Lý Viêm nói ăn một bữa“” - Cố Phi cười nói - “”Lúc trước khi có thành tích, cậu ta đã nói

muốn ăn một bữa, tôi chưa trả lời, bây giờ thư thông báo cũng đến rồi, cậu cũng lập tức phải đi báo danh, liền cùng nhau ăn một bữa chứ¿‘”

“”Ừa“” - Tưởng Thừa vừa nghe thấy hai chữ “báo danh”, cảm nhận khá phức tạp, có điều là trước đó đã có quyết định, cậu cũng liền không nghĩ nhiều - “”Ăn thôi, tôi cảm thấy lần nghỉ hè này cũng chưa gặp qua mấy người bọn họ.“”

“”Gặp tôi thì được rồi.“” - Cố Phi nói.

“”Không sai.“” - Tưởng Thừa sáp qua hôn hôn chóp mũi cậu ta.

Bữa cơm này coi như hai hợp một, chúc mừng hai cậu nhận thư thông báo, cũng để tiễn Tưởng Thừa.

Đối với bữa tiệc chia tay ngày ấy, cùng Lý Viêm và mấy người Không phải chim tốt ăn bữa cơm hoàn toàn không có nỗi buồn chia ly, chỉ là uống rượu, ăn thịt, chém gió banh nóc, một bữa cơm ăn xong, thể xác và tinh thần khoan khoái.

Lý Viêm bọn họ còn chung tiền mua cái va-li du lịch rất đẹp, coi như quà tặng cho Tưởng Thừa, phía trên thậm chí còn nghiêm chỉnh thắt nơ con bướm.

Lúc Tưởng Thừa kéo cái va-li này trở về phòng thuê, lại một lần nữa cảm thấy hoảng loạn biệt ly.

“”Làm sao đây¿‘” - Cậu nhìn Cố Phi.

“”Làm sao cái gì¿‘” - Cố Phi ngây ngốc.

“”Tôi có chút… sợ hãi“” - Tưởng Thừa ôm lấy cậu ta - “”Tôi đột nhiên không muốn đi báo danh.“”

“”Được đấy, cậu học lại thôi“” - Cố Phi nói - “”Thức đêm thức hôm lại một năm nữa¿‘”

“”Phắn đi.“” - Tưởng Thừa “chậc” một tiếng.

“”Đừng sợ“” - Cố Phi cười cười, ôm chặt cậu, ở trên lưng cậu xoa lấy - “”Thừa ca siêu cấp như vậy, cái gì cũng không sợ, tôi vẫn ở chỗ này đấy, lúc cậu sợ hãi, với tay mò một cái, liền có thể sờ thấy tôi rồi.“”

“”Ừm.“” - Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

“”Với lại tôi còn muốn tiễn cậu qua đó đấy“” - Cố Phi nói - “”Cậu sợ cái gì? Tôi có thể trước tiên đem người ở ký túc xá của cậu đánh cho phục, thì không sợ rồi.“”

“”Điên à.“” - Tưởng Thừa cười lên.

Cố Phi cùng cậu cười như hai kẻ ngốc.

Cầm Tưởng Thừa gác trên vai Cố Phi cười vui vẻ một trận, cười lấy cười để liền cảm thấy mũi cay cay, vừa không chú ý, nước mắt đã lặng lẽ lăn xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Đúng rồi, mọi người không cần tranh luận điểm số, tôi trước đó nói qua khăn choàng cổ, ở đây cũng nói lại một chút đi, mặc dù trong truyện không có nói rõ, bối cảnh câu chuyện của bọn họ là ba tỉnh miền Đông Bắc, điểm này tuyệt đối là điểm cao, tình hình các tỉnh không giống nhau, điểm rõ ràng cũng không giống nhau. Nếu như vừa bắt đầu tôi cho bối cảnh của bọn họ thiết lập cố định là bộ phận thi đại học tỉnh, điểm của Thừa ca đạt được cũng không giống, sẽ là top 10 tỉnh, đây chính là thiết lập cố định, cho nên ngoan ngoãn nghe tôi, cậu ấy đặt chỗ nào cũng là học bá.

108. Chương 108

Thông báo hết hạn báo danh là tới ngày 9, Cố Phi muốn cậu đến trước hai ngày để làm quen hoàn cảnh, nhưng Tưởng Thừa một mực không có động thái gì, bởi vì cậu nói mình sẽ tự mua vé, Cố Phi cũng không lại thúc giục nữa.

Mãi cho tới khi nếu không mua vé sẽ không mua được nữa, cậu mới cắm đầu mua vé đi vào ngày 8.

Đọc tin nhắn xác nhận mua vé trong điện thoại, trong lòng Tưởng Thừa không làm sao thoải mái, những sợi thần kinh khó chịu lúc này như bạo phát, đem vui sướng được vào trường mình muốn vào ép xuống tới không trở mình nổi.

“Thừa ca” – Cố Phi đứng trước tủ quần áo, lấy từng chiếc quần áo của cậu đem ra – “Cậu không tự thu dọn hành lý của mình thật sao? Lỡ như tôi để vào những đồ cậu không thích…”

“Tôi không quan tâm.” – Tưởng Thừa ngồi xếp bằng trên giường, cầm điện thoại của Cố Phi chơi Yêu tiêu trừ, đã rất lâu cậu không giúp Cố Phi chơi, Lý Viêm đã qua không biết bao nhiêu màn rồi, trò chơi cũng đã update thêm ba màn mới.

“Tới lúc đó đồ không vừa ý đừng có mắng tôi nha.” – Cố Phi nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua Cố Phi – “Bỏ thêm cái áo thun ngu ngốc có chữ FUCK kia của cậu vô đi.”

“Cái áo thun ngu ngốc đó rất cũ rồi.” – Cố Phi nói.

“Tôi khi ngủ mặc.” – Tưởng Thừa cuối đầu tiếp tục chơi.

“Được thôi, lát nữa tôi trở về lấy.” – Cố Phi cười cười.

“Với quần thể thao có sọc, hoodie đen của cậu nữa” – Tưởng Thừa nói – “Đúng rồi, với lại cái áo khoác màu xám… Ơ, còn thêm cái gì ta, nếu không cậu lấy thêm mấy cái… quần lót của cậu đưa tôi mang theo đi.”

“Thế này đi” – Cố Phi vịn cửa tủ nhìn cậu – “Không lấy đồ ở đây nữa, ngài qua nhà tôi lấy đi?”

“Chỉ nhiêu đó được rồi” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ cũng cười lên – “Cậu không cần quan tâm tôi, cậu cũng đâu có thiếu mấy cái đồ đó đâu.”

“Những đồ mà ngài muốn đều là những cái tôi mặc thường ngày.” – Cố Phi nói.

“Haizz” – Tưởng Thừa liếc cậu ta – “Vậy bỏ đi, tôi lấy đi chắc cậu phải ở truồng mà đúng không?”

Cố Phi cười lên hồi lâu: “Phiền chết rồi, còn muốn thêm cái nào nữa không? Lát nữa trở về tôi lấy qua luôn.”

“Cố Phi.” – Tưởng Thừa nói.

“Hửm?” – Cố Phi nhìn cậu.

“Cố Phi.” – Tưởng Thừa nói.

“Hả?” – Cố Phi lại đáp.

“Cố, Phi” – Tưởng Thừa nói – “Sao cậu đột nhiên thành chậm phát triển vậy?”

“… À” – Cố Phi cười lên – “Tôi biết rồi.”

Cố Phi đi tới bên giường, hôn lên tràn Tưởng Thừa: “Không cần mang Cố Phi theo, vốn là của cậu, để ở đâu cũng không mất được, đều là của cậu hết.”

Tưởng Thừa lập tức ngẩng đầu lên cắn một cái trên cằm cậu ta.

“Đệt” – Cố Phi búng một cái trên đầu cậu – “Cái tật này của cậu phải đổi nha, cũng chỉ có tôi…”

“Nếu không còn có ai nữa?” – Tưởng Thừa “chậc” một tiếng – “Tôi cắn Phan Trí à? Hay là cắn Lý Viêm, Vương Húc hả?”

Cố Phi cười, trở về lại trước tủ đồ tiếp tục sắp xếp hành lý, lúc tới phần quần lót, Cố Phi lấy ra một chiếc: “Sao cái này bị thủng vậy? Có phải đánh rắm không?”

“Hôm đó đi tắm treo ở trên móc, lúc kéo xuống cũng không biết nó treo trên móc nên làm rách một lỗ” – Tưởng Thừa nói – “Sao cậu không nói là do cậu đâm thủng đi?”

“Tôi không có ngầu như vậy” – Cố Phi cười nói – “Hay là buổi tối làm thử.”

“Đúng rồi” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, vỗ vỗ lên thành giường – “Tôi nhớ ra một chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?” – Cố Phi hỏi.

“Mấy ngày này không có chuyện gì làm, trước lúc đi tranh thủ phiên vân phúc vũ* đi” – Tưởng Thừa nhíu mày – “Nếu không vô học rồi, muốn rảnh cũng phải tới ngày một tháng mười.” (Quốc khánh Trung Quốc)

(*Phiên vân phúc vũ : hình dung lúc ân ái, hai người điên loan đảo phượng, hoa văn phong phú)

“… Đúng là một chuyện thật quan trọng, thật nghiêm túc a.” – Cố Phi gật gật đầu.

Phiên vân phúc vũ loại chuyện này, lúc làm không có đầu, mệt thì ngủ, tỉnh thì làm, người trẻ hỏa lực cường tráng, cảm thấy cơ thể bị móc sạch, ngủ một đêm liền lại cảm thấy sinh long hoạt hổ.

“Thừa ca” – Cố Phi nằm trên giường lấy điện thoại của cậu, xem tin nhắn đặt vé hôm bửa – “Sáng mai chúng ta phải ra trạm xe rồi, để thức dậy đúng giờ, phiên vân phúc vũ đại nghiệp tạm thời để qua một thời gian đi, quan trọng là dầu bôi trơn, ba con sói gì đó đều sắp hết…”

“Sao cậu có thể không có mặt mũi như vậy” – Tưởng Thừa xoay đầu qua nhìn cậu ta – “Nói những chuyện như vậy cậu cũng không cảm thấy ngại sao?”

“… Cậu đã làm mười vạn tám ngàn lần rồi, cậu muốn nói là cậu ngại sao?” – Cố Phi cười – “Âm thanh phát ra không phải cũng rất…”

“Ông nội cậu!” – Tưởng Thừa nhào qua bịt miệng cậu ta lại – “Làm hai mươi mốt vạn sáu ngàn lần đi nữa cũng không so được với độ dày của mặt cậu nói về loại chuyện này.”

Cố Phi ở trong lòng bàn tay cậu cười một trận, mắt đều híp lại.

"Nói, có biết sai chưa!" – Tưởng Thừa hung hăng trừng Cố Phi.

Cố Phi mơ hồ không rõ, nói ra mấy tiếng.

"Nói đàng hoàng!" – Tưởng Thừa tiếp tục trừng.

Cố Phi không lên tiếng, đầu lưỡi vươn ra liếm lên lòng bàn tay cậu.

"Đệt" – Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy trong lòng có một trăm con thỏ giả chết đang cọ xát, lông nhung mềm mại một mảnh, cậu buông lỏng tay ra, liếm liếm trên môi Cố Phi – "Tôi bây giờ muốn cậu, muốn tới muốn lấy mạng rồi."

"Tôi rảnh sẽ tới thăm cậu" – Cố Phi ôm cậu ta – "Không cần đợi tới một tháng mười."

"Ừm." – Tưởng Thừa nằm sấp trên người Cố Phi, mặt cắm trong vai cậu ta.

Buổi tối hai cậu cũng không ra ngoài ăn mà dẫn Cố Miểu tới tiệm, cùng nhau làm chút đồ ăn.

Cố Miểu không biết việc Tưởng Thừa sẽ vào đại học, Cố Phi không muốn để em ấy biết, em ấy có thể rất lâu không gặp mặt Tưởng Thừa, nhưng nếu nói Tưởng Thừa sẽ đi, rất lâu không gặp được, em ấy sẽ không cách nào tiếp nhận, sẽ nổi giận.

"Nếu nó đối với cậu cũng là như vậy thì tốt rồi." – Tưởng Thừa khẽ thở dài.

"Tôi dù sao cũng là anh ruột nó." – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa không lên tiếng.

Vậy Cố Miểu cũng có mẹ ruột mà, cũng không thấy bởi vì không gặp mẹ ruột mà nổi giận a.

Nhưng cậu cũng biết, đây là một lời nói thừa.

Cố Phi đối với Cố Miểu mà nói, tuyệt đối không phải một sự tồn tại tương tự, trong thế giới của Cố Miểu, có lẽ chỉ có hai loại người, một là anh trai, hai là những người không phải anh trai.

Nơi em ấy từ nhỏ sinh sống và chỗ dựa duy nhất từ nhỏ của em ấy, không thể thay đổi, không thể mất đi.

Cố Miểu kéo tay Tưởng Thừa qua, ở trên mu bàn tay cậu vẽ một con thỏ nhỏ màu xanh lá, sau đó tô màu vào đầy đủ.

"Rất đẹp." – Tưởng Thừa nói.

Lời khen này khiến tâm tình Cố Miểu rất tốt, ở bên cạnh tay cậu vẽ thêm một con như vậy, lại tô màu vào.

"Lúc chuẩn bị vẽ con thứ ba, Cố Phi ở kế bên cản lại: "Này, bút lông, Thừa ca của em ngày mai làm sao ra đường."

"Rất ngầu." – Tưởng Thừa nhìn mu bàn tay.

Buổi tối Cố Phi dắt Cố Miểu về nhà, Tưởng Thừa trở về phòng thuê trước.

Phòng thuê này cậu không tính sẽ bỏ, dù sao nghỉ học cậu cũng phải trở về, bình thường lúc Cố Phi muốn ở một mình cũng có thể qua.

Cậu mở học bàn, lấy ra một bì thư, lấy tiền bên trong ra đếm, sau đó lấy một bao lì xì bỏ vào.

Kể từ lần trước cậu nói với Cố Phi, tiền chụp hình không cần đưa cho cậu, Cố Phi luôn giúp cậu giữ, hai ngày trước đã rút ra đưa hết cho cậu.

Cậu dành ra tám ngàn, chuẩn bị đưa cho Cố Phi. (khoảng 27 triệu VND)

Số tiền này không nhiều, nhiều thì Cố Phi cũng không muốn, tuy vậy cậu cũng không biết tại sao muốn đưa tiền cho Cố Phi.

Có lẽ là không nỡ xa Cố Phi, có lẽ muốn vì bạn trai mình làm chút chuyện, chia sẽ phần nào đó.

Cậu mở tủ quần áo ra, đặt bao lì xì vào trong túi một chiếc áo khoác của Cố Phi.

Nghĩ tới dáng vẻ của Cố Phi hôm nào đó mặc chiếc áo khoác này phát hiện ra bao lì xì, cậu đứng trước tủ quần áo cười ngốc một trận.

Lo lắng của Cố Phi về ngày mai không dậy đúng giờ sẽ lỡ chuyến xe lửa, sự thật chứng minh là hoàn toàn thừa thải.

Hai cậu chắc chắn sẽ không lỡ chuyến được, bởi vì một đêm này, hai cậu căn bản không hề ngủ.

Cố Phi cả một đêm trở mình bao nhiêu lần, Tưởng Thừa gần như đều có thể đếm hết, nửa đêm còn trở mình qua sờ nhẹ trên mặt cậu mấy lần, cậu luôn cố gắng cắn răng duy trì không động đậy, cậu sợ Cố Phi phát hiện mình không ngủ được sẽ lo lắng, giống như cậu biết Cố Phi cả đêm không ngủ được mà cực kỳ đau lòng.

Khi trời sáng hơn một chút, Tưởng Thừa thực sự nhịn không nổi, trở mình qua ôm lấy Cố Phi.

"Tỉnh rồi?" – Cố Phi nhẹ giọng hỏi cậu.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

"Ngủ tiếp đi, vẫn chưa tới giờ" – Cố Phi vỗ vỗ lưng cậu – "Tới giờ tôi gọi cậu."

"Ừm." – Tưởng Thừa nhắm mắt lại.

Lúc trời sáng cậu cuối cùng cũng đã ngủ.

Nhưng cảm giác cũng chỉ như vừa mới nhắm mắt lại, Cố Phi đã gọi cậu lay tỉnh: "Thừa ca, thức dậy ăn sáng."

Rời giường, mặc quần áo, tắm rửa, ăn sáng, kiểm tra hành lý, ra khỏi cửa.

Toàn bộ quá trình hai cậu đều im lặng, cho dù biết Cố Phi sẽ cùng lên xe, cùng xuống xe, cùng tới trường học, nhưng tâm tình Tưởng Thừa vẫn rơi xuống đáy.

Cố Phi chỉ có thể ở cùng cậu hai ngày, ngày mai cậu báo danh xong, qua ngày kế tiếp nữa, Cố Phi sẽ phải trở về.

Một mình ngồi xe trở về.

Tưởng Thừa vừa nghĩ tới cảnh tượng này liền có chút chịu không nổi, hai người đi, một người về, cậu không dám tưởng tượng tới tâm trạng của Cố Phi.

Trạm xe rất đông người, trạm xe lửa tồi tàn, nhìn qua vĩnh viễn đều trong dơ dáy bẩn thỉu lộ ra vẻ tịch mịch, tựa hồ mãi mãi cũng không có biến hóa này, bởi vì khai giảng mà trở nên náo nhiệt, bên trong bên ngoài trạm xe, rất nhiều học sinh kéo theo hành lý.

Trong những người học sinh ở bên cạnh, trên mặt đều viết lên sự kỳ vọng. Thời điểm này, cho dù thi tốt hay không, trường phải học có hợp ý hay không, đều đã nhạt đi, trong lòng đại đa số mọi người đều tràn đầy hứng thú về cuộc sống mới chưa hề biết sắp tới.

Tuyến đường đến trường học không tính là quá dài, Tưởng Thừa mua vé ghế ngồi, thật ra cho dù lộ trình rất dài đi nữa, cậu cũng muốn mua vé ngồi.

Hai người ngồi cùng nhau, có thể sát bên nhau, tay chạm tay, chân chạm chân, có thể vừa nghiêng đầu liền có thể gối lên vai đối phương, nếu như là giường nằm, làm những chuyện này sẽ không được tự nhiên.

Hai người con trai không cùng giường phải chen chúc một chỗ với nhau, nhìn qua vô cùng không chân chính.

Trong chiếc xe ồn ào tìm thấy chỗ ngồi, đặt hành lý ổn thỏa, hai cậu ngồi xuống, thở dài nhẹ nhõm.

Tại thời điểm này, Tưởng Thừa hối tiếc rằng mình đã mua vé trễ, nếu mua sớm hơn đã có thể mua ghế hai người, bây giờ là ghế ba người, hai cậu còn không ngồi cạnh cửa sổ.

"Đã rất không tệ rồi" – Cố Phi nhích qua đặt tay lên tay cậu – "Chúng ta không cách nhau một lối đi đã cảm ơn ông trời rồi, cậu xem hai người ở phía trước."

Tưởng Thừa thuận mắt nhìn về phía trước, phía trước có một cặp tiểu tình nhân, nhìn qua không khác hai cậu lắm, bạn trai tiễn bạn gái đi học.

Cách lối đi, mỗi người ngồi một bên, tay vươn ra nắm ở giữa, có người đi qua thì buông ra, người đi qua rồi lại nhanh chóng nắm tiếp, không ngại phiền phức mà lặp lại.

"Chúng ta nếu ngồi như vậy, có nắm tay không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Có chút hơi quá" – Cố Phi nói – "Chúng ta có thể dùng ánh mắt triền miên."

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, cười lên.

"Không phải sao" – Cố Phi nhìn vào mắt cậu, vừa cười vừa nói – "Như vậy, bốn mắt gặp gỡ, tôi thấy được nhớ nhung của cậu, cậu nghe thấy tôi nói, tôi sẽ ở bên cạnh cậu… Cảm ơn đã nghe bài thơ tình yêu tiết mục loa nhỏ của Cố Phi Phi."

"Biến" – Tưởng Thừa cười không ngừng được – "Đừng học theo tôi."

"Tuyển thủ Tưởng Thừa, cậu như vậy không đúng, cậu không thể chiếm độc quyền được." – Cố Phi không chân chính nói.

Hai cậu cười cho đến khi chị ngồi ở ngoài cửa sổ đi tới, mới xem như là dừng lại.

Tưởng Thừa lấy điện thoại ra, chụp một tấm trạm đứng chờ xe lửa đăng lên vòng bạn bè.

Rất nhanh đã có một đống bình luận, đủ loại chúc phúc và tạm biệt.

Vương Húc là người bình luận đầu tiên, một tháng mười trở về, ăn bánh nhân thịt.

Tưởng Thừa cười nửa ngày, cất điện thoại lại vào túi, dựa lên lưng ghế nhắm hai mắt.

Không qua bao lâu, trong xe đã có thông báo khởi hành.

Tưởng Thừa mở mắt ra, khoảnh khắc xe nhẹ nhàng chuyển động, nhịp tim Tưởng Thừa có chút ngưng đọng.

Cậu nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ đừng chờ xe đã không còn người, cảnh vật từng chút lùi về sau.

Xe thật sự đã khởi hành.

Cửa sổ xe cứ như một màn hình, bảng đèn thông báo cũng như vậy thay đổi nội dung, tiếp theo là những dãy nhà nhỏ tồi tàn, phía xa có những tòa nhà cao tầng.

Cuối cùng, ngôi nhà ngày càng thưa thớt rồi dần biến mất, cửa sổ bắt đầu trải dài trên một mảnh đất nông nghiệp.

Trái tim Tưởng Thừa cũng theo đó có phần trống rỗng.

Lúc đầu, khi cậu kéo hành lý tới đây, tâm trạng hoàn toàn khác xa với tâm trạng hiện tại, cậu thậm chí còn không nhìn ra cửa sổ được mấy lần.

Đây là nơi cậu không muốn ở lâu hơn một ngày, trong lòng chỉ muốn thoát khỏi cái thành phố nhỏ này, nhưng giờ nó biến mất ở sau lưng, cậu lại bắt đầu lưu luyến không nỡ.

Mặc dù cậu vẫn quyết tâm không ở lại đây, cũng không có khả năng sẽ ở lại đây, nhưng ở đây có những kỷ niệm quý giá mà cậu không bao giờ quên được, và người mà cậu cho dù liều cả mạng cũng sẽ không buông tay.

Mãi đến khi điện thoại reo lên, cậu mới thu lại tầm nhìn, lấy điện thoại ra nhìn vào, là Phan Trí.

Tiểu tử này thực sự giống như những gì đã nói trước kỳ tuyển sinh đại học, mặc dù thi không ra làm sao, nhưng thật sự đã kêu gia đình lấy tiền để vào trường ở cùng một nơi với cậu.

“Phan Trí phải không?” – Cố Phi hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa nhấc điện thoại – “Cậu ta chắc sẽ tới đón…”

“Tôi nếu thật sự không đi đón, cậu nói xem cậu sẽ rất thất vọng hay không?” – Phan Trí nghe thấy những lời của cậu, rất không hài lòng – “Tưởng Thừa, không phải tôi nói cậu, nhưng thái độ hiện giờ của cậu với tôi, rất giống như trai tồi.”

“Cậu là một trai tồi đích thực” – Tưởng Thừa nói – “Còn dám lớn mặt chỉ trích ông nội cậu tồi?”

“Không thể nào, tôi đối với cậu một lòng một dạ, cậu có nhầm lẫn không?” – Phan Trí nói – “Chiều cậu mới tới, tôi bây giờ đã lang thang trong trường cậu rồi này.”

“Đợi đã” – Tưởng Thừa nói – “Cậu nói là đón tôi, là đón ở trạm xe, hay là ở cổng trường?”

“Tất nhiên là trạm xe chứ! Sao lại không hiểu tôi như vậy, còn là anh em hay không” – Tưởng Thừa “chậc chậc” mấy tiếng – “Tôi đang đi quan sát một chút, trường học của cậu mỹ nữ rất nhiều, đúng rồi, cậu có phải nói với Cố Phi là tôi sẽ tới đón không?”

“Nói trước rồi” – Tưởng Thừa nói – “Sao vậy.”

“Không, tôi chỉ muốn nói với cậu ra, cái bóng đèn này, cậu ta chỉ có thể chịu đựng, dù sao nguyên kỳ nghỉ hè cậu cũng đối với cái bóng đèn này như xưa nay chưa từng quen biết” – Phan Trí nói – “Nhưng tôi cũng rất là quan tâm, hai cậu muốn nắm tay hôn nhau, tôi cũng sẽ không vây xem…”

Tưởng Thừa ghé điện thoại vào tai Cố Phi cho cậu ta nghe, Cố Phi nghe xong cười lên: “Vậy phải cho cậu một giải thưởng bóng đèn tốt nhất.”

Trên đường, cậu và Cố Phi không nói gì nhiều, chỉ sát bên nhau như vậy, hai người đều nhắm mắt.

Tưởng Thừa xác định bản thân và Cố Phi đều đã ngủ, hơn nữa còn ngủ tới ngã trái ngã phải, mấy lần đầu hai cậu cậu cụng vào nhau, bốn mắt nhìn nhau sau đó lại ngủ tiếp.

Xe đến trạm rất đúng giờ, lúc còn không đến hai mươi phút nữa, rất nhiều người trong toa xe đã kéo hành lý ra cửa xe đứng đợi.

“Thừa ca” – Cố Phi ngáp một cái, hoạt động cánh tay – “Tối qua có phải cậu ngủ không được ngon?”

“Không, rất tốt.” – Tưởng Thừa chà chà mặt.

“Vừa ngủ đã ngáy rồi.” – Cố Phi nói.

“Thả rắm của…” – Tưởng Thừa nói một nửa lại quay đầu qua trừng mắt nhìn cậu – “Thật sao?”

“Giả đó.” – Cố Phi nói.

“Đệt.” – Tưởng Thừa thở dài, cho dù là ở đâu, hình tượng vẫn rất là quan trọng, một soái ca, há họng ngáy trong xe lửa, tuyệt đối cũng là một sự kiện bi thảm mà visual có như thế nào cũng không thể cứu vãn được.

Chị gái ngồi kế cửa sổ cũng kéo hành lý ra chen chúc ở cửa xe, Tưởng Thừa đứng dậy, một chân quỳ lên ghế nhìn trước nhìn sau.

Cố Phi rất bí mật lấy tay thò vào trong áo cậu, sờ sờ trên bụng cậu.

Lúc đang muốn lấy tay ra, Tưởng Thừa dựa ra sau lưng ghế, đem tay cậu ta đè lên trên bụng mình.

“Rất phách lối nha?” – Cố Phi nhìn cậu.

“Lúc này đang là lúc dục vọng tràn trề” – Tưởng Thừa cười cười – “Hơn nữa cũng không có ai biết tôi.”

Cố Phi không nói, ngón tay khẽ động, khều trên bụng cậu mấy cái.

Những người trong xe đều đã đi hết, hai cậu lấy hành lý xuống xe, từ từ đi đến chỗ Phan Trí đang đợi.

Đi chưa được nửa đường, điện thoại của Phan Trí lại tới: “Ông nội! Cậu nói xem hai cậu có phải đang trả thù! Người trong xe hai cậu đều đã đi mất hết! Hai cậu rốt cuộc có ra hay không!

“Sắp tới rồi” – Tưởng Thừa cười không ngừng – “Ai có thời gian trả thù cậu, khi nãy người đông không muốn chen chúc thôi.”

“Nhanh lên đi” – Phan Trí nói – “Tôi đã thuê phòng xong rồi, lát nữa dọn đồ đạc xong liền đi ăn, tôi đã đặt rồi.”

“Thuê phòng?” – Tưởng Thừa ngây ra.

“Hai cậu buổi tối ngủ ở hầm cầu à? Hay là cậu ở ký túc xá, Cố Phi ở hầm cầu?” – Phan Trí hỏi.

“Không phải, tôi tự đặt là được rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi xin cậu đó ông nội, để tôi thể hiện một chút đi, đất diễn gần như bị cướp bởi Cố Phi rồi” – Phan Trí nói – “Nam chính thứ hai như chúng tôi… Nam chính thứ mấy không biết như chúng tôi, rất khó sống a.”

“Hồi nữa cho cậu thêm cảnh, hai chúng ta nghiêm túc ôm nhau một chút.” – Tưởng Thừa nói.

“Cậu trước tiên hỏi nam chính xem chuyện này có thể làm không.” – Phan Trí nói.

Cảm giác như không nhìn thấy Phan Trí cũng chưa được bao lâu, nhưng khi ra khỏi nhà ga, nhìn thấy Phan Trí với một mái tóc mới, trang điểm tới nhìn qua như một hoa tâm trai tồi XXL, Tưởng Thừa vẫn không thể nhịn được nâng khóe miệng lên.

“Ông nội!” – Phan Trí vô cùng hào hứng hô lên.

“Cháu trai!” – Tưởng Thừa cũng hô lên.

Những người qua đường ào ào nhìn về hai cậu, chứng kiến cảnh ông cháu tương phùng.

Phan Trí xông đến ôm Tưởng Thừa: “Tôi đệt, tôi thực sự rất nhớ cậu.”

Tưởng Thừa mỉm cười, vỗ nhẹ vào lưng cậu ta.

Phan Trí buông cậu ra, quay lại, ôm Cố Phi: “Lâu rồi không gặp.”

“Cậu đẹp trai hơn tám lần so với lần trước.” – Cố Phi nói.

“Thị lực tốt” – Phan Trí dựng ngón tay cái lên, sau đó vẫy vẫy tay – “Đi đi đi, đi tàu điện ngầm là tới ngay.”

“Cậu đến trước rất lâu rồi phải không?” – Cố Phi hỏi.

“Đương nhiên rồi” – Phan Trí nói – “Tôi đã nín nhịn một kỳ nghỉ hè với ba mẹ rồi, tôi phải chạy trốn, tôi đã đến đây được nửa tháng, mỗi ngày chơi bời lêu lổng khắp nơi đi dạo chờ hai người tới đây đó.”

Phan Trí đã quen thuộc với tất cả các tuyến đường, dẫn hai cậu đến trường trực tiếp bằng tàu điện ngầm, phòng đã đặt là khách sạn bên cạnh trường.

“Hai cậu đều dọn dẹp chút đi, nửa tiếng sau gặp ở tiền sảnh tầng dưới” – Phan Trí nói – “Đừng có trễ, bàn của tôi đặt trễ giờ sẽ hủy đó.”

"Ừm."– Tưởng Thừa bước vào phòng, đóng cửa lại, ngồi bên giường, nhìn Cố Phi đặt hành lý vào tường, lại đi vào phòng tắm nhìn thử, không thấy có nước nóng.

Niềm vui gặp lại Phan Trí, sự thoải mái khi trò chuyện lâu ngày không gặp mặt, sau khi vào phòng đã dần bình tĩnh lại.

Khi nhìn thấy Cố Phi đi qua đi lại trong phòng, khoảnh khắc này, những lưu luyến phát ra từ trong tim đột nhiên khiến cậu cảm giác như sắp bùng nổ.

Một đêm hôm nay, ngày mai một ngày nữa.

Sáng sớm ngày kia Cố Phi đã sắp phải rời đi.

Và cậu sẽ bắt đầu cuộc sống của một người, một môi trường mới, một con người mới, một cuộc sống mới, không có Cố Phi bên cạnh.

Trong một thời gian dài, cậu và Cố Phi chỉ có thể liên lạc qua điện thoại có mặt ở khắp nơi nhưng hoàn toàn không thể giải quyết được nỗi nhớ.

Muốn ôm Cố Phi, muốn hôn Cố Phi, cậu chỉ có màn hình di động.

Một khi ý nghĩ này bắt đầu cất cánh, nó sẽ không bao giờ có thể quay trở lại.

"Cố Phi." – Cậu gọi Cố Phi.

"Hả?" – Cố Phi trong phòng tắm đáp, nhưng người vẫn không đi ra.

Tưởng Thừa đứng dậy, đi đến cửa phòng tắm, thấy Cố Phi đứng trước bồn rửa, chống lên đó, nhìn mình trong gương.

Khi nghe cậu đến, Cố Phi nhanh chóng mở vòi nước, hất một nắm nước lên mặt.

"Cố Phi." – Tưởng Thừa gọi cậu lần nữa, trái tim như bị vặn lại thành vòng.

"Hửm." – Cố Phi quay đầu lại, mỉm cười với cậu.

Đôi mắt hơi đỏ.

"Cậu khóc rồi" – Tưởng Thừa đi tới, giọng có chút run rẩy, cậu ôm mặt Cố Phi, nhẹ nhàng lau nước trên mặt cậu ta – "Cậu khóc phải không?"

"Ừm" – Cố Phi đáp, nhắm mắt lại – "Thừa ca, tôi rất nhớ cậu, ngay bây giờ."

109. Chương 109

Tưởng Thừa cảm thấy tay của mình quả là nóng, nhưng lúc Cố Phi nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rất nhỏ lăn xuống tới trên đầu ngón tay của cậu, cậu vẫn cảm thấy được độ nóng của nó.

Nhiệt độ nhỏ bé chứa đựng ưu tư của Cố Phi.

Trong nháy mắt này cậu liền cảm thấy trong ngực mình giống như có ai túm lấy vặn một phát, co rút đau đớn.

Cậu cái gì cũng không nói, cũng không biết còn có gì để nói, ưu tư của Cố Phi từ trước đến nay không để lộ ra ngoài, cho dù là ở trước mặt mình, cậu ấy có thể khống chế thì đều cố gắng hết sức khống chế.

Đây là lần thứ hai.

Lần đầu tiên, cậu nhìn thấy Cố Phi nhắm mắt chìm sâu dưới đáy sông đen.

Lần thứ hai, cậu nhìn thấy Cố Phi giống như cậu, bị chia ly cùng tưởng niệm đánh gục.

Cậu không có gì có thể nói rồi, chỉ cần mở miệng, cậu chắc chắn sẽ cùng với Cố Phi, ôm nhau mà khóc.

Cậu bây giờ không thể khóc, cậu không thể làm cho nỗi nhớ của Cố Phi càng thêm sâu nặng nữa, cậu chỉ muốn ôm lấy Cố Phi, khiến cậu ta có thể cảm thấy được sự tồn tại của mình, sống động, nóng bỏng, ở trong ngực cậu.

Cứ như mình muốn như vậy, có thể chân chân thực thực ôm Cố Phi ở trong ngực.

Trong phòng tắm rất yên lặng, chỉ có tiếng vù vù của quạt máy lúc quay chầm chậm.

Không nghe thấy tiếng nước mắt của Cố Phi rơi, nhưng lại nghe thấy được tiếng tim đập, Tưởng Thừa nghĩ không biết tiếng tim đập này là tưởng tượng của mình, hay là sự thật, cũng không biết là tiếng tim đập của Cố Phi, hay là của mình.

Cậu nhắm mắt lại, thiết chặt ôm lấy Cố Phi, gắt gao túm lấy áo của Cố Phi, cứ giống như muốn phải nắm bắt từng chút thời gian tuột đi.

Từng phút từng giây.

Thời gian là thứ vô cùng đáng ghét.

Sống động mà lạnh lùng.

Không biết thời gian qua bao lâu, Cố Phi cúi đầu ở trên vai cậu nhẹ nhàng cọ hai cái: “”Không sao rồi, cậu tắm rửa chứ? Hay là ăn cơm xong, trở về lại tắm¿‘”

“”Hả¿‘” - Tưởng Thừa thậm chí còn chưa kịp đem khó chịu quay cuồng ở trong ngực cậu hoàn toàn áp xuống, Cố Phi đối với không chế nỗi buồn, chính là trình độ thần cấp.

Cố Phi đã nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu: “”Cậu bây giờ muốn tắm rửa à¿‘”

“”Trở về rồi tắm rửa đi“” - Tưởng Thừa hít hít mũi - “”Rửa mặt được rồi, dù sao buổi tối trước khi ngủ, không tắm, ngủ không được.“”

“”Ừ.“” - Cố Phi thả lỏng cậu ra, quay người khom lưng vặn mở vòi nước.

Hắt mấy vốc nước lên mặt, lại vụng về xoa xoa, lúc quay đầu qua, Cố Phi đã khôi phục bộ dáng bình thường.

“”Cậu muốn tắm rửa à¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Không, buổi tối cùng nhau tắm đi“” - Cố Phi cười cười - “”Tắm uyên ương.“”

Tưởng Thừa “xấc” một tiếng cười lên: “”Cậu là người không biết xấu hổ nhất mà tôi từng thấy trong đời này.“”

“”Thế nào mà cả đời rồi“” - Cố Phi nói - “”Sau này cậu còn gặp được rất nhiều người, một đống nhất này nhất kia cơ.“”

“”Cậu chính là nhất“” - Tưởng Thừa lách cậu ta ra, cúi đầu vừa rửa mặt vừa nói - “”Đẹp trai nhất, thông minh nhất, dữ dội nhất, dễ thương nhất, tài ba nhất, luyến… tiếc nhất.“”

“”Vậy tôi chỉ có thể cùng thượng* rồi.“” - Cố Phi nói.

“”Trên cái gì¿‘” - Đầu Tưởng Thừa còn hơi bí bức, thoáng cái chưa phản ứng lại.

“”Thượng cậu đó.“” - Cố Phi cười nói một câu, xoay người đi ra ngoài.

(: thượng = trên, : đồng thượng = cùng thượng = giống như trên, Tưởng Thừa nghe được chữ “”Thượng“” nên hỏi “”trên cái gì“”)

“”Phắn đi¡‘” - Tưởng Thừa hồi thần lại - “”Thượng thì thượng thôi, còn cùng thượng! Cậu cùng ai thượng hả¡‘”

Cố Phi cười cả buổi, lấy điếu thuốc ra ngậm vào, đứng tới bên cạnh cửa sổ.

Không biết bây giờ là mấy giờ, Cố Phi lười lấy di động ra nhìn, nhưng mà bầu trời ngoài cửa sổ đã tối rồi.

Lúc ngẩng đầu có thể nhìn thấy màu đen không quá rõ ràng, lúc cúi đầu sáng rực trong mắt, ánh đèn của từng tòa nhà nối liền hàng loạt và đèn neon nhấp nháy, xa xa gần gần.

“”Nhìn cái gì đấy¿‘” - Tưởng Thừa đi tới đứng bên cạnh cậu ta.

“”Ngắm thành phố lớn phồn hoa.“” - Cố Phi nói.

“”Ừ, chung quy là thủ đô mà“” - Tưởng Thừa nói - “”Nếu là xưởng thép, lúc này đã tối đen rồi nhỉ.“”

“”Đúng đó“” - Cố Phi cười cười - “”Đèn đường cũng không sáng.“”

“”Cậu trước đây lúc tự ra ngoài du lịch từng tới đây chưa¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Chưa từng“” - Cố Phi lắc lắc đầu - “”Nếu không phải cậu tới, cả đời tôi cũng không chắc sẽ tới.“”

“”Thế nào mà cả đời rồi“” - Tưởng Thừa bắt chước một câu của cậu ta - “”Sau này chúng ta vẫn có thể đi rất nhiều chỗ như vậy, thành phố lớn, thành phố nhỏ, lên núi, vùng biển, ở phía bên kia núi, bên kia biển…“”

Tưởng Thừa nói đến một nửa không hiểu sao lại còn đặc biệt trôi chảy mà hát lên.

“”Có một đoàn xì trum…“” - Cố Phi vừa cười vui vẻ vừa tiếp nối một câu.

Hai cậu thay quần áo, chuẩn bị đi ăn cơm.

Ra khỏi phòng, Tưởng Thừa còn chạy tới cửa phòng của Phan Trí sát vách, gõ gõ cửa, nhưng không có ai trả lời.

“”Lúc này nhất định không ở trong phòng rồi“” - Cố Phi nói - “”Khẳng định ở sảnh lớn chờ mắng chúng ta đấy.“”

“”Mấy giờ rồi¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Không dám nhìn di động“” - Cố Phi nói - “”Tôi cảm thấy bàn của Phàn Trí đặt, có lẽ phải hủy rồi, chúng ta làm sao đối mặt với cậu ta¿‘”

“”Thản nhiên đối mặt thôi.“” - Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Phan Trí ở trong sảnh lớn vô cùng buồn chán ngồi chơi di động, lúc hai cậu đi tới, Phan Trí đang coi như chốn không người mà giơ di động lên tự sướng.

“”Soái ca.“” - Tưởng Thừa gọi cậu ta.

“”Tôi đệt“” - Biểu tình cả mặt của Phan Trí thả lỏng, đứng lên, tiếp theo lại đổi thành một lời khó nói - “”Không đúng, hai cậu có phải cũng quá tranh thủ từng phút từng giây rồi không đấy? Ăn cơm xong còn có đêm dài đằng đẳng cơ mà, cứ phải vội vã vào lúc này sao chứ¿‘”

“”Ý gì¿‘” - Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Ba con sói trong phòng đắt bao nhiêu chứ“” - Phan Trí vừa nói vừa cầm di động bấm số - “”Lỗ hay không cơ chứ, ăn xong đi mua một hộp tốt hơn…“”

“”Đệt¿‘” - Tưởng Thừa rất kinh hoàng mà quay đầu nhìn Cố Phi.

“”Thản nhiên đối mặt.“” - Cố Phi nhắc nhở cậu.

“”Thản nhiên đối mặt cái rắm á“” - Tưởng Thừa quay mặt lại nhìn Phan Trí - “”Hai chúng tôi không…“”

“”Alo¡‘” - Phan Trí gọi thông điện thoại - “”Bàn của tôi hôm nay… Phan An, đúng, tôi bây giờ… Đừng hủy! Lấy cái gì hủy, tôi bây giờ liền đi qua! Tôi vừa rồi còn gọi điện thoại bảo đừng hủy¡‘”

“”Hình tượng của tôi mất hết cả rồi.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Bên cạnh cháu trai của mình còn cần hình tượng gì.“” - Cố Phi cười đem cánh tay khoác lên vai cậu.

“”Chị gái¡‘” - Phan Trí vừa mới rồi còn khí thế như cầu vồng*, bỗng nhiên thay đổi giọng điệu - “”Chị gái, đừng cho hủy, tôi cam đoan đi đó, tôi bây giờ đi qua chỉ mười phút, thật đấy, chị nghĩ cho một chút biện pháp, khiến người khách bàn kia lại ngồi chờ một chút thôi, tôi đãi khách ở đây đấy, khách vô cùng quan trọng, liên quan đến thể diện của tôi…“”

*Khí thế như cầu vồng - : Động lượng giống như cầu vồng, mô tả tinh thần cao, động lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Tưởng Thừa và Cố Phi đứng ở cổng khách sạn, nhìn xe đông nghịt trên đường, chờ Phan Trí hoa ngôn xảo ngữ khiến lễ tân nhà hàng đem bàn của bọn họ đã bị hủy chuẩn bị cho khách của nhà hàng, lại nhường ra đây.

Hai phút sau đó Phan Trí vẫy tay một cái: “”Mau mau, đi qua, đã ở phía trước.“”

“”Giữ lại bàn rồi¿‘” - Tưởng Thừa hỏi.

“”Giữ lại mười phút“” - Phan Trí nhìn nhìn giờ - “”Hai cậu thực là khảo nghiệm năng lực xã giao của tôi.“”

“”Bọn tôi…“” - Tưởng Thừa định nói hai bọn tôi không ở trong phòng dùng ba con sói, nhưng ngẫm nghĩ lại không biết nên giải thích làm sao hai cậu rốt cuộc vì cái gì ở trong phòng trơ ra thời gian lâu như vậy, bèn không nói nữa.

“”Chờ tôi một tý.“” - Phan Trí bỗng nhiên chạy vào một tiệm hoa bên đường.

Lúc đi ra lại, trong tay cầm bó hoa hồng rất đẹp.

“”Làm gì¿‘” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Không phải cho hai cậu.“” - Phan Trí nói.

“”Cậu quỳ xuống xin tôi, tôi cũng không cần nhá.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Lạy sát đất cũng không cần.“” - Cố Phi nói.

“”Con người tôi kiên trinh bất khuất như vậy làm sao có thể quỳ xuống cầu xin cậu¡‘” - Phan Trí nói xong lại lườm Cố Phi - “”Hai cậu thật xứng đôi.“”

Nhà hàng cách không xa, là quán món cay Tứ Xuyên, buôn bán rất thịnh vượng, thảo nào bàn vừa quá thời gian quy định lập tức liền hủy, lẽ ra xôm tụ như vậy, bàn có thể nhận cũng không dễ dàng.

“”Tiên sinh đi mấy người¿‘” - Nhân viên đón khách mỉm cười hỏi.

“”Đặt bàn rồi, họ Phan.“” - Phan Trí nói.

“”Phan tiên sinh à, bàn ngài đặt ở lầu hai, mời đi bên này…“” - Lời của nhân viên đón khách chưa nói xong đã bị Phan Trí ngắt ngang.

“”Vừa rồi tôi gọi điện thoại qua đây là ai tiếp¿‘” - Phan Trí hỏi.

“”Nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân của chúng tôi.“” - Nhân viên đón khách chỉ chỉ hướng bên cạnh.

“”Cái người đang gọi điện thoại¿‘” - Phan Trí nhìn nhìn.

“”Đúng ạ.“” - Nhân viên tiếp khách gật gật đầu.

“”Các cậu đi lên trước đi“” - Phan Trí quay đầu lại nhìn nhìn Tưởng Thừa - “”Tôi lát nữa lên.“”

“”Cậu…“” - Tưởng Thừa liếc nhìn phía quầy lễ tân bên kia, một cô gái nhỏ đang cúi đầu tiếp điện thoại rất xinh đẹp, cậu thở dài, nhìn nhân viên đón khách - “”Lầu hai đúng chứ¿‘”

“”Đúng a, lầu hai, bàn số 35, lầu hai có nhân viên phục vụ dẫn các anh đi qua.“” - Nhân viên đón khách nói.

Lúc đi lên lầu, Tưởng Thừa lại quay đầu lại liếc nhìn, Phan Trí đã đi tới quầy lễ tân, đem hoa hồng duỗi tới trước mặt cô gái nhỏ vừa rồi tiếp điện thoại, cô gái nhỏ vốn đang ngẩn ra, Phan Trí không biết nói câu gì, cô gái nhỏ tức thì có chút thẹn thùng cười.

“”Cậu ta vẫn luôn như thế à¿‘” - Cố Phi cũng đang quay đầu lại nhìn - “”Quả là mây trôi nước chảy.“”

“”À“” - Tưởng Thừa cười hồi lâu - “”Cấp hai đã như thế rồi, cực kỳ không biết xấu hổ.“”

“”Đừng học theo cậu ta.“” - Cố Phi rất nghiêm túc nói.

“”Cái này học không được“” - Tưởng Thừa cũng rất nghiêm túc nói - “”Loại kĩ năng này từ trong bụng mẹ đẻ ra, lúc ở nhà trẻ cậu ta đã thất tình rồi.“”

“”Đệt.“” - Cố Phi cười nắc nẻ.

Phan Trí đem wechat của cô gái lễ tân thêm vào rồi mới lên lầu, tới trước mặt hai cậu ngồi xuống: “”Gọi

món chưa¿‘”

“”Chờ cậu chọn“” - Tưởng Thừa nói - “”Tụi tôi không biết.“”

“”Cô gái nhỏ mới vừa rồi cậu nhìn thấy không¿‘” - Phan Trí cầm thực đơn lật xem - “”Rất đáng yêu, nói chuyện cũng rất vui vẻ, giống như hạt đậu nhỏ rang.“”

Tưởng Thừa và Cố Phi đều không nói chuyện, cùng nhau nhìn cậu ta.

“”Này, cô gái nhỏ đó là con gái.“” - Phan Trí nói.

“”Tôi cũng không có thói quen tới chỗ nào cũng dán mắt vào trai.“” - Tưởng Thừa uống ngụm trà.

“”Biết hai cậu một lòng“” - Phan Trí thở dài - “”Vậy cũng phải gặp mặt mới được nha, tôi không tìm khắp nơi, làm sao có thể gặp được người tôi muốn một lòng đây, đúng hay không.“”

“”Có đạo lý lắm, tôi lại không lời để đáp trả.“” - Tưởng Thừa cười cười.

“”Không phải sao, chính là cậu ta“” - Phan Trí chỉ chỉ Cố Phi - “”Cậu chạy biết bao xa, mới gặp được.“”

Tưởng Thừa liếc nhìn Cố Phi, không nói.

“”Nhưng mà nhé“” - Phan Trí vẫy tay gọi nhân viên phục vụ qua gọi món ăn - “”Tôi bây giờ ít nhất có một điểm so với các cậu mạnh hơn, tôi không cần lĩnh hội phần khó chịu xa nhau ấy, không nghiêm túc, liền không khó chịu, tôi vẫn trước tiên sung sướng đủ rồi mới nói đi.“”

“”Không phải cậu muốn không nghiêm túc thì có thể không nghiêm túc.“” - Cố Phi nói.

“”Xem thường tôi¿‘” - Phan Trí nhìn cậu.

“”Mỏi mắt trông chờ.“” - Cố Phi vòng tay lại thành vòng đặt ở trên mắt nhìn cậu ta.

Phan Trí lúc nào sẽ “”khó chịu“”, Tưởng Thừa không biết.

Cậu chỉ biết mình đã khó chịu rất lâu rồi, từ âm ỉ bất an tới tận lực né tránh, lại tới trốn tránh không được, trốn tránh từng hồi mà hốt hoảng, cuối cùng tới bây giờ.

Cậu đã không hy vọng tới thời gian trên di động nữa, không muốn tận mắt nhìn thấy khoảng thời gian từ

ngày sống chung giữa cậu và Cố Phi cứ như vậy từng chút một kéo hết.

Sau khi ăn xong cơm, trở về phòng tắm rửa, hai cậu chỉ dựa vào trên giường xem ti-vi.

Phần lớn thời gian trầm mặc, thi thoảng sẽ tán gẫu mấy câu có nội dung không liên quan với ly biệt.

Cuối cùng Cố Phi tắt hết ti-vi và đèn, Tưởng Thừa nằm xuống, xoay mình ôm lấy cậu ta, đem chân gác lên người cậu ta, nhắm mắt lại.

Có lẽ bởi vì một đêm trước đó, hai cậu đều không ngủ, sau khi tắt đèn, rất nhanh đều ngủ mất.

Sáng sớm, lúc mở mắt, Tưởng Thừa thậm chí có chút thất vọng, có loại cảm giác một đêm này đã uổng phí rồi.

“”Phan Trí nói có điểm tâm sáng, có thể đưa tới tận phòng” - Cố Phi nói - “”Cậu bây giờ muốn ăn chưa? Muốn ăn, tôi liền gọi điện thoại bảo nhân viên phục vụ đưa qua đây¿‘”

“”Ừm.“” - Tưởng Thừa cọ tới sát bên người cậu ta.

“”Ăn xong vừa vặn có thể đi báo danh, đi bộ qua là được rồi.“” - Cố Phi lại nói.

“”Ừ.“” - Tưởng thừa nhắm mắt đáp một tiếng.

Trường học cách khách sạn rất gần, lúc đi báo danh, Phan Trí liền không đi theo nữa, trả phòng trở về trường của mình, lúc gần đi dặn dò một câu: “”Xe của Cố Phi sáng ngày mai đi đúng chứ? Cửa tàu điện ngầm ngay ở bên kia, ngồi tàu điện ngầm đi qua là được.“”

“”Ừm.“” - Cố Phi gật đầu.

“”Tôi sẽ không tiễn cậu.“” - Phan Trí nói - “”Hai cậu cũng đừng quá gì gì đó, cũng chỉ hơn nửa tháng lại đến kỳ nghỉ rồi.“”

“”Cậu mau đi đi.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Tra nam.“” - Phan Trí nói.

“”Đi đi tên nam chính không biết số mấy.“” - Tưởng Thừa cười.

Sau khi Phan Trí xoay người đi rồi, cậu nhẹ nhàng thở dài.

Trong đầu cậu vẫn luôn là “”Cố Phi ngày kia trở về“”, một câu của Phan Trí “”sáng ngày mai“” khiến trong lòng cậu run một cái.

Không phải ngày mốt, là ngày mai, mà còn là sáng sớm ngày mai.

Bắt đầu sáng sớm ngày mai, cậu chỉ còn một mình, ở trong thành phố xa lạ này, trong đám người không quen.

Tưởng Thừa không làm sao nói chuyện, Cố Phi cũng không tìm ra đề tài để nói, cũng chỉ có thể im lặng.

Thuận theo đường không xa lắm liền tới Đại học R, Cố Phi bỗng nhiên có chút khẩn trương, có chút không thích ứng.

Cậu rất ít khi cảm giác như thế, nhưng hiện tại lại rõ ràng chân thật cảm thụ được.

Rất nhiều tân sinh viên tới báo danh ở bên cạnh, phụ huynh cũng rất nhiều, trên mặt mỗi một người đều viết lên vui mừng và tự hào, bọn họ cùng Tưởng Thừa giống nhau, đủ các loại học bá.

Cố Phi liếc nhìn Tưởng Thừa, trên mặt Tưởng Thừa rất bình tĩnh, cảm nhận trong đầu cậu ấy với mình nhất định không giống nhau, đây là nơi cậu ấy phải bắt đầu cuộc sống mới, trường hạng nhất, chuyên ngành cao nhất.

Tưởng Thừa là niềm tự hào của cậu, cũng là ngọn nguồn cậu bắt đầu cảm nhận được hoảng loạn âm ỉ.

“”Đi bên kia hỏi thử làm sao báo danh.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Ừm.“” - Cố Phi gật gật đầu, theo phía sau cậu ta xuyên qua đám đông.

Trước lầu học viện luật rất náo nhiệt, bên ngoài một vòng bàn hỗ trợ bày dưới lều, rất nhiều tình nguyện viên đang làm giải thích cho sinh viên mới, hai bên đặt đủ loại bảng chào mừng, rất nhiều sinh viên mới đang chụp hình trước bảng chào mừng.

Cố Phi không cùng Tưởng Thừa chen tới trước bàn, cậu đứng ở bên ngoài đoàn người nhìn Tưởng Thừa.

Rất nhanh có một nữ sinh mang Tưởng Thừa tới trước bàn bên cạnh, Tưởng Thừa vừa đi vừa quay đầu nhìn qua bên này, Cố Phi giơ giơ tay.

Tưởng Thừa vẫy vẫy tay với cậu ta, ra hiệu cậu ta đi qua.

“Là ở đây báo danh sao?” - Cố Phi đi tới bên cạnh cậu.

“”Ừ“” - Tưởng Thừa gật gật đầu - “”Rất nhiều việc, chứng minh nhân dân, thư thông báo, thẻ dự thi… nhận được giấy chứng nhận báo danh rồi lại đi làm thủ tục sau.“”

“”Ừ.“” - Cố Phi nhìn xem người xung quanh.

“”Cậu đừng cách tôi xa quá“” - Tưởng Thừa vừa từ trong túi lấy đồ của mình ra, vừa khẽ giọng nói - “”Không được vượt quá năm bước.“”

“”Làm sao rồi¿‘” - Cố Phi cười cười.

“”Không sao cả“” - Tưởng Thừa nói - “”Nhìn thấy cậu tôi thực yên tâm.“”

“”Được.“” - Cố Phi bóp bóp trên vai cậu.

Tưởng Thừa xoay người tiếp tục làm thủ tục, Cố Phi ở phía sau cậu nhìn theo, mỗi lần cậu di chuyển, Cố Phi đều đi theo.

Kiểm tra thông tin, đăng ký nhập học, nộp phí, có tình nguyện viên dẫn dắt, những thủ tục này làm rất nhanh, cũng rất thuận lợi, cuối cùng Tưởng Thừa cầm lấy một đống thứ đi tới trước mặt cậu: “”Giúp tôi cầm một chút.“”

Biên lai, thẻ trường, thẻ sinh viên, huy hiệu trường… còn có một vài áp-phích của xã đoàn, catalog cầm tay các loại tuyên truyền học viện, Cố Phi cầm những thứ này thả vào trong ngăn riêng ở trong túi: “”Bây giờ sao¿‘”

“”Đi ký túc xá, ký túc xá ở lầu một, rất tốt, khỏi phải leo lên lầu“” - Tưởng Thừa cười cười - “”Lát nữa học trưởng dẫn đi qua.“”

“”Tôi có thể vào à¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Có thể, bình thường cần quẹt thẻ, mấy ngày này có phụ huynh thì có thể vào“” - Tưởng Thừa nhìn cậu ta - “”Cậu là phụ huynh của tôi đấy.“”

Cố Phi không nói gì, cười cười.

Một học trưởng có lẽ là tình nguyện viên đi tới, ngoài ra còn dẫn theo mấy nam sinh và phụ huynh.

“”Tưởng Thừa“” - Học trưởng gọi Tưởng Thừa một tiếng - “”Đi thôi, anh dẫn các em đi ký túc xá.“”

“”Vâng.“” - Tưởng Thừa đáp lời.

Mấy nam sinh đều là khoa chính quy, chưa đi mấy bước đã tán gẫu, từ đâu tới, bắt đầu phân lớp mấy, Tưởng Thừa nói không nhiều, ngoài ra mấy người khác đều rất náo nhiệt.

“”Nè¿‘” - Một nam sinh nhìn vào Cố Phi - “”Làm quen một chút đi, tôi tên Trường Bình, còn cậu? Người ở đâu hả¿‘”

“”Tôi không phải sinh viên mới.“” - Cố Phi đột nhiên có chút lúng túng.

“”Học trưởng¿‘” - Trương Bình lại hỏi.

“”Bạn của tôi“” - Tưởng Thừa nói - “”Cùng tôi tới.“”

“”Ha, bạn của cậu à“” - Trương Bình cười gật gật đầu, lại hỏi một câu - “”Học trường nào hả¿‘”

Vấn đề này Cố Phi không biết nên trả lời thế nào, cậu không hề ngại nói với bất kỳ ai về trường học của mình, nhưng mà Đại học Sư phạm của bọn họ, ở trước mặt một đám sinh viên học viện luật Đại học R, nói ra cũng chỉ có Tưởng Thừa biết.

Cậu chợt có phần không biết nên làm sao xử lý tình cảnh thế này.

“”Trường Sư phạm quê chúng tôi“” - Tưởng Thừa nói - “”Lần này chỉ cùng tôi qua đây.“”

“”Ồ, vậy là các cậu là bạn thân rồi.“” - Trương Bình nói.

Tưởng Thừa cười gật gật đầu, bước chân chậm lại, cùng Cố Phi đi chậm rãi phía sau cùng của nhóm người này.

Học trưởng dẫn bọn họ tới ký túc xá, để bọn họ lần lượt dựa vào số phòng tìm thấy ký túc xá của mình rồi mới đi.

Hai cậu vào ký túc xá của Tưởng Thừa, nghe nói điều kiện tòa nhà ký túc xá này khá tốt, xác thực là nhìn không tệ, đều là kết cấu giường trên, bàn dưới, bốn người một phòng.

Trong phòng đã có người tới, một nam sinh cùng cha mẹ của cậu ta đang chùi bàn.

“”Xin chào“” - Tưởng Thừa chào hỏi một tiếng - “”Tôi tên là Tưởng Thừa.“”

“”Triệu Kha“” - Nam sinh quay đầu qua, chỉ chỉ giường gần cửa sổ - “”Giường của cậu là chỗ đó, tôi đã chùi sạch sẽ rồi.“”

“”Cảm ơn nhé.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Đừng khách sáo.“” - Triệu Kha nói xong lại nhìn qua hướng Cố Phi bên này.

“”Tôi là bạn của cậu ấy.“” - Cố Phi nói.

“”Ha“” -Triệu Kha gật gật đầu, nói một câu với cha mẹ bên cạnh - “”Con đã nói tự mình qua đây rồi, người ta cũng không để cha mẹ cùng đi theo.“”

“”Hai bác đang đi du lịch“” - Mẹ cậu ta nói - “”Chào các cháu nha, về sau các cháu chính là cùng một ký túc xá rồi, quan tâm lẫn nhau chút, có mâu thuẫn đừng đánh nhau, tranh luận một chút là được rồi.“”

“”… Vâng.“” - Tường Thừa đáp một tiếng.

“”Hành lý của cậu đâu¿‘” - Triệu Kha hỏi.

“”Tôi ngày mai mới qua đây ở, đồ đạc ngày mai cầm qua.“” - Tưởng Thừa nói.

“”À.“” - Triệu Kha lại tiếp tục chùi bàn.

Ở trong ký túc xá nhìn một chút, Cố Phi lại cùng Tưởng Thừa ở trong ngoài ký túc xá đi loanh quanh, hiểu rõ hoàn cảnh một chút.

“”Có cái siêu thị“” - Tưởng thừa nói - “”Mua về ăn rất thuận tiện.“”

“”Ừa“” - Cố Phi cười cười - “”Phản ứng đầu tiên chính là đồ ăn à, người ta cũng không bán thịt ba chỉ.“”

“”Đừng nói thịt ba chỉ, tôi đói rồi…“” - Tưởng Thừa ấn ấn bụng - “”Đi thôi, chúng ta ăn chút đồ đi.“”

“”Không ở trong trường dạo quanh¿‘” - Cố Phi hỏi.

“”Sau này lại dạo đi, rất nhiều thời gian mà, hơn mấy năm.“” - Tưởng Thừa nói.

“”Ừa.“” - Cố Phi gật gật đầu.

Lúc xuôi theo một đường đi tới cổng trường, Tưởng Thừa cứ háo hức nhìn xung quanh, Cố Phi nhìn ra được Tưởng Thừa tuy là tâm tình không phải cao hứng lắm, nhưng đối với vườn trường đã nghĩ tới từ lâu vẫn sẽ có hưng phấn cùng hiếu kỳ.

Cố Phi cũng đang nhìn, đây là nơi Tưởng Thừa sắp ở lại hơn mấy năm, mỗi lần cậu nhìn nhiều hơn một chút, trong đầu ghi nhớ nhiều hơn một chút, tưởng tượng lúc Tưởng Thừa sống ở trường học, thì sẽ thêm một phần rõ ràng.

Chỉ là, mỗi khi cảm nhận hơn một phần, trong lòng cậu sợ hãi âm ỉ liền cũng nhiều hơn một phần.

Chênh lệch.

Kiểu chân thật này, chênh lệch đặt ở trước mắt, so với bất kỳ tưởng tượng của cậu trước đó rõ rệt hơn.

Trong trường học, những tòa nhà năm nhất hiện ra cảm giác nặng nề, nhìn ra chẳng có vẻ có bao nhiêu đẹp đẽ.

Cố Phi từ lúc làm thủ tục đã bắt đầu có chút suy sụp, Tưởng Thừa có thể hiểu rõ được cảm giác ấy, nét cười và lời nói của cậu ta càng lúc càng ít.

Có lẽ là bởi vì sắp chia ly, có lẽ là bởi vì… Tưởng Thừa chợt hơi ân hận để Cố Phi cùng cậu tới trường học, bất kỳ một chút phản ứng nào của Cố Phi cũng sẽ khiến cậu đau lòng.

Cậu liếc nhìn Cố Phi ở bên mình, Cố Phi đang quay đầu không biết nhìn cái gì.

“”Bạn trai“” - Tưởng Thừa nhẹ nhàng đụng một cái trên vai cậu ta - “”Muốn ăn cái gì¿‘”

“”Nghe theo bạn trai của tôi.“” - Cố Phi quay đầu qua cười cười.

“”Tôi cũng không biết“” - Tưởng Thừa cầm di động ra - “”Tùy tiện tìm thử xem gần đây có cái gì đi¿‘”

“”Được.“” - Cố Phi gật đầu.

“”Cố Phi“” - Tưởng Thừa vừa gạt gạt ở trên di động, vừa nói một câu - “”Có thể nói cho tôi biết cậu đang nghĩ cái gì không¿‘”

“”Sao¿‘” - Cố Phi ngây ra một chút.

“”Cậu không vui vẻ, ngoại trừ bởi vì ngày mai phải đi“” - Tưởng Thừa dán mắt vào di động - “”Còn có cái gì khác¿‘”

“”…Có.“” - Cố Phi nói.

“”Là cái gì¿‘” - Tưởng Thừa nghiêng đầu qua nhìn cậu ta.

Cố Phi im lặng mấy giây, quay đầu qua cũng nhìn vào cậu: “”Triệu Kha ấy.“”

“”Hả¿‘” - Tưởng Thừa ngớ ra.

“”Cậu ta rất đẹp trai nhỉ.“” - Cố Phi nói.

“”Ai¿‘” - Tưởng Thừa vẫn không hiểu gì lắm.

“”Triệu Kha.“” - Cố Phi nói.

“”Triệu Kha¿‘” - Tưởng Thừa trừng cậu ta - “”Tôi đệt, cậu chỉ như thế một lúc đã quen biết ai rồi hả? Còn rất đẹp trai¿‘”

“”…Tôi phục cậu rồi“” - Cố Phi không nhịn được cười lên - “”Thừa ca, cậu có thể đem bộ não học bá của cậu chia chút IQ cho những “việc vô dụng” ấy hay không hả? Bạn cùng ký túc xá của cậu đó, Triệu Kha¡‘”

“”Mịa nó“” - Tưởng Thừa vẫn trợn mắt nhìn cậu ta - “”Cậu ta gọi là Triệu Kha à? Tôi cũng không biết tôi là quên hay là căn bản chỉ không nhớ đấy¡‘”

“”Cậu mau ghi nhớ một chút, nếu không ngày mai đi rồi cũng không nhớ tên người ta, khó xử biết bao nhiêu.“” - Cố Phi nói.

“”À, Triệu Kha, Triệu Kha“” - Tưởng Thừa nghĩ nghĩ - “”Rất đẹp trai sao… Thật ra mà nói tôi không chú ý nhìn…“”

Cố Phi cười thở dài.

“”Cậu nãy giờ đang ghen sao¿‘” - Tưởng Thừa lại hỏi.

“”Ừm.“” - Cố Phi gật gật đầu.

“”Thả cái rắm bắn trở lại cậu.“” - Tưởng Thừa nhíu mày.

“”Văn minh chút, tốt xấu là sinh viên của đại học nổi tiếng đấy.“” - Cố Phi ôm ôm vai cậu.

“”Tôi biết cậu đang nghĩ cái gì, cậu không nói thì cậu bứt rứt nhỉ, dù sao cậu chính là cái đồ ngốc“” - Tưởng Thừa nói - “”Nhưng mà tôi nhớ những gì cậu nói.“”

“”Hửm.“” - Cố Phi nhìn cậu.

“”Tôi không thích cái thành phố tồi tàn đó, cũng nhìn không vừa mắt người chỗ xưởng thép xập xệ ấy“” - Tưởng Thừa nói - “”Nhưng mà tôi vẫn rất luyến tiếc nơi ấy, cái thành phố ấy, xưởng thép ấy, bởi vì tôi ở đó chọn ra được cậu.“”

Cố Phi không nói gì cả.

“”Bất luận tôi ở chỗ nào, tôi đều vẫn có thể liếc mắt một cái liền chọn ra được cậu“” - Tưởng Thừa nói - “”Cậu với người khác không giống nhau, tôi trước đây đã nói rồi, cậu với tất cả mọi người đều không giống nhau, cho dù cậu nói, tôi còn có thể gặp được rất nhiều người, nhưng gặp được bao nhiêu người đi nữa, cũng không có Cố Phi thứ hai.“”

110. Chương 110

Ăn xong hai cậu tùy ý dạo quanh trường học coi như là tản bộ, Cố Phi nói có thể làm quen địa hình một chút, nhưng Tưởng Thừa lại cảm thấy không có gì cần phải làm quen cả.

Với tâm tình hiện tại của cậu, bình thường đừng nói ra khỏi cổng trường đi dạo, ở trong trường dạo thôi cũng không hề có tâm trạng, cậu đã dự đoán trước được quỹ đạo cuộc sống không biết bao lâu của mình trong tương lai.

Vô học, ăn cơm, đi ngủ.

Nhớ Cố Phi.

Từ sớm tối có nhau, mở mắt liền có thể thấy đối phương, cho tới sờ không được, gặp cũng không được.

Khoảng cách ở giữa, nào chỉ là mấy giờ đường xe, nào chỉ là mười hay hai mươi ngày từ bây giờ đến ngày một tháng mười.

Tản bộ xong hai cậu trở về khách sạn, giữa đường Tưởng Thừa đã quẹo nhầm ba con phố.

"Tôi thấy cậu không có chuyện gì cũng đừng tuỳ tiện ra khỏi cổng trường" – Cố Phi nằm trên giường quẹt điện thoại – "Nếu không dễ lạc lắm."

"Hỏi người ta thì trở về ngay thôi" – Tưởng Thừa nằm xuống bên cạnh Cố Phi – "Với lại tôi thật sự cũng không có hứng thú gì ra khỏi cửa."

"Thích ứng sẽ tốt thôi, chắc chắn sẽ làm quen được, nhiều người lúc lên đại học ôm đầu khóc, không nỡ xa nhà, không phải đều vô sự sao" – Cố Phi kéo kéo áo cậu lên, sờ vai cậu – "Tới lúc đó thân với bạn học sẽ tốt thôi."

"Cậu nghĩ tôi là kiểu người tùy tiện liền có thể thân với người khác sao?" – Tưởng Thừa nói.

"Cùng ký túc xá chắc có thể thân đi" – Cố Phi cười cười – "Mặc dù tính khí có thối một chút, nhưng mà bình thường vẫn biết nói đạo lý."

"Chỉ mong vậy" – Tưởng Thừa nhắm mắt – "Bạn trai bóp lưng chút đi."

"Không bóp" – Cố Phi cự tuyệt – "Bóp rồi sẽ phản ứng, nhưng bây giờ lại không có tâm trạng gì để "lăn" trên giường, lên lên xuống xuống lỡ như ảnh hưởng tới khả năng tính dục…"

"Tôi đệt, cậu mau ngậm miệng" – Tưởng Thừa giơ tay lên, nhìn Cố Phi chằm chằm – "Bây giờ tôi nói cậu không biết xấu hổ có ý kiến gì không?"

"Trước giờ đều đâu có ý kiến" – Cố Phi cười lên – "Tôi chỉ nói cậu cũng không biết xấu hổ như vậy thôi."

"Cút xéo" – Tưởng Thừa nằm lên gối – "Tôi, một thiếu niên thuần khiết."

"Này, cậu từng xem phim hoạt hình này chưa, quên tên rồi, nhưng biết bài hát hát thế nào." – Cố Phi nói.

"Hát tôi nghe thử, tôi có thể biết." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi hắng hắng giọng, bắt đầu hát: "Chú chuột nho nhỏ, chú chuột nho nhỏ mặc quần áo xanh, chít chít chít chít chít chít chít chít chít chít chít…"

"Chú mèo mặt to, chú mèo mặt to, bộ râu dài, mèo meo mèo meo mèo meo" – Tưởng Thừa lập tức tiếp tục – "Cái này cũng không biết, là Mèo mặt to và chuột da xanh a."

“Một cái đuôi mảnh lại dài, chít chít chít chít, một khuôn mặt to láo lĩnh” – Cố Phi nhìn cậu – “Mèo mặt to à? Thật sự không phải gọi là Tưởng Thừa Thừa và chuột da xanh sao?”

“Tôi… đệt!” – Tưởng Thừa hồi thần xong thì hoàn toàn kinh ngạc – “Cố Phi, tôi thực sự muốn rạp đầu xuống đất bái phục cậu nha! Cậu mắng người tốn sức như vậy, sao không bay lên trời vòng một vòng mặt trời rồi trở về đi?”

“Bây giờ cũng không có mặt trời.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nhịn được cười lên, nằm trên gối cười nửa ngày: “Đệt.”

Cố Phi không có hứng thú với “lăn” trên giường, Tưởng Thừa cũng cảm thấy tương tự, mặc dù cậu rất muốn hung hăn ôm Cố Phi, hôn, cắn, liếm, ma sát… nhưng thay vì những hỗn loạn điên cuồng như vậy, cậu hiện tại càng muốn lặng lẽ ở bên nhau thế này, nói chuyện, hoặc im lặng.

Mặc dù bởi vì thanh tỉnh mà có thể rõ ràng cảm thụ được đau đớn trước khi chia xa, thế nhưng bởi vì thanh tỉnh, mới có thể càng tỉ mỉ thưởng thức thời gian cùng một chỗ với Cố Phi.

Một số điều được ghi nhớ rất rõ ràng, nhưng vẫn muốn khắc ghi sâu hơn, luôn sợ hãi chỉ cần xoay người lại liền sẽ quên mất, mà quên mất dù chỉ là một phân một hào đi nữa đều khiến người ta không cách nào chịu đựng.

Đêm nay vẫn là không ngủ được, lần này Tưởng Thừa cũng không giả ngủ nữa, Cố Phi khẽ động cậu liền động, Cố Phi lật qua phải cậu cũng lật qua phải ôm lấy, Cố Phi lật sang trái, cậu cũng cấp tốc lật sang trái, sau đó đem cánh tay Cố Phi từ phía sau kéo qua.

“Thừa ca” – Cố Phi nhẹ nhàng cười cười – “Ngày mai tôi trên xe có thể ngủ một lát, cậu ở ký túc xá ngủ được sao, người ra ra vào vào.”

“Ta không cần ngủ” – Tưởng Thừa nói – “Tôi lúc ôn tập một ngày ngủ bốn năm tiếng cũng không chết nổi thôi, cậu quản tôi cái gì.”

“Tôi trở về thay app phần món ăn, chọn một cái nhiều lưu lượng.” – Cố Phi nói.

“Ừm, tôi cũng thay” – Tưởng Thừa nói – “Về sau đều dựa vào nó…… Đúng rồi, có thể bàn bạc với Cố Miểu một chút được không? Đổi hình đại diện cậu thành hình tự chụp, mỗi khi nhắn tin liền có thể thấy mặt cậu.”

“Được.” – Cố Phi nói.

“Đúng rồi.” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại móc điện thoại của mình ra.

“Này” – Cố Phi giơ tay lên che đi ánh sáng màn hình đột ngột sáng lên – “Thừa ca, một chút buồn ngủ cuối cùng đều bị cậu dày vò mất hết rồi.”

“Ngài không phải ngày mai lên xe lửa ngủ sao” – Tưởng Thừa mở WeChat – “Tôi thay background trò chuyện, nè, cậu giúp tôi chọn một tấm đi?”

Trang bìa vòng bạn bè WeChat của Tưởng Thừa là ảnh chụp hai cậu, Cố Phi chọn cho cậu tấm ngày hôm đó ở đỉnh tòa nhà tự chụp để làm background trò chuyện.

“Soái tung rồi” – Tưởng Thừa nói – “Đổi của cậu luôn đi.”

“Ừm” – Cố Phi lấy điện thoại mình ra – “Của tôi chỉ còn avatar chưa đổi thôi.”

“Hả?” – Tưởng Thừa quay đầu qua – “Cậu làm khi nào?”

“Hôm bửa lúc chơi cùng Cố Miểu, rảnh rỗi làm thôi, dù sao chỗ tôi có nhiều hình của cậu” – Cố Phi nói – “Tôi chụp cũng rất đẹp.”

“Đệt” – Tưởng Thừa cười lên – “Tôi cũng không có chê cậu xấu.”

Xong chuyện hình ảnh, hai cậu triệt để không còn buồn ngủ nữa, cứ như vậy ôm nhau, câu được câu không cho tới trời sáng.

Nếu nói không buồn ngủ, kỳ thật cũng không chính xác, có lẽ còn có chút mơ mơ màng màng, bởi vì sau khi rời giường rửa mặt ăn xong điểm tâm, Tưởng Thừa lại một lần nữa cảm thấy một đêm này đều không thể làm thuyên giảm đi sự lưu luyến không nỡ.

Hiện tại hoàn toàn thanh tỉnh, loại lưu luyến khó chịu đựng này mới bắt đầu từng chút giống như thủy triều chậm rãi nhấn chìm cậu.

Xe của Cố Phi tương đối sớm, lúc này cầm hành lý vào ký túc xá có thể sẽ làm phiền các bạn học, cho nên Tưởng Thừa đem hành lý gửi ở quầy lễ tân khách sạn, một hồi trở về lại đem đến ký túc xá.

“Đi thôi, tới nhà ga.” – Tưởng Thừa cám ơn quầy lễ tân xong, nắm túi đồ của Cố Phi qua, xoay người đi khỏi cửa chính khách sạn.

Cố Phi chỉ mang một bộ quần áo thay đổi, túi đồ rất nhẹ, giống như bước chân hiện giờ của cậu vậy, nhẹ tới vô lực.

“Tôi cầm cho.” – Cố Phi đuổi theo cậu.

“Không.” – Tưởng Thừa đeo túi đồ lên.

Cố Phi không nói nữa.

Từ khi tiến vào tàu điện ngầm, đến khi ra khỏi tàu điện ngầm, hai người đều không nói gì thêm.

Rõ ràng cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đoạn đường này thế nhưng quả thực một câu đều không thể nói ra được.

Hai cậu không đến trạm xe sớm hơn thời gian quá nhiều, tìm cổng vào đứng không được mấy phút, bên kia liền bắt đầu có thể vào trạm.

“Vào đi.” – Tưởng Thừa đưa túi cho Cố Phi.

“Có thể đợi một chút” – Cố Phi nhìn thời gian – “Nhóm người này vào xong tôi lại vào, khỏi phải chen.”

“Được.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Tôi trở về cũng phải trình diện rồi, sau đó xem thử sắp xếp của trường học, nếu không có việc gì, tôi tìm một cuối tuần nào đó tới thăm cậu.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp.

“Thật ra tới một chuyến cũng không phiền phức” – Cố Phi nói – “Sáng sớm đi, trưa liền tới, tối hôm sau về là được.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa xoa xoa mũi.

“Người bạn học hôm qua tên là Triệu Kha.” – Cố Phi nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa cười lên – “Tôi chưa có quên, cậu ta còn rất đẹp trai phải không?”

“Đúng” – Cố Phi nói – “Rất đẹp trai.”

Tưởng Thừa “chậc” một tiếng: “Một hồi liền tranh thủ thời gian về ký túc xá xem một chút.”

“Gấp cái gì” – Cố Phi cũng “chậc” một tiếng – “Có thể xem mấy năm nữa, nói không chừng còn có thể nhìn ra hào quang.”

“Ông nội cậu.” – Tưởng Thừa cười vui vẻ.

Bên kia người vào trạm đã ít đi rất nhiều, loa còn đang lặp lại tin tức vào trạm.

“Đi đi.” – Tưởng Thừa nói.

“Ừm.” – Cố Phi quay lại nhìn về phía đó, nhưng không di chuyển.

“Đi đi.” – Tưởng Thừa nói lại lần nữa.

“Cậu mẹ nó đừng hối tôi.” – Cố Phi nói.

“Tôi mẹ nó sắp muốn sụp đổ rồi.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi khe khẽ thở dài: “Vậy tôi vào đây, xe khởi hành rồi nhắn tin cho cậu.”

“Ngồi xuống liền nhắn.” – Tưởng Thừa nói.

“Ừm.” – Cố Phi đáp.

“Lát nữa đừng xoay đầu nhìn tôi.” – Tưởng Thừa nói.

“Biết rồi.” – Cố Phi gật gật đầu.

Hai người đều không lên tiếng nữa, Cố Phi sau khi khựng lại trong chốc lát thì quay người đi vào trạm.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Phi, nhìn cậu ta từng bước một đi về phía trước.

Quay đầu a.

Cư nhiên không quay đầu lại.

Quay đầu a, tôi đệt, tôi còn đứng đây này?

Đừng quay đầu.

Ở chốn đông người thế này lỡ như quay đầu lại òa khóc, rất không có mặt mũi.

Quay! Đầu! A!

Bóng lưng đeo túi xách của Cố Phi biến mất.

Tưởng Thừa tranh thủ thời gian đi hai bước sang bên cạnh, nhưng chỉ kịp nhìn thấy góc áo lúc quẹo đi và túi đồ đeo trên lưng của cậu ta.

Cố Phi đi một mạch không quay đầu lại, ngay cả mặt nghiêng cũng không cho cậu xem, hơn nữa còn đi đặc biệt nhanh, Tưởng Thừa cảm thấy mình chung quy cũng chỉ chớp mắt ba cái, người này liền không thấy đâu nữa.

Nghe lời tới vậy.

Thế nhưng thật sự không quay đầu.

Mà cũng đâu kêu cậu ta đi nhanh tới vậy, cậu ta tại sao lại đi nhanh tới vậy?

Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, quay người ra khỏi trạm.

Từ trạm ra tới cửa tàu điện ngầm khoảng cách một đoạn rất dài, lúc đi Tưởng Thừa không chú ý, lúc này trở về phát hiện ra đi như thế nào cũng không đi đến nơi được.

Ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn.

… Đi ngược rồi.

Cậu nhanh chóng quay đầu đi ngược lại, cảm giác như đã đi tám dặm rồi nhưng vẫn không đến.

Điện thoại rung lên, tin nhắn của Cố Phi gửi tới.

– Tôi ngồi xuống rồi, bên cạnh có một chú béo, tôi thấy thịt cũng sắp tràn qua chỗ tôi rồi

Tưởng Thừa nhìn màn hình cười hồi lâu, câu nói này kết hợp với background bức ảnh mặt nghiêng khuất sáng của Cố Phi, cậu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cậu ta lúc nói ra câu này.

– Cậu vào tàu điện ngầm chưa

Cố Phi lại nhắn qua.

– Tôi vẫn chưa tìm thấy đường đi

Cố Phi gọi tới sau một giây: “Xem ra khả năng xác định phương hướng với IQ không liên quan nhỉ?”

“Tôi vào cổng trạm rồi.” – Tưởng Thừa cười nói.

“Cuối đầu nhìn xem” – Cố Phi nói – “Dưới đất có phải có mũi tên không?”

“Ừm, có.” – Tưởng Thừa cuối đầu.

“Đi theo đó đi thiếu niên.” – Cố Phi nói.

Cảm xúc buồn phiền của Tưởng Thừa bởi vì cú điện thoại này của Cố Phi mà trở nên khoan khoái không ít.

Lúc trước khi Cố Phi không qua đêm ở phòng thuê, hai cậu cũng thường xuyên gọi điện, mỗi lần gọi đều rất lâu, lúc này cậu đột nhiên có cảm giác thân thuộc, cảm giác như Cố Phi còn đang bên cạnh.

Cậu ngẩng đầu lên hít thật sâu mấy hơi, lại lắc lắc cánh tay.

Về trường học thôi.

Bắt đầu cuộc sống mới.

“Mấy giờ đến?” – Lý Viêm hỏi.

“Chắc một giờ” – Cố Phi nói – “Cậu lái xe của Lưu Phàm à?”

“Ừm” – Lý Viêm đáp – “Cậu ta cũng muốn đi, cậu ta lái.”

“Cái xe nát đó chen chúc bốn người thật khó chịu a.” – Cố Phi thở dài.

“Nhị Miểu không chiếm chỗ” – Lý Viêm nói – “Đón cậu xong liền đi ra tiệm ăn, nói với bọn họ rồi.”

“Ngày mai được không?” – Cố Phi nhìn ra cửa sổ, trên bục chờ xe đã không còn ai, chỉ còn một nhân viên

đứng đó.

“Không thể” – Lý Viêm nói – “Tôi sợ không quấy nhiễu cậu, cậu nhịn không qua nổi tối nay.”

“Cậu tưởng tôi là cậu à.” – Cố Phi nói.

“Tôi quá hiểu cậu rồi” – Lý Viêm nói – “Cậu đơn giản chính là kìm nén, kìm nén chết rồi mới coi như chịu đi cầu xin.”

“… Sắp đến nơi tôi gọi cậu.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Lý Viêm đáp.

Cố Phi cúp máy, điện thoại vừa thả lại trong túi, xe liền nhẹ nhàng di chuyển về phía trước.

Cậu có hơi kinh ngạc, không biết là loa không nói sắp khởi hành, hay là cậu không nghe thấy.

Chỉ có thể là không nghe thấy.

Cậu không thể bởi vì một cuộc điện thoại với Lý Viêm mà không nghe thấy loa nói.

Chỉ có thể bởi vì trong đầu cậu quá rối bời.

Lát nữa đừng quay đầu nhìn tôi. Tưởng Thừa nói.

Tưởng Thừa không nói câu này, cậu cũng sẽ không quay đầu, cậu sợ hễ mình quay đầu lại, bạn trai nước mắt phát triển của cậu sẽ khóc ngay ở trạm xe.

Vậy cậu có thể cũng không nhịn được.

Hai thằng con trai, ở trạm xe một trong một ngoài nhìn nhau khóc, cảnh tượng này thật sự thu hút người khác.

Cậu không muốn bị người khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Từ khi vào trạm đến lúc lên xe đến khi gọi điện cho Tưởng Thừa, lại đến khi tiếp điện thoại của Lý Viêm, cuối cùng cho đến bây giờ khi xe khởi hành, toàn bộ quá trình cậu đều trong loại trạng thái có mấy phần chết lặng.

Buồn phiền.

Không biết mình đang suy nghĩ gì.

Cũng không biết tâm tình của mình là lưu luyến, là khó chịu, hay là cái gì khác.

Ngột ngạt tới trống rỗng.

Lúc đi tới, bên trái cậu là Tưởng Thừa, bây giờ khi quay đầu sang trái, nhìn thấy được là chú mập đem cái mũi đều nhanh che mất quai hàm.

Cậu chỉ có thể bảo trì tư thế quay đầu sang phải nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tốc độ cảnh vật chậm rãi tăng nhanh lui về phía sau, nhìn chằm chằm những thứ gần đó trong thời gian dài rồi sẽ có cảm giác chóng mặt.

Cậu kéo rèm lại, đầu dựa vào cửa sổ xe nhắm mắt lại.

Chiếc xe lao nhanh, khoảng cách giữa cậu và Tưởng Thừa từng chút kéo dãn.

Một đến một đi, hai phương hướng, cậu cùng Tưởng Thừa đi đến nơi cậu ta nên đến, bây giờ bản thân quay đầu lại, trở về thành phố nhỏ bản thân đã sống mười chín năm và vẫn sẽ sống tiếp sau này.

Nói không ra là tư vị gì.

Kỳ thật căn bản là tư vị gì cũng đều không có.

Cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, tất cả cảm xúc, sướng vui buồn giận lạc lõng tịch mịch, trong nháy mắt cậu xoay người đi vào vào cửa trạm liền biến mất.

Một bước đạp ra khoảng không, tôi liền muốn bay lên.

Phía trên là mịt mù, phía dưới tôi nghe cậu nói thế giới này là trống rỗng.

Cậu mò tay trong túi hồi lâu, ở túi nhỏ tìm ra một viên kẹo sữa, lột ra bỏ vào miệng.

Sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tưởng Thừa.

– Bạn trai, xe chạy rồi

– Lúc ngủ bù nhớ chú ý túi xách

Tin nhắn của Tưởng Thừa gửi lại rất nhanh, có lẽ điện thoại vẫn luôn cầm trong tay.

– Được

– Tới rồi nói tôi

– Ừm, Lý Viêm và Lưu Phàm dẫn Nhị Miểu đến đón tôi, buổi trưa cùng bọn họ ăn cơm

– Tôi trưa nay đến căn tin nếm thử mùi vị thế nào

– Được, vậy tôi ngủ một lúc

– Ừm

Tưởng Thừa cầm điện thoại cả một đường, sợ tin nhắn của Cố Phi nhắn tới không nghe được, cùng Cố Phi nhắn tin xong mới đem điện thoại thả lại túi.

Lúc này cậu mới có tâm tình nhìn bốn phía một chút, cảm giác đã thật lâu rồi không nhìn thấy nhiều người như vậy.

Nhà cao tầng, đường phố tấp nập, người dân chen chúc xung quanh, cậu đã tách rời những nhộn nhịp và sôi động này không ít ngày.

Trong khoảng một năm qua, cậu cơ bản ở trong khu xưởng thép, vào ban ngày còn tốt, sau giờ ăn tối, những chiếc xe và người xung quanh cậu với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường dần dần biến mất, và rồi bao lấy nơi dường như rơi rất xa thời đại này chỉ còn lại lặng lẽ và cô đơn.

Nhưng bây giờ bỗng nhiên như thấy lại ánh mặt trời cùng với ồn ào náo động, cậu lại có chút không quá thích ứng.

Trong lỗ tai quá nhiều âm thanh, trong mắt quá nhiều cảnh vật, loại thời điểm này cậu sẽ vô thức lo lắng bản thân vừa nghiêng đầu liền không nhìn thấy Cố Phi.

… Hiện tại đích thật là không thấy được.

Tới khách sạn lấy hành lý, Tưởng Thừa tựa như kéo một rương sầu não, chậm rãi trở về ký túc xá.

Người trong kí túc xá xem ra đều đến đông đủ, ngoại trừ chiếc giường và cái bàn kia của cậu, những nơi khác đều để đồ vật, có điều lại không thấy ai, trong phòng chỉ có Triệu Kha đang chơi vi tính.

Chào hỏi xong Tưởng Thừa nhìn thoáng qua trên màn hình vi tính, cư nhiên lại chơi game Pikachu phiên bản máy tính.

"Cậu…" – Trong đầu Tưởng Thừa lúc này như là tưới bột nhão, xém chút thốt ra hai chữ "nhược trí" – "Cậu thích chơi cái này à?"

"Ừm." – Tiểu Kha đoán chừng không để ý để nhiều lời, trong tay cậu ta nhấp chuột cộc cộc, bộ dạng này không biết còn cho là cậu ta đang tham gia thi đấu thể thao điện tử quốc tế gì đó.

Tưởng Thừa sau khi đem đồ đạc mình đều cất kỹ, liền có chút không biết nên làm gì kế tiếp.

Cố Phi lúc này đang ngủ lấy sức, cậu không muốn nhắn tin làm phiền giấc ngủ cậu ta…… Đứng trước bàn đơ ra hơn nửa ngày cậu mới mở vali mình lần nữa, lấy ra laptop.

Sửa lại những bức hình Cố Phi chụp.

Đặt laptop lên bàn, vừa ngồi xuống liền phát hiện giữa màn hình và bàn phím có kẹp một đồ vật, mở ra nhìn kỹ cậu liền sửng sốt.

Bao lì xì?

Đệt?

Cố Phi đặt bao lì xì của cậu đưa ở đây?

Cố Phi khi nào phát hiện ra bao lì xì?

Làm sao có thể!

Cậu cấp tốc nhấc bao lì xì lên, lúc cầm trên tay mới phát hiện đây không phải cái để trong áo Cố Phi, bên trên bao lì xì kia viết là 'Đại cát đại lợi', chữ trên bao lì xì này là…… 'Thọ tỉ Nam Sơn'.

Đây là Cố Phi cho cậu.

Lúc mở bao lì xì ra ngón tay cậu đều run đến dữ dội, cũng không biết có gì để mà run.

Trong bao lì xì là một cọc tiền.

Cậu đếm đếm.

Tổng cộng tám ngàn, giống với số tiền cậu để lại cho Cố Phi.

Bạn trai tâm linh tương thông.

Trong chớp nhoáng này cậu thật sự không cách nào hình dung cảm thụ của mình, có chút muốn cười, nhưng nhìn chằm chằm đống tiền này không quá ba giây, nước mắt lại tràn lên.

Bên cạnh Triệu Kha quay đầu nhìn cậu một chút, không nói gì, lại tiếp tục chơi game.

Tưởng Thừa đem tiền nhét vào trong bao lì xì, cũng không đoái hoài tới hình tượng, lấy tờ khăn giấy đè lên trên mắt, sau khi cưỡng ép nhấn nước mắt xong lại lau lau nước mũi.

Triệu Kha rất nhanh duỗi chân ra, đá một cái thùng rác tới bên cạnh.

Tưởng Thừa đem giấy ném vào, sau khi lấy lại tinh thần mới phát giác được có chút thật mất mặt.

Vừa rồi bộ dạng bản thân như vậy, đoán chừng để Triệu Kha cảm thấy cậu nghèo đến điên rồi.

“Tiền bất ngờ à?” – Tiểu Kha hỏi.

“Ừm.”– Tưởng Thừa đáp, đúng là tương đối bất ngờ.

“Số lượng cũng không nhỏ đi” – Triệu Kha quay đầu nhìn cậu – “Kích động đến khóc luôn.”

Cút.

Tưởng Thừa cũng quay đầu nhìn cậu ta.

“Không phải kích động?” – Triệu Kha hỏi.

Tưởng Thừa không nói.

“Trước khi tôi tới, chị tôi cho tôi hai ngàn (6.928.790 VND)” – Tiểu Kha tiếp tục chơi nhược trí Pikachu – “Làm chị ta kích động đến phát khóc.”

Tưởng Thừa ban đầu không muốn nói thêm, nhưng vẫn là nhịn không được cười lên.

Triệu Kha lại bắt đầu cộc cộc cộc một vòng mới, không lại nói tiếp.

Tưởng Thừa lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình bao lì xì, gửi cho Cố Phi.

– Cảm ơn bạn trai

Cậu không muốn hỏi Cố Phi vì sao đưa tiền cho mình, cũng không muốn già mồm nói ‘tôi không cần tiền, cậu sao không giữ lại cho mình đi’, tiền này vô luận Cố Phi lấy lý do gì cho cậu, cũng vô luận cậu cần hay không, cũng đều giống như lò sưởi nhỏ đặt trong tim cậu.

Cố Phi đoán chừng là đang ngủ, qua mấy phút mới nhắn lại.

– Muốn ăn thịt ba chỉ đừng kìm chế

– Ừm, cậu có phải đang ngủ bù không

– Cũng không bù được bao nhiêu, lúc ngủ lúc tỉnh, đằng sau có đứa trẻ khóc nãy giờ

– Thật đáng thương

– Cậu đang ở kí túc xá?

– Ừm, chỉ có tôi và Triệu Kha hai người, không thấy hai người còn lại

– Ôi

– Ôi cái rắm

– Thấy rõ dáng dấp cậu ta ra sao chưa

– Cậu không nói tôi cũng quên mất, lát nữa xem một chút

Cứ như vậy cùng Cố Phi đông một câu tây một câu hàn huyên hơn một giờ, đứa trẻ khóc rống bên kia của Cố Phi cũng đã ngủ thiếp đi, Tưởng Thừa mới đặt di động xuống, để Cố Phi tiếp tục ngủ lấy sức.

Cậu dựa vào thành ghế duỗi lưng một cái.

Sau này sẽ là như thế này, mỗi ngày có thời gian hay không đều nhắn tin, thực sự chịu không nổi nữa liền video call…

"Ra ngoài đi dạo đi?" – Triệu Kha kết thúc trận chiến với nhược trí Pikachu, đứng lên.

"Đi đâu?" – Tưởng Thừa hỏi.

Lúc này cậu mới tính là thấy rõ Triệu Kha dáng dấp ra sao, cũng được, không có đẹp trai như Cố Phi một mực lấm bẩm như vậy, nhưng cũng gần như nằm trong loại soái ca vừa quét mắt hai ba cái liền có thể nhìn ra ngay.

So với Cố Phi thì vẫn chưa được.

"Trong trường" – Triệu Kha nói – "Xem thử nhà ăn nè, siêu thị nè, quán cà phê nè, thư viện các kiểu."

Tưởng Thừa kỳ thật không phải rất muốn đi chuyển, tâm tình cậu hiện tại đối với những điều này đều không hứng thú, hơn nữa cậu cùng Triệu Kha cũng không thân thiết, căn bản không lời nào để nói, hai người xa lạ im lặng đi dạo khắp nơi trong trường học, nghĩ nghĩ cũng rất khó xử.

"Đi." – Triệu Kha quay người đem máy tính cất vào ngăn tủ, rất dứt khoát đi khỏi kí túc xá.

"Này!" – Tưởng Thừa kêu cậu ta, cũng không thấy đáp lại.

Cuối cùng đành phải đứng lên, đem đồ vật thu thập xong, đi ra ngoài.

"Đi tìm nhà ăn trước đi" – Triệu Kha vừa nhìn điện thoại vừa nói – "Buổi trưa có thể đi ăn."

"Ừm." – Tưởng Thừa không có gì muốn ăn, tâm tình hiện tại nhắc đến nhà ăn cũng không hề có liên tưởng đẹp đẽ gì, nhưng dù sao cũng là một nơi rất quan trọng, đi xem một chút cũng được.

"Nhà ăn có rất nhiều" – Triệu Kha nói – "Tôi xem một chút đi như thế nào thuận tiện hơn."

"Cậu……" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua điện thoại của cậu ta, người này thế mà còn lưu bản đồ lớn của trường học, phía trên còn có đủ loại kiến trúc – "Còn chuẩn bị cái này à?"

"Ừm, còn có các loại giới thiệu, cầm những thứ này khai hoang tương đối dễ dàng." – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa cười cười, một người chơi game Pikachu, còn khai hoang cái gì chứ.

"Thêm bạn bè WeChat đi" – Triệu Kha lắc lắc điện thoại – "Thuận tiện liên hệ."

"Ừm." – Tưởng Thừa lấy điện thoại ra.

Có đôi khi, mọi người thường sẽ gặp phải một số bất ngờ không kịp phòng bị.

Khóa màn hình và màn hình điện thoại của Tưởng Thừa đều là Cố Phi, đây là cậu đổi vào đêm qua, lúc ấy không nghĩ nhiều, liền đổi soạt một vèo, cho tới bây giờ ngay trước mặt Triệu Kha, người luôn thấy cậu xuất hiện cùng Cố Phi, cậu mới phát hiện ra bản thân còn chưa nghĩ tới một khi xuất hiện cảnh tượng khó xử thế này phải ứng phó ra sao.

Cậu nhìn thoáng qua Triệu Kha, Triệu Kha cũng đang nhìn cậu.

111. Chương 111

Sau Vương Húc và Chu Kính cần phải bị diệt khẩu khi rời đi, Tưởng Thừa làm sao cũng không nghĩ tới ở nơi cách xa như vậy còn có thể đụng phải người cần bị diệt khẩu.

Hơn nữa đây còn là người chỉ gặp lần thứ hai.

Bởi vì Triệu Kha cầm di động chuẩn bị để cậu quét mã, cho nên hai người đứng khá gần, chỉ khoảng cách này, người cận thị như Cố Phi không đeo kính mắt cũng có thể nhìn rõ, khóa màn hình và hình nền lớn như vậy, Triệu Kha cho dù không muốn nhìn, thì liếc mắt một cái đã có thể lướt qua rõ ràng.

Trong phút chốc, cậu không biết mình nên nói chút gì đây, hay là nên giả vờ làm tào lao không tiếp tục mở WeChat thêm bạn bè nữa.

Có lẽ là liên tiếp nhìn thấy hình của Cố Phi, cậu bây giờ đối với nỗi nhớ Cố Phi quay cuồng có chút cuộn trào mãnh liệt.

""Đây là…"" – Cậu mở miệng.

Đây là bạn trai của tôi, một thiếu niên ổn trọng, dễ thương, vô cùng anh tuấn.

Nhưng mà hai chữ này mở miệng nói ra ở một giây ấy, cậu lại kẹt cứng.

Đây là một môi trường xa lạ, đối diện với một người bạn cùng phòng căn bản xem như là người lạ, cậu không biết người này tính cách như thế nào, không biết cậu ta có thể tiếp thu sự việc như vậy hay không… Cứ như thế không quản gì mà nói ra, nhìn có vẻ rất giống một người ngu ngốc không có não, cả thế giới đầy ân ái.

“”Bạn học¿‘” – Triệu kha đang lúc cậu ngập ngừng, giúp cậu nói câu trả lời.

Là bạn học.

Nhưng ở sau lưng nói với người khác, Cố Phi là bạn học, cậu không thể chấp nhận.

“”Bạn bè¿‘” – Triệu Kha lại hỏi – “”Nam thần? Idol¿‘”

Triệu Kha trong thời gian ngắn ngắc ngứ này, nhanh chóng cho ra mấy cái đáp án có thể cung cấp cho cậu lựa chọn, khoảnh khắc này, Tưởng Thừa thật lòng thật dạ cảm ơn EQ cao của Triệu Kha.

Nếu như không phải mình mở miệng trước, Triệu Kha nhất định sẽ không hỏi.

“”Đây là bạn trai của tôi.“” – Tưởng Thừa nói.

Giây phút nói ra hai chữ này, Tưởng Thừa có loại cảm giác toàn thân khoan khoái.

Quản mịa nó sẽ có hậu quả gì, bây giờ nói rồi, cũng không cần giấu giếm nữa, dẫu sao ở chung một phòng phải ở lại đến mấy năm.

“”Oa“” – Triệu Kha đáp một tiếng – “”Là người hôm qua cùng cậu tới đây nhỉ¿‘”

“”Ừ.“” – Tưởng thừa gật đầu, giọng Triệu Kha vẫn coi như bình tĩnh, nhưng biểu tình trên mặt có thể nhìn ra được cậu ta có chút giật mình, Tưởng Thừa hắng hắng giọng – “”Ngại quá, nếu như cậu để ý…“”

“”Tôi đúng là không thể tiếp thu lắm.“” – Triệu Kha nói.

Trong đầu Tưởng Thừa ngưng trệ, giả vờ không sao rồi dự định quay người trở về ký túc xá.

“”Có điều là chẳng hề để ý“” – Triệu Kha nói – “”Dù sao cũng không liên quan gì với tôi.“”

“”Ha.“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Cậu quét một cái đi“” – Triệu Kha rất dứt khoát đem chủ đề chém đứt, cúi đầu tìm kiếm vài thứ dưới di động, đưa tới trước mặt cậu – “”Cậu có muốn công lược vườn trường hay không, tôi có thể gửi cho cậu.“”

“”Được đấy.“” – Tưởng Thừa quét mã, thêm Triệu Kha vào bạn bè.

Nick WeChat của Triệu Kha chính là Triệu Kha, cũng không cần dùng chú thích để ghi nhớ.

Tưởng Thừa muốn nói một tiếng cho Cố Phi, cậu dưới tình huống không phòng bị đã come out với bạn cùng phòng, mà trước giờ luôn không hề tìm cơ hội.

Triệu Kha liên tục giống như hướng dẫn viên du lịch, mỗi khi nhìn thấy một công trình kiến trúc, liền sẽ giới thiệu cho cậu.

Từ món ăn đặc sắc của nhà ăn, tới lịch sử mỗi tòa nhà, thậm chí ngay cả lịch sử phát triển của tòa nhà ký túc xá, cậu ta gần như đều có thể nói được, Tưởng Thừa có chút khâm phục, cậu xem như là trung học đã muốn thi tới chỗ này, nhưng cũng không tới mức tìm hiểu kỹ càng kết cấu vườn trường.

“”Không biết còn tưởng cậu ở chỗ này học mấy năm rồi.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tôi chỉ là nhàn rỗi không có chuyện làm liền xem thử, nhìn qua liền nhớ lại“” – Triệu Kha nói – “”Trước mặt là thư viện, đi xem một chút chứ¿‘”

“”Được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Thư viện này mới, nghe nói tòa nhà cũ trước đây tìm chỗ ngồi cũng khó khăn, phải xếp hàng…“” – Triệu Kha nói tới một nửa ngừng lại, ánh mắt nhìn phía trước.

Tưởng Thừa cũng nhìn ra phía trước, ngoài cửa phía trước thư viện có thể nhìn thấy sinh viên đi vào bên trong, có mấy người, cũng không biết Triệu Kha đang nhìn ai.

Một cô gái tóc dài từ phía đối diện bọn họ giơ tay cột tóc, lúc nhìn qua bên này, Triệu Kha đột nhiên giống như đạt được một thứ thần kỹ tia chớp, không chờ Tưởng Thừa phản ứng lại, cậu ta đã đứng tới phía sau một cái cây cách hai mét.

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa bị tốc độc của cậu ta làm kinh ngạc, sững sờ tại chỗ.

Cô gái tóc dài ở cửa thư viện vẫn nhìn bên này, khoảng cách này không biết có thể nhìn thấy Triệu Kha đứng sau gốc cây hay không, dù sao cũng rất dễ dàng nhìn thấy rõ ràng cậu giống như một kẻ ngốc ngây

ra ở chỗ này.

Cô gái đó dùng tay che ánh nắng liếc nhìn hai cái bên này sau đó cười lên, tiếp đó hướng bên này vẫy vẫy tay.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn Triệu Kha.

Triệu Kha lách người dán vào thân cây, mặt không biểu cảm mà đối diện với cậu, giống như một người lạ không quen biết, hoặc là một người lạ bị điểm huyệt.

Cô gái ấy cười cong cả lưng.

Tưởng Thừa kiên trì đứng tại chỗ thẳng như cây thương, cho tới khi cô gái đó cười cười tiến vào thư viện, cậu mới quay đầu nhìn vào Triệu Kha: ""Cô ấy đi rồi.""

Triệu Kha lúc này mới từ sau cây đi ra, lấy di động ra vừa quay người đi tới vừa nói: ""Thư viện chính là như vậy, sau này chúng ta nhất định sẽ không đến mỗi ngày, bây giờ đi xem thử tiệm cà phê đi, tiệm cà phê rất nhiều…""

Tưởng Thừa đành phải không biết làm sao lại theo cậu ta đi tiếp.

""Người vừa nãy là bạn học cấp ba của chị gái tôi."" – Triệu Kha nói.

""…À."" – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

""Cô ấy cũng ở học viện luật, nghiên cứu sinh năm nhất"" – Triệu Kha nói, nghĩ một chút lại bổ sung thêm– ""Nữ thần của tôi.""

""Ồ."" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

""Cậu cảm thấy vừa rồi cô ấy nhìn thấy tôi chưa¿'" – Triệu Kha quay đầu hỏi.

""Cô ấy cũng không biết tôi, tôi thấy nếu như cô ấy không nhìn thấy cậu, sẽ vẫy tay với tôi, còn cười vui vẻ như thế à¿'" – Tưởng Thừa có chút cạn lời.

""Cô ấy cười¿'" – Triệu Kha lại hỏi.

""Ừ, cười vô cùng vui vẻ."" – Tưởng Thừa trả lời.

“”Vô cùng vui vẻ thật à¿‘” – Triệu Kha lại hỏi.

“”Tôi nói với cậu“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “”Thông thường mà nói, lúc người ta cười kẻ ngu ngốc, đều sẽ cười rất vui vẻ.“”

“”Vậy thì tốt“” – Triệu Kha gật gật đầu – “”Tôi mời cậu uống cà phê.“”

Ga tàu hỏa vẫn có vẻ cũ kỹ, Cố Phi đi theo đoàn người ra ngoài, lấy di động ra gửi cho Tưởng Thừa một tin nhắn.

– Tôi xuống xe rồi

Tin nhắn của Tưởng Thừa trả lời rất nhanh, gần như là trả lời trong vòng một giây.

– Lý Viêm bọn họ tới chưa

– Ở bên ngoài chờ tôi rồi, cậu ăn cơm chưa

– Ăn xong ngay rồi đây, cùng bạn học ăn hai nhà ăn

– Bạn học Triệu Kha à?

– Đúng đó, bạn học Triệu Kha đẹp trai

Cố Phi cười, gửi tin nhắn thoại qua: “”Bạn trai ức hiếp tôi phải làm sao¿‘”

“”Bạn trai của tôi, lát nữa nói cho cậu chuyện này.“” – Tưởng Thừa thấp giọng mập mờ gửi tin nhắn thoại.

“”Chuyện gì vậy? Không tiện nói trước mặt bạn học Triệu Kha anh tuấn à¿‘” – Cố Phi nhìn thấy Lý Viêm đứng bên ngoài cổng ga, cùng Cố Miểu cả mặt khó chịu nhíu mày ngồi xổm bên cạnh.

– Tôi vừa mới come out với cậu ta, chút nữa nói với cậu sau, cậu đi ăn cơm trước đi

–!!!!!!!???????

Cố Phi hết sức giật mình, thời gian Tưởng Thừa vào ký túc xá còn chưa đến nửa ngày, lại có thể đã come out với bạn cùng phòng rồi? Đây là tốc độ quái gì của thời đại mới?

Cậu liền có chút lo lắng, bạn trai của cậu bị kích động, có lúc còn thiếu cẩn thận, vạn nhất đụng chạm bạn cùng phòng không hợp, thì cái tính khí bùng nổ của cậu ta…

– Không sao, là chuyện ngoài ý muốn, cậu ta không có phản cảm gì, tôi bây giờ đang cùng cậu ta đi siêu thị mua đồ, cậu đừng lo lắng

– Ừm tốt

– Hôn tôi

Cố Phi cầm di động lên, nghiêng nghiêng đầu vào bờ tường, hôn mạnh một cái vào micro, gửi tin nhắn thoại qua.

“”Đừng tưởng là quay vào tường thì tôi không biết cậu đang làm cái gì¡‘” – Lý Viêm cách hơn mười bước liền chỉ vào cậu – “”Tôi dán mắt vào cậu đấy.“”

Cố Phi không để ý cậu ta, khom lưng mở rộng cánh tay ra.

Cố Miểu từ bên chân Lý Viêm nhảy bật lên, kéo ván trượt xông tới, lúc bổ nhào vào trong ngực cậu, ván trượt đập hai cái thật mạnh lên chân cậu.

“”Ui“” – Cố Phi hít một hơi, ôm lấy cô bé – “”Nói với em bao nhiêu lần rồi, lúc trên tay có đồ vật, trước tiên phải để xuống.“”

Cố Miểu một tay ôm ván trượt, một tay kéo cậu xoay người dẫn đi ra ngoài.

“”Lưu Phàm đâu¿‘” – Cố Phi hỏi Lý Viêm một câu.

“”Trong xe đấy, không có chỗ đậu xe“” – Lý Viêm nói – “”Chỉ đỗ bên đường, cậu ta thì không xuống xe.“”

“”Ừm.“” – Cố Phi đáp một tiếng.

“”Thế nào¿‘” – Lý Viêm nhìn cậu.

“”Thế nào cái gì¿‘” – Cố Phi cũng liếc nhìn cậu ta.

“”Tưởng Thừa… trường học bọn họ.“” – Lý Viêm nói.

“”Hình dạng của đại học nổi tiếng à“” – Cố Phi nói – “”Hình dạng vô cùng khuôn phép.“”

Lý Viêm cười lên: “”Được đấy.“”

Lúc đi qua ven đường băng qua chỗ đất trống phía trước ga, Cố Miểu đột nhiên dừng lại.

“”Làm sao¿‘” – Cố phi cũng dừng lại.

Cố Miểu quay đầu nhìn nhà ga một chút, lại xoay quanh nhìn xem bốn phía.

“”Trước đây em từng tới nhỉ“” – Cố Phi ngồi xổm xuống – “”Đây là ga xe lửa.“”

Cố Miểu đem ván trượt thả trên đất, giẫm lên đạp xuống hai cái, trượt về phía trước từ từ đi ra ngoài.

Cố Phi đi theo phía sau cô bé.

“”Nên gọi hay không nhỉ, chỗ này nó từng tự đi tới.“” – Lý Viêm có chút không yên tâm nhìn cô bé.

“”Ừm“” – Cố Phi cũng ngoảnh lại liếc nhìn nhà ga –“Lần đầu tiên nó chạm mặt Tưởng Thừa là ở chỗ này.””

“”Đúng nhỉ“” – Lý Viêm nhìn bóng lưng của Cố Miểu, thở dài – “”Aiii.“”

Xe của Lưu Phàm đã đỗ ở phía trước tạm dừng xe buýt mấy mét, Cố Miểu chạy tới dưới biển báo STOP thì lại dừng xuống ngẩn trong chốc lát, tiếp đó đi lên kéo mở cửa xe lên xe.

Chính là chỗ này.

Cố Phi liếc nhìn tảng đá bên cạnh biển báo STOP, lúc cậu lần đầu tiên gặp Tưởng Thừa, Tưởng Thừa chính là quay lưng với cậu, ngồi ở chỗ này.

Cậu lúc đó không nghĩ tới cậu cùng thiếu niên nhặt được Cố Miểu đang ngồi trên tảng đá chờ cậu lại sẽ có nhiều kỷ niệm như vậy, cho nên không chú ý lắm đến bộ dáng của Tưởng Thừa.

Nhưng cậu vẫn còn có thể nhớ rõ ràng lúc Tưởng Thừa quay đầu, trên mặt có chút ngỡ ngàng lại lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Bây giờ thiếu niên này đã ở vườn trường đại học cách đây mấy tiếng đồng hồ đi xe, trở về nơi phồn hoa thuộc về cậu ta.

Cố Phi cảm thấy mình vô cùng luyến tiếc, nhưng càng khiến trong đầu cậu một mảnh trống rỗng là cho dù luyến tiếc cỡ nào cũng hoàn toàn không dám duỗi tay lôi kéo tình cảm của Tưởng Thừa.

Cậu lên chiếc xe nhỏ tồi tàn của Lưu Phàm, ngồi một chỗ cùng với Cố Miểu ở băng ghế sau, Cố Miểu dựa bên cạnh cậu nhìn cảnh vật ở ngoài cửa sổ ngẩn người.

Đây là trạng thái hàng ngày của cô bé, lúc ngồi trong xe sẽ luôn luôn dán mắt ngoài cửa sổ.

Không phải bởi vì hiếu kỳ, chỉ là muốn xác định bản thân phải chăng còn ở trong thế giới của mình.

Có lúc Cố Phi cảm thấy cô nhóc rất kỳ lạ, con bé cứ giống như có ra–đa, có thể phán đoán chính xác khoảng cách của mình với khu vực trung tâm thế giới nhỏ của mình.

Có lẽ bởi vì sợ hãi.

Cứ giống như cậu lúc nhỏ có thể cảm nhận được hơi thở của lão cha, không cần nghe thấy, không cần nhìn thấy, lúc lão cha còn ở dưới lầu, cậu liền sẽ rơi vào trong hoảng sợ cực độ.

Cũng rất kỳ lạ.

Hôm nay ăn cơm, một đám người không ngờ rất đông đủ, đều tới phòng bao sớm trước giờ hẹn.

Lúc Cố Phi tới, bọn họ đã chọn món ăn xong rồi.

“”Đại Phi lúc nào báo danh¿‘” – La Vũ rót ly rượu cho cậu.

“”Ngày mai“” – Cố Phi nói – “”Hình như là thế.“”

La Vũ liếc cậu một cái: “”Đối với chuyện của mình để tâm chút đi, tốt xấu gì cũng là thi đậu đại học.“”

“”Ừm.“” – Cố Phi đáp một tiếng.

“”Hôm nay nghe lời như vậy¿‘” – Trần Kiệt cười nói một câu.

“”Chưa hồi phục tinh thần lại đấy“” – Lưu Phàm nói – “”Vừa mới tiễn người ta trở về, ít nhất phải ngơ ngẩn hai ba ngày chứ.“”

“”Cút.“” – Cố Phi nói.

“”Ăn, ăn, ăn¡‘” – Lý Viêm cầm lý lên gõ lên bàn một cái – “”Vì trong nhóm người chúng ta cuối cùng xuất hiện một người, không, hai sinh viên, cạn một ly.“”

Cố Phi cầm ly lên cụng một cái, nâng ly uống.

Cậu bình thường lúc cùng đám người này ở một chỗ mặc dù không nói nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không thất thần, đây là bạn bè của cậu chơi rất nhiều năm, lúc ở cùng một chỗ vẫn luôn rất thoải mái.

Hôm nay lại có chút không giống thế.

Người vẫn là những người này, bầu không khí cũng vẫn là bầu không khí này, nhưng cậu trước sau vẫn không thoải mái lắm.

Là bởi vì Tưởng Thừa.

Bên cạnh không có Tưởng Thừa, bình thường vừa quay đầu đã có thể nhìn thấy Tưởng Thừa, điều này khiến cậu rất không quen.

Cậu không hề hối hận cùng Tưởng Thừa bắt đầu đoạn tình cảm này, cho dù cậu từ lâu đã đoán trước được mình sẽ đối diện với tình trạng thế này, sa vào trong nỗi nhớ dày vò, cậu cũng không hề hối hận.

Nhưng mà loại tư vị này muốn tiếp tục chịu đựng lại cũng không dễ dàng.

Đặc biệt là sau khi cậu rõ ràng ý thức được trong tư vị này, ngoại trừ nỗi nhớ còn có một ít thứ khác, loại giày vò như lật hai mặt bánh vàng nâu càng khó chịu hơn.

Tưởng Thừa qua một lúc thì sẽ gửi báo cáo một ít hành trình ở trường học, ăn cơm, đi siêu thị, người cùng ký túc xá đều gặp nhau rồi, đều không làm cho người ta phiền toái, bị người ở ký túc xá kéo cùng nhau đi loanh quanh ngoài trường học, không có lạc đường…

Cố Phi đưa Cố Miểu về nhà, sau khi xem cô bé vẽ một lúc, đi tới phòng thuê.

Buổi tối cậu phải ở nhà cùng Cố Miểu ăn cơm, khoảng thời gian trước lúc đó, cậu muốn ở lại nơi này, có lẽ người với người không giống nhau thì phải, đối với cậu mà nói, lúc nhớ tới một người, không nhìn thấy bất kỳ đồ vật nào có thể gợi nhớ cậu ta thì không có cách nào thuyên giảm, cậu cần trở về trong không gian lấp đầy mùi của Tưởng Thừa, nhìn thấy vết tích của Tưởng Thừa ở khắp nơi rõ ràng, mới có thể bình tĩnh lại.

Mọi thứ trong phòng thuê nhìn thấy đều giống như bình thường, cứ giống như là muốn chứng minh điều gì, Tưởng Thừa ngoại trừ quần áo và chìa khóa, cái gì cũng không mang theo.

Hiện tại đứng ở trong phòng khách, sẽ có một loại ảo giác đi vào phòng ngủ liền có thể nhìn thấy Tưởng Thừa.

Cố Phi tắm rửa, đi vào phòng ngủ, nằm trên giường.

Vừa mới nhắm mắt, di động vang lên một tiếng, Tưởng Thừa gửi tin nhắn tới.

– Tôi về ký túc xá rồi, cậu ở đâu?

– Tôi đang nằm trên giường của cậu đấy

Tiếp đó cuộc gọi của Tưởng Thừa gọi tới: “”Cậu đi tới chỗ phòng thuê rồi à¿‘”

“Ừm.”” – Cố Phi cười cười.

“”Không ở cùng Nhị Miểu à¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Buổi tối trở về ăn cơm với nó” – Cố Phi nói – “”Nó ngủ rồi tôi mới sang đây.“”

“”Cậu có phải muốn dời qua ở hay không hả¿‘” – Tưởng Thừa hít hít mũi.

“”Không biết, nhớ cậu thì qua đây nán lại một lúc“” – Cố Phi nghe ra giọng Tưởng Thừa không bình thường – “”Nè Thừa ca, tôi phát hiện cậu bây giờ chính là tên ẻo lả nhá, chỉ mấy ngày này khóc bao nhiêu lần rồi¿‘”

“”Phắn đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Thì cậu không ẻo lả, cậu là cha tên ẻo lả¡‘”

Cố Phi nghe cười lên, Tưởng Thừa cũng cười theo cả buổi mới ngừng lại: “”Tôi ra bên ngoài ký túc xá rồi, tôi với cậu nói chuyện.“”

“”Là chuyện cậu come out với Triệu Kha à¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Ừm, hôm nay cũng thật là thốn, cậu ta nói thêm bạn bè, tôi liền cầm di động ra“” – Tưởng Thừa nói – “”Kết quả trên di động của tôi toàn là ảnh chân dung của cậu… Tôi may là không đặt ảnh nude của cậu, nếu không thì Triệu Kha nhất định sợ chết khiếp.“”

“”Cậu ta phản ứng sao¿‘” – Cố Phi cười hỏi.

“”Vẫn coi như bình tĩnh đi, cậu ta nói không làm sao có thể tiếp thu, nhưng mà chuyện của tôi thế nào không liên quan cậu ta, cậu ta cũng không nhắc lại nữa“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi cảm thấy người này cũng được.“”

“”Vậy thì tốt“” – Cố Phi nghĩ một chút – “”Nếu không thì cậu đem hình của tôi thay đổi đi, khóa màn hình gì gì đó đừng cứ…“”

“”Không“” – Tưởng Thừa trả lời rất dứt khoát – “”Di động của tôi, tối muốn làm thế nào thì làm thế đó, tôi cũng không có đem hình bạn trai mình bỏ vào di động của người khác.“”

“”Được, nghe theo cậu.“” – Cố Phi cũng không nói gì nữa, dù sao Tưởng Thừa trước giờ vẫn là như vậy.

“”Cậu ngày mai báo danh nhỉ¿‘” – Tưởng Thừa hỏi một câu.

“”Phải“” – Cố Phi nói – “Chắc rất nhanh liền có thể xong việc, sau đó chính là huấn luyện quân sự, Lưu Phàm trước đây có bạn học từng học nơi đó, nói huấn luyện quân sự chỉ ba ngày… Tứ Trung còn huấn luyện một tuần đấy.””

“”Chúng tôi có lẽ khai giảng năm hai mới huấn luyện“” – Tưởng Thừa cười – “”Lúc cậu huấn luyện quân sự đừng quên chụp hình.“”

“”Chụp cái gì¿‘” – Cố Phi nói.

“”Chụp hình của cậu đấy“” – Tưởng Thừa nói – “”Selfie, tôi lưu nhiều một chút, từ từ liếm.“”

“”Tôi tưởng là từ từ tuốt chứ.“” – Cố Phi nói.

“”Tuốt nhất định là cần phải có, dẫu sao tôi cũng là thanh niên tinh lực sung mãn“” – Tưởng Thừa nói – “”Nhưng mà đoán chừng gần đây không có tâm tình gì, với lại hoàn cảnh cũng không hiểu rõ…“”

“”Nói đi, ai không biết xấu hổ¿‘” – Cố Phi cười lên.

“”Tôi.“” – Tưởng Thừa lần này rất thẳng thắn thừa nhận.

“”Sớm thừa nhận thì tốt bao nhiêu“” – Cố Phi nói – “”Cơm tối, cậu vẫn đi nhà ăn ăn à? Mùi vị thế nào¿‘”

“”Cũng không tệ, buổi tối tiếp tục ăn“” – Tưởng Thừa nói – “”Mấy người ký túc xá này đối với đồ ăn đều có hứng thú, ngay trường học bọn tôi có mấy cái nhà ăn, đồ ăn gì đó đặc sắc, gì đó ăn ngon nhất, tất cả đều đã thuộc trong lòng, dự định mấy ngày này ăn khắp.“”

“Ăn đồ ăn của tôi làm mấy tháng, lúc này cuối cùng có thể tung tăng vui vẻ rồi”” – Cố Phi nói – “”Đừng ăn mập đấy.“”

“”Nếu như để tôi chọn, tôi vẫn bằng lòng mỗi ngày ăn đồ cậu làm“” – Tưởng Thừa thở dài – “”Có đồ ăn, liền có người nha.“”

Lời này nói ra làm trong lòng Cố Phi khó chịu một hồi, đang muốn lái sang hướng khác, nghe thấy Tưởng Thừa bên kia có người gọi cậu ta một tiếng: “”Tưởng Thừa, đi thư viện¡‘”

“”Lại đi¿‘” – Tưởng Thừa nói – “”Buổi sáng không phải đã đi rồi sao¿‘”

Bên kia nói câu gì đó, Cố Phi không nghe rõ, Tưởng Thừa hình như không bằng lòng đi lắm: “”Các cậu đi đi, tôi nghe điện thoại…“”

“”Thừa ca, cậu đi đi.“” – Cố Phi nói.

“”Tôi không muốn đi lắm“” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – “”Bọn họ nói xem sách xong đi ăn cơm luôn.“”

“”Đi đi“” – Cố Phi nói – “”Vừa mới quen biết, vẫn hành động tập thể đi, sau này quen rồi lại một mình, người ta cũng sẽ không cảm thấy cậu không hòa đồng.“”

“”…Ừ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Cố Phi không hề muốn cúp điện thoại nhưng vẫn phải cúp.

Nằm trên giường được nửa ngày mới thoát ra từ cảm xúc không nỡ mãnh liệt.

Cậu ngồi dậy, đi tới bên cửa sổ đốt điếu thuốc ngậm lấy.

Người vừa mới gọi Tưởng Thừa chắc là Triệu Kha, hai người buổi sáng đã đi thư viện một lần, Tưởng Thừa đã báo cáo cho cậu.

Cả phòng này đều là học bá, tới trường học ngày thứ hai đã đem hoạt động tập thể lần thứ nhất quyết định ở thư viện, Cố Phi cười cười.

Đây chính là những thứ khác không rõ ràng ngoại trừ nỗi nhớ của cậu.

Bắt đầu từ bây giờ, người xuất hiện bên cạnh Tưởng Thừa, đều là học bá giống cậu ta, mỗi một người đều rất ưu tú, những người ấy, đều là đồng loại của cậu ta, những người hoàn toàn thuộc về hai thế giới với

người của xưởng thép ấy, mới là đồng loại của Tưởng Thừa.

Lúc nhìn thấy Triệu Kha, loại cảm giác này đã nảy sinh rồi, chẳng cần phải nói gì nhiều, chỉ đứng ở chỗ ấy, chào hỏi một tiếng, khác biệt với những đặc sản của xưởng thép, liền đã rõ rõ rành rành mà lộ ra.

Loại cảm giác này, giống như lúc đầu cậu nhìn thấy Tưởng Thừa.

Cho dù cậu vừa bắt đầu chẳng hề đem Tưởng Thừa và hai chữ học bá gắn liền ở một chỗ, cho dù Tưởng Thừa cũng chẳng hề là một học bá chân chính trên ý nghĩa, cậu vẫn liếc mắt một cái đã có thể phân biệt ra, Tưởng Thừa tới từ thế giới hoàn toàn bất đồng với cậu.

Cậu là Cố Phi độc nhất vô nhị, Tưởng Thừa có thể ở trong hoàn cảnh của xưởng thép chọn ra cậu, nhưng phần duy nhất vô nhị này ở trong thế giới thuộc về Tưởng Thừa, còn có thể có lực hấp dẫn lớn bao nhiêu, còn có thể có lực hấp dẫn bao lâu…

“”Cậu có từng nghĩ qua quen một người bạn trai¿‘”

Ban đầu, lúc nghe thấy Tưởng Thừa hỏi ra câu này, loại cảm giác mù mịt và bất an lần nữa quay lại trong lòng cậu.

112. Chương 112

Tưởng Thừa đã không đọc cuốn sách nào kể từ khi kỳ thi đại học kết thúc, ngay cả hướng dẫn ghi danh cũng chỉ liếc nhìn sơ qua, ở trong thư viện cậu cũng không biết mình nên xem gì, đám người Triệu Kha cũng không đọc sách, chỉ coi như nghiên cứu địa hình, làm quen hoàn cảnh một chút.

Thư viện ở nơi này vẫn rất là dốc lòng.

Khi Tưởng Thừa bước vào thư viện, cậu cảm thấy có chút sốc, trạng thái hoàn toàn thư giãn sau kỳ thi tuyển sinh vào lúc này lại bị kéo căng.

Thư viện rất lớn, cũng vô cùng đẹp, dùng miêu tả thời tiểu học để hình dung thì chính là sạch sẽ sáng sủa, bàn ghế ngăn nắp… Còn có ghế sô pha, cậu đi qua ngồi thử, thật thoải mái.

Người đọc sách trong thư viện đều rất yên tĩnh, mấy người bọn họ lấy di động ra chỉnh chế độ im lặng, lúc đi tham quan chung quanh cũng không nói câu nào, chỉ vừa đi vừa xoay đầu ngắm nhìn bốn phía.

Từng dãy giá sách không nhìn thấy đuôi bên trên sắp xếp gọn gàng đủ loại sách, giờ phút này lại cho Tưởng Thừa cảm giác phiền phức, chỉ khiến cậu cảm thấy một loại áp lực mờ nhạt.

Cậu nỗ lực không biết ngày đêm hơn nửa năm, đổi lấy bức thư thông báo mình muốn, nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, nghiêm túc mà nói, cũng không được tính là một bước.

"Đi, uống cà phê sau đó đi ăn." – Triệu Kha mượn một vài quyển, dùng để làm quen quá trình mượn sách.

"Sách gì vậy?" – Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi, lúc này mượn sách cậu cũng thật không biết nên mượn sách gì, hoàn toàn không có đầu mối.

"…Tiểu thuyết." – Triệu Kha cho cậu xem trang bìa.

"Tôi tưởng cậu mượn sách chuyên ngành chứ." – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Sách chuyên ngành sau này xem, xem tới ngán luôn" – Triệu Kha nói – "Tôi bây giờ muốn xem tiểu thuyết."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Triệu Kha có hứng thú rất lớn với việc uống cà phê, buổi sáng mới mời cậu uống một ly, lúc này lại muốn đi tiếp, mọi người đều nói ai trả tiền nấy, nhưng Triệu Kha không đồng ý, nói là cậu ta đề nghị thì cứ để cậu ta mời.

Uống cà phê xong Tưởng Thừa cũng không còn bất kỳ ý muốn để ăn nữa, không đói bụng, cũng không muốn ăn.

Tuy nhiên, với tinh thần làm quen với nhà ăn, cậu vẫn cùng đi theo liên chiến hai cái nhà ăn nữa, ăn xong trở lại ký túc xá có loại thống khổ như lúc nào cũng có thể ói ra.

– Tôi ăn no quá

Cậu nằm dài trên giường, gửi tin nhắn cho Cố Phi.

Nhưng Cố Phi không nhắn lại, lúc này cậu ta chắc đang ăn cơm cùng Cố Miểu.

Trong kí túc xá ngoại trừ cậu và Triệu Kha, hai người còn lại đều đang gọi điện thoại, nghe qua chắc là đang nói chuyện với bạn gái, ngữ khí rất thâm tình chậm rãi.

Người ngủ giường đối diện với Tưởng Thừa tên là Lỗ Thực, Tưởng Thừa cảm thấy cái tên này mang lại cảm giác như bức tranh có đóng trụ cầu ở trước mặt, nhưng Lỗ Thực cũng không như trụ cầu to mập, mà dáng người cao gầy, cho ra chỗ của Cố Phi có lẽ đẩy một cái liền có thể gãy.

(*Lỗ ( ) là chậm chạp, thô lỗ, đần độn, Thực ( ) là thật thà)

"Không sao, 1 tháng 10 em tới chơi" – Lỗ Thực nói rất ôn nhu – "Chúng ta ở đây chơi mấy ngày, rồi anh và em đi…… Sau đó anh tự trở về, không sao cả, chạy có hai chuyến tính là gì, em cũng chạy hai chuyến đó thôi……"

Thật ngọt ngào, Tưởng Thừa cười cười, nhìn thoáng qua Triệu Kha bên cạnh, cẩu độc thân duy nhất trong kí túc xá là bạn học Triệu Kha đây đang cộc cộc cộc gõ bàn phím, vẫn là xuất thần chơi Pikachu.

Đối diện giường Triệu Kha là Trương Tề Tề, tên thật đáng yêu, người cũng rất đáng yêu, khuôn mặt em bé, trông không khác học sinh cấp hai là bao, cậu ta nãy giờ vẫn rất nhỏ giọng nói chuyện điện thoại, lúc này đột nhiên lên giọng, có chút nóng nảy nói: "Đừng khóc a, em đừng khóc, em khóc anh liền muốn khóc theo, bây giờ chúng ta cũng không có điều kiện để ôm đầu khóc lóc……"

"Có thể ôm gối a" – Triệu Kha nói – "Một cái không đủ chỗ tôi còn."

Tưởng Thừa nghe xong liền cười.

"Này, Tưởng Thừa" – Triệu Kha không qua được màn này, thế là buông chuột xuống – "Cậu muốn tham gia câu lạc bộ không?"

"Câu lạc bộ?" – Tưởng Thừa nhớ tới chỗ mình còn có một đống thẻ quảng cáo câu lạc bộ gì đó, cậu trước giờ cũng không quan tâm để xem – "Tôi… không biết, không muốn tham gia."

"Có vài câu lạc bộ rất thú vị" – Triệu Kha nói – "Tôi muốn tham gia câu lạc bộ nào đó có thể rèn luyện thân thể."

"Buổi sáng tôi chạy bộ gì đó được rồi" – Tưởng Thừa nói – "Cậu muốn tham gia câu lạc bộ nào?"

"Tôi…" – Triệu Kha quay đầu nhìn Lỗ Thực và Trương Tề Tề, thấp giọng nói – "Tôi muốn đan một chiếc áo len cho nữ thần của tôi."

"Hả?" – Tưởng Thừa nghe không hiểu.

"Có một câu lạc bộ đan" – Triệu Kha làm ra động tác đan len – "Đủ loại đan."

"Cậu không phải muốn rèn luyện thân thể sao?" – Tưởng Thừa có chút mờ mịt.

"Đúng a"– Triệu Kha nói – "Nhưng nữ thần quan trọng hơn, tôi có thể tham gia hai câu lạc bộ."

“Cho nên cậu muốn đi đan áo len?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Là đan, không chỉ là đan áo len” – Triệu Kha chỉnh cậu – “Nữ thần của tôi…”

“Đi đi.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Chắc là rất thú vị.” – Triệu Kha nói.

“Tôi thấy mục tiêu của cậu đừng nên đặt quá cao” – Tưởng Thừa nói – “Cậu có thể bắt đầu từ những thứ đơn giản.”

“Khăn quàng cổ?” – Triệu Kha nghĩ nghĩ – “Quá bình thường.”

“Áo len rất không bình thường sao?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Không có cái nào ở giữa sao?” – Triệu Kha dựa vào thành ghế suy nghĩ – “Ví dụ như……”

“Tôi cho cậu xem cái này.” – Tưởng Thừa đứng dậy, trong thoáng chốc này, cậu đột nhiên như cảm nhận được tâm tình suốt ngày bị chế giễu của những kẻ cuồng khoe con.

Kẻ cuồng khoe con leo lên giường, từ bên gối nằm lấy qua con búp bê cầu nắng bằng len.

Lần này tới đây, cậu căn bản không mang theo thứ gì, cái mê cung Cố Phi làm cho cậu, Cố Phi muốn cậu mang theo, nhưng lại quá nặng, cuối cùng chỉ đem theo búp bê cầu nắng.

“Búp bê cầu nắng?” – Triệu Kha có chút kinh ngạc cầm qua – “Đẹp quá.”

“Cái này chắc là dễ hơn áo len đi?” – Tưởng Thừa nói.

“Đây là móc” – Triệu Kha nhìn một hồi, trả búp bê lại cho cậu – “Là cậu làm?”

“Không phải.” – Tưởng Thừa đem búp bê cầu nắng thả lại bên cạnh gối nằm, chăm chú nhìn trong chốc lát, lại vỗ vỗ lên đầu búp bê, lúc này mới xuống giường.

“Bạn…” – Triệu Kha lại liếc mắt nhìn hai người bên cạnh, hai người kia vẫn còn đang đắm chìm trong điện thoại – “Trai cậu làm?”

“Ừm.” – Tưởng Thừa cười cười.

“Rất tốt” – Triệu Kha gật đầu – “Tôi không lo lắng nữa.”

“Hả?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“Trước đó tôi nghĩ một đứa con trai vào câu lạc bộ đan có nương pháo quá không” – Triệu Kha nói – “Bây giờ yên tâm rồi.”

“A.” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “Cậu ta thì không nương pháo, nhưng cậu có thể bởi vì đi câu lạc bộ đan mà nương pháo hay không thì rất khó xác định.”

Triệu Kha nhìn cậu không nói chuyện.

“Chắc là không.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi cũng nghĩ chắc không đâu.” – Triệu Kha nói.

Cố Phi vẫn chưa nhắn lại, Tưởng Thừa cả buổi tối có chút đứng ngồi không yên.

Cậu biết là Cố Phi có chuyện, Cố Miểu mỗi lần chỉ cần hai ngày không nhìn thấy Cố Phi thôi, lúc Cố Phi trở về thế nào cũng phải chơi với em ấy thật lâu.

Nhưng cảm giác hôm nay lại không giống thường ngày, cậu cắn răng mới không nhắn tin cho Cố Phi.

Cứ như vậy sững sờ trên giường nghe Lỗ Thực và Trương Tề Tề trò chuyện về bạn gái, loại chủ đề này cậu không cách nào gia nhập, dù sao cậu quen là bạn trai, Triệu Kha cũng không gia nhập, người này suy cho cùng cũng chỉ có nữ thần.

Hàn huyên hơn một giờ, hai người kia bắt đầu cho đối phương xem ảnh chụp bạn gái mình.

“Rốt cục bắt đầu tuyên đấu hình ảnh rồi.” – Triệu Kha nói.

“Cái gì?” – Trương Tề Tề hỏi.

“Không có gì.” – Triệu Kha tiếp tục chơi.

Tưởng Thừa nằm trên giường nhắm mắt cười hồi lâu.

Mãi cho đến mười giờ hơn, điện thoại cậu rốt cục vang lên một tiếng, Cố Phi nhắn tin lại.

– Ngủ chưa?

– Vẫn chưa

Tốc độ trả lời này đoán chừng có thể phá vỡ kỷ lục đánh chữ nhanh nhất của cậu, ngón tay di chuyển đến có tàn ảnh.

– Hôm nay Nhị Miểu gây chuyện, tôi bây giờ mới rảnh rỗi

– Nó thế nào?

– Cơm nước xong phát hiện không có Thừa ca ở đây, liền không quá vui vẻ, xé sách vở, nổi lửa một trận

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua thời gian, từ cơm nước xong xuôi đến bây giờ, thời gian không tính là ngắn, trận lửa này của Cố Miểu là nổi lên thế nào cậu không dám tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng Cố Phi là thế nào mới khiến Cố Miểu bình tĩnh lại.

– Bây giờ tốt rồi?

– Ừm, không sao, nó ngủ rồi

– Cậu mệt rồi phải không?

– Không có cảm giác gì, quen rồi

– Cậu chụp một tấm cho tôi xem chút đi, tôi bây giờ nhớ cậu không chịu được

Cố Phi không nhắn lại, một lát sau trực tiếp gửi hình qua, Tưởng Thừa nhìn thoáng qua liền mỉm cười, nhưng cười hai cái xong lại cười không nổi nữa.

Cố Phi để trần thân trên tựa ở đầu giường, dáng vẻ cười rất vui vẻ, làm cho nhớ nhung kìm nén cả tối của cậu xém chút liền sập đê.

– Tôi đệt, làm sao đây, tôi bây giờ muốn mua vé trở về

– Đừng, huấn luyện quân đội xong tôi tới thăm cậu

– Thật sao?

– Sao tôi dám lấy chuyện này lừa cậu, chúng tôi ngày mốt huấn luyện quân sự, ba ngày, huấn luyện xong tối thứ sáu liền có thể đi thăm cậu

– Ừm

Nói chuyện vài câu, Tưởng Thừa cảm giác trong lòng yên tâm hơn không ít, lại mở ảnh Cố Phi chụp nhìn một lúc, mặc dù Cố Phi cười rất vui vẻ, nhưng vẫn thấy được quầng thâm và mỏi mệt trong mắt cậu ta.

– Cậu ngủ đi, mấy ngày nay cậu cũng không ngủ ngon

– Tôi đúng là rất buồn ngủ, cậu ngủ sao, hay là nói chuyện với người ở ký túc xá?

– Không phải, có hai người đang nói chuyện về bạn gái, tôi không cách nào gia nhập

– HHHH

– Hai người bọn họ nếu ngày mai vẫn chưa nói chuyện xong về bạn gái, tôi liền phải cùng bọn họ thảo luận một chút về bạn trai tôi

– Không được mà

– Được

– Không được mà quan nhân

–… Xéo đi nương pháo nhà người

– Nương pháo mắng cha pháo

– Cậu có ngủ không vậy, không phải cậu rất buồn ngủ sao

– Ngủ đây

– Ngủ ngon bạn trai

– Bạn trai ngủ ngon

Cố Phi đã đi ngủ, đèn trong kí túc xá cũng tắt đi.

Tưởng Thừa cầm điện thoại chơi một hồi, đủ loại ứng dụng, cuối cùng lật xem từng tấm ảnh của Cố Phi một lượt, mới xem như là kết thúc.

Buồn ngủ, Cố Phi mấy ngày ngủ không ngon, cậu cũng mấy ngày ngủ không ngon, cộng thêm hoàn cảnh mới, đủ loại người mới, sự tình mới, đối với người xưa nay không quan tâm tới xung quanh như cậu mà nói, làm quen với môi trường và người khác là một chuyện rất mệt mỏi.

Có điều Lỗ Thực và Trương Tề Tề còn đang nhỏ giọng trò chuyện, Tưởng Thừa cảm giác hai người bọn họ nhất định sẽ trở thành bạn thân tri tâm không chuyện gì là không nói được.

"Ngủ đi" – Triệu Kha nằm trên giường nói một câu, ngữ khí bình thản, ngữ điệu bình ổn – "Có tin hồi nữa tôi đốt mồi lửa nướng hai cậu không."

"Phẫn nộ của cẩu độc thân." – Tưởng Thừa cười nói.

"Vô cùng phẫn nộ." – Triệu Kha không biết từ chỗ nào mò ra cái bật lửa, bấm cho nó sáng lên.

Hai người đối diện cười kết thúc cuộc trò chuyện, trong phòng rơi vào yên tĩnh.

"Con đang ở đâu?" – Mẹ Cố Phi ở trong điện thoại rất lo lắng hỏi – "Mẹ dỗ không nổi Nhị Miểu nữa! Con mau trở về!"

"Vâng, năm phút liền về tới." – Cố Phi từ trên giường nhảy xuống, vừa mới qua sáu giờ, cậu còn đang ngủ có chút mơ màng, nhưng nghe Cố Miểu nổi giận thét chói tai, chỉ trong vòng một giây, cậu liền hoàn toàn thanh tỉnh.

Từ lúc ra khỏi cửa cho đến khi về đến nhà, hết thảy không vượt quá mười phút.

Vừa vào cửa liền nghe thấy Cố Miểu không còn thét chói tai nữa mà có chút khàn tiếng hét lên, thời gian nổi giận không hề ngắn.

"Anh trai con về rồi!" – Mẹ cậu nắm vai Cố Miểu, quay em ấy nhìn về phía cửa – "Nhị Miểu mau xem, anh hai về rồi!"

Cố Miểu dừng hét, đứng tại chỗ không động đậy.

"Nhị Miểu" – Cố Phi cũng không kịp thay giày, đi qua ngồi xổm ở trước mặt em ấy, lúc tay sờ trên cánh tay Cố Miểu có thể cảm thấy được toàn thân em ấy cứng ngắc, đây không phải nổi giận, lúc Cố Miểu căng

thẳng và lo nghĩ mới căng cứng toàn thân, cậu vừa xoa lên cánh tay Cố Miểu, vừa không ngừng gọi – " Nhị Miểu, Nhị Miểu, anh hai đây, Nhị Miểu…"

Sau khi liên tục gọi hơn mười lần, Cố Miểu chậm rãi thả lỏng, mở cánh tay ra ôm cậu.

Cố Phi bế Cố Miểu lên, đi vào phòng ngủ em ấy: "Em nặng quá, lát nữa dẫn em đi cân có được không? Anh trai sắp bế không nổi rồi."

Đặt Cố Miểu lên giường, em ấy cũng không có buông tay, vẫn ôm cánh tay Cố Phi.

"Ăn sáng không? Dẫn em đi ăn sáng?" – Cố Phi nói.

"Không đi." – Cố Miểu nói rất nhẹ.

"Ừm, không đi" – Cố Phi vỗ vỗ sau lưng em ấy – "Không đi à, vậy ở đây đi, không đi nữa."

Cố Miểu biểu đạt có hạn, ngoại trừ một hai chữ đơn giản, Cố Phi nhiều năm như vậy đều không nghe được nội dung phức tạp hơn, người khác càng không cần phải nói, Cố Miểu đối với người khác, bao gồm cả trong mắt mẹ mình, đều là một người câm.

Mẹ cậu mua đồ ăn sáng về, Cố Miểu sau khi ăn xong đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nhưng lúc Cố Phi ra cửa chuẩn bị đi tới học viện báo danh thì em ấy mang theo ván trượt cũng đi ra ngoài.

Cố Phi biết em ấy muốn đi theo, cũng không ngăn cản, Học viện Sư phạm là địa bàn của Cố Miểu, trước kia chọn len thường hay đi qua.

"Đi." – Cố Phi đạp xe liền xông ra ngoài, lại huýt sáo một cái.

Cố Miểu lập tức cũng đáp lại một tiếng huýt sáo, sau đó giẫm lên ván trượt đuổi theo, Cố Phi giảm tốc độ, Cố Miểu vọt tới trước mặt cậu.

Cố Phi nhìn đầu tóc ngắn ngủn của em ấy bay lên trong gió, khe khẽ thở dài.

"Trái!" – Lúc quẹo, cậu hô một tiếng.

Cố Miểu rất nhanh giẫm mạnh ván trượt, cúi người tiêu sái quay người, quẹo qua đường bên trái.

Đây luôn là cảnh tượng quen thuộc đối với Cố Phi, em gái cậu, giẫm trên ván trượt lao vùn vụt xung quanh cậu, đây là những điều cậu có thể cho Cố Miểu, niềm vui lớn nhất trong thế giới nhỏ của em ấy.

Trước kia không có cảm giác đặc biệt gì, tất cả chính là như vậy, từ khi phát hiện Cố Miểu chơi ván trượt thiên phú hơn người, thì đã là như vậy.

Hôm nay khi cậu đi theo sau Cố Miểu lần đầu tiên có loại cảm xúc nói không rõ ràng, cảm thấy chát, hơi đắng.

"Anh vào đây" – Cố Phi dừng ở cổng Học viện Sư phạm, xoay người nhìn Cố Miểu – "Buổi trưa ở tiệm chờ anh."

Cố Miểu nhìn cậu, gật gật đầu.

"Lúc về trượt trên lối đi bộ, nơi không có lối đi bộ phải trượt sát vào trong, có nhớ không?" – Cố Phi nói, Cố Miểu không quen chỗ này như khu gần nhà.

Cố Miểu gật gật đầu.

"Tốt, đi đi." – Cố Phi ngồi dậy.

Cố Miểu xoay người đạp một cái trượt đi, sau đó huýt sáo.

Cố Phi cười huýt lại một tiếng.

"Quao" – Bên cạnh mấy nữ sinh nãy giờ vẫn đứng ở cổng trường nhìn về bên này nhỏ giọng hô lên – "Tiểu muội muội thật ngầu."

Lúc Cố Phi đi vào, một nữ sinh đi tới: "Bạn học."

Cố Phi xoay đầu nhìn cô, nữ sinh sát lại có chút gần, cậu vô thức tránh ra bên cạnh một bước.

"Kia là em gái cậu sao?" – Nữ sinh cười nói.

"Ừm." – Cố Phi nói.

"Rất soái." – Nữ sinh nói.

Cố Phi cong khóe miệng, quay đầu đi vào trong, nữ sinh lại cùng đi theo: "Làm quen một chút đi, tôi là La Kiều Kiều."

Cố Phi không lên tiếng.

"Cậu là Cố Phi phải không?" – La Kiều Kiều nói, quay đầu chỉ chỉ sau lưng – "Chị em tôi là người ở Tứ Trung, họ biết cậu."

"Ừm." – Cố Phi gật đầu.

"Này, cậu có phải…" – La Kiều Kiều còn muốn nói thêm gì đó, bị Cố Phi trực tiếp cắt ngang.

"Không phải." – Cố Phi nói xong thì bước nhanh về phía trước.

"A ——" – La Kiều Kiều không lại cùng đi theo, ở phía sau kéo dài âm thanh, đoán chừng là cùng mấy nữ sinh kia thở dài.

"Tôi đã nói rồi…" – Có một nữ sinh nhỏ giọng nói gì đó, Cố Phi không nghe rõ.

Học viện Sư phạm bình thường trông rất lớn, hôm nay đến báo danh mới phát hiện cũng không lớn bao nhiêu.

So sánh với trường của Tưởng Thừa thì cậu thấy quá trình tân sinh viên đến báo danh cũng không tốn bao nhiêu thời gian, sinh viên ít, chuyên ngành của cậu có một lớp, khoảng hơn hai mươi người.

Điều kiện phòng nghỉ của trường thế nào cậu không rõ ràng, cậu không xin ở lại ký túc xá, khi người trong lớp tập hợp một chỗ làm quen lẫn nhau, cậu quay người rời khỏi trường học.

Báo danh xong cũng không còn chuyện gì, trường học cứ như vậy, cậu cũng không có hứng thú đi tham quan, người trong lớp cậu cũng không có hứng thú làm quen, đây là trạng thái từ trước đến nay của cậu.

Lúc có Tưởng Thừa, cậu sẽ vì Tưởng Thừa miễn cưỡng gia nhập vào tập thể, hiện tại không có Tưởng Thừa, cậu tự nhiên sẽ trở về duy trì thói quen bao năm nay.

Điện thoại vang một tiếng.

– Báo danh rồi à?

– Ừm, xong hết rồi, bây giờ tôi trở về tiệm

Điện thoại Tưởng Thừa lập tức gọi tới: "Nhanh như vậy đã xong?"

“Ừm, tôi cũng không trọ ở trường, không cần phải để ý đến ký túc xá.” – Cố Phi cười cười.

“Không tham quan trường một chút sao? Sân bóng nè, thư viện giống vậy.” – Tưởng Thừa nói.

“Không có” – Cố Phi nói – “Trường học chúng tôi không có thư viện.”

“Ồ” – Tưởng Thừa dừng một chút – “Có thì cậu cũng không đi.”

Cố Phi cười lên: “Vẫn là bạn trai tôi hiểu tôi.”

“Bạn học thế nào? Sư phạm, còn là khoa văn, nữ sinh nhiều đúng không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Chúng tôi chỉ có một lớp, hai mươi sáu người” – Cố Phi cười nói – “Hai mươi mốt nữ sinh.”

“Tỷ lệ này” – Tưởng Thừa chậc chậc hai tiếng, sau đó cười lên – “Tôi yên tâm.”

“Yên tâm cái gì?” – Cố Phi hỏi.

“Dù sao cậu cũng không hứng thú với con gái, tránh còn tránh không kịp.” – Tưởng Thừa cười rất vui sướng.

“Lỡ trong bốn nam sinh có người đẹp trai thì sao.” – Cố Phi nói.

“Không có khả năng đẹp trai hơn tôi.” – Tưởng Thừa vô cùng khẳng định nói, một chút do dự cũng không có.

“Cũng đúng.” – Cố Phi nói.

Loại tự tin vô cùng đáng yêu này của Tưởng Thừa là điều cậu thích nhất, vô luận ở phương diện nào, Tưởng Thừa luôn có thể bảo trì tự tin như vậy, vô luận loại tự tin này căn nguyên ban sơ có phải có quan hệ với phủ nhận từ nhỏ của cha mẹ nuôi cậu ta hay không, cậu ta vĩnh viễn vẫn luôn ngẩng cao đầu.

Cùng Tưởng Thừa nói được vài câu, những người ăn hàng trong ký túc xá cậu ta lại muốn xuất động đi càn quét các quán ăn ngon xung quanh trường, Cố Phi cúp máy.

Lúc ra tới cửa trường, cậu liếc mắt liền thấy Cố Miểu ở con đường đối diện, ngồi trên ván trượt, chuyên chú nhìn về bên này.

Nhìn thấy cậu đi ra, Cố Miểu lập tức nhảy lên, móc ván trượt liền chuẩn bị xông qua, Cố Phi ra hiệu với em ấy, Cố Miểu dừng lại.

Cố Phi đi lấy xe đạp, đạp qua tới trước mặt em ấy: "Không phải kêu em về tiệm chờ anh sao?"

Cố Miểu không nói, nhìn cậu chằm chằm.

"Anh hai nói buổi trưa về tiệm thì nhất định sẽ về." – Cố Phi nói.

Cố Miểu nhíu mày, vỗ vỗ yên sau xe đạp.

"Đi." – Cố Phi đạp xe.

Cố Miểu nhảy lên ván trượt, nắm yên sau.

Cố Phi đột nhiên cảm thấy có lỗi với Cố Miểu, quay đầu lại nhìn thoáng qua Cố Miểu vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng đang nhìn chằm chằm về phía trước.

Mỗi lần cậu không qua đêm ở nhà đều sẽ nói với Cố Miểu, khi nào đi, khi nào về, mấy lần đi du lịch kia, cậu cũng sẽ nói với Cố Miểu, hôm nay, ngày mai, ngày mốt. Nhưng lần này đưa Tưởng Thừa tới trường, cậu không nói với Cố Miểu, bởi vì cậu không biết phải làm sao để giải thích cho Cố Miểu việc Tưởng Thừa rời đi, cũng không có tâm tình lại giải thích với Cố Miểu hôm nay, ngày mai, ngày mốt.

Bây giờ Cố Miểu một tấc cũng không rời theo sát cậu, làm cậu có chút đau lòng, cậu là bến cảng an toàn duy nhất trong mắt, trong lòng Cố Miểu, đây là lần đầu tiên cậu không để ý đến cảm nhận em ấy.

Không đi.

Đây là yêu cầu của Cố Miểu đối với cậu.

Cũng chính lúc này, cậu đột nhiên một trận hốt hoảng, tay cầm đầu xe đều run lên.

Đêm qua, cậu vừa đáp ứng Tưởng Thừa sẽ đến thăm cậu ta.

Đây không chỉ là điều Tưởng Thừa chờ mong, mà cũng là điều cậu mong muốn, cậu nhớ Tưởng Thừa, muốn đến thăm cậu ta, muốn thật sự rõ ràng nhìn cậu ta, chạm vào cậu ta, muốn nghe âm thanh cậu ta không phải từ điện thoại truyền tới.

Nhưng bây giờ, cậu nhìn qua Cố Miểu, loại tình huống này, cậu phải làm sao mới khiến Cố Miểu tiếp nhận

anh hai biến mất hai ngày hai đêm đây?

Nếu như Cố Miểu không thể tiếp nhận… Cậu phải nói thế nào với Tưởng Thừa?

Trở về tiệm, mẹ cậu đang nói chuyện điện thoại, cậu đi qua ngồi xuống phía sau quầy thu ngân, thất thần nhìn Cố Miểu đang cầm giấy bút không biết là chuẩn bị viết chữ hay là vẽ tranh.

Tưởng Thừa liên tục gửi mấy tin nhắn tới.

Cố Phi ấn mở, đầu tiên là thấy được một tấm tự sướng của cậu ta, vẫn như cũ là phong cách toàn bộ nhờ vào visual chống đỡ.

Tiếp theo là mâm đồ ăn, Cố Phi không thấy rõ là món gì, bởi vì cậu đồng thời thấy được tin nhắn ở phía dưới.

– Siêu ngon, tôi có thể ăn hai phần, lúc cậu đến hai chúng ta cùng tới ăn

Cậu nhíu mày, tắt đi khung chat, ném di động lên quầy thu ngân, tựa lưng vào ghế thở một hơi thật dài.

“Mẹ ra ngoài một chút.” – Mẹ cậu nói chuyện điện thoại xong, đi tới nói một câu.

“Đừng đi ra ngoài” – Cố Phi nói – “Buổi chiều con muốn ngủ, mẹ trông tiệm.”

“Con ở trong tiệm ngủ một lát đi” – Bà nói – “Hay là gọi Lý Viêm qua……”

“Mẹ có cho Lý Viêm lĩnh lương?” – Cố Phi nói.

Bà lườm cậu một cái: “Vậy con……”

“Con nói rồi, chỗ nào cũng không được đi!” – Cố Phi la lên, một cước đá vào quầy thu ngân – “Buổi chiều mẹ trông tiệm! Nghe hiểu không!”

113. Chương 113

Mẹ cậu sững sờ tại chỗ, bất động trợn mắt nhìn cậu.

“”Con nói lần cuối cùng“” – Cố Phi đứng lên chỉ vào bà, đè thấp giọng – “”Mẹ không được phép đi đâu,

buổi chiều mẹ trông tiệm.“”

“”Mày đây là làm cái gì chứ hả¡‘” – Mẹ cậu hồi thần lại – “”Bệnh thần kinh à! Rống cái gì mà rống! Muốn nổi dậy liền rống tao, con trai nhà nào lại rống mẹ mình như thế hả¡‘”

“”Có mẹ nhà ai lại như mẹ¡‘” – Cố Phi lại đạp một đạp trên quầy thu ngân.

Một cước này đạp vô cùng hung hãn, giờ khắc này những buồn phiền và vô vọng đang ở trong thân thể trái xung phải phá tìm không ra lối thoát, tất cả gói gọn trong một đạp hung hãn này, mạnh mẽ đạp ra.

Quầy thu ngân theo một đạp này của cậu bị đổ ở trên sàn, mọi thứ trên mặt đều rơi xuống trên sàn nhà, phát ra một loạt tiếng vang cực lớn, còn kéo ngã theo cái bàn nhỏ ở trước mặt Cố Miểu.

Cố Miểu ngẩng đầu lên, đôi mắt trợn rất to nhìn bên này, trên mặt tràn đầy thản nhiên.

Cố Phi quay đầu nhìn cô bé, dùng tay che một cái ở trước mắt mình, Cố Miểu nhắm mắt lại, cô bé đối với âm thanh không phải vô cùng mẫn cảm, bởi vì trong phần lớn thời gian, cô bé không hiểu được nội dung đối thoại của người khác, đối với cô bé mà nói, mọi thứ mắt nhìn thấy sẽ càng dễ hiểu.

“”Đại Phi con điên rồi¿‘” – Mẹ cậu nhìn vào cậu, giọng rất nhẹ, cơ hồ nghe không thấy, kèm theo run rẩy.

Khi máy tính tiền rơi trên nền nhà đập lên trên chân của bà, lúc này bà đau đến mức nói cũng nói không ra, vịn giá hàng hóa bên cạnh, lông mày nhíu chặt lại.

“”Trong cái nhà này, ai không bị điên¿‘” – Cố Phi nhìn vào bà.

Ngoài cửa có một người thoáng qua, tiếng động ban nãy quá lớn, hai bà già ở bệnh viện xã khu bên cạnh chạy qua: “”Thế nào rồi, thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì rồi? Ui chao! Đây là làm sao hả! Ui chao¡‘”

Cố Phi quay đầu qua, biểu tình tiêu chuẩn hưng phấn kích động của quần chúng xưởng thép vây xem trên mặt bà già, khiến cậu có loại cảm xúc ức chế không thở được, cậu cắn răng: “”Cút¡‘”

“”Ơ¡‘” – Bà già rất kinh sợ.

“”Cút! Cút! Cút¡‘” – Mẹ cậu quát to lên, tiếng rít văng tới cổng – “”Cút cút cút! Nhìn cái gì mà nhìn! Có chuyện gì với các người¡‘”

Sau khi hai bà già bị đuổi đi, mẹ cậu trực tiếp ngồi xổm ở cửa khóc lên.

“”Mẹ cũng cút đi.“” – Cố Phi nói.

Một cước này, chẳng hề đem buồn phiên và vô vọng đạp ra bao nhiêu, trái lại đem sức lực trong cơ thể thoáng cái rút trống rỗng, cậu cảm thấy chân mình mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống ghế dựa, cả người giống như mất sức chống đỡ.

Mẹ cậu không có cút đi, ngồi xổm ở cửa, vừa bóp mu bàn chân, vừa khóc.

Cố Miểu đem bàn nhỏ trước mặt mình nâng lên đặt lại nghiêm chỉnh, nhặt vở và bút lên, cúi đầu tiếp tục, hôm nay cô bé không vẽ vời, mà vẫn luôn viết chữ.

Cửa tiệm nhỏ bé này, chẳng phải là nguồn kinh tế duy nhất của Cố Phi, thậm chí không phải nguồn kinh tế chính.

Nhưng mà cậu ở chỗ này ăn cơm, có khi sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi, cậu với bạn bè ở chỗ này tán phét hoặc là nghe bọn họ tán phét, Cố Miểu ở bên ngoài quậy với ván trượt, lúc mệt khát nước sẽ đi vào uống nước đờ ra, đây là nơi Cố Miểu lớn lên, cũng là một phần của gia đình trong đầu cậu nhiều năm như thế trước giờ.

Bây giờ nơi này đã trở thành gánh nặng, mặc dù không muốn thừa nhận, cậu từ nhỏ lớn lên tới nay, rất nhiều thứ đều là gánh nặng của cậu, cậu xem rất nhiều, rất nhiều phần trong cuộc sống đều là gánh nặng của mình.

Túm lấy cậu, bó chặt không thể động đậy.

Cậu nhắm mắt lại, bịt chặt lỗ tai, nhìn không thấy, nghe không được, cậu có thể cứ thuận theo con đường dưới chân đi thẳng xuống dưới.

Nhưng mà bây giờ tất cả đều đã thay đổi.

Tưởng Thừa một tát vỗ tỉnh cậu, trốn không thể trốn, núp không thể núp.

Có điều là, cậu mặc dù từng nổi giận với Tưởng Thừa, nhưng trước giờ chưa từng thật sự trách Tưởng Thừa, ở trong đầu cậu, góc nào đó, một góc nào đó của mình mà cậu hoàn toàn bỏ quên, có lẽ đã từng mong đợi.

Có một người có thể xuất hiện.

Cưỡi ngựa lớn bảy màu, vung trường kiếm rực rỡ, mái tóc dài rực rỡ bay lượn trong gió, lúc khóc, kim cương đầy mặt… Sau đó có lẽ cậu muốn đi lên gỡ ra một cái.

Người này không ngờ xuất hiện rồi, cách thức còn rất khác người, trước tiên là nhặt được em gái của cậu, sau đó cả mặt nện vào mặt đất, rơi vào trong cuộc sống của cậu.

Từ ngày ấy, bắt đầu chạm mặt Tưởng Thừa ở ga xe lửa, cuộc sống của cậu đã bị xáo trộn, mà cậu, không hề kháng cự, mặc cho thế giới của mình bị Tưởng thừa từng đao chém ra những vết rách lớn nhỏ, phóng vào từng chùm ánh sáng.

Nắng ấm cỏ mùa xuân.

Ngoài cửa truyền tới tiếng xe mô tô, tiếp đó chính là tiếng xe mô tô ngã trên mặt đất.

Cố Phi nhíu máy thở dài.

“”Làm sao thế¿‘” – Một người đàn ông sợ hãi la to – “”Tiểu Cẩm, Tiểu Cẩm, em làm sao thế¿‘”

Nói thật, nếu như không biết người đàn ông này là bạn trai của mẹ cậu, Lưu Lập đuôi ngựa xanh mà Tưởng Thừa nói, và cũng biết anh ta ta là đang gọi mẹ cậu, cậu cũng thật sự bối rối không biết Tiểu Cầm là ai.

Trong tên của mẹ cậu chẳng hề có chữ “Cẩm”, đây có thể là một trăm lẻ tám tên gọi thân mật hoặc nhũ danh của bà.

* – Cẩm: rực rỡ, lộng lẫy, tươi đẹp.

“”Phi Phi, mẹ của cậu…“” – Lưu Lập xông vào trong cửa hàng.

“”Anh mịa nó câm miệng“” – Cố Phi lạnh mặt – “”Mịa nó anh gọi ai¡‘”

“”Đại… Phi¿‘” – Lưu Lập lưỡng lự – “”Mẹ cậu làm sao thế? Đây là… Bị cướp à¡‘”

Cố Phi nhìn chăm chú vào anh ta không nói gì, Lưu Lập cũng nhìn cậu.

Đối mặt mấy giây, sau đó Cố Phi đứng lên, sải hai bước tới trước mặt Lưu Lập, lúc anh ta theo bản năng lùi về phía sau muốn trốn, liền túm cổ áo anh ta một phát.

“”Đại Phi, con muốn làm cái gì¡‘” – Mẹ cậu có chút sợ hãi la lên.

“”Không sao, không sao“” – Lưu Lập vừa xua tay về phía sau, vừa đè thấp giọng nói – “”Đại Phi có chuyện từ từ nói…“”

Cố Phi không thốt ra lời nào, kéo anh ta ta đi về phía sân sau.

“”Đại Phi¡‘” – Mẹ cậu nôn nóng, nhảy một chân theo qua.

Cố Phi lạnh mặt quay đầu liếc nhìn bà, lúc này khỏi cần soi gương, chỉ nhìn phản ứng của mẹ cậu và Lưu Lập thôi, cậu liền biết biểu cảm trên mặt mình hẳn là rất dọa người.

Mẹ cậu đứng yên tại chỗ.

Lưu Lập bị cậu kéo tới sân sau, đến cạnh nhà vệ sinh đẩy một cái, loạng choạng lùi về sau mấy bước, đụng tới tường sân phía sau mới dừng lại.

Cố Phi đi tới trước mặt anh ta, Lưu Lập lập tức giơ hai tay lên, bắt chéo bảo hộ phía trước mặt: “”Đừng đánh vào mặt.“”

“”Anh có phải nói muốn mua lại tiệm cơm của ông chủ hay không¿‘” – Cố Phi gạt tay của anh ta ra.

“”Hả¿‘” – Lưu Lập ngẩn ra.

“”Tôi hỏi anh, cứ trả lời thẳng.“” – Cố Phi nói.

“Đúng là có nghĩ đến”” – Lưu Lập đứng thẳng – “”Nhưng mà tiền của tôi còn chưa đủ, hơn nữa, ông chủ bọn tôi hiện tại cũng chưa muốn bán…“”

“”Anh chuẩn bị bao nhiêu tiền rồi¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Ba vạn.“” – Lưu Lập nói (103.837.908 VNĐ)

“”Đưa cho tôi“” – Cố Phi nói – “”Cái tiệm này của anh.“”

“”Cái… cái gì¿‘” – Lưu Lập đứng hình.

“”Nơi này có thể làm ăn uống, phòng nhỏ anh có thể đập thông, diện tích đủ rồi, nhưng nếu anh muốn làm, kệ hàng hóa ban đầu để lại một chút, bởi vì em gái tôi còn muốn qua đây, không có kệ hàng hóa, nó sẽ không vui.“” – Cố Phi nói.

“”Ồ“” – Lưu Lập vẫn còn sững sờ – “”Hả¿‘”

“”Anh nếu như chia tay với mẹ tôi, cửa tiệm tôi sẽ lấy lại, tiền không trả“” – Cố Phi nói – “”Anh nếu không rời khỏi, tôi sẽ đem anh đánh ra ngoài.“”

Lưu Lập cũng không biết đã nghe rõ chưa, vẫn đang kinh hoàng.jpg.

“”Đi lấy tiền“” – Cố Phi nói – “”Chuyển khoản cũng được.“”

Cố Phi lùi ra hai bước, tay thọc vào trong túi quần một phát, không nói tiếng nào nhìn Lưu Lập.

Lưu Lập ít nhất mất hai phút mới hồi phục lại tinh thần: “”Cậu nói là đem cái cửa tiệm nhà cậu bán lại cho tôi ba vạn¿‘”

“”Ừ.“” – Cố Phi đáp một tiếng, khu vực này, cửa tiệm này, thực ra có bù thêm hàng hóa, giá trị cũng không đến ba vạn, nhưng cậu lúc này chính là phiền muốn chết, dự định ép mua ép bán.

“”Cái này… tôi phải thương lượng với mẹ cậu.“” – Lưu Lập nói.

“”Thương lượng không được“” – Cố Phi nói – “”Anh tự mình thương lượng với mình một chút là được, nếu anh cảm thấy anh với mẹ tôi chung sống không lâu dài, chuyện này liền thôi.“”

“”Không không, tôi đã xác định là cô ấy rồi“” – Lưu Lập xua tay – “”Mẹ cậu là người phụ nữ vô cùng đáng yêu.“”

“”Vậy được“” – Cố Phi quay người đi vào cửa hàng – “”Nghĩ xong rồi cùng tôi nói đi.“”

Trở vào trong tiệm mẹ cậu vẫn vịn vào giá hàng hóa, nhìn thấy cậu đi vào, tức khắc liền lách qua đi ra sân sau: “”Anh không sao chứ¡‘”

“”Nhị Miểu“” – Cố Phi đi qua bên cạnh Cố Miểu, phủi một cái trên đầu cô bé – “”Cùng anh hai đi ăn cơm, sau đó về nhà.“”

Cố Miểu đem cuốn vở và bút thu vào trong túi nhỏ của mình, xách ván trượt đi theo cậu ra cửa.

Lưu Lập cái người này, Cố Phi cảm thấy được anh ta cùng những người bạn trai gọi là tình yêu đích thực của mẹ cậu trước đây không giống nhau lắm, người này có công việc khá ổn định, bất luận là ý tưởng mua lại tiệm của ông chủ mình có khả thi hay không, anh ta ít nhất là người đối với tương lai có một chút kế hoạch, quan trọng nhất, đây là người bạn trai hiện nay của mẹ cậu quen nhau được lâu dài nhất.

Cửa tiệm này cho anh ta, anh ta muốn làm thế nào cũng được, Cố Phi hy vọng bước thứ nhất này có thể làm trái tim thiếu nữ của mẹ cậu bình thản lại, muốn dính cùng một chỗ, vậy thì mỗi ngày một chỗ dính ở

trong cửa tiệm đi.

Nếu như hai người bọn họ thực sự chia tay, Cố Phi cũng không đến nỗi không trả tiền, chỉ là cậu cứ muốn đem lời như thế thả ra, để Lưu Lập có thể cân nhắc được kỹ càng.

Tiệm này nếu như không cho người khác, cậu kỳ thực không đủ tinh lực để duy trì nữa.

Lưu Lập cũng là người rất quả quyết, có lẽ là sức mạnh của tình yêu cũng đủ mạnh mẽ, buổi chiều, lúc Cố Phi ở trong nhà ngủ, điện thoại của Lưu Lập gọi tới.

“”Thật sự không thể mặc cả¿‘” – Lưu Lập hỏi.

“”Không thể.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy… chúng ta có phải nên ký hợp động hay không¿‘” – Lưu Lập lại hỏi.

“”Tùy ý, anh soạn đi.“” – Cố Phi nói.

“”Tôi không biết nha.“” – Lưu Lập nói.

Cố Phi thở dài: “”Vậy thì không ký, tôi cũng không biết.“”

“”Cậu, một sinh viên đại học…“” – Lưu Lập cười lên.

“”Tôi còn chưa bắt đầu vào học.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy được thôi, cứ viết một thỏa thuận đơn giản được rồi“” – Lưu Lập nói – “”Tôi có thể tin cậu, dẫu sao cậu là con trai của Tiểu Cẩm.“”

Cố Phi bỗng nhiên có chút muốn cười, nếu như nói theo một điểm này, cậu phải là người cực kỳ không thể tin mới đúng.

Lưu Lập ở trong cửa hàng chờ cậu, mẹ cậu cũng tham gia, cả mặt không thoải mái lại lộ ra một chút mong đợi ngỡ ngàng.

Cố Phi viết bản thỏa thuận rất đơn giản, sau đó cùng Lưu Lập ký tên lên một chỗ, lại ấn vân tay.

“”Tiền đều thuộc về con¿‘” – Mẹ cậu hỏi.

“”Phải.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy không phải anh ấy ngay cả vốn khởi động cũng không có à¿‘” – Mẹ cậu nhíu nhíu mày.

“”Đi thôi“” – Cố Phi không để ý bà, đứng lên nhìn vào Lưu Lập – “”Đi chuyển tiền.“”

Lưu Lập cùng nhau đi ra cửa với cậu rồi, cậu mới hỏi một câu: “”Trong tay anh còn có tiền hay không¿‘”

“”Có“” – Lưu Lập gật gật đầu – “”Có chứ.“”

“”Anh nếu như không nôn nóng làm tiệm cơm, thì trước tiên bán như vậy, vùng này không có tiệm tạp hóa và siêu thị nào khác, nếu làm đàng hoàng cũng khá được” – Cố Phi nói – “”Anh có thể hỏi mẹ tôi về nhập hàng gì đó, bà ấy đều biết.“”

“”Được, được.“” – Lưu Lập tiếp tục gật đầu.

“”Em gái tôi đã quen phải đi đến chờ trong cửa tiệm“” – Cố Phi liếc nhìn Lưu Lập – “”Nhượng lại cửa tiệm cho anh, việc này không được để con bé biết.“”

“”Yên tâm, con bé cứ tới, tùy ý con bé“” – Lưu Lập nói – “”Sau này đều là người một nhà mà.“”

Cố Phi nhìn anh ta, anh ta cười hì hì hai tiếng.

“”Tiền trong cửa hàng không nên qua tay mẹ tôi“” – Cố Phi nói – “”Tới lúc thâm hụt vốn rồi, đừng nói tôi chưa từng nhắc nhở anh.“”

Lưu Lập tiếp tục cười.

Cố Phi không nói chuyện nữa, dẫn anh ta đi đến quầy ATM ở góc đường, đem tiền chuyển xong.

Đi ra khỏi ngân hàng, sau đó cậu không cùng với Lưu Lập trở về trong tiệm, đốt một điếu thuốc ngồi xổm trên một tảng đá vỡ ở giao lộ, đờ ra một lúc lâu.

Học viện Sư phạm, thời gian huấn luyện quân sự chỉ có ba ngày, ngay cả trang phục cũng không phát, nội dung vô cùng đơn giản, chỉ là ở trên sân thể dục trường tản bộ tới lui, đi qua đi lại.

Sĩ quan vừa bắt đầu rất hung dữ, nhưng nửa ngày sau thì đều mặc kệ, bất luận hung dữ thế nào, mỗi một học sinh ở đây cũng dữ dội không ra cái dạng gì.

Lúc nghỉ ngơi, Cố Phi ngồi trên mép bồn hoa bên cạnh, lấy di động ra, tùy tiện selfie hai tấm hình.

Selfie của cậu bất luận là tìm góc độ hay là ánh sáng, còn có kết cấu, đều phải tốt hơn rất nhiều so với Tưởng Thừa.

– Tôi đệt, đẹp trai quá à

– Học tập chút đi

– Không học, bạn trai tôi giúp tôi chụp là được

Cố Phi cười cười.

– Có đạo lý

– Các cậu huấn luyện quân sự mệt không

– Không mệt, gần giống với hai chúng ta bình thường tản bộ

– HHHHH, vậy cũng quá nhẹ nhàng rồi nhỉ

– Các cậu lên lớp à?

– Hôm nay bắt đầu lên lớp rồi, môn học rất nhiều, với lại hoạt động sinh viên mới cũng rất nhiều, cuối tuần còn có báo cáo

Không chờ Cố Phi hồi âm, Tưởng Thừa lại gửi tiếp một tin nhắn qua.

– Chiều thứ bảy, buổi sáng hai chúng ta có thể ra ngoài đi loanh quanh, sau đó buổi chiều cậu nghỉ ngơi, chúng tôi báo cáo xong rồi liền tiếp tục cùng nhau ra ngoài

Cố Phi nhìn tin nhắn này xuất thần rất lâu cũng không có trả lời.

Cậu không biết nên trả lời thế nào.

Tưởng Thừa bây giờ toàn tâm toàn ý chờ cậu đến, mà vì tình huống của cậu hiện nay, nếu như muốn đến căn bản không khả thi lắm, đáng lẽ định cùng Tưởng Thừa bàn bạc một chút thử xem Tưởng Thừa có thời gian trở về hay không… Bây giờ xem ra cũng không thể được rồi.

Trường học của Tưởng Thừa bọn họ, không giống với trường của mình, sinh viên mới khai giảng đã rất bận, cậu trước đó cũng âm thầm lên mạng tra rồi, nơi học bá tập hợp, rất nhiều người bắt đầu từ năm thứ nhất, cứ luôn duy trì tiết tấu học tập cường độ cao, cậu quả thực không muốn khiến Tưởng Thừa khó xử.

Nhưng trực tiếp lựa chọn nói rõ ràng hủy bỏ lần gặp mặt này, cậu lại không biết nên mở miệng thế nào.

Không chờ cậu nghĩ ra biện pháp thỏa đáng, cuộc gọi của Tưởng Thừa đã gọi tới.

Cậu cắn răng nhận cuộc gọi: ""Bạn trai.""

""Bạn trai"" – Tưởng Thừa ở bên kia cười – ""Sao đang nói chuyện một nửa mà không có động tĩnh rồi¿'"

""Vừa mới có người cùng tôi nói chuyện."" – Cố Phi nói.

""Tin nhắn của tôi gửi cho cậu nhìn thấy chứ¿'" – Tưởng Thừa nói – ""Chiều thứ bảy có buổi báo cáo, chủ nhật thì không có chuyện gì rồi, hai chúng ta có thể ở lại vui vẻ một ngày.""

"Thừa ca"" – Cố Phi vặn lông mày – ""Việc đó…""

""Hửm¿'" – Thừa ca đáp một tiếng.

"Chính là, lúc tôi cùng cậu đi, mà không nói với Nhị Miểu"" – Cố Phi nói rất khó khăn – "Nó liền có chút không vui…""

""Hả¿'" – Tưởng Thừa vừa nghe liền sốt ruột – ""Vậy nó có xảy ra chuyện gì không¿'"

""Không có, vẫn tốt"" – Ngón tay Cố Phi ấn xuống giữa hai lông mày một cái – ""Nhưng mà hôm qua nó tức giận, liên tục la hét, bởi vì tôi không về nhà, ngủ ở chỗ cậu.""

""Trước đây cậu đi, nó cũng không như vậy mà¿'" – Tưởng Thừa nói.

""Lần này tôi không nói với nó, hơn nữa nó cũng phát hiện cậu đi rồi"" – Cố Phi khép mắt một cái – ""Trạng thái này bây giờ của nó, tôi đi chỗ nào, nó đều… đi theo, tôi…""

Cố Phi không nói tiếp nữa, cậu dường như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa là người thông minh và nhạy cảm, nói tới đây cậu ta đã có thể hiểu ý tứ của cậu, mà cậu bây giờ cũng không nói thêm được nữa.

“”Vậy tôi trở về“” – Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ liền nói một câu – “”Tôi…“”

“”Thừa ca“” – Lúc Cố Phi nghe thầy câu nói này, trong lòng rất ấm áp, nhưng vẫn ngắt lời của cậu ta – “”Ngày Quốc Khánh đi, bây giờ vừa mới khai giảng, nhiều chuyện như thế, không nên nghỉ học.“”

Tưởng Thừa không nói.

Thực ra lúc cậu nói ra câu này chính là phản ứng đầu tiên, cậu tới không được, thì tôi trở về, nhưng sau khi nói xong, tự cậu cũng biết không thích hợp lắm.

Mặc dù chỉ mới khai giảng chưa được mấy ngày, nhưng chỉ cần nhìn thời khóa biểu một chút, đã cảm nhận được loại không khí khẩn trương và tranh thủ thời gian, Triệu Kha hai ngày nay lại kéo cậu đi thư viện mấy lần, bất luận vào thời gian nào, bên trong luôn đều có nhiều người như thế, cho tới mười giờ đóng cửa.

Bất luận là sinh hoạt hay là báo cáo, đều phải dung nhập trường học này, bước vào loại phân đoạn sinh hoạt này không thể vắng mặt, nếu cậu muốn mời Cố Phi ăn mỳ tám trăm đồng thêm hai trăm đồng tiền thịt, thì cậu phải bắt đầu từ bây giờ.

Trên lý thuyết là như vậy.

Nếu như vừa bắt đầu hai cậu đã thương lượng là ngày Quốc Khánh, cậu cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng bây giờ bỗng nhiên hy vọng tan vỡ, cậu liền sẽ cảm thấy có chút tủi thân, loại tủi thân không nói ra được.

“”Được thôi“” – Im lặng một chốc, sau đó cậu nói – “”Vậy ngày Quốc Khánh tôi trở về.“”

“”Thừa ca, việc này đều tại tôi“” – Cố Phi nói – “”Tôi vừa lúc đầu không suy nghĩ chu đáo.“”

“”Đánh rắm“” – Tưởng Thừa nhức nhối một cơn – “”Có liên quan gì tới cậu, vốn chính là chuyện ngoài kế hoạch, có chút bất ngờ cũng rất bình thường, hơn nữa ngày Quốc Khánh cũng không xa bao nhiêu.“”

“”Ừm.“” – Cố Phi cười cười.

“”Nhưng nếu như cậu sắp xếp tốt“” – Tưởng Thừa nói – “”Tổ chức ăn, uống, vui chơi, tương tự cũng không thể thiếu.“”

“”Được, không thành vấn đề“” – Cố Phi nói – “”Theo thứ tự này, có phải cậu nói ngược rồi hay không¿‘”

“”Cái gì¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Tổ chức ăn, uống, vui chơi“” – Cố Phi nói – “”Theo thứ tự thì không phải ngược lại à¿‘”

“”… Phấn đi“” – Tưởng Thừa cười lên, ngẫm nghĩ lại chậc một tiếng – “”Cũng đúng, vậy ngược lại đi, cậu sắp xếp cho tốt.“”

“”Ừa.“” – Cố Phi đáp ứng.

“”Vậy… được thôi, cứ quyết định như vậy“” – Tưởng Thừa quay đầu liếc nhìn phòng học, vừa vặn nhìn thấy Triệu Kha vẫy tay với cậu– “”Tôi chuẩn bị vào học rồi, cúp trước nhé.“”

“”Đi đi.“” – Cố Phi nói.

“”Mau“” – Tưởng Thừa vừa đi về phía phòng học, vừa nhỏ giọng nói – “”Hôn một cái.“”

Cố Phi ở bên kia hôn một cái, cậu rất thỏa mãn cười cười: “”Tốt, đủ kêu.“”

Sau khi kế hoạch gặp mặt nửa đường bị hụt, Tưởng Thừa không nhắc đến nhiều nữa, cũng không biểu hiện ra thất vọng quá nhiều, nhưng Cố Phi có thể cảm thấy được cậu ấy đang che giấu, từ sớm chiều ăn ở với nhau đến liên tục một tháng không gặp được người, loại thay đổi này cực lớn, ai cũng rất khó thích ứng.

Có điều Tưởng Thừa dùng thời gian để suy nghĩ những chuyện này chắc không nhiều lắm, cậu từng nhìn bảng chương trình học của Tưởng Thừa, so với bên này, môn học của Học viện Sư phạm cứ giống như là kỳ nghỉ, nới lỏng hơn nhiều.

Sau khi đem cửa tiệm cưỡng ép đưa cho Lưu Lập, cậu nhẹ nhõm không ít, trong thời gian tới nhàn hạ, Tưởng Thừa lại rất bận bịu, lên lớp, ngâm trong thư viện, buổi tối hơn mười giờ mới gửi tin nhắn qua.

– Làm sao cảm giác không thoải mái bằng lớp 12 nhỉ

– Dẫu sao cũng là trường học siêu cấp nhá

– Cảm giác bên cạnh đều là học bá rất khủng bố, cùng bọn họ so sánh một cái, tôi cảm thấy tôi chính là tên học sinh cá biệt

– Làm sao có thể, điểm của cậu có được không thấp

– Vấn đề không phải điểm hay không, là đám người này làm sao yêu học tập như thế nhỉ, rất chủ động tự giác tự nguyện, tôi dường như vẫn luôn không có loại theo đuổi này

Cố Phi cười một lúc lại thở dài, Tưởng Thừa quả là không giống con người yêu học tập, ở trong loại môi trường này, áp lực chắc hẳn rất lớn.

Nói chuyện phiếm đến mười một giờ, Tưởng thừa liền ngủ.

Cố Phi không tính ngủ gì đó, ngồi ở trên giường, cầm di động không biết nên làm chút gì, trò chơi không muốn chơi, đã tụt lại phía sau Lý Viêm quá nhiều level, lại thêm không có Tưởng Thừa giúp cậu đuổi theo, bây giờ chơi cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi sững sờ một lúc, cửa phòng bị đẩy ra, Cố Miểu thò đầu vào.

“”Tại sao thức dậy rồi¿‘” – Cố Phi nhẹ giọng hỏi.

Cố Miểu không nói, đi tới cạnh giường nhìn cậu.

“”Làm sao¿‘” – Cố Phi đem cô bé ôm tới trên mép giường ngồi.

Cố Miểu không nói chuyện, cũng không có phản ứng gì.

“”Mất ngủ à¿‘” – Cố Phi cười cười – “”Vậy ngồi một lát đi, anh hai có thể cũng phải mất ngủ rồi.“”

Tay Cố Miểu chống theo mép giường, cúi đầu xuống một chút lắc lư chân.

“”Nhị Miểu chúng ta lớn rồi, biết mất ngủ rồi“” – Cố Phi dựa về đầu giường, gối vào cánh tay – “”Có tâm sự à¿‘”

Cố Miểu lại lắc lư chân trong chốc lát, quay đầu qua nhìn cậu, được cả buổi sau đó nói một câu: “”Thừa ca.“”

“”Ừ, Thừa ca“” – Cố Phi vươn tay xoa xoa đầu cô bé – “”Nhị Miểu nhớ Thừa ca đúng chứ¿‘”

Cố Miểu nhìn cậu không trả lời, cũng không có phản ứng khác.

“”Anh hai cũng nhớ Thừa ca“” – Cố Phi thở dài – “”Đặc biệt vô cùng nhớ, nhưng mà… còn phải chờ, Thừa ca bây giờ rất bận, không giống với trước đây.“”

Cố Miểu nghe không hiểu những thứ này, nhưng vẫn luôn nhìn vào cậu.

Cố Miểu quay đầu lại, tiếp tục cúi đầu lắc lư chân.

“”Anh hai vẫn luôn cảm thấy, xa nhau cũng không sao, cũng từng nghĩ, thời gian xa nhau thật dài, anh và Thừa ca từ từ có thể lạnh nhạt, chung quy cậu ấy sẽ biết rất nhiều người, đều là người rất tốt, cậu ấy sẽ học rất nhiều thứ, nhìn thấy rất nhiều thứ, đều là anh hai không biết“” – Cố Phi nói – “”Ngày trước, anh hai cảm thấy, ngày nào không lời nào có thể nói với cậu ấy, cũng chính là sắp… nhưng mà hiện tại…“”

Cố Phi kéo tay Cố Miểu qua: “”Anh hai rất sợ hãi, rất lo lắng, Thừa ca không thể nào cứ luôn chờ đợi, cậu ấy sẽ đi tới phía trước, Nhị Miểu, em hiểu không? Cậu ấy liên tục đi, anh đuổi theo không được, em biết phải làm sao không¿‘”

Những lời này, đối với Cố Miểu mà nói, căn bản chính là không tồn tại, Cố Phi cảm giác mình cũng chỉ nói cho mình nghe một chút.

Cậu quả thực không biết những ngày tiếp theo nên làm thế nào, nhưng cậu đã không còn cách nào, lại tiếp tục nhắm mắt.

114. Chương 114

“Tưởng Thừa” – Triệu Kha vỗ vỗ mép giường – “Đi thư viện chung đi.”

“Cậu và Tề Tề đi trước đi” – Tưởng Thừa ngồi xếp bằng trên giường, cúi đầu nhìn điện thoại – “Tôi đi trễ một chút.”

“Tâm trạng của cậu ta không tốt, không biết đi đâu sầu não rồi.” – Triệu Kha nói.

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn Triệu Kha một chút, mặt của Trương Tề Tề giống hệt tính cách của cậu ta, rất trẻ con, thế mà có lúc tâm trạng không tốt?

“Thi xếp lớp không như cậu ta mong muốn” – Triệu Kha nói – “Đi thôi, đi thư viện, cậu muốn chơi điện thoại thì về rồi chơi, để hồi nữa đi phải đợi chỗ ngồi đó.”

“Cậu ta là vì chuyện này?” – Tưởng Thừa do dự một chút rồi xuống giường – “Bài thi này cũng không to tát gì đi, tôi thi không ôn tập trước còn không buồn phiền gì này.”

“Điểm không ôn bài của cậu còn cao hơn cậu ta a.” – Triệu Kha nói.

“… A” – Tưởng Thừa thở dài – “Dù sao tôi cũng phải có một điểm mạnh đi, vừa vặn đây chính là điểm mạnh của tôi.”

“Người ta gọi là tùy thời bảo trì cảm giác cấp bách” – Triệu Kha đi ra ký túc xá – “Khóa cửa.”

Tưởng Thừa khóa cửa lại, cùng Triệu Kha đi đến thư viện.

Cảm giác cấp bách.

Cậu cũng có, không cần phải xem các bạn học khác, không cần phải xem đàn anh cấp cao gì, chỉ cần nhìn ba người trong túc xá này thôi, cậu liền sẽ có cảm giác cấp bách.

Cũng sẽ chơi, sẽ ra ngoài đi dạo, ăn uống, nghỉ ngơi, nhưng đều sẽ chừa lại một khối thời gian lớn để học tập.

Loại trạng thái này Tưởng Thừa chưa từng có, một tuyển thủ trước khi thi đột kích ôn tập như cậu, cũng chỉ từ khi đến môi trường này mới bắt đầu có cảm giác cấp bách.

Người ở bên cạnh đều hướng về phía trước, bản thân cũng không dám dừng lại bước chân.

Nhưng còn có một loại cảm giác cấp bách khác mà cậu cũng bắt đầu cảm nhận được.

Đó chính là… Cậu mò điện thoại trong túi, vừa rồi cậu có kiểm tra tài khoản, tiền trong thẻ không còn quá nhiều, cậu phải suy tính một chút về chuyện kiếm tiền.

Kỳ thật học kỳ sau cũng được, nhưng Cố Phi rất rõ về tình trạng tài chính của cậu, cậu phải nhân lúc trước khi Cố Phi đưa tiền cho mình bắt đầu có doanh thu.

Điện thoại Triệu Kha vang lên, cậu ta bắt máy: “Chị?”

“Tiểu phế vật —-” – Trong đầu dây truyền đến âm thanh của chị Triệu Kha, giọng rất lớn, Tưởng Thừa ở bên cạnh còn nghe được chị ta kéo dài âm thanh kêu lên… biệt danh này?

“Chuyện gì.” – Triệu Kha đoán chừng đã quen với xưng hô thế này, lúc trả lời rất bình tĩnh.

Tưởng Thừa kéo dãn khoảng cách một chút, cúi đầu lấy điện thoại ra vừa đi vừa nhìn.

Cố Phi không có nhắn tin, quy luật cuộc sống của cậu, Cố Phi đã rất quen, ban đêm qua mười giờ mới có thể liên hệ với cậu, thời gian khác đều là cậu rảnh rỗi nhắn tin qua trước.

Ngày tháng như vậy cậu vẫn chưa quen, nhưng loại khó chịu mấy ngày đầu giống như bị đặt trên lửa nướng đến muốn nhảy trở về đã giảm đi một phần nhỏ, có điều xem ảnh của Cố Phi vẫn như là nghiện thuốc, mỗi

ngày đều không thể thiếu.

"Em không muốn đi, em ghét các tiểu cô nương… Chị đương nhiên không phải tiểu cô nương, a? Chị ít nhất phải là đại cô nương" – Triệu Kha nói – "Đợi tới lúc chị tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi chính là lão cô nương, em thấy chị cũng đừng học tiến sỹ nữa, sẽ… Em thật sự không đi, em không muốn làm gia sư, em cũng không có thiếu tiền… Em không cần loại rèn luyện này… Nếu không chị giới thiệu cho người……"

"Gia sư?" – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

"Ừm" – Triệu Kha cũng nhìn cậu – "Cậu?"

"Được không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Chị chờ chút, bạn học em có hứng thú, ừm, cậu ta nằm trong top ba khoa tụi em, hồi nữa em gọi lại cho chị" – Triệu Kha cúp máy, quay đầu nhìn Tưởng Thừa – "Cậu thật sự có hứng thú?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Gia sư gì a, sôi động tới vậy, còn phải giới thiệu qua lại?"

"Con của bạn chị tôi, tiểu cô nương lớp mười một, nói rõ là muốn học sinh từ trường học nổi tiếng" – Triệu Kha nói – "Tiền lương rất cao, bình thường nếu tự đi tìm không có nhiều như vậy, nếu cậu muốn đi tôi liền nói một tiếng với chị tôi."

"Có tiền sao không trực tiếp tìm giáo viên trường nổi tiếng." – Tưởng Thừa không quá hiểu được ý nghĩ của phụ huynh.

"Tiểu cô nương không muốn thôi, muốn gần độ tuổi, cha mẹ vô cùng chiều chuộng, nói cái gì đều đồng ý" – Triệu Kha nói – "Với lại giáo viên trường nổi tiếng dạy một người cũng chưa chắc đồng ý a."

"Ờ" – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – "Tôi đi."

"Vậy tôi nói với chị tôi." – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa cảm thấy mình vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, chuyện kiếm tiền thế mà rơi xuống như vậy, có chút thần kỳ.

Chứng tỏ Triệu Kha là búp bê may mắn, không, chứng tỏ bản thân là là một búp bê may mắn.

Búp bê may mắn Thừa Thừa.

“Nói xong rồi, tôi đưa số chị tôi cho cậu, đến lúc đó cậu liên lạc với chị tôi là được” – Triệu Kha gửi số chị ta cho cậu – “Cậu làm được không?”

“Làm được” – Tưởng Thừa nhìn qua tên liên lạc Triệu Kha gửi qua, tên cậu ta đặt cho chị mình là…… Một bà già, Tưởng Thừa thở dài – “Chị cậu tên gì?”

“Triệu Kình.” – Triệu Kha nói.

“Triệu Tĩnh?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Kình.”– Triệu Kha lặp lại lần nữa.

“…‘Kình’ trong ‘có sức mạnh’?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Triệu Kha gật gật đầu – “Tên đặt uổng công rồi, sự thật không có sức mạnh gì cả, chỉ lúc tổn hại tôi mới tương đối có sức mạnh.”

Tưởng Thừa cười cười, lưu số Triệu Kình lại.

“Tiền sinh hoạt nhà cho không đủ sao?” – Triệu Kha hỏi cậu.

“Không phải” – Tưởng Thừa do dự một chút – “Tôi chỉ có một mình.”

“A.” – Triệu Kha nhìn cậu một chút, không nói gì khác.

“Cũng không phải một mình” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ muốn nói nhưng lại thấy không đủ chuẩn xác – “Tôi…”

“Biết rồi, là hai người” – Triệu Kha cắt ngang cậu – “Không phải tôi nói chứ, các cậu lúc ngược cẩu có thể giảm nhẹ chút không, cứ tận dụng mọi thứ như thế.”

Tưởng Thừa không lên tiếng, cười cả buổi.

“Gia sư?” – Cố Phi ngẩn người – “Cậu học không phải rất căng sao? Hai ngày trước không phải vừa thi xong xếp lớp gì đó sao? Học kỳ sau còn thi tiếng Anh cấp bốn phải không?”

“Thi tiếng Anh cấp bốn không cần ôn” – Tưởng Thừa nói câu này ngữ khí vẫn như cũ không tốn sức quen thuộc – “Gia sư cũng không chiếm bao nhiêu thời gian, mỗi tuần chỉ hai buổi cuối tuần.”

“Chỗ cậu còn bao nhiêu tiền?” – Cố Phihỏi.

Tiền của Tưởng Thừa, Cố Phi gần như biết được, tính ra thì vẫn còn một phần, Cố Phi đang nghĩ rằng lễ Quốc Khánh sẽ lấy tiền nhận được trước từ chuyển nhượng cửa tiệm đưa cho Tưởng Thừa một ít.

Không nghĩ tới Tưởng Thừa nhanh như vậy đã bắt đầu làm việc.

“Còn có đây này” – Tưởng Thừa cười nói – “Đến tết bao cho cậu một bao lì xì thật lớn.”

“Bao bản thân cậu được rồi.” – Cố Phi nói.

“Không có mặt mũi.” – Tưởng Thừa cười khà khà một trận, Cố Phi cảm thấy cậu ta hôm nay tâm tình rất tốt, có lẽ là không còn mấy ngày nữa liền nghỉ rồi.

Nghĩ đến sắp được nghỉ học, tâm trạng Cố Phi cũng tăng lên không ít.

“Thời gian này cậu không đi chụp hình à?” – Tưởng Thừa hỏi – “Chỉ chụp máy tấm ở xưởng thép thôi?”

“Không đi, lúc trước chụp mấy tấm kia gần như đủ rồi, thời gian này chỉ chỉnh sửa một chút, sau đó đưa cho người ta chọn” – Cố Phi nói – “Qua Quốc khánh tôi mới chụp ảnh người mẫu tiếp.”

“Ừm” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ lại cười – “Ngày mai tôi liền đặt vé trước, cậu nhớ kỹ đi đón tôi.”

“Được.” – Cố Phi cười cười.

“Chạy mô tô đi.” – Tưởng Thừa lại nói.

“Được.” – Cố Phi đáp.

Sắp đến 1 tháng 10, thời gian này nói gian nan, thật ra cũng không phải chịu không nổi.

Cố Phi đi đến trước tủ quần áo Tưởng Thừa, mở cửa tủ ra nhìn một chút, lúc quay về sau Quốc khánh phải mang theo một ít quần áo dày.

Hiện tại trời đã bắt đầu lành lạnh.

Cố Phi nhìn quần áo trong tủ, lấy áo khoác của mình ra xem, Tưởng Thừa lấy của cậu hai chiếc áo khoác, để lại chiếc thường mặc này.

Áo khoác này phải giặt thôi, sắp thường xuyên mặc trên người Tưởng Thừa rồi.

Đang muốn đem quần áo treo trở về, vạt áo quẹt trên đùi cậu một chút, cậu cảm thấy trong túi như có gì đó.

Tay sờ qua cảm giác như một phong thư.

Lấy ra nhìn thử cậu liền sửng sốt.

Một bao lì xì thật dày.

Đại cát đại lợi.

Cậu mở ra, rút ra một xấp tiền từ bên trong.

Không cần đoán cũng biết đây là tiền của bạn trai cậu tuyển thủ Tưởng Thừa để lại, có lẽ sợ cậu không muốn, còn dùng phương thức giống hệt cậu.

Cậu cười cười, cầm tiền lên đếm, cả số tiền cũng như nhau.

Cậu cầm điện thoại qua, chụp hình tiền và bao lì xì gửi cho Tưởng Thừa, lại học theo một câu của Tưởng Thừa.

– Cảm ơn bạn trai

– Chụt chụt, đừng khách khí!

Tưởng Thừa trả lời rất nhanh, gửi xong lại nhắn thêm một tin.

– Cậu nói xem, đại cát đại lợi có phải thành ý hơn thọ tỉ Nam Sơn không!

– Có thành ý tương đương

Cố Phi cười hồi lâu, mấy ngày nay cậu luôn có chút xấu hổ, bao lì xì thọ tỉ Nam Sơn là cậu lấy từ trong tiệm, vẫn cho rằng mình lấy ghi là 'việc học thành tựu', đến khi Tưởng Thừa gửi ảnh chụp qua cậu mới phát hiện là thọ tỉ Nam Sơn.

– Đợi cậu sau này tặng tôi bao lì xì lớn hơn

– Đồng ý!

Tưởng Thừa gọi điện thoại cho Triệu Kình, thương lượng xong sau Quốc khánh mới bắt đầu dạy kèm cho nữ sinh kia, nhưng hai ngày này phải qua gặp mặt trước.

"Chắc tôi không đi cùng cậu đâu" – Triệu Kha nói – "Tôi không muốn gặp chị tôi, cậu giúp tôi đem cái này cho chị ấy đi."

Triệu Kình học nghiên cứu sinh năm nhất ở Đại học B, Tưởng Thừa cầm một hộp bánh gatô Triệu Kha đưa cho, đứng ở cửa chính Đại học B gọi điện cho Triệu Kình.

Cúp điện thoại không bao lâu liền thấy một cô gái từ trong cửa trường đi ra, xem ra chính là chị của Triệu Kha, dáng dấp rất giống, cao, rất trắng.

Chỉ là khi thấy quần áo chị ta đang mặc, cậu mới thật sự tin tưởng kiểu quần áo của Đinh Trúc Tâm vẫn là có người mua, hơn nữa mặc trên người Triệu Kình còn rất đẹp.

"Tưởng Thừa?" – Triệu Kình đi tới hỏi một câu.

"Phải" – Tưởng Thừa gật gật đầu, đem bánh gatô trong tay đưa tới – "Đây là Triệu Kha kêu em đưa cho chị."

"Cái quỷ gì" – Triệu Kình nhận bánh gatô mở ra nhìn một chút – "Nó nói trong ký túc xá quan hệ tốt nhất với em?"

"Chắc là vậy." – Tưởng Thừa nói, chắc là vậy, ít nhất cậu ta không có bạn gái.

"Chính là vị hương này" – Triệu Kình đem bánh gatô cho cậu xem một chút – "Sao em lại cùng nó có quan hệ tốt nhất, ký túc xá chỉ có hai người phải không?"

Tưởng Thừa nhìn thoáng qua bánh gatô trong hộp vẽ lên một con gấu trúc phi thường xấu xí: "Đây có thể là..... cậu ta làm, hai ngày trước cậu ta nói bên cạnh trường học có một tiệm DIY."

"Chị hẹn với người ta ba giờ, một hồi lái xe đi vừa vặn thời gian" – Triệu Kình cũng không dùng nĩa, trực tiếp cầm bánh gatô lên, cưỡng ép tách ra thành hai nửa, cho cậu một nửa – "Ăn đi."

"Quá làm phiền chị rồi, thật ra em tự đi là được." – Tưởng Thừa cắn một miếng bánh gatô, hương vị cũng được.

"Không phiền phức, vừa vặn có một đàn anh định qua đó, đưa chúng ta một đoạn" – Triệu Kình nói – "Chị

thuận tiện đi dạo phố."

"A." – Tưởng Thừa đáp.

"Không dễ gì mới trang điểm được, không thể lãng phí." – Triệu Kình lại bổ sung một câu.

"… A." – Tưởng Thừa gật đầu.

Một chiếc xe lái tới, dừng bên cạnh bọn họ.

"Lên xe." – Triệu Kình đem bánh gatô nhét vào trong miệng, mút ngón tay, mở cửa xe ghế phụ.

Tưởng Thừa do dự một chút mới lấy khăn tay ra chà tay một chút, lên xe ngồi xuống chỗ phía sau.

"Bạn học em tôi, Tưởng Thừa" – Triệu Kình giới thiệu một chút – "Đây là đàn anh của chị, đẹp trai nhất khóa ba, Hứa Hành Chi."

"Chào em." – Hứa Hành Chi thở dài, nghiêng mặt qua nhẹ gật đầu với Tưởng Thừa.

"Chào đàn anh" – Tưởng Thừa nói – "Thật ngại làm phiền anh."

"Tiện đường mà." – Hứa Hành Chi nói.

Đây là lần thứ nhất sau khi báo danh Tưởng Thừa rời khỏi trường học vượt quá khoảng cách một cây số, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, cảm giác thật lạ lẫm, có loại dự cảm chớp mắt một cái liền sẽ lạc đường.

Trở về phải nghiêm túc tra một chút từ trường học tới đây như thế nào.

Khoảng cách không tính là xa, cả đường không kẹt xe chút nào, khoảng chừng hơn hai mươi phút.

"Đến rồi, đi" – Triệu Kình mở cửa xe – "Cám ơn."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa vừa mở cửa xe vừa nói.

"Đừng khách khí." – Hứa Hành Chi quay đầu lại.

Tưởng Thừa lúc này mới nhìn rõ bộ dáng anh ta, đeo kính mắt, dáng dấp…… dù sao cũng không đẹp trai

bằng Cố Phi, hơn nữa lúc Cố Phi đeo kính cũng là phi thường đẹp trai, nhìn hoài không chán.

Nhà mời gia sư trông bộ dáng rất giàu có, con gái nhà này, cũng có thể nhìn ra rằng rất được chiều chuộng, thuộc về đứa trẻ nghịch ngợm, không hiểu nhân sự cỡ lớn.

Mẹ kêu cô ta hai lần ngay cả đáp một tiếng cũng không, Tưởng Thừa cùng mẹ cô ta nói chuyện hơn mười phút, cô gái này mới từ phòng mình đi ra.

"Thành tích anh rất tốt sao?" – Cô nàng uể oải khẽ dựa lên ghế sô pha, chào hỏi cũng không liền nhìn Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Phải xem là so với ai." – Tưởng Thừa nói.

"So với tôi đi." – Cô nàng nói.

Tưởng Thừa cảm thấy có chút không thể nào hiểu được tự tin hoàn toàn không có căn cứ này của cô gái là từ đâu mà ra, cậu cầm qua một bộ bài thi bên tay, dùng ngón tay gõ gõ: "Tôi đã lớn như vậy rồi, tới giờ chưa từng có điểm thấp như vậy."

Cô gái này ngẩn người, tiếp đến liền vô cùng vui vẻ cười lên, cười cả buổi xong mới nói: "Rất thấp sao? Đây là điểm cao nhất của tôi."

"Thấp." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Tùy tiện đi" – Cô nàng đứng lên quay người trở về phòng mình, trước khi đóng cửa quay đầu lại nhìn mẹ mình – "Con không có ý kiến gì, nhưng một tuần chỉ hai buổi, nhiều hơn một buổi cũng không được."

"Từ nhỏ đã như thế" – Mẹ của cô nàng thế mà cả mặt hạnh phúc – "Thật có cá tính."

"… Đúng vậy a." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Nó đồng ý là được, ta biết Triệu Kình cũng hai năm rồi, người nó đề cử ta tin cậy được" – Người mẹ hạnh phúc nói – "Mà nó còn nói thành tích cháu còn tốt hơn em trai nó nữa."

"A." – Tưởng Thừa không biết nên làm sao nói tiếp.

"Này" – Bà lấy ra một phong thư – "Đây là tiền một tháng, về sau cũng đều là trả trước, vất vả cho cháu rồi."

“Cảm ơn cô.” – Tưởng Thừa nhận phong thư.

“Chúng ta ở đây” – Cố Phi chỉ bản đồ trên bàn, nói với Cố Miểu – “Ở đây, lúc trước nói với em rồi đúng không?”

Cố Miểu cúi xuống bàn nhìn bản đồ, trên mặt biểu lộ có thể nhìn ra được em ấy nghe không hiểu lắm.

“Chúng ta ở đây” – Cố Phi lấy ra cây bút vẽ một vòng tròn trên bản đồ, sau đó thuận theo đường sắt vẽ một đường – “Thừa ca ở đây.”

Thừa ca hai chữ ngắn ngủi đã hấp dẫn được lực chú ý của Cố Miểu, tầm mắt em ấy dừng lại một hồi trên bản đồ.

“Bản đồ này quá lớn, Nhị Miểu của chúng ta vẫn không thể hiểu nổi” – Cố Phi lại từ trong ngăn kéo lấy ra một bản đồ thành phố mình mở ra, dùng ngón tay chỉ – “Nơi này, là xưởng thép.”

Cố Miểu nhìn bản đồ chăm chú.

Cố Phi muốn xác định một chút em ấy là đang nhìn bản đồ hay là đang nhìn ngón tay của mình, thế là dời ngón tay đi, tròng mắt Cố Miểu di chuyển theo, cậu lại giơ ngón tay lên, Cố Miểu rất nhanh cũng cùng nâng mí mắt lên.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng nhìn bộ dạng này của Cố Miểu cậu lại nhịn không được cười vui vẻ: “Sao em giống một con mèo vậy.”

Cố Miểu nhìn cậu, cười cười.

“Nhị Miểu ” – Cố Phi chống cằm nhìn em ấy – “Qua mấy ngày Thừa ca liền trở về, em vui không?”

Cố Miểu gật gật đầu.

“Nhưng Thừa ca còn phải về trường học, một, hai, ba, bốn, năm” – Cố Phi lấy ngón tay ra đếm – “Nếu ngắt đầu bỏ đuôi, năm ngày, cậu ta liền phải đi rồi.”

Nụ cười Cố Miểu biến mất.

“Nhị Miểu ” – Cố Phi thử thăm dò, lại nói một câu – “Chỗ Thừa ca đi rất xa, cách xưởng thép rất xa, đi thẳng, đi thẳng, ngồi xe lửa……”

“Không đi.” – Cố Miểu nói.

“Phải đi” – Cố Phi nói – “Thừa ca sẽ không ở mãi nơi này, cậu ấy nhất định phải đi, Nhị Miểu cũng phải đi.”

Có lẽ cùng lúc nói nói xong câu này, Cố Miểu phát ra tiếng thét.

Cố Phi thở dài, cậu không lập tức đi dỗ, mà ngồi đối diện nhìn Cố Miểu.

Cậu không biết đến cùng phải như thế nào mới có thể để cho Cố Miểu học được cách dùng phương thức chính xác để biểu đạt bản thân.

Nổi giận, bất mãn, sợ hãi, căng thẳng, tất cả biểu đạt của Cố Miểu đều là thét lên.

Nơi này của bọn cậu đến tột cùng vẫn là lạc hậu, không có cơ cấu chuyên nghiệp, bệnh viện khoa tâm thần cũng kém tiêu chuẩn hơn thành phố lớn, đối với tình huống này của Cố Miểu cũng không có hệ thống phương án trị liệu gì.

Có điều chương trình học trước đó, Cố Miểu sau mỗi lần đi, cảm xúc không hề tệ, cho nên mặc dù loại chương trình học khôi phục nơi này cũng chưa nói tới có bao nhiêu chính quy, cậu vẫn muốn để cho Cố Miểu đi, ít ra xem như có một tia hi vọng, Cố Miểu dù sao cũng không phải trời sinh đã là như vậy.

Chỉ là chi phí không thấp, lâu dài có chút kiệt sức, cậu nhất định phải lên kế hoạch cho số tiền mình có trong tay.

Ngày Quốc khánh, sinh viên ở lại trường học rất nhiều, ngoài dự liệu của Tưởng Thừa, trong ký túc xá ngoại trừ cậu, ba người kia đều không về nhà.

“Nữ thần của tôi không về nhà.” – Lý do của Triệu Kha vô cùng cảm động lòng người.

Lỗ Thực và Trương Tề Tề đều là bạn gái tới, thế giới hai người thuận tiện đi du lịch, sáng sớm đều đi ra trạm xe đón người.

Tưởng Thừa kỳ thật cũng rất kích động, nhưng kiên trì không cùng bọn họ sáng sớm hai giờ liền đến nhà ga thất thần.

“Đồ cậu phải mang về nhiều không?” – Triệu Kha hỏi – “Nhiều thì chị tôi có thể tìm xe đưa cậu đi.”

“Không nhiều, chỉ một túi” – Tưởng Thừa nhớ lại Hứa Hành Chi lần trước lái xe đưa mình đi – “Đàn anh lần trước đưa chúng tôi, là bạn trai chị cậu à?”

“Chị tôi độc thân” – Triệu Kha nói – “Trên thế giới này không phân biệt nam nữ, không có người chị tôi có thể để ý, thuộc về phái chủ nghĩa độc thân, nhìn ai cũng chướng mắt.”

“Còn có phái nào khác không?” – Tưởng Thừa cười hỏi.

“Còn có phái ai nhìn cũng chướng mắt.” – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa ngẩn người xong mới cười thật lâu, hôm nay tâm tình quả thực là quá tốt rồi.

Cười xong cậu vỗ vỗ túi: “Nếu không cậu đưa tôi đến cửa tàu điện ngầm đi.”

“Không” – Triệu Kha rất thẳng thắn – “Tôi có thể đưa cậu tới cổng lầu ký túc xá, tôi muốn đi thư viện.”

“Đi thôi.” – Tưởng Thừa cười cười.

Cùng Triệu Kha xuống dưới lầu,sau khi tách ra xong, cậu lấy điện thoại nhắn tin cho Cố Phi.

– Tôi xuất phát đây, tôi xuất phát đây, tôi xuất phát đây

– Lên xe rồi sao, lên xe rồi sao, lên xe rồi sao

– Không có, đang ôm túi xách lớn của tôi chạy ra cổng nhà ga đây

– Thẻ căn cước mang theo chưa

– Mang rồi, mang rồi, mang rồi

– Bây giờ tôi chuẩn bị tới trạm đây

Tưởng Thừa ngẩn người, gọi điện qua: “Cậu bò tới nhà ga cũng không cần đến mấy tiếng đi? Bây giờ đã đi?”

“Ừm” – Cố Phi cười nói – “Tôi cũng không có việc gì mà, Nhị Miểu cùng Lý Viêm đi chơi, tôi ở nhà hay tới nhà ga không có gì khác biệt.”

Tưởng Thừa đến nhà ga, lúc vào trạm cuối cùng là không có lạc đường, dù sao lần trước lúc đưa Cố Phi đi ấn tượng quá sâu sắc, sau khi ngồi xuống cậu lại nhắn tin cho Cố Phi.

– Lòng chỉ muốn về về về về về về a

– Trông mong chàng về a a a a a a a a

Lúc Cố Phi nhắn lại còn kèm theo một tấm hình, đội mũ bảo hiểm trùm đầu, xem bộ dáng là đã chuẩn bị lái xe tới trạm.

Tưởng Thừa nhìn chăm chú ảnh của cậu ta thật lâu.

Lúc trước lòng tràn đầy phẫn nộ và mờ mịt ngồi trên xe lửa, thế nào cũng không nghĩ tới có một ngày mình có thể lòng tràn đầy lo lắng cùng mong đợi như vậy muốn nhanh trở lại thành phố nhỏ kia.

– Lên xe chưa, trai tồi

Phan Trí nhắn tin tới, tràn đầy ai oán.

– Ngồi xuống rồi, trở về rồi tìm cậu chơi

– Thôi đi, trở về mới nói, bây giờ cậu loay hoay đến không chạm mặt đất, đồng thời cũng không nhớ đến tôi

Tưởng Thừa cúi đầu cười một hồi lâu.

Sau khi báo danh, cậu cùng Phan Trí chỉ tìm thời gian gặp mặt được một lần, ăn cơm, kỳ thật cũng không riêng gì cậu bận bịu, Phan Trí cũng bề bộn nhiều việc, dù sao nghề chính của cậu ta cũng không phải học tập.

Xe khởi hành, Tưởng Thừa nhìn ngoài cửa sổ xuất thần.

Cảnh vật ngoài cửa xe liên tục biến hóa, nhưng cậu cảm giác cái gì cũng không thấy được, đầy trong đầu đều là Cố Phi, dường như năm phút một lần đều xem thời gian trong điện thoại.

Cuối cùng rốt cục còn hai mươi phút nữa sẽ đến trạm, cậu đứng dậy, mang theo túi vượt lên đứng ở cạnh cửa, khi nhân viên tới chuẩn bị mở cửa cậu còn xém chút không muốn nhường đường.

Cửa vừa mở, cậu là người thứ nhất nhảy ra ngoài.

"Tôi đến rồi!" – Cậu vừa đi vừa bấm số Cố Phi– "Tôi đến rồi! Xuống xe rồi, tôi đang đi ra!"

"Tôi ở cổng ra rồi" – Cố Phi nói – "Cậu ra liền có thể thấy tôi."

Tưởng Thừa bước nhanh đi ra ngoài, đi được một đoạn thì chạy.

Trạm xe này rất nhỏ, từ xuống xe đến cửa ra, hết thảy cũng chỉ mấy trăm mét, nhưng khi Tưởng Thừa chạy vẫn cảm thấy đoạn đường này quá mẹ nó dài, chạy hoài vẫn không hết.

Lúc nhìn thấy cửa ra, cậu thực sự nhịn không được, cũng không đoái hoài nhìn bên ngoài, trước hô một tiếng: "Cố Phi!"

"Không được chạy, không được chạy!" – Nhân viên công tác chỉ vào cậu – "Không được chạy!"

Bên ngoài có người đưa tay quơ quơ, là Cố Phi.

Tưởng Thừa đi ra khỏi đó, lúc nhìn thấy mỉm cười trên mặt Cố Phi, lập tức có loại cảm giác thoải mái như thấy lại ánh mặt trời, vội vã mang theo túi xách liền vọt tới, không để ý tới bốn phía đều là người, ôm chầm lấy Cố Phi.

"Tôi đệt" – Cậu mạnh mẽ siết chặt cánh tay – "Tôi thật sự quá nhớ cậu rồi."

"Tôi cũng vậy." – Cố Phi cũng ôm cậu.

HẾT CHƯƠNG 114.

115. Chương 115

Cố Phi sống động.

Sống động! Cố Phi!

Thật sự sống động! Ấm áp! Nóng hôi hổi!

Có thể sờ được, có thể nghe thấy Cố Phi, có thể cắn Cố Phi một miếng đầy.

Rõ ràng khoảng thời gian này cũng đã thích ứng một chút, hơn nữa lại không nhớ Cố Phi đến mức không ngủ được, cũng sẽ không nhìn thấy cái gì cũng nhớ đến Cố Phi, kẹp bên cạnh ở giữa những học bá bận bịu nhiều việc, cũng những bước chân vội vã giống nhau, dần dần cảm thấy nỗi nhớ không khiến người ta kìm nén tan vỡ nữa.

Nhưng ở trong nháy mắt nhìn thấy cánh tay của Cố Phi vẫy, cậu vẫn nhẹ nhõm một hồi, giúp cho bước chạy liền có thể bay lên.

Quả nhiên là không phải thích ứng, có vui vẻ hay không, phải cần so sánh mới có thể nhận thức rõ ràng được.

Vào lúc Tưởng Thừa nghiêng đầu qua trên mặt Cố Phi hôn tới, Cố Phi túm lấy tóc của cậu kéo về sau một chút: ""Thừa ca, Thừa ca! Bình tĩnh.""

""A"" – Tưởng Thừa sững ra có đến hai giây mới hồi thần lại, lập tức đẩy cậu ta ra một phát, ngượng ngùng mà dùng khóe mắt lướt qua hai bên – ""Tôi đệt.""

""Mức độ đói khát của cậu cũng quá kinh ngạc rồi"" – Cố Phi cười, cầm túi của cậu qua – ""Cậu sẽ không phải dọc đường cứng tới đây chứ¿'"

""Cút."" – Tưởng thừa cười, cười xong cũng không cử động, chỉ nhìn chăm chú vào Cố Phi.

Thực ra thời gian cũng chỉ không tới một tháng, trước khi đi, Cố Phi cạo tóc rất ngắn cũng còn chưa dài ra được bao nhiêu, cậu bây giờ, lúc nhìn thấy Cố Phi lại cảm thấy hình như có tới một năm không gặp rồi.

Hơn nữa loại cảm giác thật sự mới mẻ này, bất kể là chụp ảnh đẹp bao nhiêu, bất kể video rõ ràng bao nhiêu, cũng không cách nào cảm nhận được.

Mỗi một chi tiết, đều rõ rõ ràng ràng, có thể nhìn rõ lông mày xinh đẹp của Cố Phi, lông mi nhấp nháy khi chớp mắt, khóe miệng cong lên, còn có bản thân trong con ngươi.

Trước khi chưa gặp mặt, nhớ muốn phát điên, gặp mặt rồi lại không có thuyên giảm, vẫn còn nhớ.

""Đi thôi¿'" – Cố Phi áp sát qua dùng vai nhẹ nhàng đụng cậu một cái – ""Đi ăn chút đồ trước hay là đi về trước¿'"

""Đi về trước"" – Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ – ""Cậu mua áo mưa, thuốc bôi trơn chưa¿'"

""…Mua rồi"" – Cố Phi nhìn cậu – ""Thừa ca, cậu còn tốt chứ? Cậu còn có thể cố gắng đi về chứ? Từ nơi này đi về cần khoảng hai mươi phút.""

""Có thể"" – Tưởng Thừa rất nghiêm túc gật gật đầu – ""Tôi còn có thể cố gắng tắm rửa xong.""

""Vậy đi thôi"" – Cố Phi cười, quay người đi về phía trước – ""Xe mô tô đã đậu ở dưới gốc cây bên kia rồi.""

“”Cậu đội mũ bảo hiểm“” – Tưởng Thừa nói – “”Nhìn rất đẹp.“”

“”Vậy lát nữa đội mũ bảo hiểm làm cậu.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

“”Thế nào¿‘” – Cố Phi cười hỏi.

“”Được“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu trùm tất da làm tôi cũng được, là cậu thì được rồi.“”

Cố Phi cười, ôm ôm vai cậu: “”Không phải chứ, chí hướng vĩ đại làm tôi của cậu cũng không có sao¿‘”

“”Sơ xuất trước thôi“” – Tưởng Thừa thở dài, vươn tay xoa xoa ở trên eo Cố Phi – “”Nói thật, không xa nhau không biết, bây giờ chỉ cần có thể nhìn thấy cậu, thật sự là cái gì cũng không quan trọng, chí hướng cũng không cần.“”

Cố Phi không nói, chỉ luôn cười.

Xe mô tô đã ở phía trước không xa, Cố Phi đi qua cưỡi lên xe, đội mũ bảo hiểm lên, lại cầm một cái đưa cho Tưởng Thừa.

“”Vì sao cái của cậu màu đen“” – Tưởng Thừa nhìn nhìn mũ bảo hiểm trên tay – “”Cái của tôi là màu đỏ¿‘”

“”Bởi vì cái đó là của Nhị Miểu, màu đỏ của nó chọn.“” – Cố Phi nhìn cậu.

“”Tôi muốn màu đen“” – Tưởng Thừa nói – “”Màu đen khá ngầu.“”

“”Người ngầu, màu sắc gì cũng ngầu“” – Cố Phi đem mũ bảo hiểm đổi cho cậu, đội lên cái màu đỏ – “”Là người ngầu, không phải mũ bảo hiểm.“”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Đích thực, đừng nói là lúc Cố Phi làm mặt lạnh rất ngầu, dù cho lúc đeo mắt kính cười lên cũng rất ngầu, loại cool ngầu trên người là loại bẩm sinh cùng phỉ khí và sát khí, còn có chút hơi thở gì đó khác biệt pha trộn thành.

Không, không phải bẩm sinh.

Là sống như thế nhiều năm, cuộc sống mài ra.

“”Ngồi lên“” – Cố Phi khởi động xe mô tô, đem túi của cậu đưa cho cậu – “”Thừa Thừa cool.“”

Tưởng Thừa “chậc” một tiếng.

“”Thừa ca.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa vác túi lên, vắt lên chỗ ngồi phía sau, ôm lấy eo của cậu ta.

Cố Phi vặn ga một cái, xe lao ra phía trước.

Phía trước ga xe lửa có một cái quảng trường mini siêu nhỏ, bình thường cũng không có ai quản, không ít xe đậu lung tung, còn có rất nhiều quầy hàng nhỏ bày ra.

So với bến xe mà Tưởng Thừa mới rời khỏi trước đó mấy tiếng đồng hồ, nơi này không có trật tự, một đống lộn xộn, lúc cậu ngồi ở yên sau ôm lấy Cố Phi lại không có bực bội và khó chịu, thậm chí có một chút thân thiết âm ỉ.

Bất luận cuộc sống ảm đạm bao nhiêu và tình cảnh hỗn loạn bao nhiêu, cũng bởi vì có liên quan với Cố Phi mà thân thiết trở nên tràn đầy vui sướng.

Từ con đường bên cạnh quảng trường nhỏ đã có thể đi thẳng tới đường lớn, nhưng Cố Phi lại lái xe xuyên vào những chiếc xe và quầy hàng nhỏ lộn xộn trên quảng trường nhỏ, từ từ băng qua.

“”Sao đi vào chỗ này¿‘” – Tưởng Thừa hỏi một câu.

Cố Phi không nói, nghiêng xe lái băng qua quảng trường nhỏ, lái tới phía sau trạm xe buýt bên cạnh, sau đó rú ga một phát lên ke ga.

*Ke ga là công trình đường sắt trong ga đường sắt để phục vụ hành khách lên, xuống tàu, xếp, dỡ hàng hóa.

“”Tôi đệt“” – Tưởng Thừa nhìn những người chờ xe hai bên tránh ra, nhỏ giọng nói – “”Lát nữa cảnh sát giao thông bắt cậu.“”

“”Khi nào cậu nhìn thấy cảnh sát giao thông ở nơi này lúc không có tai nạn“” – Cố Phi nói, lái xe tới đầu phía trước, một chân giẫm lên tảng đá bên cạnh – “”Thừa ca cậu xem, chỗ này.“”

“”Cậu…“” – Tưởng Thừa cười lên, hồi đó cậu chính là ngồi chỗ này chờ cái người có em gái con tin bị giết

muốn tới liều mạng một phen, cậu vô thức nhìn nhìn nơi đó, Cố Miểu ở chỗ đó đã viết tên của mình, đương nhiên là sẽ không còn dấu vết gì.

“”Lúc ấy cậu nhìn thấy tôi có cảm giác gì hả¿‘” – Cố Phi lái xe xuống ke ga, xe quanh lại vào trong dòng xe trên đường lái qua phía xưởng thép.

“”Người anh em này, chân rất dài nha.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Thật à¿‘” – Cố Phi nghiêng đầu qua cười hỏi.

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Mau mau hả hê đi thôi chân siêu dài.“”

Chỉ rời khỏi chưa tới một tháng, lúc Tưởng Thừa ngồi trên yên sau Cố Phi nhìn cảnh vật trên đường, lại có một loại cảm giác đã rất lâu rồi.

Có lẽ đúng thế, dẫu sao khoảng cách lần đầu tiên tới chỗ này, đã sắp hai năm rồi.

Thời gian hai năm, ở trong mười chín năm cuộc đời của cậu, coi như không quá lâu, nhưng những việc trải qua trong hai năm này, lại có lẽ hầu như chiếm hết tất cả hồi ức của cậu.

Cậu sáp sáp tới phía trước, kéo mở cổ áo của Cố Phi.

“”Nè“” – Cố Phi nghiêng nghiêng đầu – “”Cậu chẳng phải nói có thể cố gắng tới khi trở về còn có thể cố gắng tắm rửa xong sao? Lúc này mới không đến năm phút đã muốn xé quần áo rồi.“”

“”Tôi nhìn thử dấu răng của cậu“” – Tưởng thừa dùng ngón tay sờ sờ dấu răng trên xương quai xanh của Cố Phi – “”Cậu huấn luyện quân sự lại có thể không phơi nắng đen nhỉ, dấu răng vẫn còn rõ ràng thế này.“”

“”Tụi tôi huấn luyện quân sự có ba ngày“” – Cố Phi nói – “”Tổng cộng lại, một ngày tám tiếng cũng không tới, ba ngày gộp lại một, còn không bằng tôi ra ngoài phơi nắng chụp một loạt ảnh bao nhiêu đâu.“”

“”Này“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Ngày mai, tới trường học các cậu nhìn xem đi, tôi còn chưa từng vào đâu.“”

“”Trường học của chúng tôi¿‘” – Cố Phi lưỡng lự một chút – “”Có cái gì đáng xem chứ, cậu nhìn người Đại học R xong, vào nhìn xong sẽ thất vọng.“”

“”Sẽ không“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi chỉ muốn nhìn xem cậu mỗi ngày đi qua chỗ nào, sẽ dừng lại chỗ nào.“”

“”Vậy được thôi“” – Cố Phi cười cười – “”Ngày mai đi xem… sau đó buổi trưa đi ăn bánh nhân thịt nhé, Vương Húc gọi mấy lần rồi, bảo cậu trở về một cái thì đi qua.“”

“”Được, cùng nhau đi thăm hỏi lão Từ và lão Lỗ nữa nhé.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Được.“” – Cố Phi nói.

“”Vương Húc hiện tại cùng Dịch Tĩnh ôn tập sao? Vòng bạn bè cũng không đăng cái gì.“” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Ừ, Dịch Tĩnh bây giờ đang liều mạng đấy, Vương Húc có liều mạng ôn tập hay không không biết, dù sao cũng liều mạng ở cùng Dịch Tĩnh là chắc chắn“” – Cố Phi nói – “”Lần trước gặp lại một lần, người cũng gầy đi rồi.“”

Tưởng Thừa cười cười không nói, đem cằm đặt trên vai Cố Phi, nhắm mắt lại.

Gió đã rất lạnh, có thể xuyên thấu quần áo trên người, lúc lướt qua bên tai cũng mang theo hơi thở mùa thu nồng đậm, nhưng ngực và bụng dán ở trên lưng Cố Phi đều ấm áp.

Loại ấm áp này ở trong hơi lạnh, rất khiến người ta hưởng thụ.

Xe rất nhanh lái về địa bàn của xưởng thép, Tưởng Thừa mở to mắt ra, nhìn vào, đừng nói một tháng không có thay đổi, e rằng bao nhiêu năm, khu phố cũng sẽ không thay đổi, có chút bùi ngùi.

Lúc đi qua cổng tiệm nhà Cố Phi, Tưởng Thừa quét mắt vào bên trong, có chút giật mình nhìn thấy tóc đuôi ngựa xanh.

“”Hả? Đuôi ngựa xanh ở trong tiệm nhà cậu à¿‘” – Cậu hỏi.

“”Bây giờ không phải tiệm nhà tôi rồi“” – Cố Phi nói – “”Là tiệm của anh ta, tôi đem tiệm nhượng lại cho anh ta rồi.“”

“”Thế nào không nghe cậu nói¿‘” – Tưởng Thừa sững sờ – “”Bao nhiêu tiền hả¿‘”

“”Ba vạn.“” – Cố Phi nói.

“”Mịa nó¿‘” – Tưởng Thừa tiếp tục sững sờ, trước mắt lay động cảnh tượng Cố Phi xách theo một cái thiết bổng uy hiếp Đuôi ngựa móc ra ba vạn – “”Cố Phi, cậu có phải đánh anh ta một trận hay không hả¿‘”

“”Ép mua ép bán là thật, nhưng mà cũng thật không đánh anh ta“” – Cố Phi nói – “”Tiệm này hòa thuận giao cho anh ta, tôi khỏi phải mỗi ngày còn phải lo chuyện trong tiệm.“”

“”Ồ.“” – Tưởng Thừa cúi đầu dùng trán cọ cọ ở trên vai cậu ta.

Về đến dưới lầu phòng cho thuê, chạm mặt thím chủ nhà ra ngoài tản bộ, thím vừa nhìn thấy cậu đã kêu lên: “”Chao ôi trạng nguyên, cháu trở về rồi à¿‘”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa cười cười.

“”Nghỉ lễ nhỉ¿‘” – Thím hỏi.

“”Phải, lễ Quốc Khánh.“” – Tưởng Thừa gật đầu.

“”Rất tốt, rất tốt“” – Thím nói – “”Đi một lần này nhất định rất mệt nhỉ, qua vài ngày lại phải đến trường học rồi.“”

“”Vẫn còn được.“” – Tưởng Thừa nói.

Sau khi đi vào hành lang, cậu thở dài, đúng nhỉ, qua vài ngày lại phải đi rồi, đi lần này, rồi phải trước Tết mới có thể trở về.

Cậu cũng không dám nghĩ, ở giữa khoảng thời gian này có bao lâu, mấy tháng? Bao nhiêu ngày?

Song lúc lên lầu, loại cảm giác quen thuộc trước đây mau chóng bao phủ, lúc cậu đi theo sau lưng Cố Phi từng bước từng bước đi lên, dường như lại trở về những ngày nghỉ học trước đây.

Lúc cửa mở ra, cậu ngửi thấy mùi hương chanh thoang thoảng, đây là thói quen của Cố Phi, dọn dẹp phòng ốc xong sau đó cậu ta sẽ vặn chút nước chanh phun phun một chút, nói là ngửi vô thấy vô cùng sạch sẽ.

“”Một chút thay đổi cũng không có mà.“” – Tưởng Thừa xem một vòng trong trong ngoài ngoài.

“”Chỉ hơn hai mươi ngày, có thể có thay đổi gì đâu.“” – Cố Phi cười cười.

Tưởng Thừa ôm lấy cậu ta, nhìn chăm chú mấy cái, hôn qua.

Rất nhẹ nhàng chạm chạm ở trên môi cậu ta, nhẹ nhàng cọ sát, sau đó đầu lưỡi nhẹ quét chút, khát vọng và nỗi nhớ trong cơ thể bứt rứt dưới mỗi tấc da dây dưa kéo dài.

Cậu luôn cảm thấy mình sẽ rất đói khát, trong khoảng thời gian này, cậu đã vô số lần tưởng tượng đến cảnh cùng Cố Phi điên cuồng lăn trên giường, mỗi một lần đều không thể chờ đợi, kèm theo tình cảm sâu sắc.

Mà bây giờ, gặp được Cố Phi thật sự, lúc có thể ôm được, hôn được thật sự, ý nghĩ của cậu về những điên cuồng ấy đều tan biến hết, khoảnh khắc trước mắt này, cậu chỉ muốn thế này, từng chút, tỉ mỉ ở giữa môi và răng của Cố Phi, trong hô hấp, từ tốn một cách tỉ mỉ mà thưởng thức.

Đáp trả của Cố Phi cũng rất ôn nhu, quấn quýt đầu lưỡi mang theo khát vọng, lại cũng giống như cậu, trong thời gian tỉ mỉ thưởng thức dường như tất cả đều ngừng lại ở trong một nụ hôn này.

Cho tới khi Cố Phi ở bên tai cậu nói một câu: ""Tắm rửa chứ¿'"

""Ha"" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, nhìn Cố Phi – ""Cùng nhau chứ¿'"

""Ừm."" – Cố Phi cũng nhìn cậu.

Cứ bình tĩnh như vậy mà đối diện mấy giây sau đó, hai cậu đồng thời quay người chạy đi tới phòng tắm.

Tưởng Thừa dẫn đầu xông vào phòng tắm, vươn tay tiện thể vặn mở vòi hoa sen.

""Ui chao¡'" – Cố Phi ở phía sau cậu kêu một tiếng.

""A A! Đệt¡'" – Tưởng Thừa bị nước lạnh phun ra mạnh đến suýt tí nữa không chạm được lên tường.

""Công tắc chưa mở ra đấy¡'" – Cố Phi đi qua đóng nước lại.

Tưởng Thừa hất cánh tay một cái đem áo cởi nhanh ra ném ở trên mặt đất, không chờ Cố Phi quay người qua, cậu lại bổ nhào lên chặn Cố Phi ôm cứng, vừa gặm trên vai cậu ta vừa giẫm quần của mình mau rớt xuống.

""Không đúng"" – Cố Phi vào lúc cậu đem tay duỗi vào trong quần mình, cười – ""Cậu không phải vừa mới rất yên ổn à¿'"

""Đó là ban nãy nhá"" – Tưởng Thừa vừa gặm vừa trong khi bận rộn trăm thứ trả lời một câu – ""Bây giờ tôi tỉnh lại rồi, vạn vật sống lại rồi¡'"

Cố Phi kéo cánh tay cậu vòng qua người, ở trên người cậu liên tục xoa kèm chà sát mà sờ một lượt, lại với tay mở vòi sen ra.

Lúc hơi nóng ở vòi hoa sen phun ra từng chút một lấp đầy không gian của phòng tắm, tiếng thở gấp của hai người cũng đã gần có thể đè lấp tiếng nước phun ra.

“”Đi lấy gel bôi trơn.“” – Tưởng Thừa ôm lấy Cố Phi, một cái chân quấn ở trên chân cậu ta cọ xát, lời thì nói ra, nhưng cánh tay và chân cũng không có ý thả Cố Phi ra.

Cố Phi cũng không kéo cậu ra, chỉ duỗi tay tới sau người cậu, mấy giây sau đó Tưởng thừa cảm thấy ngón tay của Cố Phi dính một ít lạnh ngắt trượt xuống phía dưới.

“”Tôi đệt, cậu đem thứ đồ này để trong phòng tắm¿‘” – Tưởng Thừa hổn hển, hơi thở nặng nề nói một câu.

“”Ừa“” – Cố Phi vặn lấy vai cậu khiến cho cậu xoay một vòng về phía sau, đè ở trên tường, kề sát vào liếm liếm dái tai của cậu – “”Vì tôi đối với cậu hiểu rõ, cậu tuyệt đối không cố gắng tắm xong được.“”

Giọt nước hơi hơi nóng lên, tức khắc rơi đầy mặt, toàn thân cậu, từng giọt từng giọt ở trên da giống như bông hoa nhỏ nở ra dục vọng dâng trào.

“”Cậu…“” – Tưởng Thừa lời chưa nói hết, Cố Phi lại ôm eo cậu kéo một cái về phía sau.

Cậu chống vào tường, trước mắt là bụi nước trắng xóa, bên tai là tiếng nước hỗn loạn, cảm giác mãnh liệt duy nhất chính là tay của Cố Phi vịn ở trên eo cậu, và lúc tiến vào, loại khoái cảm quen thuộc khiến thân thể người ta bỗng nhiên căng chặt.

“”Ga giường là cậu mới đổi à¿‘” – Tưởng Thừa nằm sấp ở trên gối, ngón tay phủi phủi ở trên ga giường.

“”Ừ“” – Cố Phi mở túi của Tưởng Thừa ra, từ bên trong cầm quần áo ném tới trên người cậu – “”Mặc vào, lát nữa bị cảm mất.“”

“”Sẽ không bị cảm“” – Tưởng Thừa lật người, chậm rãi ngồi dậy, đem áo mặc vào – “”Cả người tôi bây giờ phát nhiệt, giống như vừa mới chạy mười cây số.“”

“”Bây giờ thể lực có phải khôi phục không tệ hay không“” – Cố Phi chống vào mép giường, hôn một cái trên mặt cậu – “”Trước đó cậu nói cùng Triệu Kha đi chạy bộ, chạy mấy ngày hả¿‘”

“”Ba ngày“” – Tưởng Thừa nói xong, nghĩ một chút liền cười vui vẻ – “”Tôi quả thực là không dậy được, ngoại trừ Triệu Kha, thời gian tôi kiên trì lâu nhất, Lỗ Thực hai ngày, bạn học Trương Tề Tề căn bản ngay cả một lần cũng chưa từng thức dậy thành công.“”

“”Sau này quay về tiếp tục đi“” – Cố Phi nói – “”Tôi cảm thấy các cậu học tập rất điên cuồng, không nâng cao tố chất thân thể, dễ dàng sinh bệnh.“”

“”Thực ra cũng được, thậm chí năm nhất còn chưa làm sao tiến vào trạng thái lắm“” – Tưởng Thừa kéo Cố Phi nằm lên trên giường – “”Những học trưởng, học tỷ ấy mới thật là cừ khôi.“”

“”Việc dạy kèm của cậu thật sự bận quá à¿‘” – Cố Phi nói – “”Tôi thật không nghĩ tới cậu còn muốn đi làm thêm.“”

“”Cậu có phải cho rằng tôi rất mỏng manh hay không hả“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “”Tôi thực ra rất có thể chịu khó, vả lại dạy kèm chỉ một tuần hai lần, rất nhiều bạn học của tôi đều làm thêm đấy, còn có một người thời gian nghỉ hè, trước nửa tháng đã đến rồi, người vừa đến đã bắt đầu làm thêm, đều là người phi phàm.“”

Cố Phi cười theo, sờ sờ lưng của cậu: “”Tôi chỉ là thương cậu.“”

“”Tôi cũng thương cậu nha“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi làm sao không bảo cậu đừng đi nhận việc.“”

Tưởng Thừa ôm lấy Cố Phi, nằm trên giường câu có, câu không, từng câu tán gẫu.

Thực ra trước đó hai cậu mỗi ngày cũng tán gẫu không ít, gửi tin nhắn tán gẫu, gửi tin nhắn thoại tám chuyện, gọi điện thoại tán dóc, có lúc còn call video tán gẫu mấy câu, nhưng những phương thức “nước xa không giải được khát gần” ấy, trị phần ngọn, không trị tận gốc.

Chỉ có giống bây giờ thế này, ôm lấy con người này, cơ thể ấm nóng, nghe được tiếng tim đập, cảm thấy được lúc cậu ta nói chuyện rung động lồng ngực, còn có thể nghe được tiếng bụng kêu ục ục.

“”Bụng cậu kêu rồi“” – Tưởng Thừa cười vui vẻ, vỗ trên bụng Cố Phi hai cái – “”Nghe thử tiếng động này, hoàn toàn trống rỗng, a đúng này.“”

“”Ừm“” – Cố Phi nói – “”Tôi phát hiện con người này của cậu rất không biết xấu hổ, bụng cậu cũng vừa kêu ra bốn khúc nhỏ, tôi cũng không nói ra, bụng tôi vừa mới kêu một tiếng, cậu đã cười thành như vậy.“”

“”So với tôi, bụng cậu kêu đáng yêu hơn.“” – Tưởng Thừa lại dụi hai cái ở trên bụng cậu ta.

Bụng của Cố Phi sờ rất đã, căng chặt có tính đàn hồi, lúc gồng lên có cơ bụng xinh đẹp, lúc thả lỏng mềm mại lại không có sẹo lồi… Cậu lật người đối diện với bụng Cố Phi mà sáp đến.

Ở trong nháy mắt cậu định mở miệng cắn, ngón tay Cố Phi búng một cái trên sống mũi của cậu.

Sức lực không nhỏ, trong nháy mắt, Tưởng Thừa cảm thấy cái mũi khó chịu một trận, quay đầu hắt hơi liền một cái: “”Tôi đệt, ra tay ác độc như vậy¡‘”

“”Tôi xuống tay không ác chút nào, cậu xuống miệng còn ác hơn“” – Cố Phi kéo chăn bên cạnh vung tới trên người cậu – “”Vừa nãy bảo cậu mặc quần áo nghiêm chỉnh nhất định không mặc, hắt hơi rồi này¡‘”

“”Tôi đây hắt hơi là bị cậu búng được chứ¡‘” – Tưởng Thừa liếc xéo cậu ta.

“”Đói bụng à bạn trai“” – Cố Phi cầm di động qua xem giờ – “”Ôi, tôi nói làm sao đói bụng như thế chứ.“”

Tưởng Thừa sát bên liếc qua, không nhìn không biết, vừa nhìn giật nảy mình.

Hai cậu buổi trưa đều không ăn cơm, từ nhà ga trở về chiến đấu hăng hái một trận, sau đó lại dính ở trên giường tán gẫu, cảm giác cũng chưa tám bao lâu, ấy mà đã năm giờ rồi.

“”Dẫn Nhị Miểu đi ăn thịt nướng chứ¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ“” – Cố Phi gật gật đầu – “”Tôi hỏi thử Lý Viêm đưa nó trở về chưa.“”

Lý Viêm đã đưa cô bé trở về trong tiệm rồi, Tưởng thừa và Cố Phi cùng nhau đi qua, xa xa đã nhìn thấy Cố Miểu chơi ván trượt ở cửa.

Đừng nói cậu rất nhớ Cố Phi, lúc nhìn thấy Cố Miểu, cậu phát hiện mình cũng rất nhớ Cố Miểu, lúc nhìn thấy cô gái nhỏ này kéo lê dính trên ván trượt vù cái nhảy lên, cậu kìm không được cười lên.

“”Tóc mọc dài rồi.“” – Cậu nói.

“”Ừm, chuẩn bị bảo giám đốc thiết kế Lý lại làm một chút, giám đốc thiết kế Lý nói muốn uốn xoăn xoăn nhẹ chút cho nó.“” – Cố Phi đem xe đậu nghiêm chỉnh, huýt sáo với Cố Miểu bên kia.

Cố Miểu xoay lưng đối diện bọn họ bỗng nhiên dừng lại một cái, ván trượt dưới chân kéo lê một cái, xoay người tại chỗ, lướt nhẹ xông qua đây.

“”Nhị Miểu¡‘” – Tưởng Thừa mở rộng cánh tay gọi một tiếng.

Nhị Miểu vẫn luôn nhìn dưới chân, nghe thấy tiếng gọi của cậu mới giật mình ngẩng đầu lên, tiếp đó liền phanh gấp một cái ở chỗ cách bọn họ năm–sáu mét.

“”Nhị Miểu¡‘” – Tưởng Thừa cười lên lại gọi cô bé một tiếng.

Cố Miểu nhìn cậu, lúc ngẩng đầu nhìn thấy cậu, biểu cảm phấn khởi ở trên mặt chỉ duy trì mấy giây ngắn ngủi rồi trở nên lãnh đạm.

“”Nhị Miểu, Thừa ca trở về rồi“” – Cố Phi đi qua, vòng ngón tay chỉ Tưởng Thừa – “”Thừa ca đó, em không phải rất nhớ anh ấy à¿‘”

Cố Miểu nhìn chằm chằm Tưởng Thừa, trước sau không có biểu cảm.

“”Đây là làm sao rồi¿‘” – Tưởng Thừa cứng người lại, đứng nguyên tại chỗ cũng không dám đi tới bên cạnh Cố Miểu.

“”Nhị Miểu“” – Cố Phi ngồi xổm xuống nhìn cô bé – “”Vì sao không để ý đến Thừa ca¿‘”

Cố Miểu không có phản ứng, Cố Phi nắm nắm cánh tay cô bé, sau đó nhẹ nhàng thở dài: “”Em đi vào đi.“”

Cố Miểu lại nhìn chằm chằm Tưởng Thừa chừng mấy giây, chân móc ván trượt xách lên, xoay người đi vào trong tiệm.

“Sao vậy?”” – Tưởng Thừa có chút khó mà tiếp nhận.

Đối với cậu mà nói, Cố Miểu giống như là một phần trong nỗi nhớ, đây là em gái của Cố Phi, em gái mà Cố Phi che chở, yêu thương, cậu yêu mến Cố Miểu, Cố Miểu cười với cậu, lúc cùng nhau chơi với cậu, cậu sẽ cảm thấy thoải mái và vui vẻ.

Mà trước mắt, mong đợi vào cảnh tượng Cố Miểu cười với cậu, bổ nhào qua, búng ngón tay kêu một cái, dựng thẳng ngón cái lại chẳng hề xuất hiện, hờ hững trong ánh mắt của Cố Miểu khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

“”Chúng ta đi ăn thịt nướng đi“” – Cố Phi đi qua, vỗ vỗ nhè nhẹ ở trên mặt cậu – “”Thừa ca.“”

“”Con bé làm sao vậy¿‘” – Tưởng Thừa nhíu mày – “Tại sao nó phớt lờ tôi?””

“”Có thể là…“” – Cố Phi thở dài – “”Nó biết cậu vẫn sẽ đi, sẽ đi rất lâu.“”

“Nó là đang tức giận sao? Tức giận tôi sao?”” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Không phải tức giận“” – Cố Phi quay đầu liếc nhìn vào trong tiệm – “Nó chỉ là… tự bảo vệ mình.””

Tưởng Thừa không nói chuyện, qua rất lâu mới quay người đi về phía bên cạnh xe mô tô.

Phải thôi, tự bảo vệ mình, sợ mất đi, liền dứt khoát không cần.

Cậu nhìn Cố Phi từ từ đi theo qua, Cố Phi rất hiểu Cố Miểu, hoặc nói là, rất hiểu rõ bản thân cậu ta, dẫu sao Cố Phi đã từng có cách thức tồn tại tự bảo vệ mình hiệu quả giống như với Cố Miểu.

Cố Phi cưỡi lên xe, đem mũ bảo hiểm đưa cho cậu, cậu ngồi trên yên sau, ôm chặt Cố Phi.

Điều cậu có thể làm quá ít, lúc nhìn thấy phản ứng của Cố Miểu, loại cảm giác bất lực sâu sắc vẫn sẽ bùng nổ, nhưng mà cậu biết mình có mục tiêu, mục tiêu có thể giúp Cố Phi đấu tranh, cậu dù sao cũng đã bước ra một bước, không có điều gì có thể ngăn được cậu từng bước từng bước đi tiếp nữa.

“”Không sao cả“” – Tưởng Thừa ở bên tai Cố Phi nhẹ giọng nói – “”Xem lợi hại của Thừa ca.“”

116. Chương 116

Thịt nướng ăn hoài không ngán, mặc dù Tưởng Thừa mỗi lần ăn đều đặc biệt đơn điệu, nhưng trông vẫn rất thỏa mãn.

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa bưng đĩa, chỉ hoạt động trước chỗ để những miếng thịt bò lát và thịt cừu lát, đây là nguyên nhân Tưởng Thừa trước đây với thời gian dài như vậy ăn đồ ăn cậu làm cũng không có lời oán giận nào, chỉ cần có thịt là được, hương vị có thể ngon hơn một chút tất nhiên là càng tốt, nếu hương vị thực sự không ngon cũng sẽ bởi vì “đây là thịt” mà thỏa mãn.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn bàn bên này một chút, Cố Phi vãy vẫy tay với cậu.

Tưởng Thừa không biết là nói câu gì, chỉ chỉ cái bàn.

Cố Phi cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện nãy giờ cứ nhìn chằm chằm vào Tưởng Thừa, thịt nướng trên bàn đã có chút khét.

Ánh mắt này cũng thật là quá tốt, Cố Phi cười kẹp thịt ra, người suốt ngày ngâm trong thư viện cường độ sử dụng mắt cao như vậy thế mà thị lực vẫn không có vấn đề gì.

“Cũng không cần cậu chạy việc vặt, chỉ nướng thịt thôi cậu cũng có thể thất thần.” – Tưởng Thừa một tay nâng ba cái đĩa đặt cùng một chỗ xuống, một tay cầm một cốc nước trái cây.

“Tôi cũng không phải nhìn người khác” – Cố Phi kẹp từng miếng thịt bỏ vào đĩa cậu – “Tôi nhìn cậu thôi.”

“Đến mức đó sao.” – Tưởng Thừa “chậc” một tiếng, cúi đầu bắt đầu ăn thịt.

“Mông cậu vô cùng đẹp.” – Cố Phi tiếp tục giúp cậu nướng thịt.

“Đệt.” – Tưởng Thừa sặc một cái, liếc cậu ta một cái lại gắp một miếng thịt.

“Ăn đi, ăn cho no, tối về ngủ một giấc trước.” – Cố Phi nói.

“Trước?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Dưỡng tinh thần trước tiên nha.” – Cố Phi nói.

“Sau đó thì sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Cậu nói xem?” – Cố Phi híp mắt một chút – “Cậu không có tham vọng lớn, tôi thay cậu hoàn thành tham vọng lớn.”

Tưởng Thừa cắn một ngụm thịt, tròng mắt rất linh hoạt nhanh chóng nhìn hai bên một chút.

“Không cần có tật giật mình, không ai nghe được đâu, nghe cũng không hiểu.” – Cố Phi nở nụ cười, phẩm chất thần kỳ kéo hai người kết hợp với nhau thế này mỗi lần Tưởng Thừa cảm nhận được đều rất vui sướng.

“Tùy ỳ đi” – Tưởng Thừa nuốt thịt xuống – “Nói thật, bây giờ tôi thế nào cũng được, mặc cho quân bài bố đi.”

“Được.” – Cố Phi gật đầu cười.

Lúc Tưởng Thừa nói mặc cho quân bài bố, Cố Phi cảm thấy mình cũng không thật muốn bài bố cậu cái gì, nhưng cơm nước xong xuôi, hai người trở về cất xe xong, lúc theo thói quen trước đây thuận đường tản bộ, những gì hiện lên trong đầu Cố Phi tất cả lại toàn là đủ loại bài bố.

Có loại cảm giác mãnh liệt, bị quỷ háo sắc Tưởng Thừa lây bệnh.

Nhưng Tưởng Thừa cả đường ngáp dài, cậu đếm thử, ít nhất cũng là mười một cái, đoán chừng tới gần mấy ngày nghỉ này đều không ngủ ngon chút nào, cậu cũng chỉ có thể tạm thời đem tà niệm trói lại đặt vào trong bụng.

“Trở về ngủ một lát đi.” – Cố Phi mượn bóng đêm hôn một cái trên mặt cậu.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu, lại vỗ vỗ bụng – “Thức ăn cũng tiêu gần hết rồi… Tôi phát hiện bản thân về phương diện ăn thịt đúng là một chút lực tự chủ cũng không có.”

“Ăn đi, mập cũng không chê cậu.” – Cố Phi nói.

“Tôi tự thấy ngại” – Tưởng Thừa nói, lại nhìn cậu ta một chút – “Nếu cậu mập thì tôi cũng sẽ chê, sẽ bỏ cậu ngay, để ý nhan sắc như chúng tôi vô cùng tuyệt tình.”

“A” – Cố Phi cười – “Động vật ăn cỏ như chúng tôi không có dễ mập như động vật ăn thịt.”

Trở lại phòng, Tưởng Thừa rửa mặt xong liền nhào lên trên giường, Cố Phi tựa ở đầu giường cùng cậu hàn huyên chưa tới mười phút, cậu liền không lên tiếng nữa.

Cố Phi cúi đầu nhìn thoáng qua, đã ngủ, Cố Phi lại đưa tay ấn lên chóp mũi Tưởng Thừa, Tưởng Thừa không nhúc nhích, không giống bình thường chút nào, bị sờ một chút ở trong mơ liền một bạt tay vút qua mặt mình.

“Thừa ca?” – Cố Phi kêu cậu một tiếng.

Tưởng Thừa vẫn không có phản ứng.

“Ngủ đi” – Cố Phi cầm điện thoại qua nhìn giờ – “Cho cậu… một giờ.”

Tưởng Thừa ở trong mơ cũng không biết có thể nghe thấy hay không, có lẽ còn chưa bắt đầu nằm mơ.

Cố Phi cầm điện thoại cũng không có việc gì để làm, lúc Tưởng Thừa không ở bên cạnh cậu không có hứng thú chơi cái gì, bây giờ Tưởng Thừa ở bên cạnh, cậu vẫn không muốn chơi, chỉ muốn cứ yên tĩnh như vậy.

Hôm nay cảm xúc của Tưởng Thừa vẫn là bị ảnh hưởng, từ trước khi ăn cơm đã bắt đầu có chút dáng vẻ mệt mỏi, lúc đầu với tính cách của Tưởng Thừa, trở về căn bản không có khả năng ngủ, đây hẳn là kết quả của hoạt động tình dục mức độ cao và được làm khi khô.

Phản ứng của Cố Miểu đừng nói Tưởng Thừa không ngờ được, cả chính cậu cũng vậy, thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện trường hợp như vậy.

Thậm chí trước đó hai ngày, Cố Miểu còn học vẽ tên của Tưởng Thừa, mặc dù vẽ lại ròng rã bốn tờ cũng chưa học được, nhưng chú ý Phi chắc rằng em ấy rất nhớ Tưởng Thừa.

Chỉ là trong khoảnh khắc nhìn thấy Tưởng Thừa, lo nghĩ và bất an của em ấy vẫn là chiếm thế thượng phong, cả người cứng ngắc và ánh mắt đạm mạc Cố Phi rất quen thuộc.

“Xem lợi hại của Thừa ca.”

Lúc Tưởng Thừa trên vai cậu nói ra câu này, Cố Phi chỉ cảm thấy đều là cảm động và ấm áp tràn đầy, Tưởng Thừa hoàn toàn dũng cảm tiến tới như trước đây, sự ngây thơ kiên cường tựa hồ như cái gì cũng

không thể làm cho khuất phục.

Nhưng bây giờ ổn định lại tinh thần, Cố Phi lại bắt đầu cảm thấy mơ hồ bất an.

Cậu luôn thích sự kiên định ngây thơ này bắt nguồn từ Tưởng Thừa, bởi vì cậu không có, đôi lúc cậu còn thấy mình có lẽ từ trước tới nay đều chưa từng ngây thơ.

Mà cũng vừa vặn bởi vì cậu không có, mới sẽ bất an.

Cho dù cậu muốn chỉ nhìn dưới chân không sợ hãi như Tưởng Thừa như thế nào đi nữa, cũng không thể không thừa nhận mình rất khó làm được.

Cậu không biết Tưởng Thừa có cách nghĩ gì, hay phải lợi hại như thế nào, nhưng cậu vô cùng sợ hãi Tưởng Thừa cũng sẽ xem Cố Miểu như trách nhiệm của mình, vậy thật sự sẽ bị gắt gao kéo lại phía sau.

Cậu muốn để Tưởng Thừa trong lúc yêu nhau có thể tận hứng, có thể không cố kỵ gì, như Vương Húc, như Phan Trí, như tất cả mọi người ở độ tuổi này khi yêu nhau phải thế, điều duy nhất cần nghĩ về chỉ có tình cảm của bản thân.

Tưởng Thừa cho dù có phải là con của Lý Bảo Quốc hay không, cho dù không sinh ra ở nơi này đi nữa, hoàn cảnh lớn lên hơn mười mấy năm của cậu ta đã quyết định cậu ta không thuộc về nơi này, tất cả mọi thứ ở nơi này, là thịnh là suy, là vui hay buồn, từ đầu đã không có quan hệ với cậu ta.

Nhưng cậu ta bị ném trở về đây, từ táo bạo, mờ mịt ban đầu đến khi cuối cùng đã kiên định, những ngày này cậu ta sống như thế nào, Cố Phi rất rõ.

Hai người hai nơi là hình thức phổ biến khi yêu nhau, có người kiên trì, có người từ bỏ, đều rất bình thường, nhưng ngoài chịu đựng nỗi nhớ còn phải chịu đựng người nhà của bạn trai…

Lúc tay Tưởng Thừa sờ đến trên bụng, cậu còn đang xuất thần, bị giật mình một cái, nhìn sang phát hiện Tưởng Thừa cũng không phải đang tỉnh, chỉ là theo thói quen để tay qua.

"Thừa ca" – Mặc dù cảm xúc bây giờ của Cố Phi cũng có một chút sa sút, nhưng động tác này của Tưởng Thừa đối với việc cậu "ăn chay" hơn nửa tháng mà nói, vẫn là rất gây sự mà – "Cậu như thế này là đang gây hấn năng lực của tôi à."

Tưởng Thừa ngủ rất ngon, câu này của cậu nói cũng không đè thấp âm thanh, Tưởng Thừa cũng chỉ chôn mặt vào gối liền không động đậy nữa.

Cố Phi do dự một chút, nhẹ nhàng mở tay cậu ra, sau đó xuống giường, vào phòng tắm lấy đồ dùng đùa nghịch lưu manh gì đó theo.

“Thừa ca” – Cố Phi cởi đồ, chống giường nhìn cậu – “Thứ chó đẹt muốn đẹt chó rồi, cậu còn không tỉnh lại?”

Tưởng Thừa nhíu mày hừ hai tiếng.

Cố Phi xốc chăn mền lên, túm quần cậu kéo xuống, đè lên.

“… Ưm?” – Tưởng Thừa mê mẩn mở mắt ra một đường nhỏ.

“Ưm.” – Cố Phi hôn lên mặt cậu, tay mò xuống dưới.

Mặc dù ngủ rất mơ hồ, nhưng dù sao vẫn là trong giai đoạn một ngày không gặp như cách ba thu, dừng không làm như đói ba năm, tốc độ dục vọng của Tưởng Thừa ngoi lên cơ bản đồng bộ với tốc độ tỉnh lại.

Dưới mắt Tưởng Thừa, loại trạng thái mang theo mơ hồ này lại bắt đầu trở nên hưng phấn, Cố Phi cảm thấy quả thực từ hô hấp đến phát hơi đều lộ ra gợi cảm và dụ hoặc.

Khi theo vòng eo của Tưởng Thừa tiến vào, cậu ta rên lên một tiếng rất thấp, Cố Phi xoay tay lại nắm một cái trên đùi cậu, bắt lấy tay cậu ấn xuống trên giường.

“Cái giường này không được” – Tưởng Thừa ôm gối nằm, tiếng thở dốc đã chậm rãi chìm xuống – “Cố Phi, cậu thành thật nói.”

“Cái gì?” – Cố Phi xuống giường, đem chăn mền kéo qua đắp lên người cậu.

“Cậu có phải đã dẫn người nào lên đây “lăn” rồi không” – Tưởng Thừa từ khóe mắt nhìn cậu – “Cái giường này sắp lắc đến rả luôn rồi, động nhẹ liền cót két.”

Cố Phi liếc cậu một cái, không nói chuyện.

“Cậu nghe này” – Tưởng Thừa nâng mông nhún hai cái trên giường, giường két két vang lên – “Nghe thấy không?”

“Trước khi cậu đi đã kêu” – Cố Phi nói – “Sao cậu không nghĩ đến chuyện hai chúng ta không biết ngày đêm lăn ở trên đây.”

“Trước khi đi?” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ, nở nụ cười – “Đệt, thật sao? Tôi không có chú ý.”

“Ăn khuya không?” – Cố Phi cầm điện thoại qua – “Gọi đồ ăn tới cho cậu?”

“Bây giờ còn giao sao?” – Tưởng Thừa hỏi – “Nửa đêm rồi đi?”

“Chưa tới mười một giờ đâu, còn có mấy tiệm giao” – Cố Phi nói – “Muốn ăn cái gì?”

“Để tôi nghĩ đã…” – Tưởng Thừa trở mình nằm xuống, nhắm mắt nghĩ một hồi – “Cánh gà nướng, loại thêm rất nhiều, rất nhiều thì là Ai Cập.”

“Được.” – Cố Phi gật gật đầu.

Khoảng thời gian ở cùng với bạn trai vô cùng tươi đẹp, làm xong rồi ăn, ăn xong rồi ngủ, làm càn mà yên tâm, xem Triệu kha đăng ảnh đọc sách ở thư viện trong vòng bạn bè cũng không cảm thấy lo nghĩ.

Bình thường có ai đi thư viện, cậu đều sẽ cảm thấy nếu không đi có phải là lãng phí thanh xuân rồi không.

Bây giờ cùng bạn trai một chỗ chính là thanh xuân.

Mấy ngày nghỉ Cố Phi như trước đây đáp ứng cậu, sắp xếp rất tốt, chủ yếu là làm, sau đó ăn uống, vui chơi, nơi này cũng không có gì để chơi, ngoại trừ tới nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt và thăm hỏi lão Từ, lão Lỗ, những cái khác cơ bản là sát nhập lại làm chung.

Vương Húc đúng là gầy đi, mẹ cậu ta đau lòng đến không chịu được.

“Tôi thật sự không phải ôn tập mà gầy” – Vương Húc đóng cửa phòng ăn riêng lại, thả một giỏ lớn bánh nhân thịt lên bàn, lại múc cho hai cậu canh thịt dê – “Tôi thật sự là do tương tư.”

“Cậu tiện thể cũng ôn tập một chút đi, không mất bao nhiêu thời gian, còn có thể để Dịch Tĩnh nhìn cậu bằng ánh mắt khác.” – Tưởng Thừa cắn một miệng lớn bánh nhân thịt.

“Cái đó cũng không nhất định có thể thay đổi cách nhìn triệt để” – Vương Húc xem thường chỉ chỉ Cố Phi – “Cậu ta, không phải không khác mấy với tôi sao, sao cậu lại thay đổi cách nhìn?”

Cố Phi và Tưởng Thừa không nói chuyện, cùng nhau vừa ăn bánh nhân thịt vừa nhìn cậu ta.

“Sao?” – Vương Húc cầm đĩa bánh cũng không dám ăn, cẩn thận hỏi – “Tôi nói không đúng sao?”

“Chênh lệch giữa hai cậu về bản chất không phải thành tích, cậu muốn bổ sung chênh lệch này thì phải chơi liều” – Tưởng Thừa ung dung chậm rãi nói – “Cậu không phải không biết Dịch Tĩnh trước đó thích……”

“Được! Được!” – Vương Húc vỗ bàn, cưỡng ép ngắt lời cậu – “Tôi biết rồi, cậu đừng nói nữa.”

Cố Phi cười cười, không lên tiếng.

"Muốn gọi Dịch Tĩnh ra thư giãn một chút không" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Rất lâu rồi không gặp."

"Cậu ta không ra đâu, đặc biệt là lúc có cậu" – Vương Húc thở dài – "Kỳ thật nếu không có cậu, cậu ta chắc cũng không liều tới như vậy, sau khi cậu đến Tứ Trung, cậu ta liền không được hạng nhất lần nào."

Tưởng Thừa cắn bánh nhân thịt, không nói.

"Thời gian còn dài như vậy, cậu ta hiện tại cứ căng thẳng như thế, coi chừng lại chịu không nổi." – Cố Phi nói.

"Lần này còn tốt" – Vương Húc nói – "Có kinh nghiệm rồi, tôi thấy cậu ta chỉ là không muốn gặp Tưởng Thừa, cảm thấy ngại đi, đợi cậu ta thi vào trường tốt rồi liền không sao nữa."

"Vậy cậu giúp tôi gửi lời" – Tưởng Thừa nói – "Nói cậu ta cố lên, tôi đang đợi cậu ta vào được rồi sẽ mời cậu ta ăn cơm."

"Được!" – Vương Húc gật đầu, gật đầu xong lại nhìn cậu.

"Mời hai cậu ăn cơm." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm ừm ừm ừm!" – Vương Húc vui sướng gật đầu một trận.

Gặp mặt họp lớp với lão Từ, lão lỗ, cùng một đám người lớp 8, mọi người hưng phấn đủ loại báo cáo tình hình mình gần đây, một chuỗi hoạt động này chiếm mất một ngày kỳ nghỉ.

Tưởng Thừa có chút đau lòng thời gian một ngày này, nhưng vẫn cảm thấy rất vui sướng.

Lần này tụ hội, mọi người coi như khá đông đủ, ngoại trừ một số người muốn mượn ngày nghỉ đi du lịch không tới ra thì gần như đủ cả, Tưởng Thừa vốn không nhớ tên tất cả mọi người, cách qua hai tháng, liền cảm thấy người lạ mặt lại tăng thêm mấy người.

Như lão Từ nói, từ ngày tiệc chia tay trở đi, sẽ rất khó lại tụ họp đầy đủ.

Tưởng Thừa nhìn những người mang theo nụ cười trên mặt, sau khi cuộc sống mới của mình bắt đầu, lại nhìn thấy những người từng đi qua năm 18 tuổi mờ mịt của mình, đột nhiên cảm thấy rất thân thiết.

Ngày nghỉ một khi qua đi phân nửa, mọi người liền trở nên lo nghĩ.

Một tháng, hai tháng đều sẽ trong nháy mắt trôi qua, huống chi là hai ngày, ba ngày.

Cùng thầy cô, bạn học họp lớp qua đi, Tưởng Thừa và Cố Phi đều không lại ra khỏi cửa, cứ nấp trong căn phòng thuê, nói chuyện phiếm, xem TV, tìm một bộ phim làm ổ ở trên giường xem.

Có điều Cố Phi cách một ngày, buổi tối đều phải về nhà trước, ở cùng Cố Miểu, đợi em ấy hoàn toàn ngủ say mới có thể trở lại, sáng sớm mỗi ngày đều phải ăn điểm tâm cùng Cố Miểu.

Lần này Tưởng Thừa không lại tới nhà hay tiệm của Cố Phi, thái độ của Cố Miểu đối với cậu khiến cậu có chút tổn thương, cũng rất đau lòng, nếu như Cố Miểu muốn bảo vệ bản thân, cứ để em ấy bảo vệ bản thân đi, trước mắt cũng không có phương thức nào hiệu quả nhanh chóng có thể làm cho em ấy buông xuống phòng bị.

Cố Phi định tiếp tục để Cố Miểu học lớp hồi phục kia, Tưởng Thừa cảm thấy với giai đoạn hiện tại, đây là biện pháp duy nhất.

Bài học của trường Cố Phi ít hơn một chút, cửa tiệm hiện nay cũng không cần cậu ta quan tâm, vấn đề thời gian không lớn, nhưng là… Cố Phi mặc dù không đề cập qua, nhưng Tưởng Thừa biết tiền tiết kiệm vơi đi không ít, gia đình bình thường gánh vác cũng không dễ dàng, huống chi Cố Phi chỉ là một học sinh.

Tưởng Thừa từ thái độ của Cố Miểu đối với mình, cấp tốc chuyển sang tiền tiết kiệm, tính toán xem sau khi trở về trường bắt đầu làm gia sư, tới tết năm sau có thể được bao nhiêu tiền.

“Hồi nữa ra ngoài một chuyến đi” – Cố Phi đánh gãy suy nghĩ cậu – “Tôi muốn mua một bộ đồ dày cho cậu.”

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “Tôi có quần áo a.”

“Tôi biết cậu có, quần áo bây giờ mặc cũng không nát, mấy bộ đồ đó mặc đến khi cậu tốt nghiệp cũng không thành vấn đề” – Cố Phi nói – “Tôi chỉ là muốn mua quần áo cho cậu.”

“Được” – Tưởng Thừa cười lên – “Mua áo lông đi, mùa đông này liền mặc nó.”

“Đi thôi.” – Cố Phi nói.

“Mua hai cái đi, áo đôi, thế nào?” – Tưởng Thừa xuống giường, đẩy Cố Phi tới trước gương to, hai người song song đứng đấy.

“Được.” – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa cầm điện thoại qua, chụp một tấm hình qua gương.

Mấy ngày nay cậu cảm giác mình chụp hình đều sắp làm đầy thẻ nhớ.

Từ khi bị đóng gói đưa đến nơi này, Tưởng Thừa chỉ mua quần áo một lần, chính là lần đó từ nhà Lý Bảo Quốc nhảy ra cửa sổ không mặc áo khoác, cậu đã mua một chiếc áo khoác.

Cậu vẫn không hề đi mua quần áo nữa, một là lười đi, hai là cảm thấy nơi này quần áo rất khó coi.

Nhưng bây giờ khi Cố Phi dẫn cậu đi dạo trong trung tâm mua sắm, cậu lại cảm thấy đồ nào cũng được, cho dù khó coi thế nào, cũng là đồ bạn trai mua, vẫn là đồ đôi.

Khó coi, cũng là hai người cùng khó coi.

Cố Phi chọn quần áo vẫn là rất có mắt nhìn, mấy cái áo khoác nhìn qua rất không đáng chú ý, mặc thử lên hiệu quả cũng không tệ chút nào.

Cuối cùng chọn một cái áo lông màu tro nhìn qua không tươi, cũng không có trang trí gì, nhưng khi mặc vào rất đẹp trai, mấu chốt là đồ này rất tôn lên chân dài, đối với Tưởng Thừa mà nói, đây là ưu điểm rất trọng yếu.

Nhưng sau khi nhìn thoáng qua giá, cậu lập tức "chậc" một tiếng: "Đắt như vậy."

"Cũng không phải ngày nào cũng mua" – Cố Phi nói – "Cho dù cậu mặc mỗi ngày, ba năm cũng không thành vấn đề, nếu mỗi ngày……"

"Được được được" – Tưởng Thừa cười lên – "Vậy cái này đi."

Xách theo đồ trở về phòng thuê cậu đột nhiên lại không thể nào vui vẻ, nhìn Cố Phi đóng gói hành lý cho mình, lúc nhét quần áo thu đông vào, cậu ngay cả hứng nói chuyện cũng mất đi, chăm chú nhìn sau lưng của Cố Phi có chút xuất thần.

Ngày nghỉ cái quỷ gì a, còn chưa có cảm giác gì thế mà đã qua hết.

Đi lần này, mãi cho đến ăn tết cũng không còn kỳ nghỉ nào, tháng mười, tháng mười một, tháng mười hai, tháng một… Năm nay khi nào ăn tết?

Nghỉ đông khi nào thì bắt đầu?

"Ngày mai cậu cứ ngủ của cậu, đến giờ tôi gọi dậy" – Cố Phi vừa đè quần áo xuống vừa nói – "Tôi trở về xem Cố Miểu sẽ mang điểm tâm qua, cậu muốn ăn gì?"

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Cố Phi quay đầu nhìn cậu: "Tôi hỏi cậu muốn ăn sáng cái gì?"

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Cậu có phải muốn làm tôi ngu luôn không?" – Cố Phi hỏi.

"A." – Tưởng Thừa lại gật đầu.

"Tưởng Thừa!" – Cố Phi la lên một tiếng.

"Ai!" – Tưởng Thừa sợ đến nhảy ra mép giường một chút, ngẩng đầu nhìn cậu chằm chằm – "Đừng làm như vậy nha!"

"Ngày mai muốn ăn sáng cái gì?" – Cố Phi cười hỏi.

"Mỳ bò." – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ.

"Được, tôi đi mua về" – Cố Phi đưa tay sờ trên đùi cậu – "Mấy tháng mà thôi, thời gian không bao lâu, mở điện thoại ra liền có thể gặp mặt."

"Ừm." – Tưởng Thừa cong khóe miệng một chút.

Đúng vậy a, mấy tháng mà thôi.

Mấy tháng mà thôi.

Nếu tính theo mấy tháng, cậu và Cố Phi tổng cộng mới cùng nhau được bao nhiêu cái "mấy tháng", phảng phất như đã qua rất lâu, cùng với nhau rất lâu mới không thể chịu đựng được một chút xíu cách xa.

Nói như vậy, mấy tháng thôi, rất dài.

Như là một thói quen, thói quen chỉ một lần, hai lần đã hình thành, một đêm trước khi lên đường, hai người đều ngủ không được, chỉ còn mấy canh giờ này, ngủ đi quá đáng tiếc.

Cứ mở to mắt, cho dù không nói lời nào, cũng có thể biết người kia ngay bên cạnh mình.

Một đêm hai người đều nắm tay, tay kề tay, xoay người liền ôm.

Khi trời sáng, báo thức điện thoại Cố Phi vang lên.

Chít.

Tưởng Thừa nghe liền cười vui vẻ: "Chuông báo thức này của cậu có tồn tại ý nghĩa gì không?"

"Dù sao tôi có thể nghe được" – Cố Phi nói – "Chủ yếu là sợ quấy rầy cậu, tôi nào biết được cậu cả đêm đều không ngủ."

"Sao mà ngủ được" – Tưởng Thừa trở mình ôm cậu cọ xát – "Bây giờ cậu về nhà sao?"

"Ừm" – Cố Phi nói – "Cậu ngủ một lát đi, tôi về nhà sau đó đi mua mỳ bò, chắc khoảng nửa tiếng, lát nữa tôi gọi cậu."

"Tôi đi cùng cậu đi." – Tưởng Thừa ngồi dậy.

"Hả?" – Cố Phi ngẩn người.

"Nhị Miểu nhìn thấy tôi không vui, thì tôi không đi lên, ở dưới lầu chờ cậu" – Tưởng Thừa nói – "Sau đó cùng đi ăn mỳ bò, không cần gói đem về."

"… Được." – Cố Phi đi tới hôn một cái trên mặt cậu.

Thời gian trước khi lên xe, hai đến ba tiếng này, Tưởng Thừa dường như đều là tính theo giây, so với lần trước tới trường báo danh, loại tụ họp nhỏ xong lại phải chia xa này, càng khiến người ta không nỡ.

Cố Phi cũng không khác là bao, cùng với Cố Miểu một lát xong, lúc xuống lầu đều như là lao xuống, lúc chạy ra cửa hành lang dưới chân không biết bị vấp cái gì một chút, cứ lảo đảo về phía trước như thế đến khi Tưởng Thừa nhảy tới cản một chút mới dừng lại.

"Tôi đệt" – Cố Phi cười vui vẻ – "Tôi lớn như vậy rồi, lần đầu tiên mất mặt tới vậy, nếu cậu không cản lại, chắc tôi đã vọt ra giữa đường rồi té lộn đầu."

Tưởng Thừa từ lúc nhìn thấy cậu lảo đảo đã cười lên, lúc này cười đến quai hàm đều nhức mỏi: "Tiểu Bá Vương xưởng thép cũng có ngày hôm nay."

“Đi đi đi” – Cố Phi cười nói – “Đi ăn mỳ bò.”

Mỳ bò vẫn là giá cả phách lối như vậy, Tưởng Thừa bao, mỗi người cho thêm năm đồng tiền thịt bò.

“Tôi cảm thấy ăn tám trăm đồng tiền bún đều không hết hận” – Cậu vừa ăn vừa hung tợn nói – “Tôi sớm tối muốn đem cái tiệm này mua lại đổi thành tiệm bánh nhân thịt!”

“Tôi ủng hộ cậu.” – Cố Phi dựng ngón cái với cậu.

Ăn xong trở về lấy hành lý, bắt xe tới nhà ga.

Hai người gần như đều kéo dài thời gian mà đi, chính là không muốn đứng ở cửa trạm lưu luyến chia tay.

“Tôi trực tiếp đi vào đây” – Tưởng Thừa nói – “Cậu trở về ngủ một giấc đi, tôi một hồi lên xe cũng ngủ.”

“Ừm” – Cố Phi gật gật đầu – “Đến rồi nói với tôi một tiếng.”

So sánh với lần tạm biệt trước, lần này hai cậu thuần thục hơn rất nhiều, nhưng không giống với khi cùng đưa Cố Phi vào trạm, Tưởng Thừa lần này không có nhắc đến chuyện không quay đầu, cậu trực tiếp đi thẳng vào trạm.

Vào trạm, lên xe, ngồi xuống.

Nhắn tin nói cho Cố Phi.

Tưởng Thừa cố gắng để cho mình bình tĩnh, gặp nhau và chia xa thế này, cậu nhất định phải cấp tốc thích ứng, thời gian dài không biết bao lâu trong tương lai, cảnh tượng như vậy sẽ xuất hiện một lần lại một lần.

Lúc xe khởi động, Phan Trí nhắn tin tới.

– Xe chạy rồi phải không

– Vừa mới chạy, nhắm thời gian rất chuẩn nha

– Còn phải nói, tôi rất có tố chất, không ảnh hưởng đến tình nhân tạm biệt, hồi nữa tôi đi đón cậu

– Hôm nay rảnh rỗi như vậy?

– Ông nội! Ngày mai phải đi học! Hôm nay không gặp mặt, tôi thấy cậu thật có thể bơ tôi một năm luôn nha!

Tưởng Thừa nhìn màn hình cười nửa ngày.

– Sẽ không, tôi hẹn trước nhé, buổi trưa cuối tuần sau cậu theo tôi đi lội bệnh viện

– Nạo thai sao

– Cút, tôi muốn tìm bác sỹ khoa tâm thần hỏi một chút tình trạng của Cố Miểu

– Được, tôi rảnh, bạn trai điển hình a

117. Chương 117

Có lẽ là bắt đầu thích ứng với chia ly, cũng có khả năng là mấy ngày này làm đến quá sức, ngày hôm qua lại một đêm không ngủ, nhắn tin với Phan Trí xong, sau đó lại tán gẫu với Cố Phi mấy câu, Tưởng Thừa liền ôm lấy túi ngủ mất.

Ngủ thẳng tới khi chị gái bên cạnh thúc cậu mấy cái, cậu mới ôm túi nhảy dựng lên.

“”Ôi chao“” – Chị gái bị phản ứng này của cậu dọa đến xém chút nữa nhào đầu về phía trước trên hành lang – “”Chàng trai trẻ, cậu nhất kinh nhất sạ* muốn dọa chết người à.“”

* –nhất kinh nhất sạ: ý nói tinh thần con người lo lắng hoặc phấn khích.

“”Ngại quá, tôi ngủ mê quá.“” – Tưởng Thừa nhanh chóng xoa một vòng trên mặt mình, xác định chắc chắn trên mặt không có vết tích nước miếng, sau đó mới ngồi trở về.

“”Đúng đấy, lập tức tới ga rồi, chị nếu không gọi cậu, cậu có phải định ngồi quay về lại hay không hả.“” – Chị gái nói.

Đúng đấy.

Tưởng Thừa cười cười.

Ngồi quay về lại cũng rất tốt, vừa mở mắt nhất định kinh hỉ vạn phần…

Trên di động có mấy tin nhắn, Cố Phi có một cái.

– Tôi bắt đầu ngủ rồi, bạn trai

Liếc nhìn giờ, khoảng hai giờ sau khi xe chạy gửi tới, đoán chừng là Cố Phi trở về, trước tiên ở cùng Cố Miểu, cuối cùng mới ngủ.

Lúc này cậu ấy chắc đang ngủ say, Tưởng thừa do dự cả buổi, gửi tin nhắn sợ ồn làm tỉnh Cố Phi, không gửi ư, lại sợ Cố Phi ngủ chập chờn vẫn chờ tin nhắn này.

Cuối cùng vẫn trả lời một tin.

– Tôi tới rồi, Phan Trí đón tôi, không cần trả lời tin nhắn, ngủ thật ngon

– Ừ

Cố Phi vẫn trả lời, hơn nữa chỉ nội trong mấy giây, quả nhiên là không ngủ yên, hoặc là vẫn cứ không ngủ, Tưởng Thừa cười cười, lại nhìn xem mấy tin nhắn khác.

Đều là Phan Trí.

– Ông nội tới đâu rồi

– Nhanh tới đi

– Tới đâu rồi hả, di động của cậu hết pin rồi à

– Không có tín hiệu à

– Tên khốn

– Tưởng Thừa, con mẹ nó, cậu có nhân tính hay không hả!!

– Tuyệt giao!

– Không cần trả lời nữa, tuyệt giao, cậu tự mình về trường học đi, tuần tới tự mình đi phá thai đi! Đừng tìm tôi!

Tưởng Thừa vừa xem vừa cười vui vẻ, vuốt tên của Phan Trí.

“”Xin chào.“” – Phan Trí bên kia nhận điện thoại, hết sức lễ độ mà nói một câu.

“”Cháu trai“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Tôi còn khoảng mười phút vào ga.“”

“”Ở đây không có cháu trai của ngài, xin hỏi ngài tìm ai¿‘” – Phan Trí nói – “”Ngài gọi nhầm số rồi chắc.“”

“”Tôi tìm Phan An–Phan soái ca, cái người anh tuấn nhất, phong độ nhất, phong lưu phóng khoáng nhất trên thế giới.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Đệt“” – Phan Trí nói – “”Cậu có gan đừng vỗ rắm ngựa tôi nhá! Có phải sợ tự mình trở về lạc đường hay không hả! Mù đường¡‘”

“”Tôi vừa mới ngủ“” – Tưởng Thừa nói – “”Vừa lên xe đã ngủ mất rồi.“”

“”Sờ sờ túi, xem thử ví tiền, di động đều còn hay không¿‘” – Phan Trí lập tức nói.

“”Còn“” – Tưởng Thừa nói, vô thức mà sờ sờ túi, ví tiền còn ở trong túi, sau đó lại sờ sờ – “”Tôi đệt, di động của tôi…“”

“”Di động của cậu mịa nó trong tay cậu, ngớ ngẩn¡‘” – Phan Trí cắt ngang lời của cậu, rất nhanh mà nói một câu.

“”Cậu mịa nó có phải đã chờ tôi đến lúc này hay không vậy¿‘” – Tưởng Thừa bị cậu ta rủa xả một trận mắc cười.

“”Phải đấy, ngại quá, bị cậu nhìn ra rồi¡‘” – Phan Trí nói.

“”Tôi chuẩn bị xuống xe rồi“” – Tưởng Thừa nhìn nhìn ngoài cửa sổ – “”Vào ga rồi, cậu ở cổng ra nào của ga¿‘”

“”Cậu khỏi cần lo cổng ra nào của ga, tôi nói cậu cũng tìm không ra, tôi thì vẫn ở cái cổng ra của ga lúc trước đón các cậu“” – Phan Trí nói – “”Cái người khôi ngô phóng khoáng nhất đứng ở chính giữa, cậu chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấy tôi.“”

“”…Ờ.“” – Tưởng Thừa cúp điện thoại.

Xe dừng, Tưởng Thừa ôm túi ngồi im, nhìn từng người trong toa hành khách xuống xe, lại đi qua theo hai

bên cửa sổ.

Cho đến khi người cũng đi hết rồi, cậu mới đứng lên, chậm rãi đi ra.

Xác thực ở cổng ra của ga vừa liếc một cái đã có thể nhìn thấy Phan Trí, gần đây đều mặc giống như người bạn quốc tế dẫn đầu về mốt.

Tưởng Thừa hướng cậu ta vẫy vẫy tay, Phan Trí ôm cánh tay không cử động, cho tới khi Tưởng Thừa đi tới trước mặt cậu ta, cậu ta mới nói một câu: ""Tôi tưởng lúc cậu ra ga thì mù đường chứ, cậu làm sao không cùng người ta xuống xe, đi ra cùng một thể hả¡‘"

""Ngài đây hỏa khí vẫn chưa hạ nhỉ¿‘" – Tưởng Thừa nói.

""Bầu trời mùa thu cao xanh, không khí khô hanh"" – Phan Trí lùi về sau một bước, đánh giá trên dưới cậu một chút – ""Thần sắc không tệ, trở về một lần có phải có kích động nghỉ học một năm yêu đương rồi quay lại hay không¿‘"

""Không có"" – Tưởng Thừa nói – ""Tôi là người như thế à, mục tiêu của tôi rất rõ ràng.""

""Mục tiêu gì¿‘" – Phan Trí hỏi.

""Mục tiêu mà cậu không đạt được."" – Tưởng Thừa nói.

""Đệt."" – Phan Trí nói.

Học tập thật tốt, kiếm tiền thật nhiều, thấy được hy vọng cũng tốt, không thấy được hy vọng cũng không sao, kéo theo Cố Phi không buông tay, tìm bác sĩ tốt cho Cố Miểu… mặc dù trong những mục tiêu này rất ít về bản thân, nhưng đối với cậu mà nói, đều giống nhau.

Phan Trí kéo cậu đi, cũng không trở về trường học, trước tiên đi ăn cơm.

Cậu cùng Phan Trí đã rất lâu rồi không có vừa ăn vừa tán dóc như vậy, Tưởng Thừa thực ra rất hoài niệm cùng Phan Trí tán gẫu thế này, thời gian không tán gẫu tiếp nữa thì cùng nhau thẫn thờ hoặc là chơi di động riêng phần mình.

Lúc ấy quả thực không có áp lực gì, ngoại trừ cuối kỳ phải ôn tập gấp rút, mỗi ngày đều trôi qua rất tiêu sái, muốn trốn học thì trốn, muốn đánh lộn thì đánh…

Bây giờ ngoài trừ áp lực học tập, loại lo sợ hoặc bất an đối với ""tương lai"" không xác định ấy, đến từ mong đợi đối với hy vọng không rõ ràng, đều là áp lực, lúc không nghĩ tới cảm thấy không sao cả, lúc suy

nghĩ kỹ càng mới biết áp lực nặng nề đè xuống.

“”Chuyện cậu đi hỏi thăm tìm bác sĩ, đã nói với Cố Phi chưa¿‘” – Phan Trí hỏi một câu.

“”Vẫn chưa nói, sao vậy¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Trước tiên đừng nói, có phương án và đáp án xác định rồi lại nói với cậu ta“” – Phan Trí nói – “”Thì bệnh gì đó rất rõ ràng, cậu cách xa như thế tìm bác sĩ hỏi, cũng chưa hẳn có biện pháp, huống hồ chi đây là loại vấn đề trên tâm lý, ngộ nhỡ không có biện pháp, Cố Phi sẽ rất thất vọng đi.“”

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Một điểm này cậu cũng đã nghĩ tới rồi, cho nên nghĩ mấy ngày rồi, cậu cũng vẫn luôn không đề cập với Cố Phi.

“”Không uổng công kết giao bạn bè với cậu, cái này cũng có thể thay tôi nghĩ tới“” – Tưởng Thừa duỗi tay tới trước mặt Phan Trí – “”Vô cùng cảm ơn.“”

“”Đừng khách sáo“” – Phan Trí nắm nắm tay cậu – “”Dù sao trước ngực tôi có ẩn hình khăn quàng đỏ.“”

Tưởng Thừa lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, là lúc cậu cùng Cố Phi đi tản bộ làm lễ vật cho Phan Trí.

Ở bên cạnh cửa hàng xếp hạt thành hình lần trước có một tiệm đất sét mềm, cậu và Cố Phi đi vào nung cho Phan Trí một ngôi sao năm cánh và hai bông hoa nhỏ.

Phan Trí mở cái hộp ra, vừa nhìn đã cười vui vẻ: “”Ông nội, cậu thật có sáng tạo.“”

“”Cậu dù sao cũng không thiếu cái gì“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi cũng không có cách nào tặng bạn gái cho cậu.“”

“”Chờ đi“” – Phan Trí đem hộp cất xong – “”Tôi năm nay phải dẫn bạn gái về nhà ăn Tết, trước khi dẫn về sẽ dẫn cho cậu xem qua.“”

“”Cô hạt đậu nhỏ nhảy nhót tiếp điện thoại ở quầy lễ tân à¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Quầy lễ tân? Hạt đậu nhảy nhót? Ai¿‘” – Phan Trí ngẩn ra.

“”Bái phục.“” – Tưởng Thừa hướng cậu ta ôm ôm quyền.

Có lúc cậu thật sự rất hâm mộ Phan Trí, “”đi qua giữa vạn bụi hoa, thân không dính một phiến lá*“”, ngẫu nhiên bị ong mật chích một cái cũng không đặt ở trong lòng.

* , – vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân: câu này vừa là tên một cuốn tiểu thuyết, cũng là một câu thơ. Trong thời hiện đại, câu này được sử dụng để so sánh một người đàn ông với một số phụ nữ. Anh ta lãng mạn và nuông chiều, nhưng cuối cùng lại không thuộc về một người nào, sẽ không để lại hy vọng và tưởng tượng cho bất kỳ người phụ nữ nào. Họ có vẻ đam mê, nhưng họ tàn nhẫn. Hầu hết những người này có phương tiện tình cảm tuyệt vời, làm mọi việc mà không có sự can thiệp và thiếu trách nhiệm.

Có lẽ là quá lâu không tán gẫu, hai cậu vừa ăn vừa tám chuyện, ăn tới không còn đồ có thể ăn vẫn còn đang nói chuyện phiếm, cuối cùng Phan Trí vẫy tay một cái gọi nhân viên phục vụ tới: “”Đưa thực đơn cho tôi, cho thêm hai món ăn nữa.“”

“”Còn ăn¿‘” – Tưởng Thừa ngớ người.

Phan Trí không nói, một tay nhận lấy thực đơn, một tay giơ cầm di động giơ tới trước mắt cậu: “”Phải ăn cơm tối rồi.“”

“”…Tôi đệt.“” – Tưởng thừa vô cùng thành thật mà nói.

Cố Phi mãi không gửi tin nhắn lại, cho nên cậu vẫn luôn không chú ý thời gian, bây giờ nghĩ một chút, một giấc ngủ này của Cố Phi cũng thật là rất sâu nhỉ.

Mấy ngày này, để hoàn thành chí hướng chưa hoàn thành, Cố Phi tận sức làm hết mình, đoán chừng mệt mỏi quá sức.

Đừng nói Cố Phi, chân của cậu cũng mỏi nhừ, eo cũng có chút mỏi… Xem ra cho dù vì chuyện này, cậu cũng nên tiếp tục theo Triệu Kha đi chạy bộ buổi sáng.

Lúc cùng Phan Trí ăn phân nửa bữa tối, tin nhắn của Cố Phi cuối cùng cũng gửi qua.

– Chào buổi sáng bạn trai

– Ngủ thoải mái chứ bạn trai

– Càng ngủ càng muốn ngủ, tôi trước tiên đấu tranh ngồi dậy, ăn cơm lại ngủ

– Tôi cũng ăn cơm đây, cùng Phan Trí từ bữa trưa ăn thẳng tới tận bây giờ

–… Tiết kiệm hai phần ăn, làm rất tốt

– HHHH không sai! Vậy cậu đi ăn cơm đi, ăn xong tiếp tục ngủ

– Ừm

Cuối cùng lúc cùng Phan Trí, hai người xoa bụng đi ra tiệm cơm, Cố Phi lại gửi một tin nhắn qua đây.

– Tôi tiếp tục ngủ nha

– Ngủ đi, có phải cảm thấy thân thể bị khoét rỗng hay không

– Đúng đấy, có loại cảm giác bây giờ tuốt súng một phát cũng nhất định bắn không ra

– Mịa! Chú ý tố chất

– Tôi ngủ thật nhé

– Ừ, ngủ ngon bạn trai

– Ngủ ngon bảo bối

– Bảo bối

“”Tôi đưa cậu về trường học nhé“” – Phan Trí đưa cho cậu hai viên kẹo sing–gum – “”Tôi sợ cậu không biết đi thế nào.“”

“”Tôi chưa đến mức đó.“” – Tưởng Thừa thở dài, bỏ kẹo sing–gum vào trong miệng.

“”Vậy cậu nói, cổng tàu điện ngầm ở chỗ nào¿‘” – Phan Trí nhìn cậu.

Tưởng Thừa do dự một chút chỉ chỉ hướng bên phải: “”Phía trước.“”

“”Đó là phía sau“” – Phan Trí nói – “”Chúng ta là từ bên kia đi qua.“”

“”Phía trước.“” – Tưởng Thừa lập tức thay đổi hướng tay chỉ.

“”Đi thôi ông nội.“” – Phan Trí quay người đi về phía sau.

“”Cậu không phải nói ở bên kia à¿‘” – Tưởng Thừa ngơ người.

“”Tôi chỉ là nhắc nhở cậu bên kia là phía trước, không nói tàu điện ngầm ở đằng trước“” – Phan Trí nói – “”Nhanh, đừng để cho Đại học R mất mặt.“”

“”Đệt.“” – Tưởng Thừa quay người cùng đi theo.

Lúc trở về ký túc xá, còn chưa tới thời gian thư viện đóng cửa, những người trong ký túc xá cũng không có ở đây.

Tưởng Thừa vào đem va–li hành lý mở ra, lúc đang định thu dọn, trên giường bên cạnh truyền tới giọng của Triệu Kha: “”Tưởng Thừa¿‘”

“”Mịa nó“” – Tưởng Thừa giật nảy mình, trông lên nhìn thấy Triệu Kha nhô đầu ra – “”Cậu không đi thư viện¿‘”

“”Hôm nay bị chị tôi kéo đi ăn cơm“” – Triệu Kha nói – “”Lúc quay về lại, đi tới đã không còn chỗ ngồi nữa rồi… Trở về chuyến này xem ra tâm tình không tệ nha.“”

“”Ờ, cũng được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Lúc chia ly, chắc tê tâm liệt phế¿‘” – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa ngẩng đầu nhìn cậu ta.

“”Mỗi ngày ngược cẩu“” – Triệu Kha nói – “”Bị ngược rồi chứ¿‘”

“”Không phải“” – Tưởng Thừa cười lên – “”Cậu quả là có rất nhiều oán niệm nhỉ¿‘”

Triệu Kha ra dấu một cái: “”Đại khái lớn như vậy.“”

“”Aii“” – Tưởng Thừa đứng trên cầu thang nhìn cậu ta – “”Tôi rất muốn hỏi cậu một chút.“”

“”Hỏi.“” – Triệu Kha gật gật đầu.

“”Cậu đối với nữ thần của cậu, đúng chính là nữ thần hiện tại đấy“” – Tưởng Thừa nói – “”Vẫn còn muốn

tìm nữ thần làm bạn gái à¿‘”

“”Bạn gái.“” – Triệu Kha nói.

“”Vậy cậu bày tỏ đi thôi“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi thấy cô ấy không ghét cậu đó, mỗi lần gặp mặt, chẳng phải cô ấy đều cười với cậu à¿‘”

“”Cậu không hiểu“” – Triệu Kha nhíu mày – “”Cô ấy với chị gái tôi từ hồi nhà trẻ đã là chị em thân thiết, cậu có thể tưởng tượng chứ, cô ấy nhìn tôi lớn lên, tôi hồi nhỏ đái dầm, cô ấy đều biết.“”

“”Cậu còn đái dầm hả¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Với tư cách là một học sinh của học viên luật, cậu có trọng điểm chứ¿‘” – Triệu Kha nhìn cậu.

“”Bây giờ cậu còn đái dầm không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

Biểu cảm trên mặt Triệu Kha biến đổi khôn lường mấy giây, vẫn hết sức chân thành mà trả lời: “”Hết đái rồi.“”

“”Cậu cũng hết đái rồi, còn sợ cái gì“” – Tưởng Thừa nhảy xuống, tiếp tục thu dọn hành lý – “”Tôi thấy nữ thần của cậu chắc không chỉ là nữ thần của một mình cậu, cận thủy lâu thai* nhiều năm như vậy cũng không có được mặt trăng, cũng xem như là tốn thời gian haiii… phái hộ pháp bảo vệ rồi.“”

* –cận thủy lâu thai: nghĩa là tòa tháp gần mặt nước có thể nhìn thấy mặt trăng trước tiên. Phép ẩn dụ được ưu tiên vì sự gần gũi của nó.

Triệu Kha không thốt ra lời nào, qua một lúc mới hỏi một câu: “”Cậu với, ặc, bạn trai của cậu…“”

Tưởng Thừa quay đầu qua.

“”Ai bày tỏ trước¿‘” – Triệu Kha đem câu hỏi nói hết.

“”Tôi thì phải“” – Tưởng Thừa nghĩ một chút lại cười – “”Không sai, chính là tôi.“”

Kỷ niệm thế này, vẫn còn rất đẹp.

Hồi đó không cảm thấy, sau khi nói ra, trong đầu chỉ toàn là hồi hộp và hỗn loạn, nhưng mà bây giờ nghĩ một chút, lại sẽ nhịn không được xúc động.

Cũng may hồi đó mở miệng.

Theo tính cách của Cố Phi, là tuyệt đối sẽ không mở miệng, thậm chí vào trước khi cậu mở miệng, Cố Phi cũng sẽ không chủ động, toàn bộ dựa vào đầu óc cậu nóng lên liều lĩnh bất chấp mà nói ra như vậy.

May mắn quá.

Nếu không thì để vuột mất rồi.

Vừa nghĩ tới mình từng có khả năng để lỡ mất Cố Phi, cậu liền cảm thấy quyết định của mình mở miệng trước vô cùng sáng suốt.

Hơn nữa rất xuất chúng.

“”Cậu nói thế nào¿‘” – Triệu Kha lại hỏi.

“”Thì hỏi…“” – Tưởng Thừa bị hỏi một cái như vậy lại chợt có chút ngại ngùng, suy cho cùng trước giờ chưa từng có người nào đề cập tới tình tiết, cậu hắng hắng giọng – “”Cậu có từng nghĩ tới quen một người bạn trai không.“”

“”…Trực tiếp như vậy¿‘” – Triệu Kha nói.

“”Không phải vậy“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi cũng không biết phương thức uyển chuyển khác.“”

“”Được thôi“” – Triệu Kha trở mình nằm về trên giường – “”Chị có từng nghĩ tới quen một người bạn trai không, chị có từng nghĩ tới quen một người bạn trai không, chị có từng nghĩ tới… không.“”

“”Cậu có thể nghĩ chút lời khác“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu không đến mức một câu như vậy cũng phải tụng cả bài theo lời của tôi chứ.“”

“”Chị có từng nghĩ tới…“” – Triệu Kha lại trở mình – “”Làm bạn gái của tôi hay không¿‘”

“”Có thể.“” – Tưởng Thừa gật đầu.

“”Không được“” – Triệu Kha lại lật trở lại – “”Hay là nên để cho mình lưu lại chút khoảng trống, ngộ nhỡ cô ấy nói nghĩ tới ấy mà, muốn cùng một ai đó, tôi cũng có thể chúc mừng cô ấy.“”

“”Ngu ngốc.“” – Tưởng Thừa nói.

Cậu thừa nhận hồi đó mình cũng là có một chút ý nghĩ như thế, nhưng suy cho cùng bọn họ là hai thằng con trai, một nam một nữ hoàn toàn không cần thiết, nhìn xem Phan Trí người ta, mỗi lần đều là một phát bóng thẳng, đối phương căn bản đều không có sức lực chống đỡ.

Thời gian nghỉ bảy ngày, bất luận là cẩu độc thân hay là cẩu thành đôi, đều cảm thấy nhoáng một cái mà qua.

Những người trong ký túc xá từ ngày đầu tiên lên lớp đã bắt đầu cấp tốc trở về trong nhịp điệu trước đó, lên lớp, ăn cơm, tự học, đọc sách, Tưởng Thừa nhiều hơn hai mục so với trước đó, cuối tuần đi dạy kèm cho em gái lớp 11 có sự tự tin kỳ lạ ấy và theo Triệu Kha chạy bộ buổi sáng mỗi ngày.

Chạy chưa tới một tuần lễ, Tưởng Thừa đã biết vì sao Triệu Kha kiên trì phải chạy bộ rồi, bởi vì nữ thần của cậu ta cách một ngày chạy bộ buổi sáng một lần.

Mỗi lần nữ thần từ rất xa nhìn thấy hai cậu liền sẽ cười, còn sẽ vẫy tay, Triệu Kha liền giống như con thỏ bị hoảng sợ lết lết chạy liêu xiêu về phía trước, lần thảo luận bày tỏ trước đó đã qua một tuần, cậu ta cũng chưa dám đi bày tỏ.

Tưởng Thừa cũng không cổ động cậu ta nữa, quan sát yêu đương mập mờ của người khác cũng rất thú vị, đặc biệt cảm giác có thành tựu, cảm giác mình giống như người từng trải, thỉnh thoảng còn có thể hơi phân tán nỗi nhớ của cậu đối với Cố Phi.

Cứ như thế trôi qua, mấy ngày trong tháng cũng không cần phải chịu đựng khó khăn như vậy, dẫu sao mỗi ngày đều có chuyện mới phát sinh, mỗi sự kiện đều sẽ gợi lên những hồi ức đẹp nhất giữa cậu và Cố Phi.

Chuyện duy nhất không tốt lắm, chính là lúc cậu đi bệnh viện tư vấn bệnh tình của Cố Miểu, chẳng hề nhận được câu trả lời mong muốn.

Cậu cùng Phan Trí trong thời gian hai ngày chạy hai cái bệnh viện, bác sĩ cũng rất thận trọng, loại trường hợp này chỉ dựa vào nói miệng mà không có tiếp xúc qua chính người đó, bọn họ vô phương cho ra phán đoán.

Nếu như không có cách nào dẫn Cố Miểu đi ra, thì rất khó phán đoán ra nguyên nhân sinh bệnh chính xác, càng không có biện pháp đưa ra phương án có tính chất mũi nhọn.

“”Tôi có cách nào có thể đem Cố Miểu dẫn tới chỗ xa như vậy¿‘” – Tưởng Thừa ngậm điếu thuốc ngồi ở trên ghế sô–pha.

Đây là nhà của Phan Trí tự thuê, rất nhỏ, nhưng mà nhà rất mới, ở rất thoải mái, cậu cũng là lần đầu tiên qua đây.

“”Con bé hoàn toàn không thể tiếp nhận à? Cưỡng ép ôm ra vậy¿‘” – Phan Trí hỏi.

“”Bảo nó thay đổi giường ngủ, nó thậm chí có thể la hét mười phút, vô cùng tức giận“” – Tưởng Thừa nhíu này – “”Cho dù có thể mặc kệ nó la hét, để nó la hét dọc đường, cưỡng ép ôm ra, nó nếu như nghiêm trọng lên thì làm thế nào, ngay lần này tôi trở về, nó đã phớt lờ tôi rồi.“”

“”Phớt lờ cậu¿‘” – Phan Trí ngẩn ra.

“”Cố Phi nói là tự bảo vệ mình, sợ mất đi, liền không tiếp nhận nữa“” – Tưởng Thừa hít sâu một hơi thuốc, đem đầu lọc dụi tắt – “”Nếu như tôi có tiền, tôi đã mời bác sĩ qua tận nơi khám bệnh, không, mời bác sĩ thường trú.“”

“”Cậu bây giờ ngay cả tiền mời bác sĩ bình thường trị liệu cho con bé cũng không đủ nhé“” – Phan Trí nói – “”Loại phí tổn này cũng không thấp, hơn nữa còn thời gian dài.“”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Cho nên tôi phải kiếm tiền.“”

“”Thừa nhi“” – Phan Trí nhìn cậu ta – “”Cậu…“”

Tưởng Thừa chờ cậu ta nói tiếp, nhưng Phan Trí lại không nói tiếng nào.

“”Tôi cái gì¿‘” – Cậu cũng nhìn Phan Trí – “”Muốn nói cái gì thì nói, giữa hai chúng ta không cần chơi kiểu muốn nói lại thôi.“”

“”Thì, có đáng không¿‘” – Phan Trí nói – “”Chuyện yêu đương chính là chuyện yêu đương, với người như cậu ta, yêu đương, cậu mới 19 tuổi…“”

Phan Trí không nói tiếp nữa, nhưng mà Tưởng Thừa rất hiểu rõ ý tứ của cậu ta.

“”Tôi chính là đang yêu đương, với Cố Phi, tôi không cần phải vì Cố Miểu làm cái gì“” – Tưởng Thừa cắn cắn môi – “”Nhưng mà Cố Phi muốn trông nom con bé, tôi liền không thể không quan tâm.“”

“”Cậu ít nhiều cũng nghĩ sau này một chút, những chuyện này chỉ biết càng hãm càng sâu, càng quấn càng chặt, một năm, hai năm, ba năm, năm năm, Cố Miểu vẫn cứ không tốt, cậu cứ luôn thế này¿‘” – Phan Trí nói – “”Có lẽ là tôi quá thực tế rồi, tôi có lúc sẽ sợ hãi, nếu như có một ngày cậu mệt mỏi rồi, sau đó cậu rời đi không được…“”

“”Phan Phan“” – Tưởng Thừa giơ tay lên một cái, ngón tay búng “”pằng“” một phát ở trên miệng Phan Trí – “”Tính toán trước giờ của tôi đúng ngây thơ, dẫu sao cả đời này của con người, thời gian ngây thơ quá ngắn.“”

Phan Trí bưng lấy miệng, chằm chằm nhìn cậu một hồi, sau đó dựng thẳng ngón cái hướng về cậu, từ trong khe hở ngón tay chân thành nói một câu: “”Tôi ngưỡng mộ cậu, ông nội.“”

Việc của Cố Miểu không có tiến triển, Tưởng Thừa mặc dù hiểu cái này không có gì, nếu như dễ dàng có thể có tiến triển như thế, Cố Phi cũng không đến nỗi vất vả thành thế này rồi.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, cậu vẫn sẽ có chút thất vọng, cứ giống như là cậu nỗ lực chống đỡ cho Cố Phi, lại khiến cho tinh thần không lên nổi.

Cố Phi đã đem Cố Miểu đưa đi tiếp tục tham gia lớp trị liệu phục hồi, có lúc sẽ gửi clip ngắn cho cậu, Cố Miểu vẫn xinh đẹp như vậy, ngầu như vậy.

– Lần này hiệu quả không tốt lắm

– Nhìn ra rồi, lần trước, lúc đi con bé còn chơi rất vui vẻ, lần này hình như không có phản ứng gì?

– Ừm, chủ yếu không bằng lòng cùng người khác tiếp xúc với nhau

– Là bởi vì tôi sao?

– Thừa ca, cậu không nên cứ phản ứng đầu tiên chính là nhằm vào trên người mình tìm vấn đề

–….

– Khi nó tức giận tôi, trước giờ tôi không cảm thấy tôi sai, nó không phải đứa trẻ bình thường, không thể dùng suy nghĩ thông thường để nghĩ

– Được thôi, vậy trị liệu này còn đi không

– Trước tiên tiếp tục thôi, tiền cũng đóng rồi, xem thử qua khoảng thời gian này có cải thiện hay không

Tưởng thừa nằm sấp trên bàn, ôm lấy sách, nhưng mà đối diện màn hình di động đờ ra rất lâu, trong màn hình tối có thể nhìn thấy mặt cậu giống như là đang ngồi thiền.

May mà lớn lên cũng đẹp trai, lúc đờ ra mới sẽ không lộ ra chỉ số IQ có 20.

Triệu Kha ngồi bên cạnh cậu đem một đống viên giấy nhỏ bắn tới trên mặt cậu, cậu quay mặt qua, dựng thẳng ngón giữa với Triệu Kha.

“”Cậu lãng phí tài nguyên thế¿‘”– Triệu Kha nhỏ giọng nói.

Tưởng Thừa không nói, đem di động thả về trong túi, cúi đầu bắt đầu vừa đọc sách vừa viết ghi chép.

Không nghĩ nhiều, dù sao bây giờ mình có thể làm chính là tích trữ nhiều tiền chút, ngoại trừ chi phí của chính mình, làm hết khả năng để dành dư một chút, bất luận sau này Cố Miểu tiếp nhận trị liệu gì, tiền đều là vấn đề lớn.

Tiền tiền tiền.

Thừa ca có tiền.

Từ thư viện đi ra, Triệu Kha đề nghị đi mua chút đồ ăn, Tưởng Thừa chẳng muốn ăn thứ gì, nhưng vẫn đi cùng cậu ta, dù sao lúc này, đầu óc cảm thấy có chút rầu rĩ, về ký túc xá cũng ngủ không được.

“”Mấy ngày này, cậu làm sao thế¿‘” – Lúc Triệu Kha đi được một đoạn, hỏi một câu – “”Có phải đụng phải chuyện gì hay không¿‘”

“”Không.“”– Tưởng Thừa trả lời.

“”Vậy thì tốt.“” – Triệu Kha gật gật đầu.

Tưởng Thừa quay đầu liếc cậu ta một cái, bỗng nhiên có chút buồn cười, chuyện này cậu đã không thể nói với ai, mà Phan Trí rõ ràng không mong cậu tập trung tinh thần quá nhiều trên những chuyện này, hãm quá sâu.

Mặc dù có nhiều chuyện cậu có thể kìm nén được, cũng không có thói quen dốc bầu tâm sự với ai, nhưng trong hoàn cảnh mới này, cậu quả thực lại có chút buồn phiền đến hoảng.

Cứ giống như hồi đầu, lúc cậu mới tới xưởng thép, loại cảm giác muốn bám vào một điểm nào đó lại không biết bám vào chỗ nào.

“”Thật không nói¿‘” – Triệu Kha bỗng nhiên lại hỏi một câu.

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, Triệu Kha cũng đang nhìn cậu, sau khi mặt đối mặt một lúc, cậu nhẹ nhàng thở dài – “”Thực ra… người khác nhìn vào cũng có lẽ không phải chuyện lớn gì.“”

“”Tôi nghe thử.“” – Triệu Kha nói.

“”Chính là… em gái của bạn tôi“” – Tưởng Thừa nhíu mày – “”Có chút tự kỷ… chắc là tự kỷ thì phải, vẫn luôn không có cách nào…“”

“”Muốn dẫn đến đây khám bệnh sao¿‘” – Triệu Kha hỏi.

“”Không tới được“” – Tưởng Thừa nói – “”Con bé không thể tiếp nhận hoàn cảnh thay đổi, thay đổi giường cũng không được, tôi đi tìm bác sĩ hỏi rồi, không gặp được người, người ta không có cách nào để phán đoán.“”

“”Đó là chắc chắn“” – Triệu Kha nói, nghĩ một chút sau đó cậu ta ngừng bước – “”Chị gái tôi.“”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Chuyện là cậu bằng lòng, có thể hỏi thử chị tôi.“” – Triệu Kha nói.

“”Chị gái cậu…“” – Tưởng Thừa chợt cảm thấy mình có hưng phấn âm ỉ.

“”Chị gái tôi học tâm lý học lâm sàng“” – Triệu Kha nói – “”Học kỳ sau, tôi còn muốn đi qua học ké tiết học, cậu muốn đi cùng tôi hay không¿‘”

118. Chương 118

Lúc Cố Miểu từ trong phòng học đi ra rất nhanh, còn đẩy ra một đứa trẻ muốn nói chuyện cùng.

“Nhị Miểu” – Cố Phi chờ ở bên ngoài, ngồi xổm ngăn cản Cố Miểu – “Nói tạm biệt với em gái nhỏ khi nãy đi.”

Cố Miểu nhìn cậu, ý của Cố Phi chắc chắn em ấy hiểu được, nhưng lại không quá muốn chấp hành yêu cầu của cậu.

“Em ấy muốn nói chuyện với em, em lại không để ý tới người ta” – Cố Phi nói – “Em có thể không thích người ta, nhưng phải có lễ phép, không thể đẩy người khác.”

Cố Miểu xoay người phất phất tay với đứa trẻ kia, sau đó mặt lạnh quay người đi.

Cố Phi thở dài, đứng lên đi theo phía sau.

Tiểu nha đầu hiện tại không quá muốn tới tham gia hoạt động tập thể, mỗi lần tới Cố Phi đều phải nói cả buổi mới có thể dẫn tới.

Có lẽ là tuổi của hơn mười đứa trẻ tham gia lần này đều còn hơi nhỏ, tâm trí Cố Miểu mặc dù không so

được với người đồng lứa, nhưng rất nhiều thứ có thể hiểu được, trước kia lúc ở trường học, em ấy cũng không phải hoàn toàn không thể thích ứng.

Hiện tại những đứa trẻ này đều chỉ năm sáu tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn một chút, em ấy không chơi cùng được.

Nhưng làm sao bây giờ?

Cố Phi đi đến cạnh mô tô, Cố Miểu đã ôm ván trượt chờ ở đó.

"Đói bụng không?" – Cố Phi đi tới choàng kỹ khăn quàng cổ và kéo mũ xuống cho Cố Miểu, lại đeo khẩu trang cho em ấy, sau đó leo lên mô tô.

Cố Miểu leo lên yên sau, ôm eo cậu.

Làm sao bây giờ?

Cố Phi đội mũ bảo hiểm, khởi động xe, trạng thái hiện giờ của Cố Miểu, tham gia nhiều hoạt động tập thể, cùng người khác hoạt động nhiều hơn là biện pháp tốt nhất, nhưng nơi này của bọn họ, cho dù trình độ cao thấp thế nào, đây là nơi duy nhất có thể cho Cố Miểu nhận được sự trợ giúp.

Mỗi tuần cậu đều phải trốn tiết mấy lần để đưa Cố Miểu tới, cậu cũng không hề muốn đến lớp tới vậy, đã nhiều năm như thế, cậu đã rất khó lại giống học sinh khác ổn định trạng thái học tập, nhưng cuối cùng bởi vì trường học mà Tưởng Thừa mới đậu vào, cậu cũng không muốn như trước đây bừa bãi như vậy.

Hơn nữa Cố Miểu tới huấn luyện khôi phục cũng không chỉ ảnh hưởng tới việc đến lớp, còn phải dùng tới thời gian làm việc của cậu, rất nhiều việc cậu không thể không để đến tối mới làm.

Cho dù là thời gian, hay là tiền bạc, đều có chút cật lực.

Cậu sẽ không phàn nàn, nhiều năm như vậy đều là như thế, cậu luôn có biện pháp ứng phó, chỉ cần Cố Miểu có thể có tiến bộ……

Chỉ cần Cố Miểu có thể có tiến bộ.

Nhưng Cố Miểu không có tiến bộ.

Đã nếm qua rất nhiều thất vọng và mất phương hướng như cậu, thực sự rất khó giống như Tưởng Thừa vĩnh viễn lạc quan.

Trở lại tiệm, Lưu Lập đã làm cơm xong, mẹ cậu đang cầm điện thoại chụp quanh mấy món ăn trên bàn nhỏ.

Cửa tiệm từ sau khi cưỡng ép bán cho Lưu Lập, việc làm ăn đã tốt hơn nhiều, Lưu Lập làm việc còn rất nghiêm túc, quan trọng nhất là anh ta nấu cơm đáng tin cậy hơn so với mẹ cậu, ít nhất thì mỗi buổi đều có cơm ăn.

Cố Miểu đối với đồ ăn anh ta làm cũng coi như là hài lòng, vào trong tiệm liền đứng ở bên cạnh bàn chờ ăn cơm.

"Nhị Miểu, con che ống kính rồi" – Mẹ cậu giơ điện thoại, sau khi nói xong Cố Miểu không nhúc nhích, bà thở dài, đi tới đối diện Cố Miểu chụp một tấm – "Con gái ta thật ăn ảnh, chụp thế nào cũng đẹp."

"Ăn cơm đi" – Lưu Lập bưng canh ra – "Đại Phi mệt không, ăn cơm xong trở về nghỉ ngơi đi."

"Không mệt" – Cố Phi vỗ vỗ vai Cố Miểu – "Nhị Miểu đi rửa tay."

Cố Miểu đi vào sân sau, Cố Phi đi theo phía sau, sau khi nhìn thấy Cố Miểu tiến vào phòng bếp, cậu không lại đi theo, đứng ở cạnh cửa nhìn vào.

Hiện tại Cố Miểu rửa tay, rửa chén cũng không có vấn đề lớn, cơ bản đã không thét lên nữa.

Đây tính là tiến bộ không, tính.

Nhưng tiến bộ này, từ năm đó khi lão ba chết cho tới giờ mới xuất hiện.

Cố Phi cũng không dám nghĩ cho tới nay đã qua bao nhiêu năm.

Hi vọng.

Hi vọng đương nhiên là có, nhưng quá xa xôi.

Cơm nước xong xuôi khi đưa Cố Miểu về nhà, Tưởng Thừa nhắn tin tới.

– Ăn cơm xong chưa

Còn gửi theo một tấm tự chụp, góc độ rất ảo, vẫn như cũ dựa vào khuôn mặt, bất quá có thể nhìn thấy bối cảnh, là chụp trong thư viện cao đại thượng của trường học cậu ta.

Không sai biệt lắm mỗi ngày vào thời gian này, Tưởng Thừa đều sẽ tới thư viện, đọc sách làm bút ký các loại, Cố Phi không quá rõ nội dung cụ thể cậu ta cả đêm ngâm mình ở nơi đó.

Chỉ biết là trong khoảng thời gian này, Tưởng Thừa rất chuyên chú, như trước kia khi cậu ta ngồi trước bàn ôn tập, cậu cũng sẽ không đi quấy rầy Tưởng Thừa.

Nhưng thỉnh thoảng sẽ có chút cô đơn.

Buổi tối cậu rảnh hơn Tưởng Thừa một chút, cũng chỉ là sửa ảnh gì đó, đủ loại ảnh sản phẩm, ảnh người mẫu, đối với cậu mà nói chính là sản xuất dây chuyền, không cần tập trung lực chú ý, cũng không sợ bị quấy rầy.

Nhưng khi rảnh rỗi muốn gửi tin nhắn cho Tưởng Thừa, lại sợ sẽ quấy rầy cậu ta, hơn nữa hai ngày trước Tưởng Thừa còn phàn nàn với cậu điện thoại trên bàn của một cô gái ngồi bên cạnh cách mấy phút lại rung lên một lần rất đáng ghét.

Nhưng mười giờ sau khi thư viện đóng cửa, Tưởng Thừa sẽ ngay lập tức gọi điện thoại cho cậu.

"Hôm nay mệt chết được" – Tưởng Thừa vừa nói vừa ngáp một cái – "Buổi trưa tôi cũng không ngủ, lúc làm bài tập giữa chừng cũng không mở mắt ra nổi."

"Khổ nhàn kết hợp a Thừa ca." – Cố Phi nói.

"Khổ thật a, ban đêm về ký túc xá ngã đầu xuống liền ngủ" – Tưởng Thừa nói – "Thật ra cũng không phải tôi nghĩ cực khổ, dù sao có nhiều việc như vậy, xem sách, sửa sang một chút bút ký, làm bài tập, thời gian liền gần như sử dụng hết."

"Vậy không phải là không còn thời gian đi ăn thịt ba chỉ sao." – Cố Phi cười cười.

"Muốn ăn cũng có, lúc đi làm gia sư cũng đi ngang qua hai tiệm thịt nướng" – Tưởng Thừa 'chậc' một tiếng – "Không được, không thể nói, nói liền đói bụng, về ký túc xá lại không có đồ ăn."

"Cần đi mua một ít ăn không?" – Cố Phi hỏi.

"Không mua" – Tưởng Thừa thở dài – "Tôi sợ béo, cậu nói ban đêm ngựa ăn chút cỏ gì đó còn mập nữa, tôi ban đêm còn ăn thịt có thể được sao."

Cố Phi cười không nói.

Tưởng Thừa cùng cậu nói thêm vài câu, nói về một loạt chuyện gặp phải khi đến lớp vào ban ngày, có buồn

cười, có khó chịu, dù sao mỗi ngày đều sẽ nói.

Cố Phi thích nghe cậu ta nói những điều này, cậu có thể tưởng tượng dáng vẻ của Tưởng Thừa ở trường học, cậu ta đi học, cậu ta đi tới nhà ăn, cậu ta đi tới thư viện, người bạn học cậu ta không thích, cậu ta ở ký túc xá cùng với Triệu Kha góp lửa khi dễ hai bạn học có bạn gái khác…

Cuộc sống Tưởng Thừa bề bộn nhiều việc, áp lực cũng rất lớn, nhưng cũng rất thú vị.

Những chuyện cậu ta kể, những người cậu ta tiếp xúc, đều khác xa so với khi ở xưởng thép, Cố Phi có thể cảm thấy được tâm trạng của cậu ta đang đi lên, khi phàn nàn quá mệt mỏi cũng là đang đi lên.

Thật tốt a, đây mới là cuộc sống Tưởng Thừa nên có.

Có đôi khi Tưởng Thừa cũng sẽ hỏi cậu, trường học thế nào, bạn học thế nào, học cái gì, cậu lại không biết nói gì, so với trường học của Tưởng Thừa, cậu cũng không biết có gì có thể nói.

Sau khi cậu tuỳ tiện nhắc tới có tiết thưởng thức đánh giá phim, Tưởng Thừa còn đề cử mấy bộ phim, từ ngữ đề cử và phân tích còn có trình độ hơn so với giảng viên đứng lớp kia của cậu, mà Tưởng Thừa cũng không có tiết thưởng thức đánh giá phim, trường học chỉ là mở phim ra xem.

Đây chính là chênh lệch đi, mặc dù bên trong chắc chắn có thêm vào "Bạn trai nói cái gì đều tuyệt nhất" của cậu ta, nhưng cảm giác khoảng cách này vẫn là tồn tại, không phải bạn mượn cớ an ủi bản thân một chút liền có thể xóa sạch.

Cậu vốn cũng không phải người quá nhiều lời, khi cùng với Tưởng Thừa mới thích nói chuyện, thích trêu chọc Tưởng Thừa, thích cùng Tưởng Thừa tìm chuyện để nói.

Nhưng bây giờ, theo thời gian mỗi ngày trôi qua, cậu và Tưởng Thừa nói chuyện có thể sẽ càng ngày càng ít, ừ a a ha ha, là phương thức trả lời cậu thường dùng nhất.

"Nhị Miểu" – Cố Phi nhìn Cố Miểu đứng ở trong phòng không chịu thay quần áo đi ra ngoài – "Chúng ta phải đi chơi với giáo viên rồi."

Cố Miểu tựa ở khung cửa phòng ngủ mình, mặt không thay đổi nhìn cậu.

"Đi thay quần áo đi" – Cố Phi nói – "Hôm nay sẽ có trò chơi mới, em không muốn chơi sao?"

Cố Miểu vẫn không có phản ứng.

"Em không thích chơi cùng những đứa trẻ khác, em có thể chơi cùng giáo viên" – Cố Phi nói – "Lần trước

giáo viên nói vô cùng thích em, khen em thông minh."

Cố Miểu nghiêng đi đầu.

Hôm nay mâu thuẫn cảm xúc của Cố Miểu vô cùng nghiêm trọng, lời của Cố Phi em ấy đều hiểu, nhưng lại cự tuyệt cho ra bất kỳ câu trả lời nào.

"Thật ra em không đi cũng được" – Cố Phi nói – "Em muốn cho anh hai biết vì sao không? Là không thích những đứa trẻ kia sao?"

Cố Miểu không để ý tới cậu.

"Không thích giáo viên?" – Cố Phi lại hỏi.

Cố Miểu vẫn như cũ không để ý tới cậu.

"Nhị Miểu" – Cố Phi cúi đầu xuống, nhìn sàn nhà – "Anh hai biết em không vui, em không vui, anh hai cũng liền không vui, bởi vì anh hai thương em, em cũng thương anh hai một chút có được không?"

"Không đi." – Cố Miểu rốt cuộc mở miệng.

Vẫn là câu nói này.

Không đi.

Cố Phi nhắm mắt lại.

Cố Miểu so với những đứa trẻ kia, triệu chứng nhẹ hơn rất nhiều, em ấy mặc dù không thể lý giải tốt được, nhưng không ít chuyện em ấy đều có ý nghĩ của riêng mình.

Như là hiện tại, trước mắt.

Không đi.

Chính là ý nghĩ của em ấy.

Mặc dù không thể lý giải hoàn toàn, nhưng em ấy chắc chắn đã hiểu, Thừa ca mỗi ngày vui vẻ chơi ván trượt cùng em ấy đã rời đi, hơn nữa rất lâu rồi vẫn chưa xuất hiện.

Quan hệ của anh trai và Thừa ca, em ấy chắc chắn không thể lý giải, nhưng cảm xúc của anh trai, em ấy sẽ cảm nhận được.

Cố Phi ngẩng đầu nhìn Cố Miểu.

Cố Miểu đang lo lắng và sợ hãi, anh hai cũng sẽ đi.

Không đi.

Anh hai sẽ không đi.

Anh hai sẽ không đi đâu hết.

Anh hai sẽ luôn ở bên em, ở nơi này.

Nếu như là một năm trước, Cố Phi sẽ không lưỡng lự dùng những lời này trả lời em ấy, trấn an em ấy.

Nhưng bây giờ, cậu lại không mở miệng.

Cậu rất thương Cố Miểu, nhưng đây lại là lần đầu tiên không thuận theo ý em ấy.

Cố Miểu bắt đầu thét lên, ngón tay cào khung cửa thét lên.

Cố Phi ôm đầu, nhắm mắt lại.

Trong lỗ tai ngoại trừ Cố Miểu thét lên, không còn âm thanh nào khác, trong đầu cũng là trống rỗng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, trong tiếng thét chói tai của Cố Miểu truyền đến tiếng đập cửa, Cố Phi mới chậm rãi buông lỏng tay ôm đầu ra.

"Nhị Miểu à!" – Ngoài cửa là giọng của hàng xóm – "Nhị Miểu à, con có phải ở nhà một mình không? Không sao đâu, thẩm giúp con gọi điện thoại cho anh hai nha!"

Đây là hàng xóm dưới lầu, lúc trước khi Cố Miểu không có nơi ăn cơm cũng thường tới nhà đại thẩm ăn.

Cố Phi đi qua mở cửa: "Con ở nhà."

“Không có chuyện gì chứ? Bình thường cũng không hét lâu như vậy a.” – Ngoài cửa đại thẩm hỏi.

“Vâng, không có chuyện gì, một hồi con dỗ dành em ấy.” – Cố Phi nói.

Sau khi đóng cửa lại, Cố Phi xoay nhanh người nhìn Cố Miểu còn đang thét lên, chậm rãi đi tới trước mặt em ấy.

Cố Miểu nãy giờ luôn cào khung cửa, đầu ngón tay đã bị miếng gỗ cào ra đâm phải, rịn ra vết máu.

“Nhị Miểu.” – Cố Phi kéo tay em ấy ra.

Cố Miểu không phản kháng, nhưng tiếng thét chói tai không dừng lại.

Cố Phi nắm tay em ấy, lúc muốn ngồi xổm xuống lại có chút run chân, một chân quỳ xuống mới chống vững được.

“Nhị Miểu” – Cậu ôm Cố Miểu, vỗ nhẹ trên lưng em ấy – “Xin lỗi.”

Cố Miểu ôm cổ cậu, tiếng thét chói tai rốt cuộc chậm rãi thấp xuống, cuối cùng biến mất bên tai Cố Phi.

“Cuống họng em thật tốt nha, Nhị Miểu” – Cố Phi nhẹ nói – “Hét lâu như vậy cũng không có câm.”

“Sẽ để lại sẹo không!” – Tưởng Thừa rất khẩn trương nhìn chằm chằm tay của Triệu Kha.

“Xem cậu kìa” – Triệu Kha nắm một mảnh băng keo cá nhân đã xé mở – “Nhưng tôi thấy có thể sẽ để lại một đường.”

“Đường gì?” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu ta.

“Bên trong còn có mực rửa không sạch a” – Triệu Kha đem băng keo cá nhân dán lên trán cậu – “Chờ sau khi da khép lại sẽ để lại màu đi.”

“Đúng vậy” – Lỗ Thực ngồi bàn phía sau nhìn chằm chằm máy tính nói – “Mà cái này là mực đen phải không, sau này sẽ còn biến màu, biến thành màu xanh.”

“Giống thêu lông mày của bạn gái cậu phải không.” – Tưởng Thừa nói.

“Bạn gái của tôi làm là bán vĩnh cửu, cũng không đổi màu.” – Lỗ Thực quay đầu lại.

"Ồ." – Tưởng Thừa gật gật đầu, nhấn nhấn băng keo cá nhân.

Có chút đau, cậu cũng không biết sao mà đầu bút đâm một chút có thể có uy lực lớn như thế, có lẽ bởi vì buồn ngủ quá, trong nháy mắt ngủ gật đầu đâm xuống có chút mạnh, lúc ngòi bút đâm phải cậu cũng không có tỉnh, đầu thuận theo quán tính lại tiếp tục gục xuống, khi ngòi bút thuận sức lực này rạch một vết rách trên lông mày cậu mới tỉnh dậy.

"Tưởng Thừa tôi khuyên cậu một câu" – Sau khi Triệu Kha giúp cậu dán băng keo cá nhân xong nhỏ giọng nói – "Nắm chắc được một môn kỹ năng, không phải làm như thế, mà cần có thời gian, từng bước từng bước một."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

"Cậu nhồi ép đọc mấy quyển sách tâm lý học đó" – Triệu Kha cúi người tiếp tục thấp giọng nói – "Tôi hỏi cậu, cậu hiểu được rồi sao? Cậu nhìn những trường hợp đó, những phương án trị liệu đó, cậu hiểu được sao? Hai cái trông như cùng một trường hợp, tại sao dùng phương thức trị liệu không giống nhau? Mỗi một bệnh tâm lý có thể có hình thức biểu hiện khác biệt, bệnh tâm lý khác biệt, nhìn qua cũng có thể là phản ứng giống nhau…"

"A…" – Tưởng Thừa lùi ra sau dựa trên ghế dựa – "Tôi biết rồi, biết rồi."

"Chị tôi cuối tuần có rảnh, tôi giúp cậu hẹn chị ấy" – Triệu Kha nói – "Cậu không cần gấp như vậy."

"Ừm" – Tưởng Thừa nhẹ gật đầu – "Cảm ơn."

Cậu thật sự gấp, từ sau khi phát hiện Cố Miểu đi tham gia phục hồi hiệu quả lần này không tốt lắm cậu liền rất gấp, Cố Phi nói cậu không nên gánh mọi thứ lên đầu mình.

Nhưng cậu rời đi là sự thật, Cố Miểu phát hiện cậu đi rất tức giận cũng là sự thật, không để ý đến cậu cũng là sự thật, cậu muốn giúp Cố Phi, muốn Cố Miểu tốt lên, cậu không thể nào tiếp nhận việc bởi vì cậu muốn lôi Cố Phi đến đây lại khiến Cố Miểu lâm vào mệt mỏi và bất lực càng sâu, khiến Cố Miểu vốn nên có tiến bộ bắt đầu lui về sau.

Triệu Kình có thể giúp đỡ bao nhiêu, có thể có biện pháp nào hay không, đều là ẩn số, cậu chỉ muốn khi thảo luận vấn đề của Cố Miểu, sự miêu tả của mình có thể chuẩn xác, hơn nữa nội dung người ta nói ra, cậu cũng hi vọng mình có thể hiểu rõ ràng hơn.

Cậu chỉ muốn làm tất cả những gì cậu có thể làm được.

Bình thường học tập rất bận, cậu ngoại trừ bình thường học môn chuyên ngành và làm gia sư ra, muốn dành ra chút thời gian đọc tâm lý học, đúng là có chút mệt mỏi.

Nhưng là cậu nguyện ý.

Loại trạng thái "Tôi nguyện ý" này rất nhiều người đều sẽ có, Triệu Kha lời nói thấm thía khuyên cậu cũng giống như vậy, chỉ là phương thức biểu hiện khác nhau.

Tôi nguyện ý vì cậu dành ra thời gian tìm hiểu thêm kiến thức, và tôi nguyện ý vì chị mặt dạn mày dày đi tham gia câu lạc bộ đan chỉ có hai nam sinh, trên bản chất mà nói kỳ thật không khác nhau lắm.

– Có rảnh gọi video không?

Cố Phi gửi tin nhắn tới.

Tưởng Thừa do dự một chút, cầm tấm gương bên cạnh qua nhìn một chút, băng keo cá nhân có chút rõ ràng, nhưng nếu xé ra, đường rạch kia cũng vô pháp ẩn hình.

Là đụng trúng khung cửa.

Vậy cứ quyết định nói thế đi.

Cậu cầm điện thoại đi ra ký túc xá, gửi lời mời gọi video cho Cố Phi.

Bên kia Cố Phi rất nhanh đã nhận lời, khi mặt hai người xuất hiện trên màn ảnh, câu nói đầu tiên của Cố Phi là: "Lông mày cậu chỗ đó bị sao vậy?"

"Đụng trúng khung cửa." – Tưởng Thừa nói.

"… Sao lại đụng trúng khung cửa a?" – Cố Phi sửng sốt – "Cửa ký túc xá hay là cửa nào vậy?"

"Cửa ký túc xá" – Tưởng Thừa cười cười – "Lượn một chút liền đụng phải."

"… Đụng vỡ rồi?" – Cố Phi vươn vươn tay tới.

Động tác này làm trong lòng Tưởng Thừa mềm nhũn, cậu cười nói: "Cậu có phải muốn sờ sờ tôi không?"

"Đúng vậy a" – Cố Phi cười – "Chọc màn hình một chút."

"Không còn bao lâu nữa" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Tết nguyên đán tôi trở về."

“Đừng chạy nữa” – Cố Phi nói – “Chỉ có ba ngày, đi đi về về ở lại không được hai ngày.”

“Cậu không muốn gặp tôi thôi phải không.” – Tưởng Thừa ‘chậc’ một tiếng.

“Tôi chỉ không muốn nhớ cậu như vậy” – Cố Phi nói – “Khó khăn lắm hiện tại mới thích ứng, cậu trở về trong chớp nhoáng, tôi lại phải thích nghi một lần nữa.”

“Tôi cũng giống vậy nha” – Tưởng Thừa cười lên – “Vậy được đi, chúng ta lại chống đỡ một trận đi, vừa vặn tôi xem coi tết nguyên đán có người mời tôi ăn cơm hay không.”

“Hả?” – Cố Phi sửng sốt hai giây mới nhấc lên khóe miệng – “Ô, ô ô.”

“Tôi nói cậu nghe, không chừng có thật đó” – Tưởng Thừa nhỏ giọng nói – “Trường chúng tôi có tường WeChat thổ lộ công khai, rất tếu, tất cả đều là đủ loại thổ lộ.”

“Có của cậu nữa phải không, muốn mời cậu ăn cơm?” – Cố Phi cười hỏi.

“Ừm” – Tưởng Thừa nói – “Hôm đó Triệu Kha nói với tôi, tôi mới biết còn có vụ này.”

Tường thổ lộ Đại học R.

Cố Phi cảm thấy hành vi Tưởng Thừa vừa nói xong, mình liền lập tức đi mò xem rất ngốc, nhưng vẫn là nhịn không được.

Lúc đầu chỉ cảm thấy muốn xem thử, cũng coi như là tìm hiểu một chút những thứ có quan hệ với bạn trai, không gặp được người, nhìn thấy những thứ có quan hệ cũng có thể giải thèm một chút, sẽ cảm thấy khoảng cách không có xa như vậy.

Nhưng vừa nhìn thấy tên của Tưởng Thừa vẫn là thật bất ngờ.

Thổ lộ Mỗi tối tôi đều ngồi phía sau cậu, nhìn cậu cúi đầu, nhìn cậu ngẩng đầu, mặt nghiêng, bóng lưng, cho đến mỗi một chữ trước mặt tôi đều biến thành cậu, không sai, chính là cậu đó, Tưởng Thừa cậu thật sự cả tối đều không quay mặt lại một lần sao!

Cố Phi cười cười, rất tếu.

Lại lật xuống chút nữa, có lẽ là lật hai trang, liền thấy việc ăn cơm.

Thổ lộ Tôi quyết định rồi, tôi muốn mời Tưởng Thừa ăn cơm! Pháp y Tưởng Thừa! Em thấy được chưa!

Chị muốn mời em ăn cơm, không biết em có thể ăn cay được không, hi vọng em thích ăn cay!

Thổ lộ Chị gái kỳ lạ phía trên muốn mời Tưởng Thừa ăn cơm, việc mời ăn cơm này cũng phải nói đến trước đến sau, tuần trước tôi đã biểu thị muốn mời rồi nha, nhưng để không gây khó xử, chúng ta có thể cùng mời mà… Hoặc là chị thay đổi mục tiêu đi, bạn học luôn cùng cậu ta cũng không tệ, dứt khoát đều mời hết đi!

Thổ lộ Cho nên các chị gái kỳ lạ phía trên, các chị là muốn thổ lộ hay là muốn mời ăn cơm hay là muốn liên hoan a

Cố Phi luôn cười lật xuống, lật vài tấm liền không thể nào cười được nữa, cậu thấy được vài nội dung thổ lộ của nam sinh với nam sinh.

Ngữ khí ngay thẳng mà thẳng thắn, cùng với thái độ không hề ngạc nhiên của tất cả mọi người, cảm giác rộng rãi này hoàn toàn khác với những người chung quanh cậu.

Tưởng Thừa đã không giống ban đầu bởi vì xu hướng tính dục mà lo lắng, nhưng nhiều khi cũng là ôm thái độ cường ngạnh "Liên quan gì đến mi" mà đối mặt, nhưng loại chân chính rộng rãi này mới là môi trường thật sự có thể thả lỏng.

Cố Phi lật đến không còn có thêm nhiều nội dung hiện lên, cũng xác định không có nam sinh thổ lộ với Tưởng Thừa xong mới đặt điện thoại xuống.

Nằm uỵch xuống giường, thở phào một hơi.

Tại sao phải thở phào một hơi?

Cố Phi cảm thấy mình rất tếu…

"Có thể gọi thêm Trương Đan Đồng không?" – Triệu Kha đang nói chuyện điện thoại, Tưởng Thừa ngồi ở bên cạnh rất nghiêm túc nghe lén, bởi vì cuộc gọi này là của Triệu Kình, hẹn thời gian, địa điểm gặp mặt cụ thể, nhưng Triệu Kha rõ ràng tìm không ra trọng điểm.

Cho tới hôm nay Tưởng Thừa mới biết được nữ thần của cậu ta tên là Trương Đan Đồng, cũng mới kịp phản ứng Trương Đan Đồng được thổ lộ thấy qua N lần trong tường chính là nữ thần của cậu ta.

Vậy xem ra, tình thế của Triệu Kha cũng rất là nguy cấp nha.

"Tại sao không gọi… Chị cũng chưa gọi, làm sao biết chị ấy không đi" – Triệu Kha còn đang xoắn xuýt trọng điểm lạc đề này – "Các chị rất lâu không gặp mặt, giữa chị em thân thiết các chị không cần giao lưu tình cảm chị em gì đó sao?"

“Triệu Kha” – Tưởng Thừa thở dài – “Kha a…”

“Hôm nay tại sao lại không thích hợp, hôm nay Tưởng Thừa muốn hỏi chị một chút tình huống em gái bạn cậu ta, cũng không phải trưng cầu ý kiến tâm lý chính thức gì… Chính thức chị cũng không làm được” – Triệu Kha không để ý tới Tưởng Thừa – “Với lại…… Đúng vậy a, là em đang xin chị giúp việc a, xin chị một chuyện cũng là xin, xin hai chuyện cũng là xin, dù sao từ nhỏ đến lớn em đều cầu xin chị…”

“Triệu Kha” – Tưởng Thừa thực sự nhịn không được, đi qua lấy điện thoại của Triệu Kha ra, nhỏ giọng nói – “Gọi điện cho Trương Đan Đồng cứ để cho tôi.”

“Làm gì đó?” – Triệu Kha nhìn cậu.

“Tôi giúp cậu hẹn chị ta.” – Tưởng Thừa nói.

“Cậu?” – Triệu Kha do dự ba giây, kéo qua một cuốn vở cực nhanh viết xuống một dãy số.

“Hẹn thời gian, địa điểm gặp mặt với chị cậu.” – Tưởng Thừa vỗ vỗ vai cậu ta, lấy điện thoại của mình ra.

Trương Đan Đồng bắt điện thoại, sau khi Tưởng Thừa giản lược nói tóm tắt nguyên nhân cuộc gọi này xong, chị ta ở đầu bên kia cười đến không dừng được.

“Cho nên chính là tình huống như thế” – Tưởng Thừa nói – “Nếu hôm nay chị có thời gian, liền cùng ăn một bữa cơm đi, nếu chị không đi, hôm nay em và Triệu Kha không ra được cửa túc xá.”

“Được a, để chị gọi cho Triệu Kình” – Trương Đan Đồng vẫn đang cười – “Vậy lát nữa gặp nhé, hai em quá tếu rồi.”

Tưởng Thừa trở lại ký túc xá, Triệu Kha đã gọi điện xong, thấy cậu tiến vào, lập tức đứng dậy: “Thế nào? Chị ấy mắng cậu không?”

“Cậu với nữ thần của mình đến cùng có hiểu lầm gì vậy?” – Tưởng Thừa có chút bất lực – “Chị ấy đồng ý rồi, một lát gặp.”

“Thật sao?” – Triệu Kha lập tức nở nụ cười, đi tới muốn ôm cậu.

Tưởng Thừa cấp tốc nâng tay lên: “Miệng biểu đạt cảm ơn là được rồi.”

“Không cảm ơn, hai ta hòa nhau.” – Triệu Kha nói.

“Ờ, đúng.” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“Đi thôi” – Triệu Kha nói – “Hẹn ăn bò bít tết, bây giờ đi cũng vừa đúng lúc.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa đi qua cầm cặp mình lên, lại kiểm tra một chút thẻ có để trong cặp không.

Bò bít tết, bốn người, tiền mặt trên người cậu chắc chắn không đủ.

Triệu Kha có chút kích động, lúc lôi cậu đến nơi, cách thời gian ước định tới hai mươi phút.

Hai người tìm một hàng ghế dài phù hợp nói chuyện ngồi xuống.

Triệu Kha tâm tình bành trướng nói không ra lời, trong đầu Tưởng Thừa vẫn luôn tổng kết lại tình huống của Cố Miểu, cũng không đoái hoài tới nói chuyện, hai người bọn họ cứ như vậy trầm mặc bốn mắt nhìn nhau mãi cho đến khi Triệu Kha đưa tay lên quơ quơ.

Tưởng Thừa quay đầu lại, nhìn thấy từ cửa đi vào hai người, trước mặt là Triệu Kình, đằng sau đi theo không phải Trương Đan Đồng, mà là một nam nhân.

“Người đó là đàn anh của chị ấy.” – Triệu Kha nói.

“A.” – Sau khi Tưởng Thừa nghe hai chữ “đàn anh” xong mới phản ứng lại, đây là nam nhân cậu đã gặp qua.

Đẹp trai nhất khóa ba trong số những người đẹp trai.

119. Chương 119

Mặc dù nhớ tới cái người đeo mắt kính đã gặp qua một lần là đàn anh của Triệu Kình, nhưng mà Tưởng Thừa vẫn không nhớ được tên của anh ta.

“”Kha“” – Tưởng Thừa vội vàng nhỏ giọng hỏi Triệu Kha – “”Họ của đàn anh này…“”

“”Tôi tưởng là Trương Đan Đồng sẽ cùng nhau tới cơ“” – Triệu Kha nói – “”Sao mà còn chưa đến.“”

“”Bởi vì còn chưa tới giờ“” – Tưởng Thừa nói – “”Họ của đàn anh…“”

“”Nếu không thì tôi gọi điện cho chị ấy hỏi thử¿‘” – Triệu Kha nói – “”Thực ra nên chờ chị ấy cùng nhau qua đây, chị ấy muốn chia nhau ra tới đây có thể vì không muốn đi cùng một chỗ với tôi hay không¿‘”

“”Chị ấy nói là có việc“” – Tưởng Thừa thở dài – “”Đàn anh này… mịa nó bỏ đi, không hỏi nữa.“”

“”Hứa Hành Chi.“” – Triệu Kha nói.

“”… Nha“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Tôi tưởng là cậu không nghe thấy đấy.“”

“”Tôi chỉ là hơi căng thẳng“” – Triệu Kha nói – “”Tôi từ năm lớp 11 đã chưa từng cùng nhau đi ăn cơm với Trương Đan Đồng rồi, chị gái tôi và chị ấy ra ngoài chơi cũng không dẫn tôi theo.“”

“”Hai cô gái đi dạo phố“” – Tưởng Thừa tiếp tục thở dài – “”Dẫn cậu theo ngoại trừ vướng víu cũng không có tác dụng khác.“”

“”Đồng Đồng vừa mới gọi điện cho chị“” – Triệu Kình đi tới – “”Mười phút thì tới.“”

“”Chị ấy không tới cũng không sao.“” – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa quay ngoắt đầu qua nhìn cậu ta, đè thấp giọng: “”Cậu đi lấy cái đỉnh lớn khống chế nước trong đầu một chút đi¿‘”

“”Em đừng quan tâm nó, chị cũng quen rồi“” – Triệu Kình khoát khoát tay, chỉ chỉ Hứa Hành Chi – “”Chị không giới thiệu nữa, đều quen biết rồi.“”

“”Chào đàn anh.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Gọi tên là được.“” – Hứa Hành Chi cười cười, cùng nhau ngồi xuống với Triệu Kình.

“”Triệu Kha nói gọi chị tới là được“” – Triệu Kình uống ngụm nước – “Chị cảm thấy hay là dẫn theo một người đáng tin cậy đi, chị là một người bừa bãi, Thảo ca rất cừ, môn sinh đắc ý của boss.”” (*Thảo là cỏ, cỏ trường ( ) nghĩa là người đẹp trai nhất trường)

… Thảo ca.

“”Em gái của bạn cậu¿‘” – Hứa Hành Chi đối với giới thiệu của Triệu Kình có lẽ đã thành thói quen rồi, cũng không có phản ứng gì, nhìn Tưởng Thừa hỏi một câu.

“”Vâng, ở quê của em.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Mấy tuổi rồi¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”11 tuổi“” – Tưởng Thừa ra dấu một cái – “”Nhưng mà so với trẻ con cùng tuổi, vóc người có lẽ nhỏ hơn.“”

“”Ừm“” – Hứa Hành Chi cười cười – “”Việc này còn phải xem tình huống cụ thể như thế nào.“”

“”Đúng, không nói chuyện, rất nhiều lúc không thể hiểu chính xác cảm xúc của người khác, cũng không có cách biểu đạt bản thân chính xác“” – Tưởng Thừa cố sức khái quát tình huống của Cố Miểu một cách đơn giản – “”Tức giận hay là lo âu, khẩn trương đều la hét, chơi ván trượt rất giỏi, sẽ vẽ lặp đi lặp lại hình vẽ giống nhau, viết chữ lặp lại nhưng mà học hiểu rất khó khăn…“”

“”Ừm.“” – Hứa Hành Chi đáp một tiếng.

“”Lúc nhỏ không phải thế này, có lẽ là không thích nói chuyện, nhưng mà năm ba tuổi bị thương sau đó liền… cứ mãi như vậy.“” – Tưởng Thừa phát hiện lúc miêu tả Cố Miểu thế này, trong ngực mình có chút khó chịu, cô gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu như vậy.

“”Bị thương như thế nào¿‘” – Hứa Hành Chi – “”Do người làm sao¿‘”

“”Phải“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Bị người ném tổn thương, rất nặng.“”

Hứa Hành Chi nhìn cậu, dường như đang chờ cậu nói tiếp, nhưng cậu hơi do dự, dẫu sao ném tổn thương Cố Miểu là cha ruột cô bé…

“”Không sao“” – Hứa Hành Chi nói – “”Chúng ta tìm thời gian nói chi tiết sau, nhưng đúng là bây giờ có thể xác định, năng lực ngôn ngữ của em ấy rất khó khôi phục bình thường, đã lỡ mất giai đoạn trưởng thành của ngôn ngữ.“”

“”Vâng, việc này em biết.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, khoảng thời gian này, cậu đọc không ít sách, lúc Cố Miểu bị thương cũng chính là đang ở giai đoạn học nói, thêm vào đó là cô bé ban đầu đã không thích nói chuyện, sau khi bị thương cự tuyệt mở miệng nữa, bây giờ muốn em ấy nói chuyện giống những đứa trẻ khác đã không quá khả thi.

Nhưng cho dù mãi mãi không nói, chỉ cần phương diện khác của Cố Miểu có tiến bộ, đối với cô bé và Cố Phi mà nói, chính là một thế giới khác.

“”Những cái khác có lẽ gặp người mới có thể đánh giá cụ thể.“” – Hứa Hành Chi nói.

Tưởng Thừa đối với câu nói này chẳng hề bất ngờ.

“”Chỉ là việc này rất phiền toái“” – Cậu nhíu nhíu mày, lại có chút ngại ngùng – “”Chính là… sinh hoạt của em ấy có khuôn mẫu cố định, có thay đổi liền sẽ tức giận, thay đổi giường cũng không thể chấp nhận, cho nên… không dẫn tới đây được.“”

“”A, như vậy à“” – Hứa Hành Chi trái lại không có phản ứng đặc biệt gì – “”Trường hợp như thế chỗ thầy tôi có, vẫn đang trị liệu, nhưng mà đứa trẻ đó ở vùng này.“”

“”Vậy tình huống của em gái bạn tôi như thế“” – Tưởng Thừa nhẹ nhàng thở dài – “”Có phải không có biện pháp gì hay không.“”

“”Biện pháp nói chung có.“” – Hứa Hành Chi cười cười.

“”Anh có thể tranh thủ giúp không¿‘” – Triệu Kha hỏi rất thẳng thắn – “”Anh có phải chuẩn bị khai đề hay không? Dùng trường hợp này tốt hơn.“”

Hứa Hành Chi liếc nhìn Triệu Kha một cái, dựa vào trên ghế dựa cười lên: “”Ừm, tôi đúng là đang chuẩn bị khai đề báo cáo đấy, nhưng mà em gái này… qua nói chuyện tỉ mỉ mới biết tôi có thể tranh thủ giúp được hay không.“”

Hứa Hành Chi không nói chắc chắn, sau đó cũng tỏ vẻ mình chỉ là sinh viên, trình độ chuyên ngành không đủ, nhưng thái độ của anh ta vẫn cho Tưởng Thừa hy vọng, cho dù chỉ có một chút xíu, Tưởng Thừa cũng vẫn sẽ dùng hết sức lao tới.

Lại nói chuyện một lát, sau đó Trương Đan Đồng tới, Triệu Kha có chút kích động đụng đụng chân Tưởng Thừa, tay Tưởng Thừa vịn vào mép bàn mới không theo phản xạ có điều kiện mà nhảy dựng lên.

Triệu Kha đối mặt với loại tình huống tiếp xúc cự ly gần với nữ thần, căng thẳng đến quả thực là trong năm phút ngoại trừ “”Một phần thịt thăn“” thì không còn nói ra được câu thứ hai hoàn chỉnh, Tưởng Thừa cảm thấy mình cũng có chút lo lắng cậu ta sẽ xúc động đi tiểu hay không.

Sau khi kết thúc bữa ăn, mọi người không tiếp tục thảo luận vấn đề của Cố Miểu nữa, tùy ý mà tán gẫu.

Tưởng Thừa cũng không có hứng thú tám chuyện gì, trong đầu toàn là bệnh tình của Cố Miểu, và bước tiếp theo phải làm sao cùng Hứa Hành Chi này đem chuyện của Cố Miểu từ trò chuyện thúc đẩy lên làm việc cụ thể, căn bản chính là vào lúc Triệu Kha muốn tiếp lời cùng Trương Đan Đồng nhưng lại tiếp không được, nhìn thấy khiến người sốt ruột, cậu phải dẫn lời giúp cậu ta.

Lúc ăn cơm xong, cậu thêm WeChat của Hứa Hành Chi.

“”Không biết thời gian nào tương đối thuận tiện với đàn anh¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Tuần này cũng được“” – Hứa Hành Chi nghĩ một chút – “”Cậu xem thời gian của cậu đi, tốt nhất là buổi chiều hoặc là buổi tối.“”

“”Vậy tối ngày mai¿‘” – Tưởng Thừa lập tực truy hỏi một câu.

Hứa Hành Chi cười: “”Được thôi.“”

“”Tối mai lại cùng ăn cơm¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Đi ăn thì không cần“” – Hứa Hành Chi nói – “”Khỏi cần tốn kém, ăn cơm xong đi.“”

“”Được“” – Tưởng Thừa gật đầu – “”Vậy khoảng bảy giờ được chứ? Trước khi em đi Đại học B sẽ gọi điện cho anh.“”

“”Ngày mai tôi không ở trường học“” – Hứa Hành Chi nói – “”Ở bên ngoài, địa điểm cụ thể, ngày mai tôi nói cho cậu biết nhé¿‘”

“”Được“” – Tưởng Thừa nói – “”Cảm ơn đàn anh.“”

“”Gọi Hứa Hành Chi thì mở miệng nói không được“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cứ theo Triệu Kình gọi Thảo ca đi.“”

“”Thực ra Thảo ca cũng không phải gọi ra miệng được lắm.“” – Tưởng Thừa thành thật mà trả lời.

“”Vậy tùy ý thôi“” – Hứa Hành Chi cười nói – “”Ngày mai gặp.“”

“”Ngày mai gặp“” – Tưởng Thừa nói – “”Cảm ơn đàn anh.“”

Hứa Hành Chi có phần không biết làm sao mà khoát khoát tay: “”Đừng khách sáo.“”

Ngày hôm nay, bữa cơm tốn kém không ít tiền, đặt vào những ngày trước đây, Tưởng Thừa sẽ không để ý, nhưng mà bây giờ không giống, bây giờ cậu là một thanh niên tốt thời đại mới, mỗi ngày ghi chép sổ chi tiêu.

Lúc trở về ký túc xá, cậu và Triệu Kha không đi thư viện, lúc này cũng không còn chỗ ngồi, cậu đem tiêu phí của ngày hôm nay cẩn thận mà ghi chép lại xong, sau đó ngồi tới bên cạnh Triệu Kha.

“”Cảm ơn.“” – Cậu nói.

“”Cảm ơn“” – Triệu Kha với cậu đồng thời mở miệng – “”Được thôi, hòa nhau.“”

“”Ngày mai tôi đi gặp Hứa Hành Chi có cần xách chút quà gì đó hay không¿‘” – Tưởng Thừa nói – “”Tay không, chắc không thích hợp¿‘”

“”Thôi khỏi cần“” – Triệu Kha nghĩ một chút – “”Không biết, tôi hỏi chị tôi thử¿‘”

“”… Vậy hỏi thử đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Nếu như là chị cậu nói cũng tốt, ở chỗ Hứa Hành Chi lại có một bước ngoặt, cứ cảm thấy không có chút biểu hiện không thích hợp.“”

“”Ừ.“” – Triệu Kha cầm di động ra gọi một cú điện thoại cho Triệu Kình.

Cú điện thoại này ở trong dự liệu của Tưởng Thừa lại chạy nghiêng tới trên người Trương Đan Đồng, Triệu Kha bị chị ruột của cậu ta chê cười ít nhất năm phút đồng hồ, trước tiên chúc mừng cậu bày tỏ thất bại, đồng thời sau khi cúp điện thoại, gửi cho cậu ta bao lì xì an ủi trước.

May mà năng lực chống trả của Triệu Kha tương đối mạnh, trong khi Triệu Kình loạn côn không quên mất chủ đề cuộc điện thoại này.

“”Không cần đem theo đồ gì, lúc Triệu Kình học khoa chính quy đã quen biết Hứa Hành Chi rồi“” – Triệu Kha nói – “”Hai người họ rất thân, việc này coi như không phải xin người ngoài giúp đỡ, chỉ là giữa bạn bè giúp đỡ nhau chút việc, đem đồ theo trái lại khó xử.“”

“”Không phải “chị cậu” à¿‘” – Tưởng Thừa cười hỏi.

“”Ít nhất nội trong hai ngày này không phải chị tôi“” – Triệu Kha nói – “”Tôi cảm thấy nguyên nhân Triệu Kình, con người chủ nghĩa độc thân này có hơn phân nửa là miệng quá khiếm khuyết.“”

Triệu Kha bắt đầu bận rộn làm bài tập, Tưởng Thừa ngồi trở về trước bàn của mình, chọn mở vòng bạn bè của Hứa Hành Chi.

Nickname của Hứa Hành Chi nhìn ra được bộ dạng rất có văn hóa, rất rõ việc mình đang làm, ảnh chân dung là chữ “”Tri” (: hiểu biết) dùng bút lông viết, rất có phong độ của lão giáo sư, nhưng mà nội dung của vòng bạn bè thì cùng nickname này không có quan hệ nhiều lắm.

Chủ yếu toàn là hình ảnh của mèo.

Đủ loại mèo, mèo của bản thân, mèo của bạn, mèo trong cửa hàng mèo, mèo lang thang trong trường học, anh ta còn đặt tên cho những chú mèo lang thang bình thường có thể gặp được, đều chỉ có thể gọi số hiệu từng loại: Lưu A, Lưu B, Lãng 1, Lãng 2, Lãng 3.

Ngoài trừ hình chụp mèo, rất ít nội dung chữ viết, Tưởng Thừa lật lật, gần như chỉ là vài loại.

Mèo thật manh.

Dễ thương.

Boss đẹp nhất.

Boss meo gì cũng đúng.

Mèo mèo mèo mèo, thật nhiều mèo.

Meo ~

… Mặc dù vòng bạn bè và ấn tượng bản thân anh ta cho người khác không quá giống nhau, nhưng chắc là người giao thiệp tốt.

Tưởng thừa xoay xoay di động, tâm trạng của cậu bây giờ có phần không miêu tả được, cậu cảm thấy có hy vọng, cũng muốn nắm chắc chút hy vọng này, mà lại sợ kỳ vọng quá cao cuối cùng bản thân sẽ thất vọng.

Vào thời điểm này, cậu liền đặc biệt có thể lĩnh hội được cảm nhận từ lâu đến giờ của Cố Phi.

Nhưng mà khác biệt lớn nhất của cậu với Cố Phi, có lẽ chính là Phan Trí nói, ngây thơ, cậu nhất định ngây thơ hơn so với Cố Phi, cậu vừa sợ thất vọng, vừa vẫn sẽ bướng bỉnh nắm lấy hy vọng không buông tay.

“”Con nhìn trán của Nhị Miểu xem” – Cố Phi vừa trở về tiệm, mẹ cậu đã chỉ chỉ Cố Miểu đang giẫm lên ván trượt linh hoạt qua lại giữa các kệ hàng hóa – “”Đập trúng thành một lỗ, mẹ nói bôi chút thuốc cho nó, không để mẹ đụng vào, con mau nhìn xem.“”

“”Vâng“” – Cố Phi đi qua giẫm dừng ván trượt của em ấy vào lúc Cố Miểu trượt qua bên người cậu, lại nắm túi của cô bé một cái, kéo tới trước mặt mình – “”Anh hai nhìn cái trán xem nào.“”

Cố Miểu giơ tay che lấy cái trán của mình.

“”Có phải đụng vào cây rồi hay không¿‘” – Cố Phi hỏi, tay Cố Miểu không che được chỗ có thể nhìn thấy bị sưng.

Cố Miểu lắc đầu.

“”Là đụng vào đâu¿‘” – Cố Phi lại hỏi.

“”Cột.“” – Cố Miểu rất nhỏ giọng nói.

“”Cột đèn à? Có Phải đụng cột đèn hay không¿‘” – Cố Phi nhịn cười.

Cố Miểu gật đầu.

“”Nhị Miểu chúng ta thật có tiền đồ “” – Cố Phi cười lên – “”Bây giờ không đụng cây mà đụng cột đèn rồi, lợi hại.“”

Cố Miểu thả tay xuống, có chút đắc ý mà nhìn vào cậu.

Chỗ sây sát bị rách một miếng nhỏ, vết thương không lớn, nhưng mà sưng rất to, Cố Phi cầm hộp thuốc qua khử trùng một chút cho cô bé, dán lên một miếng băng cá nhân.

Cố Miểu ôm lấy ván trượt đi ra, sau đó Cố Phi nhíu nhíu mày.

Dựa vào cỡ của băng cá nhân có thể che được vết thương mà thấy, vết thương của Cố Miểu và Tưởng Thừa gần như giống nhau, nhưng Tưởng Thừa cũng đụng rách đầu, trán lại có thể không có một chút bị sưng?

Là bạn trai có cái trán titan hay là bạn trai không nói thật?

Cố Phi thở dài, đem hộp thuốc đặt trở lại, ngồi tới bên cạnh quầy thu ngân, nếu như Tưởng Thừa có chuyện không thể nói cho cậu biết, vậy nhất định chuyện này có liên quan tới cậu.

Cậu cầm di động ra, chọn mở tên của Tưởng Thừa nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn là gửi tin nhắn cho Phan Trí.

– Phan soái

– Chuyện gì

Sau khi Phan Trí trả lời, cậu lại đột nhiên chần chừ, cậu không biết nên hỏi cái gì, hỏi cái gì mới có thể khiến Phan Trí hiểu cậu đang ở cương vị lo lắng mà không phải đang tra xét bạn trai.

– Mau bẩm báo

Phan Trí lại gửi một tin nhắn qua.

– Không có gì, chỉ là gọi cậu một tiếng

Cố Phi cảm thấy thần kinh của mình bây giờ cũng là căng quá chặt, cậu mặc dù lo lắng Tưởng Thừa, nhưng dưới loại tình huống Tưởng Thừa không nói, hành vi của cậu đi tìm người khác thăm dò, nếu như đặt vào trước đây, cậu tuyệt đối sẽ không làm.

– Ông! Nội! Cậu!

– Ông nội Phan tha mạng

– Không ngờ cậu cũng học hư rồi!

Cố Phi cười cười, đem di động thả về trong túi.

Tưởng Thừa từ nhà ăn trở về ký túc xá chưa bao lâu, lúc đang nghĩ có nên chủ động liên hệ với Hứa Hành Chi hay không, điện thoại của Hứa Hành Chi đã gọi tới: “”Khoảng nửa giờ sau tôi tới trường học của cậu.“”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra – “”Anh đang ở đâu, em đi qua là được, làm sao anh còn chạy qua đây chứ.“”

“”Tôi tạt qua“” – Hứa Hành Chi nói – “”Lát nữa tới cổng phía Tây rồi gọi cậu ra.“”

“”Vâng, được“” – Tưởng Thừa đáp lời, sau khi cúp di động, cậu nhìn Triệu Kha ở bên cạnh – “”Anh ấy nói tạt qua, là tạt qua hay là đặc biệt qua đây nhỉ, cảm giác có chút ngại ngùng quá, quá làm phiền người ta thì phải.“”

“”Tạt qua“” – Triệu Kha nói – “”Yên tâm đi, Triệu Kình và bạn của chị ấy không có tốt như vậy.“”

“”Hả.“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Ý của tôi là, anh ta nếu như không tiện đường, nhất định liền bảo cậu đi qua rồi“” – Triệu Kha nói – “”Cậu không cần cảm thấy ngại.“”

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Không chờ Hứa Hành Chi gọi điện thoại cho cậu, Tưởng Thừa liền đi thẳng tới cổng Tây chờ.

Đại khái cũng chỉ hai mươi phút, cậu nhìn thấy Hứa Hành Chi vừa móc di động ra vừa đi qua đây, cậu vẫy vẫy tay, Hứa Hành Chi cười cười, đem di động thả về lại.

“”Không phải nói chờ tôi gọi điện sao.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Dù sao ăn cơm xong cũng không có việc gì làm“” – Tưởng Thừa nói – “”Vậy… tim chỗ nào ngồi một chút¿‘”

“”Quán cà phê trường học các cậu đi“” – Hứa Hành Chi nói – “”Nói chuyện xong cậu cũng không cần chạy trở về.“”

“”Được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Con người Hứa Hành Chi này rất nhã nhặn, không khó ở chung, nhưng mà Tưởng Thừa trước đây cũng chưa từng vì chuyện gì nhờ người khác, lúc cùng anh ta ở cùng một chỗ cứ có chút căng thẳng và không tự nhiên, rất sợ chỗ nào làm không tốt, câu nói nào không thích hợp nói, người ta không thể giúp đỡ.

“”Em gái của bạn cậu“” – Hứa Hành Chi vừa đi vừa nói – “”Hiện tại đi học à¿‘”

“”Trước đây lên tiểu học, hai năm trước thôi học, thì vẫn luôn ở trong nhà.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Trường học đặc biệt hay là tiểu học thông thường¿‘” – Hứa Hành Chi lại hỏi – “”Vì sao không đi nữa¿‘”

“”Tiểu học thông thường, bên đó hình như cũng không có loại trường học đặc biệt“” – Tưởng Thừa nói – “”Sau này… bởi vì đánh bạn học bị thương, liền thôi học.“”

“”Hàng ngày bình thường có hành vị bạo lực không¿‘” – Hứa Hành Chi tiếp tục hỏi.

“”Không có, em đã từng thấy em ấy đánh người một lần, bởi vì tụi trẻ con vẽ lung tung tập vở của em ấy, còn nhục mạ em ấy.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Vậy nhất định em ấy còn có thể nhận biết được thái độ của người khác, bạn tốt, ác ý.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Có lúc thôi, nhưng mà rất nhiều lúc, lời tụi em nói, con bé dường như lại không thể hiểu.“” – Tưởng Thừa thở dài.

Cứ như thế vừa nói chuyện Cố Miễu vừa đi, lúc đến quán cà phê, Tưởng Thừa từ từ thả lỏng lại, Hứa Hành Chi chỉ là liên tục đang nêu ra câu hỏi, hiểu rõ một chút chi tiết, nhưng mà lúc anh ta nói chuyện, ngữ khí nhã nhặn và tốc độ nói không nhanh không chậm, lại có thể khiến người ta nhanh thả lỏng.

Có lẽ là người học chuyên ngành tâm lý có kỹ năng đặc biệt.

Có điều là… lúc nghĩ tới Triệu Kình, Tưởng Thừa lại cảm thấy phán đoán này của mình không chính xác lắm.

Thời gian này, quán cà phê rất ít người, hai bọn họ tìm một góc ngồi xuống.

Lúc Tưởng Thừa chuẩn bị gọi ấm cà phê, Hứa Hành Chi nói: ""Tôi muốn trà trái cây, hai ngày này uống cà phê quá nhiều rồi.""

""Được"" – Tưởng Thừa chọn ấm trà trái cây – ""Là thức khuya à? Triệu Kha nói anh phải khai đề rồi.""

""Thế trái lại không phải, khai đề tôi mới không muốn thức khuya"" – Hứa Hành Chi cười nói – ""Là mèo của tôi hai ngày nay tâm trạng không tốt, buổi tối tôi ở cùng nó.""

""Hả¿'" – Tưởng Thừa ngây người ra.

""Trước đây nuôi quá "tiểu thư" rồi"" – Hứa Hành Chi nói – ""Không chơi cùng liền lên giường giẫm mặt, nó không ngủ tôi cũng không có cách nào ngủ.""

""… Ha"" – Tưởng Thừa cười – ""Anh rất thích mèo à, em thấy trong vòng bạn bè của anh toàn là mèo.""

""Ừ, tôi nhìn thấy mèo liền đi tiếp không được."" – Hứa Hành Chi cười nói.

Sau khi trà trái cây đem lên, Tưởng Thừa rót cho Hứa Hành Chi một tách: ""Vậy hôm nay không phải làm lỡ anh chơi cùng boss rồi¿'"

""Chuẩn bị tốt đồ hộp rồi"" – Hứa Hành Chi từ trong túi lấy ra vở và bút – ""Tình huống của em gái bạn cậu, tôi ghi lại trước một chút, câu nói với tôi một chút nguyên nhân bị thương lúc nhỏ của em ấy đi¿'"

""Ừm"" – Tưởng Thừa cầm lấy cái tách – ""Em ấy… bị cha của mình ném bị thương.""

""Cha ruột à¿'" – Hứa Hành Chi nhìn cậu.

Tưởng Thừa gật gật đầu: ""Cha em ấy liên tục bạo hành gia đình, hai anh em đều sợ hãi ông ta.""

""Quan hệ bây giờ với cha thế nào¿'" – Hứa Hành Chi viết lên quyển vở.

""Cha em ấy chết… rất nhiều năm rồi."" – Tưởng Thừa nói.

Bút của Hứa Hành Chi ngừng một chút: “”Làm sao chết¿‘”

“”Uống rượu rồi chết đuối.“” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày, đề cập đến sự kiện này cậu liền rất đau lòng cho Cố Phi.

“”Cha chết đuối, với đánh bị thương em ấy, thời gian ở giữa là bao lâu¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”Việc này… em không rõ ràng lắm“” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “”Bạn em chưa từng đề cập với em.“”

“”Sau đó có ai từng nói với em ấy chuyện của người cha không¿‘” – Hứa Hành Chi rất nhanh ghi lại.

Tưởng thừa bị anh ta hỏi từng câu nối tiếp từng câu hỏi đến mức cũng hơi choáng váng: “”Chắc là chưa từng nhắc qua, chuyện này bản thân bạn em cũng không sẵn lòng nhớ bao nhiêu.“”

“”Ừm“” – Hứa Hành Chi gật gật đầu – “”Tôi có thể nói chuyện một chút với bạn của cậu chứ¿‘”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Không tiện¿‘” – Hứa Hành Chi nhìn cậu.

Trên lý thuyết, Hứa Hành Chi cùng Cố Phi liên hệ trực tiếp là phương thức khai thông đơn giản nhất, nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều còn chưa định xuống, cậu không muốn để Cố Phi biết lắm, Cố Phi trải qua quá nhiều thất vọng rồi, chuyện thụt lùi của Cố Miểu, Cố Phi không có nói nhiều, nhưng cậu có thể cảm thấy được tâm tình của Cố Phi, loại vô phương hướng ấy, cậu không muốn khiến Cố Phi lại trải qua một lần nữa hụt hẫng hy vọng.

Hơn nữa Cố Phi vẫn luôn không muốn để cậu đem chuyện của Cố Miểu gánh ở trên người, cậu tự mình chủ trương làm những chuyện này, cậu thậm chí còn chưa nghĩ xong làm sao nói lại cho Cố Phi mới không khiến cậu ấy cảm thấy mình bị cậu liên lụy.

Bây giờ Hứa Hành Chi đột nhiên nói như vậy, cậu bỗng nhiên có chút trở tay không kịp, nguyên nhân phức tạp trong này, chủ yếu là cậu không biết phải làm sao giải thích cho những người còn chẳng hề hiểu rõ.

Hứa Hành Chi cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ cúi đầu bổ sung nội dung ở trên quyển vở.

Qua một lúc Tưởng Thừa mới nói một câu: “”Chuyện này em còn chưa nói với bạn mình, em trước tiên là muốn xem thử có biện pháp hay không…“”

“”Sợ cậu ta thất vọng à¿‘” – Hứa Hành Chi cười cười.

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa nhẹ nhàng thở dài.

“”Bạn rất tốt nha“” – Hứa Hành Chi nói – “”Có thể hiểu, không sao, tôi bây giờ cũng quả thực không thể xác định, tôi trước tiên phải về suy nghĩ một chút, tình huống này của em gái, trước mắt xem ra tôi có phương hướng, nhưng còn muốn cùng thầy hướng dẫn của tôi trao đổi một chút, nhìn xem phán đoán sơ bộ của tôi là đúng hay sai.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Nếu như tôi có thể giúp việc này, cụ thể lại xem nên xử lý thế nào.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Được, cảm ơn anh nhiều lắm“” – Tưởng thừa có phần không biết nên nói cái gì mới tốt, cậu không giỏi về bày tỏ cảm ơn, nhưng lại sợ cảm ơn không thẳng thắn sẽ khiến Hứa Hành Chi cảm thấy mình không có thành ý, thế là chỉ có thể lại lặp đi lặp lại một lượt – “”Cảm ơn anh nhiều lắm, rất…“”

“”Thật sự không cần khách sáo như vậy“” – Hứa Hành Chi cười lên, uống một ngụm trà hoa quả – “”Tôi xem vòng bạn bè của cậu cũng không giống như người khách sáo như vậy nha.“”

“”Hả“” – Tưởng Thừa nhanh chóng nhớ lại vòng bạn bè của mình một chút, chợt có chút xấu hổ, vòng bạn bè của cậu nội dung không nhiều, nhưng nội dung tào lao không ít, ví dụ như đệ nhất thế giới soái gì đó – “”À.“”

“”Với tôi cũng không cần khách sáo như vậy, tôi với Triệu Kình biết nhau lâu rồi“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cô ấy từng giúp tôi không ít việc, bạn bè của cô ấy, tôi giúp chút việc cũng không hề gì.“”

“”Em là… bạn của em trai chị ấy.“” – Tưởng Thừa còn đang ở trong trạng thái lặp lại hồi ức nội dung ngu ngốc của vòng bạn bè mình có thể khiến mình mất mặt hay không, thuận miệng sửa lại anh ta một câu.

“”Ha“” – Hứa Hành Chi ngẩn ra một chút lại cười – “”Cậu rất hài hước, vậy như thế đi, bây giờ coi như trở thành bạn bè rồi.“”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa nhìn anh ta.

Hứa Hành Chi vươn tay ra: “”Chào cậu, tôi tên là Hứa Hành Chi.“”

“”Tưởng Thừa.“” – Tưởng Thừa chìa tay bắt lấy tay anh ta.

120. Chương 120

Hứa Hành Chi là một người rất dễ tiếp xúc, trò chuyện cũng rất thoải mái, nếu như không muốn tẻ nhạt, cứ nói mèo với anh ta là được, bạn meo một tiếng, anh ta liền có thể nói ba phút.

Đối với người khi ở cùng người lạ dễ rơi vào tình huống không có gì để nói và lúng túng như Tưởng Thừa mà nói, cuồng mèo như Hứa Hành Chi thế này rất tốt.

"Hiện tại những gì cậu nói tôi đều nhớ kỹ, trở về tôi chỉnh lại một chút, có suy nghĩ gì tôi liền liên lạc với cậu" – Hứa Hành Chi nói – "Thật ra chúng ta bây giờ như thế này rất không chính quy, cũng dễ phán đoán sai… Nhưng trước tiên cứ như vậy đi, cậu nhớ ra điều gì cũng có thể nói với tôi."

"Được" – Tưởng Thừa gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại do dự mở miệng – "Về… chi phí…"

"Chi phí?" – Hứa Hành Chi nhìn cậu.

"Chính là nếu như có thể điều trị, phí trị liệu… cần khoảng bao nhiêu?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Cực kỳ mắc." – Hứa Hành Chi nói.

"A." – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Đùa cậu thôi, nếu như có thể giúp, tôi sẽ không thu phí" – Hứa Hành Chi cười cười – "Nhưng phí trị liệu khác chắc chắn cũng không thấp, một ngày hai ngày không sao, thời gian dài thật sự là không thấp."

"Ồ" – Tưởng Thừa đột nhiên cảm giác áp lực rất lớn, đầu óc lập tức cao tốc xoay vòng, tiền làm gia sư chắc chắn không đủ, bản thân còn có tiền học phí và chi tiêu sinh hoạt, bình thường tư liệu không thể thiếu gì đó đều phải bỏ tiền ra, tiền còn dư lại có lẽ cũng không nhiều, xem ra cần phải tìm thêm việc khác, nhưng như vậy thời gian sẽ rất khẩn trương, cậu vừa luẩn quẩn trong đầu vừa hỏi một câu – "Vậy anh có thể ước chừng khoảng bao nhiêu không? Tôi muốn cân nhắc phải sắp xếp tiền thế nào…"

"Em gái của bạn cậu" – Hứa Hành Chi nhìn cậu – "Cậu trả tiền?"

"Hả?" – Tưởng Thừa bỗng nhiên lấy lại tinh thần – "Cái đó…. thì… cũng không phải, tôi…"

"Nhưng đây là suy nghĩ cho bước kế tiếp rồi" – Hứa Hành Chi nói – "Có thể trị liệu hay không, làm sao trị, có thể trị liệu tới mức nào, những điều này đều phải từng bước một, đừng nghĩ trước quá nhiều, có hi vọng liền phải nắm lấy, dù sao mới 11 tuổi, đằng sau còn có cả một đời."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp.

Đúng vậy, có hi vọng liền phải nắm lấy, đằng sau còn có cả một đời.

Đây không chỉ là cả một đời của Cố Miểu, cũng là cả một đời của Cố Phi.

Lúc đi ra từ quán cà phê, Tưởng Thừa nhìn đồng hồ, đã qua gần hai tiếng.

"Dùng thời gian lâu như vậy" – Tưởng Thừa nói – "Thật ngại quá."

"Không sao" – Hứa Hành Chi nói – "Tôi hôm nay cũng không có việc gì, cậu trở về ký túc xá đi."

"Tôi đưa anh ra ngoài" – Tưởng Thừa nói – "Anh trở về trường phải không? Đi bằng gì?"

"Tôi ở bên cạnh trường học, đi bộ về là được" – Hứa Hành Chi cười cười – "Không cần tiễn."

"Tôi tiễn anh." – Tưởng Thừa nói.

Hứa Hành Chi nhìn cậu một chút: "Được thôi."

"Boss một đêm không ai ở bên" – Tưởng Thừa nói – "Trở về có cào anh không?"

"Sẽ không, nó rất nhã nhặn, bình thường đều không duỗi móng vuốt" – Hứa Hành Chi cười nói – "Bình thường loại tình huống này chỉ không để ý tới tôi, phải dỗ dành."

"… À" – Tưởng Thừa nở nụ cười, mèo không chơi cùng liền cạch mặt cũng rất nhã nhặn nha – "Anh thật có lòng yêu thương."

"Ừm" – Hứa Hành Chi gật gật đầu – "Lòng yêu thương của cẩu độc thân cũng không có chỗ nào khác để dùng."

Tưởng Thừa cười không nói, nhắc đến cẩu độc thân, cảm giác tự hào của cậu tự nhiên nảy sinh, không khống chế được liền sẽ vô thức muốn ngược cẩu.

Loại hành vi này nhất định phải khống chế, dù sao cũng phải nhờ cậy đối phương.

Đắm chìm trong cảm xúc mình không phải cẩu độc thân, tôi có bạn trai ha ha hi hi he he cũng khoảng chừng năm giây, Tưởng Thừa lại đột nhiên nhớ tới câu nói Hứa Hành Chi nói trước đó.

"Em gái của bạn cậu, cậu trả tiền?"

Lập tức lại cảm thấy có chút xấu hổ, cậu không biết Hứa Hành Chi có nghĩ đến cái gì khác hay không, mặc dù so với xưởng thép, hiện tại những người bên cạnh cậu đối với việc này đều hoàn toàn bình tĩnh và rộng rãi, nhưng Hứa Hành Chi cũng chỉ là người mới quen, còn là người mình đang nhờ cậy, cậu cũng không muốn tự nhiên cứ bị bại lộ như vậy.

"Trở về đi" – Hai người đi đến cửa trường học, Hứa Hành Chi nói một câu – "Tôi có tin tức gì sẽ nói với cậu."

"Ừm, cảm ơn." – Tưởng Thừa nói.

Nhìn Hứa Hành Chi chậm rãi thuận đường đi xa, cậu mới quay người trở về ký túc xá.

Người trong ký túc xá còn đang ở thư viện, gần đây tất cả mọi người đều bắt đầu chuẩn bị thi cuối kỳ, trừ ăn cơm đi ngủ ra, gần như tất cả mọi người đều tranh thủ thời gian đọc sách ôn tập, trạng thái liều mạng gần như thời gian lớp mười hai.

Tưởng Thừa ngồi vào trước bàn, nhìn sách được sắp xếp rất chỉnh tề, ngoại trừ sách chuyên ngành, còn có một chồng sách tâm lý học, bao gồm các loại phân tích bệnh án.

Trước tiên ôn tập đi, Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, lúc xem những cuốn sách này, cậu có một loại cảm giác lo lắng và vô lực, rốt cuộc phải sắp xếp thời gian thế nào, rốt cuộc phải liều đến trình độ nào mới có thể không làm ảnh hưởng đến thời gian của mình, cũng có thể dành thời gian cho Cố Phi, có đôi lúc cũng không dám suy nghĩ.

Cậu biết Cố Phi sẽ không đồng ý cậu như thế này, Cố Phi trước đó cũng đã nói, không muốn có người vì cậu ấy "nỗ lực" điều gì, cậu làm như vậy, nhất định sẽ cho Cố Phi áp lực.

Cậu xoa xoa mi tâm, bỏ đi, trước tiên không nghĩ đến những thứ này, việc không giải quyết được trước tiên mặc kệ, làm việc ở trước mắt trước.

Ôn tập.

"Nhị Miểu" – Cố Phi ngồi xổm ở trước mặt Cố Miểu – "Anh hai hỏi em lần nữa, thật sự không muốn đi nữa sao?"

Cố Miểu cúi đầu.

"Nhìn anh hai" – Cố Phi nói – "Có phải em không muốn tới đó chơi nữa hay không?"

Cố Miểu ngẩng đầu lên, Cố Phi lặp lại lần nữa: "Có phải không muốn đi nữa không?"

Cố Miểu gật gật đầu.

Cố Phi không nói gì, nhìn em ấy rất lâu mới vỗ vỗ cánh tay em ấy, đứng dậy, rót cho mình một ly nước, ực một ngụm xong mới nói một câu: "Được thôi, không đi."

Cố Miểu lập tức rất vui sướng ôm lấy ván trượt, đợi cậu cùng nhau ra ngoài chơi.

"Nếu em không đi, thì chiều anh hai đi học" – Cố Phi nói – "Em tự chơi đi, chiều anh hai chỉ có một môn, tan học trở về ngay, em không cần tới chờ anh, hiểu không?"

Cố Miểu gật gật đầu.

Sau khi giẫm lên ván trượt cùng Cố Phi đến trường, Cố Miểu lại rất vui sướng giẫm lên ván trượt trở về.

Cố Phi ngửa đầu nhìn trời một chút, thở dài, chậm rãi đi vào trường học.

Cố Miểu không chịu tới trị liệu hồi phục, cậu đã thử hai lần, Cố Miểu dùng hai lần thét lên phô bày quyết tâm của mình, Cố Phi không có cách nào ép buộc em ấy, Cố Miểu càng ngày càng thét lên tới tấp khiến thể xác và tinh thần của cậu đều mệt mỏi.

Không đi thì không đi thôi.

Buổi sáng cậu có tới trung tâm hồi phục một chuyến, muốn lấy lại tiền trả trước đó, nhưng không thành công, đối phương nói đây là chi phí tính theo một kỳ, không phải theo số lần, cho nên không có cách nào trả tiền lại, hi vọng Cố Miểu có thể tiếp tục tới tham gia.

Theo tính tình trước đây của Cố Phi, tiền này nhất định phải lấy về, chơi xấu cũng phải lấy về.

Nhưng lần này cậu không nói gì liền xoay người rời đi.

Nhiều hơn một câu cũng không muốn nói.

Cậu không có cách nào trách Cố Miểu, chỉ có thể trách bản thân, trung tâm có khóa thử nghiệm, thu phí theo số lần, có thể thử nghiệm trước mấy lần rồi quyết định, cậu không để cho Cố Miểu thử nghiệm trước, bởi vì Cố Miểu đã từng tới đây, trông cũng không tệ lắm.

Bây giờ trả một lần nhiều tiền như vậy xong Cố Miểu lại không chịu đi, cậu ngoại trừ cảm thấy bất lực ra, ngay cả sức lực để tức giận cũng không có.

“Cố Phi” – Tan học xong lớp trưởng tìm tới cậu trong phòng học – “Bây giờ có rảnh không?”

“Có.” – Cố Phi vừa thu dọn đồ đạc vừa đáp.

“Là như vầy” – Lớp trưởng nói – “Trường học hiện tại có một hoạt động, cậu biết phải không?”

“Không biết.” – Cố Phi trả lời.

Thật sự là cậu không biết, cậu ngoại trừ lên lớp, cũng sẽ không ở lại trường nhiều hơn một phút, cùng bạn học khác hoàn toàn không có liên hệ, đừng nói trường học có hoạt động gì, ngay cả lớp học xảy ra chuyện gì cậu cũng không chắc có thể biết.

“Cậu cũng quá độc hành hiệp rồi” – Lớp trưởng cười nói – “Hoạt động của trường cũng không biết a.”

“Nói việc chính đi.” – Cố Phi nói.

“Trường có tổ chức một hoạt động ‘tôi viết bài hát cho trường’ ” – Lớp trưởng nói – “Là hi vọng tất cả mọi người sẽ tham gia, viết cho trường chúng ta….”

“Không tham gia” – Cố Phi ngắt lời cậu ta, đứng lên – “Tôi không có thời gian, cũng không biết viết.”

“Sao lại không biết được, cậu quá khiêm tốn rồi” – Lớp trưởng cũng đứng dậy theo – “Bạn học ở Tứ Trung của cậu nói cậu biết soạn nhạc, vô cùng giỏi.”

“Ai nói.” – Cố Phi nói.

Lớp trưởng lập tức nói: “Chính là……”

“Cậu cứ kêu người đó tới tìm tôi.” – Cố Phi nói.

“… Cố Phi” – Lớp trưởng ngẩn người xong thì thở dài – “Mỗi lớp đều có người tham gia, đều hi vọng đem về vẻ vang cho lớp mình…”

“Cho nên lớp chúng ta cũng chỉ có tôi có thể làm vẻ vang sao?” – Cố Phi nói.

“Nói như cậu không còn thú vị gì nữa” – Lớp trưởng cau mày – “Nếu không muốn cậu cứ nói không muốn, tội gì nói đến khó nghe như vậy?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói không có thời gian.” – Cố Phi nói xong, cầm đồ liền ra khỏi phòng học.

Lớp trưởng này kỳ thật cũng không tệ lắm, một người thành thật, đối với việc của lớp cũng nghiêm túc phụ trách, nhưng đừng nói là Cố Phi lúc này bực bội, ngay cả khi không bực bội, cũng không diễn ra tốt hơn chút nào cả.

Trước đây ở Tứ Trung, tất cả hoạt động cậu tham gia, cho dù là cấp trường hay cấp lớp, cho dù là thi đấu hay là ăn cơm, tất cả đều bởi vì Tưởng Thừa.

Không có Tưởng Thừa, cậu cái gì cũng không muốn tham gia.

Không có Tưởng Thừa, trường đại học này cậu căn bản cũng sẽ không vào.

Không có Tưởng Thừa… Cậu lấy di động ra xem giờ, đột nhiên rất nhớ Tưởng Thừa.

Nhưng Tưởng Thừa cũng không giống như cậu, Đại học R nhiều tiết, bây giờ lại sắp thi cuối kỳ, Tưởng Thừa lúc này căn bản không có thời gian cùng cậu trò chuyện, khi trò chuyện trước khi ngủ chỉ nghe Tưởng Thừa ngáp không ngớt, thời gian nói chuyện phiếm đều bị rút ngắn, mặc dù bây giờ nói chuyện phiếm phần lớn thời gian đều là Tưởng Thừa nói, cậu nghe.

Đi đến cửa trường học, Cố Phi vẫn là gửi đi một tin nhắn, thật sự nhịn không được.

– Tôi không có việc gì, chỉ là muốn nói với cậu đột nhiên rất nhớ cậu

Tin nhắn này gửi đi cũng chỉ khoảng ba giây, Cố Phi còn chưa kịp bỏ di động lại vào túi, Tưởng Thừa đã gọi điện tới.

“Không phải đang học sao?” – Cố Phi nhận điện thoại.

“Bây giờ không có tiết” – Trong giọng Tưởng Thừa mang theo ý cười – “Đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc tới thư viện ngâm cả đêm ở đó đây.”

“Không ăn cơm sao?” – Cố Phi hỏi.

“Ăn a, cùng Triệu Kha thay phiên đi ăn là được, để một người ở lại chiếm chỗ” – Tưởng Thừa nói – “Còn cậu, không có tiết?”

“Ừm, chuẩn bị trở về” – Cố Phi nói – “Tối đi chụp chút cảnh đêm.”

“Cảnh đêm ở đâu?” – Tưởng Thừa lập tức hỏi.

“Lúc trước chúng ta ăn sinh nhật, nơi cậu làm những viên đá huỳnh quang” – Cố Phi nói – “Lúc này cỏ khô rồi, khi hoàng hôn chụp một chút, buổi tối lại chụp một chút.”

“Tôi muốn xem.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi chụp và sửa xong rồi gửi cho cậu.” – Cố Phi cười cười.

“Cậu còn lưu lượng không?” – Tưởng Thừa hỏi – “Tôi lúc này đột nhiên muốn nhìn cậu một chút.”

“Lưu lượng để xem mặt thì vẫn còn” – Cố Phi nói – “Lưu lượng xem tự giải quyết thì không đủ.”

“Đệt” – Tưởng Thừa cười nửa ngày – “Tôi xem mặt là được.”

Cố Phi cúp điện thoại, gửi lời mời gọi video.

Khi mặt Tưởng Thừa xuất hiện trên màn ảnh, cậu đột nhiên có chút đau lòng.

Hai người bọn họ rất lâu không gọi video, chỉ ban đêm trước khi ngủ Tưởng Thừa mới có thời gian nói chuyện, lúc ấy cũng không có cách nào gọi video, tối thiểu cũng đã một tháng rồi, cậu không nhìn thấy Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa đã gầy đi.

Gầy đi rất rõ ràng, không phải bởi vì đây là bạn trai của cậu, cho dù đổi lại là người khác nhìn, cũng có thể nhìn ra được Tưởng Thừa đã gầy đi, cằm cũng nhọn ra, hơn nữa nhìn ra được rất mệt mỏi.

“Cậu sao lại gầy đi nhiều như vậy?” – Cố Phi nhíu nhíu mày.

“Gầy rồi sao?” – Tưởng Thừa sờ lên mặt mình – “Không có đi, ngày mai tới nhà ăn xem lại đồ ăn một chút, tôi không có cảm giác gì a.”

“Cậu mỗi ngày ăn gì?” – Cố Phi hỏi – “Lớp mười hai cậu đều như thế cũng không ốm nhiều như vậy, không phải cậu nói trường học các cậu cơm nước rất tốt sao?”

“Là rất tốt a, hơn nữa sáng, trưa, tối ba bữa đều ăn thịt…” – Tưởng Thừa từ trong ngăn kéo lấy gương ra, ngồi xuống ghế, xoay người dựa vào bàn – “Tôi mỗi ngày đều soi gương đó, cũng không thấy gầy đi, hay là camera làm cho thấy như gầy đi?”

Trong màn hình có thể thấy sách trên bàn của Tưởng Thừa, trên giá sách nho nhỏ xếp đầy sách, hơn nữa Cố Phi liếc mắt liền thấy được trong màn ảnh ở bên cạnh vị trí lỗ tai Tưởng Thừa có một quyển sách.

Tâm lý học XXX, khi cậu híp mắt một chút muốn nhìn rõ hơn, Tưởng Thừa đưa điện thoại đến gần trước mặt mình, trên màn hình lập tức chỉ còn lại mặt của cậu ta.

"Như thế này còn gầy không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Gầy" – Cố Phi gật đầu – "Cậu có phải ôn tập quá dữ rồi không, tôi thấy trên giá sách của cậu có nhiều sách như vậy, đều là sách chuyên ngành sao?"

"Đúng vậy a, thật ra cũng còn tốt" – Tưởng Thừa cười cười, xoay người đưa camera về phía giá sách – "Ba kệ rưỡi sách, chủ yếu là còn rất nhiều… tư liệu."

Ống kính của Tưởng Thừa run rất dữ dội, hơn nữa như là chú ý tới gì đó, cấp tốc lại đem camera nhắm ngay về phía mình, nhưng Cố Phi gần như có thể xác định, liếc mắt qua dù vẫn không thấy rõ như cũ, nhưng liên tục mấy quyển tâm lý học XX, tâm lý và trị liệu XX cậu vẫn thấy rõ ràng.

"Ừm" – Cố Phi cười cười, lại nhẹ nói một câu – "Thừa ca, chú ý thân thể."

"Yên tâm đi" – Tưởng Thừa nói – "Tôi hiện tại mỗi ngày đều chạy bộ buổi sáng."

"Tôi không phải nói cậu không tập thể dục" – Cố Phi nói – "Cậu ôn tập… phải có tiết chế, đừng quá liều mạng, tôi không phải dọa cậu, cậu thật sự gầy đi rất nhiều."

"Biết rồi." – Tưởng Thừa cười nói, lại đem điện thoại tiến đến trước mặt mình, hôn một cái.

"Cậu đừng khiến tôi lo lắng." – Cố Phi nhìn cậu ta, băng keo cá nhân trên lông mày bên phải đã lấy xuống, bởi vì cách camera rất gần, có thể thấy được một đường sẹo nho nhỏ.

Không, đây không phải sẹo, sẹo nhỏ thế này sớm đã nên lành, căn bản không có khả năng còn có thể nhìn thấy.

Thần thám Cố Phi nhìn chằm chằm đường vết thương cũng chỉ khoảng hai giây, đã đoán ra được.

Tưởng Thừa đọc sách có thói quen xoay bút, hơn nữa phần lớn thời gian xoay xong đều để ngòi bút chỉa lên, đây hẳn là bị ngòi bút đâm, mà đường nhỏ đó giống với lòng bàn tay của cậu hồi tiểu học sau khi bị bút đâm vẫn luôn để lại vết mực cho đến giờ.

Về phần làm sao bút có thể đâm lên lông mày, thần thám Cố Phi cũng không cần phải suy đoán.

Sau khi tắt video call, trong lòng Cố Phi vô cùng khó chịu.

Khi ngược gió lạnh lẽo lái xe trở về, cảm thấy trong đầu rất loạn.

Tưởng Thừa gửi thời khoá biểu cho cậu xem, mặc dù cậu không thể thuộc lòng tất cả các tiết học, nhưng rất rõ rằng chương trình học của Tưởng Thừa không có bất kỳ quan hệ gì với tâm lý học.

Tưởng Thừa vì Cố Miểu mà đọc sách tâm lý học.

Trong nháy mắt suy nghĩ ra rõ ràng, Cố Phi không cách nào hình dung được cảm giác của mình.

Cậu chỉ sợ Tưởng Thừa sẽ xem Cố Miểu như gánh nặng, cậu không thể chịu đựng Tưởng Thừa vì cậu khổ cực như vậy.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai vì cậu làm những chuyện như vậy, áp lực mà người thân nhất trong gia đình cũng không thể chia sẻ, hiện tại Tưởng Thừa đã lặng lẽ gánh vác nó lên người.

Cậu đã không còn cách nào phân biệt được phần chua xót kia trong lòng của mình là cảm động, hay là đau lòng, hay là bất lực.

Chỉ cảm thấy không khí xung quanh tràn đầy nôn nóng.

Cố Miểu ở trong tiệm, trước khi Cố Phi đi tới tiệm đã về nhà một chuyến, lấy theo máy ảnh của mình, bình thường khi cậu chụp ảnh nếu như không phải là chụp Cố Miểu, rất ít khi dẫn em ấy theo, nhưng hôm nay cậu dự định dẫn theo Cố Miểu.

Khoảng thời gian này cậu luôn muốn cố gắng làm cho Cố Miểu chấp nhận một số thay đổi, ví dụ như anh hai sẽ không còn hứa sẽ không rời đi nữa, ví dụ như khi thét lên không còn có thể lập tức được an ủi.

Nhưng hiệu quả cũng không quá lý tưởng.

Ban đầu cậu đã muốn buông tay trong một khoảng thời gian, trước tiên cứ để Cố Miểu tới trị liệu hồi phục bù lại số tiền bỏ ra rồi tính sau.

Nhưng bây giờ thấy được cằm nhọn của Tưởng Thừa và những cuốn sách trên giá chỉ trong một tháng ngắn ngũi, cậu lại cảm thấy mình không thể trì hoãn thêm được nữa.

Tưởng Thừa chắc chắn sẽ nói không sao cả, cậu ta bằng lòng, cậu ta không có vấn đề gì cả, cậu ta có thể làm được.

Nhưng cậu không bằng lòng.

Cậu không thể chấp nhận một cuộc sống tình yêu ngay cả một chút thả lỏng cũng không cho đi được.

Cố Miểu không có thay đổi, cậu và Tưởng Thừa sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi cuộc sống như vậy, hơn nữa cứ coi như Tưởng Thừa có thể chịu được áp lực như thế, thì cũng còn có ý nghĩa gì.

Cuộc sống của cậu, tại sao lại để Tưởng Thừa chịu áp lực.

"Nhị Miểu" – Cố Phi đặt túi máy ảnh lên quầy thu ngân, gọi Cố Miểu vẫn đang đứng trên ván trượt ở cửa – "Em có muốn chụp ảnh với anh hai không?"

Đầu của Cố Miểu nhanh chóng ló vào khe của tấm rèm cửa, đôi mắt nhìn cậu lóe lên.

"Trời lạnh như vậy cũng chơi ra mồ hôi đầy người… Mũ, khăn quàng cổ" – Cố Phi nhìn em ấy – "Với găng tay nữa, gió to, em sẽ bệnh nếu ra mồ hôi."

Cố Miểu bước vào tiệm, theo lời của cậu đeo và mặc vào đầy đủ, sau đó rất chờ mong nhìn cậu.

Có lẽ đã rất lâu chưa đưa Cố Miểu cùng đi chơi, lúc này em ấy ngoan ngoãn một cách đáng ngạc nhiên.

"Đi." – Cố Phi lấy túi máy ảnh.

"Đại Phi" – Lưu Lập bước vào từ sân sau – "Lát nữa về mua một ít mì đi."

"Trong tiệm không phải có sao?" – Cố Phi quay lại.

"Con bé không ăn" – Lưu Lập chỉ chỉ Cố Miểu – "Hồi nãy có hỏi nó ăn mì không, nó gật đầu, tôi lấy mì cho nó, tính khí bộc phát ném thẳng xuống đất."

"…Tôi biết rồi" – Cố Phi thở dài – "Lát nữa về sẽ mua."

Sau khi đi ra ngoài, cậu búng búng trên đỉnh đầu Cố Miểu: "Nhị Miểu."

Cố Miểu ngẩng mặt lên nhìn cậu.

"Em không được thô lỗ với chú Lưu" – Cố Phi nói – "Những thứ không muốn ăn cũng không thể ném xuống đất, có nhớ không?"

Cố Miểu gật đầu.

"Hôm nay thật ngoan nha." – Cố Phi cảm thấy một chút xúc động.

Con đường đi không bằng phẳng, Cố Miểu không cách nào tiếp tục đạp trên ván trượt, suốt quãng đường ôm ván trượt đi bên cạnh cậu.

Đi đến nơi lần trước Tưởng Thừa cho cậu những viên gạch huỳnh quang mới có vùng đất bằng phẳng, Cố Miểu ngay lập tức đứng lên ván trượt, trượt về phía trước.

Cậu đã không đến đây trong một thời gian dài, sau sinh nhật cậu chỉ đến đây một lần.

Bây giờ đứng đây, đầy kỷ niệm, đêm hè đó, với cơn gió đêm ấm áp, đôi mắt sáng và nụ cười của Tưởng Thừa trong đêm.

"Hãy theo ánh sáng, đi lấy quà của cậu." – Giọng nói của Tưởng Thừa đặc biệt rõ ràng trong trí nhớ của cậu.

Còn có một mảnh ánh sáng màu.

Cố Phi im lặng đứng đó.

Bây giờ đã không thể nhìn thấy dấu vết 18 tuổi của bọn họ, cảnh tượng trước mặt đã trở lại với sự hoang vắng như cũ của nó.

Màu sơn không bị mất hoàn toàn trên các thiết bị thể dục bị bỏ đi, là màu sắc duy nhất ở trước mắt.

Ngoài ra, chỉ có cỏ khô, đất và tuyết chất đống bên lề đường, may mắn thay vẫn còn có ánh nắng mặt trời, lúc này ánh mặt trời cũng không tệ, tất cả những thứ ở đây được phủ lên một lớp màu ấm áp.

Cố Phi tìm thấy một hòn đá để ngồi xuống, lấy máy ảnh ra, đặt ống kính và nâng máy ảnh từ từ khỏi khung ngắm.

Một bóng hình màu đỏ vọt qua camera.

Hôm nay Cố Miểu mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, từ cảnh sắc với độ bão hòa rất thấp trước mắt phóng qua, mang theo một cảnh tuyệt đẹp với ánh sáng đầy đủ.

Cố Phi không kịp để bấm nút chụp, nên huýt sáo một cái.

Cố Miểu nhanh chóng phản ứng lại, quét qua cậu một lần nữa, cậu chụp được hai tấm.

"Nhị Miểu rất tuyệt!" – Cậu nhìn xuống màn hình máy ảnh, tất cả những gì còn lại trong mắt cậu là Cố Miểu – "Tuyệt như Peter Pan!"

Cố Miểu rất phấn khích, rất lâu không cùng anh hai ra ngoài chơi, lúc này lại được khen ngợi, em ấy bước lên ván trượt lượn quanh trước mặt Cố Phi.

"Mắt của anh bị em làm cho hoa rồi" – Cố Phi cười nói – "Em tới đó…"

Khi lời nói của Cố Phi chưa kết thúc, đang định nhìn lên, Cố Miểu lướt qua như một cơn gió, lấy đi chiếc máy ảnh trong tay cậu.

"Nhị Miểu!" – Cố Phi gọi, nhảy dựng lên, máy ảnh rất nặng, Cố Miểu như vậy không cầm vững được – "Dừng lại!"

Cố Miểu quá phấn khích, có lẽ vì rất lâu rồi cậu không xem em ấy, em ấy có chút kích động.

Nhưng lời nói của Cố Phi không có tác dụng quá lớn, Cố Miểu ở trong thế giới nhỏ bé đầy phấn khích của mình, trên ván trượt không dừng lại, vẫn xông qua bên đường và làm động tác xoay người một cái.

Đã quá muộn để Cố Phi đuổi theo kịp, cậu nhìn camera trượt khỏi tay Cố Miểu, chiếc máy ảnh rơi xuống đất.

"Cố Miểu!" – Cậu la lên.

121. Chương 121

Có lẽ là camera rớt trên mặt đất dẫn tới hoảng sợ, có lẽ là Cố Phi lần đầu tiên quát to tên đầy đủ của cô bé, có lẽ hai cái đều có.

Cố Miểu ngã từ trên ván trượt xuống, mông đặt xuống đất một cái, sợ hãi trừng to mắt.

""Anh nói bao nhiêu lần rồi¡'" – Cố Phi đi tới trước mặt cô bé, vẫn không nghĩ tới đi kiểm tra mức độ tổn hại của camera nữa, cơn giận này làm sao cũng không nén xuống được, chỉ từng chút từng chút ở trong cơ thể bùng lên thoát ra – ""Không được phép như vậy¡'"

Cố Miểu không có phản ứng, trừng to mắt như cũ nhìn vào cậu.

“”Vì sao em cứ không nhớ được¡‘” – Cố Phi lại quát to một tiếng – “”Vì sao em cứ không nhớ được¡‘”

Im lặng.

Loại im lặng vô tận này khiến cậu cảm thấy hít thở không thông, cứ như thời gian dài bị nhốt ở trong không gian im ắng, cậu cơ hồ có thể nghe thấy tiếng máu của mình lúc lưu chuyển.

“”Vì sao¡‘” – Cố Phi gào lên với cô bé.

Một tiếng hét này gần như dùng hết sức, có thể nhìn thấy Cố Miểu chợt run rẩy một cái.

Cả đời này của cậu cũng chưa từng gào rát cổ bỏng họng như vậy, càng không phải nói là quát Cố Miểu.

Tức giận tuyệt vọng chọc vỡ phòng tuyến cuối cùng của cậu.

Từ nhỏ tới lớn, nhiều năm như vậy, đối diện với cuộc sống của mình, nhẫn nại và kiềm chế đã trở thành thói quen của cậu, đem bản thân khép kín ngăn cách với mọi người bên ngoài.

Mà khoảnh khắc này, ưu tư kìm nén cũng không bị lý trí không chế nữa, cậu muốn gào lên, muốn quát to, muốn tàn nhẫn mà đập vỡ thứ gì đó, muốn kéo rách.

Vì sao?

“”Vì sao¡‘” – Cố Phi có thể nghe thấy tiếng gào của mình gần như phá vỡ âm thanh.

Nhưng vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ.

Phẫn nộ cùng không cam chịu kìm nén ở trong thân thể cậu, cam chịu và tuyệt vọng như con thú bị vây hãm, gào thét, đấm đá lung tung điên cuồng giống như rơi vào chốn hoang dã.

“”Là lỗi của anh sao! Là lỗi của anh sao¡‘” – Cố Phi gào lên – “”Em trở nên thế này! Anh trở thành như vậy! Là lỗi của anh sao¡‘”

“”Anh có gì sai! Vì sao anh phải gánh vác những chuyện này! Vì sao¡‘” – Cố Phi trợn to mắt nhìn Cố Miểu – “”Em nói cho anh biết đi Cố Miểu! Vì sao! Vì sao anh phải sống như vậy chứ! Vì cái gì¡‘”

“”Là lỗi của ai! Là lỗi của ai¡‘” – Cố Phi cảm thấy mình như là muốn bùng nổ, cậu quay người ra sức đá một đá lên nửa cục gạch trên mặt đất.

Theo tiếng gạch vỡ mà bay ra bốn phía.

“”Tại sao là anh¡‘” – Cố Phi gào thét một chút, sau đó tiếp tục đá vỡ gạch trên mặt đất – “”Tại sao! Tại sao¡‘”

Cố Miểu ở phía sau vẫn luôn ngây ra cứng đờ, phát ra tiếng thét chói tai.

“”A ——“” – Cố Phi quay người về phía em ấy, cũng hét to lên – “”A ——“”

Cố Miểu ngồi trên đất, ôm lấy đầu gối, gắng sức nhắm mắt lại, phát ra tiếng la hét chói tai.

“”Hét đi! La đi! A ——“” – Cố Phi rống – “”Anh cũng muốn hét! Hét đi! Anh hai hét cùng em! A ——“”

“”Hôm nay cậu cũng đi dạy kèm¿‘” – Triệu Kha nhìn theo Tưởng Thừa vác túi chuẩn bị ra ngoài – “”Cậu không phải dạy kèm cuối tuần à¿‘”

“”Mẹ cô bé giới thiệu thêm cho tôi một người bạn học của cô bé, tan học thứ sáu và sáng thứ bảy“” – Tưởng Thừa đem ly giữ nhiệt chứa socola nóng nhét vào trong túi – “”Đi đây, buổi tối giúp tôi chiếm chỗ ngồi, tôi có thể tranh thủ trở lại, không xa bao nhiêu.“”

Triệu Kha không nói, Tưởng Thừa vẫy vẫy tay với cậu ta, chạy lao ra khỏi ký túc xá.

Không có thời gian ăn cơm, cậu ở trên đường mua chân gà rán gặm, lại thêm một tách socola nóng, cũng xêm xêm.

Cố Phi nói cậu gầy, thực ra cậu biết đúng là mình gầy, nhưng không nghĩ tới có thể rõ ràng đến mức Cố Phi nhìn một cái đã có thể nhìn ra, cậu đi cân thử xem, ấy mà so với trước đây nhẹ hơn năm kí.

Chậc chậc.

Cậu dự định bắt đầu ăn đêm, thực ra buổi tối cũng không đói bao nhiêu, chẳng qua là nếu như không mập lại, bạn trai cậu nhất định sẽ lo lắng.

Dạy kèm cho tụi trẻ đối với bản thân Tưởng Thừa mà nói không đủ độ khó gì cả, phiền cái là tụi trẻ cũng rất có cá tính, một người tuổi tác cũng chỉ lớn hơn một, hai tuổi tới dạy kèm, vừa bắt đầu cũng rất không tin phục, suy nghĩ ấu trĩ dần mặt để ra oai phủ đầu.

Ngay cả người trước mắt này, cả mặt không thoải mái, anh có phải cảm thấy mình mạnh hơn so với tôi hay không? Lên Đại học R rồi cũng không có nghĩa là anh có bao nhiêu lợi hại đâu, Đề hải chiến thuật* cũng có thể làm chắc.

* – Đề Hải Chiến Thuật: Theo nghĩa hẹp, từ vựng này có nghĩa là để đạt được một nhiệm vụ nhất định, một số lượng lớn các bài tập liên quan không bị hạn chế về thời gian và địa điểm.

Tưởng Thừa cần phải kiêu ngạo hơn so với cậu ta, dùng một câu "Ngay sách giáo khoa và tài liệu mà cậu sở hữu, tùy ý cậu chọn, làm không ra, tôi rời đi, làm ra rồi, cậu ngậm miệng"" mới chịu yên.

Từ nhà tụi trẻ đi ra, thời điểm cũng rất vừa vặn, có thể theo kịp đi lên thư viện.

Trên đường trở về trường học, cậu nhận được điện thoại của Hứa Hành Chi.

""Tôi ở đây có vài trường hợp, với tình huống của em gái có chút tương tự, lát nữa tôi đi qua tìm cậu"" – Hứa Hành Chi nói – ""Cậu xem thử xem, tôi cũng tiến thêm một bước hiểu một chút, nhân tiện nói thử xem cách nghĩ của tôi.""

"Được"" – Tưởng Thừa lập tức trả lời – ""Những trường hợp này đều là trị liệu có hiệu quả à¿'"

""Cũng chưa có hiệu quả, trị liệu là quá trình rất lâu dài"" – Hứa Hành Chi nói – ""Những trường hợp này so với tình hình của em gái cũng không hoàn toàn giống nhau, nhưng có một ít chi tiết có thể sẽ khiến cậu đối với bệnh tình của em gái có một cái nhìn trực quan.""

"Vâng"" – Tưởng Thừa gật đầu – ""Em tới trường học ngay bây giờ, em ở cổng chờ anh nhé.""

Tưởng Thừa cúp điện thoại, bước chân nhanh hơn.

Hứa Hành Chi chắc là sẵn lòng giúp việc này, khoảng thời gian này, Hứa Hành Chi cùng cậu liên hệ rất nhiều, hỏi thăm tình hình rất nhiều, hôm nay gặp mặt, sau đó nếu như có thể xác định anh ấy có thể giúp đỡ, vậy thì có thể đề cập với Cố Phi rồi.

Nếu như Cố Miểu có thể có tiến bộ…

Cũng chưa có hiệu quả.

Bước chân của Tưởng Thừa ngừng lại một chút, nếu như không có hiệu quả, đối với Cố Phi mà nói là đả kích lớn bao nhiêu, cậu đột nhiên không dám nghĩ cặn kẽ.

Nhưng mà rất nhanh cậu lại lắc lắc đầu, khoảng thời gian này, cậu vẫn luôn đọc đủ loại sách tâm lý học, tình huống của Cố Miểu không phải là loại nghiêm trọng nhất, bất luận là từ mức độ khép kín bản thân mà nói, hay là khả năng nhận biết bên ngoài.

Vấn đề lớn nhất của Cố Miểu chính là từ nhỏ chưa từng được trị liệu có hệ thống, thậm chí đối với nguyên

nhân phát bệnh của cô bé cũng không có một phán đoán chính xác, có thể đã lỡ mất giai đoạn trị liệu tốt nhất, nhưng tuyệt đối không phải là loại không có hiệu quả.

Sự xuất hiện của cậu, sự rời đi của cậu, đều sẽ hình thành kích động đối với Cố Miểu, đây chính là minh chứng tốt nhất.

Lúc Tưởng Thừa đến cổng trường học, Hứa Hành Chi đã đứng ở đó rồi, khăn quàng cổ quấn lấy nửa khuôn mặt.

“Ngại quá”” – Tưởng Thừa chạy qua – “”Anh tới bao lâu rồi? Lạnh nhỉ¡‘”

“”Hai phút“” – Hứa Hành Chi nhìn nhìn cậu, đem khăn quàng cổ kéo xuống một chút – “”Ra ngoài chơi sao¿‘”

“”Nào có thời gian, dạy kèm“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Anh ăn cơm chưa¿‘”

“Chưa, cậu mời tôi ăn à?”” – Hứa Hành Chi nói.

“”Ừ, em mời anh“” – Tưởng Thừa nói – “”Em cũng chưa ăn.“”

“”Vậy tốt quá“” – Hứa Hành Chi cười lên – “”Đi nhà ăn đi…“”

“”Không không, đi bên kia“” – Tưởng Thừa chỉ chỉ đằng trước – “”Em muốn ăn bánh nhân thịt heo, Triệu Kha nói phía trước mới mở một tiệm, hiện tại mua giảm giá, mua một tặng một.“”

“”Được.“” – Hứa Hành Chi gật gật đầu.

Tưởng Thừa đi vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn anh ta: “”Em quên hỏi anh muốn ăn gì, anh có muốn ăn hay không, ăn cái anh muốn ăn cũng được.“”

“”Bánh nhân thịt.“” – Hứa Hành Chi nói.

Tiệm bánh nhân thịt này cũng không tệ, loại nhân bánh cũng nhiều, cùng bánh nhân thịt của nhà Vương Húc có thể bổ sung cho nhau, cậu cắn mở ra nhân bánh sau đó chụp tấm hình gửi qua cho Cố Phi.

– Nhân bánh của nhà Chín Ngày không có! Tết trở về bán công thức bí mật cho cậu ta HA HA!

Cố Phi không có hồi âm cho cậu, cậu nhìn giờ một chút, lúc này đoán chừng là đang ăn cơm hoặc là chơi cùng Cố Miểu.

“”Việc ấy“” – Mặc dù cảm thấy nên ăn cơm xong hẵng bàn, nhưng Tưởng Thừa vẫn có chút nôn nóng – “”Em bây giờ xem một chút những trường hợp ấy nhé¿‘”

Hứa Hành Chi cười cười, từ trong túi lấy ra một cặp văn kiện đưa cho cậu: “”Tôi cũng in ra rồi.“”

“”Cảm ơn.“” – Tưởng Thừa nhận lấy cặp văn kiện, mơ hồ có chút xúc động.

Trong cặp văn kiện là một tài liệu lược ra rất dày, cậu căn bản lật xem thử, đoán chừng có mười trường hợp, tự kỷ, rối loạn, căng thẳng sau chấn thương đều có.

“”Biểu hiện của em gái, hiện tại nhìn ra được không phải một loại nào đó độc nhất“” – Hứa Hành Chi vừa ăn vừa nói – “”Nếu như có thể gặp mặt chính em ấy, tôi mới có thể căn cứ phản ứng cụ thể của em ấy để phán đoán, kể cả tình huống trước sau bị thương của em ấy, hoàn cảnh sống, quan hệ với người nhà, quan hệ với người lạ, đối với phản ứng các loại, những điều này đều nhìn thấy mới có thể phán đoán.“”

“”Vâng, em cùng bạn em trao đổi một chút“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, nghĩ một chút lại có chút do dự – “”Chính là việc này của em gái cậu ấy… anh có thể giúp đỡ chứ? Khẳng định có thể chứ¿‘”

“”Thế nào¿‘” – Hứa Hành Chi cười lên – “”Đã tới giai đoạn này rồi, nói không thể giúp đỡ, tôi cũng sẽ không cùng cậu nói những thứ này chứ.“”

Tưởng Thừa xúc động một hồi, xém tí nữa cũng muốn đứng lên: “”Cảm ơn! Cảm ơn đàn anh¡‘”

“”Đừng khách sao“” – Hứa Hành Chi nói – “”Có phải muốn xác định với tôi rồi sau đó mới dám nói với bạn của cậu hay không, sợ cậu ta thất vọng¿‘”

“”… Vâng“” – Tưởng Thừa hơi ngượng ngùng – “”Bạn của em… Cậu ấy thật sự rất vất vả, em quả thực sợ cậu ấy lại thất vọng.“”

“”Xem ra là người bạn rất quan trọng.“” – Ngón tay Hứa Hành Chi chống thái dương nhìn vào cậu.

“”Đúng vậy“” – Tưởng Thừa hắng hắng giọng – “”Rất quan trọng, vô cùng quan trọng.“”

“”Hiểu rồi.“” – Hứa Hành Chi gật đầu.

Tưởng Thừa hồi thần lại, nhanh chóng lướt qua nhìn anh ta một cái, khóe mắt Hứa Hành Chi có nét cười, trong nét cười ấy không có ý gì khác, chỉ có “”Ồ tôi hiểu rồi” rất đơn giản.

Có lẽ là hiểu thật rồi, trong lòng Tưởng Thừa thở dài, bỗng nhiên cảm thấy cùng những người học chuyên ngành tâm lý giao tiếp có loại cảm giác sẽ nhìn thấu bất cứ lúc nào, huống hồ chi mình biểu hiện quá rõ

ràng.

“”Nhưng mà“” – Tưởng Thừa uống hai ngụm canh sau đó lại có chút lo lắng – “”Phải làm sao mới có thể dẫn em ấy qua đây¿‘”

“”Không cần dẫn qua đây“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cậu nói với bạn của cậu một chút, nghỉ đông, tôi có thể đi qua một chuyến.“”

“”Thật ư¿‘” – Tưởng Thừa cảm thấy mình suýt tí nữa không khống chế được lông mày của mình, lông mày lúc này giương lên một cái cũng sắp giương lên tới trán rồi.

“”Ừ“” – Hứa Hành Chi gật đầu – “”Thật đấy, tôi cũng có suy xét của tôi, loại tình huống này của em gái, chỉ những thông tin trước mắt cậu cung cấp, trị liệu là có tác dụng, hơn nữa tôi cũng chưa từng tiếp xúc trường hợp như của em gái.“”

“”Cảm ơn.“” – Tưởng Thừa không biết mình nên nói cái gì.

“”Cậu… hình như gầy đi rất nhiều¿‘” – Hứa Hành Chi nhìn cậu – “”Lúc tạm biệt cậu lần trước hình như cằm còn chưa gầy như vậy.“”

“”À“” – Tưởng Thừa vê vê cằm của mình – “”Xem ra axit hyaluronic vẫn hữu dụng nhỉ? Có thể nhìn ra nhọn rồi¿‘”

“”Đúng đấy“” – Hứa Hành Chi sững sờ sau đó cười – “”Đừng để cho mình áp lực lớn như thế, chuyện tiền nong lúc nào cũng có thể giải quyết được.“”

Tưởng Thừa đối với bản thân dường như lại một lần bị liếc cái nhìn thấu, cậu cũng không ngượng ngùng nữa, chỉ là cười cười: “”Cũng vẫn ổn thôi, bao nhiêu bạn học của em đều có dạy kèm đấy.“”

“”Chuyện tiền nóng là được một bước rồi“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cậu bây giờ chính là cùng bạn trai…“”

Tưởng Thừa giật mình một cái, Hứa Hành Chi ngay cả chữ “”bạn trai của cậu“” này còn chưa nói hoàn chỉnh, hơn nữa anh ta rất nhanh cả mặt bình tĩnh, ngay cả nói lắp cũng không nói, tiếp tục nói hết câu: “”Cùng bạn của cậu nói chuyện xong xuôi, tin tưởng và phối hợp của người nhà đối với trị liệu mà nói rất quan trọng, như trị liệu của em gái, trong nhà không phối hợp, thì tiến hành không được nữa.“”

“”Ha“” – Tưởng Thừa nhìn anh ta – “”Vâng.“”

Hứa Hành Chi cười cười: “”Cậu có gì không hiểu rõ, bất cứ lúc nào hỏi tôi cũng được.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa tiếp tục đáp lời.

Dường như chuyên gia tâm lý học có thể nhìn thấu mọi thứ qua lời nói phun ra miệng.

Không biết vì sao, cậu bỗng nhiên có chút buồn cười.

Cậu không để ý bị Hứa Hành Chi nhìn ra được điều gì, trước đây không quen, bây giờ cũng quen biết một khoảng thời gian rồi, Hứa Hành Chi vẫn luôn cho cậu một loại cảm giác có thể tin cậy, lúc ở cùng một chỗ cho dù gượng gạo cũng sẽ rất nhanh thả lỏng.

Cho nên Hứa Hành Chi người này tỉnh bơ nói chuyện trơn tru che đậy hết khiến cậu bỗng nhiên đã thả lỏng xuống.

Rất tốt, biết rồi thì biết đi, dẫu sao cái chuyện này cậu vì Cố Phi chạy tới chạy lui, còn phải nói chuyện lấp liếm, quả thực rất mệt mỏi.

“”Tiệm bánh nhân thịt này cũng không tệ“” – Lúc Hứa Hành Chi đi ra cửa tiệm xoa xoa bụng – “”Lần sau tôi mời cậu đến ăn.“”

“”Được“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Anh nói muốn nghỉ đông đi qua đó, tôi còn có một tiệm bánh nhân thịt có thể dẫn anh đi ăn, tuyệt đối siêu cấp ngon.“”

“”Được.“” – Hứa Hành Chi cười theo.

Bữa ăn này không ăn quá lâu, sau khi chia tay với Hứa Hành Chi ở cổng trường, Tưởng Thừa ôm cặp văn kiện chạy thẳng tới thư viện.

“”Tưởng là cậu không tới rồi cơ, tôi thậm chí nói với người khác cậu bị tiêu chảy mất rồi“” – Triệu Kha nhỏ giọng nói – “”Chỗ ngồi này chiếm được cũng rất ái ngại.“”

“”Ngại quá“” – Tưởng Thừa ngồi xuống cũng nhỏ giọng nói – “”Lát nữa mời cậu ăn bữa đêm.“”

“”Cậu làm sao rồi¿‘” – Triệu Kha hỏi – “”Dạy kèm không phải xong một tiếng rồi à¿‘”

“”Hứa Hành Chi qua tìm tôi, nói chuyện một lát“” – Tưởng Thừa nói – “”Anh ấy bằng lòng giúp em gái của bạn tôi rồi.“”

“”Phải không? Vậy quá tốt rồi“” – Triệu Kha nói – “”Nhưng mà tôi thật không nghĩ tới anh ta có thể sảng khoái như vậy liền đồng ý rồi.“”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua.

“”Anh ta rất khó nói chuyện“” – Triệu Kha nói – “”Bình thường nếu như có việc muốn tìm anh ta tư vấn tâm lý, anh ta đều giới thiệu cho người khác, em gái còn ở xa đến như thế.“”

“”Anh ta nói trường hợp của em gái khá đặc biệt.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ông chủ của anh ta cừ như vậy, trường hợp đặc biệt cũng gặp không ít nha.“” – Triệu Kha nói.

“”Vậy…“” – Tưởng Thừa bị cậu ta nói một lúc như vậy, cũng bỗng nhiên có chút mờ mịt, nhìn Triệu Kha.

Triệu Kha cũng nhìn cậu.

Tưởng Thừa cảm thấy trong nháy mắt này, hai cậu đều chợt như có chỗ suy nghĩ.

“”Cậu…“” – Lúc Triệu Kha định tiếp tục nói, bạn học đọc sách bên cạnh cậu ta nhè nhẹ gõ bàn một cái.

“”Xin lỗi, ngại quá.“” – Hai cậu đồng thời bày tỏ áy náy với người ta, nhanh chóng kết thúc đề tài, cúi đầu bắt đầu đọc sách.

Sau khi thư viện đóng cửa, Tưởng Thừa mời Triệu Kha ra ngoài ăn đêm, cậu ăn cánh gà, Triệu Kha ăn bò cạp rán.

“”Cái thứ đồ vật này, rốt cuộc cậu làm sao ăn được xuống miệng¿‘” – Tưởng Thừa cứ không thể hiểu nổi.

Triệu Kha đưa một xâu bò cạp tới bên miệng cậu: “”Loại sự tình này, cậu phải thông qua thực tiễn mới giải thích thắc mắc được.“”

“”Tôi không cần giải thích cái thắc mắc này.“” – Tưởng Thừa tránh ra.

Ăn đồ ăn xong, lúc trở về ký túc xá, Tưởng Thừa cầm di động ra liếc nhìn, cậu vừa từ thư viện đi ra đã gửi tin nhắn cho Cố Phi, nhưng hiện tại ăn đêm cũng ăn xong rồi, Cố Phi cũng chưa hồi âm cho cậu, từ buổi chiều, lúc ăn bánh nhân thịt gửi tin nhắn đến bây giờ, Cố Phi vẫn chưa liên hệ với cậu.

Đây là tình huống trước giờ chưa từng xuất hiện qua.

Có chuyện xảy ra?

Quá bận?

Ngủ quên?

Tưởng Thừa do dự hay là gọi điện thoại qua, nhưng nhìn chằm chằm vào di động cả buổi cũng không quay số.

Nếu như là ngày trước, cậu sẽ không do dự, nhưng gần đây cậu cứ cảm thấy áp lực của Cố Phi quá lớn, hoặc là tự mình áp lực quá lớn? Cứ sợ thời cơ gọi điện thoại qua không thích hợp.

Sẽ ảnh hưởng đến công việc của Cố Phi hay không?

Sẽ ảnh hưởng Cố Phi chơi cùng Cố Miểu hay không?

Sẽ quấy rầy giấc ngủ của Cố Phi hay không?

“”Chuyện của cậu và bạn trai cậu“” – Triệu Kha liếc nhìn cậu – “”Nói cho Hứa Hành Chi biết chưa¿‘”

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa quay đầu qua.

Lại lần nữa đối mặt phải, bầu không khí lúc ở thư viện, cái loại “như có chỗ suy nghĩ” lần thứ hai nảy sinh.

“”Anh ta…“” – Lần này không có người cắt ngang, cho nên Tưởng Thừa hỏi ra: “”Hứa Hành Chi… là¿‘”

“Ừ.”” – Triệu Kha đáp một tiếng.

“”Mịa¿‘” – Tưởng Thừa sững sờ – “”Cậu làm sao biết¿‘”

“”Trước đây tôi tưởng là anh ta với Triệu Kình yêu nhau“” – Triệu Kha nói – “”Nên hỏi thử một chút, tính hướng này của anh ta không phải bí mật.“”

“”… Cậu thế nào vừa bắt đầu không nói hả¿‘” – Tưởng Thừa hết sức hoảng hốt.

“”Việc không liên quan đến tôi, tôi đi nói cái này làm gì“” – Triệu Kha nhìn cậu – “”Anh ta trị liệu cho em gái, lại không phải cùng cậu thân thiết.“”

“”À, cũng đúng.“” – Tưởng Thừa còn có phần chưa hồi thần lại.

“”Cậu nói cho anh ta biết người đó là em gái của bạn trai cậu chưa¿‘” – Triệu Kha hỏi.

“”Chưa“” – Tưởng Thừa nói – “”Nhưng mà tôi đoán là anh ta… nhìn ra rồi.“”

“”Ha.“” – Triệu Kha không nói chuyện khác nữa.

Trở về đến ký túc xá, Lỗ Thực và Trương Tề Tề còn nằm ở trên giường đọc sách.

Tưởng Thừa đem đồ đều để xong, sau đó cầm lấy di động rồi đi ra khỏi ký túc xá, tới trên hành lang.

Cậu vẫn muốn gọi điện thoại cho Cố Phi, suy cho cùng loại tình huống Cố Phi cả ngày cũng không liên hệ với cậu vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Cậu liếc nhìn giờ, bình thường lúc này Cố Phi chưa ngủ, cậu ấn số.

Trong tai nghe là im lặng rất lâu, lâu đến mức cậu cơ hồ sắp cho rằng mình có phải chọn đúng số hay không.

Lúc đang muốn nhìn xem, tai nghe truyền tới giọng nói.

“”Xin lỗi, số máy ngài gọi tạm thời không liên lạc được, xin gọi lại sau.“”

Tưởng Thừa ngẩn ra, không liên lạc được?

Cậu cúp điện thoại, lại gọi một lần nữa.

Không liên lạc được như cũ.

Di động của Cố Phi hết pin rồi? Hay là di động của mình có vấn đề?

Cậu đem di động mở lại một lần nữa, lần thứ ba gọi vào số của Cố Phi.

“”Xin lỗi, số máy ngài gọi tạm thời không liên lạc được, xin gọi lại sau.“”

Đây là bị sao rồi?

Tưởng Thừa đột nhiên có chút bất an, nhíu mày cúp điện thoại, mở WeChat ra, chọn vào vòng bạn bè của

Cố Phi.

Một tin mới nhất là tuần trước, là tấm hình mặt trời mọc lên từ giữa những tòa nhà cũ kỹ, tấm hình có quầng sáng kéo ra rất dài, chỉ kết hợp ba chữ, chào buổi sáng.

Phía dưới còn có icon một mặt trời nhỏ của Tưởng Thừa gửi đi.

Trong vòng bạn bè nhìn không ra được vấn đề gì, Tưởng Thừa bỗng có phần không biết nên làm sao.

Trên lý thuyết di động hết pin, di động bị hỏng, di động để ở trong túi, treo vào trong tủ, đủ các loại nguyên nhân đều có khả năng xuất hiện tình huống không liên lạc được, nhưng không biết vì sao, khoảnh khắc này, trong lòng cậu lại vô cùng hoang mang.

Tưởng Thừa đứng trên hành lang có đến năm phút, phát ngốc một lúc, lại gọi mấy lần nữa, nhưng đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Cậu chọn ra tên của Lý Viêm trong danh bạ điện thoại, nhưng dán mắt nhìn một hồi lâu lại tắt đi.

Ngừng một lúc lại chọn mở ra lần thứ hai, tiếp đó vẫn lại tắt đi.

Lý Viêm và Cố Phi lại không ở cùng một chỗ, cũng không phải liên hệ mỗi ngày, Cố Phi có chuyện gì, cậu ta chưa hẳn sẽ biết, hơn nữa… chỉ mới một ngày không liên hệ được Cố Phi, đã gọi điện thoại cho bạn của cậu ấy, hình như có phần quái gỡ.

Cho tới khi Triệu Kha từ trong ký túc xá thò đầu ra nhìn cậu, cậu mới cúi đầu gửi thêm tin nhắn cho Cố Phi, sau đó trở về ký túc xá.

– Di động xảy ra vấn đề à? Cứ không gọi được, ngày mai tôi không có việc gì, cậu gọi điện thoại cho tôi nha

“”Đại Phị‘” – Lưu Lập ở bên ngoài phòng ngủ gõ cửa – “”Cậu ra đây, chúng ta nhất định phải nói chuyện một chút.“”

Cố Phi không nói chuyện, dựa vào đầu giường cũng không động đậy.

Trong phòng rất tối, không biết bây giờ là mấy giờ rồi, cũng không biết hiện tại là ngày hôm qua, là hôm nay, hay là ngày mai.

Một bóng dáng nhỏ bé rúc vào trên ghế sô–pha nhỏ ở bên cửa sổ, là Cố Miểu tự mình co thành một khối ôm lấy chân.

Không biết thời gian dài bao lâu, hình như chưa lâu lắm, lại giống như đã qua một đời, Cố Miểu vẫn luôn không ăn, không uống, không động đậy mà cuộn tròn trong góc ở sô–pha.

Cố Phi không cách nào hình dung cảm thụ của mình.

Một trận la hét này, dẫn tới kích thích dạng gì cho Cố Miểu, cậu không cách nào nhận định, nhưng Cố Miểu bị tiếng gào thét giận dữ của cậu dọa sợ vẫn luôn run rẩy la ré, lại trước sau không rời khỏi gian phòng của cậu.

Hơn nữa Cố Phi không biết còn có thể làm sao nữa rồi.

Lưu Lập rất tức giận.

Cố Phi cảm thấy có thể vô cùng hiểu anh ta.

Em gái bị rống đến co lại trong vỏ, lúc mẹ cậu chất vấn cậu, cậu lại đẩy ngã mẹ ở trên đất, mà lúc Lưu Lập đến ngăn cản, liền bị cậu thuận tay đánh một trận.

Cậu không biết mình bị làm sao.

Kiểu bạo lực đáng sợ này, dường như ở trong khoảnh khắc này trở thành con đường bộc lộ tốt nhất của cậu.

Lúc gầm lên giận dữ, lúc giơ cánh tay lên, cậu dường như nhìn thấy cái người khiến cậu nghe thấy tiếng bước chân liền sẽ im bặt.

Trong phút chốc này, cậu bối rối và hoảng hốt.

Lưu Lập ở ngoài của gõ cửa bao lâu, cậu không biết, tới khi tiếng động ngoài của truyền tới biến thành của Lý Viêm, cậu mới hơi hơi chuyển đầu một chút.

“”Đại Phi“” – Lý Viêm nói – “”Tôi không phải tới khuyên nhủ cậu, tôi là tới nhắc nhở cậu.“”

Cố Phi nhìn vào cửa.

“”Hai ngày rồi“” – Lý Viêm nói – “”Tưởng Thừa hai ngày không liên lạc được cậu, cậu ít nhất gọi điện thoại cho cậu ta đi, trong tất cả những người quan tâm cậu, chỉ có cậu ta không biết chuyện gì xảy ra.“”

Tưởng Thừa.

Cố Phi dựa một chút về phía sau, đầu đụng lên tường.

Hai ngày rồi à?

Trong trạng thái tê dại, cậu chợt cảm thấy đau lòng.

“”Tôi bây giờ cần đi vào“” – Lý Viêm nói – “”Tôi cạy khóa vào, lúc tôi đi vào, nếu cậu dám động thủ với tôi, tôi liền tuyệt giao với cậu.“”

Cố Phi có chút vất vả mà ngồi thẳng người dậy.

122. Chương 122

Edit: Crime

Lý Viêm không biết dùng đồ gì cạy mở cửa, lúc tiến vào cầm trong tay hai chén nước, dùng cùi chỏ bật đèn trong phòng lên.

Đột nhiên cả phòng tràn ngập ánh sáng khiến Cố Phi một trận ngạt thở, từ con mắt mở theo phản xạ cấp tốc đau nhức khắp đầu, cổ, cùng bả vai cũng đau nhức theo.

Cậu dùng một tay che mắt lại: “Tắt đèn.”

Hai chữ này nói ra làm cậu cùng Lý Viêm đều đồng thời ngẩn người, thanh âm khô khốc này cậu cơ hồ nghe không ra là của mình, giống như miệng ngậm hạt cát.

Lý Viêm đem nước bỏ lên trên bàn, liền tắt đèn phòng đi, lại mở đèn bàn nhỏ ở trên bàn, đem chụp đèn của đèn bàn hạ thấp xuống mặt bàn.

Trong phòng ánh sáng tối tăm mờ mờ, Cố Phi cảm thấy dễ chịu không ít.

“Cố Miểu uống chút nước đi” – Lý Viêm cầm chén nước ngồi xổm xuống trước mặt Cổ Miểu – “Khát nước rồi phải không?”

Cố Miểu một lát sau mới gật gật, nhận lấy cái chén, bưng lấy liền ngửa đầu rót nước xuống miệng, sau khi uống sạch chén nước thì lau lau miệng.

“Đói bụng sao?” – Lý Viêm nói – “Nhị Miểu, nhìn anh, có đói bụng không? Nếu đói bụng thì trên bàn

phòng khách có bánh kem, còn có loại thạch em thích nữa."

Cố Miểu không nhúc nhích, nhìn Cố Phi.

"Anh của em không có chuyện gì đâu" – Lý Viêm nói - "Anh ấy nghỉ ngơi một hồi là được, em đi ăn trước đi."

Cố Miểu chậm rãi trượt xuống khỏi ghế sô pha, đi sát bên tường ra ngoài.

Lý Viêm lấy trên bàn một chén nước khác, đưa tới trước mặt Cố Phi: "Chuyện gì xảy ra? Camera bị rớt?"

Cố Phi không có lên tiếng, uống một hớp nước.

Đại khái là đã một thời gian dài không có uống nước hay ăn cái gì, cũng không có lời để nói, mà thời điểm nước từ cổ họng đi xuống, cậu thế mà cảm giác có chút căng đến đau.

Lại sau khi uống vài hớp nước thấy khá hơn một chút, nhưng vẫn còn có chút vướng, cậu lúc này mới phản ứng được, hẳn là nóng trong người rồi đi.

Chậm rãi uống xong một chén nước, Cố Phi mới chết lặng cảm giác được trong thân thể mình cùng hơi mất mát một chút, nhưng bao lấy bản thân giờ chính là mỏi mệt cùng bất lực.

Không phải trên thân thể, mà là từ đáy lòng dâng lên, thật sâu bất lực, cũng không tiếp tục nguyện ý mà động một cái, gió thổi hướng nào, cậu liền ngã hướng đó, có nước chảy tới đâu, cậu liền trôi tới đó.

Cũng không tiếp tục muốn giãy giụa gì nữa.

"Tưởng thừa gọi điện cho cậu sao?" – Cố Phi hỏi.

Thanh âm vẫn như cũ là khô khốc, chính mình nghe cũng khó chịu.

"Ừm" – Lý Viêm nói – "Tôi nói với cậu ta điện thoại của cậu bị bể."

"Cậu ấy nói sao?" – Cố Phi nói.

"Không tin." – Lý Viêm nói.

"Điện thoại của tôi thật sự rớt bể" – Cố Phi giơ tay lên một cái – "Điện thoại của cậu lấy ra cho tôi dùng

một chút."

Lý Viêm lấy điện thoại của mình ra để vào trong tay cậu.

Thời điểm điện thoại để xuống trong lòng bàn tay, Cố Phi cảm thấy nguyên cả cánh tay đều không nhận được chút trọng lượng nào, hoặc là trong chớp nhoáng điện thoại di động trong tay như là một viên gạch, tay cậu nắm lấy điện thoại vô lực nện vào bên trên ván giường, một lát sau cậu mới nói một câu: "Cậu đi xem Nhị Miểu một lát đi."

"Đại Phi" – Lý Viêm nhìn cậu, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Cậu không có nhìn Lý Viêm, Lý Viêm ở bên cạnh cậu đứng một hồi, sau đó quay người đi ra, đóng cửa phòng lại.

Mở ghi chép cuộc gọi thoại của Lý Viêm, ghi chép gần nhất là của Tưởng Thừa, vào một giờ trước đó.

Cậu nhìn chằm chằm cái tên này, một mực nhìn đến màn hình đen đi.

Rất lâu sau mới sửng sốt bật sáng màn hình lần nữa, đầu ngón tay lại nhấn vào tên Tưởng Thừa.

Điện thoại còn chưa để lên bên tai đã nhẹ nhàng rung một chút, bên kia Tưởng Thừa nhận điện thoại – "Lý Viêm?"

"Là tôi." – Cố Phi nói.

"Cố Phi?" – Trong thanh âm Tưởng Thừa có sự lo lắng, cũng có cảm xúc vì nghe được thanh âm cậu mà bỗng nhiên thở phào một hơi – "Tôi đệt, điện thoại của cậu thật sự hỏng rồi?"

"Ừm." – Cố Phi lên tiếng.

Thanh âm của Tưởng Thừa khiến cậu giống như cả một đời rồi không có nghe thấy vậy, cậu nhắm mắt lại.

"Cậu thế nào?" – Tưởng Thừa dừng một chút – "Bệnh? Cổ họng sao thành thế này?"

"Nóng trong người." – Cố Phi nói.

"Là… xảy ra chuyện gì rồi sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

Loại quan tâm có chút do dự này, cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm, Cố Phi trong lòng đau tựa như bị người ta nhéo một cái.

"Nhị Miểu làm rớt bể ống kính camera của tôi." – Cố Phi nói.

"A, là cầm không cẩn thận đi." – Tưởng Thừa ngẩn người, ngữ khí tiếp tục trở lên dịu hơn – "Là vì chuyện này sao? Là ống kính nào? Tôi mua cho cậu một cái tốt hơn là được, Thừa ca của cậu hôm này vừa lĩnh được tiền làm gia sư."

"Điện thoại bị tôi làm rớt bể." – Cố Phi nói.

"Không sao" – Tưởng Thừa cười cười – "Điện thoại di động của cậu cũng đã dùng rất lâu rồi, lần trước khi giúp cậu chơi Yêu tiêu trừ, cài lưu lượng mấy giây mới động, đổi đi, Thừa ca đổi cho cậu…"

"Cậu" – Cố Phi ngắt lời Thừa ca, Thừa ca rõ ràng là không tin chuyện kia nhưng ngữ khí vẫn cưỡng ép thả lỏng, cậu đau đến không thở nổi – "Có thể mặc kệ tôi không?"

Tưởng Thừa bên kia bỗng nhiên không còn âm thanh.

Cố Phi cũng không có nói chuyện.

Trầm mặc một hồi sau Tưởng Thừa mở miệng – "Cậu là có ý gì?"

"Cậu đi làm bao nhiêu công việc?" – Cố Phi hỏi.

"Làm gia sư ở hai nơi" – Tưởng Thừa nói – "Cuối tuần……"

"Hai công việc không đủ đi" – Cố Phi nói – "Chỗ cần dùng tiền rất nhiều."

"Hửm?" – Tưởng Thừa sửng sốt.

"Ba công việc, bốn công việc, mới có thể đủ đi" – Cố Phi nhắm mắt lại – "Phải đi học, phải ôn tập, phải học tâm lý học, phải làm việc, phải lo lắng về việc của bạn trai và em gái của bạn trai."

Tưởng Thừa không có lên tiếng.

"Cậu thật không soi gương sao?" – Cố Phi nói – "Cậu không biết mình mệt mỏi thành hình dáng ra sao sao?"

“Tôi không mệt.” – Tưởng Thừa nói, thanh âm có chút cứng rắn.

“Cậu ở bên đó học một học kỳ rồi, cậu ngoại trừ làm gia sư, bình thường rời khỏi trường học một cây số sao?” – Cố Phi nói – “Cậu đã nói mấy lần bạn học đã ra ngoài chơi, cậu vì cái gì không đi?”

Tưởng Thừa vẫn là trầm mặc.

“Cậu không có thời gian đi” – Cố Phi nói – “Bởi vì cậu muốn đem thời gian nghỉ ngơi đặt lên người bạn trai và em gái bạn trai.”

“Tất cả mọi người rất liều, tôi cũng không có cảm thấy mình có gì khác biệt” – Tưởng Thừa nói – “Đi chỗ nào chơi tôi cũng không có hứng thú gì.”

“Cậu coi yêu đương là cái gì?” – Cố Phi nói – “Cậu yêu đương liền để chính mình thành dạng gì cậu không biết sao?”

“Yêu đương cũng không có hình thức cố định, tình yêu của mỗi người đều không giống nhau, sao nhất định phải giống với người khác?” – Trong giọng Tưởng Thừa có chút mờ mịt đứt quãng – “Tôi nói tôi không có cảm giác gì, là tôi nguyện ý, tôi không mệt, mà bệnh của Nhị Miểu tôi đã…”

“Nhưng tôi mệt rồi.” – Cố Phi nói.

Trong ống nghe đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được hô hấp của Tưởng Thừa.

Trải qua thời gian rất lâu, Tưởng Thừa mới hỏi một câu – “Cái gì?”

“Tôi nói tôi mệt rồi.” – Cố Phi lặp lại một lần nữa.

“Cậu nói cái gì?” – Giọng Tưởng Thừa mang theo run rẩy, khàn khàn đến nửa câu sau cũng bị mất thanh âm.

“Tôi mệt rồi, Thừa ca” – Cố Phi gằn từng chữ nói – “Cậu đừng lôi kéo tôi nữa, tôi cũng không muốn bị ai dẫn dắt, quên đi thôi.”

Tưởng Thừa ở bên kia hoàn toàn không có âm thanh, tiếng hít thở trước đó giờ cũng không nghe được.

Cố Phi đưa di động cầm tới trước mắt, chạm một cái cúp máy, sau đó tắt điện thoại của Lý Viêm.

“Cậu không có chuyện gì chứ?” – Triệu Kha đứng cùng một chỗ với Tưởng Thừa trong nhà vệ sinh.

Tưởng Thừa không nói chuyện, chỉ xua xua tay với cậu ta.

"Chỉ trong một tiếng đã nôn ba lần rồi đi" – Triệu kha nhìn đồng hồ – "Đều sắp câm rồi, còn không có gì?"

Tưởng Thừa ho khan hai tiếng, quay người đi đến bồn rửa bắt đầu rửa mặt, có lẽ đã giội nước lên mặt vài chục cái, cậu mới có chút dịu lại từ trong cơn đau đớn to lớn do dạ dày co rút mang đến.

"Đi bệnh viện xem một chút đi?" – Triệu Kha đi theo phía sau cậu đi về hướng ký túc xá – "Cả ngày nay tôi cùng cậu đều ăn uống như nhau, cậu nhất định không phải ăn đồ hỏng, đi khám xem một chút, hẳn là bị bệnh rồi? Cổ họng cậu sao đột nhiên lại bị khàn!"

Tưởng thừa lấy điện thoại di động ra, ấn mở notepad, đánh lên đó mấy chữ.

– Phản ứng stress

"Stress?" – Triệu Kha nhìn cậu – "Cậu bị cái gì kích thích có thể stress thành dạng này?"

– Cậu đi học trước đi, tôi ngủ một giấc là ổn.

Tưởng Thừa chấp tay thanh quyền với Triệu Kha, quay người về ký túc xá, leo lên trên giường đến quần áo cũng không có cởi, đầu gục trên gối liền nhắm mắt lại.

"Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi." – Triệu Kha lấy cốc giữ ấm rót nước bỏ vào để ở đầu giường cậu, lại leo trên bậc thang đem chăn mền cho cậu đắp, đứng ở bên giường một hồi sau mới đi ra ngoài.

Nhanh ngủ.

Nhanh ngủ.

Lập tức ngủ.

Ngủ thiếp đi liền tốt, ngủ thiếp đi cũng không biết gì nữa, ngủ thiếp đi liền không khó chịu, ngủ thiếp đi liền không nhớ rõ……

Nhanh ngủ.

Cái gì cũng không cần nghĩ, nhanh ngủ.

Nhưng tôi mệt rồi.

Tôi mệt rồi.

Tôi mệt rồi, Thừa ca.

Cậu đừng lôi kéo tôi nữa.

Ngủ.

Nhanh ngủ.

Van ngươi đó Tưởng Thừa, nhanh ngủ đi.

Nhanh ngủ.

Cố Phi từ bỏ.

Cố Phi thế mà từ bỏ.

Tưởng Thừa cảm thấy hàm răng mình cắn chặt, toàn thân đều kéo căng, ngón chân tựa hồ cũng cong lại.

Tay cũng một mực nắm thành quyền.

Ngón tay cái nằm ở trong lòng bàn tay bị nắm đến ẩn ẩn đau nhức.

Trong dạ dày lại bắt đầu khó chịu, nhưng cậu biết là mình cũng không phun ra được cái gì, ngay cả nước cũng không có.

Cậu co người lại thành một đoàn, cố gắng muốn làm dịu đi trận khó chịu bị khuấy lên trong dạ dày, nhưng không có tác dụng gì, cảm giác khó chịu rất nhanh tràn ngập đến ngực.

Trái tim giống như là bị người khác một phát nắm lấy, đè ép, cậu thở không ra hơi, mỗi một lần hô hấp đều sẽ có đau đớn từ ngực thoát ra, theo thần kinh lan ra toàn thân.

Trước ngực, phía sau lưng, cánh tay……

Tâm bệnh đến mức nghiêm trọng.

Tưởng Thừa, mày có phải bị bệnh tim hay không a.

Cậu nở nụ cười.

Cười đến rất lợi hại, có chút ngừng không được.

Nhưng cậu nghe không được thanh âm của mình, cổ họng đã hoàn toàn mất hết thanh âm, đến cười cũng cười không nổi thành tiếng.

Nước mắt vẫn là chảy ra.

Thật không dể dàng.

Cậu lúc đầu cho rằng chính mình sẽ không khóc, cả người đều mông lung, một mực cũng chưa tỉnh táo lại, cậu đã cho rằng mình có thể chịu đựng được.

Nhưng vẫn là khóc.

Còn khóc đến rất thương tâm.

Nương pháo a.

Nước mắt thực ra cũng không coi là nhiều, Tưởng Thừa vuốt một cái trên mặt mình, đại khái là khóc không lên tiếng đi.

Hóa ra cổ họng mất tiếng là như vậy, không cười nổi thành tiếng, có khóc cũng không nghe được.

Tay đụng phải một vật mềm mềm.

Tưởng Thừa mở to mắt, bên cạnh gối đầu chính là búp bê cầu nắng đang nhìn cậu, con mắt màu đen rất sáng.

Trong chớp nhoáng này Tưởng Thừa cảm giác mình đại khái muốn sụp đổ.

Cậu đem búp bê ôm vào trong ngực, hung hăng ôm lấy.

A ——

Cậu muốn khàn cả giọng khóc ra thành tiếng, dùng sức, lớn tiếng, dùng hết toàn bộ sức lực khóc lên có lẽ mới có thể làm cho cậu dễ chịu hơn một chút.

Nhưng là không được.

Cậu chỉ có thể nghe được chính mình khàn khàn trong tiếng xào xạc.

Quá không tận hứng.

Quá không thoải mái.

Tưởng Thừa ở trên giường lăn lộn một đêm, tỉnh dậy không biết là mình ngủ thiếp đi, suốt cả đêm đều là hỗn loạn.

Thời điểm mở mắt ra có thể nhìn thấy trên tường nơi đầu giường có một khối ánh nắng nho nhỏ.

Cậu chăm chú nhìn thật lâu.

"Tưởng Thừa" – Giường dưới truyền đến giọng của Triệu Kha – "Có cháo đây, ăn chút cháo đi."

"Ừm" – Tưởng Thừa muốn đáp một tiếng, nhưng cổ họng vẫn không có thanh âm, tựa hồ so với trước đã khàn dến triệt để.

Cậu khẽ thở dài một hơi, chậm rãi ngồi dậy.

Đầu óc căng phồng, trong nháy mắt ngồi dậy cảm thấy thân thể trong trong ngoài ngoài tất cả trọng lượng đều bị hút xuống, rơi đến eo cậu có chút không thẳng lên được.

Búp bê cầu nắng còn đang trong ngực cậu, con mắt vẫn là rất sáng.

Cậu đem búp bê cầu nắng để lại bên cạnh gối đầu, sau khi thu tay lại thì nghĩ nghĩ, lại đưa tay qua, vỗ nhẹ nhẹ trên đầu nó hai lần.

Khi cậu bước xuống giường, Triệu Kha trước giờ chưa từng nói một câu một lời thô tục nào, nhưng nhìn thấy cậu, từ đáy lòng nói một câu cảm khái – "Tôi đệt."

Tưởng Thừa sờ lên mặt, cảm giác vẫn được, sờ cũng không được cái gì.

…. Một đêm sầu bạc đầu?

Cậu cấp tốc ra ngăn kéo lấy gương ra soi.

Tóc vẫn còn đen, rất tốt.

Không quá mức rối loạn, con mắt thì sưng, trên mặt xem ra cũng rất bẩn, còn bị gối ép ra mấy đường hằn lên, ngoại trừ những điều này, chỉ có sắc mặt rất khó coi, nhợt nhạt.

Đem tấm gương cất về lại ngăn kéo, sau đó cậu rút khăn ướt lung tung lau lau trên mặt.

"Cổ họng có tốt hơn chút nào không?" – Triệu Kha đặt ở trên bàn cậu một hộp cơm, mở ra.

Tưởng Thừa hắng giọng một cái, thử "A" một tiếng, không có âm thanh, cậu lắc đầu, ngồi xuống bàn trước mặt, nhận lấy muỗng Triệu Kha đưa tới, cúi đầu mở miệng lớn bắt đầu húp cháo.

"Còn muốn ói không?" – Triệu Kha ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Tưởng Thừa lắc đầu.

"Vậy còn tốt" – Triệu Kha nói – "Cậu hôm qua thực sự quá doạ người, Lỗ Thực và Tề Tề ban đêm cũng chạy đi mua một đống thuốc, chống viêm ruột gì đó."

Tưởng Thừa quay đầu cười với cậu ta một cái.

"Cậu hiện tại cười như thế này" – Triệu Kha thở dài – "Tôi chụp cho cậu tấm hình bộ dạng như bây giờ phát tán ra ngoài, cam đoan trên trang thổ lộ sẽ không còn có tên cậu."

Tưởng Thừa cúi đầu xuống hộp cơm cười một trận.

Ăn không một tiếng động.

"Lát nữa cậu xin phép nghỉ đi" – Triệu Kha nói – "Ở lại nghỉ ngơi cho tới trưa."

Tưởng Thừa lắc đầu.

“Không xin nghỉ?” – Triệu Kha nhìn cậu.

Tưởng Thừa lắc đầu.

“…. Không thiếu được nửa ngày sao?” – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa lấy điện thoại qua ấn mấy chữ đưa tới trước mắt cậu ta.

–Tôi không thể dừng lại.

“… Tuỳ cậu” – Triệu Kha nhìn cậu một cái, đứng lên – “Vậy ăn nhanh lên một chút, hôm nay lớp đông người, nếu đi trễ là phải chen chúc ngồi phía sau đó.”

Đại khái là bởi vì ngủ không ngon, lúc đi rửa mặt Tưởng Thừa cảm thấy dưới lòng bàn chân lơ mơ không vững, đế giày mềm mại mà trước nay chưa từng có.

Thời điểm rửa mặt xong cậu cảm thấy mình thanh tỉnh rất nhiều, nhưng thẳng người dậy, sau khi chút lạnh buốt trên mặt kia biến mất, cả người cậu lại trở về sự hỗn độn.

Lúc theo sau Triệu Kha đến phòng học, cậu đều cảm thấy như mình đang đi xuyên qua trong sương mù.

Thấy không rõ, nghe không rõ, giẫm châm không có cảm giác chân thật, phảng phất đi như say rượu.

“Muốn tôi dìu cậu không?” – Triệu Kha quay đầu lại hỏi.

Cút. Tưởng Thừa theo khẩu hình cười lên một cái.

“Tôi mặc dù không quản chuyện yêu đương của người khác” – Triệu Kha thả chậm bước chân cùng Tưởng Thừa đi song song – “Nhưng nếu như cậu thực sự muốn tìm người nói chuyện một chút, tôi vẫn là có thể nghe một chút.”

Tưởng Thừa chỉ chỉ cổ họng mình.

“Sau khi có thể nói chuyện.” – Triệu Kha nói.

Tưởng Thừa gật đầu một cái.

Không muốn nói.

Cái gì cũng không muốn nói.

Tưởng Thừa hiện tại không muốn cùng bất luận người nào nói về chuyện này.

Cậu căn bản không thể đi nghĩ, càng không muốn suy nghĩ.

Cố Phi vì sao lại như vậy.

Cố Phi khi nói ra lời như vậy, là tâm tình gì.

Vì cái gì.

Vì cái gì?

Cậu đã nói tôi là người ở phía sau lưng của cậu, giờ đột nhiên nói những lời như vậy.

Sự tỉnh táo mà lạnh lùng đó, thậm chí không để lại cho tôi một đường lui.

Vì cái gì?

Tôi không có nhà, Cố Phi à.

Nhưng có cậu liền có thể, cậu là người nhà.

Cảm giác mất đi hết thảy, không chân thực này, hiện tại Tưởng Thừa không thể thừa nhận.

Trong phòng học đã có nhiều người đến, Lỗ Thực vẫy vẫy tay với hai cậu, hai người bọn họ chen chúc ngồi xuống.

"Tưởng Thừa cậu không có chuyện gì chứ? – Trương Tề Tề ngồi ở phía trước quay đầu lại nhìn cậu – "Sắc mặt cậu nhìn rất kém."

Tưởng Thừa lắc đầu, lấy sách ra để trước mặt, bắt đầu lật xem.

Giới thiệu luật kinh tế..., ngoại trừ năm cái chữ đầu, Tưởng Thừa rốt cuộc nhìn không hiểu cái chữ thứ sáu.

Cậu nhắm mắt lại.

Mãi cho đến lúc giảng viên bắt đầu giảng bài, cậu mới một lần nữa mở mắt, ép buộc mình đem lực chú ý đều tập trung trên người giảng viên.

Bình thường vô luận có chuyện gì, cậu cũng có thể đạt được.

Nhưng hôm nay có chút thất bại, nghe tiếng của giảng viên nhiều nhất được một phút, cậu liền bắt đầu có chút hoảng hốt.

Cậu không thể không lần nữa nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, sau đó lại lần nữa mở mắt ra.

Trạng thái này không tiếp tục được bao lâu, cậu liền bắt đầu cảm thấy mỏi mệt, cảm giác giống như thân thể luôn có thể chìm xuống xuyên qua ghế ngồi, xuyên qua sàn nhà, hãm đến chỗ mệt mỏi sâu nhất.

Cậu lúc đầu muốn đến chống đỡ tiết học này cho xong, không được liền tính toán về ký túc xá ngủ một hồi.

Nhưng dạ dày lại bắt đầu đau.

Làm sao lại yếu đến vậy, cậu dùng tay đè lấy dạ dày.

Tuyển thủ Tưởng Thừa hiện tại phi thường yếu ớt, một chút đả kích đều không chịu đựng nổi, trạng thái như vậy nếu như trong thời gian ngắn không điều chỉnh được, liền rất phiền toái.

Tưởng Thừa không thể chống cự đến lúc tan học, cảm giác mãnh liệt muốn nôn mửa lần nữa đánh tới, hiện tại trong bụng thế nhưng là có gì đó có thể nôn được.

Cậu che lấy dạ dày đứng lên, cũng chờ không kịp Triệu Kha bên cạnh nhường đường cho cậu ra, trực tiếp nhấc chân bước qua, nhưng chân vừa chạy đến trên đường, trong dạ dày liền bốc lên khiến cậu có chút như nhũn ra.

"Muốn ói?" – Triệu Kha đến giúp cậu, thanh âm nhỏ giọng hỏi.

Tưởng Thừa không có thì giờ đáp lại, khom người liền chạy chậm ra ngoài cửa phòng học.

Chạy hai bước liền phát hiện mình đại khái xong rồi.

Ngày hôm qua lúc phun mọi thứ ra cơ hồ muốn rút hết không còn chút sức lực nào, cảm giác đó đột nhiên hiện ra, cậu cất bước lập tức liền trở nên khó khăn.

Đệt.

Khi thời điểm chân trái cậu bị chân phải cậu đạp trúng sắp bổ nhào về phía trước, quả thực cảm thấy nhân sinh của mình đặc sắc vạn phần.

Mọi người mau xem! Trường hợp như vậy phi thường khó thấy được! Tuyển thủ Tưởng Thừa trong phòng học ngồi đầy học sinh, chạy nhanh đến độ chân nọ đạp chân kia!

"Con không phải có cái điện thoại cũ sao?" – Mẹ cậu đảo tìm ở ngăn kéo phòng khách – "Đặt chỗ nào rồi? Lấy ra dùng trước đi?"

"Không cần." – Cố Phi nói.

"Vậy hiện tại con dùng cái gì?" – Mẹ quay ra nhìn cậu.

"Con không cần điện thoại di động." – Cố Phi nói.

"Con……" – Mẹ nhìn cậu như muốn nói gì đó, nhưng qua nửa ngày cũng không hề nói gì.

Hôm nay có khoá học, Cố Phi nhìn đồng hồ treo tường một chút, nếu không đi liền sẽ muộn.

Vậy thì đến muộn đi.

Hoặc là trốn học đi.

Cậu ngồi trên sô pha không hề động đậy, ghé nhìn xem tranh của Cố Miểu để trên bàn trà.

Cố Miểu mấy ngày nay rất yên tĩnh, không quá tiếp xúc cùng người khác, cho dù là tứ chi hay là ánh mắt.

Ván trượt cũng không chơi, chỉ có vẽ tranh, con thỏ lục sắc, từng hàng, có đầy giấy vừa vẽ đã dày thành một chồng để bên cạnh.

Cậu đứng dậy trở về trong phòng mình.

Trên bàn có đặt một cái ống kính, Đinh Trúc Tâm mua mang đến, so với cái kia của cậu thì tốt hơn.

Ống kính đã vỡ và cũ kia cậu không có vứt đi, mặc dù không biết giữ lại có thể làm gì, rất nhiều thứ cũng không biết giữ lại có thể làm gì, nhưng đều vẫn là giữ lại.

Tỉ dụ như trong tủ treo quần áo kia, gạch huỳnh quang màu sắc ánh lên cả ngăn tủ.

Cậu đóng cửa sổ lại, kéo màn cửa, tia sáng trong phòng dần mờ nhạt, cậu mở cửa tủ quần áo sát tường ra, cầm cái ghế ngồi ở phía trước, đốt điếu thuốc ngậm vào.

Nhìn tủ quần áo đều đã trống rỗng, những viên gạch được chỉnh tề xếp chồng chất.

Sau khi hút được ba điếu thuốc, phòng bị Cố Miểu gõ cửa vang lên.

Cố Phi đứng lên, đóng cửa tủ, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa sổ, thời điểm gió bắc quét vào cậu nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Cố Miểu đứng ở ngoài cửa, cầm trong tay một trang giấy, sau khi cậu mở cửa, Cố Miểu đưa giấy cho cậu.

Cậu nhìn vào, là Cố Miểu vừa vẽ xong những con thỏ xanh lá cả trang giấy.

"Thật đẹp." – Cố Phi nói.

Cố Miểu quay người trở lại bên bàn trà, nằm xuống, tiếp tục vẽ.

"Anh đi ra ngoài một chuyến" – Cố Phi đem tranh xếp lại đặt bên cạnh gối đầu, cầm máy ảnh trên bàn lên – "Giữa trưa nếu anh không trở về, tự em tới tiệm ăn cơm nhé."

Cố Miểu không có phản ứng, chuyên chú vẽ tranh.

Cố Phi nhìn em gái một cái, mở cửa đi ra ngoài.

Tuyết rơi.

Tuyết rất lớn, nhìn tình trạng này thời gian cũng không ngắn, chỉ là cậu vẫn luôn không có chú ý. Khó trách Cố Miểu không có đi ra ngoài chơi ván trượt.

Cậu chỉnh khăn quàng cổ, đem mũ áo lông đội lên, thời điểm kéo khoá tay của cậu nhẹ nhàng run một cái.

"Mua hai cái đi, áo đôi, như thế nào?" – Tưởng Thừa đứng bên cạnh cậu nói.

Do dự mấy giây sau, Cố Phi xoay nhanh người trở về nhà, tìm một chiếc áo lông khác đổi với cái này, sau đó một lần nữa ra cửa.

Không có đạp xe, không có đi mô tô, tiệm bánh bao nhỏ cũng không có mở, cứ như vậy mang theo máy

ảnh theo đường chậm rãi đi về phía trước.

Nơi này mấy chục năm đều chưa từng có thay đổi gì, đường đi đều không có mở rộng ra.

Mỗi một tấc, mỗi một bước, mỗi một chỗ mắt nhìn lại, đều có vô số vết tích.

Người lui tới, dấu vết lưu lại.

Mà kẻ có thể nhớ kỹ những vết tích kia, lại thường chỉ có một người.

Cậu ta đứng tại chỗ ngoặt nào đó nhìn bóng lưng của cậu.

Cậu ta đứng tại chỗ cửa sổ nào đó kéo vội ná cao su ngắm vào cậu.

...

Cố Phi hít mũi một cái, đem khăn quàng cổ kéo ra một đường nhỏ, gió lạnh thuận theo cằm cổ luồn một chút vào trong thân thể, cậu bước nhanh hơn.

Mùa đông không có người vượt vách.

Đứng trên mép sân thượng, dưới chân là tuyết thật dày tụ lại, bên tai là tiếng gió bắc rít lên.

Thời điểm giương mắt nhìn về phía trước, hết thảy tất cả đều bị tuyết trắng che mất.

Cố Phi giơ máy ảnh lên, từ trong khung ngắm nhìn thế giới đột nhiên trở nên xa lạ này.

123. Chương 123

Edit: Bongbong_nbo

“”Cậu có phải rảnh rỗi quá hay không¿‘” – Cố Phi ngậm điếu thuốc ngồi xổm ở lề đường, nhìn xe tới xe đi trước mắt – “”Cậu lúc trước không phải luôn ra ngoài hẹn hò sao? Cậu đi hẹn hò đi, nhìn chòng chọc vào tôi mỗi ngày làm gì¿‘”

“”Cậu tưởng là hôm nay tôi muốn nhìn chòng chọc vào cậu sao¿‘” – Lý Viêm dựa vào trên cây bên cạnh – “”Mỗi một ngày sống dở chết dở, nhìn chòng chọc vào cậu cũng tổn thọ.“”

“”Vậy cậu mau xéo đi.“” – Cố Phi nói.

“”Cậu nên lên WeChat của cậu nhìn xem thử¿‘” – Lý Viêm cúi đầu nhìn vào di động – “”Tưởng Thừa cách một ngày để lại cho cậu một cái bình luận, chính là ở bức ảnh kia của cậu…“”

“”Đừng nhắc đến cậu ấy.“” – Cố Phi rít một hơi thuốc thật mạnh.

“”Ở phía dưới để lại một cái mặt trời nhỏ, nhưng mà mấy ngày nay đều không có để lại.“” – Lý Viêm rất nhanh nói xong xuôi.

Cố Phi đứng lên, quay đầu nhìn cậu ta.

“”Tôi nói rồi, cậu dám động thủ với tôi, hai chúng ta liền tuyệt giao.“” – Lý Viêm chỉ chỉ vào cậu.

“”Tôi cũng nói rồi“” – Cố Phi đi tới gần cậu ta, cùng cậu ta mặt đối mặt mà trừng mắt – “”Đừng ở trước mặt tôi nhắc đến Tưởng Thừa.“”

“”Tôi hỏi một câu cuối cùng, hỏi xong câu này, tôi cũng sẽ không nhắc đến cậu ta nữa.“” – Lý Viêm nói.

Cố Phi trợn mắt nhìn cậu ta không nói.

“”Vì sao? Cho dù muốn chia tay, dù sao cậu cũng chọn một phương thức ôn hòa chút chứ? Hơn nữa tôi vẫn luôn cảm thấy hai cậu nếu có một người buông tay cũng nên là cậu ta muốn đi“” – Lý Viêm nói – “”Vi sao cậu phải buông tay? Tưởng Thừa là một người rất tốt.“”

“”Đây là một câu¿‘” – Cố Phi nhìn cậu ta.

“”Vậy cậu tùy tiện chọn một câu trả lời đi.“” – Lý Viêm chậc một tiếng.

“”Cho nên tôi phải lôi kéo đến chết một con người rất tốt¿‘” – Cố Phi nói.

Lý Viêm nhìn cậu, rất lâu cũng không nói ra lời, cuối cùng cúi đầu ở trên di động gạt lên: “”Lưu Phàm cái tên ngu ngốc này làm sao lâu như vậy chưa tới¡‘”

Cả đám rất lâu rồi chưa cùng nhau tụ tập, bình thường mỗi người đều không có việc nghiêm chỉnh gì, nhưng thực sự muốn tụ tập ăn bữa cơm cũng phải hẹn.

Lưu Phàm lái chiếc xe nhỏ tồi tàn của cậu ta qua đây, rồi đón đủ hết mọi người, chen chúc một xe.

“”Tôi đi bộ thôi.“” – Cố Phi liếc vào trong xe, quay người liền muốn đi, khi mỗi lần sáu người chen chúc trong xe, cậu đều có cảm giác chiếc xe này sắp vỡ tan.

“”Lên đi¡‘” – Lưu Phàm thò đầu ra cửa sổ xe – “”Ngài là đại gia! Để lại cho cậu ghế phó lái¡‘”

Lý Viêm kéo cậu, đem cậu nhét vào trên ghế phó lái, tiếp đó tự mình chen tới ghế sau: “”Mịa nó, vẫn chính là tôi gầy¡‘”

“”Mấy người các cậu gây quỹ mua cho tôi một chiếc xe đi” – Lưu Phàm khởi động xe – “”Đỡ phải lần sau đến đón còn bị oán trách.“”

“”Cậu đem ghế sau tháo ra, đặt mấy cái ghế đẩu là được“” – Trần Kiệt nói – “”Mấy người chúng tôi gây quỹ mua ghế đẩu cho cậu, không có một chút vấn đề.“”

“”Phắn hết đi, lần sau cậu tự mình đi đi.“” – Lưu Phàm nói.

Cố Phi vẫn luôn im lặng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa, nghe một đám người chém gió.

Cùng bạn bè tụ tập một chút, ăn ăn uống uống, chém gió phét lát, kết nối đời sống, mỗi một ngày sống đến bình tĩnh phẳng lặng, những kiểu ngày này, cậu trải qua rất thuần thục.

Nhưng trong lòng, loại cảm giác âm ỉ tiết ra vị chát ấy, lại làm thế nào cũng không thể bởi vì quay lại trên quỹ đạo liên tục của cậu trước giờ mà mờ nhạt đi, ngược lại càng ngày càng chát.

Phiền muộn, ngột ngạt, không thể thở được.

Bất kể như thế nào đều không cách gì xoa dịu.

Những điều này khiến cậu đau đớn từng trận từng trận, tâm thần bất định, đè xuống lại ngóc đầu lên, lặp đi lặp lại.

“”Thế nào¿‘” – Lưu Phàm quay đầu hỏi cậu một câu.

“”Hả¿‘” – Cố Phi đáp một tiếng.

“”Lý Viêm nói không ăn món cay Tứ Xuyên, đi ăn lẩu xương lớn, thế nào¿‘” – Lưu Phàm nói.

“”Được.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy thì đi tiệm đằng trước đó đi, gần một chút, uống chút rượu, trên đường này cũng không có người kiểm tra.“” – Lưu Phàm nói.

“”Cậu muốn uống rượu lái xe hả.“” – Cố Phi tiện miệng nói một câu.

Lưu Phàm liếc cậu một cái không nói.

Cố Phi tiếp tục nhìn ngoài cửa.

Tưởng Thừa rốt cuộc lưu lại trong đầu cậu bao nhiêu vết tích, rất nhiều chuyện, cậu nhắm mắt một cái liền sẽ nghĩ tới, mở to mắt cũng gạt không đi, cậu cần dùng bao nhiêu thời gian để làm lại từ đầu, hoặc là rốt cuộc còn có khả năng thích ứng hay không.

Trước đây cậu cảm thấy không chuyện gì là không thể chịu đựng được, chỉ cần sẵn lòng chịu đựng, tất cả mọi thứ đều có thể quên đi, bây giờ phát hiện thứ tình cảm này là ở ngoài ngũ hành.

Hai chữ chia tay không phải kết thúc, lại có thể là bắt đầu.

Từ bây giờ trở đi, mỗi một ngày, lúc mở mắt ra, hơi hít thở đầu tiên đều đau buốt.

Mỗi một giờ, mỗi một phút, mỗi một giây, đều giống như là viên thuốc nổ ở trong ngực thiêu đốt, loại đau đớn cháy khét ấy mỗi phút mỗi giây đều là mới mẻ.

“”Cuối tuần này không thể nói thử xem với người ta xin nghỉ à“” – Triệu Kha ngồi ở trước bàn quay đầu qua nói – “”Cậu nói cũng nói không ra, còn làm sao lên lớp hả¿‘”

Tưởng Thừa chỉ chỉ laptop ở trước mặt mình, phía trên là file PPT của cậu làm được hơn nửa, cuối tuần này cậu sắp xếp hai nhóc con đều là bổ túc chính trị, làm file PPT xêm xêm có thể đem nội dung cần giảng nói rõ ràng. (PPT: Microsoft PowerPoint)

Triệu Kha nhìn cậu thở dài, qua một lúc kéo ghế dựa ngồi tới bên cạnh cậu: “”Tôi đi cho.“”

Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Hai ngày trước ngất xỉu, không nằm viện thì cũng thôi đi, dạy kèm thì đừng cố gắng chứ, tuần này, mấy lần dạy học, tôi đi thay cậu“” – Triệu Kha nói – “”Dù sao tôi cũng là học bá, phù hợp yêu cầu.“”

Tưởng Thừa cười chậc một tiếng.

“”Tranh cãi gì, điểm của tôi so với cậu cũng không thấp hơn bao nhiêu“” – Triệu Kha nói – “”Hai tiết học tạm thời không có vấn đề gì.“”

Tưởng Thừa lắc lắc đầu, sắp phải thi rồi, tất cả mọi người đều tranh thủ thời gian, lúc này để Triệu Kha tốn nhiều thời gian như thế đi thay cậu dạy học, điều này không thể chấp nhận được.

Cho dù thời gian không gấp gáp, cậu cũng không bằng lòng.

Bây giờ cậu không thể ngừng được, cậu nhất định phải duy trì tiết tấu lúc đầu của mình, bất luận tiết tấu ban đầu có nhanh bao nhiêu, áp lực có lớn bao nhiêu, cậu đều phải duy trì được.

Có một số dây thần kinh một khi thả lỏng hết rồi, toàn bộ con người cậu liền sẽ sụp đổ toàn bộ.

Đây là bí kíp độc môn của cậu duy trì bản thân không sụp đổ mất.

Phương thức bí mật của tuyển thủ Tưởng Thừa, không dễ dàng dùng, dùng cũng sẽ không dễ dàng để người ta biết.

Có điều là loại tinh thần mê tiền có bệnh vẫn ép mình đi dạy kèm này khiến phụ huynh hai nhóc con đều hết sức cảm động, bởi vì Tưởng Thừa tuyên bố mình là nóng trong người sưng cổ họng mới tắt tiếng, cho nên thu hoạch một đống thuốc cùng hai bao lì xì nhỏ, mà còn kèm theo một ngày nghỉ phép có lương.

Linh vật Thừa Thừa, danh hiệu này không phải để uổng phí rồi.

Lúc Tưởng thừa cất bao lì xì trong ngực trở về ký túc xá phát hiện mình vẫn rất cừ khôi.

Thời gian này, người của ký túc xá chắc đều ở thư viện,Tưởng Thừa vừa đi về phía ký túc xá vừa cầm di động định nhắn tin cho Triệu Kha hỏi thử còn có chỗ ngồi hay không, kết qủa vừa vào ký túc xá, lại thấy Triệu Kha ngồi ở trong ký túc xá đọc sách.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu ta quay đầu qua, Tưởng Thừa nghiêng nghiêng đầu, làm vẻ mặt thắc mắc.

“”Thế nào? Suôn sẻ chứ¿‘” – Triệu Kha hỏi.

Tưởng Thừa gật gật đầu, móc ra tiền thưởng lắc lắc về phía cậu ta.

“”Ồ“” – Triệu Kha cười – “”Đây là tiền thăm hỏi nhỉ¿‘”

Tưởng Thừa gật đầu, đem đồ đặt xuống, sau đó dùng di động bấm bấm trên đó.

– Không đi thư viện?

“”Không đi“” – Triệu Kha nói, ngừng một chút lại quay đầu qua nhìn cậu – “”Tưởng Thừa, tôi thông thường không hỏi đến việc không đâu của người khác, nhưng mà nhé…“”

Tưởng Thừa dựa vào giường nhìn cậu ta.

“”Trong trường, tôi chỉ cùng cậu quan hệ khá tốt“” – Triệu Kha nói – “”Cậu như vậy… tôi có chút lo lắng, chuyện là nếu như cậu không để ý, thì nói cho tôi biết là vì sao đi? Cái khác tôi cũng sẽ không hỏi thăm nhiều.“”

Tưởng Thừa cười cười.

Vẫn luôn cảm thấy Cố Phi là người rất có thể kìm nén, bây giờ phát hiện bản thân thực ra cũng có thể kìm nén như thế, cũng không biết là bị Cố Phi nhiễm rồi, hay là bị kích phát kỹ năng ẩn tàng.

Từ ngày đó, sau khi Cố Phi dùng điện thoại của Lý Viêm liên lạc với cậu, tới bây giờ một tuần lễ rồi, cậu không có cùng bất kỳ ai nhắc qua việc này.

Kỳ thực người mà cậu có thể nói việc này vốn cũng gần như không có ai, Phan Trí có thể nói, nhưng Phan Trí vốn đã nhìn hai cậu không khả quan, bây giờ cậu cũng không sẵn lòng để Phan Trí biết lắm.

Cậu trái lại không sợ Phan Trí kích động một cái sẽ cùng Cố Phi nói cái gì, cậu chỉ là không muốn Phan Trí lo lắng, cháu trai cậu lúc đối diện với chuyện của cậu, thường hay đặc biệt lo lắng.

Nếu như không nói với Phan Trí, có lẽ cũng chỉ có Triệu Kha có thể nói.

Triệu Kha là bạn học quan hệ tốt nhất ở trường của cậu, nhưng lại không quen biết đến mọi thứ của cậu và Cố Phi, loại quan hệ này thực ra rất thích hợp tâm sự.

Cậu cứ mãi kìm nén không nói, thực ra chính là vì chuyện này cho dù chỉ một chữ, nhắc đến đều đau giống như khắc sâu.

Tưởng Thừa cầm di động lên, ở trên notepad bấm mấy chữ.

– Tôi sau này không thể ngược cẩu độc thân như cậu rồi

Triệu Kha sáp qua nhìn xem dòng chữ này trên màn hình, hơi giật mình, rất nhanh liếc nhìn cậu một cái: “”Làm sao bất thình lình như vậy? Trước đó không phải rất tốt sao¿‘”

– Một hai câu nói không rõ

“”Là cậu ta… chia tay hả¿‘” – Triệu Kha đại khái có phần không thể hiểu nổi.

Tưởng Thừa cả buổi bất động, qua một lúc mới gật gật đầu.

“”Vì sao hả¿‘” – Triệu Kha nhíu nhíu mày – “”Tôi thật sự cảm thấy tình cảm của hai cậu phải là rất tốt, làm sao sẽ có người ở trong tình huống này liền thình lình bỏ đi¿‘”

Là rất bất thình lình, bất thình lình đến mức khiến người ta bỗng chốc đã dùng từng trải của bản thân mà sâu sắc thấu triệt thông suốt cái gì gọi là sấm sét giữa trời quang.

“”Nếu không thì cậu… cậu có thử hay không“” – Triệu Kha nói có chút vất vả – “”Tôi chưa từng yêu đương, không rõ lắm nên xử lý thế nào, cậu có thử vãn hồi thử xem hay không¿‘”

Tưởng Thừa lắc lắc đầu.

“”Tại sao¿‘” – Triệu Kha hỏi.

– Cậu ấy không phải vứt bỏ tôi, cũng không phải tình cảm, cậu ấy là bỏ đi chính bản thân mình

Con người trong một đời, có lẽ sẽ vứt bỏ rất nhiều thứ, rất nhiều người.

Nhưng mà đáng sợ nhất, chính là vứt bỏ chính mình.

Đối với Tưởng Thừa mà nói, so với bản thân liều mạng trả giá nhiều như thế, cuối cùng một bước đạp hư không, khiến cậu đau đến không cách nào hô hấp, không thể không dựa vào tiết tấu sinh hoạt trước đó không đổi và tiếp tục mục tiêu tiến lên mới có thể hơi quên đi, thì Cố Phi lại một lần nữa nhắm mắt lại, chìm vào trong bóng tối sâu nhất.

Cậu mất ngủ cả buổi tối, vừa nhắm mắt lại sẽ nghe thấy Cố Phi nói, quên đi thôi.

Thừa ca, quên đi thôi.

Quên đi thôi.

Không nên kéo theo tôi nữa.

Quên đi thôi.

Lại không có gì thống khổ hơn so với đêm khuya sâu sắc và tuyệt vọng mở to mắt nhìn người mình bất chấp tất cả muốn ở cùng một chỗ buông tay mình.

Tưởng Thừa không có lựa chọn nào khác, chỉ có không ngừng nhắc nhở mình, tôi không thể ngừng lại.

Cậu không thể trở về tìm Cố Phi, cậu hiểu rõ tình trạng bây giờ của Cố Phi như thế nào, cậu trở về thậm chí cũng không chắc chắn có thể trông thấy Cố Phi.

Tiểu bá vương xưởng thép tàn nhẫn đối với bản thân cậu ấy hơn nhiều so với người khác, nếu không thì bao nhiêu năm như vậy cậu ấy không chống đỡ qua được.

Cậu ấy có thể nói ra câu “”quên đi thôi“”, chính là sẽ không cho mình và Tưởng Thừa bất kỳ hy vọng nào nữa.

Tưởng Thừa cũng không dự định trở về tìm cậu ấy.

Không có bất kỳ tác dụng gì.

Cậu không thể ngừng lại.

Đối với cậu mà nói, tất cả đều không thay đổi, đều vẫn giống với trước đây, cậu đi thư viện, cậu ôn tập chuẩn bị thi, cậu đọc sách tâm lý học, cậu đi làm gia sư kiếm tiền.

Duy chỉ có một điểm khác biệt như thế.

Đại khái chính là buổi tối, lúc nằm ở trên giường, mở di động ra, không có thời điểm tám chuyện trên trời nửa giờ ấy.

Thế thôi.

Không có gì ghê gớm.

Một ngày có hai mươi bốn giờ, nửa giờ trong nháy mắt liền trôi qua rồi.

Cố họng của Tưởng Thừa vào nửa tháng sau, cuối cùng có thể phát ra một vài âm thanh, chỉ là nghe ra vẫn không hay lắm.

“”Tôi muốn đi qua tìm cậu, cậu đừng lại tìm lý do không gặp tôi nữa, tên khốn“” – Phan Trí cuối cùng có thể dùng điện thoại liên hệ được với cậu, trong câu nói đầu tiên sau khi gọi qua liền lộ ra lo lắng – “”Cậu mịa nó có chuyện giấu tôi.“”

“”Không.“” – Tưởng Thừa khàn giọng ra sức trả lời.

“”Hai chúng ta cũng quen biết mấy năm rồi“” – Phan Trí nói – “”Cậu thật sự không nói thật với tôi, cậu nhất định là có chuyện rồi, giác quan thứ tám của tôi cho tôi biết…“”

“”Sáu.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Cái gì¿‘” – Phan Trí ngơ ra.

“”Giác quan thứ sáu“” – Tưởng Thừa vất vả nói – “”Ngu ngốc.“”

“”Ở chỗ tôi mịa nó chính là giác quan thứ tám, giác quan của tôi khác nhiều so với người khác“” – Phan Trí nói – “”Tôi dùng xong giác quan thứ tám còn muốn dùng giác quan thứ chín, cậu không nói thật với tôi, tôi còn có giác quan thứ mười đợi cậu đấy.“”

“”Tôi không muốn nói chuyện.“” – Tưởng Thừa nói.

Cậu quả thực là không muốn nói chuyện.

Lúc không nói ra tiếng, cậu cũng không cảm thấy khó chịu bao nhiêu, dù sao cũng không muốn nói chuyện, chỉ im lặng như vậy, trái lại sẽ cảm thấy thoải mái.

Giống như yên lặng mà bị phong kín ở trong rương, không động, không nghĩ, không nói, duy trì một trạng thái phong kín.

Sẽ khiến người ta cảm thấy an toàn.

“”Là Cố Phi à¿‘” – Phan Trí hỏi.

“”Hả¿‘” – Trong lòng Tưởng Thừa nảy lên một cái.

Cái tên này mỗi ngày đều sẽ mắc kẹt ở trong đầu của cậu, giống như đốt xương nhỏ trong lỗ cuống họng nuốt không xuống cũng nhổ không ra, không nghĩ đến liền không cảm giác được, mà một khi cảm giác được rồi, chính là làm sao cũng không thể phớt lờ khó chịu.

Cậu đã quá lâu không nghe thấy hai chữ “”Cố Phi“” rồi.

Trong nháy mắt, Phan Trí nói ra hai chữ này, liền giống như ở trên vỏ mà cậu cố gắng bọc kỹ, bỗ nứt ra, kéo xé ra vết thương còn chưa kín miệng.

Trong nháy mắt này, cậu đột nhiên phát hiện, vết thương này chẳng hề có thay đổi mảy may một chút, cứ giống như giây đầu tiên nó xuất hiện, tươi mới như thế, rõ ràng như thế.

“”Tôi chỉ nói hai cậu bây giờ, vòng bạn bè cũng không đăng“” – Phan Trí nói – “”Được thôi, cậu không nói, tôi không hỏi, cậu chỉ nói cậu lúc nào rảnh, tôi mời cậu ăn cơm.“”

“”Thi xong.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Thừa nhỉ“” – Phan Trí thở dài – “”Đừng buồn, tôi từng nói, mối tình đầu đều sẽ tổn thương, bởi vì chúng ta đều rất ngây thơ, ai cũng không biết nên làm sao để duy trì tình cảm.“”

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“”Nhưng mà đây cũng là chỗ tốt đẹp nhất, ai cũng không biết đối phương cần cái gì, chỉ biết mình nguyện ý trả giá“” – Phan Trí nói – “”Đến lúc đều trưởng thành rồi, thì cũng sẽ không có tình cảm như vậy nữa.“”

Tưởng Thừa lại chậc một tiếng.

“”Xem như kỷ niệm đi“” – Phan Trí nói – “”Nếu như không còn cách nào khác.“”

Tưởng Thừa bò về trên giường mình, ngồi xuống đối diện với bức tường, cúi đầu nhắm mắt lại.

“”Vậy cậu tới rồi gọi điện thoại cho tôi nhé“” – Hứa Hành Chi nói – “”Tôi xuống lầu đi ra cũng chỉ một phút.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa nói, giọng mở ra bị khàn.

Lúc tới cổng tiểu khu phòng thuê của Hứa Hành Chi, cậu gọi điện thoại cho Hứa Hành Chi, Hứa Hành Chi không nhận, trực tiếp cúp máy.

Qua giây lát, anh ta từ bên trong đi ra, lúc nhìn thấy Tưởng Thừa, anh ta ngẩn ra: “”Cậu… làm sao vậy¿‘”

“”Không sao.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tới đây, tìm chỗ ngồi nói chuyện.“” – Hứa Hành Chi quay người đi về phía trước.

Tưởng Thừa đi theo phía sau anh ta.

Lâu rồi không có đi trên đường như thế này, Tưởng Thừa đột nhiên có loại cảm giác rất không thích ứng, thậm chí cảm thấy lúc đi đường sẽ đi theo ngã rẽ.

Mắt không biết nên nhìn chỗ nào, trong tai cậu cũng toàn là tiếng ồn ào, hô hấp cũng có chút không thông.

Cho tới khi Hứa Hành Chi quẹo qua mấy con phố dẫn cậu vào một cửa tiệm nhỏ, tìm góc gần cửa sổ ngồi xuống, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, kéo khăn choàng cổ trên cổ xuống.

Trong tiệm, ngoại trừ hai cậu, chỉ còn có một bàn khách, hiện tại loại hoàn cảnh không có người mới có thể khiến Tưởng Thừa thả lỏng, cậu cảm thấy mình giống như một ông cụ tuổi xế chiều, chịu không được một chút tiếng vang, cũng chịu đựng không được một chút hỗn loạn.

Lúc cậu cầm khăn quàng cổ đang muốn để lên bệ cửa sổ bên cạnh, một tảng nệm lông hoa văn ở trên bệ cửa sổ đột nhiên cử động một chút.

“”Ui chao¡‘” – Tưởng Thừa giật nảy mình, cổ họng khàn đặc la một tiếng, thanh âm khàn vỡ làm cho nệm lông hoa văn cũng sợ đến dựng đứng lên, cậu lúc này mới phát hiện nệm lông lại chính là một chú mèo.

“”Cậu không sợ mèo chứ¿‘” – Hứa Hành Chi ôm con mèo sọc qua đặt ở trên chân mình.

“”Không sợ, rất thích“” – Tưởng Thừa nói – “”Anh không phải luôn tới chỗ này vuốt mèo chứ¿‘”

“”Ừ, có thể giảm stress“” – Hứa Hành Chi đem mèo hoa nâng lên đặt tới trên bàn trước mặt anh ta – “”Cậu sờ một chút đi.“”

Con mèo sọc này rất ngoan ngoãn, cũng rất dính người, tay của Tưởng Thừa vừa mới sờ tới đầu của nó, nó liền cọ vào tay của Tưởng Thừa nằm xuống, lật ngửa bụng ra.

Tưởng Thừa nhẹ nhàng sờ ở trên bụng nó, con mèo này có lông ngắn, lông mùa đông dày và mượt mà, loại cảm giác mềm mại mũm mĩm ở giữa các ngón tay khiến Tưởng Thừa thả lỏng một hồi.

Ấm áp dạt dào.

Cậu cúi đầu đem mặt vùi tới trên bụng của mèo hoa, chân con mèo nhè nhẹ đè vào trên tai cậu.

“”Thực ra hôm nay là định hỏi một chút chuyện của em gái, cậu với bạn cậu thương lượng xong chưa“” – Thanh âm của Hứa Hành Chi rất nhẹ nhàng chậm rãi – “”Nhưng mà bây giờ… chuyện là nếu như cậu bằng lòng, có thể nói một chút chuyện của cậu.“”

“”Chuyện gì của em¿‘” – Tưởng Thừa vùi ở trên bụng mèo cười cười – “”Đây là nhạy cảm nghề nghiệp của anh à¿‘”

“”Cậu như vậy bao lâu rồi¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”Như thế nào¿‘” – Tưởng Thừa nghiêng nghiêng đầu, lộ ra một đôi mắt.

“”Cái loại…“” – Hứa Hành Chi nhìn cậu – “”Trạng thái lo nghĩ, bao lâu rồi¿‘”

“”Em không lo nghĩ“” – Tưởng Thừa đem cánh tay đặt tới trên bàn ôm lấy mèo – “”Tĩnh tâm như nước, kiên trì nửa tháng nữa em có thể bay lên không luôn rồi.“”

Hứa Hành Chi cười cười không nói chuyện, nhỏ giọng với nhân viên phục vụ qua đây chọn bình trà hoa quả.

Sau khi trà được đem qua, anh ta rót một tách, đưa tới trong tay Tưởng Thừa.

Lúc nhiệt độ ấm áp từ trên ngón tay truyền tới, Tưởng Thừa đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay cay.

Cậu nhanh chóng cầm lấy cái tách.

“”Anh làm tư vấn cho em đi.“” – Qua một lúc, cậu mới khẽ thấp giọng nói một câu.

“”Gặp phải chuyện gì quấy nhiễu sao¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”Tuần sau em phải thi rồi“” – Tưởng Thừa nói – “”Nhưng bây giờ em đọc sách không vào, lúc ôn tập không cách nào tập trung lực chú ý, buổi tối ngủ không đủ giấc, liên tục mất ngủ, gần sáng mới có thể ngủ một chút, không muốn nói chuyện…“”

Cổ họng có chút khó chịu, nói ra rất khó khăn, Tưởng Thừa ho nhẹ hai tiếng: “”Chỉ là không muốn nói chuyện, không muốn ăn cơm, cũng không muốn cử động.“”

“”Bắt đầu từ lúc nào¿‘” – Hứa Hành Chi lại hỏi.

“”Từ…“” – Tưởng Thừa nắm chặt cái tách, nắm đến mức tay cũng có chút run lên, cậu mới nhẹ giọng nói một câu – “”Bắt đầu ngày em thất tình.“”

“”Phải không.“” – Trong giọng nói của Hứa Hành Chi chứa chút bất ngờ.

“”Em thất tình rồi.“” – Tưởng Thừa nói.

Trong nháy mắt nói ra lời này, cậu chợt cảm thấy rất buồn cười.

Thất tình rồi.

Em thất tình rồi?

Không biết vì sao, lời này đối với cậu mà nói cực kỳ xa lạ, cậu vẫn luôn biết mình với Cố Phi chia tay rồi, bắt đầu từ một giây kia Cố Phi nói ra “”Quên đi thôi“”.

Nhưng cậu trước giờ lại không đem bản thân với hai chữ này gắn liền ở một chỗ.

Bây giờ bỗng nhiên nói ra miệng như thế, cậu mới phát hiện, hai chữ “”thất tình“” này quả là dối mình, tự dối mình đến cậu hết sức buồn cười.

“”Năm nay thì đừng nói chuyện này với nó đi“” – Lưu Lập ở sân sau nhỏ giọng nói chuyện với mẹ cậu – “”Nó gần đây tâm tình không tốt lắm.“”

“”Cho nên em mới nói em tự mình đi đó, năm ngoái nó phải thi đại học, em cũng không nhắc chuyện này với nó“” – Mẹ cậu nói – “”Lần này em đi trước một chút, năm ngoái đi một lần là được, anh cho rằng em muốn đi bao nhiêu, em chỉ cầu an tâm, nếu không gần tới thời gian ông ta chết, em sẽ mơ thấy mình bị đánh.“”

Cố Phi biết là hai người đang nói về cha cậu, nhưng mà sau khi mẹ cậu nói xong, cậu mới chợt phát hiện, năm ngoái cậu không tới bờ hồ.

Cậu căn bản không nghĩ tới việc này.

Mùa đông năm ngoái.

Cậu vẫn luôn ở cùng một chỗ với Tưởng Thừa.

Còn nhớ rất nhiều, cũng quên rất nhiều.

Mẹ cậu là người phụ nữ hay thay đổi thất thường, Cố Phi không biết cậu sẽ đi tới bờ hồ thật hay không, e là sẽ đi, biết đâu sẽ không đi, đều phải xem tâm tình.

Có điều là Cố Phi quyết định đi một chuyến.

Cậu đi tới bờ hồ trước một, hai tháng, mỗi lần đều bị mẹ cậu dồn ép kéo không được nữa, mới chịu tới.

Nhưng mùa này cũng gần như nhau, tuyết, cỏ khô.

Một con đường tịch mịch.

Thuận theo bờ hồ, thẳng tới bên trong, Cố Phi vẫn không ngừng lại mà đi vào bên trong.

Tuyển thủ Tưởng Thừa quyết định lần thứ hai nâng cao độ khó! Cậu ta quyết định lần thứ hai nâng cao độ khó! Oa ——

Ái chà, đáng tiếc, hướng dẫn X, anh cảm thấy cậu ta lần này là sai sót hay là kỹ thuật chưa đạt được đây?

Tôi cảm thấy kỹ thuật của cậu ta vẫn còn có thể nâng cao, cậu ta hình như muốn thay đổi một loại phương thức khiêu chiến… Lần này là hạ thấp độ khó hay là tiếp tục…

Cố Phi có chút mơ màng mà dừng lại, cậu bất thình lình phản ứng lại mình vì sao phải đi thẳng thế này, cứ giống như là đi về phía trước có mục tiêu gì đó.

Cậu quay người nhìn đám cỏ khô ở bờ hồ cao nửa thân người, nhìn rất lâu.

Nhưng mà nơi đây không có Tưởng Thừa.

Ở nơi này, Tưởng Thừa độc thoại biểu diễn bắn ná soái khí, chắc vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện nữa rồi.

Cỏ năm nay rậm rạp, một mảng lớn khô vàng, ở dưới ánh sáng mặt trời lấp lánh tia sáng màu vàng, cậu thậm chí đã không tìm được vị trí cụ thể hồi đó Tưởng Thừa bắn ná.

Tìm không được rồi.

Rất tốt, tìm không được rất tốt…

Cậu sợ cảm giác được hơi thở của Tưởng Thừa, ngày đó sau khi gọi điện xong, cậu không tới phòng thuê nữa, cậu sợ nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan với Tưởng Thừa.

Cậu sợ bất cứ thứ gì có thể khiến cậu cảm thấy được tin tức của Tưởng Thừa đang từng chút một tan biến rời khỏi.

124. Chương 124

Edit: Crime

Tưởng Thừa mạnh mẽ làm chính mình tin tưởng rằng, con người thực sự là cần thổ lộ hết.

Dù rất nhiều lúc sẽ cảm thấy tôi không muốn nói chuyện, không muốn di chuyển, tôi chỉ muốn đau buồn, nghẹt thở, sợ hãi như vậy, cho dù là một chút động tĩnh rất nhỏ, đều sẽ đem bùn sa dưới mặt nước tĩnh lặng một lần nữa quấy lên.

Nhưng cùng một câu một ý niệm, ở trong đầu lặp đi lặp lại vứt đi không được, đụng tới mỗi một chỗ sẽ liền lưu lại một dấu vết, cứ tới tới lui lui, chậm rãi chồng chất lên, cuối cùng sẽ biến thành một ngọn núi đè xuống không thoát ra được.

Mở miệng, nói ra, nghe thanh âm của chính mình, rành mạch mà nghe được trong lòng chính mình mỗi một câu nói, mỗi một chữ thốt ra, nhớ nhung suy nghĩ, oán giận, uỷ khuất, phẫn nộ, khó hiểu… Vào một khắc cậu mở miệng nói, cứ một câu một câu mà nói ra, điều cuối cùng còn lưu lại phía sau là phương hướng cậu bị chôn sâu nhất.

Trong tuần cuối trước kỳ thi cuối cùng, Tưởng Thừa liên tục ba lần đến khu B tìm Hứa Hành Chi.

"Cũng không tính là tư vấn tâm lý, cậu có thể tìm tôi nói chuyện" – Hứa Hành Chi nói – "Cậu nói, tôi nghe."

Có vài lời nói, khi đối mặt với một người tài năng tương đối xa lạ nói ra đến miệng, Tưởng Thừa nhất thời phát tiết nói hết ra, còn Hứa Hành Chi là một người lắng nghe hoàn hảo.

Anh ta thậm chí còn không đưa ra bất cứ lời khuyên nào, chỉ là lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên ứng đối một hai tiếng mà thôi.

Tưởng Thừa cảm thấy rằng những gì nói trong một tháng qua, đều không có nhiều bằng mấy ngày này, cậu chưa từng nghĩ rằng chính mình lại nghẹn trong lòng nhiều thứ như vậy.

"Em không sợ bị người ta phủ nhận, từ nhỏ đến lớn em cũng không được khẳng định gì, việc khẳng định bản thân này, vẫn là phải lắng nghe chính mình, em nói mình tốt, thì em chính là tốt" – Tưởng Thừa ôm con mèo, ở trên bụng mèo nhẹ nhàng vuốt ve – "Em vì cậu ấy đã làm bao nhiêu, nếu có một ngày phải xoá bỏ đi, vậy xoá sạch sẽ đi, em không quan tâm, em làm những cái đó cũng không phải muốn cậu ấy nhớ kỹ em, biết em tốt thế nào, làm tốt như thế nào tự em biết, em không cần cậu ấy biết em đã làm những gì,

những gì em làm, chỉ đơn giản là em nguyện ý muốn làm."

"Ngàn vàng khó mua em cũng nguyện ý." – Hứa Hành Chi nói

"Đúng" – Tưởng Thừa nhéo nhéo vuốt mèo – "Nhưng em biết cậu ấy vì cái gì, em lúc ấy vẫn luôn muốn hỏi vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì chứ? Về sau ngẫm lại, không có vì cái gì cả, cậu ấy lớn lên như thế nào, trong hoàn cảnh nào mà lớn lên, cậu ấy sợ nhất chính là cái gì cũng không thể có, bởi vì bản thân cậu ấy biết rõ ràng nhất cái gì cũng không thể có là cảm giác gì, từ bỏ chính mình là phương thức bảo vệ cậu ấy am hiểu nhất, cho dù là bảo vệ chính mình, hay là bảo vệ người khác… Lời này em đã nói đến lần thứ mấy rồi? Em cảm giác giống như mình đã nói rất nhiều lần?"

"Không để ý" – Hứa Hành Chi cười cười – "Chuyện quan trọng nói ba lần, đặc biệt quan trọng luôn phải nói… Hôm nay giọng nói của cậu thật ra tốt hơn chút rồi."

"Là tốt hơn rất nhiều, giờ giọng đã trở thành giọng của vịt đực" – Tưởng Thừa uống một ngụm trà, cúi đầu nhìn bé mèo đang híp mắt lại – "Đợi khi nghỉ học… Lúc đó hẳn sẽ tốt rồi."

"Hôm đó cậu nói là muốn cho tôi đi theo gặp em gái ấy, đúng không?" – Hứa Hành Chi duỗi tay ra từ trên cửa sổ một đường đem mèo đen ôm lấy, đặt lên trên đùi mình vuốt vuốt lông nó.

"Ừm, em biết chuyện này, thực sự… Rất làm khó anh" – Tưởng Thừa cắn cắn môi – "Nhưng hiện tại em thật sự cũng không có biện pháp khác, em rất thích tiểu nha đầu ấy, hơn nữa, cho dù là có một chút tiến bộ nhỏ nhoi, cũng có thể làm anh trai em ấy nhìn thấy được hy vọng."

"Anh tuy là có thể đi, nhưng nếu như anh đi, cậu ta không đồng ý thì sao? – Hứa Hành Chi nói – "Rốt cuộc hiện tại hai người các cậu như thế này, là bởi vì cậu ấy không nghĩ cậu có thể làm được."

Những lời này làm Tưởng Thừa nhíu mày.

Cậu mỗi lần gặp mặt Hứa Hành Chi đều lo chính mình lúc nói sẽ giống như nước sông cuồn cuộn, kỳ thật đều cố tình tránh đi chi tiết này.

Không, cái này không phải là chi tiết, đây là ngọn nguồn của tất cả cuộc nói chuyện của cậu.

Cậu cố tình tránh đi, tuy rằng cậu không muốn cố tình lảng tránh, nhưng sâu trong ý thức cậu vẫn là làm như vậy.

Cậu nói về chính mình, nói về Cố Phi, cậu có thể giải thích là tại vì sao, cậu là vì cái gì, Cố Phi lại là vì cái gì.

Phảng phất như trải qua nhân thế hiểu rõ hết thảy chuyện thần tiên.

Nhưng lúc lại nghe Hứa Hành Chi nói ra câu "Hiện tại hai người các cậu như thế này" cậu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lại một lần nữa phải đối mặt với thực tế chuyện của cậu và Cố Phi.

Vô luận là nói nhiều bao nhiêu, chính mình giải thích nhiều bao nhiêu.

Bọn cậu chung quy vẫn là chia tay.

Từ ngày đó đến bây giờ, bọn cậu đều không có đến một giây đồng hồ liên lạc cho nhau.

Vòng bạn bè của Cố Phi không có cập nhật gì mới.

Vòng bạn bè của Tưởng Thừa thì vẫn được cập nhật thường xuyên, chỉ là không có nội dung chỉ có Cố Phi có thể hiểu được tầng nghĩa thứ hai.

Và cũng không có ảnh tự chụp.

Tưởng Thừa tựa lưng vào ghế ngồi, tuỳ tay chạm màn hình điện thoại di động làm nó sáng lên.

Màn hình khoá và máy tính để bàn vẫn luôn để ảnh Cố Phi, nền trò chuyện WeChat cũng là hình Cố Phi, nhưng cậu vẫn luôn làm như không thấy.

Tầm nhìn quen thuộc của Cố Phi trong ảnh chụp, gương mặt quen thuộc của Cố Phi, đều bị cậu vô ý thức che lại, trong di động lưu trữ tràn ngập ảnh chụp cùng video, cậu cũng không có click mở xem qua.

Mãi cho đến bây giờ, cậu lại bị một cơn đau đớn mới mẻ nổi lên, khe khẽ thở dài, những chiêu ngược cẩu độc thân kia, hiện tại lại đang là ngược chính mình.

"Tôi cảm thấy cậu cần có nhận thức rõ ràng về vài vấn đề." – Hứa Hành Chi nhìn cậu mà nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đem điện thoại để lên trên mặt bàn.

"Thứ nhất, Cố Phi có khả năng từ chối điều trị; thứ hai, điều trị không nhất định có hiệu quả, bởi vì phán đoán trước đó đều là không có thấy người" – Hứa Hành Chi thanh âm phát ra nhẹ nhàng không nhanh không chậm nói – "Thứ ba, khi nào cậu có thời gian cùng sự sẵn sàng thì hãy nói, tôi cho cậu làm một bài thử nghiệm về sự lo lắng……"

"Anh là sợ em chán nản sao?" – Tưởng Thừa cười cười.

"Không đến mức ấy" – Hứa Hành Chi nói – "Nhưng là hiện giờ cảm xúc lo âu của cậu rất nghiêm trọng."

“Vậy sao.” – Tưởng Thừa thở dài.

“Còn có điều quan trong hơn một chút” – Hứa Hành Chi nói – “Xem như tôi đang lấy thân phận bạn bè nhắc nhở cậu, không cần đem tất cả hy vọng đặt lên trên người em gái ấy, loại trao đổi nhận thức tâm lý học này đối với hai người đều không tốt.”

“Em hiểu rồi” – Tưởng Thừa gật đầu – “Cảm ơn anh.”

Chính cậu cũng đã liều mạng cố gắng nghiên cứu trên các cuốn sách tâm lý học trong một thời gian dài, ngày thường có cái gì không rõ đều hỏi Hứa Hành Chi một chút, anh ta cũng đều sẽ hỗ trợ giải thích cho cậu.

Tưởng Thừa biết trạng thái của chính mình đang không tốt, tất cả chuyện này cậu đều đè ở trong lòng, ngay cả khi cậu nói chuyện với Hứa Hành Chi đến một giờ.

Hiện tại trạng thái đại khái chính là —— đạo lý ta đều hiểu, nhưng vì cái gì lòng ta rất đau.jpg.

Bất quá đối với cậu mà nói, cổ họng giờ có thể nói chuyện rồi, ngủ có thể ngủ rồi, đã thỏa mãn rồi.

Đặc biệt là về điểm có thể đi ngủ này, liên tục mất ngủ thật sự có thể làm con người ta hỏng mất.

“Viên thuốc con nhộng kia cậu vẫn là dùng đi, chờ giấc ngủ điều chỉnh lại thì nói tiếp.” – Triệu Kha nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa đáp lời.

Triệu Kha nói muốn ngủ yên giấc thì dùng chút thuốc viên con nhộng đó, hồi trước cậu ta thi đại học bị mất ngủ, liền dùng thuốc này, giờ Tưởng Thừa mất ngủ, cậu ta liền đưa cho.

Trước khi đi ngủ dùng một viên, loại dược phẩm bảo vệ sức khoẻ, cũng không phải thuốc ngủ linh tinh, nhưng không biết là do tác dụng của tâm lý hay là thật sự có chút tác dụng, dù sao thì Tưởng Thừa có thể rơi vào giấc ngủ trước hai giờ.

Chỉ cần cậu có thể ngủ là được, trong khoảng thời gian này sắc mặt của cậu kém đến phụ đạo viên phải tìm cậu nói chuyện, hỏi cậu có phải áp lực học tập quá lớn hay không.

Đến tết cậu còn muốn quay trở lại xưởng thép, cậu không muốn để cho mọi người thấy cậu thất tình liền đánh mất chính mình, thật quá mất mặt.

Không biết Cố Phi tình hình hiện tại thế nào.

Ở trường học thế nào.

Ở nhà thế nào.

Liệu ống kinh máy ảnh có đổi mới hay không, còn có tiền để mua cái mới hay không?

Còn điện thoại di động thì sao? Vẫn luôn không có gì ở vòng tròn bạn bè, là tâm tình không tốt, hay là di động thật sự hỏng rồi vẫn chưa mua cái mới?

Còn chụp ảnh không? Còn dẫn Cố Miểu đi ra ngoài chơi ván trượt không?

Có đang cười không?

Chỉ cần có một chút suy nghĩ này trong đầu, nó sẽ nhanh chóng lây lan ra thành một khu vực rộng lớn, giống như virus đang sinh sôi nảy nở không thể nào ngăn cản được.

Tưởng Thừa nhảy xuống giường, từ lọ kẹo đường trên bàn, lấy ra một viên kẹo đường mát lạnh nhét vào trong miệng mình.

Viên kẹo đường the mát này sức mạnh toả lạnh thật sự đáng nói, một đường cho vào trong miệng, trong vòng hai giây liền tinh thần sảng khoái mũi họng thông khí hẳn, làm tinh thần con người ta run lên.

Bất quá so với lúc trước Cố Phi cho cậu ăn loại này, vẫn là chưa đủ sức lan toả đó.

Cố Phi.

Cố Phi Cố Phi Cố Phi.

Đệt.

Tưởng Thừa có chút bực bội mà lại lột tiếp một viên kẹo nhét vào trong miệng, không ngậm nữa, mà cắn nát ra, từ cổ họng đến đỉnh đầu dường như tức khắc đều bị xốc lên mùi vị.

Tưởng Thừa lau lau nước mắt đã lạnh rơi.

Thoải mái.

"Các cậu nghỉ sớm vậy sao? Sớm hơn người khác một tuần a?" – Lý Viêm ngồi xổm ở bậc thang cửa tiệm

chơi di động.

"Ừm" – Cố Phi ngậm thuốc lá – "Nếu như học kín lịch như các trường khác, tôi có thể nghỉ vào tháng trước rồi."

"Tiết ít cũng khá tốt mà" – Lý Viêm cầm di động hướng về cậu chụp một bức ảnh – "Áp lực không lớn."

"Đừng lấy ảnh chụp tôi đăng lên vòng bạn bè." – Cố Phi nói.

"Yên tâm đi" – Lý Viêm nói – "Tôi muốn đăng cũng là đăng trong nhóm, sẽ không để… nhìn thấy."

"Ừm." – Cố Phi đáp một tiếng.

Tuy rằng đây là cậu yêu cầu, nhưng không biết vì cái gì, thời điểm Lý Viêm làm như vậy cậu lại có mất mát mờ nhạt nào đó, những liên hệ như có như không giữa cậu và Tưởng Thừa, giờ đây liền như vậy một chút một chút mà cắt đứt.

"Tâm tỷ có phải đặc biệt giới thiệu cho cậu một nhiếp ảnh gia thời trang hay không?" – Lý Viêm tiếp tục chơi game – "Cô ấy nói cậu còn muốn suy nghĩ, suy nghĩ cái gì vậy? Nhiều tiền như vậy, bảo tôi phải cởi hết ra để chụp ảnh tôi cũng không suy nghĩ."

Cố Phi liếc mắt nhìn nhìn cậu ta.

"Làm sao nào? Tôi dáng người không phải là xấu, tôi không sợ lộ." – Lý Viêm nói.

Cố Phi phun điếu thuốc, tiếp túc liếc mắt nhìn cậu ta.

"Tôi biết trong mắt cậu đang liên tưởng dáng người của Tưởng Thừa…" – Lý Viêm nói còn chưa dứt lời, sau khi cùng Cố Phi nhìn nhau trong chốc lát thì xê dịch qua bên cạnh – "Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi."

Cố Phi nhìn cậu ta không đáp lại, nhìn chằm chằm trong chốc lát mới quay đầu lại tiếp tục nhìn tuyết đọng trên mặt đường vẻ mặt xuất thần.

"Đại Phi" – Lý Viêm nói – "Tôi vẫn luôn cho rằng, những thứ gì đó viết trong sách, ánh mắt có thể giết người, đều là vô nghĩa."

"Vốn dĩ chính là vậy." – Cố Phi nói.

"Không phải" – Lý Viêm nói – "Tôi mới vừa thấy được, cảm giác cậu có thể liếc mắt một cái là giết chết

tôi rồi, phi thường…… doạ người."

"Cậu không phải bị ánh mắt của tôi doạ chết" – Cố Phi yên lặng một chút – "Cậu chết là vì nói quá nhiều."

"Cậu căn bản là không làm được" – Lý Viêm có lẽ là lại không qua được màn này, có chút khó chịu mà quay đầu nhìn cậu – "Cậu mấy hôm nay như bị nhập hồn vậy."

"Cậu đừng có mỗi ngày đều nói về cậu ta là được" – Cố Phi nói – "Quàn không được cái miệng thì cũng đừng cả ngày chạy đến nơi này tìm tôi, cậu không phải đang yêu đương sao, nhanh chạy đi yêu đương đi."

"Tuần trước tôi đã nói hai lần rồi, hôm ăn xương ống cũng nói nữa" – Lý Viêm vẫn luôn trừng mắt nhìn cậu – "Tôi hiện tại đang độc thân."

"A!" – Cố Phi lên tiếng.

"Đệt" – Lý Viêm xem thời gian – "Tôi đi đây, tìm bữa ăn, cậu cứ chết tiếp đi."

"Lượn đi." – Cố Phi nói.

Sau khi Lý Viêm đi rồi, Cố Phi lại thất thần trong chốc lát, xoay người vào trong tiệm.

Lưu Lập ở bên bếp lò cạnh cửa phía sau, đang đốt than để nướng khoai, Cố Miểu thì chăm chú mà ở bên cạnh nhìn chằm chằm khoai lang đang nướng.

Cố Phi cảm thấy người này thật thần kỳ, trong tiệm không cho hút thuốc, nhưng lại có thể nổi lửa bếp lò nướng khoai.

Bất quá cửa hàng hiện giờ là của người ta, vậy thì tuỳ người ta định đoạt.

"Cầm lấy." – Lưu Lập cầm một cái đĩa nhỏ đựng một củ khoai lang nướng ngon ngon đưa cho Cố Miểu.

Cố Miểu đến nhận lấy, cúi mình chào một cái với Lưu Lập, xoay người liền chạy ra ngoài, trực tiếp đụng vào người Cố Phi.

"Em chậm một chút." – Cố Phi đỡ cô bé một phen.

Cố Miểu đưa đĩa khoai cho cậu.

“Em ăn đi” – Cố Phi nói – “Anh bây giờ không thấy đói, không muốn ăn.”

Cố Miểu không nhúc nhích, cố chấp mà giơ đĩa ra, mãi cho đến khi Cố Phi cầm lấy củ khoai lang, cô bé mới bưng cái đĩa trở lại bên cạnh bếp lò chờ củ khoai tiếp theo.

“Cố Miểu thật là hiểu chuyện.” – Lưu Lập nói.

Cố Phi không lên tiếng, dựa người vào quầy thu ngân vừa thổi khoai lang nóng trên tay, vừa nhìn bóng dáng Cố Miểu.

Tuy rằng đã cùng Tưởng Thừa cắt đứt quan hệ lâu rồi, cậu vẫn chưa thể quay lại cuộc sống như trước đây.

Cậu nhìn Cố Miểu, nhìn Lưu Lập, nhìn mẹ, nhìn xưởng thép, nhìn người ở xung quanh, cảm giác so với trước kia đều không hề giống nhau.

Quên đi thôi Thừa ca.

Cậu đã quên hết tâm tình của mình lúc cậu nói ra những lời này.

Phản ứng của Tưởng Thừa ra sao cậu cũng không biết.

Có lẽ Tưởng Thừa muốn đánh cậu đi.

Cậu còn chưa từng cùng Tưởng Thừa thật sự đánh nhau, theo lý luận mà nói, Tưởng Thừa không phải đối thủ của cậu, nhưng dưới tình hình như vậy, tuyển thủ Tưởng Thừa có lẽ sẽ bộc phát ra sức mạnh cường đại cũng không chừng.

Đúng không?

Không nhất định là thế.

Tưởng Thừa mạnh mẽ như vậy, phách lối như vậy, kiêu ngạo như vậy, lúc đối mặt với một đao cứng nhắc lại không để lại lối thoát này của cậu, có lẽ căn bản là không thèm động tay chân.

Cố Phi cười cười.

“Đúng không?” – Lưu Lập nói – “Cậu có phải cũng cảm thấy thú vị hay không?”

“A” – Cố Phi lên tiếng, cậu cũng không biết Lưu Lập nói gì – “Tôi ra ngoài đi dạo.”

“Bên ngoài lạnh lắm a” – Lưu Lập nói – “Tôi phát hiện thể chất cậu thực sự tốt, cả ngày đi lại ở bên ngoài.”

Cố Phi không nói chuyện, quấn khăn quàng cổ lên rồi đi ra ngoài.

Cậu thật sự đúng là cả ngày đều ở bên ngoài.

Nhưng lại là lang thang đi mà hoàn toàn không có một mục tiêu nào.

Cậu không cho bất luận ai ở trước mặt cậu nhắc đến Tưởng Thừa, nhưng ở trong đầu mình thời thời khắc khắc đều là Tưởng Thừa.

Cậu tựa như động vật mà nôn nóng, không thể ở bất luận một chỗ nào trong thời gian dài được, cậu không ngừng đi tới đi lui, bởi vì mỗi một cái liếc mắt nhìn đến, đều là Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa chỉ ở chỗ này trong hai năm, nhưng lại để lại vô số dấu vết, cậu vô luận là nhìn nơi nào, đều là Tưởng Thừa,

Trong tiệm, trong nhà, trên đường, địa phương này nơi cậu sinh sống hai mươi năm qua, hiện tại mỗi một chỗ, đều tràn ngập hơi thở của Tưởng Thừa.

Những hồi ức tốt đẹp mà cậu đã từng nỗ lực muốn cho Tưởng Thừa, hiện tại toàn bộ lưu lại nơi này, đã trở thành đau đớn khiến cậu không thể hô hấp nổi.

Cậu không thể ở lại trong cửa tiệm, cậu đi lại khắp nơi, nhưng chính mỗi một bước chân đều tràn đầy hồi ức.

Cậu đột nhiên cảm thấy thực sợ hãi, không dám suy nghĩ chính mình phải làm thế nào để đi tiếp với những hồi ức này.

Phía trước là căn nhà Tưởng Thừa đã thuê, cậu thả chậm bước chân, ngẩng đầu nhìn cửa sổ.

Như thường lệ, cửa sổ đóng lại, bức màn cũng được kéo cẩn thận, chỗ trống trên cửa sổ cũng còn chậu hoa nhỏ, cậu còn có thể nhớ lại bộ dạng Tưởng Thừa lấy hòn đá nhỏ từ chậu hoa nhắm chuẩn vào cậu ra sao.

Ở dưới lầu đứng trong chốc lát, cậu đi vào hàng lang nhà, chậm rãi từng bước một mà đi lên trên lầu.

Cho đến khi đi lên cửa phòng, cậu luôn có ảo giác Tưởng Thừa sẽ đột nhiên xông ra ở trên mông cậu véo

một phen rồi chạy biến.

Cậu quay đầu lại nhìn thoáng qua, đồ đạc hàng hoá chất đầy hàng lang không có một bóng người, cậu lấy chìa khoá mở cửa ra.

Ngày thường cậu mỗi ngày đều sẽ đến đây dọn dẹp, lau bàn lau nhà, phun một ít nước chanh.

Nhưng từ lần trước nói chuyện điện thoại cùng Tưởng Thừa xong, sau đó cậu không lại tới đây, hiện tại lúc mở cửa ra, trong phòng đã có thể ngửi được mùi nhàn nhạt cô quạnh.

Cậu vào phòng bếp, vắt giẻ lau, trở lại phòng khách đứng một lúc lâu, bắt đầu chậm rãi lau bàn.

Sô pha cũng một tầng bụi hôi, cậu đem giẻ lau trải ở trên sô pha vỗ từng cái, không tới một phút đồng hồ liền có chút không chịu được nữa.

Ôm

Tới rồi tới rồi, Thừa ca ôm một cái.

Cậu nhanh chóng cầm lấy giẻ lau xoay người lau vài cái ở trên bàn, lúc muốn tiến vào phòng ngủ thì dừng lại.

Ở cửa phòng ngủ đứng không biết bao lâu, cậu mới đẩy cửa đi vào.

Thừa ca ở khắp mọi nơi.

Thừa ca ở khắp mọi nơi.

Thừa ca ở khắp mọi nơi.

Thừa ca sẽ không trở lại nữa.

Cố Phi mở cửa sổ ra để hít thở, gió lạnh ở ngoài cửa sổ lùa vào thổi qua bàn làm việc của Tưởng Thừa.

Cố Phi, tôi không có nhà.

Cậu nhíu nhíu mày.

Nhà của Tưởng Thừa không phải là ở đây, và nhà của Tưởng Thừa cũng không nên là cậu.

Một ngày nào đó Tưởng Thừa sẽ có nhà mới, một ngôi nhà chân chính.

Cậu hung hăng chà bàn, nhưng không được vài cái liền cảm thấy mệt, rất mệt.

Cậu ngồi xuống, vặn mở đèn bàn.

Một chút ánh đèn vàng ấm áp trải xuống mặt bàn.

Chính mình vì cái gì muốn chạy đến nơi này để dọn dẹp, nơi đến chính mình cũng không dám lại tiến vào này, dọn dẹp nào có ý nghĩa gì, Tưởng Thừa có lẽ cũng sẽ không xuất hiện ở đây nữa…

Bây giờ đang là lúc ăn tết, Tưởng Thừa sẽ đi đâu?

Sự đau lòng đột nhiên xuất hiện thế này, nó như một cây kim đâm vào trong lòng, thật đau đớn.

Vấn đề này ngay từ lúc bắt đầu cậu đã nghĩ tới, nhưng vẫn luôn không dám nghĩ kỹ, hiện tại đã sắp nghỉ học, mọi người đều bắt đầu cân nhắc chuyện về nhà, cậu đột nhiên liền đau lòng đến muốn thở một chút cũng không thở nổi.

Tưởng Thừa có thể đến nhà Phan Trí, là bạn bè thân thiết như vậy, Phan Trí khẳng định sẽ lôi kéo cậu ta ở lại ăn tết một thời gian.

Nhưng Cố Phi biết Tưởng Thừa không muốn lại trở lại cái thành phố kia…… Vậy cậu ta sẽ đi đâu?

Dạ dày đau.

Bị tuyển thủ Tưởng Thừa lây bệnh rồi sao?

Cố Phi cong lưng ôm lấy dạ dày, đầu cúi dựa vào mép bàn, cắn răng thở hổn hển nửa ngày, hô hấp mới bình ổn hơn một chút.

Cậu cảm thấy chính mình không nên dông dông dài dài như vậy, nói thì cũng nói ra rồi, không nên lại quấy rầy Tưởng Thừa, Tưởng Thừa cũng chưa chắc lại muốn cậu quan tâm.

Nhưng từ khi đi ra khỏi phòng trọ, cậu vẫn là nhanh chóng về nhà, từ trong ngăn kéo lôi ra chiếc di động của mình, lắp thẻ vào, cắm đồ sạc vào và bật máy.

Thời điểm mở ra WeChat tay cậu có chút phát run, con số màu đỏ góc trái bên dưới là bao nhiêu cũng không dám xem, càng không dám click mở, cậu sợ nhìn thấy tên của Tưởng Thừa, cũng sợ không nhìn thấy tên của Tưởng Thừa.

Cậu trực tiếp vào phần liên hệ tìm tên Phan Trí rồi click mở.

Sau đó liền không biết nên nói cái gì.

Tưởng Thừa thế nào, Tưởng Thừa sẽ ăn tết thế nào, Tưởng Thừa đến nhà cậu nghỉ đông sao, Tưởng Thừa sắp xếp nghỉ đông như thế nào… Trong đầu loạn thành một vòng, vô luận như thế nào cũng không tìm được một câu thích hợp.

Cuối cùng cậu chỉ gửi qua bốn chữ.

– Có ở đó không?

Không chờ cậu nghĩ ra câu tiếp theo nên nói gì, liền thấy được phía trước bốn chữ vừa gửi có một dấu chấm than màu đỏ hiện lên.

– Nam thần của bạn đã bật chế độ xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn của anh ấy (cô ấy). Vui lòng gửi yêu cầu xác minh bạn bè trước và sau khi bên kia xác minh xong mới có thể trò chuyện.

Cố Phi nhìn chằm chằm thông báo đó, nhìn đến hơn nửa ngày, mới rốt cuộc phục hồi lại tinh thần.

Phan Trí đã xoá bạn bè với cậu.

Không hổ là bạn tốt nhất của Tưởng Thừa.

Cố Phi tắt điện thoại tiện tay ném trở về trong ngăn kéo, ngồi dựa lưng vào ghế, ngửa đầu thở dài một trận.

Khoé mắt trái có chút ngứa, cậu mau chóng dùng tay đè lên mắt.

“Tôi thật sự không có mua vé” – Phan Trí ngồi ở trên ghế Tưởng Thừa – “Cậu chắc chắn xe của anh ta có thể ngồi đủ không, không còn người khác sao.”

“Không còn người khác” – Tưởng Thừa nói – “Cậu và tôi, còn có Hứa Hành Chi.”

“Không phải nói còn có…” – Phan Trí quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Kha – “Chị cậu ta sao?”

“Chị của tôi còn chưa quyết định, chị ấy đi cũng không giúp được gì, thuần tuý là đi du lịch xem náo nhiệt thôi” – Triệu Kha nói – “Hứa Hành Chi còn đang nghĩ có nên dẫn chị tôi đi cùng hay không.”

“A” – Phan Trí nghĩ nghĩ – “Đi đi, dù sao tôi cũng là đi du lịch xem náo nhiệt a.”

Triệu Kha cười cười, bò đến trên giường dọn dẹp đồ của mình.

Tưởng Thừa dùng ngón tay chọc chọc trên cánh tay Phan Trí.

“Sao?” – Phan Trí quay đầu lại nhìn cậu.

“Có mặt mũi một chút được không?” – Tưởng Thừa thấp giọng nói.

“Tôi sao lại không biết xấu hổ? Mặt tôi tầng tầng lớp lớp thế này, đều là tôi phi thường tích luỹ đó” – Phan Trí cũng hạ thấp giọng nói – “Với lại tôi nói với cậu này Thừa nhi, giọng nói của cậu còn chưa tốt lên sao?”

“Sao?” – Tưởng Thừa nói.

“Bây giờ thanh âm quá có từ tính tôi có chút không quen.” – Phan Trí nói.

“Phải xem thời gian” – Tưởng Thừa thanh thanh giọng nói – “Tôi cũng không biết sao thời gian dai như vậy cũng không tốt lên, có lẽ ôn tập vốn dĩ cũng mệt mỏi.”

“Đúng rồi còn có chuyện này” – Phan Trí nói – “Tôi không ở cùng khách sạn với Hứa Hành Chi kia nha, tôi muốn ở cùng cậu.”

“Ừm” – Tưởng Thừa lên tiếng.

“Hoặc là……” – Phan Trí do dự một chút, nhỏ giọng nói – “Hai chúng ta cùng ở trong khách sạn đi?”

“Không cần” – Tưởng Thừa nói – “Phòng trọ còn chưa trả, tôi luôn muốn tới đó, đồ của tôi đều còn ở bên đó, muốn đến lấy quần áo.”

“Tôi là có chút lo lắng.” – Phan Trí nhìn cậu.

“Nên đối mặt thì phải đối mặt thôi” – Triệu Kha ở trên giường vừa thu dọn đồ đạc vừa nói – “Trốn tránh vô dụng.”

“Không hổ là người chưa yêu đương bao giờ.” – Phan Trí thở dài.

“Xem ra là người từng trải a” – Triệu Kha ló đầu ra nhìn cậu ta – “Khẩu khí này ít nhất hai mươi lần trở lên đi?”

“Tôi đệt, người này có người quản hay không?” – Phan Trí hỏi.

“Không có.” – Tưởng Thừa nói.

Trong ký túc xá mọi người đều mua vé chuẩn bị về nhà, Tưởng Thừa không mua vé, Hứa Hành Chi muốn lái xe tới đó, anh ta rời nhà đi xa đều mang theo boss mèo của mình.

Tất cả hành trình đều đã sắp xếp xong, nhưng Tưởng Thừa vẫn có chút hoảng hốt.

Trong ký túc xá đợi không được, ra khỏi ký túc xá đi đi lại lại trong trường học cũng không tốt hơn bao nhiêu, Phan Trí đến cậu mới bình tĩnh lại một chút.

Lần đầu tiên cậu sâu sắc cảm nhận được rằng không có chỗ để đến, cũng không có nơi để thuộc về như thế này, là khiến lòng người ta chột dạ như thế nào.

HẾT CHƯƠNG 124.

125. Chương 125

Edit: Bongbong_nbo

Mặc dù cách Tết còn có một khoảng thời gian, nhưng vì mọi người trong trường đều đi gần hết rồi, loại cảm giác hoang mang trống vắng khi Tết đến đã có thể cảm thụ được.

Trong ký túc xá đã không còn ai, trên bàn cũng thu dọn đến sạch sẽ, trên giường cũng đều rất ngăn nắp, Trương Tề Tề còn rất chu đáo mà trên giường mỗi người đều cho một cái ga giường cũ, đề phòng bụi bặm.

Làm xong hết cả như vậy, nhìn thấy càng tịch mịch.

Ngoài cửa sổ còn rất đúng lúc mà lất phất bông tuyết, Tưởng Thừa đứng cạnh cửa sổ nhìn ra phía ngoài, trên đường trước tòa nhà, ngoại trừ một đôi tình nhân, đã không còn thấy người khác đi qua, nam sinh kéo theo vali của nữ sinh, vừa tán gẫu vừa đi ra ngoài.

Tưởng Thừa mở rộng cửa sổ ra, từ trong túi của Phan Trí đứng bên cạnh cậu tìm ra hộp thuốc, cầm điếu thuốc ra châm lên.

“”Tôi sẽ mang đủ quần áo hay không đây“” – Phan Trí bị gió thổi vào một vòng, nghiêng đầu hắt xì – “”Lúc tôi đi thăm cậu lần trước là mặc áo khoác phao lớn dày nhất.“”

“”Lần này không mang¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Hồi Quốc Khánh về nhà, tôi vốn đã không mang theo, ai dự đoán được còn phải đi“” – Phan Trí nói – “”Thôi bỏ đi, không được thì tới lúc đó lại mua đi.“”

Đúng vậy, ai dự đoán được.

“”Cậu không về nhà ăn Tết, không sao thật chứ¿‘” – Tưởng Thừa lại hỏi.

Tuy là cậu cảm thấy không cần thiết, nhưng mà Phan Trí vẫn khăng khăng kỳ nghỉ đông này không về nhà, cậu rất cảm động, cũng rất bất an, chuyện của bản thân, làm phiền đến cả bạn bè ăn Tết cùng cậu.

“”Không sao cả, tôi vốn cũng không muốn ở nhà ăn Tết, rất phiền“” – Phan Trí nhíu mày – “”Tôi nói với cậu chưa, ngày 1 tháng 10 về nhà, một đại gia đình nhất định muốn tụ tụ tụ họp, vừa nghe trường học bọn tôi, một đám người đó liền chút nữa đem tôi khinh thường tới bên ngoài ngũ hành, mỗi người khỏi cần hỏi han có học được hay không, đều mỉa nó một bộ biểu tình “ơ, làm sao tốn nhiều tiền như vậy chỉ lên được trường học như thế”, nhìn thấy mà tôi muốn đánh từng người một.“”

Tưởng Thừa cười không nói gì.

“”Anh họ tôi, cái người mà cậu đã gặp rồi“” – Phan Trí rất tức tối mà tiếp tục nói – “”Mỉa nó nói trường học bọn tôi với trường học bọn hắn gần giống nhau.“”

“”Trường kỹ thuật ấy hả¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ.“” – Phan Trí gật gật đầu.

“”Đánh hắn ta¡‘” – Tưởng Thừa hung dữ nói.

“”Tất nhiên phải đánh¡‘” – Phan Trí nghiến răng nghiến lợi.

Dưới lầu lái tới một chiếc xe, lúc Tưởng thừa đang muốn nhìn xem có phải Hứa Hành Chi lái xe hay không, di động của cậu vang lên.

“”Xuống đi.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Đi.“” – Tưởng Thừa cúp điện thoại, vỗ vai Phan Trí một cái.

Hai người xách lấy hành lý ra khỏi ký túc xá.

Hành lý của Tưởng Thừa rất ít, cậu đến khi sắp xuất phát cũng chưa nghĩ xong rốt cuộc làm thế nào.

Cái phòng cho thuê nhỏ bé của xưởng thép, suy cho cùng còn cần tiếp tục thuê hay không, đồ để ở đó rốt cuộc có cần mang qua đây hay không… Chuyện là nếu thật sự mang đi, đồ đạc cũng rất nhiều, đủ loại sách, quần áo, chăn, mền, gối, cậu không biết mang đi thế nào, mang đi rồi lại phải để ở đâu.

Dẫu sao sinh hoạt ở đó đã hơn một năm.

Nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy thật ra không sao, căn nhà mà cậu ở mười mấy năm, lúc rời khỏi cũng chẳng qua chỉ là một vali hành lý, mấy cái thùng giấy đi theo sau được gửi tới mà thôi.

Chậc.

Lúc nhìn thấy Triệu Kình ngồi trên ghế phó lái, Tưởng Thừa cảm thấy Phan Trí nhất định sẽ thấy rằng chuyến đi này đáng giá.

Từ ngày ấy, sau khi nhìn thấy hình selfie của Triệu Kình ở trong vòng bạn bè của cậu, Phan Trí vẫn cứ luôn nhắc mãi: “”Như kiểu khuôn mặt xinh đẹp này và khí chất hoàn mỹ kết hợp, vẫn có thể nhìn ra một cô gái tự nhiên vô cùng hiếm thấy.“”

“”Người ta là phái chủ nghĩa độc thân.“” – Tưởng Thừa nhắc nhở cậu ta.

“”Đừng nghĩ tôi đói khát như vậy, tôi chỉ là đơn thuần thưởng thức.“” – Phan Trí nói.

Cái lời này, Tưởng Thừa vẫn còn tin tưởng, con gái mà Phan Trí nói chuyện qua không ít, cô gái bày tỏ yêu thích càng nhiều giống như biển lớn, lấp lánh giống như ngôi sao.

“”Chị“” – Phan Trí xách theo hành lý nhanh chóng đi qua chào hỏi, sau đó đặt hành lý ổn thỏa vào trong cốp xe, ngồi vào ghế sau – “”Còn tưởng là chị không đi chứ.“”

“”Những năm trước không có việc gì“” – Triệu Kình nói – “”Đi chung cho vui, hai đứa ăn sáng chưa¿‘”

“”Ăn rồi ạ.“” – Tưởng Thừa cũng lên xe, đóng cửa xe lại.

“”Vậy thì thẳng tiến“” – Triệu Kình đem một cái túi đựng mèo đặt trên chân truyền về phía sau – “”Đây, đại gia này, hai cậu phụ trách nhé.“”

“”Mèo à¿‘” – Phan Trí nhận lấy.

“”Ừ“” – Hứa Hành Chi đem xe quay đầu lại – “”Mèo của tôi.“”

“”Có thể bắt ra không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Bắt đi, nó rất ngoan.“” – Hứa Hành Chi cười cười.

“”Tên là Cừu múp nhỉ, Cừu múp, lại đây“” – Tưởng Thừa mở túi đựng mèo ra, thò tay vào muốn đem mèo bế ra, lúc tay vừa sờ tới con mèo, cậu liền sững sờ, đây là con mèo trắng bự lông dài mà cậu ở vòng bạn bè của Hứa Hành Chi gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, nhưng bây giờ mới biết, nó vì sao gọi là Cừu múp – “”Tôi đệt, đây cũng quá…“”

Cậu dùng hai cánh tay đem Cừu múp bưng ra, Phan Trí vừa nhìn thấy liền cười: “”Trời ạ, quá béo đi.“”

“”Nhũ danh là Heo.“” – Triệu Kình nói.

“”Không có cái nhũ danh này.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Bây giờ có rồi“” – Triệu Kình quay đầu lại – “”Heo ——“”

Lúc cô quay đầu lại vừa vặn đối diện Phan Trí ngồi nghiêng phía sau cô, sau khi gọi tiếng “”Heo“” xong, Phan Trí thở dài: “”Em có nên đáp một tiếng hay không nhỉ¿‘”

Mấy người trong xe đều cười lên, Tưởng Thừa cũng cười theo một chốc, sau đó đem Cừu múp bồng tới trước ngực ôm vào, dựa vào cửa xe nhìn ra bên ngoài.

Cừu múp rất ngoan ngoãn, lúc nhìn không ra tâm tình không tốt sẽ giẫm mặt, dù sao lúc này ôm lấy, nó ngày cả động cũng không có động nhiều một chút.

Tưởng Thừa cảm thấy xác thực vuốt mèo có thể giảm stress, cậu từ ngày hôm qua đã luôn có chút sốt ruột, trong đầu sa sút, không ngủ, ở trong ký túc xá xoay vòng.

Hiện tại ôm lấy Cừu múp, câu mới chậm rãi tĩnh lặng lại.

Có lẽ là bởi vì bây giờ xe xuất phát, đi qua hướng đường cao tốc, nơi cậu muốn đi cũng đã xác định rồi, sẽ

không thay đổi, cậu mới thực sự yên tâm thì phải.

Sau khi lên cao tốc, tốc độ xe tăng cao một chút, cảm giác yên tĩnh và tốc độ cao khiến con người ta chợt có chút hốt hoảng.

Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ tới lui mấy lượt đều không nhìn qua, trong xe là tâm tình của cậu tới lui mấy lượt cũng không hết, nói không rõ là nôn nóng, hay là bất an, là mong đợi, hay là kháng cự.

Xe bên ngoài không ít, Tưởng Thừa nhìn thấy xe ở hai bên qua lại, có một số có thể nhìn rõ người bên trong, có một số nhìn không rõ, có xe bên trong chỉ có một người, có xe bên trong ngồi đầy.

Những người này từ nơi nào tới, trong đầu đang nghĩ về cái gì?

Còn chúng tôi ư.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, hơi buồn ngủ, loại xe này bên trong ấm rù rù, nghe thấy người bên cạnh tám chuyện cả ngày, trạng thái trong ngực ôm nắm lông mập ú thật là rất dễ gây buồn ngủ.

Lái xe qua thời gian tốn gần bằng với tàu hỏa, nhưng trên đường thường thường phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, uống chút nước, đi nhà vệ sinh chẳng hạn.

Lúc ở trạm dừng xe nghỉ ngơi, Tưởng Thừa liếc nhìn đồng hồ xăng: “”Có phải lát nữa cần đổ xăng hay không¿‘”

“”Ừ, trước khi xuống cao tốc đổ đầy bình là được“” – Hứa Hành Chi kéo tay phanh chuẩn bị xuống xe – “”Trong túi đựng mèo có dây dắt, cậu buộc vào cho Cừu múp đi, dẫn nó xuống hít thở chút.“”

“”Mèo đi dạo¿‘” – Phan Trí sững sờ.

“”Ừm“” – Hứa Hành Chi gật gật đầu – “”Nó so với chó còn thích đi dạo hơn.“”

Tưởng Thừa buộc dây thừng xong ôm Cừu múp xuống xe, chân chạm đất một cái, nó liền ngẩng đầu thẳng ngực, dựng thẳng đuôi bự bước chạy về phía trước.

Một con mèo, lớn như thế, mập như thế, trắng như thế, lông dài như thế, nhanh chóng thu hút ánh mắt của không ít người bên cạnh đang nghỉ ngơi.

“”Đưa cho tôi đi.“” – Phan Trí hỏi xin cậu muốn kéo dây thừng.

Tưởng Thừa liếc cậu ta, nghĩ nghĩ một chút gật gật đầu: “”Phải nha, ngộ nhỡ hấp dẫn được cô gái xinh đẹp đấy.“”

“”Có thể đánh giá công bằng một chút với tôi hay không¿‘” – Phan Trí thở dài – “”Tôi chỉ là cảm thấy rất thú vị, muốn chơi một chút.“”

Tưởng Thừa cười cười.

Sau khi Phan Trí và Triệu Kình đi ra, cậu đi tới bên cạnh Hứa Hành Chi đang uống nước: “”Đàn anh.“”

“”Hử¿‘” – Hứa Hành Chi nhìn cậu.

“”Lát nữa…“” – Tưởng Thừa nói – “”Để em đổ xăng nhé¿‘”

“”Đổ xăng¿‘” – Hứa Hành Chi ngẩn ra một chút lại gật gật đầu – “”A, được, lát nữa cậu đứng bên cạnh hô to đi.“”

“”Hô cái gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Cố lên! Cố lên¡‘” – Hứa Hành Chi vung vung tay – “”Đàn anh cố lên¡‘”

–Jiāyóu: có nghĩa đổ xăng hoặc cố lên (Tưởng Thừa muốn đổ xăng, còn Hứa Hành Chi lại muốn chọc cậu.)

Tưởng Thừa hồi thần lại sau đó cười hồi lâu: “”Em nói thật, chạy một chuyến này, tiền xăng rồi lộ phí gì đó cũng không ít, không thể toàn bộ để anh chi ra chứ¿‘”

“”Cũng không bao nhiêu…“” – Hứa Hành Chi nhìn nhìn cậu, ngừng một lát sau đó cười cười – “”Được thôi, lát nữa trước khi xuống cao tốc, cậu đi đổ xăng.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa gật đầu.

Mọi người nghỉ ngơi một lát lại đều lên xe, lần này đổi Triệu Kình lái xe, Hứa Hành Chi ngồi trên ghế phó lái.

Lúc Triệu Kình lái xe ra khỏi trạm nghỉ, Phan Trí vừa dùng khăn ướt chùi chân cho Cừu múp vừa nói một câu: “”Chị, lái cẩn thận một chút.“”

“”Yên tâm“” – Triệu Kình nhìn gương chiếu hậu một chút, lái lên cao tốc – “”Lúc chị lái xe, em còn đang

chùi chân cho mèo đấy.“”

“”Lời này nói…“” – Phan Trí ngẫm nghĩ, lại cúi đầu nhìn Cừu múp một chút – “”Không có chuyện gì.“”

Triệu Kình lái xe rất vững vàng, vừa nhìn chính là người lái xe lão luyện, Tưởng thừa ôm Cừu múp qua, dựa vào cửa sổ tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc vừa ở trạm nghỉ đã có thể cảm giác được không khí so với trước càng lạnh giá khô hanh hơn, lộ trình đã được hơn nửa, điểm cuối trong hành trình lần này càng tới càng gần.

Tưởng Thừa đem ngón tay vùi trong lông của Cừu múp, như vậy có thể khiến cậu hơi bình tĩnh một chút.

Mặc dù cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng xe mỗi lần tiến về trước một mét, ưu tư của cậu liền sẽ biến đổi một lần, loại thay đổi tần suất cao này khiến cậu buồn ngủ đến mắt cũng mở không ra, lại cứ luôn ngủ không được.

“”Uống sô cô la không? Tôi vừa mới pha ở trạm nghỉ“” – Triệu Kình đang lái xe hỏi một câu – “”Bình giữ nhiệt ở dưới ghế phó lái đấy, uống thì rót chút.“”

Hứa Hành Chi rót cho mỗi người một tách sô cô la nóng.

Tưởng Thừa uống xong sau đó cảm thấy toàn thân đều lộ ra lông tơ mềm mại ấm áp, lần thứ hai nhắm mắt sau đó cuối cùng ngủ mất.

Một giấc này không biết ngủ bao lâu, nhưng lúc Phan Trí thúc tỉnh cậu, đã xuống cao tốc rồi, tài xế lại đã đổi thành Hứa Hành Chi.

“”Đổ xăng xong rồi¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Ừ“” – Hứa Hành Chi cười lên – “”Xăng là Phan Trí đổ.“”

“”Tiền tôi lấy từ trong túi tiền của cậu“” – Phan Trí nói – “”Chúng tôi vừa mới bàn, trước tiên tới chỗ cậu để đồ và mèo ở đó, ăn chút đồ xong lại tới khách sạn.“”

“”Ừm, được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, Hứa Hành Chi và Triệu Kình đều không có hành lý gì, chủ yếu chính là máy tính và một ít tài liệu.

“”Vậy đi thế nào¿‘” – Phan Trí hỏi.

Tưởng Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu trước giờ chưa từng qua bên này, giống như Cố Miểu, phạm vi sinh hoạt bình thường của cậu cũng tối đa chính là tới ga xe lửa mà thôi.

Nhưng mà lúc này từ trong khe hở của cửa sổ xe xuyên vào, đã toàn là thứ cậu quen thuộc, đặc thù của thành phố nhỏ bé này, chứa khí tức vắng vẻ và hỗn loạn.

“”Em cũng…không biết“” – Tưởng thừa nói – “”Có lẽ nên mở app chỉ đường, trực tiếp xác định xưởng thép đi, tới bên đó em liền biết đường rồi.“”

“”Được, câu trả lời này của em chính là đáp án tiêu chuẩn của mù đường hay dùng“” – Triệu Kình cầm di động chọn – “”Phạm vi xưởng thép rất lớn nha, có vị trí cụ thể chứ¿‘”

“”Thì… có cái Home Inn“” – Tưởng Thừa nói – “”Xác định chỗ đó đi.“” (Home Inn là một chuỗi khách sạn tại Trung Quốc)

Chính là ở trong quá trình tìm cho ra cái chỗ này, trong đầu cậu chợt hiện ra vô số tọa độ của xưởng thép, trên mỗi tọa độ đều có hình bóng của Cố Phi.

Một loại hồi ức từ trong đầu mãnh liệt bắn ra, khiến cậu hô hấp cũng trở nên có chút không ổn định.

Lúc này cậu mới hoàn toàn hồi tỉnh lại.

Cậu đã trở về nơi này rồi, trở về trong không gian mà khắp nơi đều có liên quan với Cố Phi.

Xe lái thẳng suốt, lúc tới giao lộ của Home Inn, Tưởng Thừa vẫn luôn đối diện cửa sổ xe ngẩn ngơ mới nói một câu: “”Không dừng ở giao lộ này, tới giao lộ tiếp theo rẽ trái đi vào.“”

Hứa Hành Chi gật gật đầu, lái xe tới phía trước, tới giao lộ của cửa hàng nhà Cố Phi, rẽ vào.

Phan Trí quay đầu liếc cậu một cái, cậu cũng liếc nhìn Phan Trí, kéo kéo khóe miệng biểu thị mình không sao.

Hứa Hành Chi chẳng biết con đường này đối với cậu mà nói có ý nghĩa gì, vừa cùng Triệu Kình nói chuyện vừa lái xe đi qua phía trước, con đường này bình thường căn bản không có xe gì cả, cho nên Hứa Hành Chi lái cũng rất nhanh.

Không chờ Tưởng Thừa làm tốt chuẩn bị, cậu đã thấy cửa tiệm nhà của Cố Phi.

Trong nháy mắt này, bất thình lình tim đập gia tốc, cậu suýt tí nữa thở không ra hơi, cổ họng cũng bị nghẹn một hồi.

May mà xe rất nhanh đã lái qua, và cậu cứ nhìn chằm chằm chỗ tựa lưng của ghế phó lái cũng không nhìn phía bên kia, trong khóe mắt còn lướt tới cổng cửa tiệm không có người, màn che bằng bông hơi dày, cũng không nhìn thấy tình huống trong cửa tiệm.

Cậu chợt thở phào một hơi, phát hiện sau lưng mình ấy mà toát cả mồ hôi.

Mà đồng thời vào lúc thở phào cậu lại có chút lạc lõng.

“”Đi thế nào¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”Đi thẳng“” – Lúc Tưởng Thừa mở miệng, ba người đồng thời liếc qua cậu bên này, cậu hắng hắng giọng – “”Sau đó lại rẽ trái, có cái tiểu khu cũ.“”

“”Được.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Em có phải cảm lạnh hay không¿‘” – Triệu Kình hỏi – “”Chắc vừa ngủ quên¿‘”

“”Không sao“” – Tưởng Thừa lại hắng hắng cuống họng, vẫn tốt, vừa nãy bỗng nhiện khàn giọng, bây giờ đã không nghiêm trọng rồi, có lẽ là cảm xúc quá kích động – “”Dọc đường không nói chuyện lắm.“”

Phan Trí đem ly giữ nhiệt đưa cho cậu, cậu cầm qua uống mấy ngụm nước nóng, thở ra một hơi.

Phòng thuê bên này vẫn là bộ dạng cũ kỹ, với hồi lễ Quốc Khánh trở về, khác biệt duy nhất chính là trên cây không có lá, bên đường đống tuyết tích tụ hơi dày.

“”Quá lạnh“” – Triệu Kình xuống xe đã bắt đầu nhảy – “”Cậu nộp phí hệ thống sưởi ấm chưa, đừng nói với chị, đi lên phòng không có hệ thống sưởi nha¿‘”

“”Nộp rồi.“” – Tưởng Thừa cười cười.

Mấy người đem đồ cầm lên, cùng nhau đi lên lầu trên.

Tưởng Thừa xách theo Cừu múp đi ở trước nhất, vừa đi vừa quen thuộc, khiến cậu nói không ra là tư vị gì.

“”Tới rồi“” – Cậu dừng lại, đứng ở cửa, từ trong túi lấy ra chìa khóa – “”Là chỗ này.“”

“”Cũng được, tòa nhà có cũ chút, nhưng bên trong cũng rất sạch sẽ.“” – Triệu Kình nói.

Tưởng Thừa cầm chìa khóa vặn một cái, cửa theo đó liền mở, cậu ngẩn một chút, cửa không có khóa trái.

Bình thường cậu và Cố Phi khóa cửa đều theo thói quen khóa trái một cái, dẫu sao loại tiểu khu cũ kỹ này không có tài sản, từ trên đường tới trong phòng, ở giữa chỉ có một cái cửa tồi tàn này.

Cố Phi vậy mà không khóa trái, tên cờ hó chết tiệt này, chia tay rồi sau đó tới một lần cũng không giúp khóa trái cửa!

Cậu đẩy cửa mở ra đi vào, đồng thời đem túi đựng mèo trong tay đặt lên bàn trà, cậu nhìn thấy một người nằm trên sô pha.

Tức khắc cả người sững ra ở bên cạnh bàn trà.

“”Tôi đệt¿‘” – Phan Trí đi theo phía sau cậu đi vào cũng ngẩn ra.

Người ở trên ghế sô pha, Tưởng Thừa ngay cả nhìn cũng không cần nhìn, trong phòng kéo rèm cửa, không mở đèn, rất tối, vào lúc phát giác được trên sô pha có thứ gì thậm chí cũng còn chưa xác định là một người, cậu đã cảm giác ra người này là ai rồi.

Cố Phi.

Là Cố Phi.

Tưởng Thừa đối với lần này cậu với Cố Phi sẽ làm sao gặp mặt vẫn luôn không dám đi nghĩ kỹ càng, cậu sợ cảm giác vừa nghĩ vừa phủ nhận, nhưng mà ở trong vô vàn suy nghĩ lướt qua của cậu, đều không có tình cảnh trước mắt thế này.

Trong nháy mắt này, trong đầu cậu đột nhiên giống như bị hút hết thành chân không, một mảnh trống rỗng.

Mà liền theo đó chính là lại có vô số loại tư vị đồng thời tuôn lên.

Nỗi nhớ, thương tiếc, tủi thân, tức giận, phẫn nộ… đủ các loại, nhưng mà mỗi loại đều lại không đủ chính xác.

Tưởng thừa không nói, cũng không nói ra lời, cậu thậm chí không thể xác định nếu như bây giờ mình mở miệng, có thể nói ra tiếng hay không.

Cậu liền chỉ có thể đứng như vậy, nhìn chằm chằm Cố Phi.

Cố Phi mặc quần thể thao, một cái chân gấp lại, một chân đặt ở trên nền nhà, trên người là một chiếc áo thun mà cậu rất quen thuộc, cánh tay gác ở trên mắt, trong một tay khác còn ôm một cái gối.

Dáng ngủ này rất tùy ý, cũng nhìn ra được cậu ta ngủ rất say.

Lúc Tưởng Thừa mở cửa tiến vào, động tĩnh chính là không nhỏ, Cố Phi lại không cử động một chút.

Cậu thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp của Cố Phi nhẹ nhàng có lẽ không có bất cứ quấy nhiễu gì.

Mà lúc ấy, Hứa Hành Chi và Triệu Kình đều đi vào trong phòng, hơn nữa đồng thời ngẩn ra ở phòng khách, tình cảnh bắt đầu trở nên có chút xấu hổ.

Bọn họ bốn người xếp thành chữ nhất cùng nhau nhìn vào cái người đang ngủ trên sô pha.

Mà Cố Phi không bị bọn họ làm ồn tỉnh.

Thời gian ở dưới loại tình huống này trở nên có chút mơ hồ, thẳng tới khi Phan Trí ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, Tưởng Thừa mới chợt hồi phục tinh thần lại.

“”Cố Phi.“” – Cậu gọi một tiếng.

Cố Phi trên sô pha cử động một cái.

Cổ họng Tưởng Thừa hơi cảm thấy sít chặt, cậu không thể không hắng hắng giọng mới lại mở miệng gọi một tiếng: “”Cố Phi.“”

Chân của Cố Phi cử động một chút, tiếp đó liền giơ cánh tay lên ấn ở trên mắt.

Có lẽ là ngủ quá sâu, sau khi cậu ta giơ cánh tay lên, nhìn chăm chú vào Tưởng Thừa, nhìn tối thiểu mười giây, sau đó mới từ trên ghế sô pha giật mình bắn lên giống như bị đâm một đao.

Quá trình cũng không có ngồi dậy rồi mới đứng lên, Cố Phi liền đã đứng bên cạnh bàn trà.

“”Cái đó…“” – Tưởng thừa bỗng nhiên không biết nên làm sao tiếp tục.

“”Thừa ca¿‘” – Cố Phi nhìn cậu – “”Cậu…“”

Lời của Cố Phi cũng không thể tiếp tục nói thêm nữa, hai người cứ mặt đối mặt như vậy mà ngẩn ra tại

chỗ.

“”Ngại quá“” – Sau khi sửng sốt cả buổi, Cố Phi mở miệng trước – “”Tôi… qua đây nhìn một chút, liền ngủ mất.“”

“”Ha, đây là bạn… của tôi, Cố Phi“” – Tưởng Thừa lúc mày mới nhớ ra nên giới thiệu một chút mấy người bên cạnh đã khó xử mà im lặng được một lúc – “”Đây là Hứa Hành Chi, học trưởng Hứa, còn có chị Triệu Kình, chị gái của Triệu Kha, cậu gặp Triệu Kha rồi.“”

“”Chào mọi người“” – Cố Phi gật gật đầu với bọ họ, sau đó quay lại từ trên sô pha cầm áo khoác của mình mặc lên – “”Vậy tôi đi…“”

Lúc Cố Phi vừa mặc áo khoác vừa đi về phía cạnh cửa, Tưởng Thừa ngửi thấy được mùi vị trên người Cố Phi mà cậu quen thuộc, lúc Cố Phi xoay người sắp ra cửa, cậu bỗng có một loại cảm giác mãnh liệt muốn khóc.

Tự cậu cảm thấy giống như một nương pháo lập dị.

“”Cậu với cậu ta trước tiên nói chuyện một chút đi“” – Phan Trí cuối cùng mở miệng – “”Chúng tôi ở chỗ này nghỉ ngơi trước.“”

“”…Ừm.“” – Tưởng Thừa đi theo ra ngoài.

Cố Phi vừa mới xuống một tầng lầu, nghe thấy tiếng bước chân của cậu sau đó dừng lại, quay người nhìn cậu.

“”Xuống đi dạo một chút đi.“” – Tưởng Thừa kéo cổ áo một chút, từ bên người cậu ta lách qua, đi xuống dưới lầu.

Cố Phi im lặng xuống theo.

Loại thời tiết này hoàn toàn không thích hợp loại hoạt động “”Xuống đi dạo một chút“”, vừa ra hành lang, Tưởng Thừa đã bị gió thổi đến mắt cũng xém tí nữa mở không ra.

“”Đệt.“” – Cậu đội mũ lên, quay người đưa lưng đối diện với gió, thuận đường đi về phía trước, cũng không biết có thể đi chỗ nào.

“”Tôi tưởng là…“” – Cố Phi tăng nhanh bước chân đi theo – “”Cậu nghỉ đông không trở về.“”

“Tôi không trở về thì đi đâu.”” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi im lặng không nói.

Hai người trầm mặc mà tiếp tục đi về phía trước.

“”Cậu…“” – Cố Phi chần chừ, lần thứ hai mở miệng, nhưng lại không xuống lời.

Tưởng Thừa quay đầu liếc nhìn cậu ta.

Gầy rồi, cậu biết Cố Phi có thể muốn nói việc này.

Lần trước, lúc Cố Phi nói cậu gầy rồi, cậu còn chưa cảm thấy gì quá rõ ràng, mà bây giờ, cậu tự mình cũng biết bản thân gầy không ít.

Giống như Cố Phi, cũng gầy rồi.

Chính xác mà nói, Cố Phi chẳng hề giống như cậu gầy rõ ràng như vậy, nhưng ngoại trừ mệt mỏi ẩn chứa trên mặt, là tinh thần sa sút.

Nhìn ra được tinh thần Cố Phi rất sa sút, có lẽ người khác không cảm thấy được, lúc Cố Phi không cười, lúc không biểu cảm, trông cũng đều là bộ dạng này.

Nhưng cậu có thể nhìn ra, bộ dạng của Cố Phi bây giờ, là sa sút.

Cậu thở dài.

“”Người đó là Hứa hành Chi“” – Tưởng Thừa đi về phía trước một đoạn sau đó nói – “”Là đàn anh của chị gái Triệu Kha, nghiên cứu sinh Tâm lý học Đại học B.“”

Bước chân của Cố Phi dừng một chút.

Tưởng Thừa chợt có chút sợ hãi, không biết mình tiếp tục nói thêm, phản ứng của Cố Phi sẽ là dạng gì, thế là cậu ngừng lại, lại liếc nhìn Cố Phi.

“”Cổ họng cậu làm sao vậy¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa ngơ ra một chút.

“Sao trở nên khàn thế này?”” – Cố Phi nhìn cậu.

“”Nóng trong người” – Tưởng Thừa hắng hắng giọng – “”Trời khô hanh như vậy, nóng trong người.“”

“”…À“” – Cố Phi ngừng một chút – “”Thừa ca…“”

“”Nhất thiết đừng nói xin lỗi“” – Tưởng Thừa cắt ngang lời của cậu ta – “”Tôi không cần câu này, tôi trở về cũng không phải vì cậu, tôi là vì Cố Miểu.“”

126. Chương 126

Edit: Crime

Đi bộ quanh khu vực ký túc xá cũ hai vòng, hai người bọn cậu đều không nói chuyện.

Tưởng Thừa không biết trong lòng Cố Phi suy nghĩ gì, hay là cảm giác như thế nào, chính cậu cũng cảm thấy có vô số lời muốn nói, nhưng lúc sắp mở miệng lại như thế nào cũng nói không nên lời, thậm chí một câu đến bên miệng đều không có.

Trong một tháng này hai người bọn cậu, từng người đã trải qua những gì, đều không thể hiểu hết lẫn nhau, chỉ có thể từ trên sắc mặt cùng trạng thái mà phán đoán, Tưởng Thừa nhìn ra được Cố Phi đang không tốt lắm.

“Đi vào ngồi một lát đi” – Lúc đi được đến ba vòng rồi, Cố Phi rốt cuộc chỉ vào một cửa hàng bánh kem nhỏ ở ven đường nói một câu – “Gió lớn quá.”

Ừm. Tưởng Thừa đáp.

Nhưng không có âm thanh.

Tôi đệt! Cậu nhanh chóng thanh thanh giọng nói, lại ừm một tiếng nữa.

Lúc này mới có âm thanh.

Đây còn xem như là phản ứng khi stress sao? Tưởng Thừa thật sự có chút bất đắc dĩ, hay là phản ứng khi stress? Lúc vang lên rồi lại không vang lên như thế này cậu nghe đều muốn cười khổ.

Trong cửa hàng bánh kem không có người, Cố Phi mua hai ly trà sữa nóng cùng hai cái bánh kem, đặt trên bàn nhỏ ở gần bên cửa sổ.

Tưởng Thừa ngồi xuống, mới vừa duỗi tay lấy ly trà sữa để trước mặt mình, Cố Phi đã lấy ly trà sữa trong tay cậu đi – "Tôi quên là nóng trong người không nên uống trà sữa, để tôi đi gọi……"

"Không cần" – Tưởng Thừa túm lấy tay áo khoác của Cố Phi kéo kéo – "Không có nghiêm trọng như vậy, đừng đem đi."

Cố Phi do dự một chút rồi ngồi xuống.

Hai người mặt đối mặt ngậm ống hút mà ngập ngừng.

"Cậu mua ống kính mới rồi sao?" – Tưởng Thừa hỏi một câu.

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Vốn dĩ" – Tưởng Thừa cắn ống hút, tận lực thả chậm tốc độ nói, như vậy mới có thể làm thanh âm chính mình không quá ngớ ngẩn – "Tôi trước đó muốn gọi điện thoại liên hệ một chút với cậu, nhưng lại không biết có liên lạc được hay không, cho nên……"

"Tôi dùng lại điện thoại di động cũ" – Cố Phi nhẹ giọng nói – "Tôi tìm Phan Trí, muốn hỏi cậu ta về cậu lúc nghỉ tết sẽ đi chỗ nào, cậu ta……"

"Xoá kết bạn với cậu đi?" – Tưởng Thừa cười cười.

"Ừm" – Cố Phi uống một ngụm trà sữa, đem bánh kem đẩy đến trước mặt Tưởng Thừa – "Cái này… ăn khá ngon, lúc trước tôi có cùng Cố Miểu mua ăn rồi."

Tưởng Thừa không nói chuyện, lấy bánh kem ăn một miếng.

Không nếm ra được mùi vị gì.

Cậu lúc này tâm tình không thể nói là tốt hay xấu, chính là buồn bực, phi thường buồn bực.

Sau khi đem cái bánh kem ăn một cách mạnh mẽ gặm nuốt xong, Tưởng Thừa lau miệng: "Chúng ta… nói chính sự đi."

"Được." – Cố Phi nói.

"Chuyện này, là tôi tự chủ trương làm, sợ cậu có áp lực, vẫn luôn không nói cho cậu" – Tưởng Thừa uống một ngụm trà sữa – "Chính là tôi muốn gặp Nhị Miểu xem bệnh một chút để coi có biện pháp nào chữa

không?"

Cố Phi không nói chuyện, cúi đầu xuống và xoay cái ly.

"Tôi có đi mấy bệnh viện hỏi qua bác sĩ, Nhị Miểu quá khứ không thể nói, đều không có biện pháp" – Tưởng Thừa thanh thanh giọng nói – "Cho nên tôi trước đó liền tự đi xem sách tâm lý học, sau lại cùng Triệu Kha nói chuyện này……"

Tưởng Thừa liếc mắt nhìn Cố Phi một cái, có chút lo lắng bởi vì chuyện này bị người khác biết thì Cố Phi sẽ khó chịu, nhưng Cố Phi giờ lại không có phản ứng gì đặc biệt, vẫn luôn cúi đầu xuống.

"Chị của Triệu Kha vừa hay là nghiên cứu sinh tâm lý học lâm sàng ở đại học B nên giúp… giới thiệu với Hứa Hành Chi." – Tưởng Thừa nuốt nước miếng.

"Hứa Hành Chi?" – Cố Phi liền ngẩng đầu.

"Đó chỉ là……" – Tưởng Thừa lại thanh thanh giọng nói – "Chỉ là đàn anh thôi."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu, đứng lên.

Tưởng Thừa ngẩn người, nhìn Cố Phi đi đến máy lọc nước bên cạnh chỗ đó rót lấy một ly nước ấm, lại ngồi trở về.

"Uống nước trước rồi nói sau." – Cố Phi đem ly nước tới trước mặt Tưởng Thừa.

"A." – Tưởng Thừa cầm ly lên uống mấy ngụm nước.

Nước còn rất nóng, thời điểm hơi nước bốc lên trên mặt làm cho hốc mắt có chút nóng lên.

"Hôm đó lúc cậu gọi điện thoại tới……" – Tưởng Thừa nói tới đây, đột nhiên lại nghĩ tới những lời nói của Cố Phi trong điện thoại, mỗi một câu đều giống như một cây trâm, đâm vào trong lòng Tưởng Thừa một trận đau đớn, tuy rằng biết suy nghĩ của Cố Phi, nhưng Tưởng Thừa vẫn là chầm chậm dừng lại – "Tôi vốn nghĩ là nói với cậu, nhưng là chưa kịp nói."

"Thực xin lỗi." – Cố Phi nói.

Thực xin lỗi. Tưởng Thừa không muốn nghe nhất chính là câu này.

Ai phải xin lỗi ai, cậu không biết, đây vốn dĩ chính là chuyện không có đúng có sai, cũng căn bản không

biết phân chia đúng sai như thế nào đi.

"Hứa Hành Chi hiện tại là người duy nhất có thể đến đây xem cho Nhị Miểu, là người giúp Nhị Miểu trị liệu" – Tưởng Thừa lại uống một ngụm nước ấm – "Tuy rằng anh ta chưa tốt nghiệp, nhưng là một sinh viên rất có thực lực, cho nên……"

Tưởng Thừa cắn cắn môi, giương mắt nhìn Cố Phi: "Tôi muốn để anh ta thử xem, tiếp xúc một chút với Nhị Miểu."

"Ừm." – Cố Phi cũng nhìn Tưởng Thừa.

"Chuyện này yêu cầu cậu đồng ý, còn cần cậu phối hợp" – Tưởng Thừa nói có chút chật vật – "Nếu cậu cảm thấy là… không thích hợp……"

"Được." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi: "Cậu đồng ý sao? Cũng tình nguyện phối hợp sao?"

"Đúng." – Cố Phi gật gật đầu.

Tưởng Thừa không nói chuyện, cúi đầu nhìn chằm chằm cái ly đang toát ra khí nóng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác hốc mắt nóng lên một lần nữa xuất hiện, giống như là khẩu khí này dường như đem cái gì đang đè nén thân thể tháo bỏ đi, đột nhiên một chút nước mắt cứ thế bừng lên.

Cậu thậm chí cũng chưa kịp phản ứng, hai giọt nước mắt rất lớn cứ như vậy mà rơi vào cái ly.

Tôi đệt.

Tưởng Thừa liền cảm giác từ đáy lòng chính mình quả thực bi thương, có loại nguyện vọng muốn được nghe một chút là có thể giải phẫu tuyến lệ mãnh liệt này đi hay không.

Cậu không thể không hạ thấp đầu mình xuống, liều mạng nhìn cái miệng ly.

"Thừa ca" – Cố Phi lấy tờ khăn giấy, do dự một chút nhét vào trong tay cậu – "Mỗi một chuyện cậu làm, tôi đều nhớ rõ, tôi thực sự……"

Lúc Cố Phi đem khăn giấy nhét vào trong tay cậu, đầu ngón tay đụng phải miệng của cậu.

Rất nhẹ, cơ hồ không cảm giác được một chút xúc cảm nào.

Bọn cậu từ tháng mười đến bây giờ, đây là sự tiếp xúc thân thể duy nhất.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa cầm lấy tờ giấy, ở trên đôi mắt mình lung tung lau đi vài cái, ngẩng đầu nhìn Cố Phi – "Cậu biết không? Tôi cũng không hy vọng cậu nhớ rõ từng điều đó, chính là bởi vì cậu nhớ quá rõ ràng, mới có thể như thế này."

Cố Phi nhìn cậu, không nói chuyện.

"Trước khi trở về tôi cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói" – Tưởng Thừa hít sâu một hơi, dựa người vào lưng ghế, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không có một bóng người trên đường, đã một thời gian khá dài cậu không nhìn thấy cảnh tượng thanh tịnh đến vậy, nhìn ra được cái rét lạnh trong sự trống vắng đó, làm lòng người chậm rãi bình tĩnh lại – "Hiện tại có chút xúc động, nên cái gì cũng đều không nói ra được."

"Tôi cũng…" – Cố Phi tay cầm ly trà sữa, vô ý thức mà vẫn luôn xoay vòng ở trên bàn – "Vậy."

"Nói chuyện chính vừa nói đi" – Tưởng Thừa nói – "Hứa Hành Chi cũng đợi mấy ngày nay, trước tiên để anh ta tiếp xúc một chút với Nhị Miểu, phán đoán một chút bệnh tình của em ấy, xem xem có phương án trị liệu hay không, với lại xem về sau muốn tiếp tục trị liệu như thế nào."

"Ừm, được." – Cố Phi gật đầu.

"Tôi sợ Nhị Miểu có cảm xúc mâu thuẫn." – Tưởng Thừa quay đầu lại nhìn Cố Phi – "Buổi tối cậu trở về nói một chút với em ấy, ngày mai sẽ gặp một đàn anh."

"Ừm, tôi sẽ nói chuyện với em ấy." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, kỳ thật muốn đặc biệt hỏi một chút, ngày đó Cố Phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì lại đột nhiên cắt đứt quan hệ rồi lại đột nhiên nói "Quên đi thôi."

Nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra ngoài miệng, vết sẹo của Cố Phi, đơn giản chính là người nhà của Cố Phi, không cần thiết lại đi vạch trần làm Cố Phi đau thêm một lần nữa.

Từ cửa hàng bánh kem đi ra, hai người trầm mặc mà trở về, đi đến phía dưới phòng trọ, Cố Phi mới nói một câu – "Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho cậu."

"Ừm." – Tưởng Thừa lên tiếng.

"Tôi đi…về trước đây" – Cố Phi nói – "Ngày mai…… Cùng ăn một bữa cơm đi?"

"Được" – Tưởng Thừa gật đầu – "Tôi lên lầu trước đây."

Cố Phi xoay người đi rồi, Tưởng Thừa đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nhìn bóng dáng Cố Phi, bóng dáng này vẫn rất quen thuộc trong trí nhớ của cậu, tư thế đi đường cùng bước chân, cậu đều có thể nhớ rõ.

… Trước tiên không nghĩ tới những thứ này nữa.

Nghĩ quá nhiều, những điều muốn nói cũng quá nhiều, ngược lại làm cho hai người đều có chút tay chân luống cuống.

Thời điểm cậu xoay người lại đi về phía hành lang, dư quang thấy được Cố Phi quay đầu lại một chút.

"Tưởng Thừa, câu cũng quá không có nghĩa khí" – Triệu Kình vừa gặm xương sườn vừa nói – "Lúc trước cũng không nói cho tôi biết một chút quan hệ của hai người."

"Tôi… quên mất." – Tưởng Thừa nói.

"Bữa này tôi mời khách" – Triệu Kình uống một ngụm canh – "Kỷ niệm một chút ngày mà tôi chui vào một đống thanh niên gay."

"Chị" – Phan Trí nhìn Triệu Kình, chân thành thật thà mà nói – "Tôi không phải là gay."

"A" – Triệu Kình cũng nhìn cậu ta – "Có phải rất tiếc nuối hay không?"

"Tôi…" – Phan Trí thở dài – "Đúng vậy đúng vậy."

Triệu Kình cười nửa ngày: "Trước kia cậu có phải đã tới đây hay không, ngày mai dẫn tôi đi ra ngoài chơi đi, bọn họ muốn gặp cô bé đó, hai chúng ta không cần gây thêm phiền toái."

"Không thành vấn đề." – Phan Trí lập tức gật đầu.

Triệu Kình cùng Hứa Hành Chi ở trong khách sạn Phan Trí đặt trước, lúc sau ăn cơm xong Phan Trí đưa Triệu Kình về khách sạn trước, Hứa Hành Chi cùng Tưởng Thừa ở tiệm cơm tiếp tục nói chuyện trong chốc lát.

"Chuyện kia nếu không sai biệt lắm thì cứ như vậy đi, đại khái ngày mai đầu tiên sẽ nói chuyện với Cố Phi một chút" – Hứa Hành Chi nói – "Sau khi thông suốt lại cùng tiếp xúc với Cố Miểu, ở vùng này các cậu có chỗ nào tiện nói chuyện được không?"

Tưởng Thừa nghĩ nghĩ: "Khả năng là chúng ta đến trường học, có quán cà phê sắp đóng cửa, nếu nghỉ thì bên trong cơ bản không có ai."

"Vậy được" – Hứa Hành Chi cười cười – "Cậu trở về nghỉ ngơi trước đi, sắc mặt có chút khó coi."

"Ừm." – Tưởng Thừa sờ sờ mặt mình.

Hôm nay thời tiết không tồi, không có tuyết rơi, sáng sớm là có thể nhìn ra được hôm nay sẽ có nắng, Cố Phi đứng ở trước của tiệm, miệng thì ngậm điếu thuốc, nhìn Cố Miểu dẫm trên ván trượt ngược gió chạy như bay qua.

Cậu cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại, hiện giờ chờ đến lúc Tưởng Thừa gọi có chút sớm.

Cậu thức dậy quá sớm, một đêm này cũng chưa có ngủ, không biết là bởi vì trong lòng quá rối loạn, hay là bởi vì ngày hôm qua ở trong phòng trọ ngủ một buổi trưa.

Nếu không phải Tưởng Thừa đột nhiên xuất hiện, cậu khả năng có thể sẽ ngủ luôn đến buổi tối mất.

Trong nháy mắt cảm giác lúc mở to mắt nhìn thấy Tưởng Thừa đến, cậu tới bây giờ nhớ đến còn cảm thấy dường như đang ở trong mộng.

Tưởng Thừa gầy đi rất nhiều, loại tinh thần trên mặt luôn tràn ngập thần thái cao ngạo "Tôi là nhất" trong trí nhớ của cậu đã không còn.

Giọng nói cũng không thành tiếng, hơn nữa khẳng định không phải bởi vì phát nhiệt, trước kia khi ăn liền mấy ngày thịt nướng cũng chưa chắc sẽ phát nhiệt, cậu ở bên Tưởng Thừa lâu như vậy nhưng chưa một lần thấy Tưởng Thừa phát nhiệt.

Là bởi vì quá mệt mỏi, hay là bởi vì tâm tình không tốt?

Cố Phi dựa vào cửa thở dài, trong đầu như là rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy, từ hồi ức mở to mắt nhìn thấy Tưởng Thừa đến cứ lặp đi lặp lại, đến mỗi một chi tiết trong khoảng thời gian Tưởng Thừa xoay người đi vào hành lang dưới phòng trọ.

Vô luận như thế nào đều không thể dừng lại được.

Tưởng Thừa tự kiểm soát rất tốt, cứ nhìn lúc cậu ấy ôn tập tốt lên là có thể nhìn ra được, nhưng cậu ấy đối với việc khống chế cảm xúc không phải tốt lắm, rất nhiều lúc đều sẽ không che dấu chính mình được.

Ngày hôm qua, cậu nhìn Tưởng Thừa nỗ lực mà khống chế cảm xúc lúc ấy liền cảm thấy thực sự đau lòng.

Cậu muốn nói lời xin lỗi, muốn đi tới ôm Tưởng Thừa, muốn rất nhiều, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ngồi yên ở chỗ kia.

Giữa cậu và Tưởng Thừa, hiện tại đang có một loại pha tạp giữa những cảm giác tinh tế với khoảng cách tình cảm, không chỉ là bởi vì cái điện thoại kia của cậu, cũng không chỉ là khoảng thời gian không liên hệ này.

Khi tiếng chuông di động vang lên, Cố Phi còn đang nhìn chằm chằm tuyết dưới đất đến xuất thần, đến lúc Lưu Lập đi ném rác ra ngoài nói một câu "Điện thoại di động của cậu đang vang lên sao?", cậu mới hồi phục tinh thần lại.

Là Tưởng Thừa gọi điện thoại tới, trên di động cũ không có lưu dãy số của Tưởng Thừa, nhưng cậu có thể đọc thuộc dãy số của Tưởng Thừa.

"Tôi cho rằng cậu còn chưa có đi" – Cố Phi trả lời điện thoại – "Nghĩ lát nữa mới gọi qua."

"Mới vừa đi, tôi đoán chừng cậu đã thức dậy" – Tưởng Thừa thanh âm vẫn có chút khó nghe – "Tôi cùng Hứa Hành Chi hiện tại qua đó, cậu cùng Nhị Miểu nói chuyện trước đi?"

"Ừm" – Cố Phi nói – "Có nói với em ấy hôm nay Thừa ca tới đây, còn có một anh lớn cũng tới đây chơi với nó."

"Em ấy đồng ý gặp tôi sao?" – Tưởng Thừa thanh âm có chút run, phỏng chừng là đã đợi chờ lâu.

"Không thể xác định" – Cố Phi nhìn Cố Miểu ở đằng xa – "Em ấy dù sao có suy nghĩ gì cũng không có biểu hiện ra, tôi chỉ cảm thấy hôm nay em ấy có chút hưng phấn, gió lớn như vậy mà vẫn chơi ván trượt."

"Vậy lát nữa gặp xem sao, không được thì tôi tránh đi vậy" – Tưởng Thừa nói – "Em ấy có sợ mèo không?"

"Không sợ, có chuyện gì sao?" – Cố Phi hỏi.

"Có mang theo một bé mèo thực dễ thương đến chơi với em ấy" – Tưởng Thừa nói – "Xem em ấy có thích hay không?"

"À." – Cố Phi đáp lời.

"Vậy… tôi cúp trước đây" – Tưởng Thừa nói – "Giờ lập tức đến liền."

"Được." – Cố Phi nhìn thoáng qua con đường bên kia, cúp điện thoại.

Không biết vì cái gì, đột nhiên có chút khẩn trương, Cố Phi đã rất lâu chưa từng có cảm giác này.

Muốn được nhìn thấy Tưởng Thừa.

Nhưng lại có chút sợ hãi sẽ nhìn thấy Tưởng Thừa.

Lúc bóng dáng của Tưởng Thừa không có trên đường đó, cậu có chút vội vàng.

Nhưng đến khi nhìn thấy Tưởng Thừa từ chỗ ngoặt đi ra, cậu lại nhanh chóng vén rèm đi vào trong tiệm.

Mặt nhìn về phía quầy thu ngân đứng trong chốc lát, lúc sau cậu xoay người vén rèm đi ra ngoài, tim đập nhanh đến lợi hại.

Tưởng Thừa cùng Hứa Hành Chi đã tới, Cố Phi đi đón, gật gật đầu với hai người bọn họ: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng" – Hứa Hành Chi vươn tay – "Ngày hôm qua chưa có kịp chào hỏi một chút."

"Ngày hôm qua… thật ngại quá" – Cố Phi cùng anh ta bắt tay, quay đầu lại nhìn nhìn – "Tôi kêu em ấy lại đây."

"A, là tiểu cô nương bên kia sao?" – Hứa Hành Chi hỏi.

"Đúng vậy." – Cố Phi gật đầu, sau đó huýt sáo một tiếng.

Cố Miểu bên kia lập tức cũng đáp lại huýt sáo một tiếng, sau đó dẫm lên ván trượt để dừng lại, xoay người trượt lại bên này.

"Cậu thường ngày đều kêu em ấy như vậy sao?" – Hứa Hành Chi cười hỏi.

"Đúng, lúc em ấy chơi ván trượt, cách khá xa, gọi em ấy cũng không nghe thấy." – Cố Phi nói.

"Rất thú vị" – Hứa Hành Chi cười cười, lướt qua bọn họ nhìn Cố Miểu đang đi tới – "Thật dễ thương a, em gái nhỏ."

"Cảm ơn." – Cố Phi cũng cười cười.

Tưởng Thừa có chút khẩn trương, tuy rằng cậu đối với bất luận cái gì cũng đều ôm hy vọng không chịu từ bỏ, nên cũng vẫn nói với chính mình rằng Cố Miểu sẽ có tiến bộ.

Nhưng khi Cố Miểu dẫm trên ván trượt tiền gần đến bọn họ một mét rồi lại thêm một mét, cậu bắt đầu khẩn trương.

Cố Miểu không phải là chìa khoá mấu chốt để giải quyết vấn đề giữa cậu và Cố Phi.

Nhưng Cố Miểu là ràng buộc mà Cố Phi không thể buông.

Cậu sợ sẽ khiến Cố Phi thất vọng.

Cậu đột nhiên phi thường sợ hãi, vạn nhất Cố Miểu cuối cùng thật sự là không có chuyển biến, Cố Phi sẽ phải đối mặt với một vực sâu như thế nào đây.

Cố Miểu cách bọn họ đã rất gần, cậu đã có thể thấy rõ trên mặt Cố Miểu biểu tình có chút hưng phấn.

"Nhị Miểu" – Cố Phi ngồi xổm xuống, duỗi tay làm một cử chỉ với Cố Miểu – "Chậm một chút."

Tốc độ của Cố Miểu chậm lại, ván trượt vọt tới trước mặt bọn họ thì cô bé giẫm một cái làm nó dừng lại, nhảy xuống ván trượt rồi dùng mũi chân nhấn ván trượt nảy lên, đem ván trượt kẹp ở dưới cánh tay.

"Thừa ca đã trở về rồi." – Cố Phi nói.

Ánh mắt Cố Miểu lướt qua Cố Phi, dừng ở trên người Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cúi người cong lưng xuống cười: "Nhị Miểu."

Cố Miểu nhìn cậu nhưng không có phản ứng.

Tưởng Thừa búng tay một cái, dựng thẳng ngón tay cái lên với cô bé.

Cố Miểu ôm ván trượt, qua một hồi lâu, nâng một tay lên, búng tay một cái, sau đó cũng dựng thẳng ngón cái lên.

"Thật tốt quá" – Tưởng Thừa trong nháy mắt này nước mắt như thiếu chút nữa đều phải chảy ra – "Nhị Miểu giỏi quá!"

Cố Phi quay đầu nhìn cậu một cái.

Tưởng Thừa cười cười, Cố Phi cong cong khoé miệng: "Em ấy vẫn rất nhớ cậu."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật đầu.

"Nhị Miểu, đây là chú Hứa… ca ca" – Cố Phi chỉ chỉ Hứa Hành Chi – "Hứa ca, chào hỏi Hứa ca một cái đi."

Hứa Hành Chi vẫn luôn đứng ở bên cạnh nhìn, Tưởng Thừa biết anh ta là đang quan sát phương thức Cố Phi cùng Cố Miểu giao tiếp, và phản ứng của Cố Miểu.

Cố Miểu ôm ván trượt cúi mình chào anh ta, Hứa Hành Chi cười cười, ngồi xổm xuống nói: "Chào em."

Cố Miểu tựa hồ có chút mờ mịt, không có phản ứng mà nhìn anh ta.

"Cái này là ván trượt của em sao?" – Hứa Hành Chi chỉ chỉ ván trượt cô bé đang ôm.

Cố Miểu cúi đầu nhìn nhìn ván trượt, Hứa Hành Chi nói tiếp: "Chơi như thế nào?"

Cố Miểu nhìn anh ta một cái, xoay người đem ván trượt phóng tới trên mặt đất, một chân giẫm lên trên một đầu ván trượt, đầu còn lại nảy lên, cô bé lại quay đầu nhìn Hứa Hành Chi.

Tưởng Thừa thấy được ở trong mắt cô bé mang theo một loại khiêu khích, như trước kia Cố Miểu cùng cậu chơi ván trượt đã từng xuất hiện qua đôi mắt nhỏ đó.

"Sau đó thì thế nào?" – Hứa Hành Chi hỏi.

Một chân khác của Cố Miểu giẫm lên trên mặt ván trượt, thân thể hướng về phía trước, nương theo một đoạn đường dốc phía trước đi ra ngoài.

"Cô bé thường ngày đều có thể cùng người khác giao tiếp như vậy sao?" – Hứa Hành Chi hỏi Cố Phi.

"Không nhất định" – Cố Phi nói – "Chỉ một nửa nửa thôi, có đôi khi không được cao hứng, thì không giao tiếp."

"Ừm" – Hứa Hành Chi gật gật đầu, đứng lên, nhìn Tưởng Thừa – "Bây giờ chúng ta tới… quán cà phê cậu nói ngồi một chút?"

"Vậy đi thôi." – Tưởng Thừa nói.

Cố Miểu ở phía trước giẫm trên ván trượt, Hứa Hành Chi đứng thẳng xem cô bé.

Cố Phi đi đến trước bên cạnh Hứa Hành Chi, Tưởng Thừa xách theo lồng mèo đi theo cuối cùng.

Cậu có chút do dự, không biết chính mình hẳn là cứ đi bộ ở phía sau, hay là đi lên song song với Cố Phi, hay là đi song song với Hứa Hành Chi?

Loại xấu hổ đột nhiên xuất hiện được nửa vời này làm cho cậu thực sự buồn bực.

Cố Phi tựa hồ cùng cậu cũng có cảm giác như thế, Tưởng Thừa vài lần nhìn thấy Cố Phi quay đầu lại, dùng ánh mắt nhìn về sau, bước chân có chút chậm lại, sau đó thì lại nhanh hơn.

"Cái kia" – Cố Phi cuối cùng vẫn là quay đầu lại hỏi – "Trong đó là mèo sao?"

"Ừm, gọi là Cừu múp" – Tưởng Thừa đem lồng mèo nhấc lên – "Là mèo của đàn anh."

"Lát nữa nhìn xem phản ứng của Cố Miểu đối với động vật, con mèo này rất quấn người, giống như chó vậy, tương đối thích hợp cùng cô bé tiếp xúc." – Hứa Hành Chi nói.

"Khi còn nhỏ, cạnh nhà tôi có người hàng xóm nuôi một con thỏ" – Cố Phi nói – "Em ấy rất thích, bây giờ khi nào vẽ cũng chỉ vẽ duy nhất động vật là con thỏ thôi."

"Hôm nay cậu đem tranh cô bé vẽ đưa cho tôi xem đi" – Hứa Hành Chi nói – "Cô bé viết, vẽ, cái gì cũng được."

"A, được." – Cố Phi gật đầu.

Đi được vài bước, lúc sau Cố Phi lại quay đầu lại: "Để tôi đi lấy?"

"… Không cần." – Tưởng Thừa nói.

Hứa Hành Chi không biết là cố ý hay là vô tình, móc di động ra, vừa xem vừa đi nhanh hơn, đi tới phía trước hai người các cậu.

Cố Phi chậm một bước, Tưởng Thừa đi lên cũng cậu song song đi phía trước.

"Thừa ca" – Cố Phi nhỏ giọng nói – "Trị liệu này… chi phí gì đó tính như thế nào?"

"Anh ấy chỉ muốn giúp đỡ" – Tưởng Thừa nói – "Lần này trước là tiếp xúc một chút, tìm hiểu xem vấn đề cụ thể của Cố Miểu là gì, không mất chi phí, nếu sau này trị liệu, anh ấy không thu tiền, chỉ là nếu sau này có kiểm tra linh tinh gì đó, hay phục hồi chức năng, những cái đó thì vẫn phải chi nhưng cũng không đáng

kể."

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

Tưởng Thừa không có nói chi phí mình có thể giúp, cậu không muốn làm Cố Phi cảm thấy bất kỳ áp lực gì, bây giờ chưa phải lúc để bàn bạc cụ thể tới chi phí.

"Trong kỳ nghỉ cậu có làm việc gì không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Có, Đinh Trúc Tâm nói bên đó có việc" – Cố Phi nói – "Nhưng mấy ngày nay có thể xin nghỉ ở đó."

"Chắc là không cần, không đến cả ngày đâu" – Tưởng Thừa cười cười – "Không ảnh hưởng đâu."

Không ai trong hai người tiếp tục nói nữa, theo hướng đường trường học bên kia mà đi.

Con đường này, hai người bọn họ đã đi bộ qua vô số lần, lúc đi xe mô tô, lúc lái màn thầu nhỏ, lúc đi xe đạp, hôm nay một chuyến đi này, là lần làm Tưởng Thừa có ấn tượng khắc sâu nhất.

Mỗi một bước đi đều ngũ vị tạp trần.

Quán cà phê quả nhiên không có người, không chỉ không có ai, có thể nói ngoại trừ cà phê ra, thì không có gì khác, phi thường là một quán chuyên về cà phê.

Vì thế bọn họ yêu cầu cà phê, Cố Miểu là một ly sữa bò.

Hứa Hành Chi muốn cùng Cố Phi tâm sự trước, vì thế Tưởng Thừa mang theo Cố Miểu ngồi xuống ở bàn bên cạnh.

"Nó tên Cừu múp" – Tưởng Thừa đem lồng mèo mở ra, cửa lồng hướng về phía Cố Miểu – "Nhị Miểu, em xem lông của nó có giống con thỏ hay không?"

Cố Miểu lúc nhìn thấy Cừu béo trong lồng thì đôi mắt cô bé sáng rực lên một chút.

"Nhị Miểu, em có thể sờ nó." – Cố Phi nói.

Cố Miểu do dự một chút, vươn tay, không chờ tay cô bé với vào trong lồng mèo, Cừu múp đã đem móng vuốt vươn tới đặt ở trong lòng bàn tay cô bé.

Cố Miểu đột nhiên quay đầu, hưng phấn mà nhìn Cố Phi.

"Nó thực sự thích em" – Hứa Hành Chi nói – "Em có muốn chơi với nó không?"

Cố Miểu không nói chuyện, chỉ là quay đầu đi, nằm bò ra trên bàn, tiến đến lồng mèo trước mặt, nhìn chằm chằm Cừu mụp.

Tưởng Thừa nhẹ nhàng thở ra, giống như Cố Miểu, trong lòng cậu có chút kinh hỉ ẩn giấu.

Có thể nhìn ra được Cố Miểu thực sự thích Cừu mụp, lúc Cừu mụp tiến tới cọ cọ trên mặt cô bé, Cố Miểu vẫn luôn vuốt lông trên người Cừu mụp.

Hứa Hành Chi và Cố Phi ở cách một bàn gần đó ngồi xuống.

Tưởng Thừa nghe không rõ lắm nội dung bọn họ đang nói, nhưng cậu có thể đoán nội dung Hứa Hành Chi muốn tìm hiểu không có sai biệt lắm, một học kỳ này cậu nhét vào trong đầu kiến thức tâm lý học với cường độ cao còn chưa có hoàn toàn tiêu hoá hết, hẳn là sẽ chạm đến những điều trong quá khứ mà Cố Phi không muốn đề cập.

Đột nhiên đau lòng.

Đột nhiên ăn dấm chua.

127. Chương 127

Edit: Bongbong_nbo

Hệ thống sưởi ấm trong quán cà phê rất tốt, uống cà phê, nhìn theo Cố Miểu vẫn đang liên tục vuốt ve Cừu múp, thỉnh thoảng còn sẽ mỉm cười, nghe tiếng nhạc như có như không, và có thể nghe thấy tiếng của Hứa Hành Chi cùng Cố Phi, nhưng mà căn bản nghe không rõ.

Tưởng Thừa nằm sấp trên bàn, nghiêng mặt nhắm mắt lại.

Mặc dù giữa cậu và Cố Phi giống như là ngăn cách bởi thạch trong suốt, nhưng bây giờ cậu vẫn cảm thấy được thả lỏng, lâu như vậy rồi, lần đầu tiên lúc ngây người, không có cảm thấy trong đầu tràn đầy mọi thứ.

Cả người đều thư thản.

Cũng rất lâu rồi thậm chí không có cảm giác buồn ngủ như vậy.

Cũng rất lâu rồi không có trải qua nằm sấp trên bàn ngủ đến không biết trời trăng mây gió, cậu thậm chí trong phảng phất có thể nghe thấy tiếng ngáy trầm thấp của mình.

Cái này thì không tốt lắm, sẽ giảm hình tượng.

Một soái ca, mặt đè lên bàn ngủ giống như heo chết cũng thôi đi, còn ngáy nữa.

Cậu vẫn cứ luôn nhắc nhở mình, nhưng cả quá trình, một lần cũng không tỉnh lại.

Tưởng Thừa, mặt của cậu bị đè lệch rồi.

Ngủ ngủ ngủ.

Tưởng Thừa, cậu sẽ chảy nước dãi hay không hả.

Ngủ ngủ ngủ.

Tưởng Thừa, hình như cậu ngáy rồi.

Ngủ ngủ ngủ.

Nếu như không phải chân của Cừu múp ấn lên mũi của cậu, Tưởng Thừa cảm thấy mình còn có thể ngủ thêm nữa.

Có điều là móng vuốt mèo quả là thứ rất thần kỳ, mềm mềm mại mại, cậu bị ấn tỉnh lại có thể không có phản xạ có điều kiện mà giật nảy mình lên, nếu như đổi lại chân chó vỗ một cái như thế lên mũi, đoán chừng cả người cùng chó có thể đem cái bàn hất tung lên.

Cậu mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt của Cố Miểu ở phía sau Cừu múp lông trắng hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào cậu.

Cố Miểu và Cố Phi lớn lên quả thật rất giống nhau, ánh mắt đặc biệt giống, chẳng qua là mắt của Cố Miểu lớn hơn, ánh mắt đơn thuần, trong ánh mắt của Cố Phi có chuyện xưa sâu kín…

Cố Phi!

Tưởng Thừa vội vàng chống đầu lên, nhìn qua phía bàn bên cạnh Cố Phi và Hứa Hành Chi ngồi.

Hứa Hành Chi đang ghi lại này nọ trên laptop, mà Cố Phi đang xoay người qua dựa vào tường, một cái chân gác lên ghế bên cạnh nhìn về hướng cậu bên này.

Cậu lúc này đột nhiên ngồi lên một cái, Cố Phi có chút trở tay không kịp, muốn nghiêng đầu ra lại muốn ngồi thẳng người lại, chân nhấc lên một cái, mu đầu gối đụng vào bàn, làm cho cái ghế chống chân ngã theo.

Hứa Hành Chi đang đánh chữ, bị cậu dọa nhảy dựng lên một cái, trước tiên là ngẩng đầu liếc Cố Phi một cái, sau đó lại quay đầu nhìn qua phía Tưởng Thừa.

“”Tôi ngủ quên mất.“” – Tưởng Thừa chùi chùi miệng, có chút xấu hổ.

“”Chúng tôi cũng nói chuyện xêm xêm rồi“” – Hứa Hành Chi cười cười, đem laptop khép lại – “”Tôi vừa quan sát một chút, Cố Miểu và Cừu múp tiếp xúc, hiệu quả cũng không tệ, mấy ngày này, tôi đều sẽ dẫn Cừu múp qua chơi cùng cô bé.“”

“”Vâng“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, nhìn theo Cố Miểu đem Cừu múp lại ôm vào trong lòng, lại cầm di động ra liếc nhìn giờ – “”Vậy bây giờ…“”

Cậu, ấy thế mà, nằm úp trên bàn, ngủ, ngót ba tiếng đồng hồ!

“”Nên ăn trưa rồi.“” – Cậu nói.

“”Tôi đặt bàn rồi“” – Cố Phi nói – “”Phan Trí bọn họ đã đi qua rồi.“”

“”Hả“” – Tưởng Thừa ngây ra một chút, đứng lên – “”Vậy đi qua thôi, đặt chỗ nào¿‘”

“”Một tiệm lẩu xương ống, lần trước Lý Viêm đã dẫn đi ăn, mùi vị không tệ, đều là…“” – Cố Phi liếc nhìn cậu – “”Những miếng thịt lớn.“”

“”… Ha.“” – Tưởng Thừa hắng hắng giọng, thuận tay cầm ly nước trên bàn qua hớp mấy ngụm lớn.

Lúc đặt ly xuống, cậu nhìn thấy Cố Miểu ngửa đầu nhìn cậu.

Cậu sững một chút: “”Nước của em à¿‘”

Cố Miểu nhìn cậu không phản ứng.

“”Em còn uống à¿‘” – Tưởng Thừa vội vã hỏi, cậu trước giờ chưa từng cướp đồ của Cố Miểu, lúc này đột nhiên có chút khẩn trương – “”Anh giúp em rót một ly nữa qua đây¿‘”

Cố Miểu không có bày tỏ thái độ, chỉ là ôm lấy Cừu múp nhìn nhìn Cố Phi.

“”Ôm đi“” – Cố Phi nói – “”Nếu em không uống nước, chúng ta đi ăn cơm được hay không¿‘”

Cố Miểu ôm lấy Cừu múp quay người liền đi.

“”Con bé không tức giận chứ¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Không có, hôm nay tâm trạng con bé rất tốt“” – Cố Phi nói – “”Ly nước đó lấy qua, một ngụm nó cũng chưa uống đấy.“”

Nhà hàng lẩu xương ống mà Cố Phi đặt cách bên này không xa, nhưng mà đi bộ qua vẫn không gần, thế là bọn họ gọi xe.

Hứa Hành Chi ngồi vào ghế phó lái, Tưởng Thừa và Cố Phi ngồi ở ghế sau, ở giữa là Cố Miểu ôm lấy Cừu múp.

Đây là lần đầu tiên bọn họ không tay kề tay ngồi ở ghế sau.

Sau khi Cố Phi lên xe báo địa chỉ, mấy người bọn họ đều không nói chuyện nữa, Hứa Hành Chi và Cố Phi đoán chừng là trước đó nói nhiều rồi, Tưởng Thừa không biết nên nói cái gì, chỉ có thể dựa vào cửa xe nhìn Cố Miểu.

Còn không dám nâng mắt lên, vừa nhướng mắt, đã có thể nhìn thấy mặt nghiêng của Cố Phi.

Chí có Cố Miểu không có bất kỳ cảm giác nào mà cúi đầu đùa giỡn Cừu múp.

Cừu múp chơi cùng Cố Miểu lâu như vậy, bây giờ có lẽ là có chút mệt rồi, nằm ngửa ở trên chân của Cố Miểu, không nhúc nhích mà bị cô bé sờ lông trên bụng.

Động vật đối với trẻ con thế này mà nói có tác dụng lớn bao nhiêu, Tưởng Thừa không biết, nhưng Cố Miểu có thể duy trì bình tĩnh và yên lặng lâu như vậy, chuyên tâm mà chơi đùa với Cừu múp, sờ mó, nắn chân, theo như cậu thấy, là sự kiện rất bất ngờ, cũng khiến người kinh hỉ.

Khi Cố Miểu bỏ tay ra, Cừu múp liền nằm yên, Cố Miểu đem tay đặt qua, Cừu múp liền sẽ chìa hai móng vuốt trước ôm lấy tay cô bé.

Phương thức tương tác này khiến Cố Miểu rất vui vẻ, tới tới lui lui chơi mấy lần, cuối cùng, lúc cô bé duỗi tay qua, Cừu múp ôm lấy tay của cô bé, dùng đầu cọ cọ.

“”Ha¡‘” – Cố Miểu cười to một tiếng.

Tưởng Thừa đột nhiên sững cả người, đây là lần đầu tiên ngoài tiếng thét chói tai, cậu nghe thấy tiếng của Cố Miểu, mặc dù chỉ là tiếng rất ngắn ngủi, giống như là tiếng không khí không khống chế được mà âm thanh rò rỉ ra.

Cậu giật mình mà trợn mắt nhìn Cố Miểu, cảm thấy có phải mình còn chưa tỉnh ngủ hay không, hoặc là có phải khoảng thời gian này, trong đầu mình có nhiều thứ quá hay không, lúc này nghe thấy ảo giác thính giác.

Mà Cố Phi cũng vào lúc này mãnh liệt quay đầu qua.

Không phải ảo giác thính giác.

“”Nhị Miểu¿‘” – Cố Phi gọi cô bé một tiếng.

Cố Miểu không trả lời cậu ta, cúi đầu đem mặt vùi vào trong bộ lông của Cừu múp.

“”Đàn anh“” – Tưởng Thừa cảm thấy giọng của mình run rẩy mà lạc giọng cả đi – “”Tôi lần đầu tiên nghe thấy con bé không có la thét chói tai.“”

“”Phải không“” – Hứa Hành Chi quay đầu lại, cười cười – “”Tình huống thế này vẫn gặp rất nhiều, trẻ con và động vật nhỏ lúc tương tác sẽ có rất nhiều niềm vui bất ngờ.“”

Hứa Hành Chi chẳng hề kích động giống như cậu và Cố Phi, có lẽ là vì hiểu rõ trẻ em thế này, có lẽ là vì thấy rất nhiều, hơn nữa điều này cũng chẳng hề đại biểu gì.

Thời gian Tưởng Thừa cùng Cố Miểu biết nhau cũng không ngắn, cậu thích Cố Miểu, sẽ bởi vì có thể được trả lời của cô bé mà phấn chấn, cũng sẽ vì tiếng thét chói tai và thờ ơ của cô bé mà tâm tình xuống thấp, với góc nhìn của Hứa Hành Chi không giống nhau, âm thanh thốt ra ngắn ngủi này của Cố Miểu, sẽ khiến cậu xúc động muôn vàn.

Mà Cố Phi.

Cảm giác thế này sẽ càng mãnh liệt.

Cố Phi duỗi ra siết siết nhè nhẹ trên vai của Cố miểu, nghiêng đầu qua nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Nhìn không thấy biểu cảm của cậu ta, nhưng mà Tưởng Thừa biết cậu ta nếu như không phải không khống chế được ưu tư gần đây không để lộ ra ngoài, thì sẽ không xoay mặt ra.

Lúc bọn họ tiến vào phòng riêng, Phan Trí và Triệu Kình đã ngồi ở trong.

""Thế nào¿'" – Tưởng Thừa hỏi một câu – ""Đi chỗ nào chơi rồi¿'"

""Quảng trường" – Triệu Kình nói – ""Đi hát karaoke.""

""Hát karaoke¿'" – Tưởng Thừa nhìn Phan Trí – ""Loại trong cửa hàng à¿'"

""Cao cấp hơn so với cái đó"" – Phan Trí cười lên – ""Lúc đi dạo bừa nhìn thấy, loại phòng karaoke một người ấy, loại có thể ghi âm, quay phim.""

""Thu lại rồi à¿'" – Tưởng Thừa hỏi.

""Thu…"" – Phan Trí liếc nhìn Triệu Kình một cái, Triệu Kình cả mặt giả vờ hung ác cười nhìn cậu ta, cậu ta ngừng một chút – ""Rồi, là của tôi.""

Triệu Kình cười lên: ""Nè, không thể truyền của tôi ra ngoài nha.""

""Sao thế¿'" – Tưởng Thừa cười hỏi.

""Cô ấy hát lạc điệu"" – Hứa Hành Chi nói – ""Mấy năm trước, lúc đón người mới thì đã nổi tiếng cả trường rồi.""

""Không phải chứ"" – Phan Trí nhìn Triệu Kình – ""Chị lạc điệu thành như vậy còn độc xướng đón người mới hả¿'"

""Làm sao"" – Triệu Kình nói – ""Tôi lạc điệu thành như vậy, tôi còn cùng một chỗ với cậu hát hai tiếng đồng hồ đấy.""

""Đó là sức nhẫn nại của em mạnh nhé."" – Phan Trí nói.

Mấy người trong phòng đều cười.

Tưởng Thừa kéo Cố Miểu ngồi xuống, Cố Miểu thích ngồi ở chỗ góc một chút, Tưởng Thừa ngồi ở bên cạnh phía ngoài cô bé, Cố Phi theo phía sau ngồi bên cạnh cậu.

Lúc Cố Phi cởi áo khoác ra, Tưởng Thừa lại ngửi thấy loại khí tức trên người Cố Phi mà cậu quen thuộc.

Trong phút chốc này, cảm thụ của cậu không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Cho tới khoảng thời gian này, tình tự trong lòng cậu đối với Cố Phi có đủ loại đủ kiểu, hiểu, không hiểu, mờ mịt, rõ ràng, phẫn nộ, cam chịu… mà cảm thụ bây giờ là hoàn toàn mới, trước giờ chưa trải qua.

Xen lẫn nỗi nhớ gần trong gang tấc lâu ngày không gặp, mà lại thất vọng không thể nói rõ được.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi vào, Cố Phi nhận lấy bắt đầu chọn món, Tưởng Thừa vẫn luôn dán mắt vào ly trà trước mặt mình xuất thần.

Những người khác trong phòng riêng đang tám chuyện gì, cậu cũng không chú ý nghe.

Cho tới khi Cố Phi nghiêng đầu qua nói chuyện với Cố Miểu, cậu mới phục hồi tinh thần lại, cứ giống như là lúc trước ôn tập, âm thanh duy nhất khiến cậu lần đầu tiên liền có thể nghe thấy, chính là giọng nói của Cố Phi.

“”Nhị Miểu, phải ăn cơm rồi, để Cừu múp nghỉ ngơi“” – Cố Phi nói – “”Em đi rửa tay.“”

Cố Miểu ôm lấy Cừu múp không động đậy.

“”Nhị Miểu“” – Cố Phi nhắc lại một lần – “”Đem Cừu múp đặt về trong túi.“”

Cố Miểu vẫn không động đậy.

Cố Phi đứng lên, từ phía sau Tưởng Thừa lách tới bên mình cô bé, từ trong lòng cô bé nhẹ nhàng ôm Cừu múp lên, đặt vào trong túi mèo.

Ngay vào lúc cậu đem khóa kéo của túi mèo khóa lại, Cố Miểu dựa một cái trên lưng ghế dựa, ngửa đầu phát ra tiếng thét chói tai.

Tiếng thét này quá bất chợt, mấy người trong phòng đều giật nảy mình.

“”Nhị Miểu“” – Cố Phi nắm lấy cánh tay của cô bé – “”Nhị Miểu.“”

“”Cố Phi“” – Hứa Hành Chi ở bên cạnh gọi Cố Phi một tiếng – “”Để em ấy la.“”

Cố Phi phân vân một chút rồi buông tay ra.

“”Cần để em ấy học sử dụng phương thức đúng đắn biểu đạt nhu cầu.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Ừm.“” – Cố Phi đáp một tiếng, liếc nhìn hướng cửa phòng riêng.

“”Tôi đi cho.“” – Tưởng Thừa đứng lên, cậu biết lo lắng của Cố Phi, đây suy cho cùng là tiệm cơm, bọn họ đến coi như sớm, khách không nhiều, nhưng mà tiếng thét thế này, nhân viên phục vụ nhất định sẽ qua hỏi.

Cậu rời khỏi phòng riêng, lúc đang định đóng cửa, Phan Trí cũng theo đi ra, đem cửa phòng riêng kéo lại.

“”Cổ họng của cô nhóc không tệ nha.“” – Phan Trí nói.

Tưởng Thừa cười cười.

“”Sáng hôm nay có tiến triển gì không¿‘” – Phan Trí hỏi.

“”Hứa Hành Chi và Cố Phi tán gẫu rất lâu“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi vẫn chưa hỏi tình hình cụ thể.“”

“”Cậu có ý kiến gì à¿‘” – Phan Trí lại hỏi.

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa ngây ra một chút.

“”Tôi không phải hỏi Cố Miểu“” – Phan Trí nói – “”Tôi là hỏi hai cậu.“”

“”Tôi…“” – Tưởng Thừa ngừng hồi lâu mới nói một câu – “”Bây giờ không biết, không có ý kiến gì, chỉ đang suy nghĩ cho Cố Miểu thôi.“”

“”Ha.“” – Phan Trí nói.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Tôi, vì cậu“” – Phan Trí híp mắt ngắm nghía cậu – “”Bỏ đoàn tụ gia đình, dồn sức chống đỡ cây lau nhà quất mười cái liên hoàn của mẹ tôi…“”

“”Tôi không phải không nói thật với cậu“” – Tưởng Thừa có chút bất đắc dĩ mà cười cười – “”Tôi là thật… không biết, chỉ là, bây giờ trong đầu những thứ lung tung lộn xộn cũng không biết là cái gì.“”

Nhân viên phục vụ từ phòng riêng bên cạnh thu dọn món ăn ra, nghe thấy tiếng hét của Cố Miểu sau đó đi qua.

“”Thật ngại quá“” – Phan Trí lập tức nghênh đón – “”Đứa trẻ nhà chúng tôi đang tức giận, trong chốc lát liền tốt.“”

“”Phải không¿‘” – Nhân viên phục vụ dường như không quá tin tưởng – “”Không phải đang đánh trẻ con chứ¿‘”

“”Làm sao có thể“” – Phan Trí cười – “”Trẻ con tính tình không tốt, không vui một cái liền la to, la mệt thì dừng lại.“”

“”Thế à“” – nhân viên phục vụ thở dài, quay người vừa đi vừa nói – “”Rất cá tính.“”

“”Thừa nhi“” – Phan Trí lần nữa dựa vào cạnh tường nhìn Tưởng Thừa – “”Tôi cho rằng hai cậu đấy, chia tay không sạch sẽ.“”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Nhưng mà thật sự muốn làm hòa, cũng đừng bị kích động“” – Phan Trí nói – “”Vấn đề giữa hai cậu không giải quyết, làm hòa vẫn phải chia tay.“”

Tưởng Thừa không nói, khe khẽ im lặng.

Vấn đề giữa cậu và Cố Phi.

Trước đây cậu vẫn luôn cảm thấy vấn đề duy nhất giữa cậu và Cố Phi chính là Cố Miểu, miễn là Cố Miểu có thể tốt đẹp, bọn họ liền có thể hòa hợp, trước giờ cậu chưa từng nghĩ cái khác.

Nhưng mà bây giờ cậu lại có thể cảm thấy được, thực ra chẳng phải như vậy.

Tiếng thét hôm nay của Cố Miểu kết thúc nhanh hơn so với bình thường, khoảng trên dưới năm phút, cô bé liền không có âm thanh nữa.

Có lẽ là vì tâm trạng tốt.

Vào lúc cô bé ngừng la hét, Tưởng Thừa thở phào một hơi.

Lúc đẩy cửa trở về phòng riêng, Hứa Hành Chi và Triệu Kình đang uống trà rất bình tĩnh, Cố Phi đang

ngồi xổm trước mắt Cố Miểu nhẹ giọng nói chuyện với cô bé: “”Anh hai biết em thích Cừu múp, nhưng mà nó mệt rồi, muốn đi ngủ, em thích nó thì nên để nó đi ngủ, nếu không như vậy nó liền sẽ khó chịu… Em cứ la, anh hai sẽ nghe không hiểu…“”

Tưởng Thừa đứng ở phía sau Cố Phi, nhìn bóng lưng của cậu ta.

Thật sự là gầy đi không ít, có thể nhìn ra được.

Cậu thở dài nhè nhẹ.

Hôm nay, Cố Miểu cũng coi như phối hợp, sau khi Cố Phi nói với cô bé một lát, cô bé cầm khăn giấy ướt cúi đầu lau lau tay của mình.

Nhân viên phục vụ trước đó chạm mặt ở ngoài phòng riêng tiến vào đưa thức ăn cho bọn họ, đặc biệt dán mắt liếc nhìn Cố Miểu mấy cái, có lẽ là đang phán đoán cô bé vừa nãy suy cho cùng có phải bị đánh hay không.

Cố Miểu bưng tách trà, trên mặt không có biểu cảm mà liếc nhìn anh ta.

“”Vẫn đang tức giận hả¿‘” – Nhân viên phục vụ nói.

“”Ừ, tính khí rất lớn.“” – Phan Trí gật gật đầu.

Ăn cơm xong, Cố Phi dẫn Cố Miểu về nhà đi ngủ, Triệu Kình trở về khách sạn nghỉ ngơi, Tưởng Thừa và Phan Trí và Hứa Hành Chi cùng nhau trở về phòng thuê.

Phan Trí vào phòng liền ngã người vào trên sô pha một cái: “”Tôi chỉ ở đây ngủ một lát, hai người nói chuyện trong buồng đi¿‘”

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Thực ra cậu không muốn biểu hiện phải vội vã như vậy, nhưng mà cậu lại quả thực rất sốt ruột, ngẫm nghĩ do ở trước mặt Hứa Hành Chi và Phan Trí cũng không cần che giấu nữa, một người là bạn chí cốt của cậu, một người là người lắng nghe cậu trút hết bầu tâm sự.

“”Thế nào rồi¿‘” – Vào phòng ngủ, Tưởng Thừa hơi khép cửa lại một chút, kéo ghế qua cho Hứa Hành Chi, mình dựa vào cạnh bàn học.

“”Tôi suy nghĩ một chút nên nói thế nào.“” – Hứa Hành Chi cười cười.

“”Đừng dùng thuật ngữ nhé, hiện tại bộ não em chuyển động không nổi, em sợ nghe không rõ ràng, hiểu không kịp.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Buổi sáng, tôi chủ yếu là thăm hỏi một chút tình huống gia đình của Cố Phi, tôi cần biết kỹ càng trạng thái sinh hoạt của Cố Miểu trước khi xuất hiện vấn đề, còn có quan hệ của thành viên trong gia đình.“” – Hứa Hành Chi nói, ngữ điệu như cũ là không nhanh không chậm mà rất vững vàng.

“”Dạ.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, không thể không nói, Hứa Hành Chi bất luận là ngữ điệu hay tốc độ nói, lúc nào cũng khiến người thả lỏng.

“”Vấn đề của Cố Miểu, thực ra vốn không phải quá nghiêm trọng, nhưng mà luôn không được can thiệp và trị liệu tốt, cho nên bây giờ nếu muốn có hiệu quả, đòi hỏi thời gian và kiên nhẫn nhiều hơn, cái này tôi sẽ nói cụ thể với Cố Phi, nên làm thế nào, sống chung với Cố Miểu thế nào, và dẫn dắt làm sao“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cô bé căn bản không có hành vi bạo lực, vấn đề lớn nhất là biểu đạt, khống chế cảm xúc và tập trung lực chú ý, lực chú ý của cô bé rất khó tập trung, cho nên giao tiếp sẽ rất khó khăn, học một số thứ cũng rất khó…“”

“”Đúng“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Có lúc cứ cảm thấy nói chuyện với em ấy dường như em ấy không nghe thấy.“”

“”Việc này cần thời gian từ từ làm, tôi cảm thấy Cố Phi ở phương diện phối hợp sẽ không có vấn đề, cậu ta so với rất nhiều cha mẹ của những đứa trẻ tôi đã gặp thậm chí có lẽ có kiên nhẫn hơn“” – Hứa Hành Chi ngừng một chút – “”Tôi cảm thấy việc này cũng cần phải nói với cậu một chút.“”

“”Vâng¿‘” – Tưởng Thừa nhìn anh ta.

“Hôm nay tôi nói chuyện với cậu ta có thể coi như là tương đối thấu triệt rồi, tôi cho rằng”” – Hứa Hành Chi nói – “”Bản thân Cố Phi cũng rất cần khai thông tâm lý.“”

“”Sao¿‘” – Tưởng Thừa lập tức quýnh lên.

“”Từ chuyện trong nhà mà cậu ta nói cho tôi, lúc nói về Cố Miểu, thì có thể nhìn ra được, định vị cậu ta cho mình và nhận thức về nhiều chuyện, đều có vấn đề“” – Hứa hành Chi nói – “”Thực ra chắc cậu cũng có thể cảm thấy được, cậu ta quá mức đem mình định vị thành một người gánh vác trách nhiệm, gia đình của cậu ta, mẹ của cậu ta, em gái của cậu ta…“”

“”Đều là trách nhiệm của cậu ấy, đúng chứ“” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày – “”Cậu ấy đem hết thảy tình huống đều ôm vào trên người, mỗi một người đều là trách nhiệm của cậu ấy.“”

“”Ừ“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cậu ta thậm chí cảm thấy bởi vì mình không bảo vệ Cố Miểu tốt, cô bé mới phải bị thương, mới phải biến thành như vậy…“”

Tưởng Thừa sững sờ.

Nội dung trước, cậu có thể hiểu, Hứa Hành Chi nói sau đó, cậu cũng có thể nhanh chóng đối ứng với rất nhiều biểu hiện của Cố Phi, nhưng cậu trước giờ chưa từng nghĩ, Cố Phi sẽ quy kết Cố Miểu trở thành như vậy là sai lầm của mình.

“”Cả hoàn cảnh trưởng thành và kết cấu gia đình của cậu ta, khiến cậu ta cảm thấy ‘cho đi’ là trạng thái bình thường của cậu ta, cũng là một loại cách sống quen thuộc của cậu ta, mà ngược lại, ‘nhận lại’ sẽ khiến cậu ta sợ hãi, bởi vì ở trong quá trình trưởng thành của cậu ta, trạng thái như vậy là bất thường, ở trong nhận thức của cậu ta, “cái tôi” xếp ở sau rất nhiều thứ… Tôi nói như vậy, cậu có thể hiểu không¿‘”

“”Hầu như… có thể“” – Tưởng Thừa nhìn Hứa Hành Chi – “Em có thể nói cậu ấy là người thích ngược không?””

Hứa Hành Chi cười lên: “”Cũng không thể nói như vậy, cậu ta trong quá trình này không đạt được tâm lý thỏa mãn, trạng thái của cậu ta vẫn luôn đều rất kìm nén.“”

“”Vâng, cậu ấy… xem như là một loại biểu hiện tự mình khép kín nhỉ.“” – Tưởng Thừa thở dài.

“”Tôi định ngày mai cho cậu ta làm bài trắc nghiệm lo âu“” – Hứa hành Chi nói – “”Tôi cảm thấy cậu ta lo lắng ưu tư rất nghiêm trọng, nếu thời gian dài như vậy…“”

“”Cậu ấy chắc là sẽ không chấp nhận.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tôi sẽ nói thẳng với cậu ta, trạng thái của cậu ta như thế không có lợi cho trị liệu của Cố Miểu“” – Hứa Hành Chi nói –“”Tâm trạng của cậu ta sẽ ảnh hưởng Cố Miểu.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày.

Sau khi cùng Hứa Hành Chi nói chuyện thêm một lúc, Hứa Hành Chi cũng chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút.

“”Thật sự… cảm ơn anh lắm“” – Tưởng Thừa xách túi đựng mèo đi theo anh ta xuống lầu – “”Em thật không nghĩ tới chỉ một Cố Miểu sẽ liên quan nhiều như thế.“”

“”Một người hình thành vấn đề tâm lý khẳng định sẽ không phải đều là nguyên nhân duy nhất, ngoài bản thân, hoàn cảnh gia đình và xung quanh đều sẽ có ảnh hưởng, cũng không sao“” – Hứa Hành Chi cười nói – “”Kỳ thực, đối với tôi mà nói, còn rất có hứng thú, trở về đem bản báo cáo khai đề viết một chút, xem có thể thông qua hay không.“”

“”Hy vọng có thể thông qua.“” – Tưởng Thừa cũng cười cười.

“”Cậu đi lên đi, tôi gọi xe trở về khách sạn“” – Hứa Hành Chi nói – “”Tôi trước tiên chỉnh lý một chút nội dung của ngày mai, sau đó xem thử tiếp theo nên làm gì.“”

“”Vâng“” – Tưởng Thừa đưa túi đựng mèo cho anh ta – “”Cừu múp cũng phải nghỉ ngơi rồi.“”

“”Hiệu quả của Cừu múp cũng không tệ“” – Hứa Hành Chi nói – “”Nếu có điều kiện, có thể để Cố Miểu tiếp xúc nhiều động vật nhỏ, nhưng mà phải xác định là loại tính cách này của Cừu múp.“”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Lúc về tới trong phòng, Phan Trí còn chưa đi ngủ, gối cánh tay dựa lên sô pha xem tivi.

“”Aiii.“” – Tưởng Thừa ngồi một cái lên sô pha.

“”Thế nào rồi“” – Phan Trí hỏi – “”Tình huống của Cố Miểu dễ xử lý không¿‘”

“”Còn có hy vọng.“” – Tưởng Thừa nói, lúc nhắc đến Cố Miểu, tâm tình của cậu trái lại dâng cao một chút, nhưng mà lúc nghĩ tới Cố Phi, cậu lại thở dài.

“”Có hy vọng, cậu còn than thở cái gì hả.“” – Phan Trí nhìn cậu.

“”Tôi là… chợt phát hiện“” – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua cũng nhìn Phan Trí – “”Tôi từ lúc bắt đầu, phương hướng nỗ lực đã không phải chính xác lắm.“”

“”Cái gì¿‘” – Phan Trí cả mặt mờ mịt.

“”Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, tôi kéo cậu ấy không buông tay“” – Tưởng Thừa nói – “”Kéo cậu ấy, cậu ấy liền có thể đi về phía trước, nhưng mà…“”

“”Hả¿‘” – Phan Trí vẫn còn mù mờ – “”Ai hả¿‘”

“”Kéo cậu ấy không có tác dụng“” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn vào tivi – “”Cậu ấy phải tự mình bằng lòng đi về phía trước.“”

“”Cậu nói Cố Phi à¿‘” – Phan Trí cuối cùng phản ứng lại.

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”… Ha“” – Phan Trí nhìn cậu – “”Nghe không hiểu.“”

“”Cậu không cần nghe hiểu, tôi tự nghe hiểu là được rồi“” – Tưởng Thừa vỗ vỗ ở trên vai cậu ta – “”Cậu tiếp tục ngủ đi, tôi đi nằm một chút.“”

“”Ngài vất vả nhỉ.“” – Phan Trí nói.

Tưởng Thừa nằm trên giường, cảm thấy trong đầu lại bắt đầu hỗn loạn, nghĩ rất nhiều, cậu cấp thiết muốn phải chỉnh lý ra một sợi dây dẫn đường lối, nhưng nửa ngày lại cũng tìm không ra đầu sợi.

128. Chương 128

Edit: Crime

“Chị có thể giúp em nói với bên kia một chút là thời gian đều sẽ sửa đến buổi chiều buổi tối” – Đinh Trúc Tâm nói ở trong điện thoại – “Bất quá chiều nay em lại đây trước tìm bọn họ nói một chút với ba đơn vị nhiếp ảnh chịu trách nhiệm khác nhau.”

“Được, có nhiếp ảnh nào em không biết không?” – Cố Phi ngậm thuốc lá dựa vào bên cửa sổ, liếc nhìn về Cố Miểu đang vẽ tranh trên bàn trà.

Từ lúc cơm nước xong về nhà đến bây giờ, em ấy vẫn luôn ngồi vẽ tranh, vẽ rất nhiều con thỏ xanh lá.

Bất quá cậu có nhớ Hứa Hành Chi nói, nét vẽ mèo đã rất đơn giản, Cố Miểu có thể theo đó vẽ một con, nhiều nhất là bốn nét bút có thể vẽ ra, nếu em ấy sẵn sàng vẽ Cừu múp, có thể học vẽ, nhưng trước mắt thấy thì, Cố Miểu vẫn tiếp tục vẽ con thỏ xanh lá.

“Hẳn là không có quen biết, bất quá không ảnh hưởng, cũng không hợp tác với bọn họ” – Đinh Trúc Tâm nói – “Việc này em có thể làm tốt đến cuối, về sau sẽ lại giới thiệu việc lớn tốt hơn.”

“Cảm ơn.” – Cố Phi nói.

“Giữa chúng ta đừng có nói vậy đi” – Đinh Trúc Tâm cười cười – “Còn có, nếu em có thiếu thiết bị gì thì nói cho chị biết, chị giúp em mượn.”

“Em cũng không phải cần nhiều thiết bị” – Cố Phi nói – “Hiện tại chỗ này của em đủ dùng, ống kính ngắm em cũng không có mua nhiều.”

“Em căn bản làm gì có tiền.” – Đinh Trúc Tâm nói thẳng.

“Có cũng không chi tiêu vào chỗ thiết bị đó” – Cố Phi nói – “Có nhiều chỗ khác cần dùng nhiều tiền hơn.”

“Đại Phi” – Đinh Trúc Tâm chợt dừng lại – “Chị vẫn là câu nói kia, nếu cần giúp đỡ, thì phải nói chị biết, cái khác chị không giúp được gì, nhưng muốn chị hỗ trợ tiền thì không thành vấn đề.”

“Chị giúp em tìm việc đã là đại ân rồi” – Cố Phi – “Thật sự đó.”

“Nghỉ đông này Tưởng Thừa đã trở lại sao?” – Đinh Trúc Tâm hỏi – “Có ông khách hàng cũ vì cậu ta làm tốt quá nên còn muốn tìm cậu ta, cậu ta có thời gian không?”

“Chắc là… không có thời gian” – Cố Phi nói – “Cậu ấy cùng nhóm bạn học về đây chơi, thời gian nghỉ đông cũng ngắn.”

“Vậy thôi, về sau có cơ hội thì nói tiếp” – Đinh Trúc Tâm nói – “Lát nữa em nhớ qua gặp mặt người chỗ kia đấy.”

“Ừm.” – Cố Phi cúp điện thoại sau đó xoay người, khuỷu tay chống ở trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay cậu thật ra rất mệt, nếu không phải việc lần này không riêng gì có thể kiếm được nhiều tiền, hơn nữa đối với sau này sẽ giúp phần lớn công việc, thì cậu thật không nghĩ sẽ lại bước ra bên ngoài lần nữa.

Buổi sáng cùng Hứa Hành Chi nói chuyện hơn hai giờ, cậu cảm thấy thực sự mỏi mệt.

Không phải bởi vì nói quá nhiều.

Mà là bởi vì khi nghe Hứa Hành Chi phân tích tình huống của Cố Miểu, mở ra trong đó quá nhiều ký ức đã bị cậu nhiều năm khoá chặt.

Đó là tất cả những điều mà cậu nỗ lực không muốn nghĩ nhiều.

Không thể không nói, Hứa Hành Chi là một người rất lợi hại, mỗi một vấn đề của cậu, đều có thể bị anh ta hỏi tới đến điểm mấu chốt nhất của mỗi vấn đề, làm cậu không mở miệng không được.

Lại còn phải mở miệng nói, bởi vì đều liên quan đến Cố Miểu.

Có rất nhiều chuyện, rất nhiều suy nghĩ, Cố Phi chưa từng cùng ai nói chuyện qua, bạn bè cậu không biết, Tưởng Thừa cũng không biết.

Mà quá trình khiến người mệt mỏi không chịu nổi như thế này… Cậu nhả ra một ngụm khói thuốc, nhìn

khói thuốc ở trong gió thậm chí không kịp thành hình dạng gì đã tan biến, cậu xoay người đem tàn thuốc dập tắt ở gạt tàn thuốc trên bàn, đóng cửa sổ lại.

Cậu thế nhưng lại không có kháng cự quá trình như vậy, cõ lẽ là vì Cố Miểu, có lẽ là vì Tưởng Thừa, có lẽ là bởi vì Hứa Hành Chi trông đáng tin cậy.

"Phương thức cậu và Cố Miểu ở cạnh nhau có vấn đề" – Hứa Hành Chi nói – "Cậu dùng hành động của cậu cùng phản ứng cho cô bé một cái ám chỉ, cô bé là trung tâm của cậu, cậu tồn tại xoay quanh cô bé, cậu dùng thời gian nhiều năm như vậy thể hiện với cô bé rằng, tất cả những nỗ lực đang có mà anh trai dành cho cô bé là hợp lý và sẽ không biến mất, một khi cô bé hình thành dạng nhận biết này, như vậy bất luận có điểm gì thay đổi, đều sẽ khiến cô bé sụp đổ."

Cố Phi nhìn về Cố Miểu bên cạnh bàn trà nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Tuy rằng Hứa Hành Chi nói làm cậu có chút mờ mịt, nhưng cẩn thận ngẫm lại, từ một khắc Cố Miểu cự tuyệt nói chuyện bắt đầu, sinh hoạt của cậu cũng tựa hồ thay đổi hoàn toàn.

Cậu vẫn đang tiêu hoá dần những nội dung mà Hứa Hành Chi nói đến đó, căn bản đều là những gì từ trước đến nay cậu không nghĩ tới.

Điều cậu muốn làm chính là bảo vệ Cố Miểu không bị bất cứ thương tổn gì, em ấy không thể biểu đạt cái gì, cậu liền nỗ lực lý giải nó, trong thế giới của em ấy chỉ có anh trai là cậu, vậy cậu liền đi làm người duy nhất đó.

Nhưng Cố Miểu với trẻ bẩm sinh mắc chứng tự kỷ không có giống nhau, vấn đề của em ấy có nguồn gốc từ chấn thương thời thơ ấu, em ấy trong rất nhiều tình huống có thể cảm nhận được tình cảm cảm xúc, nhưng em ấy không có khả năng để tập trung, hơn nữa không có ai hướng dẫn em ấy phương pháp giao tiếp chính xác cùng liên hệ ra sao…

"Mà cậu thời gian vừa lúc lại ở bên cạnh cô bé dùng phương thức biểu đạt sai không chính xác thoả mãn nhu cầu của cô bé, cho nên, thay đổi và tiến bộ, đều phải từ chính cậu làm người khởi xướng."

Cố Phi xoa xoa mặt mình, nhìn thoáng qua thời gian, lúc này cậu đến cửa đi ra ngoài, đi gặp mặt với người ta, tìm hiểu một chút muốn chụp cái gì cùng ý tưởng thế nào.

"Nhị Miểu" – Cố Phi ngồi xổm bên cạnh Cố Miểu – "Anh hai hiện tại muốn đi ra ngoài."

Cố Miểu nhìn cậu một cái, gật gật đầu.

"Nghe hiểu mới gật đầu." – Cố Phi nói.

Cố Miểu lại gật gật đầu.

"Lý Viêm ca ca tối nay sẽ qua chơi với em" – Cố Phi nói – "Nếu em muốn đi chơi ván trượt, thì đi cùng anh ấy."

Cố Miểu gật đầu.

Cố Phi lấy ra bức tranh vẽ một con mèo do chính mình vẽ lúc trước, ở trên tờ giấy vẽ một loạt mèo, sau đó đưa tới trước mặt Cố Miểu –"Của anh hai vẽ đó."

"Cừu." – Cố Miểu nhẹ giọng nói.

Cố Phi nghĩ em ấy gọi chính là tên của con mèo mới gặp vừa rồi tên Cừu múp, vì thế cười cười nói: "Cừu múp."

Cố Miểu nhìn cậu.

"Tên của nó là Cừu múp." – Cố Phi nói.

Cố Miểu tiếp tục nhìn cậu, qua hơn nửa ngày mới nói lại một lần nữa – "Cừu."

Cừu thì cừu đi, ít nhất em ấy nhớ được nửa cái tên Cừu múp.

Ra cửa một lúc sau cậu lấy di động ra, cảm thấy nên gọi điện thoại cho Tưởng Thừa, rốt cuộc Tưởng Thừa vì Cố Miểu mà trở về, Hứa Hành Chi cùng cậu nói chuyện cả một buổi sáng, lúc này hẳn là nên liên lạc một chút, vạn nhất buổi chiều người ta có sắp xếp cái gì cậu lại không có ở đây.

Nhưng cậu lại cảm thấy mình gọi cuộc điện thoại này, trong lòng chính mình lấy lý do đó, tất cả đều sẽ biến thành là lấy cớ.

Do dự đại khái năm phút đồng hồ, từ trong nhà đi đến giao lộ, cậu vẫn là bấm gọi dãy số của Tưởng Thừa.

Thời điểm ấn số điện thoại gọi đi, cậu phát hiện động tác này thế mà lại từ quen thuộc thành ra xa lạ.

Phảng phất có ảo giác đã rất nhiều năm không có ấn số điện thoại của Tưởng Thừa.

"A lô?" – Tưởng Thừa tiếp nhận điện thoại.

“Là tôi.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa lên tiếng, thanh âm lại hơi khó nghe.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với giọng của cậu?” – Cố Phi thật sự là có chút nhịn không được nữa.

“Thời kỳ vỡ giọng của tôi tới rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“… A” – Cố Phi ngẩn người – “Vậy thời kỳ của cậu đến có chút muộn a.”

“A.” – Tưởng Thừa lên tiếng.

Trầm mặc trong chốc lát, lúc sau Cố Phi nghe được tiếng cười của Tưởng Thừa, loại quen thuộc này, khống chế không được cảm giác muốn cười ngây ngô đang bùng lên.

Cậu cười ngây ngô theo Tưởng Thừa hơn nửa ngày.

“Việc kia” – Cố Phi rốt cuộc ngưng cười – “Tôi muốn nói một chút với cậu, không phải tôi có nhận một công việc sao, bây giờ tôi đi tìm gặp bọn họ nói chuyện… Buổi chiều vẫn cần phải tiếp xúc với Nhị Miểu đúng không?”

“À, đúng lúc Hứa Hành Chi muốn tiếp xúc riêng với em ấy một chút” – Tưởng Thừa nói – “Cậu có ngại không?”

“Không ngại” – Cố Phi nói – “Buổi chiều Lý Viêm tới đây, muốn đi đâu thì cậu nói Lý Viêm dẫn em ấy qua đó là được.”

“Được.” – Tưởng Thừa lên tiếng.

“Ừm.” – Cố Phi cũng lên tiếng.

Sau đó hai người đồng thời trầm mặc.

Nụ cười ngây ngô lúc nãy mang đến cảm giác nhẹ nhàng chỉ tạm duy trì nói được ba câu, giờ lại về không khí nặng nề.

Cúp điện thoại được một lúc sau, Cố Phi vẫn đứng yên ở ven đường thật lâu.

Điều này làm cho cậu phi thường khó có thể chịu đựng, so sánh với loại cảm giác lúc trước không còn được gặp lại Tưởng Thừa, và cảm giác hiện tại người đó ở ngay chỗ này, bọn cậu đã từng cùng ở nơi đây cùng nhau sinh hoạt, nhưng lại chạm không được, sờ không tới, càng làm cho cậu thở không nổi.

Nhưng nếu bây giờ Tưởng Thừa đi, cậu có lẽ sẽ trực tiếp ngạt thở.

Hứa Hành Chi muốn cùng Cố Miểu tiếp xúc riêng trong chốc lát, nhìn xem cô bé trong hoàn cảnh không có Cố Phi, sẽ có phản ứng như thế nào.

"Em ấy hiện giờ chắc đang ở cùng bạn của Cố Phi" – Tưởng Thừa nói – "Em đi gọi điện thoại?"

"Ừm" – Hứa Hành Chi gật gật đầu – "Ở chỗ này của các cậu có nơi nào vui chơi được không?"

"Em… Em cũng không biết, bình thường em thấy mấy đứa nhóc đều chơi ở chỗ có dụng cụ tập thể dục, cùng các ông bà già giành tập" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Nếu không để em hỏi Lý Viêm một chút, khoản này cậu ta biết rõ lắm."

"Tốt" – Hứa Hành Chi nói – "Nơi có những trẻ em khác thì càng tốt."

Tưởng Thừa gọi điện thoại cho Lý Viêm.

"A có, dẫn các bạn cậu đi cửa hàng bánh nướng… Không, cạnh cửa hàng bánh có một sân chơi nhỏ, có rất nhiều thang trượt, đồ chơi linh tinh tụi trẻ con đều thích chơi, bây giờ tôi có thể dẫn em ấy qua đó" – Lý Viêm nói –"Chỉ là ở ngay bên ngoài, lúc này trời vẫn còn sáng, đến chiều tối tắt nắng thì tụi trẻ con đều trở về nhà hết."

"Thế bây giờ đi đến đó trước nhìn thử xem, không có trẻ con ở đó thì đổi địa điểm." – Tưởng Thừa nói.

Lúc ra cửa Hứa Hành Chi vừa chỉnh khăn quàng cổ vừa nói: "Ngày thường Cố Phi không dẫn theo em ấy đi đến những sân chơi đó chơi trò chơi sao? Nhà banh hay đại loại cái nào đó như thế."

"Em ấy có mặt đường bằng phẳng liền muốn chơi ván trượt, đến cửa hàng cơm cũng muốn chơi" – Tưởng Thừa nói – "Cố Phi rất ít khi để em ấy chơi trong phòng, nếu không được chơi ván trượt thì em ấy sẽ bực bội mà thét lên."

"Ừm." – Hứa Hành Chi gật gật đầu.

"Hai người có thể đi dạo xung quanh đây" – Tưởng Thừa nhìn Phan Trí cùng Triệu Kình –"Bên kia có một con phố ăn uống đó."

“Đừng có dẫn dụ tôi” – Triệu Kình nói – “Tôi đang giảm béo nha.”

“Một mình tôi đi thì không còn thú vị” – Phan Trí khoát khoát tay – “Tôi theo mấy người làm trợ thủ đi.”

Lúc sau bọn họ ngồi trên xe Hứa Hành Chi, Lý Viêm đã dẫn Cố Miểu tới nơi rồi, gửi cho Tưởng Thừa vị trí định vị chỗ đó, Tưởng Thừa vốn là dân mù đường, căn bản xem cũng không xem, trực tiếp thiết lập dẫn đường – “Hình như không có xa lắm?”

“Đúng vậy, gần lắm, khoảng cách chỉ như một ngón tay thôi.” – Phan Trí nhìn thoáng qua bản đồ.

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Cùng đi với loại người mù đường như cậu thì tôi thật không biết phải nói gì luôn” – Phan Trí thở dài – “Chỗ này là đi qua tiệm bánh nhân thịt nhà Vương Húc, cậu đối với khoảng cách này có thể có cái khái niệm ước lượng được không?”

“A” – Tưởng Thừa nói – “Học trưởng lái xe đi.”

Một đường xe đi qua, mỗi một cái liếc mắt đều thấy chỗ quen thuộc, nhưng lại bởi vì tâm trạng mà đều bao trùm lên hoảng hốt cùng xa lạ.

Tưởng Thừa không có nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chỉ là nhìn chằm chằm cái điều hoà không khí.

Mãi cho đến khi hệ thống định vị nhắc nhở đã tới nơi cần đến, cậu mới giương mắt ra bên ngoài nhìn nhìn.

“Kia là Cố Miểu phải không?” – Hứa Hành Chi chỉ chỉ phía trước.

Một bóng dáng màu đỏ như lửa từ phía trước bậc thang trên cao nhảy xuống, rơi xuống trên mặt đất lúc sau lại nhanh chóng xông ra ngoài.

“Đúng, em tin ở chỗ này không có người thứ hai chơi ván trượt có trình độ này là một cô nhóc nhỏ đâu.” – Tưởng Thừa nói.

“Kỹ thuật này của cô bé… nếu về sau có thể bồi dưỡng một chút” – Triệu Kình vừa xuống xe vừa nói – “Hẳn là rất có hướng phát triển.”

Tưởng Thừa ra khỏi xe, huýt sáo một tiếng về phía bên kia.

Cố Miểu liền quay đầu, nhìn bên này trong chốc lát, dẫm lên ván trượt vọt lại đây.

Đầu tiên là còn cách vài mét liền giơ tay, búng ngón tay chào hỏi với Tưởng Thừa, sau đó dừng một cái, đứng ở trước mặt Hứa Hành Chi.

"Tìm Cừu múp ở đâu sao?" – Triệu Kình nhỏ giọng nói.

"Ừm" – Hứa Hành Chi ngồi xổm xuống – "Chào em, Nhị Miểu."

Cố Miểu nhìn anh ta.

"Hứa ca ca, còn nhớ không?" – Tưởng Thừa nói – "Nhị Miểu chào hỏi một cái với Hứa ca ca đi."

Cố Miểu nhìn Hứa Hành Chi, một lát sau cúi mình chào anh ta.

Lúc Lý Viêm từ xa xa đi đến, Tưởng Thừa gần như còn không nhận ra cậu ta đến, dường như toàn thân bọc lại như một cục bông gòn, trên mặt còn đeo khẩu trang.

"Đây là Lý Viêm, bạn của Cố Phi." – Tưởng Thừa giới thiệu một chút cho Triệu Kình và Hứa Hành Chi, lại nhìn sang Lý Viêm – "Đây là chị của bạn tôi, Triệu Kình, còn người này chính là Hứa Hành Chi học trưởng."

"Có nghe Cố Phi nói" – Lý Viêm kéo khẩu trang xuống – "Vất vả cho anh rồi."

"Không vất vả" – Hứa Hành Chi cười cười – "Cố Miểu thực sự đáng yêu."

"Em ấy không qua chơi sao?" – Tưởng Thừa nhìn thang trượt bên kia có bốn năm đứa trẻ con đang chơi.

"Không có ai thì em ấy sẽ đi qua chơi một chút" – Lý Viêm nói – "Khi có người thì em ấy không qua chơi nữa, trước kia lúc ở trường học cũng không chơi cùng bạn học."

Nói xong những lời này được một lúc, vài người bọn họ vẫn đứng tại chỗ trong chốc lát.

Tưởng Thừa cảm thấy hiện tại mình nhìn Lý Viêm đều có chút lúng túng khó xử.

"Đi qua đó" – Hứa Hành Chi nói – "Trước nhìn xem đã."

"Được." – Tưởng Thừa nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh về hướng bên kia.

Lý Viêm nói không sai, sau khi bọn họ đi qua đó, đầu tiên thì Cố Miểu dẫm lên ván trượt ở bên cạnh chơi

trong chốc lát, sau thì nhìn thấy một cái xích đu, cô bé mới đứng lên trên.

Cố Miểu vận động cơ thể tựa hồ thực sự khoẻ, đu vài cái là có thể đu đưa lên cao, hơn nữa là vô cùng cao.

Nhưng lúc có cậu trai tiến lại đây nhìn cô bé chơi, thì cô bé lại nhanh chóng ngừng lại, nhảy xuống xích đu tránh đi.

Cậu trai kia đại khái năm sáu tuổi, trước đó vẫn luôn xem cô bé chơi ván trượt, lúc này thấy cô bé chơi xích đu, sau đó vẫn luôn đi theo.

Hứa Hành Chi cầm di động, hướng về phía Cố Miểu bắt đầu quay video.

"Em ấy từng có bạn cùng tuổi không?" – Hứa Hành Chi nhìn nhìn Lý Viêm.

"Không có, từ ngày tôi gặp em ấy thì em ấy chỉ có một mình thôi" – Lý Viêm nói – "Em ấy lại không nói, cũng không để ý tới mọi người, ở trường học cũng là bị cô lập."

"Ừm." – Hứa Hành Chi gật gật đầu.

Ghi lại một ít video sau đó Hứa Hành Chi cất di động đi, Cố Miểu trước sau đối với cậu trai vẫn đi theo mình luôn nhìn như không thấy, dẫm lên ván trượt lang thang không có mục tiêu mà trượt tới trượt lui.

"Em ấy ngày thường lúc tự đi ra ngoài chơi ván trượt" – Hứa Hành Chi hỏi – "Chính là như vậy sao?"

"Ừm" – Lý Viêm nói – "Có tuyến đường cố định, phóng vèo vèo, ai cũng không để ý đến, cứ như vậy mà trượt từng vòng liền."

Tưởng Thừa ngồi ở một bên, trầm mặc mà nhìn Cố Miểu.

Tiểu cô nương này chạy như bay trong gió lạnh.

Không biết cô bé có thể cảm giác được hay không, một số thay đổi đang diễn ra lặng lẽ xung quanh mình, bạn mới mà anh hai mang đến, Cừu múp…

"Kỳ thật em ấy có không ít suy nghĩ, tôi cảm giác vậy" – Lý Viêm nghiêng đầu hắt xì hơi hai cái – "Tôi đệt!"

Hứa Hành Chi nhìn cậu ta một cái, cười cười.

“Không được cười” – Lý Viêm nói – “Nếu không phải vì phối hợp với anh, tôi sẽ không dẫn em ấy đến đây, ngay bên cạnh đường kia, em ấy tự chơi, tôi đợi trong tiệm mèo là được rồi.”

“Xin lỗi, vất vả cho cậu.” – Hứa Hành Chi nói.

“… Không cần khách khí.” – Lý Viêm nói.

“Tiếp tục đi.” – Hứa Hành Chi nói.

“Tiếp tục cái gì?” – Lý Viêm nhìn anh ta – “Không cần khách khí, không cần, không…”

“Vừa rồi trước khi cậu hắt hơi mới nói được có một nửa, tiếp tục chuyện kia đi.” – Hứa Hành Chi nói.

“A, đầu óc có chút đóng băng luôn” – Lý Viêm hắng giọng – “Ý tôi là, tôi tiếp xúc với Cố Miểu thời gian cũng không phải ngắn, nhưng em ấy lại rất thích Tưởng Thừa, không biết vì cái gì.”

“Có chính xác không?” – Hứa Hành Chi cười cười.

“Tưởng Thừa và em ấy lần đầu tiên gặp nhau, em ấy liền đi theo Tưởng Thừa luôn” – Lý Viêm nói – “Nếu gặp Tưởng Thừa là tay buôn người, em ấy sẽ bị bán đi ngay, không có vấn đề gì đi.”

Tưởng Thừa cười cười, không nói chuyện.

Hứa Hành Chi lần này đến đây không có gì thay đổi thì cũng chỉ có một tuần, thời gian như vậy thực sự quá gấp gáp, anh ta yêu cầu Cố Miểu có thể chịu đựng tiếp thu trong phạm vi quan sát, cùng cô bé tiếp xúc, giao tiếp.

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa chỉ có thể không ngừng mà lặp lại.

“Trước khi đi tôi sẽ viết cho Cố Phi một phương pháp chỉnh lý hành vi kỹ càng tỉ mỉ” – Hứa Hành Chi nói – “Phương án trị liệu cụ thể thế nào thì tôi phải trở về nghiên cứu lại.”

“Được” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Đàn anh, anh cho tôi viên thuốc an thần đi.”

Hứa Hành Chi nhìn cậu một cái: “Tình huống của Cố Miểu không có nghiêm trọng như các cậu tưởng tượng đâu, chỉ cần Cố Phi có thể phối hợp, bởi vì trong quá trình này Cố Miểu sẽ có rất nhiều phản ứng, nếu cậu ta đau lòng, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả… Còn có, lúc trước tôi có nói qua, Cố Miểu đã bỏ qua giai đoạn trị liệu tốt nhất, cho nên không có khả năng sẽ khôi phục về làm đứa trẻ bình thường.”

"Tôi biết." – Tưởng Thừa nói, đáp án của Hứa Hành Chi, đối với cậu và Cố Phi mà nói, vậy đã là đủ rồi.

Thời gian có mấy ngày thật sự trôi quá nhanh, Tưởng Thừa thậm chí không có cảm giác gì nhiều, trong đầu đều là chuyện của Cố Miểu mà bận bận rộn rộn đi qua như vậy.

Đến lúc Hứa Hành Chi và Triệu Kình chuẩn bị rời đi, cậu mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Bắt đầu từ ngày cậu trở về, liên lạc giữa cậu và Cố Phi đều là bởi vì chuyện của Cố Miểu, bọn cậu gọi điện thoại, bọn cậu gặp mặt, tất cả đều nói về Cố Miểu, mà khi Hứa Hành Chi vừa đi, cậu với Cố Phi bởi vì Cố Miểu mà hình thành liên lạc cũng sẽ tự nhiên mà cắt đứt.

Điều này làm cho cậu có chút bất an.

Mấy ngày nay cậu thường xuyên sẽ rơi vào những hồi ức, tuỳ tiện nói một câu, tuỳ tiện nhìn một người, tuỳ tiện thấy một cảnh tượng, đều sẽ nhanh chóng đem cậu kéo vào hồi ức.

Từng li từng tí, cậu cho đến bây giờ cũng chưa nghĩ tới ký ức của mình lại tốt đến thế, nhiều chi tiết như vậy, cậu cho rằng mình căn bản không nhớ kỹ những những chi tiết đó, thế mà tất cả lại ở trong đầu.

Mà những chi tiết này, khiến cậu có thể xác định một chút, vô luận là cậu đối với Cố Phi có tình cảm thế nào, hay là Cố Phi đối với cậu có tình cảm ra sao, thực tế so với tưởng tượng khó dứt bỏ hơn nhiều.

"Có bất cứ vấn đề gì đều có thể gọi điện cho tôi" – Hứa Hành Chi nhìn Cố Phi – "Tôi có phát hiện mới gì sẽ liên lạc với cậu, tôi có viết cho cậu những phương pháp dùng để trị liệu cho em ấy quan trọng nhất là cậu phải kiên trì, em ấy làm loạn bực tức, cậu vẫn phải kiên trì, nếu cậu buông lỏng một lần, mười lần cố gắng trước đó đều uổng phí."

"Được" – Cố Phi nói – "Cảm ơn."

"Còn có…" – Hứa Hành Chi đi hai bước về một bên khác, Cố Phi liền đi theo.

Tưởng Thừa biết Hứa Hành Chi muốn nói chính là vấn đề của bản thân Cố Phi, ánh mắt cậu nhìn theo bóng dáng của Cố Phi.

Vấn đề của Cố Phi.

Kỳ thật chính là vấn đề giữa hai người bọn cậu.

Hứa Hành Chi và Triệu Kình lái xe đi được một lúc rồi, bọn họ vẫn đứng ở tại chỗ không di chuyển, nhìn hướng chiếc xe rời đi đến xuất thần.

Tình cảnh này nhìn qua giống như là lưu luyến không rời vậy.

"Đưa chìa khoá cho tôi" – Phan Trí duỗi tay – "Tôi lên nhà trước."

Tưởng Thừa đem chìa khoá đưa cho cậu ta.

Phan Trí xoay người đi được một lúc rồi, cậu vẫn đang cùng Cố Phi tiếp tục đứng tại chỗ.

"Có điều này" – Cố Phi rốt cuộc mở miệng – "Tôi muốn… mua cho Nhị Miểu một con mèo."

"Sao?" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

"Em ấy thực sự thích Cừu múp" – Cố Phi nói – "Tôi cảm thấy em ấy ở bên động vật thì luôn thoải mái vui vẻ, cho nên… Tôi muốn mua một con mèo cho em ấy."

"A" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Đúng."

Cố Phi trầm mặc trong chốc lát: "Cậu…. Có thời gian không? Đi cùng đi."

"A" – Tưởng Thừa lúc này mới phản ứng lại với ý của Cố Phi – "Đồng ý."

"Vậy ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu được chứ?" – Cố Phi nói.

"Ừm." –Tưởng Thừa đáp lời.

"Còn có" – Cố Phi cắn cắn môi – "Sắp đến lúc… ăn Tết."

"Còn bốn ngày nữa" – Tưởng Thừa cười cười – "Hôm nay Phan Trí cũng nhắc tôi mãi."

"Hai người nếu không…" – Cố Phi nói một cách khó khăn – "Đến nhà tôi ăn cơm đi, cho náo nhiệt."

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, một lát sau mới nói một câu – "Được."

"Tôi đi về trước đây" – Cố Phi nói – "Cậu… nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay quá vất vả cho cậu."

"Không có việc gì." – Tưởng Thừa cười cười.

Sau khi Cố Phi xoay người đi, Tưởng Thừa vẫn chưa đi, vẫn luôn đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng Cố Phi.

Lúc này đây Cố Phi không có quay đầu lại xem, chỉ là theo đường đi bước nhanh về phía trước, giống như là muốn chạy trốn vậy.

Trước đây Tưởng Thừa chưa từng thấy Cố Phi hoảng loạn như vậy.

Nhìn đến khi Cố Phi quẹo vào chỗ rẽ, cậu mới xoay người đi vào hành lang, ngậm lấy một điếu thuốc, chậm rãi đi lên nhà trên.

Cậu đối với câu nói "Quên đi thôi" của Cố Phi, vô luận là nói muốn đi cùng nhau mua mèo, hay là nói muốn cùng ăn tết, chuyện này đều thực khó khăn.

Nhưng hai lời mời khó khăn, cảm giác như đến giây tiếp theo sẽ không thể nói được nữa mà Cố Phi nói ra, và bộ dạng hoảng sợ chưa từng có trước đây lúc Cố Phi xoay người rời đi, đột nhiên khiến Tưởng Thừa thấy được hy vọng.

Thực sự hy vọng.

Chúng ta bên nhau lần nữa đi.

Tưởng Thừa biết, nếu bây giờ chính mình nói ra những lời này, Cố Phi nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng cho dù cậu rất muốn nói ra, cậu cũng không thể nói ra điều đó, cậu không thể để hai người bọn cậu quay trở về quá khứ như trước.

Câu nói này, cậu cần phải chờ đợi Cố Phi tự mình nói ra.

Chúng ta bên nhau lần nữa đi.

Câu nói này do cậu nói ra, hay là Cố Phi nói ra, ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau.

HẾT CHƯƠNG 128.

129. Chương 129

Edit: Bongbong_nbo

Khi Tưởng Thừa trở lại trong phòng, Phan Trí đang đứng ở phía trước tủ lạnh.

“”Tìm đồ ăn¿‘” – Tưởng Thừa đi qua hỏi một câu.

“”Không có“” – Phan Trí nhìn vào tủ lạnh không có một thứ, ngay cả điện cũng không cắm vào – “”Tôi chỉ là đang chứng kiến sự kiện vô cùng kỳ diệu, tôi đứng gần tủ lạnh bị đói chết tươi.“”

“”Nhịn thêm nửa tiếng nữa ra ngoài ăn thôi.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Cậu buổi tối không đi ăn cùng với Cố Phi à¿‘” – Phan Trí đóng cửa tủ lạnh lại nhìn cậu.

“”Không nhé“” – Tưởng Thừa nói – “”Sắp đến Tết rồi, việc nhà cậu ấy cũng nhiều, mua hàng Tết, thu dọn gì gì đó, đúng rồi… Cậu ấy gọi hai chúng ta qua nhà cậu ấy ăn bữa cơm đêm ba mươi Tết.“”

“”Được nha“” – Phan Trí quay lại phòng khách, ngã người lên ghế sô pha – “”Cậu đồng ý chưa¿‘”

“”Đồng ý rồi.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Vậy ngày mai chúng ta đi mua chút đồ Tết đi, cậu thì không sao, tôi tay không đi không thích hợp, Tết lớn mà.“” – Phan Trí nói.

“”Ngày mai… tôi trước tiên đi với Cố Phi mua con mèo cho Cố Miểu.“” – Tưởng Thừa nói.

Phan Trí ngẩn một chút, nhìn chằm chằm vào cậu một lát: “”Hai cậu… huề nhau rồi hả¿‘”

“”Chưa.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ha.“” – Phan Trí đáp một tiếng.

Tưởng Thừa mở tivi lên, giờ này cũng không có thứ gì có thể xem, cậu thông thường đều mở tới đài địa phương, nghe một chút thời sự, phần lớn tin tức đều rất buồn tẻ, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể đụng được thứ thú vị.

“”Thừa nhi“” – Xem tin tức một lát, sau đó Phan Trí gọi cậu một tiếng – “”Tôi cảm thấy thế này.“”

“”Hả.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, vẫn còn dán mắt vào tivi.

“”Nếu không thì liền huề nhau đi thôi“” – Phan Trí thở dài – “”Mấy ngày này, tôi cũng khó chịu thay cho

hai cậu, chống đỡ không được thì đừng chống.“”

“”Không.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Không phải chứ“” – Phan Trí nhìn cậu – “”Hai cậu đều không buông xuống được nha, cậu cũng không giống loại người vì sĩ diện đi liều chết nín nhịn về chuyện thế này.“”

“”Cậu làm sao biết tôi không phải.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ông cháu ta tình thâm ấy mà“” – Phan Trí nói – “”Tôi đương nhiên biết.“”

Tưởng Thừa dán mắt vào tivi, im lặng một lúc mới mở miệng: “”Chuyện này phải là cậu ấy đến nói với tôi.“”

“”Có cái gì khác biệt sao¿‘” – Phan Trí nói – “”Chia tay là cậu ta nói, cho nên muốn huề nhau cũng phải cậu ta mở miệng¿‘”

“”Tôi không biết phải nói thế nào với cậu.“” – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày.

“”Dùng miệng, từng chữ từng chữ mà nói, cứ như vậy nói với tôi“” – Phan Trí nói – “”Là được.“”

Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

“”Có phải rất có triết lý hay không.“” – Phan Trí vỗ tay cho chính mình.

Tưởng Thừa trượt người xuống một chút, duỗi dài chân gác trên bàn trà.

“”Vấn đề của hai tụi tôi không quyết định bởi Cố Miểu có tốt hay không, cũng không do có phải ở nơi xa gì gì đó hay không“” – Cậu nói – “”Là chính bản thân Cố Phi, cậu ấy từ nhỏ đến lớn… Tôi không biết nên nói thế nào, cậu từng nhìn thấy cái chuyện xưa ấy, con voi con bị xiềng xích từ nhỏ, giãy giụa thế nào cũng giãy không thoát, sau này lớn lên có thể quẫy thoát cũng sẽ không động đậy nữa.“”

“”Ừ.“” – Phan Trí đồng ý.

“”Có thể không phải chính xác lắm“” – Tưởng Thừa nhíu nhíu, tổng kết như vậy đối với Cố Phi mà nói quá qua loa đơn giản rồi, nhưng cho dù là ở trước mặt bạn chí cốt Phan Trí thế này, cậu vẫn sẽ đem những vết sẹo của Cố Phi giấu kín – “”Nhưng mà thế này tương đối dễ hiểu.“”

“”Hiểu rồi“” – Phan Trí nói – “”Cậu là muốn nói cậu ta có nút thắt trong lòng của mình… Hoặc là cái gì

khác nhỉ, cho dù cậu đi lôi kéo cậu ta, cậu ta không cần, cậu ta sẽ cảm thấy giãy giụa không thoát, cậu ta phải tự mình muốn vùng vẫy ra mới được, hẳn là ý này.“”

Tưởng Thừa dựng thẳng ngón cái hướng về Phan Trí.

“”Thừa nhi“” – Phan Trí dịch tới trên tay ghế sô pha, nhìn cậu – “”Cậu rất đỉnh nha.“”

“”Hả¿‘” – Tưởng Thừa cũng nhìn cậu ta.

“”Cậu là đang đánh cuộc tình cảm của cậu ta đối với cậu có bao nhiêu sâu sắc hả¿‘” – Phan Trí hỏi.

“”Khả năng duy nhất bây giờ chính là cái này, trong thời gian ngắn cũng không có cơ hội gì“” – Tưởng Thừa nói – “”Hơn nữa tôi cảm thấy… chắc không cần đánh cược.“”

“”Vậy nếu như“” – Phan Trí nghĩ một chút – “”Cậu ta giãy giụa không ngừng thì sao¿‘”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, muốn khiến Cố Phi mở miệng nói việc này, đối với Cố Phi mà nói, quả thực là chuyện khó khăn, nhưng mà…

“”Tôi chưa từng nghĩ tới, tôi trước giờ không nghĩ tới những việc này.“” – Tưởng Thừa cười cười.

Sau khi trở lại, thời gian một tuần nghỉ lễ đều bận việc của Cố Miểu, tới hôm nay, lúc ở dưới lầu nghe thấy tiếng đốt pháo, Tưởng Thừa mới xem như là hồi phục tinh thần, cảm nhận được mùi vị Tết.

Nghỉ đông năm ngoái, lúc nhớ lại, đối với “”Tết“” đã không có ấn tượng nhiều bao nhiêu, có thể nhớ tới đều là đống tài liệu ôn tập chật cả bàn, còn có Cố Phi.

Rất đơn giản mà lại khiến người ta nhịn không được sẽ lặp đi lặp lại tuần hoàn ký ức.

Cứ giống như bài hát nghe hoài không chán sẽ theo đó mỗi một lần hát khẽ ra tiếng, anh muốn vai trái có em, vai phải mỉm cười…

Mà từ cầu thang của tầng một quay ra, lúc liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Phi đứng ở lối vào hành lang trong ánh sáng mặt trời, tiếng tim đập giống như nhịp điệu của tay Cố Phi vỗ nhẹ nhàng ở trên hộp đàn.

Thình thịch thình thịch.

“”Ăn sáng chưa¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Chưa“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi vừa mới thức dậy.“”

“”Vậy…“” – Cố Phi nhìn qua hướng giao lộ bên kia – “”Cùng nhau đi ăn¿‘”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, nhìn thấy Cố Miểu giẫm ván trượt phi qua, cậu cười cười – “”Chào buổi sáng, Nhị Miểu.“”

Cố Miểu lướt qua từ bên cạnh bọn họ, búng tay một cái, lại xông tới đằng trước.

“”Cậu nói với con bé sắp đi mua mèo chưa¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Nói rồi“” – Cố Phi nói – “”Phố ẩm thực bên kia có mấy tiệm thú cưng, đi xem thử có con nào thích hợp hay không.“”

“”Nếu không có con nào thích hợp… con bé sẽ tức giận nhỉ¿‘” – Tưởng Thừa bỗng nhiên có chút lo lắng.

“”Hứa Hành Chi nói nên để con bé từ từ học biết đối diện loại nỗi buồn thất vọng này“” – Cố Phi kéo kéo áo – “”Thử xem một chút đi.“”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Hai người chậm rãi đi qua quầy điểm tâm sáng ở đường nhỏ trước mắt bên kia, trở về mấy ngày nay, Tưởng Thừa cũng chưa từng tới chỗ đó ăn, lúc này chợt có chút tưởng niệm ông chủ lớn tiếng gọi cậu Trạng nguyên.

“”Trạng nguyên¡‘” – Ông chủ từ xa đã thấy hai cậu, vẫy vẫy tay với cậu – “”Trở về rồi à¡‘”

“”Vâng.“” – Tưởng Thừa cười cười.

“”Còn nhớ tới chỗ tôi ăn sáng sao” – Ông chủ nói – “”Cậu quả thực vào Đại học R rồi nhỉ! Đồ ăn sáng của Đại học R so với chỗ tôi thế nào¿‘”

“”Chỗ chú ngon.“” – Tưởng Thừa nói.

Ông chủ rất vui vẻ mà cười lên, giọng khá vang dội.

Sắp đến Tết rồi, người ở quầy điểm tâm sáng không nhiều, Tưởng Thừa kéo Cố Miểu ngồi tới bàn nhỏ bên cạnh, Cố Phi đi qua cầm đồ ăn.

“”Vẫn những thứ ấy chứ¿‘” – Cố Phi hỏi một câu.

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Hồi trước mỗi lần tới chỗ này, Tưởng Thừa đều ăn mấy loại đó, sủi cảo hấp, tiểu long bao, đậu hũ não chẳng hạn, Cố Phi đều cầm qua, giống như ngày trước xếp đầy một bàn.

“”Vương Húc… bảo có thời gian đi qua ăn bánh nhân thịt“” – Cố Phi ngồi xuống, gắp cái bánh bao cắn một miếng – “”Cậu muốn đi không¿‘”

“”Được chứ“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi còn có loại bánh nhân thịt mới muốn… giới thiệu cho cậu ta đây.“”

Cố Phi ngừng một chút, cười cười không nói gì.

– Nhân bánh nhà Chín Ngày không có! Tết trở về bán phương pháp bí truyền cho cậu ta HA HA!

– Di động xảy ra vấn đề à? Vẫn luôn không kết nối được, ngày mai tôi không có việc gì, cậu gọi điện thoại cho tôi nha

Lịch sử trò chuyện của cậu và Tưởng Thừa đều không còn, sau khi đổi sang điện thoại cũ, lịch sử của hai cậu chỉ còn lại hai tin nhắn này.

Đây là hai tin nhắn cuối cùng của Tưởng Thừa gửi cho cậu.

Cố Phi mỗi lần nhìn thấy liền sẽ cảm thấy đau lòng một hồi, mà lại bất kể như thế nào đều không nỡ xóa đi, chỉ là mỗi lần lúc mở tin nhắn, ánh mắt đều sẽ cẩn thận mà tránh tên của Tưởng thừa.

Bây giờ, lúc Tưởng Thừa nói việc bánh nhân thịt, không biết là loại tâm trạng gì, cậu có lúc cảm thấy, nếu như Tưởng Thừa chửi cậu một hồi, đánh cậu một trận, cậu sẽ càng dễ chịu.

Cậu đau lòng nhất chính là bộ dạng này của Tưởng Thừa, giả vờ như không có chuyện gì.

Còn giả vờ đến một chút cũng không giống.

Chỗ tiệm thú cưng, không vượt quá phạm vi hoạt động cố định của Cố Miểu, Cố Phi vốn định dẫn cô bé đi chợ hoa và chim, thế nhưng đoán chừng lúc này, chắc đều đóng cửa về nhà ăn tết rồi.

Với lại Hứa Hành Chi cũng nói rồi, không thể vội, phải từng bước một tới, để Cố Miểu từ từ thích ứng.

Hôm nay nếu như không tìm thấy mèo thích hợp, thì coi như bước đầu tiên đi, để Cố Miểu học biết đối diện thất vọng.

“”Tôi đi… lái xe qua, Lưu Lập sáng sớm đi chở hàng, lúc này chắc làm xong rồi“” – Ăn xong điểm tâm sáng, Cố Phi nói – “”Cậu với Nhị Miểu ở chỗ này chờ tôi một chút¿‘”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cố Phi đứng dậy đi qua cửa tiệm ở ngã ba bên kia.

Đi hai bước rồi cảm thấy có chút không dễ chịu, không biết vì cái gì, muốn quay đầu liếc một cái, lại sợ quay đầu nhìn rồi, sẽ xấu hổ.

Cậu không biết mình vì sao sẽ thế này.

Từ nhỏ tới lớn, cậu đều chưa từng trải qua tình hình như thế, khiến mình đặt vào trong hoàn cảnh không biết làm thế nào như vậy.

Tưởng Thừa vừa uống đậu hũ não, vừa nhìn Cố Phi bước lớn đi về phía trước, lúc nhìn thấy cậu ta đi tới chỗ rẽ xuôi theo đường, không thể không nhảy một cái đem bước chân vội vã điều chỉnh lại.

Cậu cười cười.

Cười xong lại cảm thấy mũi hơi cay cay.

Cảm nhận của Cố Phi bây giờ với cậu hoàn toàn không giống nhau nhỉ, cậu rất giày vò, cậu đang chờ Cố Phi tỉnh lại, tự mình mở mắt.

Mà Cố Phi lại đang vùng vẫy, vùng vẫy ở trong vỏ bọc cậu ta tự tạo ra cho mình nhiều năm như vậy, cũng có lẽ sẽ sợ hãi, sẽ hoang mang, sẽ không biết làm thế nào.

Tưởng Thừa một hớp đem não đậu hũ còn lại uống hết, chùi chùi miệng, nhìn xuất thần vào chỗ rẽ Cố Phi vừa mới đi qua.

Không bao lâu, Cố Phi đã lái chiếc màn thầu nhỏ qua đây, Cố Miểu rất vui vẻ mà ôm ván trượt lên xe, Tưởng Thừa chen theo đi lên.

“”Ngồi ổn rồi chứ¿‘” – Cố Phi đóng cửa xe lại.

“”Ổn rồi.“” – Tưởng Thừa nói.

Phố ẩm thực bên này còn rất náo nhiệt, người mua đồ Tết rất nhiều, lúc xe của Cố Phi lái vào trong, Tưởng Thừa chú ý nhìn xem, mấy tiệm thú cưng cũng đều mở cửa, xuyên qua cửa kính thủy tinh có thể nhìn thấy mèo con, chó con trong lồng.

Cố Miểu hưng phấn mà nằm sấp trên cửa sổ xe dán mắt nhìn ra ngoài, sau khi Cố Phi ở ven đường tìm chỗ trống nhỏ nhét xe vào xong, cô bé lập tức đẩy cửa mở ra, giành xuống xe trước tiên.

Lúc Tưởng Thừa và Cố Phi xuống xe đi qua, cô bé đã đứng ở trước tủ kính ngoài cửa của một tiệm thú cưng nhìn vào bên trong.

“”Phải dính người, hiền lành, nhớ nhé.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ“” – Cố Phi gật gật đầu, đi qua đem Cố Miểu quay lại đối diện với mình – “”Nhị Miểu, lát nữa không được tùy tiện thò tay sờ mấy con thú nhỏ.“”

Cố Miểu gật gật đầu.

Cố Phi dẫn cô bé đi vào trong tiệm.

Cửa tiệm này chắc là một tiệm lớn nhất, chó, mèo trong tiệm rất nhiều, bọn họ vừa đi vào, mấy con chó đã cùng kêu lên.

Tưởng Thừa lập tức liếc nhìn Cố Miểu, Cố Miểu không có phản ứng gì, chỉ là có hơi kiểu kỳ mà nhìn xung quanh.

“”Tiệm của chú có mèo nhỏ chứ¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Có chứ, muốn cần loại nào¿‘” – Ông chủ dẫn bọn họ tới mấy cái lồng mèo trước mặt – “”Ở đây có mấy con, nếu muốn loại khác, tôi có thể cho cậu xem hình, có một số người khách để chúng tôi bán dùm.“”

“”Cần ngoan ngoãn, dính người.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy thì Ragdoll a“” – Ông chủ lập tức nói – “”Ragdoll gần gũi người nhất.“”

“Trông như thế nào?”” – Cố Phi hỏi.

“”Rất xinh đẹp“” – Ông chủ nói – “”Cậu muốn xem thử không? Đi tới tiệm ấy cũng là của tôi, bên đó có

một con Ragdoll, lớn bốn tháng.“”

“”Bao nhiêu tiền¿‘” – Tưởng Thừa đối với mèo cũng coi như có chút hiểu biết, giành trước Cố Phi hỏi một câu.

“”Giá cả có thể thương lượng, các cậu có thể nhìn thử trước.“” – Ông chủ nói.

“”Bao nhiêu tiền¿‘” – Tưởng Thừa rất cố chấp mà hỏi lại một lần.

“”Bốn nghìn rưỡi, đây xem là rẻ rồi.“” – Ông chủ liếc nhìn bộ dạng này của cậu, lập tức ngồi về trên ghế. (15.1356977 VND)

Cố Phi rõ ràng bị dọa giật mình, quay đầu nhìn Tưởng Thừa, rất nhỏ giọng mà nói: “”Ông ta nói bao nhiêu¿‘”

“”Hỏi thử xem mèo ta đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Mèo cảnh cũng nuôi không tốt được.“”

“”Mèo ta có thể không có gần người, đều hung dữ đấy“” – Trong ngữ khí ông chủ hơi khó chịu – “”Muốn mèo ngoan ngoãn, gần người còn tiếc tiền.“”

“”Vậy lại xem sau.“” – Cố Phi kéo Cố Miểu chuẩn bị đi ra ngoài.

“”Mua mèo ta thì đi ra chợ bán thức ăn nhá, chạy tới đây làm gì“” – Ông chủ ở phía sau nói – “”Chỗ tụi tao là bán mèo cảnh.“”

“”Mịa nó¿‘” – Khoảng thời gian này, Tưởng Thừa vốn là đã rất kiềm chế, toàn bộ tâm tình đều là cưỡng chế tự mình tiêu hóa từ từ, lúc này nghe lời này một cái, trong nháy mắt đã có chút bốc hỏa, giọng tức thì khàn đi – “”Vậy thì ông rất cao cấp sao? Đều nói chó cậy chủ, cái kiểu cậy mèo như ông rất khác loài nhỉ? Vậy ông cũng bốn ngàn rưỡi sao¿‘”

“”Con mẹ nó mày có bệnh hả! Mua không nổi, càn rỡ mẹ nó gây rối cái gì! Cút cút cút¡‘” – Ông chủ đứng ngay lên – “”Tao lại không phải người làm từ thiện¡‘”

“”Thừa ca“” – Cố Phi kéo Tưởng Thừa chặn lại – “”Đi thôi.“”

“”Mèo bốn ngàn rưỡi, tôi đúng thật mua không nổi“” – Tưởng Thừa nói – “”Người bốn ngàn rưỡi, tôi mua vài tên về chùi sàn nhà vẫn còn có khả năng.“”

Ông chủ đá ghế một cái, trừng mắt liền xông qua: “”Tao mẹ nó khiến mày nằm viện giá bốn ngàn rưỡi¡‘”

Đánh một trận!

Đánh một trận!

Trong đầu của Tưởng Thừa trong phút chốc chính là ba cái chữ này.

Nhưng cậu vừa mới quay người muốn đi qua, Cố Phi đã đi lên nghênh tiếp, một tay giơ lên liền chặn lại nắm đấm của ông chủ vung qua đây, tiếp đó túm lấy cổ áo ông chủ đụng tới trên tường một cái dữ dội, chỉ vào ông ta: ""Tôi bây giờ có thể giúp ông gọi 120.""

Đầu ông chủ đập lên tường phía sau một cái, nghe tiếng động không xem là nặng, nhưng Cố Phi nắm cổ áo ông ta lại nắm đến rất chặt, khớp ngón tay còn chống ở trên yết hầu ông ta, mặt của ông ta không tới mấy giây đã nghẹn đỏ, vũng vẫy nghĩ muốn kéo tay Cố Phi ra.

""Tết rồi"" – Cố Phi đè thấp giọng – ""Ông muốn tìm chuyện không vui, vậy tôi liền giúp ông, dù sao tôi bây giờ cũng siêu cấp không thoải mái.""

""Động tác của Cố Phi liên tiếp, dứt khoát, lưu loát lấy đi nổi trội của Tưởng Thừa, cũng khiến lý trí của cậu vào trong một giây này hơi trả về chút máu.

""Thôi đi"" – Tưởng Thừa cưỡng chế giận dữ, nhìn nhìn Cố Miểu, nhóc con này hoàn toàn không quan tâm tranh chấp bên này, cong lưng, tay chống gối đang nhìn một con chó nhỏ đang ngủ trong lồng, cậu đi qua kéo Cố Miểu dậy – ""Đi.""

Cố Phi lại trừng mắt nhìn ông chủ mấy giây rồi mới thả lỏng tay.

Đoán chừng là Cố Miểu cũng không có mèo vừa ý, hoặc là căn bản mà nói cũng chưa kịp vừa ý con mèo nào, rất nghe lời mà theo hai cậu đi ra khỏi tiệm thú cưng này.

Hai cậu đi ra phía trước hơn mười mét, ông chủ vẫn đứng ở cửa tiệm chửi mát.

Tưởng Thừa cố gắng khiến mình không nghe tiếng của ông chủ, cậu sợ mình không khống chế được, xông lại đánh với người ta một trận.

Tết rồi, không cần thiết.

Nhưng vẫn ngột ngạt đến kịch liệt, lửa trong lòng làm sao cũng dập không tắt, khiến toàn thân cậu đều cảm thấy không thoải mái, chỉ muốn mạnh mẽ vung tay, duỗi thẳng chân, thậm chí muốn trực tiếp nằm thẳng trên mặt đất lăn lộn khóc lóc om sòm, lại gào to mấy tiếng đem chút khó chịu lăn ra ngoài.

Cố Phi kéo Cố Miểu đi theo phía sau Tưởng Thừa, Tưởng Thừa đi rất nhanh, mang theo tức giận.

Cậu và Cố Miểu đều có chút cảm giác theo không kịp, cậu khom lưng nhìn vào Cố Miểu: ""Nhị Miểu.""

Cố Miểu nhìn cậu.

""Chúng ta đi chỗ đó chơi một lát"" – Cố Phi chỉ chỉ một chỗ đất trống nhỏ phía trước, chỗ đó là một cái đài phun nước không có nước, không có người nào – ""Sau đó đi tìm mèo.""

Cố Miểu gật gật đầu, ván trượt phóng một cái trên đất, giẫm vào liền xông qua.

""Thừa ca."" – Cố Phi đuổi theo Tưởng Thừa, gọi cậu ta một tiếng.

""Hử."" – Tưởng Thừa đáp một tiếng, cổ họng lại bị tắc.

Đây tuyệt đối không phải nóng trong người gì đó, Cố Phi mặc dù không dám xác định cổ họng của Tưởng Thừa có phải đã có thể có liên quan với ưu tư của cậu ấy hay không, nhưng khẳng định không phải nóng trong người.

Chỉ là Tưởng Thừa không chịu nói, cậu cũng không cách nào cưỡng ép hỏi đến cùng.

""Đừng tức giận."" – Cố Phi nói.

""Không tức."" – Tưởng Thừa hắng hắng giọng.

Cố Phi nhìn cậu, chần chừ đến cả buổi, lúc đi tới đài phun nước bên cạnh, cậu cắn răng, duỗi tay ôm lấy vai của Tưởng Thừa.

Thân thể của Tưởng Thừa rõ ràng cứng lại một cái, có chút giật mình mà nghiêng đầu một chút.

Tay cậu siết chặt lại, đem Tưởng Thừa đẩy tới chỗ ít người ở mặt hông của đài phun nước, sau đó quay người ôm lấy cậu ta.

Tưởng Thừa vẫn còn cứng người, cậu ta không buông lỏng, dùng sức trên cánh tay xoa trên lưng Tưởng Thừa: ""Phía trước còn có tiệm thú cưng, ở sâu bên trong, đi tiệm đó hỏi thử xem.""

""Ừ."" – Giọng Tưởng Thừa rất thấp.

Có người qua đường, hơi hiếu kỳ mà nhìn hướng bên này, Cố Phi cũng không quan tâm, nhìn cứ nhìn đi.

Không sao cả.

Cậu đã rất lâu rồi không thấy qua Tưởng Thừa thế này, trong ký ức ban đầu của cậu, con người Tưởng Thừa đụng một chút liền dễ dàng mất khống chế cảm xúc, đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Bây giờ, bộ dạng này của Tưởng Thừa, cậu đau lòng vô cùng.

“”Thừa ca.“” – Cố Phi nhắm mắt lại.

Chúng ta hòa hợp lại đi.

Câu nói này nghẹn lại trong cuống họng, cậu cảm thấy bây giờ mở miệng liền sẽ nói ra.

Nhưng mà.

Cậu cắn chặt răng không lên tiếng nữa.

Cậu biết mình vì sao muốn nói, cũng biết mình vì cái gì không thể nói.

Cậu không thể tùy ý như vậy, Tưởng Thừa không phải công cụ phối hợp cảm xúc lên xuống của cậu, không phải cậu nói một câu thì đi, nói một câu thì người lại trở về.

Nếu như bây giờ cậu nói ra, sẽ khiến tình cảm của hai người nhìn giống như một thứ trò chơi tùy tiện.

“”Không việc gì“” – Tưởng Thừa nhẹ giọng nói – “”Đi xem mèo thôi.“”

“”Ừ.“” – Cố Phi nới lỏng cánh tay.

Tưởng Thừa liếc nhìn cậu ta, quay đầu lại gọi một tiếng: “”Nhị Miểu¡‘”

Cố Miểu đạp trên ván trượt dừng lại, nhìn hai cậu bên này.

“”Đi, đi phía trước.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Miểu quay đầu một cái, giẫm vào ván trượt đi về phía trước.

Tưởng Thừa vỗ nhè nhẹ lên cánh tay Cố Phi một cái, quay người theo đi qua.

Trí nhớ của Cố Phi bị sai sót, tiệm cuối cùng này là bệnh viện thú cưng, mặc dù cũng bán đồ dùng thú cưng, nhưng hình như không có mèo và chó đang bán.

Trái lại có mấy con chó nhỏ đang nhập viện và đang tiêm thuốc.

“”Nếu không thì đi tới tiệm ngoài cùng xem thử¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ.“” – Cố Phi gật gật đầu.

Lúc Tưởng Thừa muốn gọi Cố Miểu, phát hiện cô bé đang nhìn con chó nhỏ đang truyền nước.

“”Cún con bị bệnh“” – Tưởng Thừa đi qua ngồi xổm tới bên cạnh cô bé – “”Đang truyền nước… Chúng ta đi tới chỗ khác xem thử đi.“”

Cố Miểu không động đậy, chỉ quay đầu nhìn xung quanh tiệm, hình như là muốn tìm mèo.

“”Có việc gì không¿‘” – Một cô gái từ buồng trong đi ra hỏi một câu.

“”Chúng tôi muốn mua mèo… Chỗ chị là bệnh viện thú cưng đúng chứ¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Phải, nếu các cậu muốn mua mèo cảnh, chỗ chúng tôi không có nha“” – Cô gái cười cười – “”Chỗ chúng tôi chỉ có mấy con mèo nhỏ đang gửi nuôi, người ta nhặt được đưa tới.“”

“”Có thể… xem thử không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Có thể chứ“” – Cô gái dẫn bọn họ tới buồng trong, chỉ chỉ một cái lồng mèo kê trên cái nệm dày – “”Ở chỗ đó, khám qua không có bệnh, bây giờ có thể nhận nuôi, không cần tiền, nhưng mà không phải mèo cảnh nha, người gửi nuôi nói chắc là lai mèo Ba Tư với mèo ta.“”

Cố Phi dẫn Cố Miểu tới đứng bên cạnh lồng mèo.

Cố Miểu lập tức đem mặt kề sát qua, cái mũi thậm chí đụng tới trên lồng mèo.

Bốn con mèo nhỏ, đang cuộn lại cùng nhau ngủ một giấc.

Có lẽ là Cố Miểu đụng tới lồng mèo, có một con mèo nhỏ ngẩng đầu lên, sau đó kêu một tiếng, cái miệng

rất to, chỉ là tiếng kêu rất nhỏ.

Cố Miểu lập tức hưng phấn mà quay đầu nhìn Cố Phi: ""Ha¡"

""Ừ."" – Cố Phi cười cười.

Con ngẩng đầu này có lẽ là con xấu nhất trong bốn con mèo con, trên mũi có một vết bớt lớn màu đen, mặt cũng rất nhọn, lông cũng ngắn nhất, nhưng mà sau khi đem nó cầm ra một mình thả tới trên một cái nệm, Cố Miểu đăm đăm dán mắt vào nó, nhìn có đến năm phút đồng hồ cũng không cử động.

Sau khi Cố Phi cho phép, cô bé chìa tay ra, cẩn thận mà sờ một cái trên đầu mèo con.

Mèo con lim dim mắt mà kêu "meo" một tiếng rất nhỏ.

""Con này ngoan ngoãn nhất"" – Cô gái ở bên cạnh nói – ""Chỉ là xấu chút, nhưng mà tính khí tốt nhất, ba con khác cứ bắt nạt nó.""

Bọn họ nán lại ở trong tiệm gần một tiếng đồng hồ, để Cố Miểu với mèo con ở cùng một chỗ, cuối cùng xác định Cố Miểu rất thích nó, mà nó xác thực cũng rất ngoan ngoãn, hoặc là nói không phải ngoan ngoãn, là siêu cấp uể oải lờ đờ, Cố Phi quyết định nhận nuôi con mèo nhỏ này.

Tâm trạng Cố Miểu vô cùng tốt, có lẽ là vì con mèo này quá nhỏ so với Cừu múp, chỉ cỡ một phần năm Cừu múp, lúc cô bé ôm mèo hết sức cẩn thận.

Sau khi lên màn thầu nhỏ, cô bé đặt mèo lên chân, sờ từng chút từng chút.

Thẳng tới khi xe lái tới dưới lầu của phòng thuê, cô bé đều không ngẩng đầu qua.

Tưởng Thừa xuống xe, lại thò đầu về trong xe: ""Nhị Miểu.""

Cố Miểu ngẩng đầu lên.

""Nhớ phải đặt cho nó cái tên."" – Tưởng Thừa nói.

Cố Miểu nhìn cậu, dường như là nghe không hiểu.

""Lát nữa tôi sẽ giải thích cho con bé thử xem"" – Cố Phi cười cười – ""Con bé còn chưa từng đặt tên cho đồ chơi, à, động vật nhỏ gì gì đó đâu.""

“”Ừ“” – Tưởng Thừa vỗ nhẹ ở trên cửa xe hai cái – “”Vậy tôi… đi lên.“”

“”Được.“” – Cố Phi gật gật đầu.

Sau khi nhìn theo Tưởng Thừa đi vào hành lang, Cố Phi đóng cửa xe lại, ngồi xuống ngẩn ngơ một lúc mới quay đầu nói một câu với Cố Miểu ở phía sau: “”Nhị Miểu, đặt cho nó cái tên đi.“”

Cố Miểu nhìn cậu.

“Cừu múp, là cái tên, Nhị Miểu cũng là cái tên, Cố Phi cũng là cái tên”” – Cố Phi giải thích cho cô bé – “”Thừa ca cũng là cái tên, mèo con này tên gọi gì¿‘”

Cố Miểu im lặng.

“”Nó có tên, em liền có thể gọi nó rồi.“” – Cố Phi lại nói.

Cố Miểu nghĩ rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, búng tay, dựng thẳng ngón cái.

“”Hả¿‘” – Cố Phi ngây ra một chút.

Cố Miểu cúi đầu sờ mèo con: “”Thừa ca.“”

“”Cái gì¿‘” – Cố Phi nhìn cô bé.

Cố Miểu không nói nữa.

“”Nó gọi là Thừa ca sao¿‘” – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu gật gật đầu, tiếp tục sờ mèo con.

“”… Được thôi.“” – Cố Phi khởi động xe, quay đầu lại lái trở về.

Một con mèo cái nhỏ, gọi là Thừa ca.

Cậu cười to lên.

130. Chương 130

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Crime

"Tôi vẫn luôn cảm thấy, thời điểm ăn mừng năm mới, qua mười tuổi thì không còn gì thú vị để trải nghiệm nữa." – Phan Trí đi bộ tiến đến kệ để hàng Tết trong siêu thị, một hồi lưỡng lự rốt cuộc nên chọn hộp quà loại nào.

"Vì sao?" – Tưởng Thừa đẩy xe, đứng ở một bên nhìn cậu ta đi đi lại lại.

Đối với Tưởng Thừa mà nói, đừng nói là giờ đã hơn mười tuổi, kể cả hồi đó mười tuổi, cũng không cảm thấy ăn Tết có bao nhiêu vui vẻ gì lớn.

Năm ngoái ăn Tết đại khái là bởi vì có thi đại học, còn có Cố Phi, cho nên không có giống với những năm trước, thời điểm quay đầu lại tìm kiếm điều liên quan đến ăn Tết, trước tiên có thể nhớ tới, chính là năm trước, khi cậu mười tám tuổi.

Mà bây giờ, trong siêu thị nghe âm nhạc vang lên vui tươi, bên cạnh là một khu đồ hàng hoá màu đỏ, đi vài bước là có thể đụng phải người, cậu lại nhớ tới tình cảnh năm ngoái cùng Cố Phi đi mua đồ Tết.

"Dù sao tôi đã qua cái hồi mười tuổi rồi, bắt đầu từ năm ngoái là không thể ngơ ngẩn mà vui chơi, lúc mua đồ Tết phải đi theo để xách đồ, còn phải dọn dẹp nhà cửa, không dọn dẹp thì bị đánh…" – Phan Trí cuối cùng xách lên hai hộp quà bỏ vào trong xe đẩy hàng – "Chỗ nhà trọ cậu không cần phải dọn dẹp sao?"

"Không cần, tôi thấy khá sạch sẽ rồi." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi thấy cũng khá sạch sẽ" – Phan Trí nhìn cậu một cái – "Có phải Cố Phi hay qua dọn dẹp một lượt hay không, ngày hôm đó chúng ta đến, tôi xem xét thấy không có chỗ nào bụi bẩn cả."

"Đại khái là vậy." – Tưởng Thừa vừa nói vừa đẩy xe hàng đi, đi đến chỗ kệ có bày đồ ăn vặt ở trên, chọn lấy vài gói thạch trái cây loại mà Cố Miểu thích ăn.

Căn phòng trọ đó, lúc trước vẫn luôn được Cố Phi dọn dẹp, cậu ấy không có việc gì cũng sẽ quanh đi quẩn lại chỗ đó.

Sau khi chia tay Cố Phi còn thường xuyên đi đến đó hay không thật không thể biết được, có lẽ là vẫn sẽ đi đến, nghĩ đến ngày đó đẩy cửa ra nhìn thấy bộ dạng Cố Phi đang nằm ngủ trên sô pha, Tưởng Thừa liền cảm khái một trận.

Năm ngoái Lưu Lập có thay mới kệ để hàng ở trong tiệm, muốn trước khi mở cửa khai trương phải chuẩn bị cho tốt, Cố Phi giúp đỡ sửa sang quét tước lại, Tưởng Thừa vẫn luôn không có liên lạc với Cố Phi.

"Sao không sửa từ sớm?" – Phan Trí nói – "Sắp ăn Tết rồi mới sửa không phải quá gấp gáp sao."

"Kệ để hàng là Lưu Lập tự mình làm, cho nên mất nhiều thời gian." – Tưởng Thừa nói.

"Tự mình làm?" – Phan Trí ngẩn người.

"Ừm, có thể tiết kiệm được chút tiền, chung quy cũng là vì đã mua cửa hàng với giá ba vạn của Cố Phi." – Tưởng Thừa nói.

"Cố Phi cũng thật ngầu" – Phan Trí ngẫm lại liền thấy vui vẻ - "Ngày đó gặp nhau, cái người bím tóc nhỏ kia nhìn cũng không giống loại hiền lành lương thiện a."

"Cố Phi và cậu ta đồng thời chắn trước mặt cậu, nếu phải chọn một người để đánh nhau, cậu sẽ chọn ai." – Tưởng Thừa cười cười.

"Vẫn là người bím tóc nhỏ kia đi." – Phan Trí chậc chậc hai tiếng.

Mua hộp quà đồ Tết và mọi thứ xong, Tưởng Thừa và Phan Trí cũng không đi đâu xa, chủ yếu là tại mua pháo hoa pháo trúc gần đó, xưởng thép bên này không được đốt pháo, đối với Phan Trí mà nói lần này hẳn là năm vui sướng nhất.

“Tôi nói câu nghe, ăn Tết, đối với tôi mà nói, chính là chơi cái này đó, không có gì khác” – Phan Trí một bên chọn pháo hoa một bên nói – “Nếu Cố Miểu theo tôi đi chơi, tôi mua cho em ấy chơi đủ luôn.”

“Cậu ăn Tết không chơi đánh bài sao?” – Tưởng Thừa cười cười, nhà Phan Trí vào dịp ăn Tết chính là dịp chơi đánh bài kéo dài như bất tận.

“Đánh cái rắm, một đám đều là bài mạt chược thành tinh, không bằng tôi cứ đem tiền trong túi trực tiếp móc ra chia cho bọn họ luôn cho rồi, còn tiết kiệm thời gian” – Phan Trí nói – “Tôi phát hiện bên này bọn họ bán pháo hoa đều là pháo ống giống nhau, có loại mua xong rồi cầm thử lên cảm giác giống như là có thể đang ở trên chiến trường vậy.”

“Nghiện nặng rồi.” –Tưởng Thừa nói.

Cậu đối với mấy thứ này không đặc biệt hứng thú, nhưng khi nghĩ đến cùng Cố Phi chơi… Cậu lúc này liền bắt đầu có chút nhớ Cố Phi.

Trong không khí năm mới, người này người kia đều có chút vội vàng tất bật, riêng cậu phá lệ nghĩ về không khí khi cùng Cố Phi ở bên nhau cảm giác thực an tâm yên bình.

Buổi sáng ngày ba mươi Tết, Cố Phi gọi điện thoại tới: “Thừa ca, cậu lúc nào đến đây? Tôi đi đón các cậu.”

“Còn… đi đón sao?” – Tưởng Thừa ngẩn người, từ nơi này có bò đến trong tiệm nhà Cố Phi cũng không đến nửa giờ.

“Không cần… đón sao?” – Cố Phi nói.

“Đón a.” – Phan Trí ở một bên nói – “Nhiều đồ như vậy xách qua như thế nào được, kêu cậu ta tới đây giúp xách qua đi.”

“A” – Tưởng Thừa phục hồi tinh thần lại – “Cậu qua đón một chút đi, tôi cùng Phan Trí mua không ít đồ, cậu tới giúp xách một chút.”

“Được.” – Cố Phi nói.

Mười phút sau Cố Phi lái chiếc màn thầu nhỏ tới nơi.

Tưởng Thừa cùng Phan Trí xách theo một đống đồ đi xuống lầu, để hết lên trên xe, chỗ ngồi phía sau liền chất đầy đồ.

Tưởng Thừa thở dài, cậu vốn dĩ muốn ba người bọn họ cùng nhau xách đồ vừa nói chuyện vừa đi bộ qua đó, ai ngờ lại lái chiếc màn thầu nhỏ đến chở đống đồ nữa…

Nhưng Cố Phi hình như là có kế hoạch, lấy chìa khoá màn thầu nhỏ đặt vào trong tay Phan Trí: “Lái xe được không?”

“Hả?” – Phan Trí sững sỡ.

Tưởng Thừa đột nhiên có chút muốn cười.

“Cậu lái xe đi đi.” – Cố Phi nói.

Phan Trí cầm chìa khoá: “Tôi không có biết đi xe điện…”

“Cắm chìa khoá bật công tắc điện là đi được, so ra lái xe điện dễ lắm, xe có ba bánh nên cậu không cần phải lo giữ thăng bằng xe.” – Cố Phi nói.

Phan Trí quét mắt liếc hai người bọn họ một cái, cắn răng nói: “Vậy thì lái.”

Tưởng Thừa cùng Cố Phi đứng ở dưới lầu, nhìn Phan Trí vào trong màn thầu nhỏ, sau đó hô một tiếng: “Cắm chìa khoá vào! Bật công tắc điện! Đúng không!”

“Đúng!” – Cố Phi kêu.

“Cắm chìa khoá vào! Bật điện…” – Phan Trí còn chưa nói xong, màn thầu nhỏ liền vèo cái đã xông ra ngoài, giống như bay ra vậy.

"Vặn tay ga nhẹ chút!" – Cố Phi chạy nhanh về phía trước đuổi theo, vừa chạy vừa gào to – "Buông tay ga ra! Bóp phanh! Phan Trí! Bóp phanh!".

"… Tôi đệt!" – Tưởng Thừa nhìn màn thầu nhỏ lao đi sắp đụng một cột đèn đường phía trước, sợ tới mức chân mềm nhũn, cũng vội đuổi theo phía trước.

Màn thầu nhỏ không giảm tốc độ, nhưng đến lúc sắp đâm vào cột đèn đường trước mặt, đột ngột cua gấp một cái, vòng qua cây cột, lao xuống đường,đầu tiên là đi ngược chiều một đoạn ngắn, sau đó chạy đến đường bên phải lại chạy tiếp về phía trước.

"Tôi đệt" – Cố Phi đuổi không kịp, chỉ có thể dừng lại không đuổi nữa, quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa đang chạy tới –"Cậu ta có phải đến xe đạp cũng chưa từng lái đi hay không?"

"Phải" – Tưởng Thừa nhìn chiếc màn thầu nhỏ một đường chạy như bay ở phía trước – "Tôi thấy… Hẳn là không có chuyện gì chứ, hôm nay ít xe qua lại."

"Tôi sợ cậu ta tới cửa rồi còn không dừng xe được." – Cố Phi nói.

"Cậu ta phản ứng rất nhanh, trong chốc lát chắc là có thể hiểu rõ thôi." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm." – Cố Phi nói.

Sau đó hai người cùng nhìn màn thầu nhỏ, nhìn theo đến khi màn thầu nhỏ ở phía trước giao lộ liền quẹo một cái biến mất, Tưởng Thừa quay đầu liếc mắt nhìn Cố Phi một cái.

Cố Phi cũng nhìn cậu.

Tưởng Thừa không nhịn được cười, lúc đầu còn cố kiên nhẫn một chút nhưng lúc này cười đến sặc một ngụm khí, ho khù khụ đến nửa ngày.

"Ai." – Cố Phi ở bên cạnh vừa cười vừa thở dài.

Con đường này thật sự là không dài, Tưởng Thừa cảm giác mình cười xong thì đã đi được một nửa con đường rồi, một nửa con đường kế tiếp còn ngắn hơn, cậu còn chưa nghĩ ra mình muốn nói cái gì, thì đã tới cửa hàng nhà Cố Phi ở bên kia đường rồi.

"Xe dừng lại rồi." – Cố Phi nhìn thoáng qua phía trước.

Tưởng Thừa cũng nhìn theo, màn thầu nhỏ dừng ở bên đường, cửa xe mở ra, chắc là đang lấy đồ ra khỏi xe.

"Làm sao mà so với tốc độ chúng ta đi bộ không nhanh hơn bao nhiêu vậy?" – Tưởng Thừa có chút mờ mịt.

"Cậu ta cũng là dân mù đường sao?" – Cố Phi hỏi.

"À không" – Tưởng Thừa nói – "Cậu ta có thể xem bản đồ một cách rõ ràng, xác định phương hướng cũng rất tốt."

Lúc đi đến cửa của cửa tiệm, Phan Trí từ bên trong đi ra, vừa thấy hai người bọn họ liền nói – "Đùa tôi à! Tôi lái xe đi, so với các cậu chỉ đến sớm hơn có một phút đồng hồ sao?"

"Cậu đi đâu vậy?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi quẹo trái vào quá khó, cảm giác xe như muốn lật, đường đi vào lại hẹp, tôi không thể vào được, quyết định tìm một đường lớn quẹo trái rồi đi đến đây." – Phan Trí khoa chân múa tay nói.

"…Cũng biết rất rõ đường nha." – Cố Phi nhìn cậu ta.

"Tự hào mà nói không phải dân mù đường chính là như vậy" – Phan Trí nói lại quay đầu nhìn nhìn – "Các cậu mua cho Cố Miểu chính là con mèo kia sao?"

Tưởng Thừa đi theo xem, thấy được con mèo xấu xí ở bên cạnh một cánh cửa đang nhìn qua bên này, trên cổ nó buộc một sợi dây màu hồng phấn.

"Đúng vậy" – Cậu gật đầu, nhìn Cố Phi – "Nhị Miểu đặt tên cho nó chưa?"

"A" – Cố Phi xách từ trên xe xuống hai cái túi đi vào trong – "Đặt rồi."

"Gọi là gì?" – Tưởng Thừa hỏi, đem hộp quà còn lại cầm lấy cùng đi vào trong – "Có phải gọi là Meo meo hay không, khi tôi còn nhỏ, nếu nuôi chó thì đều gọi là gâu gâu, nuôi mèo thì đều gọi là Meo meo."

"Không có gọi là Meo meo." – Cố Phi nói.

Mẹ Cố Phi cùng Lưu Lập đều ở trong tiệm, đang chuẩn bị làm sủi cảo, Cố Miểu dẫm lên ván trượt ở giữa các kệ hàng mới thay.

Lúc nhìn thấy Tưởng Thừa tiến vào, cô bé lập tức trượt tới, đem bé mèo ở bên cạnh cửa ôm tới, đưa ra trước mặt Tưởng Thừa.

"Muốn anh ôm nó sao?" – Tưởng Thừa liền ôm bé mèo vào trong ngực – "Em đặt tên cho nó là gì?"

Cố Miểu nhìn cậu.

"Tên đó" – Tưởng Thừa sờ sờ bé mèo – "Anh trai em nói em đã đặt cho nó một cái tên hay, gọi là gì?"

Cố Miểu duỗi tay sờ sờ bé mèo, sau đó xoay người dẫm lên ván trượt tiếp tục đi xuyên qua kệ để hàng ở giữa.

"Gọi là gì vậy?" – Tưởng Thừa quay đầu hỏi, lúc này cậu ở bên cạnh Cố Phi đang cùng chuẩn bị đồ.

Cố Phi hắng giọng một cái, quay đầu nói: "Thừa ca."

"Ừm?" – Tưởng Thừa lên tiếng.

"Không phải" – Cố Phi nhìn thoáng qua bé mèo đang được cậu ôm trong lòng – "Là tên nó đó."

"A?" – Tưởng Thừa vẫn còn mờ mịt.

"Nó" – Cố Phi chỉ chỉ bé mèo – "Gọi là… Thừa ca."

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu, cúi đầu nhìn nhìn bé mèo, lại đột nhiên ngẩng đầu lên – "Cái gì? Nó tên là Thừa ca?"

"Ừm" – Cố Phi tựa hồ là đang nín cười, khoé miệng như có như không hiện ý cười –"Nhị Miểu đặt đó, gọi là Thừa ca."

"Đùa tôi sao?" – Tưởng Thừa đem bé mèo trong lòng nâng lên nhìn nhìn, lại nhìn thoáng qua Cố Miểu ở bên kia – "Em ấy có ý kiến gì với tôi sao? Bệnh viện thú cưng người ta không có nói đây là mèo cái sao… hơn nữa nó còn xấu xí như vậy?"

"Tôi cũng không biết" – Cố Phi cười cười – "Tôi có hỏi em ấy đặt tên mèo là gì, em ấy nói Thừa ca."

"… Cậu chắc chắn chứ?" – Tưởng Thừa nhìn bé mèo trong tay mình – "Con mèo nhỏ này quá xấu xí a."

"Đẹp mà" – Cố Phi nói – "Không phải cậu đã nói không quan trọng là đực hay cái là mèo hay heo sao?"

"Thì đúng vậy, tôi chính là không có lập trường như vậy đấy." – Tưởng Thừa nói lại sờ sờ bé mèo – "Cùng lắm thì Nhị Miểu muốn gọi thì cứ gọi thế đi, chỉ là con mèo này quá gầy, phải cho ăn nhiều một chút."

"Sang năm mới thì đi cửa hàng vật nuôi hỏi một chút đồ ăn ưa thích của nó" – Cố Phi gật gật đầu – "Thừa ca."

Tưởng Thừa vừa định đáp lại, nhưng cùng lúc ngừng lại: "Gọi ai?"

"Cậu đó." – Cố Phi nói.

"A, chuyện gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Nhị Miểu trong khoảng thời gian này… có thể cảm giác được có tiến bộ, Hứa Hành Chi nói có một số thiếu niên ngay từ đầu là có thể tiến bộ rõ ràng, hoặc khả năng khác sẽ lại như cũ" – Cố Phi nói – "Mặc kệ thế nào, thật sự… cảm ơn."

"Không cần phải nói lời này, tôi nói rồi, tôi thực sự thích em ấy" – Tưởng Thừa cúi đầu nhìn bé mèo, Cố Phi đột nhiên nói cảm ơn, cậu có chút không biết nên đáp lại như thế nào, giữa hai người bọn cậu đã lâu không có khách khí như vậy.

"Làm sủi cảo đi." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, đứng dậy đi đến phía sau nhà rửa tay.

Vài người ngồi tụ lại ở trước bàn nhỏ làm sủi cảo, vẫn là rất thú vị, mặc dù mẹ Cố Phi và Lưu Lập vẫn ở đây trong tình trạng tình nồng ý mật như không có mắt thấy như cũ.

Cố Phi cầm mười đồng tiền xu đã rửa sạch sẽ, gói vào trong sủi cảo.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi gói kỹ từng cái từng cái sủi cảo đẹp đẽ, nhớ tới năm trước bí mật xử lý một đống sủi cảo kia, nhịn không được cười cười.

Gói xong sủi cảo chuẩn bị đợi lúc thả vào nồi, bên ngoài tiếng pháo nổ đã vang lên cả một vùng.

Mèo nhỏ chưa từng nghe tiếng pháo nổ như vậy, vẫn luôn kinh hoảng mà rúc ở trong lồng ngực Cố Miểu, cô bé không có chú ý tới phản ứng của nó, hưng phấn muốn ôm nó ra ngoài xem pháo.

"Nhị Miểu" – Cố Phi giữ cô bé lại – "Đem Thừa ca vào phòng nhỏ đi."

Cố Miểu ôm mèo, rõ ràng là không rõ ý của Cố Phi.

"Nó đang sợ hãi" – Cố Phi giải thích cho cô bé – "Âm thanh pháo nổ quá lớn, sẽ doạ đến nó."

Cố Miểu vẫn gắt gao ôm mèo nhỏ, không có động tác gì.

"Em có lúc sợ hãi, nó cũng có lúc sợ hãi" – Cố Phi nói – "Nhị Miểu, nó bây giờ đang rất sợ hãi, mau đem nó vào trong phòng đi."

Ánh mắt Cố Miểu từ trên người Cố Phi dời đi, không biết là đang nhìn đi đâu.

Tưởng Thừa biết đây là lực chú ý của cô bé không tập trung hoặc là bắt đầu có sự kháng cự.

Khi Cố Phi còn muốn nói tiếp, Cố Miểu xoay người ôm mèo nhỏ muốn đi ra cửa.

"Nhị Miểu" – Cố Phi giữ cô bé lại – "Không được."

Cố Miểu giãy giụa một chút, Cố Phi giữ chặt cô bé không buông tay, cô bé bắt đầu thét lên chói tai.

Bốn phía tiếng pháo nổ rất lớn, tiếng thét chói tai của Cố Miểu bị át đi không ít, nhưng căn bản vẫn có thể nghe thấy.

Vài người trong phòng đều dừng động tác, đều quay ra nhìn Cố Miểu.

"Mọi người nên làm gì thì làm đi." – Cố Phi nói.

"A." – Lưu Lập do dự một chút, kéo mẹ Cố Phi đi, hai người đem sủi cảo đã gói đi đến chỗ bếp phía sau nhà.

Tưởng Thừa cùng Phan Trí thối lui đến một bên, Phan Trí vừa sửa soạn để một hồi nữa chuẩn bị bắn pháo vừa nhìn Cố Miểu – "Có phải bây giờ không thể dỗ dành em ấy đúng không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Phải cho em ấy biết dù có thét chói tai cũng không có bất kỳ tác dụng gì."

"Vậy em ấy sẽ rất khó chịu a" – Phan Trí nói – "Thật giống như em ấy nói chuyện với người khác, nhưng không ai để ý đến em ấy."

"Sửa chữa sai lầm quen thuộc chính là như vậy." – Tưởng Thừa thở dài, ngồi xuống ghế bên cạnh.

Trước kia mỗi lần nghe tiếng thét chói tai của Cố Miểu, cậu đều sẽ cảm thấy một loại áp lực làm người ta hít thở không thông, cảm thấy không thể nào Cố Phi có thể chịu đựng được áp lực lớn như vậy.

Mãi cho đến bây giờ cậu cũng không rõ Cố Phi như thế nào lại có thể buộc bản thân chịu đựng được áp lực này.

Một người em gái.

Nhưng ngay lúc này đây, khi nghe tiếng thét chói tai của Cố Miểu, Cố Phi so với trước kia lại bình tĩnh hơn rất nhiều, vì không chỉ là quá trình của Cố Miểu đã thay đổi một chút, mà còn là quá trình này Cố Phi đã đi được một bước về phía trước.

Từ lúc bắt đầu Cố Phi không hề thuận mọi chuyện theo Cố Miểu nữa, không hề cố gắng lý giải cho Cố Miểu nữa, cũng không hề để cô bé làm loạn mà tự tổn thương bản thân nữa.

Cố Miểu lúc này đây đã thét chói tai liên tục trong một thời gian dài, cứ lặp đi lặp lại, dừng trong chốc lát rồi lại tiếp tục.

Có lẽ bởi vì quá thích…. Thừa ca, nếu đem Thừa ca đi vào phòng nhỏ, muốn đi ra ngoài chơi lại không thể sờ nó, muốn sờ đến nó thì lại không thể ra ngoài chơi, những suy nghĩ này đối với Cố Miểu mà nói, chọn lấy một trong số đó thực sự quá khó khăn, hoặc là cô bé căn bản cũng không lý giải được vì cái gì không thể chọn được cả hai.

Cố Phi cứ như vậy một mực ngồi xổm ở bên cạnh, không có ôm cô bé, cũng không có dỗ dành, chỉ là lặp đi lặp lại nguyên nhân tại sao không thể để cô bé mang mèo nhỏ ra ngoài, đồng thời yêu cầu nếu như cô bé khó chịu thì hãy nói ra.

Cuối cùng thì tiếng thét chói tai của Cố Miểu dừng lại, cuối cùng Tưởng Thừa cũng có cảm giác hơi thở của mình đã quay trở lại.

“18 phút.” – Phan Trí nói.

“Cậu còn tính giờ à?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Tại nhàn rỗi thôi” – Phan Trí đem điện thoại của mình quơ quơ trước mặt – “Nên tiện bấm đồng hồ bấm giây.”

“Anh giúp em đem Thừa ca mang vào trong phòng được không?” – Cố Phi hỏi Cố Miểu.

“Cái gì?” – Phan Trí đột nhiên quay đầu – “Mang ai vào trong phòng?”

“Con mèo kia, Cố Miểu đặt tên cho nó là Thừa ca.” – Tưởng Thừa nói.

“À” – Phan Trí có chút giật mình nhìn cậu, lát sau liền bắt đầu hiểu rõ, dựa vào kệ để hàng cười đến không dừng được – “Thừa ca! Meo! Thừa ca! Meo meo meo!”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Meo!” – Phan Trí vừa cười vừa đi đến bên Cố Miểu – “Miểu Miểu, đem Thừa ca mang vào trong đi, Phan thúc dẫn Miểu Miểu đi đốt pháo có được hay không?”

Cố Miểu do dự trong chốc lát, đưa mèo cho Cố Phi.

“Lát nữa em trở về thì lại chơi cùng nó, được không?” – Cố Phi nói.

Cố Miểu gật gật đầu.

“Như vậy là được rồi, em như vậy thì anh mới biết được em muốn làm gì” – Cố Phi quấn khăn quàng cổ lên cho cô bé – “Em cùng Phan…”

“Thúc.” – Phan Trí nói.

“Hả, chuyện gì vậy?” – Cố Phi nhìn cậu ta.

Phan Trí há há miệng không nói ra được gì, chỉ chỉ Cố Phi, đoạn đi đến bên cạnh xách túi pháo lên nói: “Đi thôi, Miểu Miểu!”

Lần này sủi cảo có ẩn tình gì hay không, Tưởng Thừa không biết, nhưng miếng sủi cảo Cố Phi cho cậu thì đều có hai đồng tiền một tệ bên trong, trong mười tệ chia đều thì đã có hai cái như vậy đều bị cậu ăn hết, những người khác đều chỉ ăn được năm mao tiền 😄(= 1 681 VND= 0,5 tệ).

Chắc là bí mật đụng vào rồi, Tưởng Thừa cười cười, Cố Phi ở phương diện nào đó vẫn là có chấp nhất đến ấu trĩ.

Đốt pháo, ăn sủi cảo, xem pháo hoa, nhìn Cố Miểu dẫm lên ván trượt ở trong đám tia lửa pháo hoa cùng khói pháo tinh thần hưng phấn mà xuyên tới xuyên lui, cậu cảm thấy năm nay trải qua có chút hoảng hốt.

Có chút cảnh tượng là giống nhau, có chút cảnh tượng lại mới mẻ.

Đó là cậu cùng Cố Phi ở bên nhau đã được hai cái tất niên rồi.

Năm ngoái là một, năm nay là thêm một nữa, tư vị tràn đầy nhiều đến nỗi thời gian trong một năm qua cũng không chứa nổi.

Mà năm mới kế tiếp, không biết sẽ là như thế nào.

Phan Trí chỉ phía bông pháo hoa lớn nhất, hướng về phía bọn họ nói: "Mau cầu nguyện đi!"

Thời điểm cậu mở to mắt nhìn, tôi sẽ vẫn luôn ở chỗ này.

"Còn mấy ngày nữa mới khai giảng" – Phan Trí ngồi ở trên sô pha nhìn Tưởng Thừa – "Tôi thấy là cậu có thể hoãn mấy ngày nữa hẵng về trường học, không cần cùng tôi đi về lúc này đâu."

Rất nhiều người ngóng trông đến lúc ăn Tết, nhưng khó khăn chờ đến lúc đó, trôi qua đêm ba mươi Tết, một năm liền nhanh chóng qua đi, mỗi ngày lại lần nữa bắt đầu đi hướng khác biệt.

Tưởng Thừa nhìn lịch trên di động, nghỉ sớm, khai giảng liền sớm hơn, không còn mấy nữa rồi.

Nếu là trước đây, có thể cậu sẽ kéo dài kỳ nghỉ tới khi kết thúc buộc phải làm thiên tài trở lại trường, nhưng hiện giờ, cậu dự định cùng Phan Trí quay về.

"Tôi là muốn nói" – Phan Trí đụng đụng người cậu nói – "Lễ tình nhân… sắp tới rồi."

"Tôi biết" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta một cái – "Cậu cảm thấy tình huống hiện giờ của tôi và Cố Phi, muốn trải qua ngày lễ tình nhân này kiểu gì?"

"Cậu không phải muốn cùng cậu ta làm cái gì mà 'cậu đuổi theo tôi, cậu theo đuổi tôi đi' sao? – Phan Trí nói – "Lễ tình nhân không phải cơ hội tốt sao?"

"Không phải" – Tưởng Thừa thở dài – "Phan Phan, chỉ số thông mình của cậu có phải đã để làm pháo nổ đi mất rồi hay không?"

"Chỉ số thông minh của tôi dùng để yêu đương chỉ đủ xử lý hai loại 'người tình tôi nguyện thì ở bên nhau' và 'nếu một người không thấy hợp nữa thì chia tay' " – Phan Trí nói – "Loại tình huống của các cậu thì tôi đây không có đủ chỉ số thông minh."

"Nếu tôi ở đây đến Lễ tình nhân, sẽ gây áp lực cho Cố Phi" – Tưởng Thừa nói – "Lễ tình nhân năm ngoái vì muốn thi đại học nên chưa có kỷ niệm cái gì, tôi lúc ấy đã nói, năm nay sẽ cùng vui vẻ trải qua với nhau."

"…. Ai." – Phan Trí dựa lên tay vịn.

"Hiện tại đang là loại tình huống này, cùng trải qua với nhau, làm sao có thể được nữa?" – Tưởng Thừa nói – "Cậu ấy áp lực, tôi cũng áp lực."

"Là khó xử." – Phan Trí nói.

"Tôi không muốn cậu ấy bị bất kỳ ngoại lực nào tác động đến, tôi chờ cậu ấy" – Tưởng Thừa nhấn mạnh – "Tự cậu ấy đi tới, từng bước một, mặc kệ cậu ấy phải mất thời gian bao lâu, tự cậu ấy đến tìm tôi."

Phan Trí nhìn cậu một cái: "Tiểu Thừa."

"Đừng có khen tôi soái nha." – Tưởng Thừa nói.

"Không khen cái này" – Phan Trí nói – "Tôi chính là cảm thấy cậu… về sau có khả năng sẽ làm nên đại sự."

"A." – Tưởng Thừa cười.

"Quá con mẹ nó khoan dung rồi." – Phan Trí dựng ngón cái.

Khoan dung sao? Thực ra cũng không phải, Tưởng Thừa biết tính cách chính mình, thực sự là nôn nóng, nôn nóng lắm rồi, cảm xúc cũng rất khó che giấu được nữa.

Cái gọi là khoan dung, cũng chỉ là đối với Cố Phi.

Chỉ là bởi vì cho tới nay, Cố Phi mang đến cho cậu quá nhiều an tâm và kiên định, làm cậu có thể khoan dung, đối mặt với tình huống như vậy, cũng chỉ là bởi vì đó là Cố Phi.

Hơn nữa… chia tay sau khi chân chính đối mặt một lần nữa, Tưởng Thừa cảm giác bản thân cũng không có khoan dung như Phan Trí đã tưởng tượng.

"Tôi đi vào trước." – Phan Trí nói một câu liền xách hành lý, xoay người tiến vào ga.

Tưởng Thừa cùng Cố Phi đứng ở trước cửa ga mà thất thần.

"Thừa ca" – Cố Phi mở miệng, tựa hồ giọng nói cũng có chút vội vàng – "Học kỳ sau đừng sắp xếp thời gian gấp gáp như vậy, phải chừa chút thời gian để nghỉ ngơi."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

"Chuyện tiền thì cậu không cần lo lắng" – Cố Phi nói – "Tôi hiện tại đã bắt đầu làm một số việc quy mô lớn, tiền có nhiều… Nếu tiền có chút khó khăn, nhất định sẽ nói cậu biết, sẽ không giấu giếm."

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lời.

"Nhị Miểu nếu có gì tiến triển tôi… cũng sẽ lập tức nói cho cậu biết." – Cố Phi nói.

"Được." – Tưởng Thừa gật đầu.

Cố Phi tựa hồ còn có điều gì suy tư muốn nói nữa, Tưởng Thừa chờ Cố Phi mở miệng, lúc này chính cậu trong đầu cũng trống rỗng, một chữ cũng không nói nên lời.

"Tự chăm sóc bản thân cho tốt" – Cố Phi nói – "Một năm này trôi qua cũng không thấy béo lên chút nào."

Tưởng Thừa cười cười.

Hai người trầm mặc mà tiếp tục đứng.

Có thể đã trôi qua mười mấy phút, Cố Phi mới lại mở miệng nói: "Cậu… vào đi thôi."

"Ừm." – Tưởng Thừa quay đầu nhìn thoáng qua cửa ga không còn nhiều người – "Tôi đi vào đây."

Thời điểm xách vali chuẩn bị xoay người rời đi, cậu chợt dừng lại, tiến lên một bước đi tới trước mặt Cố Phi, vươn cánh tay ôm lấy Cố Phi.

Tay Cố Phi ở trên lưng cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ.

"Đi đây." – Tưởng Thừa xoay người kéo cái vali tiến vào cửa ga.

131. Chương 131

Edit: Bongbong_nbo

Đây là lần thứ ba, ngồi tàu hỏa rời đi.

Mỗi một lần, người bên cạnh đều không giống nhau, tâm trạng cũng không giống, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ thì cảm nhận cũng hoàn toàn không giống.

Tưởng Thừa nhấp một ngụm nước uống, mình đây cũng xem là đã trải qua khá phong phú.

Từ ngày ấy bị ném về nơi này đến nay, bất luận là cuộc sống, tình cảm, hay là tâm tình, đều đã hoàn toàn thay đổi, đây chắc là một khởi đầu mà ai cũng không đoán trước được.

Tưởng Thừa chẳng hề hối hận tất cả lựa chọn của mình, mỗi một lựa chọn, mỗi một quyết định, bất kể sau đó sẽ phát sinh cái gì, cậu đều sẽ không hối hận.

Cứ dữ dội như thế.

Cậu đem bình đồ uống duỗi tới bên cạnh, gõ gõ trên bình đồ uống của Phan Trí: “”Cạn ly.“”

“”Tùy ý thôi“” – Phan Trí liếc nhìn cậu – “”Đây là một bình lớn đấy.“”

Tưởng Thừa cười cười, uống một ngụm.

Phan Trí cũng theo cậu uống một ngụm: “”Chúc thuận lợi.“”

Lúc xe tới ga, Tưởng Thừa gửi tin nhắn cho Cố Phi.

– Bọn tôi tới rồi, cả đường thuận lợi, bây giờ trở về trường

– Thật tốt, tôi đang dẫn Nhị Miểu đốt pháo hoa đây

– Giúp tôi đốt hai cái đi

– Được

Gửi xong tin nhắn, Tưởng Thừa liền nhanh chóng thoát ra, mắt cũng không nhìn lên nữa, cũng sợ ngón tay mình đụng tới chỗ nào, giao diện sẽ bật lên.

Trên giao diện là hai tin nhắn không nhận được trả lời gửi tới Cố Phi, mỗi lần nhìn thấy đều sẽ khó chịu.

Mặc dù bây giờ đã qua rồi, cậu cũng xác định bước tiếp theo nên đi thế nào, nhưng mà lúc nhìn thấy hai tin nhắn ấy, lập tức loại cảm thụ cả người đều hỗn loạn một đống sẽ mãnh liệt tuôn ra.

Sau khi cùng với Phan Trí đi ăn cơm, cậu trở về trường học.

Cậu chẳng được xem là người trở về trường học sớm, trong trường đã có thể nhìn thấy không ít sinh viên, trong ký túc xá đã có sinh viên đi tới đi lui.

Ngay cả ký túc xá bọn họ, cậu cũng không xem là người tới sớm.

Lúc đẩy cửa ra nhìn thấy Triệu Kha, cậu cảm thấy rõ là rất kỳ lạ: “”Cậu trở lại lúc nào thế? Tin nhắn lần trước không phải nói qua Valentine mới về sao¿‘”

“”Kế hoạch có biến“” – Triệu Kha nói – “”Hôm nay, Trương Đan Đồng đột nhiên trở về trường học rồi, tôi liền lập tức trả lại vé rồi mua vé hôm nay.“”

“”Sau đó thì sao¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Sau đó cái gì.“” – Triệu Kha nói.

“”Chị ấy trở về trường rồi, cậu cũng lập tức về theo, sau đó cậu nằm ở trong ký túc xá¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Nếu không thì sao¿‘” – Triệu Kha nhìn cậu.

“”… Tôi không biết“” – Tưởng Thừa chắp tay hành lễ với cậu ta – “”Chỉ muốn nói một câu, cậu thật có sáng kiến nha.“”

“”Tôi còn định hỏi cậu đấy“” – Triệu Kha xuống giường – “”Tại sao không qua Valentine hẵng về¿‘”

“”Bây giờ còn không biết phải trải qua ngày lễ này như thế nào.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ha.“” – Triệu Kha đáp một tiếng cũng không hỏi nhiều.

“”Tôi mang chút đồ ăn về.“” – Tưởng Thừa mở vali hành lý ra, trong vali của cậu chỉ để một nửa quần áo của bản thân, còn nửa rương chứa đủ các loại đặc sản và ăn vặt, đều là của Cố Phi mua để cậu mang về, còn phân loại xong hết, đồ cho Hứa Hành Chi, của Triệu Kình, của Triệu Kha, còn cho bạn học.

“”Lần này Hứa Hành Chi tới, tình huống của em gái thế nào¿‘” – Triệu Kha cầm đồ ăn bóc ra – “”Tôi với Triệu Kình cãi nhau một trận, qua Tết cũng chưa nói chuyện lại.“”

“”Rất tốt, lập tức liền có tiến bộ rồi, nhưng mà tiếp sau có thể sẽ có lặp lại và tạm ngừng, từ từ tới thôi, chủ yếu là tìm được phương pháp chính xác thì dễ xử lý“” – Tưởng Thừa nói – “”Loại chuyện này quả thực vẫn là phải người chuyên nghiệp một đối một có tính chất mũi nhọn mới được.“”

“Vậy thì tốt.” – Triệu Kha nói.

“”Chị cậu về trường rồi à¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Về sớm rồi, cãi nhau xong nói nhìn thấy tôi liền muốn ói, đã trở về trường rồi.“” – Triệu Kha nói.

“”… Hai người cãi nhau cái gì hả¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Không biết, từ nhỏ đã cãi nhau, hai năm này không đánh tôi đã tốt rồi“” – Triệu Kha nói – “”Bọn tôi bình thường cãi nhau còn không biết rốt cuộc vì cái gì, giữa chừng cứ bẻ lái, chém tới chém lui vẫn không biết vì cái gì.“”

“”Ha“” – Tưởng Thừa cảm thấy rất bái phục – “”Ở đây có đồ ăn vặt mua cho chị ấy, là tôi tự mình mang cho chị ấy, hay là cậu cầm qua thừa dịp giảng hòa thử xem¿‘”

“”Để tôi đi“” – Triệu Kha nói – “”Tôi bóc một nửa ra cho Trương Đan Đồng, sau đó còn lại cho Triệu Kình.“”

Tưởng Thừa cười lên: “”Vẫn có thể còn thừa à¿‘”

“”Ít nhiều có thể còn thừa chút chứ, nhiều thế này mà.“” – Triệu Kha nói.

Trước khai giảng hai ngày không có việc gì, Tưởng Thừa hẹn Hứa Hành Chi ra ăn cơm, đưa đồ, nhân tiện lần thứ hai bày tỏ cảm ơn.

Nhà Hứa Hành Chi ở bản địa, nhưng mà ngoại trừ ba, bốn ngày Tết âm lịch đó, anh ta vẫn luôn ở trường học.

“”Sao lại khách sáo như thế.“” – Hứa Hành Chi nói.

“”Chạy một chuyến xa như vậy, lại là việc hao tâm tốn sức như thế“” – Tưởng Thừa nói – “”Đây vẫn coi như khách sáo đi.“”

“”Có điều là món thịt bò khô này, tôi quả thật là cảm thấy ăn ngon.“” – Hứa Hành Chi cười cười.

“”Ăn hết rồi bảo Cố Phi gửi chút nữa qua đây.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Không cần“” – Hứa Hành Chi bóc túi ra, bốc một miếng nhỏ ra bỏ vào trong miệng – “”Tháng này tôi còn phải đi qua một chuyến nữa, bảo cậu ta mua để đấy chờ tôi đi.“”

“”Tháng này¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra, bỗng nhiên có chút kích động – “”Lúc nào¿‘”

“”Thế nào“” – Hứa Hành Chi cười – “”Cậu muốn cùng tôi đi qua à¿‘”

“”Em…“” – Tưởng Thừa chợt tỉnh táo lại, phần kích động này của mình, không chỉ là vì Hứa Hành Chi chú trọng bệnh của Cố Miểu như thế, càng nhiều hơn là từ “”Đi qua“” này.

Muốn đi qua, chỉ tháng này, đi qua liền có thể gặp được Cố Phi.

“”Em không đi.“” – Tưởng Thừa cầm trà trái cây trên bàn qua uống một ngụm.

“”Ừm“” – Hứa Hành Chi gật gật đầu – “”Cho cậu ta chút thời gian đi, có một số chuyện cần có đủ thời gian, cũng phải để ra đủ không gian mới có thể làm.“”

Tưởng Thừa không nói ra, cậu vốn định hỏi Hứa Hành Chi một chút, trước đó đi với Cố Phi nói cái gì, nhưng ngẫm nghĩ vẫn không mở miệng.

Lời của Hứa Hành Chi rất có đạo lý, cậu nhất định phải để lại đủ thời gian cho Cố Phi, cho cậu ấy đủ không gian.

“”Đi lần này, là cần dẫn Cố Miểu làm kiểm tra à¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Ừ“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cần kỹ càng tỉ mỉ làm một bài kiểm tra, còn có một vài trắc nghiệm, kết quả tôi cần mang về phân tích nữa.“”

“”Cảm ơn.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Đừng khách sáo“” – Hứa Hành Chi liếc cậu một cái – “”Nếu không thì cậu tính một lần nói câu cảm ơn một trăm lần đi, tôi làm cái lịch Tết cảm ơn cậu, sau đó thì khỏi cần nói nữa rồi.“”

Tưởng Thừa cười lên: “”Em chỉ là thật sự rất xúc động, nếu như không có anh, đứa trẻ này có thể cứ như vậy qua một đời rồi.“”

“”Là bởi vì có cậu.“” – Hứa Hành Chi cười cười.

Đúng sao.

Đúng thì phải.

Đúng nhỉ.

May mà có cậu.

Tuyển thủ Tưởng Thừa vĩ đại!

Tưởng Thừa ngọt ngào cười với trà hoa quả nửa ngày.

Nhưng mà nếu như không có Cố Phi, Tưởng Thừa dựa từ trước ra sau lưng ghế, cậu bây giờ sẽ là cái dạng gì?

Tất cả mọi việc đều là ảnh hưởng lẫn nhau, may mà gặp được Cố Phi.

Ngày khai giảng thứ hai chính là Valentine, đối với rất nhiều người đang yêu xa cách kỳ nghỉ đông mà nói, đây quả là ban ơn của ông trời.

Buổi tối trước một ngày, hơn mười một giờ, điện thoại của Lỗ Thực và Trương Tề Tề đều vẫn sáng, đoán chừng là bị mắc kẹt gửi tin nhắn cho bạn gái.

Tưởng Thừa cầm lấy búp bê cầu nắng, bóp nhè nhẹ từng chút trong tay.

Cậu còn nhớ ngày hôm nay của một năm trước, thời điểm này.

Cậu đang ôn tập, Cố Phi ở rìa của ánh đèn vàng ấm áp nhìn cậu.

Kết quả bị Phan Trí giành mất thời điểm chúc mừng đầu tiên.

Nghĩ lại chuyện này, cậu liền muốn cười, trở mình hướng vô tường không tiếng động mà cười cả buổi.

Di động hôm nay cứ yên lặng.

Ngay cả Phan Trí cũng yên tĩnh, không ở thời điểm này gửi an ủi quái dị gì gì đó qua đây, cậu rất cảm ơn Phan Trí, kiểu bạn chí cốt EQ cao này, gặp được một người coi như là cậu may mắn.

Cậu nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Lúc qua không giờ, trong ký túc xá truyền tới hai âm thanh nhắc nhở đọc tin nhắn của di động.

Không cần nghĩ cũng biết là hai chỗ giường đối diện ấy, nhưng liền theo đó, di động của Tưởng Thừa cũng kêu một tiếng, có tin nhắn đến.

Cậu sững sờ một chút.

Tin nhắn này không thể nào là Cố Phi gửi, theo những gì cậu hiểu với Cố Phi, Cố Phi bây giờ tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy đâu nhỉ.

Vậy chỉ có thể là Phan Trí rồi.

Vừa khen cậu ta EQ cao xong, lập tức liền bị vả mặt, cái tư vị này cũng là rất mỹ diệu rồi.

Nhưng sau khi nhấp mở di động nhìn thấy tin nhắn, cậu ngây ra một chút liền cười.

Tin nhắn là của Triệu Kha gửi qua.

– Nhanh, tùy tiện gửi cho tôi câu thoại

Tưởng Thừa vừa cười vừa gửi cho cậu ta một câu.

– Cậu điên à

Di động của Triệu Kha bên kia vang lên một tiếng, bốn cái di động trong ký túc xá, vang lên bốn lần, rất hoàn mỹ.

Cùng ngày Valentine, bất luận là lên lớp, hay là đi ăn cơm, đều có thể nhìn thấy hoa hồng và gương mặt tươi cười của các cô gái, nghe nói ký túc xá bên cạnh có nam sinh bày tỏ thành công với người cùng ký túc xá.

“”Ngày không cách nào trôi qua.“” – Triệu Kha nhìn di động, cậu ta chú ý mấy cái tên trong nhóm chat của trường học đều là đủ các loại liên quan lễ tình nhân.

“”Kha à, cậu hôm nay không bày tỏ hả? Qua một học kỳ rồi á, qua nửa năm rồi nha, tổng cộng chỉ có bốn năm, qua nửa năm rồi nha“” – Tưởng Thừa hỏi – “”Cậu rõ là người đàn ông lề mề nhất tôi từng thấy.“”

“”Tôi còn chuẩn bị thi nghiên cứu đấy.“” – Triệu Kha nhìn cậu.

“”Cậu thi nghiên cứu có tác dụng cái rắm gì“” – Tưởng Thừa nói – “”Chị ấy lưu ban chờ cậu hả, chị ấy không tốt nghiệp à, nói không chừng đã lấy chồng rồi…“”

Triệu Kha phắt một cái đứng dậy.

“”Làm gì¿‘” – Tưởng Thừa giật nảy mình, vội vàng bảo vệ khay cơm trước mặt.

“”Ăn nhanh“” – Triệu Kha nói – “”Ăn xong rồi cùng tôi đi mua hoa.“”

“”… Ha.“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Triệu Kha giống như đột nhiên bị kích thích đến, hoặc là đột nhiên phục hồi tinh thần, phát hiện mình đã lãng phí thời gian nửa năm rồi, nói chung là Tưởng Thừa vừa ăn cơm xong liền bị cậu ta kéo ra ngoài cổng trường.

Tiệm hoa bên ngoài trường học không ít, lúc này đều là biển hoa hồng, lớn có, nhỏ có, đủ loại tạo hình và màu sắc đều có.

Lần đầu tiên Tưởng Thừa biết Triệu Kha có lẽ là người mắc chứng cân nhắc nặng nhẹ, chọn lựa khó khăn.

Cứ vừa cầm hoa hồng, chọn lựa hai mươi phút còn chưa quyết định, hơn nữa có lẽ còn kiêm bệnh soi mói thời kỳ cuối, nắm lớn này, nắm nhỏ kia, bó nhiều này, bó ít kia, hoa nhiều nụ, hoa nở quá lớn…

“”Cứ cái này đi“” – Tưởng Thừa túm lên một nắm nhìn nhìn – “”Lấy hộp sôcôla nữa…“”

“”Triệu Kha¡‘” – Bên ngoài tiệm có người gọi Triệu Kha một tiếng.

Tay của Triệu Kha khựng ở không trung.

Tưởng Thừa quay đầu qua, nhìn thấy Trương Đan Đồng ôm một bó hoa đứng ở ngoài tiệm cười với hai cậu.

“”Làm sao giờ¡‘” – Triệu Kha không quay đầu, đè thấp giọng, nhỏ tiếng hỏi.

“”Cầm cái này đi ra giao cho chị ấy“” – Tưởng Thừa cười cười với Trương Đan Đồng, quay đầu về, đem bó hoa trong tay nhét vào trong ngực Triệu Kha, lại từ trên kệ hàng hóa bên cạnh cầm một hộp socola nhét vào trong ngực cậu ta – “”Nói cậu thích chị ấy, để chị ấy làm bạn gái của cậu, sau đó đem hoa ở trong tay chị ấy lấy đi¡‘”

“”Cái gì¿‘” – Triệu Kha ngẩn ra, ánh mắt ra sức nhòm tới bên cạnh, nhưng mà lại không dám quay đầu, nhòm cả buổi đoán chừng cái gì cũng không nhòm được – “”Có người tặng hoa chị ấy rồi¿‘”

“”Nói thừa, loại ngày lễ tình nhân này, một nữ thần nếu ít có thể nhận được mười bó hoa, cậu không mở miệng nữa thật sự muộn mất“” – Tưởng Thừa túm lấy cánh tay cậu ta đem cậu ta quay một vòng về phía sau, đẩy một phát – “”Đi đi¡‘”

Triệu Kha vừa quay người, Trương Đan Đồng ở bên ngoài lập tức cười đến cong cả lưng.

“”Bạn của cậu xấu hổ à“” – Ông chủ tiệm hoa cũng cười không ngừng, nhìn Triệu Kha đi ra ngoài sau đó nói với Tưởng Thừa – “”Cậu thì sao? Mua hoa tặng bạn gái không¿‘”

“”Tôi…“” – Tưởng Thừa khựng lại một chút, chợt không biết nên làm sao trả lời vấn đề này.

Tôi không tặng, có chút kỳ quái.

Tôi không có, cái này nói không ra miệng được, hơn nữa cái đáp án này, bản thân cậu không thể chấp nhận.

“”Hay là bạn trai hả¿‘” – Ông chủ lại cười nói – “”Bạn trai cũng phải tặng nha, hôm nay mấy người nam sinh qua đây mua hoa tặng bạn trai đấy, còn có người trước Tết đã dự định rồi.“”

“”Hả“” – Tưởng Thừa liếc nhìn ông chủ, nghĩ một chút cũng cười – “”Quá xa, cậu ấy không ở đây.“”

“”Như vậy à.“” – Ông chủ không tiếp tục nói thêm nữa, cùng cậu nhìn ra bên ngoài.

Biểu hiện của Triệu Kha có lẽ tốt hơn so với Tưởng Thừa tưởng tượng, có lẽ là bằng bất cứ giá nào, lúc đứng bên cạnh Trương Đan Đồng nói chuyện lại có thể còn rất bình tĩnh tự nhiên.

Trương Đan Đồng vẫn đang cười, cuối cùng Triệu Kha chặn cầm lấy hoa trong tay của chị ấy, sau đó lúc đem hoa và sôcôla của mình đưa qua, Tưởng Thừa nhìn thấy chị ấy xấu hổ.

“”Có hy vọng.“” – Ông chủ nói.

“”Đúng.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Quá trình bày tỏ và kết quả, Triệu Kha đều không nói chi tiết, đại khái không có đáp ứng tại chỗ, cũng không từ chối, Tưởng Thừa không hỏi, dù sao chỉ biết lúc Trương Đan Đồng ôm hoa vẫy vẫy tay với cậu ta, quay người đi, vẫn luôn cười rất vui vẻ.

“”Tôi bắt đầu từ hôm nay.“” – Triệu Kha nói.

“”Hửm¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Theo đuổi cô ấy.“” – Triệu Kha nói.

“”Cố lên.“” – Tưởng Thừa vỗ vỗ cánh tay cậu ta.

Cố lên.

Con người chính là như vậy, nghĩ tới, nghĩ lui, chần chừ đến, chần chừ đi, cảm thấy mình chưa chuẩn bị tốt, chưa đủ dũng khí, thực ra chỉ cần bước ra một bước ấy, liền sẽ phát hiện kỳ thực hết thảy toàn bộ từ lâu đã chuẩn bị tốt rồi.

Cậu cười cười, cầm di động ra, chọn mở vòng bạn bè.

Vòng bạn bè gần giống với xung quanh mình, một đống liên quan lễ tình nhân.

Hôm nay cậu không đăng trên vòng bạn bè, lật một cái, Cố Phi cũng không đăng.

Song lúc buổi tối cùng với Triệu Kha đi thư viện, cậu nhìn thấy Cố Phi đăng một tin.

Chỉ có biểu tượng một cái mặt trời nhỏ.

Cậu cười cười, ở phía dưới trả lời lại một cái mặt trời nhỏ.

Sau khi ở thư viện tìm thấy chỗ ngồi xong, cậu lại mở WeChat liếc một cái, phát hiện có một tin trả lời, lúc chọn mở ra nhìn thấy Cố Phi trả lời cho cậu một mặt trời nhỏ.

Cậu “chậc” một tiếng, lại trả lời một mặt trời nhỏ qua.

Qua một lúc, Cố Phi lại trả về cho cậu một mặt trời nhỏ qua.

Tưởng Thừa cười cả buổi, mới mở sách ra bắt đậu xem.

Cả một kỳ nghỉ đông, cậu ngay cả liếc nhìn sách cũng không nhìn, đừng nói đọc sách, trong đầu cậu bất kể nội dung liên quan đến chuyên ngành cũng chưa từng xuất hiện.

Đây chính là vì sao không thể yêu sớm, dễ làm lỡ việc, rối loạn tâm trạng người ta.

Chậc.

Tưởng Thừa hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, lại nhắm mặt lại định thần một chút, sau đó đem tầm mắt cố định trong phạm vi trang sách.

Cậu phải bắt đầu sinh hoạt của học kỳ này, lên lớp học tập, đọc sách thư viện, làm thuê, ngoại trừ kiến thức tâm lý học tạm thời không cần nhồi nhét, hết thảy những cái khác, cậu đều phải khôi phục bộ dáng ban đầu.

Sau đó, chờ Cố Phi mở mắt ra.

Lúc từ thư viện đi ra, cậu vừa ngáp vừa mở di động ra, di động rung một cái trước đó, cậu cũng không chú ý nhìn xem.

Chính xác mà nói, lúc cậu chuyên tâm đọc sách cảm giác được cái rung này, nhưng hoàn toàn không phản ứng lại cái rung này là cái gì.

Là tin nhắn của Phan Trí gửi qua.

– Hai cậu trong vòng bạn bè ngày qua ngày lại còn muốn chút mặt mũi hay không!

Tưởng Thừa ngẩn ra một chút, chọn mở vòng bạn bè, nhìn thấy một chuỗi mặt trời nhỏ của cậu và Cố Phi “”cậu qua tôi lại“”, tức thì cười vui vẻ một trận, cười xong lại bỗng nhiên có chút xấu hổ.

– Cút, chỉ cậu có óc nghĩ nhiều thế

– Tôi chỉ xem trò vui.jpg

Cả kỳ nghỉ đông đều không đọc sách, một buổi tối này đột nhiên đi vào trạng thái học tập, Tưởng Thừa lại cảm thấy có chút mệt, trở về ký túc xá cũng không cùng Triệu Kha bọn họ chém gió, trực tiếp lên giường nằm xuống.

Có điều là Triệu Kha từ buổi chiều sau khi bày tỏ, cho tới giờ đều là vẻ mặt ngẩn ngơ, lúc này đoán chừng tán dóc cũng tán không nổi.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, trở mình, lại ngồi dậy.

Xuống giường cầm cây bút trong ngăn kéo, còn có cuốn vở ghi chép mới lại bò về giường.

Cậu nằm sấp ở trên gối lật mở quyển ghi chép, miết bút vận khí một lúc, sau đó viết một hàng chữ.

Ngày 14 tháng 2, trời trong. Cố Phi đăng trên vòng bạn bè, Tưởng Thừa Thừa trả lời

Chưa viết xong cậu đã ngừng bút.

Đã rất lâu rồi, cậu không chú ý qua chữ của mình, lúc này tập trung tinh thần mới phát hiện, chữ của mình, không biết lúc nào, lại thay đổi như cũ rồi.

Xấu quá.

Quả là… xấu quá.

Cậu chần chừ một chút, đem một trang này xé đi.

Sau khi ở trên trang giấy tiếp theo luyện tập mấy lần, mới thử tập trung tinh thần, bắt đầu viết.

Ngày 18 tháng 2

18 cái quỷ mày á! Tưởng Thừa trợn mắt nhìn ngày tháng này, quả là phục sát đất với mình luôn.

Thế là lần thứ hai xé đi trang này.

Nhắm mắt lại chờ một chút sau đó đặt bút lần nữa.

18 tháng 2

“”Tao đệt ông nội mày nha¡‘” – Tưởng Thừa ném bút một cái, nén giọng chửi một câu.

“”Xin mời cậu bắt đầu biểu diễn.“” – Triệu Kha ở giường bên cạnh cười nói.

“”Làm sao xé giấy chơi còn có thể xé đến phát cáu rồi hả¿‘” – Trương Tề Tề hỏi.

“”Các cậu có thử qua chưa, lúc nằm mơ, quay số điện thoại, làm sao cũng quay không được, bất luận cậu cẩn thận ấn từng số thế nào, chung quy sẽ sai¿‘” – Tưởng Thừa ngồi dậy, dựa vào tường.

“”Từng có“” – Lỗ Thực nói ngay – “”Đừng nói một số di động, tôi trong mơ muốn báo cảnh sát, quay số 110 cũng có thể liên tục sai¡‘”

“”Tôi cũng thường xuyên“” – Trương Tề Tề nói – “”Có lúc có thể thẳng tới khi làm cho tôi nôn nóng mà tỉnh.“”

“”Vậy các cậu chắc đã có thể hiểu tôi rồi.“” – Tưởng Thừa thở dài.

“”Không thể hiểu“” – Giọng của Triệu Kha truyền tới – “”Cậu bây giờ đang tỉnh lắm.“”

Mấy người ký túc xá ngây ra một chút, cả bọn cười lên, cười thành một đám.

Tưởng Thừa sượng mặt một lúc cũng cười lên theo: “”Đệt¡“”

Thực ra cậu chỉ là muốn viết nhật ký cũng không coi là nhật ký, cũng không viết nội dung gì dư thừa, chỉ là ghi lại mỗi ngày cậu và Cố Phi có liên hệ hay không, Cố Phi có động tác gì, vòng bạn bè đăng nội dung gì, còn có những thứ gì đó của mình đăng.

Cho tới khi Cố Phi tới tìm cậu, lúc đến nói ra câu “”Thừa ca, chúng ta huề nhau đi“”.

Cái thứ này đã gọi Cố Bá Thiên* tỉnh giấc.

* – Bá: trùm, bá chủ…

– Thiên: trời…

Nhưng mà sự thật chứng minh, cậu có lẽ là không thích hợp dùng bút, chỉ một dòng chữ có thể xé mấy tờ, dùng chưa tới một tháng, quyển vở này đã xé trụi rồi.

Cuối cùng cậu vẫn mở notepad trên di động ra.

Vào ngày hôm nay, trong một cột đặt xuống một hàng chữ.

Trời trong. Cố Phi đăng vòng bạn bè, một mặt trời. Tưởng Thừa trả lời, một mặt trời. Qua lại bốn lần.

“”Mèo này quả nhiên là sợ lạnh nhỉ“” – Mẹ cậu nhìn mèo con xấu xí cuộn ở trước lò sưởi điện híp mắt – “”Trong phòng ấm áp như thế còn muốn tìm lửa.“”

“”Đều như thế“” – Cố Phi cúi đầu nhìn di động – “”Lý Viêm nói mua cho cái nhà mèo, lát nữa cầm qua, có mái nhà, có thể càng ấm chút.“”

“”Con mèo này gọi là gì ấy nhỉ¿“” – Mẹ cậu hỏi – “”Ngày đó hỏi con, con cũng không nói.“”

Cố Phi liếc nhìn mẹ cậu: “”Nhị Miểu gọi nó là Thừa ca, mẹ gọi nó Meo meo thì được rồi.“”

“”Con bé này thích Tưởng Thừa nhỉ“” – Mẹ cậu cười lên – “”Mẹ không gọi nó Meo meo, mẹ muốn gọi nó…

Miêu miêu! Miêu —— miêu ——“”

Cố Phi không nói nữa, ánh mắt hạ xuống trên màn hình di động.

Con mèo này, không chỉ giúp đỡ đối với Cố Miểu, hình như cũng có chỗ giúp đối với mẹ cậu, khiến mẹ cậu đem trái tim thiếu nữ của mình từ trên người chồng chuyển một phần đặt tới trên người mèo.

Trên di động của Cố Phi mở ra giao diện… tường bày tỏ của Đại học R.

Cậu có lúc không có việc gì sẽ mở lật mấy trang, không chỉ là tường bày tỏ, mấy cái phòng chat công cộng của Đại học R, cậu đều để ý tới, không có việc gì lật coi thử sẽ cảm thấy gần Tưởng Thừa một chút.

Từ lễ tình nhân trôi qua đến giờ cũng đã nửa tháng rồi, những sôi trào đó trong lòng mọi người dường như đều vẫn chưa qua đi, trên tường bày tỏ ở khoảng thời gian này gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người thổ lộ với Tưởng Thừa.

Vốn cũng không cảm thấy có gì cả, Tưởng Thừa luôn được nữ sinh thích.

Nhưng ngày hôm nay trên tường bày tỏ lại có nam sinh để lại lời nhắn cho Tưởng Thừa, mà còn trực tiếp báo lớp của mình, chỉ là không nói tên, điều này khiến cậu hết sức khó chịu.

Vô cùng khó chịu.

Nhưng mà… lập trường chỗ nào để khó chịu đây.

Thời gian này là giày vò nhất.

Cậu đặt di động sang bên cạnh, dựa vào trên ghế ngửa mặt nhắm mắt lại một lúc, sau đó lại đứng lên, mặc áo khoác vào.

“”Ra ngoài à¿‘” – Mẹ cậu hỏi.

“”Vâng“” – Cố Phi đáp một tiếng – “”Nhờ mẹ chút, Lý Viêm tới bảo cậu ta gọi điện thoại cho con.“”

“”Ồ.“” – Mẹ cậu nói.

Ra cửa rồi chính là gió bấc thốc đầu, cậu kéo kéo cổ áo, đi lấy tiểu màn thầu mở ra, lái thẳng qua phòng thuê bên kia.

Cậu bây giờ gần như mỗi ngày đều sẽ đi tới phòng thuê nán lại một lúc, lúc Tưởng Thừa ở bên cạnh cậu, cậu cảm thấy rất nhiều chuyện cậu nghĩ không rõ ràng, nhưng mà bây giờ Tưởng Thừa không ở bên cạnh cậu, cậu vẫn muốn ở lại chỗ có vết tích của cậu ấy.

Hơn nữa ngày mai Hứa Hành Chi sắp qua đây, cậu muốn thu dọn phòng thuê một chút, nếu như phải nói chuyện hoặc là đơn độc tương tác với Cố Miểu, đến bên này làm thuận tiện hơn so với phải về trong nhà.

Kỳ thực phòng rất sạch sẽ, sau khi cậu đem bàn ghế gì đó chùi một lượt, thì hoàn toàn không có gì có thể thu dọn.

Thế là cậu duỗi eo uể oải, đi vào trong phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn học.

Ở đây còn đống sách rất nhiều của Tưởng Thừa, sách vở gì đó trước đây làm, Tưởng Thừa cũng không cho phép vứt, nói là lưu lại làm kỷ niệm, kỷ niệm những ngày không cần mạng.

Cậu cười cười, chụp chụp ảnh ở trên một đống sách bỏ đi.

Lúc thu tay về kéo đổ sách bên cạnh, rầm một cái đổ cả một bàn.

“”Ai da.“” – Cậu thở dài, từng quyển từng quyển mà cầm sách lên, lần nữa đặt xuống cùng một chỗ.

Trong một quyển vở bìa mềm trượt ra một tờ giấy, lúc cậu đang muốn đem tờ giấy kẹp lại, lướt tới một dòng chữ trên giấy.

Hy vọng chúng ta đều có thể dũng cảm như đối phương.

132. Chương 132

Edit: Crime

Vào buổi sáng lúc Cố Phi tỉnh lại, là do tiếng mấy ông lão đang tập thể dục sớm ở dưới lầu đánh thức.

Mỗi lần ở bên phòng trọ này ngủ, cậu sẽ đều ngủ rất ngon, vào buổi sáng nếu không có động tĩnh gì, cậu sẽ tỉnh giấc muộn hơn so với ngày thường.

Cậu cầm điện thoại lên nhìn thời gian một chút, đứng dậy xuống giường, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bên dưới lầu ở ven đường tụ tập mấy ông lão, hẳn là muốn chiếm trước mấy thiết bị tập thể hình ở bên cạnh đó, thiết bị tập thể hình ở nơi này không nhiều lắm, ở dưới lầu có mấy cái, lẽ ra bọn họ mỗi người một cái cũng đủ rồi, nhưng hiện tại hai ông lão đang tranh nhau dùng một cái…

Cố Phi rất có hứng thú mà ở cửa sổ nhìn đến nửa ngày, người ở nơi này đều như vậy, một đám người lửa giận bốc lên trên đầu, vốn là tập thể dục sáng sớm để rèn luyện thân thể cho tốt, bây giờ lại đang rèn luyện cãi nhau đến nửa giờ chắc phải giảm thọ mất vài tháng.

Bất quá trước đó có cùng Hứa Hành Chi trò chuyện về con người nơi đây, Hứa Hành Chi có nói qua, tuy rằng không phải mỗi người đều là như thế này, nhưng đối với rất nhiều người mà nói đây cũng coi như là một loại phương thức phát tiết, sinh hoạt thông thường không được như ý, có thứ mình không chiếm được, trước là mắng chửi một trận phát tiết ra ngoài, về sau có đi mua đồ ăn rồi về nhà thì vẫn là như thế nào bỏ qua thì bỏ qua.

Hôm nay đại khái Hứa Hành Chi lúc giữa trưa sẽ tới, Cố Phi rửa mặt xong rồi chuẩn bị dẫn Cố Miểu chờ trong tiệm trước.

Lúc ra cửa thì cậu ngừng lại, do dự một chút, lại trở về phòng ngủ, từ trên bàn sách kia rút ra một cuốn sách bìa da bản mềm, mở ra, lấy tờ giấy bên trong đó ra.

Hy vọng chúng ta đều có thể dũng cảm như đối phương.

Nhìn cái này chính là chữ của Tưởng Thừa, mà lại là trước khi thi đại học thậm chí là còn viết sớm hơn lúc đó nữa, bởi vì lúc ôn luyện thi đại học Tưởng Thừa đã bắt đầu luyện chữ, chữ lúc đó so với chữ trong đây viết đẹp hơn nhiều, tuy rằng chữ trong đây có thể nhìn ra được là viết rất cẩn thận, nhưng vẫn thực sự rất là xấu.

Cái này được viết khi nào?

Là khi nào, Tưởng Thừa đã có ý nghĩ như vậy.

Cố Phi lại mở cuốn sổ ghi chép, là một bản bút ký chính trị, nội dung phía trên… Giống như thiên thư, nếu không phải Tưởng Thừa có thói quen ghi ngày tháng bút ký, cậu thật sự là không thể hiểu được.

Cái này là bút ký học kỳ sau của lớp mười một.

Cư nhiên lại sớm đến như vậy.

Cố Phi yên lặng nhìn chữ bên trên giấy.

Cậu không có cách nào phán đoán chuẩn xác thời gian Tưởng Thừa viết những lời này, cũng không có cách

nào suy đoán được Tưởng Thừa sẽ viết những lời này, là bởi vì chuyện gì, hay là bởi vì những ý nghĩ gì.

Nhưng vô luận ban đầu những lời này là vì cái gì, bây giờ trước mắt nhìn vào nó thực sự tồn tại trong đây, có một ý nghĩa mới.

Cố Phi đem trang giấy gấp lại gọn gàng, bỏ vào trong ví tiền của mình, xoay người đi ra ngoài.

Hứa Hành Chi có lái xe đến, trực tiếp chạy xe đến trước cửa tiệm nhà cậu.

"Tôi còn nghĩ chờ điện thoại của anh để đón anh trên đường tới đây." – Cố Phi nói.

"Tôi biết đường mà" – Hứa Hành Chi ra khỏi xe – "Giờ tôi có thể biết đường đi ở đây."

"Nhị Miểu!" – Cố Phi quay đầu lại kêu một tiếng vào trong tiệm.

Cố Miểu ôm mèo ngó đầu ra, nhìn thấy Hứa Hành Chi đứng ở ngoài cửa, rất vui vẻ mà cúi chào anh ta một cái.

"Đây là mèo của em sao?" – Hứa Hành Chi ngồi xổm xuống cười cười.

Cố Miểu gật gật đầu, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua trên xe anh ta.

"Cừu múp ở trên xe" – Hứa Hành Chi nói – "Em muốn cùng chơi với Cừu múp sao?"

Cố Miểu lại gật gật đầu.

Hứa Hành Chi mở cửa xe ra để cô bé lên xe, trước tiên để hai con mèo nhìn nhau một lúc để có phản ứng, sau đó đem Cừu múp từ trong lồng mèo ra.

Cừu múp đối với mèo nhỏ không có nhiệt tình quấn quýt như với người, tuy rằng không có cào mèo nhỏ, nhưng cũng hờ hững không thèm để ý tới, nằm ở ghế sau bộ dạng như một nữ hoàng.

So với bên này, Thừa ca lại hết sức nhiệt tình, lon ton lại gần liền chụp lấy cái đuôi.

Cố Miểu ở một bên nhìn đến mức xuất thần.

"Lần này thời gian tương đối căng thẳng" – Hứa Hành Chi nói – "Phải làm kiểm tra toàn diện thân thể, sau đó còn đánh giá tâm lý, tôi với cậu sẽ nói một chút về mục tiêu của giai đoạn tiếp theo."

"Được" – Cố Phi gật gật đầu, trước kia cậu có dẫn Cố Miểu đi kiểm tra thân thể, nhưng đều là bình thường, cũng không rõ lắm đến cùng là nên làm kiểm tra như thế nào – "Vậy… Anh đi đến chỗ Tưởng Thừa đem đồ cất đi trước, ở chỗ đó rất thuận tiện."

"Tôi ở khách sạn" – Hứa Hành Chi cười cười – "Thế giới nhỏ của hai người vẫn nên chỉ để hai người các cậu ở thôi."

"A" – Cố Phi cũng cười cười – "Chỗ đó tôi cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, có nói chuyện gì đó thì đều thuận tiện."

"Đi thôi." – Hứa Hành Chi gật gật đầu.

Có mèo làm bạn, cảm xúc của Cố Miểu trong khoảng thời gian này đều rất bình ổn, nhưng là đi bệnh viện vẫn là một trở ngại rất lớn.

Ngày thường đi bệnh viện đều là ở đây, trong phạm vi hoạt động Cố Miểu có thể tiếp thu, nhưng bệnh viện ở đây không có thiết bị, hôm nay phải làm chụp cộng hưởng từ não, do đó phải đi ra khỏi phạm vi của cô bé, đi tới trung tâm thành phố so ra thì xa với địa phương.

Ngồi ở trên xe Hứa Hành Chi, khi chạy đến quảng trường trung tâm thành phố, tâm tình của Cố Miểu cũng không tệ lắm, nhưng tiếp tục đi về phía trước, cô bé bắt đầu biểu hiện bất an, tay vẫn luôn đập lên trên cửa kính xe.

"Nhị Miểu" – Cố Phi giữ chặt vai cô bé – "Chúng ta đi kiểm tra thân thể, nếu sức khoẻ tốt, em cũng cảm thấy vui mà."

Cố Miểu dường như không thể nghe được lời cậu nói, ánh mắt cô bé vẫn luôn có chút mơ hồ, thân thể như căng ra hết sức, nhưng điều khiến Cố Phi có chút ngoài dự đoán chính là cô bé không có thét lên.

"Nhị Miểu" – Hứa Hành Chi cho xe dừng lại ở ven đường, quay đầu lại nhìn cô bé – "Em có nhớ Thừa ca không?"

Cố Miểu không có phản ứng.

"Thừa ca" – Cố Phi lặp lại một lần nữa – "Em có nhớ Thừa ca không?"

Trôi qua một thời gian rất lâu Cố Miểu mới gật gật đầu, tiếp đó lại để tay lên chỗ ngồi, không ngừng mà vỗ từng cái xuống.

"Chúng ta sẽ gặp Thừa ca ngay bây giờ." – Hứa Hành Chi nói.

Cố Phi quay đầu nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi – "Cái gì?"

"Gọi điện thoại cho Tưởng Thừa, để cậu ấy gọi video với Cố Miểu trong chốc lát" – Hứa Hành Chi nói – "Các cậu trước kia không có làm như vậy sao?"

"Không có." – Cố Phi lấy ra di động.

"Hiện tại thử một chút, để cô bé biết vượt qua một khó khăn trở ngại sẽ có được niềm vui bất ngờ." – Hứa Hành Chi nói.

Lúc di động vang lên, Tưởng Thừa đang cùng một vài người trong ký túc xá đi bộ đến lớp học.

Tiếng chuông làm cậu sững sờ, vì đây là tiếng chuông cậu thiết lập dành riêng cho số điện thoại của Cố Phi gọi tới, mà cậu đã một thời gian rất dài không có nghe tới, trong lúc nhất thời thực sự không thể xác định có phải di động của mình đang đổ chuông hay không.

"Điện thoại của cậu kìa." – Triệu Kha dùng cánh tay đụng đụng cậu.

"A!" – Cậu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lấy di động từ trong túi ra, trên màn hình hiện lên chính là ảnh chụp Cố Phi, cậu nhìn chằm chằm vào màn hình ít nhất hai giây mới ấn nhận cuộc gọi – "A lô?"

Thật tuyệt a…

"Thừa ca" – Bên kia truyền đến giọng nói của Cố Phi – "Cậu còn chưa có đi học sao? Bây giờ có thời gian không?"

"Có, có chuyện gì vậy?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Tôi cùng đàn anh dẫn Nhị Miểu tới bệnh viện kiểm tra, em ấy chưa từng tới nơi này" – Cố Phi nói – "Hiện tại có chút căng thẳng, cậu gọi video với em ấy một chút được không?"

"Được" – Tưởng Thừa lập tức nhìn nhìn bốn phía – "Tôi tìm chỗ nào vắng người đã."

Sau đó cúp điện thoại, cậu vỗ vỗ Triệu Kha: "Giúp tôi tìm một chỗ ngồi yên tĩnh chút đi, tôi với Cố Miểu gọi video nói chuyện chút, hiện giờ em ấy cảm xúc có chút căng thẳng."

"Được." – Triệu Kha gật gật đầu.

Tưởng Thừa tìm được ở gần đó có cái ghế dựa chưa có ai ngồi, lúc Cố Phi gọi video tới, cậu nhấn chọn trả

lời cuộc gọi thực sự có chút lo lắng.

"Nhị Miểu" – Khi nhìn thấy trên màn hình hiện lên mặt Tưởng Thừa, trong lòng Cố Phi đè nén lại sự kích động, kéo Cố Miểu ôm lại nhìn tới – "Em xem, Thừa ca đó."

"Nhị Miểu!" – Tưởng Thừa cười vẫy vẫy tay.

Cố Miểu sau khi nghe được giọng nói của Tưởng Thừa, đem tầm mắt từ nhìn ra ngoài cửa sổ xe thu trở về, quay đầu nhìn về phía di động.

"Nhị Miểu à, em có nhìn thấy anh không?" – Tưởng Thừa nói.

"A!" – Cố Miểu khi nhìn thấy mặt Tưởng Thừa trên màn hình, có chút bất ngờ mà quay đầu nhìn Cố Phi hô một tiếng.

Đây là tiến bộ rõ ràng nhất, từ ngày bắt đầu nhìn thấy Cừu múp, Cố Miểu bắt đầu dùng "A" để biểu đạt niềm vui, sự bất ngờ của mình.

Cho tới nay, cô bé chỉ nói chuyện với Cố Phi dưới tình huống bên cạnh không có những người khác, hơn nữa số lần rất ít, lượng từ ngữ cũng rất ít, thêm một chút cũng sẽ không vượt quá hai mươi từ đơn.

Nhưng thời điểm nói "A" này, cô bé lại không cần tránh người.

"A!" – Tưởng Thừa cũng hô lên một tiếng, sau đó ở trước camera mà búng tay một cái, dựng thẳng ngón cái lên – "Nhị Miểu!"

Cố Miểu cũng lập tức búng tay một cái, dựng ngón tay cái lên với Tưởng Thừa.

Xe chạy đến bệnh viện đại khái mất mười phút, lực chú ý của Cố Miểu vẫn luôn ở trên người Tưởng Thừa, nghe Tưởng Thừa nói chuyện, bế lên Thừa ca cùng Cừu múp để cậu nhìn tụi nó, đã không còn sự căng thẳng lo lắng lúc trước.

Sau khi kết thúc gọi video, Cố Phi dẫn cô bé xuống xe.

Xuống xe nhìn nhìn bốn phía, cô bé lập tức lại bắt đầu căng thẳng, xoay người muốn trở lại trong xe.

"Thừa ca đang đợi em" – Cố Phi giữ chặt lấy cô bé – "Kiểm tra thân thể xong, em lại có thể cùng Thừa ca nói chuyện, được không?"

Điều này với Cố Miểu mà nói, là một biến hoá rất lớn, vô luận là nói từ phương diện nào, đều là một thách thức mà cô bé phải đối mặt.

Hứa Hành Chi nói thời gian này không thể ép buộc cô bé, cảm xúc sợ hãi sẽ làm cô bé về sau sẽ không thể tiếp thu những sự thay đổi này, cho nên Cố Phi chỉ có thể không ngừng nói.

Cứ như vậy ngồi xổm ở bậc thang trước cửa bệnh viện, Cố Phi kiên nhẫn mà nói lặp đi lặp lại, dùng ngôn từ đơn giản nhất mà Cố Miểu có thể hiểu được.

Hứa Hành Chi ngồi ở bậc thang bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở Cố Phi nên biểu đạt như thế nào.

Bốn mươi phút sau, Cố Phi cảm giác nếu không đi vào trong, ba người bọn họ sẽ bị đông lạnh rồi cảm mất thôi, Cố Miểu lúc này cuối cùng cũng gật đầu một cái.

Cố Phi như được cứu mà thở ra một hơi thật dài.

"Đây mới chỉ là một đoạn đường ngắn" – Cậu cảm giác cổ họng mình có chút đau – "Trong đầu em ấy, nơi này cách quảng trường bên kia hẳn là rất gần, cứ như vậy thì…"

"Không có việc gì" – Hứa Hành Chi nói – "Bước đầu tiên đều là khó nhất."

Trong sự sắp xếp của Hứa Hành Chi, Cố Miểu còn có rất nhiều bước đầu tiên phải đi, rời khỏi khung cảnh sinh hoạt quen thuộc kỳ thật chỉ là một bước trong số đó.

"Chậm rãi dẫn cô bé mở rộng phạm vi" – Hứa Hành Chi ngồi trên sô pha ở phòng trọ, nhìn tới Cố Miểu một tay ôm Thừa ca một tay giữ Cừu múp ở phòng khách đi tới đi lui – "Bước tiếp theo chính là hiểu được tình cảm và cảm xúc, bắt đầu từ việc tiếp xúc với động vật."

"Ừm" – Cố Phi gật gật đầu, ngẫm lại lại hỏi một câu – "Anh so ra có kinh nghiệm nuôi dưỡng mèo, con mèo nhỏ kia có thể tắm không? Tôi ngửi thấy có chút mùi hôi."

"Khi được nửa năm tuổi là có thể tắm được rồi" – Hứa Hành Chi cười cười – "Quan trọng là lúc tắm xong phải lập tức sấy khô lông, nếu không sẽ dễ bị bệnh."

"Được" – Cố Phi nói – "Cũng không có gì khác lắm, tôi mấy ngày tới sẽ tắm rửa cho nó, Nhị Miểu cả ngày ôm nó, có đôi khi đều có thể ngửi được trên người em ấy có mùi mèo."

"Có thể cho em ấy cùng cậu giúp tắm rửa cho mèo." – Hứa Hành Chi nói.

"Có thể được sao?" – Cố Phi ngẩn người, có chút do dự - "Em ấy… có đôi lúc sợ nước, rửa tay rửa chén còn

đi, nếu muốn em ấy tắm cho mèo…"

Hứa Hành Chi cười cười: "Vấn đề này chúng ta lúc trước thực sự đã nói qua."

"Vâng?" – Cố Phi nhìn anh ta.

133. Chương 133

Edit: Bongbong_nbo

""Cố Miểu…"" – Hứa Hành Chi kiềm chế giọng thấp lại – ""Bản thân không sợ nước, cô bé chẳng có nhìn thấy hiện trường xảy ra tai nạn của cha, không phải sao¿'"

""Ừm."" – Cố Phi đáp một tiếng.

""Cô bé nhìn thấy nước sẽ la hét"" – Hứa Hành Chi nhìn cậu – ""Cũng chẳng phải do sau khi cha qua đời lập tức nảy sinh sợ nước.""

""Ừm."" – Cố Phi bắt đầu hơi hơi cảm giác được Hứa Hành Chi muốn nói là cái gì, có chút lo lắng.

""Cô bé bị cậu ảnh hưởng"" – Hứa Hành Chi nói – ""Bởi vì cậu sợ nước.""

Cố Phi khựng lại một chút, không lên tiếng nữa.

""Phương thức biểu hiện của cậu có thể không giống, cậu có thể tiếp xúc nước, sinh hoạt hàng ngày dùng nước, có thể đứng ở bờ sông, thậm chí có thể chơi nước một lúc"" – Hứa Hành Chi nói – ""Nhưng mà ở sâu trong nội tâm cậu đối với nước có nỗi sợ.""

Cố Phi qua rất lâu mới đáp một tiếng: ""Phải.""

""Có rất nhiều khi, chúng ta có thể không cảm nhận được cảm xúc, sẽ ảnh hưởng đến người thân bên cạnh"" – Hứa Hành Chi nói – ""Cậu sợ hãi, Cố Miểu liền sẽ sợ hãi, cậu trốn tránh, Cố Miểu liền sẽ cự tuyệt, cậu đi được ra ngoài, bước chân của cô bé mới có thể bước ra được.""

Có rất nhiều thứ, Cố Phi cảm thấy mình không phải không có cảm giác, mà là không hợp lý, mỗi lần sau khi cùng Hứa Hành Chi nói chuyện qua, cậu đều sẽ có một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Mặc dù bị người ta nhìn thấu, bị người ta lột ra tình huống đặc biệt lúc ấy, có hơi không thể thích ứng, mà

có một ngày bóc ra sự thật, cậu vẫn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm.

Cứ giống như ngủ mê rất lâu, cậu bị Tưởng Thừa làm tỉnh giấc, sẽ không thích ứng, sẽ có chút không biết làm thế nào, nhưng lại biết mình sẽ mong chờ khoảnh khắc thế này vào lúc nào đó.

Hứa Hành Chi lần này qua đây ở lại bốn ngày, kiểm tra thân thể và làm trắc nghiệm tâm lý của Cố Miểu xong, sau đó anh ta liền phải trở về, trước khi trở về lại làm cho Cố Phi một cái kế hoạch trị liệu kỹ càng cụ thể, bao gồm một số trò chơi tương tác với Cố Miểu.

“”Cảm ơn“” – Cố Phi nói – “”Thật sự, tôi cũng không biết còn có thể nói cái gì.“”

“”Cậu với Tưởng Thừa rất buồn cười, nói với tôi nghe cũng thuộc lòng rồi“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cậu ta cũng là suốt ngày đều cảm ơn tới cảm ơn lui với tôi.“”

Cố Phi cười cười.

Mỗi lần, khi từ trong miệng người khác nghe thấy hai chữ Tưởng Thừa, tim của cậu đều sẽ đập có phần gia tốc.

Không biết vì sao.

“”Đúng rồi đàn anh“” – Cố Phi do dự một chút – “”Em có chuyện muốn thỉnh giáo anh.“”

“”Ừ, chuyện gì vậy¿‘” – Hứa Hành Chi hỏi.

“”Chính là… em muốn hỏi một chút“” – Cố Phi ngẫm nghĩ – “”Thay đổi cảm xúc của một người, sẽ ảnh hưởng giọng nói không? Chính là…“”

Cố Phi có hơi không biết nên nói thế nào.

“”Cậu là muốn hỏi cổ họng của Tưởng Thừa à¿‘” – Hứa Hành Chi cười.

Cố Phi hơi xấu hổ, nhưng vẫn gật gật đầu: “”Phải.“”

“”Cậu không thử hỏi cậu ta à¿‘” – Hứa Hành Chi nói.

“”Hỏi rồi, cậu ấy nói đến thời kỳ đổi giọng“” – Cố Phi thở dài – “”Phan Trí xóa kết bạn với em rồi, em ngại thêm bạn lại, thành ra hỏi cậu ta, cậu ta cũng không nói.“”

“”Vậy tôi cũng không thể nói nhỉ“” – Hứa Hành Chi cười cười – “”Nhưng mà tôi có thể nói với cậu một chút cái khác, con người vào lúc bị đủ loại kích động quá mạnh, sinh lý và tâm lý đều sẽ xuất hiện phản ứng.“”

Kích động quá mạnh.

Lời này khiến lòng Cố Phi bị đâm một trận đau nhức.

“”Em hiểu rồi“” – Cậu nhíu nhíu mày – “”Vậy cổ họng của Tưởng Thừa lúc tốt lúc xấu, cần đi bệnh viện điều trị thử không¿‘”

“”Không cần, đại đa số mọi người qua một khoảng thời gian liền sẽ từ từ bình phục“” – Hứa Hành Chi nói – “”Cậu ta bây giờ đã khôi phục không ít rồi, giai đoạn trước, cậu ta nói chuyện cũng không có âm thanh gì.“”

“”… A.“” – Cố Phi nghe thấy ngón tay của mình bị xiết đến kêu rắc một tiếng.

Thời gian đầu xuân, lúc nào cũng dễ dàng đói bụng, chính xác mà nói, cũng không phải đói, chỉ là thèm thịt, mỡ ứa ra rì rì, miếng thịt lớn rán phải có chút cháy.

Tưởng Thừa cả một buổi trưa đều bị cái suy nghĩ như thế giày vò, cơm trưa cũng ăn không ngon, buổi chiều, lúc thức dậy, cậu làm ra một quyết định vĩ đại, tối hôm nay, lúc đi làm gia sư, phải đi ăn thịt nướng.

“”Gói một chút mang về cho tôi“” – Triệu Kha bị cậu nói suốt đường từ ký túc xá đến phòng học, cũng chống đỡ không được – “”Không không, không cần đóng gói, chúng ta cùng nhau đi ăn đi, ăn xong cậu đi lên dạy, tôi về trường học.“”

“”Được.“” – Tưởng Thừa xoa xoa bụng.

Có lẽ là cơ thể cảm thấy cần chất béo, có lẽ là trong lòng từ từ ấm áp lại, từ năm ngoái cho tới bây giờ, cậu cuối cùng cũng có nguyện vọng mãnh liệt muốn ăn thịt.

Ngồi ở trong phòng học, Tưởng Thừa nhìn xem notepad trong di động.

Cố Bá Thiên tỉnh giấc, cậu liên tục viết vào, ngày tháng không liên tục, hiện tại, trong phần lớn thời gian, Cố Bá Thiên với cậu chẳng hề giống trước đây, mỗi ngày liên lạc như thế, vòng bạn bè bình thường đều là một hai ngày mới đăng một tin, mà nội dung ghi lại không phải quá nhiều.

Nhưng Tưởng Thừa mỗi ngày đều sẽ từ đầu tới đuôi lật một lần, cứ giống như chải chuốt tất cả kỷ niệm trong khoảng thời gian này, từ trong những đoạn ngắn này cảm nhận Cố Phi.

Cố Bá Thiên gửi tấm hình, chiều tà xưởng thép, kèm theo chữ, ai nói chúng tôi ở đây không thể sản xuất

ra bức ảnh bom tấn, Tưởng Thừa trả lời, đúng thế, nhìn xem, tấm hình này, lớn bao nhiêu! Cố Bá Thiên trả lời dấu chấm lửng.

Tưởng Thừa gửi hình selfie. Cố Bá Thiên trả lời, di động tủi thân.

…

Hết một tiết lên lớp, Triệu Kha kéo Tưởng Thừa muốn đi siêu thị.

“”Đi, tôi cả tiết học này cũng không thực hành nổi, luôn nhớ đến thịt nướng“” – Triệu Kha nói – “”Đi siêu thị một chuyến trước đi.“”

“”Siêu thị cũng không có thịt nướng nha.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tùy tiện cái gì cũng được, móng gà, cánh gà, thịt bò khô cay, cá gì đó, ăn chút trước“” – Triệu Kha nói – “”Tôi không xong rồi.“”

“”Cậu chẳng phải nói Tết ăn năm cân thịt sao“” – Tưởng Thừa nói – “”Không kiềm chế chút được sao, làm sao theo đuổi nữ thần.“”

“”Tôi không phải người dựa vào khuôn mặt theo đuổi nữ thần“” – Triệu Kha liếc cậu một cái – “”Nói đến mặt…“”

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Cậu gần đây xem tường bày tỏ rồi chưa¿‘” – Triệu Kha hỏi.

“”Chưa“” – Tưởng Thừa lắc đầu – “”Tôi chỉ nhìn qua mấy lần, làm sao rồi¿‘”

“”Gần đây có rất nhiều bày tỏ cho cậu“” – Triệu Kha nói – “”Hôm qua tôi nhìn thấy một cái, hôm nay lại nhìn thấy một cái.“”

“”Phải không¿‘” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu có phải rất hâm mộ không.“”

“”Phải đó“” – Triệu Kha gật gật đầu – “”Tôi dự định lên tự mình viết cho mình mấy cái.“”

Tưởng Thừa cười vui vẻ, vừa móc di động ra vừa cười: “”Đừng nha, nếu không thì tôi viết cho cậu đi, bảo đảm tình cảm chân thành tha thiết, giữa những dòng chữ lấp đầy…“”

Màn hình di động sáng lên, đồng thời vang lên một tiếng, có tin nhắn tới.

Là Chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

– Thừa ca, buổi chiều có tiết không?

Tưởng Thừa ngẩn ra.

Hiện tại, Cố Phi rất ít gửi tin nhắn cho cậu, gửi tin nhắn thông thường cũng là nói một chút tình hình của Cố Miểu.

Lúc nhìn thấy nội dung thế này, trong nháy mắt Tưởng Thừa cơ hồ có chút không thể phản ứng lại.

Qua một lúc sau cậu mới trả lời một tin.

– Bây giờ, tan học rồi, cùng Triệu Kha đi siêu thị đây

– Ha, là cái siêu thị chúng ta đã đi ấy à

– Đúng đấy

Tưởng Thừa trả lời tin nhắn xong vẫn có chút ngây ngẩn tinh thần, còn hơi hốt hoảng, tin nhắn của Cố Phi có vẻ không lựa lời để nói có chút không bình thường.

– Thế nào rồi?

Cậu lại gửi qua một tin nhắn.

Qua một lúc, tin nhắn của Cố Phi mới gửi qua lại.

– Tôi đang ở cửa cái siêu thị ấy

Tưởng Thừa đột nhiên ngừng bước.

“”Hử¿‘” – Triệu Kha cũng ngừng lại theo, quay đầu nhìn cậu.

Tưởng Thừa trợn mắt nhìn dòng chữ trên di động, tay bắt đầu run rẩy, hơn nữa run đến kịch liệt, run đến

mức cậu cũng sắp không nhìn rõ chữ trên di động rồi.

“”Má.“” – Cậu nói.

“”… Cậu làm sao thế¿‘” – Triệu Kha sững sờ – “”Làm sao lại không có tiếng rồi¿‘”

Không có sao? Tưởng Thừa nhìn Triệu Kha.

“”Cậu đừng dọa tôi, cậu làm sao lại câm rồi hả¿‘” – Triệu Kha không quan tâm đến nguyên tắc của mình “”Việc không liên quan tôi, tôi không quan tâm“”, giật lấy di động của cậu qua liếc nhìn – “”Tôi đang ở cửa cái siêu thị ấy… đây là… Cố Phi à¿‘”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, lần này có tiếng rồi.

Sau khi nghe thấy giọng của mình, cậu mới chợt hồi phục tinh thần, giật lại di động, khàn giọng gầm một tiếng với Triệu Kha: “”Tôi đệt! Cậu ấy tới rồi¡‘”

“”Đúng đó¡‘” – Triệu Kha bị cậu gầm đến giật nảy mình – “”Cậu mau mau đi qua đi¿‘”

Tay Tưởng Thừa run dễ sợ, muốn chọn mở danh bạ trước tiên gọi điện thoại qua cho Cố Phi hỏi một chút, nhưng nhấn mấy lần cũng không nhấn đúng chỗ.

Cậu cũng không lo chọn lần nữa, vỗ một phát lên cánh tay của Triệu Kha, co cẳng chạy tới siêu thị bên kia.

Cố Phi tới rồi.

Cố Phi đột nhiên chạy tới trường học rồi!

Cố Phi đã ở cửa siêu thị!

Cố Phi lại cứ như thế đột nhiên mà xuất hiện!

Chuyện gì đã xảy ra!

Thế nào rồi!

Mình! Má ơi!

Là thật sao?

Có phải hoa mắt rồi hay không?

Đệt, sẽ không phải mất công vui vẻ một trận chứ!

Bên tai Tưởng Thừa toàn bộ là tiếng gió vù vù kêu, còn có tiếng hít thở của mình bởi vì chạy và kích động mà trở nên nặng nề, cậu vừa chạy như điên vừa cầm di động lên nghĩ muốn xem lại một chút cái tin nhắn ấy của Cố Phi.

Nhưng mà nếu như muốn xem rõ thì phải dừng lại, cậu bây giờ bất kể như thế nào cũng không thể dừng lại.

Bỏ đi, mịa nó không nhìn!

Cậu đem di động nhét về trong túi, mở rộng bước chân.

Chỗ này cách siêu thị không xem là xa, đi bộ qua cũng dùng không đến hai phút, nhưng không biết vì sao, hôm nay chạy lên lại cảm thấy con đường này xa đến có chút nực cười.

Phía trước chính là giao lộ, chạy qua giao lộ, chính là siêu thị.

Tưởng Thừa dán mắt vào mấy người đi qua giao lộ, mắt bị gió thổi có phần mở không ra, nhưng mà liếc mắt đã nhìn thấy cái người ấy đứng ở bên đường.

Là Cố Phi.

Không cần nhìn rõ, chỉ cần quét mắt qua, bất luận là trên dưới trái phải, góc độ nào, cậu đều có thể nhận ra, đây là Cố Phi.

Cố Phi!

Cậu gào to một tiếng.

Ấy thế mà mịa nó gào không ra tiếng.

Cố Phi!

Tuyển thủ Tưởng Thừa vĩ đại vào thời khắc này bắt đầu sử dụng cảm ứng tâm linh.

Cố Phi quay đầu qua.

Trong phút chốc Cố Phi quay đầu qua, Tưởng Thừa cảm thấy sức mạnh của mình thoáng cái dùng hết sạch, lại bước cũng không ra bước thứ hai, cậu dừng lại.

Cố Phi chạy nhanh qua bên này về phía cậu.

Tưởng Thừa đếm bước chân của cậu ta, một, hai, ba, bốn, năm…

“”Thừa ca.“” – Cố Phi gọi cậu một tiếng.

Cậu đã có thể nhìn rõ mặt của Cố Phi, có thể nhìn thấy ánh mắt của cậu ta, thậm chí có thể cảm thấy được hô hấp và tim đập dồn dập của cậu ta.

“”A.“” – Cậu đáp một tiếng.

Cố Phi chạy tới trước mặt cậu, phắt cái ôm lấy cậu.

“”Thừa ca“” – Cố Phi sít sao ôm chặt lấy cậu, giọng hơi trầm, có hơi run rẩy – “”Cậu có ở đây không¿‘”

“”Tôi ở đây.“” – Tưởng Thừa nói.

134. Chương 134

Bây giờ có không ít học sinh từ con đường này tới siêu thị. Mặc dù bầu không khí ở Đại học R rất thoải mái, kiểu cặp đôi nào mọi người cũng thấy, không hề ngạc nhiên, nhưng mà một nam một nữ đứng giữa đường ôm nhau cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người chứ đừng nói là hai nam sinh thế này.

“Không phải là cậu đang đi với Triệu Kha à?” – Cố Phi buông tay ra, hơi lùi về sau một chút.

“Ừ, cậu ta chắc là ở đằng sau.” – Tưởng Thừa hắng giọng một cái, bây giờ cổ họng đã phát ra âm thanh rồi nhưng mà giọng vẫn rất khó nghe.

Tưởng Thừa nhìn xung quanh một chút, mấy học sinh đi ngang qua có vẻ rất hờ hững, nhưng ánh mắt vẫn nhìn hai người họ.

“Tôi…” – Cố Phi cũng nhìn một lúc, hơi lúng túc – “Vừa nãy cũng không nhiều người như vậy.”

“Mới tan học, sao đột nhiên cậu lại chạy đến đây?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Hứa Hành Chi hôm nay quay về, anh ta lái xe mà, tôi liền đi cùng xe anh ta đến đây để không cần mua vé nữa.” – Cố Phi nói.

“Tôi hỏi cậu sao lại tự nhiên chạy tới chứ không hỏi cậu đến đây như thế nào. Lạc đề rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“Chính là…” – Cố Phi kéo kéo cổ áo, đại khái là phía sau học sinh đi qua ngày càng nhiều, cậu có chút mất tự nhiên – “Tôi nhớ cậu.”

Tay Tưởng Thừa đút trong túi vừa khẩn trương vừa lúng túng bóp màn hình điện thoại.

Tôi nhớ cậu.

Lúc Cố Phi nói ra những lời này, tay cậu run một cái.

Lag luôn.

Kính cường lực sắp bị Tưởng Thừa bóp vỡ.

“Cậu còn có lớp học không?” – Cố Phi hỏi, lại nhìn sang bên cạnh một chút, nói nhỏ – “Có nhiều bạn học của cậu như vậy. Để họ nhìn thấy có phải là không tốt lắm không?”

“Không sao.” – Tưởng Thừa xoa xoa mũi, mặc dù không nói chuyện gì nhưng cậu cũng không bận tâm đến việc nhìn xung quanh, trực tiếp đi về phía trước. – “Đi, ra đi vòng vòng.”

“Ừ.” – Cố Phi đi bên cạnh cậu.

Loại cảm giác này vẫn rất kỳ diệu.

Mới một phút trước Tưởng Thừa vẫn ngồi ở trong phòng học, trước mặt là sách vở.

Bởi vì tự sát không cấu thành tội danh, nên người xúi giục hoặc giúp đỡ khó có thể cấu thành tội phạm, nhưng nếu sự lừa gạt hoặc ép buộc của người xúi giục gián tiếp gây ra sự việc, thì trường hợp đó được coi là giết người có chủ ý.

Quay đầu cậu liền thấy Cố Phi.

Thấy Cố Phi ở ngoài đời thực.

Có thể sờ được, ôm được.

Lúc nói chuyện không cần nghe tiếng Cố Phi qua âm thanh điện thoại.

Có thể nghe được giọng Cố Phi.

Cố Phi đang ở ngay bên cạnh cậu, cùng cậu đi ra phía ngoài trường học, mặc dù mặc quần áo dày nhưng cách lớp áo cậu vẫn cảm nhận được hai cánh tay đang chạm nhẹ.

Hai người họ hôm nay cùng mặc chiếc áo khoác họ đi mua cùng nhau.

"Tí nữa còn tiết học không?" – Cố Phi hỏi.

"Hết rồi." – Tưởng Thừa cúi đầu lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ.

Kính cường lực vỡ thật, như là nở hoa.

Thứ đồ này là Triệu Kha đưa cho cậu, bảo là mua ốp được tặng kèm nên đưa cậu cho đỡ lãng phí, bây giờ vỡ nát rồi, đúng là không lãng phí thật.

"Hành lý của cậu đâu?" – Tưởng Thừa ra khỏi cổng trường mới nhớ ra để hỏi.

"Tôi…" – Cố Phi xoa xoa mũi, dường như có chút ngượng ngùng – "Không mang đồ."

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Chỉ nhét bộ quần lót trong túi xách" – Cố Phi quơ quơ trên lưng túi – "Tôi vội vàng tới, cũng không sắp xếp thời gian, ngày kia người ta đặt lịch chụp hình, mai sẽ phải trở về."

"Ừ." – Tưởng Thừa gật đầu một cái. – "Ngày mai sẽ phải trở về à?"

"Ừm." – Cố Phi nói.

"Cậu cứ thế ngồi xe Hứa Hành Chi tới đây à?" – Tưởng Thừa không dừng bước mà quay đầu nhìn chằm chằm Cố Phi.

“Đúng thế, anh ấy bảo hôm nay trở lại” – Cố Phi cười – “Tôi liền không nhịn được nên anh ấy đưa tôi đến cổng trường cậu.”

“Thần kinh.” – Tưởng Thừa nói.

“Không nhịn được.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa định đưa Cố Phi tới khách sạn lần trước cậu tới báo tin nhưng lại bị lạc đường nên đành đưa tới khách sạn này.

“Cậu lúc đi dạy thêm có lạc đường không?” – Cố Phi hỏi.

“Bình thường đi đến chỗ này cũng không bị lạc đường. Nhưng mà tại bây giờ hơi bối rối.” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười cười không lên tiếng.

Sau khi cầm thẻ phòng, hai người họ yên lặng bước vào thang máy.

Phòng vẫn ở tầng lần trước nhưng số phòng thì khác.

Bây giờ tâm trạng của Tưởng Thừa đứng sau lưng Cố Phi chờ cậu ta mở cửa phòng cũng rất khác.

Cảm thấy rất thần kỳ, rất nhiều kỷ niệm hiện ra trước mắt, nhưng khi nhớ tới lại khiến người ta cảm khái rằng mọi thứ đã xảy ra từ rất lâu rồi.

Cố Phi vào phòng, đặt túi ở trên bàn, cầm điều khiển bật điều hòa.

Tưởng Thừa đi vào sau, đóng cửa lại.

Căn phòng bỗng nhiên im ắng, chỉ có tiếng tít tít của Cố Phi điều khiển điều hòa.

Bầu không khí trở nên vi diệu.

Tình huống này mà ở trên phim ảnh thì bọn họ bây giờ chắc là đang thâm tình nhìn nhau, sau đó ôm nhau tới giường.

Sau đó hai bả vai trần chạm vào nhau khi họ nằm cạnh nhau trong chăn.

Tình hình của cậu và Cố Phi khô khan hơn bình thường, dù sao họ cũng "chia tay" rồi, mà lần này Cố Phi tự nhiên đến, mặc dù không nói rõ mục đích ra nhưng hai người đều hiểu.

Cảnh đó cuối cùng cũng không xảy ra.

Tưởng Thừa rất muốn Cố Phi, cậu đã chờ đợi ngày này từ lâu, lúc thấy Cố Phi, cậu kích động đến run rẩy, muốn hét lên thật to rồi không để ý gì cả mà nhào tới ôm chặt Cố Phi.

Thế nhưng bây giờ, Tưởng Thừa chỉ đứng yên tại chỗ này, có chút mơ màng không biết làm sao.

Cố Phi bỏ điều khiển xuống, cậu cảm thấy hơi nóng nên quay người cởi áo khoác ném qua một bên.

"Tôi có mang một món quà nhỏ." – Cố Phi cầm túi đi tới trước mặt Tưởng Thừa. – "Đây… cho cậu."

"Hả?" – Tưởng Thừa nhìn theo tay Cố Phi.

Cố Phi lấy một cái bình thủy tinh từ trong túi xách ra, lúc đưa nó đặt lên tay cậu, rất nặng.

Tưởng Thừa nhìn bình thủy tinh này, chính xác mà nói đây là một bình cầu thủy tinh đáy tròn.

Lúc nhìn rõ đồ vật ở bên trong bình, Tưởng Thừa rất kinh ngạc.

Bên trong bụng tròn bên dưới của bình có một cánh hoa hồng trôi lơ lửng cùng những hạt bạc mịn, khi lắc bình, cánh hoa hồng nhẹ nhàng xoay trong màn bạc mịn như sao.

Cố Phi lấy cuốn sổ da ở trên bàn khách sạn để lót ở một bên bình.

Trong khoảng khắc ấy, xuất hiện trước mắt Tưởng Thừa bây giờ, dường như là bầu trời đêm.

Bên trong màn sao màu bạc là cánh hoa hồng bồng bềnh trôi.

"Đẹp không?" – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa nhìn cậu một cái, quyển sổ đen che đi nửa khuôn mặt Cố Phi, chỉ lộ ra đôi mắt.

Trong ánh mắt tràn ngập sự chờ mong.

“Rất đẹp” – Nhìn ánh mắt Cố Phi khiến lòng cậu mềm nhũn, không biết tại sao lại liên tưởng tới chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn. – “Đẹp lắm.”

Cố Phi mỉm cười.

“Bên trong là cái gì?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Keo dán.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười lên: “Nghe chẳng thần bí gì cả.”

“Phần màu bạc thần bí.” – Cố Phi nói.

“Là cái gì thế?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Giữ cảm giác thần bí nên tôi không nói ra đâu.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cười, không nói gì mà nghịch cái bình, miệng bình dùng một quả cầu thép là nắp, có thể đặt úp ngược xuống, quả cầu thép chắc là gắn cố định bằng keo nhưng Cố Phi làm rất tinh xảo, không hề nhìn thấy vết keo.

“Thừa ca.” – Cố Phi đặt quyển sách và cái bình lên bàn.

“Ừ?” – Tưởng Thừa đáp.

“Tôi tới không vì nói gì cả” – Cố Phi giang tay ôm lấy cậu – “Có những lời bây giờ nói ra cũng trở thành sáo rỗng.”

Qua cái ôm nhẹ nhàng này, hơi thở của Cố Phi nháy mắt bao bọc Tưởng Thừa.

Nhàn nhạt, ấm áp, tĩnh lặng.

“Ừ.” – Tưởng Thừa nhắm hai mắt lại, đặt cằm mình lên vai Cố Phi.

“Tôi rất nhớ cậu, tôi cũng sợ sẽ… mất cậu” – Cố Phi thì thầm – “Tôi sợ, sợ tôi sẽ không theo kịp cậu.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhắm mắt đáp.

“Có những lời đã nói ra thì không thể rút lại được, vết thương vẫn còn và không thể xóa bỏ” – Cố Phi chạm nhẹ lên lưng Tưởng Thừa – “Tôi muốn nói trực tiếp với cậu.”

“Nói đi.”” – Tưởng Thừa nói.

“Thật xin lỗi” – Cố Phi nói – “Tôi biết cậu không cần nghe câu này, tôi nói thế không phải vì muốn chia tay mà chỉ là vì… tôi không có đủ dũng khí như cậu.”

Tay Tưởng Thừa run lên.

“Tôi sẽ trở nên dũng cảm như cậu” – Cố Phi nói – “Tôi nói điều này để chứng minh cho cậu thấy.”

“Ừ.” – Tưởng Thừa dụi cằm trên vai Cố Phi.

“Nhìn tôi, không được nhìn người khác.” – Cố Phi nói.

“Hả?” – Tưởng Thừa tự nhiên thấy buồn cười.

“Tôi nghiêm túc đấy đừng có cười.” – Cố Phi nói.

“Thì có cười đâu.” – Tưởng Thừa cắn môi một cái nhưng vẫn buồn cười, cậu nghiêng đầu đặt cằm lên vai Cố Phi, cười ra tiếng.

“Cứ cười đi, câu này mà ghi âm lại thì tôi nghe cũng tự thấy buồn cười.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không lên tiếng, nghiêng đầu cười không ngừng lại được.

Cố Phi im lặng, chỉ ôm lấy Tưởng Thừa, vỗ nhẹ lên lưng cậu.

Nước mắt rơi từ khi nào Tưởng Thừa cũng không biết.

Cậu cứ nghĩ là mình đang cười, đến lúc cảm nhận được nước mắt thì trên mặt đã ướt đẫm.

“Thật xin lỗi.” – Cố Phi ôm chặt cậu. – “Thật xin lỗi Thừa ca.”

“Cút.” – Tưởng Thừa ôm lấy eo Cố Phi, giọng nói run rẩy mạnh mẽ, mang theo âm mũi. – “Cút đi.”

"Ừ." – Cố Phi nói.

"Đệt mợ cậu Cố Phi" – Tưởng Thừa cuối cùng không nhịn được sự nức nở – "Đệt mợ rõ ràng cậu từng nói sẽ luôn luôn thích tôi, đến khi tôi không cần nữa cậu mới buông tay! Tại sao lại nuốt lời!"

"Thừa ca." – Cố Phi xoa lưng cậu.

"Tại sao cậu lại nói thôi quên đi!" – Tưởng Thừa khàn giọng rống lên – "Thế nào mà đã quên đi rồi! Cậu dựa vào cái gì cho tôi làm chủ."

"Tôi sai rồi, Thừa ca tôi sai rồi." – Cố Phi cúi đầu vùi mặt vào hõm vai Tưởng Thừa.

"Tôi còn chưa nói thôi đi! Cậu dựa vào cái gì để nói!" – Tưởng Thừa rống lên – "Thứ chó đệt tự cho là đúng! Cậu dựa vào cái gì nói thôi hả! Là một mình cậu yêu nhau à! Là tình cảm của mình cậu hay sao!"

"Thừa ca tôi sai rồi." – Cố Phi thầm thì.

"Con mẹ cậu…" – Tưởng Thừa la lên một nửa thì mất giọng.

Quỳ xuống dập đầu tôi nhanh!

Cứ như vậy trong một thời gian dài, Tưởng Thừa ép mình tỉnh táo hơn, Cố Phi có nguyên nhân của Cố Phi, tính cách của Cố Phi bị bóng ma trong lòng ảnh hưởng nên không thể trách cậu ta, tự mình có thể giữ bình tĩnh, đợi cậu ta nhận ra thì sẽ tới.

Nhưng sự lý trí trong thời khắc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Đạo lý tôi đều hiểu nhưng tôi ủy khuất.

Đạo lý gì tôi cũng hiểu, nhưng bây giờ tôi muốn mắng cậu, muốn trách cứ, muốn vô lý trách mắng.

Cậu cần gào to lên, mắng mỏ, quát lên, nếu như không phải không nỡ xuống tay thì cậu còn muốn độc ác đánh Cố Phi một lúc.

Từng quyền từng quyền nện trên người, trên mặt Cố Phi.

Tất cả những cảm nhận của mình trong nửa năm qua đều phải hóa thành đau đớn để Cố Phi cảm nhận được.

Cậu biết Cố Phi cũng rất khổ, nhưng bây giờ cậu không muốn có lý trí nữa, nói cũng không có lý lẽ.

Ai mẹ nó còn không phải là công chúa nhỏ chứ!

Công chúa nhỏ làm sao có thể nhịn được ủy khuất như vậy!

Tôi đệt ông nội cậu Cố Phi!

Tưởng Thừa nắm chặt quần áo của Cố Phi hét lên một tiếng.

Con mẹ nó mất tiếng rồi.

"Trước tiên đừng nói nữa, Thừa ca" – Cố Phi đau lòng xoa tóc cậu – "Tôi tìm hiểu rồi, giọng cậu phải từ từ mới khôi phục được, phải…ổn định."

Ổn định ông nội cậu!

Thế này làm sao ổn định được!

Tưởng Thừa đẩy cậu ra, một quyền đánh vào bụng cậu.

Với phản ứng của Cố Phi, quyền này chắc chắn có thể đỡ được, nhưng cậu cứ đứng nguyên như vậy, thậm chí còn không có một chút nghiêng người.

Cố Phi liền nín thở.

Lúc Tưởng Thừa đánh vào bụng cậu ta, còn có thể cảm giác được cơ bụng.

Thứ chó đệt dám len lén phòng vệ!

Tưởng Thừa lại vung cánh tay đánh lên ngực Cố Phi.

"Trả đũa đấy!" – Tưởng Thừa trừng Cố Phi, cuối cùng cậu cũng nói được.

Lúc Tưởng Thừa đánh ra quyền thứ ba, Cố Phi nắm cổ tay cậu kéo một cái, Tưởng Thừa liền lảo đảo bị lật lên giường.

Thời điểm bị ném lên giường, Tưởng Thừa tự nhiên mất hết sức lực, người nảy trên đệm một cái rồi không muốn cử động nữa.

"Thừa ca." – Cố Phi đặt cánh tay ở mép giường, quỳ một chân cạnh thành giường.

"Ừ." – Tưởng Thừa đáp.

Cố Phi không lên tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa nhắm chặt mắt.

Cố Phi cũng không làm gì thêm, chỉ dịu dàng chạm lên môi cậu.

Hơi thở ấm áp, xúc cảm êm ái, khí tức quen thuộc.

Nước mắt Tưởng Thừa lại lần nữa chảy ra.

Cố Phi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cậu, cúi xuống, đặt đầu mình lên bụng cậu.

Hai người không nói gì thêm, cũng không cử động nữa.

Đến tận lúc điện thoại Tưởng Thừa vang lên hai tiếng trong túi áo khoác, Cố Phi mới ngẩng đầu lên: "Điện thoại cậu reo kìa."

"Ừ, đồng hồ báo thức." – Tưởng Thừa nói.

"Báo thức làm gì cơ?" – Cố Phi hỏi.

"Nhắc đi dạy kèm ấy." – Tưởng Thừa mở mắt ra, hít mũi một cái.

"Thế..." – Cố Phi móc điện thoại ra nhìn đồng hồ – "Tôi đi với cậu qua đó."

"Ừ." – Tưởng Thừa ngồi dậy, lau mắt.

Đã không còn nước mắt nữa nhưng đôi mắt có chút co lại, cảm giác mờ mờ ảo ảo.

"Tôi đi rửa mặt." – Tưởng Thừa đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau khi liên tục tạt nước lên mặt, cậu mới từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn trong gương thấy ánh mắt mình có chút đỏ lên, chóp mũi cũng đỏ.

Những chỗ khác đều ổn.

Cậu xoa mặt rồi chỉnh lại quần áo, trên áo có một mảng ướt, Tưởng Thừa sờ một cái, đây là chỗ vừa rồi Cố Phi nằm lên.

Lúc đi ra khỏi nhà tắm, cậu nhìn mặt Cố Phi, không thấy một dấu vết gì cả.

Một trong những tuyệt kỹ của Cố Phi là dù phải chịu đựng hay che giấu, cậu ta cũng không lộ ra một dấu vết gì.

"Đi thôi" – Tưởng Thừa mặc áo khoác vào, cầm bình thủy tinh trên bàn – "Cái này cậu cầm hộ tôi trước đi."

"Bây giờ cứ để ở chỗ này, buổi tối cậu quay lại lấy?" – Cố Phi nói.

"Tôi muốn mang nó đi theo mình" – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi một cái – "Nhưng là cậu cầm."

"Được" – Cố Phi gật đầu một cái, đứng dậy mang bình thủy tinh bỏ vào túi – "Cậu dạy kèm xong mới ăn cơm à?"

"Ừ, tôi định là đi ăn thịt nướng với Triệu Kha xong mới đi dạy" – Tưởng Thừa cười một tiếng – "Bây giờ không kịp rồi."

"Buổi tối gọi cậu ta đi ăn thịt nướng không?" – Cố Phi hỏi.

"Không cần, chắc chắn là cậu ta ăn rồi, với lại…buổi tối tôi cũng không muốn đi ăn cùng người khác." – Tưởng Thừa nói.

"Ừ." – Cố Phi mặc áo khoác, đeo túi lên lưng, tới ôm ôm Tưởng Thừa rồi mới mở cửa đi ra ngoài – "Tôi còn tưởng học kỳ này cậu không đi dạy gia sư cơ."

"Sắp xếp thời gian xong thì không bỏ được nữa, mà phụ huynh hai nhà đều rất tốt nên cứ làm thôi, tiền cũng được nhiều nữa." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi nhìn cậu một cái.

“Học phí của tôi ấy, còn cả tiền sinh hoạt, tài liệu, tiêu cũng rất nhiều.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi biết rồi.” – Cố Phi ôm lấy vai cậu.

Dạy gia sư một tiếng, Tưởng Thừa bắt đầu lo mình không nói được nữa, nhưng có lẽ không phải vì nguyên nhân tình cảm trước đây mà là vì hét quá sức nên mất tiếng, lúc này vào dạy trái lại đã bình thường lại.

Còn mang theo chút từ tính.

“Anh hôm nay có chuyện gì vui à?” – Cô bé ôm cánh tay, vừa nói chuyện vừa bóc vỏ kẹo mút.

Tưởng Thừa nhìn cô, im lặng.

“Sao thế, giờ nghỉ cũng không được ăn hở?” – Cô bé chậc một tiếng.

“Anh đã nói nghỉ chưa?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Phiền dị.” – Cô bé cắn kẹo mút rộp rộp mấy cái rồi bỏ que ra – “Ok, anh dạy tiếp đi.”

Tưởng Thừa cầm bài lên rồi giảng nốt nửa còn lại.

“Được rồi, hôm nay làm đến chỗ này đi, có thời gian thì làm mấy câu hôm nay anh khoanh tròn.” – Tưởng Thừa nói.

“Ừm” – Cô bé đáp, đẩy cái bàn một cái – “Hỏi anh đấy, hôm nay có chuyện vui phải không?”

“Chuyện gì vui?” – Tưởng Thừa nhìn cô.

“Nhìn anh hôm nay tâm tình tốt” – Chỉ chỉ mặt Tưởng Thừa – “Nói không được, chỉ là cảm giác thế.”

“Thế à, chuyện vui là hôm nay được mẹ em trả tiền.” – Tưởng Thừa nói.

“Cũng không phải thăm dò gì anh, giả bộ làm gì, tháng nào mẹ em chẳng đưa anh tiền, tháng trước lúc nhận tiền mặt anh còn đần ra.” – Cô bé khinh thường liếc mắt – “Chúc mừng anh tìm lại được thú vui cuộc đời.”

“Cảm ơn.” – Tưởng Thừa nói.

Lúc đi ra khỏi tiểu khu, trời đã tối rồi và gió thổi rất to, Tưởng Thừa quay đầu một cái là mặt đầy cát.

Cậu vừa dụi mắt vừa nhìn xung quanh, đúng lúc đang suy nghĩ xem Cố Phi sẽ chờ cậu ở quán nào thì bên tường có một bóng đen động đậy.

"Cố Phi?" – Tưởng Thừa ngẩn người. "Sao lại đứng đây? Không thấy lạnh à."

"Đây mà lạnh á?" – Cố Phi đi tới, lấy từ trong áo ra một bọc đồ ấm áp đặt vào tay cậu – "Ở đây phải ấm hơn chỗ nhà mười độ."

"Đã thế thì cởi áo khoác ra đi, đằng nào cậu cũng có sợ lạnh đâu" – Tưởng Thừa nhìn cái túi, là một củ khoai lang nướng đỏ rực – "Cậu vừa mua à?"

"Ừ" – Cố Phi gật đầu, mở túi bẻ củ khoai ra làm hai nửa rồi thổi cho bớt nóng – "Tôi đoán là cậu sẽ đói, cầm ăn tạm đi."

"Đói chứ." – Tưởng Thừa cầm khoai định đi về phía trước, gió thổi tới, cậu vội vàng cúi đầu che – "Con mịa đống cát này."

Cố Phi xoay người đứng chắn cho cậu, cắn một miếng: "Mau ăn đi."

"Ừ." – Tưởng Thừa đứng đối mặt với Cố Phi trong gió mà gặm khoai lang.

Cậu thật ra cũng không hứng thú với món này lắm, chỉ cảm thấy ngửi rất thơm, còn vị thì cũng vậy à, hoàn toàn không so được với đồ nướng.

Nhưng không biết tại sao, hôm nay nửa củ khoai lại cực kỳ ngọt, vừa thơm vừa ngọt.

Cậu nhìn Cố Phi cúi đầu ăn khoai.

Có lẽ là vì Cố Phi, hoặc là kiểu đối mặt với nhau ăn trong gió rét này rất có cảm giác.

"Tôi hơi lo" – Tưởng Thừa vừa ăn vừa nói – "Củ khoai này phải hai kí rưỡi, ăn xong làm gì còn bụng ăn thịt nướng."

"Không tới năm lạng" – Cố Phi nhìn cậu – "Học bá mà mắt nhìn kém không thể tả, chắc cậu là người ước lượng kém nhất tôi từng gặp."

Tưởng Thừa cười cười: "Dù sao tôi thấy ăn cũng sắp no rồi."

"Có sao đâu, kể cả ăn hết hai kí rưỡi khoai lang thì nếu có thịt ba chỉ, cậu còn có thể ăn thêm hai kí rưỡi nữa." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa chặc lưỡi một cái.

"Được rồi" – Cố Phi nghĩ một lúc rồi cầm phần khoai chưa ăn xong của Tưởng Thừa đi – "Để dành bụng đi không tí lại không ăn được."

"Cậu có phải cũng rất lâu rồi chưa ăn thịt nướng không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừ, đi ăn cùng người khác cũng không có cảm giác gì." – Cố Phi cười.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

Cố Phi im lặng, cho khoai vào túi rồi ôm cậu: "Thừa ca, cậu nhìn sự lợi hại của tôi nè."

"Hả?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Tôi sẽ cố gắng, ăn thịt ba chỉ với cậu cả đời." – Cố Phi nói.

135. Chương 135

Tiệm thịt nướng này ở giữa trường học và chỗ gia sư, Tưởng Thừa mỗi lần đi qua đều sẽ ngó vào trong đó, trải qua quan sát một học kỳ, cậu cảm thấy thịt nướng của tiệm này đầy đủ chủng loại, thịt cũng tươi ngon, ngoại trừ giá cả quá đắt, không có khuyết điểm khác.

Nhưng chính vì giá cả, cộng thêm tâm tình không tốt đẹp lắm, cậu vẫn luôn không hạ được quyết tâm tới ăn cho đã.

Giá cả ngày hôm nay vẫn dọa người như cũ, có điều là cậu có thể không để ý.

""Tôi xem thử có vé ưu đãi hay không"" – Tưởng Thừa cầm di động ra – ""Tháng trước tiệm này có mua theo nhóm*, không biết bây giờ có còn không.""

* Group purchase : là khi tổng số người tham gia mua đạt được một con số tối thiểu nào đó đã được đưa ra trước từ nhà cung ứng, người mua sẽ được sở hữu món hàng với một mức giá hời (giảm giá cao, trung bình từ 20-90%)

“”Để cho tôi“” – Cố Phi ngăn cậu, cầm di động ra – “”Tôi phát tài rồi.“”

“”Ha“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Tiền nhiều bao nhiêu hả¿‘”

“”Rất nhiều“” – Cố Phi nói – “”Trước đó tôi không phải đã từng nói với cậu, tôi chụp một bộ ảnh về xưởng thép sao.“”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Bộ ảnh đó, biên tập rất thích, dùng mấy tấm, bây giờ họ muốn làm chủ đề mới, mấy người chụp chủ đề giống nhau, lộ ra những góc độ khác nhau gì đó“” – Cố Phi nhấn vào trên di động – “”Tôi có một đơn vị.“”

“”Có phải rất đỉnh hay không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Khá đỉnh“” – Cố Phi nói – “”Tôi nhận việc nhiếp ảnh thương mại thì giá đều sẽ tăng.“”

Tưởng Thừa cười không nói.

Rất lâu rồi, Tưởng Thừa cũng không ăn đã đời thịt nướng như vậy nữa.

Hai cậu vẫn theo thói quen cũ, cậu phụ trách đi lấy thịt về, Cố Phi phụ trách nướng thịt.

“”Chỗ này cháy rồi“” – Tưởng Thừa khều một miếng thịt ra – “”Trình độ của cậu thụt lùi rồi đấy.“”

“”Trước đây cũng không thường nướng cháy sao.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cúi đầu đút một miếng thịt.

Không sai, trước đây cũng thường nướng cháy, bởi vì lúc Cố Phi nướng thịt không chuyên tâm, ánh mắt cứ dõi theo tuyển thủ Tưởng Thừa loanh quanh khắp nơi.

“”Tôi phát hiện“” – Cố Phi cầm lá xà lách chậm rãi cuốn thịt – “”Thịt của quán này ăn đúng ngon, đáng từng đồng tiền đấy.“”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa bận ăn đến không kịp thở, gật gật đầu, nhồm nhoàm không nói rõ – “”Phải.“”

“”Ăn nhiều chút đi“” – Cố Phi đem thịt chuyển cho cậu – “”Trước Tết gầy tới bây giờ, mãi cũng không mập lại được.“”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa cười cười.

Cảm xúc của Tưởng Thừa bây giờ rất phức tạp.

Loại yên tâm trước mắt này, thật ấm áp, đối với cảm giác từ từ ăn một bàn thịt mà Cố Phi nướng cho cậu, cậu đã rất lâu không cảm nhận được.

Loại cảm giác trong mấy tháng trước đây cậu nghĩ tới sẽ đau đớn trong lòng một trận.

Bây giờ Cố Phi đã ở trước mắt cậu, bọn họ trở về trong thời kỳ của trước đây, cậu lại như cũ có chút... không biết nên làm thế nào, cứ giống như loại khẩn trương và bứt rứt lúc vừa mới bắt đầu yêu.

Có lẽ là kìm nén quá lâu rồi, thời gian dài như thế đến giờ, cậu không cùng Cố Phi nói chuyện, không có thoải mái cùng cậu ta ba la báp láp nói những chuyện xung quanh mình, giữa cậu và Cố Phi ngoại trừ Cố Miểu, đã rất lâu không có chủ đề khác.

Cứ giống như một miếng bọt biển bị ép chặt, sau khi thả ra vẫn sẽ lưu lại vết tích, cần thời gian rất lâu mới có thể từ từ khôi phục nguyên trạng.

Lấy đi những thứ chặt chẽ đè ép bọn họ, Cố Phi mở miệng rồi, bọn họ muốn được trở về trong bầu không khí trước đây, lại vẫn cần thời gian.

Bữa thịt nướng này ăn đến rất đã ghiền, lúc Tưởng Thừa đi ra tiệm thịt nướng cảm thấy bước chân của mình sắp bước không nổi nữa.

“”Không ngồi xe“” – Cậu nhấn vào bụng – “”Đi về thôi, tôi cảm thấy tôi bây giờ nếu như ngồi xe, chạy một cái liền có thể nôn ra.“”

“”Ừ“” – Cố Phi cười – “”Tôi thấy cậu ăn đủ vốn rồi.“”

“”Tôi mỗi lần đều sẽ ăn cho đủ vốn” – Tưởng Thừa nói – “”Nếu không thì quả thật là không phục.“”

“”Cái thẻ hội viên này, cậu cầm lấy đi“” – Cố Phi từ trong ví lấy thẻ ra – “”Muốn ăn thì lại đây, bảo Triệu Kha bọn họ cùng nhau ăn.“”

“”Hử? Sao còn có thẻ hội viên¿‘” – Tưởng Thừa ngẩn ra.

“”Vừa mới làm nó“” – Cố Phi nói – “”Nạp tiền vào là có thể dùng rồi, còn có thể có chiết khấu.“”

“”Cậu nạp vào bao nhiêu¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Một ngàn.“” – Cố Phi nói. (3,367,906 VND)

“”Tôi đệt“” – Tưởng Thừa nhìn thẻ trong tay một chút, quay đầu liền muốn chạy lại – “”Trước tiên đi trả lại đi.“”

“”Thừa ca, Thừa ca“” – Cố Phi mau lẹ kéo cậu lại – “”Ít nhất cũng phải nạp vào năm trăm, tôi nghĩ là hôm nay ăn một chầu liền không còn thừa bao nhiêu nên nạp vào một ngàn.“”

“”Quá đắt rồi đó.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Không phải lúc nào cũng thế này“” – Cố Phi kéo cậu đi về phía trước – “”Cậu ngoại trừ thịt ba chỉ, cũng không thích cái gì khác…“”

“”Ai nói thế¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta, qua được một lúc lại thở dài – “”Tôi ấy mà lại không thể phản bác.“”

Cố Phi không nói, vươn tay ôm ôm vai của cậu.

Từ tiệm thịt nướng đi về, đường không gần, nhưng cảm giác đi không lâu lắm đã tới khách sạn mà Cố Phi ở.

Lúc đứng ở cổng khách sạn, bầu không khí ‘rõ ràng không phải vì vấn đề tình cảm chia tay cũng rõ ràng đã làm hòa rồi nhưng vẫn cứ gượng gạo vi diệu’ đã đạt đến đỉnh điểm.

Đi vào, hay là trở về trường học, đối với Tưởng Thừa mà nói vô cùng khó mà quyết định.

Cố Phi do dự một chút, kéo kéo cánh tay của cậu: “”Thừa ca.“”

“”Hả.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Tối hôm nay không trở về ký túc xá được chứ¿‘” – Cố Phi nói – “”Sáng ngày mai tôi liền đi rồi, ở cùng tôi chốc lát đi.“”

Tưởng Thừa liếc nhìn cậu ta: “”Ừm.“”

Yêu cầu này của Cố Phi, khiến cậu có chút bất ngờ.

Theo hiểu biết của cậu đối với Cố Phi, dưới loại tình huống này, cậu ta thông thường sẽ không đưa ra yêu cầu, Thừa ca bằng lòng ở lại thì ở lại, Thừa ca muốn về ký túc xá, cậu ta cũng sẽ không nói gì nhiều.

Nhưng Cố Phi lại mở miệng, bảo cậu đừng về ký túc xá.

Đi theo vào thang máy cho đến lúc mở cửa vào phòng, cậu vẫn luôn dán mắt nghiền ngẫm ở sau đầu Cố Phi.

“”Gáy của tôi cũng sắp cháy rồi“” – Cố Phi cởi áo khoác ra, quay đầu nhìn vào cậu – “”Sao thế¿‘”

“”Cậu có thể cảm giác được¿‘” – Tưởng Thừa cảm thấy rất kinh ngạc.

“”Không cảm giác được“” – Cố Phi nói – “”Là lúc tôi quay đầu nhìn thấy đấy.“”

“”Ha“” – Tưởng Thừa ngẩn ra rồi cười lên – “”Cậu quay đầu à¿‘”

“”Quay đầu, hơn nữa“” – Cố Phi dùng tay lắc lắc hai bên đầu mình – “”Tôi thấy qua khóe mắt.“”

“”Vậy góc độ khóe mắt của cậu rất lớn nha“” – Tưởng Thừa đột nhiên nghĩ tới lúc ở Tứ Trung, Cố Phi đứng ở trên hành lang, lúc cậu nằm bò trên bàn đọc sách đều có thể nhìn thấy Cố Phi – “”Có thể so với tôi rồi đó.“”

“”Phải không¿‘” – Cố Phi cười.

“”Tôi trước đây…“” – Tưởng Thừa ra dấu một cái, nghĩ một chút lại cảm thấy hơi ngu ngốc – “”Tôi có nói với cậu hay chưa¿‘”

“”Cái gì¿‘” – Cố Phi đi tới trước mặt cậu.

“”Chính là, cậu đứng chỗ hành lang ấy, tôi ngồi trong phòng học, không quay đầu cũng có thể nhìn rõ cậu.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi im lặng, nhìn chăm chú vào cậu một lúc, áp sát qua hôn một cái ở trên trán cậu.

Lúc môi của Cố Phi chạm vào cậu, vẫn là cảm giác quen thuộc, thật mềm mại, xúc cảm hơi có chút ẩm ướt, ấm áp giống như lông tơ trải ra trong lòng khiến cậu nhắm mắt lại.

“”Thừa ca.“” – Môi của Cố Phi di chuyển xuống dưới tới trên chóp mũi cậu, nhẹ nhàng thơm thơm.

“”Hửm¿‘” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Không có gì“” – Cố Phi nói – “”Tôi chỉ là muốn gọi cậu, rất lâu rồi không gọi.“”

“”Ha“” – Tưởng Thừa nói – “”Vậy ôn lại một chút đi, sau này xa nhau không nhớ gọi thế nào.“”

“”Thừa ca.“” – Cố Phi lại gọi cậu một tiếng, môi xuôi xuống dưới, dừng lại trên môi cậu.

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa đáp lời.

Tất cả nơi có thể cảm giác được đều đã là hơi thở của Cố Phi, cậu và những người khác không giống nhau, có thể trong nháy mắt phân biệt ra hơi thở.

Tưởng Thừa nhẹ nhàng cọ rồi cọ ở trên môi cậu ta.

Cố Phi vươn tay ôm lấy cậu, cúi đầu chôn vào trong hõm vai cậu, hít thật sâu một hơi.

“”Cậu thay đổi sữa tắm rồi¿‘” – Cố Phi nhẹ giọng hỏi.

“”Cậu là chó sao“” – Tưởng Thừa nói – “”Đúng là đổi rồi, Triệu Kha cướp, mua một tặng một hai bình lớn, cưỡng ép bán cho tôi một bình, tôi nói tôi vẫn còn, lúc cậu ta đi tắm liền đem của tôi dùng hết sạch, sau đó lại bán.“”

Cố Phi vùi ở trên vai cậu cười đến cả buổi, sau đó nhấc cánh tay chỉ sang bên cạnh: “”Giận cậu ta.“”

“”Đừng học tôi.“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“”Nếu tôi thật sự học cậu“” – Cố Phi ôm lấy cậu lần nữa, ngón tay móc áo cậu lên, từ từ sờ vào, nhẹ nhàng vẽ trên lưng cậu – “”Chắc chắn sẽ học vô cùng giống.“”

Tưởng Thừa cười cười, im lặng, cúi đầu cọ cọ ở trên hõm vai cậu.

Không có suy nghĩ muốn làm một trận quá mức mãnh liệt gì đó, có lẽ là loại cảm giác vi diệu vẫn chưa tan hết, cũng có thể là biết trong túi của Cố Phi chỉ có một cái quần lót, một cái ví tiền và một cái bình thủy tinh, mà khách sạn cũng không có cung cấp đồ để làm một trận lớn…

Không, thực ra chỉ là bởi vì một khắc trước mắt này, Tưởng Thừa chỉ muốn cứ như vậy, nghiêm túc mà tiếp xúc đụng chạm thân cận, tỉ mỉ mà ngửi, nhắm mắt cảm nhận.

Cậu đã quá lâu chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy, chỉ như là muốn dùng đụng chạm tiếp xúc thế này, đem từng chút từng chút tất cả vụn vặt trong ký ức khơi ra.

Cố Phi xuôi theo cổ của cậu, chậm rãi mà hôn lấy, từ cổ tới dái tai, từ từ dừng lại ở trên môi.

Đầu lưỡi ẩm ướt trượt qua giữa môi, từ trái tới phải, lại chậm rãi mà quay lại, cuối cùng nhẹ nhàng thăm dò tìm kiếm giữa những kẽ răng.

Tưởng Thừa không nghênh đón, cắn một miếng ở trên đầu lưỡi cố Phi, Cố Phi không trốn tránh, chỉ là rất khẽ khàng mà “”ưm“” một tiếng.

Loại âm thanh mang theo tiếng thở gấp trầm thấp quét qua bên tai, khiến người ta có xúc cảm bị quyến rũ.

Tay của Tưởng Thừa mò vào trong áo của Cố Phi.

Lúc lòng bàn tay dán chặt vào làn da ấm nóng của Cố Phi, cậu nhịn không được hướng về phía trước đón nhận, quấn một vòng ở trên đầu lưỡi của Cố Phi.

Quá lâu rồi, cứ giống như cả đời này cũng không bao giờ được đụng vào Cố Phi.

Trong lòng bàn tay còn lưu lại ký ức đối với thân thể của Cố Phi, mỗi một tấc, mỗi một đường nét, đều vẫn quen thuộc như vậy.

Sau lưng căng chặt, eo không có sẹo lồi, lúc sờ qua, lúc đè xuống, lúc nhéo một cái, tất cả xúc cảm cứ giống như loại phản xạ có điều kiện nào đó, sẽ ở trong khoảnh khắc đụng chạm nảy lên hưng phấn quen thuộc.

Cố Phi ôm lấy cậu xoay người, đẩy đẩy cậu về phía sau.

Phía sau là giường, Tưởng Thừa cảm thấy hình tượng của hai cậu ngã lên giường chắc không đẹp lắm, bởi vì cậu đụng tới mép giường thì đứng không vững, lúc ngã ra sau lại không chịu buông Cố Phi ra, thế là Cố Phi bị cậu kéo theo cùng nhau nện lên giường.

Răng còn đập hai cái trên quai hàm cậu.

“”Ui“” – Cố Phi chống cánh tay một chút, ấn vào quai hàm nhè nhẹ xoa xoa – “”Đau không¿‘”

“”Răng cậu vẫn ổn chứ¿‘” – Tưởng Thừa cười cười.

Cố Phi rất nhanh thấp đầu xuống, cắn một miếng ở trên cằm cậu.

“”Á…“” – Tưởng Thừa ngửa đầu một chút.

Hô hấp của Cố Phi đột nhiên ngừng một chút, tiếp đó liền trở nên hơi nặng nề.

“”Cậu mịa nó dám cắn…“” – Tưởng Thừa nói còn chưa nói xong, tay của Cố Phi đã duỗi xuống dưới vào trong quần cậu, cậu tức thì thót một hơi, rất khó khăn mà nói xong câu – “”Tôi¿‘”

“”Số lần cậu cắn tôi ít sao¿‘” – Cố Phi hôn lấy cậu.

Tiếng thở gấp trong phòng chậm rãi thấp đi, Tưởng Thừa bắt đầu có thể nghe thấy tiếng xe cộ qua lại bên ngoài cửa sổ.

Cảm giác này có chút lạ lẫm, ngày trước ở phòng thuê, sau loại chuyện này, phải nghe thấy một bầu yên tĩnh, xe ngẫu nhiên chạy qua, tình cờ có tiếng la hét của trẻ con.

Cậu vội vàng quay đầu qua, nhìn xem Cố Phi nằm sấp ở bên cạnh cậu.

Gương mặt quen thuộc trông đẹp trai này khiến bất an nảy lên trong lòng cậu lập tức lắng về.

Cậu lật người, nằm nghiêng nhìn vào Cố Phi.

Cảnh trong phim truyền hình còn chưa xuất hiện, hai cậu ngay cả áo cũng không cởi, đã cởi quần, đối với đông đảo quần chúng mà nói, cảnh này chắc là cảnh khiến người ta chán chết.

Nhưng mà rất chân thật.

Cậu dùng ngón tay ấn ấn lên chóp mũi của Cố Phi, lại vẽ từng vòng từng vòng xuống dấu răng ở trên xương quai xanh của cậu ta.

“”Hửm¿‘” – Cố Phi mở mắt ra.

“”Cậu chỉ mang một cái quần lót¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Ừ“” – Cố Phi liếc nhìn xuống – “”Quần cậu có phải… bị dính rồi không¿‘”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Lát nữa cậu mặc quần của tôi đi.“” – Cố Phi nói.

“”Cậu thì sao¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Để không là được.“” – Cố Phi nói.

“”Bị kẹp lông.“” – Tưởng Thừa nói.

“”… Tôi mặc quần thun.“” – Cố Phi có chút không biết làm sao.

“”Ha“” – Tưởng Thừa cười – “”Thực ra ngày mai tôi để không về ký túc xá vẫn được, việc chỉ mấy phút.“”

“”Mặc của tôi đi.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta, qua một lúc mới lại cười cười: “”Ừm.“”

Cơm tối rõ ràng ăn đến mức đường cũng đi nhanh không nổi, về phòng khách sạn đã tuốt một phát, Tưởng Thừa tắm xong ấy mà lại cảm thấy đói bụng rồi.

“”Điều này không đúng nha“” – Tưởng Thừa sờ bụng, đứng ở bên cạnh Cố Phi – “”Đây là muốn mập lên rồi¿‘”

“”Vốn là cũng nên mập lên đấy“” – Cố Phi nhéo một cái trên eo cậu, lại sờ sờ chân của cậu – “”Cậu thật sự… gầy quá nhiều.“”

“”Vẫn còn được nhé, tôi không cảm thấy gì.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi im lặng, ôm cậu qua, đem mặt áp sát trên bụng cậu.

“”Sao thế¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Có chút… đau lòng.“” – Cố Phi nói.

“”Có chút thôi¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Rất đau lòng.“” – Cố Phi nói.

“”Muộn rồi.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Aiii“” – Cố Phi vùi trên bụng cậu dùng sức cọ hai cái – “”Tôi là sợ nói rất đau lòng quá buồn nôn.“”

“”Tôi không sợ nổi gai ốc“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi bây giờ thiếu hạt tiêu.“”

“”Thừa ca“” – Giọng Cố Phi ngập ngừng – “”Tôi thật sự rất đau lòng… cứ nghĩ tới cậu liền cảm thấy đau lòng, nhất là… những chuyện này đều vì tôi, tôi lại càng chịu không được.“”

“”Không sao“” – Tưởng Thừa xoa xoa đầu cậu – “”Không cần cảm thấy áy náy, tôi là một người vô cùng thù dai, những việc này của cậu, tôi sẽ nhớ cả đời.“”

“”Ừ“” – Cố Phi cười cười – “”Nhớ một đời đi, xin cậu.“”

Buổi tối Tưởng Thừa không về ký túc xá, mấy người ở ký túc xá cũng không gửi tin nhắn tới hỏi, chắc là Triệu Kha giúp cậu chu toàn rồi, cậu tính mai về mời Triệu Kha ăn thịt nướng.

“”Muốn đổi đài không¿‘” – Cố Phi ở bên cạnh cầm điều khiển từ xa hỏi một câu.

“”Sao cũng được, dù sao cũng không xem.“” – Tưởng Thừa nói.

Tivi chỉ làm nhạc nền, bất luận là bật đài nào, diễn cái gì cũng không quan trọng.

Bọn họ trước đây lúc trốn trong phòng thuê, lúc nào cũng mở tivi như thế, sau đó tán phét.

Bây giờ… bọn họ chẳng hề tám nhảm giống trước đây, có lẽ là quá lâu rồi không nói chuyện linh tinh, có lẽ là bây giờ cảm xúc trong lòng quá nhiều, nói chung là cứ im lặng như vậy.

Cũng rất tốt.

Tưởng Thừa chẳng hề muốn nói cái gì, cậu chỉ muốn ở lại như vậy, ngây ra, bên cạnh có người ấy, vươn tay có thể sờ thấy, quay đầu có thể nhìn thấy, nhắm mắt có thể nghe thấy, việc này rất tốt.

Có chút dấu vết nhỏ bé, phải cần thời gian từ từ phục hồi.

“”Biểu hiện của Nhị Miểu gần đây thế nào¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Vẫn được, lần trước lúc đi làm não từ, ầm ĩ cáu kỉnh, không thể vào kiểm tra, còn bị bệnh nhân khác ghét bỏ“” – Cố Phi cười cười – “”Cái khác vẫn rất tốt.“”

“”Từ từ làm thôi, ngày trước là hoàn toàn không biết nên làm sao, bây giờ có phương hướng rồi, chỉ cần kiên trì sẽ có tiến bộ.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ“” – Cố Phi lật mình ôm lấy cậu – “”Thừa ca.“”

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua.

“”Tôi trước đây cứ cảm thấy cậu rất ngây thơ, vô cùng ngây thơ, tôi rất thích“” – Cố Phi nhẹ nhàng vẽ trên quai hàm cậu – “”Tôi cảm thấy tôi thành thục quá mức rồi, tôi lớn như vậy chưa từng ngây thơ.“”

“”Đúng không“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi chính là một tiểu khả ái ngây thơ.“”

Cố Phi cười cả buổi, sau đó hắng giọng tiếp tục nói: “”Thực ra cậu ngây thơ như vậy, không phải ấu trĩ.“”

“”Phải không“” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – “”Tôi cũng cảm thấy mình rất thành thục.“”

Cố Phi cười cười không nói.

Phần ngây thơ này của Tưởng Thừa là bởi vì nội tâm của cậu kiên cường, sẽ không dễ dàng bị đánh gục, mới sẽ luôn ngây thơ.

Ngây thơ như vậy, Cố Phi cảm thấy mình thật sự không có.

Cậu chưa từng đi giả thiết nếu như Tưởng Thừa và cậu trải qua những việc giống nhau thì sẽ thế nào, cậu chỉ biết sau cùng thì loại ngây thơ của Tưởng Thừa mạnh mẽ quật cường khiến cậu bừng tỉnh.

Mà cậu cuối cùng muốn sải bước đi ra, lại đơn giản hơn nhiều so với cậu nghĩ, thuần túy biết bao.

Bởi vì Tưởng Thừa như vậy, lỡ mất thì sẽ không còn nữa.

Cậu không nhớ rõ mình có từng sợ hãi như thế hay không, vì cảm thấy sắp mất đi mà sợ hãi.

Có lẽ từng có, cậu sợ mất đi những hy vọng và ao ước không có được.

Nhưng mà đây là lần thứ nhất, cậu bất luận thế nào cũng không cách nào giải trừ loại đau khổ và sốt ruột mà mất mát mang lại, cậu sợ mất đi Tưởng Thừa, sợ mất đi những điều tốt đẹp lúc ở cùng Tưởng Thừa mới bắt đầu thấy.

Cậu co co cánh tay, ôm chặt Tưởng Thừa.

Giữa bọn họ, không trở về được hoàn cảnh ban đầu, nhưng cậu vẫn còn thời gian, cậu có thể dùng một dáng vẻ khác cùng Tưởng Thừa bắt đầu cuộc sống mới.

Không giống với ban đầu, nhưng vẫn là cuộc sống như vậy.

Một đêm này, Tưởng Thừa không ngủ, cậu cảm thấy mình rất yên lòng, phải ngủ rất sâu mới đúng, nhưng mà nhận định sai lầm.

Trời vừa sáng, cậu liền phải đưa Cố Phi tới bến xe, cậu vẫn luôn cho rằng mình đã quen với loại việc xa nhau này, nhưng chỉ có lúc Cố Phi đang thật sự ở bên cạnh, cậu mới phát hiện mình có lẽ vĩnh viễn không quen được.

“”Xe mấy giờ hả¿‘” – Lúc trời sắp sáng, cậu hỏi một câu.

“”Từ chối trả lời“” – Cố Phi ở sau lưng cậu, chóp mũi đụng vào lưng cậu, giọng rầu rĩ – “”Cậu hỏi cái này ít nhất lần thứ tám rồi.“”

“”Có nhiều lần như vậy à¿‘” – Tưởng Thừa nghĩ một chút – “”Xem ra trình độ tìm lời để nói của tôi còn cần phải nâng cao nhỉ.“”

“”Cậu với tôi không còn chuyện để nói à¿‘” – Giọng Cố Phi vẫn rầu rĩ.

“”Không nhiều lắm“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi vừa nghĩ tới người này năm ngoái nói với tôi quên đi thôi, tôi liền muốn bảo cậu đi quỳ trong nhà vệ sinh.“”

“”Tôi sai rồi.“” – Cố Phi siết chặt cậu.

“”Nói tám trăm lần rồi“” – Tưởng Thừa nói – “”Sau này tôi nghĩ xem tăng thêm chút hình phạt gì đó cho cậu đi, có tác dụng hơn nói suông.“”

“”Được.“” – Cố Phi gật đầu.

“”Đúng rồi“” – Tưởng Thừa im lặng một lúc, sau đó lật người, nằm mặt đối diện với cậu– “”Tôi hôm nay về trường học sau đó gửi cho cậu một danh sách.“”

“”Ừm, danh sách gì¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Bạn gái của Tề Tề ở khoa Văn Đại học Sư phạm“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi hỏi xin cô ấy thời khóa biểu và sách gì đó mà bình thường thầy cô giới thiệu, cậu không phải nói trường học các cậu không chính quy sao, cậu xem thử những sách đó của cô ấy đi¿‘”

“”Được.“” – Cố Phi gật gật đầu.

“”Nếu có thời gian“” – Tưởng Thừa lại bổ sung một câu – “”Tôi đem tài liệu tiếng Anh cho cậu một bản, học kỳ này, cậu qua cấp bốn rồi chứ¿‘”

“”Còn thời gian mà“” – Cố Phi cười cười – “”Thật đấy.“”

“”Tôi chỉ cảm thấy môn này dù sao cũng đã đang học rồi thì đừng lãng phí thời gian, cứ nên học thử xem.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Được“” – Cố Phi nhìn cậu – “”Cậu lúc này vô cùng… đáng yêu.“”

“”Tôi cũng thấy vậy.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tề Tề là ai¿‘” – Cố Phi hỏi – “”Họ Tề à¿‘”

“”Trương Tề Tề“” – Tưởng Thừa nói – “”Ngủ đối diện giường của Triệu Kha.“”

“”Triệu Kha, Lỗ Thực“” – Cố Phi nói – “Sao đến lượt cậu ta lại gọi là Tề Tề hả.””

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói, qua một lúc cười lên, trở mình nằm thẳng lên nhìn trần nhà cười một trận.

“”Cười cái gì.“” – Cố Phi nói.

“”Không phải chứ“” – Tưởng Thừa vẫn cười – “”Cậu có phải không có kinh nghiệm ghen tuông gì hay không hả? Ghen đến nghiêm túc như vậy, giống như tôi thiếu cậu tám trăm đồng không trả.“”

“”Có sao¿‘” – Cố Phi ngẩn ra – “”Ghen còn có kiểu mẫu gì à¿‘”

“”Của cậu có lẽ là kiểu mẫu Cố Phi đi“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Ghen đến gượng gạo như vậy.“”

“”Tôi còn… chưa ghen xong đâu.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy cậu tiếp tục ghen, tôi nghe thử.“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Cái tường bày tỏ của trường các cậu ấy“” – Cố Phi nói – “”Cậu bình thường sẽ xem à¿‘”

Tưởng Thừa không kìm được lại cười.

“”Nghiêm túc chút được hay không¿‘” – Cố Phi thở dài – “”Tôi đang ghen đấy.“”

“”Không thường xem lắm, làm sao¿‘” – Tưởng Thừa vừa cười vừa hỏi.

“”Những người ấy chỉ bày tỏ trên tường, la ra ngoài cổ họng là xong xuôi“” – Cố Phi nói – “”Hay là thật sự tìm tới cậu bày tỏ hả¿‘”

“”À“” – Tưởng Thừa dụi dụi mặt, thay đổi vẻ mặt nghiêm túc, quay mặt nhìn cậu– “”Có người tìm tới tôi nha, thư tình viết tay, tôi cũng từng nhận, mặt đối mặt bày tỏ cũng từng có…“”

“”Có của… con trai à¿‘” – Cố Phi hỏi.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm cậu một lát: “”Cậu tin thật à¿‘”

“”Tin“” – Cố Phi nhìn cậu – “”Cậu thật sự rất tốt.“”

“”Đùa cậu đấy, không có“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi bình thường chỉ có lớp học, nhà ăn, ký túc xá, thư viện, cứ cái nhịp điệu đó, ai cũng biết tôi không rảnh nhận bày tỏ ấy, thật sự không có người tìm tôi, la cho vui thôi.“”

“”Ha.“” – Cảm thấy trong giọng của Cố Phi lộ ra một hơi thả lỏng.

Tưởng Thừa cười cười, nhắm mắt lại.

“”Thừa ca“” – Cố Phi nói – “”Lời trước đây cậu nói, còn tính hay không¿‘”

“”Câu nào¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“Nếu như cậu nói “Bỏ đi”, kêu tôi đừng ra đi dễ dàng như vậy, níu kéo nhiều hơn một chút, lời này”– Cố Phi nói – “”Còn tính hay không¿‘”

“”Tính.“” – Tưởng Thừa nói.

136. Chương 136

Tưởng Thừa cảm thấy đi ra ngoài không mang theo hành lý rất tốt, bởi vì không có đồ để thu dọn, cũng sẽ không trong quá trình này cảm nhận trước bầu không khí khác biệt.

Cố Phi tới quầy lễ tân xin một cái bao, bao kỹ bình thuỷ tinh bỏ gọn vào túi xong thì cũng không còn thứ khác để thu dọn.

"Quần lót tôi đâu?" – Tưởng Thừa vào nhà vệ sinh nhìn một chút, quần lót hôm qua rửa xong đem phơi đã không thấy đâu.

"Trong túi của tôi" – Cố Phi nói – "Khô rồi."

"Để cùng bình thuỷ tinh đi" – Tưởng Thừa nói – "Lát nữa đừng quên lấy."

"Một cái quần lót rách." – Cố Phi nhìn cậu.

Tưởng Thừa cũng nhìn Cố Phi: "Không có rách."

Cố Phi không nói gì, chậc một tiếng.

"Muốn nói gì thì nói." – Tưởng Thừa cũng chậc một tiếng.

"Cậu đang mặc quần của tôi đấy." – Cố Phi nói.

"… A" – Tưởng Thừa cúi đầu kéo lưng quần mình ra nhìn thoáng qua – "Cậu chỉ có cái quần lót này thôi à, cho tôi liền không còn nữa?"

"Ừm." – Cố Phi gật gật đầu.

"Sau này đừng có tùy tiện cho người ta một ngàn đồng nạp thẻ mua thịt ba chỉ" – Tưởng Thừa vẻ mặt ưu thương nói – "Tốt xấu gì cũng phải mua quần lót trước."

"Sao cậu còn nhớ một ngàn đồng kia vậy." – Cố Phi cười.

"Một ngàn đồng đó" – Tưởng Thừa dùng ngón trỏ và ngón cái minh họa một chút – "Phải dày như vậy này."

Cố Phi thở dài, bóp bóp hai ngón tay cậu sát lại: "Dày như vậy này, dày của cậu là mười ngàn rồi, tôi trước đây thật không phát hiện ra năng lực ước tính của cậu lại như vậy."

"Chứng tỏ tôi xem tiền tài như chuyện nhỏ" – Tưởng Thừa nói – "Đi thôi, không để quên gì chứ?"

Cố Phi nhìn cậu, không nói gì.

Tưởng Thừa cấp tốc chỉ cậu ta: "Cậu đừng có buồn nôn nha."

"Ừm." – Cố Phi cười.

Đưa Cố Phi tới nhà ga, đây là lần thứ hai.

Có lẽ do lần này xuất hiện quá đột ngột, Tưởng Thừa vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Khi đã đứng ở nhà ga cậu mới chợt phản ứng lại, Cố Phi sắp phải đi rồi.

Chiều hôm qua mới đến, sáng hôm nay lại đi.

Luyến tiếc trong nháy mắt xông đến khiến cậu nhất thời có chút nhịn không được, nhìn chằm chằm bóng của mình và Cố Phi trên cửa sổ xe, thất thần.

"Quốc tế Lao động tôi tới thăm cậu nha" – Cố Phi nói – "Nói không chừng đến lúc đó có thể dẫn Nhị Miểu ra ngoài."

"Được" – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu, câu nói này vẫn là khiến lòng cậu yên tâm lại – "Nhưng Nhị Miểu có thể nhanh như vậy có tiến bộ lớn như thế sao?"

"Chắc là được, Hứa Hành Chi nói tôi cho Nhị Miểu rất nhiều ảnh hưởng tiêu cực" – Cố Phi cười – "Nếu như tôi không còn… Như vậy thì em ấy cũng có thể cảm nhận được."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu, có loại hưng phấn, chờ mong, mong đợi mơ hồ, có hy vọng là chuyện thoải mái nhất, đặc biệt là khi hai người đều có thể cùng hy vọng.

Xuống tàu điện ngầm, lúc đi vào nhà ga, người đang kéo hành lý tới lui rất nhiều, Tưởng Thừa khe khẽ thở dài, mặc dù giữa cậu và Cố Phi vẫn còn cảm giác vi diệu, nhưng khi sắp chia tay, loại xúc động mãnh liệt muốn theo cậu ấy cùng lên xe vẫn là không thay đổi chút nào.

Vẫn giống như trước đây.

Cố Phi duỗi tay ra nắm lấy tay cậu, sau đó cùng nhét vào trong túi.

"Lát nữa trở về cậu biết đi như thế nào chưa?" – Cố Phi hỏi.

"Biết" – Tưởng Thừa nói – "Còn có thể không rõ sao."

"Vậy cậu biết nếu tới đón tôi thì đứng ở đâu không?" – Cố Phi nhìn cậu.

"Không biết" – Tưởng Thừa cười cười – "Tôi có thể tìm một chỗ ngồi lại, cậu tới tìm tôi là được."

"Cũng đúng." – Cố Phi gật đầu, nhéo nhéo trong lòng bàn tay cậu.

Tay hai cậu đều nhét ở trong túi, không bao lâu thì bắt đầu nóng lên, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng hai cậu cũng không có ý muốn rút ra.

Càng đến gần cửa trạm, Tưởng Thừa càng có chút hoảng loạn không rõ, đầu ngón tay cứ vô thức bấm vào lòng bàn tay Cố Phi, sau khi nhận ra động tác của mình cậu sẽ dừng lại, nhưng qua không được vài giây lại bắt đầu bấm.

Vào cửa trạm, hai cậu dừng lại, Cố Phi lấy tay từ trong túi ra, xem thử lòng bàn tay mình.

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua, phát hiện trong lòng bàn tay cậu ta có hai đường rất đỏ – "Tôi bấm sao?"

"Ừm, đi thêm hai phút nữa chắc cũng rách da rồi." – Cố Phi cười cười.

"Tôi khống chế không được, giống như một số người căng thẳng sẽ run chân vậy." – Tưởng Thừa kéo tay cậu ta qua, xoa xoa bên trong rồi thổi vào.

Hai người đều không nói tiếp, không giống như trước đây, khi kéo dài thời gian vào trạm, bọn họ ít nhiều sẽ tìm vài câu nhảm nhí để nói, nhưng hôm nay, hai người đều rất im lặng.

Rõ ràng cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại vừa không muốn nói gì cả.

Cứ ngẩn ra như vậy đi.

Như thường lệ, đợi đến khi có nhắc nhở hành khách mau lên xe, Cố Phi mới nói một câu: "Tôi vào đây."

"Ừm." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cố Phi lấy túi từ trên vai xuống, lấy ra bình thuỷ tinh nhỏ: "Cái này người trong ký túc xá cậu sẽ không nói gì chứ?"

"Bình thường sẽ không nói gì, chuyện của tôi chỉ có Triệu Kha biết" – Tưởng Thừa nói – "Hôm nay trở về thì không chắc nữa."

"Hả?" – Cố Phi ngẩn người.

"Dù sao thì hôm qua tôi vừa cùng một vị soái ca không rõ danh tính, không cùng trường, ở trước mặt mọi người ngay cửa siêu thị thâm tình ôm nhau" – Tưởng Thừa nói – "Bọn họ chắc chắn đoán được rồi."

"Vậy…" – Cố Phi nhíu nhíu mày.

"Không sao" – Tưởng Thừa cầm lấy túi đựng bình thuỷ tinh – "Không ai sẽ nói gì đâu, tôi cũng không có cởi truồng chạy loạn, cậu đi vào đi."

"Ừm" – Cố Phi đi tới ôm cậu, dùng sức siết tay lại – "Vậy tôi vào đây."

Tưởng Thừa nhẹ gật đầu.

Cố Phi buông tay, quay người nhanh chân đi vào cửa trạm.

Tưởng Thừa nhớ ra quên dặn cậu ta đừng quay đầu, nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy hoặc là nên dặn cậu ta quay đầu lại.

Khi còn đang suy nghĩ rốt cuộc mình muốn Cố Phi quay đầu hay là không quay đầu, Cố Phi quay đầu lại nhìn cậu.

Cậu huơ cánh tay với Cố Phi.

Cố Phi xoay người tiếp tục đi về phía trước, đi được hai bước lại quay đầu lại.

Tưởng Thừa lần nữa huơ cánh tay.

Tiếp tục đi về phía trước, lại lần thứ ba quay đầu.

“Ông nội cậu” – Tưởng Thừa tiếp tục huơ cánh tay – “Chơi tôi à?”

Lần này Cố Phi không còn quay đầu rồi đi về phía trước nữa, mà là đi lùi, đi đến chỗ ngoặt mới cười vẫy vẫy tay với cậu.

Tưởng Thừa huơ cánh tay: “Mau cút.”

Sau khi Cố Phi biến mất ở chỗ ngoặt, Tưởng Thừa xoay người rời khỏi cửa trạm.

Lần này cậu rất thuận lợi thuận theo con đường đi ra ngoài.

Trên đường về trường học, cậu nhận được tin nhắn từ Cố Phi.

– Xe chạy rồi

– Ừm, tôi sắp tới trường rồi

– Vậy tôi ngủ một lát, cậu về trường rồi cũng ngủ bù đi

– Được

Về trường học cũng không ngủ bù được, khi Tưởng Thừa mang theo bình thuỷ tinh trở lại ký túc xá, ba người trong ký túc xá đều có mặt, cậu đẩy cửa vào, ba người đang ngồi trước máy tính đều đồng loạt xoay đầu qua.

“Tiền.” – Triệu Kha đá ghế ra sau, quay đầu xòe tay ra với Lỗ Thực và Trương Tề Tề.

Lỗ Thực và Trương Tề Tề mỗi người móc ra hai mươi đồng bỏ vào trong tay cậu ta.

“Ý gì vậy?” – Tưởng Thừa nhìn bọn họ.

“Tôi nói cậu trước giữa trưa sẽ về” – Triệu Kha nói – “Hai bọn họ nói cậu đến chiều mai mới về.”

“Các cậu rất có niềm vui thú nha.” – Tưởng Thừa cười.

“Nè” – Triệu Kha cầm hai mươi đồng bỏ lên bàn cậu – “Mỗi người một nửa.”

“… Cảm ơn nhá.” – Tưởng Thừa nói.

“Kha à” – Lỗ Thực nhìn Triệu Kha – “Sao cậu đoán được vậy?”

“Bởi vì cậu ta không có quần áo để thay đó” – Triệu Kha nói – “Cậu ta bình thường hay soi mói, hai đêm không thay quần lót chắc chắn chịu không nổi.”

“Cậu thật…” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta “Hiểu tôi nha.”

“Cũng thường thôi.” – Triệu Kha nói.

“Vậy tôi không thể đi mua một cái để mặc à?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tháng trước cậu vừa mới mua bốn cái” – Triệu Kha nói – “Theo trình độ hà tiện bình thường của cậu mà thấy, chắc sẽ không bỏ ra mười mấy đồng mua một cái nữa, trực tiếp trở về lấy tương đối có hiệu quả kinh tế.”

“Cút đi” – Tưởng Thừa cười cả buổi – “Tôi có hà tiện như vậy à.”

“Có chứ.” – Triệu Kha gật đầu.

“Đi, tôi cũng có lúc không hà tiện” – Tưởng Thừa lấy điện thoại ra xem giờ – “Tôi mời các cậu ăn thịt nướng.”

Mặc dù có chút không nỡ nhưng cậu vẫn định làm theo sắp xếp của Cố Phi, mời bạn học đi ăn thịt nướng, dù sao cùng ký túc xá thời gian lâu như vậy, mọi người cũng không có mâu thuẫn, còn rất chiếu cố lẫn nhau, rất khó gặp được.

“Cậu không phải trở về lấy quần lót sao?” – Trương Tề Tề hỏi.

“Có ăn thịt nướng không?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Ăn.” – Trương Tề Tề lập tức đứng dậy.

Hai cái nhà ga, mỗi lần đều có thể có những khác biệt rõ ràng.

Từ phồn hoa đến cô đơn, ngay cả nhiệt độ cũng chợt hạ xuống, sau khi Cố Phi ra khỏi trạm thì chỉnh lại cổ áo, quay đầu nhìn nhà ga.

Kỳ thật số lần cậu đến nhà ga cũng không nhiều, trong mấy chục năm, trước khi Tưởng Thừa xuất hiện, cậu không có người cần đưa đón, cũng không có nơi để đi.

Mấy lần đi du lịch khung đường ngắn cậu cũng đều chọn đi xe buýt, đây vẫn là lần đầu cậu thật cẩn thận nhìn nhà ga này.

Từ tin tức địa phương có thể biết được nhà ga trong hơn mười năm đã tu sửa hai lần, một lần là làm lại khu chờ xe, một lần để mở rộng quảng trường trước nhà ga.

Ngoài ra, nhà ga vẫn luôn là như vậy.

Cậu đứng giữa quảng trường, nhìn chằm chằm nhà ga chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể thấy được toàn thể này.

Trong lòng có một vài cảm xúc cuồn cuộn, loại cảm xúc chưa từng có.

"Người anh em muốn đi xe không?" – Bên cạnh có một chiếc xe dừng lại, một cái đầu từ bên trong nhô ra hỏi.

Cố Phi lắc đầu.

"Chỗ này đi đâu ngồi xe buýt cũng bất tiện, bắt xe tốt hơn nhiều" – Cái đầu nói – "Không chạy vòng đâu, yên tâm đi."

"Xe buýt dừng ở đầu đường nhà tôi." – Cố Phi nói.

"Người địa phương à?" – Cái đầu nghe cậu nói xong liền ngẩn người, sau đó chậc một tiếng – "Trông không giống… Cậu bao nhiêu năm chưa về đây rồi? Cái trạm xe tồi tàn phải chờ cả buổi thôi."

"Ừm." – Cố Phi đáp, không nói thêm gì khác, xoay người rời đi.

Xe buýt đúng là có thể tới đầu đường gần tiệm nhà cậu, giữa đường cũng không cần đổi xe.

Khi Cố Phi từ trên xe nhảy xuống, thấy được Cố Miểu đang giẫm trên ván trượt đứng ở ven đường, chắc là Lý Viêm tới, nhìn ra được tóc Cố Miểu đã bị cắt ngắn.

Nhưng tình trạng của Cố Miểu hôm nay không giống ngày thường, hôm nay em ấy không còn một mình, trước mặt cô bé có một cô nhóc nhỏ khác đang đứng, nói với Cố Miểu cái gì đó.

Cố Phi đi tới, hai cô nhóc nhỏ cũng không thấy cậu.

"Rất lớn đấy" – Cô nhóc nhỏ kia rất hưng phấn nói – "Cậu có thấy chưa? Tinh khí cầu lớn nhất, một trăm người có thể đứng trong một cái giỏ lớn!"

Vẻ mặt không cảm xúc của Cố Miểu cũng không làm ảnh hưởng đến nhiệt tình của cô nhóc nhỏ, cô nhóc nhỏ tựa như cũng không cần Cố Miểu đáp lại, tự nói: "Sau đó vừa châm lửa… Như là đốt pháo vậy, bành! Tinh khí cầu được châm, lửa đốt liền bay đi mất, bay rất là nhanh đó!"

"Lợi hại như vậy à." – Cố Phi ở bên cạnh nói.

"Đúng vậy!" – Cô nhóc nhỏ quay đầu nhìn cậu – "Anh chưa từng thấy đúng không!"

"Chưa thấy." – Cố Phi nói.

Cố Miểu quay đầu qua, nhìn thấy cậu thì giẫm mạnh ván trượt lao đến, sau đó lôi kéo cậu đi trở về.

"Nói tạm biệt với em gái kia đi, chúng ta về nhà." – Cố Phi nói.

Cố Miểu có lẽ do thấy cậu có chút hưng phấn, lôi kéo cậu đạp ván trượt về phía trước, không có phản ứng gì với yêu cầu của cậu.

"Nhị Miểu" – Cố Phi kéo cô bé lại, nắm chặt vai cô bé – "Nói tạm biệt với em gái kia mới được đi."

Cố Miểu nhìn cậu, một lát sau mới quay đầu nhìn cô nhóc nhỏ kia, phất phất tay với cô nhóc nhỏ.

"Tạm biệt!" – Cô nhóc nhỏ cũng phất phất tay, quay người nhảy đi.

"Em ấy là con nhà ai vậy?" – Cố Phi đi theo Cố Miểu trở về, hỏi một câu.

Cố Miểu chỉ chỉ đường đối diện.

"Tiệm đối diện sao?" – Cố Phi quay đầu nhìn thoáng qua, đường đối diện là một loạt tiệm nhỏ, trong những tiệm nhỏ này cho dù là chó mèo hay trẻ con, đều là được nuôi thả rông.

“Đường.” – Cố Miểu nói.

“Kẹo?” – Cố Phi móc móc trong túi – “Hôm nay anh hai không mang kẹo, lát nữa về tiệm ăn đi.”

(Tiếng Trung kẹo và đường đều là một chữ)

“Đường!” – Cố Miểu nhìn cậu, dường như có chút không kiên nhẫn.

“Kẹo gì?” – Cố Phi lập tức phản ứng lại, Cố Miểu là nói cô nhóc nhỏ kia có lẽ là họ Đường, nhưng cậu không trả lời ngay, mà tiếp tục hỏi, Cố Miểu cần không ngừng nâng cao năng lực biểu đạt.

“Đường!” – Cố Miểu nói rất lớn tiếng.

Âm lượng này làm Cố Phi có chút kinh hỉ, nhưng cậu vẫn lại hỏi một câu: “Kẹo nào?”

Cố Miểu kìm nén đến mặt mũi đều có chút đỏ lên, cuối cùng chỉ vào chỗ vừa cùng cô nhóc nhỏ nói chuyện: “Đường!”

“Tên của em ấy sao?” – Cố Phi đáp lại.

Cố Miểu gật đầu.

“Anh hai biết rồi” – Cố Phi cũng nhẹ gật đầu – “Lần sau cũng nói như vậy, người khác đều có thể hiểu.”

Cố Miểu không để ý cậu, giẫm lên ván trượt xông ra phía trước.

Lý Viêm ở trong tiệm, mặc dù ông chủ hiện tại của tiệm là Lưu Lập, nhưng mỗi lần Lý Viêm tới vẫn hay ngồi sau quầy thu ngân, không khác gì trước đây.

“Cậu đi gặp Tưởng Thừa?” – Thấy cậu vào, Lý Viêm lập tức nhìn chằm chằm cậu, hỏi một câu.

“Ừm.” – Cố Phi gật đầu, lấy ghế dựa ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

“Hôm qua phải không? Hôm nay liền trở về?” – Lý Viêm lại hỏi.

“Ừm” – Cố Phi đáp – “Buổi chiều tôi có việc.”

“Việc có thể dời mà” – Lý Viêm thấp giọng nói – “Khó khăn lắm mới đi một chuyến, chỉ ở lại một đêm?”

“Không dời.” – Cố Phi nói.

“Vì sao?” – Lý Viêm ngẩn người – “Tôi đệt, không phải lại cãi nhau rồi chứ?”

“Không có” – Cố Phi nhìn cậu ta – “Cậu có phải có gì khác muốn nói không?”

“Không có” – Lý Viêm nói – “Tôi còn có gì để nói chứ, chuyện của hai cậu tự mà xử lý, tôi chỉ thuận miệng hỏi.”

“Cho dù cãi nhau với cậu ta, Hứa Hành Chi cũng sẽ tiếp tục trị liệu cho Nhị Miểu.” – Cố Phi nói.

“…Tôi đệt” – Lý Viêm bật ở trên ghế một chút – “Tôi phát hiện con người cậu thật rất đáng ghét nha, tôi có ý đó sao?”

“Tôi làm sao biết cậu có hay không.” – Cố Phi nói.

“Tôi không có nghĩ tới” – Lý Viêm chậc một tiếng, nghĩ nghĩ lại đi tới bên cạnh cậu nhích lại gần, nhỏ giọng nói – “Không phải người cùng chí hướng, lên giường có thể, nói những chuyện khác thì quá ảo huyền.”

Cố Phi nhìn cậu ta.

“Nói thật.” – Lý Viêm nói.

Khi tin nhắn Tưởng Thừa gửi tới, Cố Phi và Lý Viêm đang dẫn Cố Miểu tới tiệm nhà Vương Húc ăn bánh nhân thịt.

– Danh sách các quyển sách tôi gửi vào email cậu rồi, cậu lưu lại xem có thể mượn hay không, tài liệu tiếng Anh tôi đã đi in, hôm nay gửi cho cậu, những cái không có tôi cũng viết vào rồi, cậu đi mượn thử

– Ừm được

Tưởng Thừa làm việc luôn tích cực như vậy, nói cái gì liền lập tức hành động, không kéo dài nhiều hơn một giây.

“Cậu biết thư viện thành phố ở đâu không?” – Cố Phi xoay đầu hỏi Lý Viêm.

“Thư gì?” – Lý Viêm nhìn cậu.

“Thư viện thành phố.” – Cố Phi lại nói lần nữa.

“Thư? Viện?” – Lý Viêm lặp lại – “Tôi đệt, thư viện? Cậu hỏi tôi? Tôi xém chút phản ứng không được thư viện là cái gì.”

“Cậu để dành lại chút hơi đi được không, dù sao cũng là người từng đi học” – Cố Phi nói – “Thành tích còn tốt hơn tôi nữa.”

“Để tôi nhớ” – Lý Viêm thở dài – “Nhắc đến tôi thấy hình như vẫn còn ấn tượng, hình như ở tòa văn phòng chính quyền thành phố, khu phố mới.”

“Xa như vậy.” – Cố Phi nói.

“Để làm gì vậy?” – Lý Viêm hỏi.

“Tôi… muốn mượn sách, không biết có thể tìm được không” – Cố Phi nói – “Tới xem một chút, không mượn được thì mua.”

“Sách gì? Chụp ảnh sách sao?” – Lý Viêm hỏi, trên mặt vẫn lộ ra chút kinh ngạc.

“Không phải” – Cố Phi đột nhiên có chút xấu hổ, nhịn nửa ngày mới lại mở miệng – “Là Tưởng Thừa làm cho tôi một danh sách những quyển sách, lấy từ người bạn ở khoa Văn Đại học Sư Phạm, sách liên quan tới chuyên ngành, còn có… tài liệu tiếng Anh của cậu ta, cậu ta muốn học kỳ này tôi qua cấp bốn.”

Lý Viêm há miệng nhìn cậu, không nói nên lời.

“Cậu như vậy làm tôi có chút xấu hổ” – Cố Phi giơ tay ra nâng cằm cậu ta lên, giúp khép miệng cậu ta lại.

“Tôi đệt.” – Lý Viêm sau cả buổi mới nói một câu, trừng mắt nhìn về phía trước, không nói gì thêm.

Mãi cho đến khi sắp đến tiệm bánh nhân thịt Vương Nhị, Lý Viêm mới quay đầu nhìn Cố Phi: “Đại Phi.”

“Hả?” – Cố Phi nhìn cậu ta.

Trên mặt Lý Viêm có một loại biểu cảm rất kỳ diệu, cậu trước giờ chưa thấy qua, một biểu cảm không rõ là do cảm xúc thế nào sản sinh ra.

"Tôi có chút xúc động" – Lý Viêm nói – "Tôi nói không rõ…"

"Ờ." – Cố Phi lên tiếng, Lý Viêm rất ít nói như vậy, cậu có chút không biết nên làm gì tiếp theo.

"Chính là… rất tốt" – Lý Viêm gật gật đầu – "Vô cùng tốt."

Cố Phi không nói chuyện, vỗ vỗ vai cậu ta.

"Cậu biết loại cảm giác này không" – Lý Viêm cúi đầu thở dài – "Tôi luôn nghĩ rằng đám người chúng ta, cứ như vậy ở đây lớn lên, cho dù lúc nhỏ có lý tưởng gì hay không… Hồi tiểu học tôi viết lý tưởng của mình là lái máy bay, dù sao thì mặc kệ vì cái gì đi nữa, đám người chúng ta trưởng thành rồi, tất cả đều không còn lý tưởng, cứ như vậy lưu lạc một đời, tùy tiện làm công ở chỗ nào đó, mở cửa hàng, người có thể giương cánh bay cao cũng không phải không có, chỉ là cách chúng ta rất xa."

Cố Phi nhìn cậu ta.

"Cậu hiểu ý tôi không?" – Lý Viêm nhìn cậu.

"Tôi không có bay cao đâu." – Cố Phi nói.

"Chính là ý đó, trước khi cất cánh không phải đều sẽ chạy lấy đà, vỗ vỗ cánh gì đó sao" – Lý Viêm nói – "Tôi biết cậu lâu như vậy rồi, cũng đã chừng đấy năm, tôi chưa thấy cậu như vậy bao giờ, thật đó, tôi đột nhiên có chút xúc động."

"Ừm." – Cố Phi đáp.

"Tên của cậu cuối cùng cũng đặt không uổng phí." – Lý Viêm nói.

Thời gian Lý Viêm và cậu quen biết rất lâu, mặc dù cậu dường như sẽ không tâm sự với Lý Viêm, nhưng chuyện của cậu, tình trạng trong nhà cậu, Lý Viêm đều có thể nhìn thấy.

Cố Phi ban đầu không có cảm giác gì nhiều, cậu chỉ đơn thuần muốn đuổi theo kịp Tưởng Thừa, học sẽ không uổng phí, sách nhất định sẽ hữu dụng, không cần thiết phải có thay đổi cụ thể gì, khi người ta bước về phía trước chưa chắc sẽ luôn đếm một hai ba, nhưng cho dù là bao nhiêu bước đều là tích lũy từ một hai ba.

Nhưng bây giờ Lý Viêm nói thế này, cậu đột nhiên có hơi xúc động.

Buổi tối về nhà, Cố Phi đem danh sách Tưởng Thừa làm cho cậu, còn có chương trình học khoa Văn, đều sửa sang lại ghi vào điện thoại, ngày mai đến thư viện xem thử có thể mượn được sách hay không.

Cậu đặt di động xuống, cầm máy ảnh chuẩn bị lấy hình chụp buổi chiều ra xử lý.

Sau khi ngồi trước máy tính, cậu nhìn sang khung kính nhỏ bên cạnh, bên trong là một tờ giấy rách, trên tờ giấy là hàng chữ vô cùng xấu của bạn học Tưởng Thừa.

Bên dưới tờ giấy rách còn có một tờ giấy nhỏ nguyên vẹn, trong đó là chữ của bạn học Cố Phi vừa so sánh với chữ của bạn học Tưởng Thừa liền tựa như thư pháp đại gia.

Hàng chữ này là phiên dịch cho hàng chữ xấu phía trên, để mỗi lần cổ vũ tinh thần có thể vừa nhìn qua liền thấy rõ.

Hy vọng chúng ta có thể dũng cảm như đối phương.

"Anh hai phải đi thư viện" – Cố Phi nói – "Thư viện rất xa, nơi em chưa từng đi."

Cố Miểu ôm mèo, ngửa đầu nhìn cậu, rất chân thành nghe cậu nói.

"Nếu em muốn đi, anh sẽ dẫn em đi" – Cố Phi nói – "Nhưng nơi đó xa hơn bệnh viện, xa hơn rất nhiều, biết không?"

Cố Miểu nhìn cậu chăm chú, một lát sau mới gật gật đầu.

"Em muốn đi không?" – Cố Phi hỏi, nghĩ nghĩ lại bổ sung – "Chỗ đó có đài phun nước, đài phun nước mà em hay thấy trên tivi đó, còn có tượng, biết tượng là gì không? Chính là..."

Cố Phi tiện tay cầm qua một quyển tạp chí nhiếp ảnh bên cạnh mở ra, chỉ vào một trang có tượng đồng: "Chính là cái này."

Cố Miểu cúi đầu nhìn ảnh chụp.

"Em muốn đi xem không?" – Cố Phi lại hỏi.

Những thứ Cố Miểu chưa từng thấy thật sự rất nhiều, Hứa Hành Chi nói cho cậu biết dùng phương pháp như vậy đối với Cố Miểu mà nói chắc chắn có tác dụng, tận dụng lòng hiếu kỳ của Cố Miểu.

Qua cả buổi Cố Miểu cuối cùng cũng gật đầu.

"Tốt" – Cố Phi nói – "Nếu như đi, em không vui, không được la lên, em phải nói cho anh hai biết."

Cố Miểu gật đầu.

"Đi thay áo ngủ đi." – Cố Phi nói.

Cố Miểu ôm mèo chạy vào phòng ngủ.

"Được không vậy?" – Mẹ cậu từ trong phòng mình đi ra, dáng vẻ có chút lo lắng – "Văn phòng chính quyền thành phố xa lắm đấy, mẹ còn chưa tới đó."

"Thử một chút đi" – Cố Phi nói – "Bây giờ cũng không phải ép buộc nó, chỉ là muốn nó khi không vui không được hét, tới nói với con."

Bởi vì lộ trình có chút xa, Cố Phi sợ Cố Miểu trên đường sẽ không khống chế nổi hét lên, cho nên không cho cô bé ngồi taxi hay xe buýt, mà là lái tiểu màn thầu.

Hứa Hành Chi có nói, trong quá trình này phải nói chuyện cùng Cố Miểu thật nhiều, phân tán lực chú ý của cô bé, không để cho em ấy căng thẳng, mà nói chuyện nhiều cũng là cách để cho Cố Miểu có thể giao tiếp với người khác tốt hơn.

"Nhị Miểu à" – Cố Phi trước đây nói chuyện với Cố Miểu không nhiều, Cố Miểu dường như cũng không có hứng thú gì với người khác, cho nên giao tiếp của hai người trước đây đa số đều là cơ bản nhất, hiện tại chậm rãi muốn tìm lời nói với Cố Miểu, đối với cậu mà nói còn có hơi vất vả – "Em nhớ Thừa ca không?"

Sau khi nói ra, Cố Phi ngẩn người, ngẫm lại lại có chút buồn cười.

Cậu không ngờ mình vừa mở miệng ra liền sẽ là Tưởng Thừa.

"Em cùng anh hai cố lên được không" – Cố Phi nói – "Sau này chúng ta liền có thể luôn ở cùng Thừa ca, có thể ở cùng nhau thật lâu, rất lâu, vô cùng lâu."

"Ha!" – Cố Miểu ở phía sau hô một tiếng.

137. Chương 137

Sự thức tỉnh của Cố Bá Thiên.

Cố Phi ở vòng bạn bè đăng một loạt trái tim hồng nhỏ, quên phân nhóm, trong ba phút đồng hồ, trả lời có lẽ vượt quá một trăm tin, Tưởng Thừa tham gia hoạt động xếp hàng trả lời – “”Cho tôi phải không, nhận rồi“”.

“”Đi siêu thị không¿‘” – Triệu Kha vỗ vỗ ở trên mép giường của Tưởng Thừa.

“”Siêu thị nào¿‘” – Tưởng Thừa tắt notepad trên di động, hỏi một câu.

“”Siêu thị lớn Hào Hoa“” – Triệu Kha nói – “”Tôi muốn mua ly giữ nhiệt.“”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu, xuống giường – “”Ly giữ nhiệt của cậu không phải còn tốt à, lại mua¿‘”

“”Mua nó cho Trương Đan Đồng.“” – Triệu Kha nói.

“”Bây giờ cũng tháng tư rồi, còn mua ly giữ nhiệt¿‘” – Tưởng Thừa cảm thấy hơi hoang mang.

“”Cậu dù sao cũng là đang yêu đương“” – Trương Tề Tề thở dài – “”Không biết ly, ly, một đời à¿‘”

“”Vậy cậu trực tiếp mua chăn mền tốt hơn“” – Tưởng Thừa nói – “”Âm cũng giống nhau.“”

* [bēi • zi]: ly, tách, phát âm giống với [bèi • zi]: đời, cuộc đời. [bèi • zi]: chăn mền.

“”Đừng để tôi chửi thề cậu.“” – Triệu Kha nhìn cậu.

“”Đi“” – Tưởng Thừa cầm áo khoác – “”Tôi đúng lúc đi mua hai cái khăn mặt.“”

Lúc cuối tuần không có việc, nếu như muốn đi siêu thị, bình thường bọn họ đều sẽ đi siêu thị lớn Hào Hoa bên ngoài trường học, hưởng thụ nhịp điệu cuộc sống chậm rãi mua đồ mười phút, xếp hàng tính tiền một tiếng đồng hồ.

Lúc cùng Triệu Kha chọn ly giữ nhiệt cho Trương Đan Đồng, Tưởng Thừa tiện tay cũng cầm mấy cái xem.

“”Cậu muốn mua một cái¿‘” – Triệu Kha hỏi.

“”Không biết“” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “”Tôi không biết cậu ấy dùng cái gì uống nước…“”

“”Thông thường người ta đều dùng ly uống nước.“” – Triệu Kha nhắc nhở cậu.

Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái.

“”Tặng quà chính là tấm lòng“” – Triệu Kha nói – “”Cậu ta bình thường có lẽ chỉ là dùng ly thủy tinh, nhưng mà cậu tặng rồi, cậu ta chỉ dùng của cậu tặng, cái này có cái gì mà suy nghĩ.“”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Có lý.“”

Tặng bình giữ nhiệt cho Cố Phi dùng để uống nước, cậu ấy đoán chừng cũng sẽ tán thành.

Cuối cùng Tưởng Thừa chọn hai cái bình nước thể thao, một cái màu đỏ, một cái màu xanh, từ xưa tới nay, đỏ xanh là một cặp mà.

Nếu đúng dịp Quốc tế Lao động, Cố Phi tới đây, hai cậu ra ngoài chơi thì có thể dùng rồi.

Cố Phi gần đây rất bận, lên lớp, tan học, đọc sách, ôn tập tiếng Anh, chụp ảnh, trong thời gian khác đều đang phối hợp Hứa Hành Chi trị liệu Cố Miểu, liên hệ giữa hai cậu gần giống như với trước đây, buổi tối trước khi đi ngủ, gọi điện thoại, trong thời gian rảnh khác thì gửi tin nhắn.

Tưởng Thừa cảm thấy tiết tấu thế này rất tốt, giống như khúc nhạc dương cầm vững vàng và thong thả ung dung, mà hai cậu cứ phảng phất giống như dáng vẻ đã bầu bạn nhiều năm… Dĩ nhiên, loại trạng thái này là do nỗ lực không nghĩ tới thứ thời gian “”Nghỉ lễ“” này mới có thể duy trì.

Vừa nghĩ tới kỳ nghỉ ngày một tháng năm, Tưởng Thừa liền biến thành đàn vi-ô-lông sống động.

Lúc ở siêu thị xếp hàng chờ tính tiền, cậu nhìn thấy tờ tuyên truyền hoạt động ngày một tháng năm của siêu thị, liền kích động một hồi, vỗ một cái ở trên cánh tay Triệu Kha: “”Kha à! Chỉ còn nửa tháng¡‘”

“”Ừ“” – Triệu Kha xoa xoa cánh tay – “”Tôi hỏi cậu, hôm kia Tề Tề nói lập nhóm đi chơi, cậu nghĩ xong chưa hả¿‘”

“”Tôi thì không vấn đề“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi không phải còn muốn gọi cho Phan Trí sao, cậu ta còn chưa xác định có nên dẫn cô gái nào đi cùng hay không, tối hôm nay gọi lại cho tôi.“”

“”Được“” – Triệu Kha nói – “”Phan Trí… có rất nhiều cô gái thay thế à¿‘”

“”Cũng không có nhiều lắm, cậu ta một lần chỉ cùng với một người, thời gian dài ngắn thì không xác định.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tôi có phải nên học hỏi kinh nghiệm cậu ta một chút hay không¿‘” – Triệu Kha nói – “”Làm sao theo đuổi con gái, lấy lòng con gái¿‘”

“”Đừng“” – Tưởng Thừa lập tức nói – “”Cậu cứ thế này rất tốt, đừng học theo cậu ta, cậu ta là đang chơi đùa đấy, chờ ngày nào đó cậu ta bị người ta trừng trị, cậu lại tới xem, khẳng định không còn thế này nữa, đừng học theo cậu ta mô phỏng đại thiếu gia bịp bợm.“”

Triệu Kha cười cười.

Cái nhóm đi chơi này, Trương Tề Tề mong đợi nửa học kỳ rồi, luôn ở trong ký túc xá tuyên truyền du thuyết, cuối cùng mấy người quyết định một tháng năm không về nhà, dẫn theo bạn trai, bạn gái dự định đi lên thảo nguyên bên cạnh chơi hai ngày, mặc dù thời gian hơi gấp gáp, nhưng mà mọi người đối với lần xuất hành này, tính tích cực đều rất cao.

Tưởng Thừa nói chuyện này với Cố Phi, Cố Phi cũng rất muốn đi, thế là trước nửa tháng đã bắt đầu câu thông với Cố Miểu, cho cô bé xem ảnh ngựa, hình chụp thảo nguyên, còn có một ít video trượt cỏ của người khác quay, phản ứng của Cố Miểu cũng không tệ, rất hưng phấn, cũng rất hiếu kỳ.

Tuy rằng để dẫn theo Cố Miểu, đối với Tường Thừa và Cố Phi mà nói, có lẽ sẽ chơi không được thỏa thích, nhưng Tưởng Thừa không sao cả, nếu như lần này Cố Miểu có thể đi ra ngoài chơi, đối với bệnh của cô bé sẽ giúp ích rất lớn.

“”Tôi cảm thấy vấn đề không phải lớn lắm“” – Lúc từ siêu thị đi ra, Cố Phi gọi điện thoại qua – “”Nhưng mà…“”

“”Nhưng mà cái gì¿‘” – Tưởng Thừa vội vàng hỏi.

“”Con bé chắc sẽ phải mang theo gối và chăn nhỏ của con bé“” – Cố Phi nói – “”Không có hai cái này, con bé nhất định sẽ ầm ĩ, hai thứ này, con bé bao nhiêu năm cũng không cho đổi, cái gì bên ngoài không quan trọng, nhất định mang theo bên mình phải là cái chăn nhỏ ấy.“”

“”Vậy cứ để con bé mang theo đi“” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – “”Chỉ hai ngày, hai chúng ta mang quần lót là được rồi, trong vali nhét gối đầu và chăn của con bé cũng chẳng đáng ngại gì cả.“”

“”Thừa ca“” – Cố Phi nói – “”Nếu như con bé ầm ĩ lên rồi…“”

“”Không sao cả“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu cứ xem con bé so với năm ngoái, lúc này có tiến bộ lớn bao nhiêu rồi, tôi cảm thấy cho dù thật sự ầm ĩ cũng sẽ không khoa trương giống như trước đây.“”

“”Ừm.“” – Cố Phi đáp một tiếng.

“”Bản thân cậu cũng muốn đi, con bé là một đứa trẻ, nhất định cũng muốn đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Chơi vui biết bao nha.“”

“”Tôi đúng thật rất muốn đi“” – Cố Phi cười cười – “”Tôi cũng… chưa từng đi xa như thế.“”

Lời này khiến Tưởng Thừa cứ cảm thấy muốn ôm lấy Cố Phi thân thiết dụi từng cái: “”Cậu mang camera chứ? Chụp ít hình, ở đây còn có một nhóm nhiều người chờ nhiếp ảnh gia chụp hình cho bọn họ đấy.“”

“”Ừ, không thành vấn đề.“” – Cố Phi cười nói.

Phan Trí cuối cùng quyết định không dẫn người theo, một mình tham gia hoạt động.

“”Cùng tôi chơi trò ái muội ư, chơi không nổi, tôi cũng không phải theo đuổi không được cô gái khác“” – Phan Trí nói – “”Không chừng lần này ra ngoài thì có thể gặp được.“”

“”Vậy cậu với Triệu Kha ngủ một phòng nhé¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Được“” – Phan Trí ngừng một lát – “”Cậu với Cố Phi còn có Cố Miểu cùng một phòng à¿‘”

“”Chỉ có thể như vậy thôi, đi xa như thế, Cố Miểu chắc chắn phải theo Cố Phi, không như ở nhà.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Vậy hai cậu không phải rất…“” – Phan Trí khẽ nói – “”Kìm nén trước sau tính lại cũng phải hơn nửa năm rồi đi? Hai cậu sau một giai đoạn có phải muốn bắt đầu ăn chay tụng kinh rồi hay không¿‘”

“”Đệt“” – Tưởng Thừa cười, khóe mắt liếc Triệu Kha, Triệu Kha đang thưởng thức ly giữ nhiệt vừa mới mua – “”Cậu có thể đàng hoàng chút hay không¿‘”

“”Thế này đi“” – Phan Trí ngẫm nghĩ – “”Tôi dẫn con bé đi chơi, tạo cơ hội cho hai cậu, tự mình nắm chắc thời gian làm việc là được.“”

“”Ngậm miệng được không¿‘” – Tưởng Thừa cạn lời.

Lời Phan Trí nói cũng không sai gì lắm, cậu với Cố Phi đừng nói làm chút gì đó, từ lúc trước Tết đến nay ngay cả tiếp xúc thân thể cũng không phát sinh mấy, vẻn vẹn một đêm lần trước Cố Phi tới xem cậu mới coi như làm chút gì đó.

Tới bây giờ thêm một tháng hơn rồi, nếu không phải có lúc đến cả nghe tiếng của Cố Phi cậu cũng sẽ có phản ứng, cậu thật sự nghĩ rằng mình có phải kìm nén quá độ mất chức năng rồi không.

“”Đi thảo nguyên chơi, phải ngồi xe, ngồi rất lâu“” – Cố Phi ngồi mặt đối mặt với Cố Miểu, tốc độ nói rất chậm mà nói với cô bé – “”Ngủ ở trên giường khác, em có thể mang theo gối đầu và chăn nhỏ, nghe hiểu không¿‘”

Ánh mắt Cố Miểu nhìn lên cậu không quá mấy giây đã quay ra, hạ xuống trên người con mèo đi qua bên cạnh, không thể mang theo mèo, thì cô bé đã hiểu, cũng đồng ý.

""Nhị Miểu"" – Cố Phi đem mặt cô bé xoay trở lại đối diện mình – ""Lời của anh hai nói, nghe thấy không¿'"

Cố Miểu gật gật đầu.

""Anh hai nói cái gì¿'" – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu nhìn cậu.

Cố Phi lặp lại lời nói trước đó một lần nữa, sau đó lại hỏi: ""Nghe rõ không¿'"

Lần này ánh mắt của Cố Miểu không dời đi, lúc gật đầu nhìn ra được cô bé là nghe thấy lời của Cố Phi.

""Anh hai nói cái gì¿'" – Cố Phi tiếp tục hỏi.

""Đi chơi, xe."" – Cố Miểu nhỏ giọng nói, sau đó lại đứng lên chạy vào trong phòng của mình, ôm cái gối lên nhìn Cố Phi.

""Ừ, mang theo gối đầu và chăn nhỏ."" – Cố Phi nói.

Trạng thái của Cố Miểu xem ra không tệ, đối với việc đi xa cũng không chống đối gì, nhưng để đảm bảo đạt được mục đích, Cố Phi vẫn đặt trước vé giường nằm mềm, đối với trong toa hành khách mà nói thì người ít một chút, sẽ không khiến Cố Miểu căng thẳng.

Trước khi xuất phát lại gọi mấy cuộc điện thoại cho Hứa Hành Chi, tỉ mỉ kỹ càng hỏi đủ loại phương pháp đối phó nếu như Cố Miểu nảy sinh tình huống, lặp đi lặp lại mà hỏi đến Hứa Hành Chi cũng cười.

""Không cần khẩn trương như thế, nhớ lời của tôi, cảm xúc khẩn trương của cậu sẽ ảnh hưởng cô bé, cậu thả lỏng một chút, khiến cô bé cảm thấy những việc này không có gì ghê gớm, cô bé mới sẽ thả lỏng"" – Hứa Hành Chi nói – ""Đầu tháng, lúc tôi qua, trạng thái của cô bé rất tốt, sự tiến bộ của cô bé xem như là rất nhanh, cảm xúc cũng rất ổn định, trạng thái trước mắt thế này có thể giữ vững được, thì coi như rất tốt rồi.""

""Vâng"" – Cố Phi nhìn lịch một chút – ""Tới lúc em đi qua, ra ngoài ăn bữa cơm nhé.""

""Thời gian của tôi không trở ngại, xem sắp đặt của các cậu, đi chơi trước, nói sau đi"" – Hứa Hành Chi nói – ""Các cậu đã nửa năm không có tụ tập vui vẻ rồi.""

“”…Đúng nhỉ.“” – Cố Phi cười cười.

Cậu vẫn luôn không chú ý thời gian, bây giờ nghĩ lại, thời gian nửa năm cứ trôi qua như vậy.

Trước đây sẽ cảm thấy ngày rất dài, thất vọng liên tiếp lặp lại, khiến cậu đã không chú ý thời gian cụ thể, bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại, cũng chỉ là một cái thoáng qua.

Thời gian có thể dài hoặc ngắn, thực ra đều là đi theo trái tim thôi.

Lần này đi xa, là lần đầu tiên Cố Miểu rời khỏi thành phố này, chuyến du lịch chân chính đầu tiên trong cuộc đời.

Mặc dù còn có chút ngỡ ngàng, mặc dù không quá hiểu du lịch là ý nghĩa gì, trước khi xuất phát ba ngày, cô bé đều rất phấn khởi, Cố Phi biết nguyên nhân cô bé phấn khởi, Thừa ca, ngựa, trượt cỏ.

Cố Phi không có kinh nghiệm dẫn trẻ em đi xa ba ngày, lúc thu dọn hành lý, cảm thấy đầu rất căng.

“”Đồ dùng tắm rửa của con bé, ly uống nước, thuốc cảm, thuốc chống viêm cũng mang theo một chút để phòng bị“” – Lúc này, Cố Phi lần đầu tiên cảm thấy được tác dụng của mẹ cậu với tư cách một người mẹ, bà vẫn luôn đứng bên cạnh nhắc nhở – “”Mũ và áo khoác dày phải mang, bên đó gió lớn.“”

“Dạ.”” – Cố Phi dựa theo từng loại bà nói mà thu dọn theo.

“”Quần áo mới mà Lưu Lập mua cho con bé cũng mang theo đi, chụp ảnh đẹp.“” – Mẹ cậu nói.

“Dạ.”” – Cố Phi đáp lời.

“”Con nhìn xem cái kẹp này đẹp chứ¿‘” – Mẹ cậu cầm một cái hộp nhỏ qua mở ra, bên trong là cái nơ bướm màu bạc rất xinh xắn.

“”Nhìn rất đẹp“” – Cố Phi nhìn mẹ cậu một cái – “”Cho Nhị Miểu¿‘”

“”Ừ“” – Mẹ cậu nói – “”Thực ra mẹ mua nó để cho mình dùng, nhưng mà hình như quá trẻ con, liền muốn cho Nhị Miểu.“”

“”Mẹ nói với con bé“” – Cố Phi nói – “”Con bé chắc thích nó.“”

“”Mẹ sợ con bé không thích“” – Mẹ cậu nhỏ giọng nói – “”Từ nhỏ theo con chui nhủi giống như thằng con trai, sẽ thích kẹp nhỏ không¿‘”

“”Thử một chút.“” – Cố Phi nói.

Mẹ cậu cầm lấy cái kẹp đi cho Cố Miểu coi, Cố Miểu rất có hứng thú, mấy ngày này, cô bé đối với cái gì đều sẽ biểu hiện ra hứng thú, có thể là bởi vì cảm xúc vẫn luôn nằm trong trạng thái hưng phấn.

Cô bé rất thích cái kẹp của mẹ, lúc mẹ đem cái kẹp kẹp ở trên tóc cô bé, cô bé cũng không có mất hứng, chỉ là qua mấy phút sau đó, lúc nhìn lại thấy, cái kẹp đã bị cô bé tự mình thay đổi chỗ, kẹp ở trên tóc trước trán.

“”Cái thẩm mỹ này của em… giống ai hả¿‘” – Cố Phi nhìn cô bé.

Tưởng Thừa và Phan Trí đứng cùng nhau ở cửa ra trạm xe chờ đón, chuyến xe của Cố Phi đã ở cửa ra, lúc này rất nhiều người ở bên cạnh, Tưởng Thừa thậm chỉ cảm thấy có phải giơ tấm bảng hay không.

“”Thật sự không mướn phòng ở¿‘” – Phan Trí hỏi.

“”Không mướn“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu ấy ngồi giường mềm lại đây, đã đem tiền mướn phòng dùng hết rồi, mướn phòng cũng mang theo Cố Miểu, cậu cảm thấy còn có thể làm chút gì hả¿‘”

“”Nếu cậu thật muốn làm“” – Phan Trí nghĩ nghĩ – “”Tôi có thể dẫn Cố Miểu đi chơi ván trượt, sau đó hai cậu ở chỗ tôi… giường của tôi cũng lớn…“”

“”Phan Phan“” – Tưởng Thừa vắt cánh tay lên vai cậu ta, dùng ngón cái chọc vào mặt cậu ta đối diện với mình – “”Tôi, không, đói, khát, như, vậy.“”

“”Cậu không đói khát như vậy“” – Phan Trí gật gật đầu, vào lúc Tưởng Thừa buông cậu ta ra, cậu ta lại tiếp một câu – “”Vậy nếu như Cố Phi có đói khát như vậy thì sao¿‘”

“”Muốn đánh một trận¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

Phan Trí im thin thít, từ trong túi rút ra tờ khăn giấy, giơ lên vung vẫy trên đầu.

Lúc Cố Phi từ trong đám người xuất hiện, đã đi tới bên cạnh bọn họ: “”Rất thông minh, còn biết vung chút đồ đánh dấu.“”

“”…Tôi là giơ cờ trắng.“” – Phan Trí nói.

“”Ồ“” – Cố Phi liếc nhìn cậu ta, quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa, hồi lâu cũng không nói, qua một lát sau mới gọi một tiếng – “”Thừa ca.“”

Tưởng Thừa vô cùng muốn trước tiên ôm chầm lấy Cố Phi một cái, nhưng mà Cố Miểu còn đang đứng căng thẳng bên cạnh Cố Phi mà nhìn xung quanh, cậu trước tiên nhất định phải chào hỏi Cố Miểu.

Vỗ nhè nhẹ ở trên tay Cố Phi một cái, sau đó cậu khom lưng xuống: “”Nhị Miểu.“”

Cố Miểu quay đầu qua.

Cậu búng tay kêu lên, dựng thẳng ngón cái.

Cố Miểu lại nhìn xung quanh một vòng rồi mới cũng búng ngón tay kêu lên, dựng thẳng ngón cái.

Có điều là có thể bởi vì căng thẳng, trên mặt cô bé không có nét cười.

“”Trước tiên ra ngoài đi“” – Cố Phi nói – “”Người nhiều quá.“”

“”Tôi cõng con bé ra ngoài? Có thể đi được nhanh chút“” – Tưởng Thừa hỏi – “”Có thể cõng chứ¿‘”

“”Có thể cõng… thế nhưng bây giờ con bé rất nặng“” – Cố Phi nói – “”Con bé từ đầu xuân tới bây giờ mập lên nhiều.“”

Tưởng Thừa không nói, khom lưng đem Cố Miểu cõng lên.

“”Ui chao“” – Sau khi đứng lên, cậu mới sững sờ một chút – “”Hiện tại nặng thế này rồi¿‘”

“”Đi“” – Phan Trí đem một cái túi ở trên vai của Cố Phi đỡ qua – “”Tranh thủ.“”

“”Nhị Miểu, Nhị Miểu“” – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua ở bên tai Cố Miểu gọi cô bé – “”Em bây giờ mập bao nhiêu rồi, Thừa ca xém tí nữa cõng em không nổi rồi, bé mập.“”

Cố Miểu ôm lấy cổ cậu.

“”Bé mập“” – Tưởng Thừa nói – “”Em thế này không được nha, người không dài ra, chỉ tăng thêm thịt…“”

“”Ha¡‘” – Cố Miểu hô một tiếng, giọng không lớn, nhưng tiếng rất rõ ràng.

“”Ha¡‘” – Tưởng Thừa theo cô bé cũng hô một tiếng.

Cầm hành lý, cõng Cố Miểu, mấy người rối ren một hồi mà xông ra ngoài, để thoát được đám người, bọn họ lại chạy ra ngoài một quãng, mới gọi xe.

Phan Trí ngồi ở ghế phó lái, Cố Miểu vẫn ngồi ở phía sau, ở giữa của Tưởng Thừa và Cố Phi, dựa vào Cố Phi chưa đến mấy phút đã ngủ mất rồi.

Cho tới lúc này, Tưởng Thừa mới yên tĩnh lại, nỗi nhớ và kích động trong đầu đối với Cố Phi bắt đầu từng chút một tỉnh lại.

Cậu quay đầu qua, nhẹ giọng hỏi Cố Phi: “”Con bé dọc đường đều không làm sao ngủ à¿‘”

“”Cũng ngủ rồi“” – Cố Phi cười cười, tay lặng lẽ với qua, mò tới sau lưng Tưởng Thừa – “”Con bé chỉ là có chút hưng phấn quá mức.“”

Tưởng Thừa im lặng.

Tay của Cố Phi mò thẳng vào trong áo cậu, lòng bàn tay dán vào trên lưng cậu, ấm áp đến mức hơi phát nóng.

Loại nhiệt độ này nhanh chóng thiêu đốt xung quanh, Tưởng Thừa dựa một chút ra sau, nghiêng đầu liên tục nhìn Cố Phi.

Trong xe có mấy người, lúc này nếu như muốn nói chút gì đó, bất kể nhỏ giọng nói bao nhiêu đều sẽ bị nghe thấy, riêng cậu lúc này, ngoại trừ bất tiện bị người nghe thấy, lại cũng không muốn nói cái gì.

Nhớ tôi không?

Tôi nhớ cậu.

Cậu vòng tay qua lưng, nắm lấy tay của Cố Phi.

Cố Phi cũng rất nhanh nắm chặt tay cậu.

Không có cách nào nói gì nhiều, chỉ có thể như vậy.

Tay sít sao mà nắm cùng một chỗ, nhè nhẹ mà niết qua lại, loại thời điểm này, dường như chỉ có loại tiếp xúc đụng chạm chân thật bức thiết mang theo sức mạnh mới sẽ khiến người ta bình tĩnh lại.

Bởi vì sáng sớm ngày mai đã xuất phát, tối nay Cố Phi và Cố Miểu đều ở lại căn hộ một phòng ngủ của

Phan Trí tự mình thuê.

Taxi dừng ở dưới lầu, Phan Trí vừa xuống xe đã chỉ vào một con đường nhỏ bên cạnh nói: “”Nhị Miểu, nhìn thấy không, con đường này vừa bằng phẳng, trước mặt còn có mấy cái dốc, có muốn đi chơi ván trượt hay không.“”

Cố Phi liếc nhìn Phan Trí một cái.

Cố Miểu đứng ở bên đường, ôm ván trượt nhìn Phan Trí, không có phản ứng gì.

“”Ván trượt“” – Phan Trí tiếp tục nói – “”Hai chúng ta đi chơi ván trượt¿‘”

Tưởng Thừa và Cố Phi đem hành lý cầm xuống, đưa tiền xe xong, xe cũng lái đi rồi, Phan Trí vẫn đang cố gắng thuyết phục Cố Miểu: “”Đi chơi ván trượt¿‘”

“”Nhị Miểu, đi hay là không đi“” – Cố Phi nói – “”Nói với anh Phan Trí.“”

Cố Miểu ôm ván trượt nhìn Phan Trí đến cả buổi, cuối cùng lắc lắc đầu.

“”Tôi…“” – Phan Trí nghiêng đầu ra – “”“”Đệt? Tôi thế này không có sức hấp dẫn¿‘”

“”Con bé chắc là có chút mệt rồi“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Trước tiên nghỉ ngơi nhé.“”

Phan Trí là bạn chí cốt, nghĩ tới ông nội, sốt ruột cho ông nội, ông nội chưa nghĩ, chưa vội, cậu ta thì bướng bỉnh mà lao tâm khổ trí.

Sau khi vào phòng, bảo Cố Miểu nằm ở trên giường ngủ ngon lành, sau đó cậu ta liền cầm ví tiền đi ra ngoài: “”Tôi đi siêu thị bên cạnh mua chút đồ ăn, buổi tối không ra ngoài, cứ ở chỗ này ăn lẩu shabu-shabu.“”

“”Được.“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”Hai cậu… nghỉ ngơi một lát đi.“” – Phan Trí nói.

“”Ờ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, vốn là không cảm thấy “”Làm chút gì đó“” là sự kiện cấp bách nhất định phải làm bao nhiêu, nhưng mà động tác này của Phan Trí khiến trong đầu cậu liền giống như có 1G hạt giống đồng thời nảy mầm.

Sau khi Phan Trí ra cửa, cậu quay người qua nhìn Cố Phi, bỗng nhiên liền không biết nên trước tiên nói chuyện tâm sự một chút hay là nên trước tiên làm chút gì đó.

“”Thừa ca“” – Cố Phi mở miệng trước, mở cánh tay ra – “”Ôm ôm.“”

Đã rất lâu rồi, không nghe thấy Cố Phi dùng giọng diệu như vậy nói chuyện, trong nháy mắt này, mùi vị trong đáy lòng của Tưởng Thừa tuôn lên chừng như có thể trải ra một bàn Mãn Hán toàn tịch.

Cậu đi tới bên cạnh Cố Phi, mở cánh tay ra dùng sức mà ôm lấy Cố Phi.

Đồng thời nhắm mắt lại, khí tức quen thuộc của Cố Phi bao bọc lấy cậu, cậu siết chặt cánh tay, lại siết chặt, nhưng mà quần áo ngăn trở, bất kể dùng sức thế nào, đều cảm giác không đủ rõ nét.

Cậu buông Cố Phi ra, cởi đi áo khoác của mình, lại cởi rớt áo khoác của Cố Phi.

Chỉ là một cái áo khoác, ở bất luận thời gian nào, chỗ nào cởi đi, đều là động tác rất bình thường, nhưng ở trước mắt, trong bầu không khí thế này, lại đột nhiên trở nên tràn đầy ái muội.

“”Cậu…“” – Tưởng Thừa muốn nói chút gì đó, chung quy cảm thấy trước tiên nên nói chút gì đó.

Lần gặp mặt này với lần trước Cố Phi qua đây, cũng đã cách hơn một tháng rồi, mà lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng, không biết có phải quả thực kìm nén quá lâu hay không, loại khoảng cách vi diệu ở lần trước dường như đã biến mất, hiện tại nguyên nhân cậu không tìm được cái gì để nói có thể là…

Tràn đầy trong đầu cậu, ngoại trừ thân thể của Cố Phi, cũng không tìm ra thứ khác nữa.

Dũng cảm đối mặt nội tâm chắc coi như là ưu điểm số một của Tưởng Thừa, sau khi phản ứng lại, giờ này khắc này, trong đầu chỉ có một việc “”dốc sức làm“”, cậu nhấc tay một cái cởi sạch áo trên.

Cố Phi có lẽ cũng lưỡng lự ở giữa làm trước hay là tán gẫu trước, lúc nhìn thấy động tác này của cậu thì ngẩn ra một chút, trước tiên là quay đầu liếc về phía phòng ngủ, sau đó quay đầu qua.

“”Đi tắm rửa.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ừ“” – Cố Phi ngừng một chút, vươn tay tới trong túi của cậu móc móc, lại quay đầu nhìn Tưởng thừa – “”Muốn… làm à¿‘”

“”Muốn.“” – Tưởng Thừa nghe thấy giọng của mình hơi khàn, lần này không có nguyên nhân khác, thuần túy chỉ là hưng phấn.

Tay của Cố Phi nắm từ trong túi cầm ra, Tưởng thừa liếc mắt cái đã nhìn ra là cậu ta cầm thuốc bôi trơn.

“”Cậu… thật không biết xấu hổ nha.“” – Cậu cảm thán một câu.

Cố Phi không nói gì, giơ tay đem áo trên người mình cũng cởi ra, đi qua ôm lấy Tưởng Thừa, không đợi Tưởng Thừa thốt ra nữa, đã hôn ở trên môi cậu.

Lần trước, lúc hôn môi, loại cảm giác êm dịu tỉ mỉ, ngữ điệu ôn nhu dài lâu, Tưởng Thừa còn có thể nhớ rõ ràng, nụ hôn lần này thì hoàn toàn không có loại tuyệt vời ấy.

Môi với răng của hai người gắn bó, trong đầu lưỡi đều là tràn đầy dục vọng, tất cả cảm xúc đã bị thời gian cuộc sống cắt ngang tới nửa năm, ở trong khoảnh khắc này giống như mưa xối xả trút nước.

Tưởng Thừa vòng qua cổ của Cố Phi, khuấy đảo, mút mạnh mẽ ở giữa răng của cậu ta, lúc kéo cậu ta đi về hướng buồng tắm, tay đã duỗi vào trong quần của Cố Phi.

Phòng tắm không lớn, sau khi Cố Phi trở tay đem cửa đóng lại, trong không gian nhỏ bé liền toàn là tiếng thở gấp của bọn họ, ngay cả lúc tay ở trên da dẻ đối phương xoa bóp, tiếng ma sát nhỏ bé cũng vì không gian nhỏ hẹp mà trở nên vô cùng rõ ràng.

Mỗi một động tác, mỗi một lần tiếp xúc đụng chạm, đều giống như phím đàn gõ trên thần kinh mẫn cảm.

“”Cố Phi.“” – Tưởng Thừa cúi đầu cắn một miếng dữ dội ở trên vai cậu ta.

“”Hửm¿‘” – Cố Phi đáp một tiếng, bị cậu cắn một miếng hít sâu một hơi.

Tưởng Thừa vặn vai của cậu ta, đem Cố Phi mạnh mẽ ấn tới cạnh tường, sáp tới gần bên tai cậu ta: “”Làm cậu.“”

138. Chương 138

Cố Phi đưa tay vặn vòi, nước phun lên mặt Tưởng Thừa.

Lúc đầu đột ngột dính lạnh, Tưởng Thừa bị giật mình một cái, chưa kịp tránh đi thì đã bị một dòng nước nóng phun lên đầy mặt. Khi dòng nước ấm này lướt qua cơ thể, cả người đều trở nên mềm mại.

Tưởng Thừa dội nước một lúc rồi mới phục hồi lại tinh thần sau sự hưng phấn.

Tay Cố Phi vẫn đặt ở trên tường, từ cánh tay tới vai, rồi đến lưng và tới eo, hông. Đường cong nối liền mà rắn chắc.

Tiếng thở dốc cùng trầm giọng than nhẹ lúc trước theo ánh mắt cậu lại lần nữa vang lên bên tai. Tưởng Thừa không nhịn được mà đem tay bám lên hông Cố Phi rồi dọc theo cơ thể tiến lên cánh tay. Cuối cùng hai người dán sát vào nhau.

"Có cần cho nước lạnh đi một chút không?" – Cố Phi hỏi.

"Không cần" – Tưởng Thừa ôm lấy Cố Phi, sờ lên bụng cậu – "Nước hơi nóng dội qua rất thoải mái."

"Ừ" – Cố Phi đáp một tiếng, đang định xoay người thì bị Tưởng Thừa ôm lấy, cậu ngẩn người "– Gì thế?"

"Đừng di chuyển." – Tưởng Thừa sờ lên lưng cậu một cái – "Tôi muốn nhìn một chút."

"Có gì đẹp đâu?" – Cố Phi chống tay lên tường cười.

"Đã lâu không nhìn thấy rồi." – Tưởng Thừa cúi đầu hôn lên xương bả vai cậu.

"Thế thì mau nhìn đi, sau này cơ hội nhìn cũng không có nhiều đâu." – Cố Phi quay đầu nhìn Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa chặc lưỡi: "Không cho tôi làm cậu đúng không?"

"Thì cứ làm đi." – Cố Phi cười một tiếng.

Tưởng Thừa tiến tới hôn lên khóe miệng Cố Phi.

Tắm xong hai người họ mới phát hiện là lúc vào không cầm theo khăn bông, cũng không mang theo quần áo để thay, hai cái quần ngoài mặc lúc nãy đã bị họ tắm uyên ương nghịch nước ướt đẫm.

"Tôi đi lấy." – Cố Phi ngắt vặn khóa cửa.

"Tôi không có hành lý." – Tưởng Thừa nói.

"Mặc của tôi" – Cố Phi nói xong mở cửa, để lại một kẽ hở, vừa đi vừa nhìn xung quanh – "Tôi mang theo hai cái quần thể thao."

"Hay để tôi đi đi" – Tưởng Thừa nói nhỏ – "Nhỡ Nhị Miểu dậy rồi thấy anh trai mình như vậy thì không tốt lắm đâu."

Cố Phi quay đầu nhìn cậu: "Em gái tôi thấy cậu thì thà nhìn thấy tôi còn hơn, dù sao cũng là anh ruột."

"A" – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút rồi lại cười vui vẻ, cùng Cố Phi ra ngoài thám thính – "Vậy cậu nhanh lên một chút, dùng thân thủ nhạy bén của tiểu bá vương xưởng thép mà chạy."

"Ừ." – Cố Phi kéo cửa chạy ra ngoài, vọt thật nhanh vào phòng khách.

Cũng chỉ hai, ba giây sau, cậu cầm túi chạy thật nhanh về.

"Nhị Miểu vẫn còn ngủ chứ?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không nghe thấy tiếng động gì nên chắc là vẫn ngủ, lúc nữa cũng không tỉnh đâu" – Cố Phi lục trong túi xách, cầm cái quần ra – "Cậu mặc cái này đi."

"Tôi muốn mặc cái có sọc." – Tưởng Thừa nói.

"Bây giờ mà còn chọn kiểu dáng hả?" – Cố Phi nhìn cậu.

Tưởng Thừa gật đầu: "Quần sọc khoe được cái chân dài của tôi."

"Mặc quần sọc thì mặc quần sọc" – Cố Phi cầm một cái khác đến cho cậu – "Sau này quần thể thao của tôi cũng mua quần sọc, không có sọc thì không thích."

Tưởng Thừa cười, mặc quần vào.

Cố Phi dọn dẹp phòng tắm xong, kiểm tra lại lần nữa rồi mới ra ngoài.

"Gọi điện cho Phan Trí đi" – Cố Phi nói rồi đi tới cửa phòng, mở cửa nhìn ra ngoài một lúc, xong lại đóng kín cửa vào ngồi cạnh Tưởng Thừa – "Mua đồ tốt xong chắc chắn cậu ta không về luôn đâu."

"Tí nữa." – Tưởng Thừa cầm điện thoại nhìn giờ.

Cố Phi nhìn cậu không lên tiếng. Một lát sau Cố Phi dựa vào sofa cười phá lên.

"Cười cái gì?" – Tưởng Thừa chặc lưỡi – " Đằng nào cậu ta cũng không biết ai nằm trên, nhỡ khăng khăng là cậu thì cũng coi như cho cậu ít thể diện."

"Thừa ca" – Cố Phi cười dựa lên người Tưởng Thừa – "Đừng có dùng tiêu chuẩn "lâu" của giai phim AV đòi hỏi bản thân, edit cả thôi."

“Biến.” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

Cố Phi hôn lên mặt cậu rất nhanh.

“Muốn tôi không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đương nhiên là muốn, cực kỳ muốn.” – Cố Phi nói – “Mỗi ngày tôi đều ở phòng trọ của cậu đọc sách.”

“Đọc sách ở chỗ đó không tệ, bộ bàn ghế kia còn bonus khí thế của học bá.” – Tưởng Thừa nói.

“À nói đến chỗ này thì” – Cố Phi cầm túi mình lấy ra một quyển sổ – “Này là luận văn tiếng Anh, học bá xem giúp tôi một chút đi.”

Tưởng Thừa nhìn cậu, nửa ngày cũng không lên tiếng.

“Tôi cũng chẳng biết tìm ai” – Cố Phi nói – “Tìm Lão Lỗ cảm giác còn không bằng tìm cậu.”

Tưởng Thừa cầm quyển sổ, cánh tay khoác qua cổ Cố Phi rồi hung hăng hôn một cái thật vang lên miệng cậu.

“Không biết tháng sáu có thể qua CET–4 (tiếng Anh cấp 4) không” – Cố Phi thở dài. “Thôi cứ thử đi vậy…Cậu chắc là không thi cấp 6 cùng một lúc với tôi đâu nhỉ.”

“Cũng không bắt buộc” – Tưởng Thừa cười, mở quyển sổ ra – “Tôi định học kỳ sau đỗ cấp sáu.”

Chữ Cố Phi đẹp hơn chữ cậu nhiều, chưa nhìn đến nội dung bài luận, chỉ nhìn nghiêng qua hàng chữ đều tăm tắp cũng cảm thấy thoải mái rồi.

Chậc chậc.

Tưởng Thừa cảm nhận được sự đối lập rõ rệt của giám khảo khi nhìn bài mình.

Cố Phi hẳn là đã làm rất nhiều bài thi, cũng viết nhiều luận văn rồi.

Thực ra lúc này Tưởng Thừa cũng không thể xem bài luận của Cố Phi thế nào, nhưng lật từ từ từng trang một là quá trình rất đáng tận hưởng.

Những dòng chữ tiếng Anh ngay ngắn này là dấu chân Cố Phi nghiêm túc bước đi từng bước một về phía

trước.

Lật hết một lượt luận văn xong, Tưởng Thừa mới lấy điện thoại ra gọi điện cho Phan Trí: "Đang ở đâu đấy? Mua thức ăn xong chưa? Cần đi đón không?"

"Không cần tiếp. Đang ngồi ngay ở sân bóng trước cửa khu trọ chứ đâu." – Phan Trí nói.

"…Đồ nhiều không?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Một nồi bốn người ăn được" – Phan Trí nói – "Giờ tôi về nhá?"

"Ừ." – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

"Cậu ta đang ở đâu chứ?" – Cố Phi hỏi.

"Ở cửa sân bóng lúc mình bắt taxi vào nhìn thấy rồi ngồi chứ đâu" – Tưởng Thừa suy nghĩ một chút rồi vui vẻ – "Đúng thật là…Để tôi xuống đón rồi xách đồ đỡ cậu ta."

"Ừ" – Cố Phi đứng lên. "Thế tôi nấu cơm trước."

"Ok." – Tưởng Thừa cũng đứng lên, mặc áo khoác vào, trước khi ra khỏi cửa còn phải bóp mông Cố Phi một cái mới chịu đi.

Vừa ra khỏi cửa chưa bao xa liền thấy Phan Trí xách hai túi to đồ ăn lảo đảo tiến về phía này, Tưởng Thừa vội vàng đón lấy: "Sao lại mua nhiều thế?"

"Giết thời gian" – Phan Trí thở dài – "Ở trong siêu thị càng lâu thì càng mua nhiều hơn dự tính."

Tưởng Thừa nhận lấy túi thức ăn, nhìn một chút: "Thịt cừu béo hả?"

"Ừ" – Phan Trí gật đầu, "Còn có thịt bò, cũng toàn là thịt cả, cải xanh cũng mua ít, không phải là cậu thèm ăn thịt à?"

"Cảm ơn nhá." – Tưởng Thừa vỗ vỗ bả vai Phan Trí.

Cơm vừa nấu xong thì Cố Miểu cũng dậy, Phan Trí bật cho cô bé xem một phim hoạt hình.

"Đun nước lên đi" – Cố Phi cầm lọ dầu mè Phan Trí mới mua lên – "Cái này…"

“Hai người làm đi” – Phan Trí lập tức chỉ hai người họ – “Đời này tôi ghét nhất là dầu mè, bắt tôi rót dầu mè thì tôi thà không ăn còn hơn.”

“Đây để tôi” – Cố Phi cười nói – “Tôi với Nhị Miểu.”

“Cô bé biết làm à?” – Phan Trí hỏi rất hứng thú

“Biết” – Cố Phi nói – “Hơn nữa lại còn thích việc rót dầu mè.”

Cố Miểu đứng bên cạnh bàn, chờ Cố Phi dùng muỗng múc tương vào bát, sau khi cho thêm nước vào, cô bé vội vã đón lấy, cầm muỗng chuyên chú khuấy vòng tròn.

“Nhị Miểu” – Tưởng Thừa ở bên cạnh nhìn có chút buồn cười, Cố Miểu khuấy rất mạnh, khi kết hợp với biểu cảm của cô bé thì nhìn như đang làm một công việc vĩ đại gì – “Em làm chậm lại, nhẹ đi một tí, cứ thế thì lát nữa sẽ mệt.”

Cố Miểu vừa khuấy vừa nghiêng đầu nhìn Tưởng Thừa, sau đó lại cúi đầu dán mắt vào bát, hùng hùng hổ hổ khuấy, khuấy một lúc lại nghiêng đầu liếc Tưởng Thừa một cái như khiêu khích.

“Aiz” – Tưởng Thừa cười lên – “Tùy ý em vậy, cố gắng lên.”

Thế nhưng điều khiến mọi người đều bất ngờ là Cố Miểu rất khỏe, cứ dùng toàn lực khuấy tương đến tận khi họ dọn xong bàn, sắp hết bát đũa chén đĩa, đun sôi nước vẫn không dừng lại.

“Tôi phát hiện ra cô bé là một động cơ vĩnh cửu nha” – Phan Trí thở dài – “Chơi trượt ván cũng như thế này đúng không? Một khi bắt đầu chơi thì sẽ không dừng lại được, đừng coi thường cô bé người nhỏ nhỏ, tố chất cơ thể rất tốt.”

“Nhị Miểu.” – Cố Phi đến bên cạnh gọi bé một tiếng – “Được rồi đấy.”

Cố Miểu nhìn cậu nhưng vẫn không dừng lại, Cố Phi cầm đũa chấm vào bát tương rồi nếm: “Được rồi, rất ngon.”

Bấy giờ Cố Miểu mới dừng tay, có chút đắc ý mà quay đầu lại nhìn Tưởng Thừa.

“Quá ngầu” – Tưởng Thừa giơ ngón cái lên – “Giỏi hơn anh rồi.”

Phan Trí mua hai túi to thức ăn toàn là thịt. Cũng không biết tại hôm nay tâm tình tốt, hay do đói quá, hoặc là bốn người ăn uống trong căn phòng nhỏ rất có cảm giác nên hôm nay là ngày Tưởng Thừa ăn nhiều nhất từ trước đến nay.

Ba người, trừ Cố Phi, đều là bộ dạng mở rộng tay điên cuồng gắp thức ăn, Tưởng Thừa cầm đầu.

"Đậu má" – Phan Trí ôm bụng – "Tôi còn muốn mua thêm nữa, không ăn hết thì ở lại chơi rồi ăn tiếp, chỗ này tí nữa thì thiếu rồi."

"Bụng căng chớt tôi rồi" – Tưởng Thừa dựa vào ghế – "Cố Phi chắc chắn là chưa ăn đủ."

"Tôi xấu hổ, không dám ăn nữa." – Cố Phi nói.

"Cố Miểu nhỏ nhỏ mà ăn nhiều hơn tôi nghĩ" – Phan Trí nhìn Cố Miểu – "Thế mà tại sao vẫn không cao lên? Năm ngoái tôi đến đây cô bé cao chừng này, giờ cũng chỉ hơn thế này chút, không phải mẹ cậu cũng rất cao à?"

"Vì hồi bé bị thương, với lại..." – Cố Phi nói đến đây thì thở dài – "Hứa Hành Chi nói là cảm xúc sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển."

"Haiz" – Phan Trí cũng thở dài, rót cho Cố Miểu một ly nước – "Miểu Miểu tới đây, uống xong cốc này thì đừng ăn nữa, không thì vỡ bụng mất."

Cố Miểu nhận cốc, ngửa đầu uống rồi lau miệng.

Cơm nước xong mấy người họ ngồi tán gẫu xem mai chơi gì, sau đó đưa Cố Miểu đi chơi trượt ván một lúc.

Trượt ván là một cách để Cố Miểu bộc lộ cảm xúc, cũng là sở thích duy nhất của cô bé, Hứa Hành Chi khuyên là trong trường hợp không ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày thì cứ kệ cô bé thích.

Chơi ván trượt xong họ đi cùng nhau về phòng.

Sau đó đến phần Tưởng Thừa không thích, cậu phải quay về trường học.

Chỗ này của Phan Trí có hai gian phòng, Cố Miểu ngủ trên giường trong phòng ngủ, Cố Phi ngủ trên cái sofa nhỏ trong phòng ngủ, Phan Trí ngủ ở sofa trong phòng khách, thế là Tưởng Thừa hết chỗ để ngủ.

Ngủ trên sàn thì cũng không sao, nhưng đầu tiên là quá phiền toái, Phan Trí ở một mình nên chăn đệm cũng không đầy đủ, với lại cậu cũng không muốn tỏ ra quấn quít quá.

"Sáng mai chúng ta bắt xe tới chỗ gặp nhau" – Phan Trí nói, "Tách ra ăn sáng hay ăn chung nhau?"

"Chia ra ăn đi, nhiều người mà ăn chung thì tốn thời gian lắm." – Tưởng Thừa nói.

“Được.” – Phan Trí gật đầu một cái.

“Thế tôi về trường trước nhé.” – Tưởng Thừa nói

“Để tôi tiễn cậu đến chỗ bắt xe.” – Cố Phi đứng lên chuẩn bị cầm áo khoác.

“Không cần, có ba bước chân thôi, đi cũng không mất năm phút.” – Tưởng Thừa nói.

“Ò.” – Cố Phi đáp một tiếng.

“Ui dào, đúng chịu không nổi luôn” – Phan Trí vừa đốt điếu thuốc vừa cười – “Cố Phi, tôi với cậu nói chuyện thêm một lúc đi.”

Con người nhiều lúc thật lạ lùng, lúc không ở chung cũng không khó chịu lắm, mỗi tối gọi điện trò chuyện một lúc xong là thôi, thế nhưng bây giờ họ ở cùng chỗ rồi lại muốn nhau đến không tưởng tượng được.

Sau khi Tưởng Thừa về ký túc xá nằm xuống, Cố Phi gọi điện tới, hai người họ lại nói chuyện thêm một tiếng nữa mới cúp.

Chủ yếu là bởi vì lúc trước họ phải chú ý đến công việc, còn chưa kịp nói chuyện yêu đương trong lúc không gặp mặt.

Lúc kể hết rồi, Tưởng Thừa cuối cùng cũng ổn định lại, nhắm mắt vào liền ngủ thẳng tới sáng, không hề nằm mơ.

“Dậy đê dậy đê dậy đê!” – Trương Tề Tề với Lỗ Thực hôm qua ở quán rượu cạnh trường với bạn gái nhưng sáng sớm đã về nhà trọ, gõ lên mép giường của Tưởng Thừa với Triệu Kha một lúc – “Xe một tiếng nữa đến, dậy sớm chuẩn bị rồi ăn sáng! Đưa hai cậu đi sớm một chút.”

“Các cậu dậy chưa?” – Tưởng Thừa vừa xuống giường đi rửa mặt vừa gọi điện cho Cố Phi.

“Dậy từ sớm rồi” – Cố Phi nói – “Buổi sáng Cố Miểu ầm ĩ một lúc.”

“Thế nào rồi? Nghiêm trọng không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Là vì sau khi tỉnh dậy, phát hiện không ở nhà” – Cố Phi nói – “Tạm ổn rồi, giằng co nửa tiếng, bây giờ còn hơi mất hứng, nhưng cũng không làm ầm ĩ nữa.”

“Thế thì tốt” – Tưởng Thừa thở phào nhẹ nhõm – “Chút nữa thấy đồng cỏ thì tâm tình sẽ tốt hơn thôi.”

"Ừ, đổi lại là tôi, tí nữa thấy Thừa ca, tâm tình cũng sẽ tốt." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa chặc lưỡi một tiếng: "Đừng có suốt ngày nói mấy câu buồn nôn thế."

Ở trong kí túc xá ăn đồ ăn sáng Trương Tề Tề với Lỗ Thực mang về xong, mấy người họ liền xách đồ đạc đi xuống lầu, hai cô bạn gái đã ở dưới chờ họ.

Tưởng Thừa sau khi chính mắt nhìn thấy hai cô gái mới biết tại sao sao Lỗ Thực với Trường Tề Tề suốt ngày muốn tán gẫu về bạn gái, hai cô này ngoại hình có chút giông giống nhau.

"Nhìn như hai chị em ấy." – Triệu Kha nói.

"Công nhận giống thật." – Tưởng Thừa cười.

"Cậu là Tưởng Thừa phải không?" – Bạn gái của Lỗ Thực cười hỏi.

"Ừ." – Tưởng Thừa gật đầu.

"Bạn trai…Bạn của cậu với em gái cậu ấy có đến không?" – Cô hỏi tiếp, bởi vì phải đưa Cố Miểu đi cùng nên trước đó Tưởng Thừa đã nói tình hình của Cố Miểu cho Lỗ Thực với Trương Tề Tề, mọi người cũng không có ý kiến gì, hai cô còn rất nhiệt tình nói – "Bọn tôi mua cho em gái ít đồ ăn vặt, không biết em ấy có thích không."

"Sẽ thích mà" – Tưởng Thừa nói – "Cảm ơn nhiều nhé."

Hai cô gái mua cho Cố Miểu rất nhiều đồ ăn vặt, socola, thạch trái cây, một túi khoai tây chiên.

Mà phải công nhận là đồ ăn vặt là thứ lấy lòng con nít tốt nhất.

Lúc Cố Miểu tới rõ ràng tâm tình không tốt lắm, mặt lạnh cool ngầu, sau khi nhìn thấy đồ ăn vặt mới dần dần hòa hoãn lại.

"Cảm ơn." – Cố Phi nói.

"Đừng khách khí thế" – Bạn gái của Trương Tề Tề lấy điện thoại ra selfie với Cố Miểu hai tấm – "Em gái nhỏ soái thật."

Trong lúc chờ xe tới, Cố Miểu đã tốt hơn nhiều, cô bé trượt ván qua lại trên chỗ sàn trống.

Trong khi mọi người đều đang nhìn Cố Miểu, Cố Phi dựa vào bên cạnh Tưởng Thừa, lặng lẽ nhéo tay cậu một cái: "Chào buổi sáng Thừa ca."

"Chào buổi sáng nha chú thỏ nhỏ." – Tưởng Thừa cũng nhéo tay Cố Phi.

Xe đến rất đúng giờ, Trương Tề Tề thuê xe 12 chỗ, sau khi cho hết đồ lên xe thì mọi người vẫn có thể ngồi khá thoải mái.

"Miểu Miểu, em muốn chọn chỗ ngồi không?" – Triệu Kha hỏi Cố Miểu – "Em có thể chọn chỗ mình thích."

Cố Miểu nhìn cậu, dường như không hiểu rõ.

"Em muốn ngồi ở đâu?" – Triệu Kha không hổ là có crush học tâm lý học, lập tức đổi một cách hỏi khác.

Cố Miểu chỉ chỉ ghế phụ lái.

"Chỗ đó công nhận ngầu thật" – Triệu Kha nói – "Nhưng chỗ đó bạn nhỏ không ngồi được, chỉ người lớn mới ngồi được thôi, em chọn một chỗ khác nhé."

Cố Miểu ôm ván trượt suy nghĩ rất lâu rồi chỉ vào chỗ ngồi một mình ở hàng đầu tiên.

"Chỗ này thì được." – Triệu Kha gật đầu.

Cô bé nhanh chóng ngồi lên xe, sau đó nghiêm túc nhìn mọi người.

Họ bắt đầu lên xe, ngồi thành từng đôi một, Tưởng Thừa với Cố Phi ngồi hàng đầu tiên, ở gần một chút để dễ chăm sóc hơn, Phan Trí với Triệu Kha ngồi đằng sau họ.

"Cố Phi" – Lỗ Thực phía sau gọi – "Chụp một tấm ảnh đi chứ? Chỗ này toàn là cặp đôi ngồi cạnh nhau.."

"Phản đối!" – Triệu Kha giơ tay – "Có phải ai ngồi cạnh nhau cũng là đôi đâu, đổi cách nói khác đi."

"Công nhận." – Phan Trí cũng giơ tay.

Cố Phi cười, cầm máy ra sau chụp cho mọi người một tấm, lúc trở về chỗ ngồi, cậu thấy Cố Miểu đang quay đầu nhìn mình, bèn giơ máy ảnh lên trước mặt Cố Miểu.

"Nhị Miểu cười cái nào." – Tưởng Thừa nghiêng đầu cười với Cố Miểu.

Cố Miểu nhìn cậu, mấy giây sau cũng nghiêng đầu cười lên.

Nụ cười này rất nhanh, nhưng là nụ cười lần đầu tiên Cố Phi nhìn thấy, cậu nhanh chóng bấm máy bắt lại khoảnh khắc ấy.

Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn thì Cố Miểu đã mặt ngầu ngồi quay lại rồi.

"Thừa ca" – Cố Phi và Tưởng Thừa lại gần nhau nhìn nụ cười của Cố Miểu, sau đó Cố Phi giơ máy ảnh lên, quay ống kính ra phía sau – "Cười cái nào."

Tưởng Thừa dựa đầu vào bên đầu Cố Phi, nhìn ống kính cười.

"Mấy đồng chí phía sau cũng cười lên nào!" – Cố Phi la lên.

"Cà tímmm." – Đằng sau vừa cười vừa hét lên.

Tấm hình rất đẹp, đập vào mắt đầu tiên là hai cái đầu của Cố Phi với Tưởng Thừa đang tựa vào nhau, đằng sau là đám người vẫy tay cười to, bên cửa sổ còn có một cô bé mặt mày nghiêm túc ăn thạch hoa quả.

Tưởng Thừa cầm máy ảnh nhìn vào bức hình thật lâu.

Tấm hình này gợi cậu nhớ lại bữa cơm chia tay ở Tứ Trung, bức ảnh ngày đó chụp cậu và Cố Phi đá cửa ra giờ vẫn được lưu trong điện thoại, ảnh nhóm lớp 8 cũng dùng hình đó.

Bây giờ trong tấm ảnh này chứa đựng nụ cười cùng những ký ức trong năm 20 tuổi của Tưởng Thừa.

Xe vừa chuyển bánh, mọi người bắt đầu bật mode thảo luận, vừa ăn vừa bàn xem chơi cái gì, mặc dù đã bàn rất nhiều lần từ nửa tháng trước nhưng bây giờ họ vẫn phấn khích nói không ngừng nghỉ, tán gẫu cũng coi như là một thú vui của chuyến du lịch.

Xe lái tới ngoại ô, ngoài cửa xe bắt đầu không thấy nhà cao tầng nữa, khi xung quanh chỉ còn màu xanh, thảo luận mode bị tắt, mọi người lại chuyển sang bật mode hát tập thể.

Tưởng Thừa nghe cả đám hát hò vui vẻ mà cười không ngừng được.

"Tề Tề hát còn kinh hơn cả Triệu Kình." – Cậu vừa nói vừa cười, vừa thấy Cố Miểu quay đầu, cậu vội búng tay với Cố Miểu.

Cố Miểu cũng búng tay lại với Tưởng Thừa, sau đó xoay người nằm xuống nhìn phong cảnh bên ngooài xe.

“Vui không?” – Cố Phi nhỏ giọng hỏi bên tai cậu.

“Vui chứ” – Tưởng Thừa nói – “Cậu hỏi câu đúng vớ vẩn luôn, thế cậu vui không?”

“Tôi không chỉ là vui” – Cố Phi nói – “Tôi còn hưng phấn không chịu nổi luôn.”

“Thế hả?” – Tưởng Thừa ngửa người ra sau, nhìn Cố Phi từ trên xuống – “Không nhận ra đấy, cậu nhìn qua vẫn rất bình tĩnh.”

“Nhưng mà tôi đang dâng trào cảm xúc đây.” – Cố Phi kéo tay cậu đặt lên ngực mình.

Tưởng Thừa dùng sức để tay dán chặt vào ngực Cố Phi.

“Cảm nhận được chưa?” – Cố Phi hỏi.

“Ừ.” – Tưởng Thừa cười, tay đè lên ngực Cố Phi, không biết là do tâm lý hay không mà cậu cảm nhận được cả nhịp tim thật nhanh của Cố Phi trong không gian ồn ào mà cũng im ắng này.

“Đây là lần đầu tiên tôi đi chơi thế này” – Cố Phi nhìn cậu – “Chính là…Đi chơi với nhiều người như vậy, còn mang theo Cố Miểu, tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến việc sẽ có một ngày như vậy.”

Tưởng Thừa cười, không nói chuyện.

“Tôi cũng không biết nói thế nào” – Cố Phi cũng cười cười – “Chính là rất phấn khích.”

“Ừ.” – Tưởng Thừa cười đáp.

“Thừa ca” – Cố Phi lại gần phía Tưởng Thừa một chút, thì thầm – “Tôi trước kia từng mong muốn đi du lịch cùng người mình thích, thuê một chiếc xe rồi cứ thế đi về phía trước, không cần suy nghĩ xem phải đi tới nơi nào, chỉ cần là hai người ở chung một chỗ là tốt rồi.”

“Cậu còn từng nghĩ đến chuyện lãng mạng như thế cơ à?” – Tưởng Thừa chặc lưỡi – “Thế lúc đó có tưởng tượng ra người nào không?”

“Làm gì có” – Cố Phi cười – “Không có thật, giờ mà muốn thì chỉ với một người thôi.”

“Nhưng mà cậu đã từng nói với tôi cái này đâu.” – Tưởng Thừa nói.

“Thì nghĩ qua chút thôi” – Cố Phi nói – “Sau này cũng không nghĩ đến nữa rồi.”

“Bây giờ thực hiện được rồi đấy.” – Tưởng Thừa nói.

“Ừ” – Cố Phi gật đầu – “Cho nên…Thừa ca.”

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“Cảm ơn cậu đã không rời bỏ tôi.” – Cố Phi nhẹ giọng nói.

“Sao tự dưng nói câu sướt mướt thế” – Tưởng Thừa nói – “Cậu có âm mưu gì đây, nhiều người thế này, tôi sẽ không khóc vì cảm động đâu.”

Cố Phi cười lên, dựa trở về chỗ ngồi của mình: “Dáng vẻ cậu lúc này rất đáng yêu.”

“Thật ra thì” – Tưởng Thừa hắng giọng một cái, qua ghế ngồi nhìn về phía sau, khi chắc chắn mọi người phía sau vẫn chìm đắm trong các giọng ca thần kỳ thì mới nhỏ giọng nói một câu – “Cậu nguyện ý…Mở mắt ra, tôi đúng là rất…Mặc dù là bởi vì tôi có sức hút rất lớn…”

Cố Phi vốn dùng vẻ mặt sâu lắng nhìn cậu, nghe được cái này thì không nhịn được, bật cười.

“Tôi nói sai chỗ nào à?” – Tưởng Thừa trừng cậu.

“Không có.” – Cố Phi cắn răng nhịn cười.

“Không á?” – Tưởng Thừa vẫn còn đang trừng mắt – “Có người không cho tôi chút thể diện nào như cậu thế à? Đồ chó đẹt, cậu cười thêm phát nữa có tin là tôi rút xương cậu không?”

“Rút nhanh lên” – Cố Phi quay đầu qua nhìn cậu, vui vẻ nói – “Cậu oánh chớt tôi đi chứ tôi không nhịn cười nổi.”

“Đệt.” – Tưởng Thừa nhịn không tới một giây thì cười phá lên cùng Cố Phi.

Hai người dựa vào chỗ ngồi cười như điên một trận.

139. Chương 139

Tưởng Thừa rất khâm phục đám người này, xe lái ra ngoài hơn hai tiếng đồng hồ rồi, trong khoảng thời gian dài như vậy, thật sự là không ngừng nói chuyện, hát thì không cách nào hát mãi được, làm cho tài xế đại ca cũng kéo theo hát mấy cái thông họng, sau đó mọi người mới bắt đầu ăn và tán dóc.

Gian phòng mà lần này Trương Tề Tề đặt chính là nhà của đại ca tài xế, cho nên đại ca này vô cùng nhiệt tình, dọc đường giới thiệu cho bọn họ.

Cố Miểu không sợ ngồi xe, nhưng mà không được bao lâu liền buồn ngủ, Cố Phi đem cô bé đặt đến hàng cuối cùng nằm xuống.

Lúc ngồi trở lại, Tưởng Thừa dựa một chút trên người cậu ta, đầu lệch một cái: "Tôi cũng buồn ngủ.""

""Hôm qua không ngủ ngon à¿'" – Cố Phi hỏi.

""Không biết đâu, tôi cảm thấy ngủ thật rất yên ổn"" – Tưởng Thừa nói – ""Có điều là, tôi ngồi xe đường dài một cái liền buồn ngủ, trước đây trường học có hoạt động gì phải ngồi xe, tôi chắc chắn là ngủ một mạch.""

""Vậy cậu ngủ một lát, lát nữa tới chỗ ấy thì bắt đầu chơi luôn, cũng không có thời gian ngủ nữa."" – Cố Phi nói.

""Ừm"" – Tưởng Thừa nhắm mắt lại – ""Nếu không thì cậu cũng ngủ một lát¿'"

""Được"" – Cố Phi cầm lấy tay của cậu, để không khiến tài xế từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy loại cảnh tượng có khả năng không tiếp nhận được, hai cậu rất ăn ý mà đem tay nắm lại nhét vào trong túi áo khoác của Cố Phi.

Ngủ thì ngủ không được, Tưởng Thừa dựa ở trên người Cố Phi vẫn luôn không thật sự ngủ được, cứ mơ mơ màng màng.

Loại trạng thái ngủ này ở trong tình cảnh trước mắt quả là loại hưởng thụ, mơ mơ hồ hồ mà thường xuyên nghe thấy người phía sau nói mấy câu, có khi cười mấy tiếng, có thể ngửi thấy mùi trên người của Cố Phi, có thể thân thiết nắm lấy tay của cậu ấy, xe nếu như xóc nảy, đầu còn có thể thật sự gõ lên vai cậu ấy mấy cái.

Thật tuyệt vời.

An tâm, mỗi một giây đều có thể cảm nhận được.

Cố Phi mặc dù nói cũng ngủ một lát, nhưng Tưởng Thừa có thế cảm giác được cậu ta chẳng hề ngủ, cứ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe.

Cố Phi chưa từng đi du lịch xa nhà, đưa cậu tới báo danh trước đó, chắc chính là hành trình xa nhất của cậu ấy, bây giờ lại là một cự ly mới.

Phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ xe bắt đầu trở nên rất đẹp, Tưởng Thừa nhắm mắt không cần nhìn cũng có thể biết, bởi vì đám người phía sau thường xuyên phát ra đủ loại tiếng kinh ngạc.

Giữa đường, tài xế ở một trạm xăng để bọn họ hoạt động một chút, đi nhà vệ sinh gì đó, Cố Phi đẩy đẩy Tưởng Thừa: ""Thừa ca.""

""Hửm."" – Tưởng Thừa mở mắt ra, lười biếng duỗi lưng.

""Phải đi nhà vệ sinh"" – Cố Phi đứng lên, đi tới sau xe gọi một tiếng – ""Nhị Miểu! Đi nhà vệ sinh không¿'"

Cố Miểu thò đầu ra từ chỗ ngồi phía sau, gật gật đầu.

""Chúng tôi dẫn cô bé vào"" – Bạn gái Trương Tề Tề nói – ""Miểu Miểu lại đây, chúng ta cùng nhau đi.""

Cố Miểu ôm ván trượt của cô bé xuống xe, đi theo hai chị gái cùng nhau đi nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của trạm xăng này không lớn, lúc cả một đám người chen vào suýt chút nữa không đủ chỗ.

""Đúng là hoạt động tập thể, ngay cả đi nhà vệ sinh, mọi người đều chen chúc"" – Phan Trí nói – ""Nếu không thì mọi người đều đứng xong, tôi hô chuẩn bị tè, mọi người cùng nhau tè được rồi.""

""Ấu trĩ"" – Triệu Kha thở dài – ""Cậu sao không đề nghị mọi người cùng nhau đọ chim luôn hả.""

""Vậy không tốt lắm, dẫu sao cũng là nơi công cộng."" – Phan Trí nói.

Cả đám người cười rộ lên một hồi.

Sau khi đi nhà vệ sinh ra, Tưởng Thừa nhìn thấy Cố Miểu đang ở một mảnh đất trống bên cạnh chơi ván trượt, chỗ đó có một tiệm sửa xe, bên trên có hai cái đài xi măng tu sửa gầm xe, vừa vặn mỗi bên một cái, Cố Miểu từ một cái đẩy lên lao xuống, trượt trên cái đài trước mặt, ở lưng chừng không trung nhảy lên lại rơi xuống đất.

Mấy công nhân sửa xe đang vây xung quanh xem, mỗi lần lúc cô bé nhảy lên, bọn họ đều sẽ vỗ tay khen ngợi cô bé.

Cố Miểu chơi rất vui vẻ, mỗi lần lúc bay lên mà búng đều sẽ suýt sáo một tiếng vang dội.

Lúc tầm mắt của Tưởng thừa theo cô bé lần thứ ba nhảy lên, mới bỗng nhiên chú ý tới, phía sau tường thấp của trạm xăng, đã là một con dốc cỏ trải dài tới chân trời.

“”Tôi đệt¡‘” – Cậu vỗ một cái ở trên cánh tay Cố Phi, chỉ bên kia.

Cậu lúc này mới biết vì sao Cố Miểu hưng phấn mà nhảy lên từng lần từng lần, còn muốn huýt sáo, vóc người cô bé quá nhỏ, phải nhảy lên sau đó mới có thể nhìn thấy mảng lớn dốc cỏ bên kia.

Cả đám người lúc này cũng đều nhìn thấy cảnh sắc bên kia, Lỗ Thực kêu một tiếng: “”Đi chụp mấy tấm hình thôi¡‘”

“”Đi đi đi đi đi.“” – Cả đám người lập tức đều hưởng ứng.

Mặt đại ca tài xế hiện ra nụ cười tủm tỉm, dùng một loại ánh mắt “”Quả là chưa nhìn thấy việc đời“” nhìn theo bọn họ chạy qua phía sau tường.

Cố Phi bởi vì trở về xe lấy máy ảnh, cho nên cùng Tưởng Thừa dẫn theo Cố Miểu đi ở cuối cùng, có vẻ là ba người bình tĩnh nhất.

Nhưng mà chỉ là có vẻ.

Cố Phi rất nhỏ giọng mà liên tục nói: “”Dọc đường đều đẹp như vậy nha, lúc này ánh sáng rất thích hợp đó, Thừa ca, cậu nhìn thấy không, màu xanh thật tự nhiên đấy…“”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói, Cố Phi cho dù là bây giờ thay đổi rất nhiều, nguyên nhân tính cách cũng khiến cậu ta rất ít có trạng thái như vậy, rất khó mà có thể nhìn thấy cậu ta giống như một tên ngốc lải nhải không ngừng.

“”Chú thỏ nhỏ, cậu thật đáng yêu nha.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Thừa ca, cậu đi phía trước“” – Cố Phi giơ máy ảnh lên – “”Bảo mọi người cùng nhau chạy lên.“”

“”Ừ, được“” – Hai người hợp tác lâu như vậy, ăn ý luyện ra khiến Tưởng Thừa nhanh chóng lĩnh hội được hình ảnh mà Cố Phi muốn chụp, cậu rất nhanh mà lao ra phía trước, hướng về phía trước gân cổ kêu to một tiếng – “”A ——”

“A ——” – Một đám người đang trong trạng thái hưng phấn đều không hỏi thử đây là làm sao, liền lập tức hùa theo cùng nhau gào to lên, sau đó vừa chạy vừa nhảy về phía trước.

Cố Phi nhìn vào hình ảnh ngừng lại liên tiếp trong pô ảnh, có người nhảy lên, có người đang bước chân ra, có người mở rộng cánh tay, còn có một cô nhóc ôm ván trượt bình tĩnh mà nhìn vào đám người này, phía sau là triền cỏ trải dài, mùa này, không có hoa gì cả, cỏ cũng không tươi tốt, nhưng cứ như thế mang theo một ít cỏ xanh thảo nguyên với màu đất, phối với trời xanh, mây trắng, ánh sáng mặt trời, đặc biệt có hơi thở mùa xuân.

Chụp xong bức ảnh, lúc Cố Phi lật ảnh lại coi mới phát hiện trong một tấm cuối cùng của chụp liên tục, khi Tưởng Thừa nhảy lên quay người về phía sau, hai cánh tay giơ lên, nhảy rất cao.

Cậu cười cười.

Cả đám người nhảy một lúc, bị đại ca tài xế thúc giục trở về xe, cầm máy ảnh truyền tay nhau một lần.

“”Tưởng Thừa thật biết đoạt ống kính nha¡“ – Lỗ Thực nói – “”Ấy mà lại xoay người! Chúng tôi đều là sau ót¡“”

“”Sau ót tôi cũng có thể đoạt ống kính, không nhất định dùng mặt mới có thể đoạt.“” – Tưởng Thừa cười, nhỏ giọng nói.

“”Tôi nghe thấy rồi.“” – Tiếng của Triệu Kha từ trong khe hở ghế tựa truyền tới.

Tưởng Thừa liền cười nắc nẻ, cười đến không ngừng lại được.

Sau khi xe khởi động, mọi người từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu cảm thấy lạnh.

Cố Phi đứng dậy tới đằng sau đưa cái áo khoác dày hơn một chút cho Cố Miểu quấn, tiếp tục ngủ, lại nhân tiện từ trong hành lý kéo cái áo khoác dày của Tưởng thừa ra, chuẩn bị lát nữa xuống xe mặc cho tiện.

“”Chu đáo thế.“” – Tưởng Thừa đem áo đắp lên chân.

“”Lát nữa xuống xe, khó lục lọi, loạn cào cào“” – Cố Phi đem áo khoác của cậu kéo kéo lên chân mình đắp lên chân, mỗi người đắp một nửa, sau đó đem tay duỗi tới dưới áo – “”Tôi phát hiện… thế này… rất tốt.“”

Tưởng Thừa quay đầu qua nhìn cậu ta.

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, im lặng.

Cậu rất thích nhìn Tưởng Thừa khoảng cách gần thế này, Tưởng Thừa bình thường, nhìn ở khoảng cách xa chút, rất kiêu ngạo, nhưng mà tiếp cận liền sẽ cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu, khóe mắt kiêu ngạo hơi rũ xuống cũng sẽ trở thành mắt cún đáng yêu… Mình quả nhiên là thứ chó đệt mà.

Cậu sờ một cái ở trên chân Tưởng Thừa, bởi vì có áo đắp lên, một cái sờ này không có dấu vết.

""Cố Phi"" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – ""Chú ý tố chất chút.""

""Cứ không có tố chất như vậy."" – Cố Phi cười cười, lại sờ sờ ở trên chân cậu.

Vừa sờ xong một lần, tay cậu ta không bỏ ra, vẫn luôn đè ở trên chân Tưởng Thừa.

Loại tình huống này có chút xấu hổ, cậu ấy lại bỗng nhiên ở trên xe với mình, dưới tình huống còn có nhiều người như vậy ở phía sau nói chuyện phiếm banh nóc, có một vài ý nghĩ không biết xấu hổ nào đó cảm thấy giật mình.

Kỳ thực theo lý thuyết, cậu đối với Tưởng Thừa sẽ không giống hồi đầu, nhìn mấy cái thì sẽ nhịn không được mà có phản ứng, nhưng hôm nay không biết là làm sao.

Tay của cậu không chịu được kiểm soát mà sờ theo bắp đùi của Tưởng Thừa.

""Tôi đệt¿'" – Tưởng Thừa giật nảy mình, chặn một cái, nắm lấy cổ tay cậu ta, cả mặt kinh hoàng mà nhìn cậu ta – ""Cố Phi, cậu có phải bị sắc ma nào nhập hồn rồi hay không hả¿'"

""Hả."" – Cố Phi đáp một tiếng, nghiến răng nhẫn nhịn mới không hôn một cái qua mặt của Tưởng Thừa, nhưng mà tay thì không khống chế được tốt lắm, rốt cuộc bàn tay đã độc lập hơn nữa biết là ở trên có áo.

Tưởng Thừa có lẽ là sợ động tĩnh quá lớn, áo không che được, không dám dùng sức quá mà cứng rắn với cậu ta, tay của cậu ta vẫn thành công mà mò tới bộ phận.

""Tôi la đấy¡'" – Tưởng Thừa nắm lấy tay cậu ta.

""Cậu la đi"" – Cố Phi nhìn cậu – ""Cậu la rách cổ họng cũng vô ích.""

""Rách cổ… "" – Giọng của Tưởng Thừa hoàn toàn không đề cao, đè thấp giọng la chút xíu liền cười lên – ""Tôi mịa nó thật sự phục cậu rồi.""

Cố Phi bị cậu ta cười một cái này liền muốn cười theo, hai người cùng cười ngu ngốc hình như đã là một loại phản xạ có điều kiện, làm sao cũng nhịn không được.

Chờ tới khi hai người cười xong một trận, sắc ma nhập hồn cậu ấy dường như đã bị bóp ra ngoài.

“”Haizz.“” – Cậu thở dài, nắm lấy tay của Tưởng Thừa.

Hành trình của phần sau quãng đường, mọi người cuối cùng bởi vì tán dóc quá độ mà bắt đầu mệt mỏi, trên cơ bản đều tiến vào trạng thái nửa mê man.

Tưởng Thừa và Cố Phi quấn một chỗ cũng không mơ màng nữa, cảm giác được sau khi Cố Phi ngủ, cậu cũng theo đó ngủ mất.

Cho tới khi nghe thấy bên ngoài cửa sổ xe truyền tới tiếng người và tiếng loa, cả đám mới tỉnh lại.

“”Tới rồi¿‘” – Tưởng Thừa cả mặt mơ màng mà nhìn vào cửa hàng và người đi đi lại lại bỗng nhiên xuất hiện ở hai bên đường.

“”Tới thị trấn rồi“” – Đại ca tài xế ở phía trước nói một câu – “”Còn bốn mươi phút nữa là đến rồi¡‘”

Câu nói này khiến cả đám người ngủ dọc đường lần thứ hai hưng phấn lên, lần nữa mở lại mode ăn vặt và tám chuyện banh trời.

Bởi vì biết không còn xa bao nhiêu, thời gian liền trở nên rất nhanh, vừa tán dóc vừa nhìn bên ngoài, chưa cảm thấy gì đã nhìn thấy thảo nguyên rộng lớn.

“”Ha¡‘” – Tưởng Thừa nghe thấy tiếng của Cố Miểu phấn khởi phía sau.

“”Đi đem Nhị Miểu dẫn tới phía trước đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Nói chuyện với con bé một lát.“”

“”Ừ.“” – Cố Phi đi phía sau đem Cố Miểu dẫn tới lên chỗ ngồi của hai cậu, chen chúc ngồi ở bên cửa sổ.

“”Nhị Miểu, đây chính là thảo nguyên“” – Tưởng Thừa chỉ bên ngoài – “”Em xem, có phải rất nhiều cỏ hay không¿‘”

Cố Miểu phấn khích mà nhìn bên ngoài, hoàn toàn không nghe thấy tiếng của cậu.

“”Quá không nể mặt rồi.“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Cố Phi cười không nói.

Tưởng Thừa cũng không nói, cùng với Cố Miểu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Phong cảnh ở đây đã không thể so với những dốc cỏ nhìn thấy ở trạm xăng trước đó, đám mây lớn trên không trung xanh thẳm, nối tiếp đồng cỏ vô tận kéo dài xa ngút.

Nơi xa nhất của tầm mắt, bầu trời phẳng phất tiếp giáp ở trên đồng cỏ, rung động tươi đẹp trong mắt.

Cố Phi dựa nhẹ vào trên người cậu, theo đó cũng nhìn qua bên ngoài: ""Thật đẹp.""

""Ừ."" – Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái, Cố Phi hứng lấy ánh nắng khẽ híp mắt, nhìn thấy vô cùng đẹp trai, trong nháy mắt này, cậu đột nhiên muốn hát, một đoạn nhạc đã nhảy ra rất lâu trong đầu.

""Tôi muốn, ngẩng đầu cỏ mùa xuân ấm áp…"" – Cố Phi ở bên tai cậu nhẹ giọng hát một câu.

""Cậu cho tôi cái ôm giản đơn"" – Tưởng Thừa nghĩ cũng không nghĩ liền tiếp một câu – ""Tôi muốn đạp vỡ mê man, đi qua thời gian, mở to mắt, cậu liền sẽ nghe thấy…""

Cố Phi không hát lời bài hát tiếp theo, sau khi liếc mắt nhìn cậu, sửa thành ngâm nga, câu thứ nhất đã khiến Tưởng Thừa hơi giật mình, không biết là Cố Phi là mới nghĩ ra hay là viết qua trước đó, ngâm nga đoạn nhạc đệm này cũng nghe hay vô cùng.

""Tôi muốn, vai trái có cậu, vai phải mỉm cười"" – Tưởng Thừa nắm lấy tay của Cố Phi – ""Tôi muốn, ở trong mắt cậu, chạy ngang ngược…""

""Tôi muốn, một ánh mắt"" – Cố Phi hòa vào – ""Liền đến già…""

Tưởng Thừa ở trong ánh nắng trước mắt cùng Cố Phi đối diện, rất lâu cũng không nói gì.

""Nghe rất hay nha"" – Triệu Kha đột nhiên xuất hiện ở giữa khe ghế – ""Bài hát gì¿'"

""Ui¡'" – Tưởng Thừa bị cậu ta dọa giật nảy mình, xém chút nữa ném Cố Miểu ở bên cạnh ra ngoài.

""Bạn học Triệu Kha, cậu thật sự là người đáng lo nhất ở trên phương diện EQ này mà tôi từng thấy."" – Phan Trí ngồi ở bên cạnh cậu ta vừa ăn khoai tây chiên vừa thở dài.

Cố Phi cười cười.

""Còn khoai tây chiên không¿'" – Tưởng Thừa cười, từ trong khe ghế hỏi một câu.

“”Nè.“” – Phan Trí đem một hộp khoai tây chiên đưa qua.

“”Nhị Miểu“” – Tưởng Thừa đem khoai tây chiên đưa tới trong tầm tay Cố Miểu – “”Ăn không? Khoai tây chiên¿‘”

Cố Miểu rất nhanh mà nắm một vốc khoai tây chiên, nằm sấp về cạnh cửa sổ lần nữa.

“”Thừa ca“” – Cố Phi vươn tay qua cũng cầm chút khoai tây chiên – “”Cậu… làm tôi hết hồn.“”

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

“”Cậu hát nghe thật hay đó.“” – Cố Phi nói.

“”Cậu hù tôi hết hồn“” – Tưởng Thừa cười – “”Tôi tưởng là tôi làm gì mà có thể dọa cậu.“”

Bọn họ rất nhanh liền tới nơi, xe thả chậm tốc độ, lướt qua từng trang trại hai bên, có nhà, có lều bạt, cuối cùng lái vào trong một trang trại.

“”Tới rồi“” – Đại ca tài xế dừng xe kêu một tiếng – “”Lát nữa sắp xếp cho các bạn nhà bạt tốt, các bạn thu dọn một chút, nửa giờ sau đi ăn, ăn đơn giản chút, buổi chiều còn phải đi xe, đi mấy điểm tham quan, buổi tối chúng ta ăn cừu nướng nguyên con¡‘”

Mọi người đứng lên reo hò một trận, xách đồ đạc xuống xe.

Trương Tề Tề đặt toàn là nhà bạt nhỏ, đều ở cùng một chỗ, mọi người rất mau chóng phân chia xong, sau đó cầm đồ đi vào.

“”Cũng không tệ nha“” – Tưởng Thừa vào nhà bạt của bọn họ, không lớn, nhưng mà thu dọn rất sạch gọn, còn có tivi, chỉ có điều lúc nhìn thấy giường, cậu ngẩn ra một chút sau đó cười lên – “”Tôi đệt, giường ghép lớn hả.“”

Một cái bàn bán nguyệt chiếm cứ hết nửa không gian của nhà bạt, nhìn thấy vẫn vô cùng thoải mái.

“”Rất tốt“” – Cố Phi nhìn ngó – “”Nhị Miểu ngủ nửa bên, chúng ta ngủ bên này, hơn so với phòng ba… Phòng ba, hai chúng ta nửa đêm bò tới trên một giường chen chúc cũng khó khăn…“”

“”Cố Phi“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “”Trong đầu cậu có phải tra dầu bôi trơn rồi hay không hả¿‘”

Cố Phi ngồi tới mép giường cười cả buổi: “”Tôi không biết, tôi có lẽ là kìm nén quá lâu rồi, tôi bây giờ chỉ

mong nghỉ hè đấy, chờ đến cổ cũng dài luôn rồi.“”

“”Thừa nhị‘” – Bên ngoài truyền tới tiếng của Phan Trí.

“”Vào đi, thu dọn đây.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Nhị Miểu“” – Phan Trí thò đầu vào – “”Đi xem ngựa không¿‘”

“”Ha¡‘” – Cố Miểu đang đứng ở bên cạnh nghiên cứu một cái ghế, nghe thấy lời này, lập tức quay người qua.

“”Chỗ này có ngựa¿‘” – Tưởng Thừa hỏi, lúc bọn họ đi vào nhìn thấy không ít ngựa, nhưng mà ngựa của trang trại này ở đâu, cậu không nhìn thấy.

“”Tìm một chút thì có“” – Phan Trí nói – “”Đi, Nhị Miểu.“”

Sau khi Cố Miểu đi theo Phan Trí ra ngoài, Tưởng Thừa đi qua nhìn xem cái cửa của nhà bạt này, khóa lại từ bên trong, sau đó đổi mặt cười gian, lúc vừa quay người một vòng định nhào về Cố Phi, Cố Phi đã nhào tới phía sau cậu, kéo cánh tay cậu ném một cái liền quăng cậu tới trên giường.

“”Ui chao¡‘” – Tưởng Thừa vào lúc cậu ta bổ nhào tới trên người mình, bóp lấy vai của cậu ta – “”Cố Phi, Cố Phi¡‘”

“”Hửm¿‘” – Cố Phi ở trên cổ cậu ra sức hôn lấy hôn để.

“”Còn phải tập hợp ăn cơm ngay đó“” – Tưởng Thừa bị cậu ta hôn một trận đã bắt đầu có hơi thở gấp gáp – “”Chúng ta chỉ có thế…“”

“”Biết rồi.“” – Cố Phi hôn cậu, tay lần vào trong lưng quần cậu.

Lúc từ trong nhà bạt đi ra, đúng lúc chạm mặt Lỗ Thực và bạn gái cậu ta kéo nhau đi ra, lúc đi ra ngoài, cặp Trương Tề Tề ấy cũng cùng đi ra.

Tưởng Thừa không biết có phải bởi vì mình vừa mới cùng Cố Phi làm chút gì đó, lúc này nhìn ai cũng bộ dạng giống như vừa mới làm chút gì đó.

Mấy người cùng nhau đi tới phía sau nhà bạt, liền nhìn thấy ngựa của trang trại này, hãy còn rất nhiều, đều đang thong dong ở trên bãi cỏ vung vẫy cái đuôi.

Triệu Kha đứng ở đằng trước, Phan Trí ngậm thuốc lá ngồi xổm bên cạnh cậu ta, trạng thái của hai người

này vô cùng uể oải, vừa nhìn đã biết rất trong sáng, không giống mấy người bọn họ.

Đặc biệt là bốn người phía sau, hai cặp ôm nhau giống như lớn lên cùng một chỗ.

“”Phan Trí¡“” – Cố Phi gọi một tiếng – “”Cố Miểu đâu¿‘”

Phan Trí quay đầu liếc một cái, vươn tay chỉ chỉ về phía trước.

Lúc nhìn qua theo phương hướng của ngón tay cậu ta, Tưởng Thừa ngẩn ra một chút: “”Tôi đệt, con bé trái lại không sợ ngựa nha, con vật lớn như thế đấy.“”

Phía trước có một con ngựa rất lớn, Cố Miểu đứng gần nó, cảm giác con bé chỉ cao bằng chân người khác, một ông chú mặc y phục Mông Cổ đang kéo dây cương, con ngựa cúi đầu, Cố Miểu sờ từng cái từng cái ở trên đầu nó.

“”Muốn cưỡi đấy“” – Phan Trí nói – “”Người ta nói lát nữa tìm cho con bé con ngựa nhỏ.“”

“”Nhóc con này mạnh hơn so với tôi nha“” – Tưởng Thừa nhìn bên kia, Cố Miểu đã ôm lấy đầu ngựa, đem mặt kề sát trên trán ngựa – “”Bảo tôi bây giờ đi sờ một cái, tôi cũng có chút khiếp.“”

“”Con bé ở nhà cứ sờ mèo như vậy đấy.“” – Cố Phi cười cười.

Trông thấy ngựa, Cố Miểu liền không có hứng thú gì với ăn cơm, không chịu đi vào nhà ăn cơm, cứ thế nào cũng phải ôm ván trượt của cô bé đứng ở trong bầy ngựa.

“”Tùy con bé đi.“” – Cố Phi hỏi ông chủ xin cái bát to, xới cơm, lại gắp chút đồ ăn, cầm qua cho cô bé.

Tưởng Thừa ở trong phòng vừa ăn cơm vừa thường xuyên liếc mắt ra ngoài nhìn, Cố Miểu xếp bằng ngồi trên ván trượt ăn một miếng nhìn ngựa một cái, tâm trạng rất vui vẻ.

“”Cùng động vật tiếp xúc cũng thật là…“” – Cậu có chút cảm khái – “”Trẻ con trời sinh vẫn nên ở chung cùng động vật.“”

“”Ừ, cho nên con bé cùng Thừa ca ở cùng nhau thì rất vui vẻ.“” – Cố Phi cười nói.

“”Thừa…“” – Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái – “”Được thôi, Thừa ca, Thừa ca, Mèo Thừa.“”

“”Mèo Thừa Thừa.“” – Cố Phi nói.

“”Đừng buồn nôn ở nơi đông người“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “”Thỏ Phi Phi.“”

Buổi trưa là một bữa ăn nhẹ, không bao lâu, mọi người đều đã ăn xong, dự định ngủ một lát rồi đi cưỡi ngựa.

Cố Phi vừa ngoảnh lại đã không thấy bóng dáng, Tưởng Thừa tìm cậu ta hồi lâu, mới nhìn thấy cậu ta từ quán nhỏ bên kia của trang trại đi về, trong tay cầm một cái túi giấy lớn.

“”Cái gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Thịt bò khô, lát nữa, lúc chơi mang theo ăn“” – Cố Phi nói – “”Nếm thử một chút, xem thế nào so với bên kia của chúng ta¿‘”

Tưởng Thừa nhón một miếng bỏ vào trong miệng: “”Ừm, cũng không tệ.“”

Cố Phi cầm mấy cái túi nhỏ, đem thịt bò khô chia cho một đám người.

“”Rất mắc nhỉ¿‘” – Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi.

“”Túi này mấy trăm“” – Cố Phi cũng nhỏ giọng nói – “”Không sao, ra ngoài chơi một lần, vui vẻ là được.“”

Tưởng Thừa cười cười.

Ông chú trước đó dẫn Cố Miểu xem ngựa đi qua chào hỏi, kêu mọi người đi chọn ngựa.

“”Con gái thì chọn ngựa nhỏ chút, con trai có thể chọn ngựa lớn chút“” – Ông chú nói – “”Mấy con này đều được, tính khí tốt.“”

Cố Miểu không chịu cùng Cố Phi cưỡi một con ngựa, muốn tự mình cưỡi.

Bởi vì phải đi danh lam thắng cảnh, không thể tìm ngựa quá nhỏ, đại ca cuối cùng dắt tới một con ngựa vóc dáng hơi nhỏ một chút cho cô bé: “”Con ngựa nhỏ màu đỏ này là ngựa quý nhất của anh, nhìn xem, xinh đẹp biết bao.“”

Chọn xong ngựa, thời điểm lộn xộn nhất đã tới, học lên ngựa, xuống ngựa và khống chế ngựa.

Nam sinh còn được, chỉ Trương Tề Tề lúc lên ngựa nhìn có chút giống hiệp khách nhền nhện, người khác gần như đều không có vấn đề, Tưởng Thừa thử lên ngựa, xuống ngựa mấy lần, sau đó nhìn chăm chú vào Cố Phi.

Nếu như nói loại chuyện lên xuống ngựa này, chính là thiên hạ của chân dài.

Bất kể là Cố Phi lên xuống thế nào, chân dài vừa hất lên, nhìn thấy đều khiến người ta cảm thấy mũi phát nóng, cứ cảm thấy sau một giây, máu mũi liền sắp chảy ra.

Hai bạn nữ lên ngựa thì tương đối vẫn chậm hơn, thậm chí có chút sợ sệt.

Khiến tất cả mọi người đều giật mình là Cố Miểu.

Ngay cả Cố Phi cũng bị cô bé làm cho kinh ngạc, ở phương diện học tập mọi thứ gần đây vô cùng khó khăn, Cố Miểu học viết chữ cũng cần rất nhiều thời gian, sau khi được ông chú làm mẫu hai lần làm sao lên ngựa, lại có thể giẫm một cái, đạp chân, theo đó lật một cái đã cưỡi lên, lúc xuống ngựa, ngay cả giẫm chân cũng không giẫm, lật một cái đã nhảy thẳng xuống.

“”Trời ạ¡“” – Bạn gái Trương Tề Tề có chút giật mình mà kêu một tiếng – “”Cái này cũng quá lợi hại rồi đi¡“”

“”Có chút giống trẻ con lớn lên ở đây của chúng tôi.“” – Ông chú cười nói.

Có điều là, trẻ con của thảo nguyên, Cố Miểu cố chấp với ván trượt vẫn như cũ không thay đổi, lúc cưỡi ngựa cũng không chịu để xuống, Cố Phi cuối cùng không thể không tìm sợi dây thừng buộc ở trên ván trượt để Cố Miểu đeo trên lưng.

“”Được rồi“” – Ông chú lên ngựa – “”Xuất phát, đi theo chú từ từ, không cần vội, có chuyện gì thì lập tức kêu chú.“”

Tưởng Thừa cưỡi ngựa chậm rãi đi ra phía trước.

Cố Phi giơ máy ảnh lên, nhìn Tưởng Thừa ở dưới ánh nắng màu vàng cưỡi trên lưng ngựa, sau khi cậu cưỡi ngựa theo phía trước hai bước, trong ống kính chỉ còn lại Tưởng Thừa.

“”Thừa ca.“” – Cậu gọi Tưởng Thừa một tiếng.

Tưởng Thừa quay đầu lại, ánh nắng mặt trời rơi xuống sườn mặt của cậu ta, kéo ra trùm tia sáng trải dài.

Cố Phi nhấn nút chụp.

“”Cẩn thận đừng ngã.“” – Tưởng Thừa cười nói.

Cố Phi nhấn nút chụp lần thứ hai, nét cười của Tưởng Thừa dừng lại ở trong tấm ảnh sáng lạn.

“”Thừa ca.“” – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa trong ống kính.

“”Hửm¿‘” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

Cố Phi bỏ máy ảnh xuống, nhìn cậu ta: “”Tôi yêu cậu.“”

“”Cái…“” – Tưởng Thừa ngây ra.

“”Tôi nói“” – Cố Phi nâng cao giọng – “”Tưởng Thừa, tôi yêu cậu.“”

“”Hả¿‘” – Mắt Tưởng Thừa đột nhiên mở lớn, tay túm dây cường tức thì run mạnh một cái.

Ngựa nhận được mệnh lệnh, chạy nhanh về trước mấy bước, Tưởng Thừa không đề phòng, cơ thể ngửa về sau một cái, tiếp đó trượt xuống bên cạnh.

Dứt khoát lưu loát mà từ trên lưng ngựa ngã xuống trên mặt đất.

140. Chương 140

Tôi yêu cậu.

Ba chữ này trong đầu Tưởng Thừa hiện ra vô số lần, mang theo khát vọng và khiếp đảm, xuất hiện rồi lại chạy mất.

Từ nhỏ đến lớn, cậu nói “Tôi yêu cậu” đoán chừng ngay cả số lượng đại khái cũng không cách nào thống kê, thậm chí còn nói với Phan Trí phiên bản mạnh mẽ, tôi con mẹ nó thật yêu cậu.

Nhưng ba chữ này đối với cậu mà nói vĩnh viễn chỉ xuất hiện trong chuyện cười và trêu chọc, bắt đầu từ ngày cậu không ngừng tưởng niệm về Cố Phi thì đã thay đổi một cách triệt để, khi xoay đầu lại đã trở nên nghiêm túc đứng đắn.

Hơn nữa còn trĩu nặng.

Tôi yêu cậu.

Cậu không biết ba chữ này rốt cuộc phải ở lúc nào, trong tình huống nào mới có thể cẩn thận nói ra khỏi miệng.

Cậu cũng từng nghĩ qua, có lẽ căn bản không cần ba chữ này, tôi đối với cậu là tình cảm gì, cậu đối với tôi là thâm tình gì, trong lòng chắc chắn là được.

Nhưng mà.

Tôi yêu cậu.

Ánh nắng xán lạn, thảo nguyên bao la, giữa đất trời tươi đẹp.

Soái ca mà cậu dùng rất nhiều sức lực đi thích, cưỡi trên một con ngựa màu đen, hất lên một thân kim sắc, nhìn cậu nói ra ba chữ này.

Không có thời gian nào tốt hơn bây giờ, không có địa điểm nào tốt hơn nơi này.

Sẽ không có chuyện gì làm cậu bị choáng váng hơn khoảnh khắc đó.

Trong toàn bộ quá trình Tưởng Thừa bị nghiêng lảo đảo về sau và trượt chân, không kẹp được bụng ngựa cuối cùng từ trên lưng ngựa ngửa mặt lên trời ngã nhào xuống, ánh mắt đều không rời khỏi khuôn mặt Cố Phi.

Cậu luôn gắt gao nhìn chăm chú Cố Phi.

Chỉ có người này, là người mà cậu muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vừa nãy, một giây trước đó đã mở miệng nói.

Tôi yêu cậu.

Tôi cũng rất yêu cậu.

Tưởng Thừa nhìn Cố Phi quăng máy ảnh ra, xoay người nhảy xuống ngựa thì sốt ruột một trận, máy ảnh hết mấy vạn đồng, hết mấy vạn đồng đó!

Đối với hai học sinh nghèo mà nói, còn ném hư một lần nữa cũng đừng hòng sống!

Cũng may một giây sau cậu phát hiện ra máy ảnh là treo trên cổ Cố Phi.

Cậu thở phào một hơi, nằm phẳng ở trên đồng cỏ, nhìn ánh sáng vàng kim đầy mắt, và soái ca chân dài… Trong một mảnh ánh kim chạy tới.

Quần thể thao có sọc vốn là nên để cậu ta mặc, đôi chân kia.

Chậc.

Khi Cố Phi nhảy xuống lưng ngựa cảm giác chân của mình đều có chút nhũn ra.

Điều khiến cậu nhẹ nhàng thở ra chính là ngựa của Tưởng Thừa trong lúc cậu ngã xuống liền ngừng bước chân, đứng ở một bên không tiếp tục động đậy.

Khả năng vận động của Tưởng Thừa cũng không tệ, tư thế như vậy rơi trên mặt đất còn có thể để thân thể dịch sang bên cạnh một chút, cái ót cũng không có trực tiếp nện đất.

Nhưng mà…

"Tưởng Thừa!" – Cậu la lên, xông về phía trước, cách Tưởng Thừa còn xa mấy bước thì trực tiếp quỳ xuống, trượt đến bên người Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa nằm trên mặt đất không nhúc nhích, tim cậu nhấc lên một chút, chống đất khẩn trương nhìn Tưởng Thừa: "Thừa ca? Cậu sao rồi?"

Tuyệt đối không nên có việc gì, một lời tỏ tình dọa bạn trai đến quẳng mất trí nhớ / Bại liệt / Thành thực vật, việc này cậu như thế nào cũng không nào thể tiếp nhận được.

"Hả?" – Tưởng Thừa lên tiếng, đôi mắt luôn nhìn cậu, ngược lại là vô cùng trong trẻo.

"Đập vào đâu rồi? Có đau ở đâu không? Có tê ở đâu không? Trên người có cảm giác không?" – Cố Phi liên tiếp hỏi – "Ngón tay có thể cử động không?"

"Cố Phi, cậu…" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Lặp lại lần nữa?"

"Cái…" – Cố Phi ngẩn người, mặc dù cảm thấy không hiểu lắm, nhưng vẫn là cấp tốc bắt đầu lặp lại – "Đập vào đâu rồi? Có đau ở đâu không? Có tê…"

"Đệt" – Tưởng Thừa nói – "Câu trước nữa."

"Cậu trước?" – Cố Phi chỉ cảm thấy trong đầu mình tất cả đều lộn xộn.

"Tôi yêu cậu" – Khóe miệng Tưởng Thừa nhẹ cười, con mắt híp lại đón ánh nắng, trông rất giống mèo – "Cố Phi, tôi cũng yêu cậu."

Cố Phi bỗng nhiên lấy lại tinh thần, câu "Tôi yêu cậu" này của Tưởng Thừa tới quá đột ngột, mặc dù đã mở miệng trước, Tưởng Thừa là đáp lại, nhưng trong chớp mắt cậu vẫn cảm giác máu của mình chảy có chút không quá thông suốt.

"Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu, tôi yêu cậu…" – Cậu hơn cả buổi mới liên tiếp nói – "Tưởng Thừa, cậu có đau ở đâu không?"

"Sao lại ngã vậy!" – Ông chú cưỡi ngựa đi ớ trước nhất quay lại, nhảy xuống ngựa liền la lên – "Trước tiên không được động đậy!"

"Tưởng Thừa! Tưởng Thừa!" – Những người khác đều kêu lên, bởi vì không nắm chắc kỹ năng quay đầu ngựa linh hoạt, bọn họ chỉ có thể vừa hô vừa nhao nhao dùng đủ loại động tác hình thù kỳ quái xuống ngựa.

"Hầy!" – Tưởng Thừa lên tiếng, muốn ngồi dậy – "Tôi không sao mà!"

"Đừng nhúc nhích!" – Cố Phi lập tức cản cậu – "Trước tiên đừng nhúc nhích!"

"Tôi thật sự không có gì!" – Tưởng Thừa ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, lại hô lên – "Nhị Miểu, em chậm lại một chút!"

Lúc Cố Phi ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện Cố Miểu thế mà đã nhanh chóng quay đầu ngựa chạy về, cũng không có giẫm vào đồ để chân mà trực tiếp nhảy xuống, Triệu Kha còn đưa tay muốn đỡ một chút, kết quả là đỡ không khí.

"Chậm lại!" – Cố Phi chỉ vào Cố Miểu đeo ván trượt chạy tới – "Nhị Miểu chậm lại!"

Cố Miểu thả chậm bước chân, chậm rãi đi theo mọi người vây đến bên người Tưởng Thừa, cúi đầu cau mày vẻ mặt lo lắng nhìn cậu.

"Tôi không sao mà" – Tưởng Thừa nằm trên đồng cỏ, vô cùng thành thật giải thích với những cái đầu vây quanh mình – "Các cậu đạp đất thử đi là biết, rất mềm đó, tôi thật sự không sao."

"Cháu thử động ngón tay và chân thử xem." – Ông chú rất chuyên nghiệp ngồi xổm ở bên cạnh chỉ huy.

Tưởng Thừa lập tức một tay quay tròn một tay vẽ vài vòng khối lập phương trong không trung: "Thấy không, các cậu có thể làm không? Tôi còn có thể đổi tay, khối lập phương tam giác tùy ý chọn."

"Cậu còn có kỹ năng này nữa?" – Triệu Kha có chút giật mình.

“Cậu ta không có khoe khoang với các cậu à? Còn có thể đổi tay trái tám, tay phải bốn qua lại nữa, suốt ngày khoe khoang với người khác” – Phan Trí ngồi xổm ở bên cạnh chân cậu, tay nhẹ nhàng đè lên trên đùi cậu – “Có cảm giác không?”

“Cút, tôi suốt ngày khoe khoang lúc nào” – Tưởng Thừa lung lay chân, lại nhìn mấy cái đầu xung quanh – “Xin các cậu, để cho tôi đứng lên đi, trên mặt đất ẩm ướt, sau lưng tôi đều bị dính rồi!”

“Đứng dậy đi” – Ông chú nói – “Chậm một chút.”

Cố Phi đưa tay đỡ cậu, Tưởng Thừa cảm giác mình giống như một ông già gần đất xa trời, vì để cho tất cả mọi người an tâm mà chậm lại tốc độ, đầu tiên là chậm rãi ngồi dậy, tiếp theo là đỡ cánh tay của Cố Phi mà chậm rãi đứng lên.

“Đất này mềm” – Cậu ở tại chỗ nhảy nhảy – “Lúc tôi rơi xuống, chân cũng không có vướng chỗ để chân, ở đâu cũng còn tốt.”

“Haizz!” – Lỗ thực thở phào một hơi thật dài – “Làm tôi sợ muốn chết!”

“Thật ngại quá” – Tưởng Thừa cười cười, lại xoay người nhìn Cố Miểu – “Nhị Miểu, anh không sao hết, chỉ ngã một chút, giống như người ta ngã xuống ván trượt vậy.”

“Con bé rất lâu rồi không ngã.” – Cố Phi nói ở đằng sau.

“Biết nói chuyện không?” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu.

Cố Phi cười cười, không nói tiếp.

“Giống như lúc trước em ngã xuống ván trượt vậy, không sao” – Tưởng Thừa búng ngón tay ra tiếng – “Đừng lo lắng.”

Cố Miểu đi quanh cậu một vòng nhìn thử, xác định cậu không có chuyện gì thì búng ngón tay, chạy đến bên cạnh con ngựa nhỏ của mình, lưu loát từ mặt đất lên leo ngựa.

“Được rồi, tiếp tục đi thôi” – Ông chú nói – “Mọi người nhớ kỹ, không được kéo mạnh dây cương, động tác phải chậm! Đồ vật rơi xuống thì kêu tôi, không được tự mình nhảy xuống, ngựa không dừng lại không thể xuống ngựa!”

Mọi người nhao nhao gật đầu, chuẩn bị tự mình lên ngựa, Phan Trí đi hai bước lại quay đầu lại: “Người

khác ngã thì bỏ đi, sao cậu có thể ngã?"

"Tôi…" – Tưởng Thừa hắng giọng – "Tối nay rồi nói với cậu."

"Ờ, được thôi" – Phan Trí nhìn thoáng qua Cố Phi, cười hê hê hai tiếng – "Ông nội, lúc cưỡi ngựa vẫn là chuyên tâm một chút, chuyện bậy bạ gì đó cũng đừng có suy nghĩ."

"Cút." – Tưởng Thừa đè giọng.

Sau khi cưỡi lên ngựa, Tưởng Thừa quay đầu nhìn Cố Phi, chờ Cố Phi tới mới cùng nhau đi theo mọi người về phía trước.

"Cậu" – Tưởng Thừa mắt nhìn phía trước hồi lâu sau mới nói một câu – "Cũng quá đột ngột đi."

"Thì đột nhiên" – Cố Phi cười cười – "Đột nhiên cảm thấy muốn nói, trước đây cũng không có loại cảm giác này, vừa rồi đột nhiên rất muốn nói, tôi… rất nghiêm túc mà nói đó."

"Tôi biết" – Tưởng Thừa nghiêng nghiêng đầu – "Tôi cũng rất nghiêm túc."

Cố Phi cười cười.

"Đừng chụp ảnh nữa" – Tưởng Thừa nhìn qua máy ảnh của cậu ta – "Đừng để hồi nữa cậu cũng té xuống, vậy thì hai chúng ta sẽ rất đặc sắc đó."

"Tôi không ngã đâu." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Điểm đầu tiên ông chú muốn dẫn bọn họ tới là một mảnh rừng bạch dương.

"Mật độ rất lớn, rất đẹp, một năm bốn mùa đều có một kiểu đẹp khác nhau!" – Ông chú giới thiệu với bọn họ – "Rất nhiều người tới, chụp ảnh, vẽ vật thực, trong sân nông dân chúng tôi thường xuyên có người làm nhiếp ảnh, vẽ tranh, ở một cái liền là nửa năm."

"Chúng cháu đến chính là tới chụp ảnh" – Triệu Kha nói, vừa chỉ chỉ Cố Phi – "Thợ chụp hình."

"Nhìn ra rồi" – Ông chú gật gật đầu – "Máy ảnh đó của cậu, còn có cái bao kia của cậu, vừa nhìn liền biết là thợ chụp hình, các cậu… cũng vậy?"

Ngoại trừ máy ảnh của Cố Phi, thiết bị chụp ảnh duy nhất của những người còn lại đều là điện thoại, Tưởng Thừa nhịn cười nhìn Triệu Kha làm sao tiếp tục chém gió tiếp.

"Chúng cháu là người mẫu." – Triệu Kha nói.

"Hả?" – Ông chú ngẩn người, xoay quanh nhìn thoáng qua bọn cậu – "Người mẫu à?"

"Phải." – Triệu Kha nghiêm túc gật gật đầu.

Mọi người cũng đều nhao nhao gật đầu.

"Nói ra mới thấy giống thật" – Ông chú lại nhìn mấy người bọn cậu – "Dáng vẻ các cháu đẹp mắt hơn du khách bình thường, thợ chụp hình dáng dấp cũng giống người mẫu."

"Cậu ta chính là từ người mẫu trở thành thợ quay phim." – Triệu Kha tiếp tục nghiêm túc chém.

"Người này biết chém gió hơn tôi nhỉ" – Phan Trí nhỏ giọng nói – "Một người nhìn qua bình thường, chém lên giống như chơi thả diều vậy."

Rừng bạch dương đúng là rất đẹp, xa xa liền có thể thấy được, trên đồi cỏ nhìn không thấy đáy có một mảng lớn màu xanh đậm, nửa dưới là màu trắng, nổi bật lên rõ ràng bắt mắt.

"Đẹp thật!" – Bạn gái Trương Tề Tề hô lên – "Có phải trên thân cây bạch dương có mắt không?"

"Phải" – Ông chú nói – "Thật ra chỉ là dấu vết để lại sau khi mất nhánh cây thôi, nhưng những loại cây khác thì không trông giống mắt, chỉ có cây bạch dương là như thế này."

"Chú" – Phan Trí nói – "Chú giải thích như thế quá không lãng mạn, dù sao cũng phải kể một truyền thuyết chứ."

Ông chú cười lên: "Hiện tại giảng cứu phổ cập khoa học mà, có điều đúng là rất giống mắt, các cháu một hồi có thể tìm xem thử."

"Lát nữa chúng ta dẫn Nhị Miểu xem mấy con mắt… Có dọa sợ con bé không?" – Tưởng Thừa nói.

"Sẽ không" – Cố Phi nói – "Gan con bé rất lớn, đại khái là có một vài việc con bé không hiểu được."

Mọi người xuống ngựa bên rừng, lúc ông chú còn đang giới thiệu, một đám người đã xông vào trong rừng.

“Tìm được rồi! Nơi này, nơi này! Nơi này cũng có!” – Hai người bạn gái hưng phấn chạy tới chạy lui trong rừng – “Miểu Miểu, em đến xem, ở đây có hoa!”

Cố Miểu rất ít đi theo chơi cùng con gái, đặc biệt là người nữ trưởng thành, lúc này cũng phá lệ hưng phấn chạy theo sát.

“Cậu nói xem” – Cố Phi cầm máy ảnh, vừa nhìn qua màn ảnh vừa nói – “Nếu như tôi là một người chị, Cố Miểu có phải có thể mạnh một chút hơn so với hiện tại không? Tôi cảm thấy con trai chăm sóc một cô nhóc nhỏ, vẫn là không bằng con gái.”

“Có lẽ đi” – Tưởng Thừa nhìn qua bên đó, nghĩ nghĩ lại cười – “Đừng, cậu vẫn nên là anh trai đi, nếu cậu là chị gái, tôi phải làm sao đây.”

“Tôi có mị lực như vậy, nói không chừng cậu vẫn sẽ thích tôi như thường” – Cố Phi nhấn nút chụp – “Dù sao trước đây cậu cũng có quen bạn gái.”

“Chuyện này có thể trở thành quá khứ không hả?” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Nhắc lại nhiều như vậy.”

“Nếu tôi là nữ, chắc chắn cực kỳ đẹp.” – Cố Phi nói.

“… Đúng.” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Nói không chừng Phan Trí sẽ theo đuổi tôi” – Cố Phi nhắm máy ảnh ngay trước mặt Phan Trí – “Tôi phát hiện Phan Trí cũng rất ăn ảnh.”

“Nếu cậu là nữ” – Tưởng Thừa nói – “Cậu căn bản không có cơ hội để nhìn thấy Phan Trí, tôi và cậu chắc chắn sẽ không gặp nhau.”

“Ừm” – Cố Phi nhấn nút chụp, quay đầu nhìn Tưởng Thừa chăm chú – “Nguy hiểm thật.”

“Nguy hiểm cái gì?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“May mà tôi là con trai.” – Cố Phi nói.

“Đệt” – Tưởng Thừa cười vui vẻ – “Bệnh thần kinh.”

Lúc này du khách tới rừng chơi không quá nhiều, lúc bọn họ vào rừng, ngẫu nhiên có thể gặp được vài người, Phan Trí có chút thất vọng: “Sao toàn là các cô và các dì vậy? Các cô gái trẻ đều không lên chỗ này chơi à?”

“Triệu Kha người ta cũng là một con người” – Tưởng Thừa vừa ăn thịt bò khô vừa nói – “Sao không có đói khát như cậu.”

“Cậu ta có bạn gái được chưa, chỉ là không có đến cùng thôi, tôi” – Phan Trí chỉ chỉ mình – “Một con cẩu độc thân, còn không cho tôi vung một chút nước tiểu làm ký hiệu à?”

“Tôi đệt, miêu tả của cậu” – Tưởng Thừa cười lên, xoay tay lại, từ túi bên cạnh balo rút ra ly của mình uống hai ngụm nước – “Quá chuẩn xác.”

“Hai cái ly này của hai cậu” – Phan Trí nhìn qua cái ly bỏ trong túi bên rìa balo của Cố Phi – “Hơi chói lọi nhỉ.”

“Kích thích cậu sao?” – Tưởng Thừa đưa ly cho Phan Trí – “Uống không? Sâm Mỹ ngâm nước, nâng cao tinh thần.”

“Ừm” – Phan Trí nhận lấy, uống vào mấy ngụm – “Cố Phi, chụp cho tôi mấy tấm đi.”

“Dùng để cua gái à?” – Cố Phi nhìn chung quanh – “Qua bên kia đi, bên này rừng quá rậm, khó tìm ánh sáng.”

“Là để thể hiện bản thân” – Phan Trí chỉnh sửa cậu – “Đừng có giống như một nửa kia của ngài nghĩ tôi không có phẩm vị như vậy.”

“Ờ.” – Cố Phi gật đầu.

Tưởng Thừa cảm thấy Cố Phi cũng sắp không còn thời gian ngắm phong cảnh nữa, máy ảnh cứ luôn giơ lên, lần lượt chụp cho các người mẫu, cả đám đều thiên hình vạn trạng đủ kiểu sống ảo.

“Để tôi chụp cho bọn họ mấy tấm đi” – Tưởng Thừa nói – “Cậu cũng chưa được ngắm phong cảnh gì mà phải không?”

“Ngắm rồi” – Cố Phi cười cười – “Nhìn qua màn ảnh càng yên tĩnh, rất đẹp.”

“Đáng thương thật nha, đến đây rồi còn phải ngắm qua màn ảnh.” – Tưởng Thừa nói.

“Cái này cậu không hiểu rồi” – Cố Phi nói – “Thật ra phong cảnh không chỉ là dùng mắt nhìn, cậu ở trong phong cảnh, cậu chính là một phần của phong cảnh, cậu cảm nhận nhiều hơn, những gì cậu thấy, chắc chắn không nhiều bằng những gì cậu cảm nhận được.”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

"Cậu vẫn tương đối phù hợp đi đọc khoa học tự nhiên." – Cố Phi giơ máy ảnh lên nhìn cậu – "Nhưng mà nói thật, chúng ta nên chụp chung một tấm."

"Ừm" – Tưởng Thừa lấy lại tinh thần – "Còn Nhị Miểu nữa, tôi còn chưa chụp chung tấm nào với con bé."

Cố Miểu lúc này không có ở trong rừng, cô bé đang kiên cường muốn được chơi ván trượt trên dốc cỏ, nói với cô bé ngày mai có thể đi trượt cỏ, cô bé cũng không hiểu, cuối cùng ông chú cho cô bé tìm một chỗ đất ít cỏ để trượt.

"Chúng ta chụp trước đi" – Cố Phi mở giá ba chân ra, nhìn xung quanh, tìm một góc độ phù hợp cố định máy ảnh – "Thừa ca, cậu qua đây đứng thử, để tôi xem."

Tưởng Thừa đi đến đứng nơi Cố Phi chỉ định, loại cảm giác quen thuộc đột ngột này, cậu vô số lần đã đứng như vậy, nhìn Cố Phi cách cậu mấy bước, ở đằng sau máy ảnh.

Cậu đột nhiên có hơi xúc động.

Lúc nhìn ống kính ngẩn người, Cố Phi nhấn nút chụp.

Cậu chậc một tiếng: "Chụp lén à."

"Nào" – Cố Phi cầm điều khiển từ xa chạy tới, đứng ở phía sau ôm cậu – "Cứ như vậy là được."

Chụp ảnh với hai cậu mà nói có lẽ là chuyện cả hai ăn ý nhất ngoại trừ việc lên giường ra, tùy tiện một động tác, đối phương đã có thể lập tức rõ ràng nên phối hợp thế nào.

Đứng, ngồi, ôm, tùy ý đi ngang qua, cho dù là tình huống nào, cả hai đều phối hợp ăn ý.

Chụp xong Tưởng Thừa lại kéo Cố Miểu qua, tiểu nha đầu này chụp ảnh luôn luôn lạnh lùng, không có nụ cười, làm ra mặt ngầu, cuối cùng chụp ảnh một người thật sự cool ngầu, hai người giả cool ngầu.

Khi ông chú đến kêu bọn họ chuẩn bị đổi địa điểm thì một đám người đến yêu cầu chụp ảnh chung, giày vò nửa ngày, chụp ít nhất hai mươi, ba mươi tấm, rốt cục mới làm cho mọi người đều hài lòng.

Chụp ảnh xong ông chú kéo bọn họ đi xem hoa.

"Cỏ vong ưu" – Ông chú nói – "Hiện tại có hoa, một mảng lớn, màu vàng, vô cùng đẹp, hôm nay mặt trời tốt, các cháu chắc chắn sẽ thích!"

“Cỏ vong ưu?” – Phan Trí nhìn ông chú.

“Chính là hoa hiên vàng” – Cố Phi nói – “Nguyên liệu cần thiết của món mỳ sốt.”

Phan Trí nhìn cậu ta, một lát sau mới thở dài: “Tôi không nên hỏi.”

Một đám người cười đến không ngừng được.

“Chớ xem thường hoa hiên vàng” – Ông chú lập tức giới thiệu tiếp – “Hoa hiên vàng rất tốt, có thể ăn còn có thể làm đẹp đấy.”

Không biết là bởi vì tâm tình hay là hoàn cảnh, hay là lần đầu nhìn thấy một mảnh hoa hiên vàng, Tưởng Thừa lần đầu tiên phát hiện hoa hiên vàng thì ra xinh đẹp tới vậy.

“Trời ạ” – Trương Tề Tề nói – “Hoa hiên vàng mới nở lại có thể đẹp kinh người như vậy!”

“Thừa ca” – Cố Phi vừa chụp ảnh vừa nói – “Tôi phát hiện tôi thật sự là rất quê mùa.”

“Hả?” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Những thứ này tôi đều chưa thấy qua” – Cố Phi nói – “Hôm nay tôi mới cảm giác mình thật sự là… Lần đầu tiên chân chính bước ra khỏi xưởng thép ngắm nhìn thế giới.”

“Tôi cũng chưa từng thấy mà.” – Tưởng Thừa nói.

“Phải không” – Cố Phi nhìn cậu – “Vậy có lẽ là vì đi cùng cậu nên cái gì cũng đều khác.”

Tưởng Thừa nhìn nhìn những người bên cạnh, dường như không có ai chú ý tới bọn cậu, cậu cực nhanh tiến tới cọ xát một chút trên mặt Cố Phi, lại hôn một cái lên vành tai cậu ta.

Sau lưng truyền đến một tiếng ho khan vô cùng dối trá.

Cố Phi cười chặc lưỡi một tiếng.

Tưởng Thừa quay đầu nhìn thấy Phan Trí đang cầm điện thoại chụp ảnh đối diện một mảnh hoa hiên vàng.

“Tình yêu khó kìm lòng nổi nhỉ” – Phan Trí nói – “Hôm nay tôi xem như chân chính hiểu ý nghĩa câu nói này.”

Sau khi đến chơi hai nơi này thì sắc trời đã bắt đầu có chút tối, ông chú vung tay lên: "Đi, bây giờ đi về, các cháu có thể đi chơi bắn cung, chờ ăn cơm tối."

"Bắn cung?" – Lỗ Thực lập tức rất có hứng thú.

"Bắn cung không tệ, thú vị." – Phan Trí nói.

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, nhỏ giọng hỏi: "Bắn cung cậu cũng có thể một phát bắn trúng mà phải không? Dù sao cũng là Tưởng Thừa tiểu cao thủ ná mà."

"Không biết" – Tưởng Thừa cười lên – "Rất lâu rồi không chơi."

"Tuyển thủ Tưởng Thừa lựa chọn một hạng mục khiêu chiến mới, tất cả mọi người đều tràn đầy mong đợi" – Cố Phi học ngữ khí của cậu – "Chỉ đạo X, ngài cảm thấy cậu ta vì sao lại lựa chọn hạng mục khiêu chiến này?"

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói chuyện, cười không ngừng.

"Tuyển thủ Tưởng Thừa luôn là một người dũng cảm khiêu chiến bản thân, cậu ta có tố chất chuyên nghiệp của một thí sinh siêu hạng" – Cố Phi tiếp tục nhỏ giọng nói – "Lần khiêu chiến này bạn trai cậu ta cũng tới xem, còn cùng cậu ta tham gia khiêu chiến, tôi tin rằng cậu ta sẽ giành được thành tích rất tốt."

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

"Chỉ đạo X, ông cảm thấy nếu như lần này khiêu chiến thất bại, có thể là rất mất mát hay không?" – Cố Phi cũng nhìn cậu – "Sẽ không, ưu điểm lớn nhất của tuyển thủ Tưởng Thừa chính là kiên cường, đối mặt bất luận đả kích hay thất bại gì cũng sẽ không cúi đầu, cậu ta là một tuyển thủ cực mạnh mang lại cho người xem đủ mọi kinh ngạc."

"Khen cũng được đó." – Tưởng Thừa nói.

"Tôi vui lòng." – Cố Phi nói.

Sau khi trở lại sân của nông dân, Cố Miểu không muốn đến nơi khác, muốn ở cùng với ngựa.

Cố Phi khuyên cả buổi để đi bắn cung nhưng cô bé cũng không chịu, cuối cùng Cố Phi đành phải đồng ý để cô bé ngồi lại bên cạnh đàn ngựa.

"Con bé tới lúc đó sẽ không cùng chúng ta đi phải không" – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu chuyên chú nhìn ngựa chằm chằm– "Sao con bé thích những chú ngựa này thế nhỉ."

“Không sao, lần đầu gặp mà” – Cố Phi nhìn những chú ngựa – “Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ngựa thật đấy, nếu tôi lớn bằng tuổi con bé, có thể cũng sẽ muốn ở lại cùng ngựa.”

“Cũng may bây giờ cậu lớn rồi.” – Tưởng Thừa nói.

“Ừm, bây giờ chỉ muốn ở cùng Thừa ca.” – Cố Phi nói.

“Đi bắn cung không?” – Triệu Kha đi tới – “Bên đó đang thi đấu đấy, ba mũi tên một ván, hạng nhất có phần thưởng.”

“Phần thưởng gì?” – Tưởng Thừa lập tức hỏi.

“Hình như là rượu gì đó, ông chú nói rượu cực mạnh.” – Triệu Kha nói.

“Đi” – Cố Phi nói – “Đi xem thử.”

“Tôi phải đi thi đấu” – Tưởng Thừa nhảy bước nhỏ – “Tôi muốn thắng bầu rượu kia.”

“Làm gì hả?” – Cố Phi cười – “Muốn uống có thể mua mà, tôi thấy trong tiệm nhỏ ở đây có nhiều rượu đấy.”

“Không, không giống” – Tưởng Thừa vẫn nhảy bước nhỏ – “Tôi muốn thắng một bầu rượu, đem tới cưới cậu.”

141. Chương 141

Cố Phi nhìn theo Tưởng Thừa dọc đường vung cánh tay sải bước lớn về phía trước, nhịn không được đuổi theo bóp một cái ở trên mông cậu ta.

“”Ui đệt¡‘” – Tưởng Thừa giật nảy mình, nhảy về trước một bước quay đầu trừng cậu ta.

Động tác này có chút quá táo tợn, mặc dù hai bên không có du khách khác, nhưng người bên mình vẫn có, phía sau có Cố Miểu đối diện với đàn ngựa trầm tư, bên cạnh còn có Triệu Kha.

Cố Miểu vẫn không có phản ứng, Triệu Kha liếc qua hai cậu bên này, hắng hắng giọng: “”Tôi nên xử lý thế nào¿‘”

“”Đi về phía trước.“” – Cố Phi cười cười.

“”Trước tiên đi luyện tập một chút đi, bọn họ đều đang ở sân chơi luyện tập“” – Triệu Kha nói – “”Ông chủ nói sau nửa giờ có thi đấu, trận đấu trước, người đầu tiên bắn trúng ba vòng chín điểm đấy, không biết người của vòng sau trình độ thế nào.“”

“”Vòng sau có tôi“” – Tưởng Thừa nói – “”Trình độ rất cao.“”

Cố Phi đối với sự chuẩn xác của Tưởng Thừa chơi ná thun thì một chút cũng không nghi ngờ, chẳng những không nghi ngờ, chừng như có thể nói là năm, sáu, bảy, tám phục sát đất, căn bản là tay chỗ nào bắn chỗ đó.

Nhưng mà bắn cung… cậu ta dù sao ngay cả cầm cung thế nào cũng không biết, xem ý tứ của Tưởng Thừa đoán chừng là cũng chưa từng chơi.

Chỗ luyện tập có không ít người đang chơi, trong đó chỗ một cái bia bị người của bọn họ chiếm giữ, mấy người luân phiên đối diện với cái bia bắn bậy bạ một trận, một đại ca hướng dẫn bọn họ ở bên cạnh ngậm thuốc, trên mặt treo lên nét cười “”Các bạn vui vẻ là được“”.

Lúc bọn họ tới, đúng lúc Phan Trí vừa bắn một tên, mũi tên bay ra cắm ở trên cây gậy dưới bia tên, cậu ta lập tức vung tay một cái, rất tiêu sái mà hô một tiếng: “”Vào bia rồi, tôi đệt¡‘”

“”Cái bia cũng có thể bị cậu làm cho tức khóc.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Thừa nhi, cậu tới“” – Phan Trí đem cung đưa qua – “”Cậu thử một chút, tôi cảm thấy cậu chắc được.“”

“”Tôi cũng chưa từng chơi“” – Tưởng Thừa nhận cung – “”Cũng rất nặng.“”

“”Ná thun của cậu bên kia kèm hỗ trợ cổ tay cũng không nhẹ, cũng không phải một tay“” – Phan Trí nói – “”Thử một chút.“”

“”Gọi chỉ đạo X qua đây chỉ điểm một chút.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nghe thoáng qua thấy vui vẻ, liếc cậu ta một cái: “”Cậu muốn bị đánh đấy nhỉ¿‘”

Nhưng mà Tưởng Thừa quả thực ở phương diện này có thiên phú, chỉ đạo X qua dạy cậu mấy phút, đứng thế nào, cầm cung làm sao, ngắm trúng thế nào, lúc cậu cầm cung đứng tới đằng trước bia, kéo cung một cái bắt đầu ngắm chuẩn, cảm giác lập tức liền xuất hiện.

Cố Phi giơ máy ảnh lên, click click click ấn mấy cái.

Tưởng Thừa bắn tên với cậu ta chơi cây ná giống nhau, sẽ không ngắm quá lâu, căn bản giơ lên, ngắm

chuẩn, không chờ người bên cạnh nhìn hồi phục tinh thần lại, cậu ta đã buông tay.

Lần này cũng như thế, mấy người còn đang truyền đạt cho cậu ta kinh nghiệm ba phút vừa mới bắn tên của mình, cậu ta đã buông tay một cái, tên vèo một tiếng bay ra.

“”Tốt¡“ – Chỉ đạo X ở bên cạnh hô to một tiếng.

Theo tiếng tên cắm ở trên bia trước mặt, giữa vòng tám và chín.

“”Thế nào“” – Phan Trí rất vui vẻ mà dựa vào trên trụ gỗ ở bên cạnh, nhìn chỉ đạo X, cứ như mũi tên lần này là do mình bắn vậy – “”Đây vừa nhìn thì không phải người bình thường chứ¿“

“”Chàng trai, trước đây từng chơi phải không¿“ – Chỉ đạo X hỏi.

“”Chưa từng“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Chẳng qua từng chơi ná.“”

“”Cậu còn chơi bắn ná¿“ – Triệu Kha có chút bất ngờ – “”Nhìn không ra nhé.“”

“”Quả thực là nhìn không ra“” – Tưởng Thừa lại nhấc một mũi tên, kéo cung một cái, ngắm chuẩn – “”Tôi chính là thâm tàng bất lộ như thế.“”

Không chờ Triệu Kha nói, cậu lần thứ hai bắn tên ra, cắm vào bên trên mũi tên lần thứ nhất, kề sát vòng mười điểm.

“”Lợi hại quá¡“ – Mấy người đều có phần giật mình.

Cố Phi nhìn Tưởng Thừa, cứ có chút nhịn không được nghĩ muốn tủm tỉm cười, cũng không biết là làm sao.

Thâm tàng bất lộ, Tưởng Thừa quả là có rất nhiều thứ đều là thâm tàng bất lộ, sự ưu tú của cậu ấy chẳng cần phải đặc biệt bày ra, loại kinh diễm ở trong tình cờ mới phù hợp với tính cách của Tưởng Thừa.

Cố Phi nhìn chỗ cái bia bên cạnh một chút, không ít người cũng rất có hứng thú đang chơi, cậu nhìn hai, ba phút sau đó phát hiện một chỗ cách đó có một cô gái thế mà bắn được chính xác, liền hai mũi tên bay ra, tất cả đều cắm ở trên hồng tâm.

Thế này lát nữa nhất định cũng sẽ thi đấu…

Cậu dịch sang bên kia hai bước, lại nhìn chăm chú một lúc, xác định hai mũi tên mới nãy không phải may mắn.

Lúc đang định rời đi, cô gái này quay đầu qua, cậu không kịp nghiêng đầu đi, đành phải đối mắt với cô gái này.

Cố gái nhìn nhìn cậu, lại nhìn máy ảnh trong tay cậu một chút, cười cười.

Cậu đành phải gượng gạo gật gật đầu.

Cô gái nghiêng đầu một cái, cười làm dấu hiệu chữ V, sau đó nhìn vào cậu.

“”Được thôi.“” – Cố Phi đành phải giơ máy ảnh lên, hướng về cô gái nhấn nút chụp, sau đó vội vàng quay người rời đi.

Cậu không đi xem Tưởng Thừa bắn tên nữa, trước tiên nhanh chóng đi đến cửa hàng nhỏ của trang trại, tìm ông chủ hỏi một chút.

“”Phần thưởng của thi đấu lát nữa là loại rượu nào nhỉ¿‘” – Cậu nhìn đủ loại bình rượu đặc sắc treo trên tường.

“”Loại này“” – Ông chủ cầm một cái túi rượu – “”Rất mạnh, người không thường uống rượu, một ngụm liền gục, nhưng mà thơm.“”

“”Dạ“” – Cố Phi nhìn xem – “”Cho cháu lấy một bình đi.“”

Sau khi mua rượu, cậu trước tiên về nhà bạt để rượu, mới lại quay về trường bắn.

“”Đi đâu vậy¿‘” – Tưởng Thừa không tham gia bắn tên, dựa vào một bên nhìn Trương Tề Tề ôm bạn gái cậu ta chỉ điểm.

Sau đó bắn trượt.

“”Nhà vệ sinh.“” – Cố Phi nói.

“”Cậu chơi một chút không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi cậu.

“”Tôi…“” – Cố Phi chần chừ một chút – “”Được thôi.“”

“”Đưa máy ảnh cho tôi“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi chụp mấy tấm chơi chút, cậu giúp tôi điều chỉnh tự động đi¿‘”

“”Không cần tự động“” – Cố Phi mở máy ảnh ra nhìn chút – “”Cứ dùng cài đặt của tôi trước đó đi, lúc tôi dùng chụp cho cậu chính là thế này.“”

“”Ừ.“” – Tưởng thừa gật gật đầu, đem máy ảnh giơ tới trước mắt.

Trước kia cậu chơi máy ảnh, đều nhìn từ màn hình LCD, nhưng Cố Phi vẫn đều nhìn trực tiếp kính ngắm, cậu cũng liền theo đó nhìn như thế.

Ngoài trừ có khi bởi vì ánh sáng quá mạnh, màn hình LCD sẽ nhìn không rõ, Tưởng Thừa cảm thấy thế giới ở kính ngắm là hoàn toàn không giống với trên màn hình LCD.

Đặc biệt yên tĩnh.

Đây là lời của Cố Phi nói.

Tưởng Thừa đối với cách nói này vẫn luôn vô cùng không thể hiểu rõ ràng, hôm nay mới coi như biết cái gì gọi là đặc biệt yên tĩnh.

Trước mắt cậu, chỉ có thứ cậu muốn nhìn thấy.

Không có quấy nhiễu, không có đủ loại trong khóe mắt.

Chỉ có bao la ở giữa tấc vuông này.

Cậu lặng lẽ mà nhìn Cố Phi ở trước mắt.

Sườn mặt điềm tĩnh, vóc dáng thon dài, cầm cung, bắc tên, kéo cung.

Tưởng Thừa nhấn nút chụp.

Click.

Click click click.

Từng động tác của Cố Phi dừng hình ở trước mắt cậu, giữa trời đất chỉ còn một bóng dáng.

Thật đẹp trai quá.

Trong tai cậu nghe thấy tiếng tán thưởng của một đám người, cậu mới để máy ảnh xuống, liếc nhìn mũi tên bên kia, vòng số tám.

Không tệ mà, đối với một người trước giờ chưa từng chơi qua thứ gì cần ngắm trúng mục tiêu mà nói, đây cũng thật là siêu cừ rồi.

“”May mắn.“” – Cố Phi nói.

“”Làm thêm một mũi tên may mắn nữa.“” – Phan Trí nói.

“”Thử xem chút.“” – Cố Phi nói mà lại để cung xuống.

“”Này¿‘” – Phan Trí nhìn cậu ta.

“”Chờ chút, tôi lắp trang bị.“” – Cố Phi vừa nói, một tay duỗi vào trong áo khoác móc ra.

Mọi người cùng nhau nhìn cậu ta, Tưởng Thừa nhất thời cũng không phản ứng lại cậu ta muốn làm gì, cho tới khi cậu ta từ trong áo khoác lấy ra mắt kính, Tưởng Thừa mới thoáng cái cười rộ lên.

Cả đám người đều rất ngạc nhiên.

“”Tôi đệt, cậu cận thị¿‘” – Phan Trí ngớ ra.

“”Ừ, số độ không nặng.“” – Cố Phi mang kính lên, lần nữa cầm cung lên.

“”Cậu đừng nói với tôi mới nãy cậu bắn đại nha.“” – Phan Trí nói.

“”Đâu có khoa trương như thế“” – Cố Phi nói – “”Tôi không mang kính cũng nhìn được bia, chỉ là không đủ rõ ràng.“”

Tưởng Thừa rất thích nhìn Cố Phi mang kính, mặc dù rất hiếm khi có thể nhìn thấy một lần.

Cậu giơ máy ảnh lên, tiếp tục hướng về Cố Phi.

Cố Phi chính là một người kỳ diệu như vậy, một bộ mắt kính đeo lên, đã có thể đem khí chất cả người đều thay đổi.

Cố Phi bây giờ nhìn ra được lập tức từ tiểu bá vương xưởng thép lãnh tĩnh biến thành một phần tử văn

hóa bại hoại.

Tưởng Thừa nghĩ một chút lại cười, đánh giá này không thể để Cố Phi nghe thấy.

Một mũi tên này khi đeo kính lên, chứng mình lời của Cố Phi, cậu ta có mang kính hay không cũng có thể nhìn thấy được, một mũi tên này vẫn là vòng tám điểm.

“”Đồ trang bị của cậu không làm bằng đá chứ.“” – Phan Trí nói.

“”Thừa ca cho thêm BUFF.“” – Cố Phi nghiêng đầu nhìn Tưởng Thừa nói một câu.

“”Hả.“” – Tưởng Thừa ngẩn ra một chút.

Thêm BUFF, thêm BUFF gì, làm sao thêm?

Đối với yêu cầu của Cố Phi đột nhiên đề xuất, cậu sững một hồi, cuối cùng cắn răng một cái, hướng về Cố Phi ném cái hôn gió.

“”Tôi đệt“” – Phan Trí hết sức kinh hoàng – “”Điên rồi.“”

Mấy người liền la to lên, cười thành một tràng.

Cố Phi không nói, cười cười cầm cung lên, bắc tên lần thứ hai ngắm chuẩn.

Vòng chín điểm.

“”Còn thật có tác dụng nha.“” – Triệu Kha cười nói.

Sau đó mọi người đều luyện tập một lúc nữa, bên kia đã chuẩn bị bắt đầu thi đấu, Lỗ Thực chuẩn bị đi qua báo danh cho mọi người.

“”Phan Trí, Tưởng Thừa, Cố Phi, tôi, còn có ai¿‘” – Cậu ta hỏi.

“”Chỉ mấy người các cậu thôi“” – Bạn gái cậu ta nói – “”Những cái bia ấy, tụi mình đều không lên được, cứ ở bên cạnh cỗ vũ là tốt rồi.“”

“”Tôi thì… không tham gia.“” – Cố Phi nói.

“”Hả¿‘” – Lỗ Thực ngẩn người – “”Cậu lợi hại như vậy, không tham gia¿‘”

Mấy người đều rất bất ngờ nhìn cậu ta.

“”Tôi chỉ tùy tiện chơi một chút, thi đấu thì thôi“” – Cố Phi nói – “”Vừa khẩn trương lại bắn trúng người.“”

“”Không đến nỗi thế chứ.“” – Trương Tề Tề cười lên.

“”Vậy thì đừng tham gia đi“” – Phan Trí nói – “”Nhà cậu ta cử ra Tưởng Thừa, các cậu mỗi nhà cử một người…“”

“”Cậu thì với Triệu Kha một nhà à¿‘” – Bạn gái Trương Tề Tề cười nói.

“”Cậu ta cái loại này giả cẩu độc thân“” – Phan Trí nói – “”Tôi với cậu ta phân rõ giới tuyến rồi, Hồng Câu*.“”

* – Hồng Câu: Sự phân chia, kênh đào cổ xưa, ở thành phố Huỳnh Dương ngày nay, tỉnh Hà Nam, lối đi cổ nối giữa sông Hoàng Hà và sông Hoài.

Khi Sở và Hán giằng co, đó là ranh giới tạm thời giữa Lưu Bang và Hạng Vũ. Bây giờ ẩn dụ được xác định rõ ràng. Chẳng hạn như: một khoảng cách không thể vượt qua.

Triều đại Tây Hán (206 TCN ~ 23 sau Công nguyên) còn được gọi là Kênh Sói.

“”Tôi đang call video đấy“” – Triệu Kha lắc lắc di động ở trong tay – “”Với Triệu Kình.“”

“”Chị¡‘” – Phan Trí lập tức quay đầu gọi to một tiếng.

“”Thật không nghĩ tới cậu là loại người này“” – Triệu Kha thở dài – “”Đùa cậu thôi.“”

“”… Triệu Kha, cậu đúng là lớn lên giống người nghiêm túc đàng hoàng.“” – Phan Trí chỉ chỉ cậu ta.

Báo danh xong, mấy người liền đứng ở xung quanh hai bên vừa nhìn người trước mặt thi đấu vừa tán phét banh trời.

“”Thật không đi thi một phát hả¿‘” – Tưởng Thừa nhỏ giọng hỏi Cố Phi.

“”Không“” – Cố Phi cười cười – “”Không có thói quen.“”

“”Vậy cậu chụp hình cho tôi đi.“” – Tưởng Thừa vừa nhìn hình chụp trong máy ảnh vừa nói.

“”Ừ.“” – Cố Phi gật đầu.

Cố Phi không bằng lòng tham gia thi đấu, Tưởng Thừa chẳng hề khó hiểu, trong tính cách Cố Phi có chút thứ sẽ không thay đổi, thí dụ đứng ở trong ánh mắt nhiều người như vậy, cậu ấy sẽ không quen.

Có điều cũng chẳng cần thay đổi, những thói quen này không cách nào thay đổi, là một phần trong khí chất của cậu ấy tương đối hấp dẫn người, từ lúc bắt đầu cho tới hiện tại.

Chỉ cần cậu ấy đi lên phía trước, dùng loại tư thái gì đều không quan trọng.

Đối với Tưởng Thừa mà nói… Cậu đi về trước, ngón tay lật xem hình khựng lại.

Tôi đệt?

Một cô gái xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp một tay xách cung, một tách ra làm điệu bộ chữ V hướng về ống kính, còn cười rất tươi.

“”Cố Phi¿‘” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn Cố Phi, nghiến răng nghiến lợi mà gọi cậu ta một tiếng.

“”Hửm¿‘” – Cố Phi nhìn cậu.

Tưởng Thừa chỉ máy ảnh: “”Cậu cái đồ khốn…“”

“”Này¡‘” – Một giọng nữ ở phía sau hai cậu vang lên.

Tưởng Thừa và Cố Phi đồng thời quay đầu, nhìn thấy một cô gái đứng ở phía sau.

À há?

À há!

Tưởng Thừa mặc dù ở phương diện nhớ mặt người có thể gọi là đồ bỏ đi, nhưng mà chỉ trong thời gian trước sau một giây nhìn xong hình chụp lại nhìn người, cậu vẫn có thể nhớ được.

Đây chính là cái cô gái xinh đẹp trong hình chụp.

“”Cậu cũng thi đấu à¿‘” – Cô gái này cười hỏi Cố Phi.

“”Không.“” – Cố Phi nói.

“”À, tôi tham gia, lập tức liền tới tôi rồi“” – Cô gái này nói – “”Tôi còn tưởng rằng cậu cũng tham gia chứ, có thể so một phen.“”

So cái rắm.

Tưởng Thừa nhìn cô ta.

Cố Phi cả một ngày này đều ở cùng chỗ với cậu, làm sao liền đột nhiên biết cô gái thế này, trong máy ảnh lại có thể còn có ảnh chụp người ta?

“”Chào cậu“” – Cô gái lại nhìn Tưởng Thừa – “”Các cậu cũng là cùng bạn bè tới đây nhỉ, tôi thấy các cậu rất nhiều người.“”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa đáp một tiếng.

“”Vậy cậu tham gia à¿‘” – Cô gái cười hỏi.

“”Ừ, tham gia.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Vậy lát nữa so tài một chút nhé“” – Cô gái nói hươ hươ tay về phía khu thi đấu bên kia – “”Bạn tôi gọi tôi đấy, tới tôi rồi, tôi đi qua trước.“”

“”Cố lên.“” – Cố Phi nói.

“”Giúp tôi chụp mấy tấm hình nữa nhé“” – Cô gái vừa chạy hướng bên kia vừa quay đầu lại – “”Lát nữa tôi tìm cậu xin hình chụp nha.“”

“”Ừ.“” – Cố Phi đáp một tiếng.

Tưởng Thừa nhìn cô gái đi qua rồi, quay đầu nhìn Cố Phi: “”Đi đi thôi, theo chụp đi.“”

“”Thừa ca, cậu nghe tôi giải thích.“” – Cố Phi nói.

“”Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe“” – Tưởng Thừa lườm cậu ta – “”Không nghe, không nghe, không nghe.“”

Cố Phi nhìn cậu, khóe miệng như không nhịn được cười.

“”Thế nào“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi không nghe, cậu liền không giải thích hả¿‘”

“”Là thế này, thì mới nãy…“” – Cố Phi mở miệng.

“”Không nghe, không nghe, không nghe“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu chớ giải thích.“”

“”Tôi đánh cậu đấy.“” – Cố Phi nói.

“”Lát nữa hãy giải thích đi“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng, liếc nhìn hướng bên kia – “”Cậu trước tiên chờ xem tôi giết cuộc gặp gỡ ướt át của cậu trong vòng vài giây.“”

Triệu Kha vẫy vẫy tay bên này.

“”Đi, đi qua“” – Tưởng Thừa nói – “”Chụp đặc tả cận cảnh cho tôi.“”

“”Được.“” – Cố Phi gật đầu.

Lúc này đám người bọn họ tham gia ngoại trừ Tưởng Thừa, đều đã thi xong, thành tích thê thảm, về cơ bản bù thêm hai lần mới có thể sánh ngang với thành tích của mỗi một người khác.

“”Chúng ta nên tổ chức thành đoàn thể báo danh.“” – Phan Trí nói.

“”Sau đó đoàn thể so sánh với cá nhân người ta à¿‘” – Cố Phi nói.

Phan Trí nhìn cậu ta, qua một lúc thở dài, vỗ vỗ vai Tưởng Thừa: “”Thừa nhi, cái này vẫn xem cậu rồi.“”

Tưởng Thừa không nói, nhìn xem tỉ số ở sân bãi thi đấu, mặc dù đều là khách du lịch, nhưng thành tích lại có thể đều tốt không ngờ, mỗi người cả mặt nghiêm túc còn rất có bầu không khí thi đấu.

Sau khi liếc qua hai cái, Tưởng Thừa liền nhìn thấy cái cô gái ấy đang thi đấu.

Một tên đã bắn ra cắm trên hồng tâm.

Chậc.

“”Cô ta rất lợi hai, Thừa ca, cậu để tâm chút.“” – Sau khi Cố Phi chụp cô gái ấy mấy tấm hình, ở bên tai cậu nhỏ giọng nói.

“”Khích tôi ư¿‘” – Tưởng Thừa cũng nhỏ giọng nói – “”Tôi những lúc này, tâm đều rất tĩnh, khích hay không đều giống nhau, hơn nữa tôi bây giờ còn không có thời gian ghen tuông.“”

Cố Phi cười cười, tay rất nhanh mà ở trên lưng cậu sờ một cái: “”Cậu mới nãy cũng không thật sự ghen.“”

Cô gái ấy bắn xong sau đó Tưởng Thừa nhìn xem thành tích, hai vòng mười, một cái chín chấm bảy.

Tưởng Thừa đối với cuộc thi bắn tên ở một trang trại thảo nguyên, vẫn cần chính xác đến điểm số lẻ phía sau, biểu thị có chỗ phục.

“”Thừa nhi, tới cậu rồi¡‘” – Phan Trí gọi cậu.

“”Cố Phi“” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi – “”Thừa ca bộc lộ tài năng cho cậu xem.“”

Cố Phi cả mặt nghiêm túc nhìn cậu: “”Được.“”

Tưởng Thừa đi qua ở trong mấy cái cung chọn lấy, đứng tới trên vị trí thuận mắt.

Thực ra cậu bất kể là thi hay là thi đấu, rất ít có mục tiêu xác định gì, muốn thắng hơn ai, muốn so với ai thành tích tốt hơn, cậu thường sẽ không có suy nghĩ như vậy.

Mục tiêu của cậu vĩnh viễn đều là đối với bản thân mình mà nói, tôi muốn lấy hạng nhất, tôi muốn đạt được điểm bao nhiêu, đối với mục tiêu đạt được này và đối thủ cần vượt qua, cậu trước giờ đều sẽ không đi quan tâm, là ai cũng giống nhau.

Cô gái xinh đẹp này thì, thành tích cũng không tệ, điểm số trước mắt là cao nhất.

Tuy rằng ép buộc đem cô ấy xếp với cuộc gặp gỡ ướt át của Cố Phi, nhưng tâm thái của cậu bây giờ vẫn giống với trước kia.

Cậu muốn có bình rượu kia.

Cậu muốn đem Thỏ Phi Phi cưới về nhà.

Bắc tên giương cung, ngắm chuẩn.

Tưởng Thừa phát hiện mặc dù những cái gọi là bắn tên, mục tiêu đều rất lớn, rất gần, có lẽ là để khiến các du khách đều có thể tìm thấy được cảm giác thần xạ thủ.

Nhưng bia của thi đấu này ấy mà xa hơn so với sân bãi luyện tập bên kia.

Chậc chậc.

Nhưng mà đối với tuyển thủ Tưởng Thừa có thị lực hạng nhất mà nói, loại ngắm trúng này gần như là một loại phản xạ có điều kiện của cơ thể, thị lực và cự ly chẳng hề chiếm nhân tố chủ yếu.

Cậu kéo căng cung, bắn ra mũi tên đầu tiên.

Cứ giống như lúc cậu chơi bắn ná, lúc mũi tên vừa bay ra, cậu gần như đã có thể phán đoán ra điểm rơi rồi.

Vòng chín chấm chín.

Tưởng Thừa cảm thấy cách thức thủ công đi qua liếc nhìn liền báo điểm tỉ số thế này quả là quá tùy ý, cậu cũng không biết cái chín chấm chín này, ông chú dựa vào cái gì mà phán ra điểm.

Phía sau truyền tới một trận hoan hô và vỗ tay, đội cỗ vũ của cậu trái lại rất hùng mạnh, dẫu sao cũng nhiều người.

Cậu quay đầu liếc một cái, muốn nhìn Cố Phi kia mà, nhưng lại đột nhiên phát hiện Cố Miểu không biết lúc nào đứng ở bên chân Cố Phi, đang trợn tròn mắt nhìn cậu.

Cố Phi giơ máy ảnh lên hướng về cậu cười cười, cậu cong cong khóe miệng.

Cố Miểu nhanh nhẹn búng tay kêu tách với cậu rồi dựng thẳng ngón cái, Tưởng Thừa đáp trả với cô bé một cái.

Cố Miểu chắc không hiểu thi đấu là ý nghĩa gì, đại khái chính là tới nhìn Thừa ca thể hiện đẹp trai đi.

Vậy thì thể hiện đẹp trai cái nữa.

Cậu kéo cung lần thứ hai.

Mục thứ hai, mở rộng lồng ngực vận động.

Hây ha!

Mũi tên bay ra, tiếng ""vèo"" ấy vô cùng êm tai, Tưởng Thừa ở trong đầu tự vỗ tay sớm cho mình.

Du khách vây xem đều vỗ tay lên.

Chỉ có điều là một tên này, Tưởng Thừa cảm thấy chính giữa hồng tâm, ông chú xem điểm đi qua liếc một cái, vẫn cho chín chấm chín.

Quả là tùy tâm sở dục.

Nếu như đây là bác gái xem điểm, cậu có thể nhất định vòng mười.

Vì bình rượu ấy, không, để cưới Cố Phi, cậu quyết định liều.

Vào lúc Tưởng Thừa bắn mũi tên cuối cùng, Cố Phi hạ máy ảnh xuống, lấy di động ra, hướng về cậu quay một đoạn clip, đây là Tưởng Thừa vì… cưới cậu mà nỗ lực bắn… Mũi tên cuối cùng bắn ra, có thể xuất giá hay không thì xem mũi tên này.

Lúc ông chú xem điểm hô to vòng mười điểm, Tưởng Thừa quay đầu qua.

Cố Phi cười làm dấu chữ V với cậu.

Cho tới khi Tưởng Thừa chạy tới trước mặt cậu ta, cậu ta cũng còn giơ di động lên quay.

""Tôi đi lấy rượu."" – Tưởng Thừa hướng về ống kính nói.

""Ừ."" – Cố Phi gật gật đầu.

Câu lại khom lưng và kéo tay Cố Miểu lên cùng cậu đập tay: ""Nhị Miểu, đây gọi là high five, lúc chúc mừng thắng lợi thì thế này, nhớ được chưa¿'"

""Cái này cậu phải dạy ít nhất mười lần, tám lần."" – Cố Phi nói.

""Lời tôi vừa mới nói còn nhớ được chứ"" – Tưởng Thừa đứng thẳng lên nhìn cậu – ""Bình rượu này…""

Nói được một nửa, cậu nhìn nhìn sang hai bên, du khách bắt đầu tản ra, nhưng người của bọn họ vây lại đây, Tưởng Thừa đành phải nhìn cậu ta: “”Cậu biết.“”

“”Biết.“” – Cố Phi cười nói.

“”Lĩnh thôi, đi lấy rượu.“” – Tưởng Thừa nói.

Sau khi cầm được rượu, cô gái xinh đẹp ấy đi qua: “”Cậu thật lợi hại nha soái ca.“”

“”May mắn thôi.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Ngày mai còn chơi chứ¿‘” – Cô hỏi.

“”Ngày mai chúng tôi có kế hoạch khác rồi.“” – Tưởng Thừa nói.

“”À như vậy hả“” – cô nhìn Cố Phi – “”Chúng ta thêm bạn bè? Cậu đem hình chụp gửi cho tôi¿‘”

NO!

Cô nghĩ hay lắm!

“”Ừ.“” – Cố Phi đáp một tiếng, lấy di động ra.

Sau khi thêm bạn tốt, cô gái này cười cả buổi: “”Tên cậu quá buồn cười… Vậy liên hoan lửa trại buổi tối sẽ gặp nhé.“”

Cố Phi không nói gì.

Sau khi cô gái rời đi, Tưởng Thừa chỉ Cố Phi một cái: “”Đi, về phòng.“”

“”Nhị Miểu ở đấy.“” – Cố Phi nói.

“”Nghỉ ngơi thay quần áo một chút“” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta – “”Cậu muốn cái gì thế¿‘”

“”Muốn cậu đó.“” – Cố Phi nói.

“”Vô ích“” – Tưởng Thừa mắng cậu ta – “”Lúc này lời ngon tiếng ngọt không có tác dụng.“”

Cố Miểu đi theo hai cậu cùng nhau về nhà bạt, chắc là có chút mệt mỏi, cô bé vừa vào liền trực tiếp nằm tới trên giường, ôm lấy chăn nhỏ của cô bé nhắm mắt lại giống như muốn ngủ.

Cố Phi vừa muốn đi qua cùng cô bé nói chuyện, bị Tưởng Thừa kéo chặn lại.

“”Cố Tiểu Phi“” – Tưởng Thừa một tay túm lấy áo cậu ta đem cậu ta đẩy tới trên tường, một tay khác lắc lắc rượu – “”Cậu rõ là không để tôi bớt lo nha, phải mau chóng cưới về để trong nhà mới yên tâm.“”

“”Lúc cậu mỗi ngày được treo trên tường bày tỏ, tôi cũng chưa nói cái gì đấy.“” – Cố Phi duỗi tay ôm eo cậu, nhỏ giọng nói.

“”Đó có thể giống nhau à¿‘” – Tưởng Thừa hung dữ nhìn cậu ta.

Cố Phi im lặng, sáp qua nhẹ nhàng hôn một cái ở trên khóe miệng cậu.

“”Cậu…“” – Tưởng Thừa phản xạ có điều kiện mà nhắm mắt một chút, lại rất nhanh mà trợn tròn – “”Cậu bớt đi…“”

“”Tưởng Thừa¡‘” – Triệu Kha ở bên ngoài gọi to một tiếng – “”Thu dọn xong đi thẳng tới sân nhỏ bên kia nhé, liên hoan lửa trại.“”

“”Được¡‘” – Tưởng Thừa đáp một tiếng, quay đầu qua tiếp tục lườm Cố Phi – “”Cậu bớt…“”

“”Bình rượu mới nãy mang luôn đi, mọi người nếm thử một chút mùi vị gì¡‘” – Triệu Kha lại nói.

“”…Ha“” – Tưởng Thừa lại đáp một tiếng, sau đó ngẩn ra – “”Tôi đệt? Bọn họ muốn uống¿‘”

“”Đúng đấy… không ngoài suy nghĩ, ngạc nhiên hay không¿‘” – Cố Phi cười lên.

“”Vậy không được“” – Tưởng Thừa buông cậu ta ra, xách rượu xoay xoay – “”Tôi lại đi mua một bình giống như vậy thôi.“”

“”Không cần, có“” – Cố Phi kéo cậu lại, ở trên chóp tai cậu cắn một miếng, sau đó từ trong tủ bên cạnh cầm ra một bình rượu giống như vậy đưa cho cậu – “”Buổi tối uống cái này đi.“”

“”Ở đâu ra¿‘” – Tưởng Thừa sững sờ.

“”Tôi vừa mới mua.“” – Cố Phi nói.

“”Cậu mua cái này làm gì hả¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Lúc cô gái ấy luyện tập, tôi đã nhìn được lợi hại của cô ấy… Lúc tôi nhìn cô ấy, cô ấy có lẽ tưởng là tôi chụp trộm cô ấy thì phải, cho nên tôi mới lại chụp một tấm cho cô ấy.“” – Cố Phi nói.

“”Hà“” – Tưởng Thừa cười cười, thực ra cậu căn bản cũng không định hỏi Cố Phi chuyện hồi nãy thế nào – “”Sau đó thì sao¿‘”

“”Sau đó tôi liền nghĩ, lỡ như… lúc cậu thi đấu đụng phải cô ấy, lại lỡ như nếu không thắng…“” – Cố Phi nói.

“”Sợ tôi thất vọng¿‘” – Tưởng Thừa ôm ôm cậu ta – “”Làm sao có thể chứ, chỉ là chơi thôi.“”

“”Không phải“” – Cố Phi nhéo nhéo eo của cậu – “”Tôi là nghĩ nếu như không thắng được bình rượu này, cậu không cưới tôi làm sao đây, tôi phải đi mua một bình.“”

Tưởng Thừa đè thấp giọng cười đến cả buổi: “”Má.“”

“”Tôi có phải suy nghĩ rất chu đáo hay không.“” – Cố Phi hôn cậu một cái.

“”Phải.“” – Tưởng Thừa ôm chặt cậu ta hôn qua.

142. Chương 142

Cố Miểu thường không thể thích nghi được với những nơi đông người, giống như bây giờ có một bữa tiệc lửa trại trong trang trại vào buổi tối, nơi mọi người tụ tập lại với nhau, cô bé sẽ có chút căng thẳng, không muốn qua đó cùng mọi người.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại rất muốn ăn thịt.

Cuối cùng cô bé chọn cho mình một chỗ, ngồi xuống ở khoảng cách xa nhất trên đồng cỏ, Cố Phi đi qua đưa từng phần thịt cho cô bé.

Sự náo nhiệt của lửa trại bên này, đối với cô bé mà nói thì không có lực hấp dẫn, có thịt, có thể nhìn thấy ngựa, vậy là được rồi.

Mặc dù ngựa đã nghỉ ngơi.

“Rất khác biệt” – Bạn gái Trương Tề Tề chống cằm nhìn Cố Miểu đang gặm thịt mà ngồi xếp bằng ở trên đồng cỏ mặt hướng bóng đêm, cách chỗ bọn họ xa hơn mười thước – “Tôi cảm thấy em ấy khẳng định là có rất nhiều suy nghĩ của riêng mình, chỉ là người lớn đều không thể hiểu em ấy.”

“Từ từ sẽ đến lúc, hiện tại như này đã là tiến bộ rất lớn, năm ngoái tôi còn không nghĩ tới là có thể dẫn em ấy ra ngoài chơi đâu” – Tưởng Thừa bên cạnh vừa xé thịt gặm lấy vừa nói – “Có lẽ trong mấy tháng tới, em ấy có thể nói rằng Thừa ca rất đẹp trai nữa đó.”

Cố Phi nhìn cậu một cái, khoé miệng mang theo nét cười.

“Không đẹp trai sao?” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

“Miệng đầy dầu mỡ kìa.” – Cố Phi nói.

“Ăn thịt thì phải miệng đầy dầu mỡ như vậy” – Tưởng Thừa xì một tiếng – “Cậu mau mau bỏ sự ngượng ngùng mà ăn đi, khó được…”

“Sẽ không hôn miệng được.” – Cố Phi thanh âm rất thấp nói.

Tưởng Thừa giật nảy mình, thiếu chút nữa bị nghẹn, nhanh chóng quay đầu chỗ khác.

Phan Trí ở bên cạnh rất cảnh giác nhìn cậu một cái: “Làm gì vậy?”

“Không làm gì hết.” – Tưởng Thừa nói.

“Dám cọ chùi dầu vào người tôi thì tôi khẳng định sẽ đem cái nguyên tắc kính già yêu trẻ ném qua một bên mà liều mạng với cậu, tôi nói cho cậu biết.” – Phan Trí nói.

“Cậu…” – Tưởng Thừa lời nói còn chưa nói xong, liền cảm giác bên cạnh có người đi tới.

Không chờ cậu quay đầu, liền nghe được thanh âm một cô gái: “Chào buổi tối nha.”

Tưởng Thừa cảm thấy biểu tình trên mặt chính mình nhất định biến hoá đến rất rõ ràng, Phan Trí là một người bạn chí cốt hoàn hảo, nháy mắt liền hiểu rõ, lại còn nhanh chóng cùng cậu trao đổi ánh mắt.

Tình địch dự bị sao?

Đúng vậy.

Ý niệm giao lưu đại khái là dạng nội dung như thế.

"Chào buổi tối." – Cố Phi cùng cô gái chào hỏi.

"Đây là kẹo hạnh nhân tôi tự làm" – Cô gái lấy ra một cái hộp sắt nhỏ để lên trên bàn bọn họ - "Lần này mang theo một chút cầm đến, mọi người nếm thử xem."

"Cảm ơn." – Tưởng Thừa vốn dĩ trên mặt không có biểu tình gì, lúc này cũng không thể không tươi cười ra mặt, một người con gái, đặc biệt tới đây đưa đồ ăn vặt, đàn ông không có chút biểu đạt nào thì thật sự không có phong độ.

"Đừng khách sáo" – Cô gái cười cười, xua xua tay, vừa đi về chỗ bàn của mình vừa nói – "Mọi người ăn uống tiếp đi, lát nữa tôi lại tới đây tìm mọi người cùng uống rượu nha!"

Tưởng Thừa cảm giác hai mắt của mình tức khắc phóng đại một vòng tròn nhỏ, còn muốn lại đây uống rượu sao?

Cậu quay đầu nhìn Cố Phi.

"Sao?" – Cố Phi cũng nhìn cậu.

"Đây là hẹn uống rượu à?" – Tưởng Thừa nói.

"Người ta ý nói chính là chúng ta." – Cố Phi nói.

"Bao gồm cả tôi sao?" – Phan Trí hỏi.

"Hẳn là bao gồm một bàn này của chúng ta luôn." – Cố Phi nói.

"Vậy được" – Phan Trí nhẹ gật đầu, vỗ bả vai Tưởng Thừa, cầm ly rượu của mình lên – "Ai da, chuyện này cứ giao cho tôi."

"Cậu định làm gì?" – Tưởng Thừa ngẩn người.

"Tìm người uống rượu cùng." – Phan Trí bưng cái ly chậm chạp ung dung mà đi đến bàn cô gái kia.

Tưởng Thừa cùng Cố Phi đồng loạt quay đầu nhìn cậu ta.

Phan Trí ở phương diện này xem như có… thiên phú, sau khi đi đến chỗ bàn cô gái kia chào hỏi, nói chưa được vài câu, mấy cô gái liền xê dịch ra, nhường cho cậu ta một chỗ.

Mà cậu ta cứ như vậy vui vẻ thoải mái mà ngồi xuống cùng.

"Thừa ca" – Cố Phi nhìn Tưởng Thừa vẻ mặt nghiêm túc mà nói – "Cậu ngàn vạn lần đừng có học cậu ta đó."

"A" – Tưởng Thừa vui vẻ - "Học không nổi, tôi cùng cậu ta quen biết nhau ngần ấy năm, nếu có thể thì đã sớm học rồi."

"Tôi ngoại trừ cậu ra thì ở ngoài bất luận với ai đều không có cái gì hết" – Cố Phi nói – "Dấm này cậu biết đấy, ăn chơi thì có thể, tuyệt đối đừng ăn thật nha."

"Ăn thật thì thế nào chứ" – Tưởng Thừa uống một hớp rượu, rượu này hoàn toàn đúng như ông chủ giới thiệu như thế, rất thơm, nhưng là vừa uống vào trong miệng liền như đốt cháy từ cổ họng đến dạ dày và sau đó lại xông thẳng lên đỉnh đầu, cậu hắng một tiếng – "Rượu này, cũng có chút nặng đô đó."

"Tôi cũng uống rồi, ông chủ nói nếu không thường uống rượu thì một ngụm thôi là say" – Đôi mắt Cố Phi híp lại một chút – "Tôi chờ xem cậu có say hay không."

"Làm sao, trông chờ tôi say ư?" – Tưởng Thừa nở nụ cười – "Tôi say thì say, dù sao có Nhị Miểu ở đây, cũng không thiếu phòng."

"Vậy cũng không nhất định." – Cố Phi cười híp mắt mà nhìn Tưởng Thừa.

"Cố Phi" – Tưởng Thừa chỉ chỉ Cố Phi –"Cái nụ cười âm hiểm của cậu, là đang có ý gì hả?"

"Thể hiện sự hưng phấn." – Cố Phi tiến đến bên tai Tưởng Thừa nhỏ giọng nói.

"Hưng phấn cái rắm nhà cậu!" – Tưởng Thừa nói, có lẽ là bởi vì cậu lúc này uống có không ít thì nhiều, lỡ đụng làm đổ ly rượu, thanh âm có chút không kiểm soát được, kêu rất lớn tiếng.

"Hưng phấn chứ! Làm sao không hưng phấn cho được!" – Lỗ Thực vỗ bàn một cái – "Nhìn xem! Có ai ở đây không hưng phấn!"

Một bàn người sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán đồng, nâng ly cụng nhau leng keng một vòng.

Một bàn người này, coi như không uống một ly đã say, cũng uống không ít rượu đặc sắc, rượu sữa dê sữa ngựa gì đó, rượu trái cây, lúc này đều đang còn giữ lại thần trí, nhưng tuyệt đối bắt đầu vào giai đoạn thần

kinh có vấn đề.

Tưởng Thừa nhìn bọn họ vui cười một trận.

Tất cả mọi người thời điểm đến ăn không khác biệt lắm, mấy người ở nông trang đã đi tới, âm nhạc đồng thời vang lên, bọn họ vây quanh ở giữa lửa trại bắt đầu khiêu vũ.

Một hồi ăn uống đến độ hưng phấn, du khách tức khắc đều hô lên, một bên vỗ tay một bên đi theo hô tiết tấu.

Tiếp theo là khiêu vũ nên có người liền chạy tới gần bên cạnh bàn bắt đầu kéo người nhảy cùng, Tưởng Thừa bọn họ ngồi có hơi xa một chút, nhưng không chờ người lại đây kéo đi, bàn này của bọn họ một đám người đồng loạt đứng lên: "Nhảy đi!"

"Tôi không đi đâu" – Triệu Kha nói – "Tôi ở lại ăn thêm chút nữa."

"Tiểu Kha!" – Phan Trí không biết khi nào đã đi tới, vỗ một cái trên vai Triệu Kha– "Đi, nhảy một lát đi!"

"Tôi sẽ không…" – Triệu Kha lời nói còn chưa nói xong đã bị Phan Trí một phen kéo lên, kéo đi đến lửa trại bên kia.

"Thừa ca" – Cố Phi ôm lấy bả vai Tưởng Thừa, chỉ chỉ Phan Trí – "Cậu xem."

Tưởng Thừa uống một ngụm trà, thời điểm thuận theo nhìn xem có chút giật mình phát hiện, Phan Trí cư nhiên là lôi kéo cô gái vừa rồi đã qua đây.

Trước sau đại khái không đến một tiếng đồng hồ, Tưởng Thừa đối với hiệu suất của Phan Trí rất bội phục.

"Tôi lĩnh ngộ" – Cố Phi cười nói – "Nhanh như vậy đã chiếm tiện nghi rồi."

"Sao nào, có phải thấy rất mất mát hay không." – Tưởng Thừa vô cùng vui sướng mà cười, lúc này bốn phía người xung quanh đều một mảnh thanh âm cười nói, cậu cùng theo đó mà cười rất lớn tiếng.

"Đi." – Cố Phi đứng lên, lôi kéo cánh tay Tưởng Thừa.

"Tôi không đi" – Tưởng Thừa cười – "Tôi thực sự không thể nhảy, hơn nữa cũng không muốn đi qua bên đó nhảy."

"Không bảo cậu đi nhảy" – Cố Phi nói – "Cùng tôi đi ra ngoài."

“Đi đâu vậy?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Đi sẽ biết.” – Cố Phi cười cười.

Trước tiên Cố Phi đi đến bên cạnh Cố Miểu kêu cô bé trở về khu nhà nghỉ, ngày thường tiểu nha đầu lúc này đã ngủ, lúc đi kêu cô bé về thì thấy cô bé đang ngồi xếp bằng ngủ gà gật, giống như bà cụ non vậy, Tưởng Thừa thật muốn cười.

“Trở về ngủ đi, Nhị Miểu” – Cố Phi kéo cô bé lên – “Còn muốn ăn cái gì nữa không?”

Cố Miểu mơ mơ màng màng mà lắc đầu.

“Vậy đi, anh dẫn em trở về ngủ.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa vẫn luôn vịn vào lan can nghe Cố Phi nói chuyện, rượu này chính xác mạnh thật, khi uống còn không có cảm giác mãnh liệt như vậy, hiện tại khẽ đứng lên thôi, liền phát hiện chân mình đang liêu xiêu, đến cái đầu cũng khống chế không được, 45 độ có thể chuyển thành góc vuông.

Thời điểm đi theo hướng khu nhà nghỉ, Cố Miểu quay đầu lại rất nhiều lần nhìn Tưởng Thừa, Cố Phi nói: “Thừa ca uống say rồi.”

Cố Miểu lại nhìn Tưởng Thừa một cái.

“Em có phải đang chê anh không” – Tưởng Thừa cười – “Không phải ai cũng đều có thể uống được nhiều như anh trai em.”

Cố Miểu hẳn là nghe không hiểu, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Trở về phòng thì Cố Miểu đi rửa mặt, Cố Phi trải chăn cẩn thận, gối đầu cũng để đâu ra đấy, lại mang đến quần áo của cô bé để bên cạnh gối.

Cố Miểu bò đến trên giường, tự mình kiểm tra xem, xác định không có vấn đề, lúc này mới nằm xuống.

Cố Phi để di động của cô bé ở bên cạnh: “Di động của em ở chỗ này, buổi tối tìm không thấy anh thì liên lạc ngay, đã hiểu chưa?”

Cố Miểu gật gật đầu, đại khái là mệt nhọc, cô bé đẩy Cố Phi ra, kéo chiếc chăn đắp lên người rồi nhắm mắt lại.

“Buổi tối tìm không thấy anh hai?” – Tưởng Thừa lúc này mới hỏi một câu.

“Ừm.” – Cố Phi gật gật đầu, từ trên mặt đất ở bên cạnh xách lên một cái túi to đeo lên lưng, lại cầm lấy camera của mình đeo lên cổ Tưởng Thừa.

“Anh cô bé buổi tối muốn đi đâu nhỉ?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Anh cô bé buổi tối muốn cùng Thừa ca của cô bé đi nghỉ.” – Cố Phi ôm ôm Tưởng Thừa, ở chóp mũi cậu hôn lên một cái.

Tưởng Thừa trong đầu có chút ong ong, mỗi lần uống rượu mạnh cậu đều có cảm giác này, nghe không rõ âm thanh, nhìn cái gì cũng đều xoay tròn tròn, chân bước thấp bước cao, bước đi xiêu vẹo, đi trên đường như điên thật.

Khi cùng Cố Phi đi ra khu nhà nghỉ, còn có thể nhìn thấy tiệc lửa trại trong sân rộng với đám người náo nhiệt kia, mỗi người đều đang tươi cười, nhảy rồi nhảy, không thì ngồi một bên uống rượu trò chuyện.

Cố Phi ôm chầm lấy vai Tưởng Thừa, dẫn theo cậu từ bên cạnh đi ra ngoài.

Cảm giác này thực kỳ diệu.

Trong màn đêm đen, ánh lửa sáng ngời, đám người huyên náo, đều chậm rãi ở lại phía sau lưng.

Các cậu thổi đi hơi lạnh ban đêm, hai người đi tới phía trước, bên tai dần dần yên tĩnh lại, lúc sau tiếng cười đùa biến mất, bên tai bắt đầu có thể nghe được tiếng gió thổi qua mặt cỏ sàn sạt, có thể nghe được tiếng côn trùng đan xen, còn có thể nghe được tiếng bước chân của hai người.

“Sẽ không lạc đường chứ?” – Tưởng Thừa hỏi, cậu cảm thấy thanh âm chính mình rất thấp, nhưng ở trên nơi thảo nguyên yên tĩnh này lại nghe thật sự rõ ràng, thậm chí có thể nghe ra men say trong thanh âm của chính mình.

“Sẽ không” – Cố Phi nói – “Tôi cũng không đặc biệt đi xa chỗ chúng ta đang ở, nơi này hôm nay cưỡi ngựa khi đi qua tôi nhìn thấy, ngay phía trước, qua sườn núi kia, có đồng cỏ đặc biệt đẹp, rất dày.”

“À.” – Tưởng Thừa lên tiếng.

“Nằm trên đó khẳng định đặc biệt thoải mái.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa dừng một chút liền bắt đầu cười, vừa lảo đảo người mà cười vừa vỗ vỗ mông Cố Phi: “Thỏ thỏ! Cậu có phải muốn dã chiến trên đó hay không thế!”

“Đúng vậy.” – Cố Phi nói.

“Làm sao mà cậu có thể trả lời bình tĩnh đến như vậy.” – Tưởng Thừa vẫn còn cười.

“Tôi không biết xấu hổ đi.” – Cố Phi trả lời.

“Bất quá tôi nói cậu nghe” – Tưởng Thừa nhích lại gần người Cố Phi– “Cậu chờ đến lúc tôi tỉnh tỉnh rượu, tôi lúc này có chút choáng.”

“Tỉnh rượu làm gì?” – Cố Phi hỏi.

“Làm cậu đó!” – Tưởng Thừa rất lớn tiếng mà nói.

Cố Phi che che miệng cậu, nhìn nhìn phía sau: “Thừa ca, chỉ trong chỗ chúng ta, ít nhất có tới bốn cặp vợ chồng, hơn nữa các nông trang khác tới đây, chúng ta bốn phía khả năng có mấy chục người.”

“Thì.” – Tưởng Thừa ở khe ngón tay Cố Phi lên tiếng.

“Lát nữa trong lúc làm thịt cậu, cậu đừng kêu quá lớn tiếng.” – Cố Phi ở bên tai cậu nhẹ giọng nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa lên tiếng, đáp xong lúc sau mới lại trừng mắt nhìn nhìn, ở trong lòng bàn tay Cố Phi mơ hồ không rõ mà nói – “Là ai làm ai cơ?”

“Tôi” – Cố Phi nhẹ nhàng mà tiếp tục nói ở bên tai cậu – “Làm, cậu.”

“Cậu mơ hay lắm!” – Tưởng Thừa nói.

“Hiện thực luôn rất tuyệt.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa đem tay Cố Phi đẩy ra vừa định nói chuyện, Cố Phi ở trên đùi cậu giở trò một chút, tức khắc dưới chân cậu không còn cảm giác, cả người ngã ngửa ra sau.

Cố Phi nhanh nắm lấy cánh tay cậu một chút, lúc cậu ngã xuống đất ngoại trừ choáng váng, thì cảm thấy mặt đất thật đúng là rất mềm.

Nhưng ngay sau đó Cố Phi ngồi xổm xuống lại đẩy cậu một lần nữa.

Cậu lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên đồng cỏ ở sườn núi, Cố Phi đẩy lần này, cậu dường như

ngồi thang trượt một đường trượt chân xuống dưới.

"Tôi…" – Cánh tay cậu giơ loạn lên, muốn khống chế một chút thân thể, nhưng không thành công – "Đệt."

Cứ như vậy một đường lao vun vút đến khi chân đặt trên đáy dốc mà ngừng lại.

Cậu đầu to lao xuống nhìn Cố Phi đứng ở trên đỉnh sườn núi, choáng đến nửa ngày không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy một thân Cố Phi được ánh trăng chiếu tới rất đẹp trai.

"Tỉnh chưa?" – Cố Phi cầm túi ném ra sườn núi, cái túi lớn trượt xuống dưới.

"Cậu… Túi đựng camera." – Tưởng Thừa thấy được túi đựng camera lưng trừng sườn núi, đoán chừng vừa rồi rơi chỗ đó.

"Không sao đâu, túi có đệm bảo vệ" – Cố Phi nhảy một cái, theo sườn núi cũng vọt xuống phía dưới – "Thừa ca ——"

"Con mẹ nó cậu…" – Tưởng Thừa giật nảy mình, Cố Phi theo quỹ đạo vừa thấy chính là tiến đến chỗ cậu, cậu tranh thủ thời gian chống đỡ cánh tay cố gắng che chắn chỗ nào đấy, sợ Cố Phi lúc trượt xuống không khống chế được mà một chân đạp lên đũng quần mình.

Nhưng là Cố Phi trượt đến một nửa thì ngừng, không thể trượt đi đến cùng, đại khái là bởi vì cái dải đất lúc trước đều bị cậu cọ lên, ma sát quá lớn.

Tưởng Thừa mới vừa nhẹ nhàng thở ra muốn nói chuyện, Cố Phi thế mà đứng lên liền đi xuống dưới.

"Tôi đệt!" – Tưởng Thừa cảm giác mình tựa nhân vật trong một bộ phim kinh dị, đối mặt với quái vật đang xông tới mà bản thân bị làm sao đó không đứng dậy nổi, chỉ có thể một mực lùi lại trên đất.

Cậu trơ mắt nhìn Cố Phi che trời nghẹn nhật mà bổ nhào lên người mình, cánh tay chống đất, sau đó cúi đầu hôn lên cậu.

Không chờ cậu nghiêm túc đáp lại, Cố Phi đã buông lỏng cậu ra, đứng lên rồi xách túi đi tới một bên.

"Cậu…" – Tưởng Thừa thở dài, nằm trên mặt đất lười động đậy, đầu choáng đến lợi hại.

Cố Phi mở túi ra, từ bên trong đổ ra một đống đồ, đặt ở trên mặt đất, sửa sang lại một chút, lúc sau xách lên rung lắc vài cái, đống đồ đó hoá ra một thứ.

“Đùa tôi sao?” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Lều trại à?”

“Ừm, cũng không tệ lắm” – Cố Phi nói – “Là loại tự động.”

“A.” – Tưởng Thừa vẫn là thất thần.

“Buổi tối hôm nay” – Cố Phi đem đệm lót vào cho cẩn thận, lại đem túi ngủ ném vào – “Nghỉ ở chỗ này.”

“A” – Tưởng Thừa cố gắng chống đất ngồi dậy – “Trong lều trại?”

“Trước tiên là làm chuyện này” – Cố Phi đi tới lôi cậu dậy, một bên đè tay trên vai và cổ cậu mà ôm lấy cậu, một bên âm thầm đưa tay vào trong quần áo cậu, đưa đẩy qua lều trải bên kia– “Sau đó tôi muốn chụp sao trời, ngủ hai giờ, còn muốn chụp mặt trời mọc, cậu không thể ngủ, cậu phải ở bên cạnh tôi.”

“Ừm” – Tưởng Thừa chỉ cảm thấy hô hấp bắt đầu có chút khống chế không nổi mà nặng nề hơn, cồn rượu trong người cùng dục vọng trong khe hẹp đang rục rịch giãy giụa nhưng lý trí vẫn để cậu có thể kiên trì hỏi một câu – “Sẽ không có người tới chứ?”

“Chỉ cần cậu không kêu ra tiếng” – Cố Phi ấn vai cậu, đem cậu nhét vào trong lều, rồi cũng tiến vào cùng – “Cho dù có người tới, cũng không biết nơi này đang xảy ra chuyện gì.”

“A” – Tưởng Thừa nằm ngửa – “Cái lều này thật nhỏ nha, là dành cho hai người sao?”

“Là cho hai người” – Cố Phi kéo khoá lều trại lên xong xuôi, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác, nhào tới trên người cậu – “Đồ dã chiến chuyên dụng.”

“Đánh rắm.” – Tưởng Thừa nở nụ cười.

Cố Phi không có nói nữa, nhìn áo khoác của cậu còn chưa có cởi ra, trực tiếp kéo khoá kéo ra, đẩy áo bên trong người cậu lên trên, ngay ở trên ngực cậu trên bụng cậu mà cọ mà gặm.

Tưởng Thừa cũng không lên tiếng nữa, tay cào nhẹ trên vai Cố Phi.

Cố Phi giật quần cậu xuống, thậm chí còn chưa có cởi ra, trực tiếp đem chân cậu đè ép lên trên.

“Đệt” – Tưởng Thừa cảm giác chân bị ép này, máu liền vọt thẳng tới đầu – “Cậu đến mức… Gấp gáp như vậy sao?”

“Đúng vậy.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa vẫn còn rất choáng, vốn còn nghĩ là mình cưới chú thỏ con ngoan ngoãn, buổi tối hôm nay tuyệt đối không thể bị ném đi trên mặt đất, nhưng lúc này liền choáng khi đang hưng phấn, cậu tự dưng lại có chút không lấy đâu ra sức lực.

Cố Phi khi ấn chân cậu mà tiến vào, kích thích mãnh liệt xảy ra bất ngờ khiến cậu không ngăn chặn được thanh âm – "A…"

"Xuỵt." – Cố Phi nhẹ giọng nói, đưa tay bịt kín miệng của cậu.

…

Khi Cố Phi buông tay che ngoài miệng cậu ra, Tưởng Thừa liền cắn một cái vào ngón tay Cố Phi.

"Buông ra." – Cố Phi nhéo nhéo cái cằm cậu.

Tưởng Thừa không có nhả ra, vẫn cứ cắn.

"Vậy cậu cứ cắn đi" – Tay khác của Cố Phi chống xuống đệm nhìn cậu – "Tôi nghỉ một lát lại đến một lần."

"Tôi đệt" – Tưởng Thừa nới lỏng miệng, nhìn nhìn Cố Phi một chút – "Hoàn cảnh này có phải là đặc biệt kích thích cậu không?"

"Đúng vậy" – Cố Phi cúi đầu hôn hôn cậu – "Không kích thích cậu sao?"

"… A." – Tưởng Thừa phát ra tiếng.

Trong không gian lều trại quả thực có chút nhỏ, hai người các cậu lăn lộn nửa ngày mới đem chiến trường dọn dẹp cho sạch, mặc quần áo xong.

"Cậu còn muốn chụp sao trời không?" – Tưởng Thừa hơi híp mắt nằm xuống.

"Ừm" – Cố Phi ngồi ở bên cạnh, xoay màn hình camera căn chỉnh góc độ – "Cậu không thấy sao, bên này sao trời đặc biệt tuyệt đẹp, có ngân hà nữa."

"Không chú ý" – Tưởng Thừa nói – "Tôi uống đến choáng váng, đầu còn chưa có ngẩng lên được, ngẩng đầu một cái khẳng định đảo điên."

Cố Phi đi đến kéo khoá lều trại xuống, quay đầu lại túm lấy cánh tay cậu xoay nửa vòng tại chỗ.

“Aii…” – Tưởng Thừa liền cảm thấy một trận choáng váng, hai mắt nhắm lại.

Cố Phi kéo cậu, chỉ chỉ bên ngoài lều trại, để cái gối ở phía dưới đầu cậu – “Thừa ca, cậu xem.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa mở mắt.

Liếc mắt qua một cái không có động tĩnh gì.

Nói thật, Tưởng Thừa cảm thấy mình không có tế bào lãng mạn nào, đặc biệt là so sánh với Cố Phi, cậu vừa không lãng mạn, cũng không có nghệ thuật, đối với rất nhiều thứ, đẹp hay không đẹp, cậu cũng không có cảm xúc đặc biệt sâu sắc gì.

Nhưng mở mắt ra, khi đầu tiên nhìn thấy ngân hà to lớn trải ngang trong bầu trời đêm, cậu cảm giác được sự chấn động.

Bầu trời đen mà sáng ngời đó, ánh bạc cùng đỏ sậm đan xen mảng lớn ánh sáng, làm hô hấp của cậu đều tạm dừng lại.

Cố Phi nằm xuống bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói – “Đẹp không?”

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhẹ giọng đáp lời.

“Khi còn nhỏ” – Cố Phi nói – “Khi tôi không dám về nhà, sẽ đi lên núi, từ buổi chiều mãi cho đến ngày hôm sau, đều ở trên núi.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa nắm chặt tay của Cố Phi.

“Có thời gian tôi dẫn cậu đi leo ngọn núi kia đi, cách xưởng thép có chút xa, ở ngoại ô thành phố” – Cố Phi nói – “Lần đầu tiên tôi nhìn sao như thế này, chính là ở nơi đó.”

“Tôi cho tới bây giờ chưa có xem.” – Tưởng Thừa nói.

“Về sau lớn lên một chút tôi liền không có đi nữa” – Cố Phi nói – “Ba tôi lúc ở nhà, Nhị Miểu… Tôi không yên tâm.”

Tưởng Thừa không nói chuyện, dùng sức nắm chặt tay Cố Phi.

“Tôi vẫn luôn cảm thấy bầu trời nhìn rất đẹp” – Cố Phi cười cười – “Ban ngày, buổi tối, trời nắng, trời nhiều mây, đều rất đẹp.”

“Cậu trước kia” – Tưởng Thừa nhìn khoảng sao to lớn – “Có chụp nhiều trời sao không?”

“Không có” – Cố Phi cười cười – “Không có thời gian thích hợp, hơn nữa cũng… Có thể là về sau không thể nào nhìn bầu trời nữa, nên cũng không nghĩ muốn đi chụp, ánh mặt trời ngược lại là chụp được rất nhiều.”

“Bây giờ chụp sao?” – Tưởng Thừa quay đầu.

“Cậu ngủ trước một lát đi” – Cố Phi nói – “Tôi muốn cậu giúp tôi chụp, cậu ngủ một lát lại chụp sau.”

“Tôi không buồn ngủ” – Tưởng Thừa nói – “Bị cậu làm đến tỉnh rồi.”

Cố Phi ngửa mặt lên trời cười nửa ngày: “Tôi có năng lực lớn đến như vậy sao?”

“Ừm” – Tưởng Thừa chậm rãi ngồi dậy, đem kéo áo khoác kéo lên, ngẫm nghĩ lại hừ một tiếng – “Cái này đúng thật là dã pháo, quần áo còn chưa có kịp cởi, đến quần mới chỉ cởi một nửa.”

“Cậu nếu không chịu phục thì lát nữa cởi hết ra làm lại một lần nữa.” – Cố Phi nói.

“Cái đồ không biết xấu hổ” – Tưởng Thừa bò ra ngoài lều, đứng lên duỗi lưng một cái – “Muốn đi đâu chụp tiếp?”

“Phía trên sườn núi” – Cố Phi cầm giá ba chân cùng camera, chỉ chỉ chỗ vừa rồi bọn cậu trượt xuống – “Tôi vừa mới đứng chỗ đó nhìn một chút, cũng không tồi đâu.”

Tưởng Thừa đi theo Cố Phi bò lên tới đỉnh sườn núi, ngồi ở trên cỏ nhìn Cố Phi.

Cố Phi đem giá camera lắp xong xuôi, khom lưng điều chỉnh nửa ngày, thử chụp một kiểu: “Thừa ca, muốn xem không?”

“Xem” – Tưởng Thừa lập tức đi đến, nhìn xem khung cảnh bên trong – “Thật đẹp, không biết vì cái gì, so với việc dùng mắt trực tiếp nhìn thấy cảm giác không giống nhau.”

“Càng có chút yên tĩnh.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

Cố Phi lại chụp thêm mấy kiểu, có mây đến, liền ngừng, đem giá ba chân chuyển qua phía sau Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa khi quay đầu lại phát hiện ống kính đối diện với mình, cậu cười cười – "Làm sao mà đang chụp dở lại quay ra chụp tôi?"

"Cậu lúc này, là bộ dáng mới bị làm xong" – Cố Phi vừa điều chỉnh camera vừa nói – "Rất gợi cảm."

"Đồ không tiết tháo nhà cậu" – Tưởng Thừa nói – "Trên mặt tôi viết bốn chữ 'vừa bị làm xong' hay sao? Có phải còn có dấu móc bên trong viết Cố Phi làm hay không?"

"Cậu có hạnh phúc không?" – Cố Phi ở phía sau camera hỏi.

"Thừa ca của cậu họ Tưởng đó" – Tưởng Thừa nói, Cố Phi cười cười, Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, một lát sau mới lại mở miệng – "Tôi rất hạnh phúc."

143. Chương 143

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời Tưởng Thừa suốt cả đêm mắt ngay cả một giây cũng không nhắm lại.

Cùng Cố Phi chụp trời sao, chụp đủ các loại hình bóng trong đêm tối mang theo ánh sáng, sau đó cùng nằm trên đỉnh dốc cỏ ngắm sao, nửa đêm quá lạnh chịu không được, hai người lại trở về trong lều mặc vào túi ngủ, từ trong lều nằm thò đầu ra.

Ngắm sao, ngắm trăng.

Mãi cho đến khi chân trời bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Cố Phi khiêng máy móc lại bò ra lắp ráp.

"Có thể chụp tới sao!" – Tưởng Thừa đi theo phía sau.

"Có thể" – Cố Phi xoay người nhìn qua màn ảnh – "Chụp một cái lòng đỏ trứng lớn cho cậu xem."

"Một hồi chụp tôi mấy tấm đi." – Tưởng Thừa nói.

"Ừm" – Cố Phi nói – "Lát nữa cậu tới đối diện sườn núi kia nhảy đi, vừa vặn có thể lấy mặt trời làm nền."

"Làm sao nhảy." – Tưởng Thừa hỏi.

“Hai chân nhảy cách mặt đất, càng cao càng tốt.” – Cố Phi cười cười.

“Được.” – Tưởng Thừa xoa xoa tay, đội nón áo khoác lên.

Mặc dù đã tháng năm, nhưng lúc này mặt trời mọc vẫn là cóng đến làm người ta không cách nào chịu đựng, cũng may mang theo áo khoác dày.

Mặt trời mọc là một trong những cảnh tượng có thể khiến lòng người phấn khích nhất.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm chân trời ánh sáng, khi nhìn thấy một vòng sắc vàng không loá mắt lộ ra, cậu nhịn không được kêu lên: “Ra rồi! Mặt trời công công!”

“Mèo Thừa Thừa sắp nở hoa rồi nha.” – Cố Phi cười.

“Thật rất giống trứng gà vàng” – Tưởng Thừa nhìn chằm chằm một chút xíu từ trên đường chân trời thẳng lên mặt trời – “Bây giờ còn có thể nhìn đấy, lát nữa liền sẽ mù mắt.”

“Ừm” – Cố Phi vừa ấn nút chụp vừa nói – “Lát nữa tôi kêu cậu qua thì cậu chạy qua nhé, phải nhanh, chỉ hai phút này, qua sẽ không chụp được nữa.”

“Được.” – Tưởng Thừa bắt đầu nhảy tại chỗ, vung mạnh cánh tay, duỗi thẳng cẳng, hoạt động cơ thể có chút đông cứng.

Khi mặt trời sắp toàn bộ lộ ra đường chân trời, Cố Phi hô: “Đi!”

Tưởng Thừa lao xuống dốc cỏ, một đường chạy vội lên đỉnh dốc đối diện, sau đó cũng bất chấp tất cả liền bắt đầu nhảy, nhảy lên vung cánh tay, nhảy lên làm thành chữ X lớn, nhảy lên thẳng cẳng.

Giày vò một hồi, sau lưng cậu mồ hôi cũng chảy ra.

Khi mặt trời bắt đầu trắng, Cố Phi nâng người lên quơ quơ cánh tay với cậu.

Cậu lại chạy xuống dốc cỏ, suốt đường vừa nhảy vừa chạy trở về bên Cố Phi, ôm cậu ta hôn một cái: “Chào buổi sáng, Cố Phi.”

“Chào buổi sáng, Thừa ca.” – Cố Phi cười cười

Lúc thu dọn đồ đạc trở về, đúng là gặp không ít người xem mặt trời mọc trở về, chỉ quét mắt một vòng cũng không chỉ mười mấy người, theo mật độ này, phải có tới hơn trăm người.

Không biết là buổi sáng mới đi ra ngoài, hay là giống như hai cậu, hôm qua cả đêm đều phóng lãng ở bên ngoài.

"Thật nhiều người." – Tưởng Thừa cảm thán một câu.

"Cho nên mới nói cậu đừng kêu quá lớn." – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa nhìn cậu ta không nói chuyện.

"Cậu nói xem tôi có phải nói rất có lý không." – Cố Phi nói.

"Ờ, phải phải phải phải phải." – Tưởng Thừa gật đầu.

Khi trở lại nhà bạt, Cố Miểu đang đứng ở cửa ra vào, cùng bạn gái Trương Tề Tề đánh răng.

"Các cậu đi xem mặt trời mọc?" – Cô hỏi.

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu – "Các cậu không đi?"

"Đặt đồng hồ báo thức, kết quả lại không dậy được" – Cô ngậm bàn chải đánh răng thở dài – "Một đám người đều đi, chỉ hai tụi tôi không đi, Triệu Kha còn gọi điện nữa, nhưng cũng không nghe thấy."

"Trưa ngày mai mới trở về, buổi sáng còn có cơ hội." – Cố Phi nói.

"Cảm thấy có lẽ vẫn sẽ dậy không nổi, tôi cũng từ bỏ rồi." – Vẻ mặt cô buồn rầu.

Cố Miểu rửa mặt xong, mấy người bọn cậu cùng ăn điểm tâm, ngồi xuống rồi mới nhìn thấy bọn người Phan Trí cả mặt chưa tỉnh ngủ đi đến, bên cạnh còn có cô gái xinh đẹp kia.

"Sao tụi tôi không thấy các cậu?" – Tưởng Thừa hỏi Phan Trí.

"Ông nội" – Phan Trí ngồi bên cạnh cậu, thấp giọng nói – "Đừng nói những lời dối trá như vậy, ai biết hai cậu cả đêm qua trốn trong ổ cỏ nào phóng lãng? Có thể thấy mới là lạ."

"Đệt." – Tưởng Thừa cười lên.

Tiết mục trò chơi Trương Tề Tề sắp xếp cho mọi người rất phong phú, cả ngày hôm nay hoàn toàn không có nhàn rỗi, xem xong những cảnh quang rồi thì chính là hạng mục trọng điểm ngày hôm nay, trượt cỏ.

Mặc dù đêm qua một đám người đều không ngủ chút nào, nhưng khi cùng đi chơi, thế mà không ai than mệt mỏi, lúc trượt cỏ vẫn như cũ hào hứng tăng vọt.

Cố Miểu chơi cái gì cũng không quan tâm, chỉ cần có ngựa là được, có điều khi đến chỗ trượt cỏ, ánh mắt của cô bé đều sáng lên.

Người chơi trượt cỏ không ít, nhưng du khách thường là ngồi trên ván trượt xuống, còn đường trượt khác thì có khó có dễ, trang bị như trượt tuyết.

Cố Miểu không có hứng thú ngồi trên ván để trượt xuống, trượt hai chuyến liền không chịu đi nữa, chấp nhất chỉ vào đường trượt bên kia có giày trượt và gậy.

"Nhị Miểu, cái đó anh hai không có cách nào chơi với em, anh hai sẽ không đi." – Cố Phi nói.

Cố Miểu quay đầu nhìn Tưởng Thừa.

"Anh…" – Tưởng Thừa do dự một chút, cậu đúng là biết chơi trượt ván, nhưng muốn trượt cỏ thế này, cậu đúng là không yên lòng.

Cố Miểu liền giống như bị điểm huyệt chỉ về bên kia bất động, hai người bọn họ đành phải dẫn cô bé qua hỏi thăm một chút.

Thế mà cũng có đường trượt cho trẻ em.

"Vậy để con bé trượt đi" – Cố Phi nhẹ nhàng thở ra – "Cũng không dễ dàng gì mới đi chơi một lần, để cho con bé chơi thật đã."

Huấn luyện viên dẫn Cố Miểu đến đường trượt ngắn nhất thấp nhất đầu bên kia, khi đang dạy cô bé tư thế cơ bản, Cố Miểu ôm cánh tay, mặt không thay đổi nhìn anh ta.

"Cô bạn nhỏ, em nghe hiểu không?" – Huấn luyện viên đành phải hỏi một câu – "Nào, em học tư thế của anh…"

Cố Miểu hơi không kiên nhẫn đứng ở đỉnh đường trượt bày ra tư thế chuẩn bị xuất phát.

"Đúng, rất tốt, cực kỳ chuẩn" – Huấn luyện viên nói – "Sau đó là…"

Không chờ anh ta nói xong, thân thể của Cố Miểu đã nghiêng về trước, trượt ra ngoài.

Miệng huấn luyện viên mở rộng cũng không kịp lên tiếng kêu gì, cô bé đã tuột đến phía dưới rồi ngừng lại, quay đầu lại rất đắc ý nhìn bọn họ.

"Thật ngại quá" – Cố Phi lập tức xin lỗi với huấn luyện viên – "Em gái tôi khá gấp gáp."

"Con bé biết trượt à?" – Huấn luyện viên nhìn Cố Miểu.

"Chưa từng trượt, chỉ toàn chơi trượt ván" – Cố Phi nói – "Cân bằng gì đó của con bé cũng không có vấn đề gì."

"Tôi còn tưởng con bé đeo ván trượt trên lưng là trang trí đấy" – Huấn luyện viên cười – "Vậy xem ra là một cao thủ trượt ván?"

"Cũng tạm được." – Cố Phi cười cười.

Sau khi Cố Miểu trượt mấy chuyến, liền được đổi đường trượt góc độ lớn hơn một chút ở bên cạnh.

Khi tất cả mọi người chơi mệt rồi đang ngồi ở khu nghỉ ngơi ăn chút đồ, Cố Miểu vẫn còn đang chơi không biết mệt, huấn luyện viên phụ trách đường trượt bên đó cũng chịu không được: "Cô bạn nhỏ, nên nghỉ ngơi rồi!"

"Để tôi kêu con bé về." – Cố Phi thở dài.

Từ nơi trượt cỏ trở về, trời đã có chút đen, chơi mấy tiếng đồng hồ, khi cả đám người trở lại sân nông gia mới rốt cục thay đổi thành dáng vẻ mệt mỏi gần chết.

Ban đêm lửa tiệc tối cũng không tham gia, ăn xong liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Cố Miểu vẫn như cũ là lên giường ngã đầu liền ngủ, Tưởng Thừa nằm ở một bên khác nhắm mắt lại: "Này, chân tôi thật sự nhức mỏi, sao Cố Miểu chơi lâu như vậy được thế."

"Cậu không thấy con bé mỗi ngày ở bên ngoài chơi bao lâu à, với lại dù sao đêm qua…" – Cố Phi nói.

"Im miệng đi." – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười cười: "Tôi tới quầy bán quà vặt xem thử."

"Hửm? Xem cái gì?" – Tưởng Thừa hỏi.

“Mua một chút đồ kỷ niệm, đặc sản gì đó” – Cố Phi nói – “Mang về tặng người ta.”

“Mua ở đây đắt lắm.” – Tưởng Thừa nói.

“Cũng không mua nhiều, chủ yếu là… Lần đầu tiên tôi ra ngoài chơi thế này” – Cố Phi cười cười – “Tôi cũng muốn kỷ niệm một chút, mặc kệ giá tiền đi.”

“Tôi cũng đi” – Tưởng Thừa ngồi dậy – “Tôi mua chút gì đó tặng cậu, xem như tín vật đính ước.”

Con đường nhập hàng kỷ niệm du lịch toàn Trung Quốc có lẽ đều không khác nhau mấy, Tưởng Thừa và Cố Phi ở trong siêu thị nhỏ chọn nửa ngày, mới xem như tìm được vài thứ đặc sắc.

Cậu mua một đôi nhẫn nhỏ không biết là thật hay giả dù sao thì nó ghi là xương cốt mài ra, hai cái vòng đơn giản, bình thường chắc cũng không đeo nhiều, chỉ dùng để nhớ đến hai ngày này.

Trở về phòng, Tưởng Thừa đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của Cố Phi: “Cũng được, không đến nỗi nào.”

“Ừm” – Cố Phi cũng đeo chiếc còn lại lên ngón áp út của cậu – “Sau này có tiền sẽ mua nhẫn cao cấp.”

“Cũng chỉ là hình thức” – Tưởng Thừa nói – “Thật ra hai chúng ta cũng không cần loại hình thức này.”

“Sớm buộc cùng một chỗ rồi đúng không?” – Cố Phi nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “Có một người muốn chạy, nhưng chạy không thành công.”

“Thừa ca, tôi sai rồi” – Cố Phi cười nói – “Sau này sẽ không chạy nữa.”

Ngày nghỉ Quốc tế Lao động cảm giác cứ như chớp mắt một cái, dù sao cũng gần như là ngày nghỉ hai ngày bình thường, chơi đến mệt mỏi tinh lực, một đám người trở về xe ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có, trạng thái thống nhất đều là đi ngủ.

Tưởng Thừa ngược lại là không ngủ, một mực tựa lên người Cố Phi nhìn ngoài cửa sổ xe phong cảnh lướt qua nhanh chóng.

Buổi tối hôm nay hẹn Hứa Hành Chi gặp mặt, buổi sáng ngày mai Hứa Hành Chi thay bọn cậu hẹn gia sư gặp Cố Miểu, xem thử hiệu quả trị liệu khoảng thời gian này, và hẹn thời gian lần sau dẫn Cố Miểu tới.

Chiều ngày mai cậu ta liền phải trở về.

Ngẫm lại thời gian trôi qua có chút quá nhanh, nhưng cảm giác gặp mặt ba ngày này lại không giống trước đây.

Có lẽ bởi vì là lần đầu cùng đi du lịch thế này.

Có lẽ là bởi vì tôi yêu cậu.

Lần này khi Tưởng Thừa nghĩ đến Cố Phi sắp phải rời khỏi, đã không còn có hoảng hốt và không nỡ trước đây.

Nghỉ hè không còn bao xa, chẳng mấy chốc sẽ đến, cảm giác ổn định này khiến người ta không dễ đau lòng bởi biệt ly, bởi vì căn bản không có ly biệt.

Có điều buổi tối sau khi gặp Hứa Hành Chi, hai cậu ngồi ở cạnh bàn nhà Phan Trí tranh thủ từng giây để giải đề, vẫn là Tưởng Thừa làm sao cũng không nghĩ tới.

"Hai cậu có phải là có bệnh không?" – Phan Trí ngồi ở trên ghế sa lon vẻ mặt cạn lời.

"Tháng sau thi rồi" – Tưởng Thừa vừa xem bài viết tiếng Anh của Cố Phi vừa nói – "Tốt nhất qua luôn vào lần này, nếu không cứ kẹt không qua cấp bốn, phiền phức."

"Tôi không sợ phiền" – Phan Trí quẹt trên điện thoại, sau đó giơ màn hình lên về phía hai cậu – "Hai cậu giúp tôi xem thử, tấm hình này thế nào?"

"Rất đẹp trai." – Cố Phi nói.

"Vậy tấm này đi, nói thật, Cố Phi cậu chụp hình đúng là rất đẹp" – Phan Trí nói – "Chỉ có hình cậu chụp cho tôi mới có cảm giác tôi đẹp trai ra một độ cao mới."

"Muốn gửi hình cho cô gái đó à?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Ừm" – Phan Trí gật đầu – "Sau đó cuối tuần hẹn ăn cơm gì đó."

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

Cũng coi là duyên phận đi, trường của cô gái xinh đẹp đó cách trường của Phan Trí chỉ một trạm.

Ngày thứ hai Tưởng Thừa không cùng Cố Phi đi gặp gia sư của Hứa Hành Chi, về trường học thu dọn một chút, sau đó nằm trên giường đợi Cố Phi tới nhà ga rồi thì thông báo cho mình.

Nếu như là trước đây, lúc này cậu chắc chắn theo sát một tấc cũng không rời, cho dù cậu ta và Hứa Hành Chi ở trên lầu, bản thân cũng sẽ ngồi dưới lầu chờ.

Cậu cũng không nghĩ tới mình sẽ trấn định tâm an như thế nằm trên giường ký túc xá đợi điện thoại.

Thành lão phu và lão phu rồi?

Chậc.

Cậu trở mình, cầm bình thuỷ tinh hoa hồng nhỏ của Cố Phi làm lên, lật ngược lại nhìn cả buổi.

Nếu thật sự nhanh như vậy liền thành lão phu và lão phu, cậu vẫn là không chịu phục, hai cậu tuổi tác cộng lại cũng còn đang lúc tráng niên, lão phu cái gì!

Còn có thể dã chiến đấy!

Cậu xoay người nằm ngang, để bình thuỷ tinh ở trước mắt, nhìn cánh hoa hồng chậm rãi chuyển động ở bên trong.

Lúc dã chiến còn rất kích tình đấy!

Nếu không phải quá lạnh, chiến mười lần, tám lần không thành vấn đề!

Lão phu cái gì.

Có lẽ là nghĩ đến loại cảnh tượng này, cậu có chút hưng phấn, bình thuỷ tinh trong tay không nắm vững, rất ổn định đập vào chóp mũi cậu.

Cậu bụm mũi, cắn răng một lúc mới nhỏ giọng mắng: "Đệt."

Khi nhận điện thoại của Cố Phi rồi chạy đến cổng trường học, xe Hứa Hành Chi đã dừng ở chỗ ấy chờ.

"Anh còn đưa tụi em đi?" – Tưởng Thừa lên xe – "Thật ngại quá."

"Hành lý rất nặng, đi tàu ngầm còn phải kéo theo" – Hứa Hành Chi cười cười – "Đưa các cậu qua tôi liền đi, lát nữa tôi còn phải chạy về trường học."

"Đã hẹn lần sau lúc nào tới rồi sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

“Nghỉ hè” – Cố Phi nói – “Có lẽ thời gian dài một chút, để Nhị Miểu hệ thống lại huấn luyện một chút.”

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhịn không được giương khóe miệng lên.

“Đến lúc đó sớm tìm một phòng thuê ngắn hạn đi” – Hứa Hành Chi nói – “Nếu tìm không thấy tôi có thể giúp các cậu hỏi một chút.”

“Chắc là có thể tìm thấy” – Tưởng Thừa vẫn khống chế không nổi giương khóe miệng lên – “Chỗ của Phan Trí hình như là có, tôi kêu cậu ta hỏi thử trước.”

Cố Phi nhẹ gật đầu không nói chuyện, nhìn cậu.

Tưởng Thừa quét mắt nhìn cậu ta: “Sao rồi?”

“Không có gì.” – Khóe miệng Cố Phi nhẹ cười.

Hứa Hành Chi đưa hai người ném đến nhà ga liền đi, hai người vẫn là theo cách thức trước đây, Cố Phi cầm hành lý, Tưởng Thừa bế Cố Miểu đi vào.

Cố Miểu mặc dù không có thét lên, nhưng hai ngày này lưu lượng khách ở nhà ga chính là cao điểm, có lẽ dòng người đông đúc khiến cô bé vô cùng căng thẳng.

Khi Tưởng Thừa bế cô bé lên, một cánh tay của Cố Miểu siết cổ Tưởng Thừa, Tưởng Thừa xém chút hít không nổi khí.

“Một cô nhóc nhỏ” – Cậu và Cố Phi nhanh chân đi vào trong cửa trạm, hoàn toàn không có trạng thái có thể đi chậm bao nhiêu liền đi chậm bấy nhiêu như mọi lần đưa Cố Phi rời đi, cũng sắp khởi hành rồi – “Sức lực lớn như thế, lớn lên chút nữa đánh nhau cũng không lại con bé.”

“Đừng có đánh nhau, con bé đánh nhau mạng cũng không muốn nữa” – Cố Phi thở dài – “Cũng may trước giờ không có khuynh hướng bạo lực.”

Tưởng Thừa nhớ tới dáng vẻ lúc trước Cố Miểu trượt ván qua đầu người ta, đúng là khiến người khác một trận hoảng sợ.

Đi vào cửa trạm, hai người cũng không dừng lại nhiều.

“Vào đi” – Tưởng Thừa nói – “Vào rồi nhắn tin cho tôi.”

“Ừm” – Cố Phi đáp – “Cậu một hồi nhớ kỹ đi ăn chút gì đi.”

“Quên không được.” – Tưởng Thừa sờ sờ bụng.

“Nhị Miểu, chúng ta vào” – Cố Phi xoay người nói với Cố Miểu – “Tạm biệt Thừa ca đi.”

Cố Miểu vẫn căng thẳng, nắm thật chặt tay Cố Phi không có phản ứng.

“Vào đi, đừng có tạm biệt gì nữa.” – Tưởng Thừa có chút lo lắng đẩy cậu ta.

Cố Phi kéo Nhị Miểu bước nhanh vào đường vào trạm.

Tưởng Thừa đứng qua bên cạnh, nhìn bóng lưng hai người, Cố Miểu rất căng thẳng dán chặt bên chân Cố Phi, cúi đầu đi về phía trước.

Nhìn qua rất làm người ta đau lòng, lại có chút buồn cười.

Tưởng Thừa thở dài.

Cố Phi vừa đi vừa quay đầu lại, Tưởng Thừa lập tức đưa tay quơ quơ: “Đi nhanh đi!”

Cố Phi cười cười, làm ra môi hôn với cậu.

Tưởng Thừa cấp tốc cũng đáp lại như vậy.

Cố Phi lúc này mới lại kéo Cố Miểu quay đầu tiến vào.

Tưởng Thừa xem giờ, nhắn tin cho Triệu Kha nhờ cậu ta giúp chiếm chỗ ngồi, buổi chiều cậu có môn, lúc này phải nhanh trở về, ăn chút gì liền tới phòng học.

Lúc đã xuống tàu ngầm, Cố Phi cũng không có gửi tin nhắn tới, cậu lấy di động ra, chuẩn bị gọi hỏi một chút, lẽ ra lúc này xe đã chạy rồi.

Vừa muốn quay số, điện thoại đã vang lên, là lời mời video call của Cố Phi.

Cậu ngẩn người, nhấn kết nối.

Màn hình lag hai giây rồi mới hiện lên, nhưng không chờ cậu thấy rõ mặt người ở phía trên, trước hết đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Cố Miểu.

"Sao vậy? Nhị Miểu!" – Cậu nhanh chóng để camera ngay mặt mình – "Nhị Miểu!"

Trên màn hình là Cố Miểu nhíu mày thét chói tai, bên cạnh là Cố Phi, bối cảnh nhìn không giống như trong xe, cậu thấy được đằng sau còn có một nhân viên tàu lửa.

"Đây là ở đâu đấy?" – Tưởng Thừa hỏi – "Sao vậy?"

"Phòng trực ban" – Cố Phi nói – "Xe vừa chạy đột nhiên liền… Nhị Miểu, em xem Thừa ca kìa, thấy Thừa ca không?"

Ánh mắt Cố Miểu luôn có chút lơ lửng không cố định nghe được câu nói này của Cố Phi liền rơi xuống trên màn hình di động, nhưng vẫn là thét lên không ngừng.

"Nhị Miểu" – Tưởng Thừa nhanh chóng thay đổi khuôn mặt tươi cười – "Anh là Thừa ca đây, em thấy anh không? Có thể nghe anh nói chuyện không?"

Sau khi Cố Miểu nhìn màn hình hét lên một hồi, âm thanh chậm rãi thấp xuống.

"Nhị Miểu?" – Tưởng Thừa phất phất tay.

Cố Miểu trừng mắt nhìn cậu, ngay lúc Tưởng Thừa muốn lại mở miệng nói điều gì đó, cô bé phát ra một tiếng rất nhẹ: "Thừa ca."

Một tiếng "Thừa ca" này của Cố Miểu vô cùng nhỏ, phảng phất như một con muỗi, nhưng vẫn là loại đặc biệt nhã nhặn, tóm lại Tưởng Thừa vẫn là nghe được, hơn nữa nghe được rõ ràng.

Cậu ngây ngẩn cả người.

Lần này không thể so với một cái "Ha", Tưởng Thừa chưa từng nghe Cố Miểu gọi tên ai, giọng của cô bé cũng là mấy tháng trước mới nghe được, hiện tại bỗng nhiên nghe được một tiếng như thế, cả người cậu đều ngẩn ra tại chỗ.

Cùng cậu ngẩn người còn có Cố Phi, Cố Phi nhìn Cố Miểu, mở nửa miệng không nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn là Tưởng Thừa hồi thần trước, dường như là nửa hô hào: "Đây! Đây đây đây! Thừa ca ở đây! Nhị Miểu! Nhị Miểu, Thừa ca ở đây!"

Cố Miểu không lên tiếng nữa, yên lặng nhìn cậu.

"Nhị Miểu" – Cố Phi rốt cuộc lên tiếng – "Em xem, Thừa ca ở đây, khi em nhớ cậu ấy, dùng điện thoại liền có thể tìm thấy cậu ấy, đúng không?"

Cố Miểu nhíu mày, dường như là đang suy nghĩ quá trình dùng điện thoại để gặp Thừa ca, suy tư hai phút, mới nhẹ gật đầu.

"Lần sau khi nhớ Thừa ca, em phải nói anh hai nghe" – Cố Phi nói – "Không được hét thế này, anh hai đã nói với em rồi, không được hét, nhớ kỹ chưa?"

Cố Miểu gật gật đầu.

"Xin lỗi cô đi, em vừa rồi làm người ta sợ rồi kìa." – Cố Phi chỉ chỉ nhân viên tàu lửa sau lưng.

Cố Miểu lại nhìn thoáng qua trên màn hình, xoay người cúi mình với nhân viên tàu lửa.

"Ài, không có gì" – Nhân viên tàu lửa nói – "Thật ngoan, cô không sao."

Video call với Cố Miểu trong chốc lát, cô bé không tiếp tục mở miệng nói chuyện, nhưng cảm xúc đã chậm rãi bình tĩnh lại.

"Tôi dẫn con bé về toa xe trước" – Cố Phi nói – "Lát nữa gọi cho cậu."

"Được." – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cúp máy xong, cậu đứng ở ven đường sửng sốt một hồi mới tiếp tục đi về trường học.

Vừa đi vào cổng trường, Cố Phi đã gọi điện tới.

"A lô!" – Tưởng Thừa cấp tốc bắt máy.

"Thừa ca!" – Trong giọng Cố Phi mang theo hưng phấn.

"Thế nào? Tốt chưa?" – Tưởng Thừa cũng không nhịn được bắt đầu hưng phấn.

“Ngủ rồi, hai ngày này vốn là mệt mỏi, hét xong một trận càng mệt hơn” – Cố Phi cười nói – “Đang ngủ rồi.”

“Con bé gọi tôi! Nghe thấy không!” – Tưởng Thừa nhảy một chút – “Con bé gọi tôi Thừa ca!”

“Nghe rồi, nghe rồi, nghe rồi!” – Cố Phi đè nhỏ giọng hô hào – “Nghe vô cùng rõ ràng.”

“Con bé gọi tôi phải không!” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ lại nhanh chóng hỏi – “Không phải là gọi mèo chứ!”

“Không phải, không phải, không phải” – Cố Phi liên tiếp nói – “Là gọi cậu! Cậu cậu cậu cậu!”

“Cậu hát đi.” – Tưởng Thừa cười lên.

“Tôi cũng thật sự có chút muốn hát đây” – Cố Phi nói – “Con bé sẽ không ở tình huống có người thứ ba nói chuyện, đã lớn như vậy rồi, lần thứ nhất, đằng sau còn có nhân viên tàu lửa, con bé lại gọi cậu! Cậu cậu cậu cậu cậu!”

Tưởng Thừa cười đến không dừng được: “Tôi tôi tôi tôi tôi!”

“Con bé chủ yếu là lên xe rồi mới hoàn thần là Thừa ca không còn ở cạnh” – Cố Phi nói – “Xe vừa mở con bé liền căng thẳng, quay quanh khắp nơi, muốn tìm cậu.”

“Haizz” – Tưởng Thừa lập tức lại có chút đau lòng, nhưng ngẫm lại, lại muốn cười – “Này! Giọng con bé thật là hay, hay hơn lúc nói “ha”!”

“Phải không” – Cố Phi cười – “Ha!”

“Ha!” – Tưởng Thừa đáp.

“Ha!” – Cố Phi nhỏ giọng lại hô.

“Ha!” – Tưởng Thừa tiếp tục đáp lại.

“Ha ha!” – Cố Phi tiếp tục.

“Ha ha!” – Tưởng Thừa ngồi xuống băng ghế đá ở ven đường – “Cậu có phải điên rồi không.”

“Lát nữa tôi còn phải nói một chút với Hứa Hành Chi ” – Cố Phi nói – “À, anh ta hình như có chuyện gì

đó, trễ chút nữa đi, tối nay tôi hồi báo với anh ta một chút."

"Đây coi là tiến bộ lớn đi?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không biết" – Cố Phi nói – "Nhưng đối với tôi mà nói, là tiến bộ cực lớn."

"Cậu nhớ kỹ sau này trở về không có gì vẫn phải nói chuyện nhiều với con bé, Hứa Hành Chi không phải đã nói sao" – Tưởng Thừa nói – "Kích thích ngôn ngữ con bé, còn có thể để con bé thường xuyên suy nghĩ gì đó."

"Ừm" – Cố Phi nghĩ nghĩ – "Thừa ca, cậu liệt kê đơn sách những sách tâm lý học trước đây cậu đọc cho tôi đi."

"Cậu muốn đọc?" – Tưởng Thừa nói – "Cậu làm gì có thời giờ, lên lớp ôn tập chụp ảnh chăm sóc Cố Miểu, lấy đâu ra thời gian đọc sách?"

"Vậy cậu lấy đâu ra thời gian đọc vậy?" – Cố Phi cười cười.

"Tôi không cần chăm sóc Cố Miểu mà." – Tưởng Thừa nói.

"Cố Miểu tám giờ đi ngủ." – Cố Phi nói.

"Cố Phi, đừng quá vất vả" – Tưởng Thừa nhíu nhíu mày – "Như thế thật rất…"

"Rất mệt mỏi, đúng không"– Cố Phi tiếp lời cậu – "Cậu rõ ràng nhất mà."

Tưởng Thừa không nói chuyện.

"Cậu sẽ đau lòng vì tôi sao?" – Cố Phi hỏi.

"Nói nhảm, đương nhiên đau lòng rồi!" – Tưởng Thừa nói.

"Vậy thì đau lòng một chút đi" – Cố Phi cười – "Để cho cậu biết lúc tôi nhìn cậu liều mạng như vậy đau lòng biết bao."

144. Chương 144

Cố Phi vừa đi, Tưởng Thừa đã cảm thấy mình giống như một quả bóng đầy nước đột nhiên bị rút hết nước đi, sau ba ngày kết thúc cuộc hành trình ngựa không ngừng vó đầy hưng phấn, cả người bỗng nhiên như nằm liệt ở chỗ đó không phục hồi tinh thần lại được.

Trong ký túc xá vài người tựa hồ đều có chút ý tứ này, bắt đầu lên lớp trong hai ba ngày đầu vẫn luôn là các loại chỉnh sửa ảnh đã chụp, Cố Phi mỗi ngày ở bên kia sẽ đem ảnh chụp đã xử lý tốt gửi một phần tới, bọn họ liên tục trong ba ngày đều không đi thư viện, ở trong ký túc xá xem ảnh chụp.

"Nhiều hình như vậy" – Tưởng Thừa nằm lỳ ở trên giường nhỏ giọng gọi điện thoại – "Chậm trễ không ít thời gian của cậu đi?"

"Vẫn được, thời tiết tốt, ánh nắng cũng tốt, cơ bản cũng không cần tốn thời gian xử lý cái gì" – Cố Phi nói – "Có đôi khi theo thói quen phải xử lý chỉnh sửa người một chút."

"Xử lý như thế nào?" – Tưởng thừa hỏi.

"Chính là photoshop gầy đi chút" – Cố Phi nói – "Giống bạn gái của Lỗ Thực và Trương Tề Tề, các cô gái chắc chắn muốn photoshop một chút."

"Cậu còn phụ trách cái này sao?" – Tưởng Thừa nở nụ cười – "Cũng không phải thu phí chụp người mẫu, phục vụ như vậy cũng chu đáo thật nhỉ? Bất quá tôi nhìn thấy không giống đã photoshop qua."

"Nói nhảm, có thể để các cậu nhìn ra được sao" – Cố Phi cười cười – "Đến cậu tôi cũng photoshop qua rồi, cậu có hai tấm mặt đều cười đến biến dạng đó, tôi làm gầy bớt rồi."

"… Đệt" – Tưởng Thừa ngẩn người, nhanh chóng lấy notebook của mình mở ra, nhìn từng cái ảnh chụp có mặt mình – "Thật hay giả vậy, cái nào mặt phình ra chứ?"

"Lúc cậu ăn thịt" – Cố Phi nói – "Nhìn không ra đâu, tôi chỉ là photoshop cậu về dáng vẻ vốn có."

"Tôi biến dạng ư?" – Tưởng Thừa nhìn một chút mấy cái ảnh chụp mặt mình lúc đang ăn thịt, không nhìn ra có cái gì không đúng, vẫn như cũ anh tuấn tiêu sái như vậy.

"Biến dạng" – Cố Phi nói – "Nhưng tôi đã làm cho cậu trở thành soái ca nha."

"A"– Tưởng Thừa nở nụ cười – "Còn nói tôi tự chụp toàn bộ nhờ cái mặt chống đỡ, máy ảnh kỹ thuật số này của cậu chụp mặt tôi đều không thể nhìn được đó."

"Có một câu châm ngôn, cậu nghe qua chưa?" – Cố Phi hỏi.

“Châm ngôn nào cơ?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Vui vẻ đến biến dạng.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa ngẩn người, ở trong đầu theo thói quen xoay một vòng lớn tìm tòi nội dung ẩn trong câu “Châm ngôn” này, qua vài giây mới phản ứng lại: “Xéo đi!”

Sau lúc cùng Cố Phi xả vài câu, Triệu Kha đề nghị đi thư viện.

“Vậy các cậu đi thôi” – Cố Phi nói – “Hôm nay ảnh chụp làm xong rồi, buổi tối tôi sẽ xem sách.”

“Khi cậu đọc luyện tiếng Anh lúc phát ra tiếng ấy” – Tưởng Thừa nói – “Giọng phải tương đối lớn khi nhớ là rất có hiệu quả.”

“Ừm” – Cố Phi cười cười – “Tôi lúc làm bài cũng mở miệng đọc theo.”

“Đừng trễ quá” – Tưởng Thừa nói – “Lát nữa lúc ra khỏi thư viện thì tôi sẽ gửi tin nhắn cho cậu.”

“Được.” – Cố Phi lên tiếng.

Tưởng Thừa cúp điện thoại, cùng bọn Triệu Kha đi tới thư viện.

Kỳ thật cũng đã mấy ngày không đến thư viện, cậu lại có loại cảm giác thời gian trải qua rất lâu rồi, trạng thái ngồi ở trên ghế yên tĩnh đọc sách lại có chút lạ lẫm.

Cho nên nói người chính là có thể nắm chặt không thể buông lỏng, vì một khi buông lỏng ra rồi lại muốn nắm chặt lấy, càng cần thêm nhiều thời gian hơn.

Nhìn người bên cạnh, Tưởng Thừa lập tức có một loại cảm giác gấp gáp, nhắm mắt lại định thần trí một hồi sau đó lật sách ra.

Nghĩ đến Cố Phi lúc này cũng đang nằm sấp trên bàn vùi đầu khổ luyện đọc sách, cậu lại cảm thấy thoải mái không ít, mặc dù không cùng một chỗ, nhưng có một người mình lo lắng để tâm, trong cùng một khoảng thời gian làm cùng một chuyện giống nhau, thực sự rất hạnh phúc.

Cố Phi cảm thấy mình tiến bộ rất lớn, đối với từng câu chữ tiếng Anh, mình thế mà lại có thể kiên trì nửa giờ mới đứng lên đi hút thuốc, quả thực là kỳ tích.

Trước kia đối diện với một đống sách, nguyên nhân duy nhất để cậu có thể yên tĩnh vẫn ngồi như vậy chính

là, người đọc sách là Tưởng Thừa.

Hiện tại, cậu giống như Tưởng Thừa, ngồi ở trước bàn sách của Tưởng Thừa, bị các loại tài liệu Tưởng Thừa đã từng dùng vây quanh, nhìn xem các mục sở trường của Tưởng Thừa.

Cảm giác hạnh phúc rất kỳ diệu.

Nhưng cũng làm không được giống Tưởng Thừa đến thế, ngồi xuống là có thể như ngồi thiền một hai giờ đồng hồ không nhúc nhích.

Cậu ngay từ mười phút đầu thì đã muốn tìm cho mình các loại lý do, ngồi lâu thì cái mông sẽ rã rời muốn đứng lên hoạt động một chút, ngồi lâu thì khí huyết nơi chân không thoải mái, thân thể không tốt nên lại muốn đứng lên hoạt động một chút…

Có phải hình như có người đụng vào cửa không?

Hình như có chút khát nước?

Vừa rồi uống nước xong nên giờ hình như muốn đi vệ sinh?

Cậu ngậm lấy điếu thuốc dựa vào trên bệ cửa sổ, nhìn ra cảnh đường phố lờ mờ ở bên ngoài, tiện tay cầm qua một trang giấy ở bên cạnh, trên mặt giấy có ghi kế hoạch mỗi đêm của cậu, làm bài cùng ôn tập, còn có thời gian đọc sách và mục tiêu.

Mỗi lần cậu ngồi không yên nghĩ đến đi dạo nơi nào đó, thì lấy ra xem một chút, ít nhiều có thể cảm giác được chút áp lực.

Chạy đuổi theo Tưởng Thừa không phải một việc nhẹ nhõm gì, Tưởng Thừa cho tới nay đều là một đường chạy nhanh hơn người, cậu phải cắn răng mà đuổi theo.

Học theo Tưởng Thừa, mắt nhắm vào mục tiêu gần trước mắt nhất, vấn đề đầu tiên cần được giải quyết.

Tưởng Thừa nói là kỳ thi cấp bốn thi đại, thật ra cũng không có thật sự thi đại, cậu vẫn sẽ dành thời gian đọc sách, ôn tập trước nửa tháng liều mạng giống như trước một đợt đột kích.

So với cấp bốn của bản thân, điều khiến cậu vẫn nghĩ mãi không bỏ xuống được chính là cấp bốn của Cố Phi.

Cậu hy vọng Cố Phi có thể một lần là qua, cũng không phải giống như cậu và Phan Trí, nói để tránh khỏi phiền phức về sau, mà nếu như lần này trực tiếp qua được, đối với Cố Phi mà nói, sẽ là sự cổ vũ rất lớn, ý

nghĩa tuyệt đối lớn hơn bốn chữ "Cấp bốn qua rồi".

"Buổi tối hôm nay không cần đọc sách" – Tưởng Thừa nói – "Sớm đi ngủ một chút, đại khái nhắm mắt đem trọng điểm coi qua một chút là được rồi."

"Ừm" – Cố Phi cười cười – "Có phải có chút không yên tâm với tôi không?"

"Không phải" – Tưởng Thừa nói – "Chỉ là muốn càng chắc chắn hơn một chút đó."

"Ngày mai thi xong rồi tôi gọi điện cho cậu." – Cố Phi nói.

"Ừm." – Tưởng Thừa đáp lời.

Ngày hôm sau Tưởng Thừa vừa rời giường liền cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện cho Cố Phi.

Không đợi ấn số điện thoại, chuông điện thoại đã vang lên, Cố Phi gọi điện thoại tới.

"Tôi đang muốn gọi cho cậu." – Tưởng Thừa nhận điện thoại.

"Tôi biết" – Cố Phi cười – "Tôi canh giờ cũng chuẩn đấy chứ, có phải vừa mới ngủ dậy không?"

"Ừm" – Tưởng Thừa ngáp một cái – "Cậu canh giờ rất chuẩn đó."

"Tất nhiên rồi" – Cố Phi nói – "Cậu ngủ giờ nào tỉnh giờ nào, tôi đều có thể biết được không sai biệt lắm, dù sao cũng đã gọi cậu rời giường một thời gian lâu như vậy."

"Cũng phải." – Tưởng Thừa cười cười, trong đầu hiện ra cảnh tượng vô số lần mở mắt ra liền nhìn thấy Cố Phi, loại hồi ức này thật đúng là làm người cảm khái.

"Tôi chuẩn bị đi ra ngoài ăn điểm tâm" – Cố Phi nói – "Cậu tranh thủ thời gian sửa soạn đi."

"Hiện tại đi ra ngoài có chút hơi sớm nhỉ? Vẫn còn thời gian mà." – Tưởng Thừa nhìn cái đồng hồ treo tường thật lớn ở trên tường chỗ giường Lỗ Thực.

"Tôi hẹn bạn học chốc lát từ từ tới" – Cố Phi nói – "Thanh tỉnh một chút thuận tiện trong khoảng thời gian này nhớ lại một chút nội dung."

"À" – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – "Bạn học nào vậy?"

“Bạn học cùng đi thi cấp bốn.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa không nói chuyện.

“Chuyện của chúng ta thì ông già lớp trưởng đặc biệt quan tâm.” – Cố Phi bổ sung nói thêm.

Tưởng Thừa nở nụ cười: “Tôi đoán như vậy.”

“Này là cậu ăn dấm đi” – Cố Phi nói – “Mỗi lần đều ăn giả đến như thế, tôi đều chẳng muốn phối hợp.”

“Đừng, cậu phối hợp một chút đi” – Tưởng Thừa nói – “Chủ yếu là không ăn dấm thì giống như có vẻ tôi không quan tâm cậu, nhưng thật ra là cậu khiến cho người ta quá yên tâm, thật sự là không thể ăn nổi.”

“Thật ra trình tự hẳn là như này, tôi biết cậu quan tâm tôi” – Cố Phi nói – “Cho nên cậu mới yên tâm như vậy.”

“A” – Tưởng Thừa hắng một tiếng – “Thật là càng ngày càng biết nói chuyện, cậu đi cùng lớp trưởng các cậu đi dạo đi, tôi đi rửa mặt.”

Từ sau khi thi đại học, Tưởng Thừa rất không có cảm nhận được cảm giác “Kiểm tra”, mặc dù trường học có các loại kiểm tra áp lực cũng rất lớn, nhưng cậu đều không có cảm giác gì lớn, vẫn luôn liều mạng là được.

Nhưng lần này là cùng Cố Phi tiến vào trường thi, cậu giống như là lần nữa bị lôi kéo trở lại đoạn thời gian ở Tứ Trung kia.

Đi vào trường thi ngồi xuống, cậu hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh, bài trừ các loại tạp niệm, bao gồm bạn học Cố Phi đang hiện lên trong đầu.

Sau đó lấy tai nghe ra nghe một chút, điều chỉnh tần suất, không có vấn đề gì.

Từ động tác bắt đầu này, cậu liền tiến vào trạng thái làm bài thi.

Viết văn.

Thời gian viết văn đối với cậu mà nói không có một chút vấn đề, nhưng trong đầu vẫn là có một chớp mắt hiện ra một câu, Cố Phi hẳn là không có vấn đề gì chứ.

Cậu có xem qua bài viết văn của Cố Phi trước đây, có chút cứng nhắc, còn có chút lỗi nhỏ, nhưng là không

có khuyết điểm lớn, khoảng thời gian này nếu đã ôn tập tốt, hôm nay khẳng định không có vấn đề.

Thi viết văn xong không đầy một lát sau, thầy giám thị nhắc nhở thời gian một chút, chuẩn bị vào phần nghe.

Về thi phần nghe, cái này Cố Phi cũng hẳn là có thể, bình thường không có việc gì cũng đều đeo tai nghe vừa đi vừa nghe luyện lại.

Tưởng Thừa lúc tô đáp án lại muốn cười, mặc dù đã là trạng thái làm bài thi, nhưng vẫn là mỗi một giai đoạn trong đầu đều hiện ra Cố Phi, như là một tiêu đề vậy.

Thi phần nghe xong cậu liền thả lỏng không ít, đọc hiểu và phiên dịch này nọ với cậu mà nói thì như trước kia thi trắc nghiệm không có khác nhau quá nhiều.

Thời điểm đi ra khỏi trường thi chuyện thứ nhất cậu làm chính là cầm điện thoại ra, còn chưa có gặp mặt mấy người ở ký túc xá, trước hết bấm điện thoại gọi cho Cố Phi.

Cố Phi hẳn là cũng đang cầm điện thoại, chuông thậm chí còn chưa vang xong một tiếng, bên kia đã nhận cuộc gọi.

"Thế nào?" – Tưởng Thừa hỏi ngay lập tức.

"Cũng được, thi phần nghe có thể bị trừ nhiều điểm hơn một chút" – Cố Phi nói – "Cái khác… Chắc là ổn, tôi giờ không nhớ rõ tôi đã viết cái gì nữa."

"Cảm giác tổng thể ra sao?" – Tưởng Thừa hỏi.

"Không có đáp án để trả lời." – Cố Phi trả lời.

"Lời tổng kết rất độc đáo đó." – Tưởng Thừa nhẹ nhàng thở ra, thói quen của Cố Phi cho tới nay chính là tùy tiện trả lời, bây giờ không có thế nữa, mỗi một đề bài Cố Phi đều phải suy nghĩ, mà nguyên nhân suy nghĩ chính là biết làm.

Sau khi cậu phân tích logic xong, cậu cảm thấy Cố Phi lần này không có vấn đề gì.

Dù sao Cố Phi trí nhớ vốn rất tốt, người lại rất thông minh.

Còn rất đẹp trai.

“Cậu thì sao?” – Cố Phi hỏi cậu.

“Tôi đương nhiên là không có vấn đề gì” – Tưởng Thừa khi làm bài thi so với phán đoán của bản thân luôn không có khác biệt lắm – “Tôi trước đó đã nói sẽ thi bừa, tôi còn đột kích ôn tập nữa mà.”

“Khẩu khí này” – Cố Phi cười – “Học kỳ sau thi cấp sáu cùng qua được sao?”

“Cái đó thì phải ôn tập” – Tưởng Thừa duỗi lưng một cái – “Tôi đối với trình độ của bản thân vẫn luôn hiểu rõ.”

Cùng Cố Phi nói chuyện điện thoại được một thời gian, điện thoại nhắc nhở có cuộc gọi đến từ Phan Trí, cậu nhìn nhìn: “Phan Trí gọi điện cho tôi, không chừng là chuyện thuê nhà có tin gì rồi.”

“Vậy cậu nói chuyện với cậu ta trước đi.” – Cố Phi cúp điện thoại.

“Ông nội” – Phan Trí nói luôn – “Thi thế nào?”

“Cái này còn phải hỏi sao?” – Tưởng Thừa nói.

“Chỉ là làm bộ hỏi một chút” – Phan Trí nói – “Giờ hỏi vấn đề chính đây, Cố Phi định thời gian qua đây rồi sao? Ở bao lâu? Tôi hỏi thì chủ nhà kia nói là thuê một tháng trở lên, ở một ngày cũng coi như một tháng, được không?”

“Được” – Tưởng Thừa nói – “Bây giờ phòng cho thuê ngắn hạn điều kiện tốt một chút đều không tìm được nữa, cứ như vậy đi.”

“Cái này thì được, tôi là chỗ thân quen, vừa vặn là cha mẹ tôi muốn qua đây chơi, thì đều thuê ở nhà ông ta, có thể cho chút ưu đãi.” – Phan Trí nói.

“Cha mẹ cậu?” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Cha mẹ cậu tới ở chỗ cậu không được sao, cậu ngủ phòng khách là được mà.”

“Tiểu Thừa” – Phan Trí thở dài – “Cậu cảm thấy khả năng tôi có thể cùng bọn họ chen chúc trong một cái phòng được sao, mẹ tôi nhìn tôi từ đỉnh đầu đến gan bàn chân chỗ nào chỗ nấy đều là không biết cố gắng, còn không phải là mỗi ngày từ sáng đến tối đều than vãn à, tôi khó mà yên ổn.”

Tưởng Thừa hách một tiếng: “Thật sự là có phúc mà không biết hưởng.”

“Cũng không phải có cha mẹ mới xem như có phúc” – Phan Trí nói – “Tôi lại cảm thấy, như cậu hiện giờ là tốt, có người khiến cậu an tâm chính là phúc, đúng không.”

"Ừm." – Tưởng Thừa cười cười.

"Trước kia cảm thấy hai người không lâu bền được" – Phan Trí nói – "Thật ra lấy tình cảm ra xoi xét hai người, vẫn cứ cảm thấy không lâu dài được… Nhưng mà…"

"Chuyện tình cảm sao có thể lấy tình cảm ra nhìn như thật được" – Tưởng Thừa nói – "Đúng không."

"Phải" – Phan Trí nói – "Cho nên là…"

"Sao?" – Tưởng Thừa lên tiếng.

"Tôi có thể muốn cô đơn cả đời." – Phan Trí nói.

"Cậu cách cả một đời còn có chút xa đó" – Tưởng Thừa nói – "Làm sao vậy, hết kịch với người đẹp ở thảo nguyên lần trước rồi?"

"Thì không nghĩ có thể có hy vọng" – Phan Trí nói – "Tôi có thể là với chuyện tình cảm này thái độ không đúng đi, với ai cũng không lâu được… Tính ra, thôi mặc kệ tôi, cuối tuần tôi gọi điện cho cậu, cậu qua đây xem phòng một chút."

"Được." – Tưởng Thừa nói.

Trước kia lúc nói chuyện yêu đương còn không có cảm giác, hiện giờ dần dần có thể cảm giác được rằng Phan Trí cùng mình ở phương diện tình cảm có suy nghĩ đích thật là không giống nhau.

Phan Trí phi thường lý trí, hơn nữa trước sau đều nhìn thấu hết, hoặc là nói cậu ta vừa mới bắt đầu liền không cùng với ai có thể có ý nghĩ muốn lâu dài, điều này so với Tưởng Thừa là hoàn toàn bất đồng.

Bất quá… Tưởng Thừa cũng không cảm thấy Phan Trí sẽ cô đơn cả một đời, chỉ là chưa gặp được người có thể quản được cậu ta mà thôi, đợi đến được ngày đó tới, cậu nhất định phải mua một dây pháo cỡ lớn nhất đốt ngay trước cửa nhà Phan Trí một trận.

Không biết ngày đó sẽ là ngày nào, nhưng khi đó có lẽ Cố Miểu đã là một cô gái bình thường chỉ là không thích nói chuyện nhiều, có lẽ là khi cậu đã tốt nghiệp, có lẽ là khi Cố Phi đã đến bên cạnh cậu, có lẽ…

Tóm lại rất nhiều có lẽ, cậu không suy nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy nhất định sẽ là như thế.

Phan Trí giúp tìm phòng ở rất thích hợp, một căn nhà, phòng ngủ cùng phòng khách đều có giường, có một cái phòng bếp nhỏ, công trình sinh hoạt cũng đều có, bên ngoài phòng ngủ có một ban công nhỏ không gian mở không có khép kín, quang cảnh cũng không tệ lắm, từ giữa căn phòng luôn có thể nhìn thấy được

ánh đèn xa xa.

Hai lần trước cậu đã sớm thu dọn một chút, đem ga giường đổi mới hết, trong trong ngoài ngoài đều lau chùi một lần, lại mua vài quả chanh, ép lấy nước mà phun ở trong phòng một lượt.

Cậu thậm chí đi siêu thị một chuyến, mua một đống đồ ăn, còn có sữa bò sữa chua đồ ăn vặt, lấp đầy một tủ lạnh.

Không biết vì cái gì, đều là thuê một phòng nho nhỏ, nơi này sẽ làm cậu có loại cảm giác "Chúng ta" mãnh liệt hơn so với phòng thuê ở xưởng thép.

Có lẽ là quan hệ và tâm thái của hai người so với một năm trước không giống nhau.

Phòng thuê ở xưởng thép Cố Phi còn chưa trả lại, Tưởng Thừa cũng không muốn sẽ trả lại phòng, tiền thuê nhà rất vừa vặn, một mực thuê lấy cũng không có áp lực gì quá lớn, cậu trở về, nơi đó chính là ổ nhỏ của cậu và Cố Phi, thực sự rất tốt.

Cảm giác an toàn là điều mà cậu vĩnh viễn muốn có, phương thức mang đến cảm giác an toàn có rất nhiều, một người nào đó, một sự kiện nào đó, một hồi ức nào đó, một địa điểm nào đó.

Cậu đều muốn giữ lại.

Thời gian nghỉ của trường học Cố Phi thế mà lại muộn đến ba ngày, Tưởng Thừa ở trong phòng nhỏ chờ ba ngày, ngày đầu tiên đi đến trước nhà ga nhận bé mèo mà Cố Phi gửi vận chuyển tới, một người một mèo lại đợi thêm hai ngày nữa rốt cuộc lại đi ra cửa nhà ga đón người tiếp.

Cách lần trước Cố Miểu tới đây chỉ có hai tháng, lúc ở bên trong nhà ga khung cảnh như vậy, cô bé vẫn sẽ căng thẳng như cũ, Hứa Hành Chi nói trạng thái này rất khó thay đổi, cũng không phải yêu cầu hàng đầu cần thay đổi, dưới tình huống sinh hoạt bình thường không ảnh hưởng, có thể nhằm vào mà giải quyết trước các vấn đề khác.

Lần này Tưởng Thừa không tiếp tục đợi Cố Miểu ra ngoài, mà là lôi kéo tay của cô bé cùng nhau đi từ từ ra bên ngoài, khi đi ra ngoài quảng trường chỗ có ít người mới ngừng lại được.

"Nhị Miểu" – Tưởng Thừa lúc này mới cúi người xuống – "Em còn chưa có chào hỏi anh nữa đó."

Cố Miểu vẫn là thói quen cũ, chỉ búng tay, dựng ngón cái lên.

"Em ăn chocolate không?" – Tưởng Thừa cầm một miếng chocolate ra – "Loại này anh đặc biệt thích, không biết em có muốn ăn hay không?"

Cố Miểu nhìn cậu, một lát sau gật gật đầu.

Tưởng Thừa bóc lớp gói chocolate ra rồi đưa cho cô bé, Cố Miểu một ngụm liền đem miếng chocolate nhét vào miệng, nhai nhai.

"Em làm sao dã man như vậy." – Tưởng Thừa nhìn cô bé mà cười.

"Cậu có thể nhìn đến tôi được không?" – Cố Phi ở bên cạnh hỏi một câu.

"A" – Tưởng Thừa ngồi dậy, nhìn chằm chằm Cố Phi một hồi – "Cậu có phải là gày đi rồi không?"

"Không có." – Cố Phi nói.

"Thật không có?" – Tưởng Thừa lại thối lui hai bước, một lần nữa đánh giá Cố Phi từ trên xuống dưới – "Tôi sao lại có cảm giác cậu gầy đi."

"Có phải là cậu không tìm ra được cái gì khác để nói không?" – Cố Phi vẻ mặt nghiêm túc.

"Cái này đều bị cậu nhìn ra rồi" – Tưởng Thừa cười đi qua ôm ôm Cố Phi – "Thật không có gầy đi sao?"

"Thật là không có gầy đi" – Tay Cố Phi ở trên lưng cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ – "Tôi hôm qua mới đi cân, không nhẹ đi một cân nào."

"Cái này không khoa học nha" – Tưởng Thừa nói – "Trước đó tôi gầy nhiều đến vậy, có phải cậu căn bản là không có ôn tập đọc sách cho tốt không?"

"Chỉ có thể nói khả năng chịu áp lực của tôi so ra thì mạnh hơn cậu." – Cố Phi nhìn bốn phía một chút, sau đó nghiêng đầu về phía trước, hôn một cái trên chóp mũi Tưởng Thừa.

Lần này Cố Phi mang theo hành lý siêu cấp nhiều, bởi vì ở lại một thời gian dài, Cố Miểu mặc dù miễn cưỡng có thể chấp nhận rời đi hoàn cảnh vô cùng quen thuộc, nhưng đối với hoàn cảnh nhỏ, ỷ lại vẫn là rất lớn, thời gian lâu như vậy, không riêng gì gối đầu và chăn nhỏ, tất cả đồ vật bình thường cô bé có thể nhìn thấy có thể sờ đến, đều phải mang theo.

Tưởng Thừa thậm chí lúc thu dọn hành lý thấy được nửa chiếc giày xăng đan bị rách của Cố Miểu.

"Cái này là cái quỷ gì vậy?" – Cậu ngẩn người.

"Cái này là em ấy đi hỏng rồi lại bị Thừa ca cắn thành như vậy..." – Cố Phi giải thích cho cậu.

“Tôi cắn…” – Tưởng Thừa thực khiếp sợ, nói một nửa mới phản ứng lại được – “A, là mèo.”

“Phải” – Cố Phi cười gật đầu, chỉ chỉ con mèo đang ngồi ở trên sô pha – “Là nó, chiếc giày xăng đan này vẫn luôn ở trong phòng Cố Miểu, khi hỏi em ấy muốn mang gì theo thì nói muốn cái này, liền mang theo.”

“Vậy được, em ấy muốn thế nào thì thế đó” – Tưởng Thừa gật đầu – “Đúng rồi, buổi tối gọi cơm hộp đi, lúc này làm không còn kịp rồi, cậu cũng mệt mỏi.”

Cố Phi khẽ đảo mắt trên sô pha, cười nửa ngày: “Vì cái gì tôi mệt mỏi thì không làm cơm, cậu chỉ lo ăn thôi sao?”

“Đừng làm khó tôi, tôi làm cơm coi như cậu ăn được, Cố Miểu cũng sẽ không cho tôi mặt mũi” – Tưởng Thừa cầm điện thoại – “Cơm thịt heo và thịt gà thì thế nào?”

“Được.” – Cố Phi gật đầu.

Cơm nước xong xuôi nghỉ ngơi một hồi, Cố Miểu rất nghe lời đi tắm rửa, nhưng sau khi tắm rửa xong lại không nghe lời nữa, không cho Cố Phi sấy tóc cho cô bé, cứ một đầu tóc ướt mà ôm mèo đi ra ban công ngắm phong cảnh.

“Tuỳ em ấy đi, trời nóng như vậy, cũng sẽ không cảm lạnh đâu.” – Cố Phi nhìn theo bóng lưng của cô bé.

“Ừm” – Tưởng Thừa đi đến phía sau Cố Phi, đưa tay ôm eo của cậu ấy, tay ở trên bụng cậu ấy từng cái nhẹ nhàng nhấn nhá – “Chúng ta không phải là nên kể ra một chút tâm sự sao?”

“Mỗi ngày đều kể rồi” – Cố Phi nói – “Hiện tại trong một chốc thật đúng là không biết muốn kể cái gì nữa.”

“Cưỡng ép trò chuyện một lát đi” – Tưởng Thừa nói – “Dù sao bây giờ ngay trước mặt một trẻ nhỏ, ngoại trừ kể ra tâm sự, cũng không làm được cái gì khác.”

“Cậu muốn làm gì?” – Cố Phi cười.

“Tắm XX nè, lăn XX nè” – Tưởng Thừa đem cái cằm đặt trên vai Cố Phi – “Lột XX nè, đủ loại XX đó đó.”

“Buổi tối đi, chờ trẻ nhỏ đi ngủ.” – Cố Phi nói.

“Ừm” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Phí tổn lần này có phải là rất cao không, hệ thống huấn luyện điều chỉnh hành vi gì đó mà Hứa Hành Chi nói.”

“Tạm được” – Cố Phi nói – “Trước đó anh ta giúp giảm đi không ít tiền, tính đến bây giờ phí tổn này cũng không đáng vào đâu.”

“Cậu mang thịt bò khô cho anh ta sao? Người này không cần tiền cũng không ăn cơm khách mời” – Tưởng Thừa nói – “Chỉ có thịt bò khô là anh ta đặc biệt thích.”

“Có mang theo, một túi lớn” – Cố Phi nói – “Lý Viêm mua giúp, nói loại này so với loại trước kia mua ăn ngon hơn… Đúng rồi, tôi còn chưa có nói cho cậu nghe.”

“Gì?” – Tưởng Thừa nhìn ra ban công Cố Miểu giống như chưa hề nhúc nhích mà đứng ở đó, nếu không phải con mèo một mực ở bên chân cô bé đi tới đi lui, thì có thể nghĩ rằng đây là một cái tượng nhỏ hình người.

“Lý Viêm và Lưu Phàm mấy ngày nữa có thể sẽ qua đây” – Cố Phi nói – “Đến lúc đó giúp cậu ta đặt trước hai phòng trọ đi, đại khái sẽ chơi dăm ba bữa.”

“Được” – Tưởng Thừa đi đến bên cạnh bàn trà cầm điện thoại lên – “Chỉ có hai người bọn họ sao?”

“Ừm, người khác đều không rảnh” – Cố Phi gật gật đầu – “Bọn họ cũng chưa từng tới chỗ này, vào ngày 1/5 thì nghĩ sẽ tới.”

“Tốt” – Tưởng Thừa nằm lên trên sô pha, chân gác lên trên tường, nhìn Cố Phi – “Thỏ Phi à.”

“… Hả.” – Cố Phi nhìn cậu.

“Vậy” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Cậu có nghĩ tới chưa, sau khi tốt nghiệp muốn đi đâu ấy?”

“Có nghĩ tới.” – Cố Phi nói.

“Ừm.” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi, trong lòng đột nhiên có chút khẩn trương.

Loại cảm giác này tựa như cậu thật lâu trước đây có hỏi Cố Phi có nghĩ tới chuyện sau này không, khẩn trương như vậy.

“Cậu ở chỗ nào, tôi liền đi chỗ đó.” – Cố Phi trả lời cơ hồ không có ngập ngừng.

145. Chương 145

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đóng

Tát dã - Mục lục

Tùy chọnGửi bằng Messenger

Thích

Bình luậnChia sẻ

Tát dã - Vu Triết / - Đam mỹ Edit

Thích Trang này · 23 tháng 6 ·

Edit: Bongbong_nbo

Chương 145

Huấn luyện trị liệu của Cố Miểu còn mấy ngày nữa bắt đầu, sau khi bắt đầu, Cố Phi liền phải mỗi ngày ở cùng cô bé, cho nên đối với Cố Phi mà nói, kỳ nghỉ chính là bắt đầu mấy ngày này.

“”Tôi cảm thấy, nếu không thì đem sinh nhật của chúng ta cũng làm cho qua luôn“” – Tưởng Thừa nhìn lịch – “”Chờ Nhị Miểu bắt đầu trị liệu gì đó thì chắc không có thời gian¿‘”

“”Cậu muốn qua thế nào¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Không biết, hôm nay hai chúng ta cứ đi ba người trước, chờ Lý Viêm bọn họ qua đây, gọi thêm Phan Trí, cùng nhau đi ăn một chầu¿‘” – Tưởng Thừa hỏi – “”Tôi không có kinh nghiệm gì từng làm sinh nhật đâu.“”

“”Tôi cũng không có“” – Cố Phi cười cười – “”Cứ theo ý kiến của cậu đi, đến lúc bọn họ tới lại cùng nhau đi ăn một chầu, phòng ăn riêng có phải đặt trước hay không nhỉ, bên này không như xưởng thép, tôi thấy buôn bán cũng không được tốt quá.“”

“”Ừ, tìm cái nhóm mua sắm có thể chi phòng riêng xem thử“” – Tưởng Thừa tìm ở trên di động một lát, ngẩng đầu lên nhìn Cố Phi – “”Cậu chuẩn bị quà cho tôi chưa¿‘”

“”Chưa“” – Cố Phi nói – “”Khoảng thời gian này bận, vẫn luôn không suy nghĩ chuyện này.“”

“”Thật à¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“”… Thật“” – Cố Phi đến ngồi bên cạnh cậu – “”Cậu không giận chứ¿‘”

“”Không, cái này có gì đáng giận chứ“” – Ngữ khí của Tưởng Thừa rất khoa trương mà thở dài – “”Thậm chí lúc này cũng không cần quen thói nuông chiều nữa, chúng ta, đàn ông mặt vàng…“” (Đàn ông mặt vàng: hình như bên Trung Quốc nó có nghĩa là tượng trưng cho tính cách của người chỉ huy quân sự dũng cảm và hiếu chiến, tàn bạo, ghen tuông, quyết liệt, quỷ quyệt và mưu mô. Mà hình như thời nay là biểu tượng cho đàn ông tốt.)

“”Cái quỷ gì.“” – Cố Phi nghe mắc cười, dựa tới trên tay vịn ghế sô pha, cười cả buổi.

“”Chúng ta, đàn ông mặt vàng.“” – Tưởng Thừa kiên trì nói – “”Nhưng cũng không đáng một món quà sinh nhật.“”

“”Cậu buồn hay không.“” – Cố Phi cười dùng chân đá một cái ở trên chân cậu.

“”Không buồn, cái này có cái gì có thể buồn chứ“” – Tưởng Thừa vỗ một phát tới trên chân cậu ta – “”Dù sao tôi cũng không chuẩn bị quà cho cậu.“”

“”Má“” – Cố Phi nói – “”Tôi tưởng rằng cái mặt ai oán này, cậu có đại lễ gì cho tôi đấy.“”

“”Tôi căn bản đã không nghĩ tới việc sinh nhật này“” – Tưởng Thừa nói cũng cười lên – “”Làm sao, mới sinh nhật lần thứ ba, đã qua được sóng lớn như vậy không sợ? Sau này còn có trên dưới một trăm thì làm sao đây hả¿‘”

“”Tôi nói với cậu, Thừa ca“” – Cố Phi nói – “”Những cặp tình nhân ấy bắt được cái tháng nào đó, ngày nào đó, tuần nào đó, thời kỳ nào đó không giống nhau, cứ phải kỷ niệm, chúc mừng một lần, đều là cảm thấy mình ngày mai liền sẽ chia tay, không mau chóng kỷ niệm thì không có cơ hội…“”

“”Cậu chớ một cây sào lật úp một thuyền người nha“” (kiểu chống chế, ngụy biện) – Tưởng Thừa liếc cậu ta một cái – “”Nhiều như thế đấy, cho đến khi già cũng còn kỷ niệm cơ.“”

“”Vậy cũng không giống như chúng ta“” – Cố Phi nhắm mắt lại – “”Cậu tạm thời nghe tôi sến súa, chúng ta nhé, không cần kỷ niệm cái gì, chúng ta mỗi một ngày đều khắc sâu trong hồi ức, không cần kỷ niệm, vĩnh viễn sẽ không quên.“”

“”Mau ngừng đi“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Chuyện sinh nhật, hai chúng ta đều không nhớ nổi.“”

“”Cậu có thể phối hợp chút hay không“” – Cố Phi mở to mắt – “”Cái kỹ năng sát phong cảnh này của cậu đều đạp là nổ thì phải¿‘”

“”Tôi về sau chú ý“” – Tưởng thừa vừa cười vui vẻ vừa vòng tay ra sau lưng mò mèo từ trên chỗ tựa lưng ghế sô pha ôm qua đặt lên trên chân vày vò, lại liếc nhìn Cố Miểu nằm sấp trên giường vẽ vời – “”Nhị Miểu¡‘”

Cố Miểu quay đầu qua nhìn cậu, Tưởng Thừa chỉ chỉ ngoài cửa sổ: “”Chúng ta ra ngoài chơi¿‘”

Cố Miểu liếc nhìn theo ra ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn cậu, qua một lát mới gật gật đầu.

“”Đi đâu¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Không biết, công viên trò chơi gì đó quá nhiều người, nghỉ hè càng nhiều người, không cách nào đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Chỉ có thể tìm chỗ ít người, tôi nghĩ chút.“”

“”Đoán chừng loại địa phương này trong ngày có không ít người“” – Cố Phi nói – “”Nếu không thì cái vườn hoa nhỏ ở tiểu khu¿‘”

“”Con bé nếu chơi ván trượt, trong vườn hoa nhỏ đều là ông già, bà già, thêm trẻ con đi đứng không vững, con bé xông qua một cái, tôi không thể bị người ta chửi chết nha“” – Tưởng Thừa cầm di động gạt lên – “”Tôi tra thử xem… dù thế nào cũng là ngày sinh nhật đấy.“”

“”Thừa ca“” – Cố Phi nghĩ một lát, ngồi dậy – “”Nếu không thì… cậu cùng tôi đi chụp hình đi, đường cổ, ngõ hẻm cổ gì đó, người cũng không nhiều, chúng ta chậm rãi tản bộ¿‘”

“”Được.“” – Tưởng Thừa đứng lên.

Kỳ thực Tưởng Thừa tới trường học đã một năm rồi, nhưng thật ra mà nói, ngoại trừ xung quanh trường học, cậu chỉ đi qua ba chỗ, Đại học B, tiểu khu, nhà của hai nhóc dạy kèm, và trạm xe lửa.

Xa nhất chính là trạm xe lửa rồi, mỗi lần đi đều còn đủ loại cảm thụ.

Cố Phi muốn đi chụp hình, cậu đương nhiên rất sẵn lòng, chỉ là phải đi chỗ nào, đi làm sao, đi sắp xếp đường đi thế nào, tất cả đều không biết.

“”Chờ tôi tra lại một chút.“” – Tưởng Thừa cầm laptop qua lại ngồi xuống lần nữa.

“”Thừa ca“” – Cố Phi nhẹ nhàng chụp một cái trên đầu cậu – “”Cậu thật là khiến người ta đau lòng.“”

“”Hử¿‘” – Tưởng Thừa vừa gõ bàn phím vừa đáp một tiếng – “”Làm sao lại đau lòng rồi¿‘”

Cố Phi im lặng, chỉ là vê vê lên một nhúm tóc của cậu xoắn xoắn từng chút.

“”Tôi đó, thực ra vốn cũng không phải người thích đi chơi bao nhiêu“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi ngày trước, kỳ nghỉ này, nghỉ ngơi này, cũng không đi chỗ nào cả, thông thường cũng chỉ cùng Phan Trí tìm chỗ ngồi ngẩn ra, tán gẫu chút gì đó.“”

“”Cậu một năm này, muốn tìm chỗ ngồi ngẩn ra tán gẫu cũng không có thời gian nhỉ.“” – Cố Phi nói.

“”Dẫu sao cùng một đám học bá ở cùng một chỗ“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Nhìn thấy người ta suốt ngày ngâm trong thư viện, tôi liền có chút khẩn trương, lúc tôi thi vào, thành tích trước kia như thế, chung quy không thể cứ lên lớp mà thụt lùi về sau được, đó không phải phong cách của tôi nha.“”

“”Ừ“” – Cố Phi cúi đầu ở trên đỉnh tóc xoáy hôn hôn lên trên đầu– “”Cả cái đầu này của cậu nha… cũng chỉ một cái xoáy này, còn là cái xoáy chính giữa, làm sao ương ngạnh như thế chứ¿‘”

“”Cả một cái đầu“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “”Có thể dùng cái từ nghe không ra hình ảnh giống khủng bố như vậy hay không hả.“”

“”Toàn bộ đầu.“” – Cố Phi cười cười.

Sau khi tra xong đường đi, hai cậu dẫn theo Cố Miểu và ván trượt của cô bé ra cửa.

Trước khi ra ngoài, Cố Phi dùng hai mươi phút quy định ba điều với Cố Miểu, không được la hét, không được trượt quá nhanh, không được từ khe giữa hai người băng qua, phải trượt sát lề…

Cố Miểu đều liên tục gật đầu.

Tưởng Thừa cảm thấy nỗ lực hơn nửa năm này, hiệu quả vẫn rất rõ ràng, Cố Miểu bây giờ đối với loại giao tiếp phức tạp có nội dung không đơn giản căn bản đã không có vấn đề quá lớn.

Thời tiết hôm nay rất tốt, mặc dù vầng mặt trời hừng hực, nhưng gió cũng rất lớn, không tính là nóng quá.

Theo kế hoạch của Tưởng Thừa, bọn họ trực tiếp gọi xe, thực ra cũng có thể tới tàu điện ngầm, còn tiện hơn, nhưng trên sân ga, trong toa hành khách, người đều quá nhiều, sợ Cố Miểu sẽ căng thẳng.

Tâm trạng Cố Miểu hôm nay không tệ, lúc vác ván trượt xuống lầu đều là nhảy xuống.

Từ lúc chơi ở thảo nguyên, Cố Phi giúp cô bé đem ván trượt buộc lên lưng, cô bé liền mỗi lần ra cửa đều yêu cầu đeo theo, cuối cùng Cố Phi đã làm cho cô bé một cái quai đeo nhỏ, hai đầu móc lên bánh xe ván trượt, liền có thể đeo lên, tháo lắp đơn giản, mang theo thuận tiện, còn có thể lấy ra cầm tay.

Mặc dù tay của Cố Miểu để không đó cũng không việc gì có thể làm, ngay cả ăn chút đồ, thời gian cầm trên tay cũng sẽ không vượt quá mười giây, chủ yếu cầm một cái qua nhét mấy cái đã vào trong miệng rồi.

“”Buổi trưa ăn chỗ nào¿‘” – Cố Phi ngồi ở trên ghế sau taxi hỏi một câu.

Còn chưa chờ Tưởng Thừa ngồi ở ghế phó lái trả lời, đại ca tài xế đã tiếp lấy lời: “”Buổi trưa hả, buổi trưa nếu như hai cậu ở vùng này…“”

Đại ca tài xế vô cùng nhiệt tình, chỉ một bữa trưa, anh ta tiến cử cho từ thấp tới cao có khi có đến hai mươi quán ăn, thuận tiện làm cho bọn họ nên chơi thế nào cũng chỉ điểm cho một chút, nói tới khi bọn họ xuống xe.

“”Cảm ơn đại ca.“” – Lúc Tưởng Thừa xuống xe nói.

“”Đây là danh thiếp của tôi“” – Đại ca lại đưa một tờ danh thiếp qua – “”Các cậu muốn đi chỗ nào chơi không biết rõ, có thể gọi điện cho tôi.“”

“”Được ạ.“” – Tưởng Thừa nhận lấy danh thiếp cất xong, cái này cũng thật có thể dùng được, Lý Viêm và Lưu Phàm nếu như qua đây, cậu cũng còn biết chơi thế nào.

Lúc dẫn theo Cố Miểu thuận theo một con đường cổ đi vào, Tưởng Thừa nhìn nhìn Cố Phi: “Nè Cố Phi.””

“”Hửm¿‘” – Cố Phi đáp.

“”Cậu có phải nên làm cái danh thiếp hay không nhỉ¿‘” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu xem cái danh thiếp này của đại ca tài xế người ta tiện lợi bao nhiêu.“”

“”Tôi cầm danh thiếp đi phát cho ai chứ“” – Cố Phi cười – “”Đều là người quen, ai cần tìm tôi, một cú điện thoại gọi tới là được rồi.“”

“”Cũng phải“” – Tưởng Thừa ngẫm nghĩ – “”Thực ra tôi đại khái chính là cảm thấy cậu làm cái danh thiếp nhìn rất vui.“”

“”Vậy tôi trở về liền in“” – Cố Phi nói kèm ra dấu tay một cái – “”Cố Phi, phía dưới tên tiếng Anh GoodFly…“”

“”Mịa nó“” – Tưởng Thừa vừa nghe liền cười rộ lên – “”Cậu tốt xấu là người thi xong cấp bốn, cảm thấy cũng không tệ, có thể dùng tâm chút được hay không hả.“”

“”Nghe tôi nói“” – Cố Phi cười – “”Sau đó phía dưới là điện thoại này, hòm thư gì đó, ở giữa không phải cần viết chức vụ nghề nghiệp gì đó sao, thì viết, Mèo Thừa…“”

“”Vợ của Mèo Thừa.“” – Tưởng Thừa phản ứng rất nhanh mà cướp lời một câu.

“”Thỏ Phi của Mèo Thừa“” – Cố Phi liếc nhìn cậu một cái – “”Cái này coi được không nhỉ, Mèo Thừa của Thỏ Phi¿‘”

“”Ừ, được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Sau khi thảo luận kiểu dáng của danh thiếp xong, thì đi vào một đường nhỏ trong ngõ hẽm, không có người nào, ngõ hẻm dưới ánh nắng tranh tối tranh sáng nhìn đặc biệt bình thản lười nhác.

Cố Miểu lấy cái ván trượt xuống, giẫm lên đi, xoẹt qua ở phía trước hai cậu, bởi vì Cố Phi không để cô bé trượt quá nhanh, cho nên cô bé vẫn rất nghe lời mà từ từ trườn tiến tới.

Mấy ông lão ngồi ở bên cạnh tán phét cả ngày còn hô “”Hay“” cho cô bé.

Cố Phi cầm máy ảnh ra. vừa đi chậm rãi, vừa chụp mấy tấm.

Tường cũ tràn đầy nét vẽ nguệch ngoạc, quảng cáo nhỏ dán vào cột đèn, Cố Miểu trườn tới trước ở trên đường lát đá phiến xanh, cửa hàng tạp hóa nhỏ bên đường chỉ mở một cánh cửa sổ bán đồ, người dưới bóng cây nói chuyện phiếm, ghế mây cũ kỹ đứt gãy để ở bên tường và bầy mèo sưởi nắng ở phía trên…

Mèo trong ngõ hẻm rất nhiều, Cố Miểu bây giờ hỏi đến mèo, tất cả đều gọi ""Thừa ca"".

""Thừa ca."" – Cô bé ngửa đầu nhìn vào chú mèo trắng trên tường sân trông như tấm nệm nhỏ trải ra mà nói.

Thanh âm rất nhỏ, nếu không phải Tưởng Thừa nhìn khẩu hình của cô bé, căn bản không nghe thấy cô bé nói gì.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn khiến người ta phấn khởi, đi qua một cái ngõ hẻm, gặp được bốn con mèo, cô bé nói hai lần ""Thừa ca"".

""Đãi ngộ của tôi có phải so với cậu tốt hơn hay không¿'" – Tưởng Thừa hỏi – ""Con bé thậm chí chưa từng gọi cậu công khai như vậy nhỉ¿'"

""Ừ"" – Cố Phi giơ máy ảnh, nhắm vào ngọn cỏ mọc ra trong khe hở của một mặt tường cũ – ""Con bé ngay cả "ca ca"" cũng không làm sao gọi.""

""Con bé là em gái tôi."" – Tưởng Thừa nói.

""Ừ"" – Cố Phi cười – ""Được.""

Sau khi đi qua hai con hẻm, cuối một con đường đá phiến, bọn họ nhìn thấy một con sông nhỏ.

Có mấy ông lão ngồi ở ven sông để câu cá, Cố Miểu giẫm ván trượt dừng lại, đứng ở phía sau mấy ông ấy, nhìn rất chuyên chú.

Tưởng Thừa đi qua ngồi trên ghế đá ở bên cạnh.

Cố Phi cầm máy ảnh dựa vào trên mép lan can chậm rãi chụp.

Sông này rất nhỏ, nước thực ra cũng không phải đặc biệt sạch sẽ, nhưng mà trong môi trường yên tĩnh này, trong nước ngẫu nhiên lá rơi chao qua và bóng cây phản chiếu trên mặt nước, lúc gió thổi qua, mặt nước lăn tăn gợn lan ra, còn có không biết là cá dưới nước hay là tôm nhẹ nhàng nhô lên mặt nước lay đọng ra vòng gợn sóng.

Tất cả đều khiến người ta cảm thấy nhẹn tản và an tâm.

Cố Phi cầm máy ảnh lùi ra mấy bước, Tưởng Thừa biết cậu ta muốn chụp mình, sau khi nghe thấy mấy tiếng nút chụp, cậu quay đầu lại, cho Cố Phi một cái mặt nghiêng.

Cố Phi ấn nút chụp sau đó lại nhẹ giọng nói: ""Đứng lên.""

Tưởng Thừa đứng lên, hứng lấy ánh sáng, sau đó nghiêng người, lại quay mình ngược sáng, sau cùng nghiêng đầu qua nhìn Cố Miểu ở bên cạnh.

Một bộ ảnh này phối hợp vô cùng hoàn mỹ, ăn ý của cậu và Cố Phi ở trên chụp hình cứ giống như ăn ý của hai cậu ở trên giường, hoàn mỹ vô khuyết…

Vừa nghĩ tới trên giường.

Hôm qua Cố Miểu ở buồng trong ngủ, hai cậu cũng không dám ở phòng ngoài lăn lộn trên giường, cuối cùng vẫn lựa chọn buồng tắm.

""Chúng ta có phải một tháng này đều sử dụng tư thế tắm rửa hay không¿'" – Cố Phi hỏi.

""Chúng ta vẫn có thể khóa cửa phòng bếp, dùng tư thế bàn ăn."" – Tưởng Thừa trả lời.

Nhớ lại loại không biết xấu hổ này, không cẩn thận một cái liền sẽ từ nhớ lại biến thành suy nghĩ trong đầu, hơn nữa một khi suy nghĩ trong đầu, liền nhất định sẽ không ngừng.

Cảnh tượng trong đầu Tưởng Thừa ở trong nháy mắt chớp qua khiến cậu tức thì liền đặt mông về lên băng ghế đá.

Suy cho cùng là mùa hè, cậu chỉ mặc một cái quần đùi rộng thoải mái, có chút gió thổi cỏ lay liền có thể bị nhìn ra.

""Sao thế"" – Cố Phi ngồi tới bên cạnh cậu, cúi đầu vừa nhìn máy ảnh vừa cười hỏi – ""Chụp cái hình đã cứng rồi¿'"

""Việc này ngài có quyền phát biểu nhất nhỉ"" – Tưởng Thừa nói – ""Ngài chụp tấm hình giữa chừng còn phải đi nhà vệ sinh một chuyến đấy.""

Cố Phi chậc một tiếng: ""Thừa ca, cậu bây giờ tư tưởng trả thù quá mạnh nha.""

""Giống nhau thôi"" – Tưởng Thừa híp mắt nhìn cậu ta – ""Bởi vì có người bây giờ bắt lấy cơ hội liền tổn thường người ta đấy.""

Cố Phi cúi đầu cười cả buổi, quay mặt nhìn cậu, trong nét cười, cả mặt thuần khiết chính trực nói một câu: ""Chỉ bộ dáng này bây giờ của cậu, tôi liền vô cùng muốn cứ đè ngã cậu làm tám lần, mười lần.""

""… Tôi đệt"" – Tưởng Thừa vô cùng kinh hãi – ""Cậu có phải dọc đường nhặt không ít mặt mũi hay không hả, dán vào có đến mười lớp nhỉ¡'"

""Chú à"" – Cố Phi cười với một ông chú đứng lên, chào hỏi – ""Câu được cá không¿'"

""Không đâu"" – Ông chú vận động cánh tay một chút – ""Hôm nay gió quá lớn.""

""Bình thường có thể câu không ít nhỉ¿'" – Cố Phi hỏi.

""Cũng không bao nhiêu, đều cá nhỏ, câu lên rồi thả ra."" – Ông chú cười cười.

Sau khi chững chạc đàng hoàng tán gẫu với ông chú một lúc, Cố Phi đứng lên: ""Đi loanh quanh chỗ khác một chút? Có thể đứng lên chứ¿'"

Tưởng Thừa chậc một tiếng, đứng lên.

Men theo ven sông đi không xa lắm, thì lại rẽ về trong ngõ hẻm.

Người ở đây hơi nhiều một chút, hai bên còn thỉnh thoảng xuất hiện cửa tiệm nhỏ của một, hai nhà rất có đặc điểm, mua chút đồ kỳ lạ, hai cậu vào cửa tiệm nhỏ của một nhà bán cốc, bàn trà thủ công gì đó, loanh quanh một chút.

Cố Miểu nhìn trúng một bông hoa gốm màu đen, Tưởng Thừa mua lại cho cô bé, chủ tiệm cho lắp thêm sợi dây thừng nhỏ, nhưng cô bé không thể mang ở trên cổ, nhất định muốn buộc ở trên mắt cá chân.

""Em gái nhỏ thật có cá tính"" – Chủ tiệm vừa cười đổi cho cô bé sợi dây thừng ngắn hơn một chút, giúp cô bé buộc ở trên mắt cá chân – ""Cháu thật ngầu nha.""

Cố Miểu khom mình cảm ơn, cả mặt nghiêm túc mà quay người đi ra.

Lúc giẫm lên ván trượt, Cố Phi theo ở phía sau chụp cho cô bé mấy tấm hình.

""Cố Miểu nguyên là cô gái ngầu tự nhiên."" – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười cười: ""Hy vọng sau này có thể bớt ngầu như vậy một chút.""

Hai người tiếp tục tản bộ theo sau lưng Cố Miểu, Cố Miểu giẫm ván trượt khom lưng rẽ qua góc ở phía trước, hai cậu đi theo cũng rẽ qua.

Đây là một con hẻm nhỏ hẹp đến xe cũng không qua được, nhưng mà ở giữa lại có một mặt tiền cửa hàng của một nhà rất nhỏ.

Cố Miểu giẫm một chân vào ván trượt, đứng ở cửa tiệm nhìn vào bên trong.

""Có lẽ là khát rồi"" – Cố Phi nói – ""Đi xem thử có nước gì đó hay không.""

Lúc đi tới bên ngoài cửa tiệm mới nhìn thấy đại khái là một tiệm cà phê, có thể ngửi thấy mùi cà phê, trên bảng hiệu nhỏ ở cửa thấp là tên tiệm viết bằng tay, Bất Ngờ.

""Vào ngồi một chút¿'" – Cố Phi nhỏ giọng hỏi.

“”Được.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Cái tên tiệm này khiến người ta chợt có chút xúc cảm.

Diện tích trong tiệm không lớn, không trang trí có chủ đích, gạch xi măng, tường trắng đơn giản, bàn ghế cũng đơn giản nhất, khung vuông màu đen do các thanh màu đen hợp thành, chống lên một tấm mặt bàn xi măng.

Trong tiệm chỉ có một bàn khách, hai cô nhóc ngồi dựa vào song cửa sổ, khẽ giọng nói chuyện.

Hình như không có nhân viên phục vụ, chỉ có một cô gái trẻ tuổi có lẽ là chủ tiệm đi qua, tay chống trên bàn một cái: “”Ba vị uống chút gì¿‘”

Cố Phi và Tưởng Thừa yêu cầu cà phê, yêu cầu cho Cố Miểu một ly nước cam và một ly nước sôi.

Cố Miểu vẫn luôn dán mắt vào một vật trang trí nhỏ đặt trên bồn hoa bên cạnh đến xuất thần, là quả cầu nhỏ đa giác dùng sợi sắt hàn nối lên.

Tưởng Thừa theo đó nhìn qua, nghĩ tới cái mê cung của Cố Phi tặng cậu lúc sinh nhật 18 tuổi: “”Thứ này rất có đặc sắc của xưởng thép nhỉ.“”

“”Ừ.“” – Cố Phi cười cười.

Lúc chị chủ bưng cà phê qua, cậu hỏi một câu: “”Cái này là của chị làm à¿‘”

“”Ừ“” – Chị ấy gật gật đầu, dùng mũi chân nhè nhẹ đá cái chân sắt đen một cái – “”Những cái này đều là tự tôi làm.“”

“”Lợi hại.“” – Tưởng Thừa nói.

Chị chủ cười cười, lại liếc nhìn Cố Miểu, đi qua đem cái quả cầu sắt nhỏ cầm lại đây, đặt tới trước mặt Cố Miểu: “”Tặng cho em.“”

Cố Miểu ngẩng đầu nhìn chị.

“”Cảm ơn chị gái.“” – Cố Phi vội vàng nói.

Cố Miểu đứng lên khom lưng gập xuống hướng về chị ấy.

Chị chủ ngẩn ra một chút sau đó nói một câu: “”Đừng khách sáo, duyên phận.“”

“”Duyên phận“” – Cố Phi dựa ở trên lưng ghế nhìn Tưởng Thừa – “”Thừa ca, chúng ta có thể coi như là đặc biệt có duyên phận nhỉ¿‘”

“”Ừm“” – Tưởng Thừa nhấp một ngụm cà phê – “”Tôi không xa… ngàn dặm, chạy tới xưởng thép, chỉ để gặp được cậu, đây nhất định phải là vô cùng có duyên phận.“”

“”Nguy hiểm thật nha.“” – Cố Phi nằm sấp trên bàn.

“”Làm sao¿‘” – Tưởng Thừa cùng nhoài tới trên bàn, hai người mặt đối mặt mà nhìn nhau.

“”Sớm một giây, muộn một giây“” – Cố Phi nói – “”Cậu đã không chạm mặt được Cố Miểu, cậu nếu không nhặt được Cố Miểu, tôi chắc sẽ không chú ý nhiều đến cậu.“”

“”Cậu vừa mới đầu đối với tôi cũng coi như khách khí có phải chính là vì Nhị Miểu hay không thế.“” – Tưởng Thừa mỉm cười.

“”Ừ, con bé thích cậu mà“” – Cố Phi cong cong khóe miệng – “”Nhưng mà nhé, cũng có thể là cậu đẹp trai.“”

Tưởng Thừa chậc một tiếng.

“”Cậu thật đẹp trai nha, Thừa ca.“” – Cố Phi nói.

“”Quen thuộc thế rồi thì khỏi cần quá giả dối mà nịnh nọt cái rắm.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tôi đẹp trai chứ¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Soái tung trời cao.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười lên, được hồi lâu mới dựa về trên lưng ghế, nhắm mắt nhẹ nhàng thở ra một hơi: ""Bây giờ thế này… thật tốt quá.""

""Ừm."" – Tưởng Thừa nằm úp trên bàn gật gật đầu.

Hai người lại nhỏ giọng tán gẫu một lát, sau đó, tầm mắt của Cố Phi rớt tới phía sau cậu: ""Thừa ca, cậu xem.""

""Hử¿'" – Tưởng Thừa quay đầu qua.

Trong góc của quầy bar phía sau, để một cỗ dương cầm điện, trên ghế dựa bên cạnh còn kê một cây đàn ghi-ta.

""Thế nào¿'" – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

""Cậu có ý kiến gì à¿'" – Cố Phi nhỏ giọng hỏi.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào cậu ta một lúc liền cười: ""Cậu có phải có ý kiến gì hay không¿'"

""Có một chút xíu."" – Cố Phi nói.

""Tôi cũng có một chút xíu."" – Tưởng Thừa nói.

""Nhưng mà không biết người ta cho phép dùng hay không¿'" – Cố Phi nói.

""Hỏi thử¿'" – Tưởng Thừa nói.

""Tôi đi hỏi thử."" – Cố Phi liếc nhìn hướng quầy bar bên kia, đứng lên.

Lần cuối cùng Tưởng Thừa đánh đàn, chính là lần biểu diễn ấy ở Tứ Trung, vừa nghĩ tới lần đó, trong lòng cậu liền có loại xúc động nói không nên lời, loại hoảng loạn bất lực lúc đó, tức giận sau đó là đau lòng, cuối cùng rõ ràng cảm nhận được tuyệt vọng của Cố Phi.

Bây giờ nghĩ tới, trong lòng thậm chí sẽ còn run nhẹ một cái.

Cậu lúc đó đã hy vọng có thể cùng hợp tấu với Cố Phi, nhưng cuối cùng không thực hiện được.

Cố Phi vừa rồi bảo cậu nhìn, lúc cậu quay đầu lại nhìn thấy cỗ dương cầm ấy và cây đàn ghi-ta kia, tức thì liền cảm thấy lông tơ lặng lẽ dựng lên.

""Có thể"" – Cố Phi đi về, nhẹ giọng nói – ""Chủ tiệm nói có thể dùng.""

Tưởng Thừa quay đầu, chủ tiệm chống cánh tay ở trên quầy bar, hướng cậu làm cái dấu hiệu tay "mời".

Cậu cười cười, đứng lên theo Cố Phi cùng nhau đi qua.

Đàn dương cầm điện, từng chơi ở nhà Phan Trí, mẹ cậu ta tham gia một cái đoàn nghệ thuật trung lão niên gì đó, mua cỗ đàn dương cầm điện, một lần cũng chưa động qua, Tưởng Thừa có lẽ là người duy nhất khiến nó từng phát ra âm thanh.

Cỗ đàn dương cầm trước mắt có lẽ cao cấp hơn so với của nhà Phan Trí, Tưởng Thừa ngồi xuống sau đó hoạt động ngón tay một chút, tiếp đó lướt một đoạn thang âm, cảm thấy vẫn tốt.

Hai cô gái nhỏ bên kia ngồi tán phét nghe thấy tiếng nhạc, cùng nhau liếc qua nhìn bên này.

""Thế nào¿'" – Cố Phi cầm lấy đàn ghi-ta đứng bên cạnh cậu, ngón tay lướt qua trên dây đàn – ""Đàn ghi-ta này chắc bình thường có người gảy, âm của nó vẫn chuẩn.""

""Rất tốt"" – Hai tay Tưởng Thừa ở trên phím đàn tùy ý đàn một đoạn, nhìn Cố Phi – ""Vậy… bắt đầu¿'"

""Ừ."" – Cố Phi gật gật đầu.

Hai cậu không có thương lượng muốn đàn bài nhạc gì, nhưng đều biết muốn đàn cái gì.

Lúc tay của Cố Phi ở trên hộp đàn nhè nhẹ vỗ ra tiết tấu, Tưởng Thừa cười cười, nghe thấy mấy nhịp của khúc dạo đầu nhẹ nhàng trượt ra từ đầu ngón tay của Cố Phi, ngón tay của cậu hạ tới trên phím đàn.

Bài hát đó, hai người đều đã thuộc lòng ở trong tâm, từ bất cứ nhịp nào bắt đầu, đại khái đều có thể trôi chảy mà tiếp tục.

Vừa bắt đầu, tay của Tưởng Thừa có hơi căng, dẫu sao cũng quá lâu không đụng vào, lại không phải đàn quen thuộc.

Nhưng khi lượt thứ nhất đàn xong, cậu đã từ từ thả lỏng lại.

Lúc nhạc dạo, cậu nhìn Cố Phi, lông mi của Cố Phi ở trong ánh nắng hơi hơi rũ xuống kéo ra bóng rất dài, run nhè nhẹ.

Tới chỗ đàn dương cầm vào, cậu ta nhướng mắt nhìn nhìn Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa cười cười, tay hạ xuống, nốt nhạc từ giữa ngón tay nhảy ra.

""Tôi muốn, một ánh mắt liền tới già…"" – Cố Phi thấp giọng hát một câu.

Tưởng Thừa nhẹ giọng ngâm nga theo.

Tôi muốn, nhìn lên cỏ mùa xuân ấm áp, cậu cho tôi cái ôm đơn giản

Tôi muốn đạp vỡ mê man đi qua thời gian, mở to mắt, cậu liền sẽ nghe thấy

Tôi muốn, vai trái có cậu, vai phải mỉm cười.

Tôi muốn, ở trong mắt cậu chạy ngang ngược

Tôi muốn, một ánh mắt liền tới già

Trong ánh nắng yên bình, tiếng đàn, tiếng hát, đều trầm thấp mà nhẹ nhàng dây dưa.

Ánh mắt của Tưởng Thừa vẫn luôn ở trên mặt Cố Phi, quấn quýt với luồng mắt của cậu ta.

Có lúc cậu sẽ cảm thấy, "mãi mãi" là một từ rất không chân thật, không cách nào xác định, cũng không có cách nào nắm bắt được, nhưng mà lại sẽ ở trong khoảnh khắc nào đó, cậu hoàn toàn không để ý liền xuất hiện.

Chính là ở hiện tại, ở trước mắt.

Trong âm nhạc của đầu ngón tay hai người, trong ánh mắt của hai người giao nhau, còn có ánh nắng trong một ô vuông nhỏ của cửa sổ bên cạnh xuyên vào.

Cố Phi ở trong tiếng dương cầm, chậm rãi lùi về sau hai bước, nhận lấy một đóa hoa hồng của chủ tiệm từ trong quầy bar đưa ra, đi về bên cạnh Tưởng Thừa: ""Thừa ca, sinh nhật vui vẻ.""

""Sinh nhật vui vẻ."" – Tưởng Thừa đàn xong một nốt nhạc cuối cùng, nhận lấy hoa hồng.

""Chúng ta không cần ngày kỷ niệm sinh nhật gì"" – Cố Phi nói – ""Chúng ta không phải muốn kỷ niệm dựa theo ngày mà tính.""

""Ừ."" – Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

""Chúng ta dựa vào cả đời mà tính."" – Cố Phi nói.

""Ừ"" – Tưởng Thừa cười, gật gật đầu – ""Cả đời."

146. Chương 146: Phiên Ngoại 1: Ba Năm Sau

"Thầy Cố" – Tổ bộ môn trường nhìn Cố Phi – "Không phải nói hôm nay đeo cà vạt sao? Tôi muốn xem hôm nay cậu đeo cà vạt tới đây?"

"Chỗ đó kìa" – Cố Phi chỉ chỉ cái cà vạt bị ném lên trên bàn – "Trước khi tôi lên lớp lại đeo vào, thật thở

không nổi mà."

"Lát nữa đừng quên đó" – Tổ trưởng nói – "Để các trường học khác nhìn xem phong thái của thầy giáo trẻ tuổi chỗ chúng ta."

"… A." – Cố Phi rất chân thành gật gật đầu.

Cố Phi cầm cà vạt cuốn gói vào rồi cất trong túi áo khoác, sau đó cầm đồ đạc đi đến lớp học.

Hôm nay tiết của cậu là mở đầu khoá học nghiên cứu thành phố, trường học rất coi trọng, chính cậu cũng rất coi trọng, trước đó soạn bài ngoại trừ cùng lão giáo sư thỉnh giáo, thậm chí chạy hai chuyến đến nhà Lão Từ, mặc dù cấp hai, cấp ba khác biệt, nhưng kinh nghiệm vẫn là có thể học tập một chút.

Lúc bước vào phòng học thì học sinh trong lớp đều như ngày thường không có gì sai biệt lắm, nguyên một đám nhìn qua đều cùng một giây tiếp theo dường như muốn tê liệt, không phải gục xuống bàn chính là dựa vào bên cạnh bàn.

Cậu đi đến trên bục giảng, đem đồ đạc trong tay quăng ra trên bục giảng, âm thanh rất lớn, "Bang" một tiếng.

Phía dưới cả một đám người sắp tê liệt giãy dụa quay đầu nhìn lên bên phía bục giảng.

"Nếu không xếp hàng đi ra ngoài hóng gió đi" – Cố Phi nhìn nhìn bọn họ - "Trong phòng học ấm áp quá rồi đúng không?"

Trong đám người la liệt uể oải truyền đến thanh âm hoặc cao hoặc thấp kéo dài, chậm rãi ngồi xuống.

"Trong chốc lát lên lớp đều thả lỏng một chút đi, cũng như ngày thường vậy, đừng có như lần trước trường học bắt đầu mở đầu khoá học như thế, các em đứng lên là tôi đều có thể nghe được tiếng xương cốt kêu vang." – Cố Phi nói xong nhìn đồng hồ, không chênh lệch lắm, cậu lấy cà vạt từ trong túi ra.

Nói thật là cậu không biết thắt cà vạt, lần này cậu là lần đầu tiên đưa ra khoá nghiên cứu trước cộng đồng, vì phải đeo cà vạt nên cậu đã đi mua một cái, buổi sáng lúc bước ra cửa mới nhớ tới liền hỏi Tưởng Thừa thắt cà vạt như thế nào, lúc này lấy ra trong nháy mắt cậu liền quên mất.

Đại khái là có chút khẩn trương đi.

Từ nhỏ đến lớn đều tận lực tránh đi các loại trường hợp công khai, các loại hoạt động tập thể, ánh mắt theo thói quen không nguyện ý đối mặt từ rất nhiều năm trước đã hình thành tính cách bên trong cậu.

Nhưng là từ lúc cậu tốt nghiệp, thì không thể không kiên trì đi đối mặt, từ bắt đầu dạy thử, đến đứng trên bục giảng đối mặt với bốn, năm mươi học sinh và giờ đến mở đầu khoá học.

Muốn nói không thích ứng, thật sự là không thích ứng, nhưng cũng không thể giống như trước kia tránh đi như thế.

Chỉ là loại khẩn trương này có cảm giác khó chịu, không phải thời gian nửa năm liền có thể hoàn toàn loại bỏ, dù sao cái này chỉ là lần thứ hai cậu mở đầu khoá học, vẫn là thị cấp.

Cầm cà vạt nhìn hồi lâu, cuối cùng cậu không thể không chống tay lên bục giảng mở miệng nói: "Có ai biết thắt cà vạt không?"

"Em!"

"Em biết ——"

"Em biết! Em!"

Phía dưới một trận tiếng la, Cố Phi nhìn lướt qua, chỉ chỉ người đại diện lớp Ngữ văn của mình: "Em đến đây chỉ cho tôi một chút đi."

Đại diện khoá là một tiểu nam sinh, mới vừa đứng lên, liền nghe bên cạnh một trận thở dài, Cố Phi nhìn cậu ta trong nháy mắt có chút do dự, tranh thủ thời gian gõ gõ bục giảng: "Tranh thủ thời gian."

Tiểu nam sinh đi lên cầm lấy cà vạt rất nhanh nhẹn đeo lên cổ mình một vòng, ba xuống hai xuống liền thắt xong, lại kéo lỏng ra bỏ khỏi cổ mình đưa cho Cố Phi.

"Lợi hại ——" – Phía dưới lại hô lên.

Cố Phi cũng rất ngoài ý muốn, hỏi một câu: "Học được của ai vậy?"

"Xem TV ạ" – Tiểu nam sinh nói, xoay người đi xuống dưới – "Kỹ năng thiết yếu của đàn ông."

"A" – Cố Phi không nhịn được cười, đem cà vạt kéo lên xong xuôi rồi gõ gõ bục giảng – "Hôm qua tôi đã dặn các em rồi đó, đều phải nhớ rõ cho tôi."

"Nhớ rõ ——"

"Tốt, cảm ơn." – Cố Phi gật gật đầu.

Tưởng Thừa cảm giác mình gần đây ngủ đến có chút muốn thăng tiên ý tứ, buổi sáng sau khi Cố Phi đi làm cậu lại một lần nữa nằm trên giường, trong ý thức đại khái là nhắm mắt rồi lại mở ra, thế mà đã qua mất một tiếng đồng hồ.

Đại khái là bởi vì màn cửa phòng ngủ bị Cố Phi đổi thành màn cửa dày che nắng, kéo một phát che hết đi là không phân biệt được sáng tối luôn.

Cậu nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, lúc này Cố Phi hiện đang mở đầu khoá học rồi.

Cậu ngáp một cái, đi đến bên cửa sổ đem màn cửa kéo ra một nửa, nhìn ra bên ngoài.

Xưởng thép thật là vạn năm không thay đổi, từ lúc cậu học lớp mười một đến bây giờ đại học bốn năm rồi tốt nghiệp, lá cây to lớn rơi xuống, xanh màu lá khô, người đến rồi đi, những phòng ở cũ kỹ, những con đường màu xám trải qua, từ đầu đến cuối đều là hình dáng xưa cũ.

Mỗi lần Tưởng Thừa trở về, đều giống như đi vào trong hồi ức.

Cũng rất tốt, lưu lại nơi này những ký ức kia vô luận là tốt hay xấu, cậu đều không muốn quên.

Cậu duỗi lưng một cái, quay người nằm lại trên giường, thuận tay lại ấn mở app, chuẩn bị tìm xem buổi trưa gọi thức ăn ngoài gì đó tới ăn.

Cố Phi hiện tại đang lên lớp, cách Tứ Trung không xa, đằng sau trường tiểu học cũ của Cố Miểu, buổi trưa cậu ấy đều sẽ về nhà ăn cơm.

Tưởng Thừa không có bản lĩnh làm cơm trưa, nhưng cơm trưa là gọi thức ăn ngoài tới thì bản lĩnh vẫn là có đi.

Cà tím xào, thịt vịt nước tương, lại đến món canh, lại…

Bên ngoài cửa bị người đá hai cái.

"Tới đây!" – Tưởng Thừa lên tiếng, nhảy xuống giường, đi giày qua rồi mở cửa.

Cố Miểu kéo ván trượt của cô bé đến, ngồi xuống trên sô pha, sau đó đem ống quần xắn cao, lộ ra đầu gối.

"Đùa anh à" – Tưởng Thừa nhìn thoáng qua liền sửng sốt, trên đầu gối bên chân trái Cố Miểu bị trầy một mảng da lớn, đã rịn ra máu – "Bị ngã sao?"

Cố Miểu nhẹ gật đầu.

"Anh đi lấy thuốc cho em" – Tưởng Thừa mở cửa tủ bên cạnh, cầm cái hòm thuốc ra – "Làm sao bị ngã vậy?"

Cố Miểu nhìn cậu, nhìn đến nửa ngày, đại khái là không biết nói thế nào, nắm chặt một chút bông mà bắt đầu xử lý vết thương, cũng không để ý đến cậu nữa.

"Anh đi gọi thức ăn ngoài" – Tưởng Thừa cầm điện thoại ngồi ở bên cạnh cô bé – "Em muốn ăn cái gì?"

Cố Miểu nhìn vào màn hình điện thoại di động, Tưởng Thừa giúp cô bé lướt qua lướt lại hình các món, Cố Miểu không biết nhiều chữ, chủ yếu là nhìn hình món ăn, cuối cùng cô bé chọc chọc vào hình món cải thìa hấp thịt cùng hoa giáp ở trên màn hình.

"Được rồi." – Tưởng Thừa gật đầu, đem vài món thức ăn lên đơn hàng.

Cố Miểu trước kia ngã bị thương đều là Cố Phi giúp cô bé xử lý vết thương, lý do là Cố Miểu sợ máu, nên cố gắng không cho cô bé nhìn thấy máu.

Nhưng Hứa Hành Chi rất "Vô tình" mà chỉ ra, Cố Miểu căn bản cũng không có sợ hãi nhìn thấy máu, mà chỉ là tự bản thân Cố Phi thấy sợ hãi thôi.

Từ đó về sau Cố Phi không có giúp cô bé xử lý vết thương nữa, dạy cho cô bé một chút làm thế nào để rửa sạch miệng vết thương rồi bôi thuốc ra sao, bây giờ cô bé không dễ dàng bị thương như trước, nếu bị thương cũng tự mình xử lý, động tác cũng rất thuần thục.

Nhìn thực ngầu luôn.

"Em ngày ngày đều giống như nữ sát thủ vậy" – Tưởng Thừa trêu cô bé – "Mọi người trong câu lạc bộ trượt ván có phải là đều sợ em không?"

Cố Miểu nhìn cậu một cái, cười cười không nói chuyện.

"Anh của em nói người em vốn cao, nói em ba tháng cao thêm 5cm, là thật sao?" – Tưởng Thừa lại hỏi – "Em bây giờ cao 1m50 sao?"

Cố Miểu nhẹ gật đầu.

"Nhìn không ra đó." – Tưởng Thừa nói.

Cố Miểu hách một tiếng, đem bông gòn trong tay ném đi, đứng lên, sau đó đưa tay kéo cánh tay Tưởng Thừa kéo cậu đứng dậy, sau đó cùng cậu so chiều cao.

"1m50" – Tưởng Thừa cúi đầu nhìn ở đỉnh đầu cô bé, cười nói – "Cao đến ngực anh."

Cố Miểu sau khi xử lý xong vết thương thì từ trong balo mang theo bên người rút ra một quyển sách bắt đầu xem.

Đây là quyển sách ảnh Cố Phi mua cho cô bé, chữ rất ít, đều là hình, Cố Miểu nhận biết được ít chữ, nhưng thật sự thích nhìn hoa, cho nên Cố Phi cách một khoảng thời gian sẽ mua cho cô bé một quyển.

Tưởng Thừa dựa vào sô pha nhìn cô bé, mấy năm nay Cố Miểu tiến bộ rất nhiều, sẽ không thét chói tai, có thể hiểu được ý tứ của người khác, cảm xúc biểu đạt cũng chầm chậm trở nên phong phú, sẽ khóc sẽ cười sẽ tức giận, mặc dù học chữ cái gì vẫn là rất chậm, nói chuyện cũng không có bao nhiêu thay đổi, nhưng đối với cô bé mà nói, đã là rất tốt.

Cố Phi năm trước đi tìm trên quảng trường nhìn thấy câu lạc bộ ván trượt kia, bên đó rất vui vẻ đồng ý cho Cố Miểu gia nhập.

So với trước kia cô bé lang thang không có mục tiêu cứ mờ mịt mà ở trên đường lao vùn vụt, giờ thì mỗi một lần nhảy lên đều tính toán một mục tiêu nhỏ, mục tiêu nhỏ của bản thân Cố Miểu.

Cố Phi không có yêu cầu gì đối với cô bé, có thể chậm rãi hoà nhập sinh hoạt với mọi người, có thể kết bạn là được rồi, còn những cái khác đều không có cưỡng cầu.

Thức ăn ngoài rất nhanh được đưa tới, Tưởng Thừa xuống lầu ôm mấy túi, cũng nặng lắm.

Vừa đi lên lầu chưa được hai bước, điện thoại di động vang lên, tưởng rằng Cố Phi gọi đến, kết quả phí đi nửa ngày đem hết đồ ăn chuyển sang một tay xách lên, lại lấy điện thoại ra xem xem, là Phan Trí.

"Ai" – Tưởng Thừa thở dài – "Cậu thật là biết chọn lúc gọi điện đó."

"Ông nội của tôi ơi, tôi muốn chạy trốn" – Phan Trí nhanh chóng nói một chuỗi dài –"Cậu chuẩn bị kỹ càng chứa chấp tôi đi."

"Làm sao vậy?" – Tưởng Thừa ngẩn người – "Đừng nói rằng cậu đang bị nhốt đấy?"

"Tôi là cho bọn họ một chút mặt mũi, tôi còn thực sự có thể bị nhốt được sao, muốn đi thì tuỳ tiện đi thôi" – Phan Trí nói – "Tôi thật sự là không chịu nổi, ngày mai tôi sẽ đi tìm cậu."

“Từ từ” – Tưởng Thừa nói – “Cậu cứ vậy mà chạy đến đây, mẹ cậu không giết chết cậu sao?”

Phan Trí lúc trước lên đại học cũng không chút cân nhắc vấn đề chuyên ngành, học được quản lý báo trí, mà trong nhà cậu ta lại muốn cậu ta biên chế quản lý thư viện, việc này đối với ngày thường có thể không trốn học đều xem như biểu hiện hết sức tuyệt vời của Phan Trí mà nói, quả thực như muốn cái mạng của cậu ta.

“Giết chết thì giết chết đi” – Phan Trí nói – “Mẹ không giết chết tôi, thì những cái thứ sách đó không cần đến hai tháng tôi cũng chết rồi, tôi tới chỗ hiệu sách đều được, chờ bọn họ lửa giận tiêu tan, tôi lại trở lại về xin ít tiền mở tiệm sách… Những cái này tôi lại cùng cậu nói tỉ mỉ sau.”

“A” – Tưởng Thừa lên tiếng – “Vậy tôi đặt trước cho cậu một phòng nhỉ?”

“Cậu không cần phải để ý đến, tôi tự đặt” – Phan Trí nói – “Cậu mấy ngày này bớt thời gian theo giúp tôi nói chuyện một lát là được.”

“Ừm” – Tưởng Thừa nghĩ nghĩ – “Nếu không… Tôi gọi điện nói chuyện với mẹ cậu được không?”

“Được đó, mẹ tôi vốn luôn nói tôi phải nhìn theo cậu mà học tập, cậu lại hiểu chuyện như vậy, mẹ tôi chắc chắn sẽ rất phấn khích đó” – Phan Trí thở dài – “Cậu chờ tôi đi, mời tôi ăn thịt nướng đi.”

“Được.” – Tưởng Thừa cười cười.

Tưởng Thừa đem đồ ăn để lên bày ra đĩa, đầy cả một bàn, bát đũa đều chuẩn bị xong, Cố Miểu vẫn luôn ngồi ở trên sô pha đọc sách nghiêng nghiêng đầu.

“Về.” – Cô bé nói, thanh âm so với ba, bốn năm trước mang theo chút khàn khàn, Cố Phi nói là thời kỳ vỡ giọng, còn tỏ vẻ rất hoài niệm trước kia giọng cô bé vừa ngọt ngào vừa mềm mại lúc gọi “Thừa ca”.

“Ừm, anh cũng nghe được tiếng xe máy” – Tưởng Thừa đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, dưới lầu Cố Phi mới vừa dừng xe tắt máy, cậu hướng mặt xuống huýt sáo – “Hôm nay anh của em đeo cà vạt đó, em qua đây nhìn xem, nhìn đặc biệt không giống người đứng đắn.”

Cố Phi tháo mũ bảo hiểm xuống rồi ngửa đầu lên nhìn một chút, hướng phía cậu phất phất tay, khoá kỹ xe chạy vào hành lang.

Cố Miểu không có hứng thú gì đối với anh của mình có đeo hay không đeo cà vạt, có giống hay không giống người đứng đắn, Cố Phi lúc mở cửa tiến vào, cô bé lập tức ngồi bên cạnh bàn, chờ lấy cơm ăn.

“Chỗ này xem ra chính là mua thức ăn từ bên ngoài đi.” – Cố Phi đem áo khoác cởi xuống, cười nói.

“Nhị Miểu em nhìn xem” – Tưởng Thừa chỉ vào Cố Phi – “Đồ vest, nhìn thấy chưa… Cà vạt của cậu đâu?”

“Tháo rồi, thắt lên khó chịu.” – Cố Phi vừa nói vừa chuẩn bị cởi áo vest xuống.

“Khoan” – Tưởng Thừa lấy điện thoại ra – “Tôi chụp một kiểu, loại trang phục này có chút quá hiếm thấy, bình thường đều mặc quần áo thể thao như thầy giáo thể dục vậy.”

“Đây cũng không phải đồ vest gì sang trọng” – Cố Phi nhìn cậu – “Đồng phục của trường học bên tôi, mỗi người một bộ.”

“So với quần áo thể thao của cậu thì đứng đắn hơn nhiều.” – Tưởng Thừa cười cười.

Cái này đích thực là đồng phục trường học của Cố Phi bọn họ, màu xanh đậm, chất liệu cũng được, nhưng kiểu dáng phong cách là như thế, bình thường cũng không có giáo viên nào mặc, nếu có trường hợp bắt buộc trong dịp gì đó, yêu cầu “Mặc trang phục chính thức” lúc đó mới sờ đến.

Đã nhiều năm rồi, cậu đối với Cố Phi vẫn là không nhìn ra “Quen thuộc” chỗ nào, vẫn là sẽ cảm thấy người này đẹp trai, vóc người đẹp, hôm nay nhìn được trong bộ dạng quần áo này, lúc Cố Phi mặc lên người, vẫn thật khiến Tưởng Thừa rung động.

Đây chính là yêu…

Tưởng Thừa vừa chụp ảnh vừa hát vang ở trong lòng.

Vào sinh nhật năm nay nhất định phải đưa Cố Phi đi may một bộ âu phục thật ngầu chỉnh chu, thật quá gợi cảm đi.

“Đã được chưa?” – Cố Phi hỏi.

“Ừm, thay quần áo rồi ăn cơm đi.” – Tưởng Thừa nhìn Cố Phi.

Cố Phi cởi áo khoác bộ đồ vest ra, vừa cởi cúc áo sơ mi vừa đi về phía phòng ngủ, Tưởng Thừa lập tức đi vào theo, tựa ở bên tường tiếp tục nhìn Cố Phi.

Cố Phi khi cởi cúc áo sơ mi hay khi cởi áo phông lại là hai loại gợi cảm hoàn toàn khác biệt.

Một loại là đại bá vương trước xưởng thép.

Một loại là quái thú trong lốt người.

“Hôm nay mở đầu khoá như thế nào?” – Tay Tưởng Thừa ở trên lưng Cố Phi gãi nhẹ.

“Mệt muốn chết” – Cố Phi cởi áo sơ mi, vừa muốn nói chuyện, bên ngoài Cố Miểu đang gõ gõ bát, liền quay đầu – “Đã nói không được phép gõ bát! Không lễ phép!”

Cố Miểu cầm chiếc đũa nhìn cậu ấy.

“Em đói bụng thì ăn cơm trước đi” – Cố Phi nói – “Anh cùng Thừa ca nói chuyện.”

Cố Miểu gật gật đầu, lấy cơm cho mình rồi cúi đầu bắt đầu ăn.

“Căng thẳng sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm” – Cố Phi mặc vào một cái áo phông – “Rất không được tự nhiên, tổ trưởng bên tôi nói là nhìn không thấy căng thẳng gì, nhưng tôi tự biết mình đang không được tự nhiên.”

“Lớp học có hiệu quả không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Tạm được, hôm nay đám thiếu niên so với lần mở đầu khoá trước thì tốt hơn nhiều” – Cố Phi nói – “Vốn còn lo lắng bọn nó so với tôi còn căng thẳng hơn, kết quả là còn tốt chán.”

“Tôi thật muốn đi xem một chút cậu lên lớp thì như thế nào.” – Tưởng Thừa nói.

“Ngày mai cậu đến tôi cho xem trực tiếp luôn.” – Cố Phi cười.

“Tôi nói thật đó.” – Tưởng Thừa nói.

“Tôi cũng nói thật” – Cố Phi nói – “Cậu muốn nhìn, tôi liền cho cậu xem trực tiếp luôn.”

“Được” – Tưởng Thừa nở nụ cười – “Chà, làm sao lại có chút hưng phấn thế này?”

“Bởi vì cậu thật trẻ con đó mà.” – Cố Phi đi đến hôn hôn lên trán cậu.

Lúc hai người trở lại phòng khách ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, Cố Miểu đã ăn xong một chén cơm, đang lấy cơm ăn bát thứ hai.

“Ăn còn nhiều hơn ngày thường” – Tưởng Thừa nhìn cô bé – “Ăn còn hơn anh nữa, đừng thành cô gái thân hình béo béo nha, một trận này bỗng nhiên liền toàn thịt.”

“Cậu gần đây cũng không có việc gì thì chạy bộ tập thể dục đi” – Cố Phi vừa ăn vừa nói – “Cậu hiện giờ ăn cũng không ít, mà ngày nào cũng ở nhà ngủ, bảo đảm sau này thành heo thật sự là một chút cũng không nói sai đâu.”

“Tôi kỳ thật cũng chính là sau khi trở về mới biến thành heo, trước đó lúc ở trường học tôi vẫn trong trạng thái như chó vậy” – Tưởng Thừa uống một ngụm canh – “Tôi bay giờ nghĩ chó cũng có thể lập tức thành chó.”

“Trước thành heo một trận đi” – Cố Phi nói – “Sau đến lúc người ta khai giảng lại cảm thấy đau lòng.”

“Còn tạm được, tôi quen rồi” – Tưởng Thừa nói – “Tôi vừa nghĩ tới mấy tên cuồng học tập trong ký túc xá bên tôi, tôi liền trần đầy năng lượng… Đúng rồi, nói cho cậu nghe chuyện này.”

“Gì?” – Cố Phi lên tiếng.

“Phan Trí ngày mai đến đây.” – Tưởng Thừa nói.

“Cậu ta không phải đang bị người nhà cậu ta dùng dây xích làm từ hợp kim titan trói trong nhà vệ sinh sao?” – Cố Phi nói – “Vượt ngục được rồi sao?”

Tưởng Thừa cười nửa ngày: “Ừm, trốn ra được, bào ngày mai tới đây.”

“Muốn ở chỗ này sao?” – Cố Phi hỏi – “Tôi có thể về nhà ở.”

“Cậu ta thuê phòng” – Tưởng Thừa nói – “Cậu ta muốn mở một tiệm sách, cậu nói xem đáng tin cậy không.”

“Xem muốn làm như thế nào, có đặc điểm vẫn là đáng tin cậy được” – Cố Phi nói – “Phan Trí mặc dù đọc sách không được, chuyện khác vẫn là rất ổn mà.”

“Ừm, tôi cảm thấy, nếu có thể có một cuốn sách thú vị nào đó từ tiệm ‘Bất ngờ’ kia, khả năng cũng rất là được” – Tưởng Thừa nói – “Ngày mai sẽ nói với cậu ta, dù sao cậu ta cũng đi nhiều lần rồi.”

“So với số lần tôi đi còn nhiều hơn nữa.” – Cố Phi hách một tiếng.

Cái quán cà phê gọi là ‘Bất ngờ’ kia, bọn cậu hàng năm đều sẽ tìm ngày nghỉ cùng nhau đến một lần, nói là không cần kỷ niệm cái gì, nhưng vẫn là sẽ đem nơi đó là nơi chứa đựng hồi ức.

“Nghỉ hè khi dẫn Cố Miểu qua, cậu đơn giản cứ mỗi ngày ngâm mình trong cửa tiệm là được rồi” – Tưởng Thừa nói, nghĩ nghĩ đột nhiên cũng hách một tiếng – “Tôi nói cho cậu nghe chuyện này.”

"Sao?" – Cố Phi nhìn cậu.

"Phan Trí không có chuyện tự cô đơn một mình đến già đâu" – Tưởng Thừa nói – "Tôi cảm thấy…"

"Đây không phải là rất bình thường à, chú già đẹp trai ngồi uống cà phê, không phải đó vốn là phong cách của cậu ta à." – Cố Phi cười.

"Không, mấu chốt là cậu ta không nói rõ với tôi hoàn toàn về điều gì cả, nếu như trước kia có phải lòng cô nào, cậu ta sẽ nói 'vòng bạn bè vẫn còn đó' " – Tưởng Thừa thấp giọng nói – "Tôi cảm thấy… Cậu hiểu ý tôi không?"

"Hiểu" – Cố Phi gật gật đầu, cũng thấp giọng nói – "Phan Trí có thể muốn bị quản rồi?"

"Rất mong chờ đó." – Tưởng Thừa vẻ mặt nghiêm túc.

"Cũng chờ mong đây." – Cố Phi cũng rất nghiêm túc.

"Thật sự là muốn bị bắt lại rồi" – Tưởng Thừa tiếp tục làm vẻ mặt nghiêm túc – "Sắp chuẩn bị một đại lễ."

"Khua chiêng gõ trống mang quà cho cậu ta nữa." – Cố Phi gật đầu.

"Đưa cái gì được đây?" – Tưởng Thừa suy nghĩ.

"Khua chiêng gõ trống đều thường là đưa cờ thưởng đó." – Cố Phi nói.

"Cờ thưởng chỉ có thể đưa cho người con gái đó" – Tưởng Thừa nói – "Viết bốn chữ 'Vì dân trừ hại'."

Cố Phi không thể ngừng cười được, Tưởng Thừa còn kiên trì giữ mặt nghiêm túc hơn nửa ngày mới mở miệng cười theo.

147. Chương 147: Phiên Ngoại 2: Đây Là Ba Năm Sau

Phan Trí nói đến liền đến thật, khi Tưởng Thừa ở trạm xe đón cậu ta đến thì cẩn thận kiểm tra một chút mặt cậu ta, hoàn hảo vô khuyết, xem ra khoảng thời gian này ở nhà không có bị mẹ tát tai.

"Không phải cậu nói mẹ cậu mỗi ngày đều canh cậu sao?" – Tưởng Thừa nhận lấy cái túi cậu ta đưa qua.

“Không nhịn được muốn đi đánh bài” – Phan Trí nói – “Thật ra tôi rất đau lòng cho mẹ tôi, mỗi ngày vì canh chừng tôi, bài cũng không đánh được, cũng không thể kêu người ta mỗi ngày đến nhà đánh.”

“Mẹ cậu bây giờ chắc là phát hiện rồi phải không?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Ừm, nhưng tôi bỏ số mẹ tôi vào danh sách đen rồi, tạm thời gọi không được đâu” – Phan Trí dựng cánh tay lên vai cậu – “Đi, Cố Phi tới giờ nghỉ chưa, gọi cậu ta đi cùng đi, buổi trưa đi ăn thịt nướng.”

“Buổi trưa?” – Tưởng Thừa ngẩn người.

“Buổi tối đi ăn thịt cừu nướng” – Phan Trí nói – “Tôi đều lên kế hoạch tốt rồi.”

“Hành lý của cậu muốn để…” – Tưởng Thừa vừa cầm điện thoại vừa nhìn thoáng qua trên người Phan Trí, phát hiện cậu ta chỉ đeo một cái túi nhỏ – “Cậu không mang đồ theo?”

“Mang đồ theo tôi chạy thế nào? Cũng không phải cái gì cũng không mang” – Phan Trí chỉ chỉ cái túi trong tay cậu – “Mang theo cái kia rồi, tặng cho Miểu Miểu.”

“Cậu còn mua đồ cho Nhị Miểu?” – Tưởng Thừa ngẩn người – “Sao tự nhiên cậu lại khách khí như vậy? Mua cái gì hả?”

“Tai nghe chụp tai và MP3” – Phan Trí nói – “Cậu nghĩ xem, con bé đứng trên ván trượt vèo vèo, sau đó mang tai nghe càn quét đường phố, phong cách biết bao.”

“Không nghe được âm thanh nguy hiểm lắm.” – Tưởng Thừa nói.

“Ai mang trên lỗ tai chứ” – Phan Trí nói – “Cái này là đeo trên cổ.”

“… Ờ” – Tưởng Thừa nhẹ gật đầu – “Vậy cậu mua tai nghe nhét tai không được sao, còn mua thêm MP3 Làm gì.”

“Ông nội, tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa, cậu thấy được chưa?” – Phan Trí nhìn cậu – “Lúc con bé không chơi có thể nghe nhạc mà, bình thường Cố Phi ở nhà không phải cũng bật nhạc cho con bé à, cái này âm thanh tốt.”

“Mới vừa rồi không phải cậu nói không muốn nói chuyện với tôi sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

Phan Trí dời đầu đi chỗ khác, nhanh chân đi ra phía trước.

Buổi trưa Cố Miểu chơi ở sân câu lạc bộ, không trở về ăn cơm, Cố Phi lái tiểu màn thầu lôi kéo Phan Trí và Tưởng Thừa cùng đi ăn thịt nướng.

"Xe này bảo dưỡng tốt thật" – Phan Trí và Tưởng Thừa chen ở chỗ ngồi phía sau giơ cánh tay lên, bỏ tay xuống hai người liền chen không đủ – "Là muốn làm bảo vật gia truyền sao?"

"Không có gia để truyền." – Tưởng Thừa nói.

"Chưa chắc" – Cố Phi cười cười – "Mẹ tôi đang suy nghĩ muốn sinh thêm một đứa."

"Cùng Lưu lập?" – Phan Trí hỏi.

"Chứ với ai nữa." – Cố Phi nói.

"Hai người họ còn chưa làm giấy tờ gì mà muốn sinh con rồi?" – Phan Trí nói – "Với lại hơn bốn mươi tuổi có thể có nguy hiểm gì không."

"Nói là năm mới đi làm giấy tờ, nhưng mà sinh con thì Lưu lập không đồng ý, sợ thân thể mẹ tôi không được, để hai người bọn họ tự giày vò đi" – Cố Phi nói – "Đều là người trưởng thành rồi."

"Cũng đừng có sinh" – Phan Trí thở dài – "Không phải tôi nói chứ, cậu cứ xem bà ấy nuôi anh em hai cậu, tôi thấy mẹ cậu không quá thích hợp làm mẹ, làm cô vợ trẻ được rồi."

Cố Phi cười gật gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Đến tiệm thịt nướng, vẫn là thói quen cũ, Cố Phi phụ trách nướng, Tưởng Thừa phụ trách lấy đồ ăn.

Phan Trí cũng thích ăn thịt, cầm cái đĩa đi theo Tưởng Thừa một hồi kẹp lấy: "Vẫn là bên này lợi ích thực tế, chủng loại coi như không nhiều, nhưng chúng ta ăn cũng chỉ có mấy thứ này."

"Đúng." – Tưởng Thừa cười gật đầu.

"Nghỉ hè có phải còn muốn đưa Cố Miểu qua bên đó?" – Phan Trí hỏi.

"Ừm." – Tưởng Thừa kẹp một chút chân gà.

"Hai cậu lúc nào sống với nhau" – Phan Trí nói – "Cũng đã bốn năm rồi."

“Chờ cậu ta làm xong học kỳ này đi, năm sau là lớp 9 rồi” – Tưởng Thừa nói – “Vốn không phải nói sẽ nhanh chóng qua sao, nhưng chỗ tôi vẫn chưa định được, cậu ta trước hết cứ đi làm đi, lãnh đạo còn rất coi trọng cậu ta.”

“Trường học đó của cậu ta không phải cũng rất tệ sao, cứ cảm thấy cậu ta ngày nào đó sẽ ép không nổi linh hồn lão đại xưởng thép của mình mà đi đánh học sinh ” – Phan Trí nói – “Cậu ta vẫn là làm thợ chụp hình tự do gì đó tương đối tốt, trước đó không phải có biên tập ảnh gì đó rất coi trọng cậu ta sao?”

“Ừm, cứ liên lạc mãi, người kia cứ muốn cùng cậu ta hẹn bản thảo” – Tưởng Thừa kẹp một chồng lớn thịt ba chỉ xếp ở trong đĩa – “Cố Phi ổn định hơn tôi, cân nhắc cũng nhiều, cậu ta đi lần này, đoán chừng ngoại trừ ngày lễ tết cũng sẽ không trở lại nữa, ổn định một chút cũng là nên, với lại tụi tôi mang theo Cố Miểu đi, không phải du lịch mà là sinh sống, phải cân nhắc kỹ.”

“Cũng đúng” – Phan Trí cảm khái thở dài – “Trong một chớp mắt liền không phải thiếu niên nữa.”

“Cậu vẫn còn duy trì trái tim của thiếu niên đấy” – Tưởng Thừa nói – “Cậu vừa bỏ nhà đi.”

“Xéo đi” – Phan Trí cười lên – “Tôi thật sự là ở chỗ này mấy ngày liền trở về trường học, sau đó tìm công việc gì đó liên quan đến tiệm sách.”

“Thật sự quyết định mở một tiệm sách sao?” – Tưởng Thừa hỏi.

“Quyết định rồi” – Phan Trí nói – “Tôi hả, không thích đọc sách, nhưng tôi thích dùng sách ra vẻ, tôi thấy người giống tôi rất nhiều.”

Tưởng Thừa nhìn cậu ta.

“Thật đó” – Phan Trí cười nói – “Địa điểm tôi cũng đều nghĩ kỹ rồi, chờ trở về trường học tôi liền tìm xem có mặt tiền phù hợp không.”

“Bên cạnh “Bất ngờ” sao?” – Tưởng Thừa híp mắt một chút.

Phan Trí không lên tiếng, nhìn cậu, qua hơn nửa ngày mới nói một câu: “Được nha ông nội, còn thật để ý đến tôi?”

“Nói nhảm” – Tưởng Thừa nói – “Tôi nhìn cậu lớn lên đấy.”

“Ai da!” – Phan Trí cười vui vẻ – “Sao cậu không nói cậu dùng phân, nước tiểu nuôi tôi lớn đi!”

“Đang là giờ ăn” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “Văn minh một chút đi.”

Tưởng Thừa cảm thấy giữa trưa ăn tự phục vụ thịt nướng thật ra rất thiệt thòi, bởi vì thời gian hạn chế, cậu không thể ăn thỏa thích, không thể nỗ lực ăn đủ vốn.

"Buổi tối á" – Khi ra khỏi tiệm thịt nướng, Phan Trí sờ bụng nói – "Buổi tối hai cậu mời tôi thịt cừu nướng, khỏi cần lái xe, đi uống chút rượu."

"Được" – Cố Phi nói – "Hai cậu ở đây đợi tôi chút, tôi đi lái xe tới."

"Lời này nói giống như thật vậy." – Phan Trí nói.

Cố Phi nhìn cậu ta không nói chuyện, dừng lại một hồi, ba người cùng cười lên.

"Xem thường xe điện nhỏ của chúng ta à, cậu cũng lái không lại đâu." – Cố Phi ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

"Đời này tôi cũng sẽ không đụng nó nữa, duyên phận tôi và nó vẫn là điểm cạn mà." – Phan Trí nói.

"Chờ đi, tôi đi..." – Cố Phi xoay người, dừng một chút vẫn là đem lời nói kiên cường nói lại một lần – "Đi lái xe tới đây."

"Chúng tôi có thể qua bên đó chờ không?" – Phan Trí nói – "Một nơi hẻo lánh không quá rõ ràng."

"Các cậu có thể đến giao lộ bên kia..." – Cố Phi đưa tay chỉ vào giao lộ bên kia, nói được nửa câu lại ngừng, nhìn đường phố đối diện.

"Sao vậy?" – Tưởng Thừa hỏi, khi thuận mắt nhìn sang, thấy được ở đường phố đối diện có mấy cậu nhóc ôm eo khoác lưng chen tới chen lui đang đi, nhìn qua tuổi tác cũng không lớn – "Học sinh của cậu?"

"Lúc này cũng chưa tới thời gian lên lớp mà, thầy Cố, cậu có phải quản có hơi nhiều rồi hay không?" – Phan Trí nói.

Cố Phi không lên tiếng, từ trong túi áo khoác lấy ra kính mắt đeo lên, lại nhìn qua bên đó: "Tôi đi một chuyến."

Dù sao cũng đã từng là tiểu cao thủ đánh nhau, lúc Cố Phi đi qua đường đối diện, Tưởng Thừa và Phan Trí cũng đều đã nhìn ra, trong những nam sinh nhìn qua rất thân thiết này, có một người là bị kẹp ở giữa mà dắt đi về phía trước.

Hai người cũng lập tức đi theo qua đó.

“Là học sinh của cậu ta sao?” – Phan Trí hỏi.

Tưởng Thừa nhìn mấy người đó: “Tối thiểu trong đó ít nhất có một người, nếu không sao Cố Phi lại quản loại chuyện này.”

“Cậu ta cũng không phải chủ nhiệm lớp.” – Phan Trí nói.

“Phó chủ nhiệm lớp” – Tưởng Thừa nói – “Chủ nhiệm lớp… Là sư phụ cậu ta, rất tốt với cậu ta, cậu ta chắc chắn để bụng.”

“Vậy được.” – Phan Trí xắn tay áo.

“Cậu làm gì?” – Tưởng Thừa nhìn Phan Trí – “Chuẩn bị đánh nhau à?”

“Ai biết được” – Phan Trí xoa xoa đôi bàn tay – “Lỡ như khống chế không nổi liền phải…”

“Trương Hiểu Phi!” – Cố Phi hô về phía trước.

“Ai da” – Phan Trí ngẩn người – “Đặt cái tên này thật là.”

Mấy nam sinh đều ngừng lại, cùng quay đầu qua.

Lúc người ở giữa tên là Trương Hiểu Phi kia nhìn thấy Cố Phi, toàn bộ nét mặt đều thay đổi, trong ánh mắt lập tức tràn đầy chờ mong, vừa giãy dụa muốn rút ra khỏi cánh tay người bên cạnh, vừa đáp: “Thầy Cố!”

Mấy nam sinh bên cạnh rõ ràng ngơ ngác một chút.

“Muốn đi đâu đấy.” – Cố Phi đi qua, đứng lại trước mặt mấy người bọn họ.

“Quản được sao?” – Một nam sinh to con dắt khóe miệng nói một câu, lại nhìn Trương Hiểu Phi, rất khinh thường hỏi – “Thầy giáo mày?”

“… Phải.” – Trương Hiểu bay gật gật đầu, nhìn ra được nhóc con có chút sợ hãi, lời này nói xong lại lập tức quay đầu nhìn Cố Phi.

“Qua đây.” – Cố Phi nhìn nhóc con.

Trương Hiểu Phi bỗng nhúc nhích, nhưng người của hai bên không buông tay, nhóc con nhìn đứa to con kia, muốn nói cái gì đó nhưng không nói ra, thế là lại quay đầu trở lại, nhìn Cố Phi.

Tưởng Thừa và Phan Trí cách xa mấy mét nhìn cảnh tượng này, Phan Trí nhỏ giọng mắng một câu: "Đệt, thật mẹ nó muốn gây sự."

"Con nít mà." – Tưởng Thừa nói.

So với sự quan tâm của Phan Trí, cậu càng muốn xem thử Cố Phi sẽ xử lý tình huống trước mắt như thế nào.

Nói thật thì, từ lúc vượt vách trở đi, Cố Phi không lại thật sự động thủ với ai lần nào, sống một cuộc sống bình thường của học sinh, đi làm hơn nửa năm này, đối với lớp nát nhất toàn trường, cậu ta cũng từ đầu đến cuối duy trì trạng thái phó chủ nhiệm lớp phổ thông.

Tưởng Thừa không hi vọng cậu ta giống như trước đây, vừa nghĩ tới dáng vẻ cậu ta cầm ống thép, Tưởng Thừa liền có chút phát sầu, cuộc sống nhìn qua rất có cảm giác an toàn lại tuyệt đối không an toàn.

Nhưng mà, nghe Cố Phi bình tĩnh nói "Qua đây", cậu thế mà có chút ẩn ẩn kích động.

Bá khí đó, một ánh mắt liền có thể làm cho người ta ngậm miệng, khí chất bên trong trầm ổn mà chơi liều giao thoa của Cố Phi, cậu đã rất lâu chưa thấy.

Chậc.

Tưởng Thừa cảm thấy mình quả thực mâu thuẫn.

Thật ra cũng không phải mâu thuẫn, lúc này nhìn dáng vẻ của Cố Phi, cùng năm đó nhìn Cố Phi, cảm thụ đã hoàn toàn khác biệt.

Cho dù bây giờ Cố Phi cùng người khác đánh nhau, cậu cũng sẽ không cảm thấy không an toàn.

Rất nhiều thứ đều đã thay đổi.

Cố Phi cũng đã sớm không còn là Cố Phi năm đó.

"Qua đây." – Cố Phi lặp lại lần nữa, lần này giọng của cậu ta trầm xuống.

"Tôi…" – Trương Hiểu bay nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn mở miệng – "Thầy tôi… Kêu tôi qua… Tôi…"

“Qua mẹ nó cái gì” – To con ngắt lời – “Có chuyện gì chứ! Đi!”

Mấy người dắt Trương Hiểu Phi liền muốn đi về phía trước.

“Tôi” – Trương Hiểu Phi lập tức luống cuống, vùng vẫy hai lần, khẩn cầu quay đầu nhìn Cố Phi – “Thầy Cố, Cố…”

“Đi!” – To con có lẽ thấy Cố Phi luôn không có động tĩnh nên khí thế rất tràn đầy.

“Tôi xem ai dám đi.” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cảm thấy lông tơ trên người mình dựng lên, đung đưa qua lại vù vù một mảnh, giống như cánh tay dưới võ đài huy động.

Đơn giản năm chữ, bị Cố Phi nói đến không khí đều sắp đọng lại.

Mà sau khi cậu nói xong thì lấy mắt kiếng xuống, động tác chậm rãi cọ xát thấu kính trên áo mới đem kính mắt thả lại bên trong túi này làm Tưởng Thừa muốn bổ nhào qua cắn cậu ta hai cái.

Mắt kính này là cậu mua cho Cố Phi, rất đắt, mặc dù lúc này cậu có chút muốn nói cậu giả bộ như vậy sẽ xoa mờ thấu kính đó! Nhưng không thể không thừa nhận bộ dạng ra vẻ này cũng rất có khí phách.

“Thầy nói một lần chót” – Cố Phi rủ xuống cánh tay, nhìn Trương Hiểu Phi – “Qua đây.”

Trương Hiểu Phi ở đó không nhúc nhích, khóe miệng đứa to con mang theo nụ cười khinh bỉ, liếc mắt mà nhìn cậu.

Cố Phi đợi vài giây, rồi mới xoay người đi, nói với Tưởng Thừa và Phan Trí: “Đi thôi.”

Hai người bọn họ đang chuẩn bị cùng quay người đi thì Trương Hiểu Phi đột nhiên rống lên: “Thả tôi ra!”

Cố Phi ngừng bước chân.

Trương Hiểu Phi một cuống họng này làm đám to con đều sửng sốt, mặt nhóc con đỏ lên, hung hăng quăng hai lần cánh tay, tránh thoát tay đang nắm lấy mình, nhanh chân đi tới bên Cố Phi.

Phía sau đứa to con lập tức cũng theo tới.

Cố Phi xoay nhanh thân một phát bắt được cánh tay Trương Hiểu Phi kéo nhóc con qua rồi mới một cước đạp lên chân đứa to con đã đạp sau eo Trương Hiểu Phi, chân của đứa to con rơi xuống, lảo đảo một bước.

Cố Phi ném Trương Hiểu Phi ra trước mặt Tưởng Thừa và Phan Trí, lần nữa xông tới đứa to con, nắm chặt cổ áo nhấc lên, hung hăng đẩy vào một người phía sau đang xông lên muốn giúp một tay kia, đầu của đứa to con ngã ra sau, đâm vào trên mũi người phía sau kia.

"Cho nhóc mười giây." – Cố Phi chỉ vào đứa to con.

To con nhìn thoáng qua phía sau cậu, tay Phan Trí bỏ vào trong túi liền đi qua.

"Buông tay." – To con nhìn Cố Phi.

Cố Phi buông lỏng tay, to con hơi lườm bọn cậu, quay người vẫy tay một cái: "Đi."

Sau khi nhìn mấy đứa nhóc không quay đầu lại mà đi mất, Cố Phi nhìn Tưởng Thừa: "Tôi đưa nhóc con này về trường học, hai cậu… tự đón xe?"

"Ừm" – Tưởng Thừa gật gật đầu, ngẫm lại lại có chút muốn cười – "Cậu dùng tiểu màn thầu chở nó sao?"

"Ha" – Cố Phi cười cười – "Đừng có học theo Phan Trí ngại bần yêu giàu."

Phan Trí ở bên cạnh một chuỗi chậc chậc.

Cố Phi lái tiểu màn thầu tới, Trương Hiểu Phi đi theo cậu lên xe, Cố Phi nhìn Tưởng Thừa: "Vậy tôi đi trước."

"Ừm" – Tưởng Thừa đáp – "Buổi chiều tan làm gọi điện đi, đi ăn thịt nướng."

"Được." – Cố Phi mở máy xe, lái đi.

Trương Hiểu Phi ngồi ở sau cứ im lặng mãi, sau khi lái qua hai con đường, nhóc con mới nói: "Phi ca."

"Hả?" – Cố Phi lên tiếng.

"Cảm ơn." – Nhóc con nói.

Học sinh này là trùm lớp của lớp cậu, so với Vương Húc ngụy trùm lớp năm đó thì hàng thật giá thật hơn

nhiều, nhưng dù sao chỉ là một học sinh lớp bảy, so sánh với mấy "Thanh niên lêu lổng" thường xuyên xuất hiện trong tin tức kia thì chính là vô cùng phế vật.

"Cũng không cần cảm ơn" – Cố Phi nói – "Em tự nghĩ xem mình có xứng với thầy Vu không."

Thầy Vu là sư phụ Cố Phi, chủ nhiệm lớp, rất có trách nhiệm với học sinh, nhưng tính tình rất nôn nóng, giống như sự kết hợp của Lão Từ và Lão Lỗ.

"Đừng nói với thầy ấy." – Trương Hiểu Phi nói.

"Nếu không gặp thầy sẽ không nói" – Cố Phi nói – "Nhưng đã gặp rồi nhất định phải nói."

"Thật không nể mặt." – Trương Hiểu Phi có chút không vui.

"Nể mặt thì em cảm kích sao? Thầy Vu đối với em đủ nể mặt đi" – Cố Phi nói – "Em nhận tình cảm của thầy ấy sao? Hôm nay giúp em, em quay đầu lại gây thêm phiền phức, em nể mặt tôi sao?"

"… Em nói không lại thầy." – Trương Hiểu Phi nói.

"Miệng không được tay chân cũng không được" – Cố Phi nghiêng nghiêng đầu – "Nghe thầy một câu, loại tư chất này cũng đừng học người ta làm lão đại."

Trương Hiểu Phi sửng sốt một hồi thì cười: "Đệt."

"Miệng sạch sẽ một chút." – Cố Phi nói.

"Thầy chưa từng nói tục sao?" – Trương Hiểu Phi hỏi.

"Em đưa ra bằng chứng, một lần là được." – Cố Phi nói.

Trương Hiểu Phi đơ nửa ngày: "Sau lưng chắc chắn có nói, ai cũng biết thầy trước đây là lão đại xưởng thép, thầy mà chưa từng nói tục?"

"Thầy chưa từng nói trước mặt em, em trước mặt thầy nên sạch sẽ một chút." – Cố Phi nói.

"Biết rồi!" – Trương Hiểu Phi thở dài.

Tưởng Thừa và Phan Trí gọi xe tới khách sạn, đặt phòng xong, rồi mới đi dạo định nán lại phòng thuê một

lúc.

Khi còn cách một hai trăm mét thì thấy Cố Miểu.

Nhưng Cố Miểu không phải chỉ một mình, bên cạnh còn có một người con trai đi theo, cách khá xa cũng không thấy rõ tuổi tác và tướng mạo.

"Tôi đệt!" – Tưởng Thừa đột nhiên liền gấp, chỉ vào bên kia – "Phan! Cậu nhìn xem đó có phải một đứa con trai hay không!"

"Đúng đó" – Phan Trí nhìn một chút – "Sao vậy?"

"Là con trai ư!" – Tưởng Thừa nhìn cậu chằm chằm, lên giọng – "Một đứa con trai!"

"Ờ!" – Phan Trí cũng cất cao giọng lên tiếng, rồi mới tiếp tục hỏi – "Thì sao?"

"Chắc chắn không phải thứ tốt lành gì!" – Tưởng Thừa bước nhanh hơn, nửa chạy đuổi qua bên kia.

"Không phải, Thừa nhi" – Phan Trí theo sát cậu – "Cố Miểu coi như là học sinh cấp hai, xinh đẹp như vậy lại còn ngầu, có người theo đuổi có cái gì ghê gớm chứ?"

"Con bé không giống!" – Tưởng Thừa nói – "Con bé…"

"Hứa Hành Chi nói, không được để con bé cảm thấy mình không giống người khác" – Phan Trí nói – "Con bé là một cô gái ít nói học cấp hai, Hứa Hành Chi nói…"

"Tôi ở trước mặt con bé đương nhiên sẽ không để nó cảm thấy mình khác người! Nhưng có ai muốn lừa con bé thì làm sao hả!" – Tưởng Thừa nói.

"Tôi thấy việc này cậu không cần lo lắng" – Phan Trí thở dài – "Tôi thấy cậu không bằng lo lắng một chút cho đối phương đi, vũ lực con bé như vậy, đụng vào một cọng lông liền bị ăn ván trượt, đến mấy lần liền ăn mấy lần."

Tưởng Thừa bị cậu ta nói đến có chút muốn cười, tâm tình lo lắng cũng hơi bình tĩnh một chút, cậu thả chậm bước chân, cảm thấy mình so với Cố Phi có lẽ còn quan tâm hơn.

Chậm rãi đi đến chỉ cách xa một con đường, Tưởng Thừa thấy rõ kia là một nam sinh trông có vẻ mười bảy, mười tám tuổi, đang vừa nói vừa cười mà nhìn Cố Miểu.

Cố Miểu dựa vào cột đèn, một chân giẫm trên ván trượt, hai tay đút túi mặt không thay đổi nhìn nam sinh này.

Tưởng Thừa và Phan Trí ngừng lại, muốn đợi bọn họ nói chuyện xong lại đi qua, nhưng Cố Miểu vừa nhấc mắt thấy được bọn cậu, lập tức mũi chân nhất câu, kẹp lên ván trượt, đưa tay đẩy ra nam sinh còn đang nói chuyện, đi qua bên này.

Nam sinh trực tiếp bị đẩy một cái lảo đảo.

"Thấy không!" – Phan Trí nói – "Một chưởng này, kiếm khí bức người."

Tưởng Thừa nhìn cậu ta: "Một chưởng đánh ra kiếm khí?"

"Thì là ý giống vậy" – Phan Trí cười cười với Cố Miểu – "Hi! Miểu Miểu!"

"Cố Miểu!" – Nam sinh kia đột nhiên ở đối diện hô một tiếng.

Cố Miểu tựa như không nghe thấy, bước chân cũng không có ngừng lại một chút.

"Anh rất thích em! Anh yêu em!" – Nam sinh kia lại hô.

"Yêu cái trứng gà lớn mi!" – Tưởng Thừa quả thực muốn nổ, chỉ vào nam sinh kia – "Con mẹ nó thử yêu một cái nữa coi!"

Hết phiên ngoại 2

148. Chương 148: Phiên Ngoại 3: Ây Da Vẫn Là Ba Năm Sau

Cố Phi buổi chiều chỉ có một tiết lên lớp, nhưng với tư cách là một thầy phó chủ nhiệm, cậu vẫn rất bận, chiều hôm nay, chủ nhiệm lớp tới văn phòng, cậu xách hai học sinh qua nói chuyện tâm tình, còn tiếp đãi một phụ huynh học sinh.

Một tiết tự học cuối cùng, cậu còn phải tới phòng học trông coi, cứ giống Lão Từ trước đây vậy, lặng lẽ mà xuất hiện ở khe hở phía sau phòng học.

Có lúc cậu đứng ở cửa thì đều có chút buồn cười.

Nhìn thấy bên trong, một đám nhóc con cấp 2 khoác lác ngốc xít, người ngủ, người xem tiểu thuyết, ngẫm

nghĩ cuộc sống cấp 3 của mình dường như không lâu trước đây, cảm thấy giống như một giấc mộng.

Cậu đẩy mở cửa sau, cửa phát ra một tiếng “”két“” ngắn ngủi, tiếng rù rì trong phòng học nháy mắt giống như lấy cửa là tâm điểm, xung quanh “”BA“” một tiếng mà liền yên lặng xuống.

Tụi nhóc cấp 2 vẫn còn nhỏ tuổi, ở trong mắt phần lớn học sinh, quyền uy của thầy cô giáo vẫn có, đổi lại là cấp 3 thì không giống thế, mỗi lần Lão Từ từ trong khe cửa hiện thân, đều dường như tự mình mang theo hiệu quả tàng hình.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng bởi vì thầy phó chủ nhiệm này là lão đại xưởng thép trong truyền thuyết.

Cố Phi cũng không biết cái tiếng tăm này của mình làm sao mà truyền tới học sinh, tự mình nghe thấy cũng cảm thấy tràn đầy sát khí.

Lúc từ hàng phía sau phòng học đi về phía trước, cậu nhìn thấy một học sinh đang nằm sấp trên bàn nhắm mắt, trong mũi nhét một viên giấy.

Cậu gõ gõ bàn, học sinh này mở to mắt ra, nhìn thấy là cậu, lập tức ngồi thẳng dậy.

“”Chảy nước mũi hay là chảy máu mũi¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Máu mũi.“” – Học sinh nói.

“”Dừng lại chưa¿‘” – Cố Phi nhìn nhìn cậu ta.

“”Không biết“” – Học sinh nói, đem viên giấy trong mũi kéo ra, giấy vẫn còn đỏ, cậu vừa cúi đầu, theo đó liền có một giọt máu từ trong mũi chảy ra – “”Vẫn chưa dừng lại.“”

“”Đi rửa mặt“” – Cố Phi vỗ vỗ vai của cậu ta – “”Dừng không được thì đi phòng y tế.“”

“”Dạ.“” – Học sinh đứng dậy đi ra ngoài.

Cố Phi đi tới trên bục giảng, ngồi xuống.

“”Phi ca“” – Hàng trước, một nam sinh nhìn cậu – “”Phải lên lớp à¿‘”

“”Không lên.“” – Cố Phi nói.

“”Vậy thầy ngồi chỗ này¿‘” – Nam sinh nói.

“”Hâm mộ hả? Vậy nếu không thì em lên đây ngồi chỗ này¿‘” – Cố Phi nói.

“”Em mới không ngồi“” – Nam sinh nói – “”Em chỉ hỏi chút.“”

“”Có phải thầy ngồi chỗ này, em muốn tán dóc, làm chút gì đó vô cùng bất tiện hay không hả¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Đúng đấy.“” – Nam sinh cười lên.

“”Vậy em nhịn đi.“” – Cố Phi nói.

Nụ cười của nam sinh cứng lại một giây, thở dài.

“”Nếu không thì em hãy“” – Cố Phi chỉ chỉ về hướng sách đặt làm ra vẻ ở trên bàn cậu ta – “”Nhẫn nhục chịu đựng mà làm một chút bài tập được rồi.“”

Xung quanh một đám tiếng cười kìm nén.

Cố Phi không để ý bọn nhóc, dựa trên lưng ghế nhìn bọn nhóc.

Di động trong túi rung một cái, đoán chừng là Tưởng Thừa, cậu không cầm di động ra xem, trường học không cho học sinh mang di động vào trường học, cậu cũng sẽ không ở trong phòng học cầm di động ra.

Cho tới khi trong phòng học trở nên yên tĩnh, bất luận có đọc sách, làm bài tập hay không, mọi người đều yên lặng xuống, sau đó cậu mới đứng lên, liếc nhìn xuống dưới một cái, đứa ngẩn người thì ngẩn người, đứa ngủ thì ngủ, vài đứa bắt đầu làm bài tập quả là làm rung động xưởng thép.

Cậu đi tới trên hành lang, đứng tới chỗ học sinh không nhìn thấy, cầm di động ra liếc nhìn.

Quả nhiên là tin nhắn của Tưởng Thừa gửi tới.

– Cậu lúc nào trở về! Hết giờ làm lập tức đi liền! Không được trễ giờ!

Cậu cười cười, trả lời một tin.

– Cậu đói à, đi ăn với Phan chút gì đấy

– Ăn cái rắm!

– Không cần tiết kiệm tiền như vậy

Tưởng Thừa chưa lập tức trả lời, qua một lát, gửi thẳng một tấm hình qua.

Cậu nhìn thấy tấm hình liền sững cả người.

Tấm ảnh không phải selfie của Tưởng Thừa, mà là hình chụp chung của hai người, một người là Phan Trí, cái thằng nhóc bên cạnh cậu chưa từng gặp qua, xem ra là được Phan Trí nồng nhiệt ôm bả vai, thực tế là bị cưỡng chế, hơn nữa cười đến khó khăn và ngượng ngùng.

– Phan Trí chịu đựng nhiều năm như vậy, cuối cùng bộc lộ tính hướng rồi?

Tưởng Thừa gửi thẳng tin nhắn thoại qua đây: “”Đây là kẻ theo đuổi bám đuôi Cố Miểu! Cái đồ rắm thúi của câu lạc bộ! Trên đường đã con mẹ nó la lên, nào là “anh thích em, anh yêu em”! Phổi của tôi cũng tức nổ ba cái rồi¡‘”

Cố Phi có phần không biết nói sao cho tốt.

Cố Miểu bây giờ lớn lên mỗi ngày, mặc dù tâm trí với cô gái bình thường không giống nhau hoàn toàn, nhưng dù sao cũng xinh đẹp, mấy thằng nhóc này thích con bé cũng không phải lần đầu tiên…

Đương nhiên, không ngờ bị bắt ngay tại chỗ xác thực là người đầu tiên.

Cố Phi thông thường chỉ là bảo Cố Miểu không được để ý mấy thằng nhóc nói thích cô bé, cũng không đối với mấy thằng nhóc đó thực sự làm gì, cậu hoàn toàn không nghĩ tới Tưởng Thừa và Phan Trí sẽ bắt được một tên, còn chụp hình.

Nghĩ nghĩ có chút nhịn không được, rất muốn cười.

Cậu trở về phòng học, lại xoay quanh hai vòng, sau đó đi ra, tới dưới lầu, gọi điện cho Tưởng Thừa.

“”Hết giờ làm rồi¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Còn mấy phút, tôi về văn phòng thu dọn một chút rồi trở về.“” – Cố Phi nói.

“”Không cần vội“” – Tưởng Thừa thở dài – “”Vừa lơ là cái để thằng nhóc chạy mất rồi, chạy giống như chuyển tiếp nhanh ấy.“”

Cố Phi nghe thấy giọng của Phan Trí: “”Hai cậu không đem người ta dọa chết à.“”

“”Dọa chết đáng đời“” – Tưởng Thừa nói – “”May mà không dọa chết tôi! Trước mặt tôi mà dám la to, cũng may là tôi bây giờ, đổi lại trước đây sớm đánh thằng nhóc đó rồi.“”

“”Nhị Miểu đâu? Phản ứng sao¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Cực kỳ hờ hững“” – Tưởng Thừa nói – “”Vô cùng lạnh nhạt, thằng nhóc này cũng đủ thảm, từ bày tỏ giữa chừng đến sau đó bị bắt chạy trốn nữa, một vở kịch khổ tình lại nhiệt liệt, Nhị Miểu giống như không nhìn thấy nó.“”

Cố Phi cười lên: “”Tôi trở về nói chuyện với con bé một chút nhé, các cậu ở đâu? Tôi đi qua tìm các cậu, đi ăn lẩu thịt.“”

“”Chính là bên cạnh máy tập thể dục mới bày ra ở con đường nhỏ dưới lầu.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Được.“” – Cố Phi cười cúp điện thoại.

Lúc lái chiếc màn thầu nhỏ về tới dưới lầu, Cố Phi từ xa đã nhìn thấy Tưởng Thừa và Phan Trí.

Hai cậu ở trên lề đường, mỗi người ngồi lên một cái phiến đá, Cố Miểu đạp vào ván trượt ở trước mặt hai cậu, trượt qua trượt lại, đoán chừng đang nghỉ ngơi, Tưởng Thừa và Phan Trí đại khái là vô cùng buồn chán, đầu xoay tới lui theo Cố Miểu, giống như hai con mèo dán mắt vào gậy trêu mèo.

Cố Phi lái xe qua, huýt gió một tiếng.

Cố Miểu, đầu thậm chí không quay lại mà trước tiên huýt gió một tiếng vang dội.

“”Đi, đi, đi¡‘” – Phan Trí quay đầu nhìn thấy cậu ta lập tức liền nhảy bật lên – “”Ăn cơm đi, ăn cơm đi¡‘”

“”Buổi trưa không nhịn ăn chứ“” – Cố Phi cười cười – “”Đói thành thế này rồi? Chờ tôi quay đầu xe lại.“”

“”… Lúc mỗi lần cậu nói “xe xe xe xe”, sẽ không ngại ngùng chứ¿‘” – Phan Trí nhìn cậu.

“”Sẽ không“” – Cố Phi quay đầu xe, quay nửa vòng, lái trở về dừng lại bên đường – “”Cậu không hài lòng thì gọi xe đi đi¡‘”

“”Tôi vốn là phải gọi xe¡‘” – Phan Trí hô – “”Chiếc xe của ngài ấy! Phía sau có thể ngồi được ba người¿‘”

Nói là gọi xe, nhưng Phan Trí ngồi xổm bên đường, cầm di động nhìn chằm chằm gần hai mươi phút cũng không có tài xế nhận đặt.

""Tôi đệt"" – Cậu ta cảm thán – ""Chỗ này của các cậu quá lạc hậu hay là quá sầm uất¡"

""Thời gian tan tầm, tan học, vốn dĩ đã không dễ gọi xe ấy mà"" – Tưởng Thừa với Cố Miểu chen chúc một chỗ ở trên ghế sau, từ cửa sổ thò đầu ra – ""Cậu đi lên đi, chúng ta co chân ở phía trước một chút là được, bên này không có cảnh sát giao thông.""

Phan Trí ngẩng đầu nhìn cậu, nửa ngày mới nói một câu: ""Má nó, rất tiên tiến nha, cửa sổ này còn có thể mở ra à? Tôi vẫn luôn cho rằng là mở không ra cơ.""

""Còn có thể kéo hai bên đấy"" – Tưởng Thừa đem kính cửa sổ đẩy tới lui mấy cái – ""Nếu không thì cậu đi lên chơi¿"

""… Tôi thật là phục rồi"" – Phan Trí đứng dậy, chen lên màn thầu nhỏ, khom lưng đứng ở phía trước chân của Tưởng Thừa và Cố Miểu, cánh tay chống vào chỗ tựa lưng của ghế sau, phần lưng tựa vào phía sau của Cố Phi – ""Đi thôi¡"

""Không xa bao nhiêu, kiên trì một chút"" – Cố Phi khởi động màn thầu nhỏ, màn thầu nhỏ rất gian nan mà lái ra phía trước – ""Cũng chỉ mười phút là tới, hôm nay quá tải, lái chắc chậm, khoảng mười lăm phút thôi.""

""Không cần xoa dịu tôi."" – Phan Trí nói.

Tiệm lẩu thịt này, lúc Tưởng Thừa trở về cũng quay lại đây ăn mấy lần, có lẽ là do đoạn đường khuất, cho nên giá cả rất vừa phải, thịt cũng cho rất hợp lý, chủng loại đồ chấm còn rất phong phú.

Xe dừng một phát, Phan Trí liền rất nhanh mà mở cửa nhảy ra ngoài, vừa mới xuống, lại lập tức quay người thò đầu vào trong xe.

""Này¡" – Tưởng Thừa đang chuẩn bị xuống xe, xém chút nữa va lên cằm cậu ta – ""Làm sao¿"

""Người đó là Vương Húc à¿" – Phan Trí nói – ""Có phải lớp trưởng của các cậu ở bên cạnh? Đẹp hơn so với hình chụp nha¡"

""Hử¿" – Tưởng Thửa sững người chút, cùng Cố Phi quay đầu nhìn qua.

Rõ là Vương Húc và Dịch Tĩnh.

Sau khi tốt nghiệp, Vương Húc với bọn họ vẫn suốt ngày tụ tập, nhưng đại học của Dịch Tĩnh ở cách xa, kỳ nghỉ vẫn luôn làm thêm, rất liều mạng, ngoại trừ nghỉ đông cũng không trở về mấy, thông thường đều là Vương Húc đi qua ở cùng cô ấy.

Mấy năm này, đây cũng là lần thứ hai Tưởng Thừa gặp mặt cô ấy.

Người còn thay đổi rất lớn, xinh đẹp, cũng so với trước đây có phong cách Tây không ít.

Trông thấy bọn họ, Vương Húc liếc mắt một cái thậm chí chưa cười, đi qua túm lấy Tưởng Thừa đã cười vui vẻ một trận: ""Bảo cậu hẹn thời gian ăn cơm, đã nói mấy năm! Kết quả hôm nay chạy tới chỗ này ăn bữa lớn, không gọi tôi¡'"

""Là tôi định tới nhà cậu ăn bánh nhân thịt."" – Tưởng Thừa cười nói.

""Đi đi thôi"" – Vương Húc nói – ""Không chọn thời điểm, cứ ngày mai, đi tiệm mới ăn, tiệm của tôi mở, phố ẩm thực ở quảng trường thành phố còn chưa đi qua nhỉ? Đại Phi đi qua rồi, có phải rất đẹp hay không¡'"

""Phải, trang trí một chút cũng không giống tiệm bánh nhân thịt."" – Cố Phi gật đầu.

""Cũng không chỉ bán bánh nhân thịt nhá"" – Vương Húc cười, quay đầu nhìn nhìn Dịch Tĩnh – ""Các cậu rất lâu rồi không gặp Dịch Tĩnh nhỉ¿'"

Lúc Dịch Tĩnh có chút thẹn thùng mà chậm rãi đi qua, cậu ta lại đụng vai Phan Trí một cái, đè thấp giọng: ""Tôi đã nói cô ấy xinh đẹp chứ! Cậu còn không tin¡'"

""… Tôi chưa từng không tin."" – Phan Trí thở dài.

""Hi."" – Dịch Tĩnh cười chào hỏi với bọn họ.

""Lâu lắm không gặp nha lớp trưởng."" – Tưởng Thừa nói.

""Lần trước gặp mặt tới bây giờ cũng một năm rồi nhỉ¿'" – Dịch Tĩnh vén vén tóc.

""Ừ."" – Tưởng Thừa gật gật đầu.

""Thật là… rất lâu rồi nha"" – Dịch Tĩnh nói – ""Cậu cũng được giữ lại nghiên cứu.""

Tưởng Thừa cười cười.

“”Cùng nhau đi ăn được rồi“” – Vương Húc đề nghị, lại vẫy vẫy tay với Cố Miểu vẫn luôn dựa ở cạnh xe– “”Miểu Miểu nữ vương, cùng nhau ăn cơm¿‘”

Cố Miểu liếc cậu ta một cái không có phản ứng, cúi đầu kéo quai quần yếm của mình.

“”Được, đáp ứng rồi“” – Vương Húc gật gật đầu – “”Đi¡‘”

“”Nhị Miểu“” – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu còn đang kéo, có lẽ là hai dây quai đeo dài ngắn không đều nhau, cậu đi qua – “”Anh giúp…“”

Còn chưa nói xong, Cố Miểu túm lấy quai đeo kéo mạnh xuống một cái, cứ thế đem vạt trước kéo rách một phát, cúc đồng bị bung rớt xuống.

“”Em…“” – Tưởng Thừa trợn to mắt nhìn cô bé, đây mặc dù là cái quần mặc hơn hai năm rồi, Cố Miểu mặc đồ cũng rất phí, chỗ cúc áo đã mài tới xù lông, nhưng cứ như thế bị nguyên xi kéo xuống, cậu vẫn hết sức giật mình – “”Em luyện ván trượt cái gì chứ, em đi tham gia thi đấu đại lực sĩ tốt hơn nhiều.“”

Cố Miểu nghe không hiểu cậu nói cái gì, túm lấy quai đeo giật giật, đem cái nút ở phía trên giật rớt xuống đất, sau đó cũng không để ý nửa vạt trước treo ở ngực nữa, cắp ván trượt hất đầu một cái, liền theo phía sau Vương Húc đi vào trong tiệm cơm.

“”Tôi đệt“” – Phan Trí nhặt cúc áo từ trên mặt đất lên nhìn nhìn – “”Tôi cảm thấy hôm nay thằng nhóc ấy bị con bé đẩy một phát chắc có nội thương rồi.“”

“”Cái quần này rất cũ rồi, của Tưởng Thừa mua cho, nhân dịp thì mặc, chỉ cái cúc ấy, mỗi lần đều liều mạng lôi“” – Cố Phi thở dài – “”Hôm nay mới bị kéo xuống cũng coi như rất ngoan cường rồi.“”

“”Kéo thì kéo thôi“” – Phan Trí nói – “”Lát nữa anh Phan Trí chỉ bảo một chút cho con bé, cứ mặc như thế cũng rất mốt.“”

Quan hệ giữa Dịch Tĩnh và Vương Húc mấy năm nay đều có phần nói không rõ, cảm tình của cô ấy với Vương Húc là thật, nhưng cô ấy không có suy nghĩ tính toán về lại xưởng thép cũng là thật, buôn bán của nhà Vương Húc bây giờ làm rất lớn, chi nhánh mở mấy tiệm, đều rất hưng thịnh, Vương Húc vẫn luôn đang giúp trong nhà quản lý, nếu như theo cô ấy đi cũng không dễ.

Hai người thậm chí cũng cứ luôn không chọn lựa rõ ràng, hình như là muốn chờ đến giây phút cuối cùng mới ra quyết định.

Vất vả quá, Tưởng Thừa liếc nhìn Cố Phi, chuyện yêu đương này, ai cũng sẽ đụng phải hố, vượt qua thế nào, kiên trì ra sao, muốn kiên trì hay không, muốn tiếp tục hay không, thái độ của mỗi người đều không giống nhau.

Cậu kỳ thực cảm thấy mình và Cố Phi đúng may mắn, cậu lựa chọn kiên trì, Cố Phi lựa chọn tiến lên phía trước.

Hai người có bất kỳ ai lựa chọn thay đổi, thì sẽ không có ngày hôm nay.

Cố Phi cũng đưa mắt nhìn cậu, mặc dù không biết cậu đang nghĩ cái gì, nhưng mà Cố Phi vẫn cong cong khóe miệng.

Mỗi lần đều là như vậy, bất luận lúc nào cậu nhìn Cố Phi, Cố Phi đều sẽ cho cậu một nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

“”Tiểu Phan“” – Lúc ăn được một nửa, tâm trạng của mọi người đều thích hợp, nhất là Vương Húc, ôm lên vai Phan Trí một cái – “”Cậu đừng mở bar sách nữa, không có khói và lửa, chờ tôi đi qua mở một chi nhánh, cậu tới quản lý đi¡“”

(truyền thống của TQ là cuộc sống phải có khói và lửa, bởi vì sống là phải ăn mà muốn ăn thì phải nấu nướng)

“”Tôi thành thần tiên rồi“” – Phan Trí đành chịu nhìn cậu ta – “”Tôi đã không cần khói và lửa, tôi đạp lên áng mây, bay ở giữa không trung.“”

Vương Húc cười rộ lên một trận: “”Bệnh thần kinh, này, cậu dù sao cũng học quản lý¡“”

“”Người ta là học quản lý thư viện.“” – Dịch Tĩnh ở bên cạnh nói.

“”…Vậy cũng là quản lý chứ.“” – Vương Húc nói.

“”Cậu nên tìm người học quản lý bánh nhân thịt đi.“” – Dịch Tĩnh nói.

Cả đám người ngẩn ra một chút sau đó cười rộ lên, cười cả buổi.

Tưởng Thừa nhìn Dịch Tĩnh, chợt rất cảm khái, Dịch Tĩnh mấy năm nay cũng thay đổi rất nhiều, ấy thế mà sẽ nói giỡn như vậy.

Hy vọng có một ngày, Cố Miểu cũng có thể thay đổi lớn như thế.

Tưởng Thừa nhìn nhìn Cố Miểu, để thuận tiện ăn, Cố Miểu đem tóc của mình vừa mới dài qua tai, qua quýt túm một phát buộc thành nhúm nho nhỏ, đây là kiểu tóc duy nhất mà cô bé để được.

Lý Viêm mấy năm gần đây vẫn luôn nỗ lực muốn khiến cô bé để tóc dài, cũng cố gắng muốn dạy cô bé học được kiểu tóc búi trên đầu, nhưng vẫn mãi không thành công, Cố Miểu học không hiểu, sự nhẫn nại của cô bé ở phương diện này vẫn thua xa việc học kỹ xảo mới của ván trượt.

Có điều là Tưởng Thừa cảm thấy cô bé cứ để kiểu tóc này cũng rất tốt, nhìn ra vẻ tùy ý mà cá tính, rất hợp với tính cách của Cố Miểu.

Cô gái nhỏ thật sự càng ngày càng xinh đẹp, cũng chẳng trách thằng nhóc kích động như thế…

“”Đúng rồi“” – Tưởng Thừa quay đầu qua nhìn Cố Phi – “”Cậu nhớ nói chuyện với con bé, cái tên rắm nhỏ đó lớn lên còn được, tôi sợ Nhị Miểu lỡ như là một người nhan cẩu*…Vậy thì phiền phức rồi.“”

* – nhan cẩu: ý chỉ những người coi trọng bề ngoài, thích những người xinh đẹp.

“”Nói cứ như cậu không phải nhan cẩu.“” – Cố Phi gắp một đũa thịt thả vào trong bát cậu.

“”Đây là trọng điểm sao¿‘” – Tưởng Thừa lườm cậu ta.

“”Thừa nhi, Thừa nhi“” – Phan Trí nhoài tới trên bàn sáp lại – “”Đừng khẩn trương như thế, không biết còn tưởng cậu là cha của con bé đó.“”

Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu ta.

“”Cho dù là nhan cẩu, cũng là loại nhan cẩu đặc biệt cao cấp“” – Phan Trí chỉ chỉ hai cậu, sau đó lại chỉ chỉ mình – “”Con bé từ nhỏ nhìn thấy những khuôn mặt này, đều là đỉnh cấp, tiểu soái ca bình thường không lọt vào mắt của con bé.“”

“”Cậu lần sau muốn thổi phồng bản thân, trực tiếp thổi phồng được rồi.“” – Tưởng Thừa cười vui vẻ.

“”Tôi chỉ là trình bày một sự thật khách quan.“” – Phan Trí nói.

“”Biết rồi.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

Ăn cơm xong, lúc về nhà, Vương Húc lái xe, nói đưa Phan Trí về khách sạn.

Vương Húc lái xe thật, một loại xe có bốn bánh và vô-lăng.

Sau khi đưa mắt nhìn theo bọn họ rời đi, Cố Phi kéo cửa xe màn thầu nhỏ ra, nghĩ một chút, tay chống vào xe buồn cười: “”Aii, mới vừa rồi làm sao nhét người vào được nhỉ.“”

“”Nếu như muốn nhét vẫn có thể nhét thêm một người nữa“” – Tưởng Thừa với Cố Miểu ở phía sau lên xe – “”Chỉ sợ xe chạy không nổi.“”

“”Bánh xe sẽ nổ tung mất“” – Cố Phi ngồi vào trong xe, khởi động màn thầu nhỏ – “”Thừa ca, cậu muốn mua xe chứ¿‘”

“”Mua xe? Xe gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Xe có bốn bánh á.“” – Cố Phi cười cười.

“”Tôi mua xe làm gì, tôi lại không dùng được“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu muốn mua à¿‘”

“”Nếu cậu muốn mua…“” – Cố Phi nói chưa xong đã bị Tưởng Thừa ngắt lời.

“”Tôi không muốn“” – Tưởng Thừa dựa vào ghế sau, đem giày cởi ra, một cái chân đạp lên sau lưng cậu ta – “”Tôi không dùng được, cậu cũng không dùng được, chờ tôi tốt nghiệp rồi lại nói đi, bây giờ phí tổn huấn luyện trị liệu gì gì đó mỗi năm của Cố Miểu cũng không phải số lẻ.“”

“”Thực ra tôi cũng không muốn mua cái xe tốt lắm“” – Cố Phi cười cười – “”Lưu Phàm bây giờ không phải ở đại lý xe secondhand sao, nếu như có thể mua secondhand thì tìm cậu ta, cậu ta có thể giúp chọn lựa xe tốt.“”

“”Cậu cứ lái màn thầu nhỏ đi“” – Tưởng Thừa nói – “”Loại tương phản này đặc biệt thể hiện soái, màn thầu nhỏ vừa dừng ven đường, cửa vừa mở ra, đại soái ca chân dài bước xuống, bùm chíu chíu, hiệu quả thị giác này.“”

“”Ừ.“” – Cố Phi cười cả buổi, với tay sờ sờ ở trên chân cậu.

Sau khi đưa Cố Miểu về nhà, hai cậu lại lái màn thầu nhỏ chậm rì rì loanh quanh trên đường.

Từ lúc quan hệ của mẹ Cố Phi và Lưu Lập ổn định, Lưu Lập liền đem nhà của mình bán đi, lại mở một siêu thị nhỏ.

Cố Phi liền từ trong nhà dọn ra đây, nhường Lưu Lập đến ở trong nhà, cậu ở phòng thuê bên này, ở trong phòng khách thêm chiếc giường nhỏ, Cố Miểu có thể ở hai nơi.

Phòng cho thuê nhỏ chỉ một gian phòng ngủ, nếu như tính thêm Cố Miểu, lúc Tưởng Thừa trở về thì sẽ không làm sao ở đủ được, nhưng hai cậu cũng vẫn luôn không nghĩ cách thay đổi chỗ phòng thuê.

Gian phòng này đối với hai cậu mà nói, vẫn có ý nghĩa không giống nhau, hồi ức của mấy năm, phần lớn

đều tồn tại ở trong gian phòng này.

“”Sau này nếu như cậu đi rồi, phòng này liền phải trả thôi“” – Tưởng Thừa nằm ở trên xích đu nhỏ ở sân thượng, lắc lư từng chút, nhìn ánh đèn pha lê màu vàng bên ngoài lấp la lấp lánh – “”Sang năm, lúc trở về ăn Tết, thì ở khách sạn.“”

“”Nếu cậu luyến tiếc, vẫn có thể cứ giữ lại, tiền thuê phòng cũng không đắt, không có áp lực gì.“” – Cố Phi dựa vào túi xốp, đầu gối ở trên chân cậu.

“”Lãng phí tiền“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi càng tiếc tiền hơn đấy.“”

Cố Phi nhắm mắt lại cười nửa ngày: “”Nghỉ hè, tôi đi qua bên kia của các cậu, lúc Cố Miểu huấn luyện, Lão Hồ muốn đi chụp ít thứ, bảo tôi theo, đến lúc đó cũng có thể kiếm chút rồi, không thiếu mấy đồng tiền thuê nhà này đâu¿‘”

“”Tới lúc đó xem sau đi“” – Tưởng Thừa nghĩ chút, duỗi lưng – “”Có điều là… cậu còn nhớ cái nhà dạy kèm mà tôi từng dẫn tới, cái nhà mà cô gái đặc biệt kéo mũi dài lên tới trán ấy¿‘”

“”Có phải công ty vốn nước ngoài của cha cô ấy rất dữ dội hay không, nhà ấy muốn bảo cậu tốt nghiệp đến¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Có lẽ tới lúc đó, tôi rất có tiền rồi, chút tiền thuê phòng này coi là gì.“”

“”Lý Viêm vẫn luôn nói, lúc Tưởng đại luật sư gì đó ra mắt, cậu phải mời tập thể một đám người ra ngoài chơi đấy“” – Cố Phi cười cười – “”Cậu nếu như vào công ty làm pháp vụ*, cậu sẽ chơi xấu hay không hả¿‘”

* – pháp vụ: nhân viên chịu trách nhiệm xử lý các vấn đề pháp lý trong các tập đoàn và các tổ chức chưa hợp nhất như doanh nghiệp, tổ chức và các cơ quan chính phủ.

“”Tôi vốn cũng không định làm luật sư“” – Tưởng Thừa nói – “”Tôi vừa bắt đầu đã nghĩ xong rồi… Cậu đối với tôi có kỳ vọng đặc biệt gì không¿‘”

“”Không có, cậu làm cái gì cũng đều nổi trội hơn người “” – Cố Phi mở to mắt nhìn cậu – “”Cậu có bộ dạng gì, tôi đều vô cùng thích, cậu lựa chọn thế nào tôi cũng rất yên tâm, ở phương diện này, cậu đặc biệt có nền tảng.“”

“”Cậu bây giờ, thò tay một cái liền có thể vỗ ra một bao rắm ngựa bát quái liên hoàn chưởng được nha.“” – Tưởng Thừa cười.

“”Thích rắm à¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa gật gật đầu.

“”Chờ đó đi, sau này từ từ vỗ, cho cậu tập hợp ra một bản võ lâm bí tịch vỗ ngựa.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa cúi đầu hôn một phát ở trên chóp mũi của cậu: “”Được.“”

Hết phiên ngoại 3.

149. Chương 149: Phiên Ngoại 4: Tốt Nghiệp

“Cậu đã đến chưa?” – Tưởng Thừa vừa gọi điện thoại vừa cướp cái quạt giấy trong tay Triệu Kha, quạt về phía mặt mình – “Bây giờ bọn tôi phải đi chụp ảnh, bộ quần áo bó này khó chịu muốn chết.”

“Còn 5 phút nữa là vào đến cổng trường” – Cố Phi cười nói – “Tôi vừa xem ảnh selfie của cậu thấy cũng tạm được mà, nhìn có vẻ không bị khó chịu.”

“Nhìn thì không nhìn ra” – Tưởng Thừa kéo kéo bộ đồ thạc sĩ – “Bó chân lắm, lúc nãy Triệu Kha đi xuống tầng còn bị ngã một phát.”

“Suýt nữa thì ngã.” – Triệu Kha đính chính lại.

“Ừ thì suýt nữa.” – Tưởng Thừa bổ sung thêm.

“Các cậu xuống tầng chờ tôi đi, tôi đến liền đây.” – Cố Phi nói.

“Ok.” – Tưởng Thừa đáp.

“Đói không?” – Cố Phi lại hỏi một câu – “Tôi mang chút đồ ăn cho cậu nhé?”

“Không đói, lúc nữa chụp xong thì đi tìm đồ ăn sau.” – Tưởng Thừa nói.

“Được.” – Cố Phi đáp.

Hôm nay coi như là hoàn toàn tốt nghiệp rồi, Tưởng Thừa nhìn từng bạn học cũng mặc giống cậu, rất nhiều bố mẹ và người nhà của các bạn học cũng tới, họ đều cười tươi như hoa.

Nhà Triệu Kha không có ai tới, chỉ có Trương Đan Đồng, đến cả Triệu Kình cũng không tới, nhà cậu ta là

dòng dõi học bá nên không có cảm giác gì đối với cái bằng thạc sĩ này.

Tưởng Thừa cũng không có cảm giác mạnh mẽ gì đối với cái chuyện tốt nghiệp này, chỉ cảm thấy là cuối cùng cũng xong cái giai đoạn này, kiếp học trò hoàn toàn kết thúc, có thể tập trung toàn lực vào việc kiếm tiền.

Chính ra thì chuyện này mới khiến cậu càng phấn khởi.

"Kia là Cố Phi đúng không?" – Triệu Kha nhìn về phía cổng trường, hỏi.

"Ừ." – Tưởng Thừa vừa quay đầu vừa đáp, cậu cảm giác bây giờ cậu bắt tin của Cố Phi gần như toàn dựa vào cảm tính.

Cố Phi xách túi đồ chụp ảnh và đội một cái mũ bóng chày, hơn nửa mặt được che bởi vành nón, mặc quần thể thao với áo phông, nhìn qua không có tí cảm giác của nhiếp ảnh gia nào.

Chỉ thấy đẹp trai.

Tưởng Thừa vẫn luôn cảm thấy tư thế đi bộ của Cố Phi rất đẹp mắt, cái kiểu tùy ý thả lỏng nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy dáng đi khập khiễng hay lẻo khẻo.

Lúc Cố Phi đi tới cười với Tưởng Thừa: "Rất đẹp trai nha."

"Mọi người định lưu lại kỷ niệm ở mỗi góc của sân trường" – Tưởng Thừa nói "Cụ thể lưu lại thế nào tôi cũng không biết, cậu cứ chụp đi."

"Ừ" – Cố Phi cười, nhìn đám người sau lưng cậu "Chúc mừng các cậu tốt nghiệp."

"Khách khí với tụi tôi như vậy làm gì" – Trương Tề Tề nói – "Lúc nữa nhờ cậu chụp hình nhá."

"Cứ tùy ý sai tôi" – Cố Phi nói – "Dù sao thì mấy người trong ký túc xá các cậu từ cử nhân đến nghiên cứu sinh đều cùng nhau học, không dễ dàng gì."

Trong trường có rất nhiều người chụp ảnh, ở chỗ cột mốc trường toàn là người, những địa điểm đặc biệt cũng thế, mấy người họ đi một vòng quanh trường để chụp.

Đầu tiên là thư viện, nơi này tính ra là chỗ quan trọng nhất mấy năm sống trong trường của Tưởng Thừa, hầu như là cứ mỗi khi Tưởng Thừa đang ngồi thì đều là ở thư viện.

“Các cậu là tới mở cuộc nghiên cứu và thảo luận à? Đứng chỉnh tề thì thôi cũng được, lại còn làm vẻ mặt nghiêm túc đến như thế…” – Cố Phi cầm máy ảnh nhìn đám người xếp thành một hàng đứng trước cửa thư viện.

Mấy người nhìn nhau qua lại, ngay lập tức cười vui vẻ, có lẽ thư viện là chỗ quá nghiêm túc nên biểu cảm mấy người họ ngay lập tức trở nên đầy trang trọng, dường như đang tiến vào trạng thái liều mạng trước kỳ thi.

Cố Phi nhân lúc họ đang cười mà chụp lấy mấy tấm.

Đến lúc từng người chụp một thì Tưởng Thừa lại đứng quay lưng lại.

“Cậu chắc chứ?” – Cố Phi nhìn cậu.

“Ừ” – Tưởng Thừa quay lại gật đầu với Cố Phi – “Chính cái tư thế này càng có thể biểu lộ được cảm xúc của tôi.”

“Ừm.” – Cố Phi quỳ chân sau xuống đất, hạ máy ảnh xuống thấp, nhìn Tưởng Thừa trên màn ảnh đang quay lưng về phía ống kính, chống nạnh ngẩn đầu nhìn hai chữ “Thư viện”.

Cái tư thế này chụp kiểu gì cũng có vẻ ngu ngu, dù khí chất của Tưởng Thừa cực tốt, sau gáy cũng lộ ra dáng vẻ đẹp trai soái ca nhưng cũng khó mà chụp đẹp được.

Muốn chụp cái chân dài thì lại bị quần áo thạc sĩ che mất rồi nên không chụp được.

Cố Phi chỉ có thể cố hết sức chụp sao cho cảnh vật có cảm giác bị đè nén mạnh mẽ một chút, để Tưởng Thừa nhìn qua giống như đang đứng giữa ranh giới của trời đất, khi cậu bước vào thư viện sẽ trở thành một người bách chiến bách thắng.

“*** má” – Tưởng Thừa nhìn ảnh chụp – “Cái ảnh này cậu edit một chút để cảm giác như là tôi sắp cưỡi rồng bay lên.”

“Được, lúc về tôi chỉnh sửa giúp cậu.” – Cố Phi nhìn cậu một cái – “Nói thật, Thừa ca.”

“Ừ?” – Tưởng Thừa đáp.

“Cậu đội cái mũ này xấu vờ lờ.” – Cố Phi nói.

“Cút đi!” – Tưởng Thừa trợn mắt nhìn cậu, nghĩ nghĩ một lúc lại cười vui vẻ – “Có thật không? Thế thì ảnh xấu cũng không trách tôi được.”

“Đúng thế, trách cái mũ ấy, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy với giá trị nhan sắc của cậu mà không cứu được trang phục đấy” – Cố Phi giơ máy ảnh lùi lại mấy bước – “Chụp phát ảnh đặc tả nào.”

“Hai cậu” – Lỗ Thực ở bên cạnh thở dài – “Là cặp ngọt phát ngấy nhất tôi từng gặp.”

“Lại đây” – Tưởng Thừa cười cười, Lỗ Thực đã thất tình được nửa năm, vẫn rất khó để có thể vượt qua, Tưởng Thừa đi tới vỗ vai cậu ta – “Đi nào, tiếp theo đi đến chỗ nào?”

“Canteen?” – Triệu Kha hỏi.

Mọi người nhao nhao đồng ý rồi nhanh chóng đổi địa điểm.

“Chúng ta thiếu sáng tạo ghê” – Trương Tề Tề vừa đi vừa nói – “Chốc nữa vòng lại ký túc xá chụp vòng nữa rồi tới phòng học, mấy năm nay chúng ta nhìn chán ngấy mấy chỗ này rồi.”

“Nói thì nói là chán” – Triệu Kha nói – “Sau này cũng không biết còn cơ hội quay lại hay không, mà dù có quay lại, cảm giác cũng không giống nữa.”

“Đúng thế.” – Tưởng Thừa vươn vai duỗi eo.

Lúc tốt nghiệp đại học cảm giác đó cũng không rõ ràng lắm, suy cho cùng đây vẫn là khuôn viên quen thuộc, lên lớp ăn cơm học hành ngủ nghê thì bên cạnh vẫn là những con người quen thuộc.

Cho dù là tốt nghiệp cấp ba hay đại học, hoàn cảnh dù mới nhưng vẫn là ở sân trường, sân trường nhỏ hay lớn mà thôi.

Thế nhưng bây giờ bọn họ đã kết thúc đời sống học sinh, phải đối mặt với một trang mới của cuộc đời, trải qua những thứ mới, thay đổi, thích nghi từng chút một.

Có một ngày nhìn lại, những thứ mà bạn “nhìn phát ngấy đó” đều trở nên thật xúc động.

Cố Phi bê máy ảnh đi phía sau họ, thi thoảng chụp vài tấm, trạng thái tự nhiên như thế này chụp rất đẹp.

Ánh nắng rực rỡ, sân trường sạch sẽ mát mẻ, một đám học bá vừa đi vừa nói cười.

Cố Phi không biết bây giờ Tưởng Thừa nghĩ gì trong lòng, nhưng cậu đang nghĩ ngợi rất nhiều, trong chốc lát cậu còn không thể sắp xếp được những dòng suy nghĩ.

Năm đó Cố Phi cùng Tưởng Thừa vào trường này, cậu chưa hề nghĩ tới, lại càng không hề nghĩ đến rằng

sẽ có một ngày mình sẽ bê máy ảnh, chụp lại từng tí vào giây phút Tưởng Thừa tốt nghiệp.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Thừa, Cố Phi thế nào cũng sẽ không ngờ tới rằng cuộc đời cậu sẽ vì thiếu niên nhìn qua có vẻ nóng nảy ngây thơ này mà phát sinh ra thay đổi lớn đến thế.

Cậu đã học đại học, đã làm giáo viên vài năm, đưa theo Cố Miểu cùng máy ảnh tới bên cạnh Tưởng Thừa, sống ở thành phố mà trước kia cậu chưa từng mong đợi sẽ đi tới mà có một phần hy vọng nơi đây sẽ thuộc về chính mình.

Mà sau khi đã trải qua nhiều sự việc không ngờ tới như vậy, hai người họ vẫn yêu nhau.

Chụp hơn ba tiếng, tính ra cũng khá nhanh vì có rất nhiều người, lúc chụp xong, thay đồ thu dọn xong xuôi đi về phía cổng trường, Tưởng Thừa thở dài: "May mà phòng chúng ta toàn là nam, chứ mà là nữ chắc phải chụp đến đêm mất."

"Chắc không đến nỗi đấy chứ." – Cố Phi nói.

"Cậu nhìn mấy bạn gái kia kìa" – Tưởng Thừa nháy mắt ra hiệu – "Lúc chúng ta đi thư viện thì bọn họ đang chụp trên đá."

"A." – Cố Phi nhìn sang, trong lúc họ nhìn qua thì mấy bạn nữ đang chụp ảnh đã nhấc gậy tự sướng thay đổi rất nhiều pose, biểu cảm một cách khá ăn ý.

"Ba tiếng rồi" – Tưởng Thừa nói – "Vẫn còn ở nguyên đây."

"Có khi họ chụp một vòng xong quay lại rồi." – Cố Phi nói.

"Có lẽ vậy" – Tưởng Thừa nhìn dãy nhà bên cạnh, dừng bước – "Tôi cũng chụp thêm hai tấm nữa, mấy phòng học này chính là thanh xuân của tôi."

Lần này Tưởng Thừa không tạo dáng gì mà chỉ tùy ý đứng trước tòa nhà.

Cố Phi chụp xong vẫn giơ máy ảnh nhìn cậu.

"Sao thế?" – Tưởng Thừa đi tới trước mặt Cố Phi.

"Cậu biết không?" – Một lát sau Cố Phi mới buông máy ảnh xuống, cúi đầu lật ảnh – "Tôi có thói quen lúc xem ảnh, những bức ảnh của cậu và Cố Miểu từ nhiều năm trước tôi vẫn thường xuyên xem.

"Ừ tôi biết mà" – Tưởng Thừa cười cười – "Lúc xem thì cả đêm cũng không ra khỏi ổ."

"Có những lúc mặt đối mặt cảm giác không rõ ràng" – Cố Phi tắt máy, bỏ vào bao ngước mắt nhìn Tưởng Thừa – "Thì xem ảnh sẽ nhìn ra sự thay đổi của một người, từ tấm đầu tiên đến tấm cuối cùng, mỗi ngày, mỗi giai đoạn đều sẽ có sự biến đổi, ánh mắt là rõ ràng nhất."

"À" – Tưởng Thừa nháy mắt một cái, đổi sang giọng điệu ông cụ non – "Ánh mắt tôi…Có phải dần trở nên trong sáng…"

"Đúng thế." – Cố Phi thuận tay gõ đầu cậu.

Tưởng Thừa ôm đầu: "Tôi nói cho cậu biết, nhịn cậu bao năm rồi, cứ giơ tay là gõ đầu tôi, cậu có sửa không hả?"

"Không sửa thì cậu làm gì được tôi?" – Cố Phi xoay người đi về phía cổng trường.

Tưởng Thừa đi theo, xoa đầu: "Thì cũng có làm được gì cậu đâu."

"Thế còn đòi tôi sửa?" – Cố Phi nói.

"…Sự thay đổi của cậu thật ra không nhìn ảnh tôi cũng thấy được" – Tưởng Thừa nói – "Kiêu, càng ngày càng kiêu."

"Học cậu đó" – Cố Phi vừa nói vừa móc điện thoại đang reo ra – "Lưu Phàm…có thể là tiễn khách rồi, bảo mai hẹn gặp."

"Bảo cậu ta đến nhà ăn lẩu" – Tưởng Thừa nói – "Mua nhiều thịt thế không ai ăn giúp tôi sợ là để lâu thì mất tươi."

"Ừ" – Cố Phi nhận điện thoại – "Alo."

Cố Phi có mấy người bạn thì Lưu Phàm là người ở gần nhà chạy dự án mỗi tháng đều phải qua một lần tới là phải ăn bữa cơm mới đi, gần đây còn muốn kéo Lý Viêm tự mở công ti nhưng mà Lý Viêm vẫn không hứng thú.

"Lại kêu ca là Lý Viêm không muốn làm cùng cậu ta" – Cố Phi cúp điện thoại.

"Vì sao nhất quyết phải kéo Lý Viêm" – Tưởng Thừa cười – "Lý Viêm thích làm tóc cho người ta… À giờ là làm lông cho động vật, cậu ta hình như không thích chuyện buôn bán."

"Ừ" – Cố Phi gật đầu – "Giờ đưa Thừa ca qua đó thì cũng không ai tỉa lông cho Thừa ca nữa."

"Cố Phi tui cảnh cáo cậu lần cuối" – Tưởng Thừa nhìn cậu – "Em gái cậu bảo con mèo mập đó bây giờ tên là Nhục Nhục (Thịt Thịt)."

"Gọi quen rồi" – Cố Phi gật đầu thành khẩn nói – "Tôi sẽ sửa."

"Gọi quen gì mà gọi quen" – Tưởng Thừa nói – "Gọi Nhục Nhục cả năm rồi, diễn xuất của cậu càng ngày càng deep, sắp không lộ ra là diễn nữa rồi."

"Tôi yêu cậu" – Cố Phi xáp lại bên tai cậu nói khẽ, Tưởng Thừa khựng lại không biết là do Cố Phi xáp lại quá gần hay là vì giọng Cố Phi nghe gần rất ư là mê người, hoặc là chỉ vì ở trên con đường này…

Thực ra là vì Cố Phi bình thường không nói ra ba chữ này, mặc dù ba chữ này luôn ở đáy lòng, tựa như cây cổ thụ đâm rễ trong lòng nhưng mà tính cách của hai người đều là người không dễ nói ra miệng ba từ đó, đã bao nhiêu năm hai người cộng lại nói ba chữ đó chưa được mười lần mỗi lần nghe thấy đều làm Tưởng Thừa tim đập rộn ràng.

Cậu quay đầu nhìn Cố Phi.

"Cậu nhìn xem" – Cố Phi nói – "Đây có phải có dấu vết của diễn không?"

"Đồ hâm." – Tưởng Thừa cười nói.

"Từ trong lòng đấy" – Cố Phi nói – "Không cần diễn xuất."

"Bao tuổi rồi?" – Tưởng Thừa nói – "Cố Miểu còn chín chắn hơn cậu."

"Tôi chín chắn quá sớm" – Cố Phỉ cười khoác tay vào vai Tưởng Thừa – "Nên giờ tôi còn đang phản lão hoàn đồng."

"Có giỏi thì cậu phản lão cho người khác nhìn xem" – Tưởng Thừa nói – "Bề ngoài cậu lúc nào cũng như là thanh niên tử tế chín chắn, tôi mà không nom cậu lớn chắc tôi cũng tin."

Cố Phi cười mãi.

Hai ngày nay trường học không có việc nhưng mà việc khác thì lại rất nhiều.

Ăn xong cơm hai người ngồi trên sofa, Tưởng Thừa sau khi viết xong "Cố Bá Thiên thức tỉnh" thì luôn có

thói quen viết nhật ký.

"Nhị Miểu bắt đầu tập huấn vào thứ 3 đúng không?" – Cậu ngồi khoanh chân mở laptop.

"Ừ, buổi chiều tôi đã gọi cho thầy Tần ngày mai chúng ta ghé qua." – Cố Phi cũng cầm laptop gửi ảnh vừa nói vừa xem – "Cậu nên cắt tóc đi, xén tóc xén lông mày."

"Tôi còn định đợi lúc Lý Viêm tới cắt." – Tưởng Thừa nhìn vào trong laptop, tóc hơi dài thật.

"Hai chúng ta với Cố Miểu, có lẽ là ba cái đầu duy nhất được cậu ta cắt tóc cho" – Cố Phi nói – "Nhưng mà cậu ta cuối tháng mới có thời gian, Phan Trí mở buôn bán, cậu ta qua chơi."

"Không phải chứ, cậu có thể đừng lúc nào nói chuyện cũng như là phim kinh dị được không" – Tưởng Thừa cười – "Nghe mà tôi lạnh cả gáy."

"Cừu Múp phải xén lông hả?" – Cố Phi cười nói – "Hứa Hành Chi nói Lý Viêm tỉa lông cho Cừu Múp cũng đẹp lắm, cắt xong Cừu Múp chụp ảnh không nổi nóng nữa."

"Hỏi thử" – Tưởng Thừa nói – "Nói tới cái này thì không phải Hứa Hành Chi có nói nếu như Lý Viêm thích làm đẹp cho thú cưng thì anh ta có thể giúp sao, anh ta quen một đám sen còn gì."

"Không biết, Lý Viêm muốn suy nghĩ, đừng thấy cậu ta lúc nào cũng hâm mộ chúng ta được ra khỏi xưởng thép, nếu thật kêu cậu ta ra khỏi đó" – Cố Phi ngửa đầu tựa vào Tưởng Thừa – "Cậu ta đâu thể dứt khoát như thế."

"Hoàn cảnh chúng ta và cậu ta khác nhau" – Tưởng Thừa nói – "Cậu ta lớn lên ở đó, gia đình cũng tốt, không nỡ rời đi, Lưu Phàm suốt ngày chạy ở bên ngoài cũng không muốn rời khỏi xưởng thép đấy thôi."

"Ừ" – Cố Phi quay đầu lại nhìn – "Nếu như không có cậu chắc tôi cũng gần giống thế cũng không vào nổi đại học, đại khái là muốn buôn bán tốt ở cái tiệm đó là được."

Tưởng Thùa cười cười, quay đầu hôn lên miệng cậu.

"Cậu thứ hai qua chỗ công ty giám đốc Vượng nhập chức đúng nhỉ?" – Cố Phi hỏi.

"Ừ" – Tưởng Thừa gật đầu, ấn ấn trên laptop – "Tôi phát hiện mà mấy đợt này bận quá, phải quen với công việc còn xã giao đọc tài liệu, kèo dịch trước nhận còn chưa làm được một tí nào."

"Nếu đi làm rồi thì đừng nhận dịch nữa" – Cố Phi nói – "Mệt lắm, bận không chịu nổi."

“Xem tình hình đã, lúc nào tôi cũng dựa vào đi dịch nâng cao tiếng Anh” – Tưởng Thừa nghĩ rồi tặc một tiếng – “Nhiều tiền, tôi cũng không nỡ bỏ.”

“Ài!” – Cố Phi ôm laptop đổ người trên sofa – “Thẻ tôi đưa cậu rồi, cậu có thế bớt mê tiền một chút không.”

Cố Miểu nãy giờ ngồi trên mặt đất xem tivi quay lại: “Mê tiền.”

“Đúng, nói hay lắm” – Cố Phi lặp tức giơ ngón trỏ, hiện giờ Cố Miểu bắt đầu từ từ học những từ vựng mà chưa từng gặp qua, Hứa Hành Chi dạy Cố Phi chỉ cần như vậy sẽ tuyên dương con bé, cổ vũ con bé nói lại – “Nhị Miểu, nói hay lắm nói lại lần nữa được không?

“Mê tiền.” – Cố Miểu nhìn Tưởng Thừa.

Tưởng Thừa mắt đối mặt với con bé mấy giây rồi bườn cười: “Tôi không khen nổi.”

“Nhanh lên.” – Cố Phi đá cậu một chút.

“Giỏi ghê, Nhị Miểu nói hay lắm.” – Tưởng Thừa nói.

“Mê tiền.” – Cố Miểu.

“Ừ, tôi mê tiền.” – Tưởng Thừa cúi đầu.

Cố Phi đến chưa tới một năm, học theo một editor ở trong studio của ông ta, cũng tranh thủ tự mình học chụp ảnh, hiện giờ thu nhập cũng không đến nỗi tốt mấy, nhưng mỗi lần Tưởng Thừa kiểm tra thẻ của cậu ta, con số trong thẻ lại thay đổi.

Cuộc sống càng ngày càng tốt, ít nhất là Cố Miểu đã không cần tốn một khoản tiền lớn nữa, Cố Phi có thu nhập cố định, công việc bán thời gian của cậu cũng không chỉ là một chút tiền gia sư nữa, hiện giờ lại sắp có thể chính thức làm viêc.

“Thừa ca” – Cố Phi ngáp một cái – “Mì 800 tệ và thịt 200 tệ của cậu bao giờ mời tôi ăn.”

“Lúc sinh nhật năm nay đi” – Tưởng Thừa nói – “Tôi đã tìm được chỗ rồi.”

“Ở đâu?” – Cố Phi hỏi – “Còn có cửa hàng không cần mặt mũi đến thế à?”

“Là cái quán mì thịt cừu ở đối diện khu mình ý.” – Tưởng Thừa nói.

“Đối diện?” – Cố Phi trừng mắt – “Mì thịt cừu của họ chỉ có 23 tệ một bát, còn kèm cả rau thơm, thêm thịt thì cũng chỉ 8 tệ.”

“Đúng thế.” – Tưởng Thừa gật đầu.

“Tôi nhớ trước đó cậu nói là 800 tệ tiền mì, 200 tệ tiền thịt mà.” – Cố Phi nhắc nhở cậu.

“Lần trước” – Tưởng Thừa quay đầu nhìn cậu – “Lúc đi ăn mì làm một cái thẻ nạp 1000 tệ rồi, dùng 800 tệ mua mì, 200 tệ thêm thịt.”

“Ồ” – Cố Phi trợn mắt nhìn cậu ta mất 10s mới buồn cười – “Tôi phục cậu rồi đấy.”

“Thế thì phải làm sao, mì thịt nhà bọn họ ăn rất ngon” – Tưởng Thừa nói – “Đúng rồi, ông chủ bảo là “Tôi là lần đầu tiên thấy người không sợ bị cầm tiền chạy mất mà nạp nhiều tiền như thế, còn có tặng kèm một bát mì, một cốc sữa đậu nành, cậu thấy thế nào?””

“Thừa ca giỏi nhất.” – Cố Phi vừa cười vừa vỗ tay.

“Biết là tốt” – Tưởng Thừa gật đầu tiếp tục nhìn laptop – “Đang rảnh thì cậu nghĩ xem lúc Phan Trí khai trương tặng gì mới tốt, cậu khéo tay chọn quà lắm.”

“Để tôi nghĩ” – Cố Phi nói – “Bà chủ Tiêu có thật sự định tặng Phan Trí tượng đồng à? Hôm đó lúc cô ấy nói thì không giống như đang đùa lắm.”

Bà chủ Tiêu là bà chủ bất đắc dĩ, nghề tay trái mở tiệm café, nghề chính là làm tượng đồng, Phan Trí đã chính thức theo đuổi người ta được một năm rưỡi rồi, gầy đi mấy cân thịt mà vẫn chưa thành công.

“Cảm giác khá thật” – Tưởng Thừa nói – “Tôi cảm thấy cô ấy sẽ đồng ý Phan Trí.”

“Thế thì chúng ta có phải chuẩn bị trước banner không?” – Cố Phi nghiêm túc ngồi dậy – “Ghi là ‘Cảm ơn Tiêu mỹ nữ vì dân trừ hại’.”

“Ừ, nên chuẩn bị đó, ngày này cuối cùng cũng sắp tới rồi” – Tưởng Thừa cũng nghiêm túc, nói xong, nghĩ đi nghĩ lại rồi chặc lưỡi một tiếng – “Nghĩ chuyện của người khác thì hăng như vậy, quà sinh nhật của tôi thì không thể để ý chút nào thế? Bánh sinh nhật năm ngoái tốn mấy miếng thịt nướng, mấy bó hoa giả, tôi là nhìn mấy miếng thịt nên mới không tính toán với cậu đấy.”

“Lúc sinh nhật về xưởng thép với tôi đi.” – Cố Phi nói.

“Hả?” – Tưởng Thừa sửng sốt – “Đi về á?”

“Được không?” – Cố Phi hỏi.

“Được chứ” – Tưởng Thừa nói – “Chọn lúc cuối tuần về là được…Quà ở xưởng thép à.”

“Đúng rồi.” – Cố Phi cười một tiếng.

150. Chương 150: Phiên Ngoại 5: Đi Theo Ánh Sáng (1)

Bar sách của Phan Trí, đại thể đã làm được xêm xêm rồi, bây giờ chỉ là quét dọn vệ sinh, đến bên trong di dời đủ loại giá sách và bàn, còn có một số đồ trang trí.

Giá sách cũng không xếp đặt theo cách thông thường, lung tung bừa bộn mà để, giá sách bên cạnh thậm chí quăng đầy đệm mềm và túi xốp, mỗi một góc đều tranh thủ sắp xếp kín mít, làm không đụng chạm đến nhau, tương đối có không gian độc lập, nhưng lại không có che chắn hoàn toàn, suy cho cùng lúc thật sự sắp xếp kín, không có người coi thì nó sẽ thất lạc.

Tưởng Thừa và Cố Phi với Phan Trí cùng nhau đứng ở cửa bar sách, nhìn thợ từ trong thùng xe chuyển ra từng cái giá sách, sau đó lại bắt đầu chuyển đồ trang trí.

Rất nhiều tác phẩm điêu khắc bằng đồng trừu tượng, phong cách này vừa nhìn chính là tác phẩm của chị chủ Tiêu.

“”Trả tiền chưa¿‘” – Tưởng Thừa hỏi Phan Trí – “”Lần trước tôi nhìn thấy phòng làm việc của chị ấy, đồ để bên trong, tùy tiện cầm lên một cái đồ chơi nghệ thuật to bằng bàn tay đã phải mấy ngàn.“”

“”Vậy cậu còn hỏi, thứ này đều mấy chục cái bàn tay“” – Phan Trí nói – “”Tôi đủ tiền không¿‘”

“”Nợ à¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Tôi nói bán dùm“” – Phan Trí nói – “”Có người muốn thì bán, không ai muốn thì để ở đây.“”

“”Thật sự nhờ khuôn mặt ha…“” – Tưởng Thừa nói.

“”Tương đối nhờ khuôn mặt, cũng có lúc càng cần khuôn mặt“” – Phan Trí nhìn nhìn Cố Phi – “”Nhớ mang cho tôi mấy cân thịt bò khô, loại mắc tiền nhờ Lý Viêm tiến cử ấy.“”

“”Mười cân đủ chưa¿‘” – Cố Phi nhìn cậu ta.

“”Cái này tôi vẫn không dám nói, cụ thể bao nhiêu cân thì xem giao tình của hai chúng ta, cậu xem rồi làm đi.“” – Phan Trí nói.

“”Tuyệt giao đi.“” – Cố Phi nói.

“”Nhìn xem, tình hữu nghị của chúng ta cứ như thế bị thịt bò khô đánh bại“” – Phan Trí thở dài – “”Lúc nào trở về hả? Sinh nhật xong rồi trở về, mấy người chúng ta cùng nhau ăn một bữa tốt biết bao.“”

“”Trở lại rồi ăn nhá, mỗi ngày ăn cũng được.“” – Cố Phi nói.

“”Hai chúng ta không phải tuyệt giao rồi sao.“” – Phan Trí lập tức nói.

“”Đúng ha.“” – Cố Phi chậc một tiếng, đi khỏi Phan trí, đứng cách xa ba bước.

Tưởng Thừa đang muốn nói chuyện, ánh mắt của Phan Trí chợt đặt vào phía sau cậu nhìn, cậu không cần quay đầu cũng có thể biết phía sau là chị chủ Tiêu.

Chị chủ Tiêu có cái tên vô cùng khí phách, gọi là Tiêu Bàn*, chỉ có điều từ lúc làm quen tới giờ, bọn họ chỉ gọi là chị chủ Tiêu, tới giờ cũng chưa sửa lại, ngay cả Phan Trí theo đuổi người ta hơn một năm rồi, cũng vẫn gọi là chị chủ Tiêu.

* – Bàn: đá tảng

“”Chị chủ Tiêu thức dậy rồi¿‘” – Phan Trí chào hỏi.

“”Ừ“” – Tiêu Bàn gật gật đầu mấy cái với bọn họ, nhìn nhìn từ cửa sổ vào trong tiệm – “”Phẩm vị này.“”

“”Có phải cũng tốt hay không.“” – Phan Trí nói.

“”Loại vấn đề này đừng cứ hỏi, dễ khiến mình mất mặt“” – Tiêu Bàn nói – “”Làm xong xuôi chưa? Tới chỗ tôi ngồi một chút¿‘”

“”Bọn em hôm nay về xưởng thép“” – Tưởng Thừa nói – “”Lát nữa phải về thu dọn.“”

“”Phải ha, các cậu đã nói, thật phải lái cái xe secondhand à¿‘” – Tiêu Bàn nói – “”Xe của tôi mấy ngày này không dùng, các cậu lái xe của tôi trở về đi¿‘”

“”Không cần, cũng không xa bao nhiêu“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Chạy cả đi cả về không thành vấn đề.“”

“”Được thôi, dù sao các cậu muốn dùng xe thì nói với tôi“” – Tiêu Bàn nói – “”Cho dù các cậu không dùng, Phan Trí cũng phải dùng, mặt cậu ta thật là khá dày.“”

“”Em dùng xe của chị là có nguyên nhân“” – Phan Trí nói – “”Thấy xe như thấy người mà.“”

“”Tôi lớn lên đâu có xấu như vậy đâu.“” – Tiêu Bàn nói.

“”Thực ra mà nói“” – Phan Trí nói – “”Trong các cô gái mà em từng theo đuổi, chị lớn lên thật sự khó coi nhất.“”

“”Thật là vất cả cậu rồi.“” – Tiêu Bàn cười khẩy một tiếng.

“”Không vất vả“” – Phan Trí nói – “”Đau đớn mà còn sung sướng.“”

“”Lát nữa tới bar cà phê“” – Tiêu Bàn nói, lại vẫy vẫy tay với Tưởng Thừa và Cố Phi – “”Trở về lại tụ tập nữa.“”

“”Được.“” – Tưởng Thừa cười cười.

Nán lại ở chỗ Phan Trí không bao lâu, Tưởng Thừa và Cố Phi liền đi, bởi vì Tiêu Bàn mời Phan Trí qua nói chuyện phiếm, Phan Trí tưởng như là một giây cũng không thể chờ nữa.

“”Cái xe này của chúng ta nhé“” – Cố Phi khởi động “”xe secondhand nhỏ tồi tàn“” của bọn họ, vừa sang xe vừa cười nói – “”Thực ra nghe tiếng động cơ của nó vẫn không tệ.“”

“”Ừ“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Nếu không phải cậu quệt phải, xe cũng không sửa chữa, nhìn vỏ ngoài của nó cũng là rất tốt.“”

“”Trầy chút, xước chút thì lại chẳng muốn làm“” – Cố Phi nói – “”Dù sao cũng tới lúc cậu phải mua xe tốt.“”

“”Tôi¿‘” – Tưởng Thừa nhìn cậu.

“”Đúng đấy“” – Cố Phi nói – “”Ngoại xí kim lĩnh*, cậu…“”

* –ngoại xí kim lĩnh: (Gold–collar worker) nói chung ý của nó là những người lãnh đạo cao cấp của các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, đại diện Trung Quốc của các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài tại Trung Quốc, quản lý các công ty tư nhân quy mô lớn và lãnh đạo cấp cao của các doanh nghiệp nhà nước. Gold–collar worker có thể có một địa vị, không chỉ dựa vào kiến thức chuyên môn vững chắc, mà còn dựa vào kinh nghiệm để có một vị trí như vậy. Nói chung là một cựu chiến binh có nền tảng giáo dục

tốt và đã đạt được những thành tựu trong một ngành công nghiệp nhất định. Thu nhập nói chung là đáng kể.

""Cậu cho rằng"" – Tưởng Thừa cười lên – ""Tôi sẽ dưới tình huống có xe lại đi mua chiếc xe à¿'"

""Sẽ không"" – Cố Phi thở dài – ""Tôi cảm thấy cậu, xe đạp cũng không định mua."""

""Ừ, xe này dù sao cũng cứ chạy như thế trước đi, lúc nào bánh xe rớt ra, lắp lại không được hẵng nói"" – Tưởng Thừa đem lưng ghế phó lái điều chỉnh dựa về sau một chút – ""Thực ra trước đây tôi vẫn rất thích loại cảm giác này."""

""Cảm giác tôi lái xe đưa cậu đi à¿'" – Cố Phi hỏi.

""Ừ"" – Tưởng Thừa nghiêng đầu qua – ""Từ hồi màn thầu nhỏ, tôi đã rất hưởng thụ nó, trong một không gian, chỉ hai chúng ta, bên ngoài gió thổi mưa rơi, là lạnh, là nóng, đều không ảnh hưởng."""

""Tôi cũng rất thích nó"" – Cố Phi nói – ""Nhưng không ảnh hưởng với việc đổi xe nhỉ¿'"

""Đụng chạm với tiền của hai chúng ta"" – Tưởng Thừa nghĩ một chút lại cười vui vẻ – ""Xe tốt mà cậu nói, là trái ngược với chiếc xe hiện tại mà nói chứ¿'"

""Ừ."" – Cố Phi cũng cười vui vẻ.

Chiếc xe hiện tại này của bọn họ lái, là mời nhân sĩ chuyên nghiệp Lưu Phàm giúp chọn được, chưa tới tám vạn, cùng một mức giá trong những loại mà tổng hợp điều kiện cũng coi như rất tốt.

""Xe tốt mà cậu nói, có phải cũng chưa vượt quá hai mươi vạn phải không hả¿'" – Tưởng Thừa vừa cười vừa hỏi.

""Không phải vậy"" – Cố Phi cười – ""Thực ra tôi cũng là người rất tiết kiệm."""

""Vậy có thể, chúng ta có thể cân nhắc năm tới đổi chiếc xe không vượt quá hai mươi vạn."" – Tưởng Thừa rất nghiêm túc mà gật gật đầu.

""Xe tốt."" – Cố Phi bổ sung.

Sinh nhật mấy năm nay của hai cậu, đều thống nhất ăn theo ngày của Tưởng Thừa, bởi vì cách quá gần, một tháng qua hai lần sinh nhật, có hơi phức tạp.

Ngày trước chỉ là ăn uống, quà tặng có lúc tặng, có lúc không có.

Có lẽ bởi vì năm nay Tưởng Thừa tốt nghiệp, cho nên Cố Phi muốn trải qua chính thức chút.

“”Cần mang thứ gì không¿‘” – Tưởng Thừa hỏi – “”Đồ để cho mẹ cậu và Lưu Lập.“”

“”Không cần, phát bao lì xì là đã được rồi“” – Cố Phi nói – “”Mua đồ cũng đoán không ra suy nghĩ của hai người họ, lần trước về, tôi mua cho mẹ tôi cái kim gài áo, cầm về vẫn luôn để đầu giường, mãi cũng chưa dùng qua, hỏi bà vì sao không dùng, bà nói không có quần áo phù hợp.“”

“”Áo khoác choàng dạ gì gì đó đều không thể dùng được sao¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Cho nên không biết bà ấy nghĩ cái gì“” – Cố Phi nói – “”Mua cho Lưu Lập cái dao cạo râu, bà ấy nói râu của anh ta cứng, cạo bằng điện không bị trầy xước, cho bao lì xì đỡ phiền.“”

“”Vậy được thôi“” – Tưởng Thừa Cười gật gật đầu, nhìn xem Cố Miểu – “”Nhị Miểu, hành lý của em, tự mình thu dọn à¿‘”

Cố Miểu gật gật đầu.

“”Vậy…“” – Tưởng Thừa vừa mới định nói em đi thu dọn đi, Cố Miểu đã quay người, cô bé xách từ trong phòng mình ra một cái túi lớn, bịch một tiếng, ném một cái tới bên chân của cậu.

“”Xong.“” – Cố Miểu nói.

“”Chỉ ở lại… hai ngày.“” – Tưởng Thừa nhìn cái túi này, so với cậu và Cố Phi, thêm hai người cùng nhau cũng lớn hơn một vòng.

Cố Miểu không nói gì, lại đem túi đá đá tới bên chân của cậu.

“”Được thôi, dù sao cũng có xe.“” – Tưởng Thừa nhấc mình xách cái túi ấy, nặng chết mất, không biết bên trong đã nhét cái gì.

Cố Miểu bây giờ là cô gái lớn rồi, hai cậu cũng không thể lục đồ của Cố Miểu, cho dù cô bé tự mình sẵn lòng mang theo một đống đồ lớn, ngay túi ở lưng lúc bình thường ra cửa, xách một cái cũng có thể dọa người giật mình, tựa như cõng một túi gạch.

Buổi sáng ăn xong điểm tâm, bọn họ liền xách hành lý quăng một cái lên xe, xuất phát.

Ghế sau là địa bàn của Cố Miểu, ôm lấy Nhục Nhục, chụp tai nghe, nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như ngồi thiền, có thể vừa nhìn một tiếng đồng hồ không động đậy.

Bây giờ Nhục Nhục là con mèo mập lớn trưởng thành, so với lúc nhỏ thận trọng hơn rất nhiều, mập lên rồi cũng không sẵn lòng vận động nhiều hơn, cho nên một người, một mèo ở trên ghế sau yên tĩnh đến mức giống như không có người.

“”Nghe đài không¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Nghe đi“” – Tưởng Thừa bấm mở đài – “”Tôi làm chút việc.“”

“”Lát nữa lại say xe.“” – Cố Phi nói.

“”Ngồi xe của cậu trước giờ không say“” – Tưởng Thừa rút từ trong túi ra máy tính xách tay mở ra, đem chân gác lên bục điều khiển – “”Xe của Phan Trí, tôi liền say, bộ dạng cậu ta lái xe ấy, cứ cảm thấy cảnh sát phải tới kiểm tra nồng độ rượu.“”

“”Cậu chưa ngồi xe đường dài của tôi đấy.“” – Cố Phi nói.

“”… Vậy tôi có phải nên lĩnh hội thật tốt một chút hay không.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Đúng đó, đem việc của cậu thu vào, ngồi dậy đi.“” – Cố Phi nói.

“”Tuần sau phải nộp“” – Tưởng Thừa cười nói – “”Tôi vẫn là vừa làm việc vừa lĩnh hội thôi.“”

Cố Phi đem tiếng phát thanh vặn nhỏ một chút, liếc nhìn Cố Miểu ở ghế sau nhập định.

Âm thanh của xe này rất kém, nghe nhạc cũng có cảm giác thời thập niên trước, lúc nghe phát thanh, âm sắc thì càng khỏi cần nói, nhưng mà loại âm thanh ghi nhớ tại thời điểm này, lại càng cho người ta cảm giác “”On the way“”.

Lái chiếc xe secondhand cũ, mang theo bạn trai và em gái, còn có một con mèo, chạy băng băng trên đường.

Nghe chương trình phát thanh cà rẹt cà rẹt, cảm nhận giảm xóc của chiếc xe dường như không tồn tại… Hành trình không hoàn mỹ thậm chí sẽ khiến người ta cảm thấy có chút vất vả, chung quy sẽ khiến con người có loại cảm giác chuyện cũ nương tựa lẫn nhau, phiêu bạt chân trời.

Đương nhiên, mặc dù cảm thấy cái này cũng rất tốt, cậu vẫn muốn mua một chiếc xe tốt không quá hai mươi vạn.

Sau khi xe lên đường cao tốc không bao lâu, đại khái thì vẫn chưa đến một tiếng, Tưởng Thừa trên ghế phó lái tranh thủ làm việc liền không có động tĩnh, Cố Phi liếc nhìn qua bên cạnh, phát hiện cậu ta đã ôm laptop ngủ mất rồi.

Cố Phi nhẹ nhàng thở dài, đây chắc là ngày hôm qua đã không ngủ ngon, tối hôm qua, Tưởng Thừa vẫn luôn làm tới qua hai giờ mới lên giường, hôm nay lại dậy hơi sớm.

Thực ra cậu biết bản thân Tưởng Thừa không cảm thấy mình có bao nhiêu vất vả, từ lúc thi đại học cho tới khoa chính quy, lại tới nghiên cứu sinh, tốt nghiệp, tiết tấu gần như là liều mạng như thế, học tập và làm việc bán thời gian trước giờ đều chưa từng thả lỏng.

Đúng ra sinh hoạt như vậy đều là trạng thái bình thường, nhưng cậu vẫn đau lòng.

Bản thân cậu cũng rất bận, các loại công việc của trợ lý studio không ít, cậu còn phải theo học mọi thứ, còn phải tự mình chụp hình, cũng tiếp nhận đủ loại công việc, nhưng cậu cũng sẽ không làm sao xót cho mình.

Vẫn chỉ xót cho Tưởng Thừa.

Lúc đi qua khu nghỉ ngơi, Cố Phi dừng xe, Tưởng Thừa rầm rì làu bàu tỉnh: ""Tới rồi¿‘"

""Thật lạc quan.“" – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy bảng hiệu khu nghỉ ngơi, cười lên: ""Tôi tưởng là tôi ngủ rất lâu đấy.“"

""Nhị Miểu đi nhà vệ sinh không¿‘" – Cố Phi quay đầu hỏi Cố Miểu.

Cố Miểu đem Nhục Nhục nhét về trong túi đựng mèo, rồi xuống xe.

""Thừa ca“" – cánh tay Cố Phi gác ở trên lưng ghế nhìn theo hướng Cố Miểu đi qua nhà vệ sinh – ""Cậu xem.“"

""Con gái lớn rồi“" – Tưởng Thừa quay đầu cũng nhìn Cố Miểu, cảm thán, qua một lúc lại tặc lưỡi mấy tiếng – ""Cậu xem mấy tên con trai kia.“"

""Con gái lớn xinh đẹp, có người nhìn chằm chằm cũng rất bình thường ấy mà“" – Cố Phi nói – ""Thừa ca, lại có người theo đuổi con bé, cậu không thể lại đuổi theo người ta đánh.“"

""Tôi không đánh người“" – Tưởng Thừa cười – ""Tôi chỉ là… chửi mấy câu.“"

“”Hai chúng ta phải thích ứng, dù loại tình huống này“” – Cố Phi nói – “”Con bé bây giờ vẫn còn tốt, có thể phân biệt được cảm tình của người khác và… Má.“”

Mấy thanh niên trẻ tuổi ở bên xe bên kia vẫn luôn dán mắt vào Cố Miểu, hướng về Cố Miểu huýt gió mấy cái.

Cố Phi và Tưởng Thừa đều không nói gì, trực tiếp quay đầu một cái đều xuống xe.

Lúc Cố Phi lách qua đầu xe, Tưởng Thừa đã sải bước lớn xông qua bên kia rồi, cậu vội vã chạy nhanh hai bước kéo Tưởng Thừa một phát: “”Đừng vội.“”

“”Tôi đánh bọn nó.“” – Tưởng Thừa cả mặt khó chịu.

“”Trước tiên… Tôi muốn nhìn xem Cố Miểu xử lý thế nào.“” – Cố Phi nói.

Tưởng Thừa liếc nhìn cậu, không lên tiếng, quay người lại đi qua kéo cửa xe ra, cầm một cái cờ-lê chữ thập dỡ bánh xe ra đặt tới bên cạnh ghế phó lái, dựa ở cạnh cửa xe, trừng mắt qua bên kia.

Vóc người Cố Miểu vẫn rất nhỏ, nhưng thật đã là cô gái trưởng thành xinh đẹp rồi, mỗi lần Tưởng Thừa nhìn thấy cô bé đều sẽ có chút lo lắng, tâm trí của cô bé không theo kịp bề ngoài sẽ bị người ta ăn hiếp.

Cố Phi nói phải nhìn xem cô bé xử lý thế nào, cậu cũng muốn nhìn xem, dẫu sao ngày thường, bọn họ không thể cứ đi theo Cố Miểu, cô bé sẽ gặp phải chuyện đủ loại, đủ dạng.

Chẳng hạn như tình huống hiện tại thế này, thông thường con gái sẽ không để ý, lúc có động tác càng quá đáng thì sẽ rời đi hoặc là chửi người, nhưng đối với Cố Miểu mà nói, huýt gió ở dưới phần lớn tình huống, chẳng phải thể hiện ác ý, bản thân cô bé không có việc gì vẫn thích huýt gió.

Nhưng mà sau khi mấy người này huýt gió, cô bé không có phản ứng gì, mắt không liếc xéo mà vung tay bước lên về phía trước, đi vào nhà vệ sinh.

“”Không sao cả.“” – Cố Phi lùi lại cùng chỗ với Tưởng Thừa, dựa vào cạnh cửa.

“”Tôi nhìn mấy tên kia không phải thứ tốt đẹp gì“” – Tưởng Thừa nói – “”Chính là tiểu lưu manh, ngay cả cấp bậc xưởng thép cũng không đủ trình độ.“”

Cố Phi cười tặc lưỡi hai tiếng.

“”Cậu đừng tặc lưỡi“” – Tưởng Thừa cười cười – “”Hồi đó mấy người các cậu nhìn đã không phải người tốt gì cả.“”

“”Nhìn nhầm rồi đấy.“” – Cố Phi nói.

“”Chỉ có thể nói vừa bắt đầu không có thông qua hình tượng bên ngoài nhìn thấy bản chất“” – Tưởng Thừa với tay cầm ly ra uống một ngụm nước – “”Bản chất của cậu vẫn là rất đẹp trai.“”

Lúc Cố Miểu từ nhà vệ sinh đi ra có lẽ còn rửa mặt, cô bé rửa mặt vẫn luôn thô bạo, lúc này cũng gần như vậy, hất nước đầy mặt, tóc cũng ướt thành từng nhúm từng nhúm.

“”Trực tiếp gội đầu rồi.“” – Tưởng Thừa thở dài.

“”Đi nhà vệ sinh không¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Ừm.“” – Tưởng Thừa nhìn Cố Miểu bên kia cũng không việc gì, đóng cửa xe lại.

Lúc đang muốn đi qua nhà vệ sinh bên kia, đám người ấy hướng Cố Miểu nói mấy câu, nghe không rõ là cái gì, Cố Miểu dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ.

Tiếng cười của mấy tên con trai lại có ý muốn nói gì đó, đi lại gần chỗ cô bé, còn nhìn nhìn sang bên này, có điều là Tưởng Thừa và Cố Phi lúc này đứng sau cây và thùng rác, bọn họ có lẽ là không nhìn thấy.

“”Cái này không được rồi, phải đi qua.“” – Tưởng Thừa nói, ở trạm nghỉ ngơi đụng phải loại chuyện này, xác suất quả thực là quá nhỏ, mỗi một người đều rất mệt, lo ăn đồ, đi nhà vệ sinh, ấy thế mà còn có người có tâm tình trêu ghẹo con gái, quả thật kỳ lạ.

“”Ừ.“” – Cố Phi gật gật đầu.

Hai cậu vừa muốn bước đi, liền nhìn thấy Cố Miểu vung cánh tay một cái.

“”Này¡‘” – Cố Phi la to một tiếng, chạy qua hướng đó.

Cố Miểu vung một đấm ở trên cằm của một tên đàn ông, nện người đó ngửa mặt về phía sau một cái thật mạnh.

“”Sao còn đánh nhau rồi¡‘” – Tưởng Thừa cũng giật cả mình, vội vàng đuổi theo.

Người đó rõ ràng vô cùng kinh hoàng và tức giận, nâng tay quăng ngay một tát qua hướng mặt Cố Miểu.

Khoảng cách của Tưởng Thừa và Cố Phi cách đó cũng xa đến mấy mét, cho dù thế nào cũng không thể cản được trước khi cái tát này tới mặt, cậu cảm thấy hỏa khí của mình xông tới đỉnh đầu.

Nhưng tốc độ phản ứng của Cố Miểu lại có phần kinh người, cô bé lại có thể nhấc cánh tay một phát chặn được một tát này, đồng thời lại nghiêng người một cái, nện một đấm nhắm vào người này.

Lại là cầm.

“”Nhị Miểu¡‘” – Cố Phi đi túm lấy Cố Miểu kéo tới phía sau mình, nhìn chằm chằm vào mấy người này, giọng bình tĩnh – “”Đã xảy ra chuyện gì.“”

“”Xảy ra chuyện gì? Hỏi bọn tao¿‘” – Người này giận dữ đầy mặt – “”Tao mẹ nó còn muốn hỏi nó đấy¡‘”

“”Nhị Miểu“” – Tưởng Thừa ôm lấy vai của Cố Miểu, kéo cô bé tới một bên – “”Vì sao đánh người ta¿‘”

“”Ngu ngốc.“” – Cố Miểu lạnh mặt.

“”Bọn họ ngu ngốc¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Em ngu ngốc.“” – Cố Miểu nhíu nhíu mày.

“”Bọn họ nói em ngốc¿‘” – Tưởng Thừa lại hỏi.

Cố Miểu gật gật đầu.

“”Chào hỏi xin phương thức liên hệ“” – Người đó kéo kéo khóe miệng – “”Nó trừng mắt nhìn bọn tôi cũng không nói chuyện, liền hỏi một câu nó có phải ngốc hay không, nó đã động thủ đấy¡‘”

“”Số điện thoại mày bao nhiêu¿‘” – Tưởng Thừa nhìn hắn ta.

Người đó sững sờ không nói.

“”Mày mẹ nó quá ngu sao¿‘” – Cố Phi theo đó hỏi một câu.

“”Tao đệt¡‘” – Người đó trừng mắt một cái liền muốn xông qua phía trước.

“”Tới đây.“” – Cố Phi chếch đầu một cái, cái cổ kêu một tiếng “”crac“”.

Tưởng Thừa nhịn không được liến nhìn cậu ta, người này hồi nào nhặt được cái kỹ năng này?”

Nhưng mà một tiếng “”crac“” này, loại phỉ khí này cùng Cố Phi có lẽ cả cuộc đời này cũng không phai nhạt hết được, thêm vào đó đây là trạm nghỉ ngơi, mấy người kia kéo lại tên này đang muốn xông lên phía trước.

“”Thôi đi, tao thấy con nhỏ này có bệnh.“” – Một người nói.

“”Mày nói cái gì¿‘” – Thanh âm của Cố Phi rét lạnh.

Bọn người này tắt tiếng, quay người đi về hướng xe của mình, Cố Phi bất thình lình rống lên một tiếng: “”Tao hỏi mày nói con mẹ nó cái gì¡“”

Mấy người đó trước tiên sững ra một lát, động tác tiếp theo đột nhiên theo đó nhanh gấp ba lần mà kéo mở cửa đều lên xe, không chờ Cố Phi mở miệng tiếp nữa, xe vèo một tiếng lái đi.

Lúc Cố Phi quay đầu qua nhìn Cố Miểu, cô bé chợt cười lên, cười được hồi lâu mới dừng lại.

“”Em đi về xe trước“” – Cố Phi nói – “”Lát nữa anh hai muốn cùng em nói chuyện một chút.“”

“”Nói chuyện gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Cậu từng dạy con bé đánh người sao¿‘” – Cố Phi nhìn cậu – “”Cú móc phải đúng chuẩn như thế? Còn biết dùng sức của lưng eo¿‘”

Vấn đề này, so với việc Cố Miểu ở bên ngoài bị người khác huýt gió, xin số điện thoại càng khiến người ta lo lắng hơn.

Hai cậu vội vội vàng vàng đi nhà vệ sinh xong liền chạy về lên xe.

“”Cái đó ai dạy em¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Tiểu Ngũ.“” – Cố Miểu nói.

“”Tiểu Ngũ¿‘” – Cố Phi ngớ người, liếc nhìn Tưởng Thừa, lại quay đầu nhìn Cố Miểu – “”Tiểu Ngũ nào¿‘”

“”Bạn của em.“” – Cố Miểu nói.

“”Anh thế nào lại không biết em có bạn gọi là Tiểu Ngũ¿‘” – Cố Phi hỏi.

Cố Miểu ngáp một cái, từ trong túi đựng mèo móc Nhục Nhục ra ôm, nhắm mắt lại.

Cố Phi đành phải cầm di động ra, gọi điện cho bạn ở cậu lạc bộ ván trượt hiện tại của Cố Miểu: “”Chỗ các cậu có Tiểu Ngũ không? Không có? Là Cố Miểu nói, Tiểu Ngũ… Vậy con bé gần đây nhất chới với ai hả? Có người biết đánh quyền hay không? Ngũ? Cậu ta điện thoại cho tôi một chút, tôi có việc tìm cậu ta.“”

“”Người nào¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Họ Ngũ¿‘” – Cố Phi vừa bấm số vừa nói – “”Của cậu lạc bộ bác kích bên cạnh bọn họ.“”

“”Bác kích*¿‘” – Tưởng Thừa có chút kinh sợ.

* – bác kích: một môn đấu quyền trên võ đài gần giống boxing nhưng sử dụng tất cả bộ phận cơ thể, không như boxing chỉ sử dụng tay.

“”Trong tòa nhà câu lạc bộ bọn họ không phải có mấy loại quyền quán gì đó sao“” – Cố Phi nói – “”Chỉ ở sát vách của bọn họ.“”

“”Handsfree.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi nhấn xuống handsfree.

Chuông bên kia rung mấy tiếng sau đó, có người tiếp điện thoại: “Alo, chào ngài.””

Giọng nói vô cùng nhã nhặn có lễ phép, hoàn toàn không liên hệ một chỗ với bác kích, Cố Phi và Tưởng Thừa nhìn nhau: “Có phải Tiểu Ngũ không?””

“”Tôi là Ngũ Nhất“” – Bên kia trả lời – “Anh là?””

“”Ngũ Nhất¿‘” – Cố Phi ngớ ra một chút.

Tưởng Thừa cũng sững người một chút, cái tên này bắt đầu rất đơn giản, không biết nhũ danh có phải gọi là Lao Động hay không.

“”Phải.“” – Ngũ Nhất nói.

“”Tôi tên là Cố Phi, là anh trai của Cố Miểu.“” – Cố Phi nói.

“”Anh trai của Cố Miểu¿‘” – Lần này đến lượt Ngũ Nhất ngây ra, sựng một chút mới nói một câu – “”Chào anh.“”

“”Cậu…“” – Cố Phi cảm thấy cú điện thoại này, mình gọi có hơi vội vàng rồi, thoáng cái cậu cũng không biết nên nói cái gì.

“”Ban nãy, Cố Miểu đánh nhau với người ta“” – Tưởng Thừa cầm điện thoại qua – “”Không, chính xác mà nói là con bé đánh người.“”

“”Hả¿‘” – Ngũ Nhất lần nữa sựng lại, lại qua một lúc mới hỏi – “’Anh là… Thừa ca nhỉ?””

“”Không cần kính ngữ…“” – Tưởng Thừa hắng giọng – “”Phải.“”

Lúc còn đang suy nghĩ người này sao lại có thể biết Thừa ca, Ngũ Nhất lại bổ sung một câu: “”Cố Miểu một ngày có thể nói tám mươi lần Thừa ca.“”

“”Hà.“” – Tưởng Thừa bỗng nhiên cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và thỏa mãn, liếc nhìn Cố Phi, khóe miệng Cố Phi có chút kìm nén không được ý cười.

“”Cô bé đánh người¿‘” – Ngũ Nhất hỏi.

“”Đúng vậy“” – Tưởng Thừa nói – “”Hai đấm, nhanh, chuẩn, độc, còn có thể ngăn chặn.“”

“”Vậy hiệu quả thực chiến cũng không tệ nha.“” – Ngũ Nhất nói.

Tưởng Thừa xém chút nữa nói ra một câu với cậu ta “”Đúng đó, hiệu quả rất tốt“”, kịp thời nghĩ tới mục đích của cuộc gọi này mới cắn chặt lại: “”Vấn đề không phải hiệu quả, Tiểu Ngũ, con bé bây giờ đánh người, hơn nữa lực sát thương không nhỏ, ý của chúng tôi là, có phải cậu dạy con bé hay không¿‘”

“”Dạ, mỗi ngày một giờ, cô ấy học được rất nhanh, thiên phú vận động hạng nhất“” – Ngũ Nhất nói xong ngừng một chút – “”Ý của các anh… là bảo em không cần dạy cô ấy¿‘”

“”Đúng vậy.“” – Cố Phi nói.

Ngũ Nhất bên kia im lặng, qua một lúc mới lại mở miệng: “”Anh trai, việc này tôi cảm thấy thế này, luyện bác kích là tập thể dục, cô bé cũng có hứng thú, cho nên không cần thiết thay đổi cái gì từ đây, nhắc nhở cô bé sử dụng đúng đắn thành quả huấn luyện mới là việc nên làm, cô bé với các cô gái bình thường không giống nhau, hiểu được một điểm này cần thời gian, em vẫn luôn nhắc nhở cô bé, cho cô bé một chút thời gian và dẫn dắt là được.“”

Ngũ Nhất nói chuyện xong, Tưởng Thừa và Cố Phi đều ngây người một chút, tốc độ nói và giọng điệu này, khiến các cậu cơ hồ đồng thời nghĩ tới một người.

“”Cậu làm việc gì¿‘” – Tưởng Thừa hỏi.

“”Em là sinh viên năm ba.“” – Ngũ Nhất nói.

“”Trường nào¿‘” – Tưởng Thừa truy hỏi.

“”Đại học B.“” – Ngũ Nhất trả lời.

“”Chuyên ngành nào¿‘” – Tưởng Thừa tiếp tục hỏi.

“”Tâm lý học.“” – Ngũ Nhất nói.

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Thừa và Cố Phi mặt đối mặt mà trợn mắt nhìn nhau rất lâu.

“”Lại có thể đụng phải sinh viên của khoa tâm lý học¿‘” – Cố Phi nói.

“”Sinh viên tâm lý học ấy mà lại chạy đi luyện bác kích¿‘” – Tưởng Thừa nói.

“”Nhị Miểu“” – Cố Phi quay đầu nhìn Cố Miểu – “”Tiểu Ngũ này…“”

Cố Miểu mở to mắt nhìn cậu, Cố Phi bỗng nhiên lại không biết nói cái gì.

“”Đẹp trai không¿‘” – Tưởng Thừa bổ sung.

“”Tôi không phải muốn hỏi cái này.“” – Cố Phi nhỏ giọng nói.

“”Tôi muốn hỏi.“” – Tưởng Thừa cũng nhỏ giọng nói.

Cố Miểu nhìn hai cậu không nói, Cố Miểu vẫn luôn chưa từng thảo luận việc ai soái, ai đẹp, giá trị nhan sắc ở chỗ cô bé xếp sau rất nhiều thứ, đoán chừng vấn đề này, cô bé thực không biết làm sao trả lời.

“”Cậu ta đẹp trai, hay là Thừa ca đẹp trai¿‘” – Cố Phi hỏi.

“”Thừa ca.“” – Cố Miểu lần này trả lời rất nhanh.

Tưởng Thừa không biết mình vì sao sẽ có cảm giác thở phào một hơi.

“”Trẻ con.“” – Cố Phi cười nói.

“”Cứ trẻ con như thế“” – Tưởng Thừa kéo dây an toàn qua cài vào – “”Lái xe đi, người này đoán chừng… cũng được đi, trở về hẹn ra ngoài nói chuyện chút.“”

“”Thừa ca“” – Cố Phi khởi động xe – “”Cậu… chắc là đánh không lại cậu ta.“”

“”Tôi đối mặt với người không thể đánh lại, thông thường thì không động thủ, dùng não.“” – Tưởng Thừa nói.

Cố Phi cười cả buổi.

“”Đừng cười“” – Tưởng Thừa nói – “”Cậu là muốn nói tôi vừa nãy, não xém chút nữa không đủ dùng sao¿‘”

“”Không“” – Cố Phi cười nói – “”Tôi còn chưa nói, não đã không đủ dùng rồi.“”

“”Chính là thế“” – Tưởng Thừa chậc một tiếng – “”Quá bất ngờ.“”

Xe tiếp tục lái về phía trước, có lẽ là chuyện trước đó rất kích thích, Tưởng Thừa cũng không buồn ngủ, ôm laptop tiếp tục tranh thủ làm việc.

(Còn tiếp)

151. Chương 150-2: Phiên Ngoại 5: Đi Theo Ánh Sáng (2)

Phong cảnh ven đường từng chút từng chút thay đổi đến quen thuộc, trong bỡ ngỡ hiện ra chút quen thuộc xa lạ.

Rời đường cao tốc, nhìn theo biển số xe ở trên đường, loại hiểu rõ này từng chút một chậm rãi lan ra ở bên mình.

Tưởng Thừa đóng laptop lại, lười biếng duỗi lưng: “”Tới rồi.“”

Cố Miểu mặc dù đã thích ứng cuộc sống và phương thức sinh hoạt mới, nhưng lúc trở về nơi cô bé lớn lên từ nhỏ, cô bé vẫn sẽ vô cùng phấn khích, nhoài người trên cửa sổ, ngón tay vẫn luôn gõ nhè nhẹ ở trên kính.

Cố Phi lái xe đến cửa tiệm trước, bây giờ mẹ Cố Phi trông coi nơi này gọi là tiệm cũ, cái siêu thị mini của Lưu Lập mới mở gọi là tiệm mới.

“”Nhị Miểu¡‘” – Từ xa đã nhìn thấy mẹ cậu đứng ở cửa tiệm vẫy tay nhảy lên.

Cố Phi nhấn còi một cái trả lời.

“”Mẹ.“” – Cố Miểu vỗ vỗ cửa sổ xe.

Cố Phi kéo cửa sổ sau xuống, cô bé duỗi cánh tay ra vẫy vẫy.

Xe ngừng lại, Cố Miểu ôm mèo nhảy xuống xe, mẹ cậu chạy lao qua ôm ấy cô bé: “”Ui chao, cũng đã mấy tháng không gặp rồi, con gái tôi lại trở nên xinh đẹp quá! Ngay cả Nhục Nhục cũng trở nên đẹp rồi¡”

“”Lưu Lập đâu¿‘” – Cố Phi hỏi một câu.

“”Tiệm mới bên kia đấy, buổi chiều thêm hàng, anh ấy đi qua rồi, lát nữa liền qua đây“” – Mẹ cậu nói – “”Các con dọn dẹp trước một chút, buổi tối thì ở đây ăn nhé¿‘”

“”Dạ.“” – Cố Phi gật gật đầu.

“”Dì gầy rồi ạ.“” – Tưởng Thừa nói.

“”Nhìn ra¿‘” – Mẹ cậu có chút mừng rỡ – “”Dì đang giảm béo đó, xem ra vẫn có chút hiệu quả ha¿‘”

“”Hiệu quả rất rõ ràng.“” – Tưởng Thừa cười cười.

“”Nhị Miểu cứ ở đây đi“” – Cố Phi nói – “”Chúng ta cất hành lý, tắm rửa, lát nữa qua lại.“”

“”Được, Nhị Miểu, đi“” – Mẹ cậu ôm lấy Cố Miểu – “”Đi nhìn xem quần áo mẹ mới mua cho con, mẹ cầm tới tiệm rồi…“”

Trở về phòng thuê nhỏ vẫn luôn không trả lại, Tưởng Thừa ngã tới trên ghế sô-pha một phát, nhắm mắt lại chậm rãi thở ra một hơi.

“”Có bụi không¿‘” – Cố Phi hỏi, đi qua nằm sấp lên người cậu, hôn hôn mắt của cậu.

“”Không có“” – Tưởng Thừa nói – “”Lý Viêm thật đúng là bạn tốt, cậu ta cuối tháng đã qua đây, tôi phải chơi với cậu ta thật tốt.“”

“”Trước tiên tắm rửa“” – Cố Phi nói – “”Cậu ngủ một lát, vành mắt đen cũng xuất hiện rồi, tôi lát nữa ra

ngoài một chuyến, Lý Viêm cầm thịt bò khô đi đến tiệm.“”

“”Ừm“” – Tưởng Thừa gật gật đầu – “”Cậu tắm rửa rồi lại đi đi.“”

“”Có mùi mồ hôi à¿‘” – Cố Phi cười cười.

“”Tôi lúc nào ngửi cậu đều là mùi Cố Phi“” – Tưởng Thừa nói – “”Người khác thì không nhất định.“”

“”Vậy tôi tắm trước.“” – Cố Phi vỗ vỗ mặt của cậu.

Tưởng Thừa nằm ở trên sô-pha, lúc Cố Phi tắm rửa xong đi ra, cậu thậm chí cảm thấy mình đã bắt đầu nằm mơ rồi.

Cưỡng ép chống người dậy đi tắm rửa, rồi về phòng đi ngủ.

Trong phòng ngủ, cái giường này rất lâu không có ai ngủ qua, lúc Tưởng Thừa nằm lên có loại cảm giác xuyên vào trong ký ức.

Trên trần nhà có hai mảng nước đọng quen thuộc, hình dạng thậm chí vẫn giống như trước đây, bên cạnh còn có một đoạn dây điện nhỏ cũ, trên đầu sợi quấn băng dính màu đen.

Tưởng Thừa nhắm mắt lại, những thứ này đều là cậu trước đây trước khi ngủ sẽ nhìn thấy, trước giờ không chú ý tới, nhưng mà lại nhớ kỹ.

Rất nhiều chi tiết nhỏ chính là tồn tại như vậy mà không phát hiện, có một ngày sẽ đột nhiên nhảy ra, câu lên hồi ức.

Một giấc này, cậu ngủ thẳng tới trước bữa cơm chiều, Cố Phi qua gọi cậu.

“”Mịa nó“” – Tưởng Thừa nhảy xuống giường, chạy lao vào phòng tắm rửa mặt – “”Cậu sao không gọi tôi dậy sớm chút? Không tốt lắm đâu, cơm làm xong mới thức dậy.“”

“”Lại không phải ngày đầu tiên gặp người ta, đâu còn coi trọng những cái này“” – Cố Phi nói – “”Mẹ tôi cũng biết cậu nhất định là thức cả đêm rồi.“”

“”Bao lì xì đưa chưa¿‘” – Tưởng Thừa vừa xách quần vừa hỏi.

“”Đưa rồi.“” – Cố Phi nói.

“Ừ”” – Tưởng Thừa cầm di động – “”Đi thôi, tôi chợt cảm thấy đói bụng rồi.“”

Thực ra cứ giống như Cố Phi nói, mặc dù thời gian mà Tưởng Thừa chân chân thực thực ở với mẹ Cố Phi và Lưu Lập không nhiều, nhưng nhiều năm trở lại đây, quả thực cũng là rất quen thuộc rồi.

Vào trong tiệm chào hỏi liền đi sân sau rửa tay, sau đó bưng thức ăn, cầm chén ngồi tới cạnh bàn, hết sức tự nhiên.

Có lúc, Tưởng Thừa sẽ cảm giác có chút phảng phất, Cố Phi và Cố Miểu là người nhà của cậu, còn hai con người vẫn luôn chìm trong bể ái tình này, cũng có lẽ coi như là người nhà.

Không quá gần gũi, nhưng lúc chung sống lại thả lỏng, thỉnh thoảng còn sẽ cảm thấy thân thiết.

“”Lại lớn thêm một tuổi rồi“” – Lưu Lập nói – “”Liền sắp trung niên rồi nhỉ.“” (trung niên: tuổi từ 40–50)

“”Có biết nói chuyện hay không đấy anh¡‘” – Mẹ Cố Phi kêu một tiếng – “”Con trai em tuổi gì chứ, con trai em trung niên, em làm sao đây chứ¡‘”

“”Em mãi mãi trẻ trung nha.“” – Lưu Lập nói.

“”Bây giờ sáu mươi tuổi mới là trung niên, anh biết chưa¡‘” – Mẹ Cố Phi nói.

“”… Sáu mươi à¿‘” – Lưu Lập ngây ngốc, nhìn bà.

“”Phải đó, sáu mươi, sang năm chính là tám mươi¡‘” – Bà nói.

“”Em nói sao thì là vậy.“” – Lưu Lập gật gật đầu.

“”Chẳng thèm để ý anh“” – Mẹ Cố Phi quay đầu qua – “”Hai đứa ăn Tết ở bên đó, hay là trở về bên này hả¿‘”

“”Chưa nghĩ xong đâu, xem tình hình đi.“” – Cố Phi nói.

“”Các cậu nếu như không trở về, chúng ta liền qua đó, đúng lúc muốn dẫn mẹ cậu đi du lịch, lại đi xung quanh chơi hai ngày.“” – Lưu Lập nói.

“”Cũng được đó“” – Cố Phi nói – “”Hai người cũng nên ra ngoài chơi chút.“”

“”Tưởng Thừa này“” – Mẹ Cố Phi nhìn Tưởng Thừa – “”Con… có muốn hay không… chính là, có muốn trở về bên kia hay không, chính là nhà ban đầu của con, xem thử¿‘”

Tưởng Thừa ngây ra một chút, qua một lúc mới lắc lắc đầu: “”Không đâu.“”

“”Mãi vẫn chưa từng trở về nhỉ¿‘” – Mẹ Cố Phi hỏi.

“”Dạ.“” – Tưởng Thừa cười cười.

“”Bọn họ phải nhìn thấy con có tiền đồ như vậy“” – Bà thở dài – “”Vẫn nên để bọn họ nhìn thấy¡‘”

“”Nhìn thấy cũng không có ý nghĩa gì“” – Tưởng Thừa vừa gặm xương sườn vừa nói – “”Con sống rất tốt, con tự mình biết là được, người khác thấy thế nào, nghĩ thế nào, con cũng không sao cả.“”

“”Đây chính gọi là khí phách, tâm thái rộng lớn… là nói như thế nhỉ.“” – Lưu Lập nói.

“”Ngài hiểu biết nhiều thật.“” – Mẹ Cố Phi liếc xéo anh ta một cái.

Ăn cơm xong lại nói chuyện một lúc, trời đã đủ tối rồi, Cố Phi đứng lên, đá đá giày của Tưởng Thừa: “”Đi dạo đi Thừa ca.“”

“”Ừ.“” – Tưởng Thừa đứng lên đi theo.

Hai người cùng nhau đi ra cửa tiệm.

Đêm mùa hè của xưởng thép rất mát mẻ, mặt trời vừa xuống núi, gió thổi qua người liền rất thoải mái.

“”Đi đâu¿‘” – Cậu hỏi một câu.

Cố Phi bảo cậu về xưởng thép ăn sinh nhật, nhất định sẽ không chỉ cùng người trong nhà ăn bữa cơm, nói chuyện luyên thuyên đơn giản như vậy.

Bây giờ gọi cậu ra đây tản bộ, khẳng định cũng không chỉ là tản bộ.

“”Theo tôi đi đi.“” – Cố Phi cười cười.

Đã rất nhiều năm rồi, cậu không cùng Cố Phi tản bộ thế này, hai người đều rất bận, Cố Phi còn thường xuyên phải chạy bên ngoài, vừa ra ngoài, có lúc một tuần lễ cũng không gặp được người.

Bình thường buổi tối cũng chỉ là nói chuyện một lúc rồi mỗi người tự bận việc của mình.

Bây giờ đi ở trong gió đêm mùa hạ mát mẻ, lần theo những con đường nhỏ rất nhiều năm trước đã trải qua tình cảnh đặc biệt, sẽ khiến con người cảm thấy được loại hưởng thụ.

Cố Phi dẫn cậu loanh quanh mấy vòng sau đó rẽ lên một con đường đất nhỏ.

Tưởng Thừa vừa nhìn đã cười: ""Là muốn đi nhà trẻ bên kia à¿'"

""Ừ"" – Cố Phi liếc nhìn cậu – ""Cậu vậy mà không lạc đường? Trên lý thuyết, cậu không phải nên đối với con đường này không có ký ức mới đúng chứ¿'"

""Trước sinh nhật năm ấy đúng là nhớ không được, sau đó liền sẽ không quên"" – Tưởng Thừa lười biếng duỗi lưng – ""Cậu có phải đem quà tặng để ở chỗ đó hay không¿'"

""Ừ"" – Cố Phi thở dài – ""Cậu đoán được rồi cũng không cần nói nó ra, cậu rốt cuộc có thể có một hạt tế bào lãng mạn hay không hả¿'"

""Không có nhá"" – Tưởng Thừa vỗ vỗ tay – ""Tôi cũng biết đây là sinh nhật đặc biệt, cũng không chuẩn bị quà… Quả thật là không biết tặng cái gì.""

Cố Phi cười đi lại gần hôn cậu một cái: ""Lễ vật của cậu tặng tôi, cả đời này cũng dùng không hết.""

Sau khi tới phía trước lại đi một đoạn, Cố Phi lách tới phía sau cậu, một tay ôm eo của cậu, một tay che mắt cậu lại: ""Tôi dẫn cậu đi tới phía trước.""

""Phía trước có cái gì¿'" – Lúc tay Cố Phi che trên mắt cậu, Tưởng Thừa đột nhiên có chút hồi hộp và hưng phấn.

""Trong chốc lát cậu liền có thể nhìn thấy rồi"" – Cố Phi dẫn cậu từ từ đi về phía trước, ở bên tai cậu nhẹ giọng gọi một tiếng – ""Thừa ca.""

""Hửm¿'" – Tưởng Thừa đáp theo.

""Sinh nhật vui vẻ, Thừa ca"" – Cố Phi nói – ""Hy vọng cậu mãi mãi đều hạnh phúc như vậy.""

""Ừm."" – Tưởng Thừa cười cười.

""Sinh nhật vui vẻ, Thừa ca"" – Cố Phi tiếp tục nhỏ giọng nói – ""Hy vọng cậu mãi mãi đều cười thoải mái

giống như một chùm ánh sáng mặt trời, cậu là ánh nắng của tôi.“”

Tưởng Thừa cười không nói gì.

“”Sinh nhật vui vẻ, Thừa ca“” – Cố Phi hôn hôn ở trên tai cậu – “”Tôi trước đây, hy vọng cậu nghĩ tới khoảng thời gian lúc ở xưởng thép không có hối hận, bây giờ tôi hy vọng, chờ có một ngày, cậu già rồi, quay đầu nhìn lại, cả đời này ở cùng một chỗ với tôi, cũng không có tiếc nuối.“”

“”Sinh nhật vui vẻ, Cố Phi“” – Tưởng Thừa cười nhẹ giọng nói – “”Đi theo ánh sáng.“”

Cố Phi ngừng bước chân, cầm tay che trên mắt của cậu mở ra.

Tưởng Thừa mở to mắt nhìn.

Trên mặt đất, một dải quầng sáng đủ sắc màu, từ dưới chân bọn họ, dấu hiệu vô cực kéo dài tới phía trước.

Tưởng Thừa nhìn chằm chằm vào những khối gạch màu huỳnh quang quen thuộc này, trong tầm mắt từ từ dâng lên chút bóng chồng.

Cậu chớp chớp mắt, nhưng bóng chồng càng đậm nét.

Cậu đành phải giơ tay lên chùi nước mắt rơi ở khóe mắt.

“”Gạch ở đâu làm¿‘” – Cậu mang theo âm mũi hỏi một câu.

“”Chính là những thứ trước đây đó“” – Cố Phi ôm lấy cậu – “”Ngày thứ hai tôi đã đi thu hồi về, vẫn luôn để ở trong tủ nhà tôi, nhưng mà màu sắc là bôi lại lần nữa, màu sắc trước đây phai đi rất nhiều rồi.“”

“”Cậu có khùng không¿‘” – Sự kinh ngạc của Tưởng Thừa cũng không ngăn được nước mắt, chỉ có thể vươn tay lại chùi một cái.

Cố Phi cười cười không nói, đi qua ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đẩy ngã khối gạch đầu tiên.

Quầng sáng rực rỡ từ chấm tới đường, cứ giống như hình dạng năm đó, đập vào phía trước kéo dài, ở trong đêm sáng lên một bức tranh sắc màu.

Hết phiên ngoại 5.

Tác giả có lời muốn nói: Được rồi, phiên ngoại cũng xong xuôi toàn bộ rồi.

Vô cùng cảm ơn mọi người đi cùng tôi qua nửa năm này, tôi yêu các bạn. Cuối cùng tác giả đứng dậy xoa đầu gối, mỉm cười nói rằng.

Không có cuộc sống của ai sẽ mãi luôn hoàn mỹ, nhưng bất luận lúc nào, đều phải nhìn về phía trước, tràn đầy hy vọng thì sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngang-tang-tat-da